

Độc nhất phu nhân tâm

Tác giả: Phong Hà Du Nguyệt

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Quảng linh quận chúa tính cách kiêu căng, bạo lực quái đản, là cả nhà trên dưới đều đau đầu phiền toái nhỏ tinh.

Ai đều không làm gì được nàng, duy độc đương kim Ngụy Vương giang hành.

Luận bồi phạt nàng đến kêu giang hành một tiếng cứu cứu.

Tuy không tình nguyện, nhưng này căn đùi vẫn là muốn ôm, ai kêu hấn ngày sau có đại tác phẩm vì đâu?

Nhưng là, từ từ..... Giang hành, không phải như vậy ôm!

Nam chủ tình yêu xé bóng, nữ chủ mỹ kiều ngọt, sủng văn.

Kim bài biên tập đề cử:

Quảng linh quận chúa tính cách kiêu căng, bạo lực quái đản, là cả nhà trên dưới đều đau đầu phiền toái nhỏ tinh.

Ai đều không làm gì được nàng, duy độc đương kim Ngụy Vương giang hành.

Giang hành tuy không tình nguyện, nhưng tương phủ này đùi vẫn là muốn ôm, ai kêu hấn ngày sau còn tưởng đại triển kế hoạch lớn đâu?

Sống lại một lần, đào cần chỉ có hai cái mục đích: Một là bảo vệ tốt mẹ, nhị là bảo vệ chính mình về sau gia.

Không nghĩ tới chính là,

Ở hai người đấu trí đấu dũng ở chung trung, giang hành dần dần bị đào cấn suất tính thiên chân hấp dẫn, cuối cùng phi nàng không cười.

Bồn văn văn tự tươi mát, hành văn lưu sướng,

Nữ chủ tinh ranh xảo trá, nhưng lại không mất đáng yêu, ở nam chủ trước mặt tự động cắt tiểu bạch thỏ hình thức.

Văn phong hoan thoát, ý vị tuyệt vời, với chi tiết chỗ thấy ôn nhu, là thiên đáng giá một đọc xuyên qua ngôn tình tiểu thuyết.

Mục lục:

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

[Phần 6](#)

[Phần 7](#)

[Phần 8](#)

[Phần 9](#)

[Phần 10](#)

[Phần 11](#)

[Phần 12](#)

[Phần 13](#)

[Phần 14](#)

[Phần 15](#)

[Phần 16](#)

[Phần 17](#)

[Phần 18](#)

[Phần 19](#)

[Phần 20](#)

[Phần 21](#)
[Phần 22](#)
[Phần 23](#)
[Phần 24](#)
[Phần 25](#)
[Phần 26](#)
[Phần 27](#)
[Phần 28](#)
[Phần 29](#)
[Phần 30](#)
[Phần 31](#)
[Phần 32](#)
[Phần 33](#)
[Phần 34](#)
[Phần 35](#)
[Phần 36](#)
[Phần 37](#)
[Phần 38](#)
[Phần 39](#)
[Phần 40](#)
[Phần 41](#)
[Phần 42](#)
[Phần 43](#)
[Phần 44](#)
[Phần 45](#)
[Phần 46](#)
[Phần 47](#)
[Phần 48](#)
[Phần 49](#)
[Phần 50](#)
[Phần 51](#)
[Phần 52](#)
[Phần 53](#)
[Phần 54](#)
[Phần 55](#)
[Phần 56](#)
[Phần 57](#)

[Phần 58](#)

[Phần 59](#)

[Phần 60](#)

[Phần 61](#)

[Phần 62](#)

-----oOo-----

Phần 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bản tác phẩm tiểu thuyết download vĩnh thư hữu thượng truyền chia sẻ

《 độc nhất phu nhân tâm 》 tác giả: Phong hà du nguyệt

Văn án

Quảng linh quận chúa tính cách kiêu căng, bạo lực quái đản, là cả nhà trên dưới đều đau đầu phiền toái nhỏ tinh.

Ai đều không làm gì được nàng, duy độc đương kim Ngụy Vương Giang Hành.

Luận bối phận nàng đến kêu Giang Hành một tiếng cứu cứu.

Tuy không tình nguyện, nhưng này căn đùi vẫn là muốn ôm, ai kêu hấn ngày sau có thành tựu lớn đâu?

Nhưng là, từ từ..... Giang Hành, không phải như vậy ôm!

Nam chủ tình yêu xé bóng, nữ chủ mỹ kiều ngọt, sủng văn.

Tag: Trọng sinh ngọt văn

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Đào | vai phụ: | cái khác:

Tán Giang kim bài đề cử

Quảng linh quận chúa tính cách kiêu căng, bạo lực quái đản, là cả nhà trên dưới đều đau đầu phiền toái nhỏ tinh. Ai đều không làm gì được nàng, duy độc đương kim Ngụy Vương Giang Hành. Giang Hành tuy không tình nguyện, nhưng tướng phủ này đùi vẫn là muốn

ôm, ai kêu hấn ngày sau còn tưởng đại triển kế hoạch lớn đâu?
Sống lại một lần, đào ạch huy tân tiều cù khang mô nại hoàng tiều;
ở mạo 20. tranh nhị là bảo vệ chính mình về sau gia. Không nghĩ tới
chính là, ở hai người đấu trí đấu dũng ở chung trung, Giang Hành
dần dần bị đào Phi mục thị chứa thoái li hấp dẫn, cuối cùng phi nàng
không cưới.

Bồn văn văn tự tươi mát, hành văn lưu suồng, nữ chủ tinh ranh xảo
trá, nhưng lại không mất đáng yêu, ở nam chủ trước mặt tự động
cắt tiểu bạch thổ hình thức. Văn phong hoan thoát, ý vị tuyệt vời, với
chi tiết chỗ thấy ôn nhu, là thiên đáng giá một đọc xuyên qua ngôn
tình tiểu thuyết.

☆, bệnh tim

Mới quá Đoan Ngọ, thời tiết càng thêm oi bức lên.

Trên cây ve mình pi pi, khô nóng hơi thở xuyên thấu qua tiêu sa
truyền vào trong nhà, ngay cả nha hoàn giơ quạt tròn đánh ra phong
đều là nhiệt.

Đào ạch cầu ngạn ngòi, cầm trong tay một chi bút lông nhỏ tuyên bút,
nghiêm túc mà miêu tả viện ngoại nở rộ lửa đỏ thạch lựu hoa. Đại
đế là thiên nhi quá nhiệt, nàng mày càng tức càng chặt, non mịn cái
trán chảy ra nhè nhẹ mồ hôi, cuối cùng bực bội mà đem trang giấy
xoa thành một đoàn, hướng ngoài cửa sổ ném đi.

“Không vẽ không vẽ, một chút ý tứ cũng không có.”

Tả hữu hai bên nha hoàn thấy thế, đánh phong lực đạo càng thêm
nhanh một ít. Không sợ trời không sợ đất, liền sợ vị này tiểu tử tông
không thoải mái.

Đại nha hoàn ngọc trà móc ra Quyên Mạt, nhẹ nhàng mà lau đi nàng
thái dương bột nước, “Quận chúa chính là mệt mỏi, không bằng
nghỉ ngơi một lát đi?”

Đào σ× con ⊥ phạt ánh mắt cố chấp mà dừng ở kia cây cây lựu thượng.

Nàng môi anh đào hơi nhấp, làm như muốn đem nó nhìn ra cái đến tốt cùng. Bích thanh đôi mắt đẹp ónh ónh ss, một hồi lâu mới dừng khai, “Hôm nay ngày mấy?”

Ngọc trà tĩnh tĩnh, “Tháng sáu sơ tam.”

Sơ tam, khoảng cách nàng mẹ Ân thị ngày giỗ còn có hai ngày.

Ân thị với mình huy mười lăm năm qua đời, đến nay đã có bảy năm. Nàng là đào Φ nạp mẫu, gả cho Tể tướng Đào Lâm Nguyên sau sinh được 1 trai 1 gái, đang muốn sinh đệ tam thai khi, lại nhân thể nhược khí hư, cuối cùng không có thể bình an thuận sản, một thi hai mệnh.

Đào v tanh, như suy tư gì mà nhìn phía đình viện, trong mắt lộ ra mấy giọt cô đơn.

Kỳ thật mẹ không phải khó sinh, lúc đó đại phu đều xem đến hảo hảo, hướng chi nàng cùng đại ca sinh sản khi đều thực thuận lợi, như thế nào nói khó sinh liền khó sinh đâu? Cứu này nguyên nhân, bất quá có người từ giữa làm khó dễ thôi.

Lúc ấy nàng tiểu, không biết hảo hảo bảo hộ mẹ, trơ mắt mà nhìn nàng hương tiêu ngọc vẫn, lại bất lực.

*

Trường An thời tiết một ngày tái một ngày địa nhiệt, cùng bị thật lớn chậu than nướng dường như, mặc dù nàng chỉ xuyên một kiện khinh bạc tán hoa lăng, cũng chống đỡ không được này cỗ oi bức cảm giác.

Đào Ψ yết tuyết trắng, giống như núi tuyết thượng nhất tinh ónh dịch thấu nhan sắc, cố tình loại này bạch còn phơi không hắc, không biết tiện sát nhiều ít hào môn quý nữ. Nàng không phải đỉnh xinh

đẹp nữ lang, lại bởi vì sinh một trượng ngoan ngoãn non nớt khuôn mặt, cho người ta một loại thiên chân ảo giác. Chỉ có thân cận nhất nhân tài biết, cô nương này kỳ thật một bụng ý nghĩ xấu nhi, cũng không như mặt ngoài như vậy vô tội.

Muốn nàng có tâm, có thể đem người chinh đến khổ không nói nổi.

Phỉ thúy rèm châu bị khơi mào, Bạch Nhụy bưng một chén ướp lạnh sữa đông chưng đường lại đây, xốc lên nguyệt bạch men gốm chén cái, “Quận chúa ăn mấy khẩu sữa đặc giải giải nhiệt đi.”

Đây là đào ψ nữ không đâu Neon trừng tranh nàng múc một ngụm, mát lạnh sữa đặc vào miệng là tan, băng băng sáng sáng xác thật tiêu trừ không ít nhiệt khí.

Ăn ăn, nàng bỗng nhiên gác xuống, “Bên ngoài như thế nào như thế âm ỉ?”

Bạch Nhụy hơi trệ, lo sợ mà liếc liếc mắt một cái nàng biểu tình, “Bẩm quận chúa, là tướng gia mang về tới hai vị thị thiếp, đang ở hướng trong phủ dọn đồ vật đâu.”

Đào Σ huy mân bột cô tụng lộc kiếm hài úc mục thổi Neon thế?”

Bạch Nhụy thanh âm thấp không thể nghe thấy: “Nghe nói là hướng dương hầu đưa, hiện nay ở tại kim lộ hiên trung.”

Kim lộ hiên ở mười tới danh thị thiếp, đào X thay lửng dận giảng 2. hoang đi, mấy năm nay Đào Lâm Nguyên không ngừng mà hướng trong đầu thêm người. Hấn trừ bỏ triều đình làm công ngoại, nhất thường làm đó là ý thúy dựa hồng, sống mơ mơ màng màng, đối nữ sự chẳng quan tâm. Mấy ngày nay đặc biệt quá mức, trắng đêm không về, cũng không biết túc ở đâu gia nương bầu nhụy trung.

Đào ψ khởi, thay đổi thân xanh nhạt dẹt màu bách hoa phi điệp văn cao eo áo váy, một lần nữa chải cái Oa trụ búi tóc, kim thúy khổng tước trâm sấn nàng sáng trong như minh nguyệt khuôn mặt, sáng ngời rực rỡ. Nàng nhìn nhìn bên ngoài thái dương, đã dần dần tây

ngiêng, không bằng buổi trưa lúc ấy oi bức, toại kêu lên ngọc trà Bạch Nhụy hai người, “Đi kim lộ hiên nhìn một cái.”

..... Liền biết sẽ là có chuyện như vậy, ngọc trà Bạch Nhụy nhìn nhau thở dài, vây quanh đuổi kịp.

Lúc này tướng gia chỉ sợ còn ở nơi đó, quận chúa lựa chọn lúc này qua đi, không thể nghi ngờ là chuẩn bị cho hấn ngọt ngọt.

*

Kim lộ hiên ở vào tướng phủ Tây Nam một góc, là cái hai tiến đình viện. Trong viện đình đài lầu các, núi giả nước chảy, cảnh trí miển cưỡng xứng được với lịch sự tao nhã. Nhưng mà đi được gần, kia cổ sơn phấn mùi vị càng ngày càng nùng, đào o dong từng đao sướt tô bá thân anh hỏi trong viện đương trị nha hoàn, “Tả tướng đâu?”

Từ Ân thị đi rồi, nàng chưa bao giờ hô qua Đào Lâm Nguyên một tiếng a cha.

Mấy năm nay đào đã tới nơi này vài lần, mỗi lần đều nháo đến kinh thiên động địa, này đây trong viện nha hoàn nhìn đến nàng rất là sợ hãi, chân tay co cống mà trả lời: “Ở, ở oanh mi các lầu hai Ngô thị trong phòng.”

Đào ỵ huy tá phiêu dụ xoay người hướng lầu hai đi đến.

Trong viện nguyên bản vui chơi nói giỡn thị tỳ, lúc này đều im miệng không nói không nói. Các nàng thật vất vả chờ thái dương xuống núi, nhiệt độ không khí hơi chút mát mẻ một chút, muốn xuống lầu hít thở không khí, ai ngờ sẽ gặp được vị này tiểu tử tông. Không thể trêu vào còn trốn không nổi sao? Vẫn là chạy nhanh trở về phòng đi thôi.

Ngô thị là Đào Lâm Nguyên hôm nay mang về tới hai vị thị thiếp chi nhất, phòng ở lầu hai mặt đông đệ tam gian.

Đào v bình chạm rỗng lãng hoa môn, một trận nồng đậm mùi rượu ập vào trước mặt. Cửa sổ về phía tây, nương mặt trời lặn ánh chiều tà có thể thấy rõ phòng quang cảnh.

Chén rượu lã xuống đầy đất, sơn son khảm trai tiểu mấy bãi mấy đàn rượu ngon, một bộ tím đậm áo gấm nam tử rúc vào nữ nhân trong lòng ngực, men say say sưa. Vị kia nữ tử đầu đội châu ngọc, thái độ ân cần, chính không ngừng mà hướng hãn cái ly tục rượu.

Đào nhãn nhãn mày, tiến lên đoạt quá Đào Lâm Nguyên chén rượu, “Người muốn uống tới khi nào?”

Ngô thị bị nàng thành linh xảy ra đến phóng dọa nhảy dựng, bởi vì đầu một ngày tới tướng gia phủ, chưa thấy qua quảng linh quận chúa tôn dung, còn đương nàng cũng là kim lộ các thị thiếp, lập tức một tiếng bất mãn: “Tướng gia đang ở cao hứng, người là người phương nào, vì sao phải đến quấy rầy?”

Đào T nàng nhìn lại, “Người cũng xứng cùng ta nói chuyện?”

Kia trong mắt, rõ ràng hàm chứa khinh miệt cùng châm chọc, không thêm che dấu.

Ngô thị cả kinh, bị vũ nhục tức giận ập vào trong lòng, “Người.....”

Sắp sửa phản bác, chôn ở nàng ngực nam nhân ngẩng đầu, mở say khướt hai mắt, thấy rõ người tới sau lược có kinh ngạc, “Kêu kêu, sao người lại tới đây?”

Kêu kêu là đào Phi na sóc, khi còn nhỏ nàng kêu kêu quát quát, âm ỉ thật sự, này đây Ân thị liền cho nàng nổi lên như vậy cái nhũ danh.

Hiện giờ nghe tới, rất là châm chọc.

“Ta vì sao không thể tới?” Đào lui về phía sau nửa bước, có lẽ là bị trên người hãn mùi rượu huân trứ, “Ta nếu không tới, thấy thế nào đến người dáng vẻ này? Như thế nào làm ta mẹ biết, nàng chết một chút cũng không đáng?”

Đào Lâm Nguyên đồng tử co chặt, trái tim giống bị hung hăng nắm một chút, hấn khếp lại hai mắt, tuổi già anh tuần trên mặt tràn đầy thống khổ. Hấn đột nhiên giơ lên bàn trên bàn một vò rượu, không muốn uống trong miệng rót, tràn ra rượu chiếu vào trên cổ hấn, trên quần áo, hấn lại hôn không thèm để ý.

Nếu say có thể dễ chịu chút, hấn tình nguyện cả đời đều thối nát đến tận đây.

Đào xem bắt quá đi, đoạt đi trong tay hấn vò rượu hung hăng ném trên mặt đất, rượu văng khắp nơi, lộng ướt hai người giày vớ, “Đừng uống!”

Đào Lâm Nguyên thần sắc mê ly, lẩm bẩm nói: “Người mẹ cũng không thích ta uống rượu.....”

Dứt lời hồi hận mà cuộn thành một đoàn, thế nhưng giống cái bất lực hài đồng.

*

Ngô thị nghe thấy câu kia “Mẹ”, giống như thể hồ quán đỉnh, thế mới biết trước mặt nữ lang không phải cái gì thị thiếp, mà là thân phận tôn quý Tể tướng chi nữ.

Nàng là Hoàng Thượng thân phong quảng linh quận chúa, là Sở quốc công Ân Như bảo bối ngoại tôn nữ, mới vừa rồi nàng thiếu chút nữa đối nàng bất kính, thật là không muốn sống nữa.

Đào liếc hướng Đào Lâm Nguyên, chỉ cảm thấy hấn nói buồn cười, “Người cũng biết ta mẹ không thích?”

Nàng trường tụ vung lên, trên bàn rượu kể hết đánh nghiêng, nhũu mày chất vấn: “Người vì sao hiện tại mới biết được? Ta mẹ trên đời khi, người ở ai trong lòng ngực uống rượu?”

Đào Lâm Nguyên che lại hai mắt, nghẹn ngào nói: “Kêu kêu, đừng nói nữa.”

“Ta cũng không nghĩ nói, ta chỉ là thế mẹ không đáng giá.” Đào X
quỹ luật chỉ dụ sơn cù tanh chơi tuổi trẻ khi hấn ngọc thụ lâm phong,
anh đĩnh tiêu sái, hiện giờ xem ra, bất quá uổng có một bộ hảo túi
da thôi, “Người không xứng với ta mẹ.”

Nàng tuyệt thân rời đi, lẳng hoa môn khép lại, tiếng bước chân càng
ngày càng xa, Đào Lâm Nguyên hồi hận khuôn mặt bị giấu ở bên
trong cánh cửa.

*

Trọng Linh Viện trước loại hai bài cây lựu, mỗi phùng mùa hè nở
hoa khi, từ xa nhìn lại lửa đỏ một mảnh, hoa đoàn cảm thốc, siếp là
khả quan.

Chưa đến gần, ngọc trà liền kinh ngạc nói: “Chu lang quân tới!”

Đào Mỵ nhìn lại, quả thấy cây lựu hạ lập cái thương sắc quả nho
văn áo gấm nam tử, thân hình cao gầy, mặt mang ý cười.

Cho đến đào Ψ khấu tiều trước, hấn giờ tay chỉ chỉ kim lộ hiên
phương hướng, lộ ra quan tâm chi sắc.

Đào Y điều tề đất tư tài thông cận tích đối việc này không muốn
nhiều lời, “Không có việc gì, người không cần vì thế đi một chuyến.”

Nói liền muốn đi vào trong viện, bị hấn có chút vô thố đỡ lại hạ. Chu
Phổ lại chỉ chỉ chính mình ngực, xem ánh mắt của nàng không chút
nào che dấu quan tâm.

Đào σ hồi đĩnh trong lòng mềm mại chút, “Ta không có việc gì, mấy
ngày này đều hảo hảo.”

Chu Phổ là nàng mười năm trước mua tới quan nô, sau lại thấy hấn
cử chỉ bất phàm, không giống giống nhau nô tịch xuất thân người
hầu, đào P văn hạnh sưu manh nói thất suy tụng long U liêu béo nói
hấn nguyên bản là Dương Châu thứ sử chi tử, sau nhân phụ thân bị
người buộc tội, bị nghi ngờ có liên quan tham ô, cả nhà bị hạch tội.

Chu thứ sử sau khi chết, hấn bị xếp vào nô tịch, trong lúc vô tình rơi xuống nàng trong tay.

Đào cảm thấy hấn thân thể đáng thương, liền đơn độc làm hấn ở một cái sân, bình thường không có gì thô nặng việc, ở trong phòng nhìn xem viết viết chữ là được.

Đào ψ tạp truân thêm hành mộ pha mấy năm nay liên tiếp phát tác, hấn mới vừa rồi là đang hỏi nàng tình huống như thế nào.

Biết được nàng không có việc gì, Chu Phổ hiển nhiên từng một hơi. Hấn không thể nói chuyện, hai người ở chỗ này đứng trơ thật là xấu hổ, hấn liền thức thối mà chấp tay, cáo từ rời đi.

Đào ξ dấm bội sang đăng bước đi triều trong viện đi đến.

Hạc lộc cùng xuân ảnh bích sau truyền đến nha hoàn [\[email protected\]](#)@ thanh âm, nàng vừa đi gần, thanh âm kia liền bỗng nhiên dừng lại. Mấy cái nha hoàn nơm nớp lo sợ mà lập thành một loạt, “Quận chúa.”

Đào ω khụ 匕 đối giáp đem các nàng nói nghe xong cái đại khái.

Nguyên lai hôm nay là Ngụy Vương Giang Hành đại thắng về triều nhật tử, bên trong thành ngoài thành vây đầy người, đều tưởng một thấy Ngụy Vương phong thái.

Ngụy Vương Giang Hành là đương kim hoàng thượng con thứ, xuất sắc, xuất sắc hơn người. Từ 18 tuổi bị phong vương sau, đến nay lãnh binh thắng trận vô số, là toàn bộ Đại Tấn anh hùng.

Luận bồi phạt nàng đến kêu Giang Hành một tiếng cứu cứu, chính là đào ε lự, vô luận như thế nào đều kêu không ra khẩu.

Lần này hấn từ Tùng Châu trở về, nghe nói Hoàng Thượng cố ý thoái vị cho hấn. Việc này ở Trường An khiến cho sóng to gió lớn, vô luận trọng thần thân hào, hoặc là tầm thường bá tánh, sôi nổi chú ý trong triều nhất cử nhất động.

Bất quá việc này cùng Đào ξ huân ngọt ban đêm thổi tắt đèn dầu, buông tiêu kim trang hoa màn, nàng súc ở trong chăn gấm bình tĩnh mà ngủ.

Ngủ đến một nửa ngực cự đau, áp lực đến xuyên không thượng khí. Đào o nhân chạm gọi bên ngoài nha hoàn, nề hà phát không ra thanh âm. Nàng từ nhỏ liền có bệnh tim tật xấu, trên người đều sẽ mang theo thuốc viên, nhưng mà vừa vặn lần trước ăn xong rồi, nha hoàn lại chưa kịp đưa lên tân, không ngờ tưởng buổi tối liền phạm vào bệnh.

Lúc này đây tới so dĩ vãng đều mãnh liệt, nàng liền kêu cứu sức lực đều không có, trước mắt tối sầm, lâm vào hỗn độn bên trong.

Tác giả có lời muốn nói:

Bốn văn trọng sinh, chủ yếu có hai cái lộ tuyến, một cái là ngược tra cha, một cái là cùng cứu cứu yêu đương 【sương mù

Giang Hành: Liền cái người tâm suất diễn đều so với ta nhiều!

Chu Phở:.....

Kêu kêu: Tỉnh người an tĩnh mà sống ở lời tự thuật:)

☆, mười năm

Có chút lời nói chính xác không thể nói bậy, ban ngày mới nói xong chính mình hảo hảo, buổi tối liền mệnh quy thiên thiên.

Đào ζ nổi tại giữa không trung, nhìn quay chung quanh ở giường trước một đồng người, có chút không thể nói tới ra sao tư vị. Ngày thường nhìn không ra bọn họ đối nàng có bao nhiêu cảm tình, lúc này nàng đã chết, bọn họ liền khóc đến cực kỳ bi thương, như cha mẹ chết.

Đặc biệt Đào Lâm Nguyên nhìn đến nàng sau, không thể tin tưởng mà lùi lại vài bước, một chân vướng ở trên ngạch cửa, ngã đi.

Lại lần nữa tỉnh lại hẳn liền thay đổi cá nhân dường như, càng thêm mơ màng hồ đồ, suốt ngày thích rượu làm vui, phảng phất giống như điên cuồng. Cho đến minh huy 23 năm đông, Tuệ Vương ý đồ mưu phản, tả tướng Đào Lâm Nguyên bị nghi ngờ có liên quan đồng mưu, việc này tuy bị Ngụy Vương trấn áp xuống dưới, nhưng Hoàng Thượng giận tím mặt, hạ chỉ cướp đoạt Tuệ Vương binh quyền, biếm vì thứ dân, vĩnh thế không được nhập kinh.

Mà Đào Lâm Nguyên bị chõ lấy hình phạt treo cổ, gia sản thu vào quốc khố, nữ quyến nhập dịch đình vì tì, nam quyến trở thành quan nô. Ngày xưa phồn hoa huy hoàng tướng gia phủ, trong một đêm liền thành không người đặt chân cắm đũa.

Đào α⁽¹⁶⁾ truat đục keo hồ béo ngoại, trên mặt nhìn không ra ra sao biểu tình.

Nàng tuy rằng coi thường chính mình a cha, nhưng nhiều ít rõ ràng hẳn làm người, hẳn là đoạn sẽ không cùng người mưu hoa tạo phản việc. Như vậy vì sao sẽ lưu lạc đến này nông nổi?

Là ai hãm hại hẳn? Đào o Argon hoàng ã

Minh huy 25 năm Hoàng Thượng thể nhược, thoái vị cấp Ngụy Vương Giang Hành, từ đây thiên hạ đổi chủ. Cái kia đóng giữ Tùng Châu, chiến công hiển hách nam nhân thành Đại Tấn thiên tử.

*

Lại lần nữa tỉnh lại, đầu một trận một trận mà độn đau.

Đào ưm một tiếng, gian nan mà mở to đôi mắt, còn không có thấy rõ đỉnh đầu màn che hoa văn, liền nghe bên tai truyền đến quan tâm an ủi: “Kêu kêu? Nhưng tính tỉnh, đau đầu không đau?”

Thanh âm này, nghe giống như mẹ.

Đào φ giật mình mà nghiêng đầu, chỉ thấy Ân thị vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc. Trong phòng còn có những

người khác, nàng quay đầu nhất nhất xem qua đi, ngọc trà Bạch Nhụy cùng mấy cái tiểu nha hoàn, còn có thẳng thân thể quý trên mặt đất đại ca Đào Tĩnh.

Đào Tĩnh vẻ mặt áy náy, thành thành thật thật mà quý nhận sai.

Đào ỗ tử u cứu kính nguyệt hồi lâu không phản ứng lại đây.

Nàng thế nhưng thấy được mẹ cùng đại ca? Nàng không phải đã chết sao? Huống chi mẹ cũng sớm không có, đại ca rời nhà đã có 4-5 năm, như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Nàng ánh mắt một lần nữa dính ở Ân thị trên người, khiếp sợ đến nửa ngày chưa nói ra lời nói tới.

Ân thị mày đẹp nhẹ tằm, đào hoa khuôn mặt lộ ra lo lắng, duỗi tay muốn chạm vào nàng, nhưng lại sợ chạm được trên người nàng cái nào miệng vết thương, “Nên không phải quăng ngã choáng váng, như thế nào một câu đều không cùng mẹ nói?” Ngôn xong thấy nàng vẫn là không phản ứng, quay đầu trách cứ mà trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Đào Tĩnh, “Nhìn một cái người làm chuyện tốt, một hai phải mang theo người muội muội bò tường ham chơi, như thế rất tốt, nếu là quăng ngã ra cái tốt xấu tới, ta xem người ngày sau như thế nào quá ý đến đi!”

Nghe tiếng Đào Tĩnh ngẩng đầu, quả thấy muội muội bộ dáng có chút ngốc lẳng, tức khắc càng thêm áy náy.

“Là ta không tốt, không có chiếu cố hảo kê kê, làm nàng bị thương, thỉnh mẹ trách phạt.”

Sống sờ sờ cảnh tượng, liền trên trán đau ý đều như thế rõ ràng, đào ỗ nguyên cuối cùng chuyển qua cong nhi tới. Này rõ ràng là nàng mười hai tuổi khi sự, lúc đó nàng ở trong phủ đợi đến buồn, liền năn nỉ đại ca mang chính mình ra phủ, hai người hợp mưu một phen, quyết định bò tường trộm chuồn ra đi.

Ai ngờ đầu tường bỗng nhiên rơi xuống một con chim sẻ, phành phạch cánh bay đến nàng trước mặt, nàng cả kinh hai tay buông lỏng, liền thẳng tắp mà quăng ngã đi xuống.

Lần đó rơi không nhẹ, cái trán thiếu chút nữa liền rơi xuống sọ. Nhớ mang máng đại ca bị cha mẹ trọng phạt, từ đây vô luận nàng nói cái gì, hẳn đều không hề mang nàng đi ra ngoài.

Nếu này không phải mộng, kia nàng chẳng lẽ về tới mười năm trước?

Nàng vẫn luôn không nói chuyện, Ân thị còn cho là nhập ma giật mình, “Kêu kêu, đừng dọa mẹ..... Người tưởng như thế nào phạt ca ca, đều bằng người làm chủ.”

Đào Hàm sững sờ, thật cẩn thận mà hô thanh: “Mẹ?”

Ân thị từng một hơi, “Ta ở chỗ này.”

Thật là mẹ, nàng ô oa một tiếng bổ nhào vào nàng trong lòng ngực, hai điều mảnh khảnh cánh tay gắt gao ôm nàng, giống như sợ chính mình một buông tay, nàng liền không có đường như.

Mấy năm qua nàng đầu một hồi khóc đến như thế tê tâm liệt phế, phảng phất muốn đem đời trước ủy khuất đều khóc lóc kể lể ra tới, rõ ràng đã sống hơn hai mươi năm, giờ phút này lại bất lực đến giống cái hài tử.

Ân thị nghe được đau lòng không thôi, còn đương nàng là miệng vết thương đau, nhẹ nhàng mà vỗ nàng bả vai trấn an, “Làm sao vậy, có phải hay không vô cùng đau đớn? Ta làm người đi đem đại phu kêu trở về?”

Nàng dần dần ngừng khóc thút thít, thút tha thút thít mà lắc đầu, “Không phải.” Nàng xoa xoa đôi mắt, một đôi thủy mắt hồng toàn bộ mà, “Là ta tưởng mẹ.”

Nói xong như cũ ăn vạ Ân thị trong lòng ngực không ra, nàng từ nhỏ liền ái làm nũng, kiêu khí đến muốn mệnh, chịu một chút ủy khuất liền chạy đến Ân thị trước mặt tố khổ. Ân thị là cái cực yêu thương khuê nữ, mọi việc đều sẽ vì nàng làm chủ, dần dà liền nuông chiều này thân tính tình.

Này đây đối với nàng ỷ lại, Ân thị vẫn chưa cảm thấy khác thường, ngược lại thập phần hưởng thụ.

Nàng không chê phiền lụy mà liền gọi vài biến “Mẹ”, cuối cùng thật sự không có cách, Ân thị điểm điểm cái trán của nàng, giận mắng: “Mau đừng kêu, ca ca ngươi còn quỳ đâu.”

Nàng lúc này mới bỏ qua, nghiêng đầu đối thượng một đôi đen nhánh đồng mắt. Lúc này Đào Tĩnh vẫn là cái sang sảng ngay thẳng thiếu niên lang, không có vẻ sau suy sụp tinh thần tuyệt vọng, là nàng thích nhất ca ca.

Đào ε mục hầu mẫu thẹn ngọt “Ca ca lên.”

Thân xuyên xanh đen triền chi quả nhỏ văn áo gấm thiếu niên sừng sốt, không nghĩ tới nàng sẽ như thế dễ nói chuyện, ít khi mới đỡ năm khai quang ghé theo đứng lên. Chỉ vì quỳ đến thời gian dài quá, hấn đầu gối phiểm đau, một cái lão đảo suýt nữa đi phía trước tài đi.

Đào ρ hoán màu chí lan dận hầu ::, trên cánh tay miệng vết thương đụng phải tơ vàng gỗ nam đầu giường, đau đến đảo hút một hơi.

Hai người đều là một bộ chạt vật tướng, liếc nhau sau nhin không được song song bật cười. Đào ι xái hính canh lửng chi trần tiêu diệt bên tai, dùng hai người mới nghe được thanh âm nói: “Ca ca, ta không trách ngươi. Nhưng là ngươi đến đáp ứng, về sau tuyệt không có thể bỏ xuống ta.”

Đào Tĩnh nghĩ vậy hồi chính là bởi vì hấn đi được mau, không có chú ý phía sau tình huống, mới hại nàng rơi như thế trọng, lập tức không có do dự gật đầu, “Hảo!”

Vu không, đảo nhìn quanh một vòng không tìm được trang giấy, đơn giản vươn ngón út đầu cùng hấn ngoéo tay câu.

Lại nói như thế nào Đào Tĩnh đều mười lăm tuổi, làm này cử động thật là ấu trĩ chút, nhưng thấy kêu kêu vẻ mặt nghiêm túc, chỉ có thỏa hiệp.

Ân thị xem đến hảo chơi, sờ sờ hai người đầu dưa, “Kêu kêu mới tỉnh, hấn là nghỉ ngơi nhiều một ít. Ta cùng ca ca người đi về trước, chạng vạng lại đến xem người.”

Đào ngoan ngoan gật đầu, nhìn theo bọn họ rời đi, không có hỏi nhiều một câu.

Nếu là trước đây nàng sẽ nghi hoặc a cha vì sao không tới xem chính mình, nhưng là hiện tại nàng rõ ràng thật sự, lúc này Đào Lâm Nguyên đang ở Lục thị trong phòng. Hấn mới cùng mẹ đại sảo một trận, liền gấp không chờ nổi mà đến nàng trong phòng tìm kiếm an ủi.

*

Lục thị chỉ là cái thị thiếp, hôn trước là Đào Lâm Nguyên vỡ lòng nha hoàn, luận địa vị căn bản so ra kém xuất thân Quốc công phủ Ân Tuế Tình.

Bất quá Đào Lâm Nguyên vừa ý nàng, một lòng đều ở nàng trong lòng, đó là nàng năng lực.

Đời trước Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên quan hệ bất hòa, hơn phân nửa nguyên nhân đó là nàng từ giữa châm ngòi, bọn họ động một chút ba ngày một sảo, năm ngày một nháo, rõ ràng là một đôi tân nhân, cuối cùng lại sinh sôi thành oán ngẫu. Ngay cả Ân thị chết, cũng cùng nàng thoát không được can hệ. Lúc đó Đào Lâm Nguyên một lòng một dạ che chở nàng, thế cho nên Ân Tuế Tình ôm hận mà chết, đối hấn lại vô quyền luyến.

Cho đến đào vạch trần Lục thị gương mặt thật, Đào Lâm Nguyên mới hoàn toàn ngộ đạo, đáng tiếc đã muộn, Ân thị đã sớm không còn nữa.

Đào Π trúng địch lộ quyết tâm, trời cao nếu cho nàng một lần cơ hội, nàng liền nhất định phải thay đổi cục diện này, lại không thể giẫm lên vết xe đổ.

Trong trí nhớ cuối cùng liếc mắt một cái, là tả tướng phủ hoang bại cửa son.

Lúc này Đào Lâm Nguyên chỉ là cái ngũ phẩm quan viên, chưa quan thăng Tể tướng, cùng nhị thúc tam thúc người một nhà ở Đào phủ trung. Mặc kệ nói như thế nào Đào Lâm Nguyên là nàng thân cha, nàng không thể đối hấn ngòi yên không nhìn đến, như vậy thảm kịch, tránh được nên tránh.

Nàng nhớ rõ cuối cùng là Ngụy Vương Giang Hành vào chỗ, vu hãm Đào Lâm Nguyên mưu phản người hấn là không phải hấn.

Không biết vì sao, đào chính là có như vậy khẳng định.

Chỉ vì mẹ cùng Nghi Dương công chúa giao tình cực độc, khế nếu kim lan, mà Nghi Dương công chúa là Giang Hành trưởng tử, ba người từ nhỏ chính là bạn chơi cùng, Giang Hành vẫn luôn đem mẹ coi như tỷ tỷ đối đãi. Dương hấn biết được mẹ qua đời chân tướng khi, từng không màng thân phận, ở linh đường thượng đối Đào Lâm Nguyên vung tay đánh nhau. Xuống tay chi tàn nhẫn, thẳng đem hấn đánh đến ba ngày không xuống giường được.

Như vậy trọng cảm tình người, hấn là sẽ không làm ra loại chuyện này.

Đào o truân từ ngay lúc đó bộ dáng, nhịn không được cả người một giật mình, đến nay cảm thấy đáng sợ.

Nhưng mà càng đáng sợ sự, là ở cung đình bữa tiệc lần đầu tiên gặp mặt. Nàng từ nhỏ liền sợ cao, Giang Hành không màng nàng

phản kháng đem nàng cử qua đỉnh đầu, trước mặt mọi người xoay tam đại vòng, sợ tới mức nàng gào khóc, miễn bàn có bao nhiêu đáng thương. Từ đây nhìn thấy hấn liền trốn đến rất xa, cũng không dám nữa tới gần một bước.

Tính tính thời gian, giống như chính là năm nay trung thu, khoảng cách cung yến còn thừa nửa tháng thời gian.

Đào T giới cứu khó, nếu nàng tưởng thay đổi ngày sau tướng phủ vận mệnh, liền muốn cùng Ngụy Vương đánh hảo quan hệ. Nhưng là..... Nàng là thật không tình nguyện.....

Nghĩ đến nhiều đau đầu, đào ζ 1 mường tư qua đi. Một giấc này ngủ đến phá lệ kiên định, đại để là nàng phiêu đảng hồi lâu đã sớm mệt mỏi, vẫn luôn ngủ đến mặt trời lặn xuống phương tây, mới chậm rì rì chuyển tỉnh.

Mép giường thủ cá nhân, nhìn kỹ đúng là Đào Tĩnh, cũng không biết tới bao lâu.

Ánh nến chiếu vào hấn trên mặt, có vẻ thiếu niên góc cạnh rõ ràng, tuấn nhan thanh tú. Thấy đào π nha xước đông lạnh bình hoảng Γ hơi có chút chờ mong, “Tĩnh?”

Đào λ đến đầu choáng váng não trướng, ồm ồm mà ân một tiếng, “Ca ca khi nào tới?”

“Có trong chốc lát.” Đào Tĩnh ý cười tiêm thâm, cơ hồ nhìn dăm dăm mà nhìn chăm chăm nàng.

Đào P hoạn thối mai 19., “Làm sao vậy?”

Hấn ghen hồi lâu, liền muốn nhìn đến kêu kêu vui mừng bộ dáng, cố ý bán cái cái nút, “Trong phủ có mấy thứ từ Tây Vực đưa tới bảo bối, mẹ lưu lại một vật nói là muốn đưa ngươi, ngươi đoán là cái gì?”

Đào ð nào ý lực mẽ ngươi liền ương hấn nói cho chính mình.

Đào Tĩnh gọi người đem đồ vật đưa vào trong phòng, không bao lâu từ bình phong đi ra một cái nha hoàn, thật cẩn thận mà ôm một con mèo nhi lớn nhỏ động vật, kim đốm đen văn, viên nhĩ lục mục.

Nó tựa hồ ngủ rồi, vẫn không nhúc nhích mà.

Đào σ dối yễn hoành tiền ngao tới, kinh hỉ mà trọn tròn hai mắt, duỗi tay liền muốn tiếp nhận tới.

Đào Tĩnh kịp thời ngăn lại nàng, ngoạ ý nhi này nhìn xem có thể, nếu không lưu ý, vô cùng có khả năng sẽ bị nó thương đến. “Kêu kêu biết đây là cái gì?”

Nàng gật gật đầu, đòi trước nàng dưỡng quá nó, có thể nào không biết nó là cái gì?

Nhìn giống miêu, kỳ thật là một con không hơn không kém tiểu báo tử.

Tác giả có lời muốn nói

Giang Hành: Ta vì cái gì đáng sợ?

Kêu kêu: Đem cha ta đánh thành như vậy có thể không đáng sợ sao (→__→)

Giang Hành: Ta chỉ đánh người cha, không đánh người.

Đào Lâm Nguyên:..... Tức phụ nhi cứu ta QAQ

Ân thị: Ha hả đát lãn.

☆, tướng quân

Đào u vì nó đặt tên vì tướng quân, đáng tiếc chính là dưỡng không nửa năm, nó liền bất hạnh bỏ mình. Vì thế nàng thương tâm khổ sở hảo một thời gian, vừa nhìn thấy miêu liền nhớ tới chính mình tướng quân.

Đời trước nó là Tết Trung Thu sau mới đưa tới trong phủ, không nghĩ tới lần này trước thời gian nửa tháng. Đào ỵ sờ nó tròn tròn lỗ tai, “Ta biết, nó là con báo.”

Đào Tĩnh kinh ngạc quay đầu, hấn phủ ngay từ đầu còn nhận sai, tưởng ai đưa tới linh miêu, không nghĩ tới kêu kêu lại một đoán liền trung!

Ôm con báo nha hoàn run như run rẩy, sợ nó bỗng nhiên tỉnh lại cắn ngược lại chính mình một ngụm. Đào Tĩnh nhìn không được, liền nhận lấy kêu nàng lui ra, hấn là cái nam nhân, còn không đến mức sợ hãi loại này tiểu động vật, “Này cũng thật không phải bình thường con báo, nghe nói sau khi lớn lên tấn mãnh mẽ, là săn thú một phen hảo thủ.”

Trường An trong thành quyền quý nhân gia đều thích săn thú, lấy săn bắt động vật số lượng quyết định thắng bại, là lực lượng cùng năng lực cuộc đua, vì đại đa số nam nhân sở yêu thích. Đào Tĩnh gần nhất đi theo Đào Lâm Nguyên đi qua vài lần, thật sâu mà yêu cái này vận động, ngay cả ăn cơm ngủ đều nghĩ.

Đào nhưng không nhiều lắm hứng thú, nàng lúc này chỉ nghĩ đem tướng quân khỏe mạnh mà nuôi lớn, “Ca ca cho ta ôm một cái.”

Đổi làm bình thường cô nương, biết được nó thân phận thật sự sau khẳng định đều sợ hãi, duy độc nàng lá gan đại, ôm vào trong ngực liền không chịu buông tay.

Đào Tĩnh không yên tâm, liền tiếp mà ở bên dận dò: “Tiểu tâm nó cắn người.”

Con báo hàm răng sắc bén, tuy rằng lúc này còn nhỏ, như cũ không thể khinh thường. Đào Ω chiêu bí nó khi, rất nhiều lần thiếu chút nữa bị nó cắn, sau lại một người một báo dần dần hỗn chín, nàng liền lại chưa sợ qua nó.

Lúc này nói đến cũng kỳ quái, tiểu báo tử ở nàng trong lòng ngực tỉnh lại, không những không có lộ ra răng nanh, ngược lại an an

phận phận mà đợi bất động, chợt vừa thấy thật cùng dịu ngoan tiểu miêu không thể nghi ngờ. Cái này làm cho Đào Tĩnh kinh ngạc không thôi, còn tưởng rằng chính mình ôi sai rồi, duỗi tay liền muốn sờ nó lỗi tai.

Nhưng mà tay còn không có đụng tới, tướng quân liền triệu hấn thử nhe răng, phát ra một tiếng tiêm tế vang dội thanh âm, giống tiểu kê kêu to, chứa đầy uy hiếp.

Đào Tĩnh đột nhiên lùi về tay, thiếu chút nữa đã bị cắn, “Như thế nào cố tình liền cắn ta?” Hấn chau mày, mang theo vài phần không phục.

Đào θ than (gọi, dựa trầm hương dẹt kim trang hoa gối dựa cười cong eo, bảo bối giống nhau đem tiểu báo tử hộ trong ngực trung, “Bởi vì nó là của ta, trừ bỏ ta ai nói đều không thể nghe.”

Dứt lời tướng quân phụ họa mà lại kêu một tiếng, so vừa nãy đáng yêu nhiều.

Được, nhanh như vậy liền cùng một giuộc, căn bản không có hấn dung thân nơi. Đào Tĩnh chưa mà xem một cái tiểu báo tử, nó cư nhiên nhanh như vậy liền thắng được muội muội yêu thích, “Người tính toán cho nàng khởi tên là gì?”

Đào Σ hờn phả mạo “Tướng quân.”

Đào Tĩnh cho rằng chính mình nghe lầm, ngắt người lại hỏi: “Cái gì?”

Người bình thường nghe thế tên đều sẽ kinh ngạc, liền mẹ nghe xong đều cảm thấy không thể tưởng tượng, nào có người cấp một cái động vật khởi tên này. Đào hảo tính tình mà lặp lại một lần, “Tướng quân, nó về sau đã kêu tướng quân. Thế nào, có phải hay không thực uy vũ?”

Đời trước nàng vô duyên đem tướng quân nuôi lớn, không có thể kiến thức đến nó ngày sau phong thái, lần này nói cái gì đều đến hảo hảo bảo hộ nó, không hề làm nó bị người hãm hại.

“Ta nghe đảo có chút chẳng ra cái gì cả.” Đào Tĩnh không đáng tán đồng, trầm tư suy nghĩ một phen, “Không bằng kêu mút táo tô?”

Đào Σ gọi quả hài rút cái gì?”

Hắn nghiêm trang mà giải thích: “Bề ngoài nhìn mềm mềm mại mại, nhân lại là hắc.”

Đào giận hắn liếc mắt một cái, tên này nghe một chút cũng không uy vũ, cùng tướng quân quả thực vô pháp nhi so. “Không dễ nghe, không bằng ca ca chính người dưỡng một con kêu tên này đi?”

Nàng là cố ý nói như vậy, chỉ vì biết này chỉ con báo lai lịch. Nó là Tây Vực tiến cung cho hoàng thất ấu báo, Hoàng Thượng đem này thưởng cho nghi dương trưởng công chúa, nghi dương lại đưa cho Ân Tuế Tình, lúc này mới có cơ hội rơi vào nàng trong tay. Tổng cộng liền không mấy chỉ, dữ dội trân quý, Đào Tĩnh liền tính muốn cũng lộng không đến.

Quả nhiên, hắn tiếc nuối mà lắc lắc đầu, “Người biết đây là ai đưa? Ta lại lộng một con, đã có thể không người may mắn như vậy khí.”

Đào ε bang hệ biển ⊥ phạt lộ ra nghi hoặc: “Không phải mẹ sao?”

“Là Nghi Dương công chúa.” Đào Tĩnh một bộ “Tiện nghi người” biểu tình, bất quá trong lòng lại là chân chính cao hứng, hắn chỉ có như vậy một cái muội muội, tự nhiên tưởng đem tốt nhất đều để lại cho nàng. “Trong cung còn chuyên môn tặng hai gã báo nô, người nếu là có gì không hiểu chỗ, tùy thời đều có thể hướng bọn họ thỉnh giáo.”

Nghi Dương công chúa cùng Ân thị chưa xuất các trước là tỷ muội, quan hệ thân mật, thậm chí sau lại Ân thị gả cho Đào Lâm Nguyên, Nghi Dương công chúa gả cho định lăng chờ sau, hai người như cũ liên hệ chặt chẽ, thường thường liền mời đối phương đến trong phủ làm khách. Nghi Dương công chúa thích nhất người ngọc nhi tiểu đào Γ cảm thấy này tiểu cô nương liền cùng cái tuyệt nắm đường

như, bạch đến tinh xảo đặc sắc, thông minh linh hoạt, so nàng mấy cái hài tử đều đáng yêu nhiều.

Đào ξ nhận phạt hoàng, lưu li mắt to phát ra ra sáng rọi, “Hôm nào đến hầu phủ thượng, ta nhất định hảo hảo cảm tạ công chúa dì!”

Đào Tĩnh cười cười, đang có ý này, “Ta trở về chuẩn bị đáp lễ, chờ ngày tháng định ra tới chúng ta cùng mẹ cùng đi.”

Nghi Dương công chúa đem hấn huynh muội coi như mình ra, có thứ tốt nhất định nghĩ bọn họ một phần, bọn họ không phải vô tình vô nghĩa người, tự nhiên hiểu được hồi báo này phân ân tình.

Đào Φ khốn phàm hư, “Vậy người mau đi theo mẹ nói nói.”

Hấn tới khi đã là hoàng hôn, lúc này ngoài cửa sổ không hiểu lý lẽ, hành lang hạ huyền đèn mờ lung, sắc trời đã là tối sầm xuống dưới. Đào Tĩnh vốn không nên lựa chọn lúc này lại đây, nhưng hấn chờ không kịp muốn cho kêu kêu xem một cái tiểu báo tử, lúc này mới đuổi trước khi trời tối tới.

Trước khi đi đột nhiên nghĩ đến, “Người cũng đã lâu không gặp ảnh ngọc, vừa lúc có thể cùng nàng thấy một mặt.”

Đào ξ⁽¹⁸⁾ đình chột nhẹ nhàng gật đầu, “Ân.”

Đào Tĩnh không phát hiện nàng dị thường, cuối cùng nhiều dặn dò hai câu làm nàng hảo hảo nghỉ ngơi, lúc này mới rời đi.

Ảnh ngọc là Nghi Dương công chúa trưởng nữ, tên đầy đủ gì ảnh ngọc. Đào Ω nàng quan hệ hòa hợp, hai người tính cách xấp xỉ, thập phần hợp nhau.

Bất quá đó là đời trước sự, đào o truân từ đã từng làm sự, không khỏi cảm khái chính mình thật là có mắt không trông, bên người lưu trữ như vậy một cái đáng sợ người, mà nàng thế nhưng không tự biết, một lòng đương nàng là hảo tử muội.

Tướng quân không biết khi nào tỉnh, oa ở trong chăn tò mò mà nhìn chăm chăm nàng, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra ục ục thanh âm. Đèn nhánh thuận tiện đôi mắt xem đến nàng tâm đều say, đào η không uy trầm túng thừa đỉnh đầu lông tóc, “Chúng ta lại gặp mặt, tướng quân, hy vọng lúc này có thể cùng nhau lớn lên.”

Tướng quân kêu to một tiếng, phảng phất nghe hiểu dường như.

Trong phòng không có thích hợp nó trụ địa phương, đưa trở về đào τ trĩ hổ hư mang đơn giản đem nó nhét vào trong ổ chăn, “Như vậy không phải hảo.”

Trước giường ngọc trà Bạch Nhụy vẻ mặt khó xử, “Cô nương.....”

Lúc này đào ι hình trăng hoàn di lẫm tạ ừ tháp kia hẳn là năm nay trung thu bữa tiệc sự.

Không trách nàng hai khó xử, này lại không phải bình thường tiểu miêu tiểu cầu, nó chính là trời sinh tính hung mãnh tàn bạo con báo, đừng nhìn bây giờ còn nhỏ, vạn nhất ban đêm thú tính quá độ làm sao bây giờ? Cô nương nếu là có chút sơ xuất, các nàng đều đến ăn không hết gói đem đi.

Đào T các nàng lộ ra trấn an cười, sáng ngời thủy mắt tràn đầy tín nhiệm, “Các người đừng sợ, nó sẽ không thương tổn ta.”

Cứ việc như thế, hai người như cũ không an tâm, ngọc trà canh giữ ở bên ngoài suốt đêm không có nhắm mắt, liền sợ đào υ khoát hoài mâu lự tới rồi không kịp thời. May mà một suốt đêm đều tường an không có việc gì, thẳng đến thiên tờ mờ sáng nàng mới mị trong chốc lát.

*

Vô pháp xuống giường mấy ngày nay ít nhiều có tướng quân làm bạn, có nó giải buồn, nhật tử biến mau không ít. Nó cùng đào hỗn thật sự chín, hơn nữa trừ bỏ đào Γ ai đều không cho đụng chạm.

Ân thị cùng Đào Tĩnh cơ hồ mỗi ngày đều tới xem nàng, trừ cái này ra còn có nhị phòng tam phòng người thăm. Trọng Linh Viện nhỏ nhỏ phòng luôn là thực náo nhiệt, người một nhiều liền có vẻ ồn ào, đào ð chịu suất khiến U chơi thích hợp tĩnh dưỡng, cuối cùng là Ân thị lên tiếng các nàng mới lập tức giải tán.

Đào Σ hoài bàn thấy các nàng, ðãi nhân đi rồi mới vuốt tướng quân đầu hỏi: “Người có phải hay không cũng cảm thấy các nàng sảo?”

Tướng quân kêu một tiếng, từ nàng trong lòng ngực nhảy đi ra ngoài, vòng quanh giường loạn chuyển.

Thật vất vả ai đến có thể xuống giường đi đường, đào quả thực có loại lại thấy ánh mặt trời ảo giác. Chờ ðại phu hủy đi cái trán luyện không, đào Φ biển hoạn sự đó là chiếu gương, tuy rằng biết không có lưu sẹo, nhưng nàng vẫn là không yên tâm. Cô nương gia luôn là thực ðể ý chính mình dung mạo, nàng cũng không ngoại lệ.

Hoa lê triển chi quả nhỏ vẫn gương đồng chiếu ra một trương tính trẻ con chưa thoát mặt, lả lướt tinh tế, mặt mày mũi môi không một chỗ không tinh xảo. Nàng không phải mình diễm kiều mị mỹ, mà cho người ta một loại hồn nhiên vô tội cảm giác, thanh triệt thủy mắt không lẫn tạp chất, như là bôn ba hồi lâu rốt cuộc gặp được một g thanh tuyền, thấm vào ruột gan.

Bộ dáng này vẫn luôn cùng với hơn hai mươi tuổi, mặc dù qua ðậu khấu niên hoa, vẫn là có người hiểu lầm nàng tuổi.

-----oOo-----

Phần 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không có biện pháp, ai kêu nàng trời sinh dài quá một bức trắng nõn đáng yêu gương mặt. Loại này đừng hiện tại còn không rõ ràng, chờ lại quá 4-5 năm, ở cùng tuổi cô nương trung liên đột hiện ra ưu thế.

Gì ảnh ngọc đã từng vui đùa cùng nàng nói qua: “Ta nếu là trải qua phong sương nam nhân, nhất định đối với người muốn ngừng mà không được.”

Đào ξ⁽¹⁰⁾⁽⁹⁾ ngô kiếm đến bây giờ đều không đem những lời này để ở trong lòng.

Cũng may trên trán không có lưu sẹo, nàng cuối cùng yên lòng, thay đổi thân tuyết thanh khúc vật hướng mây trắng dao đi đến.

Mây trắng dao là Ân thị sân, cùng Trọng Linh Viện chỉ cách một cái đường đi, đi chưa được mấy bước liền tới rồi. Nàng chỉ dẫn theo hai cái bên người nha hoàn, chưa vào nhà liền nghe bên trong truyền đến toái sứ thanh, cũng cùng với nha hoàn quan tâm thanh, còn có Ân thị trách cứ: “Hắn liền tính không nghĩ thấy ta, nhưng kêu kêu là hắn nữ nhi, chẳng lẽ liền không thể đến xem? Mấy ngày nay hắn đều túc ở đâu?”

Đào π nam nhâm tị hù gia tăng bước chân hướng trong nhà đi đến, Ân thị đại nha hoàn bạch thuật chính cho nàng thuận khí, đều xem trọng tân đồ một chén trà nóng, “Phu nhân xin bớt giận, ngài nhìn, đồ cổ thuần tì.”

Đào β thì ngạch cửa, “Mẹ, người ở cùng a cha sinh khí sao?”

Ân thị mặc dù cùng trượng phu cãi nhau, cũng cũng không đem cảm xúc đưa tới hài tử trên người, càng không ở bọn họ trước mặt tỏ khổ. Thấy kêu gọi vào tới, ổn ổn tâm tình đem nàng gọi vào trước

mặt, “Như thế nào xuống giường? Mẹ vốn định chờ lát nữa đi xem người.”

Đào ngoan ngoãn cười, cố ý thấp giọng nói dùng đại phu khẩu khí nói chuyện: “Tiểu nương tử đã mất trở ngại, có thể xuống giường đi lại, nhớ lấy không cần lại phát sinh va chạm đó là.”

Cái này quý linh tinh, Ân thị bị nàng buổi nói chuyện chọc cười, xốc lên nàng đầu mình nhìn kỹ xem, thấy không có lưu sẹo mới yên tâm, “May mắn không lưu sẹo, nếu không ta nhưng không tha cho ca ca người.”

Mấy ngày này Đào Tĩnh không thiếu ai Ân thị răn dạy, thế cho nên hẳn nhìn đến đào P gốc hoài áy náy, đái nàng so dĩ vãng càng thêm hảo.

Đào μ vĩ dùm chắn trâm cài đầu lương “Không phải đại ca sai, là ta cầu Đái Ngã ra phủ, hẳn không có biện pháp mới đáp ứng. Mẹ đừng lại trách cứ ca ca, ta xem hẳn mấy ngày nay đều hạ xuống thật sự.”

Ân thị điểm điểm nàng cái mũi, “Liên biết che chở hẳn.”

Cuối cùng cười, vốn là chỉ nghĩ làm Đào Tĩnh trường cái giáo huấn, nếu hẳn biết sai rồi, liền vòng qua hẳn lần này. “Xem ở người mặt mũi thượng, lúc này liền không phạt hẳn.”

Đào ân ân hai tiếng, “Ta đây trước thế đại ca cảm ơn mẹ!”

Nàng từ nhỏ liền nói ngọt, có thể đem người hồng đến tâm hoa nô phóng, ngay cả Đào Lâm Nguyên đều cực yêu thích nàng. Mấy ngày này không đi xem nàng, tựa hồ là Lục thị bên kia cuốn lấy lợi hại, vẫn luôn vô pháp thoát thân.

Hắn chỉ ở đào κ trường tửng so 又 một chuyến, từ nay về sau liền vẫn luôn không lộ diện, khó trách Ân thị mới vừa rồi phát như vậy đại tính tình, thật là là hẳn cái này làm cha không đúng.

Đào Φ truân phòng chọc ti môi ngược kĩ thiện, “Mẹ còn không có nói cho ta vì cái gì sinh khí?”

Ân thị không nghĩ ở nàng trước mặt nhiều lời, đỡ phải ảnh hưởng hài tử tâm tình, “Còn không phải người a cha.”

Nàng di một tiếng, “Hắn làm sao vậy?”

Ân thị nghĩ nghĩ nói: “Sáng nay ta sai người cho hắn truyền lời, làm hắn đi Trọng Linh Viện nhìn một cái người, ai biết này thái dương đều lạc sơn, vẫn là không thấy người khác ảnh.”

Liên chưa thấy qua như vậy đương cha, hài tử bị thương cũng chẳng quan tâm, Ân thị chỉ cần vừa nhớ tới liên sinh khí, hận không thể qua đi đem người bắt được tới đau mắng một đốn.

Nhưng mà nàng là cái tâm cao khí ngạo người, Lục thị trụ địa phương, đi vào đi chỉ biết bản chính mình chân thôi.

Đào ỵ huy hưng đảo ai bởi vì nàng nghĩ đến một kiện rất quan trọng sự.

Nếu nàng nhớ không lầm, quá không được mấy ngày Lục thị liên sẽ bị chẩn bệnh ra mang thai, khi đó Đào Lâm Nguyên sẽ càng thêm sủng ái nàng. Lại lúc sau không lâu, Lục thị không hề dự triệu mà đẻ non, hơn nữa giá họa tới rồi mẹ trên đầu. Đào Lâm Nguyên biết được việc này sau kinh giận phi thường, đối mẹ hiểu lầm càng sâu, bọn họ quan hệ cũng là từ đây trở nên không hề chuyển hoàn đường sống.

Đào ξ⁽¹⁰⁾ 19. khát kiếm nàng không thể làm mẹ lại bị oan uổng một lần.

Nếu Lục thị không tiếc dùng đẻ non hãm hại mẹ, như vậy sản đại phu không chẩn bệnh ra tới phía trước, không bằng đánh đòn phủ đầu hảo.

Tác giả có lời muốn nói:

Giang Hành: Nhiều lần trải qua tang thương nam nhân..... Là nói ta sao?

Kiếp trước Đào Lâm Nguyên: Còn có ta (bị kéo đi

Giang Hành: Liền lên sân khấu đều không có, như thế nào biết có thể hay không muốn ngừng mà không được!

Kêu kêu:..... Đòi trước người chưa thấy qua?

Giang Hành: Tưởng lại xem người khóc lóc kêu cứu cứu thời điểm.

(ai tới kéo đi này chỉ lão lưu manh.....

☆, đề non

Ở trên giường nằm bốn 5 ngày sau, khoảng cách trung thu đã chỉ còn mười ngày.

Hoàng Thượng mỗi năm đều phải ở trong cung mở tiệc chúc mừng, đào lão gia Đào Tùng Nhiên là Lại Bộ Thượng Thư, Đào gia tự nhiên ở chịu mời phạm vi. Đào gia nữ quyền có tư cách chịu mời vào cung, chỉ có Ân thị cùng đào X người.

Bởi vì Nghi Dương công chúa quan hệ, đào u đi qua hậu cung vài lần, có lẽ là nàng trời sinh dài quá phó thảo trường bối thích mặt, liền đương kim Trang hoàng hậu đều đối nàng khen không dứt miệng, yêu thích có thêm. Nếu không có Giang Hành tồn tại, nàng vẫn là rất chờ mong lúc này cung yến..... Có thể bị Hoàng Thượng thân phong vì quảng linh quận chúa, chính là rất nhiều người đều hâm mộ không tới sự!

Bất quá nghĩ đến Giang Hành cặp kia kiên cố không phá vỡ nổi cánh tay, đào nhịn không được co rúm lại hạ.

Nàng từ nhỏ hoạn có bệnh tim, liền đại ca cũng không dám tùy ý dọa nàng, hẳn khen ngược, vừa lên tới liền đem nàng cử đến lão cao. Lại không phải tiểu hài tử! Cho rằng nàng sẽ thích sao?

Đào T ki giai sắc dũng bốn vịnh quân đầu, “Làm sao bây giờ? Ta lại đánh không lại hấn.”

Tướng quân chính vui đầu ăn màu sơn mạ vàng hoa hướng dương bàn cây dâu diệp, căn bản không công phu phản ứng nàng.

Nó hiện tại còn quá tiểu, không thể ăn thịt tươi một loại. Trước kia đào ỵ huy tâm nghiêm, thường thường làm hại nó đi tả, hiện tại nàng có thể so trước kia để bụng nhiều, uy đồ vật đều là nghiêm khắc hỏi qua báo nô.

Nhìn nhìn nàng bỗng nhiên nhớ tới, trong ấn tượng Giang Hành tựa hồ thực thích cưỡi ngựa săn thú. Hấn hàng năm đóng quân Tùng Châu, rất ít hỏi Trường An, nhưng là một hồi tới liền sẽ mang lên cung tiền một mình đi khâu di trên núi săn thú.

Đào o mạo nếu muốn cùng hấn đánh hảo quan hệ, không bằng từ nơi này xuống tay? Chờ tướng quân lại lớn lên một ít, nói không chừng có thể phái thượng rất lớn tác dụng!

Này vẫn có thể xem là một cái hảo phương pháp, nàng tức khắc tâm tình thoải mái rất nhiều, đang chuẩn bị làm Bạch Nhụy truyền thiện, lại thấy gian ngoài hầu hạ nha hoàn sương nguyệt tiến vào: “Cô nương, đại gia tới xem ngài.”

Nàng chưa trả lời, liền thấy nha hoàn phía sau đi ra một vị thân xuyên tím lụa dệt kim vân hạc áo gấm nam nhân, 30 trên dưới, mày kiếm mắt sáng, khí vũ hiên ngang.

Hấn mặt mang ý cười, ngồi ở đào ỉ đồng dụ “Kêu kêu thân thể có khá hơn?”

Đào ọ ghé vào trên giường trên đũa giáo quân, nghiêng đầu triều hấn nhìn lại, trong bình tĩnh hỗn loạn mấy phần tò mò, “Người là ai?”

Đào Lâm Nguyên cứng đờ, trên mặt cười không nhịn được, duỗi tay liền muốn sờ nàng đầu, “Đây là làm sao vậy, người chẳng lẽ liền a cha đều không quen biết?”

Không chỉ là Đào Lâm Nguyên, liền một bên nha hoàn đều ngạc ở. Cô nương từ khi tỉnh lại sau vẫn luôn hảo hảo, đầu óc cũng thập phần thanh tỉnh, như thế nào cố tình không quen biết lão gia đâu?

Đào κ sạn xỉu Trịnh đoan đoan chính chính mà ngồi ở trước mặt hắn, non nớt khuôn mặt nhỏ thượng tràn đầy nghi ngờ, “Người là ta a cha? Chính là ta từ bị thương tới nay, vì cái gì chưa từng thấy quá người? Người ra xa nhà sao?”

Hắn không có ra xa nhà, liền ở tại trong phủ Lục thị yếu yếu trong viện.

Đào Lâm Nguyên mặt lộ vẻ áy náy, cuối cùng biết này tiểu cô nương không phải không nhận biết hắn, mà là ở cùng hắn trí khí. Hắn vươn tay cương ở không trung, tức khắc không có đụng chạm nàng dừng khí, “A cha không ra xa nhà, chỉ là mấy ngày nay có việc quán thân..... Mới không có thể lại đây xem người, kêu kêu, a cha trong lòng là quan tâm người.”

Trùng hợp Lục thị thân thể cũng không thoải mái, một bước đều không thể rời đi hắn, hắn hôm nay thật vất vả bứt ra, này liền cấp bách mà chạy đến.

Đào u đế mục cố tư Γ trên mặt lại không gợn sóng vô lan, “Chuyện gì, có kêu kêu quan trọng sao?”

Vấn đề này đối với Đào Lâm Nguyên tới nói, thật là không quá dễ dàng trả lời. Liền ở hắn do dự lúc sau, đào Ω-| tráng nha quân ôm vào trong ngực, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta mỗi ngày đều đang đợi a cha tới xem ta, chính là người không tới, ta miệng vết thương đau thời điểm chỉ có mẹ cùng ca ca bồi. Nha hoàn nói người ở Lục thị nơi đó, ở a cha trong lòng, nàng có phải hay không so kêu kêu còn quan trọng?”

Tiểu cô nương nói chuyện thanh âm càng ngày càng thấp, ngữ tốc càng ngày càng chậm, mơ hồ có thể nghe ra nghẹn ngào.

Đào Lâm Nguyên lúc này mới phát hiện nàng ở khóc, bàn tay đại khuôn mặt nhỏ bò mẩn nước mắt, đen nhánh mắt to không ngừng mà tràn ra nước mắt, theo khóe mắt kia viên nho nhỏ lệ chí trượt xuống, thật là xem đến hấn tâm đều nát. “Đương nhiên là kêu kêu quan trọng, ở a cha trong lòng không có gì so người càng quan trọng.”

Nàng không tin, “Thật vậy chẳng? Ta đây nếu bị thương, a cha còn sẽ đến xem ta sao?”

Chỉ sợ lúc này vô luận nàng nói cái gì, Đào Lâm Nguyên đều sẽ đáp ứng, “Xem, đương nhiên tới xem. A cha sẽ vẫn luôn bồi kêu kêu.”

Thật vất vả đem nàng hồng đến không khóc, chính trực buổi trưa, hấn thuận đường lưu lại cùng đào σ hoạn quyết mộng ngưư trước khi đi lại ôn nhu trấn an vài câu, lúc này mới yên tâm rời đi.

Hấn chân trước mới vừa đi, đào P khang chương lưu sữa đặc lập hoàng giáp nào Q, bình tĩnh mà lau lau nước mắt, kêu nha hoàn đi đánh một chậu nước ấm tới.

Nàng đến một bên giá gỗ trước rửa rửa mặt, một lần nữa thay đổi thân quần áo nằm mỹ nhân trên giường, cân nhắc bước tiếp theo tính toán. Tướng quân thả người nhảy đến nàng bên cạnh, vươn đầu lưỡi liếm liếm nàng mu bàn tay, nàng bị liếm đến phát ngứa, giòn giòn cười ra tiếng tới.

*

Đào phủ hậu viện có một cái không nhỏ hồ nước, mỗi năm mùa hè mặt hồ liền sẽ phủ kín một tầng hoa súng, cảnh đẹp đồ sộ, trong phủ không ít phu nhân thị thiếp đều thích đi xem xét. Hiện tại tuy rằng chuyển mùa thu, nhưng bờ biển loại từng hàng cây phong, màu đỏ lá phong khai đến hùng hực khí thế, diễm lệ tú mỹ, như cũ hấp dẫn không ít nữ quyến tới đây.

Đào ψ phân phán” từ đi phía trước chạy, “Chậm một chút, tướng quân, từ từ ta!”

Đáng tiếc tướng quân tứ chi mạnh mẽ, không trong chốc lát liền đem nàng ném ra. Phía sau Bạch Nhụy ngọc trà truy đến trong lòng run sợ, bên này thượng chính là hồ nước, liền sợ đào σ hồi hoán yết điên như ong chường thứ K thương vừa mới vừa vắn, vắn nhất lại ra điếm ngoài ý muốn nhưng làm sao bây giờ?

Cũng may đào ψ phương con đôi tụ liền dừng, quay đầu nhìn nhìn bình tĩnh mặt hồ, đôi tay bối ở sau người, giảo hoạt mà cong cong môi.

Quả nhiên không bao lâu đằng trước liền truyền đến tiếng kinh hô, cũng cùng với tướng quân phần nộ tiếng kêu. Nàng bước nhanh đuối qua đi, lá phong mặt sau là một cái tư dung tú lệ nữ tử cùng một cái nha hoàn, hiển nhiên bị kinh hách, chính cảnh giác mà nhìn chăm chăm phía trước tiểu liệt báo.

Tướng quân nhào lên trước cắn xé nàng làn váy, bị nàng kia một chân đá mở ra, may mắn nó động tác nhanh nhẹn, không có bởi vậy bị thương.

Đào Y dũng chí lan mỗ huých đọc sừng sắt chí tiến lên bẻ lên tướng quân, ngược mắt hướng đối phương nhìn lại, “Người đá nó?”

Trước mặt nữ nhân đứng là Lục thị, nàng không nghĩ tới ra tới đi vừa đi, cũng có thể đụng tới vị này tiểu tổ tông, càng không nghĩ tới mới vừa rồi kia một màn bị nàng nhìn đi, nhất thời trên mặt có chút nan kham, “Ta không biết đây là ð giả mỗ lược tranh mới vừa rồi nó bỗng nhiên chạy ra..... Ta nhất thời chấn kinh.....”

Nàng thái độ cung khiêm, cùng mới vừa rồi sắc bén khác nhau như hai người.

Tướng quân còn ở nàng trong lòng ngực kêu to, đào Φ truân phi trầm túng thừa lông tóc, “Người không sao chứ?”

Lục thị im tiếng, cup mi rũ mắt, gió thu phát quá nàng bên cạnh, phác họa ra bờ liễu giống nhau dáng người. Khó trách Đào Lâm

Nguyên đôi nàng thần hồn điên đảo, nhìn chính xác có chút nhu nhược đáng thương.

Đào σ Hoàn liên độ ban tướng quân liền từ nàng trong lòng ngực chạy trốn đi ra ngoài, mở ra tứ chi bổ nhào vào Lục thị trên người, duỗi móng vuốt liền cào thương nàng mặt. Lục thị kêu sợ hãi một tiếng, tránh né không kịp, trên mặt tức khắc hiện lên ba điều vết máu tử. Nàng còn không có phản ứng lại đây, tướng quân đã ở nàng vai trên cổ lại bắt vài đạo vết máu, bất quá sâu nhất vẫn là trên mặt kia mấy cái, đang ở một chút ra bên ngoài thấm huyết.

Không biết là sợ tới mức vẫn là đau đến, Lục thị tiếng kêu thê lương, thanh tú khuôn mặt trở nên vặn vẹo, luống cuống tay chân mà ý đồ đem nó từ trên người ném ra.

Hầu hạ nàng nha hoàn cũng là cái nhát gan, rón ra rón rén không biết làm sao, “Cứu, cứu.....”

Vừa muốn kêu cứu, nàng đối thương đào μ nhai thổi nào kháng quả không biết vì sao tâm sinh một sợ, nửa câu sau lời nói tạt ở trong cổ họng kêu không ra.

Bất quá một lát công phu, Lục thị đã hình dung chặt vật, lộ ở bên ngoài da thịt có bao nhiêu chỗ vết thương, trên mặt càng là thảm không nỡ nhìn. Nàng bị buộc đến từng bước lui về phía sau, cùng ven hồ chỉ cách một bước xa, ai thanh liên tục, đáng tiếc không có một người dám lên trước cứu giúp.

Đào xem đến không sai biệt lắm, đến gần hai bước muốn đem tướng quân ôm trở về, giả vờ kinh ngạc: “Đây là làm sao vậy, em đẹp như thế nào phát điên tới?”

Nói liền phải ngăn cản tướng quân hồ nháo, nàng duỗi tay đem nó từ Lục thị trên người ôm đi, tiểu gia hỏa ở nàng trong lòng ngực như cũ không lớn an phận, tiếng kêu không ngừng. Lại xem Lục thị một trương hoa dung vết máu loang lổ, má trái má ba đạo đỏ thẫm vết máu, má phải má còn có vài đạo thiển ngân, liền cổ đều không thể may mắn thoát khỏi.....

Đào Ω chướng ốc thuần này mặt, không ngờ tưởng nàng về mặt hoảng sợ, theo bản năng đẩy ra nàng: “Đừng chạm vào ta!”

Đào lão đảo lui về phía sau, chân trái dẫm lên ven hồ đá xanh, thân mình không xong liền muốn hướng trong nước đảo đi. Nàng trợn to hai mắt, ở rơi xuống nước trong nháy mắt bắt lấy Lục thị tay, bùm một tiếng, hai người song song ngã vào trong nước.

Tướng quân kịp thời nhảy ra nàng ôm ấp, đứng ở trên bờ phát ra tiếng kêu.

Này nhưng đem còn lại bọn nha hoàn sợ hãi, cũng may ngọc trà phản ứng nhanh chóng, nàng sẽ bơi lội, vì thế không chút nghĩ ngợi mà nhảy vào trong nước, không trong chốc lát liền đem đào vớt đi lên.

Bạch Nhụy vội vàng cởi quần áo khoác ở trên người nàng, “Cô nương mau mặc vào, đừng đông lạnh.”

Đầu thu hồ nước tuy không lạnh băng, nhưng đã có lạnh lẽo, ngã xuống giống nhau khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Mà Lục thị bên kia liền không như vậy may mắn, nàng nha hoàn sẽ không thủy, chỉ có thể đứng ở bờ biển gấp đến độ xoay quanh. Ngọc trà chịu quá đào ạch cam ngạnh lên vào trong nước hồi lâu mới đem nàng vớt đi lên, bởi vì rơi xuống nước thời gian quá dài, nàng đã hôn mê qua đi.

*

Trọng Linh Viện hoảng làm một đoàn, không khí ngưng trọng.

Lần này liền đào lão gia đều kinh động, Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên cũng kịp thời tới rồi, về mặt nôn nóng mà canh giữ ở mép giường. Nghe lang trung nói đào cứu trợ kịp thời, chỉ là bị rất nhỏ phong hàn sau, bọn họ lúc này mới thoáng yên tâm.

“Êm đẹp như thế nào sẽ rơi xuống nước, các người là như thế nào chăm sóc?” Đào lão gia thét hỏi.

Hắn đối phía dưới tôn nhi đều thập phần yêu thương, đào X đàm than cam nấu hoán ra hai cốc súp, tức giận đến hắn hạ lệnh đem trong viện trên dưới người hầu đều trừng phạt một hồi, mỗi người các đánh hai mươi bản tử, lấy kỳ khiển trách.

Bởi vì ngọc trà cứu chủ có công, liền thiếu đánh mười cái bản tử, lúc này miễn cưỡng có thể đứng đứng lên mà nói: “Là Lục thị.....”

Nàng đem tiền căn hậu quả nói một lần, tướng quân cào Lục thị kia một đoạn tránh nặng tìm nhẹ mà xẹt qua.

Nghe tiếng, một bên Đào Lâm Nguyên thành linh cứng đờ.

Một cái thị thiếp cũng dám như thế cả gan làm loạn, Đào Tùng Nhiên càng hành phần nộ, hắn trừng hướng Đào Lâm Nguyên: “Người là người gây ra, việc này liền giao cho người giải quyết, nếu là không cho ta cái vừa lòng hồi đáp, cái kia thị thiếp liền từ ta xử trí!”

Đào Lâm Nguyên hoàn hồn, ứng cái là.

Trên giường đào cả người nóng lên, mê mê hoặc hoặc mà bắt lấy một con bàn tay to, “A cha.....”

Chấn hạ khuôn mặt nhỏ hồng đỏ rực, mày đẹp ninh thành một cái ngật đáp, nhìn thật là đáng thương vô cùng. Đào Lâm Nguyên mềm lòng thành một mảnh, đã là áy náy lại là tự trách, “A cha ở, a cha vẫn luôn bồi người.”

Nghe được hắn thanh âm sau, đào λ mỗ thiếu phán mục chơi mày dần dần giãn ra, chỉ chốc lát sau liền ngủ rồi.

Ban đêm nàng hạ sốt sau, Ân thị hỏi mây trắng dao nghỉ tạm, Đào Lâm Nguyên vẫn luôn bồi đào ỵ huy hân ốc. Trong lúc Lục thị bên

người nha hoàn muốn tiến viện thông báo, đáng tiếc liền môn cũng chưa đi vào, liền bị Trọng Linh Viện nha hoàn chặn trở về.

Yểu yểu viện không người hỏi thăm, Lục thị ban ngày chán kinh hơn nữa rơi xuống nước, đêm đó liền đẻ non.

Tác giả có lời muốn nói:

Nam chủ không ở ngày đầu tiên, tưởng hấn.....

Nam chủ không ở ngày hôm sau, tưởng hấn.....

Nam chủ không ở ngày thứ ba.....

Ngày thứ tư.....

Giang Hành: Còn có để người lên sân khấu!!!

Đừng nóng vội ha ha, hạ chương liền ra tới ~

Cùng với tra cha khẳng định sẽ ngược, ngược xong rồi Lục thị liền ngược hấn! Một cái đều không buông tha tháp!

☆, mâu thuẫn

Liên tiếp ba ngày, Đào Lâm Nguyên đều ở Trọng Linh Viện bồi kêu kêu, một tác cũng không rời.

Lục thị nha hoàn rất nhiều lần cầu kiến Đào Lâm Nguyên, lại không có một lần thấy được đến. Lúc này nếu lại không đem lời nói đưa tới, Lục thị khẳng định sẽ không tha cho nàng, nghĩ vậy nhi, tổ huyền đau khổ cầu xin: “Nô tỳ có chuyện cùng đại gia bẩm báo, cầu các vị tỷ tỷ làm ta đi vào..... Sự tình quan trọng đại, thật là chậm trễ không được.....”

Kim hà hoàn đầu gối lãnh liếc, chính là không bỏ nàng đi vào, “Chuyện gì? Người nhưng thật ra nói nói.”

Đào 卍 sắt ngọc trà, Bạch Nhụy hai cái đại nha hoàn ngoại, còn có kim hà, sương nguyệt, Thu Không, hàn quang chờ mấy cái thường ở trước mặt hầu hạ nha hoàn. Các nàng trước đó được đến quá đào 卍 cam kinh chỉ cần là Lục thị bên người nhi người, giống nhau không thể bỏ vào tới, này đây vô luận cái này tổ huyền nói cái gì, các nàng đều không tính toán cho đi.

Kim hà là cái đánh đá tính tình, tròng mắt dựng mục, ngữ khí lạnh băng, vừa thấy liền khó mà nói lời nói.

Tổ huyền ngược lại hướng một bên Thu Không xin giúp đỡ, nàng nhìn so kim hà ôn hòa nhiều, “Là chúng ta phu nhân mấy ngày hôm trước rơi xuống nước sau.....”

Thu Không cười, “Cái nào phu nhân? Nơi này chỉ có một đại phu nhân, hiện nay đang ở bồi chúng ta cô nương.”

Nàng tựa hồ cầu sai người, tổ huyền cắn cắn răng một cái, “Là Lục thị, nàng đẻ non.”

Lục thị đối đãi hạ nhân âm tình bất định, khi thì nhu thanh tế ngữ, khi thì khắc nghiệt xảo quyết, nguyên nhân chính là này nàng liền một cái tâm phúc nha hoàn đều không có. Tổ huyền làm bên người nàng duy nhất một cái thân cận nha hoàn, đối nàng cũng không nhiều trung tâm, chỉ là không có lựa chọn nào khác thôi.

Hơn nữa Lục thị mới vừa đẻ non, hai ngày này cảm xúc âm trầm, động một chút đối nàng lại mắng lại phạt, nàng sớm đã tích úc trong lòng.

Nghe vậy hai người cuối cùng lộ ra kinh ngạc, Thu Không như có như không mà triều yếu yếu viện phương hướng liếc đi liếc mắt một cái, ngữ khí không có chút nào phật phùng: “Đẻ non? Chính là như thế nào không nghe nói nàng từng có có thai, đại gia biết việc này sao?”

Tổ huyền lắc đầu, “Cũng không biết, là Lục thị đẻ non lúc sau, mới khám ra nàng đã có hơn một tháng có thai.”

Thu Không nghĩ nghĩ, làm nàng ở chỗ này chờ, “Ta đi vào hỏi một câu đại gia ý tứ.”

Dứt lời tuyệt thân hướng chính thất đi, kim hà làm còn lại người nhìn tổ huyền, hai ba bước đuổi kịp nàng bước chân, đối nàng hành động hết sức khó hiểu: “Cô nương không phải nói kêu chúng ta cái gì đều đừng động, người đây là vì cái gì?”

Thu Không dừng bước, cười nàng đầu óc một cây gân, “Ta đáp ứng rồi giúp nàng thông truyền, nhưng không đáp ứng sẽ theo thật để báo.”

Kim hà không nghe hiểu, “Đừng cùng ta quanh co lòng vòng, người cứ việc nói thẳng.”

Thật là cái du mộc ngật đáp, khó trách cô nương chuyện gì đều không yêu phân phó nàng, trừ bỏ mặt lớn lên dọa người một ít, phỏng chừng cũng liền không có gì ưu điểm. Nàng bám vào nàng bên tai nói nhỏ vài câu, cuối cùng hỏi: “Lục thị để non, người cho rằng đại gia sẽ không hoài nghi cô nương sao?”

Kính nàng đề điểm, kim hà bưng tỉnh đại ngộ, “Vẫn là người tưởng chu đáo.”

Hai người đạt thành nhất trí, đi mau vài bước đi vào chính thất, không chờ thấy rõ bên trong quang cảnh liền quỳ rạp xuống bình phong mặt sau, cảm giận nói: “Thỉnh đại gia cho chúng ta cô nương làm chủ!”

Đào φ nằm ở trên giường uống dược, nghe tiếng tay run lên suýt nữa sái ra nước thuốc, Đào Tĩnh vừa lúc cũng ở, tay mắt lạnh lẽ mà thế nàng đỡ ổn chén thuốc.

Đào Lâm Nguyên sắc mặt không dự, nghiêng đầu hướng bên ngoài nhìn lại, “Chuyện gì ồn ào nhốn nháo? Các người cô nương hiện tại muốn tĩnh dưỡng, đều an tĩnh chút.”

“Là..... Là Lục thị bên kia người tới.” Thu Không thanh âm run rẩy, xuyên thấu qua tử đàn mười hai phiến hỉ thước đặng chi bình phong truyền đến.

*

Đây là nào vừa ra?

Đào Nhứ mày, cúi đầu tiếp tục uống dược, tâm tư lại đã thiên hồi bách chuyển. Nàng dặn dò quá vô luận Lục thị có chuyện gì, đều không được truyền vào trong viện tới, chính là Thu Không kim hà thể nhưng tự chủ trương?

Này hai người đều đi theo bên người nàng đã nhiều năm, hơn nữa đời trước ký ức, đào Ạ nói các nàng đối chính mình trung thành và tận tâm, tuyệt đối sẽ không hại chính mình, này đây mới có thể như thế bình tĩnh. Nước thuốc tanh khổ, nàng nhịn không được lúu lưởi, Đào Tĩnh đứng lúc truyền đạt một viên mút hoa quả, “Mau ăn.”

Nàng há mồm cắn, tức khắc đầy miệng ngọt hương, dù bận vẫn ung dung mà triều nàng hai nhìn lại.

Đào Lâm Nguyên vẫn luôn chưa kịp điều tra rơi xuống nước một chuyện, càng không công phu đến Lục thị chỗ đó đi, hiện nay nghe được nàng người tới, lại là có chút không kiên nhẫn, “Tới làm cái gì?”

Cách một đạo bình phong nói chuyện trước sau không có phương tiện, hấn liền làm hai người đến nội thất tới, làm các nàng một năm một mười nói cái rõ ràng.

Thu Không kinh hồn chưa định, liền nói chuyện đều không lớn nhanh nhẹn: “Lục, Lục thị nói cô nương đem nàng hài tử hại không có.....”

Đào Lâm Nguyên một đốn, “Cái gì hài tử?”

“Nghe nói Lục thị đã có hơn một tháng có thai, bởi vì ngày đó rơi xuống nước cho nên dễ non. Nàng một mực chắc chắn là cô nương làm hại, còn nói nhất định phải thảo cái cách nói.....” Nói xong run lập cập, trên mặt đất thật mạnh dập đầu, “Đại gia minh giám, ngày đó nô tỳ xem đến rõ ràng, rõ ràng là Lục thị đẩy cô nương một phen, tiếp theo chính mình không đứng vững mới rơi vào trong nước..... Như thế nào có thể nói là cô nương hại nàng!”

Trong phủ không ai phát hiện Lục thị mang thai, càng không thỉnh lang trung chẩn bệnh quá, đào σ Hoàn phường” mị tuyên phu xuân chướng nói, lại sao có thể bởi vậy hại nàng?

Đào Lâm Nguyên từ khiếp sợ trung hoàn hồn, tâm tình phức tạp, “Nàng vì sao nói như vậy?”

“Nô tỳ cũng không biết.” Kim hà lại nói: “Ngày đó Lục thị rơi xuống nước lúc sau, ngọc trà bị cô nương ra mệnh lệnh thủy cứu nàng, lập tức đem nàng đưa về yểu yểu viện, đại gia nhưng hỏi một câu nàng ngay lúc đó nha hoàn. Nếu thật muốn hại nàng, lại sao lại làm được tình trạng này?”

Đào Lâm Nguyên trầm mặc hồi lâu, quay đầu nhìn về phía uống được tiểu cô nương, nàng đen sì hai tròng mắt trong vắt thanh triệt, mê hoặc mà bất lực hỏi, “A cha, là ta hại nàng dễ non sao?”

Nai con thủy nhuận vô tội mắt to, hoàn toàn đánh mất Đào Lâm Nguyên chỉ có một chút nghi ngờ, hấn nữ nhi như thế nào sẽ làm loại chuyện này. Nghĩ đến Lục thị mới vừa rồi kia một phen lời nói, hấn tuy đau lòng nàng dễ non, nhưng rốt cuộc bất mãn nàng vô có gây rối, “Không phải người sai, người hảo hảo nghĩ ngơi, a cha đi gặp liền trở về.”

Đào Ψ bần loạn 𠄎 mạo “Không bằng ta cùng người cùng đi đi, Lục thị giống như hiểu lầm ta.”

Đào Lâm Nguyên sao bỏ được làm nàng xuống giường, ấn nàng bả vai đối Đào Tĩnh nói: “Chiếu cố hảo người em gái, đừng làm cho nàng đến bên ngoài bị cảm lạnh.”

Đào Tĩnh gật đầu, không cần phải nói hẳn cũng sẽ chiếu cố kêu kêu.

*

Uống qua được sau đào nói dối mệt nhọc, làm Đào Tĩnh trở về, nói liền chui vào ổ chăn nhắm mắt lại ngủ.

Đào Tĩnh ở bên cạnh đứng trong chốc lát mới rời đi.

Hắn mới vừa đi không bao lâu, đào P hội nha thái hiển khởi, gọi tới kim hà Thu Không hai người, xụ mặt chất vấn: “Các người liền ta nói đều không nghe xong? Kia bộ lý do thoái thác là ai dạy?”

Hai người liếc nhau, Thu Không tiến lên thỉnh tội: “Là nô tỳ chủ ý, không kinh cô nương cho phép tự tiện làm chủ, thỉnh cô nương trách phạt.”

Đào Φ mỗ búi đã hảo đến không sai biệt lắm, hai yếp phần nộn, mảy đẹp liền quyên, một tần một giận chi gian điểm lệ mười phần. Nàng uốn gối mà ngồi, cầm gối đầu gối, “A cha đi hỏi lúc sau, các người sẽ không sợ hắn phát hiện cái gì?”

Thu Không ngược mắt, chằm chước một phen dùng từ nói: “Y theo đại gia đối cô nương yêu thương, quả quyết sẽ không nhắc tới Trọng Linh Viện. Mà Lục thị mới để non, lại bởi vậy hủy dung, nhất định đối ngài ghi hận trong lòng, không có khả năng thờ ơ, chỉ cần nàng hơi chút nhắc tới ngài, đại gia liền sẽ đối phương mới nói tin tưởng không nghi ngờ, ít nhất sẽ không lại hoài nghi đến ngài trên đầu.”

Đào μ đến rất có thú vị, có chút đối nàng lau mắt mà nhìn, “Vậy người làm a cha dò hỏi lúc ấy ở đây nha hoàn, vạn nhất nàng nói gì đó đâu? Tỷ như tướng quân cố ý trảo phá nàng mặt, người như thế nào biết nàng sẽ không nói là ta sai sử?”

Thu Không hơi hơi mỉm cười, “Lục thị không được ưa chuộng, cái kia nha hoàn chỉ cần hơi chút cấp điểm chỗ tốt, nàng chính là cô nương ngài bên này người. Điểm này nô tỳ đã chuẩn bị xong, ngài

không cần lo lắng. Tướng quân lại tiểu cũng là liệt báo, trời sinh tính khó thuần, đã thương người là không thể tránh khỏi sự. Huống chi ngay lúc đó tình huống, xác thật là Lục thị đẩy ngài vào nước.”

Nguyên lai bên người nàng còn có lợi hại như vậy nha hoàn, đòi trước như thế nào liền không phát hiện đâu?

Đào ζ tổ khuê hoảng Γ phấn má ửng đỏ, như đông tuyết trắng tinh không tì vết, “Người có phải hay không cảm thấy ta rất xấu?”

Thu Không ngần ra, chợt lắc đầu: “Cô nương là vì.....”

“Người không cần phủ nhận.” Đào γ giai biện tiết liệt hồn nhiên thanh tuyệt, “Bởi vì ta cũng như vậy cảm thấy.”

Thu Không cùng kim hà xem đến si ngốc ngơ ngác, không biết là bởi vì nàng lời nói, hoặc là bởi vì nàng kia cổ lộn xộn thuần tịnh cùng ác độc khí chất, trong lúc nhất thời thế nhưng dạy người dòi không ra ánh mắt.

Hồi lâu Thu Không mới tìm về chính mình thanh âm, “Bất quá nô tỳ có một việc không rõ, cô nương vì sao biết Lục thị đã có thai?”

Đào κ khởi một cây đầu ngón tay ở bên môi, chớp chớp mắt, “Bí mật.”

*

Đào Lâm Nguyên đi theo tổ huyền hồi yếu yếu viện, dọc theo đường đi chỉ hỏi một câu ——

“Bảo phiến có không biết chính mình mang thai?”

Tổ huyền lo sợ đáp: “Rơi xuống nước trước cũng không biết.”

Một đường không tiếng động, không bao lâu liền tới rồi đình viện cửa. Chưa đi vào phòng trong, liền nghe bên trong truyền đến khóc đề thanh, cũng cùng với quãng ngã toái đồ sứ thanh âm, Đào Lâm Nguyên đi vào trong nhà, tanh khổ dục vị xông vào mũi.

Lục thị vẻ mặt tái nhợt mà ỷ trên đầu giường, giận hận đan xen, “Ta không uống! Các người đều.....”

Dư quang thoáng nhìn bình phong sau thân ảnh, nàng kinh hãi mà nhìn Đào Lâm Nguyên đi ra, nước mắt nhất thời đôi đầy mục khuông, liền thanh âm đều nhu hòa rất nhiều, “Lâm nguyên, người rất cuộc tới.....”

Đào Lâm Nguyên nhìn đến trên mặt nàng ba đạo vết máu, tuy biết là tướng quân trảo thương, nhưng vẫn chưa nghĩ tới lại là như thế sâu. Hắn ngồi ở giường bạn, lúc này mới thấy rõ trên mặt nàng cổ còn có bao nhiêu chỗ vết thương, “Sao lại thế này?”

Lục thị che lại mặt, không nghĩ làm hắn nhìn đến chính mình xấu xí bộ dáng, “Là đĩ sát... Là nàng cố ý sai sử kia chỉ con báo, nàng muốn hại ta.....”

Đào Lâm Nguyên đỉnh mày trầm xuống, mặc thanh không nói.

Nàng nhào vào hắn trong lòng ngực, thấp giọng khóc nức nở: “Lâm nguyên, người phải vì ta làm chủ.....đĩ sưu còn tuổi nhỏ tâm địa lại như thế ác độc, nàng là cố ý, nàng hại ta xuống nước.....”

Đào Lâm Nguyên vẫn không nhúc nhích, “Lúc ấy nha hoàn đều nhìn, là người trước đây kêu kêu.”

Lục thị cả kinh, hoắc mắt từ trong lòng ngực hắn ngồi dậy, che kín vết thương mặt nhìn thật là đáng sợ: “Không, ta không có đẩy nàng! Là nàng muốn hại ta, nàng cố ý rơi xuống nước!”

Nói, nước mắt bò đầy mặt má, nhu nhược kham liên.

Đào Lâm Nguyên đã có chút đau lòng nàng, lại đối nàng lời này cảm thấy phiền chán, “Liền người cũng không biết chính mình mang thai, nàng vì sao biết? Lại như thế nào hại người?”

Lục thị bị hỏi đến nói không nên lời lời nói, nàng vài lần mở miệng, vô pháp cãi lại.

Hồi lâu mới tìm về thanh âm: “Kia chỉ con báo..... Nó cố ý thương ta, ta mặt.....”

Đào Lâm Nguyên nói cho nàng: “Đó là Nghi Dương công chúa đưa cho kêu kêu sủng vật, mặc dù nó thật cố ý thương người, người cũng không thể lấy nó như thế nào.”

Ở nàng ngây người hết sức, Đào Lâm Nguyên đã sai người đem ngày đó ven hồ nha hoàn mang theo lại đây, làm trò Lục thị mặt dò hỏi mấy vấn đề. Kia nha hoàn nhất nhất trả lời, cùng Thu Không nói cơ hồ không sai biệt mấy.

Lục thị thần sắc hoảng loạn, thề thốt phủ nhận: “Người nói bậy, không phải như vậy.....”

Nàng chặt chẽ bám lấy Đào Lâm Nguyên cánh tay, liên tiếp đả kích làm nàng hình thần đều tổn hại, nơi nào còn lo lắng dĩ vãng duy trì hình tượng, “Lâm nguyên, người tin tưởng ta, ỡ ã nhàn nạp bồi α Tống nghiệp mộ ⁽¹⁹⁾ ần... Con của chúng ta.....”

Đào Lâm Nguyên phát hạ cánh tay của nàng, vạch trần nói: “Kêu kêu mới là ta hài tử.”

Hắn bỗng nhiên có chút mệt mỏi, không màng Lục thị trắng bệch mặt, đứng dậy chuẩn bị rời đi, “Người mấy ngày nay hảo hảo điều dưỡng, đừng lại ra cửa, ta phải không liền tới xem người.”

Ngôn xong không nhiều lắm dừng lại, đi ra nội thất.

*

Cung yến buông xuống, trong phủ đã bắt đầu ở làm chuẩn bị, Ân thị thán trước sai người khâu vá mấy bộ xiêm y sáng nay đưa tới.

Đào nhìn tới nhìn lui, cuối cùng chọn thân nhũ đồ bạc tán hoa rữ ti hải đường áo váy làm ngày đó trang phục, đời trước nàng xuyên màu vàng cam sam váy, bị Giang Hành cho rằng không đến mười

tuổi, mới có thể đối nàng như vậy vô lễ, lúc này nói cái gì cũng không thể bị hấn gior lên.

Đào năm nay đông chí mãn mười ba tuổi, tuyết da lả lướt, tinh oánh dịch thấu, một thân da thịt nhìn không thấy chút nào tì vết, thay quần áo khi Bạch Nhụy cơ hồ xem thẳng mắt.

“Cô nương, người hảo bạch.....” Tuy rằng xem qua rất nhiều biến, nhưng mỗi xem một lần vẫn là nhìn không được cảm khái.

Trường An không thiếu có xinh đẹp cô nương, nhưng là không một cái có thể bạch đến giống cô nương như vậy, sáng trong nhu nị, xem đến nàng nhìn không được tưởng sờ sờ. Xem kia làn da đến tột cùng cỡ nào yếu ớt, sờ lên lại có như thế nào xúc cảm.....

Tương lai ai nếu là may mắn có thể cưới cô nương, chỉ sợ sẽ đối này thân mình yêu thích không buông tay.

Tác giả có lời muốn nói:

Lời tự thuật bị nhắc tới, cũng coi như một loại lên sân khấu đi..... (các người có thể đánh ta

Kêu kêu lúc này còn có thể hay không bị nâng lên cao đâu?

Giang Hành: Tưởng cử liền cử, quản người xuyên cái gì quần áo.

Kêu kêu:..... Trước mặt mọi người đùa giỡn cháu ngoại gái người không biết xấu hổ!

Giang Hành: Ta muốn người là được, lại đây, làm ta nhìn xem người đến tột cùng có bao nhiêu bạch.

Kêu kêu:..... Lăn!

☆, cung yển

Đổi xong xiêm y sau, Ân thị đang ở chính thất chờ.

Đào φ kính tiêu diệt trước mặt dạo qua một vòng, “Mẹ xem ta có đẹp hay không?”

Làn váy theo nàng động tác nở rộ, giống một đóa phá ngục dục trần trắng tinh hoa sen, lay động sinh tư, xoay tròn gian mơ hồ có thể nghe thấy thanh nhã hà hương. Phấn má đậm trử, huỳnh thấu đáng yêu, tuy rằng chưa cập kê, nhưng đã là Trường An thành hiếm có tiểu mỹ nhân. Huống chi trên người nàng thanh lệ thoát tục khí chất, là người khác đều không thể đợi đến, loại này thuần tịnh trong sáng mỹ, có khi càng có thể sử nam nhân thần hồn điên đảo.

Ân thị buông men gồm hồng đoàn vân văn bát trà, vừa lòng mà đem nàng kéo đến trước mặt nhìn lại xem, “Mỹ, kêu kêu xuyên cái gì đều mỹ.”

Đào π mục keng thương bộ đàm mô trên mặt lại làm bộ bất mãn, “Mẹ luôn là có lệ ta.”

“Ai nói ta có lệ người?” Ân thị chính xác càng xem càng vừa lòng, nữ nhi gia vóc người chưa trưởng thành, xuyên tề ngực áo váy càng có vẻ kiều tiểu, “Không tin người hỏi một câu các nàng, nhìn xem mẹ có phải hay không có lệ?”

Nói liếc hướng hai bên nha hoàn, không đợi nàng mở miệng, ngọc trà Bạch Nhụy đám người liền đồng thời gật đầu, “Cô nương xuyên này thân quần áo cực mỹ.”

Không phải các nàng nói dối, sự thật xác thật như thế. Đổ bưng rữ ti hải đường sấn đến nàng màu da càng thêm trắng tinh, ngọc cốt băng cơ, liễm diễm mắt to hạ có một viên nho nhỏ lệ chí, nghiêm túc nhìn chăm chăm người khi, thật có thể đem người tâm nhi linh hồn nhỏ bé đều câu dẫn.

Đào P nắm thỏa hoàng vổ xẻo 〇 tể anh không hướng trong lòng đi, thấy các nàng nghiêm trang mà trả lời ngược lại buồn cười, “Vây này thân.”

Nàng quyết định cung yển xuyên y phục, Ân thị đã chuẩn bị xong, là một thân màu đỏ tía triền chi liên văn váy áo khoác áo ngoài.

Đào xem sau cảm thấy một chút cũng không thích hợp nàng, này nhan sắc hoàn toàn đem nàng mẹ có vẻ lão khí, rõ ràng Ân thị mới 27-28, môi đỏ hào xỉ, ngọc diện Nga Mi, là nhất đẳng nhất đại mỹ nhân. Nàng đem thàng trước làm mặt khác mấy bộ xiêm y đều đem ra, nhất nhất bãi ở phật Di Lặc trên giường, cuối cùng chỉ vào một kiện đồ nhạt dẹt kim tịch mai ám văn tay áo sam nói: “Mẹ xuyên cái này được không? Cái này nhan sắc nhất thích hợp ngài.”

Ân thị theo nhìn lại, đúng là nàng lúc trước thích nhất một kiện, nhưng suy xét đến cung yển không nên quá mức trương dương liền không tuyển nó, hiện nay kêu kêu nhắc tới, khó tránh khỏi có chút tâm động: “Nhìn có chút minh diễm.....”

Đào Ω hạ Y si nàng cái này ý tưởng, ở một bên cực lực khuyên bảo, “Cung yển thượng những cái đó mệnh phụ nhóm cái nào xuyên không diễm lệ? Ai đều muốn đánh giả đến càng mỹ một ít, so sánh với dưới này nhan sắc tính không cái gì. A mẫu người liền xuyên cái này đi, người mỗi ngày đều ăn mặc như vậy nặng nề, ta nhìn đều đi theo áp lực đâu.”

Nàng một vách tường nói một vách tường cầm lấy kia bộ xiêm y, làm Ân thị đến phía sau bình phong thay, “Ngài xuyên này thân nhất định rất đẹp, ta bảo đảm!”

Ân thị lấy nàng không có biện pháp, căn cứ thử xem ý tưởng đi bình phong sau, từ nha hoàn hầu hạ thay quần áo.

Ân thị từ sinh Đào Tĩnh sau, liền không hề cỡ nào chú trọng mặc quần áo trang diễm, quần áo nhan sắc cũng nhiều lấy ám sắc thâm sắc là chủ. Mới vừa rồi đào đĩ gỗ này điệu sát hoàng cường vui đùa, nàng có khi ăn mặc xác thật quá mức đoan trang, cho người ta không dễ tới gần cảm giác. Mà Lục thị lại thường xuyên nhan sắc tươi sáng xiêm y, đối lập dưới càng thêm rõ ràng, thật là nhưng khí, mẹ rõ ràng so nàng còn đẹp hơn vài phần đâu!

Lần này cung yển nàng nhất định phải làm mẹ thay hình đổi dạng, minh diễm chiếu nhân.

Chính miên man suy nghĩ hết sức, Ân thị đã từ sơn son khảm khảm trai bình phong mặt sau đi ra, nàng có chút không lớn thích ứng, rốt cuộc xuất các sau liền không có mặc quá như vậy rêu rao xiêm y, “Kêu kêu cảm thấy như thế nào?”

Đào ngơ ngác mà nhìn nửa ngày, giống như trước mắt người không phải nàng mẹ, bởi vì nàng xuyên này thân so nàng nghĩ đến còn phải đẹp!

Ân thị đợi trong chốc lát không gặp nàng nói chuyện, trong lòng có chút thất vọng, “Nếu là khó coi liền đổi về đi thôi, cung yển ngày đó ta liền còn xuyên màu tím kia kiện.”

-----oOo-----

Phần 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nói liền phải đi về thay quần áo, đào cuống quít tiến lên ngăn lại nàng, ôm nàng cánh tay chết sống không buông tay, “Mẹ đừng đổi, ngàn vạn đừng đổi! Đẹp, thật sự đặc biệt đẹp, đẹp đến ta đều không quen biết!”

Này thân quần áo mặc ở trên người nàng thập phần uất thiếp, dệt kim trang bó hoa mang phác hoạ đến nàng vòng eo tinh tế, thon thon một tay có thể ôm hết, hành tẩu chi gian phân hoa phát liễu. Nàng vóc người cao gầy, phong thần yếu điệu, ngay cả dung mạo đều tươi đẹp không ít, cùng mới vừa rồi trang điểm quả thực khác nhau như hai người.

Đào lãng cay ề::, liền sợ nàng không đồng ý, “Mẹ nếu là không mặc này thân quần áo đi, ta liền mấy ngày nay đều phiền người!”

Ân thị bị nàng này cổ vô lại kính nhi thuyết phục, không thể nề hà gật gật đầu nói: “Hảo hảo hảo, người nói cái gì chính là cái gì.”

Nàng lúc này mới chịu buông ra nàng, được tiện nghi còn khoe mẽ, “Mẹ nghe ta chuẩn không sai.”

Ân thị điểm điểm cái trán của nàng, “Luôn là như vậy không có quy củ, còn thể thống gì.”

Nàng cố ý che lại đầu nức nở một tiếng, bên môi ý cười kiều mềm.

*

Đồ trang sức đến ngày này, đào ọ về khởi màu sơn khay điểm thúy cá bảo trâm đoan trang, sương nguyệt tiến vào nói: “Cô nương, nghe nói hôm nay là Ngụy Vương từ Tùng Châu đại thắng trở về

nhật tử, trên đường vây đầy rất nhiều người, đều tính toán một thấy Ngụy Vương tư thế oai hùng phong thái đâu.”

Nàng tay căng thẳng, bị cây trâm một đầu thứ đau lòng bàn tay, “Hôm nay trở về?”

Một bên Bạch Nhụy mắt sắc mà nhìn thấy, vội vàng cầm lấy tay nàng chỉ xem xét, thấy không có đồ máu mới yên tâm.

Sương nguyệt mỉm cười gật đầu, “Là nha, hậu thiên đó là cung yến đâu, lúc này trở về còn có chút vấn đề.”

Đào X thành thoi tư, tiếp tục đem lực chú ý đặt ở trước mặt trang sức thượng, ra vẻ trấn tĩnh mà ứng một tiếng: “Nga.”

Trở về liền đã trở lại, cùng nàng có quan hệ gì? Nàng còn có thể đi bên ngoài nghênh đón sao?

Vì thế không nói nữa, hết sức chuyên chú mà nhìn chăm chăm trong tay thỏ ngọc khảm phi thúy san hô mặt dây thượng, cân nhắc ngày đó nên làm cái dạng gì trang phục. Nhưng mà nghĩ rồi lại nghĩ, trong đầu vẫn là quanh quẩn sương nguyệt lời nói mới rồi, Giang Hành hôm nay đã trở lại, hẳn hiện tại liền cưới ngựa đi Trường An thành trên đường cái, từ bá tánh vây quanh hướng hoàng thành mà đi.

Cái kia cuối cùng sẽ trở thành Đại Tấn thiên tử nam nhân, hẳn sẽ ngồi ở tôn quý trên long ỷ, khống chế thiên hạ thượng sinh vận mệnh, bao gồm Đào gia sủng nhục hưng suy.

Nàng không nghĩ trở nên cửa nát nhà tan, cho nên chỉ có thể lấy lòng hắn.

Muốn như thế nào lấy lòng đâu?

Nếu có thể cứu vớt một nhà vận mệnh, như vậy bị hắn lại mạo phạm một lần, cũng không phải không thể chịu đựng.

Hắn đời trước chỉ đem chính mình đương tiểu hài tử, cho nên mới sẽ làm ra loại chuyện này, lần này lại sẽ như thế nào? Đào σ hôi

hoàng phái đậu trang sức, hẳn nếu thực thích tiểu hài tử, như vậy nàng coi như cái ngoan ngoãn tiểu hài tử cũng có thể.

*

Hai ngày thời gian chớp mắt liền đi qua, cung yến thiết lập tại chạng vạng, trong phủ cũng không sốt ruột, thẳng đến buổi trưa dùng qua cơm tối sau mới bắt đầu chuẩn bị.

Đào ψ ở kính tráp trước ước chừng có một canh giờ, Bạch Nhụy tâm linh thủ xảo mà chải cái song hoàn cánh ve, mép tóc trâm cắm ngọc diệp kim thiên bảo thoa, nàng làn da tinh tế, son phấn ngược lại sẽ che dấu nguyên bản hảo nhan sắc, này đây chỉ đậm quét Nga Mi. Nàng tuyết yếp bạch trung mang phấn, như đào hoa hàm lộ, lại tựa mưa xuân hoa lê, quả nhiên là ngọc làm tinh thần tuyết làm da thịt.

Thay đồ bưng tán hoa rữ ti hải đường áo váy, Đào Tĩnh đã thu thập thoả đáng ở ngoài cửa chờ trứ, đợi trong chốc lát không thấy đào T chuẩn súc liền lập tức đi vào nội thất: “Kêu kêu, xe ngựa đã ở phủ ngoài chờ trứ.”

Âm lạc, hẳn thấy rõ bên trong quang cảnh sau bỗng nhiên dừng bước, ít khi một tiếng ho nhẹ, “Người mau một ít.”

Đào ζ đầu liếc tới, hơi hơi mỉm cười, “Ca ca xem ta này thân trang điểm đẹp sao?”

Đào Tĩnh nhìn nhiều liếc mắt một cái, trước kia liền cảm thấy muội muội giống một cái tuyết nắm, trắng tinh nhu mỹ, không nghĩ tới hôm nay một tá giả càng làm cho người không dời mắt được. Lúc này mới không đến mười ba, nếu là về sau cập kê, không biết muốn bắt được nhiều ít quyền quý con cháu tâm, nói không chừng trong nhà cầu thân ngạch cửa đều phải bị người đạp vỡ.

Mới như vậy tưởng tượng, hẳn trong lòng liền không lớn cao hứng, kêu kêu như vậy đáng yêu thảo hỉ, hẳn tổng cảm thấy ai đều không xứng với nàng.

“Đẹp.” Đào Tĩnh sờ sờ nàng đỉnh đầu, “Nếu thu thập hảo liền cùng ta đi ra ngoài đi.”

Đào ân một tiếng, dắt váy đi theo hấn phía sau ra Trọng Linh Viện.

Lần này vào cung nàng chỉ mang Thu Không cùng ngọc trà hai cái nha hoàn, một cái đầu óc hảo, một cái thân thủ hảo, vạn nhất xảy ra ngoài ý muốn còn có thể kịp thời giải quyết.

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa chờ, Đào Lâm Nguyên đã tới rồi, thấy hai người đã đến ra tiếng dò hỏi: “Các người mẹ đâu?”

Ân thị chưa đã đến, trên mặt hấn ản có không vui.

Lúc này thời gian thượng sớm, đào P xương đồng nhiều chờ một lát, “Dù sao đi đến sớm cũng là chờ, ta đảo tình nguyện ở cửa nhà nhiều chờ một lát. Ngài đừng có gấp, mẹ nói không chừng lập tức liền tới.”

Đào Lâm Nguyên dung túng mà nhìn nàng một cái, “Thân thể nhưng hảo? Nhìn tung tăng nhảy nhót.”

Đào Ω chướng dữ chi gạt dư quang thoáng nhìn một mặt đồ nhạt thân ảnh, quay đầu triều màu son đại môn nhìn lại, quả thấy Ân thị chính lãnh nha hoàn triều bên này đi tới. Nàng hôm nay cùng thường lui tới thực không giống nhau, phấn son nhạt nhẽo, kiêu dung á xá, ngọc nhan chiếu người. Nàng một thân trang phục đều là đào muội 〉 mô liền trên đầu mạ vàng uyên ương song Thúy Kiều đều không dễ ngoại lệ.

Sự thật chứng minh đào quả thực không chọn sai, mẹ hôm nay cái mỹ đến kỳ cục.

Nàng lặng lẽ đánh giá bên cạnh Đào Lâm Nguyên, hấn không có thanh âm, ánh mắt yên lặng dừng ở mẹ trên người, liền người đi đến trước mặt cũng chưa phản ứng. Nguyên bản nên Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên thừa một chiếc xe, đào ụ mặt sau kia chiếc xe ngựa, đào tĩnh cưỡi ngựa đi theo một bên. Bất quá đào α kệ bị mục

tô thao quả kéo Ân thị tay hỏi: “Mẹ, ta cùng người ngồi một chiếc xe hảo sao? Trong cung có chút quy củ ta không rõ, tưởng thỉnh giáo một chút người.”

Ân thị nghĩ nghĩ, trong cung quy củ xác thật rườm rà, hẳn là ở tiến cung trước nói cho nàng, liền đồng ý, “Chúng ta đây ngồi vào mặt sau đi.”

Bởi vì Lục thị này một tầng quan hệ, lúc này Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên quan hệ đã là thực cương, liền tính không khắc khẩu, cũng chưa bao giờ về mặt ôn hoà mà ở chung quá. Nay đây đào muội khả tô sơn bình cầu, Ân thị đáp ứng khi căn bản bất quá hỏi Đào Lâm Nguyên ý kiến.

Đào vui mừng, quay đầu hỏi Đào Lâm Nguyên: “A cha, người xem trọng sao?”

Đào Lâm Nguyên đã là hoàn hồn, sắc mặt như thường mà gật đầu, “Cũng hảo.”

Vì thế hai người ngồi vào mặt sau trong xe ngựa, Ân thị dẫm lên hoàng ghế gỗ lên xe khi, đào muội hoán ý mà xem một cái phía trước, Đào Lâm Nguyên vừa lúc hướng bên này liếc tới, ánh mắt dừng ở bên trong xe ngựa kia mặt thân ảnh thướt tha.

Mẹ trang điểm đến như vậy xinh đẹp, hẳn lại chỉ có thể xa xa mà nhìn, trong lòng hẳn là thật không dễ chịu.

Chính là muốn cho hẳn không dễ chịu, đào muội cách

Xem tới được mà không chiếm được, hẳn mới có thể phát hiện mẹ hảo.

*

Tiến cung sau nam quyền cùng nữ quyền tách ra hành sự, cung yến khi lại cùng nhau tụ ở lân đức trong điện.

Phía trước có cung tì dẫn đường, Ân thị cùng đào σ hoạn phòng thối giai Hoàng Hậu cư trú Chiêu Dương Điện, đi qua dài dòng đan bệ, liền nhìn đến trong điện đã tới vài vị mệnh phụ.

Phía trước loan phượng nạm ngà voi hươu sơn sập bên ngòai một người, ung dung hoa quý, năm gần 50 bảo dưỡng thích đáng, một chút cũng không hiện lão, đúng là đương kim Trang hoàng hậu không thể nghi ngờ. Bên người nàng đứng một vị cùng Ân thị tuổi xấp xỉ nữ tử, tư dung không tầm thường, ý cười dạt dào, chính là đem đào κ vụ thủ hám bao túi lục soát sao chủ.

Ân thị cùng đào ι hân lồm lể, Trang hoàng hậu làm hai người lên, cười tủm tỉm mà đem đào kêu đi theo trước: “Hai tháng không thấy, kêu kêu tựa hồ trường cao chút.” Nói vổ vổ nàng tay nhỏ, “Kêu kêu tưởng bồn cung không?”

Từ Hoàng Hậu biết đào Φ nam : sau, vừa thấy mặt liền thân mật mà kêu nàng kêu kêu, ngay từ đầu nàng thực sự có chút không biết theo ai, bất quá thời gian dài thích ứng xuống dưới, ngược lại cảm thấy thói quen.

Đào kiều yếp mỉm cười, một trương cái miệng nhỏ lau mặt dường như, “Nguyên nhân chính là vì tưởng Hoàng Hậu nương nương, ta chạy nhanh đem bệnh đều dưỡng hảo, liền chờ hôm nay cái tiến cung tới gặp ngài đâu.”

Vệ Hoàng Hậu nghe xong cao hứng, rồi lại vì thân thể của nàng đau lòng, “Như thế nào lại sinh bệnh? Ngày khác bồn cung làm Thái Y Thự người cho người xem xem, đem này thân thể hảo hảo dưỡng dưỡng. Nếu không động bất động liền ngã xuống, bồn cung thượng chỗ nào lại tìm một cái người?”

Có thể bị Hoàng Hậu như thế coi trọng, chính là ở đây rất nhiều người đều hâm mộ không tới sự, nhiều ít đôi mắt nhìn chằm chằm đào Γ nàng lại phảng phất giống như chưa giác, chớp chớp mắt bướng bỉnh nói: “Khả năng kêu đào Φ cào hiếp hoàng ní bất quá kêu kêu đã có thể chỉ có ta một cái lạ.”

Một già một trẻ hồi lâu không thấy, không coi ai ra gì mà nói chuyện, ngay cả Nghi Dương công chúa nhìn đều không tránh được ăn mùi vị, Hoàng Hậu đối nàng giống như cũng chưa như vậy sủng ái quá. Bất quá cũng không hiểm lạ, ai kêu đào ọp kĩ liền phờng uy đảo ai khả nhân đau, ngay cả nàng đều thích vô cùng.

Nàng cùng Ân thị liếc nhau, nhin không được nhìn nhau cười.

Ước chừng ba mươi phút sau, cung tì tiến trong điện thông truyền, khom người hướng Trang hoàng hậu nói: “Nương nương, Ngụy Vương chính triều Chiêu Dương Điện tới, mời ngài đến phía trước lân đức điện đi.”

Đào ξ⁽¹⁴⁾ khôi đình Giang Hành tới? Như thế nào cùng nàng trong ấn tượng không giống nhau, đời trước không phải Tuệ Vương tới thỉnh người sao?

Nàng tuy khó hiểu, nhưng sắc mặt như thường mà đỡ Trang hoàng hậu đứng lên, cùng hướng cửa nhìn lại.

Chỉ vàng vắn mặc ủng đạp lên đàn bệ thượng, bước đi trầm ổn, Ngụy Vương chậm rãi xuất hiện ở mọi người trong tầm mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Thật nhiều cô nương hỏi nam nữ chủ kém bao lớn, A Nguyệt nói một chút.

Kêu kêu trọng sinh sau lúc này mười hai tuổi, Giang Hành đã 27, vốn dĩ tính toán vẫn nói. Bọn họ kém mười lăm tuổi, không biết các người có thể hay không tiếp thu ~

Dù sao A Nguyệt là thực manh loại này tuổi kém hình thể kém lạp ~

Nam chủ rút cuộc lên sân khấu.....

Giang Hành: Rõ ràng chỉ là một con giày lên sân khấu!!

Kêu kêu: Vốn dĩ không nên là của người, người ra tới làm gì? Tuệ Vương đâu, làm hấn không được lười biếng!

Giang Hành: Người muốn gặp hấn?

Tuệ Vương mặc danh một thương: Lại không phải ta có thể quyết định.....

A Nguyệt đắc ý mà cười, nghĩ ra tràng liền mau tới lấy lòng ta đi ~
(^^) / ~~~

☆, sợ cao

Tùng Châu cổ thành là binh gia tất tranh biên thủy trọng trấn, quân sự trọng địa, Giang Hành từ 18 tuổi phong vương sau, đóng tại nơi đó đã có chín năm, lãnh binh đánh giặc chính là chuyện thường ngày.

Trên chiến trường tinh phong huyết vũ đem hấn mài giũa đến ngũ quan thâm thúy, như một phen sắc bén lãnh ngạnh binh khí, ngày thường không lộ thanh sắc, ra khỏi võ khí liền có thể dễ dàng đoạt nhân tính mệnh. Hấn thay cho một thân mình quang khái, ăn mặc màu đen dẹt kim thị để văn ám mà áo gấm, ánh mắt chuyên chú, vĩ ngạn thân hình ngừng ở vệ Hoàng Hậu trước người, “Mẫu thân.”

Vệ Hoàng Hậu nhất vừa lòng đó là cái này con thứ ba, không chỉ có năng lực trác đàn, càng là oai hùng i lệ. Từ hấn phong vương sau liền hiếm khi hồi kinh, khó bảo toàn sẽ không nhiều vài phần yêu thương, “Như thế nào là người lại đây, người nhị ca đâu?”

Nhị ca đó là Tuệ Vương Giang Diễn, vệ Hoàng Hậu tổng cộng sinh ba cái hài tử, Nghi Dương công chúa là hai người trưởng tử.

Năm rồi trung thu yến đều là Tuệ Vương tới thỉnh Hoàng Hậu ngồi vào vị trí, năm nay không biết vì sao bỗng nhiên đổi làm hấn, không chỉ là Trang hoàng hậu, liền đào X quý ê mạo mặc liêm

Giang Hành đơn giản nói: “Nhị ca có việc, liền thác ta thế hấn lại đây.”

Hấn cười, “Mẫu thân không chào đón ta?”

Vệ Hoàng Hậu chỉ là cảm thấy nghi hoặc thôi, lại như thế nào không chào đón hẳn. Hẳn hôm trước mới từ Tùng Châu chiến trường trở về, này không phải vì thân thể hẳn suy nghĩ, lo lắng hẳn quá mức mỗi mệt sao?

“Chỗ nào nói, người vừa đi chính là hơn nửa năm, ta hoan nghênh còn không kịp đâu.” Hoàng Hậu lại bực lại đau lòng mà liếc hẳn một cái, đột nhiên nhớ tới bên cạnh còn có người ở, trên mặt ý cười từ ái, “Người đi Tùng Châu rất nhiều năm, chỉ sợ còn không có gặp qua Sở quốc công ngoại tôn nữ đâu. Người không ở nhật tử, nhưng toàn dựa vào cái này tiểu vui vẻ quả bồi ta.”

Nói kéo qua đào Γ đem nàng giới thiệu đến Giang Hành trước mặt, “Kêu kêu, này đó là Ngụy Vương. Luận khởi bồi phạt, người còn hẳn là kêu hẳn một tiếng cứu cứu.”

Hai người chỉ cách hai bước khoảng cách, đào Φ nạp dâng oa vi khang tiêu diệt ngực, yêu cầu dùng sức ngẩng đầu mới có thể nhìn đến hẳn mặt. Này cùng kiếp trước gặp mặt phương thức không lớn giống nhau, bất quá đại thể không có gì khác nhau, đào σ nha sửa sang lại hảo tâm tình, ngửa đầu xem xét hẳn liếc mắt một cái, đối thượng hẳn sâu thẳm ánh mắt, hai mắt trong vắt, hảo một lát mới yên lặng mà ghen ra một câu: “..... Cứu cứu.”

Giang Hành cúi đầu nhìn cái này nhóc con, tựa hồ mới mười tuổi tả hữu, bộ dáng sinh đến thuần tịnh xinh đẹp, một đôi mắt đặc biệt sáng ngời bức người.

Bất quá nàng giống như có điểm sợ hẳn, cặp kia trong mắt chột lóe mà qua sợ hãi, dễ như trở bàn tay mà bị hẳn bắt giữ tới rồi.

“Kêu kêu?” Hẳn đối tên này lược có hứng thú.

Một bên Ân thị nhấp môi cười cười, tiến lên giải thích nói: “Nàng một tiểu liên âm ỹ, sẽ không nói khi liên làm âm ỹ, có thể nói sau càng là đến không được. Toàn bộ trong phủ đều là nàng thanh âm, sau lại cho nàng khởi nữ danh, liên thuận thế nổi lên này hai chữ.”

Giang Hành cười nhẹ ra tiếng, nhìn đào Φ nào kháng suyễn giận tư phụ trĩ kiêu tuấn “Nhưng thật ra thú vị.”

Đào T \searrow đoàn hồi, liếm mắt dờ đi tầm mắt, trong lòng có chút phức tạp. Đã may mắn hấn không có đem nàng giơ lên, lại tiếc nuối thiếu cái tiếp xúc hấn cơ hội, nếu không thể mượn cơ hội cho hấn lưu lại đặc thù ấn tượng, về sau chỉ sợ không hảo tiếp cận đi?

Không chờ nàng tưởng hảo, Giang Hành đã đi ở vệ Hoàng Hậu bên cạnh, huề lãnh liên can mệnh phụ nữ quyền nhóm hướng lân đức điện mà đi.

Đào A⁽¹⁴⁾ chỉ tâm đà lục soát sao chủ đi ở Hoàng Hậu phía sau.

Ân thị cùng Nghi Dương công chúa một tháng không thấy, hai người ghé vào một khối có nói không xong nói, hơn phân nửa đề tài đều dừng ở Ân thị hôm nay trang phần thượng. Đào σ hờn ninh một bên đi theo, phía trước vừa lúc là Giang Hành thon dài bóng dáng, hấn vai rộng bối rộng, nện bước vững vàng, thân hình rất là cao lớn.

*

Đời trước hai người mới gặp là ở lân đức điện thiên điện nội, lúc đó chỉ có Nghi Dương công chúa, Ân thị cùng nàng, hơn nữa hai ba cái không lớn quen biết mệnh phụ.

Giang Hành lại đây thăm xem trưởng tử, Nghi Dương công chúa liền thuận lý thành chương đem đào giới thiệu một phen, tâm tình của hấn hấn là không tồi, cúi người liền đem nàng đương tiểu hài tử dường như cử lên. Đào Φ bút tất phái trộm chơi gát gao mà ôm cổ hấn, liền tiếp mà biên khóc biên cầu đạo: “Phóng ta xuống dưới, người phóng ta xuống dưới.”

Nàng khuôn mặt non nớt, ở trước mặt hấn nhưng không phải cùng cái tiểu hài tử giống nhau?

Giang Hành hàng năm ở trong quân doanh sinh hoạt, thói quen tùy tính không kèm chế được, tự nhiên là muốn làm cái gì liền làm cái

gì. Đáng thương đào khóc sụt sùi, cuối cùng là Nghi Dương công chúa khuyển bảo hấn mới đem nàng buông.

Giang Hành cười sờ sờ nàng đỉnh đầu: “Thật là cái kiêu khí bao.”

Đào cảm thấy thực ủy khuất, nàng mới không phải bởi vì kiêu khí, nàng là sợ cao.

Sau lại từ Nghi Dương công chúa trong miệng biết được nàng có bệnh tim, hơn nữa đào ε lự sợ vô cùng, Giang Hành liền lại không đối nàng đã làm loại này khác người hành động. Hai người quan hệ không có gì đặc biệt, cùng trường ấu quan hệ vô kém, cho đến đào λ lại nào thả châu chấu chớp bọn họ đều không có quá nhiều tiếp xúc.

Lân đức điện cung yến chưa bắt đầu, Trang hoàng hậu suy xét đến bọn họ bọn tiểu bối không thích loại này câu nệ hoàn cảnh, sẵn sóc mà đem đào gọi vào trước mặt, “Phía trước đó là hồ Thái Dịch, ảnh ngọc cùng mấy cái các tiểu cô nương ở kia ôn chuyện, kêu kêu có nghĩ đi xem? Chờ cung yến bắt đầu khi lại làm người chi sẽ các người.”

Đào ξ⁽¹⁰⁾(17) trụ, mặt mang do dự: “Nương nương, ta.....”

Nàng không lớn muốn đi nơi đó, nếu đã biết gì ảnh ngọc hành động, liền vô pháp lại đối nàng tỷ muội tương đãi. Hướng chỉ nơi này còn có Giang Hành ở, nàng còn không có tưởng hảo như thế nào tiếp cận hấn đâu.

Trang hoàng hậu thập phần nhiệt tâm, đã làm phía sau một người cung tì ra tới dẫn đường, “Người cùng ảnh ngọc xưa nay quan hệ tốt nhất, hấn là có nói không xong nói mới là, vừa lúc nàng vừa rồi còn nói tưởng người, một lòng sẽ chờ người đến đâu.”

Người chung quanh đều đang đợi nàng mở miệng, liền Giang Hành ánh mắt đều bị hấp dẫn lại đây, đào u cảnh đào 八 Clo = bình lao hoài miệt mang toại cong mắt cười cười nói: “Ta đây đi trước gặp một lần ảnh ngọc, trong chốc lát lại đi bồi ngài.”

Một phen lời nói đem Hoàng Hậu nương nương hồng thật sự là cao hứng, vỗ tay nàng nửa là vui đùa nửa là nghiêm túc nói: “Bổn cung chờ người.”

Vì thế đào Π tỉnh phi ngại hĩnh kham sóc ném mạo hướng lên đức điện phía đông bắc hướng hồ Thái Dịch đi đến. Phía trước có cung nhân dẫn đường, có lẽ là Hoàng Hậu nương nương ý tứ, không bao lâu ngọc trà Thu Không cũng xuất hiện ở nàng phía sau.

Ngọc trà áp a áp ứng, hiển nhiên có chuyện tường nói: “Cô nương.....”

Đào β đầu óc tâm sự, thuận miệng hỏi một câu: “Như thế nào?”

Nàng trộm liếc liếc mắt một cái đào α thành, thấy nàng mày nhíu lại liền càng thêm thấp thỏm, “Mới vừa rồi ảnh ngọc cô nương bên người nha hoàn lại đây, đem tướng quân muốn qua đi, nói là ảnh ngọc cô nương ý tứ. Nô tỳ hai người không thể cự tuyệt, càng không thể tự tiện làm chủ, nói muốn hỏi trước hỏi ngài, không nghĩ tới các nàng liền trực tiếp đem tướng quân mang đi.....”

Lần này cung yến đào P tỉnh hoài để trừ nha quân mang đến, nhưng mà nó chết sống muốn đuổi kịp, tiếng kêu đáng thương, đào σ hoàng tế na 卅 cảnh nó mang theo lại đây.

Gác ở trước kia nàng khẳng định sẽ không để ý, bạn tốt muốn gặp nàng sủng vật, không phải cái gì cùng lắm thì sự. Nhưng mà hiện tại, nàng lại không như vậy cảm thấy, chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, “Khi nào mang đi?”

Ngọc trà càng thêm lo sợ: “Có non nửa cái canh giờ.”

Nàng đến Chiêu Dương Điện trước sau tổng cộng mới nửa canh giờ, nói cách khác từ nàng mới vừa vào cửa cung khởi, nàng liền đánh nàng chủ ý. Đào o truân loạn quân đời trước nguyên nhân chết, trong lòng càng thêm nôn nóng, một bên thỉnh cầu dẫn đường cung nhân đi nhanh chút, một bên cấu gịan chính mình sơ sẩy đại ý.

*

Hồ Thái Dịch hai bên cây liễu san sát, bờ biển kiến có hành lang gấp khúc, chung quanh đình đài lầu các, cung điện hiên ngang.

Trì sau ba tòa đồi núi, hình thành một cái hữu cục diện. Nơi này diện tích thật lớn, bố cục thư lãng, đi rồi hồi lâu mới đến đến Bồng Lai sơn bên bát giác tiểu đình trung.

Từ xa nhìn lại mấy cái lộng lệ thân ảnh, đúng là ảnh ngọc mời đến trọng thần thân hào chi nữ. Các nàng trung gian vây quanh một cái cô nương, ước chừng 13-14 tuổi tác, tư dung không tầm thường, minh diễm chiếu nhân, cười khi hai má có thật sâu má lúm đồng tiền, nhìn thật là thân thiết khả nhân. Đào σ khô bỗ ê minh lúm đồng tiền tươi đẹp, đáng tiếc đến cuối cùng nàng cơ hồ không đối nàng cười, mãi mãi đều là chán ghét ghen ghét.

Tuy rằng biết tướng quân sẽ không chết ở chỗ này, nhưng nàng vẫn là không yên tâm, bước nhanh hướng tiểu đình phương hướng đi đến.

Gì ảnh ngọc xa xa liền nhìn thấy nàng, đứng dậy hướng nàng chào hỏi, “Kêu kêu!”

Liên can cô nương ánh mắt đồng thời tụ tới, đào u sào nghiêm khảng ti tô kĩ chú mục, thu liễm tâm tư, mỉm cười đi đến nàng trước mặt, “Lớn tiếng như vậy làm cái gì, ta cũng sẽ không ném.”

“Này không phải sợ người nhìn không thấy ta sao.” Gì ảnh ngọc đem nàng kéo đến ghế đá ngồi hạ, ngữ khí có chút oán trách, “Nếu không phải ta thác Hoàng Hậu chuyển cáo, chỉ sợ người cũng không biết tới xem ta. Mấy ngày nay cũng không biết người vội cái gì, tính lên chúng ta đã có một tháng không gặp mặt.”

Ngẫm lại thật đúng là, từ tỉnh lại sau nàng vẫn luôn cố ý vô tình tránh đi nàng, đào Ạ hoãn môi tu đình hài rút nghi bãi si ngoạn × chơi ở trên giường năm mươi ngày qua, hôm kia cái mới chuyển biến tốt.”

Nghe tiếng gì ảnh ngọc vội quan tâm vài câu, biết được nàng là bởi vì bò đầu tường ngã xuống khi, không chút khách khí mà ôm bụng cười cười to, không có chút đồng tình: “Người, người đây là xứng đáng!”

Đào P quyết dửu dư nàng cũng như vậy cảm thấy.

Đội trong chốc lát không thấy nàng nhắc tới tướng quân, đào X hoãn mộng thừa hài sẹo nói người đem tướng quân mang đi, ta như thế nào không nhìn thấy nó?”

Gì ảnh ngọc lau lau cười ra nước mắt, bên môi thượng có một tia ý cười, “Cái gì tướng quân?”

Đào Φ Hội Hải bá lục soát sao chủ đưa kia chỉ tiểu báo tử.”

Nàng lúc này mới phản ứng lại đây, rất là kinh ngạc, “Người cư nhiên cho nó khởi tên này?” Nghĩ lại nghĩ nghĩ, y theo kêu kêu tính tình cũng không phải không có khả năng, “Mới vừa rồi nó không muốn dãi ở chỗ này, ta sợ nó cắn thương người khác, liền làm cung nhân mang nó đến nơi khác chuyển động.”

Đào σ huy, “Kia cung nhân dưỡng quá con báo?”

Nàng thẳng thắn nói: “Không có.”

Nếu không có, như thế nào có thể chế phục được kiệt ngạo khó thuần lập báo? Đào bổng nhiên đứng dậy, không yên tâm hỏi: “Bọn họ đi đâu? Ta đi xem.”

Gì ảnh ngọc có chút không cao hứng, “Thật vất vả thấy một lần, người liền không nghĩ cùng ta nói chuyện?”

Nói xong thấy đào Ψ ngân kiều hủy sao hoảng sợ tất loát là nàng tức giận điềm báo, liền biết nàng không phải nói giỡn, vì thế duỗi tay chỉ cái phương hướng nhựt chí nói: “Ở phía đông Bồng Lai sơn kia.”

Đào X lời nói không nói liền hướng kia đi, phía sau đi theo ngọc trà Thu Không hai người.

Bồng Lai sơn là hồ Thái Dịch sau một ngọn núi khâu, ước một hai trượng cao, thượng có cổ mộc từng bách, phong cảnh hợp lòng người, là cái đấng cao thiếu xa hảo nơi đi. Đào ỵ hồi đổi tụ liền nhìn đến trên núi kim đốm đen văn con báo, tướng quân đứng ở tối cao chỗ, cúi người bề nghệ các nàng, dẫn dắt nó cung nhân đứng ở phía dưới, nơm nớp lo sợ mà duỗi tay tiếp đón: “Ta ông trời, người mau xuống dưới đi.”

Đào mau đi tiến lên, “Sao lại thế này?”

Kia cung nhân làm như thấy được cứu tinh, cúi đầu một năm một mười hồi bầm: “..... Nó bỗng nhiên thoán đi lên, như thế nào cũng không chịu xuống dưới, hơi một tới gần liền chạy ra, căn bản vô pháp gần người.”

Đào u am lữ xuy tể nôn giảo tứ chước, nhưng mà tướng quân thờ ơ. Nàng làm ngọc trà đi lên giải cứu, không nghĩ tới cùng kia cung nhân nói giống nhau, ngọc trà còn không có tiếp cận, nó liền linh hoạt mà nhảy đến một cái khác chỗ cao.

Như vậy chậm trễ đi xuống cũng không phải biện pháp, cung yển lập tức liền muốn bắt đầu rồi, đào thấy này sơn cũng không đầu tiểu, khế cắn môi đi tới.

Thật là kỳ quái, lúc này tướng quân thế nhưng không né không tránh, ngoan ngoãn mà chờ nàng đi đến trước mặt, bị nàng một phen ôm vào trong lòng ngực.

Đào λ sao hoạn siểm, thấy nó hoàn hảo vô khuyết liền yên tâm. Nhưng mà cúi đầu hướng phía dưới nhìn lại, đốn giác hai chân nhũn ra, một trận đầu vầng mắt hoa, cũng không biết như thế nào đi xuống.

☆, quận chúa

Nơi này không tính quá cao, nếu là lá gan đại một thả người liền có thể nhảy xuống đi. Đáng tiếc đào Σ hoảng giảo nàng ôm tướng quân cả người cứng đờ, liền động cũng không dám động.

Phía dưới ngọc trà hiểu biết tình huống, duỗi tay đưa cho nàng, “Cô nương đừng sợ, nô tỳ ở dưới tiếp theo người.”

Đào Ω bỗng vô pháp ngồi xổm xuống, càng đừng nói đi đủ tay nàng, nàng lắc đầu nói: “Ta không động đây.”

Không phải vui đùa lời nói, nàng thật sự một bước đều dịch bất động, hai chân phẳng phát cắm rễ trên mặt đất dường như, không nghe nàng sai sử. Không chỉ là ngọc trà sốt ruột, liền Thu Không đều không hề biện pháp: “Cô nương dọc theo đi lên lộ xuống dưới, đừng sợ, sẽ không có việc gì.”

Đào η ngẩng há thường thương anh lớn nhất ngành thương đó là sợ cao, một ở chỗ cao liền không hề biện pháp. Nàng bắt lực mà ôm sát tướng quân, cả người hư nhuyễn, thanh âm run rẩy mà: “Ta cũng tưởng đi xuống..... Nhưng ta không thể đi xuống a.”

Cố tình nàng trạm địa phương chỉ có thể một người đặt chân, vô pháp đi lên cứu giúp. Ngọc trà tư tiền tưởng hậu, cùng với đứng ở phía dưới lo lắng sưng, không bằng đi lên thử một lần, đang chuẩn bị hành động khi phía sau truyền đến một đạo giọng thấp: “Sao lại thế này?”

Mấy người sau này phương nhìn lại, Giang Hành đứng ở một cây cây tùng hạ, giơ lên đỉnh mày biểu hiện hấn nghi hoặc.

Ngọc trà dường như gặp được cứu mạng rơm rạ, khom lưng hành lễ cùng hấn giải thích: “Cô nương đi lên giải cứu kia chỉ tiểu báo tử, chính là lại hạ không tới, cầu Ngụy Vương người cứu cô nương xuống dưới.”

Ngụy Vương đi vào chân núi, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia nhấp môi dưới nhóc con, “Vì sao hạ không tới?”

Hấn chịu Trang hoàng hậu giao phó mời ảnh ngọc cùng liên can cô nương đến lân đức điện đi, ảnh ngọc báo cho hấn đào 1 hình xuân kê súc hấn liền làm các nàng trước tùy cung nhân tiến đến, chính

mình tìm được Bồng Lai sơn tới, không nghĩ tới ngẫu nhiên nhìn đến nàng bị nhốt ở chỗ này.

Chiếu Giang Hành xem này sơn cũng không cao, hơn nữa cũng không đầu tiếu, như thế nào đi lên như thế nào xuống dưới là được, này có khó gì?

Ngọc trà nhẹ giọng giải thích: “Cô nương sợ cao, vừa đến chỗ cao liền thân bắt do kỷ.”

Nguyên lai là có chuyện như vậy, khó trách xem nàng khuôn mặt nhỏ trắng bệch, đáng thương vô cùng mà đứng ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích. Giang Hành cười nhẹ ra tiếng, đứng ở đào λ chỗ đồi núi hạ, giơ lên hai tay nói: “Tay cho ta, ta ôm ngươi xuống dưới.”

Ở trong mắt hấn đào Ω tiếu hài nhi không có hai dạng, hướng chi nàng kêu hấn một tiếng cứu cứu, hấn đó là nàng trưởng bối, điểm này tứ chi tiếp xúc không đáng kể chút nào.

*

Cánh tay hấn cử nửa ngày, không thấy đào τ hưng kháng luyện làm.

Giang Hành hỏi: “Ngươi tưởng đêm nay đều đái ở chỗ này?”

Đào Φ so hồi hoảng mạo nàng sợ Giang Hành bỗng nhiên đi luôn, kia chính mình liền thật tứ cố vô thân. Nàng liềm mạng lắc đầu, một tay ôm tướng quân một tay chậm rãi đưa cho hấn, thật cẩn thận mà khúc khởi hai đầu gối, “Ngươi, ngươi muốn tiếp ỏn.....”

Vừa mới dứt lời, liền bị Giang Hành phản nắm lấy cái tay kia, một tay đem nàng kéo xuống dưới.

Đào kêu sợ hãi một tiếng, chỉ cảm thấy tim đập dừng lại, liền bị hấn chặt chẽ mà đỡ lấy vòng eo. Nàng chưa phục hồi tinh thần lại, đã bị vũng vàng mà đặt ở trên mặt đất.

Ngọc trà Thu Không bao quanh vây đi lên, “Cô nương có hay không sự?”

Đào τ tổ luyện thông, đối thượng Giang Hành tầm mắt nhỏ giọng nói: “Đa tạ Ngụy Vương.”

Rõ ràng sợ đến muốn mệnh, còn phải cưỡng bách chính mình nguy trang ra một bộ bình tĩnh bộ dáng, đáng tiếc cặp kia liễm diễm mắt to tiết lộ nàng cảm xúc, bên trong kinh sợ biểu lộ không bỏ sót. Giang Hành đi xuống xem, lúc này mới chú ý tới nàng từ đầu tới đuôi ôm vật nhỏ, liếc mắt một cái liền nhận ra là Tây Vực tiến cống con báo, “Ngươi là vì cứu nó?”

Đào gật đầu, đem tướng quân giơ lên cho hắn xem, một lớn một nhỏ hai chỉ vô tội đôi mắt nhìn chăm chăm hắn: “Nó kêu tướng quân, là Nghi Dương công chúa tặng cho ta.”

Muốn nói tướng quân vô tội, kia tuyệt đối là ảo giác. Nó không hề dự triệu mà triều Giang Hành kêu một tiếng, duỗi tay liền muốn hướng trên mặt hắn cào đi.

Giang Hành lui về phía sau một bước, chút nào không bị tướng quân hung hãn dọa sợ, ngược lại cảm thấy hiếm lạ. Đại Tấn nữ tử trung hơn phân nửa hiền thực dịu dàng, cực nhỏ có người cô nương dám tiếp xúc con báo, trước mắt cái này nhóc con hiển nhiên cùng người khác không giống nhau, thế nhưng từ nhỏ liền đem loại này nguy hiểm sinh vật đương sủng vật nuôi nấng.

Giang Hành xoa xoa nó đầu, “Tướng quân? Vì sao cho nó khởi tên này.”

Đào ι âm thanh thúy, “Bởi vì thực uy phong.”

Này lý do thật là đơn giản, hắn thuận miệng nói: “Ta cũng là tướng quân.”

Kinh hắn vừa nói đào Σ bạn truan học súc hắn với 5 năm trước bị Hoàng Thượng phong làm chính tam phẩm Phiêu Kị đại tướng quân, nhưng nhân Ngụy Vương cái này thân phận quá mức chú mục, nàng mới nhất thời không nhớ tới.

Hai người cùng hướng lên đực điện đi đến, hấn thân cao chân dài, bước chân mai đến so đào Y tức đào cơ hồ chạy chậm mới có thể đuổi kịp hấn, “Vậy người để ý cùng hấn trọng danh sao?”

Giang Hành dừng bước, ý vị thâm trường mà xem một cái tiểu báo tử, “Nó so với ta uy phong, càng thích hợp tên này.”

Hấn là chỉ mới vừa rời tướng quân thiếu chút nữa trảo thương chuyện của hấn, đào η phụ úy gấp tu đình hài ngao quân một gặp được người sống liền sẽ như thế, không phải nhằm vào ngài ý tứ.”

Giang Hành không chút để ý mà ứng một tiếng, vẫn chưa để ở trong lòng, một đường đem nàng lãnh đến lên đực điện trước. Quay đầu lại nhìn lại, nàng còn ở nơi xa chậm rãi đi tới, banh khuôn mặt nhỏ không lớn thống khoái.

Hấn mới vừa rời đi được quá nhanh, đã quên chiếu ứng nàng, vừa lơ đãng liền ném ra như vậy một mảng lớn.

Đào u tránh phải phương tây hạ đuổi một thời gian, trước sau đuổi đi không thượng hấn bước chân, đơn giản bất chấp tất cả chậm rì rì mà theo ở phía sau. Lên đực điện trước loại hai bài mật mật cây lê, trắng tinh cánh hoa vây quanh thành đoàn, khinh phiêu phiêu mà xuống khi giống như lạc tuyết, nàng dẫm lên dẫm lên cánh hoa vũ triều Giang Hành đi đến, trong mưa kiêu vận gầy guộc, tổ cơ trong suốt, thế nhưng so hoa lê còn muốn sáng trong.

Tướng quân từ ngọc trà Thu Không trông giữ, trừ bỏ ngoài điện trông coi cung nhân ngoại, nơi này chỉ có bọn họ hai người.

Cho đến đào Ω đi lên, Giang Hành mới xoay người đi lên đan bệ, lúc này chiếu cố nàng nện bước lớn nhỏ, trước sau không nhanh không chậm mà cùng nàng vẫn duy trì ba bước khoảng cách.

*

Trong điện quần thần đã ngồi xuống xong, nam quyền ở phía trước, nữ quyền ở phía sau, phía trước bảo tọa long đầu ghế ngồi đương

kim Thánh Thượng.

Giang Hành đi vào khi đưa tới không ít chú mục, hấn lập tức đi đến Hoàng Thượng phía dưới bên phải ngòi xuống, triều bên người Sở quốc công Ân Như gật gật đầu. Sở quốc công một phen tuổi lại tâm thái rộng rãi, cười ha hả mà cùng Giang Hành bắt chuyện. Hấn là trong phủ công nhận lão ngoan đồng, liền trong nhà phu nhân đều lấy hấn không có biện pháp.

Đào khách khí công cùng Giang Hành vừa nói vừa cười, tìm được chính mình vị trí ngòi xuống, bên tay trái ra sao ảnh ngọc, bên tay phải là thượng thư Hộ Bộ lang trung cháu gái.

Gì ảnh ngọc quay đầu tò mò hỏi: “Người vừa rồi đi đâu? Lâu như vậy đều không trở lại, ta làm cứu cứu đi tìm người.”

Trước mặt bãi mây thứ điểm tâm, đông lạnh tô sơn hoa bánh điều khắc tinh xảo, mặt trên sức lấy hoa hồng nguyệt quý cánh, làm người nhìn thế nhưng luyến tiếc hạ khẩu. Đào o truân 驪 ước cạn gián chước hệ mộc giáo, tức giận mà oán trách nói: “Còn không phải người không thấy hảo tướng quân, làm nó chạy loạn tán loạn, ta vì cứu nó mới chậm trễ canh giờ.”

Cũng may Hoàng Thượng lòng dạ rộng lớn, vẫn chưa để ý, nàng mới miễn với chỉ trích.

Gì ảnh ngọc không cho là đúng mà buông tay, “Như thế nào có thể trách ta đâu? Tiểu gia hỏa kia trời sinh tính hung mãnh, ta là vì chúng tỷ muội an nguy suy nghĩ.”

Một khi đã như vậy, cần gì phải cố ý đem nó muốn đi?

Đào ỗ mĩ muỗng múc một ngậm đông lạnh tô sơn, lạnh lẽo thơm ngọt tràn đầy khoang miệng, nàng khóe môi hơi kiêu, “Ân, thật là làm khó người.”

Gì ảnh ngọc phát hiện nàng cảm xúc không đúng, còn cho là nàng sinh khí, có nhãn lực thấy nhi mà đem một đĩa thẩu hoa bánh dày

đẩy đến nàng trước mặt, hảo ngôn hảo ngữ mà bồi tội, “Hảo hảo, ta lần tới không tùy ý động nó là được.”

Đào y thoa từng ngải giai :: lời nói lỗ hồng, nghiêng đầu nhìn lại, “Người nếu là đổi ý đâu?”

Nàng dựng thẳng lên ba ngón tay, nghiêm trang mà thề: “Nếu có vi phạm, thiên lôi đánh xuống.”

Đào η lữ Γ “Người tốt nhất có thể nhớ kỹ.”

Gì ảnh ngọc không tin thần phật vừa nói, khởi cái này lời thề bất quá thuận miệng vừa nói, muốn cho nàng nguôi giận thôi. Nhưng mà nàng phản ứng tựa hồ cùng chính mình đoán trước không giống nhau, đến tột cùng chỗ nào không giống nhau lại cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy trong lòng mạc danh một sợ.

Cái này ý niệm thực mau đã bị gì ảnh ngọc vớt chi sau đầu, nàng cùng đào hòa hảo như lúc ban đầu, nói lên khác đề tài.

Không bao lâu bữa tiệc cổ nhạc minh tấu, đồ trang sức châu ngọc vũ nữ nối đuôi nhau mà nhập, thủy tụ nhẹ dương, đập vũ điểm xoay tròn tưng đưa, dâng ra một chi Nghê Thường Vũ Y vũ. Các nàng bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, tựa đập lên đám mây, khi thì kịch liệt khi thì thư hoãn. Dệt kim khổng tước thúy y chợt nở rộ, xinh đẹp linh hoạt dáng múa ở nhạc khúc trung như cá gặp nước, cảnh đẹp ý vui.

Đào xem nhiều loại này vũ khúc, không có bao lớn hứng thú, lơ đãng nhìn về phía trước cao tòa thượng đỉnh bạt oai hùng nam nhân, tầm mắt một đốn.

Giang Hành đang cùng với Sở quốc công nói chuyện, phát hiện có người nhìn chăm chú, theo ánh mắt nhìn lại, không nghĩ tới vừa rồi nhóc con thế nhưng đang xem hắn.

Sở quốc công là nàng ông ngoại, nghĩ đến hai người thôi bơi hoán trần, chẳng lẽ nàng là sợ hắn chuốc say lão già này?

Giang Hành buông chén rượu, đổ một ly trà xanh triều đào k thư quả ngựa đầu uống một hơi cạn sạch.

Hắn đây là có ý tứ gì?

Đào p côn kệ sạn xỉ dậu loát hết sức chuyên chú mà nhìn chăm chăm phía trước vũ cơ, nhấp phần môi lược hiện khó hiểu.

Bên kia Giang Hành cười cười, tiếp tục dưng như không có việc gì mà đáp lại người bên cạnh, phảng phất kia đoạn tiểu nhạc đệm chưa bao giờ phát sinh quá.

*

Yến hội sau khi kết thúc đó là đến hồ Thái Dịch ngắm trăng, Hoàng Thượng làm mọi người trước dừng bước, mệnh một bên hoạn quan tuyên đọc thánh ý.

Ngụy Vương Giang Hành ở Tùng Châu đóng giữ có công, vì Đại Tấn nguyện trung thành, bị phong làm chính nhị phẩm Phò Quốc đại tướng quân, thực thật phong 800 hộ. Đây là mọi người dự kiến bên trong sự, bất quá không dự đoán được chính là, Sở quốc công Ân Như ngoại tôn nữ, Lại Bộ Thượng Thư Đào Tùng Nhiên cháu gái đào thế nhưng bị thân phong vì quảng linh quận chúa, thực thật trang bìa ba bách hộ, cùng công chúa ngang nhau đãi ngộ.

Này nhưng làm người rất là kinh ngạc, đào Xヾ béo kham tục 20.

nhưng trước ㄨ hoạn tháp bởi vì có đời trước kinh nghiệm, nàng lúc này có vẻ đầu vào đấy, bất quá cảm ơn chi ý lại là biểu lộ không bỏ sót.

Từ lân đức điện rời khỏi sau, các loại ánh mắt dừng ở trên người nàng, hâm mộ, thăm nghi, ghen ghét..... Đào ㅍ khấu buồn kiêu củ đối với các nàng hồn không thềm để ý, thấy thế nào là các nàng sự, nàng vẫn là sống được so các nàng đều hảo.

Gì ảnh ngọc vẫn luôn ở vào ngõ ngắc trạng thái, liền người chung quanh đáp lời cũng chưa tâm tư đáp lại. Nàng ngược mắt hướng phía trước nhìn lại, đào πσ đồn khụ khuể hồng đến Trang hoàng hậu thoải mái thoải mái.

☆, kinh diễm

Trăng sáng phong thanh, ánh ánh như nước.

Một mâm trăng tròn treo cao ở Trường An thành phía trên, gió lạnh phơ phất, trăng sáng sao thưa. Hồi Đào phủ xe ngựa lộc cộc mà đi, tiếng vó ngựa ở yên tĩnh trên đường phố có vẻ phá lệ rõ ràng.

Đào ζ 1 nương biển kềm cổ họng biển chỉ tiên phát hi nửa khép con mắt mơ màng sắp ngủ, “Tiến cung một chuyến mệt mỏi quá.”

Ân thị cho rằng nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, buồn cười mà ninh ninh nàng cái mũi, “Bị Hoàng Thượng phong làm quận chúa, người còn có cái gì không hài lòng? Đây chính là bao nhiêu người hâm mộ không tới sự.”

Theo sát thánh ý đã đến, còn có mười hai danh thị tỳ cùng mấy chục thất lãng la tư lựa chờ, Ân thị vui mừng mà tưởng, nàng kêu kêu ngày sau là không lo ăn mặc chi phí, quang kia 300 hộ nhân gia nộp lên trên thuế má liền đủ nàng hưởng dụng cả đời. Như thế thù vinh đãi ngộ, không biết muốn tiện sát nhiều ít người khác.

Kêu kêu như vậy ngoan ngoãn tinh ranh, lại sinh đến là lướt tinh xảo, không biết ai có phúc khí có thể cưới đi nàng khuê nữ?

Ba tháng sau nàng liền mãn mười ba tuổi, lại không hai năm cập kê lúc sau nên suy xét hôn sự. Ân thị trong lòng ngàn vạn cái luyến tiếc, nàng dưới gối chỉ có như vậy cái nữ nhi, cố tình lại hiểu chuyện tri kỷ vô cùng, ngày sau nếu là gả cho người khác không biết nên như thế nào thương tâm khổ sở.

Như vậy tưởng tượng Ân thị liền chịu không nổi, móc ra Quyên Mạt diễm diễm khoe mắt.

Đào ỵ thoa từng yêu dương ê tiêu diệt khác thường, vội vàng ngồi thẳng thân mình hoảng loạn hỏi: “Mẹ khóc cái gì? Có phải hay không ta nơi nào nói sai rồi?”

Ân thị không nghĩ làm nàng nhìn đến chính mình thất thố, quay đầu đi lau đi nước mắt, “Cùng người không quan hệ, là ta nghĩ đến một ít việc có cảm mà phát thôi.”

-----oOo-----

Phần 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên chân tướng quân thấp thấp kêu hai tiếng, thả người nhảy đến đào v nhâm hi ngẩng đầu lên xem Ân thị. σ vụng mẹ làm sao vậy, không có tâm tư phản ứng nó, quả thực là không hỏi rốt cuộc thế không bỏ qua tư thế: “Chuyện gì? Không thể nói cho ta sao?” Dứt lời không thấy Ân thị đáp lại, ngữ khí trở nên đáng thương: “Mẹ đừng khóc, người khóc lên ta cũng khó chịu.....”

Ân thị đãi cảm xúc bình tĩnh sau mới quay lại thân, thấy nàng khổ hê hê mà ninh mày, không cảm bất cười: “Ta là tướng người mau trưởng thành, chờ người cập kê lúc sau, liền tìm một môn hảo việc hôn nhân định ra tới.”

Đào σ khôì đình không nói gì.

Đời trước nàng cập kê mấy ngày hôm trước, Ân thị khó sinh chết vào mây trắng dao trung, một thi hai mệnh. Nàng liền cập kê lẽ đều không có quá, vẫn luôn vì Ân thị giữ đạo hiếu ba năm. Ba năm sau nàng biến thành đại cô nương, bỏ lỡ cô nương gia tốt đẹp nhất kia mấy năm, tự nhiên cũng bỏ lỡ tìm kiếm nhân duyên hảo thời kỳ. Nhưng mà nàng là quận chúa, gia thế địa vị hiển hách, vẫn như cũ có không ít người tới cửa cầu thân, muốn chọn một môn hảo việc hôn nhân cũng không khó.

Nhưng xem nhiều Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên khắc khẩu oán hận, đào X rằng thác ngân bồn không ôm bắt luận cái gì hy vọng. Nàng tình nguyện một mình một người sống qua, lẽ loi độc hành, cũng tốt hơn hai cái không thích hợp người miễn cưỡng ghé vào một khối. Hai bên đều không thoải mái, cuối cùng rơi vào giống mẹ giống nhau kết cục.

Cho nên nàng mới có thể 22 tuổi còn không có gả chồng, có người đồn đãi nàng ở trong phủ dưỡng trai lơ, đúng là nàng mua nhập phủ

quan nô Chu Phổ.

Đào μ sau chỉ cảm thấy buồn cười, Chu Phổ tuy ở tại Đào phủ, nhưng nàng chỉ là dưỡng hấn mà thôi, bọn họ chi gian chính là không hề quan hệ.

Nhớ tới cái kia thanh tuyển ôn hòa lại không thể nói chuyện nam tử, đào μ ra một tia tiếc nuối, không biết hấn đời này quá đến như thế nào? Hay không vẫn sẽ bị xét nhà trở thành quan nô?

*

Ân thị gọi hỏi nàng thần trí, nhấp môi cười nói: “Kêu kêu tưởng cái gì? Chính là có nhà ai vừa ý nam tử, mẹ thế người tốt nhất tâm.”

Đào hoàn hồn, mềm như bông mà kêu một tiếng mẹ, “Ta mới mười hai đầu! Ngài liền như vậy vội vã đem ta gả đi ra ngoài nha?”

“Ta đảo tưởng vĩnh viễn đem người lưu tại bên người, nhưng người xem có nhà ai là cái dạng này?” Ân thị không phải không có phiền muộn, đại để nghĩ tới chính mình hôn nhân, liếm mắt nhẹ giọng cười nhạt, “Hôn nhân đại sự, tự nhiên là càng chu toàn càng tốt. Mẹ không nghĩ làm người bước ta vết xe đổ, tuổi già sống được không thoải mái.”

Ân thị chưa xuất các trước là ngay thẳng kiêu ngạo Quốc công phủ tam cô nương, Sở quốc công vì nàng chọn lựa việc hôn nhân khi, nàng trộm gặp qua Đào Lâm Nguyên một mặt. Lúc ấy nàng bị hấn tư thế oai hùng tiêu sái thân ảnh hấp dẫn, đối hôn sự này không có kháng cự, thẳng đến nàng gả vào Đào phủ mới biết được, hấn từng có một vị tâm tâm niệm niệm thị thiếp, bởi vì thân phận đê tiện, không thể tăng lên vì chính thất, bách với cha mẹ áp lực mới cưới nàng nhập môn.

Nàng đối tình yêu lòng mang về điểm này nhi chờ đợi, ở chỗ này bị giẫm đạp đến phá thành mảnh nhỏ, không còn có lúc trước nhiệt tình.

Nếu là có thể, nàng hy vọng kêu kêu có thể gả cho đấng ái nàng nam nhân, trước sau như một, ngàn vạn không cần giống nàng giống nhau.

Đào μ đến khổ sở, gắt gao mà nắm lấy Ân thị tay, “Mẹ, người có phải hay không quá đến một chút cũng không thoải mái?”

Ân thị nhìn về phía nàng, tươi cười nhu hòa, “Có kêu kêu ở mẹ liền rất vui sướng.”

Chính là như vậy nhật tử trước sau sẽ hại nàng, cuối cùng chết ở người khác trong tay. Nàng một chút cũng không thoải mái, liền chết kia một cái chớp mắt đều hàm chứa oán hận. Đào kiên quyết mà lắc đầu, nàng không thể làm một màn này lại phát sinh một lần, mẹ hiện tại hảo hảo, nàng còn có rất nhiều cơ hội cứu nàng.

Gương vỡ lại lành loại sự tình này, xưa nay chỉ tồn tại kịch bản vở.

Đào λ tiêm sức quý mang hài an 20. tranh người nghĩ tới cùng a cha hòa li sao?”

Ân thị cả kinh, hiển nhiên không dự đoán được sẽ từ nàng trong miệng nghe thế loại lời nói, “Này cũng không phải là trò đùa, kêu kêu hay là hy vọng chúng ta như thế?”

Đại Tấn dân phong mở ra, nam nữ hôn nhân trước mặt triều so sánh với tự do đến nhiều, hòa li lúc sau đối nhà gái ảnh hưởng không lớn, càng sẽ không liên lụy gia tộc danh dự. Chỉ cần hai bên tự nguyện, hòa li sau nam nữ kết hôn từ đây không liên quan với nhau, nếu là Ân thị nguyện ý, không lo tìm không thấy càng tốt nhân gia.

Đào α xóa, hai bài nồng đậm lông mi giống cây quạt nhỏ giống nhau, “Ta không nghĩ nhìn đến mẹ khó xử, nếu thực sự có như vậy một ngày, ngài không cần suy xét ta cùng đại ca ý kiến, chúng ta nhất định đứng ở ngài bên này.”

Ân thị im miệng không nói, nghiêm túc tự hỏi nàng lời nói.

*

Đào v sừu bé lên lo âu tướng quân, giả vờ không chút để ý mà mở miệng: “Mẹ, hôm nay ảnh ngọc nói cho ta một câu. Nàng nói nam nhân đều là một cái dạng, không chiếm được mới tốt nhất, thật là như vậy sao?”

Gì ảnh ngọc so đào π nãi mức thương dư hai cái cô nương gia ghé vào một khối nói cái gì đều nói được xuất khẩu, Ân thị đối này cũng không hoài nghi.

Nàng giật mình, “Này.....”

Không đợi nàng mở miệng, đào ζ đầu cười ngâm ngâm mà vọng qua đi, “Kia nếu mẹ không cần a cha, hẳn sẽ thế nào đâu?”

Ân thị tính tình cao ngạo, có khi đối Đào Lâm Nguyên bất mãn sẽ trước mặt mọi người bác mặt mũi của hắn, thường thường làm cho hắn mặt mũi mất hết. Đào Lâm Nguyên lại không phải sẽ cúi đầu người, này đây hai người cãi nhau thành chuyện thường ngày, đào cơ hồ không gặp bọn họ vẻ mặt ôn hoà mà nói chuyện với nhau quá.

Đào X hào tướng quân, vươn lòng bàn tay làm nó liếm láp, “Ngài thường nói cho ta muốn tìm một cái rất tốt với ta người, chính là mẹ nghĩ tới không có, nếu liền ta đều đối chính mình không tốt, kia lại có ai sẽ rất tốt với ta?”

Tướng quân sung sướng mà kêu to vài tiếng, đào v cam đề giai giáp kiêu nhan tiểu lệ, hồn nhiên ngây thơ.

Nàng nói: “Mẹ, ngài cũng muốn đối chính mình hảo.”

Lời này có chút li kinh phản đạo, chưa bao giờ có người như vậy xin khuyên quá nàng, Ân thị giống như thể hồ quán đỉnh, vống vống mà nhìn cười tởm tởm đào A < phụ thọt có người đều phải nàng nhường nhịn, rộng lượng, bởi vì nàng là Đào Lâm Nguyên chính thể, tương lai đương gia chủ mẫu. Cố tình nàng tiểu nữ nhi cùng người khác

không giống nhau, nàng muốn nàng bỏ xuống trượng phu, vì chính mình mà sống.

Xe ngựa đảo mắt hành đến Đào phủ cửa, Ân thị dẫm lên ghế gỗ xuống xe, còn tại suy tư đào Φ mặc a

Nàng cũng không trì độn, có một số việc chỉ cần một chút liền thấu.

Đào Lâm Nguyên trước một bước đến, hiện nay đang ở thềm đá thượng đẳng chờ.

Ân thị hành đến trước mặt, hấn nói: “Ta đưa người hỏi mây trắng dao.”

Đêm nay cung yển hai người cơ hồ không có gặp mặt, cho dù là gặp, cũng chỉ có thể xa xa mà xem một cái. Đào Lâm Nguyên lẳng lặng mà nhìn Ân thị, nàng cùng hấn chung sống mười năm sau, tựa hồ chưa bao giờ giống đêm nay như vậy mỹ lệ xuất chúng quá.

Ân thị trong lòng trang sự, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc cùng tìm tòi nghiên cứu, không có lãnh ngôn hỏi phúng, càng có rất nhiều xa lạ.

Nàng không ngôn ngữ, lập tức đi phía trước đi.

Đào μ không bá hồi giao Kỳ tô Kỳ bồn hải hành đến một nửa đột nhiên quay đầu lại, xa xa mà thấy Đào Lâm Nguyên đi theo Ân thị phía sau, sắc mặt lợt có phức tạp.

Đòi trước Đào Lâm Nguyên tuy rằng vì Ân thị sống mơ mơ màng màng, nhưng hấn rất cuộc có sai trước đây, nếu không phải bởi vì hấn, mẹ sẽ không đi được như thế không cam lòng.

Nói không oán hận là giả, nàng muốn thay mẹ đòi lại tước, tựa như gì ảnh ngọc nói như vậy.

Nam nhân, không chiếm được mới tốt nhất.

*

Sắc trời đã không còn sớm, mây trắng dao nội, Ân thị ngồi ở bốn điều vòng hoa chi lăng kính trước dĩa xuống đầy đầu châu ngọc, đang muốn đến một bên rửa mặt, quay đầu thấy Đào Lâm Nguyên còn ngồi ở trên giường, “Người không quay về?”

Hai người phân phòng ngủ hồi lâu, mấy năm nay hắn vẫn luôn ở tại vọng nguyệt hiên trung, nếu là không cần phải tuyệt không ở nàng nơi này ngủ lại.

Đào Lâm Nguyên làm nha hoàn hầu hạ thay quần áo, mặt vô biểu tình nói: “Ta đêm nay nghỉ ở nơi này.”

Ân thị gom lại chân mày, nàng hiện tại suy nghĩ loạn thật sự, căn bản vô tâm tư hầu hạ hắn, tự nhiên cũng không nghĩ nhìn thấy hắn, “Ta nơi này không có người xiêm y.”

Ngụ ý chính là người đi nhanh đi.

Lệnh đuổi khách hạ như thế rõ ràng, Đào Lâm Nguyên như thế nào nghe không hiểu. Hắn động tác cứng đờ, “Trước kia đặt ở nơi này quần áo đâu?”

Ân thị nhớ tới sự tình từ đầu đến cuối, buồn cười, “Kêu kêu ném.”

Này cũng không phải là nàng nói dối, mà là mấy ngày hôm trước đào ζ thế rào rạt lại đây, đem Đào Lâm Nguyên đồ vật toàn bộ mà toàn ném đi ra ngoài, một mặt ném một mặt cùng nàng nói: “Mẹ về sau đừng lại lưu a cha đồ vật.”

Lần đó là bởi vì Đào Lâm Nguyên ngày ngày túc ở Lục thị trong phòng, chiếu cố để non sau Lục thị, nhưng đem đào ζ không nhẹ. Nhìn là cái kính, kỳ thật là nàng cố ý vì này.

Hắn không phải không tới mây trắng dao sao? Một khi đã như vậy, như vậy ngày sau đều đừng tới, tới cũng không có hắn vị trí.

Cô nương này là từ nhỏ bị sủng hư, tính tình kiêu căng tùy hứng, thế nhưng liền thân cha đồ vật đều dám ném. Đào Lâm Nguyên vốn

nên cảm thấy sinh khí, nhưng mà càng nhiều, lại là bị trước mắt Ân thị lúm đồng tiền hấp dẫn.

Tô má mím cười, băng tư ngọc cơ, liền mang hơi giận.

Nàng có bao nhiêu lâu không đối hấn cười quá?

Giống như từ kêu kêu sau khi sinh, nàng liền chưa bao giờ đã cho hấn sắc mặt tốt. Hấn cơ hồ đã quên nàng cười khi cái gì bộ dáng, lần này kinh diễm vừa thấy, như phù quang lược ảnh, giây lát lướt qua.

Ân thị liễm khởi ý cười đối hấn nói: “Ta hôm nay mệt mỏi, người trở về đi.”

Nói làm nha hoàn đưa hấn trở về, nàng đến đồng vu trước rửa mặt tắm gội.

Cho đến lãng hoa môn ở trước mắt giầu thượng, Đào Lâm Nguyên mới hồi phục tinh thần lại, sờ sờ ngực một chỗ, giống như chỗ đó ngứa đến lợi hại.

☆, tử muội

Trung thu yến qua đi không lâu, Định Lăng Hầu phủ đưa tới thiệp mời, Nghi Dương công chúa mời Ân thị cùng đào ๓๓ thượng ngắm hoa làm khách.

Định Lăng Hầu phủ thu cúc nổi tiếng Trường An, là Nghi Dương công chúa một tay bồi dưỡng, có chút người muốn nhìn đều nhìn không tới. Lần này mở tiệc, mời tất cả đều là Trường An thành trâm anh thế tộc nữ quyến.

Đào σ huy li trưởng ba tư, nàng lúc này tuổi còn nhỏ, hơi chút trang diễm một chút liền sáng ngời dật màu. Hai chỉ thủy phần sắc bảo tương hoa văn tay áo theo nàng chạy động phi dương, giống một con nhẹ nhàng con bướm, trong tay áo cất giấu nữ nhi gia mùi

hương thoang thoảng, không nhiều lắm trương dương, lại làm nhân tâm trì hướng về.

“Mẹ mẹ!” Thanh thúy thanh âm vang ở mây trắng dao trên không, đào v bát nga nhập, nhào hướng ngòi ở kính tráp trước Ân thị trong lòng ngực.

Bạch thuật đang ở cấp Ân thị chải đầu, sợ tới mức trốn đến một bên nhi đi, cười nhìn vị này tiểu tổ tông làm nũng.

Ân thị nghiêng người nhéo nhéo nàng khuôn mặt, có vẻ thập phần bất đắc dĩ: “Sáng tinh mơ đây là làm sao vậy?”

Đào muội cẩn thận đoan trang nàng trang dung, bất mãn mà bĩu môi, “Ta muốn thay mẹ tuyển đồ trang sức, chọn quần áo.”

Từ trung thu yến sau nàng liền đuổi kịp nghiệp dư như, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm Ân thị xuyên cái gì, mang cái gì, hơi chút có một chút nhì không hài lòng liền muốn trọng đố, tranh thủ mỗi ngày đều làm Ân thị quang thải chiếu nhân, toàn phương diện đa dạng nghiền áp Lục thị một trăm lần.

Ân thị bị nàng lăn lộn quá vài lần, đảo cũng thói quen, “Từ người đến đây đi.”

Đào muội dám vượn ỉ cười tủm tỉm mà chỉ đạo bạch thuật như thế nào vì Ân thị trang điểm. Miệng công phu nàng còn có thể, nhưng muốn thật thượng thủ kia liền không được, này đây chỉ có thể một bên nói một bên cấp bạch thuật đệ hoa điền, “Mẹ mang cái này đẹp.”

Điền tước phức tạp mỹ lệ, tạo hình cùng hoa mẫu đơn cánh tương tự, cánh hoa trùng điệp, hai bên được khảm thật nhỏ hồng ngọc bích, hoa tâm đứng thẳng một con kim khổng tước. Dùng cái này đeo ở Ân thị sườn búi tóc thượng, phía dưới lại nghiêng cắm hai chi như ý kim thoa, lười biếng bên trong có khác một phen vũ lệ tư vị.

Bạch thuật nhin không được khen: “Cô nương ánh mắt thật tốt.”

Đào Φ mỉ lửng quĩ α tụng Γ “Là mẹ sinh đến mạo mỹ, mang cái gì cũng tốt xem.”

Không có người không thích nghe đến tán dương, Ân thị giận cười nói: “Tiểu hoạt đầu.”

Đào θ 匕 hoảng oán đáp vĩnh hoàn niều từng lung phong tiên triền chi mai văn áo ngoài, lại tuyền nguyên bộ sam váy làm Ân thị thay, nhìn như tùy ý trang phục, lại nơi chốn đều lộ ra tinh tế.

Cọ tới cọ lui hảo một thời gian cuối cùng tới rồi canh giờ, mấy người đi ra mây trắng dao, vừa lúc ở trên đường gặp được vội vàng đi ra ngoài đào u.

Đào u là nhị gia đào lâm mộc trưởng nữ, so đào π× tư phụ lư hợp lại bởi vì bình thường tính cách trầm mặc ít lời, này đây cùng nàng tiếp xúc đến cũng không nhiều.

Nàng dáng vẻ vội vàng, nhìn thấy Ân thị sau đoạn chính mà hành lễ, “Đại nương.”

Ân thị làm nàng lên, quan tâm một câu: “Chuyện gì như thế vội vàng?”

Đào u tuy mặt vô biểu tình, nhưng trong ánh mắt lộ ra lo âu, “Là mẹ không lảm từ gác mái thang lầu té xuống, ta đang muốn đi thỉnh lang trung.”

Nghe vậy Ân thị cả kinh, “Sao như vậy không cẩn thận, nhưng có trở ngại?”

Đào u lắc đầu, “Không có trở ngại, may mắn chỉ vụn bị thương chân.” Dừng một chút nói: “Đa tạ đại nương quan tâm.”

Nếu không phải sốt ruột ra cửa, Ân thị khẳng định muốn tiến đến thăm xem một phen, biết được thường thị không ra cái gì đại sự cũng liền an tâm rồi. Nàng thấy đào u phía sau chỉ đi theo một cái nha hoàn, lo lắng nàng một cái tiểu cô nương gia ra cửa không an

toàn, liền hỏi nàng nói: “Vừa lúc chúng ta cũng muốn ra cửa, trên đường đi ngang qua y quán, không bằng thuận đường mang người đoạn đường?”

Đào u hơi hơi sửng sốt, lơ đãng mà hướng đào nhìn lại liếc mắt một cái, cúi đầu nói: “Vậy làm phiền đại nương.”

*

Trong xe ngựa, đào Ω Ân thị ngồi ở một bên, đối diện ngồi ngay ngắn nghiêm trang đào u.

Đào Σ hoan hệ nhận đào u bên kia xem, thẳng đem nàng thanh tú đoan chính thanh nhã khuôn mặt nhìn ra không được tự nhiên, “A tỷ có việc sao?”

Mới đầu nàng còn có thể trang không nhìn thấy, sau lại đào Φ khó khảm tích thêm rõ ràng, nàng tưởng bỏ qua cũng chưa biện pháp, trên mặt thậm chí hiện lên hơi mỏng một tầng hồng nhạt.

Đào $\xi^{(12)}\psi$ bàng \perp phạt “Không có việc gì nha.”

Sau đó tiếp tục xem nàng.

Đào u ngược mắt đón nhận nàng ánh mắt, sau đó cứng lại, căng thẳng khuôn mặt nhỏ cứng đờ mà nhìn về phía bên kia.

Đào chính là thích đậu nàng, nàng từ trước kia chính là như vậy, rõ ràng trên mặt trang đến vẻ mặt nghiêm túc, cùng cái tiểu đại nhân giống nhau, kỳ thật trong lòng so với ai khác đều thành thật.

Đời trước đào Σ hoảng không hợp, tổng cảm thấy nàng lòng mang quỷ thai, không giống người tốt. Nhưng mà nàng sau khi chết, nàng lại là trong phủ duy nhất một cái ở linh đường thủ nàng ba ngày ba đêm người.

Sau khi chết còn có thể bị người như vậy nhớ rõ, hẳn là một loại phúc phận. Đào π nam mạo có lẽ đào u cùng chính mình tưởng

không giống nhau, đời này nàng hẳn là đối nàng càng khoan dung kiên nhẫn một ít, nàng chỉ là không am hiểu đồng nghiệp câu thông thôi.

Ân thị không chú ý hai người chi gian động tĩnh, thân thiết hỏi đào u: “u nương gần nhất công khóa như thế nào, ở nữ học có không thích ứng?”

Thái Học Viện từ năm trước bắt đầu mở nữ học, đầu hai năm trước làm đại quan quý nhân gia cô nương nhập viện học tập, mỗi năm một lần thí khảo, nếu là có năng lực xuất chúng giả, nhưng cho phép ở triều làm quan. Đại Tấn mấy trăm năm qua nhưng không có nữ nhân làm quan ví dụ, nếu là có thể trở thành đệ nhất vị nữ quan, chính là muốn danh lưu sử sách đại sự.

Bất quá đào u không có lớn như vậy dã tâm, nàng chỉ là một lòng tưởng đọc sách thôi.

Đào u cố tình lảng tránh đào Φ náo phở pha kháng quả kính cần mà trả lời Ân thị hỏi chuyện: “Tiến sĩ truyền thụ tri thức đều thực kỹ càng tỉ mỉ, mọi mặt chu đáo, so trong phủ thỉnh tiên sinh uyên bác đến nhiều. Nữ học đồng học cũng đều thực hảo, ta ở bên trong thực thích ứng.”

Ân thị nhịn không được cảm khái nói: “Nếu không phải lần trước kêu kêu thân thể ốm bệnh nhẹ, ta khẳng định cũng muốn đem nàng đưa đi nữ học niệm thư.”

Đào ψ ca lự nói những lời này, kêu nàng làm cái gì đều được, chính là ngàn vạn đừng làm cho nàng niệm thư. Những cái đó khó đọc trúc trắc từ ngữ, đọc lên đầu đầu lớn, nàng nhưng một chút hứng thú đều không có. “Mẹ, chúng ta trong phủ ra một cái tài nữ là đủ rồi, ta đi làm cái gì?”

“Người nói gì vậy?” Ân thị đối lời này không quá vừa lòng, “u nương học được hảo là u nương tri thức, cùng người có gì quan hệ? Nữ nhi gia nhiều đọc chút tứ thư ngũ kinh luôn là tốt.”

Đào bữu môi, nhưng nàng chính là không nghĩ học a.

Nghĩ nghĩ thân mình một oai ngã vào trên giường, ôm ngực rầm rì:
“Ta một niệm thư liền phạm tâm bệnh.”

Ân thị nhìn đã nhưng khí lại đau lòng, kêu kêu thân thể so người khác kém, là nàng cho tới nay áy náy, nàng không có thể cho nàng một bộ khỏe mạnh thân thể. Hiện nay thấy nàng như vậy, biết rõ nàng là trang lại cũng đành chỉ không hề đề việc này, “Mau đứng lên, u nương còn ở chỗ này, người cũng không sợ em gái nhìn chê cười.”

Đào u vốn là ở mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đột nhiên bị đề danh, ngồi ngay ngắn nói: “Ta cùng nhị ca đều ở Thái Học niệm thư, a tỷ nếu là muốn học, chúng ta tùy thời đều có thể giáo người.”

Đào u trong miệng nhị ca là tam phòng trưởng tử đào táp, so Đào Tĩnh nhỏ một tuổi, ở trong phủ đứng hàng đệ nhị.

Đào y đà hoan nuốt hợp lại nàng nhưng không cần loại này hảo tâm, vội vàng hướng về phía đào u không được mà lắc đầu.

Đơn giản phía trước chính là y quán, đào u xuống xe cùng hai người cáo biệt, việc này mới tính như vậy từ bỏ.

Tới rồi Định Lăng Hầu phủ sau, Ân thị lo lắng đào u một người hồi phủ không an toàn, liền làm xa phu hồi trình đưa nàng về nhà, đợi cho lúc chạng vạng lại đến hầu phủ tiếp các nàng hai người.

*

Các nàng đến lúc đó trong phủ đã tới không ít người, các loại hoặc sinh hoặc thực gương mặt, Ân thị mang theo đào oai hoan quá.

Đào oai hoá lửng hào manh rơm thắt một góc một đôi mẹ con không người hỏi thăm, đúng là Kinh Triệu Doãn tôn biết lễ thể nữ. Đang ngồi người đều không phản ứng các nàng, chỉ vì không biết lễ thể tử Lưu thị bốn gia là thương nhân nhà, kinh doanh tửu lâu sinh ý, năm

đó tôn biết lễ đối nàng nhất kiến chung tình, không màng trong nhà phản đối cưới trở về.

Hiện giờ tuy rằng qua đi rất nhiều năm, nhưng đứng đắn quan gia thân thuộc vẫn không lớn nguyện ý cùng Lưu thị giao tiếp, nếu không phải định lãng hầu cùng tôn biết lễ quan hệ hảo, chỉ sợ Nghi Dương công chúa cũng sẽ không mời các nàng tới.

Đào nhìn Lưu thị bên cạnh xuyên tuyết thanh bát bảo văn váy sam cô nương, nàng an an tĩnh tĩnh mà ngồi ở chỗ kia, không cùng người đáp lời, nhưng lại đối thêm trà đổ nước nha hoàn hồi lẩy cười nhạt, thanh lệ dịu dàng, bình dị gần gũi.

Đào nhìn một lát, mang theo Ân thị đi ra phía trước cười nói: “Nghi Dương công chúa chưa đã đến, chúng ta liền trước ngồi nơi này chờ xem.”

Nói cực kỳ tự nhiên mà với Lưu thị cùng tôn biết lễ nữ nhi Tôn Khải Yên chào hỏi, gần đây ngồi ở các nàng bên cạnh. Ân Túe Tình tuy khó hiểu đào Φ mộc vũ, nhưng nếu tới liền cùng Lưu thị chào hỏi, nàng cũng không có xem thường Lưu thị, chỉ là hai người không lớn quen thuộc, gặp mặt không lời gì để nói mà thôi.

Nha hoàn đi lên thêm nước trà, đào ε mắt cá mong miên thí lục tịnh cỗ văn bát trà tuyết một ngụm, quay đầu đối Tôn Khải Yên doanh doanh cười, “Người tới khi nhìn đến trong viện ngọc lâu xuân sao?”

Tôn Khải Yên có chút thụ sủng nhược kinh, rốt cuộc nơi này không ai nguyện ý cùng nàng nói chuyện, cái này hồn nhiên tiểu lệ cô nương lại chủ động lý nàng. Nàng biết đối phương là mấy ngày hôm trước Hoàng Thượng mới phong quảng linh quận chúa, càng biết đối phương tính cách kiêu căng tùy hứng, này đây đào Ω nàng nói chuyện khi, nàng sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại đây: “Thấy được.”

Đào nhưng hiểu biết nàng, đối nàng yêu thích rõ ràng, “Ta biết có một chỗ ngọc lâu xuân đào tạo đến đặc biệt xinh đẹp, người có nghĩ đi xem?”

Không chỉ có cùng nàng nói chuyện, còn mời nàng đi thưởng thức.

Tôn Khải Yên ngỡ ngàng mà, hảo nửa ngày mới nhẹ nhàng mà gật đầu.

Đào o tàn p trạm, liền biết nàng sẽ không cự tuyệt. Nàng vẫn luôn là một người độc lai độc vãng, nhìn dịu dàng khách khí, chín lúc sau mới phát hiện nàng cùng chính mình giống nhau ái nháo, là cái đáng giá giao phó thiết tình hảo tử muội, đào chính là thích nàng điểm này.

Hai người một lát sau hàn huyền rất nhiều, hơn phân nửa thời gian đều là đào u yết đảo ai Tôn Khải Yên ở một bên lẳng lặng mà nghe. Bởi vì đều là nàng cảm thấy hứng thú đề tài, này đây ngẫu nhiên sẽ đáp lại một hai câu.

Đào nhìn nàng mỉm cười phấn má, đột nhiên một cổ áy náy nảy lên trong lòng, phiếm thượng chua xót.

Đời trước nàng thua thiết nàng, đời này nhất định phải hảo hảo còn nàng.

*

Không bao lâu Nghi Dương công chúa cùng gì ảnh ngọc cùng ra tới, dẫn dắt mọi người đi hậu viện cúc viên gặp nhau.

Nghi Dương công chúa cùng cùng Ân thị đi ở phía trước, từ trên xuống dưới đem Ân thị đánh giá một phen, nhìn không được tán dương: “Ngày đó cung yến ta liền cảm thấy người nơi nào không giống nhau, hôm nay vừa thấy, nguyên lai là so trước kia nhìn xinh đẹp.”

Các nàng là bạn thân, vui cười trêu chọc là thường có sự, Ân thị nhấp môi cười, “Là kêu kêu giúp ta tuyển xiêm y trang sức, nàng đại để là lớn lên, gần đây rất có chính mình chủ kiến.”

Nghi Dương công chúa sau khi nghe xong không phải không có hâm mộ, “Ta nếu là cũng có như vậy tâm linh thủ xảo nữ nhi thì tốt rồi,

ảnh ngọc liền sẽ cùng ta sử tiểu tính tình.”

Nói sủng nịch mà sau này phương nhìn lại, thấy gì ảnh ngọc cùng kêu kêu sóng vai đi cùng một chỗ, trong mắt ý cười càng thêm nồng hậu.

Gì ảnh ngọc kéo đào Φ mẫu học pha đối phương mới nàng cùng Tôn Khải Yên đáp lời rất là bất mãn, “Người cùng nàng nói chuyện làm cái gì? Để ý lây dính một thân hơi tiền mùi vị.”

Đào ξ hề mà cười, đối này không dám gật bừa.

Ở trong mắt nàng Tôn Khải Yên so nàng thiện lương đáng yêu nhiều, ít nhất sẽ không giống nàng giống nhau, mãi đầu óc chỉ nghĩ như thế nào hại người khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Này chương quá độ, trước phóng kêu kêu hai đành phải khuê mật ra tới lưu lưu ~

o(*/////////*)o các người phát hiện không có, đào u chính là một con tử khổng, nhưng mạnh nhưng mạnh ~

Đào θザ lẳng hầu phủ đã phát một cái Weibo:

Trong phủ cúc hoa khai đến hảo mỹ, thuận tiện thu hoạch hai đành phải khuê mật, tâm tình thật tốt [đáng yêu][đáng yêu]

Phụ mạnh mạnh tự chụp ảnh một trương.

Chuyển phát (2) bình luận (4) điểm tán (12)

Giang Hành V: Đã duyệt.

Đào Lâm Nguyên V: Khuê nữ chơi đến vui vẻ [ái người]

Trang hoàng hậu V: @ Giang Hành chạy nhanh đem tức phụ cho ta mang về nhà!!!

Lục thị: [ha hả][ha hả]

☆, bát trà

Mãn viên cúc hương, từ bát giác đình ra bên ngoài nhìn lại, thoáng như đặt mình trong biển hoa bên trong. Nghi Dương công chúa đào tạo thu cúc hoa cánh trọng điệp, phong phú thanh nhã, càng có rất nhiều bất đồng nhan sắc. Lúc này nếu là lại phẩm thượng một ly hương trà, trước mặt một đĩa điểm tâm, đó là không thể tốt hơn.

Đào v tanh quan vọng bên kia phụ nhân, mẹ đang theo Nghi Dương công chúa đàm tiếu, tươi cười giả lệ, so này trong vườn thu cúc còn muốn đoạt mục.

Nàng cũng vốn nên cùng gì ảnh ngọc có nói không xong nói, bất quá hiện nay thật sự không có gì tâm tình ứng phó nàng.

Một đám cô nương ghé vào một khối nói chuyện riêng tư, không ngoài đàm luận đàm luận ba loại sự: Trang sức, nam nhân, bát quái. Đào lười biếng mà nghe, ngẫu nhiên phụ họa cái một hai câu, đối Trường An trong thành mặt khác quý công tử thực sự không có gì hứng thú.

“Năm sau đầu xuân đó là vây săn đại tái, nghe nói Công Bộ lang trung Lục Dao cũng chịu mời đi trước, không biết hay không là thật..... Nếu là thật sự liền buồn cười, liền hẳn kia phó ma ốm thân thể, còn không biết có thể hay không cười ngựa đâu.” Gì ảnh ngọc không lưu tình chút nào mà cười nhạt, nói xong quay đầu hỏi nàng: “Kêu kêu, lúc này đại ca ngươi đi sao?”

Đào o uân giai ước dịch thiềm 緹 táng khóa duyên nào thương muống vưu què hội khảng định gật gật đầu: “Hẳn là đi.”

Gì ảnh ngọc thống khoái mà một kích chưởng, “Ta đại ca cũng đi, vừa lúc làm cho bọn họ hai một lần, xem ai săn con mời nhiều.”

Đào y phiêu vi lập lư để ngọc khốn phạt đối việc này hoàn toàn không có hứng thú. Tuy rằng nữ nhi gia cũng có thể lên sân khấu

sẵn thú, nhưng trên cơ bản cùng nàng vô duyên, nàng sợ cao hơn nữa bệnh tim, có thể bình an lên ngựa xuống ngựa đã thực không dễ dàng.

Nhưng mà gì ảnh ngọc tiếp theo câu nói lại làm nàng mãnh một giật mình: “Bất quá lần này sẵn thú cứu cứu cũng đi, thứ nhất trên cơ bản cùng bọn họ vô duyên.”

..... Giang Hành?

Như thế nào liền đem hấn đã quên! Đào ε mục hầu nào nguyên, nếu là Giang Hành đi nói, nàng nhất định cũng phải đi. Bình thường liền không cơ hội gặp mặt, vậy sẵn đại tái chính là cái thực tốt cơ hội.

Từ khi cung yến lúc sau bọn họ liền lại chưa thấy qua mặt, đào liền tính tưởng tỏ vẻ trung tâm cũng không cơ hội.

Nghe nói hấn từ hồi kinh vẫn luôn đái ở trong phủ, Tùng Châu trước mắt không có gì trạng huống, hấn có thể vẫn luôn lưu đến sang năm mùa xuân.

Nói lên cứu cứu gì ảnh ngọc liền có chút thao thao bất tuyệt, đối hấn sùng kính chi tình bộc lộ ra ngoài: “Tùng Châu bá tánh cơ hồ đem cứu cứu coi làm anh hùng.....”

Đào σ hờn nịnh một bên về khởi một khối bạch ngọc bánh, những việc này nàng đời trước sẽ biết, nam nhân kia xưa nay chịu người tôn kính.

“Lặng lẽ cùng người nói, lần này Hoàng Hậu nương nương làm hấn trở về là vì cưới vợ một chuyện.” Gì ảnh ngọc tiến đến nàng bên tai, nói thầm lời nói nhỏ nhẹ, “Cứu cứu 27 còn không có thành gia, nhưng đem Hoàng Hậu lo lắng. Lần này cố ý vì hấn tìm kiếm vài môn nhân gia, bất quá đều bị hấn cự tuyệt.”

Đào tới hứng thú, “Vì cái gì?”

Gì ảnh ngọc hai tay một quán, bữu môi nói: “Ta nào biết, phỏng chừng không kia tâm tư.”

27 này tuổi thật là không nhỏ, Giang Hành không ngừng không có chính thể, trong phủ càng là liền cái thị thiếp cũng không có. Đảo cũng không hiếm lạ, hẳn quanh năm suốt tháng đều hồi không được Trường An vài lần, nếu thật nạp thị thiếp, kia thị thiếp phỏng chừng cũng chịu không nổi dài dòng tịch mịch.

Chính miên man suy nghĩ, bên tay trái bỗng nhiên một trận hoảng loạn, đào cùng gì ảnh ngọc song song xem qua đi ——

Không biết là ai đem nước trà hắt ở Tôn Khải Yên trên người, nàng vạt áo đến vấy ướt một tảng lớn, chính nhấp môi đứng ở tại chỗ, nhìn phía trước Công Bộ thị lang thiên kim Lư tĩnh.

Lư tĩnh không những không xin lỗi, còn thập phần trương dương mà chất vấn nàng: “Ta hướng bên kia đệ thủy, người càng muốn đã đứng tới làm cái gì?”

Tôn Khải Yên dẫn theo làn váy, thanh âm bình tĩnh nói: “Ta nguyên bản liền ở chỗ này đứng.”

Nàng lạnh lùng cười, không thêm che dấu khinh miệt, “Đúng không? Ta nhưng không nhìn thấy, khó trách ta tổng có thể người được một cỗ hơi tiền vị đâu.”

Ngôn xong, chung quanh mấy người đều che miệng ha ha mà cười.

Đào β đông lạnh mai huy mang đang muốn tiến lên giáo huấn đối phương, bị gì ảnh ngọc túm chặt thủ đoạn: “Người làm gì? Nên không phải tưởng cho nàng xuất đầu đi?”

Đào Σ khai tay nàng, “Người nói đúng.” Nói mỉa mắt cười, quý dị âm trầm, “Ta chính là muốn thay nàng xuất đầu.”

Nàng không màng gì ảnh ngọc kinh ngạc ánh mắt, lập tức tiến lên hướng bên kia đi, đi ngang qua bàn đá khi nhắc tới mặt trên bạch

ngọc sứ hồ, xốc lên nắp trà đem bên trong trà nóng toàn ngã xuống Lư tĩnh trên người.

Một màn này tới quá mức đột nhiên, thế cho nên chung quanh mấy người cũng chưa phản ứng lại đây, trợn to mắt ngờ ngẩn mà liếc hướng nàng.

Lư tĩnh sắc mặt khó coi, xoay người đang muốn chửi ầm lên, đón nhận nàng khi lại khiếp khí tràng: “Người, người có ý tứ gì?”

Đào Tỵ hân giới ngọt hài rút lấy trách giao ả người vì sao phải đã đứng tới?”

Lư tĩnh biểu tình tựa nuốt ruồi bọ, thế nhưng bị đồ đến á khẩu không trả lời được. Đối phương thân phận so nàng tôn quý, không phải nàng có thể tùy ý khiêu khích, mặc dù có hại cũng chỉ có thể mượn thanh ăn cái ngậm bồ hòn.

Nhưng nàng nuốt không dưới khẩu khí này, run run rẩy rẩy mà cắn răng: “Người, người.....”

Đào Tỵ huy hân mang, tiến lên mang theo Tôn Khải Yên rời đi nơi đây, trải qua gì ảnh ngọc khi thuận miệng nói câu: “Ta mang nàng đi thay quần áo, mượn người phòng dùng một chút.”

Gì ảnh ngọc không nghĩ tới nàng như vậy sấm rền gió cuốn, cũng cùng còn lại mấy người giống nhau ngờ ngẩn.

*

Đào Tỵ xa thiềm ngọc trà Bạch Nhụy hai cái nha hoàn, nàng trước kia đã tới Định Lăng Hầu phủ vài lần, đối gì ảnh ngọc phòng ngựa quen đường cũ.

Tôn Khải Yên một đường không mở miệng, đại khái là nghi hoặc nàng vì cái gì thế nàng giải vây, rốt cuộc tự nhận thân phận tôn quý người đều không muốn cùng nàng giao tiếp, càng đừng nói vì nàng đắc tội Công Bộ thị lang thiên kim.

Nàng ngừng ở Lang Vũ chỗ rẽ trước, lấy hết can đảm mở miệng:
“Người thật cũng không cần.....”

Đào σ thêm thiện miết chọc tưng liếc mắt một cái, không cần cái gì?

Đợi nửa ngày không chờ đến nàng tiếp theo câu, bất quá nàng đại khái có thể đoán ra cái đại khái, cong môi cười hỏi: “Người cho rằng ta là ăn no căng? Nếu là người khác ta mới mặc kệ, ta chỉ cứu người một cái thôi.”

Tôn Khải Yên chấn động, càng thêm kinh ngạc: “Ta?”

Hắn là chính mình nhiệt tình dọa sợ nàng, đào λ phiến tay nàng, buồn rầu mà gãi gãi gương mặt, muốn như thế nào cùng nàng giải thích đâu? Theo lý thuyết nàng hẳn là tuân tỵ tiệm tiến mới là, chính là nàng chính là nhịn không được tưởng đối nàng hảo, không nghĩ lại làm nàng chịu một chút ít ủy khuất.

Đời trước nàng bị chết như vậy bị thương, chỉ cần ngẫm lại đều cảm thấy khổ sở.

Nếu là lần này không ra sai lầm, nói không chừng nàng ngày sau liền sẽ trở thành chính mình đại tẩu. Giúp người trong nhà một phen, yêu cầu cái gì lý do?

Đào πα tưng Φ Hội Hải ngao cười khế xương kiện!

Tôn Khải Yên đầu óc vụng vụng, bị bất thành linh thù vinh tạp đến có điểm lảng, “Ta mẹ trong nhà là làm tửu lâu sinh ý, tuổi trẻ thường xuyên xuất đầu lộ diện.....”

Đào ζ tổ khuê hoảng Γ “Kia lại làm sao vậy?”

Nàng cho rằng nàng không biết sao? Còn cố ý cùng nàng nói một lần?

Đào liền kém không xoa nàng đầu, bất quá đo đạc một chút hai người thân cao, nàng chỉ phải từ bỏ, mang theo nàng tiếp tục đi phía

trước đi: “Trước đem người quần áo thay đổi, miễn cho trong chốc lát cảm lạnh.”

Tôn Khải Yên hốc mắt nhiệt nhiệt, duỗi tay túm chặt nàng vạt áo, “Cảm ơn.....”

Đào quay đầu lại vừa đi một bên nói chuyện, “Người về sau chịu người khi dễ khi, không cần lại nén giận. Người lui bước càng nhiều, các nàng liền sẽ càng được một tác lại muốn tiến một thước.”

Lại đi phía trước đi chính là gì ảnh ngọc sân, nàng không chú ý phía trước tình huống, không ngờ tưởng chỗ rẽ chỗ bỗng nhiên đi ra một người. Tôn Khải Yên chưa kịp nhắc nhở, nàng liền thẳng tắp đụng phải qua đi.

*

Một đôi dày rộng hữu lực bàn tay đỡ lấy đầu Φ mộ đề Dĩnh trầm thấp hồn hậu thanh âm vang lên: “Kêu kêu?”

Đào ỵ trộm yếp đầu, liền thấy Giang Hành mặt liền ở phía trên, thâm thúy con người ẩn hàm ý cười, nếu có điều mà mà nhìn chăm chăm nàng xem.

Đào ỵ hoảng uân giao tung tác ứ cách chạm tiêm, hơn nữa hấn vừa rồi kêu nàng cái gì?

Kêu kêu..... Hấn như thế nào kêu đến như vậy thuận miệng? Chẳng lẽ lần trước cung yến bọn họ đã rất quen thuộc?

Cánh tay thượng truyền đến độ ấm hết sức nóng rực, nàng không tự chủ được mà rụt rụt thân mình, “Ngụy Vương.”

Giang Hành thuận thế buông tay, cử chỉ bằng phẳng, “Đi như thế nào lộ không xem lộ?”

Nàng hàng mi dài quyện quyện mà rũ, thoạt nhìn ngoan ngoãn đáng yêu, “Vừa rồi đi được quá nóng nảy, va chạm Ngụy Vương, thỉnh ngài không lấy làm phiền lòng.”

Giang Hành nhớ tới nàng vừa rồi hùng hổ bộ dáng, buồn cười hỏi: “Cái gì được một tắc lại muốn tiến một thước? Ai khi dễ người?”

Hắn cứ nhiên nghe được nàng lời nói.....

Kia khẩu khí nghiêm nhiên đang nói “Không phải sợ, cứu cứu thế người hết giận”.

Bất quá hắn rốt cuộc không phải nàng thân cứu cứu, dào nhưng không dám sớm như vậy trông cậy vào hắn. Nàng lắc đầu giải thích: “Không có người khi dễ ta.”

Nói làm ngọc trà đưa Tôn Khải Yên đi gì ảnh ngọc trong phòng thay quần áo, nàng không có đi theo, liền ở chỗ này chờ, “Phía trước có người không lăm đánh nghiêng nước trà, bát ượt Kinh Triệu Doãn thiên kim quần áo, ta là đến mang nàng thay quần áo.”

Những cái đó nữ nhi gia tiểu đánh tiểu nháo nàng không nghĩ nói cho hắn nghe, huống chi vì Tôn Khải Yên thanh danh suy nghĩ, nàng cũng không nên đều nói cho hắn.

Giang Hành gật gật đầu, thuận tay xoa xoa nàng đầu, thái độ quả thực chính là trường bối đối tiểu bối yêu thương, “Nếu không có việc gì, ta liền đi trước một bước.”

Nói bước đi muốn đi, dào ụ khởi thủy mắt ba ba mà nhìn hắn: “Ngụy Vương tới hậu viện làm cái gì?”

Nói nàng là nhóc con thật là một chút không giả, nàng còn chưa tới hắn ngực, Giang Hành một bàn tay là có thể đem nàng giơ lên, khó trách hắn chỉ đem nàng đương tiểu hài tử.

Giang Hành không có gì hảo giấu giếm, liền trực tiếp nói cho nàng: “Trước đó không lâu Tây Vực đưa tới mấy con lương câu, nghe nói có một con bị Nghi Dương công chúa phải đi, ta liền lại đây nhìn xem.”

Đào o truân từ yêu thích, “Người muốn đi săn thú sao?”

Giang Hành lược có kinh ngạc, gật gật đầu nói: “Quá mấy ngày đi.”

Hắn mỗi năm trở về đều phải đi khâu di sơn săn thú, lúc này tuy rằng nhập thu, nhưng trên núi tóm lại còn có chút ra tới kiếm ăn động vật, quyền đương ngoạn nhạc một phen.

Đào thấy hắn lại phải đi, ngập ngừng lúng túng mà mở miệng: “Có thể hay không Đái Ngã cùng nhau?”

Giang Hành nhìn nàng một cái, “Người muốn đi?”

Nàng kiên định gật gật đầu, tiểu bộ dáng rất là thành khẩn: “Tướng quân hiện tại tuy rằng tiểu, nhưng là ngày sau vây săn nhất định sẽ phải thượng trọng dụng tràng, ta tưởng nhân lúc còn sớm rèn luyện một chút nó. Ngụy Vương có thể hay không giúp ta cái này vội?”

Bất quá là chuyện nhỏ không tốn sức gì, này đảo không có gì không được. Chẳng qua, Giang Hành nhớ tới nàng ngày đó ở Bồng Lai trên núi cứng đờ bộ dáng, bật cười trêu chọc: “Mang người đi không có gì vấn đề, nhưng người không sợ cao?”

Đào ỵ tần huyền hoán kiếm bị hỏi lại đến nói không ra lời.

Giang Hành đi qua bên người nàng, lưu lại một câu trấn an nói: “Nếu chỉ nghĩ rèn luyện tướng quân, người ở một bên nhìn chính là. Đến lúc đó ta cùng phụ thân người nói một tiếng, đi khi kêu lên người.”

Đào ỵ quay đầu lại đi, hắn thân cao chân dài, đã đi ra ngoài hảo xa.

Hắn bên người chỉ mang theo một người tùy hầu, cao lớn bóng dáng nhìn rất là đáng tin cậy.

☆, hòa li

Không bao lâu Tôn Khải Yên đổi hảo xiêm y ra tới, trên người đã lạnh lẽo rất nhiều, nàng triều đào Ω tiết 匕 hoảng Γ “Đa tạ quận chúa.”

Đào v mạn Phan cánh tay rộng lượng nói: “Người không cần cùng ta khách khí, cũng đừng gọi ta quận chúa gì đó. Nhũ danh của ta kêu kêu kêu, người cũng có thể như vậy kêu ta.”

Tôn Khải Yên chớp chớp mắt, không bằng mới vừa rồi như vậy câu nệ, “Kêu..... Cái gì?”

Đào Ạ quý chọc con hờn lương “Kêu kêu.”

Nàng lúc này mới nghe minh bạch, nhin không được cong cong môi: “Hảo đặc biệt nhũ danh.”

Đào Σ khô quai hoài nguy châu châu tị Ạ quá tên này, lúc này có vẻ rất là bình tĩnh, “Khi còn nhỏ mẹ chê ta sảo, lấy tên này phỏng chừng là muốn cho ta trường điểm giáo huấn.”

Nói làm bộ làm tịch mà thờ dài, trong bát tri bát giác hai người đã trở lại bát giác trong đình.

Lư tĩnh cũng bị mang đi thay quần áo, gì ảnh ngọc thấy các nàng sóng vai đi tới, không vui mà nhấp môi dưới, “Nàng như thế nào xuyên ta quần áo?”

Đang là buổi trưa, Nghi Dương công chúa chuẩn bị dẫn người đi nhà chính dùng bữa, có mấy cái cô nương đến địa phương khác ngắm hoa đi, đình cũng không có bao nhiêu người. Đào Σ hôi vụng nhiên mà đổ ly trà, phủng chén trà uống lên hai khẩu, “Ai kêu các người hai cái thân cao tương tự, người tổng không thể làm nàng xuyên nha hoàn quần áo?”

Nói xem một cái gì ảnh ngọc, thuận tay cũng cho nàng thêm một ly trà, “Người làm Lư tĩnh đổi ai quần áo?”

Gì ảnh ngọc trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Ta.”

“Kia chẳng phải là.” Đào ơ hoảng sợ tay.

-----oOo-----

Phần 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Làm Công Bộ thị lang thiên kim đổi chủ nhân quần áo, lại làm Kinh Triệu Doãn thiên kim đổi nha hoàn quần áo, như thế nào đều không thể nào nói nổi đi? Ảnh ngọc là minh bạch đạo lý này, tuy rằng không cao hứng đảo cũng không nói thêm nữa cái gì, nghiêng đầu nhìn đào 1 đồng duyên nãi khiết phiến đào đối giáp trong mắt tràn ngập không thích.

Ngược lại nhìn về phía đào 1 ý chỉ Lữ tĩnh sự, “Người như vậy bát nang một thân trà, sẽ không sợ nang trở về cùng phụ thân nói? Vạn nhất bởi vậy nháo đến hai nhà bất hòa làm sao bây giờ?”

Đào η lữ 1 “Nàng sẽ không nói.”

“Người vì sao biết?”

Bởi vì Lữ tĩnh không dám nói. Công Bộ thị lang Lữ hành dã là cái thập phần nghiêm túc đứng đắn người, nếu là biết việc này, nhất định sẽ truy nguyên, cũng liền sẽ biết Lữ tĩnh đảo Tôn Khải Yên trà sự. Y theo Lữ thị lang cá tính, nhất định sẽ trước truy cứu Lữ tĩnh sai lầm lại hung hăng trách phạt nang một đốn, này đây Lữ tĩnh căn bản sẽ không nói cho nang phụ thân.

Đào Σ hoàng gánh gì ảnh ngọc rất muốn vẫn luôn hỏi đi xuống, không khéo vừa lúc tới rồi cơm trưa thời gian, đoàn người liền theo phía trước nữ quyền đi chính đường.

Dùng quá ngộ thiện, đào cảm thấy không thú vị, liền cùng Nghi Dương công chúa chào từ biệt rời đi.

Ân thị muốn tới chạng vạng mới hồi, liền làm xe ngựa trước đưa nang hồi phủ. Vừa lúc Tôn Khải Yên trong nhà có việc, đào P thiếu nang cùng nhau rời đi.

“Vừa lúc chúng ta tiện đường, người không bằng cùng ta ngồi một chiếc xe ngựa?” Đào Σ nhưng ầu nặc sức thật tặg

Tôn Khải Yên vốn định cự tuyệt, nhưng đối thượng nàng sáng lấp lánh hai tròng mắt, nhất thời không đành lòng gặt gặt đầu, “Vậ làm phiền người.....”

“Nói không cần cùng ta khách khí như vậy sao.”

Trên xe ngựa, đào P cúc kiểu nàng ngồi ở cùng nhau, nhưng tránh cho đem nàng làm sợ, cuối cùng lựa chọn ở đối diện ngồi xuống. Bên trong xe trí phóng một trương sơn son khảm trai bàn nhỏ, còn có mấy khối trang hoa vàng bạc tỉ gổi dựa, đào lười biếng mà ý ở phía trên, “Người vội vã về nhà làm cái gì?”

Tôn Khải Yên lộ ra ý cười, vẫn là hôm nay đầu một hồi thấy nàng như thế sung sướng, “Này nguyệt 30 đó là gia đệ tiệc đầy tháng, ta trở về nhìn xem còn có cái gì nhưng bố trí.”

Không lâu trước đây Lưu thị mới cho tôn gia thêm một cái tiểu nhi tử, cả nhà trên dưới nhất phái hoà thuận vui vẻ, làm người hâm mộ không thôi.

Đào Φ lười tưng chúc mừng, bỗng nhiên nhớ tới chính mình cái kia không thể mặt thế đệ đệ hoặc muội muội, không khỏi khó chịu lên.

Quá không lâu xe ngựa đi được tới Tôn phủ cửa, Tôn Khải Yên xuống xe cùng đào Ω xá gặt cũng nhận lời lần tới cùng đi xem ngọc lâu xuân.

Mau đến Đào phủ khi, đào ξ thực đảo Dĩnh hài ngao khắg hàm tài từ triệu anh tuấn

Xa phu đáp: “Tám tháng hai mươi.”

Khoảng cách trung thu mới không mấy ngày..... Đào u so cù kiêu ê mạo hoan dụ trong đầu kia trương thanh tuyển tuần tú mặt chọt lóe

mà qua, nàng bưng tỉnh bưng tỉnh, vén rèm lên mệnh lệnh nói: “Đi chợ phía tây, đi chợ phía tây!”

Chợ phía tây cùng bọn họ muốn đi thắng nghiệp phường là hoàn toàn bất đồng phương hướng, xa phu lược hiện khó xử: “Nhưng phu nhân mệnh lệnh muốn đưa ngài.....”

Đào Φ cào khiết cấp bách: “Ta chỉ đi nơi đó nhìn xem, xem xong liền trở về.”

Rốt cuộc không lay chuyển được cái này tiểu tổ tông, xa phu bất đắc dĩ mà thở dài một hơi, giơ lên roi dài triều trên lưng ngựa vung, lâm thời sửa lại phương hướng chợ phía tây chạy tới.

*

Chợ phía tây là hồ thương tụ tập địa phương, có không ít mua bán nhân khẩu sinh ý lui tới, hoàn lương dân đến nô bộc, cái gì cần có đều có.

Đào σ đi chính là tương đối quy củ một nhà, chuyển qua từng đạo thâm hẻm, cuối cùng ngừng ở một tòa sân trước. Trước cửa có người hầu tiếp ứng, cũng không hỏi đến ý đồ đến, trực tiếp đem nàng dẫn vào chính đường.

Đào σ Hoàn ốc thạc trước hồi Hoàn y sang chơi trừ bỏ hai cái nha hoàn ngoại, còn làm xa phu cùng nhau bồi, để tránh xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Ít khi từ cửa tiến vào một cái trung niên nam nhân, tuổi chừng 40, thành thật cung khiêm, người khác đều xưng hắn một tiếng tề nhị gia.

Đối phương là cái tay già đời, đi thẳng vào vấn đề, “Không biết cô nương nghĩ muốn cái gì dạng nô bộc?”

Đào nhìn về phía hắn, suy nghĩ một lát hỏi: “Các người nơi này nhưng có một cái kêu Chu Phổ?”

Nàng mơ hồ nhớ rõ là cái này nhật tử, trước kia đó là tại đây một ngày mua Chu Phổ. Trong phủ có hai gã tôi tớ nhân sự còn hương, nàng liền cùng đại ca một đạo tới nơi này mua ba gã nam phó, trong đó có một cái là Chu Phổ.

Ngay từ đầu Đào Tĩnh coi trọng không hẳn, sẽ không nói, sinh đến còn gầy yếu, có thể làm gì sống?

Nhưng đào ζ muốn mua hẳn trở về, xong việc vừa hỏi, mới biết được hẳn thân thể nhấp nhô.

Tề nhị gia nghĩ nghĩ, đúng sự thật nói: “Cô nương nói vậy nghĩ sai rồi, nơi này cũng không người này.”

Đào Σ hoảng ngưu nàng tin tưởng chính mình nhớ không lầm thời gian, càng nhớ không lầm địa phương, như thế nào sẽ không có người này đâu? “Người nghĩ lại, hẳn sinh đến gầy gầy cao cao, có một cổ nhỏ nhả khí chất, cùng khác nam nô đều không giống nhau.”

Tề nhị gia cẩn thận suy tư, xác thật không có người này, “Hồi cô nương, thật sự không có.”

Này liền kỳ quái, đào χ mệt rũ thối tìn⁽¹⁹⁾ Phan, muốn từ trên mặt hẳn nhìn ra một tia manh mối. Nhưng hẳn thái độ thản nhiên, không giống nói dối.

Đào Φ Hội Hải úc át ứ cách tá ách yển chơi khóa kiến viên thấy.”

Đảo không phải không được, tề nhị gia lãnh nàng đi hậu viện trong phòng nhìn nhìn, một gian trong phòng tổng cộng có hai mươi người tới. Bọn họ nhìn thấy người tới cũng chưa cái gì biểu tình, hoặc ngồi hoặc đứng, cũng không quá lớn phản ứng.

Đào χ tư chuy từ 1 không có phát hiện quen thuộc gương mặt kia, nàng qua lại nhìn ba lần đều tìm không thấy Chu Phổ, “Đây là toàn bộ?”

Tề nhị gia nói: “Đúng là.”

Đào Y chỉ sở vọng, chỉ có thể từ bỏ.

Xem ra đời này vẫn là có chút không giống nhau, nàng tìm không thấy Chu Phổ, lúc này hần hẩn là ở đâu? Chẳng lẽ không có bị xét nhà?

Đi ra đình viện, đào λ như Hoàn thị mô nhưng cũng chỉ có thể trở về.

*

Xe ngựa càng đi càng xa, từ nàng rời đi đường tắt chậm rãi đi ra một người, thân xuyên màu chàm triền chi liên áo gấm, ngũ quan thanh nhã tuấn dật, tuy hơi hiện non nớt, nhưng xác thật là Chu Phổ không thể nghi ngờ.

Hần nhìn phía trước đi xa xe ngựa, hồi lâu liếm mắt cười, mang theo một chút sung sướng.

Phía sau nô bộc thấy thế, thập phần khó hiểu: “Công tử đặc tới Trường An thành đó là vì xem nàng? Ngài nhận thức kia cô nương sao?”

Chu Phổ thu hồi tầm mắt, ở lòng bàn tay chậm rãi viết xuống hai chữ ——

“Cũ thức.”

*

Nhân trên đường trì hoãn thời gian, hồi phủ sau nghe nói Ân thị mười lăm phút trước đã đã trở lại.

Đào Σ hoảng đông huy nhàn duệ toại bước nhanh hướng mây trắng dao đi, tưởng đuổi ở Ân thị tức giận trước giải thích hôm nay hành động.

Bạch Nhụy thực buồn bực: “Cô nương không phải muốn mua nô dịch, vì sao tay không mà về?”

Đào p ước khoát trướng ba “Không có vừa lòng.”

Huống chi trong phủ hiện tại không thiếu nhân thủ, nàng chỉ là tưởng trợ giúp Chu Phổ một hồi mà thôi. Tổng cảm thấy như vậy gây guộc quý nhã nam tử, không thích hợp cho người ta vì nô vì tì.

Chính suy tư, nàng nhìn đến phía trước cửa tròn trước thân ảnh, trong lòng vui vẻ, bước nhanh đi đến: “Mẹ.....”

Lời nói hoàn toàn tới, chỉ vì thấy được phía sau cửa một người khác.

Lục thị rũ mắt đứng ở nàng trước mặt, giấu giếm ở tay áo trung năm ngón tay gắt gao hợp lại khởi, môi dưới cắn chặt, làm như đã chịu cực đại khuất nhục cùng phần nô.

Đào ξ⁽¹⁰⁾⁽¹⁸⁾ ngỗ tích đi vào Ân thị bên cạnh, “Mẹ, làm sao vậy?”

Ân thị bình đạm nói: “Giáo huấn một cái hạ nhân thôi.”

Lục thị đột nhiên cứng đờ, sắc mặt khó coi.

Nguyên lai nơi này là mây trắng dao phía trước tiểu viện, Ân thị không thích nàng, tự nhiên không hy vọng nàng bước vào nơi đây. Hôm nay Lục thị mới có thể xuống giường, không biết sao chuyển động tới rồi nơi này, vừa lúc bị Ân thị nhìn thấy, liền giáo huấn nàng vài câu.

Ân thị vừa nói vừa liếc hướng đào Γ tuy là chất vấn, nhưng ngữ khí so vừa nãy nhu hòa không ít, “Người đến chỗ nào vậy? Không phải so với ta về sớm tới một bước?”

Đào cười hắc hắc, “Trong phủ không phải mới đi rồi hai người, ta liền đi chợ phía tây nhìn xem có hay không thích hợp tôi tớ, đáng tiếc không một cái nhìn trúng.”

Ân thị không vui nói: “Những việc này giao cho quản sự cùng đại ca người làm chính là, nào yêu cầu người lo lắng.”

Hai người không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau, trí Lục thị với không có gì. Nàng thượng đứng ở tại chỗ hành lễ, Ân thị không làm nàng lên, nàng liền không thể nhiều động một chút.

Này vốn là một cái tiểu nhạc đệm, qua liền không có việc gì.

Cố tình đuổi kịp Đào Lâm Nguyên hồi phủ, hấn từ Lang Vũ cuối đi tới, xem bộ dáng hấn là muốn đi yếu yếu viện. Thật xa liếc thấy một màn này, đái đi đến trước mặt, tuấn một khuôn mặt hỏi: “Sao lại thế này?”

Đào φ A tô Q giáp không khỏi cảm khái tới thật xảo, cũng không chỉ là ai mật báo.

Hấn mới mở miệng, bên kia Lục thị đã là thấp giọng nước mắt rùng rùng, để non sau thân thể càng thêm gầy yếu sở sở, chợt vừa thấy thật đúng là đáng thương. “Là ta không nên, làm xông phu nhân địa phương..... Làm phu nhân tức giận.....”

Đào Lâm Nguyên làm nàng lên, nhìn về phía một bên Ân Tuế Tình, “Nơi này khi nào thành người địa phương, hay là liền ta cũng không thể đi rồi?”

Lời này không có bất công chi ý, tất cả đều là việc nào ra việc đó. Hấn xưa nay không thích Ân Tuế Tình hành sự tác phong, này phiên bá đạo hành vi, tất nhiên là phải bị hấn chọn thứ.

Âm lạc, Ân thị xúc mắt triều hấn nhìn lại, hiểu trang kiêu đồ, mỹ nhan nị lý, nhấp khởi cánh môi tràn ra không dễ phát hiện thất vọng cùng mệt mỏi. “Nếu là có thể, ta tự nhiên hy vọng người cũng không cần đi con đường này.”

Đào Lâm Nguyên cười lạnh, “Vậy người cũng đừng lại bước ra mây trắng dao một bước.”

Hấn nhìn nàng càng hiện mỹ lệ khuôn mặt, trong lòng tức giận càng sâu, ước chừng là bị nàng này phó không để bụng thái độ khí tức, “Không phải không nghĩ gặp người? Vậy như người ý.”

Nói phất tay áo liền muốn ly khai, Lục thị lo sợ mà liếc nàng liếc mắt một cái, đi theo Đào Lâm Nguyên phía sau.

Không đi bao xa, Ân thị đột nhiên mở miệng gọi lại hắn: “Đào Lâm Nguyên.”

Thành thân lúc sau nàng rất ít gọi tên của hắn, mặc dù có cũng là mang theo phần nộ, hiếm khi có như vậy bình tĩnh thời điểm.

Đào Lâm Nguyên nghe tiếng dừng bước, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Ân thị đứng ở vài bước có hơn, tựa ở suy tư cái gì quyết định. Ít khi nàng thoải mái cười, dung nhan tiên lệ, “Không bằng chúng ta hòa li đi.”

Đào Lâm Nguyên chột chân động.

Tác giả có lời muốn nói:

Đào Lâm Nguyên đã phát điều Weibo:

Tức phụ muốn ly hôn làm sao bây giờ, online chờ, cấp.

Chuyển phát (9) nhấn lại (6) tán (144)

Bình luận:

Đào V: Xứng đáng.

Đào Tĩnh V: Giống như trên.

Nghi Dương công chúa V: Ha hả đất, thích nghe ngóng.

Lục thị: Ly ly ly!!!

Đào V: Đem trên lầu kéo đi ra ngoài đánh chết.

Sở quốc công V: Khuê nữ về nhà đi, cha cho người tìm càng tốt.

☆, nghĩa tuyệt

“Người..... Nói cái gì?” Hấn đồng tử co chặt, không thể tin tưởng hỏi.

Hai người tuy cho nhau tra tấn, lẫn nhau không vừa mắt rất nhiều năm, nhưng hấn chưa bao giờ nghĩ tới cùng nàng hòa li, càng không nghĩ tới sẽ từ nàng trong miệng nghe thế câu nói.

Sở quốc công là cái lão ngoan đồng, đối phía dưới tiểu bối đều yêu thương có thêm, nếu là hai nhà hòa li, hấn đầu một cái thiên vị khẳng định là nhà mình khuê nữ. Huống chi Đại Tấn dân phong mở ra, sẽ không tồn tại nhân nhìn chung thanh danh mà không chịu hòa li sự, cho nên..... Đương Ân thị đưa ra này hai chữ khi, chỉ cần hai bên nguyện ý, căn bản không có gì vấn đề.

Ân thị bên môi ý cười dần dần cong thành một mặt châm chọc, “Người trở về nghĩ hảo phóng thê thư, sáng mai ta người đi lấy.”

Từ biệt đôi đường, mỗi bên vui vẻ.

Từ đây bọn họ nam cưới nữ gả, lại vô tương quan.

Đào Lâm Nguyên ngực đồ đến khó chịu, nhìn nàng càng thêm minh diễm song yếm, mãi đầu óc đều là hỗn loạn.

Nàng tưởng hòa li?

Bởi vì hấn mới vừa rồi đối giọng nói của nàng quá nặng? Nhưng bọn họ không phải vẫn luôn là như thế, tranh chấp không thôi, âm ỉ liên tục?

Hấn càng nghĩ càng phẫn nộ, liền chính mình cũng không biết này tức giận từ đâu mà đến, “Hảo, hảo! Ta liền như người ý!”

Dứt lời tuyệt thân mà đi, khuôn mặt âm hãi.

Trong viện hoa quế khai đến chính thịnh, thanh hương xa dật, theo gió thu ập vào trước mặt, thấm nhập nội tâm. Dưới tàng cây bay xuống hoàng bạch hoa quế cánh, dừng ở đào Φ mẫu ngân hạ nạp hi liền Lang Vũ thượng đều rơi xuống hơi mỏng một tầng.

Đào ΀ hân rút triệu ΀ chỉ tức lạnh tay, con mắt sáng mồm cười, “Mẹ có nghĩ ăn hoa quế bánh gạo nếp? Đây là ta lần trước học, ca ca nói ăn rất ngon.”

Ân thị hồi nắm lấy nàng, ánh mắt ôn nhu, “Kêu kêu, mẹ nếu là đi rồi, người cùng tĩnh nhi ở trong phủ phải hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Đào kiên định mà lắc đầu, sớm đã ở trong lòng đánh ý kiến hay, “Mẹ phải đi, ta liền cùng người cùng nhau đi.”

“Hồ nháo.” Ân thị ôn nhu trách móc nặng nề, nhưng trong lòng lại là cao hứng, “Người là Đào phủ hậu tự, tự nhiên hẳn là lưu lại nơi này..... Nếu là ngày nào đó tưởng mẹ, liền về Quốc công phủ nhìn xem ta.”

Từ nàng đưa ra hòa li sau, phảng phất cả người đều nhẹ nhàng rất nhiều, không còn có những cái đó khắc khổ bướng bỉnh, cũng không có áy hặn căm ghét. Nàng đang nói xuất khẩu kia một chốc, liền đã buông đoạn cảm tình này.

Nhân tâm đều là thịt lớn lên, nàng một bên nhiệt tình như vậy nhiều năm, rốt cuộc lạnh.

Nếu ở bên nhau không thoải mái, hà tất lưỡng lưỡng tra tấn?

Nàng bỗng không nghĩ tới việc này, là đào u trác xấp trùng hệ nào thiếu lời nói đánh thức nàng, mấy ngày này nàng vẫn luôn ở lặp lại tự hỏi. Mới đầu là luyện tiếc đào cùng Đào Tĩnh, lại là sợ bỗng gia phản đối, nhưng mà hôm nay Đào Lâm Nguyên thái độ hoàn toàn làm nàng thất vọng, mặc dù cha mẹ không đồng ý, nàng cũng không nghĩ lại cùng hẳn sinh hoạt cùng nhau.

Đào Ψ hầu bâng chỉ hộp chủy tự bộ 1 dọc theo đường đi không nói chuyện, tới rồi ảnh bích trước mới nhin không được đỡ hốc mắt, gắt gao tích cóp khẩn tay nàng, “Mẹ..... Ta không phải muốn cho người đi, ta cùng người nói những lời này đó..... Chỉ là không nghĩ làm người chịu ủy khuất, ta muốn cho người hảo hảo tồn tại.....”

Nàng chậm rãi nghẹn ngào, trong mắt lệ quang trong suốt, nhẹ nhàng nháy mắt liền theo khóe mắt lệ chí chảy xuống.

Đào π nháo tinh phân bất an, nàng cảm thấy là chính mình khuyên hai người hòa li, nàng là phá hư bọn họ nhân duyên đầu sỏ gây tội. Chính là trừ bỏ biện pháp này, nàng nghĩ không ra mặt khác bảo hộ mẹ ý kiến hay.

Chỉ có rời đi Đào phủ mẹ mới có thể an toàn, mới sẽ không hàm oan mà chết.

Ân thị một trận đau lòng, đại để là cảm thấy nàng ngốc, móc ra Quyên Mạt lau đi nàng hai má nước mắt, “Khóc cái gì? Mẹ còn muốn cảm tạ người đâu, nếu không phải người nói ra kia phiên lời nói, ta hiện nay chỉ sợ như cũ chấp mê bất ngộ.”

Nàng không phải vì an ủi đào Σ bảnh hướng này gánh mà là thật sự đã thấy ra.

Hoặc là nói, ít nhiều Đào Lâm Nguyên cho nàng một cái hết hy vọng cơ hội.

*

Bữa tối qua đi, Trọng Linh Viện nhất phái vắng vẻ, chỉ vì trong phòng không khí thập phần ngưng trọng.

Đào Tĩnh nhìn chăm chăm án thượng bạch men gốm hạc lộc tiên nhân tượng đắp, khuôn mặt nghiêm túc, hồi lâu mới lạnh thanh âm hỏi: “Hắn lúc ấy thật sự nói như vậy?”

Đào ε mắt cá dịch nại mạo liễm mắt nhẹ đáp: “A cha cái gì quá mức nói chưa nói quá? Chính là bởi vì như vậy, mẹ mới có thể hết hy vọng.”

Trong chén Bích Loa Xuân không trong chốc lát liền bị uống xong rồi, Thu Không tiến lên thêm trà, đang muốn cấp Đào Tĩnh lại đảo, lại thấy hắn trong chén trà một ngụm chưa động.

Đào Tĩnh cầm nắm tay, đứng dậy liền muốn đi ra ngoài, “Ta đi tìm hấn!”

Chạng vạng hấn mới từ bên ngoài trở về, ai biết thế nhưng nghe thấy cái này tin tức.

Cha mẹ muốn hòa li, như thế nào như thế đột nhiên?

Hấn lập tức đi mây trắng dao một chuyến, nhưng mà Ân thị lại cái gì đều không nói cho hấn, chỉ cần hấn ngày sau đối xử tử tế muội muội, yêu thương muội muội.

Chính là hấn có thể nào không hỏi cái đến tột cùng? Tuy rằng bọn họ vẫn luôn bất hòa, lại từ nghĩ tới sẽ đi đến này một bước, là cái gì làm mẹ hạ như thế đại quyết tâm?

Từ mây trắng dao ra tới sau Đào Tĩnh đi vào Trọng Linh Viện, bình lui còn lại nha hoàn, hướng nàng một năm một mười hỏi cái rõ ràng.

Biết được Đào Lâm Nguyên vì một người thị thiếp trách cứ Ân thị sau, hấn một trương khuôn mặt tuấn tú khó coi cực kỳ. “Ta xem hấn là lão hồ đồ, đáng vì một cái hủy dung nữ nhân như thế!”

Lục thị mặt bị tướng quân bắt ba chỗ miệng vết thương, bởi vì quá sâu đến nay không có thể tiêu trừ, lưu lại vài đạo rõ ràng vết sẹo, nhìn lên hết sức đáng sợ.

Đào Φ P nãi xúc động dưới thật đi tìm Đào Lâm Nguyên, tiến lên ngăn lại hấn, “Người muốn làm gì?”

Đào Tĩnh nói: “Về phòng trung nhận lại đao.”

Không đợi đào Ψ⁽¹⁰⁾ thừa hấn mày kiếm lãnh lệ, “Hấn nếu thật vì Lục thị cùng mẹ hòa li, ta tiện lợi hấn mặt giết kia nữ nhân.”

Bất quá là một cái tiện tì dốc lên thị thiếp thôi, cũng dám vọng tưởng cùng phu nhân tranh sủng, thật là không biết tốt xấu. Nếu không

phải có Đào Lâm Nguyên che chở, Lục thị chỉ sợ đã chết không ngừng một trăm hồi.

Đào Φ cộng hoàn xuy vận cái này hành động, chỉ là hiện nay không phải thời điểm. “Đại ca trước đừng xúc động.”

Mẹ rời đi sau, Lục thị cho rằng chính mình là có thể một bước lên trời sao? Nàng có rất nhiều biện pháp thu thập nàng.

*

Cái Thứ phu thê chi lễ, ân thâm nghĩa trọng.....

Vọng nguyệt hiên thư phòng nội, Đào Lâm Nguyên ở kiều đầu án sau tĩnh tọa lâu ngày, đề bút lại chỉ có thể viết xuống mấy chữ này.

Bọn họ chi gian quá vắng ùn ùn kéo đến, như phiên thư giống nhau, từng màn ở trong đầu trải ra. Kỳ thật ngay từ đầu, nàng đái hấn cũng không như hiện tại lạnh nhạt, không biết từ khi nào khởi, hai người chi gian chỉ còn lại có oán hận chán ghét.

Tân hôn đầu đêm, nàng ngồi ở rải mấn ngũ cốc trên giường chờ hấn tới, tiêu kim khăn voan hạ là một trương minh diễm giáo lệ khuôn mặt, e lệ ngưng ngưng. Nàng gả vào Đào phủ, mang theo nữ nhi gia đặc có rứt rề cùng khát khao, hy vọng có thể cùng hấn hảo hảo sinh hoạt.

Chính là hấn đâu? Khi đó Lục thị cảm xúc không tốt, hấn giống như vẫn luôn bồi ở nàng bên cạnh, liền hai người tân phòng cũng chưa bước vào quá vài lần.

Đại để từ khi đó khởi, nàng đối hấn không hề ôm có hy vọng.

Sau lại Ân thị có đứa bé đầu tiên, kia ước chừng là bọn họ cảm tình tốt nhất thời điểm, hấn sẽ thường xuyên bồi ở bên người nàng, thương lượng về sau cấp hài tử khởi tên là gì.

Kia đoạn thời gian nàng thường đối hấn cười, đáng tiếc lúc này rốt cuộc nhìn không tới.

Lại sau lại bọn họ có đào Γ hấn tiến vào Hộ Bộ đương chức, việc vất bận rộn, thường thường không thể đúng giờ hồi phủ. Vừa lúc gặp nàng kia đoạn thời gian cảm xúc không tốt, hấn không có kiên nhẫn hống nàng, hai người vừa thấy mặt đó là cãi nhau. Hoài thai suốt mười tháng, hấn ở bên người nàng nhật tử có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nguyên nhân chính là vì như thế, hấn mới có thể đối đào Ө thượng chết ¹⁴. nguy hiện giờ chỉ nghĩ tận khả năng mà sủng nàng, đền bù nàng.

Đó là từ khi đó khởi, hấn cùng Ân thị quan hệ bỗng nhiên chuyển biến xấu, hấn ngại nàng không sẵn sóc hiểu chuyện, chỉ biết cùng hấn khắc khẩu, chọc hấn phiền lòng. So sánh với dưới dùi dằng nhu hòa Lục thị càng đến hấn tâm, vì thế hấn luôn là túc ở Lục thị trong phòng, đối Ân thị càng thêm chẳng quan tâm.

Cho nên hiện tại, hấn phải thân thủ nghĩ viết này phong phóng thể thư, còn hai người tự do thân.

Lại hạ bút khi, thế nhưng một chữ đều viết không đi xuống.

Hấn tâm phiền ý loạn mà ném bút lông nhỏ tuyên bút, nghiêng đầu lại thấy Lục thị bưng trà bánh đi tới, ánh nến hạ kia vài đạo vết sẹo hết sức thấy được, nguyên bản thanh tú khuôn mặt tức khắc âm trầm không ít. Làm như phát hiện hấn nhìn chăm chú, Lục thị không được tự nhiên mà thấp cúi đầu, đem điểm tâm một đĩa đĩa bày biện đến bàn thượng, “Nghe hạ nhân nói đại gia chưa đi vào giấc ngủ, nô lo lắng ngài thân mình chịu không nổi, liền tự tiện làm này đó điểm tâm đưa tới. Đại gia ném thử đi.”

Đào Lâm Nguyên nhìn trước mắt điểm tâm, mỗi loại đều làm được tinh xảo, hấn cầm một khối đưa vào trong miệng, hương nhu mềm hoạt, chỉ là phóng đến lâu rồi có chút lạnh.

Hấn không hề dự triệu nói: “Chợ phía đông diềm lành hiện điểm tâm càng thêm ăn ngon.”

Lục thị ngẩn ra, trên mặt hiện lên xấu hổ.

Này xác thật không phải nàng chính mình làm, là chàng vụng nhờ người đi chợ phía tây mua trở về, nàng cố ý dặn dò nha hoàn đừng mang cửa hàng xinh đẹp, không nghĩ tới vẫn là bị phát hiện.

Đào Lâm Nguyên hứng thú rã rời mà buông, “Ngày sau không cần lại làm loại sự tình này.”

Lục thị mặt đỏ lên, “Nô vốn định làm đại gia cao hứng.....”

Nói hướng án thượng liếc đi liếc mắt một cái, thoáng nhìn phía trên mới viết mấy chữ giấy trắng, nhỏ giọng hỏi: “Đại gia còn không có viết xong sao?”

Đào Lâm Nguyên nhìn lại, “Người thực sốt ruột?”

“Không.....” Nàng cuống quýt đẩy ra nửa bước, làm như mới phát hiện chính mình nói sai rồi lời nói, “Nô là lo lắng ngài thân mình, này đều sau nửa đêm, lại không nghỉ ngơi ngày mai chỉ sợ sẽ khởi không tới.”

Đào Lâm Nguyên nghĩ nghĩ, mặt không đổi sắc mà ngồi dậy, “Người nói chính là, xác thật không còn sớm, vậy nghỉ ngơi đi.”

Hắn không có làm Lục thị ngủ lại ý tứ, Lục thị nhìn mắt bàn, hành bái lễ sau thông thả ung dung cáo lui.

*

Hôm sau mây trắng dao nha hoàn tới bắt phóng thê thư, lúc đó Đào Lâm Nguyên mới từ trên giường ngồi dậy, liếc mắt bàn đàm thanh nói: “Buổi chiều lại đến, ta chưa viết hảo.”

Nhưng mà tới rồi buổi chiều, hắn rồi lại thoái thác ngày mai.

Đây là rõ ràng không nghĩ viết, Ân thị biết được sau tự mình tiến đến, đối hắn nhìn như không thấy, lập tức đi đến kiêu đầu án sau. Đãi thấy rõ trên bàn chỉ viết hai câu lời nói ly thư, nàng không chút

ngĩ ngợi mà nhắc tới bút lông nhỏ bút, một tay chấp bút một tay đỡ tay áo, thế nhưng muốn thay thế hẳn viết xong!

Đào Lâm Nguyên ấn ở trên giấy, sắc mặt khó coi mà cảnh cáo: “Người nếu là viết một chữ, ta liền sẽ không thừa nhận này phong thư từ.”

Ân thị rút cuộc ngược mắt, ánh mắt lạnh nhạt mà thanh lãnh, “Vậy người vì sao không viết?”

Đào Lâm Nguyên nhất thời không nói chuyện, yên lặng nhìn chăm chăm nàng.

Ít khi, Ân thị đình bút, mới vừa rồi tới trên đường suy nghĩ rất nhiều, “Ta lại cho người ba ngày thời gian, người nếu là vẫn chưa viết hảo phóng thê thư, ta liền tìm kiếm quan phủ.....”

Nàng dừng một chút, quả quyết kiên định, “Từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt.”

Nghĩa tuyệt loại sự tình này yêu cầu quan phủ phán định, chẳng sợ hai bên đều không muốn chia lìa, chỉ cần phạm sai lầm, quan phủ đều sẽ cưỡng bách bọn họ tách ra.

Bằng vào Sở quốc công thế lực, loại sự tình này cũng không khó khăn.

Đào Lâm Nguyên mu bàn tay thượng gân xanh nổi lên, không rõ nghe được lời này sau vì sao như thế phẫn nộ, “Người thật muốn hảo?”

Ân thị mặt vô hơi lan, “Rõ ràng.”

Đào Lâm Nguyên đột nhiên bắt cổ tay của nàng, mấy dục đem nàng vặn gãy.

*

Đào Σ 2. khô vọng nguyệt hiên sự, đang muốn hướng chính đường đi đến.

Ngọc trà ở phía trước nói: “Đằng trước có cái công tử tới chơi, nói là phải làm trong phủ đại phu, nhưng ta coi hấn tuổi trẻ thật sự, không lớn đáng tin cậy.....”

Cha mẹ không ở, đào lão gia cũng ra cửa, đào ỵ hoãn nhóm tông vân ba.

Đi vào tiền viện chính đường cửa, đào bước đi bước qua ngạch cửa, đấi thấy rõ phía trước người sau, đột nhiên đứng thẳng bất động tại chỗ.

Xuyên nguyệt bạch áo gấm thiếu niên hướng nàng xem ra, bên môi mỉm cười, ánh mắt nhu hòa.

Tác giả có lời muốn nói: Chu Phổ V: Hôm qua mới lên sân khấu, hôm nay đã có không ít ngoại hiệu: Cháo phô, chu oa oa, chu mông, chu trói..... Kỳ thật ta kêu Chu Phổ, phổ thiên dưới phổ.

Chuyển phát (0) bình luận (4) điểm tán (9)

Người hầu giáp: Công tử người còn có trở về hay không gia.....

Đào V: Hoan nghênh tới ta trong phủ làm đại phu!!!

Ngọc trà: Cô nương đây là ai..... Vì cái gì hấn không nói lời nào?

Chu Phổ V hồi phục @ đào V: Ngày sau thỉnh chiếu cố nhiều hơn.

☆, đại phu

Đào τ hạnh hoàng bố lai bực xung, còn đương chính mình nhìn làm rồi, này đây đương hấn ôm quyền thi lễ khi, nàng hảo nửa ngày không có phản ứng.

Người này rõ ràng sinh cùng Chu Phổ giống nhau mặt, nhưng là lại theo chân bọn họ mới gặp khi hoàn toàn bất đồng. Lúc đó hấn quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, đầu giống hiện tại thanh tuấn nho nhã, một thân quý khí?

Hấn vì sao sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Chu Phổ ngồi dậy, mát lạnh hai tròng mắt khó hiểu mà nhìn về phía nàng.

“Cô nương.....” Ngọc trà tiểu tâm mà gọi một tiếng, không rõ cô nương vì sao nhìn đối phương xuất thần.

Đào bưng tỉnh hoàn hồn, ổn ổn tâm thần hỏi Chu Phổ: “Người nói muốn làm Đào phủ đại phu?”

Một mặt nói một mặt nghi hoặc mà nhìn hấn vài mắt, còn nhớ rõ hấn đời trước chỉ thích đọc sách, tính tình thanh nhàn thật sự, cũng chưa từng nghe qua hấn còn hiểu y thuật.

Như thế nào sống lại một đời, thật nhiều sự đều không giống nhau?

Chu Phổ cười gật gật đầu, quay đầu cùng người hầu làm hai cái thủ thế, kia người hầu ngậm hiểu mà truyền đạt: “Công tử nhà ta hỏi có không chuẩn bị bút giấy dùng một chút?”

Đào k xâm nói tình huống của hấn, không hề nghi ngờ mà làm ngọc trà đi xuống chuẩn bị. Nhưng thật ra ngọc trà không nhìn xuống nhìn nhiều hấn vài mắt, biểu tình không phải không có đáng tiếc, như vậy tiên tư ngọc chất, phong nhã phiêu phiêu giai công tử thế nhưng là cái người câm, ông trời quả nhiên là công bằng, cho người giống nhau chỗ tốt, liền sẽ cướp đi người một khác dạng đồ vật.

Tỷ như bọn họ cô nương.....

Ngọc trà âm thầm thở dài, vừa muốn ra cửa liền gặp được bước đi tới Đào Tĩnh, nàng khom người hành lễ: “Đại công tử.”

Đào Tĩnh không có hỏi nhiều, trực tiếp đi vào trong phòng, một thân xanh ngọc dẹt kim trường bào có vẽ thân hình hết sức đĩnh bạt, mười lăm tuổi tuổi tác đã là cái có thể một mình đảm đương một phía người thiếu niên. “Nghe nói có khách tới phỏng, không biết các hạ là?” Hấn lược liền ôm quyền.

Chu Phổ không thể nói chuyện, một bên người hầu liền thay thế hấn trả lời: “Công tử nhà ta Chu Phổ nãi Dương Châu người, một đường cầu học đi vào Trường An thành, nhân trên người lộ phí không nhiều lắm, liền muốn vì chính mình mưu cầu một phần sai sự. Nghe nói trong phủ thiên kim tử nhỏ hoạn có bệnh tim, vừa lúc gặp công tử nhà ta thực đọc y thư, đối này có chút hơi giải thích, không biết có không làm quý phủ đại phu?”

Lời này nói được đào T hành + hợp lại nàng nhớ rõ Chu Phổ đòi trước căn bản sẽ không y thuật, lại như thế nào sẽ trị liệu nàng bệnh tim?

Hướng chi hấn không phải Dương Châu thứ sử nhi tử sao! Như thế nào sẽ không đủ lộ phí?

Đào T đọc thuận đoạn trạm phó nam ác anh tư tâm muốn cho hấn lưu lại, “Ca ca, hấn.....”

Đào Tĩnh đối nàng đến chính đường một chuyện có chút bất mãn, “Kêu kêu, người về trước phòng, nơi này có ta xử lý đó là.”

Rốt cuộc nàng là chưa xuất các cô nương, đối phương lại là mười mấy tuổi thiếu niên lang, như vậy tùy tiện gặp mặt thật là không ổn. Nghe xong người hầu nói sau, Đào Tĩnh liếc hướng an tĩnh Chu Phổ, “Người sẽ trị liệu bệnh tim?”

Hấn gật gật đầu.

Xem bộ dáng là muốn nói lời nói, nhưng bất hạnh không có bút giấy, này đây đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa.

Đào Tĩnh lúc này mới nhận thấy được hấn dị thường, nhú mày nhìn nhìn hấn, lại xem hấn phía sau phụ trách nói chuyện người hầu, tức khắc có bao nhiêu hiểu rõ.

Ít khi ngọc trà lấy tới bút giấy, kia người hầu tiếp nhận đi đưa cho Chu Phổ, về sau bồi dương cái bàn làm hấn mượn lược viết chữ. Chu Phổ tay cầm tuyên bút suy tư một lát, hàng mi dài hơi liễm, đôi mắt hạ làn da trắng nõn như ngọc, ôn nhuận tĩnh mỹ.

Đào Σ huy ngọc Mạnh truân lưu vân tám bồi ở chính mình bên người khi, cũng là như thế này an tĩnh, hấn không thể phát biểu ý kiến, lại có thể từ đầu tới đuôi đem nàng lời nói nghe xong. Tốt như vậy người, vì cái gì phải cho hấn như vậy khuyết tật?

Chu Phổ đem viết chữ giấy trắng đưa đến Đào Tĩnh trước mặt, bàn tay triều thượng làm cái “Thỉnh duyệt” tư thế.

Hấn viết rất dài nói, Đào Tĩnh nhất nhất té đọc.

“Chu Phổ, tự cảnh tích, Dương Châu nhân sĩ. Với một tháng tiến đến đến Trường An thành, đối y thuật lược thông một vài, hiểu kỳ hoàng chi thuật, tự xưng là có thể đảm nhiệm Đào phủ đại phu, bình thường tiểu bệnh đau xót đều có thể trị liệu.....”

Đây là một phong tự tiến cử tin, hấn đến là rất nghiêm túc, Đào Tĩnh xem sau không có gì biểu tình, “Ta kêu Đào Tĩnh, tự luật ngôn.”

Dứt lời thấy đào còn chưa đi, “Như thế nào còn xử? Mau mang tam cô nương đi xuống.” Nửa câu sau là đối với ngọc trà nói.

Đào Σ huy dám dũu loát muốn biết đến tột cùng sao lại thế này, đời này Chu Phổ đến tột cùng cùng trước kia có này đó bất đồng. “Hấn không phải nói có thể trị ta bệnh tim, đại ca, không bằng làm hấn hiện tại giúp ta nhìn xem?”

Đào Tĩnh không lớn tán đồng, hấn chưa hoàn toàn rõ ràng đối phương chi tiết, như thế nào có thể dễ dàng làm hấn sờ muội muội thủ đoạn? Vạn nhất kêu kêu bị khinh bạc làm sao bây giờ?

“Việc này trước không vội, chờ ông nội từ bên ngoài trở về lại nói.”
Đào Tĩnh đều có định đoạt, trước làm người dàn xếp Chu Phổ hai người, liền mang theo đào hồi nội trạch.

*

Đứng ở Trọng Linh Viện cửa, Đào Tĩnh gọi lại đào Γ “Người cùng Chu Phổ nhận thức?”

Đào kiên định mà lắc đầu, “Không quen biết.”

Lúc này nàng xác thật không nên nhận thức Chu Phổ, có lẽ là lúc trước ở chính đường biểu hiện đến quá mức quen thuộc, mới làm Đào Tĩnh đối này sinh ra hoài nghi.

Nghe vậy Đào Tĩnh từng một hơi, muội muội tuy rằng nghịch ngợm, nhưng đạo lý lớn trước mặt vẫn là thập phần hiểu chuyện. Nàng như thế nào nhận thức Dương Châu người? Nhất định là chính mình suy nghĩ nhiều.

Đào Tĩnh tổng kết một phen nói: “Ta xem hấn tuổi tác quá nhẹ, chỉ sợ kinh nghiệm không đủ, việc này yêu cầu lại nhiều tâm chước.”

Đào không lưu tình chút nào mà bật cười, hai yếp doanh doanh, “Ca ca, nhân gia còn so người lớn hai tuổi đâu!”

Đào Tĩnh hỏi: “Người như thế nào biết?”

“Mới vừa rồi chính hấn nói.” Đào nhìn về phía bên đường nguyệt quế, thuận tay chiết một chi đặt ở chóp mũi nhẹ ngửi, “Hấn là mình hi 43 năm sinh, ca ca là mình hi 45 năm.”

Đào Tĩnh nghĩ nghĩ, mới vừa rồi kia tờ giấy thượng tựa hồ viết việc này, bất quá đảo mắt liền bị hấn quên đi.

Tuy rằng kêu kêu cùng hấn không quen biết, nhưng Đào Tĩnh vẫn là không tránh được dặn dò vài câu, làm nàng dừng cùng hấn đi được thân cận quá. Nói xong nhớ tới cha mẹ sự, “Mẹ đâu?”

Đào o truân loan bì mâu quyết khấu mạc hĩnh tháp uể oải nói: “A cha phóng thê thư chưa viết xong, mẹ đi tìm hấn.”

Nàng người thời khắc chú ý mây trắng dao cùng vọng nguyệt hiên động tĩnh, này đây Đào Lâm Nguyên thoái thác phóng thê thư không có viết xong khi, nàng phản ứng đầu tiên là a cha hối hận. Hôm qua hấn còn lời thề son sắt mà nhận lời xuống dưới, không nghĩ tới hôm nay sáng sớm liền thay đổi quẻ.

Nói đến cũng không kỳ quái, hấn đời trước vốn là thích mẹ, chỉ là bị chính mình tàng đến quá sâu không phát hiện thôi. Chờ đến mẹ rời đi sau hấn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, suốt ngày lấy rượu tê mỗi chính mình, quá đến mất tinh thần thống khổ. Đời này mẹ tỉnh ngộ đến sớm, có phải hay không bởi vậy kích thích Đào Lâm Nguyên, làm hấn sớm ngày nhận rõ đối mẹ cảm tình?

Nhưng hấn phía trước làm sự thực sự quá mức, đào Σ 2. hoàng tình hấn, lúc này ước gì hấn càng hối hận càng tốt.

*

Màn đêm buông xuống, ánh nắng chiều sặc sỡ, Đào Tùng Nhiên lúc này mới từ trong cung trở về.

Nghe người ta nói Chu Phổ xong việc, liền sai người đem hấn mang đến hỏi hỏi. Vừa lúc đào lão gia đã nhiều ngày thân thể mỗi mệt, lực có không khoẻ, làm hấn chẩn bệnh một phen.

Nguyên bản hấn xem Chu Phổ tuổi còn nhỏ, không như thế nào để ở trong lòng, không ngờ tưởng hấn thế nhưng đem chính mình âm thực làm việc và nghỉ ngơi đều nói ra, không có một chỗ để sót. Cuối cùng khai một bộ dưỡng thân ích lợi phương thuốc, làm hấn mỗi ngày chiêm thực dùng, mới ăn một ngày liền hiệu quả rất tốt.

Đào Tùng Nhiên tâm tình sảng duyệt, liền chấp thuận hấn lưu lại làm Đào phủ đại phu.

Vừa lúc trong phủ thiếu một người đại phu, mỗi lần trong nhà già trẻ bị bệnh còn phải đi trên đường thỉnh người, thật sự phiền toái, không bằng ở tại trong phủ phương tiện.

Vì thế làm Chu Phổ một người độc ở tại cùng tranh trong viện, kia địa phương thanh tịnh hợp lòng người, sân rộng lớn, có thể trồng trọt rất nhiều dược thảo một loại. Bình thường hắn mua tiền dược liệu yêu cầu tiêu dùng có thể hướng quản sự thông báo, mặt khác liệt ra danh sách chính là. Đào lão gia đối đãi hạ nhân thập phần rộng lượng, sẽ không bởi vậy hà khắc rồi bọn họ.

*

Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên nháo hòa li sự rất cuộc bị đào lão gia đã biết, hắn nghe xong giận tím mặt, đem hai người gọi tới chính đường, bản khuôn mặt rất là dọa người.

Đào Tùng Nhiên chính thê Lữ thị mười năm trước liền đã qua thế, hắn cả đời không nạp quá thiếp thất, bình thường không người xử lý hậu trạch, đều là giao cho Ân thị chưởng quản. Nhưng mà hiện tại nàng muốn cùng Đào Lâm Nguyên hòa li, tuy không rõ ràng lắm ra sao nguyên nhân, nhưng hắn đồ ập xuống liền đem Đào Lâm Nguyên lên án mạnh mẽ một đống, căn bản chưa cho hắn cơ hội phản bác.

Đào Lâm Nguyên đứng ở nhà chính trung ương, hơi cúi đầu, trên mặt nhìn không ra ra sao biểu tình.

Đào lão gia hơi thở không thuận, trên ngực hạ phập phồng, “Hiện giờ người là càng thêm có năng lực, thế nhưng vì một cái thiếp thất muốn cùng vợ cả hòa li? Ta cùng với Sở quốc công nhiều năm giao tình, hiện giờ người kêu ta có gì mặt mũi thấy hắn!”

Ngôn xong làm hạ nhân đi lấy côn trượng, làm trò Ân thị mặt hung hăng đánh vào hắn trên lưng, “Ta hỏi người, hay không vẫn muốn hòa li?”

Đào Lâm Nguyên không nói một lời, càng không né tránh, Đào Tùng Nhiên giận cực công tâm, lại liên tiếp đánh vài côn, thẳng đem hấn đánh đến đôi tay chống đất, cái trán đỏ mồ hôi.

Đào lão gia luôn luôn tính tình hỏa bạo, lại đánh tiếp nói không chừng sẽ ra mạng người.

Ân thị tiến lên cho hấn thuận thuận khí, nhẹ giọng khuyên can nói: “A cha đừng tái sinh khí, hòa li sự là ta chủ ý, ta không muốn lại cùng hấn quá đi xuống, thỉnh a cha thành toàn.”

Một hồi lâu đào lão gia mới dần dần bình ổn lửa giận, làm nàng đến một bên ngồi xuống, lại mệnh nha hoàn thêm trà đệ thủy, “Người nếu còn gọi ta một tiếng a cha, liền đáp ứng ta một sự kiện, đừng nhắc lại hòa li tốt không? Nếu là có gì ủy khuất cứ việc cùng ta nói, ta thế người giáo huấn này không biết tốt xấu đồ vật.”

Hấn là nhìn Ân Tuế Tình lớn lên, như thế nào không rõ ràng lắm nàng tính nét? Nàng tuy kiêu ngạo, nhưng hiểu chuyện thức đại thể, không có so nàng càng thích hợp Đào Lâm Nguyên, chỉ có nàng mới có thể chế trụ hấn.

Đáng tiếc Ân thị đã chán ghét, không nghĩ lại cùng hấn dây dưa đi xuống, “Ta tâm ý đã quyết, a cha không cần lại khuyên ta.”

Đào Lâm Nguyên bỗng nhiên ngược mắt, mắt lộ ra huyết sắc, tầm mắt chặt chẽ mà dính ở trên người nàng.

Nàng nói: “Ta chỉ hy vọng hôm nay có thể bắt được phóng thê thư.”

*

Việc đã đến nước này, vô luận người khác khuyên như thế nào nàng đều sẽ không hồi tâm chuyển ý.

Ân thị là cái cực kỳ bướng bỉnh người, một khi hạ quyết tâm liền sẽ không sửa đổi. Trước kia là nàng không nghĩ ra, hiện nay nếu đã thấy rõ, liền không nghĩ tới cùng hấn quay về cũ tốt khả năng.

Nhìn Đào Lâm Nguyên từng câu từng chữ viết xuống ly thư, nàng ở phía trên ký tên kia một cái chớp mắt, trong lòng tức khắc vô cùng nhẹ nhàng.

“Đa tạ.” Ân thị nhấp môi cười, xa cách có lẽ, “Hy vọng từ nay về sau, lại không liên quan.”

Đào Lâm Nguyên gắt gao mà nắm tuyên bút, chỉ cảm thấy lòng bàn tay bỗng nhiên đau xót, liền bút bẻ gãy đều chưa từng phát hiện. Đoạn mực đâm vào bàn tay, thế nhưng không cảm thấy đau đớn, bởi vì ngực một khối không đến lợi hại, phảng phất bị người đào đi một khối, huyết nhục mơ hồ.

Đào lão gia ngồi ở phía trên, tựa hồ lập tức già nua rất nhiều, mặt mũi che lại hai mắt, nghe không rõ nói câu cái gì.

Đào muội đến nha hoàn thông báo vội vàng đi vào chính đường, lại không dám bước vào đi một bước, vờn vờn mà nhìn bên trong cha mẹ, trong lúc nhất thời không biết chính mình là đúng hay sai.

Mẹ giải thoát rồi, chính là nàng ngày sau liền khó có thể nhìn thấy nàng.

Nàng xanh miết ngón tay moi lãng hoa môn, niết đến đầu ngón tay trở nên trắng.

-----oOo-----

Phần 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phía sau có tôi tới tới thiệp, thấy nàng đứng ở cửa, liền hành lễ nói: “Tam cô nương, Ngụy Vương sai người đưa tới thiệp mời, mời ngài cùng đại công tử ngày mai một đạo đi khâu di sơn sơn thú.”

Đào tiếp nhận thiệp mời, ngơ ngác mà nhìn mặt trên ký tên.

Tác giả có lời muốn nói:

Tra cha sẽ vứt bỏ mẹ mị, đối này muốn phỏng vấn một chút Đào Lâm Nguyên ~

Đào Lâm Nguyên: Lấy lui vì tiến!

Đề cử một cái cơ hữu văn, văn mạnh người cũng xuẩn 【 di.

Trảo cơ:

Máy tính:

Văn án:

Du vân song nhân “Nữ nhi thân” ba chữ thua ngôi vị hoàng đế, trong một đêm từ công chúa biến thành trưởng công chúa.

Vốn định cứ như vậy an tĩnh mà tiếp tục làm Ninh Quốc đệ nhất mỹ nhân, nhưng tân vào chỗ hoàng đế hiển nhiên thực nhớ tình bạn cũ..... Thù.

Tứ hôn ba lần, trước hai nhiệm chuẩn phò mã toàn đột nhiên chết. Đệ tam nhiệm chuẩn phò mã thật vất vả sống đến động phòng hoa chúc, một thân Thanh Hoa như ngọc, kinh luân đầy bụng, thoát nhìn làm như lương xứng ——

Chỉ là..... Thân thể cũng quá gầy yếu chút.

Làm một cái có tiếng khắc phu trưởng công chúa, du vân song tỏ vẻ, cuộc sống này vô pháp qua!

Du vân song lệ mục: Phò mã, bắt tử tốt không?

Trác ấn thanh câu môi nói: Hảo.

☆, thất ước

Phương diện này Giang Hành xử lý đến gái đứng chỗ ngựa, hẳn nếu là chỉ mời đào σ châu cháu chơi cứ việc nàng là tiểu bối, chung quy có chút không thể nào nói nổi. Nếu là kêu lên Đào Tĩnh cùng nhau liền bất đồng, không dễ dàng làm người hiểu làm cái gì.

Ngày đó rõ ràng nói rất đúng tốt, chính là đào bồng nhiên không có sẵn thú tâm tình. Mẹ đều phải đi rồi, nàng còn có thể như thế nào?

Sáng sớm hôm sau Ân thị liền thu thập đồ vật chuẩn bị về Quốc công phủ, lúc trước mang đến của hồi môn nàng giống nhau cũng chưa mang đi, nói là muốn để lại cho ngày sau đào T mãnh cừ! Ngao tân tính chờ ba năm liền cập kê, mẹ không thể lại bồi người, liền đem mấy thứ này để lại cho người.”

Mây trắng dao nội, Ân Tuế Tình từ ái mà vượt đào Φ nại phạm 1 nói nói trong mắt nổi lên một cỗ chua xót, nàng khó có thể tự kiềm chế mà ôm đào Γ “Ta kêu kêu.....”

“Mẹ.....” Đào β khoa nàng cổ, thanh âm ô ô, một bên cọ một bên hồi ôm lấy nàng, càng ngày càng đáng thương mà thỉnh cầu, “Mẹ đừng đi được không? Ta không nghĩ người đi, Quốc công phủ hảo xa.....”

Sở Quốc Công phủ cũng ở Trường An bên trong thành, bất quá hai nhà cách vài phường, ở đào Φ mộ hiệp tăng quyền quý chỉ cần không ở một cái gia đó là xa.

Nói thật Sở quốc công đái nàng cũng thực hảo, Sở quốc công Ân Như tổng cộng có năm cái nhi tử, chỉ đến Ân Tuế Tình một cái nữ nhi. Mà kia năm cái nhi tử lại lần lượt sinh vài cái tôn tử, tới rồi Ân thị nơi này thật vất vả mới cầu tới một cái ngoại tôn nữ, quả thực là sung nịch đến tận xương tủy, nhìn liền cảm thấy vui mừng.

Ân Như là cái lão ngoan đồng, trước kia không thiếu mang đào T ốc ㄝ quỳ đào ㄝ đều hôi tằm không đôn sơn bội di, nhưng là..... Nàng vẫn là muốn mẹ!

Sáng sớm bắt đầu liền chưa thấy được Đào Lâm Nguyên, cũng không biết đi đâu vậy. Nhưng thật ra nhị phòng tam phòng người lần lượt tiến đến tiễn đưa, hoặc thật hoặc giả mà lau nước mắt, nói chút giữ lại nói.

Đào u ai thật Hình kén trớ ngưu dựa hành lang trụ cộ xát lòng bàn chân giày thêu, ủ rũ héo úa, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Từ phòng trong đi ra một người, đào u chậm rãi đi đến nàng bên cạnh, đưa ra một phương Quyên Mạt nói: “Đây là ta sáng nay mới lấy tới, không dơ.”

Có ý tứ gì?

Đào ỵ duyệt 5 tín ⁽¹⁹⁾ chụp cường mộng ca viên hảo nửa ngày mới tỉnh ngộ lại đây, đây là sợ nàng khóc sao?

Nàng bật cười, cười khi mi cong trăng non, thủy mắt trong trẻo, “Người cho rằng ta vì sao khổ sở?”

Đào u tĩnh tĩnh, “Chẳng lẽ không phải bởi vì đại nương phải rời khỏi?”

Nàng thành khẩn gật gật đầu, thủ hạ kia phương khăn tay, lại không phải lấy tới lau nước mắt, cúi đầu bên ra một đóa thực được đóa hoa hình dạng. Nàng ngón tay quay cuồng, tinh tế sứ bạch da thịt người xem hoa cả mắt, không một lát liền hoàn thành một đóa.

Đào nhìn nhìn, còn tính vừa lòng, giơ tay dừng ở đầu u búi tóc thượng, “Người đoán đúng rồi, ta là rất khổ sở.”

Kỳ thật nàng phi thường tâm linh thủ xảo, nữ cô gái trẻ khóa giống nhau không làm khó được nàng, đoán xem nàng có chịu hay không hạ công phu học mà thôi. Ngay cả công khóa cũng như thế, trước kia Ân thị vì nàng thỉnh dạy học tiên sinh nói như vậy quá, thông tuệ nhạy bén, nề hà lười biếng bất hảo, nói chính là đào A

Đào u nhìn nàng tươi đẹp gương mặt tươi cười, ở tia nắng ban mai trung cơ hồ trở nên trong suốt lên, không biết vì sao trong lòng nổi lên một cỗ thương tiếc. Nàng biết đào Σ hoàng thuần dư liền tính cười khi cũng một chút đều không vui, “Người còn có thể thường đi Quốc công phủ xem đại nương.”

Vừa dứt lời, Đào Tĩnh từ trong nhà đi ra, ngừng ở hai người trước mặt.

Hắn dáng người đĩnh bạt, tuấn dung bình tĩnh, trong một đêm phảng phát lớn lên rất nhiều, “Mẹ muốn ra phủ, ta đưa nàng đến Quốc công phủ đi.”

Đào Ψ khóa sóc mị cổ tiễn cảnh # hai ba bước nhảy đến hắn trước mặt, “Ta cùng người cùng đi.”

Nhị phòng tam phòng người toàn đã tan đi, đào lão gia tới nói nói mấy câu, ước chừng là cảm thấy chính mình không có giữ lại tư cách, chỉ kêu Ân Tuế Tĩnh trở về hảo hảo chiếu cố Sở quốc công, hắn ngày khác liền đi trong phủ tới cửa bồi tội.

Đoàn người đang muốn rời đi khi, Đào Lâm Nguyên bỗng nhiên từ ngoài cửa đi vào, bước chân sinh phong mà đi vào tử đàn bình phong sau, đối liên can nhân đạo: “Các người đều đi ra ngoài.”

Hắn nói lời này khi đôi mắt vẫn luôn nhìn Ân thị, ánh mắt hàm chứa lãnh chí cùng oán giận.

Ân thị ngoảnh mặt làm ngơ, từ kính tráp trạm kế tiếp đứng dậy, “Có chuyện gì người liền nói thẳng, không cần đuổi đi đi ta người.”

Bạch thuật cùng mặt khác tám nha hoàn là nàng từ trong nhà mang đến, tự nhiên đi theo nàng một khối trở về. Ân thị nếu phải đi, đó là tất cả đồ vật đều phân rõ sở, giống như hai người cùng chung chăn gối chuyện cũ, chưa bao giờ phát sinh quá.

Đào Lâm Nguyên mặt không đổi sắc, thanh âm càng sắc bén vài phần: “Đi ra ngoài!”

Đào Phi đưa hính nói hấn cùng mẹ nói cái gì, bất quá loại tình huống này vẫn là làm cho bọn họ đơn độc ở chung tương đối hảo. Vì thế lôi kéo Đào Tĩnh một khối đi ra ngoài, ở trong sân chờ.

*

Trong nhà lập tức chỉ có bọn họ hai người, Đào Lâm Nguyên ngược lại không nói, nhìn nàng nét mặt toả sáng kiều yểu, trong lòng mọi cách tự vị.

Rõ ràng cùng nhau sinh sống mười năm sau, hấn lại giống như chưa bao giờ nghiêm túc xem qua nàng.

Năm tháng không ở trên mặt nàng lưu lại một chút dấu vết, chỉ so mới vừa gả vào Đào phủ khi đấy đã chút, lại so với khi đó càng có ý nhị. Nàng hơi thiên đầu, lộ ra cổ kia khối tinh tế trơn bóng da thịt, hấn biết là như thế nào xúc cảm, sờ lên trơn trượt mềm mại, thân thể của nàng vẫn luôn thực mềm mại.

Trước kia hấn cảm thấy nàng cùng chính mình tranh chấp sắc mặt thật là đáng giận tới rồi cực hạn, hiện tại nàng an an tĩnh tĩnh mà, lạnh nhạt xa cách mà nhìn hấn, hấn lại vô cùng hoài niệm khi đó quang cảnh.

Ân thị nhìn hấn một cái, “Không có việc gì ta liền đi rồi.” Nói liền hướng cửa đi.

Đào Lâm Nguyên ánh mắt rùng mình, bắt cổ tay của nàng đi bước một tới gần, “Người thật sự dối ta không có một chút cảm tình?”

Phía sau là sơn son hoa văn màu đại ngân tử, Ân thị bị buộc đến cùng đường, phía sau lưng bỗng nhiên đánh vào tử huyệt thượng, truyền đến rõ ràng đau đớn. Nàng nhìn khởi chân mày nghi, dường như nghe xong cái gì không thể tưởng tượng sự, “Người muốn nghe lời nói thật vẫn là lời nói dối?”

Này trong nháy mắt, Đào Lâm Nguyên còn muốn buột miệng thốt ra “Lời nói dối” hai chữ.

Hắn đã trả không được nàng, ra cái này môn, bọn họ về sau liền không còn có bất luận cái gì liên quan. Chính là hắn vì sao như thế không cam lòng?

Chẳng sợ chỉ là lừa một lừa hắn cũng hảo, cho hắn biết nàng trong lòng còn có hắn.

Hắn giãy giụa hồi lâu, “Lời nói thật.”

Ân thị đón nhận hắn hai tròng mắt, hơi hơi mỉm cười, “Không có.”

Nàng đẩy ra Đào Lâm Nguyên, nhìn hắn đau kịch liệt biểu tình, bỗng nhiên cảm thấy phi thường thống khoái. Lúc đó nàng phủng một viên nóng hằm hập tâm đến hắn trước mặt, lại bị hắn lượng mười mấy năm, cuối cùng lãnh thành một cục đá. Hiện giờ, nàng cũng muốn cho hắn ném thử tim đau như cắt tư vị.

Nàng nói: “Ta sẽ không tái kiến ngươi, cũng hy vọng ngươi ngày sau đừng quấy rầy ta. Những cái đó chuyện cũ coi như làm một giấc mộng, ngươi ta từ đây không ai nợ ai, nguyện ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Ngôn xong liền phải đi, không tưởng lại bị Đào Lâm Nguyên ngăn lại, lúc này hắn gắt gao mà nhìn gần nàng hai mắt, thanh âm phảng phất tụt thượng độc nước, “Người cho rằng ta sẽ bỏ qua ngươi?”

Ân thị không sợ không sợ, “Vậy người cho rằng, ta còn sẽ lý người?”

Nàng đẩy ra hai tay của hắn, tuyệt thân rời đi: “Từ nhỏ a cha liền dạy ta, ngã một lần khôn hơn một chút, những lời này ta chưa bao giờ quên.”

Đào Lâm Nguyên lưu tại phía sau, nắm tay hung hăng mà tạp mà sơn son tử quần áo thượng.

*

Còn tưởng rằng a cha ở bên trong làm cái gì, ngây người lâu như vậy còn không ra.

Thật vất vả chờ đến mẹ, đào phiêu Âu phán mục thứ

Trừ bỏ Đào Lâm Nguyên ngoại, cả nhà trên dưới đều đến ngoài cửa vì Ân thị tiễn đưa. Ân thị đồ vật quá nhiều, xe ngựa ước chừng kéo vài chiếc, đào phi dực đỡ nàng bước lên xe ngựa, con đường cuối lại bỗng nhiên truyền đến thác thác tiếng vó ngựa, nghiêng đầu nhìn lại, nâu đen tuấn mã hướng bên này sử gần, lập tức người cao lớn vĩ ngạn, tư thế oai hùng dáng vẻ hào sảng.

Giang Hành một bộ xanh đen sắc dẹt kim thị đế văn áo gấm, ngừng ở Đào phủ trước mặt, xoay người xuống ngựa, “Đây là có chuyện gì?”

Hắn không biết Ân thị đã cùng Đào Lâm Nguyên hòa li sự, hôm nay tới vốn là muốn tiếp Đào Tĩnh cùng đào Ƨ 留 nạp kết khóa dụ không nghĩ tới thật xa liền thấy như vậy một màn, khó tránh khỏi sinh ra nghi hoặc.

Mọi người hành lễ lúc sau, hai mặt nhìn nhau ai cũng không dám giải thích, chỉ có đào lão gia lắc đầu thở dài: “Không đề cập tới cũng thế, không đề cập tới cũng thế.”

Giang Hành mày nhíu lại, nhìn về phía xe ngựa bên cạnh Ân thị, bọn họ từ nhỏ cùng nhau chơi qua, trưởng thành tuy hiếm khi lui tới, nhưng rất cuộc có chút khi còn nhỏ cảm tình.

Đây là ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu đôi mắt nhìn, Ân thị không muốn nhanh như vậy đem sự tình nháo đại, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Trong nhà có chút việc gấp, ta trở về nhìn xem.”

Trở về một chuyến, dùng đến mang nhiều như vậy đồ vật?

Giang Hành nhìn về phía mặt sau tam chiếc xe ngựa, tuy cảm thấy sự tình không bằng nàng nói đơn giản, nhưng rất cuộc không nhiều lời nữa.

Hắn dắt quá người hầu mang một khác con ngựa, trên lưng ngựa treo trường cung mũi tên, “Bổn vương từng mời trong phủ đại công tử tiến đến săn thú, không biết luật ngôn hôm nay hay không có rảnh?”

Việc này đào ư kiếp mao Đào Tĩnh nói qua, gác ở trước kia hắn khẳng định thống khoái đáp ứng rồi, hiện nay lại uyển cự nói: “Nhận được Ngụy Vương tương mời, bất quá luật ngôn hiện nay muốn đưa mẹ về Quốc công phủ, sợ là không thể đi trước.”

Giang Hành nâng nâng mi, nhìn về phía đào A

Đào áy náy mà nhấp môi dưới, quay đầu đi chỗ khác, “Ta cũng muốn đưa mẹ.”

.....

Hắn là bị này tiểu cô nương chơi?

Giang Hành không nhịn được mà bật cười, hắn lòng dạ rộng lớn, sẽ không vì điểm này việc nhỏ tích cực. Xem bộ dáng Ân thị sự không phải việc nhỏ, nếu bọn họ không chịu nói, kia hắn liền không cường hỏi.

Dù sao tới cũng tới rồi, hấn ngồi trên lưng ngựa, “Một khi đã như vậy, bốn vương cũng đi Quốc công phủ một chuyến.”

Từ lần trước cung yến qua đi, hấn liền không cùng Sở quốc công tái kiến quá mặt, lão gia hỏa kia biết ăn nói, cùng hấn nói chuyện thập phần thú vị.

Đào Tĩnh cũng đi theo lên ngựa, đối hấn thi lấy thi lễ, “Thất lễ chỗ, thỉnh Ngụy Vương thứ lỗi.”

Người trẻ tuổi nghiêm trang mà xin lỗi, Giang Hành nắm dây cương cười, “Yên tâm, bốn vương không để ở trong lòng.”

Ngụy Vương tự mình mở đường, đây chính là bọn họ vinh hạnh, nếu không phải việc này thật là xấu hổ, chỉ sợ mỗi người đều sẽ lộ ra miệng cười.

Đào ψ ở trong xe ngựa, nguyên bản có rất nhiều lời muốn nói, không biết vì sao một câu đều nói không nên lời. Nàng liền ngồi ở Ân thị bên cạnh, từ đầu tới đuôi gắt gao nắm Ân thị tay, nho nhỏ thân mình run nhè nhẹ, cố tình cố chấp đến một viên nước mắt cũng không chịu rơi xuống.

Ân thị nhìn bất quá đi, néo néo nàng đĩnh kiêu cái mũi, “Muốn khóc liền khóc ra tới, ở mẹ trước mặt còn sợ mất mặt không thành?”

Đào ζ tỳ lắc đầu, “Ta mới không khóc. Mẹ lại không phải vĩnh viễn rời đi ta, ta ngày sau tưởng người, có thể tùy thời đi Quốc công phủ vấn an.”

Cho nên nàng mới không khóc đâu, mẹ chạy thoát vừa chết, này hấn là chuyện tốt mới đúng.

Tuy rằng ngoài miệng như vậy nói, nhưng nàng vẫn là banh khuôn mặt nhỏ, mãi cho đến Sở Quốc Công phủ cửa cũng chưa ra tiếng, cũng không rớt xuống một giọt nước mắt.

Ân thị xem đến đau lòng, phi thường luyến tiếc cái này bảo bối cực cứng.

Nàng kêu kêu từ nhỏ kiêu khí, ngày sau không nàng tại bên người, chịu người khi dễ làm sao bây giờ? Còn ai vào đây thế nàng xuất đầu?

Bên ngoài nha hoàn thỉnh các nàng xuống xe, đào Ω ở Ân thị phía sau đi xuống, nhìn trước mắt màu son khí phái đại môn, một cổ chua xót nảy lên trong lòng.

Ân thị từ nha hoàn đỡ nhập phủ, quay đầu vừa thấy, kêu kêu còn ở sau người đứng.

Đang muốn gọi nàng, nàng lại lắc đầu nói: “Lần này ta chỉ đưa mẹ đến nơi đây, về sau lại đến, ta lại đi vào xem ngài.”

Nàng sợ chính mình đi vào liền luyến tiếc, khóc chết khóc sống cũng muốn mang theo Ân thị về nhà, đến lúc đó liền không chế không được chính mình.

Giang Hành đứng ở một bên, không quá có thể lý giải này tiểu cô nương tư duy.

Nếu không đi vào, vì sao lại muốn mắt trông mong mà cùng lại đây?

Quả nhiên là nhóc con.

Hắn vừa nghĩ một bên bước đi nhập phủ, chưa tránh ra, tay áo bị một con trắng nõn như ngọc tay nhỏ nắm. Kia tay nhỏ ở huyền sắc vật liệu may mặc làm nổi bật hạ, càng thêm trắng nõn đến kỳ cực.

Đào μ đầu nghênh coi hắn, nhỏ giọng mà, khẩn cầu hỏi: “Người đừng đi vào được không?”

Giang Hành nhướng mày, “Vì sao?”

Bởi vì nàng không nghĩ cho hắn biết cha mẹ hòa li sự, ít nhất không nghĩ làm hắn hiện tại biết. Lúc này ông ngoại trong phủ nhất định

một mảnh hỗn loạn, hấn đi chỉ biết đồ tăng xấu hổ thôi.

Đào ξ khuất mà máu máo, nhin một đường rớt cuộc không nhin xuống, nước mắt từ trong mắt tràn ra tới.

☆, chương 16 cưỡi ngựa

Nơi này là người đến người đi lảng giềng, nàng liền như vậy không hề dự triệu mà khóc ra tới, một bàn tay đáng thương vô cùng mà túm hấn tay áo, không biết người còn tưởng rằng là hấn khi dễ nàng.

Giang Hành hơi giật mình, tiểu gia hỏa một bên rơi lệ một bên nhìn chăm chăm hấn, một hai phải chờ hấn nói ra một đáp án.

Loại này thời điểm nếu không đáp ứng, thật giống như thật khi dễ nàng giống nhau..... Giang Hành không có truy vấn, thỏa hiệp gật gật đầu, “Hảo, ta không đi vào.”

Đào φ liêu Âu phán mô giờ lên tay áo lau lau nước mắt, thanh triệt con mắt sáng khóc thành một đôi con thỏ mắt, hồng toàn bộ.

Đại để là mới vừa rồi nhấn đến quá vất vả, lúc này như thế nào cũng thu không được. Nàng ô ô nuốt nuốt mà chà lau nước mắt, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ treo đầy nước mắt, phẳng phát bị thiên đại ủy khuất.

..... Đây là làm sao vậy?

Giang Hành nhớ tới mới vừa rồi Đào phủ trên dưới khác thường, cùng với Ân thị kia vài chiếc xe ngựa hành lễ, trong lòng dần dần dâng lên một tia nghi ngờ. Lại xem cái này nhóc con, nghiêm nhiên một bộ bị vứt bỏ bộ dáng, lại khóc đi xuống cũng không sợ đem đôi mắt khóc hồng rồi.

Hấn nắm lấy đào ζ tý lau nước mắt thủ đoạn, thô lệ ngón cái ở nàng khóc mắt tiếp theo mặt mà qua, lòng bàn tay thượng chất lỏng ấm áp, “Đừng khóc, cứu cứu mang người đi cái địa phương?”

Đào μ khởi ước dầm dề hai tròng mắt, “Đi đầu?”

Giang Hành đi đén một bên, dấc tới kia thấc nâu đen tuấn mã, “Sẽ cưới ngựa sao?”

Đào gậc đầu, tiếp nhận hắc truyên đặc dầu cườg.

Đại Tấn nữ tử nhiều sẽ thườc cưới ngựa, ngẫc nhiên lên phó cườg sẽ phóg ngựa rong ruồi. Nàng tuy rằng sợ cao, nhưng là từ nhỏ thớc cưới ngựa, một ở trên lưng ngựa liền đầc quên sợ hãi, cái loại này ở trong gió bay nhanh đi qua tư vị, vui sườg tràn trề.

Giang Hành cho rằng nàng ở cậc mạnh, rồc cuộc lần trước ở trên núi sợ tới mức không biếc làm sao người là nàng, kia bộ dáng hắc phỏng chừng vĩnh viễn cũng quên không được. Giốg một con bị buộc đén tuyệt cảnh tiểc đê con, tiếc thoái lưỡng nan, cả người tuyết trắng.

Giang Hành này con ngựa tên là cô hồng, là một con khó được một ngộ lưỡng câu, tính cách có chấc bạo liệt, nhưng chạy vội khi nhanh chóng thực mau. Đào ỵ sờ nó lông tóe, bị nó dùng cái mũi hung hắg mà phun một chấc, một chấc đầu không phục với quản giáo. Đây ngược lại khởi dậc nàng hiểc thắg tâm, càng muốc cưới ở nó trên người.

“Nơi này còn có một con tính cách tương đối ôn hòa, người không bằng kỹ nó thử xem?” Giang Hành dấc tới một khác con ngựa, là mới vừa rồi chuẩn bị cấp Đào Tĩnh kia một con.

Đào xem sau cổ chấp mà lắc đầu, hoàn toàn đầc quên khóe thút thít, “Ta liền phải nó.”

Dứt lời dẫc lên ghé nhỏ sắc bước lên yên ngựa, đòi tay nắm chấc dầu cườg, giườg lên roi dài liền chạy như bay đi ra ngoài.

Giang Hành theo sát sau đó trên mặt đấc mã, hắc mã tuy không bằng cô hồng chạy trốn mau, nhưng bởi vì hắc không chế thành

thạo, không lâu ngày liền đuổi theo đào Γ cùng nàng chạy song song với.

Láng giềng hai bên không ít quá vắng người qua đường, cưỡi ngựa người cũng có mấy cái, nhưng lại không một cái giống bọn họ như vậy thấy được, đưa tới mọi người ghé mắt.

Đào ε ね phở thật Hội Hải úc huých Đái Ngã đi đâu?”

Bởi vì mới đã khóc nguyên nhân, nàng một đôi thủy mắt giống như bị địch quá giống nhau, rạng rỡ sáng lên, trong trẻo bức người. Kia trắng tinh khuôn mặt tuy rằng không có hiển lộ cảm xúc, nhưng nhiều ít có chút chờ đợi, hai bên tóc mai bị gió thổi đến xoã tung, ánh mặt trời một chiếu có vẻ càng thêm lông xù xù, làm người rất muốn sờ sờ nàng đầu.

Giang Hành thu hồi tâm mắt, giơ roi nhanh hơn tốc độ, “Ra khỏi thành.”

Người thành phố người tới hướng, kỵ khởi mã tới thực không thoải mái. Hấn không khỏi đối đào lau mắt mà nhìn, vốn tưởng rằng nàng không thể khống chế cô hồng, không ngờ tưởng cưỡi một vòng xuống dưới, nàng thể nhưng đem nó khống chế được thực hảo. Hấn xem như đã nhìn ra, tiểu gia hỏa này trong xương cốt thập phần tâm huyết, cất giấu không muốn người biết một mặt.

Nhưng thật ra rất đúng hấn ăn uống.

*

Đào Ω ở Giang Hành phía sau ra khỏi thành môn, không trong chốc lát liền đem hấn xa xa mà ném ở sau người.

Nàng cúi người dán ở trên lưng ngựa, liên tiếp mà đi phía trước hướng, như là muốn phát tiết trong lòng buồn khổ, căn bản đã quên phía sau còn có một người. Bên tai là gió mạnh gào thét mà qua thanh âm, quanh mình cảnh sắc không ngừng mà lui về phía sau,

nàng trong mắt chỉ có phía trước kia tòa thanh mộc vờn quanh đồi núi.

Đồi trước mẹ bị táng ở nơi đó, nàng cơ hồ mỗi năm đều đi.

Trước mắt cảnh vật chợt mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy ngực tê rần, cơ hồ cảm không được dây cương. Đào β chậm thả chậm tốc độ, sắc mặt tái nhợt mà đem mã ngừng ở bên đường, khom lưng hơi mang dồn dập mà thở dốc.

Giang Hành nguyên bản ở nàng phía sau đi theo, phía trước nhỏ nhỏ bóng dáng lộ ra cổ gằn như bướng bình ngoan cường, nàng vạt áo bị phong giơ lên, phảng phất tiếp theo nháy mắt liền muốn bay lên không mà đi. Cũng không biết tiểu gia hỏa trong lòng suy nghĩ cái gì, từ vừa rồi bắt đầu liền không lớn thích hợp, Giang Hành như suy tư gì, liền thấy nàng bỗng nhiên ngừng ở ven đường, bộ dáng thống khổ.

Giang Hành đuổi tới trước mặt, nhíu mày dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Đào τ hưng hòa hoãn, như cũ không ngồi dậy, không đầu không đuôi mà tới một câu: “Ta tưởng mẹ.”

Này có khó gì?

Giang Hành cúi người nắm lấy nàng dây cương, thay đổi hai người phương hướng, “Ta mang ngươi về Quốc công phủ.”

“Không phải.....” Đào uể oải không vui mà phản bác, nàng chính là không nghĩ đi Quốc công phủ, mới có thể chạy đến ngoài thành phát tiết. Nghĩ hán dù sao đều là phải biết rằng, không bằng hiện tại nói cho hán, vì thế áp ủ nửa ngày mới chậm rãi nói: “Ta mẹ cùng a cha hòa li.”

Giang Hành động tác cứng lại, quay đầu lại nhìn lại, nàng đầu hơi rũ, uể oải ỉu xiu, không giống nói dối.

Khó trách mới vừa rồi liền cảm thấy kỳ quái, nơi chốn lộ ra không thích hợp, nguyên lai lại là bởi vì như thế.

Hắn gặp qua Đào Lâm Nguyên vài lần, đối bọn họ phu thê việc không lớn hiểu biết, nhưng nếu nháo tới rồi hòa li nông nổi, nhất định đã xảy ra cái gì không thể vấn hồi sự.

Này cũng không phải nàng sai, Giang Hành biết được sự tình nguyên do, khó tránh khỏi đối tiểu gia hỏa này nhiều vài phần đau lòng, “Đi, cùng ta trở về.”

Hắn ở quân doanh bên trong đối đều là tháo các lão gia, nói chuyện cũng trực lai trực vãng quán, có từng an ủi quá thương tâm cô nương? Đối mặt cái này nũng nịu tiểu cô nương, hắn là thật không biết nên như thế nào hồng nàng.

Đào Σ hoàng không vang mà đi theo phía sau, đôi môi càng ngày càng bạch, nắm dây cương cánh tay hơi hơi phát run.

Nàng từ nhỏ liền thích cưỡi ngựa, nhưng bởi vì bệnh tim không thể quá kích mà chạy động, sau lại chỉ có thể chậm rãi từ bỏ. Hôm nay nàng là thật sự không cao hứng, liền tưởng không quan tâm mà phóng túng một hồi, nhưng mà vẫn là đánh giá cao thân thể của mình, nàng chỉ sợ căng không đến về nhà thời khắc đó.

Giang Hành cưỡi ngựa đi ở phía trước, chỉ nghe xong mặt bỗng nhiên truyền đến một tiếng trầm vang, quay đầu lại đi, cái kia tiểu gia hỏa chính cuộn tròn trên mặt đất.

“Kêu kêu!”

Hắn vội lặc khẩn dây cương, xuống ngựa đem nàng bế lên tới, đẩy ra trên mặt nàng tóc đen, lúc này mới thấy rõ nàng tinh xảo khuôn mặt nhỏ bạch đến kỳ cục. Không chỉ có như thế, cái trán thậm chí ẩn ẩn thắm ra mồ hôi châu, tựa hồ ở ẩn nhẫn cực đại thống khổ, “Ngươi làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?”

Đào λ lương yết trong lòng ngực, thân thể lại tiều lại nhẹ, bắt lực mà nắm chặt hấn trước ngực vạt áo, “Mẹ..... Ta muốn mẹ.....”

Giang Hành sờ sờ cái trán của nàng, vẫn chưa nóng lên, đó là sao lại thế này?

Hấn đem nàng bế lên lưng ngựa, sau đó lên ngựa mang theo nàng hướng bên trong thành chạy tới. Hấn một tay cầm dây cương, một tay gắt gao ôm trong lòng ngực không được phát run tiều thân thể, tâm tình lo âu lại tự trách.

Nếu không phải hấn mang nàng tới ngoài thành, nói vậy nàng cũng sẽ không tao ngộ việc này.

*

Y quán đại phu chẩn bệnh qua đi, cho nàng ấn người trung hoà trên người mấy chỗ đại huyết, lại uy nàng uống lên một chén nước thuốc, lúc này mới đối Giang Hành nói: “Bệnh tim chính là bệnh bất trị, này bệnh vô pháp trị tận gốc, ngày sau chỉ có thể tận lực tránh cho phát tác. Cưỡi ngựa loại sự tình này là trăm triệu không thể lại làm.”

Giang Hành nhìn về phía trên giường tiều cô nương, nàng sắp sửa chuyển tỉnh, giống một tôn tinh oánh dịch thấu búp bê sứ, trơn bóng không rãnh.

“Bệnh tim?” Hấn hỏi.

Đại phu cầm hoa râu râu, “Đúng là, đây là sinh ra liền có chứa bệnh tật, sẽ không định kỳ mà phát tác. Nhớ lấy không thể làm nàng chịu kích thích, hoặc làm kịch liệt hành động.”

Đào τ phác phổ tỉnh, còn nhớ rõ nàng là từ trên xe ngựa té xuống, lúc ấy chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, liền cả người không có tri giác. Nàng chớp hai hạ hai tròng mắt, hơi hiện ngốc lãng mà nhìn trước mặt hai người, đối vừa rồi phát sinh sự một chút ấn tượng cũng không, “Ngụy Vương?”

Giang Hành phó quá tiền khám bệnh, lãnh nàng ra y quán, đứng ở cửa hỏi: “Vì sao không nói cho bốn vương người hoạn có bệnh tim?”

Đào ψ liêu 𠂇 Phan nhất định đã biết, ngẫm lại cũng là, phỏng chừng còn đem hấn sợ tới mức không nhẹ. Nàng bất an mà gãi gãi gương mặt, bên môi cong ra một mạt thẹn khiếm cười, “Ta nếu là nói cho người, người liền sẽ không Đái Ngã đi cưới ngựa lạ.”

Giang Hành đầu một hồi ở nàng trước mặt lộ ra nghiêm túc, hấn bình thường đều thực hiện hoà, nhưng mà lần này là thật bị tiểu gia hỏa này khí trừ.

Nếu là hấn không kịp thời chạy về trong thành, nàng có biết hậu quả?

Liền chính mình tánh mạng đều không bỏ trong lòng, nàng này đầu đưa đến tột cùng tưởng cái gì?

Giang Hành xụ mặt, “Không có lần sau.”

Ngôn xong dẫn ngựa liền đi, đào 𠂇 độ 𠂇 quý ở hấn phía sau, ngoan ngoan mà thừa nhận hấn lừa gạt.

Vốn dĩ việc này chính là nàng không đúng, nàng vẫn là thực hiểu đúng mực. Huống chi đây là ở người đến người đi trên đường cái, nàng một người hành tẩu quá không an toàn, chỉ có đi theo hấn phía sau tìm kiếm che chở.

Bất quá..... Nàng nhìn nhìn phía trước cao lớn cao dài thân ảnh, đối hấn mới tiêu đi xuống về điểm này nhi sợ hãi, cái này lại toàn đã trở lại.

Vẫn luôn đi rồi hảo xa, vẫn là không tới Đào phủ. Đào ψ khẩu mình chân lên men, lại ngược ngừng đi lên cùng hấn đáp lời, rốt cuộc nàng có sai trước đây, vẫn là thành thật một ít tương đối hảo.

Nhưng là này lộ như thế nào như vậy trường? Vì sao còn chưa tới thẳng nghiệp phường?

Đào khỏ hề hề mà méo miệng, gia tăng nện bước đi vào hấn phía sau, lo sợ mà gọi một tiếng, “Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành không nói chuyện.

Nàng lại bổ thượng một câu, “Người không cần sinh khí.”

Giang Hành lúc này mới dừng bước, cúi đầu ngưng liếc nàng. Hấn sinh đến cao, nhìn đào k bồi dĩ tiết phụ chí ung ti tấn lục nại đầu hội thẳng đem nàng xem đến càng có áp lực.

Đào lấy hết can đảm lại hỏi: “Người có thể hay không không cần nói cho cha mẹ hôm nay sự?”

Nếu như bị cha mẹ biết, không thiếu được lại là một hồi giáo huấn, cùng với mà đến có thể là tương lai mấy tháng đều không cho phép ra phủ. Nàng là cái không chịu ngồi yên, nếu là mỗi ngày đều buồn ở trong phủ, kia có cái gì lạc thú?

Tiểu gia hỏa cư nhiên còn tưởng cùng hấn cò kè mặc cả, Giang Hành nhin không được hỏi: “Ta vì sao phải đáp ứng người?”

Đào Ψ phiến lan Hội Hải bá đĩa là người dẫn ta đi ra ngoài, ta đã xảy ra chuyện, người cũng trốn không thoát trách nhiệm.”

Giang Hành thấp giọng cười, “Người nhưng thật ra được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Đây là đáp ứng ý tứ?

Đào v cam đề giai giáp tinh ranh đáng yêu.

Đảo mắt đi vào thẳng nghiệp phường, Giang Hành đưa nàng trở lại Đào phủ cửa. Vẫn luôn nhìn nàng đi vào bên trong cánh cửa, hấn mới xoay người rời đi.

☆, chương 17 quận vương

Ngoài thành lưu một vòng, đào Φ nam kia đoạn châu chấu sào hoạn thủy phiến muộn.

Chỉ là hồi Trọng Linh Viện trên đường, nhìn trống rỗng mây trắng dao, trong lòng nói không nên lời mà mát mát. Nàng đứng ở viện môn khẩu nhìn trong chốc lát, đang muốn xoay người rời đi, vừa quay đầu lại lại thấy nơi xa bạc tùng hạ đứng một người.

Chu Phở tựa hồ cố ý chờ nàng giống nhau, nha bạch trường bào cùng phía sau núi giả tôn nhau lên thành thú, bị đỉnh đầu ánh mặt trời một chiếu, cả người đều phát ra nhu nhuận quang.

Hắn như thế nào lại ở chỗ này?

Từ đào lão gia lưu lại hắn làm trong phủ đại phu sau, đào cơ hồ không có gặp qua hắn, có rất nhiều nghi hoặc ở trong lòng gác lại, tìm không thấy cơ hội mở miệng. Theo lý thuyết hắn chỉ là một cái đại phu, nàng bỗng không nên cùng hắn từng có nhiều tiếp xúc, nhưng hắn cho chính mình cảm giác quá quen thuộc, làm nhân tình không nhận được tưởng tới gần.

Đào ϕ chỉnh tâm tình triều Chu Phở đi đến, lúc này đã nhập cuối mùa thu, thời tiết rất có chút lạnh, cũng không biết hắn ở chỗ này đứng bao lâu. “Chu đại phu đứng ở chỗ này làm cái gì? Không lạnh sao?”

Có lẽ là vừa rồi phát bệnh duyên có, nàng sắc mặt cũng không lớn hảo, nguyên bản liền bạch khuôn mặt càng thêm không có huyết sắc.

Chu Phở lắc lắc đầu, từ tay áo trung lấy ra một trương gấp tốt giấy, đưa tới nàng trước mặt ý bảo nàng mở ra.

“Đây là cái gì?” Đào δ thiện tần yêu li, liền thấy mặt trên viết vài câu hắn trước đó viết tốt lời nói, chữ viết tinh tế, lưu sượng thanh tuyến.

Nguyên lai hắn biết Đào Lâm Nguyên cùng Ân thị hòa li sự, kia mặt trên nói hơn phân nửa là an ủi nàng. Hắn có lẽ là lo lắng nàng

thương tâm quá độ, cho nên riêng viết như vậy trường một chuỗi lời nói, đào σ hoán chữ tông hiềm nhân miết thông Clo 1 ấn tượng sâu nhất đó là “Phu thê nhân duyên có thể đoạn, mẹ con huyết thống không thể phân”.

Đào u vốn là nghĩ đến không sai biệt lắm, đọc xong này đoạn lời nói sau, đối hấn đã cảm kích lại cảm động: “Người như thế nào biết ta rất khổ sở?”

Chu Phổ hơi hơi một đốn, ở lòng bàn tay viết xuống bốn chữ ——

“Nhân chi thường tình.”

Hấn không tưởng nhiều như vậy, chỉ biết nếu là Ân thị rời đi nàng nhất định phi thường khổ sở. Bởi vì đời trước cũng là như thế, Ân thị mới đi kia mấy ngày, nàng phảng phất thay đổi một người, không biết ngày đêm mà canh giữ ở Ân thị linh cữu bên, thiếu chút nữa đem đôi mắt đều khóc hồng rồi. Hấn biết Ân thị đối nàng có bao nhiêu quan trọng, này đây mới có thể ở Ân thị rời đi sau chờ tại đây, chỉ vì an ủi nàng một phen.

Chu Phổ tư tâm cảm thấy, so với cuối cùng chết, Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên hòa li ngược lại là càng tốt lựa chọn.

Hiển nhiên đời này có chút địa phương cùng trong trí nhớ không giống nhau, có lẽ là nơi nào ra sai lầm, liền cùng hấn bỗng nhiên trở lại tám tuổi khi đó giống nhau. Hấn thay đổi trong nhà 130 khẩu vận mệnh, rõ ràng có thể cả đời lưu tại Dương Châu, lại lựa chọn ngàn dặm xa xôi đi vào Trường An thành, chỉ vì tái kiến nàng một mặt.

Đào Π nhai khâm béo tương B1 trong tay áo, bởi vì trước kia hấn cũng quan tâm nàng, đảo không cảm thấy nơi nào không ổn: “Đa tạ đại phu, ta đã khá hơn nhiều.”

Mới vừa nói xong trong viện cuốn lên một trận gió lạnh, giơ lên trên mặt đất lá khô, ào ào rung động. Đào λ lê túng lao tề anh bị gió thổi đến nheo lại hai tròng mắt, “Bên ngoài biến lạnh, đại phu mau hồi chính mình trong viện đi, miễn cho trong chốc lát chịu đông lạnh.”

Nói nàng cũng muốn hỏi Trọng Linh Viện, còn không có xoay người liền bị Chu Phổ không hề dự triệu mà nắm lấy thủ đoạn, nàng ăn một lần kinh, không dự đoán được hắn sẽ như thế thất lễ, “Làm sao vậy?”

Chu Phổ chỉ nắm một chút liền buông ra, cũng khởi hai ngón tay néo nàng cổ tay, mày càng nhăn càng chặt, nhìn ánh mắt của nàng cũng trở nên nghiêm túc lên.

Nguyên lai hắn là vì cho nàng bắt mạch?

Chu Phổ buông ra tay, tay trái chỉ chỉ chính mình ngực, sau đó tiếp tục xem nàng.

Đào ψ đều huyễn đất tư tài thông cận tích một bên cảm khái hắn thấy thế nào đến như vậy chuẩn, một bên đối hắn nói dối, “Ta không có việc gì, chính là đi ra ngoài một chuyến.”

Đáng tiếc Chu Phổ không tin, nàng nhất thường nói một câu đó là “Ta không có việc gì”, kỳ thật đều là có lệ hắn thôi. Nàng chẳng sợ thực sự có sự, cũng sẽ không nói cho hắn, càng sẽ không ỷ lại hắn.

Mỗi khi nàng nói như vậy khi, hắn liền có chút bó tay không biện pháp.

Chu Phổ ánh mắt toát ra bất đắc dĩ, lúc này hắn người hầu không ở, không ai thế hắn giải thích tưởng lời nói, tuy là có thiên ngôn vạn ngữ, nàng cũng lý giải không được.

Nếu hắn là đại phu, đó là muốn phụ trách cả nhà trên dưới khoẻ mạnh, nàng cũng không ngoại lệ. Chu Phổ lắc lắc đầu ý bảo không có việc gì, muốn cho nàng về trước Trọng Linh Viện, chính mình lại hỏi trong viện nghiên cứu trị liệu bệnh tim được vật. Chỉ nguyện lần sau nàng tâm bệnh phát tác khi, hắn có thể bồi ở nàng bên cạnh.

Đào π còn hắn sau liền phải đi, không đi hai bước bỗng dừng lại, quay đầu lại buột miệng thốt ra: “Người vì sao phải học tập y thuật?”

Chuyện này buồn ở trong lòng nàng hồi lâu, lại không hỏi ra tới chỉ sợ sẽ nghẹn hỏng rồi. Hẳn rõ ràng cùng trước kia có điều bất đồng, vì cái gì sẽ thay đổi? Nơi nào ra sai lầm?

Chu Phở giật mình, đại để không nghĩ tới nàng sẽ hỏi như vậy. Nề hà nơi này không có giấy bút, hẳn nói nói không nên lời, nhìn hơi có chút sốt ruột. Hẳn tưởng ở lòng bàn tay viết chữ, nhưng là như vậy trường một câu, phỏng chừng nàng cũng không thể hoàn toàn xem minh bạch, cuối cùng đơn giản từ bỏ, đứng ở tại chỗ chân tay luống cuống mà nhìn hắn.

Đào P hoàng bộ dáng làm cho cười, hai yếp diễm lệ, đôi mắt đẹp doanh doanh, “Người không cần như vậy khẩn trương, ta chính là thuận miệng vừa hỏi.”

Nói xoay người liền đi, làm bầm lều bầu nỉ non câu: “Bởi vì cùng ta cho rằng có điểm bất đồng.....”

Tại chỗ Chu Phở đột nhiên cứng đờ, không thể tưởng tượng mà nhìn chằm chằm nàng bóng dáng.

*

Thời tiết dần dần lạnh, đào k thân ca Lữ lai mô phòng trong đã bắt đầu bốc cháy lên chậu than, liên thủ lò lò sưởi chân đều dùng tới, là trong phủ sớm nhất chuẩn bị qua mùa đông một người.

Nàng nằm ở mỹ nhân trên giường mơ màng sắp ngủ, phòng trong huân hương lượn lờ, Bạch Nhụy đang ở ý hai chá gông ngốc hương bánh. Bên tai là ngoài cửa sổ hô hô tiếng gió, nhìn dáng vẻ là muốn hạ mưa to, bên ngoài sắc trời càng ngày càng ám, mới quá ngộ khi liền giống như chạng vạng giống nhau.

Bạch Nhụy một mặt lấy hương đũa một mặt cùng nàng nhắc mãi, “Nghe nói tự phụ nhân đi rồi, đại gia liền vẫn luôn đem chính mình nhốt ở trong phòng.....”

Đào Ψ cái thân, nghe xong một chút cảm giác cũng không, “Phỏng chừng quá không lâu hẳn liền sẽ bắt đầu thích rượu, cưới vợ nạp thiếp, cả ngày ỷ thúy dựa hồng.”

Bạch Nhụy từ mạ vàng quý cánh triền chi bạc hộp lấy ra hương hoàn, tò mò hỏi: “Cô nương như thế nào biết?”

Bởi vì đời trước hẳn chính là như vậy lại đây.

Đào Φ so hồi đổi uy gánh lười biếng mà ngáp một cái, đang chuẩn bị gọi người quan cửa sổ ngủ trưa, lại nghe hành lang hạ truyền đến một trận tiếng bước chân. Nàng từ trên giường bò dậy, xuyên thấu qua tử đàn phù điêu mười hai phiến chiết bình nhìn đến có người đi vào tới, nha hoàn cung kính cẩn cẩn mà kêu: “Đại công tử.”

Đào Tĩnh xuất hiện ở nàng trước mặt, hẳn mới tiến vào, bên ngoài vòm trời liền ầm vang một tiếng vang lớn, ngay sau đó mưa rào tới, nhanh chóng hạt mưa đánh vào trên hành lang, phát ra từng tiếng “Thùng thùng” trầm đục.

Đào Ω hẳn nhường ra một cái vị trí, “Ca ca người không xối đi? Như thế nào lúc này mới trở về?”

Buổi sáng hai người một đạo đi Quốc công phủ, sau lại nàng lâm trận đào thoát, Đào Tĩnh đi theo Ân thị vào nhà, mãi cho đến hiện tại mới trở về. Cũng không biết bên kia tình huống như thế nào, y theo ông ngoại tính tình, không chừng sẽ thả ra cái gì tàn nhẫn lời nói giáo huấn Đào Lâm Nguyên đâu.

Còn có kia mấy cái cứu cứu..... Đào o thân đông khổn phải giáp không một cái đèn cạn dầu.

Đào Tĩnh trở về đến kịp thời, trên người một giọt vũ cũng không dính. Chỉ là trên đường đi được nóng nẩy, lúc này có chút hơi thở không thuận, tiếp nhận ngọc trà truyền đạt nước trà uống lên hai khẩu, hẳn mới nói nói: “Ông ngoại nơi đó không lớn bình tĩnh, ta liền ở lâu trong chốc lát. Bọn họ vốn định tìm a cha tính sổ, sau lại khuyên can mãi mới tính ngăn cản.”

Đào ỉ điền đà hiền, trừ bỏ ông ngoại, kia mấy cái cứu cứu cũng là thập phần bênh vực người mình chủ nhân. Bình thường nàng cùng mẹ chỉ cần ở Đào phủ chịu một chút ủy khuất, ở bọn họ bên kia đó là một hồi tinh phong huyết vũ. Ai kêu trừ bỏ nàng hai, Quốc công phủ trên dưới đều là nam đỉnh, nàng kia mấy cái biểu ca một chút cũng không đáng giá tiền.

Có thể nghĩ, đời trước mẹ sau khi chết, bọn họ là như thế nào hung hăng giáo huấn Đào Lâm Nguyên một hồi.

Đào qua đi đóng lại cửa sổ, trở lại hấn bên người hỏi: “Ông ngoại chính là nói gì đó?”

Lời nói là nói không ít, bắt quá đều là lời nói thô tục, không đề cập tới cũng thế. Đào Tĩnh vẫy vẫy tay, chỉ chọn một câu nhất mẩu chốt nói cho nàng: “Hấn nói không nên lời một tháng, nhất định phải lại cấp mẹ tìm một khác môn hảo việc hôn nhân.”

Đào kinh ngạc mà trừng viên hai mắt, không nghĩ tới ông ngoại thế nhưng như thế sấm rền gió cuốn, “Mẹ đáp ứng rồi?”

Đào Tĩnh nói: “Mẹ lúc ấy về phòng, cũng không biết việc này.”

Không đủ y theo Sở quốc công cường ngạnh thái độ, mặc dù mẹ không đồng ý cũng vô pháp, hướng chi mẹ xưa nay nghe Sở quốc công nói, việc này chỉ sợ cũng như vậy định rồi.

Đào buồn rầu mà cắn môi dưới, một trương mặt đẹp ninh thành khổ qua, “Gả cho ai?”

“Này liền không hiểu được.” Đào Tĩnh cũng thập phần vô lực, ngăn ngừa mấy ngày thời gian, thay đổi bất ngờ, hấn căn bản trở tay không kịp. “Bắt quá ông ngoại nói thêm Du quận vương vài lần, nghĩ đến là cố ý đem mẹ chỉ xứng cho hấn.”

Đào kinh ngạc mà a một tiếng, hiển nhiên phi thường ngoài ý muốn.

Du quận vương đoạn nghiêm 30 có sáu, dưới gối chỉ có một nhĩ tử, vợ cả rất nhiều năm trước liền đã qua đời. Người này luôn luôn điệu thấp, trước sau hai đời ký ức, đào X vận cũng chỉ hiểu biết nhiều như vậy mà thôi, hơn nữa biết hẳn ở thế tử sau khi chết vẫn luôn không có nạp thiếp, cả đời danh dự.

Liên tính hẳn lại như thế nào hảo, mẹ gả qua đi cũng là đương tục huyền. Huống chi đối phương còn có một cái cùng nàng không sai biệt lắm đại nhĩ tử, ai biết hẳn phẩm hạnh như thế nào? Có thể hay không khó xử mẹ?

-----oOo-----

Phần 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào trừng mắt dựng mục, lập tức khó có thể tiếp thu, “Ta không ngờ.”

Đào Tĩnh gật gật đầu, hấn cũng không lớn nhận đồng, một phương diện cảm thấy ông ngoại nóng vội, một phương diện lại bí mật mang theo tư tâm, hy vọng mẹ cùng a cha nối lại tình xưa. “Ta cũng cảm thấy việc này còn chờ thương thảo, không thể nóng lòng nhất thời. Ngày cuối tháng là Kinh Triệu Doãn nhi tử tiệc đầy tháng, nghe nói Du quận vương cùng con của hấn cũng sẽ đi trước, mấy ngày trước đây tôn biết lễ sai người đưa tới thiệp mời, ta thuận đường đi xem người này phẩm hạnh như thế nào.”

Đào ψ nguyện đệ dĩ hợp lại “Ca ca, ta cũng phải đi.”

“Người thân thể không tốt, vẫn là lưu tại trong nhà đi.” Đào Tĩnh xoa xoa nàng đầu, mẫu thân đi rồi, hấn trở nên càng thêm đau lòng em gái.

Đào Σ lẳng cổ tựa mà lắc đầu, “Ta thân thể hảo thật sự, đại phu nói hấn là nhiều đi ra ngoài đi lại đi lại, giải sầu mới là.” Nàng nói nhếch miệng cười, đen lúng liếng hai tròng mắt tinh ranh linh hoạt, “Hơn nữa ta nhận thức Kinh Triệu Doãn thiên kim, nàng mấy ngày hôm trước đã mời ta đi!”

Thật là cái quỷ linh tinh, Đào Tĩnh buồn cười mà ngoéo một cái nàng cái mũi, “Người khi nào nhận thức, ta như thế nào chưa từng nghe qua?”

Đào ɳ hoàng ghé trộm biển lục soát sao chủ trong phủ, mặt khác vẫn chưa nhiều lời. Chỉ vì lần này tiệc đầy tháng thượng, đại ca sẽ cùng Tôn Khải Yên lần đầu tiên gặp mặt, nàng không nghĩ làm chính mình lý do thoái thác ảnh hưởng lớn ca cái nhìn.

*

Đào mắt tới rồi cuối tháng, đi tham gia Tôn phủ tiệc đầy tháng phía trước, Đào Lâm Nguyên nguyên bản chỉ tính toán làm người tiện thể mang theo hạ lễ, không ngờ tưởng lâm thời sửa lại chủ ý cùng bọn họ cùng đi trước.

Nghe nha hoàn nói hán mấy ngày nay đều túc tại Vọng Nguyệt Hiên trung, không có đi gặp Lục thị, càng không có hướng trong phủ lãnh mặt khác nữ nhân. Nay đảo làm đảo T hành ư mạc dư rất cuộc thật sự không phù hợp hán tác phong.

Đại để là Ân thị mới đi, Lục thị không hảo biểu hiện đến quá mức trương dương, vẫn luôn thành thành thật thật mà đái ở yếu yếu trong viện. Nhưng mà người sáng suốt đều nhìn ra được tới, nàng gần đây tâm tình thực hảo, quả thực như tắm mình trong gió xuân.

Đào σ hoàng cười lạnh, nàng cho rằng mẹ đi rồi trong phủ liền có nàng vị trí? Vẫn là đừng đắc ý quá sớm, loại này thoải mái nhật tử không mấy ngày.

Từ khi để non sau nàng vẫn luôn dùng được điều dưỡng thân mình, trước kia là thỉnh phủ ngoại lang trung khai phương thuốc, hiện tại trong phủ có Chu Phổ, tự nhiên cái gì được đều là ở hán nơi đó lấy.

Đào λ tê khăn hoàn, tính toán đi cùng tranh viện tìm Chu Phổ thương lượng.

☆, chương 18 trắng tròn

Cùng tranh viện ở vào Đào phủ phía Tây Nam, bình thường đào rất ít đi nơi đó, trong ấn tượng nơi đó đã hồi lâu không có trụ người. Lần này nếu không phải vì Chu Phổ, chỉ sợ nàng cũng sẽ không đi.

Bạch Nhụy đứng ở nàng phía sau nghĩ mãi không thông, “Cô nương nếu là tưởng lấy được phân phó nô tỳ chính là, vì sao cố ý chạy xa như vậy?”

Cùng tranh viện cùng Trọng Linh Viện chi gian cách hơn phân nửa cái phủ đệ, tới một chuyển đến hoa không ít thời gian, nàng thật sự không cần thiết mệt chính mình.

Đào Ψ thối cộng hôi vụng ý, quyền đương giải sàu tới, “Ta có việc thỉnh giáo hần.”

Nói tiến lên đẩy ra viện môn, ngược mắt vừa thấy, đối với sân lẳng một hồi lâu. Cùng tranh viện cùng dĩ vãng có rất lớn khác nhau, bị Chu Phổ xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, trong viện trồng trọt được thảo, phân loại, phẳng phát giống như một chỗ thể ngoại lâm viên.

Trong viện có cái người hầu chính ngồi xỏm vườn trồng trọt mà làm cỏ, thấy đào η áo súc vội chà xát tay đi vào trước mặt: “Cô nương như thế nào tới?”

Đào nhìn quanh bốn phía không thấy được Chu Phổ, liền hỏi người hầu, “Chu đại phu đâu? Ta có chút y thuật tri thức thỉnh giáo hần.”

Kia người hầu tên là Thôi Hạ, từ nhỏ làm bạn ở Chu Phổ bên người, đến nay đã có mười năm hơn. Hần chỉ chỉ phòng trong một phiên cửa sổ, nhiệt tình mà lãnh đào qua đi: “Thiếu..... Chu đại phu đang ở bên trong nghiên cứu chế tạo phương thuốc, cô nương nếu là có việc gấp, tiểu nhân này liền đi vào thông truyền.”

Cửa sổ nửa khai, đào ð nhuế quĩ mà nhìn đến bên trong vùi đầu phiên thư người, hần chuyên chú mà đọc thư thượng nội dung, liền bên ngoài thanh âm cũng chưa phát hiện.

Đào o loạn tu đâu kê quan :: “Không cần, ta chính mình nói với hần.”

Thôi Hạ nhiều ít đối cô nương này có chút tò mò, không rõ thiếu gia vì sao rời nhà trốn đi tới gặp nàng, cái hiểu cái không gật gật đầu, “Kia tiểu nhân đi trước liệu lý được thảo, ngài nếu là có việc lại kêu ta.”

Đãi hấn đi rồi, đào v thẳng linh cửa sổ đến gần vài bước, Chu Phổ vẫn là không chú ý tới nàng. Nàng chột tâm sinh một kế, tránh ở một bên gõ gõ cửa sổ, sau đó nhanh chóng lùi về tay đi.

Cửa sổ nội phiên thư thanh âm ngừng, đại khái là hấn ra bên ngoài nhìn hai mắt, không phát hiện thứ gì, quá trong chốc lát lại tiếp tục đọc sách.

Đào T Bạch Nhụy làm cái im tiếng thủ thế, lại lần nữa gõ hai hạ cửa sổ.

Liên tiếp ba lần, liền ở đào v nhàn mỹ chấp nháy mắt hoàng J bảo từ cửa sổ khinh phiêu phiêu mà ném ra một trương giấy. Nàng khom lưng nhặt lên vừa thấy, chỉ thấy kia mặt trên viết ba chữ ——

“Vào đi.”

*

Chẳng lẽ hấn phát hiện nàng? Không có khả năng a, nàng chính là không lộ ra chút sơ hở.

Đào σ hờn tâm thiện bộ hờn di hạp lung cử tuần cách một đạo mảnh liền có thể nhìn đến Chu Phổ nhợt nhạt tươi cười. Nàng đứng ở mảnh ngoại, quy củ thủ lễ, “Chu đại phu như thế nào biết là ta?”

Nửa ngày không được đến trả lời, nàng bưng tình đại ngộ, Chu Phổ không thể nói chuyện, nàng đứng ở chỗ này bất chính là khó xử hấn sao? Vì thế làm Bạch Nhụy đánh mảnh mà nhập, nàng đứng ở kiêu đầu án trước, cúi đầu nhìn hấn trên giấy viết chữ: “Mới vừa rồi người cùng Thôi Hạ lời nói, ta đều nghe được.”

“.....” Đào ð mặc im tiếng.

Nguyên lai hấn ngay từ đầu sẽ biết, chính là đang xem nàng chê cười!

Nhìn đối diện người này cười như không cười mặt, nàng nhụt chí mà thở dài một hơi, “Vậy người biết ta vì sao tìm người sao?”

Này đảo đoán không ra tới, giống nhau rất ít người sẽ đến cùng tranh viện, mặc dù có cũng là nha hoàn tới thể chủ tử lấy dược, giống đào ๑ am trĩ canh tần nếu là sinh bệnh sẽ trực tiếp thỉnh hấn qua đi, căn bản không cần phải nàng tự mình đi một chuyến.

Chu Phổ thành khẩn mà lắc đầu, tĩnh chờ nàng lời nói.

Đào ๓ đảo ๑๖ biêm mang trước sau không thể hạ quyết tâm. Nàng tiềm thức mà thực tin tưởng hấn, cho rằng bọn họ là đứng ở cùng chiếc thuyền thương, chính là kia dù sao cũng là đời trước sự, lần này hấn cũng sẽ vô điều kiện mà trợ giúp nàng sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, ở Chu Phổ nghi hoặc dưới ánh mắt, nàng cũng không kiêng dè Bạch Nhụy, trực tiếp hỏi: “Nghe nói Lục thị vẫn luôn ở người nơi này lấy dược?”

Chu Phổ nhẹ gật đầu một cái, Lục thị mỗi lần đều làm nha hoàn lấy phương thuốc lấy thuốc, dược chia làm hai loại, một cái là bổ khí dưỡng thân, một cái khác là trị liệu trên mặt vết sẹo. Loại sự tình này đều là Thôi Hạ đi làm, không cần hấn tự mình động thủ.

Đào ๕ thật Hội Hải úc khuých nói nàng mặt vì sao bị thương sao?”

Chu Phổ lắc đầu.

Nàng nhấp môi dưới nói: “Là ta làm tiểu báo tử cố ý cào.”

Quả thấy Chu Phổ lộ ra kinh ngạc, không đợi hấn có cơ hội đặt câu hỏi, nàng thành khẩn mà nhìn về phía hấn: “Cho nên ta không nghĩ làm nàng mặt khỏi hấn, Chu đại phu, người minh bạch ta ý tứ sao?”

Chu Phổ thoáng sau này ngưỡng ngưỡng, nghênh coi nàng hùng hổ dọa người hai mắt, trong lúc nhất thời giật mình lảng không thôi, nếu không phải không thể nói chuyện, hấn chỉ sợ sớm đã hỏi ra khẩu tới.

Người có phải hay không cũng từ minh huy 25 năm qua?

*

Lần trước đào ξ đoàn đường lai túi hoán hy ai hấn sau khi trở về suy tư thật nhiều thiên, tưởng chính miệng hỏi một câu nàng, lại sợ chính mình nghĩ sai rồi. Đến lúc đó không chỉ là nháo cái ô long đơn giản như vậy, còn sẽ bị nàng trở thành kẻ điên đối đãi, này đây hấn mới vẫn luôn nhấn đến bây giờ.

Nhưng mà hiện nay nàng lời nói, làm hấn không thể không nghĩ nhiều.

Hãy còn nhớ rõ năm đó đào κ nhị tuổi khi, vẫn là cái rục rở kiêu căng tiểu cô nương, nơi nào sẽ hiểu được trả thù Lục thị? Không những như thế, Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên hòa li chỉ sợ cũng có khác ẩn tình, không bằng hấn tưởng đơn giản.

Nếu nàng thật là chính mình nhận thức đào ð ngọt khắc kỷ ẩn chơi Chu Phổ nắm bút lông nhỏ bút tay hơi hơi buộc chặt, liền cánh tay đều đang run rẩy.

Đào thấy hấn nửa ngày không nói lời nào, còn đương chính mình dọa sợ hấn, “Người yên tâm, ta sẽ không làm việc này liên lụy đến trên người của người, mặc dù thật xảy ra chuyện, ta cũng sẽ bảo hộ người.”

Một lát sau, Chu Phổ dần dần bình tĩnh trở lại, chấp bút ở một trương tân trên giấy viết chữ: “Vì sao không nghĩ làm nàng miệng vết thương khỏi hấn?”

Đào η không mi hoảng Γ ngoài ý muốn thành thật: “Bởi vì nàng rập tâm bất lương, nàng từng làm mẹ không thoải mái, cho nên ta cũng không nghĩ làm nàng hảo quá.”

Y giả nhân tâm, bọn họ mục đích là hành y tế thế, mà không phải vì làm hại với người. Chu Phổ vốn nên cự tuyệt nàng đề nghị, nhưng mà đối mặt này song mãn hàm tín nhiệm hai mắt, cảm lòng không đau mà gật đầu, liền như vậy dễ như trở bàn tay mà đáp ứng rồi nàng.

Đào π lão còm tì Trịnh liền biết chính mình không có nhìn lầm, bất cứ lúc nào hấn tổng hội trợ giúp nàng!

Nữ nhân nhất để ý đó là thể diện, đặc biệt là Lục thị cái loại này dựa tư sắc lưu lại Đào Lâm Nguyên. Không có nàng nhất để ý gương mặt kia, đó là đối nàng lớn nhất đả kích.

Đương nhiên, đào Σ hoài đế át hướng thuần manh ㄟ chú ý ầu nàng.

Nàng cùng Chu Phổ nói chính mình một cái khác tính toán, hấn qua nhiên lộ ra không tán đồng, trên giấy viết nói: “Ta nếu là đại phu, liền muốn bảo đảm ngươi an nguy.”

Đào Y triển đi xem, sau lại dựng thẳng lên ngón tay liên tục bảo đảm sẽ không có việc gì, hấn mới miễn cưỡng lại viết: “Ngươi tưởng đem nàng đuổi ra Đào phủ?”

“Đương nhiên không ngừng đơn giản như vậy.” Đào v cam nuốt tử, chỉ nói như vậy một câu, lại nhiều liền không chịu lộ ra.

Chu Phổ cùng nàng đứng ở cùng chiếc thuyền, cái này làm cho nàng an tâm không ít.

Hai người thương nghị hảo đối sách sau, đào ψ cấp phụ oa đoạt hào ㄨ hấn bỗng nhiên duỗi tay ngăn lại nàng, một bộ khó xử chần chừ bộ dáng.

Đào nhện không được hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Hấn một lần nữa chấp bút, trên giấy mới viết một cái “Ngươi” tự liền dừng lại, tự hỏi hồi lâu, mới đình bút đối nàng lắc lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì.

Đào Σ huyển lượng lấy mà nhìn hấn vài mắt, tin tưởng hấn thật sự không có việc gì sau mới rời đi.

*

Không quá hai ngày, nghe nói Lục thị trên mặt thương không những không thấy hảo, ngược lại có càng thêm chuyển biến xấu xu thế. Kia ba đạo thật dài vết sẹo vắt ngang ở trên má, đỏ lên thối rữa, nhìn hết sức đáng sợ.

Mới đầu nàng dùng son phấn còn có thể miễn cưỡng che lấp qua đi, vì hoàn toàn đi trừ sẹo ẩn, liền mỗi ngày đều dùng thuốc mỡ đắp mặt. Mấy ngày hôm trước dùng khi còn hảo hảo, sao biết hai ngày này càng dùng càng không xong, thế cho nên hiện tại nửa khuôn mặt cũng vô pháp gặp người.

Nghe Bạch Nhụy nói Lục thị từng đi qua cùng tranh viện một chuyến, ước chừng là muốn tìm Chu Phổ tính sổ, nề hà Chu Phổ cho nàng được đều là nghiêm khắc dựa theo phương thuốc tử thảo, không có nửa điểm bại lộ, nàng chính là tưởng thảo cái cách nói cũng không thể. Đào muội sau cười, nàng đương nhiên chọn không ra tạt xấu, bởi vì vấn đề không ra ở dược thượng, mà là nàng mỗi ngày rịt thuốc sử dụng trong nước.

Chu Phổ đáp ứng quá nàng, sẽ không nói cho Lục thị. Liền tính Lục thị lúc này tưởng trị liệu cũng đã chậm, gương mặt kia đã vô pháp cứu lại.

*

30 một ngày này, Đào phủ chịu mời đi Kinh Triệu Doãn phủ tham gia tiểu công tử tiệc đầy tháng. Đào ζ dực con hoài điều thư ở trước gương đùa nghịch hảo một thời gian mới ra cửa.

Nàng đang đứng ở trường thân thể thời điểm, năm nay khâu vá quần áo rất nhiều đều không hợp thân, không phải tay áo đoản đó là ngực khắn. Cũng may trung thu khi Ân thị tìm người trước tiên khâu vá vài bộ xiêm y, mới không đến nỗi lúc này trứng chọi đá. Ngọc trà một mặt cho nàng hệ dệt kim tường vân đai lưng một mặt nói: “Quá hai ngày làm người lại cấp cô nương lượng đo kích cỡ, đuổi ở bắt đầu mùa đông phía trước đem hậu quần áo khâu vá ra tới, tránh cho khi đó không quần áo xuyên.”

Đào φ câu dụ kính trước nhìn nhìn, vàng nhạt sắc áo váy áo khoác một kiện tường vi bảo tương hoa văn nửa cánh tay, kiêu tiểu lại không mất hoạt bát, rất phù hợp nàng tuổi này. Thấp hoàn búi tóc thượng tùy ý cắm một con điền tước mắt mèo thạch bạc thoa, cái trán hơi mỏng một tầng trước mảnh nhi, hiện đến bàn tay đại khuôn mặt nhỏ càng thêm non nớt. Tóc đen tuyết da, khoe mắt hạ lệ chí thêm vài phần sở sở, nàng hơi hơi mỉm cười, mặt mày tươi sáng rực rỡ, hồn nhiên không rảnh.

Đào β ý mà đi ra ngoài, Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh đã chuẩn bị xong, đang ở phủ ngoại chờ.

Ngắn ngủn mấy ngày, Đào Lâm Nguyên liền gầy ốm không ít, hốc mắt một vòng thanh hắc sắc, vừa thấy đó là không nghĩ ngợi tốt.

Tuy không hiểu hẳn vì sao lâm thời sửa lại chú ý, nhưng đào X ách quan ý lực bóc hoảng. Nhất định là nghe được Quốc công phủ nào đó đồn đãi, lúc này mới gấp không chờ nổi mà đi gặp một lần vị kia Du quận vương.

Đào φ huân chưa tướng quân cùng nhau ra cửa, vây ở trong phủ vài nơi hiểm yếu chút đem nó buồn hồng rồi. Nàng cùng nha hoàn thừa xe ngựa, Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh cưỡi ngựa, đoàn người không bao lâu liền đi vào Kinh Triệu Doãn phủ cửa.

A cha cùng đại ca vào cửa chính, nàng tắc tiếp tục ngồi xe ngựa đến một bên cửa hông đi vào trạch, cùng Tôn Khải Yên gặp mặt.

Tôn Khải Yên sớm mà liền đang chờ, chưa đến gần, đào trong lòng ngực tướng quân liền nhanh như chớp nhảy đi ra ngoài, thiếu chút nữa bổ nhào vào trên người nàng, đem nàng sợ tới mức không nhẹ.

“Này, đây là?” Tôn Khải Yên chưa thấy qua tướng quân, mới đầu tưởng một con hoa văn tiểu miêu, đương nó kêu khi lộ ra sắc bén hàm răng, mới cảm thấy không lớn thích hợp.

Đào θ mi lam coi chừng nó, đừng làm cho nó nơi nơi chạy loạn thương tới rồi người, “Đây là Nghi Dương công chúa đưa tiểu báo

tử, tên là tướng quân. Tính cách nhưng kém, người tiểu tâm một ít đừng bị nó bị thương.”

Tôn Khải Yên kinh ngạc không thôi, bình thường khuê phòng cô nương gia đều dưỡng tiểu miêu tiểu cầu gì đó, như thế nào có người sẽ dưỡng con báo?

Nàng không khỏi đối đào lau mắt mà nhìn.

Hai người nói chuyện trong chốc lát lời nói, đương biết được Ân thị không có tới khi, đào β đông lạnh mực ống xa dễ thấy thất vọng chi sắc. Kỳ thật nàng sớm nên nghĩ đến, mẹ hiện tại không thể so dĩ vãng, không thể nghĩ ra được liền ra tới, liền tham gia này đó yến hội đều đến luôn mãi chiêm chước. Nàng cùng Đào Lâm Nguyên hòa li tin tức truyền đi ra ngoài, thượng tầng thân hào hơn phân nửa nhân gia đều đã biết, nhưng bọn hắn sẽ không bái ở bên ngoài nghị luận, chỉ biết lén khe khẽ nói nhỏ.

Tôn Khải Yên mẫu thân Lưu thị cùng tiểu công tử ở một khác gian trong phòng, bên trong có không ít nữ quyến vây quanh, đào χ Hoàn Tôn Khải Yên đi vào nhìn thoáng qua. Chỉ thấy kia tiểu đoàn tử phần nộn đáng yêu, nắm tiểu nắm tay ăn đến mùi ngon, hẳn lại là cái không sợ sinh, đen nhánh mắt to quay tròn mà nhìn đào A

Lưu thị cười nói: “Xem ra Vân nhi thực thích tam cô nương.”

Đào ψ nữ không đôn vũ ㄗ 『(19) anh thật cẩn thận mà chạm chạm hẳn gương mặt, sợ sẽ đem hắn chọc hỏng rồi, “Ăn ngon sao? Nhìn người ăn đến nhiều vui vẻ nha.”

Vân nhi tựa như nghe hiểu nàng lời nói dường như, nhếch miệng cười khúc khích, lộ ra một loạt không trường nha lợi.

Đào P cù cù tượng hắn chơi trong chốc lát, nề hà trong phòng còn có mặt khác phụ nhân, các nàng ánh mắt tổng thường thường dừng ở trên người nàng, xem đến nàng cả người đều không được tự nhiên.

Ngẫm lại cũng là, Đại Tấn tuy rằng không để bụng nam nữ hòa li, nhưng thắng không nổi mọi người trong lòng tò mò, luôn là tưởng biết nhiều hơn chút cái gì.

Không lưu lại bao lâu, đào Ω Tôn Khải Yên cùng nhau rời khỏi phòng, sóng vai đi ở Lang Vũ hạ.

Đào thấy bốn bề vắng lặng, nhỏ giọng hỏi: “Lần này tiệc đầy tháng, lệnh tôn đều mời người nào?”

Tôn Khải Yên nghĩ nghĩ, nói ra vài vị quan viên tên, “Phần lớn là a cha quan trường đồng liêu, ta nhớ rõ không lớn rõ ràng.”

Đào τ trị thừa hài sẹo nói Du quận vương cũng tới?”

Nhắc tới cái này, Tôn Khải Yên sắc mặt trở nên có chút cổ quái, “Tới là tới, bất quá.....”

Tôn Khải Yên tuy chưa thấy qua Du quận vương, nhưng nghe a cha nhắc tới quá vài lần, người khác đều nói Du quận vương lạnh nhạt cao ngạo, không yêu phản ứng người, kỳ thật là có nguyên nhân.

Nàng bám vào đào X bẹn nói thầm nói nhỏ, nghe được đào γ tần huyền khôì đĩnh

Nguyên lai này Du quận vương thế nhưng nhận không ra người mặt, chỉ thấy quá một mặt người, hấn căn bản không nhớ được! Đào Σ huyền lửng S nhìn hộc súc vạn nhất mẹ về sau giả cho hấn, hấn mỗi ngày đều không quen biết làm sao bây giờ?

☆, chương 19 hiểu lầm

Chính đường khách quý chậ nhà, khách và chủ tấ hoan, thôi bôi hoán trản chỉ gian, cườì nói không ngừng.

Đang ngòì hơn phân nửa là tam phẩm trở lên quan tước, thân phận hiển hách, địa vị tôn quý. Ngòì ở nhất phía trên chính là thanh danh

vang dội Ngụy Vương, xanh đen dẹt kim vân văn áo gấm uất thiếp mà mặc ở trên người hấn, oai hùng hiên ngang, oai hùng bất phàm.

Giang Hành bỗng không tính toán tham dự trận này yến hội, làm gia phó mua sắm hạ lễ đó là, nhưng không chịu nổi tôn biết lễ luôn mãi mời, cuối cùng vẫn là tự mình tới. Nói là tiệc đầy tháng, bất quá là một đám nam nhân ngồi vây quanh một khối uống rượu nghe diễn, tìm hoan tìm niềm vui thôi. Từ khi từ Tùng Châu sau khi trở về, như vậy yến hội hấn tham gia đến quá nhiều, sớm đã không có hứng thú.

Bên phải trên bàn tôn biết lễ không ngừng làm người thêm rượu, Giang Hành hôm nay không tính toán uống quá nhiều, giơ tay che lại thùng rượu, cười nói: “Kinh Triệu Doãn hôm nay tính toán cùng bọn vương không say không về?”

Tôn biết lễ là cái có nhãn lực thấy nhi, nếu không cũng sẽ không làm được hiện giờ cái này vị trí. Hấn vẫy vẫy tay ý bảo người hầu lui ra, nâng chén bồi lấy cười, “Hạ quan tửu lượng không dám cùng Ngụy Vương đánh đồng? Chẳng qua hồi lâu không thấy, thập phần muốn cùng ngài chè chén một phen.”

Không phải tôn biết lễ thôi phồng, mà là Giang Hành tửu lượng xác thật hơn người, đều là ở quân doanh mồm to uống rượu rèn luyện ra tới.

Đám tiểu tử kia luôn muốn đem hấn chuốc say một hồi, đáng tiếc vẫn luôn chưa thấy qua Ngụy Vương say khi cái gì bộ dáng. Có người từng hỏi qua hấn tửu lượng sâu cạn, vì sao cũng không say rượu, Giang Hành chỉ trả lời hấn ——

“Đó là bởi vì mau say khi bọn vương liền không uống.”

Phía dưới võ quan sôi nổi suy đoán, Ngụy Vương tự chủ như vậy hảo, không biết có thể hay không có mất khống chế kia một ngày? Nếu là thực sự có, nhất định phải lấy sử sách ghi lại xuống dưới, dù sao cũng là ngàn năm một thuở một khắc.

Nghĩ đến quân doanh thú sự, Giang Hành lộ ra vài phần ý cười, đem vừa rồi đảo kia ly rượu uống một hơi cạn sạch. Dư quang thoáng nhìn nghiêng phía trước người, hấn buông cái ly trêu chọc nói: “Có thể đem hiếm khi lộ diện Du quận vương mời tới, Kinh Triệu Doãn hảo bản lĩnh.”

Tôn biết lẽ theo nhìn lại, ha hả cười, “Ta cùng Du quận vương cùng là Thái Học học sinh, lúc đó quan hệ giao hảo, hiện giờ hấn chịu hãnh diện lại đây, đã là hạ quan vinh hạnh.”

Giang Hành không chút để ý mà ân một tiếng, vừa lúc có vị đầu đội châu ngọc nương tử đi lên khuyen rượu, thanh âm mềm nồng, thân thể mềm mại mềm mại, “Ngụy Vương.....”

Giang Hành nghiêng đầu nhìn lại, đối thượng một đôi mỉm cười thủy mắt, hấn mặt không đổi sắc nói: “Đảo xong rượu liền lui ra đi.”

Kia nương tử phỏng chừng không dự đoán được nhanh như vậy bị cự tuyệt, sờ sờ mắt to thực mau hàm một bao nước mắt, khẩn thiết hỏi: “Ngụy Vương xin thương xót, nếu là ngài lúc này khiến lui nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ bị trong phủ trách phạt. Cầu ngài làm nô tỳ lưu lại được không? Nô tỳ chỉ rót rượu, khác sự một mực không làm.”

Giang Hành nhăn nhăn mày, không lớn thích nhìn đến nữ nhân khóc thút thít.

Trước mặt nữ nhân nước mắt kích không dậy nổi hấn nửa phần đồng tình, ngược lại cảm thấy phiền phức. Đồng dạng là khóc, hấn bỗng nhiên nhớ tới có cái nhóc con cũng ở trước mặt hấn đã khóc, đáng thương hề hề, khóc thật sự an tĩnh, giống một tôn rơi lệ búp bê sứ. Hấn đại để chỉ đối nàng một người mềm lòng quá, hiện tại nghĩ đến, liền chính mình đều cảm thấy hiếm lạ.

Hấn không dao động, “Bỏn vương sẽ cùng Kinh Triệu Doãn giải thích, cùng người không quan hệ, người yên tâm lui ra.”

Bên người son phấn mùi vị quá mức nồng đậm, sẽ ảnh hưởng hấn uống rượu hứng thú. Kia nương tử lau lau nước mắt, cung cung

kính kính mà lui ra.

Tôn biết lễ nhìn thấy một màn này, lo sợ hỏi: “Ngụy Vương chính là đối vị kia nương tử bất mãn?”

Giang Hành liếc hướng hắn, bên môi cười như không cười, “Kinh Triệu Doãn cho rằng bốn vương là yêu thích nữ sắc người?”

“Không không.” Kinh Triệu Doãn cái này có chút hoảng, nào biết sẽ xúc hắn nghịch lân, thật là cả người trờng miệng đều nói không rõ, “Ngụy Vương thanh liêm, há dung hạ quan tự mình phỏng đoán. Chỉ là này yển hội.....” Tóm lại phải có cái nữ nhân trợ hứng.

Giang Hành biết hắn không có ý khác, ý định hù dọa hắn mà thôi, không tỏ ý kiến mà dời đi tầm mắt, lưu lại tôn biết lễ một người hoảng loạn.

*

Bữa tiệc đồng dạng ăn không ngời rồi còn có mặt khác một người, liền ngời ở Giang Hành đối diện, ở đây người trung địa vị chỉ ở sau hắn một người.

Du quận vương đoạn nghiêm một bộ màu đỏ tía lưu vân văn áo gấm, năm gần 40, ánh mắt chi gian như cũ nhưng theo năm đó anh tuấn bộ dáng. Hắn không cùng người chung quanh bắt chuyện, chỉ đạm mạc mà ngời ở vị trí thượng, giơ tay gọi tới phía sau người hầu, “Thế tử đi nơi nào?”

Kia người hầu đáp: “Thế tử mới vừa rồi cảm thấy không thú vị, liền đến bên ngoài đi một chút, nói vậy mau trở lại.”

Đoạn nghiêm như suy tư gì gật gật đầu, tiếp tục nhìn về phía trước mặt vũ nữ. Bất quá trong mắt hắn đều lớn lên một cái bộ dáng, không có khác nhau.

Đang muốn rót rượu khi, phát hiện đối diện liếc tới một đạo ánh mắt, hắn xúc mắt nhìn lại, là một cái xuyên màu chàm áo gấm nam nhân,

xem hấn khi giống như mang theo địch ý. Đoạn nghiêm nhớ không nổi người này mặt, vì thế hỏi người hầu: “Bốn vương bên tay trái người thứ ba là ai?”

Kia người hầu lặng lẽ nhìn lại liếc mắt một cái, bám vào hấn bên tai thấp giọng đáp: “Đó là Lại Bộ Thượng Thư Đào Tùng Nhiên chi tử, Hộ Bộ thị lang Đào Lâm Nguyên.”

Đoạn nghiêm nghĩ nghĩ, đối người này cũng không ấn tượng, lại càng không biết khi nào đắc tội quá hấn.

Có lẽ là nhận sai người, hấn nghĩ như thế, khách khí mà triều đối phương kính ly rượu, xem như chào hỏi.

Đào Lâm Nguyên nắm trong tay chén rượu, trong lúc nhất thời ngũ vị trần tạp, uống cũng không phải, không uống cũng không phải. Cuối cùng đơn giản một ngụm toàn làm, cay độc rượu lướt qua yết hầu, một đường đốt tới dạ dày bên trong, không những không có một đỉnh điểm hảo quá, ngược lại càng thêm khó chịu chút.

Hấn từ phụ thân Đào Tùng Nhiên nơi đó đến tới tin tức, Sở quốc công hữu ý vì Ân Tuế Tình tìm kiếm tiếp theo vị rể hiền, không có gì bất ngờ xảy ra sẽ cùng Du quận vương làm thân.

Trường An thành người đều biết, Du quận vương thời trẻ tang thê, dưới gối chỉ có một chưa kịp nhọc quán nhi tử, vẫn luôn không có nạp thiệp. Tuy không biết trong đó nguyên nhân, nhưng Ân Tuế Tình nếu gả cho hấn, xác thật là một môn quá thích hợp hảo việc hôn nhân. Hai nhà dòng dõi tương đương, gả qua đi càng sẽ không ủy khuất Ân thị.

Đào Lâm Nguyên vùi đầu buồn rượu, nói không nên lời tâm phiền ý loạn.

Bọn họ mới hòa li không mấy ngày, nàng liền gấp không chờ nổi phải gả người?

Cứ việc biết việc này không phải Ân Tuế Tình có thể làm chủ, nhưng hấn vẫn như cũ bực nạng. Bực nạng không màng cũ tình, bực nạng quyết tuyệt quyết đoán, đem mười mấy năm ân tình đoạn đến không còn một mảnh. Nếu là có thể thấy nạng một mặt, hấn nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nạng.

Nghĩ lại tưởng tượng, lại cảm thấy là chính mình tự làm tự chịu. Lúc trước nạng ở hấn bên người khi, hấn khinh thường nhìn lại, đối nạng lời nói lạnh nhạt, hiện tại nhiều là báo ứng đến trên người, mới có thể làm hấn một người nhớ mãi không quên.

*

Vưu mai viện môn khẩu có một người bồi hồi hồi lâu, thường thường dò ra đầu quan vọng, đáng tiếc trừ bỏ ngẫu nhiên truyền ra đàn sáo diễn tấu nhạc khí thanh, mặt khác lại nghe không được cái gì, càng miễn bàn có thể nhìn đến nhà chính tình hướng.

Đào k vọng mà thuận thuận tướng quân lông tóc, nạng vừa rời từ Tôn Khải Yên trong miệng biết được nam tân ở chỗ này mở tiệc, cố ý đi ngang qua nơi đây, tưởng nhân cơ hội thấy Du quận vương tôn dung, đáng tiếc không như mong muốn, nạng lần này sợ là không thấy được.

Tướng quân phối hợp mà kêu hai tiếng, phía sau Bạch Nhụy bất an mà khuyên nhủ: “Cô nương, chúng ta vẫn là trở về đi..... Ai biết sẽ có người nào ra tới.....”

Đào tư con hoàng, chuẩn bị tùy nạng trở về.

Đang muốn lúc đi, nghênh diện tới hai cái khuyên rượu nương tử, quần áo ngăn nắp, triều nạng thông thả ung dung hành lễ liền hướng vưu mai viện đi đến. Đào X vận nhóm cũng không hứng thú, lại bị các nạng đối thoại quặc trụ chú ý.

Trong đó một người hỏi: “Mới vừa rời đi qua đi có phải hay không Du quận vương?”

Một cái khác đáp: “Nhìn có chút giống..... Hôm nay gió lớn, cũng không biết hẳn đi xem nguyệt đình làm cái gì.....”

Đào bồng dựng ngăn ra.

Không cần nàng nói, Bạch Nhụy cơ hồ là có thể đoán được nàng tâm tư, tức khắc suy sụp tiếp theo khuôn mặt tới: “Cô nương.....”

Quả nhiên, đào bước chân vừa chuyển hướng các nàng theo như lời đình hóng gió đi đến, “Chúng ta cũng đi xem.”

Sự tình quan mẹ chung thân đại sự, nàng là trăm triệu không thể qua loa. Ở mẹ gả đi Du quận vương trước phủ, nàng nhất định phải biết đối phương là cái cái dạng gì người, miễn cho mới ra lang quật, lại nhập hổ khẩu. Đến lúc đó hai người cách thật sự xa, nàng liền không thể lúc nào cũng bồi ở mẹ bên người.

Bạch Nhụy vì nàng danh dự suy nghĩ, sốt ruột đến thẳng dặm chân, “Vạn nhất bị người nhìn thấy, cô nương thanh danh làm sao bây giờ?”

“Người cho rằng ta không nghĩ tới?” Đào giảo hoạt mà cười cười, kiêu yếm phẫn nộ, nói giơ lên trong lòng ngực tướng quân, “Ta là tới tìm nó, mới không phải cố ý chạy loạn.”

“.....” Bạch Nhụy bắt đắc dĩ mà thở dài, luận nghị biện nàng vĩnh viễn thắng bất quá cô nương, chỉ hy vọng không cần bị những người khác nhìn đến chính là.

*

Bạch Nhụy hỏi qua trong phủ nha hoàn, xác định xem nguyệt đình vị trí sau, một bên vì đào σ lộ một bên quan sát chung quanh có vô người tới.

Không đi bao xa quả nhiên nhìn đến phía trước có cái cao thẳng bóng người, quần áo đẹp đẽ quý giá, sân vắng tẻ bộ, chính hướng núi giả thượng tu sửa đình hóng gió đi đến, hẳn là chính là vị kia Du

quận vương. Hấn phía sau đi theo một người tôi tớ, nhìn dáng vẻ không được tốt tiếp cận.

Bạch Nhụy thấp thỏm nói: “Cô nương, chúng ta trở về đi.....”

Đào T nàng làm im tiếng thủ thế, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ là nhìn xem.”

Đáng tiếc người định không bằng trời định, giọng nói đem lạc, tướng quân đột nhiên phát ra một tiếng kêu to, thanh thúy tiêm tể, đưa tới phía trước người quay đầu lại.

Nàng xử tại tại chỗ, đối thượng một đôi lạnh nhạt con người, người nọ khuôn mặt tuổi trẻ tuần lãng, cùng nàng tưởng hoàn toàn bất đồng. Đào ọ xung, đã quên phản ứng.

Không phải nói Du quận vương mau 40, vì sao nhìn so nàng cùng lắm thì vài tuổi?

Hoảng hốt gian nhẹ buông tay, tướng quân liền nhảy đi ra ngoài.

Nó nhanh như chớp đi vào người nọ bên chân, người hầu nhìn thấy, mới vừa nói ra một cái “Thế” tự, nó đã bò lên trên hấn giày, thử nhe răng.

Người nọ phát hiện, cúi đầu đối thượng tướng quân tròn xoe hai tròng mắt.

Hấn khom lưng đem nó nắm lên, vốn tưởng rằng là một con hoa đốm tiểu miêu, nhìn kỹ lại không lớn giống. Hấn đỉnh mày áp lực thấp, thấy này chỉ vật nhỏ chuẩn bị cắn hấn, giờ tay liền muốn đem nó ném văng ra.

Chưa rời tay, liền nghe bên kia truyền đến một tiếng “Không cần”.

Hành lang hạ kia nói vàng nhạt sắc tiểu thân ảnh vọt lại đây, nàng vội vã mà đi vào trước mặt, duỗi tay tưởng cướp đi trong tay hấn tiểu báo tử. Nè hà thân cao không đủ, lại bởi vì nam nữ có khác không thể dựa đến thân cận quá, đứng ở vài bước ở ngoài thập phần khó xử.

Hắn hỏi: “Đây là người?”

Đào Φ ngạc khờ phạt tuy rằng có điểm buồn bực hắn thô lỗ, nhưng rút cuộc chính mình đuối lý trước đây, “Là của ta..... Người đừng ném.....”

Hắn dẫn theo tướng quân đưa đến nàng trước mặt, nhíu mày nói: “Nếu là của người, kia liền xem trọng, đừng làm cho nó ra tới tụt tiện đả thương người.”

Đào Ω hạ tiếp nhận, tỏ vẻ đem hắn nói ghi tạc trong lòng, “Mới vừa rồi là ta sơ sẩy.....”

Đối phương vẫn chưa để ý, chẳng qua đối tượng quân chủng loại có vài phần tò mò, nhìn nhiều hai mắt. Thấy nó lộ ra sắc bén hàm răng khi, đỉnh mày khẽ nhếch, “Con báo?”

Đào ân một tiếng, bị hắn xem đến có chút bất an, “Nó bình thường sẽ không như vậy..... Có thể là mấy ngày nay buồn hồng rồi, vừa rồi mới có thể thất lễ.”

Ngụ ý, đó là hy vọng người đừng cùng nó chấp nhậ. Người nọ nghe minh bạch, xác thật không tính toán cùng một con súc sinh tính toán chi li. Chỉ là đối này động vật có điểm tò mò, không tránh được nhiều xem hai mắt.

Hắn thấy thế nào đều không giống Du quận vương, chỉ tuổi tác liền kém thật lớn một đoạn. Đào tỉnh ngộ chính mình có lẽ nhận sai người, nếu không phải Du quận vương, nàng liền không có lưu lại tất yếu, nói tạ tội sau liền muốn ly khai.

Chưa xoay người, bên kia người hầu gào to một tiếng, đại kinh tiểu quái mà xem xét: “Thế tử không có việc gì đi?”

Nói một trận thở ngắn than dài, “May mắn không bị thương, nếu là làm Du quận vương biết, không tránh được lại muốn lo lắng!”

Hắn là thế tử?

Đào Pê ầu quân tay run rẩy, quay đầu lại nhìn lại.

☆, chương 20 thất thố

Đoạn Thuần đi chưa được mấy bước, ước chừng là ngại kia người hầu ầm ĩ, nhíu mày nói câu: “Câm miệng.”

Hắn vừa rồi ở trong yến hội uống nhiều vài chén rượu, lúc này có chút hoa mắt say mê, nghĩ đến xem nguyệt đình thượng hóng gió. Không nghĩ tới nửa đường thượng sát ra một con tiểu báo tử, may mà không ra cái gì đại sự, nếu không hắn nhưng không nghĩ chọc phải phiền toái.

Nghĩ đến cái kia đem con báo đương sủng vật dưỡng tiểu cô nương, nàng nhìn mới mười hai mười ba tuổi, lá gan nhưng thật ra không nhỏ. Đoạn Thuần ngừng ở núi giả phía dưới, lại hướng lên trên đi đó là xem nguyệt đình, đình cùng sở hữu hai tầng, chung quanh cảnh sắc hợp lòng người. Hắn bước đi đi trên thềm đá, dư quang vừa lúc thoáng nhìn đào Φ nạp thích a

Nàng vẫn đứng ở tại chỗ, ôm kia chỉ tiểu báo tử như suy tư gì, nàng hình như có sở giác, ngẩng đầu chạm đến hắn ánh mắt, bộ dáng hoảng hốt, quay đầu liền chạy.

Cùng cái chấn kinh thổ con đường như.

Đoạn Thuần liễm mắt, đạm thanh dò hỏi phía sau người hầu, “Vừa rồi cô nương là ai?”

Người hầu cũng không biết hiểu, bất quá xem kia cô nương quần áo trang điểm tinh quý, lại có thể tùy ý xuất nhập hậu viện, “Chắc là hôm nay mở tiệc chiêu đãi nữ quyến.”

Đoạn Thuần đang muốn nói cái gì, chợt thấy đau đầu càng sâu, vì thế không cần phải nhiều lời nữa, đi lên đình hóng gió.

Hắn tửu lượng thiên, bình thường uống rượu đều sẽ khắc chế chính mình, nhưng hôm nay nghe tới một tin tức, cao hứng rất nhiều khó

tránh khỏi uống nhiều mấy chén.

Sở quốc công hữu ý cùng phụ thân kết thân, đem Lục cô nương chỉ xứng cho hắn. Việc này bản cùng hắn không quan hệ, nhưng nghe nói Ân thị từng sinh được 1 trai 1 gái, nữ nhi so với hắn nhỏ năm sáu tuổi. Hắn từ nhỏ không có huynh đệ tỷ muội, một người cô đơn mà lớn lên, mỗi khi nhìn đến khác huynh muội quan hệ thực hảo khi, trên mặt tuy thờ ơ, nhưng trong lòng tóm lại có chút khát vọng.

Việc này Sở quốc công không hảo nói rõ, rốt cuộc cầu hôn là nên nhà trai chủ động, hắn bên kia nếu là trước mở miệng, không chừng sẽ đưa tới chê cười. Vì thế Đoạn Thuần cố ý vô tình hướng Du quận vương đề ra hai câu, ý tứ là hy vọng hắn có thể thận trọng suy xét.

Đoạn nghiễm là cỡ nào người thông minh, sao lại không hiểu nhi tử ám chỉ?

Bất quá hắn tuổi tác lớn, không thể so hai mươi mấy tuổi tiểu tử, sớm đã không có kia cổ xúc động kính nhi. Hắn biết rõ chính mình tình huống, nếu là Sở Quốc Công phủ Lục cô nương gả vào cửa tới, hắn khả năng thật lâu đều không quen biết nàng, đến lúc đó nàng có thể chịu được sao?

Chính nội đường đoạn nghiễm cầm trong tay chén rượu, không thể không suy nghĩ sâu xa vấn đề này.

Có lẽ bọn họ nên thấy thượng một mặt?

*

Đào π cào hạnh tố lục ngải phụ yếp dục hôn hải dọc theo đường đi đầu óc đều ngốc ngốc.

Ngọc trà thật vất vả mong đến hai người trở về, nào tưởng lại là dáng vẻ này, vội vàng đem Bạch Nhụy kéo đến một bên dò hỏi: “Cô nương như thế nào nhìn không thích hợp? Các người đi đâu?”

Bạch Nhụy liền đem các nàng một đường theo tới xem nguyệt đình, cũng gặp Du quận vương thể tử sự nói cho nàng. Ngọc trà sau khi nghe xong về mặt thẫn thức, hận không thể hung hăng nhìn nàng vài cái, nàng tay kính nhi đại, một véo đi xuống đình là muốn xanh tím hai ba thiên, “Người là du mộc đầu không thành? Cũng may không bị những người khác nhìn thấy, hấn cũng không biết cô nương thân phận, nếu là cho người khác biết, cô nương thanh danh nhưng làm sao bây giờ?”

Bạch Nhụy sắp khóc, “Ta khuyên quá cô nương vài câu, chính là.....”

Các nàng đều biết, cô nương ngoan cố tính tình vừa lên tới, quả thực là mười đầu ngựa đều kéo không được, nàng một người như thế nào khuyên phục được?

Ngọc trà tưởng tượng cũng là, việc này không thể toàn quái nàng. Quay đầu thấy đào σ hướng trong phòng đi, vội theo đi lên, “Cô nương chính là bị sợ hãi, không bằng nô tỳ đi theo tôn cô nương nói nói, ngài đến trong phòng nghỉ ngơi một hồi?”

Đào v 2 kiểm ngữ khí rất là ảo não, “Yến hội còn có bao nhiêu lâu kết thúc?”

Lúc này mới quá ngộ khi, ly yến hội kết thúc còn sớm thật sự. Ngọc trà đúng sự thật nói, nàng mếu máo, biểu tình rất là phiền muộn, lại không nói thêm cái gì.

Nàng hậu tri hậu giác chính mình vừa rồi quá mức lỗ mãng, nhưng mà hiện tại hối hận đã chậm, chỉ có thể cầu nguyện đối phương ngày sau không cần nhận ra nàng tới. Tuy rằng nàng không có làm sai cái gì, càng không có cho người mượn cớ, nhưng rất cuộc nàng là theo dõi hấn đi, lại đem hấn ngộ nhận vì là phụ thân hấn, việc này suy nghĩ một chút liền cảm thấy quẫn bách.

Ngọc trà cùng Lưu thị nói tình huống của nàng, Lưu thị săn sóc mà làm nàng đi Tôn Khải Yên trong phòng nghỉ ngơi, đợi cho yến hội sắp kết thúc khi lại sai người kêu nàng.

Đào π còn nàng hảo ý, đi vào Tôn Khải Yên cư trú thu tứ cư, vô tâm tư thường thức trong viện cảnh vật, dẫm lên từng mảnh lửa đỏ lá phong vào phòng. Nghe nha hoàn nói Tôn Khải Yên là đi tìm nàng, vừa rồi nàng rời đi hồi lâu không trở về, Tôn Khải Yên lo lắng nàng lạc đường, liền đi chung quanh xoay chuyển.

Đào σ huy khánh ¹⁴. nguy “Nàng còn không có trở về?”

Nha hoàn chính khi nói chuyện, bên ngoài truyền đến dồn dập tiếng bước chân, chợt Tôn Khải Yên thở hồng hộc mà xuất hiện ở nàng trước mặt, hai yếp phiếm hồng. “Ta nghe mẹ nói người tại đây.....”

Đào π thien đỡ đến trên giường, lại đi một bên đồ ly trà xanh đưa tới nàng trong tay, “Người làm sao vậy? Thấy quỷ đường như.”

Không phải đào nói ngoa, mà là nàng bộ dáng thật là khả nghi. Hai người hỗn đến không lớn thực khi, nàng vẫn luôn là nhã nhặn lịch sự ôn nhu, chưa bao giờ lộ ra như vậy hấp tấp một mặt, hiện nay không biết sao lại thế này, thế nhưng làm nàng như thế thất thố.

Tôn Khải Yên cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ mà uống nước, hảo một lát cuối cùng bình tĩnh trở lại, nhưng là trên mặt rặng mây đỏ lại càng ngày càng thâm, vẫn luôn lan tràn đến cổ bên tai.

Thấy nàng như vậy, đào π nãi gia hỏi, đã đoán được bảy tám phần. Nàng đảo qua vừa rồi hậm hực tâm tình, bên môi hàm chứa một tia tinh ranh ý cười, vẫy lui liên can nha hoàn, “Người có phải hay không gặp được ai?”

Tôn Khải Yên hoảng loạn ngẩng đầu, nói chuyện gập ghềnh, “Người..... Người như thế nào.....”

Đào Y luy náo chân nàng, “Ta sẽ bói toán chi thuật, đêm xem tinh tượng, người hôm nay mệnh phạm đào hoa.”

Tôn Khải Yên rốt cuộc sẽ không dễ tin nàng hồ ngôn loạn ngữ, bị nàng như vậy một trộn lẫn, ngược lại bình tĩnh trở lại không ít.

“Là..... Ta đi tìm người trên đường đặng phải một người, hấn giống như có việc gấp, giống đang tìm cái gì người.”

Đào σ thêm thiện diệm chỉ hoàng, dựa theo đời trước phát triển, người kia tám phần là nàng đại ca. Nhưng là đại ca vì sao sẽ tới hậu viện tới, hấn có cái gì việc gấp?

“Hấn nhưng có nói cái gì sự?” Đào tò mò hỏi.

Tôn Khải Yên nhẹ lay động trán ve, đỡ ửng chưa cời, “Chưa nói, ta về trước tới.”

Nếu không phải đại ca, kia lại là ai đâu?

Đào φ mê hoặc gian, bên ngoài có nha hoàn cầu kiến, nói là có việc gấp thỉnh nàng qua đi.

Đào hoắc mắt đứng lên, “Ai làm người tới?”

Kia nha hoàn đáp: “Đào công tử.”

Quả nhiên là đại ca đã xảy ra chuyện, nàng vội đi lên trước, bắt chấp hỏi nhiều: “Mau Đái Ngã qua đi.” Nghĩ đến đây còn có một người, nàng tạm thời không tiện cùng Tôn Khải Yên để lộ cái gì, toại trấn an nói: “Ta hãy đi trước nhìn xem, nếu là có việc lại sai người thông báo người.”

Tôn Khải Yên vống vống, chưa hiểu được sao lại thế này, đào σ nha đi ra rất xa.

*

-----oOo-----

Phần 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kia nha hoàn một lãnh nàng đến chính đường, ngoài cửa có bốn gã tôi tớ trông coi, xa xa nhìn ra rất là nghiêm túc. Đào còn tưởng rằng ra cái gì đại sự, trong lòng càng thêm hoảng loạn, chạy chậm đi vào nhà chính cửa.

Nàng đỡ phù điêu lẳng hoa môn nhẹ suyễn, đãi thấy rõ bên trong quang cảnh sau, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Trong phòng trừ bỏ Đào Tĩnh ở ngoài, còn có đứng ở một bên mặt vô biểu tình Ngụy Vương, bọn họ đối diện là uống đến rồi tinh rồi mù Đào Lâm Nguyên. Hai cái nha hoàn ở uy hấn uống canh giải rượu, chính là hấn lại một chút cũng không phối hợp, phát tay liền đem chén sứ đánh nghiêng trên mặt đất, không thể hiểu được mà giận mắng thanh: “Lăn!”

Đào ψ cảm thẹn đất trụ tới, nguyên lai là a cha trong yến hội uống say, bị bọn họ hai người khiêng đến nơi đây tới tỉnh rượu.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Trong phủ mở tiệc, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có mấy cái không thắng rượu lực, xong việc ngủ lại chủ nhân trong nhà, hoặc là bị gia quyến nâng trở về đều được. Đào Lâm Nguyên bình thường tửu lượng tạm được, đại để là hôm nay chỉ lo uống rượu giải sầu, mới có thể nhanh như vậy liền say.

Hiện tại yến hội mới tiến hành đến một nửa, hấn này phó trò hề bị người khác thấy, lại là mới vừa hòa li thời điểm, xác định vững chắc phải bị người nhạo báng.

Đào ψ oa hân bá ỉ trước đối Giang Hành nói thanh tạ: “Đa tạ Ngụy Vương, gia phụ cho ngài thêm phiền toái.”

Khoảng cách lần trước gặp mặt đã qua đi hảo chút thiên, Giang Hành nhìn nhìn vị tiểu cô nương này, nàng so Ân thị mới vừa hòa li kia trận hòa hoãn nhiều, khí sắc cũng không kém. Hắn đối một cái tiểu cô nương như vậy quan tâm, liền chính mình đều cảm thấy không thể tưởng tượng, “Không cần khách khí.”

Bên kia Đào Lâm Nguyên say khướt mà dựa ở trên sạp, nha hoàn bó tay không biện pháp, khiếp bước không trước. Đào θ mạnh tô quỹ luân cấp dám hoàng trụ nha phô hội nàng tự mình bưng đi đến trước mặt, “A cha, đem canh uống lên chúng ta về nhà đi.”

Đào Lâm Nguyên nheo lại hai tròng mắt xem nàng, hảo nửa ngày mới nhận ra nàng tới, lẩm bẫm gọi câu: “Kêu kêu.....”

Tình cảnh này thật sự quá quen thuộc, nàng đã gặp qua hắn rất nhiều thứ uống say bộ dáng, cho nên hết sức bình tĩnh: “Ân.”

Đào Lâm Nguyên chua xót mà che lại hai mắt, “Trong nhà không có người mẹ.....” Hắn trở mình, phía sau lưng run nhè nhẹ, nhìn rất là thống khổ: “Không có tuổi tuổi.....”

Tuổi tuổi là Ân Tuế Tình nữ danh. Mẹ ở khi hắn chưa bao giờ đổi quá, nhưng thật ra nàng rời khỏi sau hắn thường xuyên kêu tên này.

Đào lẳng lẳng, hồi lâu mới nói: “Là người trước không cần nàng.”

Nàng đời trước tuy rằng hận hắn, bực hắn, nhưng hắn rốt cuộc là nàng cha ruột. Hắn dưỡng nàng đau nàng, nàng tổng không thể bỏ hắn với không màng.

Đại khái chỉ có lúc này, Đào Lâm Nguyên mới có thể nói ra đáy lòng nói, hắn nói: “Ta không nghĩ tới cùng nàng hòa li.....”

“Chính là các người đã hòa li.” Đào Π nghiên nha phô lam bên truat trên bàn, không biết vì sao cái mũi có chút chua xót, nếu hắn không phải a cha, thật muốn đem hắn nắm lên đánh một đốn.

Lúc trước làm gì đi? Hấn thương mẹ tâm thời điểm, như thế nào liền không nghĩ tới ngày này?

Nàng nhắc nhở hấn: “Mẹ sẽ gả cho Du quận vương, cùng hấn bên nhau lâu dài. Người uống lại nhiều rượu cũng vô dụng, mẹ cũng sẽ không đã trở lại.”

Đào Lâm Nguyên không nói.

Rõ ràng là cái đại nam nhân, trước mắt bóng dáng lại làm người cảm thấy phá lệ cô tịch.

*

Uy Đào Lâm Nguyên uống qua canh giải rượu sau, Đào Tĩnh còn muốn tới phía trước ứng phó liên can khách khứa, hấn tạm thời thoát không khai thân.

Đào p bội phạt ngoan ngoãn mà đáp ứng xuống dưới, “Ca ca trở về đi, ta sẽ đưa a cha về nhà.”

Đào Tĩnh trước sau không thể yên tâm, kêu kêu còn nhỏ, vạn nhất gặp được sự tình căn bản ứng phó không tới. Nhưng mà yến hội chưa tán, Đào gia không thể đều đi rồi, tổng muốn lưu một cái xuống dưới. Hấn khó xử mà nhìn về phía một bên Giang Hành, vốn định thỉnh hấn sai khiến một người thân thủ tốt người hầu, “Không biết Ngụy Vương.....”

Ngoài dự đoán mà, Giang Hành liếc hướng đào Γ “Bổn vương đưa các người trở về.”

Hấn đem vừa rồi đào cùng Đào Lâm Nguyên đối thoại nghe lọt vào tai trung, chỉ có một ý niệm.

Rõ ràng là là nhóc con, càng muốn ngụy trang thành đại nhân bộ dáng, sính cái gì cường?

☆, chương 21 ngoài ý muốn

Giang Hành cùng Sở quốc công Ân Như quan hệ giao hảo, lại cùng Ân Tuế Tình là thanh mai trúc mã, lúc này đưa đào trở về, căn bản không cảm thấy có bất luận cái gì không ổn.

Huống chi bữa tiệc không có gì quan trọng sự, đợi đến thời gian dài ngược lại không thú vị, chi bằng thuận đường cùng nàng một khối rời đi. Giang Hành người đi xuống chuẩn bị xe ngựa, quay đầu thấy đào σ hoan bất động mà nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự nghiêm túc, dường như hắn nói cớ nào đến không được nói.

Giang Hành bên môi ngậm một mạt cười, đen nhánh thâm trầm con ngươi khóa trụ nàng, “Như thế nào, người không muốn?”

Cùng với làm một cái người hầu đưa bọn họ trở về, chi bằng hắn tự mình hộ tống. Rốt cuộc Đào Lâm Nguyên say đến không nhẹ, vạn nhất trên đường ra cái gì ngoài ý muốn, nàng một cái tiểu cô nương như thế nào đối phó đến tới?

Đào π tư thuật hươc Trịnh hiểu chuyện nói: “Đa tạ Ngụy Vương, a cha hôm nay cho ngài thêm phiền toái, ngày khác trở lên môn cùng ngài nói lời cảm tạ.”

Nàng vừa rồi không phải không muốn, là trong giây lát không thay đổi lại đây, mới xem qua Đào Lâm Nguyên mắt tinh thần say dung, biểu tình tự nhiên sẽ không có thật đẹp. Bất quá Giang Hành muốn đích thân đưa bọn họ hồi phủ, thực sự làm đào τ tiết phụ trung soạn quả trong ấn tượng hắn không phải thích chỗ mũi vào chuyện người khác người, vì sao lần này lại nguyện ý chủ động hỗ trợ?

Chính suy nghĩ khi, Giang Hành trong phủ người hầu phân tả hữu giá khởi Đào Lâm Nguyên, đỡ hắn đi ra ngoài. Đào Lâm Nguyên uống qua giải rượu canh sau thanh tỉnh không ít, không bằng vừa rồi như vậy hỗn hỗn độn độn, chỉ là bước chân vẫn có chút phiêu.

Đào Ω ở phía sau ra khỏi phòng, quay đầu đối Đào Tĩnh nói: “Ca ca thay ta cùng Kinh Triệu Doãn phu nhân nói một tiếng, hôm nay đa tạ nàng khoản đãi cùng chiếu cố, ta phải đi trước một bước.”

Đào Tĩnh làm nàng yên tâm, “Trên đường cẩn thận, đãi yến hội kết thúc ta sẽ thay người truyền đạt.”

Nàng thúy thanh một ân, “Kính Triệu Doãn nơi đó người cũng đi nói một câu, liền nói a cha thân thể không khoẻ, xin lỗi không tiếp được chỗ, thỉnh hấn nhiều đảm đương.”

“Là là.” Đào Tĩnh trong giọng nói nhiễm bất đắc dĩ, tổng cảm thấy kêu kêu này trận thực ái nhọc lòng, nghiêm trang ngữ khí xúng với nàng kia trương lả lướt đáng yêu mặt đẹp, có vẻ có chút buồn cười. “Mau trở về đi thôi.”

Hấn cố ý dặn dò đào Φ mục tiêu trở cú quyết đất chương tiêm an toàn, nhìn đoàn người từ cửa hông rời đi, đãi xe ngựa đi được xa, hấn mới tuyệt thân đi trở về vu mai viện.

*

Trong xe, Bạch Nhụy cùng ngọc trà cẩn thận mà chiếu cố Đào Lâm Nguyên, đào ψ ở một bên, xuyên thấu qua khe hở bức màn, vừa lúc có thể thấy bên ngoài cưỡi ngựa đi theo bọn họ Giang Hành.

Đào Lâm Nguyên thần trí tuy không thanh tỉnh, nhưng đã an tĩnh rất nhiều, tĩnh nằm ở trên giường nhắm mắt lại. Nói vậy vừa rồi bị đào Y giới tiên mạo hoàng màn hiện nay thế nhưng một câu đều không nói.

Không bao lâu, hấn miệng khô lưỡi khô, đứng dậy làm người đổ nước.

“Đại gia nhịn một chút, lập tức liền đến Đào phủ.....” Đây là trên xe ngựa, từ đâu ra ấm nước đổ nước? Bạch Nhụy cùng ngọc trà hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử.

Đào Lâm Nguyên đen nhánh con người quét mắt bốn phía, thấy là ở trên xe ngựa, nhíu lại mày hỏi câu: “Đây là đi đâu?”

Bạch Nhụy nghĩ hẳn quả nhiên uống hồ đồ, liền hỏi phủ lộ trình đều nhớ không được, “Hồi đại gia, đang muốn hỏi Đào phủ.”

“Đào phủ.....” Hấn lẩm bẩm niệm hai câu, quay đầu thấy đào sơ thương trác xấp trùng hi đang muốn há mồm, đột nhiên một trận đau đầu đánh úp lại. Hấn án niết hai hạ giữa mày, làm như nhớ tới cái gì, không hề dự triệu mà đứng dậy, đánh màn đối xa phu nói: “Đi Sở Quốc Công phủ.”

Lời này vừa nói ra, người trong xe toàn cả kinh, liền xa phu đều không khỏi nắm chặt dây cương.

Đại gia còn dám đi Sở Quốc Công phủ? Chẳng lẽ không sợ bị kia một đám nam nhân đánh ra tới?

Đào P câu di ề ầu quân sững sờ, nghe vậy vội phủ quyết hẳn nói, “A cha, người hiện tại hẳn là về nhà mới là.”

Đào Lâm Nguyên ngoảnh mặt làm ngơ, một hai phải tận mắt nhìn thấy xa phu chuyển hướng.

Hấn căn bản chính là còn không có thanh tỉnh, đào nóng nảy, lúc này đi Sở Quốc Công phủ làm cái gì? Ông ngoại cùng các cữu cữu đang ở nổi nóng, hẳn chuyên chọn lúc này qua đi, không phải đưa tới cửa cho bọn hắn giáo huấn sao?

Đào ξ triệu Phan cánh tay, ý đồ đem hẳn kéo về thùng xe nội, “A cha!”

Đào Lâm Nguyên thất tha thất thểu lui về phía sau hai bước, một cái tay khác chống xe vách tường, hơi rũ đầu, bộ dáng thống khổ, “Kêu kêu, ta chỉ là tưởng tái kiến người mẹ một mặt.”

Bất quá ngán ngùn mấy ngày, lại giống như qua mấy cái xuân thu giống nhau. Hấn thanh tỉnh khi áp lực chính mình không thêm nghĩ nàng, nhưng uống say lúc sau, sở hữu cảm xúc mãnh liệt tới, cường liệt nhất ý niệm đó là muốn gặp nàng.

Đào ζ điệu quật treo cổ mong muốn, quay đầu phân phó xa phu duyên đường cũ đi vòng vèo, “Hồi Đào phủ, nào đều không chuẩn đi!”

Nề hà Đào Lâm Nguyên không nghe khuyên bảo, tránh thoát đào Φ náo lịch ngạnh đi vào càng xe thể nhưng muốn cướp đoạt xa phu dây cương. Hấn là quyết tâm muốn đi Sở Quốc Công phủ, người khác nói như thế nào cũng chưa dùng. Hai người tranh đoạt dưới, đằng trước con ngựa chấn kinh, phát ra một tiếng trờng tê, bốn vó bất an mà đạp động.

Một bên Giang Hành phát hiện dị thường, cưỡi ngựa đi vào xe ngựa trước mặt, chỉ thấy Đào Lâm Nguyên nắm dây cương liền muốn quay đầu ngựa lại. Hấn chau mày, phía trước là người đến người đi phố hẻm, bốn phương thông suốt, hấn như vậy va chạm qua đi khó bảo toàn sẽ không phát sinh ngoài ý muốn. Vì thế cúi người đi đoạt trong tay hấn dây thừng, nhưng mà Đào Lâm Nguyên động tác càng mau, giá một tiếng từ trong tay hấn chạy đi ra ngoài, đâm phiên bên đường người bán rong cửa hàng.

Giang Hành phóng ngựa đuổi kịp, Đào Lâm Nguyên đang đứng ở mơ màng hồ đồ trạng thái, lái xe kỹ thuật thực không thuần thực, mắt nhìn liền muốn đụng phải nghênh diện mà đến xe ngựa.

Giang Hành dẫm lên ghế nhỏ nhảy lên càng xe, không khỏi phân trần mà đoạt quá trong tay hấn dây cương, nghìn cân treo sợi tóc hết sức, thay đổi xe đầu khó khăn lắm cùng đối diện xe ngựa sai thân mà qua, ngừng ở ven đường.

Ven đường người đi đường bị một màn này ngạc trụ, không ít người ghé mắt quan vọng, chỉ chỉ trở trở. Đãi phát hiện sợ bóng sợ gió một hồi sau, mới lập tức giải tán.

Giang Hành biểu tình khó coi thật sự, khuôn mặt lãnh túc, nghiêng đầu xem bên người đầu sỏ gây tội.

Lúc này Đào Lâm Nguyên đã rượu tỉnh hơn phân nửa, nhìn trước mắt một mảnh hỗn độn: “Ta.....”

Lời nói mới ra khẩu, cổ liền bị một con thiết cánh tay gắt gao chống lại, hấn dư lại nói đổ ở yết hầu trung.

Giang Hành nhìn chăm chăm hấn, ra tiếng cảnh cáo: “Lại có loại sự tình này, bổn vương tuyệt không tha cho người.”

Đào Lâm Nguyên tuy so Giang Hành hơn mấy tuổi, nhưng hai người bối phận tương đồng, hưởng chi Giang Hành thân phận so với hấn tôn quý, nói loại này lời nói cũng không thất lễ.

Giang Hành tính tình thực hảo, chỉ có ở quân doanh mới có thể đối cấp dưới lạnh lùng sắc bén, giống nhau trở lại Trường An thành, hiếm khi có người nhìn thấy hấn tức giận bộ dáng. Mới vừa rồi là thật bị Đào Lâm Nguyên khí tức, nếu không phải hấn kịp thời ngăn cản, không biết hấn còn sẽ lại ra như thế nào ngoài ý muốn.

*

Đang muốn một lần nữa khởi hành, chỉ nghe thùng xe nội truyền ra một tiếng kinh hô: “Cô nương!”

Giang Hành xốc mắt hướng trong nhìn lại, đáng tiếc bị rèm vải chặn tầm mắt, nhìn không tới bên trong quang cảnh, chỉ có thể nghe được ào ào vang một hừ, “Không quan trọng.....”

Đều đổ máu, như thế nào sẽ không quan trọng?

Bạch Nhụy khẩn trương mà lấy Quyên Mạt lau đi nàng cái trán huyết châu, tự trách không thôi, “Đều do nô tỳ vô dụng, không có bảo vệ tốt cô nương.....”

Vừa rồi cái loại này tình huống, trong xe ngựa nhảy nhót bá bá, nàng đều óc còn không mang nổi mình óc, còn có thể như thế nào bảo hộ nàng? Đào λ hồi hoạn siểm, bị đâm kia một khối ần ần phát đau, “Người nhẹ một chút.”

Đang định làm nàng dò hỏi bên ngoài tình huống, rèm vải ngoài lại vang lên một tiếng: “Kêu kêu, xảy ra chuyện gì?”

Là Giang Hành thanh âm.

Đào α tầm lố ㄨ́ tức không biết vì sao có điểm ủy khuất, thì thầm mà đáp lại: “Không có việc gì, chính là không cần thận dập đầu.”

Tĩnh một lát, bên kia nói: “Làm bồn vương nhìn xem.”

Hắn muốn thấy thế nào? Đào Tĩnh nhìn chăm chăm hai người chi gian mảnh, trong lòng ngực tướng quân lưu bò đến nàng trên vai, dán nàng gương mặt cọ cọ.

Giang Hành ở bên ngoài đợi trong chốc lát, không nghe nàng cự tuyệt, liền vén rèm lên hướng trong nhìn lại. Tận cùng bên trong ngòai một cái vàng nhạt quần áo tiểu cô nương, tinh xảo trắng tinh trên trán có một đạo vết thương, nàng trên vai dựa vẫn luôn hoa văn tiểu báo tử, chính nhỏ giọng kêu cùng nàng làm nũng.

Đào P hoàng lông tóc tao đến phát ngứa, nửa mở một con mắt triều mảnh ngoai nhìn lại: “Ngụy Vương cứu cứu, vừa rồi là người đã cứu chúng ta?”

Ngoài cửa sổ ấm áp dương quang đánh tiến vào, chiếu đến tiểu cô nương tóc mai nhung nhung, hai má bạch đến gần như trong suốt. Nàng bị bao phủ ở thiển kim sắc vàng sáng, mông lung, một màn này tựa như miêu thảo tử cào ở Giang Hành trong lòng, ngứa, có điểm nhũn ra.

“Là ta.” Giang Hành đi vào nàng trước mặt, cẩn thận đoan trang nàng cái trán miệng vết thương, “Này còn gọi không có việc gì?”

Cô nương gia nhất coi trọng đó là thể diện, nàng như vậy xinh đẹp nhóc con, nếu là rơi xuống vết sẹo, chẳng phải là quá đáng tiếc?

Nói giờ tay liền muốn đụng chạm, nàng ô một tiếng về phía sau rụt rụt, che lại chính mình miệng vết thương, “Đừng chạm vào, đau quá.”

Nếu biết đau, lại vì sao nói dối lừa hắn không có việc gì?

Giang Hành từ vạt áo trung móc ra một cái bạch men gốm bình sứ, hấn hàng năm lãnh binh xuất chinh, trên người tổng hội bị thương, thường xuyên sẽ tùy thân mang theo loại này chữa khỏi ngoại thương thuốc mỡ, hiệu quả kỳ giai. Hấn phóng tới đào k thẳng loát “Này được người lấy về đi dùng, chữa khỏi ngoại thương thực thấy hiệu quả.”

Đào ơ móc tới nhìn nhìn, bên môi cong ra một mặt kiêu mềm độ cung, “Cảm ơn Ngụy Vương cứu cứu.”

Cái này xưng hô nghe biệt nữ, Giang Hành sờ sờ nàng đầu nhỏ, “Người cùng ảnh ngọc giống nhau, ngày sau trực tiếp gọi ta cứu cứu đó là.”

Đào ơ A tô Q giáp hàng mi dài nhấp nháy.

Như vậy ngàn năm một thuở cùng hấn lôi kéo làm quen cơ hội, nàng đương nhiên sẽ không bỏ qua, này đây ngoan ngoan mà sửa miệng: “Cứu cứu.....”

Giang Hành thực vừa lòng, mặt khác dặn dò nha hoàn mỗi ngày thế nàng thượng dược, lúc này mới đi ra xe ngựa, tiếp tục đưa bọn họ hồi Đào phủ.

*

Trở lại Đào phủ sau, Giang Hành không có lưu lại liền rời đi.

Đào Lâm Nguyên rượu tỉnh đến không sai biệt lắm, biết được bởi vì chính mình nhất thời xúc động, khiến cho đào k trường xé tức đã tự trách lại đau lòng.

Hấn thỉnh Chu Phổ tới vì đào Σ tạ sứ ti trung cũng may cũng không thâm, hơn nữa miệng vết thương không lớn, hợp với thượng mấy ngày dược liền không có việc gì.

Chu Phổ vì nàng quán lên một vòng luyện không sau, ở một bên đứng lại, không có phương tiện hỏi nhiều cái gì, hành quá lễ sau liền

đi trước lui ra.

Trong phòng an tĩnh thật sự, đào σ kếm khổng phanh kiệu B cúi đầu chải vuốt tướng quân trên lưng lông tóc, quỵện quỵện mà tưởng tâm sự.

Đào Lâm Nguyên áy náy không thôi, muốn cùng nàng nói chuyện, lại không biết từ đâu mở miệng. Hắn đối uống say sau sự có chút ấn tượng, tự giác không có gì thể diện thấy nàng, nhẹ nhàng mà che phủ nàng trên trán luyện không, “Là a cha không đúng, kêu kêu, a cha nhất định sẽ hảo hảo bồi thường ngươi. Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi, ta chạng vạng lại đến xem ngươi.”

Đào o kỳ, “A cha muốn như thế nào bồi thường ta?”

Lúc này vô luận nàng muốn cái gì, phỏng chừng Đào Lâm Nguyên đều sẽ đáp ứng, “Kêu kêu nghĩ muốn cái gì?”

Nàng rũ mắt, rầu rĩ mà, “Ta chưa nghĩ ra.”

Đào Lâm Nguyên than thở một tiếng, thế nàng dịch dịch đệm giường, “Kia chờ ngươi nghĩ kỹ rồi lại nói cho ta cũng không muộn.”

Đãi đào λ hạ lúc sau, hắn ngồi ở sạp duyên thủ trong chốc lát mới rời đi.

Đào Lâm Nguyên mới vừa đi không bao lâu, bên kia Lục thị biết được đào hồi phủ tin tức, không màng Trọng Linh Viện nha hoàn ngăn trở, nổi giận ùng ùng mà xông vào. Nàng đầu đội mũ có rèm, thấy không rõ trên mặt biểu tình, lại cho người ta một loại bất chấp tất cả cảm giác.

Đào φ trong lúc ngủ mơ, bị bên ngoài động tĩnh ồn ào đến ninh khởi chân mày nhí.

☆, chương 22 xử phạt

Thẳng linh môn bị người chọt đẩy ra, đánh vào trên tường phát ra phanh mà một tiếng, bưng tỉnh trên giường thiền miên đào A

Thiên chuyển cuối mùa thu, phòng trong thiêu than chậu than tử, bị gió thổi qua phát ra tư tư thanh, hoả tinh đùng. Nàng lười biếng mà dựa hồng tím dệt lụa hoa gối dựa, ngáp một cái hỏi: “Người nào ồn ào nhốn nháo?”

Canh giữ ở trước mặt sương nguyệt, hàn quang cũng là bị dọa nhảy dựng, đồng thời hướng ra ngoài gian nhìn lại: “Làm như có người xông vào.....”

Giọng nói đem lạc, liền thấy một mặt yên chi sắc lệ ảnh từ tử đàn hi thước đặng chi mười hai phiến chiết bình sau đi vào, hấp tấp mà đi vào đào Ω trước, không đợi mọi người phản ứng, giơ lên bàn tay liền muốn dừng ở trên mặt nàng.

Đào $\xi^{(10)}$ $_{10}$. cú chí tay mắt lạnh lẽ mà lấy gối dựa che ở mặt trước. Kia một cái tát dừng ở gối đầu thượng, tức khắc hóa thành một cái mềm như bông công kích.

Nàng từ gối dựa sau lộ ra một đôi trong vắt đôi mắt đẹp, mang theo mới vừa tỉnh ngủ mộng lung, mê mang vô tội mà nhìn đối phương: “Người là người phương nào?”

Mũ có rèm hạ Lục thị thanh âm phẫn nộ, bàn tay trắng hợp lại nắm thành quyền, móng tay cơ hồ khảm nhập thịt trung, “Người thế nhưng không biết xấu hổ hỏi ta là ai? Người làm những cái đó sự, cho rằng ta hoàn toàn không biết sao!”

Thanh âm này, đào Φ so khôi nói là ai.

Từ nàng tiến vào kia một chỗ, đào P khuých nói là nàng.

Bất quá làm bộ làm tịch vẫn là phải làm đủ, nếu không như thế nào kêu diễn kịch đâu? Đào θ giận tị hô B uân nãi mắt, mắt to nhấp nháy nhấp nháy, “Ta làm cái gì?”

Đó là này một câu, đem Lục thị kích thích đến giận không thể át, không có ngày thường rứt rờ nhu yếu tư thái. Nàng phần phật xúc lên đỉnh đầu mũ có rèm, cắn hận mà gắt gao nhìn chằm chằm đào Γ hài úc thát ngọt tuấn

Phủ vừa thấy đến gương mặt này, không chỉ là đào Γ liền trong phòng hầu hạ nha hoàn đều bị kinh sợ, liên tục đảo hút một hơi.

Mới đầu bị tướng quân trao thương địa phương không những không có khép lại, ngược lại trở nên sưng đỏ thối rữa, kia ba đao vết máu sưng đến lão cao, chung quanh một vòng trường thịt thối bọc mũ, nhìn thật là } người. Loại này miệng vết thương mặc dù hảo, cũng sẽ lưu lại rõ ràng vết sẹo, nàng mặt xem như toàn huỷ hoại.

*

Nguyên bản thanh lệ khuôn mặt biến thành hiện giờ đáng sợ tướng mạo, đào xem đến ngơ ngẩn, chột năm sấp ở sụp duyên làm dục nôn trợn, “Người là Lục thị?”

Lục thị mặt xanh tím trộn lẫn nữa, đại để là đem đào hận đến tận xương tủy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nguyên bản tưởng Chu đại phu được có vấn đề..... Lại không nghĩ tới, thế nhưng là người hướng trong nước.....”

Lục thị trước mặt hầu hạ nha hoàn có đào Φ na chơi đều là Thu Không một tay chuẩn bị. Chu Phổ nói Lục thị đối xuyên tâm liên dị ứng, Thu Không liền làm người mỗi ngày hướng nàng rịt thuốc trong nước ngã vào xuyên tâm liên nước thuốc, ngay từ đầu nàng tưởng được vật vấn đề, liền đình chỉ dùng dược. Nhưng mà luôn là muốn rửa mặt, nàng không biết là thủy vấn đề, liền tiếp mấy ngày không những không thấy hảo, ngược lại có càng thêm nghiêm trọng xu thế.

Thế cho nên nàng mặt, thành hiện nay bộ dáng này.

Yếu yếu trong viện Thu Không an bài vị kia nha hoàn nói lậu miệng, Lục thị thế mới biết là đào σ hoàng thực phu, chờ nàng từ yến hội một hồi tới, liền gấp không chờ nổi mà tới Trọng Linh Viện.

Đáng tiếc nàng không biết, liền nói lỡ miệng việc này, đều là đào Σ phu bên trong.

Đào ρ驩 ngao nhạ, không biết làm sao mà ôm gối dựa sau này lui, “Người đều đã biết?”

Lục thị lạnh giọng cười, cười chảy ra độc nước, “Ta tự nhiên biết.....”

“Chính là có một việc, người nhất định còn không biết.” Đào σ Hoàn mỗ giảng bang khùng khuôn mặt, lưỡng đạo con mắt sáng hơi hơi cong lên, lúm đồng tiền xán xán, “Ngày đó ở hậu viện bên hồ, tướng quân không phải ngoài ý muốn trảo thương người, nó là bị ta sai sử. Liền người không lắm để non đứa bé kia, đều là ta cố ý.”

Lục thị đồng tử co chặt, hàm răng cắn đến kéo kẹt rung động, kia trương hủy dung mặt càng hiện dữ tợn.

Nàng ngay từ đầu liền đối này có điều hoài nghi, như thế nào sẽ như vậy xảo, nàng rơi xuống nước lúc sau hài tử liền không có? Nhưng mà vẫn luôn không có chứng cứ, người khác càng thêm sẽ không tin tưởng nàng, việc này bị nàng chôn dấu với đáy lòng, không giải quyết được gì.

Trước mắt bị đào χ yếp màn nàng thậm chí chính miệng thừa nhận chính mình hành động, như thế nào giáo nàng không phẫn nộ?

Cố tình đào còn ngại nàng kích thích không đủ, ngoan ngoãn cười, nói ra tàn nhẫn ngoan độc nói: “Người cho rằng mẹ không ở, người là có thể thay thế được nàng vị trí sao? Ta nói cho người, người đòi này cũng chưa tư cách, liền tính a cha nâng người làm thị thiếp, người cũng chỉ là cái đê tiện tỳ nữ thôi.”

Đào χ nói nàng nhược điểm ở nơi đó, chính là cố ý hung hăng vạch trần nàng vết sẹo, hướng lên trên đầu rải muối, hung hăng dẫm lên nàng miệng vết thương.

Quả nhiên, Lục thị bị nàng thật sâu mà kích thích, hoàn toàn không màng hình tượng về phía nàng vọt tới, giơ lên đôi tay bóp chặt nàng cổ, mặt bởi vì cực độ phẫn nộ mà vặn vẹo, một bên dùng sức một bên nguyên rủa: “Ta giết ngươi, ta muốn giết ngươi!”

Đào hô hấp cứng lại, bắt lấy cánh tay của nàng ý đồ giãy giụa, “Ngươi.....”

Nhưng mà Lục thị đã là mất khống chế, toàn tâm toàn ý muốn cho nàng đền mạng, sức lực há là nàng có thể ngăn cản được. Trong phòng ba bốn nha hoàn toàn tới hỗ trợ, cư nhiên đều không phải nàng đối thủ.

Hàn quang hướng ra phía ngoài kêu cứu: “Người tới a, có người muốn mưu hại cô nương!”

Đào hô hấp dần dần khó khăn, khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ bừng, nàng hướng cửa liếc đi liếc mắt một cái, nghĩ thầm a cha lại bắt quá tới, nàng thật sự phải bị Lục thị bóp chết.....

*

Hoảng hốt chi gian, rốt cuộc nhìn đến Đào Lâm Nguyên màu lam đen áo gấm xuất hiện ở trong tầm mắt.

Đào Phi khó mại thả phi bình hư vệ uy, gần như tuyệt vọng mà nhẹ gọi: “A cha, cứu ta.....”

Lục thị hai tay cứng đờ, còn không có tới kịp buông tay, đã bị Đào Lâm Nguyên hung hăng mà đẩy ra. Nàng ngốc lảng trụ, hấp hấp môi: “Ta.....”

Sắp sửa nói ra một chữ, một đạo chưởng phong thuận thế mà xuống, cùng với cháy cay đau đớn, nàng cả người ngốc như tượng đất.

Đào Lâm Nguyên giận tím mặt: “Kêu kêu nếu là ra bất luận cái gì sự, ta không tha cho ngươi!”

Ngôn xong xoay người xem xét đào Φ kia tạ chí buổi trưa mới hại nàng bị thương, ai biết chạng vạng lại ra như vậy sự, hấn trong lòng áy náy đến lợi hại, “Kêu kêu đừng sợ, a cha tới.....”

Đào cuộn tròn thành một đoàn, gắt gao mà nắm ngực kia chỗ vải dệt, hai mắt hạp khởi, ngấn ngủi khó khăn mà thở hổn hển.

Bộ dáng này hấn lại quen thuộc bất quá, Đào Lâm Nguyên nắm sụp duyên tay căng thẳng, liền thanh âm đều mang theo kinh sợ run rẩy: “Truyền Chu đại phu, chạy nhanh làm Chu đại phu lại đây!”

Đào π mộ bạc cát chơi

Sương nguyệt vội vàng chạy tới cùng tranh viện thỉnh Chu Phổ. Ngọc trà từ nhỏ cùng với ở đào ψ tứ dao biết một ít cứu cấp biện pháp, hoang mang rối loạn mà từ bàn mấy trong ngăn kéo lấy ra một cái bình sứ, đảo ra thuốc viên uy đào T vận hợp lại lại cấp bách mà véo nàng người trung, ấn nàng ngực.

Chính là vô dụng, đào σ lan san khiếm thuần ba sắc mặt trướng đến đỏ bừng. Nàng liều mạng mà há mồm thở dốc, mảnh khảnh bóng dáng uốn lượn câu lữ, nhìn đến người thập phần đau lòng.

Đang đợi Chu đại phu thời gian, Lục thị từ khiếp sợ trung hoàn hồn, quỳ xuống đất phủ phục ở Đào Lâm Nguyên bên chân, không cam lòng mà nhéo hấn vạt áo: “Đại gia, là nàng..... Nàng thừa nhận hại ta.....”

Đào Lâm Nguyên hầy còn nhớ rõ hấn vào nhà khi nhìn đến kia một màn, nàng bộ mặt dữ tợn mà bóp chặt đào Φ mưu tộ anh chung quanh mấy cái nha hoàn đều không làm gì được nàng, đào u yết thủ hạ tựa như một tôn yếu ớt lưu li oa oa. Nếu hấn muộn trong chốc lát, khó có thể tưởng tượng kêu kêu sẽ như thế nào.

Lúc này Lục thị còn dám mở miệng, không khác lửa cháy đổ thêm dầu.

Đào Lâm Nguyên nhắc chân không lưu tình chút nào mà đem nàng đá văng ra, nhìn nàng xấu xí mặt, trong mắt là không thêm che dấu chán ghét: “Ta chỉ nhìn đến người muốn hại nàng.”

Này một chân sức lực không nhẹ, Lục thị bị đá ngã xuống đất, đâm cho đầu một góc, “Không..... Ta không có hại nàng, là nàng cố ý.....”

Nàng một bên nói một bên một lần nữa bò lại Đào Lâm Nguyên bên chân, ngẩng đầu lên làm hấn xem, “Đại gia, ngài xem ta mặt..... Đều là nàng, nàng còn cố ý sử kế làm ta sinh non..... Con của chúng ta không có.....”

Lúc này vô luận nàng nói cái gì, Đào Lâm Nguyên đều sẽ không tin, chỉ đương nàng là hoạn thất tâm phong, cố ý muốn làm hại đào A

Huống chi lúc ấy đã hỏi thật sự rõ ràng, liền nàng chính mình cũng không biết mang thai, càng không thỉnh đại phu chẩn bệnh quá, kêu kêu như thế nào sẽ biết?

Đào Lâm Nguyên thờ ơ, lạnh nhạt mà công bố: “Ta từng nói qua, kêu kêu mới là ta hài tử.”

Một câu giống như sét đánh giữa trời quang, đem Lục thị đổ đến á khẩu không trả lời được, một lòng phảng phất rơi vào hầm băng trung, đánh úp lại hơi lạnh thấu xương.

Hấn gắt gao nắm lấy đào P lạnh tay nhỏ, cũng không quay đầu lại mà mệnh lệnh: “Người tới, đem lục bảo phiến dẫn đi. Trượng 50, phạt nàng ở Trọng Linh Viện ngoại quỳ một ngày một đêm, tam cô nương khi nào không có việc gì, khi nào kêu nàng lên.”

Bình thường thị tỳ liền 30 côn đều ăn không tiêu, này 50 côn đánh tiếp, cũng không phải là muốn xóa nửa cái mạng.

Lục thị đương nhiên rõ ràng, nàng không màng tất cả mà giãy giụa, “Đại gia, người tin tưởng ta..... Ta nói những câu là thật!”

Đào Lâm Nguyên nhú mày, “Mang đi.”

Tả hữu mấy cái nha hoàn đồng loạt giá nàng đi ra ngoài, tránh cho quá nhiều đào φ lưu nguy liền ở Trọng Linh Viện người ngoài nghề hình, suốt 50 cơn, một cơn không ít.

*

Chu Phổ tới xem qua lúc sau, đào σ nha dần dần khôi phục bình tĩnh, không bằng vừa rồi như vậy dọa người.

Chỉ là nàng cảm xúc không có hòa hoãn, héo héo mà ngồi ở trên giường, ai cũng không để ý tới, đầu nhỏ quán lấy một vòng luyện không, xem đến Đào Lâm Nguyên tâm đều nát. Hấn thương tiếc mà xoa nàng gương mặt, một sữa vừa rồi đối đãi Lục thị sắc bén, ngữ khí ôn nhu đến kỳ cục, “A cha đã làm người xử phạt Lục thị, kêu kêu, về sau sẽ không có người dám lại thương tổn người.”

Đào P nắm đầu tử chúc tinh oánh dịch thấu, cái này nhìn càng thêm nhu nhược đáng thương. Một viên nước mắt theo má nàng chảy xuống, liên tiếp, nàng khóc đến vô thanh vô tức, “A cha, ta rất sợ hãi.....”

Nàng phác gục ở Đào Lâm Nguyên trong lòng ngực, nhỏ giọng khóc nức nở, “Ta vừa rồi cho rằng chính mình sắp chết.”

Đào Lâm Nguyên đỉnh mày một thấp, “Nói bậy, ta kêu kêu là muốn sống lâu trăm tuổi.”

Nàng nhăn lại cái mũi, “Chính là Lục thị.....”

Đào Lâm Nguyên nói: “Nàng ngày sau không dám lại như vậy đối với người.”

“Nhưng ta còn là sợ hãi.” Đào Y Urani trong lòng ngực ngẩng đầu, khóc đến hốc mắt hồng hồng, trong suốt sạch sẽ con người tràn đầy sợ hãi, “Nàng vừa rồi nói sẽ không bỏ qua ta..... Chỉ cần nàng ở trong phủ, ta liền sợ hãi.....”

Nhớ tới nàng phạm bệnh tim khi bộ dáng, Đào Lâm Nguyên vẫn lòng còn sợ hãi, “Kêu kêu tưởng như thế nào xử trí nàng?”

Đào Φ kéo loan phạt hàng mi dài run lên run lên, “Ta muốn cho nàng rời đi Đào phủ.” Nói một đốn, lo sợ bất an mà lại nói: “Nàng rất cuộc bồi a cha rất nhiều năm, tuổi già cũng nên có cái tin tức. Nghe nói láng giềng tây đầu Dương lão sáu đang ở thảo tức phụ, hẳn gia cảnh tạm được, không bằng đem Lục thị hứa cho hẳn như thế nào?”

Dương gia lão lục gia cảnh tuy hảo, nhưng hẳn có hai cái tật tục xấu, một là thích rượu, nhị là uống say sau thích đánh người.

Hẳn phía trước từng thảo bốn cái tức phụ, đều là bị hẳn đánh đến chịu không nổi, sau lại mới chạy trốn. Cũng có người nói cái thứ nhất không phải chạy trốn, là bị hẳn đánh chết, bất quá điều tra không ra chân tướng, việc này liền vẫn luôn gác lại.

Đào Lâm Nguyên lặng im một lát, gật đầu nói: “Người nói cái gì thì là cái đấy.”

Đào ζ phô học cười, có điểm đắc ý lại có điểm giáo hoạt, bất quá phi thường chân thật, “Cảm ơn a cha!”

Đào Lâm Nguyên yêu thương mà ngoéo một cái nàng cái mũi, trong mắt tràn đầy thương tiếc. Hẳn vẫn luôn sủng ái đào Γ cảm thấy đây là bảo bối của hẳn ngặt đáp, hiện giờ Ân thị đi rồi, hẳn càng thêm không bỏ được làm nàng một đỉnh điểm thương tổn.

Suốt một đêm, Đào Lâm Nguyên đều canh giữ ở đào I đồng dụ sợ nàng ban đêm lại phát bệnh tật.

Cũng may không có việc gì, nàng ngủ đến thập phần vững vàng.

Nhưng thật ra sau nửa đêm bỗng nhiên hạ khởi một trận mưa tới, mưa thu rét lạnh, tới lại tạt lại mãnh.

Lục thị thượng ở viện ngoại phạt quỳ, Đào Lâm Nguyên chỉ tự không đề cập tới làm nàng lên sự, trong phòng mấy cái nha hoàn càng sẽ

không thể nàng cầu tình.

☆, chương 23 oan gia

Mưa to suốt hạ một đêm, cho đến đệ ngày sáng sớm mới thấy đình, trời xanh không mây, gió lạnh phơ phất.

Thu Không đứng ở hạm phía trước cửa sổ hút khẩu không khí thanh tân, lúc này mới đi đến mép giường đánh thức đào A 9 mị mạc hỏi mua muội loát đại gia ở mép giường bởi nàng suốt một đêm, thiên tờ mờ sáng khi mới trở về nghỉ ngơi. Các nàng nha hoàn xem ở trong mắt, đều cảm thấy đại gia là thật yêu thương cô nương, trên đời này không biết có bao nhiêu phụ thân có thể làm được này phần thượng, đại gia này cử đúng là khó được.

Càng đừng nói bởi vì cô nương một câu, hẳn liền đồng ý đem chính mình thị thiếp xử lý ra phủ.

Đào Y dĩnh hỏi vĩnh tri lai chuẩn súc lộ ra lông xù xù một viên đầu, mơ hồ mà mở to mắt hỏi: “Lục thị đâu?”

Làm khó nàng tỉnh lại chuyện thứ nhất lại là quan tâm Lục thị, Thu Không đem nàng nâng dậy tới, ngồi xổm chân bước lên vì nàng đề thượng rải hoa hốt đầu lí, không phải không có thốn thức nói: “Còn ở bên ngoài quỳ đâu, mới vừa rồi đại gia lúc đi cũng không làm nàng lên. Nói là mặc cho cô nương ngài xử lý.”

Đào β không để tâm mà nga một tiếng, tùy tay khảy hai hạ hôm nay xuyên xiêm y, “Vậy lại làm nàng quỳ trong chốc lát đi.”

Nàng khí huyết hồng nhuận, phấn má ngọc nhan, một chút cũng không giống hôm qua mới phát quá bệnh bộ đáng.

Kỳ thật nàng nguyên bản liền không có việc gì, chỉ là làm một tuồng kịch lừa gạt mọi người thôi. Ngày hôm qua Lục thị bóp nàng cổ khi, nàng là chính xác hô hấp không thuận, nhưng không đến mức bệnh phát nông nổi, bất quá vì làm Đào Lâm Nguyên càng thêm chán ghét Lục thị, nàng không ngại làm bộ bệnh phát.

Bởi vì trước đó cùng Chu Phổ thương lượng hảo, này đây hôm qua hẳn tới chẩn bệnh khi vẫn chưa vạch trần nàng, ngược lại giống mô giống dạng mà cho nàng cứu trị.

Nghĩ đến Chu Phổ lúc ấy nghiêm trang biểu tình, đào θ than (gọi, đứng dậy tà vệt giá bên rửa mặt, “Ta hôm nay muốn đi cầm tú các nhìn một cái, chọn lựa mấy con vải dệt, mua sắm qua mùa đông xiêm y.”

Nàng đang đứng ở thân thể trừu điều kỳ, này nửa năm dài quá không ít vóc, năm trước mùa đông xiêm y đã xuyên không được. Nàng sinh đến xinh xắn lạnh lợi, so bạn cùng lứa tuổi lùn nửa cái đầu không ngừng, Ân thị vì thể rầu thúi ruột, cũng may nàng này nửa năm tranh đua, cuối cùng bắt đầu trờng vóc.

Không chỉ có như thế, liền ngực kia hai luồng cũng bắt đầu trờng đau, dùng tay nhẹ nhàng một chạm vào liền đau kỳ cục. Việc này nàng trải qua quá một hồi, này đây rõ ràng sao lại thế này, không bằng đời trước tới buồn rầu, hết thầy chú ý cái thuận theo tự nhiên. Chỉ vì nàng biết ngày sau này hai luồng thịt sẽ càng dài càng lớn, đến cuối cùng giống hai viên mọt mà quả đào giống nhau, chính mình một bàn tay đều nắm bắt quá tới.

Bạch Nhụy thế nàng thay anh sắc phù dung văn Ngô la áo váy, cúi đầu sửa sang lại thêu thùa mẫu đơn văn đường viền hoa tay áo duyên, cười cảm khái nói: “May mắn phu nhân trước khi đi làm người chế tạo gấp gấp vài món xiêm y, cô nương ăn mặc vừa vặn tốt.”

Nói xong không thấy đào τ tạ trách Γ lúc này mới tỉnh ngộ bản thân nói sai lời nói, hận không thể trừu chính mình hai miệng rộng tử, “Cô nương.....”

Đào θ bánh tráp Loan lục quý α tụng Γ ngồi ở kính tráp trước chọn lựa trang sức, “Ta cũng thực cảm tạ mẹ, nàng luôn là thay ta suy xét đến chu đáo.” Ngôn xong nghiêng đầu, cười ngâm ngâm mà dò hỏi Bạch Nhụy, “Ta đây hôm nay chọn lựa vải dệt thời điểm, thuận đường cấp mẹ tuyển mấy con như thế nào?”

Bạch Nhụy nào dám nói thêm nữa cái gì, gật đầu không ngừng: “Cô nương muốn làm cái gì đó là cái gì.”

Nàng chưa cập kê, trong tay trang sức không nhiều lắm, lại mỗi một kiện đều đặc biệt trân quý. Đào μ niều thước niêm diện tuyệt thuần cất nguyệt tiêu dụ phi hi trong gương mặt đẹp nét mặt minh dị, xán như kiêu nguyệt. Nàng làn da non mềm, liền nửa điểm lỗ chân lông đều nhìn không tới, căn bản không cần tô son điểm phấn, cứ như vậy ra cửa chính vừa lúc.

*

Đi ra ảnh bích không vài bước, liền thấy viện môn khẩu quý Lục thị. Nàng xối một đêm vũ, quần áo ướt đầm dề mà dán ở trên người, mở đầu thương ở đi xuống tích thủy, bộ dáng nhìn đã chật vật lại đáng thương.

Đào ψ a nàng bên cạnh khi ngừng hạ, quay đầu xem nàng: “Người biết a cha tính toán như thế nào xử trí người sao?”

Lục thị lúc này mới ngẩng đầu, một khuôn mặt cơ hồ có thể dùng thảm không nở nhìn tới hình dung, nàng lỗ trống đôi mắt ở nhìn đến đào sau chậm rãi hoàn hồn, cuối cùng biến thành ngập đầu phần nộ cùng căm hận, “Người còn tưởng như thế nào hãm hại ta?”

“Ta hãm hại người sao?” Đào Σ gọi lửng phương thừa ít khi nhoen miệng cười, “Ta chẳng qua đem người đã làm sự còn cho người mà thôi. A cha sẽ không lại che chở người, hấn đáp ứng đem người hứa cho người khác, hy vọng người ngày sau hảo hảo sinh hoạt, đừng lại mơ ước những cái đó không thuộc về người đồ vật.”

Lục thị cả người một triền, không thể tin tưởng mà run run: “Không có khả năng..... Có phải hay không người nói gì đó? Nhất định là người!”

Nàng không tin, trước kia hấn từng ở nàng bên tai nói qua kéo dài lời âu yếm, đối nàng mọi cách thương tiếc, chẳng lẽ những cái đó

đều không tính sao? Nàng thật vất vả mong tới Ân thị rời đi một ngày, như thế nào có thể như vậy thôi!

Lục thị một mặt nhắc mãi một mặt tưởng đứng lên, nề hà quý một đêm, hai chân sớm đã không nghe sai sử, chưa đứng vững liền quăng ngã đi xuống.

Đào ρ hoán màu chí lan tinh hoàn phải tứ giảng kiểm trợ mắt mà nhìn nàng té ngã trên mặt đất, khoe môi khế nhếch, hơi mang châm chọc: “Chính là ta.”

Dứt lời nhớ tới cái gì, đổi nàng thờ ơ lạnh nhạt, “Lúc trước người châm ngòi ta a cha cùng mẹ quan hệ khi, liền hẳn là nghĩ tới sẽ có một ngày này. Người cho rằng chính mình làm những cái đó sự, thật sự không ai biết sao?”

Năm đó đào Σ Phan nại cầu thâu Ân thị một lòng toàn hệ ở trên người nàng, mỗi ngày đó là chăm sóc nàng cùng Đào Tĩnh. Có khi Lục thị muốn tới xem nàng, Ân Tuế Tình liền đem nàng cự chi ngoài cửa, Lục thị bởi vậy thường cùng Đào Lâm Nguyên khóc lóc kể lể, nói Ân thị cố ý khó xử nàng, hiểu lầm nàng một phen tâm ý.

Nàng nước mắt xúng với kỹ thuật diễn, Đào Lâm Nguyên rất dễ dàng liền tin, vì thế không ngừng một lần cùng Ân thị nói lên việc này. Nhưng mà vô luận hẳn nói như thế nào, Ân thị chính là không đồng ý Lục thị tiếp cận đào Γ hai người vì thế sảo không ngừng một hai lần, ai cũng không chịu lui về phía sau một bước.

Khi đó đào π. Căn bản không hiểu đến cha mẹ tranh chấp nguyên nhân, vì thế dọa đã khóc rất nhiều hồi. Đào Tĩnh tuổi so nàng đại, liền ở một bên hống nàng, không chê phiến lụy mà cho nàng lau nước mắt.

Lục thị chính là dùng loại này thủ đoạn, làm Đào Lâm Nguyên cùng Ân Tuế Tình quan hệ từng bước chuyển biến xấu, thế cho nên hiện giờ không thể vấn hồi nông nổi.

Lục thị ngẩng đầu, lộ ra một đôi chứa đầy ác độc đôi mắt: “Nếu bọn họ thực sự có cảm tình, mặc dù ta châm ngòi cũng vô dụng. Bọn họ đi đến này một bước, tất cả đều là tự làm tự chịu!”

Đào y lí Hoàn nạp, “Người đi đến này một bước, cũng là tự làm tự chịu.”

Nói làm sương nguyệt đi kêu tôi tớ tới, lãnh Lục thị hồi yếu yếu viện, thu thập mấy thân xiêm y đưa ra Đào phủ. Dương Lục thị biết được đối phương là phó tây Dương gia lão lục khi, biểu tình cơ hồ có thể xưng được với tuyệt vọng: “Không, ta không đi!”

Dương gia lão lục tiếng xấu lan xa, cùng phường ở đều nghe qua hấn thanh danh, đối hấn ác hành càng là có điều nghe thấy.

Lục thị một nữ nhân, như thế nào tránh đến quá hai cái tôi tớ sức lực, hưởng chi nàng mới quỳ một đêm, cả người vô lực, cơ hồ không chút nào cố sức liền bị kéo đi xuống.

-----oOo-----

Phần 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn nàng càng ngày càng xa, đào K sạn xỉu dậu loát mặt vô hơi lan mà tiếp tục trước đi.

*

Cẩm tú các nhiều là đương thời được hoan nghênh nhất nguyên liệu, nhan sắc cũng nhiễm đến đẹp, thực thích hợp dùng để khâu vá quần áo mùa đông. Đào Ω chính mình chọn bảy tám thất vải dệt, lại cấp Ân thị chọn hai thất yên chi sắc cùng bờ màu xám Ngô la, còn có hai thất tơ lụa, toàn làm phía sau người hầu ôm, nàng một thân thoải mái mà đi hướng xe ngựa, chuẩn bị hồi trình.

Chính phùng lúc này, lộ kia đầu vọt tới mấy con tuần mã, trước nhất đầu hai người quần áo cẩm lệ, nhìn có vài phần quen mặt.

Đào u ti quyết khẩu mộ yết trung hoàn hồn, liên tục lui về phía sau mấy bước, hữu kinh vô hiểm mà tránh thoát vó ngựa giẫm đạp. Phía trước một người hu một tiếng lặc khăn dây cương, ngừng ở ven đường, quay đầu lại yên lặng nhìn nàng.

Đào λ ma nhìn lại, rớt cuộc nhớ tới người kia là ai, bất chính là tiệc đầy tháng ngày đó bị nàng nhận sai Du quận vương thế tử sao?

Đối phương không những không có xin lỗi, còn vẫn luôn vô lễ mà nhìn chăm chăm nàng xem, đào Φ nhượng con đối tỵ, thấy hấn không có mở miệng ý tứ, nàng càng không thể chủ động cùng hấn đến gần, vì thế quay đầu dẫm lên ghế nhỏ lên xe ngựa, phân phó xa phu trực tiếp hồi phủ.

Trên đường Bạch Nhụy lo sợ bất an hỏi: “Cô nương, hấn nên không phải nhận ra ngài đi?”

Đào ỵ khởi cảm, không để bụng mà đáp lại: “Liền tính nhận ra làm sao vậy? Ta ngày đó lại không có làm chuyện gì, không sợ hấn nhận ra tới.”

Nhiều nhất chính là tướng quân quấy nhiễu hấn, hấn đường đường một cái thế tử, còn có thể cùng chỉ sủng vật so đo không thành?

Đào thực mau đem vấn đề này ném sau đầu, tính toán khi nào đi Sở Quốc Công phủ một chuyến, đem cấp mẹ mua vài vóc đưa cho nàng.

Đảo mắt xe ngựa trở lại Đào phủ, sắp sửa bước vào đại môn, đào P tiều ê môi khảng lan Natri phân không lớn thích hợp. Trong phủ an tĩnh qua đầu, hôn trong phòng hạ nhân một bộ như lâm đại địch bộ dáng, đào tò mò mà liếc bọn họ liếc mắt một cái, đi nhanh hướng chính thất đi đến.

Chính thất xa xa nhìn còn thực thái bình, theo nàng càng đi càng gần, liền có thể càng thêm rõ ràng mà nghe được bên trong phần nộ mệnh lệnh: “Đem kêu kêu giao ra đây!”

Đây là..... Đào ơ Hoàn mãnh ぢ lương do dự mà có nên hay không đi vào.

Đào Lâm Nguyên kiên quyết nói: “Kêu kêu là ta nữ nhi, ta tuyệt không cho phép người mang đi nàng.”

Thanh âm kia lạnh lùng cười, một bước cũng không nhường: “Nàng càng là tuổi tuổi mười tháng hoài thai sinh hạ tới.”

Bên trong không có thanh âm.

Đào v phỉ 厶 18. lương nhận mệnh mà bước qua ngạch cửa đi vào, nhìn về phía trong phòng người: “Đại cứu cứu.”

Nhà ở ở giữa đứng một vị cao to nam nhân, hấn ngũ quan ngạnh lẫm, một thân hào sảng, nhìn so Đào Lâm Nguyên cùng lắm thì vài tuổi. Giờ phút này nhìn thấy đào tiến vào, lập tức thay đổi vừa rồi

lãnh ngạnh thái độ, kinh hỉ mà lên tiếng: “Kêu kêu như thế nào tới.....”

Nói còn chưa dứt lời, nhìn đến nàng cái trán chưa hủy đi luyện không, tức khắc kéo xuống mặt tới: “Người đầu như thế nào bị thương?”

Đào ỵ sờ cái trán, đã không thế nào đau, bất quá Chu Phổ nói còn phải lại đổi mấy ngày được mới sẽ không lưu sẹo, nàng liền vẫn luôn không tháo dỡ. “Không cần thận đụng phải một chút, không quan trọng.”

Cứ việc nàng nói được nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Ân Trán Thanh như cũ không tin: “Êm đẹp như thế nào sẽ đụng phải?”

Dứt lời đổi Đào Lâm Nguyên tức giận cao hơn một tầng, quay đầu không dung cự tuyệt nói: “Xem ra người không những không phải hảo hôn phu, càng không đảm đương nổi một vị hảo phụ thân. Kêu kêu ta liền trước mang đi, làm nàng ở Quốc công phủ nhiều trụ mấy ngày, đãi thương hảo lại đưa về tới!”

Đào Lâm Nguyên đỉnh mày một thấp, tự nhiên không đồng ý, “Kêu kêu bệnh tim mới phát tác quá, không nên nhiều chỗ đi lại.”

Ân Trán Thanh không cam lòng yếu thế mà đáp lại: “Sở Quốc Công phủ có chuyên môn đại phu, có thể tùy thời ứng phó nàng bệnh tật. Chuyện này liền như vậy định rồi, kêu kêu đi thu thập đồ vật, theo sau ta mang người về Quốc công phủ.”

Đào võng võng mà, bị Đại cứu cứu hành động làm cho phát ngốc, “Nga..... Hảo.”

Vừa lúc nàng mới vừa cấp Ân thị mua vải dệt, trở về trên đường còn đang rầu rĩ nên như thế nào đưa cho hấn, cái này hảo, nàng có thể thân thủ đưa cho Ân thị.

Đào Lâm Nguyên bản không đồng ý, nhưng xem đào σ hoán thừa tô lỗ bột, lại không đành lòng quét nàng hưng. Huống hồ nàng đã hỏi

lâu không đi ông ngoại gia, ngẫu nhiên đi ở vài ngày chưa chắc không thể.

Đào Lâm Nguyên duy nhất sợ, là nàng này vừa đi lại không trở lại, liền cùng Ân thị giống nhau.

Cũng may đào 𠄎 hoàng chờ 𠄎 𠄎 cam dư quá không lâu liền sẽ trở về, hẳn lúc này mới an tâm.

Ngồi ở hồi Sở Quốc Công phủ trên xe ngựa, Ân Trấn Thanh cưỡi ngựa đi theo một bên. Đào o bình nửa bên mình, nhin không được hỏi: “Đại cữu cữu vì sao cố ý tiếp ta trở về?”

Các cữu cữu tuy rằng sủng nàng, nhưng giống nhau sẽ không trực tiếp đi Đào phủ muốn người.

Nàng quá mức nhạy bén, Ân Trấn Thanh nghĩ dù sao là giấu không được, chi bằng ăn ngay nói thật: “Tuổi tuổi mấy ngày nay buồn bực không vui, không ăn không uống, cữu cữu là muốn cho người khuyên nhủ người mẹ, làm nàng mọi việc đã thấy ra một ít.”

Đào 𠄎 nam loạn gọi đặng “Mẹ làm sao vậy?”

Ân Trấn Thanh nói: “Nàng biết được a cha muốn đem nàng hứa cấp Du quận vương làm tục tin tức, nói cái gì đều không muốn tái giá, đang theo a cha cái kính trung.”

Mẹ tính tình nàng lại rõ ràng bất quá, nàng không muốn làm sự, người khác như thế nào bực nàng cũng chưa dùng. Tựa như Lục thị lần đó giống nhau, nàng tình nguyện cùng Đào Lâm Nguyên xé rách mặt, cũng không muốn thỏa hiệp.

Đào 𠄎 than hồi 𠄎 𠄎 𠄎, phiền muộn mà buồn mình, trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Muốn nàng khuyên mẹ tái giá sao? Nàng thật đúng là không biết như thế nào mở miệng a.

Chính miên man suy nghĩ gian, xe liền đã đi vào Sở Quốc Công phủ cửa. Bạch Nhụy đỡ đào o lỗ xấp gánh liền thấy vài tên gã sai vặt chính nắm mặt khác mấy thớt ngựa hướng chuồng ngựa đi đến, Ân Trần Thanh thuận miệng vừa hỏi: “Trong phủ có người làm khách?”

Kia gã sai vặt đúng sự thật đáp: “Là Du quận vương phụ tử tới.”

Đào σ Hoàn điều câu Dĩnh đỡ Bạch Nhụy khó khăn lắm đứng vững, trong đầu tình linh hiện ra trên đường kia một màn, cùng với Du quận vương thế tử kia ý vị không rõ liếc mắt một cái.

☆, chương 24 điều

Này vẫn là Sở quốc công hữu ý hai nhà liên hôn sau, Du quận vương đầu một hồi chính thức tới cửa báỉ phỏng.

Đào Σ hư mạo hoan lạc mạo nàng đi mau hai bước đuổi qua Ân Trần Thanh bước chân, lôi kéo hấn tay áo, “Đại cứu cứu, Du quận vương là muốn tới cầu hôn sao?”

Ân Trần Thanh ha ha cười, đại để là cảm thấy nàng lời nói có ý tứ, “Người làm sao thấy được?”

Ban đêm mới hạ quá một trận mưa duyên có, nền đá xanh gạch thượng có chút ướt hoạt, hơi không lưu ý liền dễ dàng té ngã. Ân Trần Thanh sinh đến cao tráng, đào σ hòe nghệ tào lân lung Phan xiêm y, một bên tiểu toái bộ đuổi kịp hấn nện bước, bữu môi nói: “Bằng không hấn vô duyên vô cớ tới ông ngoại gia làm cái gì? Nghe nói Du quận vương không hỏi thị phi, độc lai độc vãng quán, với ai đều không thân cận.”

Ân Trần Thanh cuối cùng phát hiện nàng đi được cố hết sức, chậm rãi chậm lại bước chân, làm phía sau nha hoàn đỡ nàng đi, “Hấn là a cha thỉnh hấn lại đây, mấy ngày hôm trước hai người trong lén lút tựa hồ ước hảo. Đáo không vợi mà cầu hôn hạ sính, hỏi trước quá tuổi tuổi ý kiến lại nói.”

Đào Ψ bạn loan mục súc không phải hạ sinh liền hảo, nếu không cha mẹ mới vừa hòa li, nàng còn không thể nhanh như vậy tiếp thu mẹ khác giả sự.

Hành lang ngoại kim hoàng bạch quả diệp rơi xuống đầy đất, bị đỉnh đầu dương quang một chiếu, chiết xạ ra ấm dào dạt quang mang. Sở Quốc Công phủ so Đào phủ lớn gấp đôi, chỉ là đại môn đến chính đường khoảng cách, đã đi được nàng không kiên nhẫn. Nguyên bản nàng là tính toán trực tiếp đi mẹ diêu Hương Cư, nhưng là Ân Trấn Thanh nói mặt khác mấy cái cứu cứu đều ở chính thất, hồi lâu chưa từng gặp mặt, liền làm đào o thước rơm đường xem bọn hắn.

Đào X nguyên tẩu hành 卜 ưu thường các cứu cứu tuy rằng yêu thương nàng, nhưng nàng thật là chống đỡ không được bọn họ nhiệt tình. Mỗi lần tới Sở Quốc Công phủ, liền phải bị bọn họ vây quanh hỏi han ân cần một phen, bọn họ đều không có khuê nữ, thật hận không thể đem sở hữu thứ tốt đều đưa cho nàng. Chính là này đối đào tới nói ngược lại thành áp lực, khó trách nàng mỗi lần tới Sở Quốc Công phủ, đều phải thận trọng suy xét cái hai ba thiên.

*

Đảo mắt phía trước chính là chính đường, đào Ω ở Ân Trấn Thanh phía sau, thật xa liền nghe thấy bên trong cái cộ ồn ào thanh âm.

Giọng lớn nhất khẳng định là Tam cứu cứu ân trấn phong, “Ta coi này Du quận vương không tồi, tuy rằng không quen biết người, nhưng so Đào Lâm Nguyên kia tiểu tử mạnh hơn nhiều!”

Xem ra bọn họ đã gặp qua một mặt, bằng không cũng sẽ không như vậy không kiêng nể gì mà thảo luận lên.

Một cái khác tương đối nghiêm túc thanh âm, không thể nghi ngờ là Nhị cứu cứu ân trấn lưu, “Không quen biết người gương mặt cũng là cái vấn đề lớn, vạn nhất tuổi tuổi giả cho hắn, hắn mỗi ngày đều không quen biết làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn phải mỗi ngày nhắc nhở không thành?”

Đào π cào hấn thiếp gian ngục để khỗn phạt Nhị cữu cữu nói được có đạo lý, này xác thật là cái vấn đề lớn.

Đang nghĩ ngợi tới, Đại cữu cữu Ân Trấn Thanh đã bước vào ngạch cửa, hướng bên trong mọi người nói: “Chuyện này trước đặt, xem a cha cùng Du quận vương nói đến như thế nào. Ta đã đem kêu kêu mang đến, các người có nói cái gì tưởng nói?”

Dứt lời, trong phòng ảm ỉ thanh âm đột nhiên im bật, bốn cái nam nhân đồng thời nhìn về phía cửa.

Đào Y hữu già khâu kính xa si sắt chuẩn súc anh sắc thu váy sấn đến nàng càng giống một cái phấn điêu ngọc trác búp bê sứ, tóc đen tuyết da, sáng tỏ oánh nhuận. Nàng đen lúng liếng mắt to từng cái nhìn lại, theo thứ tự triều mấy người kêu: “Nhị cữu cữu, Tam cữu cữu, Tứ cữu cữu, Ngũ cữu cữu.”

Mấy thán không thấy, tiểu nha đầu giống như trường cao không ít, bộ dáng lại càng thêm đáng yêu.

Lão tứ ân trấn mực ống xác từ lại đây, tiếp đón đào đi vào trước mặt, ngón cái nhẹ nhàng mà sờ soạng nàng trên trán luyện không, “Kêu kêu như thế nào bị thương?”

Đào Φ nãi đảo ù vừa rồi giống nhau: “Là ta không cẩn thận đụng vào, không có gì đáng ngại, Tứ cữu cữu.”

Đáng tiếc lão tứ không tin, một hai phải thỉnh trong phủ đại phu cho nàng nhìn một cái. Đào nhưng không nghĩ động can qua lớn như vậy, hướng chi vốn dĩ cũng không có việc gì, quá hai ngày liền sẽ hảo, liên tục bảo đảm vài thanh thật sự không có việc gì, ân trấn mai Phan lười tô tản tiền mô

Một bên ân trấn lưu uống ngụm trà, nhất châm kiến huyết hỏi: “Kêu kêu ở Đào phủ quá đến như thế nào? Đào Lâm Nguyên nhưng có bạc đãi người?”

Đào λ mu bàn tay ở sau người, sợ nhất ứng phó đó là vị này Nhị cữu cữu, hấn liền cùng cái hồ ly đường như, cũng không phải là giống nhau giảo hoạt. “A cha đấi ta thực hảo, Nhị cữu cữu không cần lo lắng, mẹ tuy rằng không ở, nhưng trong phủ còn có ca ca cùng a cha, ta quá rất khá.”

Ai ngờ những lời này không những không đả động hấn, ngược lại khiến cho hấn nhú nhú mày, “Đào gia người đều hảo, duy độc kia Đào Lâm Nguyên không phải cái đồ vật.”

Tuy rằng a cha xác thật không hảo..... Nhưng làm trò nàng mặt như vậy quở trách a cha, thật sự hảo sao? Đào γ cô tụng lộc kiếm hạ quyết tâm không tiếp cái này lời nói tra.

Theo sau Ngũ cữu cữu cùng Tam cữu cữu cũng tới xem náo nhiệt, một người tiếp một người quan tâm săn sóc, đào φ câu ngạc mộng khác tỉnh dung hiệp tiên ghé đượng đào chi từ nhóm.

Cuối cùng Ân Trấn Thanh ý bảo mấy người đình chỉ, sờ sờ đào φ nào nguyên, “Kêu kêu nên mệt mỗi, đi trước diêu Hương Cư trông thấy người mẹ đi. Thuận đường khuyên một khuyên nàng, đừng làm cho nàng chui vào ngõ cụt.”

Cuối cùng kết thúc, đào δ mặc mà trường hu một hơi, đối hấn thập phần cảm kích, “Đại cữu cữu cũng hảo hảo nghỉ ngơi, ta ngày mai lại đi vấn an mợ!”

Dứt lời cùng mấy cái cữu cữu từ biệt, khiêng bọn họ lưu luyến không rời ánh mắt hướng cửa đi đến.

Đào π trứng chẵn lượng con lời nói áp ngạnh thật hy vọng vài vị mợ có thể mau chóng cho bọn hấn sinh một cái khuê nữ, nếu không như vậy đi xuống..... Sớm hay muộn đến tương nữ nhi tương diên không thành.....

*

Đi ra chính đường không bao lâu, đào σ Hoàn mẫu Chiêm chụp trọng tư thái, bước đi nhẹ nhàng mà đi ở đằng trước, gấp không chờ nổi mà tưởng sớm chút nhìn thấy Ân thị.

Nàng làm Bạch Nhụy đi lấy hôm nay mới mua vải vóc, thuận đường đem tướng quân cũng ôm lấy.

Mấy ngày nay nàng không ở Đào phủ, lo lắng tướng quân không ai chiếu cố, liền lâm thời quyết định đem nó cũng cấp mang đến. Mới vừa rồi tiến chính đường không mặt mũi mang theo nó, liền làm ngọc trà nhìn.

Không bao lâu ngọc trà lại đây, trong lòng run sợ mà truy ở tiểu báo tử phía sau. Đào X tím luật 𠄎::, vui vẻ mà cọ cọ đầu của nó đỉnh, “Ta muốn gặp mẹ lạ!”

Tướng quân bị nàng dưỡng đến càng ngày càng ngạo khí, trừ bỏ nàng ở ngoài căn bản không cho người khác đụng chạm, ngay cả nàng bên người nha hoàn cũng không được. Tướng quân miễn cưỡng ở nàng trong lòng ngực dựa trong chốc lát, thả người nhảy ra nàng ôm ấp, hướng phía trước mặt Lang Vũ chỗ ngoặt chỗ kêu vài tiếng, tế nhuyển tiếng kêu to hàm chứa cảnh cáo.

Đào v bên kia nhìn nhìn, người nào đều không có, nó làm sao vậy?

Một bên tưởng một bên ý đồ đem nó bế lên tới, chính là nó không nghe lời, đi phía trước nhảy hai bước, vẫn là không ngừng mà kêu.

Cái này kêu đào ỹ thiện bình chơi chẳng lẽ là nó không thích Sở Quốc Công phủ hoàn cảnh? Nàng đi theo nó đi phía trước đi, “Tướng quân, trở về.”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy Lang Vũ kia đầu đi ra một người. Đào o loạn tu đoản 𠄎, nhìn đối phương từ cửa tròn hạ đi tới, một bộ áo tím, thon dài đỉnh bạt, giữa mày lạnh nhạt biểu tình phi thường quen thuộc.

Bọn họ vừa rồi ở trên phố gặp qua một mặt.

Biết được hấn là Du quận vương thế tử sau, đào ỵ sa vận vẫn luôn có chút xấu hổ, đặc biệt còn ở tiệc đầy tháng thượng náo loạn một cái ô long, càng thêm không biết nên lấy cái gì thái độ đối hấn.

*

Nàng tiến lên bệ lên tướng quân, vốn định xoay người đi một con đường khác, nhưng mắt nhìn đối phương liền phải đi vào trước mặt, nàng lại trốn tránh không khỏi có vẻ quá cố tình. Vì thế chỉ phải ôm tướng quân, cúi đầu làm bộ dường như không có việc gì mà đi qua đi.

Dù sao bọn họ chỉ có gặp mặt một lần, nói không chừng hấn sớm đã quên. Tới trong phủ tìm ông ngoại người rất nhiều, nàng sao có thể mỗi cái đều nhận thức, càng không thể nhất nhất theo chân bọn họ chào hỏi.

Đào ξ 4. quan bàn phạt có lẽ là mới vừa rồi đuổi theo tướng quân chạy duyên cớ, khuôn mặt nhỏ thắm ra hơi mỏng một tầng hồng nhạt, hương cơ trong suốt, băng tư ngọc cốt. Hàng mi dài theo nàng chột dạ run lên run lên, giống hai chỉ võ cánh sắp bay con bướm, nhẹ nhàng mê ly, trêu chọc tiếng lòng.

Nàng nhìn một đôi đụn mây mặc ửng dần dần đến gần, hai người sắp sửa đi ngang qua nhau khi, nàng mới vừa yên lòng, liền nghe trong lòng ngực tướng quân hung ác mà hướng tới đối phương kêu to một tiếng.

Tiếng kêu đột ngột, ở yên tĩnh hành lang dài hạ có vẻ phá lệ rõ ràng.

Đào π nam lừa + quả chưa kịp làm ra phản ứng, tướng quân liền một tiếng tiếp một tiếng mà kêu lên, còn đều là hướng về phía Du quận vương thế tử. Nàng chân tay luống cuống mà triều đối phương nhìn lại, quả thấy hấn đã dừng lại bước chân, đăm đăm mà nhìn về phía tướng quân.

“Nó, nó khả năng không thích ứng tân hoàn cảnh..... Đều không phải là cố ý nhằm vào thế tử, thất lễ chỗ, thỉnh ngài thứ lỗi.....” Đào

o qua giải thích, nhưng lại nhất thời nói không rõ, nghĩ hấn khẳng định nhận ra chính mình, cuối cùng thất bại mà suy sụp hạ bả vai, thỏa hiệp nói: “Thực xin lỗi.”

Đoạn Thuần xác thật nhận ra nàng tới, không những như thế, còn biết nàng chính là Ân Tuế Tình nữ nhi.

Hấn ánh mắt thượng di, bất động thanh sắc mà liếc hướng nàng, ít khi biết rõ cố hỏi: “Người cùng Sở quốc công ra sao quan hệ?”

Đào Σ huyền lượng lầy, “Hấn là ta ông ngoại.”

Quả thực như thế, ngày đó tiệc đầy tháng thượng gặp qua nàng, liền phỏng đoán nàng thân phận không đơn giản. Thế gia quý nữ dưỡng con báo vì sủng vật không mấy cái, nghe nói không lâu trước đây Nghi Dương công chúa mới tặng một con cấp Đào phủ, Đào phủ nhất được sủng ái không gì hơn tam cô nương đào Γ này đây thân phận của nàng có thể nghĩ.

Nguyên lai hấn muội muội là nàng..... Đoạn Thuần đang muốn mở miệng, không ngờ muốn đem quân lại kêu một tiếng, đem hấn nói tất cả đổ trở về.

Đào cuồng quát che lại tướng quân miệng, sốt ruột mà xin khuyên: “Người đi nhanh đi, nếu không nó trong chốc lát nên cần người.”

Đoạn Thuần nguyên bản chuẩn bị một bụng lời nói cùng nàng nói, trước mắt là không cơ hội nói ra. Hấn nhìn đối diện vẻ mặt ảo não tiểu cô nương, nghĩ nghĩ, cời xuống bên hông tường vân như ý ngọc bội đưa cho nàng: “Gia phụ cố ý cưới lệnh đường làm vợ, tránh cho trên đường sinh biến, người có thể sai người lấy vật ấy đến vương phủ tìm ta, ta sẽ an bài cùng người gặp mặt.”

Đào T lệ nghiêm hoạn hạt anh không rõ hấn đây là có ý tứ gì.

Hấn cha muốn cưới mẹ, cùng hai người bọn họ có gì quan hệ? Huống chi có thể có cái gì biến hóa, mặc dù có việc, ông ngoại cùng cứu cứu cũng sẽ giải quyết, nào luân đến nàng.....

Vừa muốn cự tuyệt, đối tượng Đoạn Thuần cặp kia bình tĩnh đăm đăm hai tròng mắt, chợt thấy một trận cảm giác áp bách, nàng không tiền đồ mà nhận lấy: “Nga.”

Này khối ngọc bội nhìn giá trị xa xỉ, hẳn liền dễ dàng như vậy mà cho nàng? Đào ỵ không đầu óc, lặn qua lộn lại mà nhìn rất nhiều biến.

Đoạn Thuần thấy nàng nhận lấy, gật gật đầu không hề nói thêm cái gì, xoay người liền muốn ly khai.

Chẳng qua tấm lưng kia, thấy thế nào so vừa rồi nhẹ nhàng rất nhiều?

Nói đến cũng kỳ quái, đoạn thế tử mới vừa đi không bao xa, tướng quân liền ngừng tiếng kêu, an tĩnh mà oa ở nàng trong lòng ngực.

*

Một lần nữa thu thập một phen tâm tình, đào Y ㄥ cửa thủy hoa, hướng Ân thị cư trú diêu Hương Cư đi đến.

Nàng đã tới nơi này vài lần, này đây đối hậu viện cách cục thập phần rõ ràng. Ngựa quen đường cũ mà đi vào diêu Hương Cư cửa, ba bước cũng làm hai bước hướng trong phóng đi, còn không có nhìn đến Ân thị liền bắt đầu kêu gọi: “Mẹ, mẹ, ta tới xem người!”

Diêu Hương Cư sở dĩ kêu tên này, là bởi vì trong viện loại rất nhiều cây quế, hoa quế khai khi, mãn viên mùi thơm.

Ân thị bình sinh thích nhất hai loại thực vật, một là cây lựu, nhị là cây hoa quế. Mỗi đến cây lựu kết quả khi, nàng liền sẽ tự mình lột ra toàn bộ thạch lựu, gác ở cái đĩa làm đào ỵ hầu nọa tắm H thang thương quát khai, nàng liền sẽ làm các loại cùng hoa quế có quan hệ điểm tâm, thủy tinh quế hoa bánh, hoa quế gạo nếp đoàn, hoa quế củ mài cháo..... Chỉ cần vừa nhớ tới, đào P hội dưa nhạ thước.

Nghe được nàng vui sướng thanh âm, Ân thị vội vàng từ trong phòng ra tới, đứng ở dưới hiên kinh ngạc mà nhìn nàng, thực mau hai mắt đẫm lệ mông lung: “Kêu kêu!”

Đào phần phật nhào vào nàng trong lòng ngực, làn váy hạ thêu thái điệp bay tán loạn, “Mẹ tưởng ta sao?”

Ân thị gắt gao ôm nàng, nước mắt lập tức bùng lên. Như thế nào sẽ không nghĩ đâu, đây là nàng thương yêu nhất bảo bối, nếu không phải thật sự không có biện pháp, nàng là vô luận như thế nào đều luyến tiếc rời đi nàng.

Nàng vừa khóc, đào 1 âm cũng ồm ồm, mắt thấy liền muốn cùng nàng một khối khóc: “Mẹ, ta mấy ngày nay rất nhớ người.....”

Ân thị lau lau nước mắt, vẫn là luyến tiếc buông ra nàng, “Ngoan kêu kêu, mẹ cũng tưởng người.”

Đào Y có 2 không nga 12, khi nào rời đi quá nàng lâu như vậy? Cũng không biết nàng ở Đào phủ quá đến như thế nào, có hay không chịu người khi dễ?

Nghĩ như thế, đôi mắt càng thêm chua xót.

Hai người còn ở cửa đứng, liền như vậy ôm ở một khối khóc thật sự không phải biện pháp, bạch thuật ra tiếng thỉnh hai người vào nhà đi, “Bên ngoài gió lớn, cô nương mau đến trong phòng đến đây đi.”

Ân Tuế Tình buông ra nàng, lúc này mới nhìn đến nàng trên đầu thương, đã khẩn trương lại đau lòng hỏi: “Cái trán như thế nào bị thương? Có phải hay không có người khi dễ người?”

Một ngày bị hỏi rất nhiều lần vấn đề này, đào 3 thác mẫu biến 11 phạt “Không có người khi dễ ta, mẹ đừng lo lắng, đến trong phòng ta lại cùng ngài nói tỉ mỉ.”

Dứt lời nắm nàng nhập phòng, trong phòng xác thật so bên ngoài ấm áp nhiều.

Đào p hoán lửng hào công sơn son khảm trai trên bàn nhỏ bày biện mấy đĩa điểm tâm, kinh hỉ mà tiến đến trước mặt, cầm khởi một khối khoai lang tím bánh hoa quế cắn một ngụm, “Đây là mẹ làm sao?”

Ân Tuế Tình ngừng nước mắt, tâm tình sung sướng không ít, cười cho nàng chà lau khóe miệng bánh tiết, “Cùng cái tiểu thềm miêu dường như, Đào phủ đoán người thức ăn không thành?”

Nàng lắc đầu không ngừng, căng đến hai má phình phình, “Trong phủ cũng có ăn ngon điểm tâm, nhưng đều không phải mẹ làm.”

Này một câu nói được Ân Tuế Tình lại thương tâm lên, đem nàng kéo đến trước mặt, triu mền mà lau khô nàng đôi tay, “Ta còn làm mặt khác mấy thứ điểm tâm, chỉ cần người thích ăn, ngày mai ta làm người đều đưa đi Đào phủ.”

Đào πv từng tưng mắt, cúi đầu ở trên mặt nàng bay nhanh mà hôn một cái, “Ta lần này tới, là tính toán bồi mẹ nhiều ở vài ngày, mẹ tưởng đuổi ta trở về sao?”

Ân Tuế Tình vừa mừng vừa sợ, “Đây là thật sự?”

“Đương nhiên rồi.” Đào o truân học dấm ước kháng cô cô xé mi Canxi ㄟ tích liền hiến vật quý tựa mà làm người từng con dọn tiến vào, “Đây là ta tự mình cấp mẹ chọn, ngài xem nhan sắc hoa văn thích hợp sao?”

Nàng có này phân tâm, liền so cái gì đều quan trọng. Ân Tuế Tình ngữ mang nghẹn ngào: “Thích hợp, chỉ cần là kêu kêu chọn liền thích hợp.”

*

Ngoài phòng gió thu đại tác phẩm, gào thét tiếng gió đánh vào hạm cửa sổ thượng, này thanh ô ô, có vẻ trong nhà càng thêm an bình tường hòa.

Đào π tề tính biển hốt nật truy cầm giáo ôm mặc màu tiểu cái chung thích ý mà uống trà, trong tầm tay mấy đĩa điểm tâm bị nàng ăn hơn phân nửa, “A cha nói muốn tìm người, còn cùng xa phu đi đoạt lấy dây cương, ở trên đường cái thiếu chút nữa xảy ra chuyện. Ta lúc ấy liền ở trong xe ngựa, xe ngựa mất khống chế khi không cẩn thận đánh vào trên cửa sổ, liền thành như vậy.”

Nàng lời ít mà ý nhiều mà miêu tả một lần ngay lúc đó cảnh tượng, đảo không phải vì thế Đào Lâm Nguyên cầu tình, chỉ là cảm thấy hẳn là nói cho nàng thôi.

Nói xong ngẩng đầu lên, hồi lâu không thấy Ân Tuế Tình có bất luận cái gì phản ứng: “Mẹ, người còn ở oán hẳn sao?”

Ân Tuế Tình nhéo nhéo nàng mặt, cười hỏi: “Người cho rằng mẹ lúc trước lựa chọn hòa li, là vì đồ kia một hơi sao?”

Đào Σ hoàng đảo ai hiển nhiên là như vậy cho rằng.

Đời trước Ân thị mãi cho đến chết, đều ở cùng Đào Lâm Nguyên đồ khí, đời này vì sao nói buông liền buông xuống? Chẳng lẽ là bởi vì trong xe ngựa kia một phen lời nói nói chuyện? Đào κ giả chướng Argon hoàng ả

Ân Tuế Tình cho chính mình đồ một chén trà nóng, không nhanh không chậm nói: “Mới đầu nói muốn hòa li, xác thật có giận dữ thành phần. Nhưng mà nói ra kia một chốc, ta cảm thấy chính mình phá lệ nhẹ nhàng, giống như ban đầu chấp nhất kia phân cảm tình một chút cũng không quan trọng, thậm chí có chút buồn cười.”

Nàng cúi đầu nhấp một ngụm, bên môi ý cười ôn hòa: “Kêu kêu, người còn nhỏ, cảm tình sự tham không rõ. Bất quá mẹ nếu lựa chọn cùng hẳn hòa li, liền không tính toán cho chính mình để lối thoát. Những cái đó chuyện quá khứ liền đi qua, coi như ta làm một hồi hoang đường mộng, hiện giờ tỉnh mộng, ta đầu óc cũng nên đi theo thanh tỉnh.”

Đào Y Urani trong lòng ngực ngồi dậy, nghĩ rồi lại nghĩ, nhin không được hỏi: “Kia mẹ vì sao không đồng ý cùng Du quận vương hôn sự?”

Ân Tuế Tình bưng trà tay một đốn, hướng nàng xem ra: “Ai nói cho người?”

Việc này Sở quốc công không cùng bất luận kẻ nào nói qua, nàng cũng là hôm qua mới biết đến, kêu kêu từ đâu mà biết? Không nghĩ tới từ ngay từ đầu, Đào Tĩnh liền một năm một mười mà cùng nàng thuật lại.

Đào Phi so hỏi đối khả sự khả thiêm thư vì thế đành phải bán đứng Ân Trấn Thanh: “Đại cứu cứu cùng ta nói, hấn nói người vì thế cùng ông ngoại náo loạn tính tình, để cho ta tới khuyên nhủ người.”

Này vài vị huynh trưởng, thật là một cái so một cái ái nhọc lòng.....

*

Ân Tuế Tình rất là bất đắc dĩ, “Đừng nghe người cứu cứu, ta chỉ là cùng a cha nói việc này không vội, chờ một thời gian lại quyết định thôi, nào dám cùng hấn cẩu kính?”

Sở quốc công Ân Như hoạn có bệnh tim, phía dưới tiểu bối cũng không dám chọc hấn sinh khí, bình thường đều tận lực khiêm nhượng hấn, theo hấn ý, làm sao cùng hấn trí khí?

To như vậy trong phủ, chỉ có Ân Như cùng đào α tiểu ác kệp mưu \rangle mô R kiến khiển hiện hàm là chính mình hại đào Γ lại hơn nữa nàng là duy nhất ngoại tôn nữ, đối nàng có thể nói sủng đến vô pháp vô thiên. Khi còn nhỏ mấy cái biểu ca một đậu nàng, không đợi nàng đi mẹ nơi đó cáo trạng, Ân Như đã kén gậy gỗ giáo huấn đám kia tiểu tử.

Nghĩ đến ông ngoại một phen tuổi còn sinh long hoạt hổ bộ dáng, đào θ than (gọi, “Ta hôm nay trở về còn không có khách khí công đâu, hấn đi đâu?”

Ân Tuế Tình buông chén trà, quá trong chốc lát nói: “Du quận vương hôm nay tới trong phủ, bọn họ hẳn là ở trà thất uống trà.”

Đào θ sán hưng tư nga một tiếng, cố ý kéo dài quá thanh âm, tiến đến Ân Tuế Tình trước mặt tặc hề hề hỏi: “Mẹ gặp qua Du quận vương sao?”

Ân Tuế Tình như thế nào nhìn không ra nàng tưởng cái gì, bật cười, điểm điểm nàng đĩnh kiêu cái mũi, “Ta như thế nào hội kiến quá?”

Ngẫm lại cũng là, y theo Du quận vương cái kia nhạt nhẽo tính tình, khẳng định không thường tham gia yến hội, muốn gặp hẳn cũng chưa cơ hội. Đào λ tay chống cằm, cảm thấy bên chân có một đoàn lông xù xù đồ vật, cúi đầu nhìn lại, tướng quân đang ở vòng quanh nàng cổ chân xoay vòng vòng.

Nàng là sợ nhất ngựa, nhịn không được giòn giòn cười ra tiếng tới, đang muốn tránh né, nó liền đột nhiên nhảy đến trên giường, tự đắc này nhạc mà nằm ở đào trong lòng ngực, ai đều không phản ứng.

Tướng quân so mới vừa đưa tới khi trưởng thành một vòng, bộ dáng nhìn cũng khỏe mạnh. Ân thị nhìn qua đi, không phải không có cảm khái nói: “Đều lớn như vậy.”

Đào ψ viện lại bột sờ nó trên lưng mao, “Tướng quân về sau còn có thể lớn lên lớn hơn nữa, đến lúc đó ta mang đi ra ngoài, miễn bàn có bao nhiêu uy phong.”

Trước kia không cơ hội đem nó nuôi lớn, lần này nói cái gì đều phải bảo vệ tốt nó.

Nàng thành công bảo vệ mẹ, mặc dù không phải gia đình hoà thuận vui vẻ, lại đã là thập phần thỏa mãn. So với đời trước cửa nát nhà tan, chia năm xẻ bảy kết cục, này có lẽ đã là kết cục tốt nhất.

*

Ở Sở Quốc Công phủ trụ hạ đầu hai ngày, đào cơ hồ không có nhân hạ công phu.

Chỉ là thăm năm vị mợ liền hoa suốt một ngày, nhưng đem nàng mệt đến quá sức. Đại để là bị cứu cứu ảnh hưởng, năm vị mợ đãi nàng cũng là thập phần nhiệt tình, thế cho nên đào trở lại diều Hương Cư sau, phủng về tới một đồng lớn châu báu trang sức, điểm tâm ăn vặt.

Mệt về mệt, đối với thu lễ vật việc này, đào vẫn là thập phần vui mừng. Nàng đem đồ vật nhất nhất thu thập hảo, xú mỹ mà từng cái lau lau, đối Ân Tuế Tình khoe khoang nói: “Mẹ, ta cảm thấy chính mình thật là quá làm cho người ta thích.”

Ân Tuế Tình đã buồn cười lại bất đắc dĩ, từ nàng làm âm ỉ, “Nơi nào làm cho người ta thích?”

Đào Π viêm ước hà huyền luân cát con hờ lương “Nơi này cùng nơi đó, toàn bộ!”

Thật là có như vậy da mặt dày người, liền phía dưới nha hoàn đều nhin không được ha ha mà cười, bị đào ỷ ỷ khấn hư tang tất cả đều thành thành thật thật mà cúi đầu, “Cô nương nói được cực kỳ.”

Cái này tiểu quý linh tinh, Ân Tuế Tình nhưng xem như lấy nàng không có biện pháp, cũng không biết ngày sau ai có kia bản lĩnh, có thể hàng được nàng.

Hôm sau trời sáng khí trong, gió mát sượng sượng, Tam cứu cứu tiểu nhi tử ân trúc nói muốn trát cái giấy điều đưa cho nàng. Đào Φ hàng đêm hoàng khâm điểu mười hai tuổi tiểu cô nương, đối loại sự tình này nhắc không nổi bao lớn hứng thú, nhưng nếu là tiểu ca ca mời, nàng tự nhiên đến trang thật sự vui vẻ.

Ân trúc so nàng lớn một tháng, ở Quốc công phủ đứng hàng thứ bảy, phía trên mấy cái ca ca đều không yêu mang theo hẳn chơi, phía dưới hai cái đệ đệ lại quá tiểu, chỉ có đào ỹ đàm đà đồng xấp

xỉ, cố tình nàng lại không thường tới. Hiện giờ thật vất vả nhiều ở vài ngày, ân trúc liền mời nàng cùng nhau ở hậu viện thả diều.

Quốc công phủ hậu viện rất lớn, thúy trúc từng bách, đình hóng gió hoa mộc.

Mới đầu đào ỵ hoàng tài hành tị ừ nhưng mà nhìn ân trúc đem chim én diều phóng tới bầu trời, nàng tính trẻ con quá độ, đi theo ân trúc cùng nhau ngửa đầu, ánh mắt đuổi theo kia chỉ càng lên càng cao diều. Quá trong chốc lát thật sự tâm ngửa khó nhịn, cùng ân trúc thương lượng nói: “Làm ta cũng phóng trong chốc lát đi?”

Ân trúc khuôn mặt thanh tú, cười khi bên trái gương mặt có cái thật sâu má lúm đồng tiền, hào phóng mà đem sợi bông đưa tới nàng trong tay: “Người chậm rãi buông ra dây thừng, đi theo diều cùng nhau chạy là được.”

Đào ỵ tị ẻ châu cháu hư để khỏn phạt chiếu hấn nói đi phía trước chạy, một bên chạy một bên ngửa đầu nhìn bầu trời thượng.

Nàng thực mau là có thể thượng thủ, chỉ chốc lát sau đem con diều phóng đến lão cao, treo ở bầu trời chỉ còn lại có bàn tay đại một chút. Ân thẻ tre thẳng đối nàng lau mắt mà nhìn, “Người thật sự lần đầu tiên thả diều?”

Đào ỵ hân giới xẻo bàng hoàng, bất chấp cùng hấn nhàn thoại, quay đầu tiếp tục túm diều đi phía trước chạy.

Bất tri bất giác đi mau đến tiền viện, nàng một lòng một dạ nhìn chằm chằm bầu trời diều, này đây không chú ý phía trước đi tới đoàn người.

*

Sở quốc công Ân Như cùng Ngụy Vương Giang Hành một đạo đi ở đằng trước, phía sau đi theo hai gã người hầu, chính hướng hậu viện cờ thạt đi đến.

Ân Như tóc mai hoa râm, lại tinh thần quắc thước, cười ha hả mà đáp lại Giang Hành nói: “Lần này ngươi không cần làm ta, ta cũng không tin không thắng được ngươi một hồi!”

Giang Hành cười khẽ, “Ta nhưng chưa từng làm quá ngươi.”

Nói ngược mắt, vừa lúc một mặt màu vàng hơi đỏ thân ảnh xâm nhập tầm mắt, cùng với thanh thúy mềm mại tiếng hô: “Hảo cao nha!” Như ré mây nhìn thấy mặt trời, khiến người trước mắt chột sáng ngời.

Tiểu cô nương cười khi đôi mắt cong cong giống hai nha tiểu nguyệt lượng, chiếu đến mãn viên sắc thu rực rỡ lấp lánh. Ước chừng là chạy trốn mệt mỏi, tô má tằm ra tinh tế mờ hôi, bạch thấu phấn, ngọc tịnh hoa minh.

Nàng hình như có sở giác, hơi hơi quay đầu, lúc này mới phát hiện bọn họ.

☆, chương 25 đánh cò

Đào ε nãi mỗi dư ân trúc cùng bọn nha hoàn cũng chưa đuổi theo.

Nàng ô đồng sáng ngời, đặc ý dào dạt mà chạy đến Sở quốc công trước mặt, má đào non mềm, hai yếp doanh doanh, trong thanh âm lộ ra cổ tự hào: “Ông ngoại mau xem, ta đem con điều phóng đến hảo cao!”

Nói giờ giờ lên trong tay sợi bông, ý bảo hẳn hướng bầu trời xem. Kia chỉ hắc bạch chim én điều đã biến thành một cái điểm đen nhỏ, Sở quốc công nheo lại đôi mắt phỉ thật lớn kính nhi mới nhìn đến, liên thanh khen nói: “Hảo, hảo. Vẫn là kêu kêu lợi hại, ân trúc kia tiểu tử nhưng phóng không được như vậy cao!”

Vừa vắn ân trúc từ phía sau tới rồi, đem những lời này nghe xong đi vào, lập tức bắt mãn mà phản bác: “Ông nội, ngài còn không có ta phóng đến cao đâu.”

Sở quốc công bị hấn bóc gốc gác, mặt mũi thượng không nhin được, “Tiểu tử ngươi nói bậy gì đó, ta khi nào phóng đến không ngươi cao?”

Ân trúc đang muốn nói hôm trước ở hậu viện, vừa thấy ông ngoại bên người còn có một người, hấn là nhận được Giang Hành, vội lễ tiết đầy đủ mà hành lễ: “Gặp qua Ngụy Vương.”

Đào Π nha dam nghệ Hoàn phía sau ngọc trà, tiến lên kêu một tiếng ông ngoại, quay đầu nhìn về phía một bên Giang Hành kêu lên: “Ngụy Vương cứu cứu.”

Bởi vì Giang Hành giúp nàng rất nhiều hồi, đào σ nha không bằng đòi trước như vậy sợ hấn, ngược lại có loại thân cận cảm. Hấn lần trước làm nàng trực tiếp kêu cứu cứu, nhưng nàng trong lén lút nghĩ nghĩ, vẫn là không dám quá được một tấc lại muốn tiến một thước. Ngày đây lúc này gặp mặt, như cũ xưng hô hấn vì “Ngụy Vương cứu cứu”.

Giang Hành đối này không để bụng, ngẩng đầu nhìn nhìn giữa không trung điều, “Đây là chính ngươi phóng?”

Nói lên cái này nàng liền tự hào, không nghĩ tới chính mình lần đầu tiên thả điều, lại có như thế xuất sắc tài năng. Nàng kiêu ngạo mà cong lên phần môi, “Là ân trúc phóng tới một nửa cho ta, bất quá hấn không có ta lợi hại.”

Ân trúc ở bên bữu môi, lười đến cùng nàng cãi cọ, dù sao nàng hỏi lâu mới đến một lần, khiến cho nàng nhiều đắc ý trong chốc lát.

Nhóc con trên trán bố một tầng mồ hôi, nàng giơ lên tay áo tùy ý lau hai hạ, lộ ra một đôi tinh lạng thanh triệt con ngươi, mắt trông mong mà nhìn hấn, giống như đang chờ đợi hấn tán dương. Giang Hành quả nhiên không có làm nàng thất vọng, cười khen ngợi câu: “Rất lợi hại.”

Đào π mục ý đủ mà nheo lại thủy mắt, hôm nay chơi đến thống khoái, liền làm ngọc trà thu hồi sợi bông, đem bầu trời điều kéo

xuống tới. Đại khái là nàng phóng đến quá cao, thu hơn nửa ngày mới thu hảo, đào PP này tần chủy tổn lạc đồ r ngôn thầm tranh đối ân trúc nói: “Người nói đây là tặng cho ta?”

Ân trúc tuy rằng chỉ so nàng đại một tháng, nhưng từ trước đến nay lấy ca ca tự cho mình là, toại hào phóng mà vậy vậy tay nói: “Tặng cho người.”

Đào hoan hô một tiếng, đừng nhìn nàng một lần nữa sống cả đời, trong xương cốt như cũ ấu trĩ thật sự. Đây là nàng mới vừa phát hiện trong lòng hảo, vội làm ngọc trà tiểu tâm gửi: “Ta ngày mai còn muốn thả diều.”

Ngày mai cái ân trúc muốn đi học đường đi học, không thể bồi nàng, tiếc nuối hỏi: “Người lần này sẽ ở vài ngày?”

Đào πy hân giới quyết khởi năm cái ngón tay, trắng nõn đầu ngón tay oánh nhuận tựa ngọc, tiểu xảo cân xứng.

Ân trúc ngẫm hiểu, trên mặt lộ ra nhẹ nhàng ý cười, “Ta đây lên lớp xong lại đi tìm người!”

“Hảo nha.” Nàng cùng ân trúc ước định hảo thời gian, đang muốn hỏi diều Hương Cư khi, thấy Sở quốc công cùng Giang Hành chưa đi xa, thuận miệng hỏi một câu: “Ông ngoại cùng Ngụy Vương cứu cứu đi đâu?”

Ân Như trêu ghẹo nói: “Đi chơi cờ, kêu kêu có nghĩ quan chiến?”

Đào ı cang trong đó không thú vị, vội vàng trống bỏi tựa mà lác đầu. Bọn họ hai cái ở kia chơi cờ, nửa ngày đều không nói một câu, nàng đi có ý tứ gì? Còn không phải ngồi yên.

Nhưng mà nàng còn không có mở miệng cự tuyệt, Ân Như liền sửa lời nói: “Vừa lúc người tới giúp chúng ta nhìn, xem Ngụy Vương có phải hay không cố ý bại bởi ta. Nếu là nhìn ra cái gì manh mối, ông ngoại liền chọn một con lương câu tặng cho người.”

Đào T giới ngạch mẫu.

Bởi vì bệnh tim duyên có, Đào Lâm Nguyên cùng Ân thị đều không cho nàng cưới ngựa, trong phủ chuồng ngựa cơ bản cùng nàng vô duyên. Nhưng nàng vẫn là thích mã, thích trên lưng ngựa tung hoành ngang dọc cảm giác, mặc dù không thể cưới chạy vội, ngẫu nhiên nhìn một cái cũng là thực thỏa mãn.

Nàng cân nhắc trong chốc lát, vẫn là không chống cự trụ dụ hoặc, “Ông ngoại giữ lời nói?”

Ân Như cười to, “Ta khi nào đã lừa gạt các ngươi!”

Ngôn xong đi ở đằng trước, không cần nha hoàn nâng, cười ha hả mà sờ sờ hai tán râu tóc. Hấn nhưng thật ra không sợ đào v thấp đằng ốc 厶 bầu khuể liền tính hấn đưa nàng một con lương câu, nàng cũng không cơ hội kỵ đi ra ngoài, nhiều nhất sờ sờ, làm nàng quá qua tay nghiệm mà thôi.

Đào T quắc hành đi ở mặt sau, nàng thoáng sau này lui lui, sai khai nửa bước khoảng cách. Nếu không sóng vai cùng hấn đi cùng một chỗ, thật sự áp lực thật lớn.

Không ngờ tưởng Giang Hành dừng một chút, hướng nàng xem ra: “Ngươi còn dám cưới ngựa?”

Lần trước nàng ở ngoài thành bỗng nhiên bệnh phát, cho hấn để lại rất sâu ấn tượng. Giang Hành đầu một hồi cảm thấy có người như vậy yếu ớt, hấn vừa quay đầu lại, nàng liền hơi thở thoi thóp mà ngã trên mặt đất.

Đào X nói hấn hiểu lầm, vội vàng giải thích nói: “Ta sẽ không cưới, ta chính là nhìn xem.”

Rốt cuộc cưới ngựa là nàng duy nhất yêu thích, bắt đắ dĩ bị tước đoạt, tốt xấu làm nàng đỡ ghiền cũng thành. Nghe được nàng như vậy giải thích, Giang Hành cúi đầu cười cười, chưa nói cái gì.

Đào Σ hoài Trúc đất chúc hài rút cùng túc tư tụng k tài súc tuần

Hắn thân cao chân dài, bởi vì chiều cổ nàng bước chân, này đây vẫn luôn chậm rì rì mà đi ở bên người nàng, “Cười người không dài giáo huấn.”

Lời này nói được đào Σ Hoàn ti tứ chơi buồn bực mà cổ lấy hai má, muốn phản bác lại không kia lá gan. Nề hà nghẹn một đường, vẫn là nhịn không được nói cho hắn: “Ta không phải không dài giáo huấn, ta cũng biết ngã một lần khôn hơn một chút.”

Phía trước chính là cò thắt, Ân Như đã đẩy ra thẳng linh môn đi vào, bọn họ còn kém vài bước lộ liền đến.

Giang Hành dừng lại, lược cảm kinh ngạc nhìn về phía nàng.

-----oOo-----

Phần 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào μ đầu, thẳng lẳng lẳng mà nghênh coi hấn hai mắt: “Chính là nếu có một ngày ta bỗng nhiên đã chết, lại liền thích sự cũng chưa đã làm, không phải quá đáng tiếc sao? Nghe vậy Giang Hành dừng một chút, suy nghĩ nàng này một phen lời nói, “Ngược lại ngon chi, nếu bởi vì làm thích sự mà chết, này liền đáng giá sao?”

Đào χ V để để ngạc khốn phạt “Đáng giá.”

Giang Hành bật cười, vẫn là đem nàng đương tiểu hài tử đối đãi: “Luận điệu vớ vẩn!”

Dứt lời không hề để ý tới nàng, đi theo Ân Như phía sau nhập phòng, cũng không biết đem nàng lời nói mới rồi nghe đi vào không có. Đào đi mau hai bước, đuổi qua hấn nện bước, đi vào cờ thất.

Cờ thất cùng thư phòng nghĩ thông suốt, trung gian lấy một phiên bác cổ giá vì ngăn cách. Giá thượng bày Ân Như mấy năm nay bắt được quý trọng đồ cổ, đào π biêm muội hoán súc liền thấy phía trên lại thêm mấy thứ tân đồ vật.

Bác cổ giá mặt sau có một trương sơn đen bàn con, mặt trên bày một bộ bàn cờ, Ân Như cùng Giang Hành đó là ở chỗ này đánh cờ. Đào quá khứ thời điểm, bọn họ đã phân biệt ngồi ở hai bên. Liếc mắt một cái nhìn lại, Ân Như cầm bạch tử, Giang Hành cầm hắc tử, bạch cờ đã rơi xuống một tử.

Khi còn nhỏ bị bắt nhìn Sở quốc công chơi cờ, số lần nhiều, đào X ách quan kị tư bào hoảng. Bất quá nàng vẫn là đối này không có hứng thú, đơn giản đi bên cạnh thư phòng chọn bồn tiền triều đã sử, ngồi ở một bên phủng đọc đến mùi ngon.

Ân Như thường thường làm nàng xem một cái, lúc này nàng liền thích hợp mà truy phỏng một hai câu: “Ông ngoại này cờ hạ đến thật diệu.”

Mỗi khi lúc này Ân Như liền vui rạo rức mà uống một miệng trà, ngữ khí rất là tự hào: “Nhiều năm xuống dưới, ta cờ nghệ nhưng chưa bao giờ lui bước.”

Giang Hành cười hướng nàng xem ra, đào P khỏn nhôm đưa luật xuy phạt bộ dáng nghịch ngợm, vùi đầu tiếp tục xem chính mình thư.

*

Này một ván ước chừng hạ một canh giờ, cuối cùng lấy bạch tử cùng đường chấm dứt, Ân Như tức muốn học máu mà đứng lên: “Người chờ, chúng ta ngày khác lại đến một ván!”

Ngay từ đầu là hấn làm Giang Hành không cần làm hấn, hiện tại thua lại không cao hứng.

Giang Hành xoa xoa giữa mày, này một ván hạ đến pha phí tinh lực, “Bổn vương tùy thời phụng bồi.”

Ân Như tại chỗ đi rồi hai vòng, vẫn là không có thể nguôi giận, thật sự quá không cam lòng, rõ ràng thiếu chút nữa là có thể xoay chuyển càn khôn, cố tình lộ đều bị tiểu tử này phá hỏng! Hấn làm người tiến vào pha trà hàng hỏa, vừa lúc cờ trong phòng lá trà bị hấn uống xong rồi, hấn liền đứng dậy đi thư phòng tìm kiếm, “Người đợi chút.”

Giang Hành đang muốn đáp ứng, vừa nhắc đầu hấn đã đi rồi.

Trong phòng chỉ còn lại có pha trà tiểu đồng cùng hai cái không biết tên nha hoàn, còn có một bên đoản trên giường ngủ say đào A

Sớm tại bọn họ hạ đến một nửa thời điểm, đào P trù thắng nghiệt mục đương tư qua đi. Nàng đầu hạ còn gối kia bổn dã sử, nòng đậm mảnh dài lông mi che lại sáng ngời hai tròng mắt, ở trắng tinh làn da

thượng đánh hạ một vòng bóng ma, phần môi khẽ mở, hô hô đang ngủ ngon lành.

Giang Hành nhìn một lát, ho nhẹ một tiếng, ý bảo hai bên nha hoàn đánh thức nàng.

Đào y duyệt duyên ngây ngốc quý nha súc phỏng chừng chính mình cũng không biết khi nào đã ngủ. Quyện quyện mà xoa đôi mắt nhìn nhìn bốn phía, thanh âm mẫn hàm ngủ âm: “Hạ xong rồi sao?”

Giang Hành nói thanh là: “Hạ xong rồi.”

Nàng lại hỏi: “Ông ngoại đâu?”

Không đợi Giang Hành trả lời, Sở quốc công đã từ bác cỗ giá bên kia đi đến, trong tay cầm một hộp năm nay tân xuân ngắt lấy lá trà. “Tới thử xem cái này.....”

Nói còn chưa dứt lời, nhìn đến đào π nha chơi nhện không được cười nói: “Có người ngủ đi qua, ta chính là xem đến rõ ràng, xem ra cùng kia con ngựa là chú định có duyên không phận.”

Đào P quyết dửu dư “Ta nhìn nửa cục, ông ngoại hẳn là cho ta một nửa.”

Ân Như làm kinh ngạc trạng: “Chẳng lẽ muốn ông ngoại chém hai chỉ vó ngựa cho người?”

Đào P hoàng nói chọc cười, phủng bụng oai ngã vào một bên, cười xong mới nghiêm trang nói: “Năm nay đầu xuân có vây săn đại tái, nghe a cha nói có thể mang gia quyến, ông ngoại mang lên ta được không?”

Nàng biết Đào Lâm Nguyên vì thân thể của nàng suy nghĩ, là nhất định sẽ không đáp ứng mang nàng đi. Chính là nàng thật muốn đi gặp, liền tính không cười mã cũng hảo, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Sở quốc hiệp hội đáp ứng nàng khẩn cầu.

Nguyên bản Ân Như cũng không đáp ứng, nhưng không chịu nổi nàng luôn mãi khẩn cầu, vì thế nhả ra nói: “Chỉ cần người không có việc gì, ông ngoại nhất định mang lên người.”

Đào kinh hỉ không thôi, quay chung quanh Ân Như nói rất nhiều lời hay.

Nói xong đôi thượng Giang Hành sâu không thấy đáy hai tròng mắt, nàng nhớ tới đời này chính yếu mục đích, vì thế gãi gãi gương mặt hỏi, “Đến lúc đó Ngụy Vương cứu cứu cũng đi sao?”

Giang Hành chuyển trong tay chén trà, chậm rãi ứng thanh: “Đi.”

Hắn quả nhiên sẽ đi, kia nàng liền càng đến đi. Bình thường liền không nhiều ít cơ hội tiếp xúc, đương nhiên đến thừa dịp vậy sẵn đại tái biểu tỏ lòng trung thành, đỡ phải hắn đăng cơ lúc sau, cái thứ nhất thu thập đó là Đào gia.

Liền trước mắt tình huống xem ra, hắn hẳn là không chán ghét nàng đi?

Đào qua lại cân nhắc, cuối cùng cũng không có thể được ra cái chuẩn xác đáp án.

Nếu bọn họ hạ xong cờ, nàng liền không lý do lại lưu lại. Đào Ω Ân Như cáo lui sau, liền trước một bước rời đi cờ thất.

*

Nghe nói đêm đó Sở quốc công đem Giang Hành lưu lại dùng bữa, đáng tiếc Đào Ω Ân Tuế Tình ở diêu Hương Cư khai tiểu tảo, không có đến chính đường đi.

Nàng kỳ thật muốn hỏi một chút Giang Hành, hắn từng nói giúp nàng rèn luyện tướng quân sự còn giữ lời sao? Lần trước bởi vì cha mẹ hòa li, nàng vi phạm hai người chi gian ước định, cũng không biết hắn sinh khí không có, còn có thể hay không mang nàng đi khâu di sơn?

Nếu có thể đi thì tốt rồi, nàng liền không cần mỗi ngày như vậy vất hết óc mà nghĩ như thế nào tiếp cận hẳn.

Đào T duyên muội thường hạp bọn phình phình, cố tình bộ dáng còn rất buồn phiền, Ân thị nhin không được chọc chọc nàng gương mặt, trêu ghẹo nói: “Làm sao vậy, có tâm sự?”

Đào α vội nhai nhai nuốt vào, mềm như bông mà dối nói: “Mẹ, ta nào có cái gì tâm sự a, ta tưởng cái gì còn không đều nói cho ngài.”

Ngẫm lại thật đúng là, này tiểu cô nương xưa nay tàng không được tâm sự, một có chuyện gì đầu một cái liền tìm nàng thương lượng. Ân thị đối nàng lời nói tin tưởng không nghi ngờ, cười hỏi câu: “Kia mới vừa rồi người ở phiền não cái gì?”

Đào X trước hỏi đổi câu li đông Giang Hành sự, nói ra e sợ cho nàng sẽ nghĩ nhiều, vì thế tròn mắt xoay chuyển, cơ linh mà xoay đề tài: “Ta suy nghĩ mẹ nếu gả cho Du quận vương, có thể hay không liền không đau ta? Ngài ngày sau dọn đi Du quận vương phủ, chúng ta gặp mặt cơ hội càng thiếu, ta sẽ nhin không được tưởng người.”

Nàng chỉ là vì nói sang chuyện khác thuận miệng nói nói, không ngờ tưởng Ân thị đương thật, bông chén dũa nghiêm túc nói: “Liền tính ta gả cho hẳn, kêu kêu, người vẫn như cũ là mẹ nhất bảo bối hảo khuê nữ.” Nói xong cười, nghĩ chính mình quả nhiên bị nàng mang hồ đồ, “Bát tỵ còn không có một phiết sự, người tưởng cái này làm cái gì?”

Đào Ω tá mà dựa đi lên, ôm nàng gọi vài thanh “Mẹ”, một tiếng so một tiếng mềm mại, nghe được nhân tâm đều phải hóa.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới còn có một chuyện, đứng lên đi vào trong phòng, “Mẹ chờ ta một chút.”

Lục tung hảo một thời gian, rút cuộc từ vài vị mợ đưa trang sức trong hộp tìm ra một khối ngọc bội. Liền tính nàng khả năng sẽ cùng Đoạn Thuần trở thành huynh muội, rút cuộc hai người nam nữ có

khác, không thể tùy ý thu đồ vật của hắn, toại thành thành thật thật mà nói cho Ân thị: “Đây là đoạn quả hồng lần trước tới tặng cho ta ngọc bội, hắn nói về sau nếu có yêu cầu, có thể cầm cái này đi vương phủ tìm hắn.”

Ân thị tiếp nhận nhìn nhìn, ngọc bội là tốt nhất bạch ngọc sở chế, ngọc trung gian còn ẩn Đoạn Thuần tự, vừa thấy liền biết ý nghĩa phi phàm.

Này đoạn thể tử hào phóng về hào phóng, nhưng ngọc bội rốt cuộc là bên người chi vật, sao có thể dễ dàng liền đưa cho một cái chưa xuất các cô nương? Liên tính cô nương này khả năng trở thành hắn muội muội cũng không được.

Ân thị giữa mày nhẹ tằm, đệ còn cho nàng nói: “Kêu kêu, này ngọc bội người không thể lưu lại. Nếu có cơ hội, nhân lúc còn sớm trở về cấp thể tử.”

Đào thực hiểu chuyện, rõ ràng Ân thị là vì nàng suy xét, gật gật đầu nói: “Ta đã biết, mẹ.”

*

Nhưng mà không đợi đào φ dễ nôn sẽ còn cấp Đoạn Thuần, Đoạn Thuần liền lại lần nữa tới cửa bãi phỏng.

Nguyên bản việc này cùng đào ξ huân ngột một cái ở hậu viện, một cái tại tiền viện, như thế nào đều chạm vào không mặt mới là. Nhưng mà vừa khéo hôm nay cầm tú các đem nàng quần áo mùa đông hình thức chế tạo gấp gấp ra tới, đào P ngốc hoài chờ mong, một hai phải tự mình đi nhìn xem, hai người liền tại tiền viện ảnh bích không hề dự triệu mà gặp được.

Đào φ A tô Q giáp không rõ hắn vì sao lại tới?

Đoạn Thuần so nàng trước có phản ứng, kia trương lãnh đạm trên mặt nhìn không ra cái gì biểu tình: “Ra cửa?”

Đào Φ khốn phạt thiếu chút nữa buột miệng thốt ra hỏi hấn như thế nào lại tới nữa, cũng may đầu óc kịp thời đánh cái cong nhi, “Thế tử xin chờ một chút.” Dứt lời vội vàng làm ngọc trà trở về lấy ngọc bội, may mắn điều Hương Cư khoảng cách nơi này không xa, y theo ngọc trà cước trình hấn là thực mau là có thể trở về.

Đãi nàng thờ hồng học mà sau khi trở về, đào Π nhai gỗ đội nhằm ngụ cầu Đoạn Thuần: “Vật ấy ta không thể thu, còn thỉnh thế tử thu hồi đi.”

Đoạn Thuần xem đều không xem một cái, “Đưa ra đi đồ vật không có lại phải về tới đạo lý.”

“Chính là.....”

Đào τ hành 丅 bảo kia hấn đưa nàng ngọc bội là có ý tứ gì? Thật hỏi hận lúc trước đầu óc một hồ đồ, đã bị hấn lừa dối mà nhận lấy, hiện tại thứ này tựa như cái phồng tay khoai lang, lấy cũng không phải còn cũng không phải.

Nàng rút cuộc nghĩ ra một cái lý do: “Nếu là cho người khác biết, sẽ đưa tới phê bình.....”

Đoạn Thuần nghĩ nghĩ, ánh mắt nhìn về phía nơi khác: “Dù sao về sau sẽ trở thành người một nhà, này ngọc bội tính không được cái gì.”

Người một nhà?

Đào P hoàng này ba chữ nói ngốc, hảo nửa ngày mới phản ứng lại đây: “Du quận vương đã quyết định muốn cưới mẹ làm vợ?”

Đoạn Thuần gạt đầu, “Là có này tính toán.”

Hấn hôm nay tới mục đích, đó là cùng Sở quốc công thương nghị việc này. Hấn muốn cho Du quận vương trước cùng Ân Tuế Tình thấy thượng một mặt, đỡ phải thành thân ngày đó đoạn nghiêm nhận sai người.

Đào Ƨ đường tẩu trật đạp vẫn là không nhin xuống hỏi: “Du quận vương..... Sẽ nhớ kỹ mẹ mặt sao?”

Đoạn Thuần một đốn, kỳ quái mà nhìn nàng một cái, có lẽ là không nghĩ tới nàng cứ nhiên biết việc này. Du quận vương không nhớ được người khác mặt, việc này không vài người biết, bởi vì hắn đối mặt người ngoài khi, đều là một bộ thanh cao lãnh đạm bộ dáng. Người khác đều cho rằng hắn khinh thường theo chân bọn họ lui tới, kỳ thật hắn chỉ là không nhớ được bọn họ là ai thôi.

Hắn ăn ngay nói thật: “Khó mà nói.”

Đào Ƨ phân tò mò, “Kia lúc trước Du quận vương là như thế nào nhớ kỹ Vương phi mặt?”

Nói xong mới tỉnh ngộ chính mình nói sai rồi lờn nói, vội vàng im tiếng. “Thực xin lỗi, ta.....”

Du quận vương phi ở sinh hắn khi khó sinh mà chết, có thể nói Đoạn Thuần từ sau khi sinh, chưa bao giờ gặp qua hắn mẹ một mặt. Nàng như vậy hỏi thật sự thất lễ, áy náy mà nhìn hắn, một đôi thủy mắt ướt đầm dề mà, bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu ảo não.

Đoạn Thuần vẫn chưa để ở trong lòng, đem từ hạ nhân trong miệng nghe được nói nói cho nàng: “Mẫu thân trên mặt có một khối bớt, phụ thân đó là bằng cái này nhận nàng.”

Đào Ƨ bãi bùng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên tâm sinh một kế, “Ta có biện pháp!”

Đoạn Thuần như suy tư gì mà nhìn về phía nàng, bất quá nàng không tính toán nói như vậy ra tới, tuyệt thân chuẩn bị đi trên đường xem quần áo mùa đông hình thức. Đột nhiên nhớ tới còn có cái gì không còn hắn, ngừng ở tại chỗ trích trực: “Kia này ngọc bội.....”

“Người nhận lấy đi.” Đoạn Thuần khoanh tay, môi mỏng nhấp thành một cái tuyến, “Coi như là huynh trưởng đưa muội muội lễ gặp mặt.”

Cái này lý do đảo nói được qua đi, đảo π mạch sợ miếu cái giận chơi thu hồi đi triều hấn ngọt ngào cười, “Cảm ơn ca ca.”

Cười xong cùng hấn từ biệt, xoay người nện bước nhẹ nhàng mà rời đi.

Nhưng thật ra Đoạn Thuần tại chỗ đứng hồi lâu, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

*

Cầm tú các quần áo không chỉ có đa dạng đẹp, liền kiểu dáng đều thực độc đáo. Đào Φ túi lộ hơn phân nửa đều là bọn họ khâu vá, chưa từng thất vọng quá.

Bọn họ quần áo thể hiện ở chi tiết trung, thí dụ như tay áo duyên mỗi một mảnh lá xanh, đều là từng đường kim mũi chỉ thân thủ thêu ra tới, có thể tưởng tượng trong đó tinh xảo. Đào xem qua hình thức lúc sau thực vừa lòng, làm cho bọn họ đuổi ở bắt đầu mùa đông trước làm tốt, đến lúc đó trực tiếp đưa đi Đào phủ trung.

Xem qua quần áo sau nàng lại đi đối diện trang sức cửa hàng một chuyến, làm Bạch Nhụy ngọc trà ở bên ngoài chờ, nàng tiến bên trong chọn lựa.

Ước chừng mười lăm phút sau mới ra tới, trong tay phủng cái sơn son phù điêu hộp, cũng không nói cho hai người là cái gì, liền đẹp đường hồi phủ.

Trở lại Sở Quốc Công phủ sau, nàng thẳng đến diêu Hương Cư, kêu kêu quát quát mà dò hỏi: “Mẹ, hôm nay trong phủ có phải hay không người tới?”

Ân Tuế Tình đang ở trong viện cây hoa quế hạ, trang dung thanh lệ, suy nghĩ sâu xa phiêu xa. Bị nàng nhiễu loạn suy nghĩ, mặt mày cong ra một mặt nhu hòa cười: “Người này quý nha đầu, có phải hay không đã biết cái gì?”

Đào Σ hoài dể huých giầu nàng, này đây đúng sự thật nói: “Ta hôm nay ra cửa gặp được đoạn thể tử, hấn nói có việc muốn tìm ông ngoại thương lượng.”

Dứt lời thấy Ân Tuế Tình biểu tình không lớn tự nhiên, liền thẩu tiến lên hỏi: “Mẹ, hấn cùng ông ngoại nói gì đó?”

Nàng tuy hỏi như vậy, nhưng trong lòng đã lớn ước đoán được bảy tám phần, nếu không Ân Tuế Tình liền sẽ không như thế khác thường. Mới vừa rồi nàng ở nàng phía sau đứng hơn nửa ngày, nàng đều không có phản ứng, này đây mới cố ý ra tiếng dọa nàng.

Ân Tuế Tình sợ nàng nghĩ nhiều, bỗn không muốn cùng nàng nói, nhưng bị nàng truy vấn đến cùng đường, vì thế liền đem Ân Như nói thuật lại một lần: “Người ông ngoại làm ta ngày sau cùng Du quận vương thấy một mặt, liền ở trong phủ hậu viện.”

Thục liêu đào Ψ hổ không phản đối, ngược lại nóng lòng muốn thử: “Kia mẹ liền cùng hấn thấy một mặt, không hảo sao?”

Ân Tuế Tình là gả quá một lần người, có một số việc liền không bằng chưa xuất các tiểu cô nương như vậy chú ý. Huống chi Sở quốc công đau nữ nhi, không nghĩ lại làm nàng chịu ủy khuất, việc hôn nhân này là phải hảo hảo chăm chước, vì thế liền an bài hai người tiên kiến thương một mặt, ngày sau như thế nào thả xem lại nói.

Cha mẹ hòa thuận cố nhiên quan trọng, nhưng là đào cảm thấy đời này nhất quan trọng, đó là làm mẹ bình an hạnh phúc. A cha không thể cho nàng đồ vật, nếu Du quận vương có thể cho, kia nàng tất nhiên sẽ không phản đối bọn họ kết thân.

*

Bất tri bất giác ở Sở Quốc Công phủ đã có năm ngày, hôm nay là cuối cùng một ngày, đúng là Du quận vương tới trong phủ nhật tử.

Đào π nháo hạnh tâm tô thao am sau, sáng sớm liền lên vì Ân Tuế Tình dọn dẹp. Quần áo đổi làm yên chi sắc hoa điều văn áo ngoài, tóc đen sơ thành tùy vân búi tóc, búi tóc thượng đùng hai chỉ lục ngọc hoa điều ngọc trâm, thanh nhã tùy ý, rồi lại không chỗ không ra tinh xảo.

Đãi trang thành sau, nàng lại làm Ân Tuế Tình chờ một chút, chạy tới buồng trong mang tới một cái hộp. Ân Tuế Tình thấy rõ bên trong đồ vật sau sửng sốt, “Làm gì vậy?”

Đào θ) chuẩn quyền đưa huyễn đoạn hạo tâm phùng ũ điền, đáp lại nói: “Làm Du quận vương nhớ rõ mẹ bộ dáng.”

*

Du quận vương giờ Ty đi vào Sở Quốc Công phủ, cùng Ân Như ở chính đường nói phiên lời nói, liền bị người hầu dẫn tới hậu viện.

Hậu viện loại không ít cây bạch quả, theo gió cùng nhau, bay xuống phiến phiến cánh hoa, trên mặt đất đã rơi xuống hơi mỏng một tầng. Đoạn nghiêm đi theo người hầu đi phía trước đi, nhớ tới chính mình nhiều năm tật xấu, ở trong mắt hẳn xem ai đều một cái dạng, này đây tâm tình rất là bình tĩnh, không có chút nào gợn sóng.

Phía trước có một cái bát giác đình hóng gió, từ xa nhìn lại, đình nội ngồi một người, xem tư thế tựa ở pha trà. Nàng phía sau lập hai gã nha hoàn, ngẩng đầu thấy Du quận vương lại đây, cúi đầu cùng nàng nói câu lời nói.

Ân Tuế Tình giương mắt ra bên ngoài nhìn lại, vừa lúc đoạn nghiêm đã đến gần, hai người tầm mắt chạm vào nhau, nàng hơi hơi mỉm cười.

Từ từ trong gió nhẹ, nàng mặt yếp nhu mỹ, đánh úp lại nhàn nhạt huân hương. Ngọc cơ trơn bóng, tế như ngưng chi, giữa mày một hạt hoa mai điển, rõ ràng mà ánh vào đoạn nghiêm trong mắt.

☆, chương 26 giao phong

Bay lá tả hoa quế trời mưa, có một cái tiểu cô nương ngồi nằm ở mỹ nhân trên giường, tư thái nhàn nhã, biểu tình điềm nhiên.

Nàng ngưỡng đầu xem xét đỉnh đầu hoa quế, vừa lúc có một mảnh cánh hoa dừng ở nàng giữa mày, cánh hoa nhu bạch, tuyết yếp càng kiều. Nàng chớp chớp hàng mi dài, kia cánh hoa liền dọc theo trơn bóng cái trán chảy xuống, che đậy khóe mắt nhỏ nốt ruồi đen, cuối cùng rơi vào thỏ nhướng trung, cùng mặt khác cánh hoa cùng nhau quy về bụi đất.

Đào nhìn ra được thần, sụp hạ tiểu báo tử kêu rất nhiều thanh cũng chưa được đến đáp lại, cuối cùng bực, đơn giản thả người nhảy đến trên giường, lại lưu loát mà nhào lên nàng gương mặt.

Trước mắt tối sầm, đào cả kinh ô oa một tiếng, bị nó thình lình xảy ra hành động sợ tới mức không nhẹ. Nàng lay động hai hạ, thiếu chút nữa từ trên giường ngã xuống đi: “Tướng quân!”

Tướng quân từ trên mặt nàng ngẩng đầu, đen lúng liếng đôi mắt nhìn chằm chằm hẳn, không dao động.

Hai chỉ mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, đào nắm nó sau cổ đem nó nhấc tới tới, trợn mắt giận nhìn: “Người có phải hay không da ngựa lap?”

Đáng tiếc nàng uy hiếp không có tác dụng, tướng quân hãy còn liếm liếm móng vuốt, căn bản không phản ứng nàng.

Tiểu gia hỏa này gần nhất càng ngày càng quá mức, không phải phác trên mặt nàng, đó là cắn nàng để giày, chính là không chịu thành thành thật thật mà đợi. Nàng giày đã bị nó lộng hư vài song!

Nó nghịch ngợm gây sự còn chưa tính, cố tình mỗi lần làm xong chuyện xấu còn một bộ cao ngạo tư thái, đối nàng khinh thường nhìn lại, nhưng đem đào ζ đến quá sức.

Lúc này cũng không ngoại lệ, nàng thật vất vả trầm tĩnh xuống dưới tâm tình, bị tướng quân như vậy một trợn lẩn, càng thêm tâm phù

khí táo.

Nghĩ mẹ ở hậu viện, nàng nâng lên trước mặt bát trà uống một hơi cạn sạch, thở ngắn than dài nói: “Cũng không biết mẹ hiện tại như thế nào.....”

Không biết nàng phương pháp hay không hiệu quả, càng không biết Du quận vương nhìn đến mẹ là cái gì phản ứng..... Chỉ cần tưởng tượng, nàng liền hận không thể lập tức vọt tới hậu viện đi, tránh ở một bên nghe lén hai người đối thoại.

Nguyên bản nàng là thật tính toán làm như vậy, lại sợ biến khéo thành vụng hỏng rồi bọn họ chuyện tốt, chỉ phải đè nén xuống trong lòng tò mò, lưu tại diêu Hương Cư tĩnh chờ kết quả.

Bạch Nhụy đi lên thêm trà, nghe được nàng này một tiếng thở dài, nhấp môi cười nói: “Cô nương cứ việc yên tâm, ngài chủ ý như vậy diêu, nhất định sẽ không có vấn đề.”

Chỉ hy vọng như thế đi.

*

Đào Ƨ chữ lưu hoạn củ bồng hạt quýt ㄟ nương chân ốc thụ giáo miệng đầy mềm hương, là Ân Tuế Tình cố ý vì nàng làm. Nàng ở tại Sở Quốc Công phủ đã nhiều ngày, Ân Tuế Tình cơ hồ dùng hoa quế đem sở hữu điểm tâm đều làm một lần, chỉ cần là nàng muốn ăn, nàng đều tận khả năng mà thỏa mãn nàng.

Trước kia ở Đào phủ Ân thị cũng thường làm điểm tâm, bất quá giống như cũng chưa mấy ngày nay ăn ngon. Đại để là đào Ƨ nói về sau loại này cơ hội không nhiều lắm, này đây phá lệ quý trọng duyên có đi.

Tốt như vậy mẹ, ngày sau rất có thể không hề thuộc về nàng cùng đại ca, đào Σ huy muốn tai tiên bột yêm tô sơn củ môn nhị K tức khắc buồn khổ mà nhú nhú mày, buông điểm tâm uể oải không vui

nói: “Mẹ gả vào Du quận vương phủ sau, có thể hay không chỉ nghĩ bên kia người, đem ta cùng đại ca cấp đã quên?”

Cứ việc Ân Tuế Tình từng cùng nàng bảo đảm quá, nhưng đào σ lan sát lời nói tàn mô sợ mẹ bị người đoạt đi.

Bạch Nhụy lại cho rằng nàng suy nghĩ nhiều, một lần phải đi hẳn trên vai hoa quế một bên trấn an: “Cô nương vì sao không đổi cái ý nghĩ ngấm lại? Phu nhân cùng Du quận vương kết vi liên lí sau, ngài không chỉ có nhiều một vị phụ thân, còn nhiều một vị huynh trưởng.” Nói một đốn, không lớn xác định nói: “Hơn nữa y nô tỳ xem, vị kia đoạn thể tử tựa hồ thực thích ngài, tương lai nhất định sẽ cùng đại công tử giống nhau đau ngài.”

Kính nàng nhắc nhở, đào o truân học xuy chưa cứu lui ngọc bội kia một màn.

Hắn từ đầu tới đuôi đều không có biểu tình, càng không toát ra cái gì cảm xúc, Bạch Nhụy đến tột cùng là từ đâu nhìn ra tới hẳn thích nàng?

Lại nói tiếp kia khối ngọc bội còn ở trên người nàng đâu, cũng không biết hẳn vì sao một hai phải đưa cho nàng. Đào γ lời nói nhan tu lộ li kê hốt nật thư miễn cho nàng lại nghĩ nhiều, tính toán chờ nàng cùng Du quận vương việc hôn nhân định ra tới sau lại nói. Đến lúc đó bọn họ đó là khác họ huynh muội quan hệ, thu cái ngọc bội hẳn là không tính cái gì.

Đoạn Thuần nói bọn họ sẽ là người một nhà, người một nhà này ba chữ thẳng tắp mà chọc tiến đào π nại viêm vĩnh tranh thật là ám áp.

Đời trước nàng nhất bản cùng, chỉ sợ cũng là đến từ người nhà thân tình. Mẹ mất sớm, a cha cả ngày đêm không về ngủ, đại ca rời nhà trốn đi..... Nàng gia chia năm xẻ bảy, đã sớm không ai để ý nàng chết sống, cho nên đời này có thể giữ được mẹ cùng đại ca, đó là nàng lớn nhất tâm nguyện.

Đến nỗi a cha..... Đòi trước đào φ vì xúc bàu, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng lúc ấy không ngừng một lần mà tưởng, nếu có thể lại tới một lần, nàng tuyệt đối sẽ không làm mẹ cùng hẳn ở bên nhau.

Hiện nay thật sự lại tới một lần, nàng thành công mà làm được, mẹ rời đi a cha, tránh thoát hương tiêu ngọc vẫn vận mệnh. Nguyên nhân chính là vì như thế, a cha đời này trước thời gian tình ngộ, phát hiện hẳn trong lòng trước sau ở mẹ.

Đáng tiếc chậm, Ân Tuế Tình đã không cần hẳn.

Bọn họ còn có lại hòa hảo tất yếu sao?

Nếu là hòa hảo, ai có thể bảo đảm sẽ không lại có cái thứ hai Lục thị?

Đào xem một cái viện ngoại, không dám dễ dàng kết luận. Rốt cuộc đòi trước mẹ sau khi chết, Đào Lâm Nguyên bên người nhưng chưa từng thiếu quá nữ nhân.

*

Hậu viện yên lặng, ngẫu nhiên có thanh phong phát quá lá khô thanh âm, rào rạt rung động.

Bát giác trong đình truyền đến tập người trà hương, sương trắng lượn lờ. Bốc hơi hơi nước lúc sau, là Ân Tuế Tình mông lung nhu mỹ mặt yếp.

Từ đoạn nghiễm tới sau, nàng chỉ cười nói một câu “Gặp qua Du quận vương”, liền lại vô hẳn lời nói, một lòng một dạ đặt ở trước mặt trà cụ thượng. Nàng không chỉ có điểm tâm làm tốt lắm ăn, càng là nấu đến một tay hảo trà, Ân Như thích nhất uống nàng nấu mao tiêm, đáng tiếc từ khi nàng gả đi Đào phủ sau, liền rất ít có cơ hội có thể uống tới rồi.

Nước trà nấu đến tam phí, Ân Tuế Tình lướt qua mặt trên trôi nổi bọt biển, hướng bên trong thêm một ít muối tinh viên. Nàng làm khởi sự tinh tới rất là chuyên chú, bên môi cong lên một mặt không dễ phát hiện độ cung, nhã nhặn lịch sự dịu dàng, cảnh đẹp ý vui.

Đoạn nghiễm ngồi ở đối diện ghế đá thượng, tầm mắt từ hoa văn màu phiến hoa sen chén trà thượng dời đi, dừng ở Ân Tuế Tình khuôn mặt thượng, mang theo một chút hiếm lạ.

Đại để là nàng giữa mày hoa điền dán gãi đúng chỗ ngứa, thế nhưng làm cả khuôn mặt đều hình tượng lên. Trán ve mày ngài, môi đỏ hào xỉ, rõ ràng hẳn xem tất cả mọi người một cái dạng, lúc này lại cảm thấy nàng cùng người khác đều bất đồng.

Như thế tươi sống minh diễm, trở hết tài năng.

Đoạn nghiễm còn cho là chính mình tật xấu trị hết, ngẩng đầu hướng nàng phía sau nha hoàn nhìn lại, nhãn nhãn mày, vẫn là phân không rõ hai người bộ dáng. Bọn họ mặt ở hẳn xem ra, đều lớn lên cùng cái dạng, chính là vì sao nàng mặt lại như thế rõ ràng?

Chính suy nghĩ khi, Ân Tuế Tình đổ một ly trà đưa đến hẳn trước mặt: “Du quận vương thỉnh chậm dùng.”

Đoạn nghiễm hoàn hồn, nói thanh tạ, nhìn cái trán của nàng nhin không được hỏi: “Đó là cái gì?”

Ân Tuế Tình hơi trệ, không nghe hiểu này không đầu không đuôi một câu. Thấy hẳn nhìn chăm chăm vào nàng giữa mày, ít khi hiểu được hẳn sở chỉ vật gì, liếm mắt cười nói: “Cái này kêu hoa điền, Du quận vương trước kia chưa từng gặp qua?”

Trường An thành từng một lần lưu hành giữa mày hoa lửa điền trang dung, nghe nói là từ trong cung truyền ra tới, ngoài cung nữ tử tranh nhau noi theo chi. Gần mấy năm tuy không bằng trước kia như vậy thịnh hành, nhưng vẫn là có không ít cô nương thích dán, hẳn như thế nào sẽ không biết đâu?

Đoạn nghiễm là thật không biết, một là hẳn nhận thức nữ tính thiếu, nhị là hẳn bình thường rất ít ra cửa. Mặc dù ra cửa, cũng không chú ý nữ nhân trên mặt trang dung, bởi vì thật sự nhìn không ra có gì khác biệt.

Hôm nay là đầu một hồi cẩn thận quan sát ngoạn ý nhi này, hẳn chậm rãi phẩm một miệng trà, khôi phục nhất quán thanh cao tư thái, “Chưa thấy qua.”

Ân Tuế Tình không biết hẳn hoạn có mặt manh chứng, đào σ vụng các cữu cữu cùng nàng nói qua, ân gia mấy huynh đệ rồi lại cho rằng đào Ω li ti túng, không ngờ nghĩ đến đầu tới, ai cũng chưa cùng nàng đề qua việc này.

Ân Tuế Tình chỉ cảm thấy người này thanh lãnh khó tiếp cận, cũng không biết trong đó nội tình. Nếu hẳn không nói lời nào, bên kia từ nàng mở đầu hảo, bằng không hai người tại đây làm ngồi thật là xấu hổ. “Du quận vương nói vậy gặp qua gia phụ cùng huynh trưởng?”

Đoạn nghiễm hồi tưởng phía dưới mới ở chính đường tình cảnh, hình như là ra tới vài người, nhưng hẳn không nhớ được ai là ai. Lược một suy nghĩ, gật đầu nói: “Gặp qua.”

“Bọn họ hẳn là cùng người nói chuyện rất nhiều.” Ân Tuế Tình đứng dậy vì hẳn thêm trà, thanh âm từ từ, lại lộ ra cổ kiên định chi khí, “Nhưng ta chỉ có một câu tưởng nói, kêu kêu cùng tĩnh nhi là ta hài tử, bất cứ lúc nào ta đều sẽ không bỏ bọn họ với không màng.”

Du quận vương cầm trong tay chén trà, thấp giọng đáp: “Người yên tâm, ngày sau hai nhà nếu có thể kết thân, bản vương sẽ đối bọn họ coi như mình ra.”

Cái gọi là coi như con mình, đó là đương thân sinh hài tử giống nhau đối đãi, chuyện này đối Du quận vương tới nói xác thật không lớn dễ dàng. Ngay cả bồi hẳn mười năm sau Đoạn Thuần, hẳn cũng là gần nhất mới miễn cưỡng nhớ kỹ hẳn mặt, không đến mức ở bên ngoài nhận sai nhi tử, nếu là lại đến hai cái, đã có thể quá làm khó hẳn.

Ân Tuế Tình yên lòng, “Ta cũng giống nhau.”

Nàng trong lòng biết rõ ràng, chiếu này xu thế đi xuống, hai nhà liên hôn không thể tránh được. Hôm nay Sở quốc công làm nàng cùng hắn thấy cái mặt, bất quá là cái đi ngang qua sân khấu thôi, quyền lên tiếng căn bản không ở trên tay nàng.

Nhưng mà nàng mới từ thượng một đoạn tình cảm trung tình ngộ lại đây, còn không có hoàn toàn hòa hoãn, thật sự vô tâm tư tiếp thu một người khác.

Nàng đem ý nghĩ của chính mình cùng đoạn nghiễm nói lên, không nghĩ tới hắn thế nhưng ngoài ý muốn để nói chuyện: “Không sao, bổn vương không nóng nảy.”

Hắn lẻ loi độc hành mười mấy năm, không vội với này nhất thời nửa khác.

Ân Tuế Tình không phải không có giật mình, nguyên bản chuẩn bị một đồng lớn khuyên bảo hắn nói, nào biết một câu cũng chưa có tác dụng, hắn liền như vậy dễ như trở bàn tay mà đáp ứng rồi. Đang muốn cảm tạ khi, hắn đứng dậy chuẩn bị cáo từ, “Người chậm rãi tưởng, không cần để ý bổn vương.” Dứt lời sắp sửa xoay người, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía nàng mặt, nói câu không thể hiểu được nói: “Lần tới gặp mặt đừng lại hoa lửa đèn.”

Hắn muốn nhìn một chút, hắn đến tột cùng là nhớ kỹ nàng mặt, hay là chỉ nhớ kỹ kia cái hoa mai đèn?

Ân Tuế Tình không rõ nguyên do mà sờ sờ giữa mày, không thể không nghĩ nhiều.

Tuy rằng nàng không thích quá mức rườm rà trang dung, nhưng hắn vì sao không cho nàng hoa lửa đèn? Có như vậy khó coi sao?

*

Trở về khi chính trực buổi trưa, đoạn nghiễm mang theo người hầu đến tiền viện chính đường chào từ biệt.

Sở quốc công tưởng lưu hấn một đạo dùng bữa, thuận đường bộ một bộ hấn cùng Ân Tuế Tình đều nói gì đó lời nói. Nhưng mà đoạn nghiễm không phối hợp, hấn kiên trì rời đi, Sở quốc công cường lưu không được, chỉ có tiếc nuối mà đem hấn đưa đến cửa.

Không bao lâu tôi tớ dẫn ngựa lại đây, Ân Như nhìn hấn ngồi trên lưng ngựa mới hỏi phủ.

Đoạn nghiễm cầm trong tay dây cương, đi phía trước ky ra hai bước, còn chưa đi xa, phía trước liền nghênh diện sử tới một con màu nâu tuần mã, chính hướng tới hấn phương hướng.

Hai người khoảng cách càng ngày càng gần, đoạn nghiễm không hề phản ứng, tiếp tục đi con đường của mình.

Nhưng thật ra đối phương nhìn đến hấn sau, hai tròng mắt nóng cháy mà nhìn chăm chăm hấn, mang theo không thêm che dấu địch ý. Đoạn nghiễm rất cuộc chú ý tới hấn, bất đắc dĩ xem một cái thật sự không quen biết, cũng may bên cạnh người hầu nhạy bén, kịp thời mà bám vào hấn bên tai nhắc nhở: “Vị này chính là Hộ Bộ thị lang Đào Lâm Nguyên.”

Tên rất là quen thuộc, đoạn nghiễm cuối cùng nhớ tới, hấn chính là trước đó không lâu Ân Tuế Tình hòa li đối tượng, Đào Lâm Nguyên.

Kia quái tiệc đầy tháng ngày đó hấn đối hấn như thế cảnh giác, nguyên lai là có chuyện như vậy.

Nghĩ lại tưởng tượng, lại có chút không thích hợp. Nếu là hòa li, liền chú ý cái người tình ta nguyện, lẫn nhau không thiếu nợ nhau, hấn vì sao lại làm ra một bộ không tình nguyện, đau khổ quẩn quýt si mê bộ dáng?

*

Phụ cận chỉ có Sở Quốc Công phủ một nhà quan trạch, đoạn nghiêm xuất hiện ở chỗ này, nhất định là từ Quốc công phủ ra tới.

Hắn vì sao mà đi Quốc công phủ? Đáp án không cần nói cũng biết.

Nghĩ đến có khả năng nhất cái kia suy đoán, Đào Lâm Nguyên trong lòng một ngạnh, liền lễ tiết đều lười đến cùng hắn bày, trực lai trực vãng hỏi: “Du quận vương đi Sở Quốc Công phủ chuyện gì?”

Đoạn nghiêm ước chừng biết hắn có ý tứ gì, có chút không thể gặp người khác do dự không quyết đoán tư thái, này đây lạnh nhạt nói: “Đi gặp bốn vương tương lai chính thể.”

Quả nhiên, vừa dứt lời, một cái con mắt hình viên đạn liền giết lại đây. Đào Lâm Nguyên phần nộ mà nhìn hắn, “Vi nào chính thể?”

Đoạn nghiêm cuối cùng nhìn về phía hắn, màu trà hai mắt bình tĩnh vô lan, lại ở chỗ sâu trong cất giấu một mặt mỉa mai ý cười, tiếng nói khàn khàn: “Người nói đi?”

Ngôn xong không đợi Đào Lâm Nguyên có bất luận cái gì phản ứng, hắn đã nắm chặt dây cương, cưỡi ngựa rời đi.

*

Hôm nay là đào u thuyền công phủ ngày thứ năm, tính tính nhật tử hắn là đi trở về, Đào Lâm Nguyên riêng tới đón nàng hồi Đào phủ.

Việc này bốn nhưng từ trong phủ hạ nhân đại lao, nhưng hắn đau đào Ɓ lại mang theo một cỗ tử tư tâm, liền lựa chọn tự mình tiến đến.

Nhưng hắn tưởng sai rồi, Sở Quốc Công phủ nam nhân đúng là không thích hắn thời điểm, hắn lúc này lại đây, không thể nghi ngờ là đưa tới cửa bia ngấm.

Người hầu đến chính đường thông truyền, nói là Đào Lâm Nguyên tới, Sở quốc công đầu một câu đó là: “Đem hắn đánh ra đi.”

Người hầu âm thầm lau mồ hôi, “Đào thị lang là tới đón tam cô nương trở về.....”

Sở quốc công nghe được tên của hắn liền bực bội, càng miễn bàn muốn gặp hắn, lập tức liền muốn thao gia hỏa: “Ta chính mình đi thu thập kia tiểu tử!”

Đánh là không thể thật đánh, người hầu cùng mấy cái nha hoàn vội vàng đem hắn ngăn lại, hảo ngôn hảo ngữ mà nói rất nhiều lời nói, mới miễn cưỡng khuyên hắn bình tĩnh lại.

Nha hoàn đem Ân Trấn Thanh mấy người thỉnh lại đây, một đồng nam nhân ghé vào một khối, rốt cuộc đến ra một cái kết luận.

“Làm hắn ở bên ngoài chờ.” Ân trấn lưu nhàn nhạt mà uống ngụm trà, phiêu ra một câu.

Người hầu đi xuống hồi bẩm.

Vì thế Đào Lâm Nguyên liền ở phủ cửa chờ, nhất đẳng liền đợi hai ba cái canh giờ.

Cho đến chiều hôm buông xuống, ráng màu đầy trời, đào Σ béo nói Đào Lâm Nguyên tới đón hắn hồi phủ. Nàng đồ vật sớm đã chuẩn bị xong, tưởng tượng đến lại phải rời khỏi Ân Tuế Tình, liền muôn vàn luyến tiếc, nhào vào nàng trong lòng ngực gắt gao ôm không buông tay.

Ân Tuế Tình chê cười nàng: “Kêu kêu trước kia nói như thế nào tới? Lại không phải ngày sau đều không thấy được, chỉ cần ngươi tưởng mẹ, liền có thể tùy thời tới Quốc công phủ xem ta, lúc này lại khóc cái gì?”

Đào θ phi Đặng đảo những lời này, nàng nức nở một tiếng, nâng lên ướm át mắt to: “Mẹ sẽ vẫn luôn cho ta làm bánh hoa quế sao?”

Ân Tuế Tình sờ sờ nàng tóc, cười nói: “Sẽ.”

Nàng lúc này mới yên tâm, lưu luyến mỗi bước đi mà đi ra diêu Hương Cư.

Mới đi không bao lâu, phía trước liền có nha hoàn lại đây truyền lời, đối Ân Tuế Tình nói: “Lục cô nương, phía trước đại công tử làm nô tỳ hỏi ngài, Đào thị lang cầu kiến, người hay không nguyện ý?”

Ân Tuế Tình đang đứng ở diêu Hương Cư cửa nhìn đào Phi mưu cân ai người đã đi được rất xa, nàng lại như cũ không bỏ được đi vào.

Nghe nói lời này, nàng hơi hơi hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn về phía vị kia phần đệm tiểu nha hoàn.

“Không thấy.”

Đã đã phân biệt, cần gì tái kiến?

*

Nghe nha hoàn nói Đào Lâm Nguyên tự mình tới đón nàng, đào η bá hư huých bạc hôi soạn toan 0 5. xuất hiện ở Quốc công phủ đơn giản có hai cái nguyên nhân, một là luẩn quẩn trong lòng, nhị là tới cửa thảo đánh.

Này hai cái nguyên nhân đều cùng mẹ thoát không được can hệ.

Chính như nàng tưởng như vậy, mới tiến chính đường, liền nghe được Tứ cứu cứu ân trấn bao nạp âm: “Người cho rằng tuổi tuổi còn nguyện ý thấy người?”

☆, chương 27 tiếc nuôi

Đào Lâm Nguyên tự biết đuối lý, không hề câu oán hận, từ đầu tới đuôi chỉ có một câu: “Ta chỉ nghĩ thấy tuổi tuổi một mặt.”

Vừa mới dứt lời, chính đường vang lên một tiếng cười lạnh.

Thái độ của hắn hoàn toàn chọc giận Ngũ cứu cứu, ân trấn phải đem trong tay chén trà hung hăng ném đến trên mặt đất, đứng lên

liền chuẩn bị giáo huấn hấn, “Người đương tuổi tuổi là cái gì? Sinh khí liền hòa li, cao hứng liền muốn gặp, sấn ta không đối với người động thủ phía trước, nhân lúc còn sớm rút đi!”

Ân trấn phái là mấy cái huynh đệ trung nhất xúc động một cái, thò phụng hết thấy sự tình đều có thể dùng nắm tay giải quyết. Đương Đào Lâm Nguyên xuất hiện ở Sở Quốc Công phủ khi hấn liền tưởng tấu hấn, có thể nhẫn đến bây giờ đúng là không dễ.

Đào tiến vào khi vừa lúc thấy như vậy một màn, vội tiến lên ngăn lại hấn: “Ngũ cứu cứu, không cần đánh ta a cha!”

Nàng cái này cha tuy rằng hỗn đản, nhưng rốt cuộc thật sự yêu thương nàng, hấn cùng mẹ chi gian là một chuyện, trơ mắt mà nhìn hấn bị đánh lại là một chuyện khác.

Đào ζ tý nhón mũi chân, dùng hai chỉ tay nhỏ bao ở ân trấn phái nắm tay, ngẩng khuôn mặt nhỏ đáng thương vô cùng mà khẩn cầu: “Đừng đánh ta a cha được không?”

Ân gia mặt khác mấy huynh đệ lo lắng lão ngũ nắm tay bị thương nàng, lão tứ cuống quít đem nàng kéo đến một bên, “Kêu kêu đừng sợ, người Ngũ cứu cứu chính là hù dọa hù dọa hấn.”

Đào Σ hoảng ngưu về mặt mong đợi mà nhìn về phía ân trấn phái.

Ân trấn phái mới đầu là thật muốn hung hăng tấu Đào Lâm Nguyên một đốn, nhưng không nghĩ tới trên đường sẽ sát ra cái gọi nhỏ kêu, ở nàng chờ đợi dưới ánh mắt chậm rãi buông nắm tay, lập tức đổi thành một trương hiền từ nhu hòa mặt, “Người Tứ cứu cứu nói không sai.” Nói xong chuyển hướng Đào Lâm Nguyên, hung tợn mà uy hiếp cầu: “Mau rút, Quốc công phủ không chào đón người!”

Lão đầu nhi Ân Như sáng sớm đã bị mấy cái huynh đệ thỉnh về đi nghỉ ngơi, hấn hoạn có bệnh tim, không thể thời gian dài lưu lại nơi này, nếu không khẳng định sẽ bị Đào Lâm Nguyên tức giận đến phát bệnh. Này đây nhà chính chỉ còn lại có bọn họ ngũ huynh đệ cùng

Đào Lâm Nguyên, nếu không phải đào Ω hiệp súc phỏng chừng rất có thể đem hấn đại tá tám khối.

Nhưng mà Đào Lâm Nguyên không những vẫn không nhúc nhích, ngược lại xúc lên bào vạt, uốn gối quỳ gối bọ họ trước mặt: “Thỉnh huynh trưởng làm ta thấy tuổi tuổi một mặt.”

Hấn đầu hơi rũ, biểu tình kiên quyết, quả thực là không thấy được Ân Tuế Tình không chịu bỏ qua tư thái.

*

Mấy ngày nay hấn ở nhà suy nghĩ rất nhiều, từ bọ họ thành thân đến bây giờ, từng bước một đến tột cùng đi rồi nhiều ít đường vòng.

Tạo thành hôm nay kết quả, tất cả đều là hấn tự làm tự chịu. Lại hoặc là nói là hấn quá mức hồ đồ, đến nay mới tỉnh ngộ đối nàng cảm tình.

Bọ họ cũng từng ân ái quá, chẳng qua thời gian quá ngắn, đoán đến cơ hồ không nhớ rõ. Hiện tại hồi tưởng lên, cơ hồ đều là bọ họ cãi cọ không thôi hình ảnh, hấn chưa từng hảo hảo yêu thương quá nàng, cũng không hứa hẹn quá nàng cái gì, chỉ có ở nàng đưa ra muốn hòa li thời điểm, hấn thập phần thống khoái mà gật đầu.

Hiện nay nhớ tới, hận không thể rút lúc trước đầu lưỡi.

Hiện tại bọ họ hòa li, hấn liền thấy nàng một mặt đều khó. Hấn muốn nhìn một chút nàng quá đến như thế nào, muốn hỏi một chút nàng hay không thật đã quên hấn, chính là lại liền gặp mặt cơ hội đều không có.

Chẳng lẽ chỉ có hấn đang hỏi hận?

Lúc này mới mấy ngày, nàng đã muốn chuẩn bị khác giả người khác. Người kia thân phận so với hấn tôn quý, địa vị càng là hiển hách, ngày sau có thể hay không còn đối nàng thực hảo?

-----oOo-----

Phần 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chỉ cần tưởng tượng đến kia trường hợp, hấn liền ngực trất, ghen ghét thống khổ.

Rõ ràng trước đó không lâu vẫn là hấn Đào Lâm Nguyên thê tử, khi nào liền thành Du quận vương tương lai chính phi?

*

Đào nhìn hấn quỳ xuống, trong lòng mọi cách tư vị, không thể nói tới khó chịu.

Mẹ sẽ không thấy hấn, hấn đây là hà tất?

Hấn làm như vậy, sẽ chỉ làm mấy cái cứu cứu càng chán ghét hấn mà thôi.

Vừa mới như vậy tưởng, ân trần phái liền giương giọng gọi tới người hầu, không lưu tình chút nào nói: “Đem hấn đuổi ra đi!”

Ngoài cửa hai gã người hầu hai mặt nhìn nhau, mặt lộ vẻ khó xử, không biết hay không thật nên động thủ. Đào ỡ nào đại ái mình nhóm đuổi đi a cha, rốt cuộc hấn là tới đón nàng về nhà, vì thế tiến lên nâng dậy Đào Lâm Nguyên: “A cha, chúng ta đi thôi, mẹ sẽ không gặp người.”

Đào Lâm Nguyên ngẩng đầu, yên lặng nhìn nàng, giống như nàng là duy nhất hy vọng: “Nàng theo như người nói cái gì?”

“Cái gì cũng chưa nói.” Tuy rằng không đành lòng, nhưng đào ỡ giáp đảo ba Đặng gánh muốn cho hấn sớm một chút thanh tỉnh, “Mẹ cùng ta nói rồi, nàng cũng không hối hận cùng người hòa li, người này lại là làm cái gì? Mau đứng lên a.....”

Nàng túm nửa ngày không túm động, Đào Lâm Nguyên thân hình cứng đờ mà quỳ trên mặt đất, trong đầu đều là đào ỗ tường hy a

Nàng cũng không hồi hận.

Cho nên nói, chỉ có hấn một người chậm chạp không thể buông, cỡ nào buồn cười.

Có lẽ là ngại hấn chịu kích thích không đủ, mới vừa rồi ân gia lão đại Ân Trấn Thanh phái đi nha hoàn đã trở lại, đi vào chính đường tinh tường hồi bẩm: “Hồi đại gia, Lục cô nương nói không thấy.”

Đào Lâm Nguyên nhoáng lên, chóng ở trên mặt đất đôi tay nắm chặt thành quyền.

Ân Trấn Thanh sau khi nghe xong gật gật đầu, làm nàng đi xuống, đối phía dưới Đào Lâm Nguyên nói: “Nghe thấy được sao? Không phải ta không cho ngươi thấy, mà là tuổi tuổi không nghĩ gặp ngươi.”

Hấn dừng một chút, “Ngươi đi đi.”

Này đã là bọn họ lớn nhất khoan dung, nếu không phải nhớ hai nhà mặt mũi, mấy cái huynh đệ đều hận không thể đem hấn đánh đến răng rơi đầy đất. Ân Tuế Tình cập kê chi năm gả vào Đào phủ, hiện giờ qua đi mười sáu năm, thế nhưng rơi vào một cái hòa li kết cục.

Tuổi tuổi nào điểm không xứng với hấn? Việc hôn nhân này vốn chính là Đào gia trèo cao, lúc đó là xem ở Đào Tùng Nhiên cùng Sở quốc giao thông công cộng tình thâm hậu phân thượng, mới có thể làm Ân Tuế Tình gả cho Đào Lâm Nguyên. Tiểu tử này không hiểu đến quý trọng liền tính, còn đập hư bọn họ bảo bối muội muội.

Hấn cho rằng tuổi tuổi không có hấn, liền không sống được sao? Nghĩ đến đảo mỹ, nếu hòa li, liền không có lại phải đi về đạo lý. Bọn họ nhất định sẽ lại cấp Ân Tuế Tình tìm một môn hảo việc hôn nhân, sống sờ sờ tức chết hấn.

*

Cùng năm cái cữu cữu nhất nhất từ biệt sau, đào Pê ầu quân bước lên hồi phủ xe ngựa.

Đợi trong chốc lát không thấy xa phu xuất phát, nàng tò mò mà vén rèm lên hỏi: “Vì sao không đi?”

Xa phu ý bảo nàng xem bên ngoài, “Hồi cô nương, đại gia còn chưa đi.”

Theo hấn tầm mắt nhìn lại, quả thấy a cha vẫn không nhúc nhích mà ngồi trên lưng ngựa, đôi mắt nhìn chăm chăm Quốc công phủ đại môn. Vừa rồi khuyên can mãi, đào Σ ngược thiên khuyên lên, ai biết lúc này mới vừa ra phủ, hấn liền lại thành dáng vẻ này.

Đào bùi ngùi thở dài, “A cha, lại không đi thiên liền đen.”

Đào Lâm Nguyên phục hồi tinh thần lại, hoảng hốt ứng thanh là, “..... Đi thôi.”

Xe ngựa khởi hành, bánh xe lộc cộc, chậm rãi hướng phố hẻm một khác đầu đi đến. Không đi bao xa, liền nghe mảnh ngoại truyện tới Đào Lâm Nguyên lược hiện vội vàng thanh âm: “Kêu kêu, a cha trước không đi, làm xa phu trước đưa người hồi phủ, đại ca người đang ở trong phủ chờ người.” Dứt lời thấp giọng công đạo xa phu vài câu, quay đầu ngựa lại liền hướng Sở Quốc Công phủ cửa hông kỵ đi.

Đào ọ phá dục tộ anh dò ra đầu sau này nhìn lên, hấn đã chỉ còn lại có một cái bóng dáng.

*

Sở Quốc Công phủ có một chỗ cửa hông, cửa hông bên cạnh đó là Ân Tuế Tình điều Hương Cư. Bình thường cửa này sẽ không khai, chỉ có trong phủ nha hoàn ra cửa mua vật phẩm khi mới có thể mở ra, Đào Lâm Nguyên quá khứ thời điểm, cửa này tự nhiên là đóng lại.

Hắn ghìim ngựa dừng lại, xuyên qua vách tường nhìn về phía trước một cây thụ hoa quế cánh, cứ việc cách đến có chút xa, nhưng đã là có thể ngửi được nhàn nhạt mùi hoa.

Ân Tuế Tình thích hoa quế, mỗi năm lúc này liền sẽ dùng hoa quế làm các loại điểm tâm, liền trên người nàng đều là hoa quế hương thơm.

Trước kia nàng cho hắn làm bánh hoa quế khi, hắn cơ hồ không như thế nào ăn qua. Hiện tại liền tính hắn muốn ăn, cũng ăn không đến.

Đào Lâm Nguyên đứng ở ngoài cửa hồi lâu, cho đến chiều hôm. Buông xuống, bầu trời treo lên một vòng trăng rằm. Hắn lau mặt, lúc này mới cởi ngựa rời đi, chỉ là tấm lưng kia ở nặng nề trong bóng đêm, nhìn phá lệ cô tịch.

*

Đào P nhấn chương tốn hy kê thổi mê thụ nàng trở lại Đào phủ khi thiên còn không có hắc. Chính như Đào Lâm Nguyên theo như lời, Đào Tĩnh sáng sớm liền ở cửa chờ nàng trở về.

Năm ngày không gặp, đào Ψ thiên 〇 đóng, chưa đi xuống xe ngựa liền xa xa mà gọi vào: “Ca ca!”

Nàng tung tăng nhảy nhót, cũng không sợ từ trên xe ngựa ngã xuống. Đào Tĩnh xem đến trong lòng run sợ, đỡ tay nàng hỏi: “Như thế nào liền ngơoi một người đã trở lại, a cha đâu?”

Đào Σ vẫn siểm hàng áp hi làm Bạch Nhụy ngọc trà đem nàng đồ vật dọn xuống dưới, trong đó còn có vài vị mợ đưa vài hộp trang sức. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng nói: “A cha làm ta về trước tới, hắn muốn đi cái địa phương. Ta phỏng chừng là trộm tìm mẹ, bắt quá mẹ khả năng sẽ không thấy hắn, cho nên hắn hẳn là một lát liền đã trở lại.”

Đào Tĩnh sửng sốt, “Hắn tìm mẹ làm gì?”

Đồ vật đều dọn đến không sai biệt lắm, đào P thiếu hẳn cùng nhau nhập phủ, “Không biết.”

Đào Tĩnh một trận trầm mặc, không lại hỏi nhiều.

Hai người đi vào hậu viện, đứng ở Trọng Linh Viện cửa, Đào Tĩnh bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, từ trong lòng móc ra một bức thiệp mời: “Đây là Kinh Triệu Doãn trước phủ thiên đưa tới thiệp, người mở ra nhìn xem.”

Hôm trước đưa? Đào α vội mở ra, liền thấy mặt trên tự thể quyền tú, phía dưới ký tên là Tôn Khải Yên.

Nàng nhìn kỹ xem nội dung, nguyên lai là Tôn Khải Yên mời nàng này đầu tháng bảy đi lê xuân viên nghe diễn. Hôm nay cái đã là sơ sáu, vừa lúc chính là ngày mai.

May mắn nàng trở về đến kịp thời, nếu không liền muốn bỏ lỡ Tôn Khải Yên mời.

Lê xuân viên nói là một nhà rạp hát, kỳ thật cũng là một nhà quán trà, là Tôn Khải Yên mẫu thân Lưu thị nhà mẹ đẻ gia nghiệp.

Đào Π bồ hóng thu hảo, hỏi Đào Tĩnh nói: “Ca ca ngày mai có việc sao, người ngày mai đưa ta qua đi đi?”

Đào Tĩnh nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

Hắn ngày mai xác thật không có việc gì, nhưng đào σ lời nói tố trường hi cầu hắn đón đưa, này đây trong lúc nhất thời có chút hiếm lạ.

Đào η đường đông tưới đất dùng ra sở trường nhất làm nũng, “Người đưa vẫn là không tiễn sao?”

Đào Tĩnh chống đỡ không được, lập tức gật đầu đồng ý, “Đưa, đưa đưa.”

Nàng lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà cười cong đôi mắt, làm như vậy chỉ do là vì cấp Tôn Khải Yên cùng hắn chế tạo cơ hội. Lần trước hai người bọn họ ở Kinh Triệu Doãn phủ gặp được, liền lại không tiếp xúc quá, nếu là chiếu tốc độ này đi xuống, không biết hai người khi nào mới có thể tu thành chính quả.

Đời trước hai người bọn họ vốn nhờ vì đủ loại nguyên nhân không có thể ở bên nhau, đời này đào λ ghé tài xuy gia tác hợp bọn họ.

Muốn nói chia rẽ bọn họ đầu sở gây tội, đó là gì ảnh ngọc không thể nghi ngờ.

Đào χ cho nên hận nàng tận xương, là bởi vì nàng từng làm hai kiện không thể tha thứ sự.

*

Tướng quân đi vào Đào phủ nửa năm sau, nàng bởi vì ghen ghét Nghi Dương công chúa đãi đào P người cái này thân nữ nhi càng tốt, liền hạ độc hại chết tướng quân.

Lại quá một năm, đào π tân cập kê cái kia nguyệt.

Nàng cố ý chi khai nàng hai nha hoàn, tìm tới mấy nam nhân vây tiệt nàng cùng Tôn Khải Yên con đường, ý đồ đối nàng làm chuyện vô liêm sỉ.

Tôn Khải Yên vì cứu nàng, bị kia mấy cái kẻ xấu hãm hại, gặp lạng nhục.

Kia đúng là Tôn Khải Yên cùng Đào Tĩnh bàn chuyện cưới hỏi thời điểm, trải qua chuyện này, Tôn Khải Yên tự giác không xứng với Đào Tĩnh, liền làm phụ thân lui việc hôn nhân này. Đào Tĩnh mỗi ngày sống ở thống khổ tự trách bên trong, từ hôn không lâu, liền truyền ra Tôn phủ đại cô nương thất cổ tự vẫn bỏ mình tin tức.

Mẹ đã chết, Tôn Khải Yên cũng đã chết, đại ca tâm như tro tàn, năm đó liền rời đi Đào phủ, từ đây không biết về chỗ.

Cho nên đào hận gì ảnh ngọc, không phải không có nguyên nhân.

☆, chương 28 ngẫu nhiên gặp được

Đêm đó Đào Lâm Nguyên mãi cho đến đêm khuya mới trở về, nghe nha hoàn nói hẳn uống xong rượu, say khướt mà ngã vào cửa liền bất tỉnh nhân sự.

Hàn quang đang ở cấp đào Σ lạo mãnh phiến, sau khi nghe xong không phải không có thỗ thức nói: “Cô nương không ở mấy ngày nay, đại gia cơ hồ mỗi ngày đều đi uống rượu.....”

Đào Ω chướng tưng \perp âu hi khinh bạc tản quang lẳng ngoai chỉ tráo một kiện nguyệt bạch phù dung văn áo ngoai, cả người hơi nước mông lung, má đào hơi hơi phiếm phấn, giống một khối mới từ trong nước vớt ra tới bạch ngọc, tuyết cơ trơn bóng. Làm người thấy hận không thể đi lên niết một phen, thử xem hay không thật có thể véo ra thủy tới.

Nàng không có trả lời, hướng ngoai cửa sổ nhìn lại liếc mắt một cái, “A cha hỏi trong viện sao?”

Tiền viện thông báo nha hoàn gật gật đầu: “Tam cô nương yên tâm, đã đem đại gia đưa về vọng nguyệt hiên.”

Đào α xóa, “Ta đã biết, người đi xuống đi.”

Kia nha hoàn ứng cái là, khom người lui ra.

Nàng mới đi không lâu, bên ngoai chợt cuốn lên một trận gió lạnh, thổi đến cửa sổ ô ô rung động. Ban ngày còn thập phần sáng sủa thời tiết, tới rồi ban đêm liền trở nên âm trầm lên, nhìn dáng vẻ là muốn trời mưa.

Đào Σ lục mạo hoài khuể nàng mới nằm ở trên giường không bao lâu, ngoai cửa sổ liền ào ào đổ mưa. Nước mưa đánh vào song cửa sổ thượng, nghiêng gió cuốn khởi mưa phùn, có không ít quát vào phòng, nguyên bản bị chậu than hong đến ẩm áp phòng tức khắc

âm lãnh không ít. Đào λ tuyệt chẵn trung, gương giọng gọi hai tiếng hàn quang.

Tối nay đến phiên hàn quang đương trị, nàng vẫn luôn ở bên ngoài thủ, nghe tiếng lập tức đuổi lại đây: “Cô nương làm sao vậy?”

Nàng nửa khuôn mặt đều tránh ở chẵn hạ, chỉ lộ ra một đôi sáng ngời thanh triệt con ngươi, “Ta lãnh, người giúp người đem cửa sổ đóng lại.”

Hàn quang quay đầu nhìn nhìn, quả thấy cửa sổ hờ khép, đang bị bên ngoài gió lạnh thổi đến không được lay động. “Là nô tỳ sơ sót!” Nàng vội vàng đi lên quan kín mít, lại đến một khác bên nhìn nhìn bếp lò tử, quan tâm nói: “Cô nương còn lạnh không?”

Đào σ ⊥ phạt nhớ tới một kiện quan trọng sự, “Này vũ muốn hạ tới khi nào?”

Hàn quang cũng nói không rõ, nghĩ nghĩ nói: “Nhìn dáng vẻ sáng mai không nhất định sẽ đình, cô nương muốn hay không cùng tôn cô nương nói nói, ngày khác lại đi nghe diễn?”

Đào γ cô tụng lộc kiếm có điểm cố chấp: “Không cần.”

Nàng thật vất vả tưởng cấp đại ca cùng Tôn Khải Yên chế tạo cơ hội, như thế nào có thể bị điểm này mưa nhỏ trì hoãn? Chỉ cần không phải mưa rền gió dữ, nàng liền nhất định phải đi.

*

Tới rồi ngày hôm sau sáng sớm, tí tách tí tách mưa nhỏ quả nhiên còn không có đình.

Đại để là khí hậu duyên cớ, này trận thường xuyên trời mưa, thời tiết một ngày so với một ngày lãnh.

Đào φ câu ai thật Hình hợp lại vươn trắng nõn tay nhỏ tiếp vài giọt bọt nước, quay đầu thở phì phì mà trách cứ hàn quang: “Đều tại

người tối hôm qua nói lung tung, hiện tại hảo, vũ thật sự không đình.”

Hàn quang một trận ủy khuất, “Còn không phải cô nương ngài hỏi nô tỳ.....”

Dù sao nàng chính là mặc kệ, đem buồn bực đều rơi tại hàn quang trên người, ngay cả hôm nay cái nghe diễn cũng không mang theo nàng cùng nhau. Đào X Hoài Thu Không cùng sương nguyệt hai người, trên đường ướt hoạt, nàng dắt váy thật cẩn thận mà hướng cửa đi đến, thật xa liền nhìn đến Đào Tĩnh đã cười lên mã chờ.

Đào Y ưu côn trưởng ném đăm mốc song hoàn mẫu đơn dù giấy, bước nhanh đi đến Đào Tĩnh trước mặt, nhón mũi chân ý đồ đem dù đưa cho hắn: “Ca ca vì sao không bung dù, lâm bệnh làm sao bây giờ?”

“Ta không có việc gì.” Đào Tĩnh thân cường thể tráng, điểm này mưa nhỏ căn bản không coi là cái gì. Hắn ngược lại sợ đào Π viêm ước hào thung, cúi người tiếp nhận dù thế nàng chống, ngẩng đầu nhìn về phía mặt sau nha hoàn: “Lại đây thế tam cô nương bung dù.”

Thu Không hai ba bước tiến lên, “Cô nương mau theo nô tỳ đến trên xe ngựa đi thôi.”

Bất đắc dĩ đào u phu xuy tật hoạn hàm, một hai phải làm Đào Tĩnh bung dù mới được. Nàng liền như vậy một cái ca ca, đương nhiên không nghĩ làm hắn có bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nhưng Đào Tĩnh không như vậy tưởng, hắn là cái nam nhân, điểm này vũ một bên cười ngựa một bên bung dù thành bộ dáng gì?

Cuối cùng thật sự không lay chuyển được đào Γ đơn giản cùng nàng cộng thừa một chiếc xe ngựa, hướng lê xuân viên phương hướng đi.

Đào ψ cảm ngốc đông lạnh phờng σ quả thực hiện được tựa mà cong lên khoe môi, “Một khi đã như vậy, ca ca không bằng cùng ta một khối nghe diễn đi?”

Đào Tĩnh liếc nhìn nàng một cái, thật sự là lấy nàng không có biện pháp, “Đây mới là mục đích của ngươi?”

“Mới không phải đâu.” Nàng hai tròng mắt cong cong, lấy lòng mà kéo hẳn cánh tay, “Ta là thật sự quan tâm ngươi sao.”

Xảo quyết.

*

Đào Tĩnh ngoéo một cái nàng cái mũi, cười nói: “Ta trong chốc lát còn có khác sự, không thể cùng ngươi một khối nghe diễn.”

Đào ψ thẳng thân mình, nghiêm trang hỏi: “Có chuyện gì?”

Đào Tĩnh không có gì nhưng giấu nàng, này đây ăn ngay nói thật: “Đi mình thu hồ, định lắng chờ thế tử ở trong sơn trang thiết yến, mời ta hôm nay qua đi.”

Định lắng chờ thế tử Hà Giác ra sao ảnh ngọc trưởng huynh, cùng Đào Tĩnh giao tình cực đố, hai người chí thú hợp nhau, tình như thủ túc.

Hà Giác cùng gì ảnh ngọc bất đồng, hẳn là cái thẳng tính, tính cách thật thà chất phác, cũng không quanh co lòng vòng, càng sẽ không trăm phương ngàn kế mà hãm hại người khác. Đào X vận ấn tượng không tồi, chỉ vì đời trước hẳn từng giúp quá Đào Tĩnh rất nhiều hồi, ở Đào Tĩnh xa rời quê hương sau, hẳn mỗi tháng đều sẽ hỗ trợ hướng Đào phủ truyền lại thư từ.

Đào ξ phản bội dụ tiếc nuối mà nga một tiếng: “Vậy ngươi đêm nay về nhà sao?”

Đào Tĩnh nói: “Có lẽ ngày mai mới có thể hồi phủ.”

Không bao lâu tới rồi lê xuân viên cửa, đào Σ nhưng nôn pha kính thị lữ xấp gánh cửa vừa lúc có Tôn phủ người chờ bọn họ. Tên kia gã sai vật tiến lên dò hỏi bọn họ thân phận, biết được đào chính là Tôn phủ tam cô nương sau, cung cung kính kính mà khom lưng dẫn đường, “Nhị vị mời theo tiểu nhân tới, nhà ta cô nương đã ở lầu hai chờ.”

Lê xuân viên lầu một đáp cái sân khấu, dưới đài vây quanh ngồi không ít người, đang ở mùi ngon mà nghe diễn.

Đào X thay vũ 卜 tư liêu hoàng duệ nghe không ra trên đài xướng cái gì, chỉ lo đi theo gã sai vật từ cửa hông hướng trên lầu đi. Trên lầu có khác động thiên, mỗi cái nhả gian lấy gỗ lê vàng khắc hoa bình phong ngăn cách, một bên là an bình đường phố, bên kia là dưới lầu sân khấu kịch. Cửa sổ chạm rồng, xuyên thấu qua tiêu sa truyền đến từ từ gió lạnh, thổi tan trong một góc huân hương, đánh úp lại lượn lờ hương khí.

Gã sai vật ngừng ở một phiến trước tấm bình phong, hướng bên trong nói: “Cô nương, đào tam cô nương lại đây.”

Một lát sau, chiết bình từ bên trong bị người đẩy ra, lộ ra một trương cười ngâm ngâm kiều yếp. Tôn Khải Yên tự mình cho nàng mở cửa, “Kêu kêu, người cuối cùng tới.”

Ngôn xong cứng lại, thấy rõ đào ỉ xa thiện na xé tức tươi cười cứng đờ, hai má chậm rãi thắm ra một mặt khả nghi hồng nhạt, “Đây là.....”

*

Đào Tĩnh ôm quyền, cung khiêm xa cách, “Tại hạ Đào Tĩnh, đa tạ tôn cô nương đối tiểu muội mời.”

Tôn Khải Yên ngờ ngẩn, ít khi cuống quýt quay đầu đi chỗ khác: “Không có gì.”

Nàng trên mặt trang đến bình tĩnh, chính là tay áo hạ tay lại không tự chủ được mà nắm khăn váy. Nàng không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được hắn, càng không nghĩ tới hắn chính là đào Phi nam thực ぁ I hộp quẻ để 〉 nãi mục nguyệt bữa tiệc gặp qua một mặt, nàng không hảo dò hỏi thân phận của hắn, vốn tưởng rằng lại vô gặp mặt cơ hội, không thể tưởng được.....

Đào v thấp đảo quyên nấu phản ứng, nhin không được nhấp môi cười. Nàng cũng thật sẽ không che dấu tâm sự của mình.

Đào Tĩnh chỉ đưa đến nơi này, kế tiếp còn muốn đi minh thu hồ sơn trang, liền dặn dò đào Phi Hội Hải sẹo quá diễn sau liền nhớ rõ về nhà, đừng nơi nơi chạy.”

Nói lại đối sương nguyệt Thu Không nói: “Hảo hảo chiếu cố tam cô nương.”

Lúc này mới xoay người xuống lầu.

Hắn từ đầu tới đuôi không có nhiều xem Tôn Khải Yên liếc mắt một cái, thái độ quả nhiên thập phần quân tử.

Tôn Khải Yên cảm lòng không đậ nhìn hắn bóng dáng, trong mắt lộ ra mấy phần tiếc nuối.

Chỉ có đào X nói trong đó nội tình, biên đẫy nàng nhập bình phong biên cố ý oán giận nói: “Ta đại ca cũng thật sách, này cũng không chuẩn kia cũng không chuẩn.”

Tôn Khải Yên hàng mi dài vẽ mặt, ấp ứng mà thế Đào Tĩnh giải thích: “Đại ca ngươi là bởi vì quan tâm ngươi mới như thế.....” Nàng đột nhiên dừng lại, tình ngộ chính mình giống như nói không nên nói, lo sợ bất an mà nhìn lên đào σ đối giáp thấy nàng không có phát hiện mới tiếp tục nói: “Kỳ thật ta cũng muốn một vị ca ca, đáng tiếc trong nhà số ta lớn nhất.”

Đào φ hảo cùng nàng tương phản, tuy nói ở nhà không phải nhỏ nhất, lại là có nhiều nhất ca ca. Đào phủ liền không cần phải nói, chỉ

là Quốc công phủ liền có bảy cái biểu ca, nói không chừng về sau còn sẽ lại thêm một cái thể tử ca ca.

Nàng trêu ghẹo nói: “Như vậy hảo, người cùng ta làm kết bái tử muội, về sau ta ca ca chính là của người, người xem được không?”

Tôn Khải Yên sửng sốt, nghĩ nghĩ kiên định mà lắc đầu.

*

“Vì cái gì?” Đào ỵ mao cố hỏi.

Tôn Khải Yên một trương mặt đẹp bị hỏi đến đỏ bừng, nhậm nàng nói cái gì cũng không chịu mở miệng.

Nàng nếu là cùng đào ỵ tuyển tư lam ki thẹn mang kia Đào Tĩnh không phải thành nàng huynh trưởng? Tuy biết duyên phận xa vời, nhưng nàng vẫn là ôm điểm nhi hy vọng. Nếu thật thành huynh muội, kia đó là một chút hy vọng cũng chưa.

Cuối cùng Tôn Khải Yên lỗ tai căn đều hồng thấu, đồ ly trà đưa tới đào ỵ loại giáo hài cao trác diễn đi, chính nói đến du viên kinh mộng đâu.”

Nói một lóng tay trên đài, làm nàng mau xem.

Đào X thay vũ ỵ thật không có hứng thú, cưỡng bách chính mình nhìn vài lần, chán đến chết mà thu hồi ánh mắt: “Nhà này quán trà là người mẹ gia nghiệp?”

Tôn Khải Yên khuôn mặt khôi phục bình thường, gạt đầu nói: “Không ngừng là này một nhà, phố tây cùng phố đông các có hai nhà trà lâu, đều là ông ngoại một tay kinh doanh. Trừ cái này ra, còn có mấy nhà khách điểm tửu lâu.”

Hai người ở chung một đoạn thời gian sau, Tôn Khải Yên ở nàng trước mặt đã không bằng nguyên lai như vậy câu nệ, nhắc tới trong nhà kinh thương, càng không giống ngay từ đầu khi hèn mọn.

Nói là tới nghe diễn, kỳ thật đào Φ nam nữ mấy quyển không ở hí khúc thượng, nghĩ biện pháp mà khuyên Tôn Khải Yên đổi địa phương.

Tôn Khải Yên mặt lộ vẻ khó xử: “Chính là đại ca người mới vừa rồi còn nói.....”

Đào α vội dựng thẳng lên một cây đầu ngón tay, hạ giọng nói: “Chỉ cần người không nói, hắn sẽ không biết.”

Cuối cùng thật sự bị nàng ma đến không có biện pháp, Tôn Khải Yên chỉ có gật đầu đồng ý.

Đào θ cương thụ hoàng, túm nàng liền đi ra ngoài: “Ta biết một nhà điểm tâm làm được thực hảo, ta mang người qua đi nếm thử.”

Sương nguyệt Thu Không nhắm mắt theo đuôi mà theo ở phía sau, liền gọi vài thanh cô nương nàng đều nghe không thấy.

*

Đào phủ xe ngựa liền ngừng ở lê xuân viên cửa, đào qua đi khi, cửa trừ bỏ trong phủ xa phu ngoài, còn có mấy cái quần áo cẩm quý nhân vật.

Trong đó một cái ở trong đám người hết sức thấy được, chỉ vì hắn thân cao đỉnh bạt, thập phần vĩ ngạn.

Đào η H quan oa hân bá \angle nghi hoặc mà gọi một tiếng: “Ngụy Vương cứu cứu?”

Đám kia người trung nàng chỉ nhận được Giang Hành, nhưng mà hắn mặt bên đối với nàng, đỉnh mày trầm thấp, khuôn mặt nghiêm túc, cùng bình thường bình dị gần gũi bộ dáng khác nhau rất lớn, này đây đào thực không xác định.

Đãi hắn quay đầu tới, xác thật là Giang Hành không thể nghi ngờ.

Đào Ψ bạn loan mô cười hỏi: “Ngài cũng tới nghe diễn sao?”

Giang Hành không nghĩ tới sẽ ở chỗ này gặp được nàng, thu hồi mới vừa rồi nghiêm khắc bộ dáng: “Đang muốn trở về, kêu kêu đi đâu?”

Nàng nhấp môi, lộ ra vài phần thẹn thùng: “Ta tới nghe diễn, bắt quá nghe được không thú vị, liền tưởng cùng tôn cô nương đi phố tây ăn điểm tâm.”

Dù duyên hạ tuyết yếm thẹn thùng, nước mưa theo dù duyên chảy xuống, ở nàng trước mặt liền thành nhất xuyên xuyên hạt châu. Nha hoàn ở nàng phía sau bung dù, đảo có vẻ nàng ở trong màn mưa càng thêm lả lướt.

Giang Hành cười, ở trong mắt hắn nàng vẫn luôn là cái nhóc con, này đây làm cái gì đều có tình nhưng nguyên, “Hiện nay còn đang mưa, có không muốn bốn vương phái người hộ tống các người an toàn?”

Đào X sự mà lắc đầu, “Không cần, Ngụy Vương cứu cứu tội ngài, ta mang theo nha hoàn.”

Dứt lời nhớ tới vừa rồi hắn tức giận bộ dáng, nhin không được hỏi: “Mới vừa rồi ra chuyện gì sao?”

Nhắc tới cái này, hắn quả nhiên lại thay đổi sắc mặt.

Giang Hành bốn không tính toán nói cho nàng, nhưng nhớ tới vừa rồi người hầu hồi bẩm, nhớ tới Đào Tĩnh cũng ở trong đó, liền đối với nàng thẳng thắn thành khẩn nói: “Tuệ Vương trưởng tử ở minh thu hồ sơn trang cùng Công Bộ lang trung nổi lên tranh chấp, thất thủ bị thương đối phương.”

Nguyên lai là tôn giác ở minh thu hồ mở tiệc, mời rất nhiều quyền quý nơi, trong đó bao gồm Tuệ Vương trưởng tử Giang Cát cùng Công Bộ lang trung Lục Dao. Hai người xưa nay bất hòa, lần này

mở tiệc vừa lúc hai người đều ở, Giang Cát liền mượn cơ hội làm khó dễ Lục Dao, nghe nói không lắm trọng thương đối phương.

Tuệ Vương gần đây không ở kinh thành, Giang Hành là hấn thúc, tự nhiên muốn giúp đỡ xử lý việc này.

Hấn đang định chạy đến minh thu hồ một chuyến, lại không tưởng lại ở chỗ này gặp được đào A

☆, chương 29 đường núi

Minh thu hồ tuy không xa, nhưng nhân sơn trước có một tòa Vũ Di Sơn, chung quanh bằng thủy, hành tẩu không thông, chỉ có từ giữa sườn núi xuyên qua đi.

Sơn thượng hạ một đêm vũ, lúc này nhất định ướt hoạt khó đi, cười xe ngựa dễ dàng ra ngoài ý muốn. Giang Hành vốn muốn cự tuyệt, “Kêu kêu, người vẫn là về trước phủ đi.....”

Đào cố chấp mà đứng ở tại chỗ, phấn môi nhấp thành một cái tuyến, khẩn cầu nhìn hấn: “Vạn nhất ta đại ca cũng bị thương đâu? Ngụy Vương cứu cứu, người dẫn ta đi thôi.”

Nàng con người dạng ra thủy quang, giống nước mưa lọt vào trong ánh mắt, ba quang liễm diễm.

Vừa mới dứt lời, cái trán liền có một giọt nước lọt vào trong mắt, nàng giơ lên tay áo xoa xoa, xoa đến đôi mắt hồng hồng, thế nhưng như là mới đã khóc giống nhau.

Giang Hành bỗng dưng có chút mềm lòng, đối mặt như vậy cái nững nịu tiểu cô nương, không biết vì sao luôn là cự tuyệt không được nàng, “Người ngồi xe ngựa đi, trên đường nếu là xuất hiện nguy hiểm liền lập tức trở về.”

Đây là đáp ứng ý tứ, đào vui mừng mà cười rộ lên: “Đa tạ Ngụy Vương cứu cứu!”

Nàng hiện tại đã tìm được bí quyết, chỉ cần giả bộ một bộ dáng thương hề hề bộ dáng, Giang Hành nhất định sẽ không cự tuyệt nàng yêu cầu. Cụ thể sao lại thế này nàng không rõ ràng lắm, nhưng này cũng coi như một chuyện tốt, nàng cao hứng rất nhiều, vội vàng làm Thu Không sương nguyệt đi chuyển cáo xa phu, này liền chạy tới minh thu hồ.

Nhóc con biểu tình thay đổi đến quá nhanh, tuy là Giang Hành cũng biết sao lại thế này. Hắn bất đắc dĩ mà cong lên môi mỏng, biết rõ bị nàng lừa, kỳ quái chính là hắn lại một chút cũng không giận giận.

*

Đào Ω Tôn Khải Yên như vậy đừng quá, thương lượng ngày khác lại đi phố tây ăn điểm tâm.

“Người mau về nhà đi, miễn cho trong chốc lát trời mưa lớn liền trở về không được.” Đào σ hoảng thuận hoàng mà dặn dò, thẳng đến nhìn nàng thương xe ngựa, lúc này mới yên tâm mà dẫm lên ghé nhỏ.

Tôn Khải Yên rất có chút muốn nói lại thôi, đương rèm vải ở trước mặt rơi xuống khi, nàng mới tiếc nuối mà rũ xuống con người.

Mới vừa nghe kêu kêu nói nàng đại ca cũng ở minh thu hồ sơn trang, nói cách khác hắn vừa ly khai lê xuân viên, liền đi minh thu hồ? Cũng không biết lần này tranh chấp, hắn hay không bị liên lụy bị thương?

Kỳ thật nàng tưởng cùng đào σ hoạn tra đi, nhưng rốt cuộc cùng nàng không có quan hệ, đi chỉ biết chọc người miệng lưỡi. Huống hồ cha mẹ đều ở trong nhà chờ, nàng không nghĩ làm cho bọn họ lo lắng.

Mới nghĩ vậy nhi, Tôn Khải Yên vội như vậy đình chỉ, trên mặt không tự chủ được mà nhiễm đỏ ửng.

Nàng kinh giác chính mình nghĩ đến nhiều, bọn họ căn bản chưa nói quá nói mấy câu, hấn càng là đào Φ nam thực ừ nàng có thể nào khởi loại này tâm tư? Tư cập này, vội mai phục đầu đi, xoa xoa chính mình nóng lên gương mặt.

Một bên nha hoàn phát hiện nàng không thích hợp, thẩu tiến lên quan tâm nói: “Cô nương làm sao vậy? Nhìn mặt có chút hồng, chẳng lẽ là bị cảm lạnh?”

Tôn Khải Yên lắc lắc đầu, thanh âm nhẹ nhàng mà: “Ta không có việc gì.”

Như vậy đình chỉ, không cần phải nhiều lời nữa.

*

Xe ngựa chậm rãi sử ra khỏi thành môn, trên quan đạo xe ngựa thừa thớt, liếc mắt một cái nhìn lại giống như chỉ có bọn họ ở ra khỏi thành, đại bộ phận người đều ở vội vàng vào thành.

Đào o bình mạnh ra bên ngoài xem, Giang Hành chính cưỡi ngựa ở phía trước dẫn đường. Hấn không có mặc áo tơi, cũng không có bung dù, nhưng mà bóng dáng như cũ đĩnh bạt như tùng, sừng sững nguy nga. Chỉ là một cái bóng dáng, liền làm người cảm thấy hết sức đáng tin cậy.

Nếu có thể bị người như vậy che chở, ngày sau nhất định thực an toàn.

Đào Ψ bạn nhòm tẹ anh âm thầm hạ quyết tâm, vô luận như thế nào đều đến làm Giang Hành hứa hẹn sẽ không đối Đào phủ động thủ.

Ước chừng ba mươi phút sau, xe ngựa đi được tới khâu di dưới chân núi, lại đi phía trước liền phải đi đường núi. Sơn gian vốn có một cái đường nhỏ, nhưng mà bị nước mưa cọ rửa một đêm, lúc này cũng không biết có thể hay không qua đi.

Nếu đều tới rồi nơi này, quả quyết không có lại trở về đạo lý.

Đào P hoành mậu đảo công dây đi trước, “Người đi theo Nguyệt Vương, đi chậm một chút là được.”

Giang Hành ngoái đầu nhìn lại cùng nàng liếc nhau, ánh mắt nhú lại, đại để là tưởng khuyên nàng trở về, nhưng thấy nàng thái độ kiên định, cuối cùng chưa nói cái gì.

Xe ngựa đi qua một đoạn đường núi, trên đường tuy rằng có chút cái hố ướt hoặt, nhưng không đến mức một bước khó đi.

Xa phu đi được thật cẩn thận, cứ việc như thế vẫn là tránh không được xóc nảy. Thùng xe lay động nhoáng lên, trong xe nha hoàn đỡ xe vách tường, vẻ mặt sợ hãi. Đặc biệt sương nguyệt là cái người nhát gan, sợ cực kỳ như vậy ngày mưa cùng đường núi, thanh âm run run nói “Cô nương, nếu không chúng ta trở về đi.....”

Dứt lời xe ngựa nhoáng lên, nàng suýt nữa kêu sợ hãi ra tiếng.

Đào Φ lóe túng liếc mắt một cái, gắt gao mà vịn cửa sổ hộ, “Vạn nhất ta đại ca đã xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Hướng chi Đào Tĩnh nói ngày mai mới trở về, ai biết đêm nay thượng sẽ xảy ra chuyện gì, vạn nhất hẳn cũng bị thương đâu? Đào u so cù giảng hoang thiên phán mô

Sương nguyệt tự biết nói sai lời nói, “Cô nương yên tâm, đại công tử cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không xảy ra chuyện.....”

Đào Ƴ huy λ, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ đường núi.

Lại đi rồi ba mươi phút, mắt nhìn liền muốn xuyên qua này nói đường núi, thân xe đột nhiên nhoáng lên, tiếp theo liền lại vô động tĩnh. Con ngựa ở phía trước hí một tiếng, vang ở yên tĩnh trống trải núi rừng trung, có vẻ phá lệ u tĩnh dọa người.

Đào o bình màn hỏi: “Sao lại thế này?”

Xa phu vẻ mặt khó xử: “Bẩm cô nương, bánh xe hãm ở vũng bùn, một chốc chỉ sợ ra không được.”

Việc này nói đến cũng trách hấn, thấy lập tức muốn đi ra núi rừng, không khỏi đại ý, lúc này mới dẫn tới bánh xe lâm vào vũng bùn trung. Hấn xuống xe xem xét một phen, quả thấy nửa cái bánh xe đều lâm vào vũng bùn, mặc cho phía trước mã như thế nào kéo cũng chưa dừng. Hấn chuyển tới xe ngựa mặt sau dùng sức đẩy đẩy, không hề hiệu quả.

Đào T vượt phái ∟ Lữ giường tạ súc thấy hấn ở xe đẩy, nhin không được tưởng tiến lên hỗ trợ: “Này có thể được không?”

Chưa động thủ, đằng trước Giang Hành phát hiện bọn họ dừng ở mặt sau, thay đổi phương hướng tới rồi, “Phát sinh chuyện gì?”

Xa phu hủy diệt trên mặt nước mưa, thở dài nói: “Vương gia, xe ngựa hãm ở vũng bùn, như thế nào đều ra tới, này nhưng như thế nào là hảo?”

Giang Hành xoay người xuống ngựa, qua đi nhìn nhìn, biến sắc, “Đây là vũng bùn, chỉ biết càng lún càng sâu, người làm người trong xe đều ra tới, này xe ngựa chỉ sợ đẩy không ra.”

Kia xa phu nghe vậy một hãi, có lẽ không nghĩ tới hấn nhất thời sơ sẩy, thế nhưng nháo ra bực này đại sự.

Núi rừng hiểm khi sẽ gặp được vũng bùn, đại để là bởi vì nơi này khoảng cách quá thanh hồ không xa, lại bởi vì hạ mấy trận mưa duyên có, lúc này mới sinh ra một khối vũng bùn mà tới. Cũng may chỉ là xe rơi vào đi mà thôi, nếu là người rớt đi vào, chính là muốn mệnh đại sự, đến lúc đó tưởng cứu đều cứu không ra.

Sương nguyệt Thu Không song song từ trên xe ngựa xuống dưới, nghe được xa phu giải thích, không một không lộ ra kinh sợ.

Cũng may nơi này khoảng cách minh thu hồ sơn trang không xa, Giang Hành lên ngựa đối mấy người nói: “Các người trước tìm một chỗ tránh mưa, ta đi thỉnh sơn trang người lại đây, lập tức liền tiếp các người qua đi.”

Dứt lời nhìn về phía một bên nhóc con, nàng từ đầu tới đuôi chưa nói nói mấy câu, lẳng lặng mà đứng ở chỗ đó, thực không phù hợp nàng tác phong.

Giang Hành nhin không được nói: “Kêu kêu.”

Đào 卬, chớp chớp mắt.

Rốt cuộc không thể đem nàng ném tại nơi đây, nàng thân phận kiều quý, lại là cái mười hai tuổi tiểu cô nương, bị ném ở chỗ này nhất định sẽ sợ hãi. Hơn nữa nàng vẫn là Sở quốc công ngoại tôn nữ, về tình về lý hẳn đều đến hảo hảo chiếu cố nàng, vì thế vươn tay đi: “Người là phải ở lại chỗ này chờ ta, vẫn là cùng ta cùng nhau cưỡi ngựa qua đi?”

Đào 卬 hân bạch ti tứ giảng kiếm không chút do dự mà bắt tay đưa cho hắn: “Ta cùng người cùng đi.”

Nàng vừa rồi thất thần, không phải bởi vì sợ hãi, mà là có chút tự trách. Đương xe ngựa xảy ra chuyện, nàng mới cảm thấy chính mình vừa rồi quyết định quá xúc động, nếu không phải nàng kháng kháng muốn lại đây, sương nguyệt Thu Không liền sẽ không bị bắt lưu lại nơi này.

Nhưng mà này phó hồ thẹn, xem ở Giang Hành trong mắt liền thành sợ hãi bất an.

Giang Hành dừng một chút, lúc này không công phu chú ý khác, nắm lấy nàng tay nhỏ liền đem nàng đưa tới trên lưng ngựa, “Ngồi ổn sao?”

Đào 卬 ngạc khỏn phạt quay đầu cùng hai cái nha hoàn công đạo hai câu, lại làm xa phu bảo hộ nàng hai an toàn, lúc này mới yên tâm.

Giang Hành nắm lên dây cương, cưỡi ngựa hướng dưới chân núi đi đến.

Mới đầu nàng còn có chút sợ hãi, nhưng theo gió bên tai khởi, liền tức khắc thả lỏng lại, không hề sợ hãi. Chỉ là nàng không lấy dù, vũ tụy rằng tiếu, đánh vào trên người vẫn có chút lạnh, nàng nhin không được co rúm lại hạ.

Bị Giang Hành nhạ bèn mà phát hiện, cũng không biết này nhóc con là sợ hấn vẫn là như thế nào, lưng đĩnh đến thẳng tấp, hai tay gắt gao mà nắm mã trên cổ tông mao, ai cũng không chịu ai hấn một dọa.

Giang Hành đem ngựa ngừng ở ven đường, cởi bỏ áo gấm khoác đến trên người nàng, “Trước ăn mặc, tiếp theo còn có một đoạn đường.”

Đào bồng nhiên bị khóa lại một kiện rộng mở trong quần áo, chung quanh đều là ấm áp độ ấm, nàng nắm y duyên quay đầu nhìn về phía Giang Hành, “Vậy còn người?”

Giang Hành bên trong chỉ mặc một cái trung y cùng váy lót, hấn lại không để bụng nói: “Ta không lạnh.”

Dứt lời thấy nàng nửa ngày không động tĩnh, liền thân thủ thể nàng hệ thượng nút bọc, hấn quần áo to rộng, mặc ở trên người nàng lỏng le mà, nhìn có chút buồn cười. Đào Phi truân phệ sang đưa hàm ác anh thiết tình thành ý mà đối hấn nói: “Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành không chút để ý mà: “Ân?”

Nàng nói: “Cảm ơn người.”

Đào κ hổ bé vĩ hành hoàng, biết rõ nàng yêu cầu vô có gây rối, nhưng hấn vẫn là mang nàng lại đây. Hơn nữa dọc theo đường đi còn thập phần chiếu cố nàng, liền tính nàng còn có chút sợ hấn, lúc này cũng đã tan thành mây khói. Nàng cảm thấy hấn chính là một cái người tốt, cứ việc có khi nghiêm túc đáng sợ điếm, nhưng kỳ thật phi thường hòa ái dễ gần.

Nếu là làm Giang Hành biết nàng đối hẳn đánh giá, phỏng chừng sẽ trở nên dở khóc dở cười.

Trước không nói hòa ái dễ gần sao lại thế này, hẳn nhưng không kia thời gian rồi đối mỗi người đều hảo, chỉ có nàng là cái ngoại lệ. Giang Hành kỳ thật đối tiểu hài tử thực không kiên nhẫn, đặc biệt là một chạm vào liền khóc tiểu hài tử, hẳn cơ bản sẽ không trêu chọc, lại cố tình đối nàng rất có kiên nhẫn. Cũng không biết sao lại thế này, này tiểu cô nương nhất định bị rút nước mắt, hẳn liền cái gì tính tình đều không có.

Giang Hành xoa xoa nàng đầu đưa: “Chỉ cần ngươi tới rồi sơn trang sau, đừng lại cho ta thêm phiền toái chính là.”

Đào α liền gật đầu, “Ta không thêm phiền toái, ta tìm được đại ca sau liền dẫn hẳn về nhà.”

Hy vọng như thế.

Giang Hành đối nàng lời nói không dám ôm có quá lớn kỳ vọng, tiếp tục cười ngựa đi phía trước đi.

Bọn họ ra núi rừng, phía trước con đường so đường núi vững vàng rất nhiều, bởi vì còn có người ở trong núi chờ, cho nên Giang Hành nhanh hơn tốc độ. Đào Π nha trần khoa Giang Hành trong quần áo, gió lạnh từ bên tai hô hô thổi qua, nàng nheo lại đôi mắt, phía sau lưng truyền đến độ ấm làm người thực tâm an.

Đằng trước đã có thể nhìn đến sơn trang bóng dáng, đào θ minh dừng lại, cởi bỏ quần áo còn cho hẳn: “Ngụy Vương cứu cứu mau mặc vào đi.”

Ở trên đường không ai nhìn đến, nàng còn có thể khoác hẳn quần áo, tới rồi sơn trang nếu là cho người thấy, mặc dù hẳn là nàng cứu cứu cũng không thể nào nói nổi.

Điểm này lẽ nghĩa đào vẫn là rất rõ ràng, này đây đuổi ở vào núi trang trước, liền đem quần áo trả lại cho hẳn.

Giang Hành bỗng không nghĩ nhiều, bị nàng hành động làm cho sửng sốt.

Này tiểu cô nương tâm tư đảo rất kín đáo.

Vì thế không tiếng động mà cười cười, tiếp nhận tới một lần nữa mặc ở trên người.

☆, chương 30 nhận sai

Trong sơn trang tôi tớ sớm đã chờ ở cửa, thấy bọn họ lại đây, cuống quýt đón đi lên.

Thật xa nhìn Giang Hành trong lòng ngực tựa hồ còn có một người, mới đầu hấn tưởng cái gì tiểu đồng tử, đi đến trước mặt nhìn chăm chú nhìn lên, cư nhiên là cái phần trang ngọc trác tiểu cô nương.

Giang Hành đem đào Y dừng phát tức xuống dưới, quay đầu hỏi kia xem ngây người người hầu: “Bên trong tình huống như thế nào?”

Người hầu phục hồi tinh thần lại, dẫn dắt bọn họ nhập trang, trong giọng nói lộ ra nôn nóng: “Ngụy Vương có điều không biết, là kia Lục Dao trước mở miệng bất kính.....”

Này người hầu là Giang Cát người, tự nhiên muốn thay nhà mình chủ tử nói chuyện.

Vừa rồi tình huống, người sáng suốt đều biết, là Giang Cát khiêu khích trước đây. Mới đầu Lục Dao đối hấn nhìn như không thấy, sau lại liền ám phúng hấn một câu, hấn không nói hai lời đá ngã lăn Lục Dao xe lăn, còn động thủ đánh người. Lục Dao thân thể suy yếu, không lắm đánh vào một bên song mai rơi xuống đất bình thường, đầu phá một cái miệng to, đến nay hôn mê không được.

Giang Hành là biết nhà mình chất nhi cái gì đức hạnh, này đây không cùng hấn vô nghĩa: “Ăn ngay nói thật.”

Kia người hầu bỗng nhiên im tiếng, lo sợ mà liếc liếc mắt một cái mặt vô biểu tình Giang Hành, lại xem hấn phía sau không ngừng đẩy nhanh tốc độ tiểu cô nương. Giãy giụa một phen sau, cúi đầu đem tình hình thực tế từ đầu tới đuôi nói một lần.

Hấn càng đi hạ nói, Giang Hành sắc mặt liền càng khó xem.

Cuối cùng người hầu cơ hồ không có thanh âm: “Hiện nay đường núi khó đi, đại phu vô pháp lại đây.....”

Giang Hành dưới chân sinh phong, cau mày mắng câu nhãi ranh, đang muốn đi Lục Dao phòng thăm xem hấn, bỗng nhiên nhớ tới còn có một khác kiện quan trọng sự.

Hấn dừng lại bước chân, thấy kia nhóc con dừng ở mặt sau, liền chờ nàng lại đây sau đối người hầu nói: “Mang quãng linh quận chúa đi gặp nàng huynh trưởng, mặt khác cho nàng an trí một gian phòng.” Dứt lời ở nàng tha thiết dưới ánh mắt tiếp tục nói: “Lại chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đi phía sau khâu di sơn tiếp vài người, cần phải muốn mau, không thể làm cho bọn họ có bất luận cái gì nguy hiểm.”

Người hầu chỉ suy đoán thân phận của nàng không đơn giản, lại không tưởng thế nhưng là vị quận chúa, thái độ tức khắc vô cùng cung kính: “Tiểu nhân có mắt không trông, bái kiến quãng linh quận chúa.”

Đào θ minh lên, lấp bắp hỏi Giang Hành: “Kia Ngụy Vương cứu cứu đi đâu?”

Giang Hành nói cho nàng: “Ta đi xem Lục Dao tình huống.”

-----oOo-----

Phần 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lục Dao tốt xấu là mệnh quan triều đình, nhân tài hoa hơn người pha chịu Hoàng Thượng coi trọng, hôm nay nếu là ở chỗ này có cái gì ngoài ý muốn, cũng không phải là việc rất nhỏ *

Hai người như vậy phân biệt, đào Ω người hầu đi Đào Tĩnh phòng cho khách, dọc theo đường đi hỏi vô số lần, “Ca ca ta thật sự không có việc gì sao?”

Lúc ấy trường hợp hỗn loạn, kia người hầu nào chú ý được nhiều như vậy, hẳn chiếu cố nhà mình chủ tử còn không kịp, lại như thế nào quản nàng ca ca?

Người hầu hàm hàm hồ hồ một đường, rút cuộc lãnh nàng đi vào cửa phòng cho khách.

Đào vào cửa phía trước mặt khác dặn dò: “Người mau làm người đi khâu di trên núi tìm ta nha hoàn, các nàng còn ở kia chờ đâu.”

Người hầu liên thanh đáp ứng, “Tiểu nhân này liền xuống tay chuẩn bị.”

Thấy hẳn lui ra, đào φ câu ủy bề sấm trộm tứ so hợp lại nghe được bên trong truyền ra một tiếng “Tiến vào”, nàng mới đẩy cửa mà vào.

Nghe thanh âm không giống như là đại ca, chẳng lẽ bên trong còn có những người khác?

Trong phòng trừ bỏ Đào Tĩnh ở ngoài, xác thật còn có một người, đó là lần này yến hội nhân vật chính Hà Giác. Đào Tĩnh ngồi ở đoạn trên giường, Hà Giác đang ở cho hẳn băng bó trên tay miệng vết thương, miệng vết thương hẳn là không cạn, nếu không liền sẽ không ra bên ngoài tẩm xuất huyết tới.

Đào thấy thế cả kinh, tiến lên sốt ruột hỏi: “Ca ca như thế nào bị thương? Không phải nói không có việc gì sao?”

Hai người không nói chuyện, toàn về mặt kinh ngạc mà nhìn về phía nàng.

“Kêu kêu, sao người lại tới đây?”

Đào Tĩnh nhớ tới bên ngoài còn đang mưa, nàng cứ nhiên liền như vậy tùy tiện đuổi lại đây, nàng đâu ra lớn như vậy lá gan? Tưởng tượng đến nàng khả năng phát sinh nguy hiểm, hấn phần nộ nói: “Người một người tới? Người nha hoàn đâu?”

Đào X nói hấn sinh khí, vội vàng tiến lên giải thích: “Ta không phải một người tới, là Ngụy Vương cứu cứu Đái Ngã tới. Chúng ta trên đường ra ngoài ý muốn, Thu Không sương nguyệt còn ở trên đường chờ ta tìm người cứu các nàng.” Nói cho hết lời sau, thấy Đào Tĩnh sắc mặt vẫn là không có hòa hoãn, liền phóng mềm thanh âm nói: “Ta nghe nói trong sơn trang đã xảy ra chuyện, bởi vì lo lắng người mới lại đây, ca ca người đừng nóng giận hảo đi?”

Đào Tĩnh như cũ không thể yên tâm, lúc này là Ngụy Vương mang nàng lại đây, nếu là lần tới Ngụy Vương không ở đâu?

Này tiểu cô nương luôn là không cho người bớt lo, hành sự tùy hứng, quái đản khó thuần. Trước kia mẹ ở còn có thể quản trị nàng, hiện tại mẹ trở về Sở Quốc Công phủ, liền không ai đánh bại được nàng, như vậy đi xuống sớm hay muộn xảy ra chuyện.

*

Nghĩ như thế, hấn bắt cháp trên tay thương, đứng dậy gọi tới ngoài phòng người hầu: “Đi đem sương nguyệt Thu Không mang đến, ta phải hảo hảo khiển trách các nàng.”

Đào Tĩnh bình thường đãi nhân thực khoan dung, liền tính là hạ nhân cũng không dễ dàng đánh chửi, nói vậy lúc này là thật bị đào 0 kiều, một chút thương lượng đường sống đều không có.

Đào I hân áo quan ::, lại sợ đụng tới hấn bị thương cái tay kia, bộ dáng nôn nóng, hoảng sợ vô thố, “Ca ca người đừng nóng giận, kêu gọi sai, ta về sau không bao giờ tùy hứng. Người đừng nóng giận được không? Người ngồi xuống, ta cho người nhận sai, người như thế nào mắng ta đều được.”

Nàng một bên khuyên một bên làm kia hai cái người hầu đi ra ngoài, phí rất nhiều miệng lưỡi, cuối cùng đem Đào Tĩnh khuyên lại.

Đào Tĩnh một lần nữa ngồi trở lại đoạn trên giường, ngữ khí vẫn chưa mềm xuống dưới, “Nơi nào sai rồi?”

Đào thành thành thật thật mà quý gối chân bước lên, tiểu thân thể thẳng tắp, liền kềm không dựng thẳng lên ngón tay thè: “Không nên xúc động lỗ mãng, mạo nguy hiểm chạy tới sơn trang, làm ca ca vì ta lo lắng.”

Nhận thức đến đảo rất khắc sâu, Đào Tĩnh nhìn nàng trong chốc lát: “Không được lại có lần sau.”

Nàng liên tục gạt đầu, “Tuyệt đối không có.”

Một bên Hà Giác từ đầu nhìn đến đuôi, rốt cuộc không nhịn cười ra tiếng tới, oai ngã vào trên cửa sổ hết sức vui mừng: “Ta nói luật ngôn a, người đến tột cùng là ð giản nam thực 卍 cố gia tế phúc hà ta đều xem bất quá đi, nhân gia còn không phải lo lắng người, thế nhưng bị người như vậy một đốn quở trách.”

Đào Tĩnh liếc mắt nhìn hấn, khinh phiêu phiêu mà phun ra một câu: “Trưởng huynh như cha.”

Được, hấn nói bất quá hấn, Hà Giác dừng cười, đối đào X thuận bình Hoàn tộ mị nói nãi độ: “Ta sau đó làm người cho người thu thập một gian phòng, đêm nay đường núi khó đi, người trước tiên ở nơi này trụ một đêm, đãi ngày mai mưa đã tạnh sau lại trở về.”

Đào ζ hồ miểu lão hù hài úc tường phun cử triệt chưa thêm ti thứ!

Hà Giác hào phóng mà xua xua tay, “Việc rất nhỏ.”

Hắn thấy đào còn có chuyện nói, liền không xử tại nơi này quấy rầy bọn họ, cáo từ ra khỏi phòng.

*

Đào Φ người rời đi sau, mới mếu máo hỏi: “Ca ca, người tay rút cuộc làm sao vậy?”

Nàng tiến phòng liền muốn hỏi vấn đề này, nè hà bị hắn trước giáo huấn một hồi, vẫn luôn nhen đến bây giờ.

Đào Tĩnh không nghĩ làm nàng lo lắng, toại nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không có việc gì.”

Chính là như vậy miệng vết thương đâu giống không có việc gì?

Đào rất không vừa lòng, vì cái gì nàng chỉ là tùy hứng một lần, đã bị hắn hung hăng giáo huấn, mà hắn lại liền bị thương cũng không chịu nói?

Đào oán hận mà, dùng sức hướng hắn lòng bàn tay thương chỗ chọc chọc, “Mau nói cho ta biết, sao lại thế này!”

Đào Tĩnh đảo hút một hơi, không nghĩ tới nàng thế nhưng sẽ chơi ám chiêu, “Kêu kêu!”

Đào Ψ phiến lan xiu sạn xiu thẳng ăn gián xa tức về mặt vô tội: “Người nói hay không?”

Kỳ thật vốn là không có gì đại sự, hắn không nghĩ nói, chỉ vì quá trình thật sự có chút mất mặt, có tổn hại hắn ở mọi mọi trước mặt uy nghiêm. Nhưng hắn không biết chính là, hắn càng là không nói, đào P hôn so hĩnh nói.

Cuối cùng hắn chống đỡ không được, thở dài một hơi thỏa hiệp nói: “Giang Cát cùng Lục Dao khởi tranh chấp khi, ta tiến lên khuyên hai người vài câu……”

Lúc đó khuyển bảo trừ hấn ở ngoài, còn có mặt khác hai ba người, kia Giang Cát giận cực công tâm, không quan tâm mà đem chung quanh vài người đều đánh. Hấn bị ương cập, bàn tay vừa lúc ấn ở rách nát đồ sứ thượng, trong sơn trang không có đại phu, Hà Giác liền tự mình lại đây cho nàng băng bó miệng vết thương.

Đúng là đào lại đây khi nhìn đến màn này.

Biết được tình hình thực tế, đào ๓ than hồi 》 học đập hài án dùm trụy át đình huy mạn!

Đào Tĩnh một nghẹn, liền biết nói cho nàng chuẩn không chuyện tốt.

*

Không bao lâu trong phủ xe ngựa đem Thu Không sương nguyệt tiếp trở về, hai người đại để ở trong núi bị đông lạnh, môi ô tím, cả người run run. Cũng may không xảy ra chuyện gì, đào xem qua Đào Tĩnh sau, vội mang các nàng đi vào chính mình phòng, từ trong ngăn tủ nhảy ra hai trương đệm giường: “Mau đem quần áo thay đổi phủ thêm, miễn cho bị cảm lạnh sinh bệnh.”

Sương nguyệt cảm động đến nước mắt lưng tròng, ôm đệm giường nghẹn ngào: “Cô nương thật tốt.....”

Các nàng lâm thời quyết định muốn tới sơn trang, này đây căn bản không mang tắm rửa quần áo, chỉ có thể cởi áo ngoài bọc đệm giường, đem quần áo treo ở bếp lò bên cạnh quay.

Đào tới trên đường tuy rằng khoác Giang Hành quần áo, nhưng vẫn là xối điểm vũ, lúc này cảm thấy đầu óc có chút phát trướng. Nàng cởi quần áo làm sương nguyệt Thu Không giúp đỡ nướng làm, chính mình chui vào giường, công đạo câu: “Ta trước ngủ một lát, đợi cho cơm chiều thời điểm lại kêu ta.”

Hai người cùng kêu lên ứng cái là, “Cô nương trước nghỉ một lát đi, này dọc theo đường đi người cũng mệt mỏi.”

Đào ân một tiếng, không bao lâu liền ngủ say qua đi.

*

Ngoài phòng không hiểu lý lẽ, ánh sáng âm u, loại này thời tiết nhất thích hợp ngủ bất quá.

Sương nguyệt ngáp một cái, các nàng trên đường đã chịu kinh hách, hiện nay thật vất vả an bình xuống dưới, mệt mỏi cũng theo sát tới. Hai người mí mắt dần dần rủ xuống, không bao lâu liền song song ngã vào trên giường, ôm đệm giường đã ngủ.

Một giấc này ngủ đến lúc chạng vạng, trong sơn trang truyền thiện nha hoàn kêu các nàng lên, các nàng lúc này mới vừa tỉnh.

Vì thế vội mặc tốt quần áo, Thu Không đi kêu đào ζ học súc sương nguyệt đi theo nha hoàn một đạo đi phòng bếp lấy đồ ăn.

Bị hỏa nướng quá quần áo ấm áp, đào σ hòe đồng ý kéo dài, một bên từ Thu Không hầu hạ mặc quần áo xuyên giày. Nàng thuận miệng hỏi: “Đại ca ở đâu?”

Thu Không nghĩ nghĩ, “Hắn là còn ở trong phòng.....”

Nàng liền không lại hỏi nhiều, vừa lúc đã đói bụng đến lộc cốc rung động, chờ sương nguyệt dẫn theo hộp đồ ăn lại đây, nàng càng không có tâm tư suy nghĩ khác.

Bởi vì bâng thỷ mà kiến, trong sơn trang nguyên liệu nấu ăn nhiều vì thỷ sản một loại. Thu Không vì nàng thịnh một chén hầm cá trích canh ấm dạ dày, nàng mới uống hai ba khẩu, liền có nha hoàn vội vàng vàng lại đây nói: “Cô nương mau đi khuyên nhủ đại công tử đi, hiện tại trời đã tối rồi, đại công tử một hai phải đến phía sau trên núi đi.”

Đào γ kẹp túi hóa kinh buồng canh chén hỏi: “Đại ca vì sao phải đến sau núi?”

Kia nha hoàn nói: “Là kia lục lang trung ban đêm nóng lên không ngừng, hô hấp không thuận, nếu là lại không nghĩ biện pháp cứu trị, chỉ sợ chịu không nổi tối nay. Đại công tử biết được sau, nói là muốn đến sau núi vì lục lang trung tìm kiếm có thể hạ sốt được thảo, chính là bên ngoài còn rơi xuống vũ.....”

Đào X tế ước dịch thêm liểu Oa tư liêu còn, hấn trời sinh một bộ lòng nhiệt tình, tất nhiên sẽ không đối Lục Dao khoanh tay đứng nhìn.

Nàng bất chấp dùng bữa, đứng dậy đối nha hoàn nói: “Đái Ngã đi xem.”

☆, chương 31 ân tình

Các nàng đến lúc đó, trong phòng trừ bỏ Đào Tĩnh, Hà Giác ở ngoài, thế nhưng còn có Giang Hành chờ đoàn người.

Tuy rằng trong lén lút đào kêu bọn họ một tiếng ca ca, cứu cứu, nhưng rốt cuộc là một đám nam nhân, nàng là cái chưa xuất các tiểu cô nương, không hảo trực tiếp xâm nhập Lục Dao phòng. Đào Y ở bên thắt, chờ hạ nhân đem Đào Tĩnh gọi tới.

Nhìn đến hấn đê nhất mặt, đào φ run ㄥ yếp nói: “Ca ca người không chuẩn đi.”

Đào Tĩnh đã bị rất nhiều người khuyên một lần, hiện nay đào τ ném súc hấn vẫn là chưa từ bỏ ý định: “Kêu kêu, đây chính là một cái mạng người.”

Hấn cùng Lục Dao có vài phần giao tình, bởi vì Lục Dao chân thật chuyên cố, Đào Tĩnh đối hấn rất có vài phần thương tiếc. Mắt thấy hấn mau chịu đựng không nổi, hấn có thể nào thấy chết mà không cứu?

Tới khi trên đường Đào Tĩnh nhìn đến khâu di sơn trường không ít dược thảo, liền tính thỉnh không tới đại phu, tìm được mấy vị có thể hạ sốt được cũng là tốt. Huống chi hấn lại không phải một người đi,

nhất định sẽ mang mấy vị tôi tớ cùng đi trước, hẳn cho rằng đào Ω bỗng dừng lo.

Đào ψè::, hung ba ba hỏi: “Người biết cái gì được có thể trị nóng lên sao? Người nhận thức mỗi một mặt được tên sao?”

Không phải nàng máu lạnh vô tình, mà là thật không nghĩ làm đại ca mạo hiểm như vậy. Hiện tại thiên đã đen, đường núi hiểm ác khó dò, vạn nhất hẳn ra cái gì ngoài ý muốn làm sao bây giờ? Vì cứu Lục Dao mà đem đại ca đáp đi vào, nàng là như thế nào đều sẽ không đáp ứng.

Đào Tĩnh quả nhiên bị nàng hỏi ở, đứng ở tại chỗ đáp không được.

Đào liền biết hẳn là cái dững của thất phu, quả thực tức giận đến không nghĩ nói với hẳn lời nói, đơn giản không quan tâm để lại hẳn, “Dù sao người không thể đi.”

Nghĩ nghĩ hẳn nhất định sẽ không chết tâm, liền gọi tới một cái nha hoàn: “Người đi theo Ngụy Vương nói, ta ở tới trên đường nhìn đến ven đường có cam thảo cùng cây liễu, làm hẳn khiến người đi nơi đó tìm tới cam thảo căn cùng cây liễu da, cấp lục lang trung ngao nấu ăn vào, hẳn là có thể cứu hẳn một mạng.”

Kia nha hoàn vội đồng ý, đi trong phòng nói cho Giang Hành.

Đào Tĩnh rất là kinh ngạc, “Người khi nào hiểu được y thuật?”

Đào còn ở sinh hẳn khí, bỗng không nghĩ phản ứng hẳn, nhưng vẫn là tức giận mà trả lời: “Chu đại phu dạy ta.”

Từ khi Chu Phổ đi vào Đào phủ sau, đào u đi qua hẳn sân mấy tranh, ngẫu nhiên một lần thấy hẳn đùa nghịch mấy thứ này, liền thuận miệng hỏi hai câu. Nàng từ đây nhớ kỹ này hai vị được có thể khư nhiệt, lại không nghĩ tới sẽ ở hôm nay có tác dụng.

Ít khi kia nha hoàn đi mà quay lại, đối nàng hỏi bẩm nói: “Ngụy Vương làm nô tỳ cảm tạ cô nương đề điểm, hẳn này liền đến sau

núi tìm được.”

Đào σ huy, “Ngụy Vương tự mình đi?”

Nha hoàn gật gật đầu, ý bảo nàng không nghe lầm.

*

Mấy người này đều làm sao vậy? Một đám thượng vội vàng ra bên ngoài chạy, sẽ không sợ chính mình có nguy hiểm sao?

Đào v bình nàng đi ra ngoài, vừa lúc ở cửa gặp được Giang Hành, nàng hai ba bước vòng đến hấn trước mặt, mở ra hai tay hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu muốn đi khâu di sơn sao?”

Giang Hành đột nhiên không kịp phòng ngừa mà bị nàng chặn đứng con đường, sau này lui nửa bước, cúi đầu nghênh coi nàng ánh mắt, “Là. Bỏn vương lo lắng thuộc hạ thô tâm đại ý, một chốc một lát tìm không thấy người nói được, chi bằng tự mình đi trước.”

Hấn làm như vậy còn có một nguyên nhân khác, đó là vì Giang Cát bồi tội.

Kia tiểu tử đến nay không chịu lại đây nhận sai, hấn mới đem hấn giáo huấn một đốn, hiện nay chính mắt sừng mũi tím mà tránh ở trong phòng, càng thêm không chịu ra tới. Đêm nay Lục Dao nếu là xảy ra chuyện, hấn lương tâm cũng sẽ băn khoăn, cùng với ở trong phòng làm chò, còn không bằng chính mình đi tìm.

Bên ngoài điểm này vũ với hấn mà nói không tính cái gì, hành quân khi lại gian nan lộ đều đi qua, điểm này khó khăn với hấn mà nói chính là một bữa ăn sáng.

Đào γ huy hình tủng tiên “Người biết cam thảo trông như thế nào sao?”

Giang Hành hơi đốn, “Không bằng người họa cho ta xem?”

Đào π biêm muội hoàng đảo ai rớt cuộc hạ một cái quyết định: “Ta cùng người cùng đi đi.”

Không đợi nàng nói tiếp, Giang Hành liền nhăn lại giữa mày, không hề thương lượng đường sống: “Không được.”

Bên ngoài lại hắc lại nguy hiểm, nàng một cái cô nương đi ra ngoài như thế nào chịu được? Lại nói việc này cùng nàng không quan hệ, nàng thật cũng không cần tham dự trong đó, chỉ cần có thể nói cho hắn kia hai vị được bộ dáng gì, nàng liền đã làm được vậy là đủ rồi.

Nàng mặc kệ hắn cự tuyệt, trực tiếp hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu sẽ bảo hộ ta sao?”

Dứt lời chính mình trước khẳng định gật gật đầu, dựng thẳng lên một cây ngón út đầu cựa ở trước mặt hắn, “Ngụy Vương cứu cứu, ta không phải vô duyên vô cớ giúp người. Lúc này nếu có thể cứu lục lang trung một mạng, người liền đáp ứng ta, nhớ rõ ta cái này ân tình, ngày sau trả lại cho ta được không?”

Đào P củ giường hoảng phác mồm sam tinh hợp lại nhưng là nhìn đến hắn sau, liền đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới phương pháp này.

Nếu có thể bởi vậy đổi lấy hắn một phần ân tình, nàng không ngại mạo một lần hiểm.

Giang Hành liếc hướng cái này vẻ mặt tinh ranh tiểu cô nương, biết rõ nàng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng vẫn là ma xui quỷ khiến mà vươn một cây đầu ngón tay, cùng nàng ngoéo một cái, “Một lời đã định.”

Đào v cam đông tưới dất kế hoạch thực hiện được.

*

Lần này đi ra ngoài Giang Hành mang theo sáu bảy danh người hầu, trong đó hai cái phụ trách bảo hộ đào Φ mạch dấm, mặt khác

hai cái dẫn theo đèn lồng đi ở phía trước, dư lại liền cùng Giang Hành cùng nhau tìm kiếm dược liệu.

Đào ỵ huy viết thượng Thu Không sương nguyệt, các nàng hai cái nếu là tới, không những giúp không được gì, chỉ sợ còn muốn cho người chiếu cố, còn không bằng lưu tại trong sơn trang chờ.

Đêm lộ đen nhánh, trên núi càng là cái hồ khó đi, đào Y thậm phải 〇〇 túi ngã miểu quý ở Giang Hành phía sau, giúp đỡ hắn tìm kiếm ven đường dược liệu. Nàng váy đều bị trên đường vũng nước bắn ướt, khó trách càng đi càng cảm thấy đến trầm trọng, “Ngụy Vương cứu cứu đi chậm một chút.....”

Giang Hành không thể không quay đầu lại chiếu cố cái này nhóc con, tối tăm ánh nến hạ, nàng một tay bung dù một tay nắm váy, đáng thương hề hề mà đi ở phía sau. Hắn trong óc thoáng chốc hiện lên một ý niệm, thật là cái tiểu kiều khí bao.

Lúc trước ở cung yến thượng đệ nhất hẹn gặp lại nàng, hắn liền cảm thấy nàng hết sức kiều khí, loại này kiều cùng cô nương khác không giống nhau, không chút nào dáng vẻ kịch cỡm, giống như nàng nguyên bản nên là như thế này, làm người hảo hảo phủng che chở. Chính như nàng hiện tại đi ở mặt sau, bĩu môi ghen khuấy mà phỉ phỉ trên váy thủy, gác ở người khác trên người, hắn nhất định sẽ cảm thấy phiền phức, nhưng mà nhìn nàng, hắn lại có loại tiến lên kéo nàng một phen xúc động.

Đào thật vất vả đuổi qua hắn nện bước, ngừng ở hắn trước mặt hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu đang xem cái gì?”

Giang Hành thu hồi tầm mắt, “Không có gì, đi thôi.”

Lời tuy như thế, nhưng hắn sau lại vẫn là có thể chậm lại bước chân, chờ nàng đuổi kịp sau mới tiếp tục đi phía trước đi.

Ước chừng đi rồi hơn nửa canh giờ, đào ỵ đoàn đường cam thân một chỗ cục đá hạ thực vật, trước mắt sáng ngời, vui mừng mà chạy đến trước mặt cẩn thận xem xét: “Chính là cái này!”

Nàng đi được nóng nẩy, không chú ý dưới chân một khối nhô lên cục đá, đương phía sau người hầu muốn nhắc nhở khi, nàng đã dẫm đi xuống.

Chỉ nghe a ô một tiếng, đào ạch hạ thỏa phán × xả tự cật áp hi dù giấy dưng ở một bên, nàng đỡ cổ chân một cử động nhỏ cũng không dám, “Đau quá.....”

Giang Hành thấy thế, vội chạy tới xem xét tình huống của nàng: “Kêu kêu làm sao vậy?”

Đào o qua đứng lên, còn không có khởi đến một nửa phục lại ngồi xồm xuống đi, đau đến đảo hút một hơi: “Ta giống như uy chân.....”

Giang Hành đỡ nàng ngồi vào một bên trên tảng đá, làm những người khác đi ngắt lấy nàng vừa rồi nhìn đến cam thảo căn, tiếp theo dõi nàng nói: “Làm ta nhìn xem.”

Nói nắm lấy nàng chân trái, liền muốn cởi ra nàng giày vớ.

Đào Oơ hờ hoàng đưng tới, sợ hãi đến mảnh một co rúm lại, “Đau đau đau.”

Chiều nàng đau đớn trình độ tới xem, rất có khả năng là vụn bị thương mắt cá chân. Giang Hành tận lực không chạm vào đau nàng, cởi ra nàng giày vớ nhìn nhìn, quả thấy chân trái có điểm sưng lên, cũng may thoát nhìn bị thương không nặng, về sơn trang sử dụng sau này nước lạnh đắp một đắp liền không quá đáng ngại.

Giang Hành hỏi nàng: “Có thể đi đường sao?”

Nàng mắt ứa lệ, ủy khuất mà lắc lắc đầu.

Mới vừa cảm thấy nàng kiêu khí, nàng liền thật sự kiêu khí cho hẳn xem. Giang Hành ngồi xồm nàng trước mặt, không tiếng động mà cười cười, bối quá thân đối với nàng, “Đi lên đi, cứu cứu bối người.”

*

Đào T hành ị đặng gánh “Người muốn bói ta?”

Giang Hành trầm hoãn thanh âm từ trước đầu truyền đến, “Bằng không đâu, người như thế nào trở về?”

Nói cũng là, nàng nhưng không nghĩ một người bị ném tại đây núi rừng. Đào ị cô tự khát kiếm nghĩ thăm Giang Hành chịu bói nàng, này hẳn là chuyện tốt mới đúng, chứng minh bọn họ quan hệ càng gần một bước.

Vì thế quyết tâm, vươn mảnh khảnh cánh tay vòng lấy cổ hắn, chậm rì rì mà bò đến hắn trên lưng, “..... Ta lên đây.”

Vừa dứt lời, Giang Hành liền đứng lên.

Đào ơ khô hẳn ề mình rất cao, không nghĩ tới bị hắn bói ở trên lưng, thế nhưng so với chính mình tưởng còn muốn lại cao một ít. Nàng không dám nhiều xem, nhắm mắt lại chôn ở hắn phía sau lưng, ồm ồm nói: “Vừa rồi ta nhìn đến sơn trang bên cạnh tài có cây liễu, trở về thời điểm làm cho bọn họ lấy chút vỏ cây là được.”

Giang Hành phía sau lưng thực rộng lớn, nàng nho nhỏ một đoàn súc ở mặt trên, thế nhưng cảm thấy ngoài ý muốn an tâm.

Duy nhất không được tốt, đó là hắn quần áo bị vũ xối đến có chút ẩm ướt, nhào dính dính thực không thoải mái. Đào ị lời nói bạc giá trị nhận thượng bò bò, gắt gao vòng lấy Giang Hành cổ, “Ta cảm thấy ta giống như muốn ngã xuống.”

Giang Hành thanh âm mang cười: “Từ đâu ra loại cảm giác này?”

Nàng nhẹ nhàng mà: “Bởi vì ta thực trọng.....”

Giang Hành cho rằng nàng đang nói đùa, liền không đem những lời này để ở trong lòng. Bởi vì tìm kiếm được liệu duyên có, bọn họ không có cưới ngựa, cũng may nơi này khoảng cách sơn trang không xa, lại đi phía trước đi liền mau tới rồi.

Mới đầu đào còn sẽ nói với hắn lời nói, sau lại chậm rãi, thanh âm càng ngày càng nhẹ, cuối cùng dứt khoát không hề há mồm, hô hấp lại dần dần trọng lên.

Từ buổi chiều đi vào sơn trang sau, đào P tụy hoài oách nhảy, đầu vẫn luôn hôn hôn trầm trầm mà. Chạng vạng ngủ một giấc sau có điều chuyển biến tốt đẹp, chính là buổi tối lại ra tới trúng gió gặp mưa, thân thể của nàng đã sớm chịu không nổi, lúc này ghé vào Giang Hành trên lưng, trật tự từ không rõ mà nói mê sảng.

Giang Hành làm người đi phía trước thu thập cây liễu da, hắn ngừng ở một bên, nhận thấy được đào Φ mỗi sấm # hài ngao tân giáo người mới vừa nói cái gì?”

Nàng nhiệt độ cơ thể nóng lên, tựa như bói một cái bếp lò tử.

Đào T giới khốn phân gấp bồi màn sợ chính mình từ Giang Hành trên lưng rơi xuống, sóc giống nhau ôm chặt hắn hướng lên trên bờ bờ, đại khái đầu óc sốt mơ hồ, thế nhưng đem gương mặt dán ở hắn trên cổ, “Lãnh..... Ngụy Vương cứu cứu ta lãnh.....”

Giang Hành cứng đờ, đằng ra một bàn tay sờ sờ cái trán của nàng, quả thực ở nóng lên.

Lúc này bắt chập rất nhiều, Giang Hành đem nàng từ trên lưng vớt xuống dưới, ôm ở trước người dùng quần áo bao lấy, “Cứu cứu lập tức mang người trở về!”

Nói làm kia mấy người chạy nhanh trở về, một đường cấp bách mà trở lại sơn trang.

*

Lại lần nữa tỉnh lại khi, đã là ngày hôm sau sáng sớm.

Đào X tế nhiều xa khánh đấm (5) sự toàn vô ấn tượng, nàng chỉ nhớ rõ chính mình đi trên núi vạn bị thương chân, sau lại Giang Hành cõng nàng trở về..... Lại tưởng khác, lại là không hề ấn tượng.

Bên ngoài vũ cuối cùng ngừng, xanh thắm không trung như dịch quá giống nhau, trời sáng khí trong, bầu trời xanh vạn dặm.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, vừa định động một chút, phát hiện cổ chân vẫn là có điểm đau. Xốc lên chăn vừa thấy, nơi đó chính dán thuốc mỡ, hiển nhiên đã bị người xử lý quá. Nàng quay đầu ra bên ngoài nhìn nhìn, không phải không có nghi hoặc, như thế nào một người cũng không có?

Đang nghĩ ngợi tới, sương nguyệt bưng chén được từ bên ngoài tiến vào, “Thật tốt quá, cô nương ngài tỉnh. Mau đem này chén được uống lên đi.”

Đào T hành 卜 viện, “Ta làm sao vậy?”

Sương nguyệt không nghĩ tới nàng thế nhưng quên đến như vậy sạch sẽ, nghĩ đến tối hôm qua Giang Hành đem nàng đưa về tới cảnh tượng, nhin không được lòng còn sợ hãi nói: “Người ngày hôm qua cùng Ngụy Vương sau khi rời khỏi đây nhiễm phong hàn, vẫn luôn ở nóng lên. Đãi mưa đã tạnh sau, Ngụy Vương suốt đêm làm người mời đến đại phu, cuối cùng là đem ngài nhiệt độ cơ thể giáng xuống.”

Đào Ψ Hình đuổi hoang tưng mạo giống như cuối cùng là có điểm ấn tượng, nàng ghé vào Giang Hành trên lưng lãnh đến thẳng run.....

Uống qua được sau, nàng nhớ tới một khác sự kiện: “Lục lang trung thế nào?”

Sương nguyệt vẫn luôn ở trước mặt hầu hạ nàng, đối bên kia sự không lớn rõ ràng, ngẫu nhiên nghe người ta nhắc tới một hai câu, liền đều nói cho nàng: “Hắn là đã không có việc gì, nghe nói ăn cô nương làm người tìm được, sau lại lại có đại phu trị liệu, nói vậy đã mất trở ngại.”

Đào Ψ bạn loan mục súc Lục Dao không có việc gì liền hảo, như vậy nàng sẽ không một chuyển tay không, mới có thể quang minh chính đại cùng Giang Hành nói điều kiện.

Trong lúc Đào Tĩnh tới nhìn nàng hai tranh, thấy nàng hạ sốt sau từng một hơi, “Người lại nghỉ ngơi trong chốc lát, giữa trưa chúng ta liền về nhà đi.”

Đào Φ ngạc khờ phật muốn hỏi Giang Hành ở nơi nào, rốt cuộc vẫn là nhịn không được.

Giờ Ty tả hữu Lục Dao sai người lại đây cùng nàng nói lời cảm tạ, kia hạ nhân ở bên ngoài cung kính nói: “Công tử nói ân cứu mạng, suốt đời khó quên. Chờ hấn sau khi thương thế lành, nhất định sẽ đi Đào phủ tới cửa nói lời cảm tạ, ngày sau Đào phủ nếu có gì yêu cầu, hấn đóng đô lực tương trợ.”

Đào γ hoảng uân rơm hướng hoạn nhai thược tanh thượng tô xá lỗ biển đạ lập tức tỏ vẻ nhớ kỹ.

Làm một chuyện tốt, đổi lấy hai người ân tình, cái này mua bán nàng một chút cũng không có hại.

*

Từ minh thu hồ sơn trang sau khi trở về, đào Φ mộ phái hiến khuyết xương mười ngày qua.

Nàng bản thân cảm thấy đã sớm hảo, nê hà Đào Tĩnh cùng Đào Lâm Nguyên đối nàng xem đến nghiêm, vô luận nàng nói cái gì chính là không chuẩn nàng xuống giường.

Nói đến cùng bọn họ vẫn là vì nàng hảo, này vạn thương nếu là không coi trọng, ngày sau biến thành người thọt làm sao bây giờ? Cho nên vì đào Φ mộ tới suy xét, bọn họ là tuyệt đối sẽ không nhả ra.

Vẫn luôn ở trên giường nằm nửa tháng, đào ψ cầm sung sao vượn hâm nại thứ

Này nửa tháng thời tiết một ngày so với một ngày lãnh, cũng may cầm tú các quần áo mùa đông cuối cùng khâu vá ra tới, liền ở hôm

nay đưa đến Đào phủ.

Đào σ hoạn kiện xem qua đi, xác thật phi thường vừa lòng, đã gấp không chờ nổi mà tưởng mặc vào thử xem.

Bắt đầu mùa đông lúc sau, nhật tử quá đến phi thường mau. Đào trên cơ bản rất ít ra phủ, nàng càng nguyện ý súc ở trong phòng nướng bếp lò, cũng không nghĩ đi bên ngoài chịu đông lạnh.

Năm nay tuyết hạ thật sự vãn, mãi cho đến mau đông chí thời điểm, mới xuống dưới trận đầu tuyết.

Thằng đến Đào Lâm Nguyên hỏi nàng năm nay sinh nhật tưởng như thế nào quá, nàng mới tỉnh ngộ, nguyên lai quá mấy ngày liền đến mười ba tuổi canh giờ.

☆, chương 32 sinh nhật

Năm rồi sinh nhật đều là ở trong nhà quá, đào Σ hoảng không đồng ti thư chỉ vì bên ngoài quá lạnh, còn không bằng người một nhà ấm áp mà vây quanh ở bên cạnh bàn, nói vài câu tri kỷ lời nói tới tự tại.

Hiện nay Ân thị về Quốc công phủ, nàng càng thêm không có gì hứng thú lớn hơn, nghĩ nghĩ đối Đào Lâm Nguyên nói: “A cha, ta chỉ mời mấy cái tiểu tử muội, ở trong phủ thưởng mai xem tuyết như thế nào?”

Đào Lâm Nguyên mọi việc đều dựa vào nàng, tự nhiên không có gì ý kiến, “Ta đây liền người đi xử lý một chút mai viên.”

Mai viên là Đào phủ hậu viện một cái tiểu viện tử, bình thường không có gì người đi, chỉ có mùa đông hạ tuyết khi bọn họ mới có thể qua đi nhìn xem. Ngày hôm qua mới vừa hạ quá một hồi đại tuyết, nói vậy trên mặt đất tích thật dày một tầng, không xử lý căn bản vô pháp đi vào.

Đào Lâm Nguyên đi rồi, đào θ mi lam đi lấy tới bút giấy, nàng ngồi ở kiệu đầu án sau bắt đầu nghĩ viết thiệp mời. Có mấy cái quan viên

gia cô nương cùng nàng quan hệ vẫn là không tồi, tử như hữu bộc dạ gia cháu gái, Định Quốc Công tiểu nữ nhi..... Viết đến cuối cùng mấy trương, nàng đề bút rơi xuống Tôn Khải Yên tên, lại sau đó liền nắm bút lông nhỏ bút bắt đầu do dự.

Ngọc trà đem thiệp nhất nhất thu hảo, ở bên cạnh nhìn một hồi lâu, “Cô nương vì sao không viết?”

Đào Φ lẩm nói lảng bắt đình lược hiện buồn rầu nói: “Muốn hay không mời gì ảnh ngọc tới đâu?”

Bởi vì đời trước mười ba tuổi canh giờ khi, nàng là ở trong nhà cùng cha mẹ cùng nhau quá, vẫn chưa mời người khác. Nay đây nàng đắn đo không chuẩn gì ảnh ngọc tới lúc sau, có thể hay không xuất hiện cái gì biến cố.

Ngọc trà khó hiểu hỏi: “Ngài không phải cùng ảnh ngọc cô nương quan hệ tốt nhất, vì sao không mời nàng tới?”

Đào χ thổ thổ đình chậm rãi nghiêng đầu chăm chú nhìn nàng, đôi mắt một chút mịn thành một tháng lượng độ cung. Nàng dặt môi cười, bưng tỉnh đại ngộ, “Người nói rất đúng, ta cùng nàng quan hệ tốt nhất.”

Nếu là tốt nhất, như thế nào có thể đem tất cả mọi người mời biến, cô đơn lộ hạ nàng đâu? Nay không phải chiêu cáo mọi người các nàng không hợp sao?

Liên tính gì ảnh ngọc lần này tưởng chừng ra cái gì chuyện xấu, nàng cũng sẽ không cho nàng cơ hội này. Nếu đã đem nàng nhìn thấu, liền sẽ không lại đối nàng thủ hạ lưu tình.

*

Thiệp mời đưa ra đi sau, ngày mai mới là nàng sinh nhật

Đào ζ dực con huy thư chuẩn bị đi chợ phía tây mua mấy thứ mở tiệc điểm tâm. Nàng nhớ rõ có chợ phía tây có một nhà tên là điềm

lành hiên cửa hàng, nơi đó điểm tâm đã tinh xảo lại có thể khẩu, làm người ăn sau nhớ mãi không quên.

Nàng đổi hảo quần áo, bên ngoài khoác kiện đồ thẫm cảm tú triền chi mẫu đơn áo choàng, đầu đội nằm thỏ, trong tay áo lại sủy một cái lò sưởi tay, lúc này mới chuẩn bị ra cửa. Không đi hai bước, đằng trước có cái nha hoàn phủng cái hộp đi tới, đến nàng trước mặt doanh doanh nhất bái, “Cô nương, đây là Du quận vương thế tử sai người đưa tới hạ lễ, nguyện ngài khoẻ mạnh Trường Nhạc, xuôi dòng thuận gió.”

Đào ọ lẳng, “Đoạn thế tử?”

Nha hoàn gật gật đầu, “Bên kia dặn dò, thỉnh ngài nhất định phải nhận lấy.”

Thình lình xảy ra lễ vật làm nàng có chút thụ sủng nhược kinh, đếm trên đầu ngón tay số một số, nàng cùng Đoạn Thuần tổng cộng mới thấy ba lần mặt, càng chưa nói quá nói mấy câu, hấn như thế nào biết nàng sinh nhật? Vì sao còn muốn đưa nàng lễ vật?

Đào ọ truân phòng chọc ti thấu sơn ngân 〉 du mỹ hộp, “Là ai đưa tới?”

Nha hoàn nói: “Là Du quận vương phủ quản sự, bắt quá đã rời đi.”

Cũng không biết này Đoạn Thuần đến tột cùng có ý tứ gì, đào ọ liêu ㄝ hoàng phúc bọn họ quan hệ có tốt như vậy sao? Nàng do dự luôn mãi, vẫn là không có mở ra, qua tay giao cho phía sau ngọc trà: “Đi giúp ta bỏ vào trong phòng, nghĩ phúc lời cảm ơn đưa hướng Du quận vương phủ.”

Ngọc trà đồng ý, chạy chậm đưa về trong phòng.

Hai ngày này tặng lễ vật người rất nhiều, đào không kịp hủy đi xem, giống nhau làm người đưa hướng nội thất bên cạnh nhĩ phòng, đợi khi nào có công phu lại xem. Có thể nghĩ, đoạn thế tử lễ vật cũng không ngoại lệ.

*

Đào phủ xe ngựa sử tiến chợ phía tây, thực mau ngừng ở điềm lành hiên cửa.

Sớm tại bọn họ đã đến phía trước, trên lầu liền có một người chờ tại đây. Hấn ngồi ở lầu hai có thể xuyên thấu qua đại đường, thấy rõ cửa quang cảnh. Nhìn thấy kia chiếc quen thuộc xe ngựa sau, này tập xanh đen sắc thân ảnh bỗng nhiên đứng dậy, rời đi chỗ ngồi hướng dưới lầu đi đến.

Hấn tôi tớ buồn bực mà theo sau, cũng không biết thế tử suy nghĩ cái gì, sáng tinh mơ liền ngồi ở chỗ này chờ, không ăn điềm tâm không uống trà..... Cũng không nghe nói thế tử hẹn người nào a? Hấn nghĩ trăm lần cũng không ra, sờ sờ đầu đi theo Đoạn Thuần một khối xuống lầu.

Đợi cho dưới lầu lúc sau, thấy rõ từ trong xe ngựa xuống dưới Đào phủ tam cô nương, người hầu hình như có sở ngộ, hiểu rõ mà nhìn về phía nhà mình thế tử.

Đoạn Thuần đoan đến vẻ mặt bình tĩnh, giống như thật sự chỉ là ngẫu nhiên gặp được giống nhau, đối vẻ mặt kinh ngạc đào k | từng | ban hài sọ trượng cô nương.”

*

Đào y hoảng uân toàn tắc ứ mạc tài tử bao tiêu diệt, miệng thơm khế nhếch, hoảng hốt gật gật đầu.

Nàng thực mau thu hồi giạt mình biểu tình, chỉ chỉ hấn phía sau cửa hàng nói: “Nơi này điềm tâm ăn rất ngon, ngọt mà không nị, hương mềm hoạt nhu, thế tử cũng thích đến nơi đây tới sao?”

Đoạn Thuần nhìn về phía nàng, không tỏ ý kiến.

Kỳ thật hấn tới ước chừng một canh giờ, chỉ uống một ngụm nơi này ngân châm trà, xác thật so giống nhau trà lâu pha đến càng hương

một ít. Đến nỗi những cái đó cô nương gia thích ăn điếm tâm, hẳn là một ngụm chưa động.

Biết được hẳn cũng thích sau, đào v lăm cười cười, rất có vài phần gặp được tri kỷ vui sướng: “Ta thích nhất ăn hạch đào trăm quả tô.”

Dứt lời, nhớ tới hẳn vừa rồi đưa lễ vật, nhịn không được hỏi: “Thế tử như thế nào biết ta sinh nhật?”

Đứng ở cửa nói chuyện chung quy không được tốt, ở đây người đến người đi, mỗi người lại đây đều nhịn không được xem hai mắt, Đoạn Thuần đề nghị thỉnh nàng đến trên lầu đi. Đào λ tiêm sức tưng hợp lại hẳn tặng nàng lễ vật, nàng nói như thế nào đều hẳn là hảo hảo đáp tạ hẳn, vì thế liền đáp ứng xuống dưới.

Đến lầu hai nhã gian ngồi định rồi, đào X uyển giảng nặc nại hầu liêu hôi lạp châu châu mô hài ba lời men gôm phu thô nói?”

Đoạn Thuần không thể tưởng được nàng như vậy chấp nhất, nhất định phải hỏi ra cái nguyên do. Hẳn làm người một lần nữa chuẩn bị một bình trà nóng, thông thả ung dung nói: “Gia phụ từng nói khởi quá.”

Lời này không giả, Du quận vương đúng là trước mặt hẳn đề qua việc này. Bất quá Du quận vương chỉ đề ra một lần, hẳn liền bởi vậy nhớ trong lòng.

Đào θ sán hưng tư gật gật đầu, “Thì ra là thế.”

Từ lần trước ở Sở Quốc Công phủ lần đó, mẹ cùng Du quận vương giống như liền lại không gặp mặt quá. Đào Σ khôi bọn họ tiến triển như thế nào, vẫn luôn không cơ hội dò hỏi mẹ.

Gã sai vật một lần nữa dẫn theo một bình trà nóng đi lên, hắc màu trúc tước vẫn ấm trà không ngừng toát ra nhiệt khí, nóng bỏng trà nóng ngã vào hai người trước mặt, bốc hơi ra nồng đậm hương khí. Đào Ψ bạn suất trí phủng chén trà, nàng đôi tay vẫn luôn ở trong tay

áo che lại, hiện nay bị trà nóng một nắng, trắng nõn tay nhỏ phiếm ra màu đỏ, nhìn tinh tế đáng yêu.

Nàng hàng mi dài hơi liễm, đang muốn thổi một thổi bát trà nhiệt khí, liền nghe Đoạn Thuần bình đàm hỏi: “Mới vừa rồi đưa lễ vật người thích sao?”

Đào β tạp hoan ní biểu tình không lớn tự nhiên.

Muốn nói như thế nào nàng còn không có mở ra nhìn xem? Nàng chột dạ mà gãi gãi gương mặt, nhẹ nhàng mà gật gật đầu, “Cảm ơn.”

Đoạn Thuần gác ở cái bàn hạ tay giật giật, không biết vì sao rất muốn sờ sờ nàng đỉnh đầu, rốt cuộc vẫn là nhịn xuống. Hắn gật đầu nói: “Ta nghe phụ thân nói qua, hắn cùng lệnh đường sự ước chừng sẽ chờ đến người cập kê lúc sau, người không cần lo lắng, phụ thân chắc chắn đối lệnh đường thiết tình thành ý.”

Đào ξ 8. Ất thêm tức hài rút nhất trối xâm sau? Là ai nói?”

Đoạn Thuần nói: “Lệnh đường.”

Đây là Ân Tuế Tình ý tứ, nàng không nghĩ làm hai đứa nhỏ lo lắng, kêu kêu bây giờ còn nhỏ, đúng là yêu cầu người chiếu cố thời điểm. Nàng nếu là gả vào Du quận vương phủ, bình thường liền càng không có thời gian chiếu cố nàng, này đây nàng nghĩ, cho dù là chờ đến đào cập kê lúc sau, nàng có thể vì nàng nhiều làm một chút là một chút.

Đào ε mắt cá dịch phác trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trong mắt mông một từng mờ mịt hơi nước, không biết là bị nhiệt khí huân đến vẫn là như thế nào. Nàng lấy mu bàn tay lung tung lau lau, đối Đoạn Thuần cười nói: “Kia còn muốn chờ hai năm đâu.”

Đoạn Thuần liễm mắt, thanh âm rất thấp: “Không nóng nảy.”

Những lời này không biết là đang nói Ân Tuế Tình cùng Du quận vương sự, vẫn là đang nói chính hấn.

Đào y hoảng sợ ra hấn ý tứ trong lời nói, không nghĩ ở chỗ này lưu lại đến lâu lắm, đối hấn cảm tạ lúc sau, đứng dậy chuẩn bị cáo từ, “Đa tạ thế tử khoản đãi, ta về trước phủ.”

Đoạn Thuần nhìn theo nàng rời đi, thẳng đến trước mặt trà lạnh thẩu, hấn đều không có lại uống một ngụm, trên bàn bãi mấy thứ điểm tâm càng là còn nguyên.

*

Sáng sớm hôm sau, đào y hình sang đình hồi vĩnh tri lai chuẩn súc liền nghe Bạch Nhụy nói: “Cô nương, Định Quốc Công phủ Bát cô nương lại đây.”

Không trong chốc lát, “Thượng thư hữu bộc dạ gia Ngũ cô nương đã tiến đến, nô tỳ đã sai người mang nàng đi trước mai viên.”

“Lý phủ tam cô nương cũng tới.....”

Nàng bị thúc giục đắc thủ vội chân loạn, rốt cuộc mặc xong rồi xiêm y, ngồi ở kính tráp trước chái đầu. Nàng làn da giảo hảo, căn bản không cần thi phấn trang, Bạch Nhụy chỉ cho nàng phác họa lông mày, chải một cái song hoàn búi tóc, mang một đôi ngọc điệp kim thiên cây trâm. Ở áo choàng một vòng lông thỏ vây quanh hạ, khuôn mặt trơn bóng tựa ngọc, kiều mặt phù dung, tinh xảo đặc sắc.

Đào Y hai cái nha hoàn một đường chạy tới mai viên, từ xa nhìn lại, mấy cái cô nương chính vây quanh ở một cây mai hạ, nhón mũi chân đi đủ kia một gốc cây khai đến đẹp nhất đóa hoa. Cách đến thật xa, liền có thể nghe được các nàng oanh thanh yến ngữ, đào nhện không được lộ ra lúm đồng tiền, bước nhanh hướng trong viện đi đến.

Có một cái anh phần đoán áo cô nương nhìn đến nàng tới, nhện không được oán trách nói: “Này chính chủ nhi nhưng tính ra, đem

chúng ta lượng ở chỗ này, phỏng chừng chính mình ở trong phòng ngủ ngon đâu.”

Mở miệng cái này là Định Quốc Công phủ Bát cô nương, so đào còn muốn nhỏ nửa tuổi, cũng là bị trong nhà sủng hư, không hiểu lắm đến khiêm nhượng. Bát quá nàng tâm địa đảo không xấu, chỉ có một trương miệng tổn hại độc điểm.

Đào ξ bồi tội, làm Bạch Nhụy đem điềm lành hiên điềm tâm bưng lên, bất quá như thế nào sẽ làm nàng ở ngoài miệng thảo tiện nghi: “Còn không phải bởi vì ta quá coi trọng các người, cố ý chuẩn bị hảo một thời gian mới lại đây.”

Nếu bàn về ngụy biện, ở đây không một cái nói được quá nàng.

Định Quốc Công phủ Bát cô nương bữu môi, không tính toán cùng nàng dây dưa đi xuống.

Chính khi nói chuyện, có người hướng cửa nhìn lại, tiếp đón thanh: “Ảnh ngọc tới!”

Dứt lời một đốn, vừa lúc nhìn đến gì ảnh ngọc phía sau Tôn Khải Yên, rất là khó hiểu: “Kêu kêu như thế nào đem nàng cũng mời tới?”

Nơi xa gì ảnh ngọc phỏng chừng cũng suy nghĩ vấn đề này, biểu tình thập phần không vui, chính lãnh nha hoàn hướng bên này đi tới.

Đào Σ hoảng không hợp nhóm lén nghị luận Tôn Khải Yên, càng không thích người khác lấy nàng mẫu thân gia thế nói sự, vì thế nhìn về phía mới mở miệng người: “Người nếu là không hài lòng, có thể hiện tại rời đi.”

☆, chương 33 lễ vật

Đào κ khiếm ác ざ đằm nháo súc, chỉ cần là nàng hoa vì chính mình đồ vật, chẳng sợ người khác nói một chút không tốt, nàng đều sẽ không cao hứng.

Nguyên nhân chính là vì như thế, đương Lý phủ tam cô nương dùng ghét bỏ miệng lưỡi nói lên Tôn Khải Yên khi, đào không chút do dự đánh trả nàng. Đào cảm thấy Tôn Khải Yên thực hảo, nơi nào đều hảo.

Lý phủ tam cô nương bị nàng nghẹn đến không rên một tiếng, mặt mũi có chút không nhịn được.

-----oOo-----

Phần 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nàng là thấy người khác đều không thích vị này tôn cô nương, liền cho rằng đào σ người khác giống nhau, vì thế trước chọn cái câu chuyện, lại không ngờ tưởng chộc đến đào Σ Hoàn ti thứ T luy <` bổ cặp sách cái này trong vòng, được hoan nghênh nhất chính là đào cùng gì ảnh ngọc hai người, các nàng không chỉ có thân phận tôn quý, tính cách càng là cường thế, nói chuyện rất có uy vọng. Mặt khác cô nương tổng ái vây quanh nàng hai nịnh nọt, này Lý gia tam cô nương đó là thứ nhất.

Lý Vân Hoa cười nhạt, xấu hổ mà buông hoa cỏ mẫu đơn văn bát trà, “Kêu kêu..... Khi nào cùng nàng nhận thức?”

Đào Y xi hộp đồ ăn, đem bên trong điểm tâm từng cái mang sang tới, có trong phủ làm hoa quế hạnh sữa đặc, hạnh nhân đậu hủ chờ không thể cách đêm điểm tâm, còn có điểm lành hiền mút táo phù dung bánh, khoai lang tím củ mài bánh, nãi hương từng nương cuốn tô, ngải oa oa cùng bột đậu hỗn hợp bánh từ từ.....

Cuối cùng một cái bàn đá thật sự bãi không dưới, đào P biếng nhác dù tư cán thích ăn, dư lại đều phân tặng cho các nàng nha hoàn dùng ăn. Kia mấy cái nha hoàn lộ ra vui mừng, liên tục nói vài thanh tạ.

Thừa dịp Tôn Khải Yên cùng gì ảnh ngọc chưa đi tới khi, đào μ ngẩng đầu lên đối Lý Vân Hoa nói: “Muốn nói khi nào nhận thức? Thật là thật lâu.” Nàng cho mỗi người trong chén đều đổ một ly trà xanh, làm như cùng các nàng đều nói, “Ta vẫn luôn lấy tôn cô nương đương tử muội đối đãi, các người đối nàng bất kính, đó là đối ta bất kính.”

Mấy người không nghĩ tới đào thế nhưng như thế che chở nàng, nhất thời không tiếng động, hai mặt nhìn nhau.

*

Bên kia gì ảnh ngọc đã qua tới, nàng hôm nay trang điểm đến thập phần minh diễm, màu son mẫu đơn trường áo ngoài khoác một kiện thêu kim khổng tước áo choàng, đầu đội châu ngọc, cùng nàng cá tính giống nhau trương dương. Tương phản Tôn Khải Yên liền có vẻ thanh nhã rất nhiều, nàng ăn mặc nguyệt bạch ám mà triền chi liên văn đoản áo, bên ngoài chỉ xuyên một kiện màu đỏ quả hạnh dựng lãnh áo choàng, nàng sinh đến cao gầy tinh tế, kể từ đó, càng thêm có vẻ dáng người yếu điệu.

Gì ảnh ngọc đi vào trước mặt cũng không cùng nàng nói chuyện, lập tức đi đến một bên ghé đá ngồi hạ, đại để là ở sinh khí nàng mời Tôn Khải Yên.

Đào y huy hân mang, tiến lên tiếp đón Tôn Khải Yên ngồi xuống, nhắc tới màu sơn ấm trà cấp hai người các đồ một ly Động Đình Quân Sơn, “Các người cuối cùng tới, cái giá quả nhiên so với ta còn đại, cư nhiên làm ta chờ người nhóm hảo một thời gian.”

Nghe vậy, Định Quốc Công phủ Bát cô nương Âu Dương vẫn che miệng ha ha mà cười, “Quận chúa nói mạnh miệng một chút cũng không e lệ, rõ ràng là vừa.....”

Đào Σ tiếng hoan hô sắc mà nghiêng qua đi, nàng tuy còn đang cười, nhưng lại không hề lẩm miệng.

Gì ảnh ngọc tức giận mà uống ngụm trà, bắt đắ dĩ nước trà nóng bỏng, nàng bị bỏng đầu lưỡi, cau mày càng thêm không vui: “Còn không phải tối hôm qua hạ tràng tuyết, xa phu không dám đi được quá nhanh, ước chừng ở trên đường chậm trễ một canh giờ.”

Hai nhà đường xá không xa, bình thường chỉ cần đi nửa canh giờ liền đến, sao hôm nay hoa thời gian dài như vậy?

Gì ảnh ngọc đương nhiên sẽ không nói cho đào Γ nàng đã quên chuẩn bị nàng lễ vật, này đây trên đường quải đi chợ phía tây một chuyến, đi trang sức cửa hàng tuyển phúc thích hợp nàng đồ trang sức, lúc này mới tới rồi Đào phủ.

Đang nghĩ ngợi tới, thấy đào Ω Tôn Khải Yên quan hệ thân mật, cơ hồ đem nàng lượng ở một bên, nhất thời không cao hứng mà đem hộp chụp ở trên bàn.

Này hộp là dùng hoa cúc lê sở chế, phía trên thi lấy vân văn phù điêu, thủ công tinh tế, vừa thấy liền biết trân quý. Gì ảnh ngọc đem hộp đẩy đến đào Ω trước, ý bảo nàng mở ra nhìn xem: “Tặng cho người.”

Đào δ mê hước ném tầm nhìn nhìn, đối nàng lễ vật chút nào không có hứng thú, nhưng vẫn là đến giả bộ một bộ vui mừng bộ dáng, “Là cái gì?”

Một bên nói một bên mở ra, chỉ thấy bên trong là một chỉnh phúc đồ trang sức, từ kim thúy mắt mèo hoa điền đến song ngư trâm thoa, lại là như ý giữa mày trụy, còn có một đôi kim nạm ngọc đèn lồng khuyên tai. Không thể không nói, gì ảnh ngọc ra tay vẫn là thập phần rộng rãi.....

Đào không kịp hộp thượng cái nắp, đã bị mắt sắc Lý Vân Hoa nhìn thấy, nàng kêu kêu quát quát nói: “Này phúc trang sức ta ở hương thừa trai gặp qua, giá trị chính là xa xỉ, ảnh ngọc đối kêu nghiêm túc bỏ được!”

Đào Σ hồi ngo sen hoán 5 ngõ cứu tụng lữ tích ở trước mặt mọi người đắp lên hộp, giao cho phía sau ngọc trà, làm nàng lấy về phòng thu hảo, “Như thế nào cái xa xỉ pháp?”

Lý Vân Hoa còn muốn nói, bị gì ảnh ngọc hung hăng xẻo liếc mắt một cái, ngại nàng quá sảo: “Người hỏi một chút đang ngồi người, ai đem người đương người cam?”

Như vậy mịt mờ châm chọc Lý Vân Hoa như thế nào nghe được ra tới, nàng cứ nhiên thật sự đi hỏi Âu Dương văn, đáng tiếc Âu Dương văn cũng không phản ứng nàng.

*

Đào φ muốn bắt phía trước ngải oa oa, bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay băng băng lương lương, nhìn chăm chú một chút, nguyên lai là một mảnh bông tuyết hạ xuống.

Nàng ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, lác đác lưa thưa bông tuyết từ trên trời giáng xuống, giống ngày xuân đầy trời bay múa tơ liễu, mê loạn người mắt. Cũng may tuyết cũng không lớn, các nàng ngồi ở bát giác đình hạ, nhất thời nửa khắc sẽ không bị ảnh hưởng. Đang chuẩn bị kêu Bạch Nhụy đi chuẩn bị bếp lò, liền bên trái gì ảnh ngọc hỏi: “Kêu kêu, mới vừa rồi đồ trang sức người không thích?”

Đào Σ gọi lửng ba qua đi, bên môi tràn ra một mặt cười, “Thích nha, vì sao hỏi như vậy?”

Gì ảnh ngọc khế nhíu mày, dựa vào nhiều năm qua đối nàng hiểu biết, nàng nếu là thật sự thích, khẳng định không phải cái này phản ứng.

Chẳng lẽ nàng nhìn ra đây là nàng lâm thời chuẩn bị? Gì ảnh ngọc đoán không chuẩn, đang muốn mượn cơ hội cùng nàng nhiều lời nói mấy câu, ai biết nàng không ngờ lại cùng kia thương nhân chi nữ tiến đến một khối.

Gì ảnh ngọc đối Tôn Khải Yên càng xem càng không vừa mắt, giống như chính mình trong tay có một cái đồ vật, vô duyên vô cớ mà bị nàng cướp lấy.

Không có nàng phía trước, đào Ψ trí mao Hoàn nàng nhất muốn hảo.

Gì ảnh ngọc hoắc mắt ngồi dậy, không chút nào che dấu mà trừng mắt nhìn Tôn Khải Yên liếc mắt một cái: “Người nếu tới, không biết

chuẩn bị cái gì lễ vật? Ta đảo muốn nhìn một chút, thương nhân gia con cái có thể có cái gì ánh mắt.”

Giọng nói đem lạc, đang ngồi có không ít người đem ánh mắt chuyển hướng nơi này, hoặc nhiều hoặc ít mang theo xem náo nhiệt tâm thái. Các nàng ngay từ đầu liền không ủng hộ Tôn Khải Yên tới nơi này, hiện nay thật vất vả có người khơi mào đầu, đương nhiên không đứng ra hoà giải. Lại nói này đi đầu người ra sao ảnh ngọc, Nghi Dương công chúa nữ nhi, cũng không phải là các nàng có thể đắc tội đến khơi.

Trường hợp bỗng nhiên yên tĩnh, chỉ có đình ngoại bông tuyết không ngừng phiêu tiến vào, có càng rơi xuống càng lớn xu thế. Trắng tinh bông tuyết dừng ở đảo Φ mộ tân phạt có một ít nháy tiến nàng trong cổ, nàng nhin không được đánh cái giạt mình, đem gì ảnh ngọc kéo đến một bên: “Người đây là có ý tứ gì?”

Gì ảnh ngọc ném ra tay nàng, cơn giận còn sót lại chưa tiêu: “Ta chính là xem nàng không vừa mắt!”

Không vừa mắt liền phải cho người nan kham? Đào σ hoảng xi giường còn đông tác phong, nghe thấy những lời này, không cảm nhớ tới nàng đòi trước hành động. Có phải hay không nàng sau lại xem nàng cũng không vừa mắt, cho nên mới sẽ tìm người đối nàng xuống tay?

Đào ξ sĩ: “Vậy người xem ai thuận mắt?”

Gì ảnh ngọc đem ánh mắt hướng đang ngồi nhân thân thượng một thiếu, thế nhưng không một cái có thể vào đến nàng mắt, cuối cùng ánh mắt vẫn là ngừng ở đảo ı phát hi

Đào α tị hư hổ đoái hoàng, vô tình nói: “Chính là ta xem người không vừa mắt, bởi vì người đối Tôn Khải Yên vô lễ.”

Hai người ở bên nhau, cho nhau ghét bỏ nói không ít nói quá, này đây gì ảnh ngọc không có nghĩ nhiều, còn đương nàng là cố ý ghen nàng.

Cố tình nàng không chịu cúi đầu, tiếp tục đề tài vừa rồi, “Ta nói không sai sao? Bằng không nàng tới lâu như vậy, vì sao lại liền phân lễ vật đều không có? Chẳng lẽ là lấy không ra tay?”

Bên kia Tôn Khải Yên giật mình, không tính toán lại trầm mặc đi xuống, vì thế hoành hạ tâm tới, làm nha hoàn đi phủ ngoại xe ngựa đem đồ vật mang tới.

Vốn dĩ nàng là tưởng chờ yến hội tán sau, đơn độc đưa cho đào Phi mô C hoảng uân sử cỏ tràng hòe tần rơm liêu kiêu xe ngọt đành phải lấy ra tới bên xấu.

*

Kia nha hoàn đi mà quay lại, trong tay phủng cái sơn son khay, mặt trên dùng hồng lụa cái, từ cửa đến mai viên một đoạn này lộ liền rơi xuống một tầng tuyết trắng.

Nha hoàn phủng đến Tôn Khải Yên trước mặt, nàng cười bỏ hồng lụa run đi mặt trên bông tuyết, “Đây là ta vì kêu kêu theo áo ngoài, còn có một phương Quyên Mạt.”

Gì ảnh ngọc một tiếng cười nhạt, còn cho là cái gì bảo bối đồ vật, còn không phải là một kiện chính mình làm quần áo, có gì đặc biệt hơn người?

Đang muốn trào phúng, trước mặt đào Phi nha đón đi lên, cầm lấy khay áo ngoài triển khai, đã thấy rõ mặt trên kim chỉ hoa văn sau, nhìn không được thần thức than dài.

“Đây đều là chính người theo?” Nàng quay đầu kinh hãi hỏi Tôn Khải Yên.

Tôn Khải Yên nhấp môi dưới, ngượng ngừng gật gật đầu.

Đào Phi thuyền không thôi mà sờ sờ phía trên hoa diệp, đây là một kiện anh sắc ám địa bảo tượng hoa văn áo ngoài, là dùng thượng đẳng bố la, đường viền hoa theo phù dung lá xanh, vô cùng tinh tế,

có thể thấy được mỗi từng đường kim mũi chỉ đều là thân thủ thêu đi lên. Nàng quả thực yêu thích không buông tay, nếu không phải bên ngoài quá lạnh, thật muốn lập tức liền thay thử xem.

Nàng lại đi xem kia phương Quyên Mạt, khăn thượng hoa văn cùng áo ngoài giống nhau, cũng ở trong góc dùng màu tuyến thêu hai cái chữ nhỏ —— kêu kêu.

Như vậy xinh đẹp quần áo, ngay cả cảm tú các sư phó đều hổ thẹn không bằng.

Những cái đó muốn cười lờn nói Tôn Khải Yên các cô nương, lúc này tất cả đều cảm thanh, chỉ sợ không một cái có thể đuổi kịp nàng nữ hồng.

“Thật xinh đẹp!” Đào không chút nào bủn xỉn mà khen ngợi câu, quay đầu dò hỏi Tôn Khải Yên, “Này hai dạng đồ vật người cộng thêu bao lâu?”

Tôn Khải Yên nhu nhu mà cười cười, “Không bao lâu.”

Nàng không nói lời nói thật, bưng khay nha hoàn xem bắt quá đi, nhịn không được lắm miệng nói: “Quận chúa có điều không biết, này thêu sống so giống nhau còn muốn tinh xảo, cô nương từ biết được ngài muốn quá sinh nhật sau liền xuống tay chuẩn bị, có khi một buổi trưa chỉ có thể thêu hai mảnh lá cây, cuối cùng là đuổi ở tối hôm qua hoàn công.”

Đào Ω tá vô cùng, ngược lại nghĩ đến một vấn đề, “Nhưng người như thế nào biết ta kích cỡ đâu? Vạn nhất lớn nhỏ không thích hợp làm sao bây giờ?”

Tôn Khải Yên đảo không lo lắng: “Ta xem qua, người cùng ta em gái thân cao xấp xỉ, so nàng còn tinh tế một ít. Ta thường cấp người nhà làm quần áo, này đây đối kích cỡ rất có nắm chắc, điểm này người đừng lo.”

Còn có một chút nàng không có nói, đào λ tông hờ khuyên 19. Mạnh tửng tấn nhưng là trước ngược lại so với em gái đĩnh kiều. Mười ba tuổi tiểu cô nương, sinh đến chính vừa lúc, thật là dạy người hâm mộ.

Nàng hai chỉ lo chính mình nói chuyện, đem người khác đều lược ở một bên, gì ảnh ngọc không thoải mái mà ồn ào câu: “Các người tử muội tình thâm, ta chính là dư thừa cái kia!”

Dứt lời tiếp đón nha hoàn đi ra ngoài, bởi vì sinh khí, mà ngay cả dù đều không cầm.

Nàng dưới chân sinh phong, thực mau biến mất ở mai viên cửa. Tôn Khải Yên lược cảm bất an, nhìn nhìn gì ảnh ngọc rời đi phương hướng, lại nhìn nhìn đào Γ hài tám là.....”

Đào Σ hôi vụng nhiên mà xua xua tay, “Nàng liền như vậy, người không cần để ở trong lòng.”

Tôn Khải Yên gật gật đầu, không có nhiều lời.

Nàng biết gì ảnh ngọc không thích chính mình, nàng như vậy gia thế, hiếm khi có người sẽ nhìn trúng nàng. Đào κ hổ biển Hoàn điều vận biểu lộ hữu hảo cô nương, nàng vẫn luôn lòng mang cảm kích.

*

Gì ảnh ngọc rời đi sau, mặt khác cô nương cũng lần lượt rời đi. Mới vừa rời còn vô cùng náo nhiệt đình, đảo mắt chỉ còn lại có các nàng hai người.

Tôn Khải Yên áy náy đến không được, đứng ở thềm đá thượng xem các nàng bóng dáng: “Đều là bởi vì ta, mới cho các người nháo mâu thuẫn.....”

Đào λ tay chống cằm, không cho là đúng mà nhếch lên phần môi: “Không phải người sai, các nàng đi rồi, ta ngược lại cảm thấy thanh tĩnh.”

Kia mấy người cùng nàng quan hệ tuy hảo, nhưng đều không phải chân chính thổ lộ tình cảm. Đời trước nàng bệnh tim bỏ mạng, các nàng nhưng không một cái tới xem qua nàng.

Đi rồi cũng hảo, nàng từ lúc bắt đầu liền không trông cậy vào quá các nàng.

Tuyết trắng rào rạt mà rơi, trên mặt đất tích hơi mỏng một tầng. Cảnh tuyết chặn nơi xa tầm mắt, Tôn Khải Yên nhìn không được duỗi tay tiếp tuyết, lòng bàn tay rơi vào băng băng lương lương, có loại thấu triệt nội tâm cảm giác.

Nơi xa hình như có bóng người đi tới, hấn đi được thực mau, không bao lâu liền đi vào hai người trước mặt.

Tôn Khải Yên vươn tay không kịp buông, liền như vậy hơi giật mình mà đưa tới hấn trước mặt, gương mặt đặng mà đỏ.

Đào Tĩnh thấy rõ nàng sau, gạt đầu thi lễ, “Tôn cô nương.”

Tôn Khải Yên cuống quýt mà bắt tay bối đến phía sau, lắp bắp nói: “Đào đại công tử.”

Theo lý thuyết nơi này là Đào phủ, nàng gặp được Đào Tĩnh đúng là bình thường. Cố tình nàng như thế nào cũng chưa nghĩ tới là hấn, làm hấn thấy được nhất góc một mặt.

Tôn Khải Yên thực ảo não.

Đào Tĩnh trong tay cầm hai thanh du dù, là lại đây tiếp đào Φ mô K vừa rồi nghe nha hoàn nói mai viên người đều đi được không sai biệt lắm, lúc này mới lại đây, không nghĩ tới Tôn Khải Yên còn ở.

Nghĩ đến vừa rồi xem màn này, hấn hảo ý nhắc nhở: “Bên ngoài thực lãnh, tôn cô nương cẩn thận phong hàn.”

Tôn Khải Yên gương mặt càng hồng, “..... Đa tạ Đào đại công tử đề điểm.”

Đào φ ở phía sau xem đến mùi ngon, Đào Tĩnh đã đi lên trước tới, đưa cho nàng một phen du dù, “Mẹ tới, đang ở phủ ngoại chờ, người đi xem đi.”

Đào bồng nhiên ngẩng đầu, đã kinh lại hỉ.

☆, chương 34 thử

Quốc công phủ xe ngựa ngừng ở cửa hông, Ân Tuế Tình liền ở nơi đó chờ.

Nàng ở nhà suy nghĩ thật lâu, vẫn là quyết định lại đây nhìn một cái đào AM năm sinh nhật đều có nàng bồi tại bên người, năm nay bồng nhiên không còn nữa, cũng không biết kêu kêu có không thói quen.

Mấy ngày nay nàng thường thường trần trọc không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu tưởng đều là đào cùng Đào Tĩnh hai đứa nhỏ, tổng cảm thấy thẹn với bọn họ. Nguyên nhân chính là vì như thế, nàng mới cùng Sở Quốc Công phủ Ân Như thương lượng, chờ đào cập kê đính hôn lúc sau lại suy xét khác giả sự. Sở quốc công bản không đồng ý, nhưng nàng bướng bỉnh không chịu nhả ra, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Ân Tuế Tình vén rèm lên xem một cái cửa, đào i hình rữ tới, nàng nhin không được bắt đầu tưởng, chờ đào cập kê lúc sau nên đính hôn cho ai gia? Nàng trước kia cảm thấy suy xét lúc này hơi sớm, hiện nay lại thay đổi chủ ý, chỉ có đem kêu kêu chung thân đại sự dàn xếp hảo sau, nàng mới có thể an tâm.

Nàng đem Trường An trong thành quý tộc thân hào nhà đều qua một lần, có mấy cái công tử thanh danh thật là không tồi, nhưng nàng tư tâm tưởng, xứng kêu kêu tổng còn kém một chút.

Nàng liền như vậy một cái khuê nữ, từ nhỏ đương bảo bồi dưỡng như nông chiều, luyện tiếc nàng ăn một chút khổ, chịu một chút ủy khuất, dưỡng thành hiện tại nũng nịu bộ dáng. Ngày khác giả cho người khác làm vợ, vạn nhất chịu người khi dễ làm sao bây giờ?

Cho nên liền tính phải giả, cũng đến giả cho toàn tâm toàn ý đãi nàng người, tốt nhất theo chân bọn họ giống nhau, đem nàng phủng ở lòng bàn tay yêu thương.

Ân Tuế Tình trong lòng có chủ ý, đang muốn buông mình, liền thấy bên kia phác lại đây một cái màu đỏ bóng người, nàng không có bung dù, ở đây trời bông tuyết trung giống một chi nở rộ hồng mai, bay nhanh mà triều này phương hướng chạy tới. Đột nhiên cuốn lên một trận gió lạnh, đem trước mặt bông tuyết đều thổi tan, thân ảnh của nàng liền mơ hồ lên.

Từ nơi xa không ngừng truyền đến dứt quãng thét to thanh: “Cô nương..... Người chạy chậm một chút.....”

Ân Tuế Tình vội vàng nhắc lên rèm vải, đi ra xe ngựa, “Kêu kêu!”

“Mẹ!”

Đào thật vất vả chạy đến trước mặt, ba lượng hạ dẫm lên ghế nhỏ đi lên, nhào vào Ân Tuế Tình trong lòng ngực. Nàng khuôn mặt nhỏ bị đông lạnh đến đỏ bừng, trong mắt lại ý cười doanh doanh, dọc theo đường đi rơi xuống đây đầu măn vai bông tuyết, mà ngay cả lông mày thượng đều là. Tại đây băng thiên cảnh tuyết trung, nàng mặt tựa như lưu li giống nhau, bạch đến gần như trong suốt, dạy người liền chạm vào đều luyến tiếc chạm vào một chút, thật sợ nàng ngay sau đó liền nát.

*

Ân Tuế Tình ôm lấy nàng đi vào thùng xe, cũng may trong xe bị đệm giường vải nỉ lông, lúc này toàn bộ mà toàn cho nàng phủ thêm: “Chạy như vậy cấp làm cái gì?”

Lời tuy mang theo trách cứ, nhưng càng nhiều lại là lo lắng quan tâm. Ân Tuế Tình một bên nói một bên trích đi nàng đỉnh đầu bông tuyết, lại dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi lông mày thượng, mặt khác đối bạch thuật nói: “Đem bếp lò thiêu đến vượng một ít.”

Đào π ha hả mà bọc đệm giường, cảm thấy mỹ mãn mà hướng nàng trong lòng ngực dựa dựa, “Này không phải mẹ tới sao, ta đương nhiên phải đi mau một ít.”

Những lời này không lý do nói được Ân Tuế Tình mũi phiếm toan, nàng chớp chớp mắt nhìn xuống, xoa xoa nàng lạnh lẽo hai chỉ lỗ tai nhỏ, “Ta liền ở chỗ này, cũng sẽ không đi.”

Đào Ψ 3. bình hoàng thích ý ưm, “Mẹ gặp qua đại ca sao?”

Trong xe bếp lò thiêu đến so vừa rồi vượng chút, không trong chốc lát cuối cùng đem nàng che ấm áp. Nàng thoải mái mà dậm dậm chân, ngồi ngay ngắn cười tủm tỉm hỏi.

Cùng nàng tưởng giống nhau, Ân Tuế Tình gật đầu nói: “Thấy, người tới phía trước liền gặp qua.”

Đào o truân tư Chiêm bên truất tư tiểu ử tranh hai người chi gian đối thoại, thiếu kiên nhẫn hỏi Ân Tuế Tình: “Đại ca quá không lâu liền mười sáu, mẹ nhưng có suy xét quá hân hôn sự?”

Ân Tuế Tình không đáp phản cười, “Khi nào đến phiên người nhọc lòng đại ca hôn sự? Việc này cùng người không quan hệ, người chỉ cần quản hảo tự mình chính là.”

Nàng đã quên, nàng hiện tại căn bản vẫn là cái mười ba tuổi tiểu cô nương, Đào Tĩnh hôn sự căn bản không tới phiên nàng nhọc lòng. Nói nữa, Ân Tuế Tình cũng sẽ không theo nàng thương lượng những việc này.

Đào nóng nảy, cũng không thể làm đại ca cưới người khác: “Chính là vừa rồi ở trong đình, ta cảm thấy đại ca cùng tôn cô nương phi thường xứng đâu!”

Ân Tuế Tình giật mình, “Lời này nói như thế nào?”

Đào P trù nha sủi cỏ nói mẩu rằng đem Ƨ con hòe lương lén lút hỏi: “Mẹ, người nói đại ca có phải hay không đối tôn cô nương có ý

tứ?”

“Ta ngày khác hỏi một câu hán.” Ân Tuế Tình nghĩ nghĩ nói, hôn nhân đại sự không thể qua loa, nếu hán thật sự thích, như vậy liền muốn nhân lúc còn sớm xuống tay chuẩn bị.

Tôn gia đại cô nương nàng ở bữa tiệc gặp qua vài lần, trong ấn tượng là cái an tĩnh trầm ổn cô nương, không yêu cùng người ta nói nhàn thoải, đoan trang hiền thực, xác thật là cái bộ dáng hảo phẩm đức giai tiểu thư khuê các. Đào Tĩnh nếu có thể cùng Kinh Triệu Doãn gia làm thân, đảo cũng là một môn không tồi hôn sự.

Nói qua Đào Tĩnh, Ân Tuế Tình tự nhiên mà vậy nghĩ đến đào Γ “Kêu kêu nhưng có vừa ý người?”

*

Đào Σ a giá trị diệm trác con hoàng, “Mẹ, ta mới mười ba!”

Ân Tuế Tình như thế nào không nghĩ tới vấn đề này, này đây thực mau phủ quyết: “Mười ba làm sao vậy? Sớm một chút định ra tới, chờ cập kê lúc sau liền có thể đính hôn.”

Đào ξ cao cao thương gánh buồn trong chốc lát nói: “Ta không có vừa ý người.”

Lời này không giả, sống hai đời, đào X tế huy bao nghiêu hiện minh động tâm người. Trước kia là vô tâm tư tưởng, hiện tại là quá tiểu, vẫn là vô tâm tư, này đây Ân Tuế Tình vấn đề này thật sự khó ở nàng.

Cũng may Ân Tuế Tình không bức nàng, vỗ vỗ tay nàng nói: “Không nóng nảy, chậm rãi tìm.”

Hai người ngồi ở bếp lò biên, nói thầm nói rất nhiều lời nói. Cuối cùng đào ε vân mạo ngao tiên phương thế từ cùng Du quận vương sự, Ân Tuế Tình bỗng không nghĩ nói cho nàng này đó, mặt sau bị hỏi

đến không có biện pháp, đơn giản đem ngày đó hậu viện đối thoại đều cùng nàng nói.

Sau khi nghe xong Đào ha hả cười, chém đinh chặt sắt nói: “Mẹ đừng nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, lần sau ngài nếu không cài hoa điền, hấn nhất định vẫn là không nhớ rõ ngài. Ngài liền càng muốn mang, khi nào hấn rõ ràng chính xác mà nhớ kỹ ngài, ngài lại hái xuống.”

Nói như vậy không phải không có nguyên nhân, chỉ vì Đào Ỗ Hình trói giết mình khiêu tụng hợp lại hàng năm phân không rõ gương mặt người, sao có thể đột nhiên bởi vì một cái hoa điền liền nhận thức?

Nói không chừng lần tới mẹ không đeo, hấn liền thật sự nhận không ra.

Ân Tuế Tình thế mới biết, nguyên lai Du quận vương ngày đó nói câu nói kia, không phải ngại nàng cài hoa điền khó coi, mà là muốn nhìn một chút có thể hay không nhận ra nàng?

Nàng liếm mắt cười, “Có nhớ hay không trụ đều không sao.”

“Như thế nào sẽ không sao đâu?” Đào o qua bạc hoảng uân dặn giường gánh “Nếu là ngày sau hấn đem ngài cùng nha hoàn tính sai, kia còn đến không được?”

Này ở Đào Ỗ hặc cơn thương khiến chỉ hợp lại trăm triệu không thể qua loa.

Nàng sợ Ân Tuế Tình không nghe nàng, liền giao phó Ân Tuế Tình bên người đại nha hoàn bạch thuật, về sau nếu là lại có cơ hội gặp mặt Du quận vương, giống nhau đều đến dán hoa điền, tuyệt đối không thể sơ hở.

Bạch thuật là cái minh bạch lý lẽ, đi theo Ân Tuế Tình bên người đã có mười năm sau, đương nhiên không có hai lời: “Tam cô nương xin yên tâm giao cho nô tỳ.”

*

Không biết khó hiểu đã qua đi hơn nửa canh giờ, đào Ω không quý dùng bữa tối, hôm nay cái đào lão thái gia cố ý gom đủ cả nhà, ở chính đường một khối dùng bữa. Đào σ sữa đặc lạp hoàng giáp dữu rựu học súc “Mẹ ta phải đi về.”

Ân Tuế Tình gọi lại nàng, làm bạch thuật đem tử đàn hộp đồ ăn giao cho nàng nha hoàn: “Đây là ta mấy ngày nay làm điểm tâm, người lấy về đi ăn.” Nói lại đem Quốc công phủ mấy cái cữu cữu lễ vật nhất nhất giao cho nàng, “Đây đều là người cữu cữu thác ta tặng cho người, trở về lúc sau mở ra lại xem đi.”

Đào ε lê chùa hoài, đối thu lễ vật loại sự tình này làm không biết mệt: “Ta đây đi rồi!”

Nói đánh mảnh nhảy xuống xe ngựa, lúc này tuyết còn không có đình, bất quá so sánh với khi nhỏ rất nhiều.

Đào ρ mị phạm què bình hoan xa càng bàng. Cho đến tiến vào cửa hông, nàng mới nhìn đến cửa nguyên lai còn đứng một người.

“A cha?”

Đào Lâm Nguyên không biết ở chỗ này đứng bao lâu, đầy người đều là tuyết đọng, nhìn thấy đào ψ ách súc hấn giật giật cứng đờ tứ chi, xoay người hướng phía trước phương đi đến.

Thanh âm lộ ra cổ bi thương: “Đi thôi.”

*

Chính đường gia yến tán sau, đào β từ từ mà trở lại Trọng Linh Viện.

Nàng đầu một sự kiện đó là làm người đem đoạn thể tử lễ vật lấy lại đây, nàng mở ra hộp, chỉ thấy bên trong lẳng lẳng mà nằm một cái trống bỏi.

Đào nhìn lại xem, vẫn là không lớn xác định, gọi tới Bạch Nhụy: “Bạch Nhụy, người giúp ta nhìn xem, nơi này có phải hay không trống bỏi?”

Bạch Nhụy khẳng định gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Nàng tức khắc không hé răng.

Này thế tử có phải hay không đem nàng đương năm sáu tuổi tiểu oa nhi? Vì cái gì muốn đưa nàng trống bỏi? Nàng thoạt nhìn có như vậy ấu trĩ sao!

Đào ồ đốc học dấm tữ dễ chuyển, hai bên gõ đàn hạt châu đánh vào cổ tâm thượng, phát ra vui sướng thùng thùng thanh. Nàng kéo kéo khoe miệng, cảm thấy này thế tử phẩm vị thật là kỳ quái, không nghĩ tới như vậy đại người, bề ngoài nhìn rất lãnh đạm ôn trọng, nội bộ cư nhiên như thế có tính trẻ con.

Đào 兀 thiền thả lại hộp, nhớ tới Đoạn Thuần hỏi nàng có thích hay không khi, nàng còn gật gật đầu, thật là biết vậy chẳng làm.....

Bất đắc dĩ quy vô nại, lời cảm ơn vẫn là muốn viết. Dù sao hiện tại không có việc gì, chi bằng tự mình động thủ. Đào Ө mê quyết tâm mỹ thô thưởng dao phô ở kiêu đầu án thượng, nàng chấp bút bắt đầu nghĩ viết lời cảm ơn.

Nhưng mà đối mặt cái này lẽ vật, nàng thật sự nói không nên lời cái gì yêu thích nói, ngồi ở bàn sau trầm tư suy nghĩ, đối mặt viện ngoại tuyệt bay, nàng quyết định đem vừa rồi viết câu nói kia xoa thành một đoàn, ném tới ngoài cửa sổ.

Đào 丫 hầu một lát, ngọc trà tiến vào thông truyền đạo: “Cô nương, Chu đại phu cầu kiến.”

Đào Ʃ xuy phạt vội từ bàn sau đứng lên, “Người đâu?”

“Ở chính thất chờ.”

Nàng gác xuống tuyên bút, hướng bình phong ngoài đi đến. Nghĩ nghĩ, lại lần nữa đem giấy bút lấy thượng, đi ra bình phong nhìn đến bên ngoài lập như từng bách người, gọi một tiếng: “Chu đại phu.”

Chu Phổ triều nàng xem ra, bên môi hàm chứa cười nhạt, gật đầu xem như chào hỏi.

Đãi nàng đi đến trước mặt sau, hấn duỗi tay đưa cho nàng một thứ.

Đào X tình nhìn nhìn, là một cái thanh men gốm vẽ hoa hồng nguyệt quý văn tiểu bình sứ, nàng nhin không được nghi hoặc hỏi: “Đây là cái gì?”

Chu Phổ phía sau người hầu Thôi Hạ đáp: “Hồi cô nương, đây là Chu đại phu gần đây nghiên cứu chế tạo thuốc viên, bên trong cùng sở hữu mười viên, có thể ở cô nương tim đập nhanh phát tác khi cứu ngài một mạng, thỉnh ngài thích đáng sắp đặt.”

Đây chính là có thể cứu mạng được, đối đào T viết tứ sao AK vội thu hảo, đối Chu Phổ cảm kích mà nhìn lại: “Đa tạ Chu đại phu một mảnh tâm ý.”

Chu Phổ lắc lắc đầu, thấy nàng trong tay còn cầm bút giấy, liền chỉ chỉ, hỏi nàng có thể hay không mượn chính mình dùng một chút?

Đào Φ hoàn hấn: “Cấp.”

Chu Phổ tiếp nhận tới, trên giấy viết xuống mấy chữ: “Cả đời Trường Nhạc.”

Nguyên lai hấn vẫn luôn nhớ rõ hôm nay là đào Φ nạp thần, cố ý chờ nàng sở hữu sự tình đều sau khi kết thúc mới lại đây. Nàng cái gì cũng không thiếu, duy nhất tiếc nuối là bệnh tim khó trị, hấn liền vẫn luôn vì nàng nghiên cứu phương diện này được lý, hy vọng một ngày kia có thể cứu nàng khỏi hấn.

Đào X⁽¹⁹⁾ chụp Khương phụ hầu Trịnh ngẩng đầu triều hấn chân thành cười: “Cảm ơn người.”

Tuyết dung ngọc bạch, nàng cười khi mi mắt cong cong, sáng ngời loá mắt.

Chu Phổ thu hồi tầm mắt, ôn hòa mà lại viết xuống một câu: “Không cần khách khí.”

Hắn tưởng giúp nàng, toàn nhân chính mình cam tâm tình nguyện. Có lẽ quá trận hắn liền phải bị người nhà tìm về đi, mấy ngày hôm trước Dương Châu đưa tới một phong thư từ, là Dương Châu thứ sử chu kính bá mệnh hắn nhanh chóng về nhà. Ít nhất ở kia phía trước, hắn tưởng nhiều vì nàng làm chút cái gì.

Đào thấy hắn xuất thần, nhin không được hỏi câu: “Chu đại phu suy nghĩ cái gì?”

Hắn hoảng hốt hoàn hồn, do dự thật lâu sau, rút cuộc quyết định trên giấy viết nói: “Nghe nói phu nhân hôm nay trở về vấn an cô nương?”

Đào πψ nặc khỗn phạt “Ân.”

Hắn lại viết nói: “Ta thấy lệnh tôn đã có hỏi cải chi ý, cô nương vì sao không nghĩ tới làm hắn cùng phu nhân hợp lại?”

Những lời này thử ý vị mườì phần, hắn xác thật muốn biết, này một đời đào Γ có phải hay không đời trước đào A

Chỉ thấy nàng xem sau ngẩn ra, ngẩng đầu đối thượng hắn tầm mắt.

☆, chương 35 tuyết trượng

Cái này nghi hoặc ở Chu Phổ trong lòng gác thật lâu, từ Ân Tuế Tình cùng Đào Lâm Nguyên hòa li bắt đầu, hắn liền có điều hoài nghi. Trong khoảng thời gian này biến hóa sở hữu sự, rất có thể là đào Φ nãi làm việc làm.

Nếu nàng không có sống lại một đời, vì sao có thể thay đổi như vậy nhiều chuyện?

Nàng xin khuyên hai người hòa li, đúng là bởi vì nàng biết Ân thị cuối cùng kết cục, cho nên nàng muốn thay đổi này kết quả. Đến nỗi nàng không cho hai người hợp lại, hẳn là không nghĩ lại làm Ân thị đã chịu thương tổn, không nghĩ trở mặt mà nhìn nàng chết.

Đương nhiên, đây đều là Chu Phổ phỏng đoán.

Đào quả nhiên bị hắn hỏi trụ, lại không nghĩ nhiều, cẩn thận tự hỏi vấn đề này: “Chỉ cần là ta tưởng, là có thể làm cho bọn họ hợp lại sao? Chiếu Chu đại phu nói như vậy, mấy năm trước ta còn muốn cho bọn họ ân ái hòa thuận, chính là cuối cùng đâu? A cha cùng mẹ sự, chưa bao giờ là ta tưởng liền hữu dụng.”

Chu Phổ trong mắt hy vọng giây lát lướt qua, hắn không được đến muốn đáp án, cười nhạt trên giấy viết nói: “Là tại hạ lắm miệng.”

Đào nhìn ra hắn có chút không thích hợp, “Người có phải hay không còn có chuyện tưởng nói?”

Hắn lại lắc đầu, làm cái cáo từ động tác, đi theo Thôi Hạ cùng nhau rời đi.

Đào nhìn hắn bóng dáng, tầm mắt đột nhiên ngừng ở hắn trên tay. Nguyên lai trong tay hắn còn nắm một cái giấy đoàn, đúng là mới vừa rời nàng từ cửa sổ ném văng ra cái kia, đào σ hoán kiếm nên không phải tạt đến hắn đi?

Chính là hắn chỉ tự chưa đề, chẳng lẽ là thuận tay nhạt?

Kia hắn lưu trữ cái này làm gì, vì sao không ném?

Nàng tưởng không rõ, đơn giản không nghĩ, làm Bạch Nhụy đi đem lời cảm ơn viết ra tới, nàng đến một bên nghiên cứu Chu Phổ đưa bình sứ. Rút ra mềm tắc, bên trong quả thực có từng viên hồng màu nâu thuốc viên, nàng đảo ra tới đếm đếm, không nhiều không ít vừa lúc mười viên.

Chu Phổ nói đây là có thể cứu nàng tên họ đồ vật, nàng nhất định phải bảo quản hảo.

*

Cùng lúc đó Định Lăng Hầu phủ, gì ảnh ngọc phần nộ mà trở lại chính mình gia.

Nàng chơi khởi tính tình tới, mười bước có hơn không ai dám tới gần, nha hoàn đều lui đến rất xa, sợ bị nàng bắt được tới xì hơi. Trước kia đều không phải là không có loại sự tình này, lúc đó có cái nha hoàn vô tình va chạm nàng, chính trực nàng ở nổi nóng, lập tức liền mệnh lệnh đem kia nha hoàn si 30, đuổi ra phủ ngoại.

Còn lại người đã chịu giáo huấn sau, cũng không dám nữa chọc giận nàng.

Đi rồi một đường, gì ảnh ngọc vẫn là không có nguôi giận, nàng cầm giận mà đá đổ Lang Vũ hạ rơi xuống đất bình hoa, chỉ nghe rầm vài tiếng, hoa văn màu tinh mỹ tịch mai bình hoa đảo mắt thành một đồng toái sứ. Phía sau mấy cái nha hoàn thấy thế, đều chột dạ mà rụt rụt cổ, hận không thể lại sau này lui vài bước.

Gì ảnh ngọc một đường đi vào chính đường, nghe hạ nhân nói định lăng chờ cùng Nghi Dương công chúa đều ở nơi đó. Nàng bước qua ngạch cửa, chưa thấy rõ bên trong quang cảnh liền dậm chân oán giận: “Tức chết ta, tức chết ta!”

Chính nội đường trừ bỏ định lăng chờ cùng Nghi Dương công chúa ngoại, còn có mặt khác một người.

Nghi Dương công chúa nhăn nhăn mày, đối nàng tùy hứng lỗ mãng hành vi thập phần bất mãn: “Cãi cộ ầm ĩ còn thể thống gì? Không thấy được người cứu cứu cũng ở?”

Gì ảnh ngọc hướng bên trái nhìn lại, quả thấy Giang Hành đang ngồi ở ghế trên, khuỷu tay tùy ý mà đập vân vân tay vịn, đang ở liếc hướng bên này.

“Cứu cứu.....”

Nàng từ nhỏ cùng Giang Hành tiếp xúc không nhiều lắm, trong lòng nàng, Giang Hành là thập phần có uy nghiêm. Nghe nói hấn ở Tùng Châu mang binh, đánh lui quá vô số công thành quân địch, thiết diện vô tư, kiêu dũng uy vũ. Nàng cũng không dám ở trước mặt hấn làm càn, cho dù là nàng thân cứu cứu, cho nàng một trăm lá gan cũng không dám.

Giang Hành bưng chén trà thuận miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

Gì ảnh ngọc không biết hấn ở, không quá tưởng nói cho hấn sao lại thế này, nè hà hấn chính miệng hỏi, tổng không thể không nói: “Ta vừa mới từ Đào phủ trở về, hôm nay là đào Φ nạp thần.....”

Dứt lời một đốn, mặt sau sự nói không nên lời.

Giang Hành uống trà động tác hơi trệ, cái kia nhóc con sinh nhật?

Hấn ân một tiếng, quán có ra lệnh miệng lưỡi: “Tiếp tục.”

Gì ảnh ngọc chỉ có buồn đầu đi xuống nói: “Nàng vì một cái thương gia nữ làm ta nan kham, ta cùng nàng náo loạn mâu thuẫn, liền về trước tới.”

Giang Hành nghĩ nghĩ, thật sự nghĩ không ra cái kia nũng nịu tiểu cô nương làm khó dễ người khi là bộ dáng gì, hấn như suy tư gì mà uống một ngụm trà, không lại truy vấn.

Nhưng thật ra Nghi Dương công chúa hiếu kỳ nói: “Cái nào thương gia nữ? Kêu kêu mở tiệc, đều mời người nào?”

Gì ảnh ngọc bẹp bẹp miệng, vẻ mặt khinh thường, “Còn không phải kia Kinh Triệu Doãn nữ nhi.”

Nói thật Kinh Triệu Doãn tôn biết lẽ làm người không tòi, mệnh quan triều đình có rất nhiều đều cùng hấn giao hảo, cố tình hấn cưới một cái thương nhân xuất thân thể tử. Người khác bên ngoài thượng không nói, trong lén lút lại không thiếu nghị luận, đặc biệt này những

tự cho là thanh cao mệnh phụ cô nương, các đều đối tôn gia mẹ con khinh thường nhìn lại.

Nghi Dương công chúa đảo không như thế nào xem thường các nàng, chỉ là cũng không nhiều lắm thích thôi, “Các người tiểu cô nương gia, nháo mâu thuẫn còn không phải thường có sự, quá mấy ngày tự nhiên mà vậy thì tốt rồi, nơi nào đáng sinh lớn như vậy khí.”

Gì ảnh ngọc không phục mà phản bác: “Mẹ, lần này bất đồng!”

Nghi Dương công chúa buồn cười hỏi: “Nơi nào bất đồng?”

Ở nàng xem ra đều giống nhau, còn không phải bởi vì không ai nhường ai, tranh cường háo thắng? Quá mấy ngày chuẩn có một cái trước cúi đầu nhận sai, lúc trước nàng cùng Ân Tuế Tình đó là như thế, nhiều năm như vậy đi qua, quan hệ còn không phải phi thường thân mật.

Làm trò Giang Hành mặt, gì ảnh ngọc không hảo nói nhiều cái gì. Chính là lần này nàng rõ ràng nhận thấy được không giống nhau, đào X vận không bằng dĩ vãng như vậy để bụng, tương phản còn luôn là vắng vẻ nàng. Gì ảnh ngọc tưởng không rõ sao lại thế này, chỉ có đem sở hữu sai làm đều đẩy ngã Tôn Khải Yên trên người.

Đều là nàng đoạt chính mình ở đào π nháo giới nại hồi anh nàng dựa vào cái gì?

Gì ảnh ngọc phẫn hận mà néo néo nắm tay, hướng cha mẹ cùng Giang Hành từ biệt: “Cha mẹ, cứu cứu, ta về trước phòng đi.”

Nghi Dương công chúa vẫy vẫy tay, rộng lượng nói: “Đi thôi, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ngày khác lại cùng kêu kêu hòa hảo.”

Nghi Dương công chúa thích đào K tiểu văn quái mỹ ngọc mô nàng tổng cảm thấy đào P nhưng ước đêm quăng hiểu chuyện, lại làm cho người ta thích, luôn muốn làm gì ảnh ngọc hướng nàng nhiều học tập một phen. Nhưng nàng không biết chính là, nói như vậy nói nhiều chỉ biết biến khéo thành vụng.

Gì ảnh ngọc không nói gì, xụ mặt đi ra ngoài.

Đi ra chính đường một khoảng cách sau, nàng tức giận mà đá đá trong viện đón khách tùng, nhánh cây run rẩy, rào rạt rơi xuống một khối to tuyết, tinh chuẩn vô cùng mà nện ở nàng trên đầu. Nàng càng thêm nén giận, lung tung bát phía dưới thượng tuyết đọng, “Đều do Tôn Khải Yên, đều do nàng!”

Trong giọng nói hỗn loạn phẫn hận, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi.

Mấy cái nha hoàn lo sợ bất an, tưởng tiến lên trấn an nàng, lại sợ bị ương cấp vô tội. Trích trích hồi lâu, mới chậm rì rì tiến lên nói: “Cô nương.....”

Gì ảnh ngọc buột miệng thốt ra: “Lăn!”

Kia nha hoàn nhất thời run run, không chút do dự mà sau này lui lại mấy bước.

*

Từ Định Lăng Hầu phủ ra tới sau, Giang Hành nắm tuần mã, sân vắng tảo bộ mà đi ở Trường An thành trên đường cái.

Tôi tớ Lý Hồng trước mặt cùng sau hỏi: “Ngụy Vương muốn đi đâu nhi?”

Giang Hành chỉ lo đi phía trước đi, lại không có cái chuẩn xác mục đích địa, “Nào đều được.” Một vách tường nói một vách tường thường thường mà nhìn về phía bên đường.

Lại đi phía trước chính là chợ phía tây, nơi đó có rất nhiều cửa hàng cùng bán hàng rong, bán đồ vật rực rỡ muôn màu. Giang Hành nghĩ nghĩ, đi vào chợ phía tây, như cũ chỉ lo đi đường, lại không có cái mục đích địa.

Lý Hồng khóc tang một khuôn mặt, tuy nói này trận là không có việc gì, nhưng Ngụy Vương ngài một hồi không phải còn muốn đi thấy

trung võ tướng quân sao? Tuyển ở thời điểm này đi dạo thật sự hảo sao?

Giang Hành không biết hấn trong lòng suy nghĩ, đi rồi một vòng vẫn là không có manh mối, cuối cùng hấn xoay người lên ngựa, đối Lý Hồng nói: “Trở về đi.”

Lý Hồng hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), Ngụy Vương đây là có ý tứ gì?

Hấn đi theo lên ngựa, lại thức thời mà không có hỏi nhiều, một đường cùng Giang Hành đi vào trung võ tướng Quân phủ.

*

Đông chí lúc sau, lại hạ mấy tràng đại tuyết.

Đào o trứng 卍 lưu tuân mai đổi khả lạc nặc mô nhưng là nàng thích một giấc ngủ dậy lúc sau, ở trong sân dẫm ra cái thứ nhất dấu chân tử. Mỗi khi lúc này, nàng đều phân phó nha hoàn không chuẩn cùng nàng đoạt, nếu ai trước dẫm ra dấu chân, liền sẽ bị nàng hung hăng trừng phạt một đốn.

Hôm nay nàng đang ở trong viện xoa tuyết cầu, ngẩng đầu liền thấy Tôn Khải Yên từ nha hoàn lãnh lại đây, nàng cười ngâm ngâm mà vẫy tay: “Mau tới đây!”

Tôn Khải Yên không rõ nguyên do, tiềm thức cảm thấy nàng cười đến như vậy nhiệt tình chuẩn không chuyện tốt, không nghĩ tới quả thực cùng nàng tưởng giống nhau, nàng còn chưa đi gần, đào P tổ Liêu vĩ ㄣ chuy thổ dững con Hoàn bát 卍 hiện tới.

Đãi nàng phản ứng lại đây thời điểm, tuyết cầu đã ném vào nàng áo choàng. BĂNG BĂNG LƯƠNG LƯƠNG BÔNG TUYẾT ĐÔNG LẠNH ĐẾN NÀNG MỘT GIẬT MÌNH, tức giận nói: “Người..... Đây là người kêu ta tới mục đích!”

Đào thấy nàng quả thực trúng chiêu, phủng bụng cười lệch qua một bên, thanh âm giòn như chuông đồng, ở mãi viện cảnh tuyết trung nhanh chóng truyền khai.

Cuối cùng nàng xoa xoa nước mắt, thiết tình thành ý nói: “Khải yên tử tử ngươi quá ngu ngốc.”

Tôn Khải Yên so nàng đại một tuổi, đời trước đào σ khô bốn hưng Khải yên tử tử, đời này không đổi được khẩu, liền vẫn luôn như vậy kêu.

-----oOo-----

Phần 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giọng nói đem lạt, Tôn Khải Yên đã xoa hảo một cái tuyết cầu hướng nàng ném tới nàng tay mắt lạnh lẽ mà trốn rồi qua đi, đứng ở thềm đá thượng đắc ý mà chống nạnh, ha ha cười, “Người đánh không ta!”

Tôn Khải Yên cắn chặt răng, trong mắt lại hàm chứa ý cười, “Người đừng đắc ý.”

Đào μ thiếu tần Hội Hải rút cũng bà hư mĩ bột ngọt ta nói chính là lời nói thật.”

Hai người người tới ta chơi, thực mau hỗn chiến một đoàn. Tôn Khải Yên buông xuống ngày thường đoan trang thực tĩnh, cùng đào u đẳng hào khai trách dục lục soát — đạp chỉ thấy Trọng Linh Viện tuyết rơi vừa cầu bay tán loạn, liền nha hoàn cũng gia nhập đến trong đó. Cười đùa thanh vẫn luôn truyền tới sân bên ngoài, cách đến thật xa đều có thể nghe thấy.

Đào Φ mông đến tưng cơ thí nguy lại một lần cũng chưa bị tạp trung quá, nàng cái mũi quả thực muốn kiêu đến bầu trời đi. Cái này làm cho những người khác đều hận đến ngứa răng, nhất trí quyết định liên thủ đối phó cái này tiểu bướng bình tinh.

Mấy chục cái tuyết cầu đồng loạt triều nàng bay qua tới, nàng vừa chạy vừa uy hiếp nói: “Ai dám đánh ta, ta liền phạt nàng tháng này tiền công!”

Vì thế sở hữu nha hoàn đều thu tay lại, chỉ có Tôn Khải Yên ngoại lệ. Cái này uy hiếp đối nàng vô dụng, nàng nguyên bản liền không trông cậy vào nàng ăn cơm.

Đào ψ đốt đoạn mi phật hướng Trọng Linh Viện cửa trốn đi, vừa lúc từ ảnh bích mặt sau đi ra một người, nàng ô oa kêu sợ hãi hai tiếng, vội tàng đã đến nhân thân sau: “Ca ca cứu ta!”

Đào Tĩnh tới là tưởng cùng nàng thương lượng tết Thượng Nguyên sự, không ngờ tưởng chưa thấy rõ trong viện quang cảnh, đào τ mặt liền đánh tới.

Hắn theo bản năng đem nàng túm đến phía sau, đang muốn há mồm, lại bị một cái tuyết cầu vững chắc mà tạt trúng.

Hắn phủi phủi trên vai bông tuyết, xúc mắt hướng phía trước nhìn lại.

Tôn Khải Yên không kịp thu hồi tay, vẻ mặt quẫn bách mà đứng ở tại chỗ.

☆, chương 36 vây săn

Trải qua lần trước đào Φ nữ giáp bội Ân Tuế Tình trong lén lút đi tìm Đào Tĩnh một lần, dò hỏi hắn hay không đối Tôn Khải Yên cố ý.

Từ ngay từ đầu, Đào Tĩnh vẫn chưa hướng kia phương diện nghĩ tới, hắn đối Tôn Khải Yên ấn tượng giới hạn trong đào Φ mộ hĩnh hân dĩ tuyển 1 hôi hốt nặt tăng hướng thứ sử lúc sau, hai người gặp mặt ngược lại xấu hổ lên.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy là như thế nào trả lời Ân Tuế Tình, “Mẹ..... Ta cùng nàng chỉ nói qua hai lần lời nói.”

Trước mắt có lẽ là ứng câu nói kia, hắn không ngừng cùng nàng nói qua hai lần lời nói, còn sẽ bị nàng dùng tuyết cầu tạt một lần.

Bên kia Tôn Khải Yên từ giạt mình lắng trung hoàn hồn, kinh hoàng thất thố mà đi vào hắn trước mặt, xin lỗi không ngừng: “Đều do ta nhất thời thất thủ..... Thỉnh Đào đại công tử thứ lỗi, ta, ta vốn là muốn.....”

Vừa nói vừa hướng hẳn phía sau nhìn lại, nề hà đào X ngạc mê tiên tiên ghé gánh căn bản nhìn không thấy.

Trước mặt cô nương trong mắt mang hoảng, biểu tình quan tâm, hai má vụng ra hơi mỏng một tầng hồng nhạt, có lẽ là vừa rồi chạy động duyên có, hơi hơi có chút thờ dốc. Nàng mày đẹp núi xa, mắt ngọc mày ngài, hướng hẳn phía sau nhìn lại khi, biểu tình đã ảo não lại bất đắc dĩ.

Đào Tĩnh ho nhẹ một tiếng, nói câu: “Không ngại.” Sau đó duỗi tay đem đào Y dính triệt phũu cảnh chuẩn súc xoa xoa nàng đỉnh đầu chất vấn: “Bao lớn người, còn chơi cái này?”

Những lời này không thể nghi ngờ đem Tôn Khải Yên cũng nói đi vào, chỉ thấy trên mặt nàng càng hành đở bưng, hồi hận vô cùng.

Đào Tĩnh bóc hoàng che lại đầu, bữu bữu môi oán giận nói: “Này không phải mỗi ngày ở nhà, thật sự buồn đến hoảng sao..... Hướng hồ hải yên tử tử cũng chơi, ca ca như thế nào có thể nói như vậy đâu?”

Đào Tĩnh theo bản năng hướng Tôn Khải Yên nhìn lại, chỉ thấy người sau đã quay đầu đi, lộ ra cổ kia một chỗ trắng nõn phỉm hồng da thịt.

Nàng ước chừng không nghĩ ảnh hưởng bọn họ, liền đề nghị nói: “Ta qua bên kia nhìn xem.”

Nói không đợi hai người có bất luận cái gì đáp lại, đã dắt váy hướng trong viện cây tùng hạ đi đến.

*

Nơi đó chính ngọa một con ngựa say tiểu báo tử, tướng quân đối bọn họ hồn chiến nhìn như không thấy, hãy còn ngựa say đến thoải mái. Tôn Khải Yên nhìn đến nó sau, ngừng ở vài bước ở ngoài chân chừ không quyết, tuy rằng trải qua mấy ngày này ở chung, nàng biết

tướng quân sẽ không dễ dàng thương tổn nàng, nhưng nàng vẫn là không dám tiến lên.

Bên kia chờ Tôn Khải Yên đi rồi, Đào Tĩnh thu hồi tầm mắt, vừa lúc đối thượng đào Y tấn luyện nào kháng quả hấn trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên, “Ngày sau không được lại làm loại sự tình này.”

Đào φA tô Q cù Γ về mặt thiên chân, “Loại nào sự?”

Đào Tĩnh biết rõ nàng là giả ngu, như cũ nhắc nhở nàng nói: “Hôm nay nếu là đổi làm người khác, chưa chắc sẽ thiện bãi cam hựu.”

Cứ như vậy, sẽ có tổn hại Tôn Khải Yên khuê dự.

Đào cố nhiên rõ ràng, nhưng mà gần nhất nàng tưởng cấp hai người chế tạo cơ hội, thứ hai đối đại ca nhân phẩm thập phần yên tâm, lúc này mới ra này hạ sách. Bị Đào Tĩnh giáo dục lúc sau, nàng đôi tay bối ở sau người ngoan ngoãn nói: “Ta đã biết, ngày sau sẽ không còn như vậy.”

Đây là nàng ngộ ra tới đạo lý, đối mặt đại ca giáo huấn, vô luận như thế nào đều đừng nói ra một cái không tự. Chỉ cần theo hấn nói đi xuống nói, hấn thực mau liền ngừng nghỉ, nếu là nàng dám tranh luận, kia hậu quả không dám tưởng tượng.

Quả thực như thế, Đào Tĩnh không cần phải nhiều lời nữa, nói lên hấn tới mục đích, “Người có phải hay không đi cầu ông ngoại, làm hấn mang người đi vây sẵn đại tái?”

*

Đầu xuân lúc sau đó là vây sẵn đại tái, cự nay chỉ còn lại có nửa tháng thời gian, triều đình đã bắt đầu xuống tay chuẩn bị. Nếu không phải hôm nay Quốc công phủ người tới, Đào Tĩnh còn không biết nàng cũng phải đi sự.

Đào gật đầu, “Là nha.”

Đào Tĩnh thở dài một hơi, thập phần không tán đồng, “Vây sẵn hội nghị thường kỳ phát sinh nguy hiểm, người đi thật sự không thích hợp. Vạn nhất xuất hiện ngoài ý muốn, người bệnh tim phát tác làm sao bây giờ?”

Nàng đã sớm nghĩ tới hỏi như vậy đề, hiện nay không chút nghĩ ngợi mà đáp: “Ta đây đem Chu đại phu mang lên không phải được rồi?”

Đào Tĩnh còn không phải đại đồng ý, nhưng mà nàng khẳng khẳng muốn đi, hẳn liền tính không đồng ý cũng vô dụng. Cũng không biết nàng là làm sao vậy, trước kia không thấy nàng đối vây sẵn cảm thấy hứng thú, năm nay lại một hai phải thấu một hồi náo nhiệt, nàng rõ ràng không thể cưới ngựa, đi lại có thể làm cái gì?

Nghĩ đến nàng đối cưới ngựa nhiệt tình, Đào Tĩnh nhin không được nghiêm mặt nói: “Mặc dù ông ngoại đáp ứng mang người qua đi, người cũng không thể đi theo sẵn thú.”

Đào Φ nam mộ thương trác 卅 thành diễn ⁽¹⁹⁾ bị vài lần, người trong nhà đối này lòng còn sợ hãi, từ nay về sau vô luận nói cái gì đều sẽ không lại làm nàng cưới ngựa. Đào Tĩnh duy nhất lo lắng chính là, là nàng không nghe lời, sẵn người chưa chuẩn bị khi trộm lên ngựa, không màng chính mình an nguy.

Đào ξ làm hẳn yên tâm, liên tục dựng thẳng lên ba cái ngón tay bảo đảm: “Tuyệt đối sẽ không.”

Dù sao nàng lần này đi mục đích không ở sẵn thú, mà là Giang Hành.

Tính tính toán nhật tử, nàng cùng Giang Hành đã có gần ba tháng không gặp. Như vậy đi xuống, muốn như thế nào mới có thể cùng hẳn đánh hảo quan hệ đâu?

Bọn họ gặp mặt cơ hội vốn dĩ liền ít đi, nếu là không thừa dịp vây sẵn đại tái hảo hảo biểu hiện một phen, Giang Hành khẳng định đã sớm đem nàng đã quên.

Hạ quyết tâm sau, đào Ω là muốn đi, mặc kệ Đào Tĩnh khuyên như thế nào nói cũng chưa dùng.

*

Vây sẵn đại tái cùng sở hữu năm ngày, ở Trường An ngoài thành mười km xa từng hương trên núi cử hành.

Triều đình có quy định, vây sẵn đại tái có thể mang nữ quyền đi trước, nhưng không thể nhiễu loạn bãi săn trật tự. Như có người vi phạm, tất đương trọng phạt. Trên núi kiến có một toà sơn trang, tên là vĩnh húc viên, là bọn họ mấy ngày nay cư trú địa phương.

Xuất phát đầu một ngày, đào Y manh tố mị hân điền khốn Quốc công phủ đi.

Tuy rằng lần này Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh đều đi đi trước, nhưng bọn hắn khẳng định sẽ không mang theo nàng, vì thế nàng chỉ cần đến cậ nhờ Ân Như. Sở Quốc Công phủ trừ bỏ Ân Như ở ngoài, mặt khác mấy cái cữu cữu cùng năm cái biểu ca đều sẽ đi trước, mặt khác còn có vài vị mợ cùng Ân Tuế Tình.

Có thể tưởng tượng chuyến này có bao nhiêu náo nhiệt, xuất phát khi xe ngựa ước chừng bài mười tới chiếc, hạ nhân càng có hơn trăm danh, tuy là như thế đã là tận lực giản lược.

Đào Ω Ân Tuế Tình ngồi cùng chiếc xe ngựa, dọc theo đường đi nhảy nhót không thôi, quả thực là một khắc cũng không chịu an bình xuống dưới.

Nàng còn riêng đem tướng quân mang lên, ước chừng là người được săn thú hơi thờ, tiểu gia hỏa cùng đào σ Hoàn bát, từ lên xe ngựa kia một khắc khởi liền bắt đầu kêu to, không cái thanh tịnh.

Đào γ sờ đầu của nó: “Đừng nóng vội đừng nóng vội.”

Lời tuy như thế, một người một báo như cũ thực phần khởi.

Nàng còn chưa từng gặp qua vĩnh húc viên là bộ dáng gì, đòi trước vô duyên nhìn thấy, lần này nhất định phải hảo hảo xem xem. Còn có kia vây sẵn đại tái, đến tột cùng là như thế nào cái đồ sộ pháp, vì sao nam nhân đều như vậy thích?

Ra khỏi thành sau, xe ngựa hành tẩu tốc độ dần dần mau đứng lên, một đường thông suốt mà hướng từng hương sơn đi.

*

Từng hương sơn khoảng cách Trường An thành có đoạn khoảng cách, ước chừng đi rồi hai ba cái canh giờ mới đến chân núi. Trên núi tuyết đọng chưa tan rã, xe ngựa không nên đi được quá nhanh, không thể không thả chậm tốc độ. Trên núi còn có nửa thước thâm tuyết đọng, bánh xe nghiền ở mặt trên phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt thanh âm, kinh động ven đường kiếm ăn sóc con.

Sóc con nâng lên hai chỉ chân trước, bay nhanh bò đến trên cây chui vào trong động, sợ tới mức liền vừa rồi nhặt trái cây đều rơi xuống ở trên mặt đất.

Đào o phá đông ngạo mũi 『 mỗi thời rơm bào hoang hù bị sóc nhát gan bộ dáng đậu đến bật cười, nhin không được đối nó nói: “Người nhát gan!”

Sóc con từ trong động chui ra tới nhìn nhìn nàng, chọt lại rụt trở về.

Ân Tuế Tình ngồi ở nàng đối diện xem nàng chơi đùa, đưa cho nàng một cái tay mạ vàng lò sưởi tay, “Lập tức liền đến đỉnh núi, hẳn là sẽ so dưới chân núi lạnh hơn, người tùy thời sử dụng cái này, miễn cho đông lạnh.”

Đào muội nói mà tiếp nhận đi cất vào tay áo, một trương cái miệng nhỏ liền cùng lau mặt dường như, “Cảm ơn mẹ, mẹ đãi ta thật tốt.”

Tiểu hoạt đầu, Ân Tuế Tình giận nàng liếc mắt một cái, không nói gì.

Chỉ chốc lát sau nàng vẽ mặt thần bí mà thấu lại đây, bám vào Ân Tuế Tình bên tai nhỏ giọng hỏi: ‘ “Mẹ, lần này vây săn Du quận vương tới sao?”

Ân Tuế Tình không nóng không lạnh mà: “Ta như thế nào biết.”

Kỳ thật không cần hỏi, loại này quan trọng hoạt động Du quận vương như thế nào sẽ không ra tịch? Liên tính hấn bình thường độc lai độc vãng quán, cũng không thể không cho Hoàng Thượng mặt mũi, mỗi năm vây săn đại tái, Hoàng Thượng chính là đều sẽ tự mình tiến đến quan chiến.

Đào μ đến thước lạc châu châu ừ rầm rì hai tiếng oai ngã vào Ân Tuế Tình trên vai, “Mẹ liền không thể đối chính mình nhiều thượng điểm tâm? Trước kia ở Đào phủ, người liền chưa từng vì chính mình suy xét quá. Hiện tại rời đi, ta hy vọng ngài có thể nhiều vì chính mình ngẫm lại.”

Nàng không đợi Ân Tuế Tình mở miệng, liền chặn đứng nàng lời nói câu chuyện, “Mẹ nói phải chờ tới ta cập kê lúc sau, ta kỳ thật cao hứng thật sự..... Chính là mẹ, ai biết mấy năm nay sẽ có cái gì biến cố đâu?”

Ân Tuế Tình tĩnh trong chốc lát, “Cho dù có biến cố, kêu kêu, vì người cũng đáng đến.”

Đào ỉ hàm thẳng ề::, ở nàng trong lòng ngực cọ cọ, “Ta chính là tưởng nói, mẹ không cần lo lắng cho ta, ta có thể chiếu cố hảo tự mình.”

Rốt cuộc trước sau thêm lên nàng là sống hai đời người, nếu là liền điểm này năng lực đều không có, kia thật là thật xin lỗi chính mình.

*

Nửa khắc chung sau, xe ngựa cuối cùng đi vào đỉnh núi vĩnh húc viên cửa, lúc này thái dương đã mau lạc sơn.

Trong sơn trang người tiến đến tiếp ứng, trước lãnh bọn họ đến cư trú sân. Bởi vì người nhiều, đại bộ phận quan viên đều mang theo gia quyến đi thông, này đây trụ địa phương không bằng trong nhà dư dả, người một nhà một cái sân, bọn họ vừa lúc ở tại phía đông nam Nhiệm Vân cư. Sở quốc đạo đức công cộng cao vọng trọng, sân so những người khác lớn gấp đôi, cái này làm cho đào vui vẻ không ít.

Nàng cùng Ân Tuế Tình ở tại phía nam liền nhau hai cái phòng, đẩy ra cửa phòng nhìn quét một lần, nói vậy có người ở bọn họ tới phía trước đã thu thập quá. Trong phòng sáng sửa sạch sẽ, sáng sửa sạch sẽ, giường đệm chăn đầy đủ mọi thứ.

Đào Σ ách khuể làm mấy cái nha hoàn đem mấy ngày nay dùng đến đồ vật đều dọn tiến vào, bắt đầu thu thập nhà ở.

Bạch Nhụy ngọc trà ở bên trong trải giường chiếu, nàng chán đến chết mà ôm tướng quân đi đến một bên, nhìn về phía trong viện. Giữa sân có mấy khối rất lớn cục đá, bên cạnh là tòa núi sơn, dưới chân núi là cái không lớn hồ nước. Đào tò mò mà đi qua đi, mặt nước không có kết băng, chỉ thấy bên trong dưỡng mấy cái màu đỏ cá chép, không biết bình thường có phải hay không có người xử lý, qua một cái mùa đông thế nhưng còn sống được hảo hảo.

Tướng quân từ nàng trong lòng ngực nhảy ra đi, đứng ở trên bờ đôi mấy cái cảm lý kêu vài tiếng, đem kia mấy cái cá chép sợ tới mức khắp nơi chạy trốn. Bất đắc dĩ hồ nước liền lớn như vậy địa phương, chúng nó có thể chạy trốn tới chỗ nào đi?

*

Vì thế liền thấy một con hoa đóm để vãn con báo vòng quanh hồ nước đảo quanh, một vách tường chuyển một vách tường phát ra tiếng kêu, mặt nước không ngừng kích khởi bọt sóng, là những cái đó cá chép không chỗ tránh né khi kích khởi bọt nước.

Tướng quân này mấy tháng trưởng thành không ít, tính tình cũng là càng thêm cổ quái. Vô luận nhìn thấy cái gì, luôn là muốn trước kỳ

thị uy, thế cho nên trừ bỏ đào Ạ ngoại, căn bản không ai dám tới gần hắn.

Đào ԠV sau, khom lưng đem nó bế lên tới: “Người mau đủ rồi.”

Lại như vậy đi xuống, hồ nước cá phi bị nó bức điên không thể.

Tướng quân lúc này mới ngừng nghỉ, vươn đầu lưỡi liếm liếm nàng mu bàn tay, cùng vừa rồi hung ác bộ dáng khác nhau như hai người.

Nó có khi tuy rằng ghét bỏ đào Ԡ nhưng chỉ biết thân cận nàng một người.

Trong phòng chưa thu thập hảo, đào o truân học từ đừng phồn lịch thối hàng nam :: thương tức trong lúc nhất thời rất muốn lại đi ra ngoài nhìn xem. Nàng kêu lên hàn quang, “Người bồi ta đến bên ngoài đi một chút.”

Thu thập nhà ở không cần nàng, hàn quang đang ở hành lang hạ xử, nghe vậy có chút tâm động, “Cô nương muốn đi đâu nhi?”

Nàng ở nha hoàn trung tuổi nhỏ nhất, là cái hoạt bát hiếu động chủ, ngày thường nhất có thể cùng đào v nhàn bóc họa la

Đào thấy sắc trời không còn sớm, cũng không muốn chạy rất xa, “Liền đến cửa đi dạo.”

Nếu nhớ không lầm nói, kia chỉ sóc con chính là ở vĩnh húc viên cửa không xa, lúc này đi không biết có không nhìn thấy nó.

Đi ngang qua Ân Tuế Tình phòng khi, nàng hướng bên trong nhìn nhìn. Ân Tuế Tình đang ở chỉ điểm nha hoàn làm việc, vẫn chưa chú ý tới nàng.

*

Đào nhanh hơn bước chân chuồn ra Nhiễm Vân cư, đi ở một cái đá cuối đường mòn thượng. Vây sẵn đại tái ngày mai mới bắt đầu, hôm

nay trong viện thực bình tĩnh, không ít công sở sớm đã tới rồi, bọn họ tính ra đến vẫn.

Không bao lâu đi vào cửa, đào u trách quân bên tai nói nhỏ câu, sau đó buông ra nó.

Tướng quân như rời cung mũi tên giống nhau chạy ra đi, thực mau nhảy lên bậc thang, chớp mắt liền chạy ra sân.

Đào kêu một tiếng, hoang mang rối loạn vội vội tiến lên, “Tướng quân, người từ từ ta!”

Chưa ra cửa, liền bị cửa người hầu ngăn cản xuống dưới, hai người thiết diện vô tư nói: “Trời tối, cô nương thỉnh về.”

Đào nhìn về phía đứng ở ngoài cửa tướng quân: “Ta chỉ đi ra ngoài một chút, sẽ không đi xa.....”

Hai người đối nhìn thoáng qua, như cũ không đồng ý.

Đào ỷ hoạn quá như thế không thông tình đạt lý người, nhất thời có chút buồn bực, “Ta đây dù sao cũng phải đem nó mang về đến đây đi!”

Nói xong, bọn họ vẫn là không buông khẩu.

Đào v túr mà trừng mắt nhìn hai người liếc mắt một cái, đang muốn từ bỏ đi ra ngoài ý niệm, vẫy tay làm tướng quân trở về, lại thấy có người từ phía sau đi ra, khom lưng đem nó ôm lên.

Thân cao chân dài, đĩnh bạt cứng cáp, đúng là Giang Hành không thể nghi ngờ.

☆, chương 37 từng quả

“Người nghĩ ra đi?”

Giang Hành đến gần vài bước, hấn mới cười ngựa lại đây, giọng nói bị phong rút đến khàn khàn trầm thấp, anh tuấn đỉnh mày thấp thấp

áp khởi, thâm thúy ngũ quan so bình thường có vẻ tuần túc.

Tướng quân ở trong tay hấn không an phận mà kêu vài tiếng, bị hấn dùng bàn tay to xoa xoa đỉnh đầu. Nó duỗi trường cổ muốn cắn hấn, hấn liền thành thạo mà cố định trụ nó cổ, tiểu gia hỏa ai ai kêu hai tiếng, cuối cùng chịu thành thật.

Đào nhìn tướng quân ở trong tay hấn không hề uy lực, tức khắc có loại chợt dạ cảm giác, giống như nàng về điểm này tiểu tâm tư đều bị hấn xem thấu. Nàng lo sợ bất an tiến lên hai bước, từ trong tay hấn tiếp nhận tiểu báo tử, theo thật lấy bả: “Ta vừa rồi tới trên đường nhìn đến một con sóc con, nó bị chúng ta xe ngựa dọa sợ, trái cây rớt đầy đất, ta muốn đi xem nó hiện tại như thế nào.”

Hai bên người hầu thấy Ngụy Vương lại đây, sớm đã thối lui đến hai bên, thức thời mà buông ra ngăn đón đào Φ Neon thẳng giáp đối Giang Hành cung cung kính kính mà hành lễ.

Giang Hành trên đường bị một ít việc vặt trì hoãn, hiện nay tâm tình không được tốt, tưởng tượng đến tiến trong vườn còn muốn đối mặt hoàng đế đề ra nghi vấn, nhất thời càng thêm bực bội.

Có thể thanh tịnh nhất thời là nhất thời, hấn hiện tại vừa lúc muốn đi bên ngoài đi một chút, liền đối với đào Φ Hội Hải khẳng định đây đi, ta mang đi người tìm nó.”

Đào o bột bột ngoại, “Thật vậy chẳng?”

Giang Hành bị hỏi đến bật cười, “Bổn vương cũng không nói dối.”

Tiểu cô nương hai tròng mắt trình lượng, dường như ban đêm kia vàng trắng cong soi sáng, nàng nhoẻn miệng cười, sáng ngời rực rỡ.

Có người cười khi liền có như vậy sức cuốn hút, dường như thế giới vô biên đều đi theo sáng sửa lên, làm người buồn cười. Liền hai bên người hầu đều xem ngẩn ra, nàng hồn nhiên bất giác, đi đến Giang

Hành trước mặt hứng thú bưng bưng nói: “Chúng ta đây đi nhanh đi! Thiên một lát liền đen, chúng ta đến đuổi ở trời tối phía trước trở về.”

Nếu không mẹ cùng ông ngoại muốn lo lắng, nàng không nghĩ kinh động bọn họ.

Giang Hành chuyển khai tầm mắt, “Đi rồi.”

Trên đường đào ð ách hưởng viên dương ê tưới hành tâm tình không tốt, tuy rằng bọn họ tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng là trước kia ở chung thời điểm, hắn tổng hội chiếu cố nàng bước chân cùng an nguy. Hiện nay hắn chỉ lo chính mình đi phía trước đi, thực mau liền đem nàng ném ra một mảng lớn, chờ đến hắn đứng ở một cây cao lớn cây tùng hạ khi, đào còn ở phía sau chậm rì rì mà đi tới.

Hàn quang đỡ nàng đi được thật cẩn thận, ở nàng bên tai nhỏ giọng nói thầm: “Ngụy Vương đi nhanh như vậy làm cái gì.....”

Đào σ phụ cụ thiện mệt bất quá nàng không hỏi ra khẩu, mỗi người đều có tâm tình không tốt thời điểm, nàng còn thường xuyên cùng cha mẹ cáo kỉnh đâu, này quá bình thường. Bất quá nghĩ lại tưởng tượng, Giang Hành tức giận bộ dáng thật đúng là hiếm thấy, cũng không biết là ai có như vậy đại năng lực, có thể đem hòa ái dễ gần hắn chọc giận?

Sớm tại bọn họ ra sân thời điểm, tướng quân liền nhảy đến tuyết địa thượng, nó hồi lâu không tới bên ngoài đã tới, rải hoan đường như ở chung quanh nhảy tới nhảy lui. Dáng người mạnh mẽ, trong chốc lát vòng quanh đào Y kiến X, trong chốc lát bò đến bên kia trên tảng đá, như thế nào cũng không chịu thành thật.

*

Thực đi mau đến kia viên cây tùng hạ, đào đi mau hai bước, quả kiến giải thượng còn tàn lưu sóc con rớt xuống trái cây.

Cái này người nhát gan, bị bọn họ dọa đến bây giờ cũng không dám ra tới.

Đào κ bát lô áp hệ mộ tử, giữa đầu triều hốc cây nhìn nhìn, “Nó như thế nào còn không lấy về đi?”

Giang Hành thấy nàng đem trái cây đều nhặt lên, dùng Quyên Mạt đầu ở bên nhau, nhìn không được cười hỏi: “Người hay là muốn đem này đó mang về?”

Đào hiềm thấy mà đỏ hồng mặt, nàng mới không có như vậy tham ăn đầu.

“Ta tưởng đặt ở cùng nhau, chờ nó xuống dưới thời điểm là có thể lấy về đi.” Nói liền muốn chạy đến dưới gốc cây, đem một đầu trái cây buông đi.

Còn không có tiến lên, bị Giang Hành gọi lại: “Ừ ừ.”

Nàng nghi hoặc quay đầu lại, trắng nõn khuôn mặt nhỏ phỉm ra hồng nhạt, “Làm sao vậy?”

Giang Hành tiếp đón nàng trở về, biểu tình có chút cổ quái, “Ta có biện pháp đem trái cây đưa lên đi.”

Hắn có biện pháp?

Chính là này thụ rất cao, đào ρ khung trăm tộ dung biện, hắn chẳng lẽ muốn bò lên trên đi không thành?

Sự thật chứng minh nàng tưởng sai rồi, Giang Hành lấy quá nàng kia đầu tùng quả, về phía sau rời khỏi vài chục bước xa, lấy ra một cái xác ngoài cứng rắn trái cây. Chỉ thấy hắn giơ lên cánh tay dài, nhẹ nhàng vung lên, giữa không trung một đạo bóng dáng nhanh chóng lướt qua, vèo mà một tiếng, kia cái trái cây liền tinh chuẩn vô cùng mà quăng vào hốc cây trung.

Đào α thành hệ nam σ phật khi cứng đờ, đây là cái gọi là..... Đem trái cây đưa lên đi?

Khó có thể tưởng tượng bên trong sóc con ra sao phản ứng.

Này còn chưa đủ, hấn đem trái cây một đám lấy ra tới, lại một đám ném vào hốc cây trung, không có một cái xuất hiện lệch lạc.

Liên ở đào cảm thấy sóc con đều phải bị hù chết thời điểm, hấn cuối cùng dừng tay, đem Quyên Mạt đệ còn cho nàng: “Trở về đi.”

Lại vừa thấy bầu trời, rặng mây đỏ vạn trượng, thái dương đã bắt đầu lạc sơn.

Trên đường trở về, đào ψ cảm khuých nói hấn không phải bồi chính mình ra tới, hấn chỉ là vì phát tiết mà thôi. Cũng không biết hấn có cái gì phiền lòng sự, cùng thường lui tới khác nhau như hai người.

*

Đào v thấp đấng ung Trúc oa cô khác, nề hà nàng quá thấp, góc độ này chỉ có thể nhìn đến hấn kiên nghị cảm cùng lạnh lùng đỉnh mây, khiến cho hấn cho người ta cảm giác càng thêm đáng sợ.

Đào Ω thêm không dám tới gần hấn.

Trở lại vĩnh húc viên lúc sau, tướng quân còn không có chơi thông khoái, đái ở cửa chết sống không chịu đi vào. Ở ngoài cửa tới tới lui lui chạy hai tranh, cuối cùng chịu cùng đào σ hoàng quát thố 𠄎 thứ

Lại chờ đào ψ phi trước 𠄎 bảo Giang Hành đã tránh ra thật xa.

Như vậy vừa lúc, tuy rằng cảm tạ hấn mang chính mình đi ra ngoài, nhưng hấn như bây giờ thật là đáng sợ. Đào π (cảm tường tránh phả phạt nhìn hấn bóng dáng vẻ mặt buồn rầu, cuối cùng khế cần môi, vẫn là lựa chọn bước nhanh theo đi lên.

Nàng nếu tưởng cùng Giang Hành đánh hảo quan hệ, liền không thể vẫn luôn trốn tránh hấn, nên ra tay khi vẫn là muốn ra tay.

Thí dụ như hiện tại hấn tâm tình không tốt, đúng là nàng lấy lòng hấn cơ hội, ngàn năm một thuở.

Giang Hành đang muốn hướng Hoàng Thượng xuống giường thụy hạc viện đi, chỉ nghe phía sau truyền đến vụn vặt tiếng bước chân, chợt một cái mềm mại thanh âm thử nói: “Ngụy Vương cứu cứu, người có phải hay không sinh khí?”

Hắn quay đầu đi, quả thấy một cái xuyên phần bạch đoản áo nhóc con đứng phía bên tay trái biên, lo lắng lại bất an hỏi.

Giang Hành môi một chợn, bất động thanh sắc hỏi: “Dùng cái gì thấy được?”

Đào ỵ cát tô côn mặt, nghiêm trang mà trả lời: “Người trên mặt viết bốn chữ, người sống chớ gần.”

Nếu không phải biết không khả năng, hắn thật sự sẽ bị này tiểu cô nương đã lừa gạt đi. Trang đến như vậy nghiêm túc, hắn rốt cuộc bị nàng điệu đến lên tiếng cười, giờ tay thói quen mà muốn đi xoa nàng đỉnh đầu, tưởng tượng nàng mới vừa mãn mười ba, tính cái choai choai cô nương, không thể lại dung hắn làm càn, vì thế tay ở giữa không trung xoay chuyển, dừng ở nàng trong lòng ngực tướng quân trên đầu, xoa xoa.

Hắn chịu cười, đào ỵ cầm thẹn hoang gõ môi bánh chưng khăn chơi “Người có phải hay không ở giận ta, bởi vì ta vừa rồi tưởng tự tiện ra sân?”

Giang Hành lắc đầu, “Cùng người không quan hệ.”

Khó trách tiểu cô nương như vậy bất an, nguyên lai này đây vì hắn đang giận nàng.

Kỳ thật việc này cùng nàng một chút quan hệ cũng không, là hắn hôm nay đi Quân phủ nhìn nhìn, phát hiện bên trong quân hạt lơỉ lỏng, vũ khí cổ xưa, nếu là bỗng nhiên có ngoại địch xâm chiếm, căn bản không đủ để ngăn địch. Hắn đương trường đem Quân phủ quan viên lên án mạnh mẽ một đốn, giao trách nhiệm bọn họ trong một tháng giải quyết việc này, hiện tại nghĩ đến, như cũ bực bội.

Hắn hạ lệnh chinh đồn và cải cách Quân phủ chế độ, không có trải qua Hoàng Thượng cho phép, chẳng sợ hắn làm chính là đối, bị Hoàng Thượng biết sau cũng không tránh được một hồi răn dạy.

*

Đang nghĩ ngợi tới nhìn thấy Hoàng Thượng sau nên như thế nào giải thích, liền bị này tiểu cô nương ngăn cản đường đi. Nàng nghe tiếng mềm giọng nói mấy câu, làm hắn tâm tình trầm tĩnh không ít.

Đào cố ý thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ ngực khoa trương nói: “Ta còn tưởng rằng Ngụy Vương cứu cứu trách ta không hiểu chuyện, cùng người thêm phiền toái.”

Giang Hành bật cười, “Bên ngoài đường núi nguy hiểm, lần sau người nếu nghĩ ra đi nhớ rõ nhiều mang mấy cái hạ nhân, trên đường có thể chăm sóc an toàn của người.”

Đào Φ so còn oán tạt o hợp lại bất quá hắn là không có lần sau, ngày mai chính là vây săn đại tái, nàng cùng mẹ không thể đi ra ngoài quan khán, chỉ sợ cả ngày đều đến ở trong phủ đợi.

Nghĩ đến vây săn, đào o hoang tưng giáp thật Hội Hải rút Ƨ nguyên kiến sẽ bình chọn tiền tam giáp sao?”

Giang Hành gật đầu, “Sẽ căn cứ săn thú thành quả số lượng, chính xác, từ Hoàng Thượng tuyển ra tiền tam giáp, đến lúc đó còn sẽ có ngự tứ thưởng thưởng.”

“Cái gì thưởng thưởng?”

Hắn cong môi: “Này người liền muốn đi hỏi Hoàng Thượng.”

Đào Σ hoảng đoàn ngó sen đầu Kỳ tầm cái bờ, nếu là nàng thân mình không bệnh thì tốt rồi, nói không chừng cũng có thể may mắn đến cái nữ tử tiền tam giáp. Vây săn đại tái cuối cùng một ngày là vì nữ tử tổ chức, phạm là sẽ thuật cưới ngựa bắn thuật cô nương, đều nhưng dự thi. Bất quá các nàng năng lực không bằng nam tử, xuất

sắc trình độ cũng có điều rơi chậm lại, này đây không có nam tử như vậy chịu chú ý.

Giang Hành đại để nhìn ra nàng ý tưởng, “Vĩnh húc trong vườn cảnh trí không tồi, người có thể nơi nơi nhìn một cái, không đến mức ở chỗ này không thú vị.”

Chính là trong viện nào có bên ngoài hảo chơi? Ngọn núi này nàng còn không có đã tới, nghe nói giữa sườn núi có một cái hồ nước, so cái này sơn trang còn muốn đại. Lúc này mặt hồ hẳn là đều kết băng, trường hợp hẳn là rất là đồ sộ, nàng đảo nghĩ tới đi xem.

Đào π mục cách hung ước hạn nam sắc ă trên mặt lại trang đến nghe lời: “Ta đây liền ở trong phủ chờ, Ngụy Vương cứu cứu lợi hại như vậy, nhất định có thể rút đến thứ nhất!”

Tiểu cô nương thực sẽ thảo người niềm vui, Giang Hành cười cười, xoay người rời đi.

Phía trước lại quải cái cong chính là thụ hạc viện, cùng đào o hài đều phụ tuyến sau, hẳn bỗng nhiên nghĩ đến nên như thế nào ứng phó Hoàng Thượng chất vấn.

Một người tức giận khi, không cần đón đầu mà thượng, dời đi hẳn lực chú ý ngược lại là cái không tồi chủ ý.

*

Tùng hương trên núi, trời quang mây tạnh, trần bì đám mây phẳng phát liền lên đỉnh đầu lưu động, cực kỳ thông thả mà hướng chân trời dời đi.

Đào trở lại Nhiễm Vân cư khi thiên chưa hắc, nhưng mà nàng chuồn êm đi ra ngoài sự vẫn là bị Ân Tuế Tình phát hiện. Mới vừa đi tiến sân, liền nhìn đến ảnh bích mặt sau quỳ một loạt nha hoàn, trong đó bao gồm Bạch Nhụy ngọc trà chờ.

Hàn quang rụt rụt cổ, tâm phảng phất chìm vào đáy cốc, nàng cảm thấy chính mình kết cục nhất định so các nàng còn thảm.

Đào v nhóm đưa luật xuy phạt vội vàng chạy đến Ân Tuế Tình trong phòng thế các nàng cầu tình: “Mẹ, người đừng trách các nàng, ta đi ra ngoài thời điểm các nàng cũng không biết.”

Gương đồng trước, Ân Tuế Tình đang ở tháo dỡ trên đầu hoa điên, nghe tiếng cũng không quay đầu lại, “Thật là quái ai?”

Đừng nhìn Ân Tuế Tình bình thường thực ôn hòa, nhưng là thường phạt phân minh, nên khiến trách khi không chút nào nhân từ nương tay. Lần này đào v thấp trộm liễu ốc 1 vì nàng danh dự suy nghĩ không thể lộ ra, trong lén lút tìm khắp toàn bộ sân cũng chưa tìm thấy nàng người, cũng may nàng còn biết trở về.

Kẻ thức thời trang tuần kiệt, đào đi vào nàng trước mặt nhận sai: “Trách ta, đều do ta.”

☆, chương 38 sẵn thú

Ân Tuế Tình cuối cùng nhìn về phía nàng, thấy nàng lộ ra hồi cải chi ý, liền nhả ra nói: “Bạch thuật, người đi kêu các nàng đều đứng lên đi.”

Nàng biết việc này quái không các nàng, nhưng dù sao cũng phải cho các nàng một cái giáo huấn, nếu không lần tới đào T tuyển từng lự nhóm cũng không biết. Bạch thuật được mệnh lệnh, thối lui đến ngoài phòng báo cho mấy người.

Đào ψ cầu trợ vật gặt hài an 20. nã tịnh mạn!

Ân Tuế Tình không dao động, cố ý xụ mặt hỏi: “Đi đâu?”

Đừng nhìn nàng hiện tại bình tĩnh, biết được đào Σ hoạn kia trong chốc lát, chính là so với ai khác đều khẩn trương. Nàng lo lắng nàng chạy ra sơn trang, ở trên núi gặp được cái gì nguy hiểm, nếu là

nàng lại không trở lại, nàng bước tiếp theo liền sẽ sai người đi trên núi tìm nàng.

Đào π nháo hạnh hoảng lương vội chuyển tới nàng phía sau niết vai đấm lưng, “Ta đến sơn trang cửa xoay chuyển, gặp Ngụy Vương, sau lại thấy sắc trời không còn sớm liền chạy nhanh đã trở lại.”

Lời nói thật giả nửa nọ nửa kia, nàng thật là không có nói dối, chỉ là che giấu một ít việc mà thôi.

Trên vai tay nhỏ mềm mại không có xương, lực đạo một chút cũng không đủ, lại đạt tới làm Ân Tuế Tình người giận hiệu quả. Nàng thấy mẹ sắc mặt hòa hoãn, vội vàng không ngừng cố gắng: “Ta thấy được trên đường kia chỉ sóc con, còn cho nó tặng trái cây. Mẹ yên tâm, ta chỉ cho nó đưa lúc này đây.”

Ân Tuế Tình chung quy vẫn là lo lắng nhiều hơn phần nộ, đem nàng kéo đến trước mặt cẩn thận đoan trang, “Không có nơi nào bị thương đi?”

Đào π truất hước Trịnh cố ý ở nàng trước mặt dạo qua một vòng, “Xem, nơi nào đều hảo hảo.”

Không có việc gì liền hảo, Ân Tuế Tình không hề vắng vẻ nàng, lường trước nàng ở bên ngoài chưa ăn bữa tối, liền làm người đem vừa rồi nhiệt thức ăn bưng lên.

Bên ngoài dạo qua một vòng, đào θ phì đao tuyển chơi ở Ân Tuế Tình trong phòng điền no rồi bụng mới trở về.

Hàn quang không bị trách phạt, một đường đi được lằng lằng, cảm giác thập phần không chân thật, nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, không đi hai bước liền bị Ân Tuế Tình bên người đại ma ma gọi lại, đưa tới một bên răn dạy đi.

*

Một phòng nha hoàn ở ảnh bích phía sau quỳ hơn nửa canh giờ, đầu gối đầu lĩnh đã sớm chịu không nổi, đi đường đều lung lay.

Đào thấy các nàng như vậy, nhịn không được cười nói: “Các người mau về phòng nghỉ ngơi đi, đỡ phải trong chốc lát còn không có hầu hạ hảo, chính mình liền trước ngã vào ta trước mặt.”

Bạch Nhụy ngọc trà cho nhau nâng, đỉnh núi so trong thành lãnh đến nhiều, các nàng không ngừng hai chân chết lạnh, trên người càng là đông lạnh đến run bần bật. Đào λ giặt hưng nhóm trở về, nhưng lại không một người dám động.

Bạch Nhụy lòng còn sợ hãi hỏi: “Cô nương, ngài sẽ không lại đi ra ngoài đi.....”

Muốn thật như vậy, đó là đánh chết các nàng đều sẽ không trở về.

Đào θ mình nhóm yên tâm, không bao lâu hàn quang ử rũ héo úa mà từ bên ngoài trở về, nói vậy bị hung hăng giáo huấn một đốn, trước mặt gọi một tiếng cô nương, liền đứng ở nàng phía sau không hề hé răng. Đào ژه bạn bắt đình triều hàn quang nổi giận miệng, “Làm hàn quang hầu hạ ta là được, các người nếu không yên tâm, có thể ngồi ở cửa thủ. Bất quá buổi tối trời giá rét, ta cũng sẽ không quản các người.”

Mấy cái nha hoàn cộng lại trong chốc lát, Bạch Nhụy nói: “Nô tỳ nhóm về trước phòng nghỉ một lát nhi, giờ Hợi ta cùng ngọc trà lại đến thay đổi hàn quang, cô nương sớm chút nghỉ ngơi. Bên ngoài thiên lãnh, ngài đi ra ngoài thời gian dài như vậy nói vậy đông lạnh trứ, nô tỳ trước làm người đi thiêu một thùng nước ấm tới.”

Khi nói chuyện rời khỏi chính thất, đi làm phòng bếp người thiêu mấy thùng nước ấm lại đây.

Đào φ có ý này, nàng lúc này xác thật có chút bị cảm lạnh, liền không nói thêm cái gì.

Phao quá nước ấm lúc sau, đào Y men gổm ⊥ áo nã rượu học súc xoay người lại đủ bình phong thượng quần áo. Trước ngực hai luồng càng ngày càng trầm, nàng cúi đầu nhìn thoáng qua, giống như so mùa thu khi lại lớn một vòng. Tóc đen khoác trong người trước, sấn đến kia khối tuyết da càng thêm trắng nõn, đỉnh phần hồng như ẩn như hiện, nàng nghe được bình phong mặt sau có thanh âm, xả quá quần áo liền khóa lại trên người.

Hàn quang ở bên ngoài nhẹ giọng dò hỏi: “Cô nương hảo sao? Có không muốn nô tỳ thế ngài lau mình?”

“Hảo.” Đào Y ung Trúc sương sát chuẩn súc một mặt trả lời một mặt hệ đai lưng, tô má bị nước ấm hấp hơi hơi hơi phiếm hồng, tuyết cơ trắng nõn, từ trong cốt tủy huân ra nhàn nhạt hương khí. Nàng không thích khi tắm có người ở trước mặt hầu hạ, đem nha hoàn đều chi khai, lúc này mới tẩy đến thống khoái.

*

Ngồi ở gương lược trước, nàng không chút để ý mà đùa nghịch từ trong nhà mang ra tới roi dài, nghe hàn quang ở sau người lải nhải.

Này roi dài là nàng 5 năm trước trộm giấu đi, lúc đó nàng biết được chính mình không thể cưới ngựa sau, phi thường không cam lòng, liền đem cái roi này giấu đi. Sau lại nàng bệnh phát một lần so một lần thường xuyên, liền lại không lấy ra tới quá, lần này cần tới từng hương sơn, lục tung mới đem nó tìm ra.

Hàn quang lấy lược bí cho nàng chải đầu, một chút một chút cực kỳ thông thả: “Cô nương lấy cái này làm gì..... Ngài nên không phải còn tưởng.....”

Đào ξ triệu φ nương phiền, cố ý hù dọa nàng: “Này vậy sẵn đại tái không phải còn có nữ tử tam giáp, đến lúc đó ta thắng cái tưởng thường trở về như thế nào?”

Những lời này nhưng đem hàn quang sợ tới mức không nhẹ, lược bí suýt nữa rơi trên mặt đất, “Trăm triệu không thể cô nương, vạn

nhất ngài đã xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Nàng không lo lắng cho mình có thể hay không bị trách phạt, lo lắng nhất chính là đào Φ mạch dấm. Đừng nhìn đào ζ thợ 3 W chân các nàng, còn sẽ đối với các nàng phát giận, nhưng trong lòng vẫn luôn đối với các nàng thực hảo, có cái gì chuyện tốt đều nghĩ các nàng, tốt như vậy chủ tử, hàn quang là thật không nghĩ làm nàng xảy ra chuyện.

Huống chi nàng mới đậu khấu niên hoa, lại sinh đến tinh xảo đặc sắc, như thế diệu nhân nhi thực sự có cái gì tốt xấu, chẳng lẽ là quá đáng tiếc.

Đào ε cổ họng mịch lôi từ xốc tố khuê hoảng Γ nghiêng đầu lộ ra tinh xảo trắng tinh sườn mặt, đen lúng liếng tròn mắt liếc hướng nàng, “Ta là lừa gạt ngươi, ta còn không nghĩ sớm chết, mới sẽ không đi đâu.”

Hàn quang lúc này mới từng một hơi, vỗ ngực oán giận câu: “Cô nương hù chết nô tỳ.”

Đào v bụng gương đồng nhìn đến chính mình, nhìn không được duỗi tay điểm điểm đối phương cái mũi, nàng tròn mắt xoay chuyển, đối diện nàng cũng đi theo vừa chuyển.

Nếu là nàng vẫn luôn lưu tại sơn trang, liền không cơ hội cùng Giang Hành tiếp xúc, nàng đến tưởng cái đẹp cả đôi đàng biện pháp mới được.

Chính suy nghĩ thời điểm, hàn quang một lần nữa phùng một bó tóc, một vách tường sơ một vách tường cùng nàng xả nhàn thoải, giảng giảng liền xả tới rồi đương kim Ngụy Vương trên người.

Hàn quang hứng thú bưng bưng hỏi: “Cô nương, ngài cùng Ngụy Vương thập phần muốn hảo sao?”

Nàng hôm nay lần đầu thấy Ngụy Vương tôn dung, dĩ vãng đều là xa xa mà quan vọng, dính đào Φ mộ quả mới có cơ hội như thế gần

gửi tiếp xúc.

Không nghĩ tới Ngụy Vương cùng nàng tưởng có chút bất đồng, cư nhiên sẽ lấy một con sóc con xì hơi, chính xác làm nàng mở rộng tầm mắt.

Đào o hoang xé nguyên mang “Người hỏi cái này làm cái gì?”

Hàn quang là cái thiếu kiên nhẫn, liền đem nghe tới đều cùng nàng nói, “Ngụy Vương hai mươi có bảy vẫn chưa lập phi, nghe nói Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều sốt ruột thật sự, cố ý ở năm nay cho hẳn chỉ một môn hảo việc hôn nhân.”

Lập phi?

Đào ψ Hình đuôi hoang tung mao đòi trước Ngụy Vương tựa hồ ở nàng mười sáu tuổi năm ấy nghênh thú một vị trắc phi, hầu hạ liền vẫn luôn không có cưới vợ. Chẳng đến hẳn bước lên bảo tọa lúc sau, đã nhiều năm mới lập hậu, đúng là năm đó vị kia trắc phi.

Giang Hành vẫn luôn không gần nữ sắc, không nghe nói hẳn thích cái dạng gì cô nương, càng không truyền ra cái gì tin đồn nhảm nhí.

Hàn quang thấy nàng không nói lời nào, lo chính mình tiếp tục nói: “Cũng không biết Ngụy Vương hay không có cái gì bệnh kín..... Mới có thể kéo dài tới hiện tại không thành hôn.”

Đào πψ bồi, “Dám đảm đương ta mặt nói Ngụy Vương nói vậy, ta xem người là chán sống.”

Hàn quang bưng tỉnh đại ngộ, liên tục xin tha, “Cô nương tha nô tỳ lần này đi, nô tỳ lần tới cũng không dám nữa toái miệng.”

Đào P nắm cời tiểu luy lời nói, không có chân chính phạt nàng, làm nàng sơ hảo tóc liền lui ra, nàng chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

*

Hôm sau trời chưa sáng, liền nghe sơn trang ngoại chiêm trống vang trời, tiếng kèn kéo dài không dứt, đánh thức đang ở ngủ say trung các nữ quyến.

Nam nhân đã sớm bắt đầu chuẩn bị vây sẵn, bọn họ canh ba rời giường, thay hồ phục cưỡi lên tuần mã, đi vào sơn trang ngoại chờ Hoàng Thượng mệnh lệnh. Tuổi hơi lớn lên quan viên biểu tình đạm nhiên, những cái đó tuổi nhẹ thiếu niên các xoa tay hàm hè, vận sức chờ phát động, gấp không chờ nổi muốn mở ra bản lĩnh.

-----oOo-----

Phần 15

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không bao lâu thánh điều khiển lâm, phía sau là Ngụy Vương cùng Tuệ Vương chờ liên can hoàng tử vương tôn, Hoàng Thượng cười hãn huyết bảo mã, thân xuyên thường phục, lại ngăn không được kia cỗ anh duệ chi khí. Đại thần sôi nổi xuống ngựa dập đầu bái nghênh, tiếng hô rung trời, Hoàng Thượng làm mọi người đứng dậy, “Các khanh có lẽ, trăm xem hôm nay trời sáng khí trong, thật là là cái vậy sẵn hảo tử.”

Phía dưới đại thần liên thanh phụ họa, quân thần một trận hàn huyền, Hoàng Thượng định ra cướp lấy tiền tam giáp quy củ lúc sau, “Kia liền bắt đầu đi.”

Theo sát một trận vang dội tiếng kèn, thẳng tắp vang vọng toàn bộ từng hương sơn đỉnh núi, đỉnh tai nhức óc.

Quần thần lên ngựa, cùng thời gian nắm chặt dây cương, hướng giữa sườn núi trong rừng cây phóng đi. Giống như thiên quân vạn mã gào thét mà qua, khí thế bàng bạc, chấn đến mặt đất đều ở run nhè nhẹ.

*

Đào chính là bị thanh âm này đánh thức, lúc này thiên tờ mờ sáng, nàng lại ngủ không được, liền gọi tới nha hoàn hầu hạ chính mình thay quần áo rửa mặt.

Nàng lẩm bẫm lẩm bẫm mà oán giận: “Bên ngoài sao lại thế này, vì sao như vậy sảo?”

Bạch nhụy ngọc trà trải qua cả đêm tu chỉnh, thể lực đã khôi phục đến không sai biệt lắm, ở trước mặt hầu hạ không có vấn đề. Nàng nâng lên đào Φ Neon thẳng giáp thể nàng mặc vào phấn lựa mẫu

đơn văn tiểu áo, bên ngoài lại xuyên kiện áo dài, phủ thêm hồ mao áo lông cừu, biên hệ dây lưng biên giải thích nói: “Cô nương chẳng lẽ là ngủ mơ hồ? Hôm nay là vây săn đại tái, bên ngoài đương nhiên náo nhiệt. Sở quốc công cùng vài vị gia sớm mà liền nổi lên, hiện tại hẳn là ở khu vực săn bắn trung đâu.”

Đào v lân chụp nguyên nga một tiếng, đại để là vừa tỉnh ngủ duyên có, đầu óc xác thật hôn hôn trầm trầm.

Đãi rửa mặt chải đầu xong sau, chân trời mới ần ần lộ ra một mặt mờ mờ, nàng đi vào Ân Tuế Tình phòng vừa thấy, phát hiện Ân Tuế Tình sớm đã thu thập thoả đáng, đang chuẩn bị dùng đồ ăn sáng đâu.

“Ta muốn cùng mẹ cùng nhau ăn.” Nàng không chút khách khí mà ngồi ở Ân Tuế Tình bên cạnh, làm bạch thuật mặt khác mua sắm một bộ chén đĩa, cười hì hì cùng Ân Tuế Tình thỉnh an. “Mẹ khởi thật sớm.”

Ân Tuế Tình còn có thể nói cái gì? Sủng nịch mà giận nàng liếc mắt một cái, “Nhanh ăn đi, ăn qua lúc sau cùng ta cùng đi hướng Trang hoàng hậu vấn an.”

Trang hoàng hậu cùng vài vị Quý Phi đều ở trong sơn trang, các nàng tự nhiên muốn qua đi một chuyến.

Đào uống một ngụm trà, đáp ứng thật sự là thống khoái.

Bên này đồ ăn sáng hoà thuận vui vẻ, bên kia khu vực săn bắn lại không như vậy an bình. Các nam nhân buông ra thiên tính, các hùng hổ, nhìn chuẩn con mồi lúc sau không chút nào nương tay, cài tên khai cung, một kích tức trung.

Đỏ thẫm tuần mã đoạt ở hắc mã đằng trước, lập tức người khom lưng nhắc tới con mồi, “Du quận vương đa tạ.”

Đào Lâm Nguyên rút ra con thỏ chân sau mũi tên, giao cho phía sau tôi tớ, ngược mắt nhìn về phía đối diện nam nhân.

☆, chương 39 quan sát

Khu vực săn bắn cỏ mọc che trời, cao tận vân tiêu, che trời.

Trên mặt đất tuyết trắng xóa tích góp một cái mùa đông, đến nay chưa hoàn toàn tan rã, vó ngựa đạp lên mềm xốp tuyết đôi thương, lưu lại liên tiếp dấu chân. Nếu là gặp được đường núi ướt hoặt địa phương, nói không chừng còn sẽ quăng ngã cá nhân ngưỡng mã phiên, lúc này mới vừa bắt đầu săn thú không lâu, liền có người bị thương bị nâng đi trở về.

Đoạn nghiêm đi vào một chỗ thanh tịnh địa phương, mới vừa nhắm chuẩn một con con mồi, còn không có tới kịp ra tay, liền bị người đoạt qua đi.

Hắn buông cung tiễn, nhìn về phía cách đó không xa người, ít khi đàm thanh dò hỏi: “Các hạ là?”

Không phải hắn cố ý chọc giận Đào Lâm Nguyên, thật là là không quen biết người này. Hắn đối gương mặt này không hề ấn tượng, chuẩn xác mà nói, hắn đối khu vực săn bắn trung mỗi người cũng chưa ấn tượng. Đúng là vì tránh cho loại này xấu hổ, hắn mới có thể chọn lựa như thế hẻo lánh địa phương, không nghĩ tới vẫn là cùng người đánh vào một khối.

Người này từ lúc bắt đầu liền đi theo hắn phía sau, hắn đi đâu hắn liền đi đâu, hiện nay liền con mồi đều phải cùng hắn đoạt, đến tột cùng có gì ý đồ?

Đào Lâm Nguyên sắc mặt khế biến, trầm trầm nói: “Du quận vương quý nhân hay quên sự, miễn là Hộ Bộ thị lang Đào Lâm Nguyên.”

Về đoạn nghiêm mặt mạnh việc này, chỉ có cùng hắn thân cận nhân tài biết, ngay cả Du quận vương phủ cũng không mấy người biết được. Không ai cùng Đào Lâm Nguyên nhắc tới, hắn đương nhiên không biết đoạn nghiêm hoạn có mặt mạnh chứng, còn đương hắn là cố ý vì này, cố ý cho chính mình nan kham.

Đoạn nghiêm chỉ nhớ rõ tên, không nhớ được người, nghe vậy không lộ thanh sắc cong cong môi, triều đối diện nhìn lại: “Nguyên lai là Đào thị lang.”

Kể từ đó, hấn đoạt hấn con mồi nguyên nhân liền có thể tưởng mà biết.

Hấn liễm khởi ý cười, quay đầu ngựa lại hướng Đào Lâm Nguyên đi đến, hai người gặp thoáng qua khi, hấn một ngữ hai ý nghĩa nói: “Bổn vương cũng không biết nói, Đào thị lang có từ ở trong tay người khác cướp đi con mồi yêu thích.”

Đào Lâm Nguyên hơi hơi nghiêng đầu, không chút nào thoái nhượng, “Du quận vương hiểu lầm, này con mồi là đào mồi trước nhìn trúng.”

Nếu thật là hấn trước nhìn trúng, vì sao một hai phải chờ chính mình cài tên khi mới ra tay?

Đoạn nghiêm khinh thường cùng hấn cãi cọ, giá một tiếng hướng nơi khác đi, “Bất quá là con thỏ, Đào thị lang muốn liền cầm đi đó là.”

Ý ngoài lời đó là, nguyên nhân chính là vì nó là con thỏ bổn vương mới có thể buông tay, đổi làm khác, liền chưa chắc cũng biết.

Hấn ngênh ngang mà đi, lưu lại Đào Lâm Nguyên một người đen sắc mặt.

Kế tiếp săn thú hai người tựa như giằng co dường như, âm thầm phân cao thấp, xem ai săn đến động vật lớn hơn nữa càng nhiều. Mới đầu đoạn nghiêm thực không vui cùng hấn đua đòi, hấn vốn chính là cái nhàn tản tính tình, tham gia vây săn đại tãi là xem ở Hoàng Thượng mặt mũi thượng. Nhưng mà nhiều lần bị Đào Lâm Nguyên cướp đoạt con mồi sau, hấn liền bị khơi dậy ý chí chiến đấu, một hai phải thắng quá đối phương không thể.

Đoạn nghiễm không quen biết Đào Lâm Nguyên mặt, nhưng hẳn nhớ kỹ Đào Lâm Nguyên hôm nay xuyên y phục, thâm hôi hồ phục, đỏ thắm tuấn mã. Mỗi khi này hai dạng tiêu chí tiến vào tầm mắt, hẳn liền có thể tiếp thu đến một đạo bất thiện tầm mắt, vì thế chỉ có thể nhắc tới hoàn toàn tinh thần, không thể không đón đầu mà thượng.

*

Cho đến hai người ở bên dòng suối cộng đồng nhìn đến một con hoa đốm nai con, bọn họ ngừng ở mấy trượng ở ngoài, quan sát một thời gian. Này chỉ nai con đại để cùng hươu cái đi rời ra, uống lên mấy ngụm nước sau nôn nóng mà khắp nơi tìm kiếm, phát ra bất an thanh âm.

Đoạn nghiễm đánh giá một chút khoảng cách, từ phía sau lưng bao đựng tên trung rút ra một mũi tên, đáp ở gương cung thượng nhắm chuẩn con mồi: “Đào thị lang, này chỉ lộc bồn vương muốn.”

Vừa dứt lời, trong không khí cắt qua vèo một tiếng, mũi tên rời cung mà ra, thẳng tắp mà triều kia chỉ nai con vọt tới.

Cùng lúc đó Đào Lâm Nguyên cũng đưa ra một mũi tên, lại không phải hướng tới kia chỉ lộc, mà là đối với đoạn nghiễm mũi tên mà đi. Đào Lâm Nguyên mũi tên tốc độ khá nhanh, ở cuối cùng thời điểm đánh trúng đoạn nghiễm mũi tên, hai chi mũi tên chạm vào nhau ở bên nhau, phát ra kịch liệt va chạm, song song rơi trên mặt đất.

Kinh động bên dòng suối nai con, nai con hướng bọn họ bên này nhìn lại, bước ra tứ chi thực mau liền chạy trốn.

Đoạn nghiễm như suy tư gì mà nhìn trong chốc lát, “Đào thị lang này cử ý gì?”

Đào Lâm Nguyên lời nói có ẩn ý, “Một người ra tay quá không phúc hậu, Du quận vương hẳn là cùng ta cùng nhau công bằng cạnh tranh mới là.”

Đồng trên cây tân toát ra lá xanh bị gió thổi đến tả hữu lắc lư, lục ý dạt dào, cùng này băng thiên tuyết địa đặt ở cùng nhau cực không hài hòa, rồi lại lệnh nhân tâm tình sung sướng. Bên dòng suối tuyết cơ hồ đều hóa không có, thỉnh thoảng có mấy chỉ thỏ con nhảy ra, đứng ở nơi xa nhìn nhìn bọn họ, tung tăng nhảy nhót mà chạy ra.

Đoạn nghiêm cong môi, tàn nhẫn mà vạch trần: “Săn thú việc này nào có công bằng không công bằng, vốn chính là ai trước coi trọng, con mồi chính là ai.”

Chính hắn chướng mắt, sớm mà buông ra, oán được ai?

Đào Lâm Nguyên bị bác đến á khẩu không trả lời được, từ đoạn nghiêm ý tứ trong lời nói tới nghiền ngẫm, hắn nói vậy đã hạ quyết tâm muốn nghênh thú Ân Tuế Tình. Bọn họ tuy vẫn luôn ở đánh đố, nhưng hai bên đều rõ ràng đang nói chuyện gì, Ân Tuế Tình chính là bọn họ ở tranh đoạt con mồi, chẳng sợ chỉ ở khu vực săn bắn thượng, bọn họ đều không nghĩ bại bởi đối phương.

Đối với Đào Lâm Nguyên tới nói, cũng chỉ có ở khu vực săn bắn thượng mới có thể chính đại quang minh cùng hắn cạnh tranh đi.

Hắn hiện tại căn bản không tư cách thấy Ân Tuế Tình, càng đừng nói cùng Du quận vương đoạt người. Chỉ sợ hắn còn không có tiến Sở Quốc Công phủ, liền bị kia một đám nam nhân cấp đánh ra tới.

Đào Lâm Nguyên cúi giận mà chùy chùy thân cây, trơ mắt mà nhìn đoạn nghiêm càng đi càng xa, hắn lại bất lực.

*

Bên kia, Giang Hành cũng ở săn thú.

Bất quá hắn săn thú so Đào Lâm Nguyên cùng đoạn nghiêm nhẹ nhàng đến nhiều, hắn cưới cô hồng lang thang không có mục tiêu mà đi dạo, đụng tới thỏ con nai con chờ động vật, mí mắt đều không nâng một chút.

Nhưng thật ra phía sau Lý Hồng đáp khởi cung tiễn, một mũi tên bắn xuyên qua, trật.

Hắn lắc lắc đầu tiếp tục đi theo Giang Hành phía sau, “Ngụy Vương vì sao không khai cung? Tiểu nhân xem Du quận vương cùng Đào thị lang đã đánh vài con mồi, ngài không nóng nảy sao?”

Giang Hành tiếp tục hướng núi rừng chỗ sâu trong đi đến, từ sau lưng lấy ra một con mũi tên lau lau mũi tên, nhẹ nhàng cười, “Săn tiểu động vật có gì cảm giác thành tựu? Muốn săn liền săn một đầu đại.”

Ngụy Vương đây là chuẩn bị.....

Nhớ tới có người nói núi rừng chỗ sâu trong có sài lang hổ báo, Lý Hồng nhất thời hai chân mềm nhũn, run rẩy mà dò hỏi: “Ngụy Vương ngài, ngài nên không phải.....”

Giang Hành không phát hiện hắn sợ hãi, quay đầu thấy hắn lạc hậu vài bước, liền mệnh lệnh nói: “Nhanh lên, thế bỗng vương công bao đựng tên.” Nói cời xuống sau lưng bao đựng tên đưa cho hắn.

Lý Hồng ôm bao đựng tên vẻ mặt sợ hãi, hắn biết Ngụy Vương năng lực trác đản, nhất định không sợ những cái đó hung tàn mãnh thú, chính là hắn sợ..... Đặc biệt nơi này càng đi càng sâu thẳm, ánh sáng không hiểu lý lẽ, Lý Hồng sợ tới mức bấp chân thẳng run, một khuôn mặt đều mau vắn vẹo rút gân.

Ước chừng đi rồi nửa canh giờ, bọn họ hoàn toàn thoát ly mọi người, chung quanh một chút tiếng người cũng không, hẻo lánh u tĩnh, âm trầm đáng sợ.

Tuyết đọng càng ngày càng dày, vó ngựa đạp lên tuyết thượng phát ra xì trầm đục, nghe được Lý Hồng trong lòng run sợ, một tắc cũng không rời mà đi theo Giang Hành, thật cẩn thận mà tuần tra bốn phía.

Yên tĩnh trong rừng đột nhiên truyền ra một tiếng kêu to, thanh thúy vang dội, Lý Hồng cuống quýt kéo ra cung tiễn, “Ngụy Vương đề ý!”

Giang Hành mặt không đổi sắc mà đi ở phía trước, hướng thanh âm truyền đến địa phương kỳ đi.

Thanh âm này, như thế nào nghe giống.....

Lý Hồng phóng ngựa đuổi kịp, bảo hộ ở hấn tả hữu, “Nơi này hung hiểm, còn thỉnh Ngụy Vương tiểu tâm thì tốt hơn.....”

Đáng tiếc hấn nói chậm, Giang Hành ngừng ở một cây cao trảng chương mộc trước, xoay người xuống ngựa, từ thân cây mặt sau bẻ lên một con hoa đóm để văn tiểu báo tử, ngạc nhiên nói: “Người như thế nào tại đây?”

Tướng quân hiện tại trường thành điểm, bề ngoài không hề giống tiểu nữ miêu, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra là chỉ tiểu báo tử.

Lý Hồng hoảng sợ chưa định mà nhìn Giang Hành trong tay không an phận con báo, nói chuyện gập ghềnh: “Ngụy, Ngụy Vương đây là.....”

Giang Hành thuận thuận nó trên đầu lông tóc, đơn giản giải thích nói: “Đây là quảng linh quận chúa sủng vật.”

Cái kia tiểu cô nương cơ hồ thời thời khắc khắc mang theo nó, như thế nào làm nó chạy đến nơi đây tới?

Không biết nàng phát hiện tướng quân không thấy lúc sau, sẽ là cái gì phản ứng.

Sau khi nghe xong, Lý Hồng biểu tình cơ hồ có thể xưng được với không thể tưởng tượng. Hấn từng ở cung yến thượng gặp qua quảng linh quận chúa một mặt, Đào phủ tam cô nương, nhìn là cái ngoan ngoãn khả nhân cô nương, như thế nào sẽ dưỡng loại này tàn bạo sủng vật?

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, những lời này thật sự một chút không giả.

Chính khi nói chuyện, bọn họ bên tay trái toát ra lưỡng đạo u lục ánh mắt, nghiêng đầu nhìn lại, đúng là một con ngo ngoe rục rịch lão lang. Giang Hành thực mau nhìn nhìn bốn phía, may mắn chính là chỉ có nó một con, nó đại khái cùng tộc đàn thoát ly, cô đơn chiếc bóng, căn bản không đáng sợ hãi.

Giang Hành lưu loát trên mặt đất mỡ, đem tướng quân đặt ở đầu vai, thần thái nhẹ nhàng nói: “Nếu quảng linh quận chúa làm bồn vương huấn luyện người, người liền hảo hảo mà nhìn, bồn vương là như thế nào đánh bại nó.”

*

Đào $\Psi^{(1)}$ giấy quân không thấy sau, đã là hai cái canh giờ chuyện sau đó.

Nàng giữa trưa nằm ở trên giường寐 trong chốc lát, một ngủ đó là một canh giờ. Lên thời thượng chưa phát hiện cái gì, tướng quân vốn dĩ liền thích chạy loạn, nàng không có để ở trong lòng, chính là đương nàng muốn tìm nó khi, lại phát hiện như thế nào đều tìm không thấy.

“Trong viện viện ngoại đều đi tìm, vẫn là không có.” Ngọc trà vẻ mặt nôn nóng, tướng quân không thể so khác động vật, nếu là bị thương người cũng không phải là việc nhỏ.

Nó muốn ở Nhiễm Vân cư còn hảo, cố tình trong viện phiên cái để hướng lên trời, vẫn như cũ thấy không nó bóng dáng.

Đào η khổng thay phù 尸 Lữ súc đi ra chính thất, “Đều đi qua cái nào địa phương tìm kiếm? Có hay không người hỏi chung quanh hạ nhân, ai gặp qua nó?”

Ngọc trà liền đem vừa rồi đi qua địa phương đều nói một lần, “Sơn trang quá lớn, nhất thời nửa khắc tìm bắt quá tới. Nô tỳ hỏi phụ cận

lui tới mấy cái hạ nhân, bọn họ đều nói không có nhìn đến.....”

Vậy kỳ quái, còn có thể hư không tiêu thất không thành?

Đào nhãn nhãn mày, “Nhưng có nghe nói có ai bị thương?”

Ngọc trà lắc đầu, “Nhưng thật ra không có.”

Chỉ cần tiểu gia hỏa kia không cần đã thương người là được, đào λ lóe con hoạn siểm, chuẩn bị tự mình đi viện ngoại tìm kiếm, cần thiết trời tối phía trước tìm được nó.

Mới ra Nhiễm Vân cư, liền thấy phía trước vội vã chạy tới một người.

Hàn quang ngừng ở nàng trước mặt, thở hồng hộc nói: “Cô, cô nương..... Có người mới vừa rồi ở bên kia nhìn đến tướng quân, nô tỳ đi tìm một vòng, vẫn chưa tìm được.....”

Nàng một bên thở dốc một bên duỗi tay một lóng tay, đúng là Tây Nam phương hướng.

Đào ηH mượn bên kia đi, đầu óc thanh tỉnh hỏi: “Khi nào thấy?”

Hàn quang nghĩ nghĩ đáp: “Một canh giờ phía trước.”

Lại là như vậy lâu, nói vậy tướng quân đã sớm không ở nơi đó..... Đào λ tông hoàng quĩ, nhưng vẫn là hoài mong đợi hướng bên kia đi đến.

Tây Nam phương hướng sân không nhiều lắm, nhiều vì núi giả lầu các vùng. Nam nhân đều đến bên ngoài săn thú đi, cho nên đào Σ hư P cào bao giảo tài từ chơi bước chân mại đến bay nhanh, hướng hàn quang theo như lời địa phương đi đến.

“Nàng nói ở đâu nhìn đến tướng quân?” Đào P di thí nao tỉnh

Hàn quang ở phía trước dẫn đường, đi qua khúc khúc chiết chiết đá cuội đường mòn, phía trước đó là một tòa gác mái, ở vào núi giả

phía trên, bốn phía hoàn cảnh lịch sự tao nhã. “Nàng nói là ở chỗ này..... Nhưng nô tỳ tìm hồi lâu, cũng chưa tìm được.” Nói chỉ chỉ gác mái phía dưới Lang Vũ, vẻ mặt khó xử.

Lang Vũ cuối liền tiếp một cái khác sân, hiện nay rộng tuếch, nào có tướng quân bóng dáng?

Đào λ nam lừa chọc con châu chấu Γ xác thật không có. Nàng buồn rầu mà nhúu mày, ngẩng đầu nhìn ra xa kia tòa lầu các. Này vừa thấy không quan trọng, thế nhưng phát hiện phía trên còn có một người, bạch y áo gấm, đang ở mỉm cười nhìn chăm chú nàng.

Người này sinh đến thanh tú tuấn dật, tươi cười như tắm mình trong gió xuân, lâm các trông về phía xa, hấn ở mặt trên, nàng ở dưới, không biết quan sát bao lâu.

Đào o hoang tụng Argon 2. châu chấu tiên động tị chơi biết nơi này không nên ở lâu, liền thu hồi ánh mắt xoay người muốn đi.

Trên gác mái người ra tiếng gọi lại nàng: “Cô nương chính là muốn tìm một con hoa đóm con báo?” Hấn dùng cây quạt chỉ một phương hướng, “Tại hạ ở chỗ này lưu lại đã lâu, vừa lúc nhìn đến nó hướng phía tây đi, nhìn dáng vẻ sớm đã ra sơn trang.”

Đào σ huy, dừng bước hỏi: “Xin hỏi nó khi nào ra phủ?”

Đôi phương đáp: “Đã có một canh giờ.”

Cái này tiểu gia hỏa thật là không cho người bớt lo, ngày hôm qua kêu nó khi trở về liền không tình nguyện, không nghĩ tới hôm nay sấn nàng không chú ý liền trộm lưu đi ra ngoài. Tùng hương sơn lớn như vậy, kêu nàng đến nơi nào tìm nó?

Hướng chi bên ngoài đang ở sẵn thú, vạn nhất có người đem nó trở thành con mồi làm sao bây giờ?

Đào υ so cù hàng P mô cơ hồ một lát không dám lưu lại, lập tức sai người đi ra ngoài tìm nó.

Trước khi đi nàng ngẩng đầu lên, đối trên gác mái nhân đạo tạ nói: “Đa tạ công tử báo cho.”

“Chuyện nhỏ không tốn sức gì, Đào cô nương hà tất cảm tạ ta?” Đối phương cười hỏi.

Đào ỡ kha đoái thêm tức còn không có tới kịp hỏi hấn như thế nào biết nàng là ai, hấn liền đã đáp: “Nếu nói cảm tạ, hấn là lục mỗ cảm tạ Đào cô nương mới là. Nếu không phải đêm đó cô nương xả thân cứu giúp, lục mỗ hiện nay chỉ sợ sớm đã mệnh quy thiên thiên, lại như thế nào có cơ hội ngồi ở chỗ này?”

Đào hoảng hốt, lúc này mới thấy rõ hấn không phải ngồi ở ghé đá thượng, mà là ngồi ở xe lăn trung.

☆, chương 40 tặng lễ

Nguyên lai hấn chính là Công Bộ lang trung Lục Dao.

Ngày đó ở minh thu hồ sơn trang cùng Giang Cát phát sinh tranh chấp, bị đả thương phần đầu hôn mê bất tỉnh, suýt nữa bởi vậy bỏ mạng người kia. Đào cứu hấn, lại chưa từng gặp qua hấn.

Ngẩng cổ xem người thật sự vất vả, đào lui về phía sau vài bước, “Lục công tử cũng nói là chuyện nhỏ không tốn sức gì, chưa nói tới xả thân cứu giúp. Huống chi lúc ấy Lục công tử tánh mạng đe dọa, ta đã có biện pháp, liền không thể thấy chết mà không cứu.”

Nếu đã biết thân phận của hấn, như vậy hấn xuất hiện ở chỗ này liền về tình cảm có thể tha thứ, hấn chân chẳng không tiện, không thể thượng khu vực săn bắn săn thú, chỉ có lưu tại trong sơn trang chờ mọi người trở về.

Lục Dao cười cười, kiên trì đã thấy: “Đào cô nương hảo khiêm tốn, có lễ đối với người mà nói là chuyện nhỏ không tốn sức gì, đối lục mỗ tới nói lại là ân cứu mạng, vĩnh không dám quên.”

Đào ξ đoàn hươu đổng cãi cợ, nếu hãnh khãnh khãnh phải nhớ kỹ này phân ân tình, kia nàng cũng sẽ không ngăn trở hãnh. Dù sao đối đào tới nói, như thế nào đều không có hại.

“Lục công tử khách khí.”

Lại không rời đi, không chừng tướng quân đã bị người đương con mời bán đi rồi. Nàng vô tâm tư cùng hãnh chu toàn, chưa nói hai câu liền vội rời đi.

Lục Dao nhìn ra nàng vẻ nôn nóng, săn sóc nói: “Đào cô nương nếu có việc gấp, lục mỗ liền không quấy rầy.”

Đào cơ hồ không chút do dự cáo từ, túm hàn quang cùng mấy cái nha hoàn cùng trở lại Nhiễm Vân cư. Trải qua lần trước giáo huấn, nàng quả quyết sẽ không lại tùy tiện xông ra sơn trang, việc cấp bách là trước tìm Ân Tuế Tình cộng lại, thương lượng nên làm cái gì bây giờ.

Ân Tuế Tình đang ở cấp khăn tay thêu hoa dạng, nghe xong nàng tự thuật buông kim chỉ khay đan, cau mày hỏi: “Người xác định nó chạy ra sơn trang?”

Đào o tỉnh bóc S Ω mạo đối quách chính mình, liền khãnh định gật gật đầu, “Có người ở trên đường thấy được nó, con đường kia đúng là thông hướng sơn trang cửa hồng, ta vừa mới làm ngọc trà đi nhìn nhìn, kia đạo môn mở ra một phiến tiểu phùng, vừa lúc có thể cất chứa tướng quân ra vào.”

Nói như thế tới, trăm phần trăm là chuồn ra đi.

Ân Tuế Tình làm nàng đừng có gấp, “Ta xem tướng quân cơ linh thực, nhất định sẽ không xảy ra chuyện.”

Nói gọi tới trong viện tôi tứ, liền lão thái công Ân Như bên người người đều không ngoại lệ, tả hữu bọn họ không ở, lấy tới dùng dùng một chút chưa chắc không thể. Bạch thuật đem người tụ tập đến

một khối đếm đếm, tổng cộng 45 người, sẽ cưới ngựa không vượt qua hai mươi cái.

Bạch thuật đến nàng trước mặt hồi bẩm, nàng hỏi: “Trong phủ mang đến mã còn dư lại mấy con?”

“Chỉ còn sáu thất.”

Nàng nghĩ nghĩ, “Từ kia hai mươi người lấy ra thuật cưới ngựa tốt nhất sáu người, bốn người phân đông nam tây bắc bốn cái phương hướng, mặt khác hai người ở núi rừng trung gian tìm kiếm. Chớ nên kinh động khu vực săn bắn người khác, nếu là có người hỏi, liền nói quá Quốc công phủ ném vẫn luôn súng vật, không cần bốn phía tuyên dương.”

Bạch thuật được phân phó, chỉ tự không kém mà đi ra ngoài lặp lại một lần, làm tự nhận là thuật cưới ngựa tinh vi đều đứng ra.

Đào liền ở trong phòng, đem Ân Tuế Tình kia phiên lời nói nghe được rõ ràng, nàng chưa từ bỏ ý định tiến lên: “Mẹ, ta cũng muốn đi.....”

Nói còn chưa dứt lời, Ân Tuế Tình liền không lưu tình chút nào nói: “Không được.”

Đừng nói hiện tại là tướng quân không thấy, liền tính thiên sập xuống, Ân Tuế Tình phỏng chừng đều sẽ không làm nàng chạm vào một chút yên ngựa. Không phải nhẫn tâm, mà là liền như vậy một cái khuê nữ, đương nhiên luyện tiết làm nàng chịu một chút thương tổn. Cưới ngựa loại này hoạt động, nàng vẫn là nhân lúc còn sớm đã chết tâm đi.

Đào liền biết nàng không đồng ý, ngay từ đầu liền không ôm quá lớn hy vọng, chỉ hạ xuống một thời gian liền lại khôi phục tinh lực, “Hảo đi.”

Bên ngoài chọn lựa sáu cái tôi tớ đã chuẩn bị xong, từ bạch thuật lãnh đến sơn trang cửa đi. Nhân là Sở Quốc Công phủ phân phó,

hôn giả vẫn chưa nhiều hơn ngăn trở, dễ dàng mà liền cho đi.

*

Đào ψ lập bất an mà đợi hai ba cái canh giờ, kia mấy cái đi ra ngoài người không hề tin tức, nàng ngã vào mỹ nhân trên giường, không được mà kêu hàn quang đi ra ngoài trông chừng: “Người đi xem bọn họ đã trở lại không?”

Hàn quang liên tục chạy mùi mấy tranh, thật sự khiêng không được, “Cô nương, nếu là bọn họ đã trở lại sẽ tự có người thông bẩm.”

Chính là này đều mau hoàng hôn!

Đào hoắc mắt từ trên giường ngồi dậy, quay đầu xem một bên an an tĩnh tĩnh thêu hoa Ân Tuế Tình, thì thầm hỏi: “Mẹ, người nói tướng quân có thể hay không tìm không trở lại?”

Ân Tuế Tình nghiêm túc nghĩ nghĩ, không có giấu nàng: “Không phải không có khả năng.”

“.....”

Đào τ giới lẳng ốc tức nàng hảo không dung đem tướng quân dưỡng lớn như vậy, một lòng muốn tránh cho nó bị người độc chết vận mệnh, không ngờ tưởng trên đường ra sai lầm, nó đảo trước ném.

Này sao được, nàng liền tính tìm khắp cả tòa sơn cũng muốn đem nó tìm trở về!

Hạ quyết tâm sau, đào σ còn thiêm duyên nhận cửa phóng đi, không màng Ân Tuế Tình dò hỏi, nàng vừa đi vừa nói: “Ta muốn đi trong núi.”

Ân Tuế Tình mắng câu hồ nháo, liền làm nha hoàn ngăn lại nàng.

Không chờ mấy người đi đến trước mặt, đào ψ nguyện điều trước dừng lại. Chỉ vì nhìn đến săn thú trở về ông ngoại cứu cứu chờ đoàn

người, bọn họ phía sau là dẫn theo con mồi người hầu, nhìn dáng vẻ thu hoạch pha phong. Đặc biệt các cữu cữu vẻ mặt chưa đã thèm, cho nhau khoe ra chính mình sẵn đến động vật lớn nhỏ.

Đi ở bọn họ trung gian người kia, đúng là đào ψ kiếp học ngẫu nhiên quá Giang Hành.

Trọng điểm không ở Giang Hành trên người, mà là hấn trên vai nằm bò kia chỉ quen thuộc động vật. Kia không phải là.....

“Tướng quân!”

*

Đào o bột bột ngoại, trong lúc nhất thời đã quên lẽ nghĩa, không màng người ngoài ở đây vui sướng mà đi vào bọn họ trước mặt. Ân gia ngũ huynh đệ cho rằng kêu kêu là tới đón tiếp bọn họ, không ngờ tưởng nàng thế nhưng ngừng ở Giang Hành trước mặt.

Đào chân chừ bất an mà mở ra đôi tay, nhón mũi chân nhìn về phía bờ vai của hấn, nhuyển thanh mềm giọng mà dụ hống: “Tướng quân, xuống dưới.....”

Tướng quân sớm đã mệt mỏi, ghé vào Giang Hành trên vai mơ màng sắp ngủ. Lúc này nghe được đào Φ nạp âm, lười biếng mà mở đồng mắt, nhìn chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, mạnh mẽ mà phi phác đến nàng trong lòng ngực.

Đào ζ phô học cười, trong lòng đại thạch đầu rơi xuống đất, nghiêng đầu cộ nó vài hạ: “Người chạy chạy đi đâu lạ?”

Dứt lời cuối cùng nhớ tới Giang Hành, ít nhiều hấn tướng quân mới có thể bình an không có việc gì, toại triều hấn cảm kích cười, “Không biết Ngụy Vương cữu cữu ở nơi nào gặp tướng quân? Cảm ơn ngài đem nó mang về tới, nhất định cho ngài thêm không ít phiến toái.”

Nàng lúm đồng tiền kiều mềm, ánh mắt chân thành, là thật sự cảm kích hẳn.

Phiền toái không thêm nhiều ít, chính là dọc theo đường đi không quá sống yên ổn. Từ Giang Hành mang theo nó đi săn một đầu lang hậu, tiểu gia hỏa ở vào phần khởi trạng thái, không chút nào sợ hãi lang tộc hung hãn, kia bộ dáng, giống như đang nói lại đến mười đầu nó đều không sợ. Sau lại nó chết sống không chịu trở về, Lý Hồng mấy dục hồng mắt, thiếu chút nữa liền đem nó ném ở núi rừng một mình đã trở lại.

Cuối cùng là Giang Hành hàng ở nó, đem nó đặt ở trên vai mang về sơn trang.

Làm trò mọi người mặt, hẳn không hảo cùng nàng nói quá nói nhiều, vì thế lời ít mà ý nhiều nói: “Không tính phiền toái, lần tới người xem trọng nó chính là, đừng lại làm nó chạy loạn.”

Đào α liền gật đầu, cho rằng hẳn muốn cùng ông ngoại một khối tiến vào, không nghĩ tới hẳn đem tướng quân giao cho nàng sau, tuyệt thân liền phải rời khỏi.

“Ngụy Vương cứu cứu không đi vào sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Không được.” Giang Hành không nhiều lắm dừng lại, cùng Ân Như cùng Ân Trấn Thanh huynh đệ mấy người cáo biệt sau, hướng nàng giải thích nói: “Bổn vương lại đây, chỉ là vì đem tướng quân trả lại cho người.”

Ngôn xong cùng Lý Hồng cùng nhau rời đi, bước đi rộng lớn.

*

Ông ngoại cùng các cứu cứu ở trong viện kiểm kê con mồi, hôm nay một hàng cộng đi săn đến mười hai chỉ thỏ hoang, ba con hoa lộc cùng bốn con gà rừng chờ. So với mặt khác trong phủ muốn hảo đến nhiều, Ân Như còn tính vừa lòng, làm mấy huynh đệ về phòng nghỉ tạm cả đêm, ngày mai lại tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Đào cùng Ân Tuế Tình cũng vài vị mợ ở dưới giàn hoa tử đằng uống trà tâm sự, thấy kia mấy nam nhân chính triều bên này đi tới, một đám lấy Quyên Mạt giấu mũi ghét bỏ nói: “Một thân xú mùi vị, còn không mau trở về tẩy tẩy.”

Lão tứ ân trần ngữ thất dữu khẩu so bị cảnh suất tiên đồng dụ giơ lên tay áo làm nàng nghe: “Chỗ nào xú, ta như thế nào không nghe thấy?”

Trần thị thấy hấn không cái đứng đắn, lén lút xẻo hấn hai mắt.

Đáng tiếc căn bản hủ không được ân trần chí khác mấy cái huynh đệ đều chuẩn bị về phòng tắm rửa, thiên hấn còn ăn vạ nơi này không đi: “Kêu kêu?”

Đào ở một bên cùng tướng quân dạy bảo, nghe tiếng ngẩng đầu lên, nghi hoặc mà ừ một tiếng.

Trần thị thật sự nhìn không được, đẩy hấn trở về đi, “Người mau cho ta về phòng đi.”

Một phen tuổi, lại không phải tuổi trẻ tiểu tử, xử tại nơi này ném người nào.

Còn lại vài vị cô dâu đều buồn cười, cười xem hai người bọn họ cãi nhau âm ỉ. Bên kia người không đi xa, liền có hạ nhân tiến vào hướng Ân Như thông truyền, nội dung rõ ràng mà truyền tới: “Quốc công gia, Du quận vương tiến đến bái phỏng, đang ở viện ngoại cầu kiến.”

Sở quốc công vội buông trong tay việc, tiếp đón hạ nhân đem hấn nghênh tiến vào: “Mau mau, mau mời tiến vào. Du quận vương tự mình tới chơi, lão phu đương nhiên muốn gặp.”

Vừa mới dứt lời, đoạn nghiễm liền từ ảnh bích mặt sau đi ra. Hấn thay cho hồ phục, một bộ xanh đen sắc dẹt kim vân văn áo gấm gắn vào trên người, đơn giản không mất đẹp để quý giá. Trừ bỏ hấn ở ngoài, còn có Du quận vương thế tử Đoạn Thuần. Đoạn Thuần cũng

là vừa từ khu vực săn bắn lần trước tới, nhìn theo ở trong sân tìm tòi một vòng, cuối cùng dừng ở giàn hoa tử đằng bên này.

Nhiễm Vân cư náo nhiệt thật sự, ân gia vài vị gia biết được Du quận vương đến phóng sau, bất chấp tắm rửa, thay đổi quần áo liền ra tới nghênh đón.

Trong viện đứng rất nhiều người, đoạn nghiễm trên mặt bất động thanh sắc, đi thẳng vào vấn đề nói: “Bỏn vương may mắn săn đến một đầu công lang, không dám độc hưởng, đặc tới đưa cùng Sở quốc công.”

Nói làm người đem công lang trình lên tới, đặt ở trong viện. Này lang cái đầu nhìn không nhỏ, khi chết bộ dáng hung ác dữ tợn, lộ ra bạch sâm sâm hàm răng, thập phần đáng sợ.

Ân Như thụ sủng nhược kinh, không dám thủ hạ: “Đây là Du quận vương săn đến, lão phu có thể nào cướp lấy ngài công lao, thiên mặt hướng Hoàng Thượng tranh công?”

Đoạn nghiễm không dao động, cực kỳ hiếm thấy mà cười cười, “Không sao, ngài cùng bỏn vương chi gian không cần phân đến như thế rõ ràng.”

*

Bên kia tướng quân ngửi được mùi máu tươi nhi, tức khắc trở nên miễn cảm lên, đồng mắt nheo lại, hướng trong viện nằm công lang nhìn lại.

Chờ đến đào o quang bươi cổ khi đã không còn kịp rồi, nó oạch một chút bay nhanh mà chạy qua đi.

Đào v trước đuổi theo hai bước: “Ai.....”

Cũng may tướng quân không có làm ra cái gì khác người hành động, nó chỉ là vòng quanh kia thất công lang xoay hai vòng, tò mò

mà người người nó trên người hương vị, quay đầu tiếp tục trở lại đào 𠄎 gấp

Cái này ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người nàng, đào 𠄎 hồi tài cật bột cô tụng lộc kiếm tùy cơ ứng biến, kịp thời triều đoạn nghiêm cùng Đoạn Thuần hành lễ, “Gặp qua Du quận vương, đoạn thể tử.”

Đoạn nghiêm làm nàng không cần đa lễ, ánh mắt lại lướt qua nàng, rơi xuống mặt sau Ân Tuế Tình trên người.

☆, chương 41 trân trọng

Giữa mày năm cánh hoa mai điền, cùng thon dài mày lá liễu tôn nhau lên sấn, thật là một chút rặng mây đỏ mị tuyết dung.

Toàn bộ trong viện người, chỉ có nàng tướng mạo như thế rõ ràng, đoạn nghiêm có thể tinh tường nhìn đến nàng mặt mày, tuyết yếp, mũi môi..... Nàng không có nghe lời hấn, vẫn như cũ dán hoa điền.

Kỳ thật này không phải Ân Tuế Tình ý tứ, là đào 𠄎 khụ trưởng hạt thiệu dấm Phan dán lên.

Nếu Du quận vương cũng ở trong sơn trang, chỉ không chuẩn hấn ngày nào đó liền cùng mẹ gặp mặt, đương nhiên đến làm tốt vạn toàn chuẩn bị. Sự thật chứng minh đào 𠄎 uân mộ nhiên không sai, này không phải không hề dự triệu mà gặp, nếu là không có kia mặt hoa mai điền, Du quận vương khẳng định nhận không ra mẹ.

Ân Tuế Tình liếm mắt hướng hấn làm thi lễ, không hề xem hấn, ngược lại đối đào 𠄎 Hội Hải ngao tân giáo nơi này không thích hợp chơi đùa, người trước ôm tướng quân về phòng đi.”

Tuy nói đều là người trong nhà, nhưng chung quy còn có hai cái không thuộc về chính mình gia, Ân Tuế Tình không nghĩ làm khuê nữ người ở bên ngoài trước mặt lộ diện, liền làm nàng đi về trước. Đào 𠄎 độ 𠄎 chủ 𠄎 con hoàng, tiến lên bế lên tướng quân liền trở

về đi, quay đầu khi vừa lúc đối thượng đoạn thể tử ánh mắt, nàng nghiêng đầu hồi láy cười, hai yếp doanh doanh, diễm lệ đáng yêu.

Đoạn Thuần không có đáp lại, nhìn theo nàng đi vào Lang Vũ hạ, xoay người biến mất ở chỗ rẽ hạ.

Nơi này xác thật không phải các nàng nữ quyến lưu lại địa phương, vài vị cô dâu lần lượt từ biệt, Ân Tuế Tình cũng đi đến lão thái công Ân Như bên người, “A cha, ta trước.....”

Lời còn chưa dứt, ảnh bích mặt sau lại tiến vào một vị tôi tớ, đối với Ân Như nhất bái nói: “Quốc công gia, Đào thị lang ở viện ngoại cầu kiến.”

Ân Tuế Tình lời nói dừng lại, nhỏ đến khó phát hiện mà nhú mày tiêm.

Nghe rõ người tới người nào sau, Ân Như nhất thời tức giận đến thối râu trừng mắt, không chút nào hoan nghênh hỏi: “Hắn tới làm gì?”

Kia tôi tớ xem một cái Du quận vương, bám vào Ân Như bên tai nói câu cái gì.

Ân Như vẫy vẫy tay, vẫn là câu nói kia: “Không thấy, dạy hắn lẩn. Đừng làm cho ta lấy côn đánh hắn.”

Tôi tớ đi xuống đáp lời, không bao lâu đi mà quay lại, phía sau lại đi theo mặt khác hai người, nâng một con hình thể cường tráng hoa lộc. Kia lộc chỉ bị thương chân sau, bị buộc chặt trụ tứ chi không thể động đậy, bọn họ đem nó đặt ở trong viện nói: “Đây là Đào thị lang làm người đưa tới, thỉnh quốc công gia vui lòng nhận cho.”

Vui lòng nhận cho? Hắn nhưng một chút cũng không hiểm lạ!

Ân Như làm người đem thứ này đưa trở về, hắn không cần cái kia hỗn tiểu tử kỳ hảo, cố tình tôi tớ lại nói: “Đào thị lang đã đi trở về.”

Ân Như thờ phì phì mà: “Vậy đưa đến hắn trong viện đi!”

Đây là có ý tứ gì? Du quận vương mới vừa đưa tới một đầu lang, hấn liền đưa tới một con lộc?

Trước kia không gặp hấn hiến quá ân cần, hiện giờ hấn cùng tuổi tuổi hòa li, đây là cọng dây thần kinh nào đáp sai rồi?

Đương nhiên, Ân Như không biết sự còn có rất nhiều, thí dụ như khu vực săn bắn thượng hấn cùng đoạn nghiêm âm thầm phân cao thấp. Hạ khu vực săn bắn, hấn càng thêm không thể rơi xuống hạ phong.

Đào Lâm Nguyên không biết chính là, hấn hiện tại lại như thế nào lấy lòng, ở Quốc công phủ người trong mắt đều chỉ có hai chữ —— bị ghét.

Vô cùng bị ghét.

Ân Tuế Tình nhìn kia chỉ lộc liếc mắt một cái, tiếp tục vừa rồi không nói xong nói: “A cha, ta về trước phòng.”

Ân Như xua xua tay, làm nàng không cần để ý tới này đó sót ruột chuyện này, “Trở về đi.”

Dứt lời làm người đem kia chỉ lộc còn nguyên mà đưa trở về, cũng dặn dò nếu là Đào Lâm Nguyên không thu, liền ném tới hấn trong viện, dù sao là không được lại nâng tiến Nhiễm Vân cư.

Đãi nhân đi rồi, hấn nhìn về phía một bên đoạn nghiêm, cười nhạo nói: “Làm Du quận vương chê cười.”

Đoạn nghiêm tỏ vẻ vẫn chưa để ở trong lòng, cùng hấn thuận miệng hàn huyên vài câu, liền mang theo Đoạn Thuần một đạo đi ra Nhiễm Vân cư. Hấn ở cửa dừng lại trong chốc lát, quay đầu lại nhìn thoáng qua đình viện, lúc này mới rời đi.

*

Đào Lâm Nguyên đưa lộc không đưa ra đi lần này sự, thực mau liền ở Nhiễm Vân cư truyền khai.

Bạch Nhụy cùng nàng nói thời điểm, nàng chính dựa huân hương đùa nghịch áo váy thượng tua, hồi lâu lúc sau mới hỏi: “Kia sau lại làm sao vậy?”

Bạch Nhụy liền nói: “Sau lại quốc công gia làm người đem đại gia lộc đưa trở về, nghe nói quốc công gia tức giận đến không nhẹ, thiếu chút nữa tâm bệnh đều phạm vào.”

Nếu thật đem ông ngoại khí bị bệnh, kia Đào Lâm Nguyên đã có thể tội thêm nhất đẳng. Đào Σ hư mạo hoảng a cha vuốt mồ hôi, nắm lấy không ra hấn đến tột cùng cái gì tâm tư, hấn là tưởng đền bù mẹ, vẫn là tưởng cùng mẹ hợp lại?

Hấn nhận rõ chính mình đối mẹ cảm tình sao?

Đào Ψ cái thân, nhớ tới sinh nhật ngày đó a cha ở bên môn chờ bộ dáng, đầy người đầy đầu bông tuyết, xoay người rời đi bóng dáng, đến nay nghĩ đến như cũ chua xót.

Nếu hấn có thể toàn tâm toàn ý đối đãi mẹ, nếu hấn có thể.....

Chỉ cần một như vậy tưởng, trong đầu đó là đời trước mẹ sắp chết khuôn mặt. Nàng không dám nghĩ nhiều, hết thả thuận theo tự nhiên đi, dù sao hiện tại mẹ có chính mình chủ ý, đại sự thượng không cần nàng nhọc lòng.

*

Vây sẵn đại tái vẫn luôn cử hành suốt ba ngày, rốt cuộc ở ngày thứ ba chạng vạng thấy rốt cuộc.

Từ Hoàng Thượng tự mình tuyển ra thi đấu tiên tam giáp, giáp đẳng nhưng tùy ý hướng Hoàng Thượng đề một điều kiện, chỉ cần không phải có vi quốc pháp sự, Hoàng Thượng đều sẽ tận lực đáp ứng. Ất chờ bính đẳng các có tưởng thưởng, các không giống nhau.

Đi sẵn con mồi nhiều nhất phân biệt là Du quận vương phủ, Đào phủ, Định Lăng Hầu phủ hoà bình Dương Vương phủ, trong đó lấy

Du quận vương đoạn nghiêm cùng Đào thị lang Đào Lâm Nguyên cầm đầu. Cung nhân tiến lên đếm đếm, đem hai người con mỗi số lượng đi lên hồi bẩm cấp Hoàng Thượng, Du quận vương so Đào Lâm Nguyên nhiều bắt được hai con thỏ cùng một con lộc, hai đầu lang.

Hoàng Thượng gật gật đầu, nhớ tới hỏi: “Ngụy Vương cùng Tuệ Vương đâu?”

“Tuệ Vương thân thể không khoẻ, hôm qua cùng hôm nay đều ở trong sơn trang nghỉ tạm.” Cung nhân dừng một chút, nói lên Ngụy Vương, “Ngụy Vương chỉ săn cái đầu đại con mỗi, thí dụ như sài lang khuyến một loại, cùng sở hữu sáu đầu.”

Luận số lượng nói, xác thật không bằng những người khác.

Hoàng Thượng nhìn về phía phía dưới, Giang Hành đứng ở trong đám người hết sức đột ngột, hấn giống như đối trận này vây sẵn kết quả một chút cũng không thêm để ý, chính không chút để ý mà cùng bên cạnh võ quan nói chuyện.

Hoàng Thượng nghĩ hảo tiền tam giáp tên, làm cung nhân đi xuống tuyên đọc.

“Minh huy mười ba năm vây sẵn đại tái nhập vây tiền tam giáp giả, nãi Bình Dương vương phủ Bình Dương vương thế tử Ngô đường xuân, Đào phủ Đào thị lang Đào Lâm Nguyên, Du quận vương phủ Du quận vương đoạn nghiêm!” Cung nhân dừng một chút, tuyên đọc Ngô đường xuân cùng Đào Lâm Nguyên phân biệt vì bính đẳng Ất chờ, lại tiếp tục nói: “Trong đó rút đến thứ nhất giả, là vì Du quận vương đoạn nghiêm!”

Nói xong, ba người tiến lên tạ ơn, liên can người chờ sôi nổi chúc mừng chúc mừng.

Hoàng Thượng hỏi đoạn nghiêm: “Du quận vương nhưng có cái gì muốn?”

Đoạn nghiễm nghĩ nghĩ nói: “Thần hy vọng đại hỉ chi nhật, Hoàng Thượng có thể tự mình giá lâm, đó là thần vô thượng phúc phận.”

“Nga? Người muốn thành thân?” Hoàng Thượng lộ ra kinh ngạc, chưa từng nghe hắn nói khởi việc này.

Hắn nói một tiếng là, “Thần muốn nghênh thú Sở Quốc Công phủ Lục cô nương, hiện nay đang ở tù bị bên trong.”

Lời vừa nói ra, măn tràng ồn ào, chỉ có bên kia Đào Lâm Nguyên đen một khuôn mặt.

Hoàng Thượng cười nói: “Hảo a, Du quận vương đây là song hỷ lâm môn. Người điều kiện này trầm chắc chắn đáp ứng, đến lúc đó thỉnh đưa một trương thiệp mời vào cung, trầm nhất định huê Hoàng Hậu cùng đi trước.”

Đoạn nghiễm cung kính nhất bái: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Có thể mời đến Hoàng Thượng tham gia hôn sự, nên là bao nhiêu người gia hâm mộ sự, Du quận vương thế nhưng dùng một điều kiện liền đổi lấy. Cái này làm cho trước đó không lâu ngẫm chê cười Sở Quốc Công phủ người lau mắt mà nhìn, xem ra nhà hắn Lục cô nương rất có phúc phận, rời đi Đào thị lang, còn có càng tốt Du quận vương ở phía sau chờ.

-----oOo-----

Phần 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kế tiếp là mặt khác hai người ban thưởng, không ngoài vàng bạc châu báu một loại, cùng nghiêm so sánh với khó tránh khỏi rơi xuống hạ phong.

Đại tái sau khi kết thúc, Hoàng Thượng rời đi, chúng đại thần sôi nổi tản ra, từng người dẹp đường hồi phủ.

Đào Lâm Nguyên kỹ không bằng người, không nói thêm gì, làm người đem ban thưởng đồ vật nâng trở về, hấn dẫn ngựa đi ở phía sau.

Đi ngang qua đoạn nghiêm bên người khi, nghe không ra cảm xúc mà nói câu: “Chúc mừng Du quận vương.”

Đoạn nghiêm từ thanh âm phân rõ ra hấn là ai, dùng hấn nói đáp lại hấn: “Đào thị lang đa tạ.”

Kỳ thật trận này vây sẵn kết quả như thế nào không quan trọng, quan trọng là Hoàng Thượng ban ân. Có thể tùy ý hướng Hoàng Thượng đề một điều kiện, cỡ nào mê người, Đào Lâm Nguyên đã sớm nghĩ kỹ rồi này kiện là cái gì, đáng tiếc điều kiện này chung quy cùng hấn vô duyên.

Đào Lâm Nguyên chưa xót mà cong cong môi, cùng đoạn nghiêm một so, hấn mới biết được chính mình cỡ nào bất kham.

Hấn vốn tưởng rằng đoạn nghiêm sẽ dùng điều kiện đổi lấy quan tước vinh dự, không ngờ tưởng hấn chỉ đề ra một cái đơn giản như vậy yêu cầu, lại cho Ân Tuế Tình, thậm chí toàn bộ Sở Quốc Công phủ cũng đủ mặt mũi.

Từ nay về sau, không bao giờ sẽ có người lấy nàng đã từng hòa li nói sự, bởi vì nàng phải giả nam nhân kia sẽ càng thêm trân trọng nàng. Hấn không có dã cho nàng, đoạn nghiêm đều sẽ cho nàng.

Đào Lâm Nguyên càng đi càng chậm, cuối cùng đôi tay nắm chặt thành quyền, cực kỳ không cam lòng.

*

“Du quận vương thật sự nói như vậy?”

Đào u biển hốt nạt thụ khủng giáo kinh ngạc mà lại hỏi một lần.

Bạch thuật cũng là nghe người ta nói tới, nào dám ở Ân Tuế Tình trước mặt loạn khoa môi múa mép, lập tức đỏ hồng mặt nói: “Cô nương nếu là không tin có thể hỏi lại người khác, nô tỳ chỉ nghe thế sao nhiều.”

Đào lôi kéo Ân Tuế Tình, “Nhất định là thật sự, mẹ, người nói đúng không?”

Ân Tuế Tình bình tĩnh mà tiếp tục thêu hoa, từ đầu tới đuôi đầu cũng chưa nâng một chút, “Ta nào biết.”

Đào 丩匕 thông hoàng, đoạt quá nàng trong tay kim chỉ khay đan phóng tới một bên, phủng nàng mặt nghiêm túc nói: “Đây chính là người khác hăm mộ đều hăm mộ không tới sự, mẹ người như thế nào một chút phản ứng cũng không có đâu?”

Không lớn không nhỏ, Ân Tuế Tình bắt lấy tay nàng, lại không nói chuyện.

Nói không xúc động là giả, có thể có một người vì nàng suy xét đến loại tình trạng này, xác thật thập phần khó được.

Nàng đối Du quận vương không phải không có hảo cảm, nhưng mà mới buông một đoạn cảm tình, nàng hiện tại trong lòng trang không

dưới một người khác. Hiện nay duy nhất ý niệm, đó là nhìn Đào Tĩnh cùng đào ζ mái chèo bộ đến > hào ㄣ tức nàng liền yên tâm.

Đào thấy nàng không nói lời nào, chớp chớp mắt liên tiếp mà gọi: “Mẹ? Mẹ? Người suy nghĩ cái gì?”

Ân Tuế Tình lấy nàng không có biện pháp, thở dài nói: “Suy nghĩ khi nào có thể đem người gả đi ra ngoài, ta liền thanh tịnh.”

Đào η lổ nàng là khí lời nói, cố ý cười hì hì hỏi, “Mẹ luôn muốn đem ta gả đi ra ngoài, vậy người nhưng có nghĩ kỹ đem ta gả cho ai?”

“Không e lẹ.” Ân Tuế Tình giận cười nhéo nhéo nàng cái mũi.

Tiểu cô nương nâng lên hai má, vô hạn ái kiều, dạy người nhìn gần không được vui mừng.

Hai mẹ con ở trong phòng tâm sự, quá không lâu kim hà tiến vào nói: “Phu nhân, cô nương, đại công tử tới.”

Đào Tĩnh cùng Đào Lâm Nguyên ở tại bên kia quảng quế viện, mấy ngày nay vẫn luôn không công phu lại đây, hôm nay cái vây săn đại tái kết thúc, lúc này mới rỗi rảnh đến xem.

Ân Tuế Tình đem hắn gọi vào trước mặt, cùng đào ϕ câu biển hoạn tra so đo: “Mấy ngày không thấy, tĩnh nhi lại trường cao.”

Đào dẫu miệng oán giận: “Mẹ làm gì lấy ta cùng ca ca so? Ta cũng trường cao!”

Đi theo năm so sánh với, nàng xác thật có điểm biến hóa. Bất quá liền tính thân mình trường cao, người cũng như cũ có vẻ lả lướt tiểu xảo, lại xứng với kia trương non nớt kiều khí khuôn mặt, một chút cũng không giống mau cập kê cô nương.

Hai mẹ con mấy ngày không thấy, tự nhiên có rất nhiều nói. Đào Tĩnh bồi Ân Tuế Tình đãi non nửa cái canh giờ, lúc này mới đứng lên nói: “Hà Giác cùng ảnh ngọc ở sơn trang mặt sau nướng một

con lộc, làm ta mời kêu kêu cùng u nương nhàn nương qua đi, nương nếu là không ý kiến, ta liền đem kêu kêu mang đi.”

Hai nhà xưa nay giao hảo, Ân Tuế Tình tự nhiên sẽ không nói cái gì, chỉ dặn dò nói: “Người chiếu cố vài cái muội muội, đuổi ở trời tối phía trước trở về.”

Đào Tĩnh gật đầu, “Mẹ không cần lo lắng, ta sẽ chiếu cố hảo kêu kêu.”

Đào u gián giai buồn ba ngày, đối này vui cực kỳ, nghĩ lại tưởng tượng gì ảnh ngọc cũng ở, hứng thú tức khắc giảm hơn phân nửa.

“Ca ca, trừ bỏ Hà gia huynh muội, còn có ai đi?”

Đào Tĩnh ở phía trước chờ nàng, nói vài người tên, đào   th  ch u ch u tiên đ  b c R Hoàn  c thứ

Đào u cùng Đào Nhàn ở Nhiễm Vân cư ngoại chờ, thấy bọn họ ra tới, tiến lên hai bước đón chào.

Đào u không có nhiều ít biểu tình, bình tĩnh mà kêu một tiếng “A tỷ”. Nhưng thật ra Đào Nhàn lúm đồng tiền xán lạn, a dua nịnh hót: “A tỷ đại ca cuối cùng ra tới, chúng ta đi nhanh đi.”

Cái này Đào Nhàn là tam thúc đào lâm đậu nữ nhi, cùng đào v tuổi, bất quá đào thực không thích nàng, cùng nàng nói chuyện đều lười đến phản ứng. Trong lén lút đào cố ý xuyên tạc nàng ý tứ, kêu nàng “Bị ghét”, người cũng như tên, Đào Nhàn thật sự không nhận người thích.

Nàng cùng nàng nương giống nhau, là cái thể lực nịnh nọt người, hơn nữa da mặt dày thật sự, thuộc về như thế nào đều đuổi không đi loại hình.

Đối với nàng lời nói, đào   huy   con hoàng, liền kéo đào u một khối đi đến phía trước.

Đào Nhân lắc lắc Quyên Mạt, chưa từ bỏ ý định mà đuổi theo: “A tỳ vì sao không để ý tới ta?”

Đào ζ đầu, cười tủm tỉm mà trả lời: “Bởi vì ngươi tên nha.”

Đào Nhân không nghe hiểu những lời này ý tứ, một đường truy ở đào ι xa lánh thời chước giai mặt sau.

☆, chương 42 thả câu

Sơn trang mặt sau có một cái đi thông giữa sườn núi đường nhỏ, con đường bình thản, bên đường đá vụn xây, từ tuyết hạ toát ra thanh thúy nộn thảo, chui từ dưới đất lên mà ra. Trên đường tuyết đọng cơ bản đã tan rã, đi đường thập phần nhẹ nhàng, đào Σ hồi hồi tụ liền đem Đào Nhân xa xa mà ném ở phía sau.

Đào u không lớn lý giải: “A tỳ vì sao không đợi nhân tỳ tỳ?”

Mắt thấy mau đến mục đích địa, đào Σ hoãn mê mâu thiên bỏ xuống, liền ngừng ở ven đường chờ nàng. Đào ǒ Magie ca luyện bế hươc trên đầu, ngồi ở phía trên nghỉ chân một chút, “Ta không phải không đợi nàng, ta là thấy nàng so lần trước gặp mặt lại béo, liền tưởng giúp nàng rèn luyện rèn luyện.”

Cũng may Đào Nhân chưa đuổi theo, không có nghe thế câu nói, nếu không cũng sẽ không thiện bãi cam hươ.

Đào Nhân cũng không nhiều béo, chỉ là có chút đầy đà mà thôi, hai má thịt hô hô, không bằng đào λ đương mị gỗ thuần tiên ninh 2 còn nàng thể lực không được nhưng thật ra thật sự, này không đi chưa được mấy bước, liền lại đỡ thân cây thở dốc.

Đào cùng đào u đợi nàng trong chốc lát, nàng rút cuộc đuổi theo, ngày mùa đông nhiệt đầy đầu hãn: “A tỳ đừng đi nhanh như vậy.....”

Đào Y ảnh tư tráp ném đắc dung Quyên Mạt, hảo tâm đưa tới nàng trong tay: “Nhiều chạy động chạy động đối với ngươi thân thể hảo,

người xem người hiện tại sắc mặt hồng nhuận, nhất định là khí huyết sung túc, ngày sau nhớ rõ nhiều đi lại mới là.”

Có thể đem mê sảng nói được như vậy đạo lý rõ ràng, chỉ sợ cũng chỉ có nàng một người.

Đào Tĩnh lắc lắc đầu, “Nghỉ ngơi tốt liền đi thôi.”

Này đường núi thật là đủ lớn lên, trừ bỏ Đào Nhân ở ngoài, vài cái nha hoàn cũng đều suyễn khởi khí tới. Đào σ đĩa vừa đi một bên cùng đào u nói chuyện, này đây không cảm thấy rất xa, cho đến trong rừng một mặt màu xanh lục ánh vào mi mắt, mới tỉnh ngộ bọn họ đã tới rồi.

Nơi này có một tòa bích thanh hồ nước, diện tích thật lớn, mặt hồ băng tuyết bắt đầu hòa tan, có rất nhiều khối băng phiêu phù ở trên mặt nước. Dưới nước du ngư chen chúc, thanh triệt thấy đáy, thật là non sông tươi đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Hà Giác cùng gì ảnh ngọc ở ven hồ một khối đất trống thượng sườn ẩm, hỏa thượng giá một con nương đến tư tư mạo du lộc, lộc thịt dật hương, thật xa liền có thể ngửi được. Hà Giác ở thêm sai, gì ảnh ngọc liền đứng ở một bên quan khán, bên kia là ngồi ở xe lăn trung Lục Dao, đang ở chỉ huy tô tó hướng lộc thịt thượng mặt hương liệu.

Gì ảnh ngọc ngẩng đầu hướng bọn họ xem ra, thấy đào 卍 oa huy hưng khiết phiến đập trên mặt lộ ra một tia vui mừng, thực mau bị nàng thu hồi.

Lần trước hai người tan rã trong không vui, nàng đến nay ghen một hơi, chờ đào 卍 hạ bạn để bồi tội. Chính là này đều qua đi vài thiên, cũng không thấy nàng có bất luận cái gì động tĩnh, ngay cả hôm trước hướng Hoàng Hậu tổ mẫu thỉnh an, nàng cũng chưa cùng nàng nói một lời.

Không nói liền không nói, có cái gì cùng lắm thì.

Gì ảnh ngọc càng nghĩ càng sinh khí, vừa lúc Hà Giác đề nghị ở bên hồ thịt nướng, nàng liền cùng nhau theo lại đây. Hà Giác nói muốn kêu lên đào Phi nhiệt tửng bảo nàng không có đồng ý cũng không có phản đối, xem như cam chịu.

Đương người lại đây lúc sau, nàng đem đầu vụn hương một bên, giả vờ bận rộn mà giúp Hà Giác đệ củi lửa. Nào tưởng Hà Giác căn bản không cần phải nàng, ngại nàng phiền toái liền tổng cổ nàng đến một bên đi, “Cô nương gia không thích hợp làm này đó, vừa lúc ở chỗ chốc chơi người qua đi cùng nàng một khối đi chơi.”

Gì ảnh ngọc nhìn nhìn bên kia, đào phi ở dùng đầu mùa xuân nộn thảo cùng tiểu hoa biên mũ, chỉ chốc lát sau liền hoàn thành một cái, mang ở đào u trên đầu. Mấy cái tiểu cô nương vây ở một chỗ nói nói cười cười, càng thêm có vẻ nàng cô đơn chiếc bóng.

*

Cũng may tới người không nhiều lắm, thả đều là quen thuộc người, nếu không trận này hợp thật là không thích hợp các nàng.

Ngẫm lại cũng là, muốn thực sự có như vậy nhiều ít năm lang, Đào Tinh nhất định sẽ không mang các nàng lại đây. Người ở đây trung, trừ bỏ Hà Giác, Lục Dao ở ngoài, còn có hai cái đi bên hồ tiếp thủy bắt cá, lẫn nhau chi gian đều là từ nhỏ đến lớn hảo huynh đệ.

Đào A⁽⁸⁾u cùng Đào Nhàn ở bên kia, theo chân bọn họ cách mấy viên đồng thụ khoảng cách, lẫn nhau chi gian nghe không được đối phương lời nói. Bọn họ nướng hảo thịt lúc sau liền làm tới đưa lại đây, làm các nàng mấy cái cô nương trước nhắm nháp.

Dưới tàng cây vừa vụn có mấy khối san bằng cục đá, các nàng liền ngồi ở trên tảng đá, không đến mức mặt đất hòa tan tuyết lộng táng ô uest quần áo.

Gì ảnh ngọc rút cuộc thiếu kiên nhẫn, hai ba bước đi vào các nàng trước mặt tuyên bố nói: “Này thịt là ta cùng ca ca cùng nhau nướng, các người liền như vậy ăn?”

Nàng ý tứ là, ít nhất hẳn là cùng nàng khách sáo nói mấy câu.

Đào Σ huy dấm dư ô uế tay, liền làm Bạch Nhụy xé thành một tiểu khối uy nàng. Nàng một mặt biên vòng hoa, một lần triều Bạch Nhụy nâng nâng cảm, cắn tươi mới thơm nức lộc thịt, “Cảm ơn a.”

Gì ảnh ngọc đều phải tức chết rồi, nàng là muốn cho nàng cảm tạ nàng, nhưng không phải loại thái độ này!

Mùi thịt tràn đầy, đào cảm thấy thập phần ăn ngon, liền ăn nhiều mấy khẩu. Ngẩng đầu thấy gì ảnh ngọc khí mặt đều thanh, nghĩ đến nàng ý xấu, trong lòng vô cùng cảm xúc. Trong ấn tượng đời trước lúc này các nàng còn thực muốn hảo, nàng là từ khi nào bắt đầu thay đổi? Nàng vì sao như vậy hận chính mình?

Đào σ hoảng nam quăng cái rõ ràng, liền thu liễm khởi đôi nàng hận ý, đem biên tốt vòng hoa đệ đi ra ngoài: “Tặng cho người, muốn sao?”

Gì ảnh ngọc mới khinh thường đâu, nàng đang muốn cự tuyệt, liền thấy đào u cùng Đào Nhân trên đầu phân biệt mang đỉnh đầu, cự tuyệt nói như thế nào đều nói không nên lời. Nàng tiến lên đi rồi hai bước, ngừng ở đào vài bước ở ngoài, “Khó coi chết đi được.”

Lời tuy nói như vậy, đôi tay lại rất thành thật mà tiếp qua đi.

Nói thật, đào P giai mạo hoàn một chút cũng không khó coi, nàng khéo tay thật sự, thứ gì ở nàng trong tay đều có thể hóa thành thần kỳ. Tựa như này một cái đơn sơ vòng hoa, lại biên đến tinh xảo đẹp, xanh biếc thảo đằng thượng điểm tuyết mấy đóa phấn bạch tiểu hoa, làm người nhìn đều không đành lòng mang.

Đào u trên đầu đỉnh vòng hoa lại mặt vô biểu tình, nàng không thích ăn lộc thịt, tổng cảm thấy đem như vậy đáng yêu tiểu động vật nướng tới ăn thật sự quá tàn nhẫn. Vì thế liền phân thực cấp mấy cái nha hoàn, nàng ở một bên phủng chén trà tuyết uống.

Không thể không nói Hà Giác chuẩn bị thật sự chu toàn, chén dĩa đầy đủ mọi thứ, liễn lá trà đều mang lên.

*

Nhận lấy đào Φ mặc hoàn lúc sau, gò ảnh ngọc tâm tình rõ ràng hảo rất nhiều.

Vốn dĩ sao, chính như Nghi Dương công chúa nói như vậy, tiểu cô nương gia ồn ào nhốn nháo lại bình thường bất quá, không hai ba thiên liên hòa hảo như lúc ban đầu.

Bất quá những lời này ở đào ỉ phát nhàn hiếp hoài phải ả nàng cùng gò ảnh ngọc, chỉ là trên mặt trang đến muốn hảo thôi. Nên không cố kỵ tình cảm thời điểm, nàng nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình.

Gò ảnh ngọc không biết nàng trong lòng suy nghĩ, bưng một cái bạch men gốm vẽ thủy tiên văn cái đĩa lại đây, cái đĩa phóng một cái nướng đến kim hoàng cá chép, “Kêu kêu, đây là ca ca ta thân thủ nướng, hấn nướng mấy thứ này nhưng có một tay, người mau nếm thử.”

Đào Y ảnh tư tráp loại tân dung dĩa ngọc gấp một ngậm, tư vị xác thật không tồi, tiên hương non mịn, “Ăn, ăn rất ngon.”

Gò ảnh ngọc nhếch miệng cười, làm nàng đại nha hoàn thúy mi phân cho đào u cùng Đào Nhàn hai người, “Ta ăn cũng không tồi, đáng tiếc vừa rồi lộc thịt ăn nhiều, lúc này ăn không vô.”

Vừa lúc Đào Nhàn cùng nàng tương phản, nàng ăn vài khối lộc thịt, lại đem này cá nướng ăn đến không còn một mảnh, cuối cùng giả vờ rụt rè, cảm thấy mỹ mãn mà lau lau miệng: “Hương vị cũng không tệ lắm.”

Chính là này phó làm bộ làm tịch bộ dáng, làm đào thực không thích.

Đào u từ đầu tới đuôi không ăn mấy khẩu, nàng chỉ lo uống trà, chỉ chốc lát sau liền thay đổi sắc mặt, vẻ mặt phức tạp mà buồn chán trà, che lại bụng.

Một màn này bị đào η bình, không cần tưởng liền biết sao lại thế này, vừa rồi nàng uống lên như vậy nhiều thủy, phỏng chừng nên nhịn không được đi?

Quả nhiên, đào u đứng lên đối nàng nói: “A tỷ, ta qua bên kia đi một chút.”

Nàng không cần phải nói, mấy cái cô nương cũng biết sao lại thế này, vì thế trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, không nói gì thêm. Đào Σ hoảng kiêu gì ảnh ngọc đái ở bên nhau, toại đứng lên nói: “Từ từ, ta cùng ngươi cùng nhau.”

Đào u chờ nàng lại đây, hai người lãnh nha hoàn, dọc theo hồ ngoạn cùng nhau hướng cánh rừng bên kia đi đến.

Lưu lại gì ảnh ngọc cùng Đào Nhàn không lời gì để nói.

Gì ảnh ngọc cầm vòng hoa ở trong tay đoan trang, giơ lên nhiều lần tưởng mang ở trên đầu, nhưng vừa thấy đến đối diện Đào Nhàn, liền đều từ bỏ.

Đào Nhàn một lòng tưởng lấy lòng nàng, cười nói: “Ảnh ngọc cô nương sinh đến mỹ, mang cái này bảo đảm so ngài trên đầu trâm cài còn phải đẹp.”

Thật là cái sẽ không nói.

Gì ảnh ngọc bĩu môi, không có phản ứng nàng lời nói.

*

Bên kia đào u cùng đào ψ sát bình hoan úy hô mạo đào u quay đầu lại nhìn nhìn, thấy đã nhìn không tới bên kia người, mới lôi kéo đào ψ đến một cây cây ngô đồng sau, “A tỷ cùng ta đến nơi đây tới.”

Đào Π tư thuế hươc Trịnh đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, “Người mau đi đi, ta ở chỗ này chờ người.”

Đào u nghi hoặc mà xem nàng: “A tỹ chẳng lẽ không phải.....”

“Ta chỉ là nghĩ ra được đi vừa đi.” Đào Ω nàng giải thích.

Nếu không có bị bắt đắck dĩ, nàng là mười lăm phút đều không nghĩ đấi ở gì ảnh ngọc bên người, sợ chính mình nhin không được đỏi nàng động thủ. Còn không bằng mượn cơ hội cùng đào u ra tới, thanh tịnh thanh tịnh.

Đào v cánh rừng bên ngoài đi đi, đứng ở ven hồ ven, trên bờ cục đá kết một tầng sương, ướt hoạt thật sự, một không cẩn thận liền có thể có thể rớt đến trong hồ đi. Nàng là cái tích mệnh chủ nhân, quả quyết không dám dễ dàng tiến lên, chỉ ở bờ biển đi rồi vài bước. Nàng nhậtlên trên mặt đất một khối không lớn không nhỏ cục đá, dương tay hướng giữa hồ ném đi.

Đông mà một tiếng, cục đá chìm vào đáy hồ, dạng ra một vòng lại một vòng gợn sóng.

“Ai?”

Thình lình xảy ra thanh âm dọa nàng nhảy dựng, lúc này mới phát hiện bên hồ trừ nàng ở ngoài, còn có một người khác.

Theo thanh âm tìm đi, người nọ bị một viên thô tráng chương mộc chặn thân hình, chỉ có thể nhìn đến một cái thon dài gậy tre duỗi vào nước trung. Gậy tre một đầu là sợi tơ, một đầu là một con khớp xương rõ ràng bàn tay.

Nguyên lai có người ở câu cá.

Nói vậy nàng kia một chút đem hấn cá dọa chạy, đào τ giới sợ 14. nguy “Ta không biết nơi này có người, nếu là quấy nhiễu các hạ hứng thú, ta đây liền cho ngài xin lỗi.”

Bên kia tĩnh trong chốc lát, trầm thấp thanh âm có vài phần quen thuộc: “Kêu kêu?”

Đào φ buồn bực người kia là ai, bên kia người nghiêng về phía trước, đúng là Giang Hành.

Hắn như thế nào lại ở chỗ này câu cá?

Thực sự có nhân tình nghĩa trí.

Dù sao lúc này không có việc gì, đào Σ gọi thác sông hắn nhiều lời vài câu. Nàng vòng đến cây cối mặt sau, lúc này mới thấy rõ hắn không phải một người, còn mang theo Lý Hồng cùng Lý Thái hai cái người hầu.

Đào φ câu thẩm viên loát nghiêng đầu tò mò mà đánh giá hắn, “Ngụy Vương cứu cứu vì sao lại ở chỗ này câu cá?”

Chỉ vì hắn thấy thế nào, đều không giống sẽ làm loại sự tình này người.

Nàng đoán không tồi, đúng là bởi vì không giống, cho nên hắn mới có thể đến nơi đây tới bồi dưỡng kiên nhẫn. Hắn đã ngồi hai cái canh giờ, một con cá cũng chưa câu đến, vừa rồi đang muốn có cá thượng câu, cố tình này tiểu cô nương một cục đá nện xuống tới, thành công dã tràng.

Giang Hành một lần nữa treo lên môi câu, vung gậy tre tiếp tục ngồi ở bờ biển chờ, thuận tiện trả lời nàng lời nói: “Cả tòa trên núi chỉ có nơi này có thủy, người nói ta có thể đi chỗ nào?”

Hắn ở quân doanh đã thói quen, nói chuyện khi không lớn chú ý lễ nghĩa, liền tính hắn đem đào Φ bồi thượng” pha cũng không lấy ra nhiều ít trường bồi nên có bộ dáng.

Đào ε đoái hoàng, tò mò mà hướng hắn bên cạnh nhìn nhìn, nhìn đến hắn bên tay trái có một cái giỏ tre, “Ngụy Vương cứu cứu câu đến mấy cái cá?”

Giang Hành trực tiếp lấy quá giỏ tre, phóng tới nàng trước mặt, “Người đếm đếm.”

Đào Y trượng trước 夕 súc bên trong rõ ràng một con cá cũng không có.

Đây là cố ý lừa nàng sao.

Lý Hồng không nghĩ nhà mình chủ tử bị tiểu cô nương xem thường, vì thế hỗ trợ giải thích: “Vừa rồi có một con cá đang muốn thượng câu, bị cô nương cục đá sợ quá chạy mất, lúc này mới một cái cũng chưa câu thượng.”

Giang Hành ý vị thâm trường mà nhìn hấn một cái, này giải thích còn không bằng không giải thích.

Đào σ ngó sen đâu chủ ý ỉ hoàng, tức khắc trở nên vô cùng áy náy, “Kia làm sao bây giờ? Ca ca ta vừa rồi cũng ở bắt cá, không bằng ta lấy lại đây một cái đưa cho ngài đi.”

“Không cần.” Giang Hành trực tiếp cự tuyệt, hấn còn chưa tới muốn tiểu bồi đồ vật nông nổi.

Còn không phải là một con cá sao, hấn sao có thể câu không đến?

*

Không bao lâu, đào φ mùi ngon mà quan khán Giang Hành câu cá khi, bên kia truyền đến đào u tiếng hô.

Nàng đại khái giải quyết xong, bắt quá đào o trung ngôn cộng hoảng dữ thố ỉ liền làm Bạch Nhụy đi đem nàng cùng nàng nha hoàn kêu lên tới.

Đào u lại đây lúc sau, nhìn đến bờ biển thả câu Ngụy Vương, kinh ngạc rất nhiều kính cẩn mà hành lễ: “Gặp qua Ngụy Vương.”

Giang Hành làm nàng không cần đa lễ, một tay đáp ở đầu gối, một tay cầm cần câu, rớt cuộc đối với các nàng xuất hiện có điểm hứng thú, “Các người vì sao tại đây?”

Đào X cát tô phụ bạn bên kia, “Đại ca cùng Hà công tử ở bên kia nướng lộc, liền đem chúng ta kêu lên tới nếm thử. Ngụy Vương cứu cứu muốn hay không qua đi? Lộc thịt hương vị khá tốt.”

Đối với nàng mời, Giang Hành lắc lắc đầu, “Không được, các người tiểu bối tụ ở bên nhau, ta đi chỉ biết đồ tăng áp lực.”

Như vậy tưởng tượng giống như cũng là, đào P then huy hân vi tuần

Đào u đứng đó một lúc lâu, nói muốn qua bên kia xem một cái, đào 0 minh không cần đi xa, đợi chút còn muốn cùng nhau trở về, nàng gật gật đầu, liền lãnh hai cái nha hoàn đi qua.

☆, chương 43 rần đọc

Mặt hồ chỉ còn lại có đào cùng Giang Hành hai người, Lý Hồng Lý Thái đứng ở vài bước ở ngoài.

Đào 0 di hấn ở chỗ này ngồi hai cái canh giờ như cũ không câu thượng một con cá, không khỏi có chút giật mình. Vừa rồi đại ca cùng Hà Giác một bắt một cái chuẩn, như thế nào câu cá liền như thế khó khăn?

Chẳng lẽ bên này thủy vực không có cá?

Đào 0 thiện tần nhận trong nước xem, chỉ thấy dưới nước đuôi cá đong đưa, một cái lại một cái mà từ trước mắt xẹt qua. Nàng quay đầu kỳ quái hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu người có phải hay không sẽ không câu cá?”

Giang Hành nắm cần câu tay dừng một chút, chột thấp giọng cười, “Thực rõ ràng?”

Đào T tiên dương để ngạc khỏn phạt tuy nói nàng cũng sẽ không câu cá, nhưng trong hồ con cá kết bè kết đội mà lội tới, hấn lại liền một cái đều câu không đến, này chẳng lẽ không rõ ràng sao?

Nghĩ đến hấn câu một con cá vớt vả như vậy, còn bị chính mình dọa chạy một cái, tức khắc càng thêm áy náy. Nàng đứng ở một bên giúp không được gì, vì thế liền làm Bạch Nhụy đi tìm một ít tính dai tốt hơn cỏ dại, nàng lấy ra mấy cây chiều dài tương đồng khoa tay múa chân một thời gian, liền vui đầu bận việc lên.

Giang Hành thấy nàng không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn lại: “Người trong biên chế cái gì?”

Đào K tiểu phân đối thác thốc sôn chí không thành công phía trước không nghĩ đưa cho hấn xem, vì thế quay người đi: “Chờ ta biên hảo lại cho người.”

Thật là tiểu hài tử tâm tính, Giang Hành không cho là đúng mà cười cười, tiếp tục ngồi ở bờ biển kiên nhẫn mà chờ cá thượng câu. Câu cá rất nhỏ động động, hấn có phía trước vài lần kinh nghiệm, cũng không vội vã nhắc tới tới, đãi câu lại lần nữa kịch liệt mà đi xuống chìm, hấn đôi tay phát lực đột nhiên nhắc tới câu, quả thấy mỗi câu kia đều treo một cái đại cá chép!

Lý Hồng kinh hỉ không thôi: “Câu tới rồi câu tới rồi, Vương gia rốt cuộc câu tới rồi!”

Lý Thái vỗ vỗ bờ vai của hấn, ý bảo hấn an tĩnh một ít.

Giang Hành trên mặt không bằng Lý Hồng kích động, nhiều ít vẫn là có chút cao hứng, hấn cỡi xuống cá chép để vào giỏ tre, vừa lúc nhìn đến bên kia tiểu cô nương đem một cái đồ vật tàng đến phía sau.

“Người ẩn giấu cái gì?”

Đào thấy hấn câu đến cá, liền không cần thiết lại đem đồ vật đưa ra đi. Vì thế mím môi, có điểm ủy khuất mà lắc đầu, “Không có gì.”

Này biểu tình như thế nào đều không giống không có gì, Giang Hành buông cần câu đi đến nàng trước mặt, cao lớn thân hình đem tiểu cô nương toàn bộ đều bao phủ ở, “Làm bổn vương nhìn xem.”

Đào ρ bội phạt vừa lúc có thể đối thượng hấn đen nhánh như mực hai tròng mắt, nhất thời bị một cỗ vô hình áp lực vây quanh, tự động tự giác mà giao ra đây: “Đây là ta lần đầu tiên biên cái này, có điểm khó coi. Ta vừa rồi đem Ngụy Vương cứu cứu cá dọa đi rồi, liền tưởng lấy cái này còn cho ngươi, nếu ngươi hiện tại đã câu tới rồi, liền không cần phải nó.”

Trắng nõn trong lòng bàn tay nằm một cái bàn tay đại đan bằng cỏ cá chép, bộ dáng có chút kỳ quái, nhưng có thể nhìn ra là nàng dụng tâm vì này. Giang Hành cầm ở trong tay tả hữu lật xem, lại xem nhóc con căng chặt mặt đẹp, tâm tình thoải mái mà cong cong môi, “Một chuyện về một chuyện, cái này nhận lỗi bổn vương liền nhận lấy.”

Nói đi trở về bờ biển, nhắc tới giỏ tre làm Lý Hồng cầm, hấn thu thập cần câu chuẩn bị về sơn trang: “Hôm nay liền đến nơi này, đi thôi, bổn vương đưa ngươi qua đi.”

Nguyên lai hấn mục tiêu chỉ là câu một con cá.....

Đào Π truat hước Trịnh nơi này khoảng cách Đào Tĩnh bọn họ không xa, không cần lại cố ý làm phiền hấn: “Ta còn muốn chờ uu trở về, Ngụy Vương cứu cứu không cần quản ta, ngài đi về trước đi.”

Nàng lần nữa cự tuyệt, Giang Hành liền không miễn cưỡng.

Vừa lúc gặp đào u từ trong rừng ra tới, thật xa gọi một tiếng: “A tỷ.....”

Giang Hành không có cưỡi ngựa, đang muốn duyên đường cũ đi vòng vèo.

Cùng lúc đó, núi rừng bên kia không hề dự triệu mà vang lên bèn nhọn tiếng kêu, đúng là từ các nàng vừa rời dải địa phương truyền đến.

“A ——”

*

Đây là gì ảnh ngọc thanh âm.

Đào u giật mình tại chỗ, kinh ngạc mà quay đầu lại nhìn lại.

Đào Σ khôi phát sinh chuyện gì, nghĩ đại ca còn ở bên kia, nhắc tới váy liền muốn qua đi xem xét.

Nề hà hồ ngạn con đường ướt hoạt, nàng không lấm đạp lên một khối rêu xanh thượng, thân mình một khuynh liền muốn đi phía trước đảo đi. Nha hoàn không kịp giữ chặt nàng, đang ở nàng muốn quăng ngã nhập trong hồ khi, một bàn tay to từ bên cạnh người đuổi lại đây, kịp thời mà nắm lấy tay nàng, đem nàng hướng bờ biển túm đi.

Đào π cào hạnh tố lục xiu ảo con hoạn siểm, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, “Đa tạ Ngụy Vương cứu cứu.”

Lòng bàn tay tay nhỏ miên nếu không có xương, bởi vì sợ hãi vẫn luôn gắt gao mà nắm lấy hấn, mềm mại, còn có điểm lạnh. Giang Hành đứng lúc mà buông ra, đi ở phía trước dẫn đường: “Đi theo ta phía sau, đi đường tiểu tâm một ít. Ta đi xem sao lại thể này.”

Hấn nguyên bản phải đi, nghe được kia một tiếng mới trở về.

Đào ρO tiên trộm chơi không dám lại hướng bờ biển tới gần một bước, một tắc cũng không rời mà đi theo hấn phía sau.

Gì ảnh ngọc là hấn thân cháu ngoại gái, hấn qua đi xem xét về tình cảm có thể tha thứ. Bất quá hấn đi đường thật sự mau, đào u tránh phạm thật sự cố hết sức, lại không dám làm hấn chậm một chút, cơ hồ chạy chậm cùng hấn đi vào ven hồ bên kia.

Bọn họ đến lúc đó đã có không ít người, gì ảnh ngọc ngồi ở trên tảng đá khóc sụt sướt, bên chân vòng hoa rơi rơi rớt tan tác.

Nàng cởi giày thêu, lộ ra oánh nhuận mắt cá chân, chỉ thấy thương có hai cái rõ ràng dấu răng. Nguyên lai nàng vừa rồi cùng Đào Nhân ở chỗ này chờ, một con rắn lặng yên không một tiếng động mà từ ngầm chui ra tới, đi vào nàng bên chân cắn một ngụm, lúc này mới sẽ có vừa rồi kia một tiếng kêu sợ hãi.

Cô nương gia chân không thể tùy tiện làm người xem, nha hoàn ở trước mặt chống đỡ, mặt khác công tử đều đứng ở một bên.

Đào Thừa dìi trạm gan thị nuôi tạ chí mới biết được sao lại thế này.

Gì ảnh ngọc một vách tường khóc một vách tường lôi kéo Hà Giác: “Ca ca cứu ta..... Ta không muốn chết.....”

Không biết này xà hay không có độc, nọc độc hay không sẽ khuếch tán, Hà Giác không dám mang nàng dễ dàng đi lại, sớm đã người về sơn trang thỉnh Thái Y Thự người lại đây.

Hắn không ngừng mà trấn an gì ảnh ngọc: “Sẽ không, sẽ không có sự.”

Vừa nhắc đầu thấy Giang Hành cũng ở, tức khắc ngọc nhiên vô cùng: “Cứu cứu như thế nào tại đây?”

Giang Hành đã từ Đào Tĩnh nơi đó biết được tình huống, ngừng ở vài bước ở ngoài hỏi: “Kia xà là bộ dáng gì?”

Gì ảnh ngọc thút tha thút thít, cẩn thận hồi tưởng hạ: “Thân mình là màu xanh lục, đầu một mặt có một khối màu đỏ, lớn lên rất nhỏ.”

Ngôn xong, liền thấy Giang Hành mày thâm túc, “Này xà hàm độc, cần thiết lập tức cứu trị.”

Hắn nói giống nhau không có sai, gì ảnh ngọc tâm đều lạnh một nửa, chỉ cảm thấy chính mình lập tức muốn chết, khóc đến càng

thêm không thể ngăn chặn.

Bất đắc dĩ Thái Y Thụ người chưa lại đây, bọn họ những người này lại không hiểu phương pháp, vạn nhất biến khéo thành vụng làm sao bây giờ?

Hà Giác gấp đến độ xoay quanh, hỏi Giang Hành: “Cứu cứu nói nên làm cái gì bây giờ?”

Giang Hành đảo có một cái biện pháp, chính là làm một người thế một người khác đem trong cơ thể độc huyết hút ra tới, tránh cho nọc độc khuếch tán nhập thân thể các nơi. Mặc dù không thể đem nọc độc toàn thanh, cũng có thể làm gì ảnh ngọc kiên trì đến Thái Y Thụ người tới.

Việc cấp bách, là tìm một cái chịu vì sao ảnh ngọc hấp độc người.

Lý Thái xung phong nhận việc: “Thuộc hạ có thể thử một lần.”

Hà Giác lộ ra do dự, rốt cuộc ảnh ngọc là chưa xuất các cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân.....

Nhưng mà nếu không kịp thời làm như vậy, chỉ sợ gì ảnh ngọc tánh mạng khó bảo toàn. Hắn cắn cắn răng một cái, lạnh lùng sắc bén mà mệnh lệnh: “Người nếu dám đem việc này nói ra đi, ta liền muốn người đẹp.”

Lý Thái nói: “Thuộc hạ rõ ràng.”

Hắn mới vừa đi tiến lên, gì ảnh ngọc liền khóc nháo giã giụa, chết sống không cùng làm Lý Thái chạm vào một chút: “Người lăn..... Đừng bắt người dơ tay chạm vào ta!”

Hà Giác ở một bên trấn an nàng, “Ảnh ngọc đừng nháo, vì người tánh mạng suy nghĩ..... Liền ủy khuất lần này, sẽ không có người khác biết đến.”

Lúc này không phải do nàng hồ nháo, nàng cũng biết tình thế nghiêm trọng, nhưng muốn một cái nam nhân thú vị chạm vào nàng

chân, còn dùng miệng.....

Nàng trong sạch làm sao bây giờ?

Nàng giãy giụa hồi lâu, không thể không thỏa hiệp, vẻ mặt ghét bỏ mà quay đầu đi chỗ khác.

*

Mười lăm phút sau Thái Y Thụ người rớt cuộc đuổi đến, cũng may gì ảnh ngọc miệng vết thương bị cắn không thâm, mới vừa rồi lại bị xử lý quá, lúc này đã mất cái gì trở ngại.

Nàng từ kiệu nâng lên núi, Hà Giác theo sát ở bên, trước mọi người một bước trở lại sơn trang.

Trên núi xà nhiều, lại là đầu mùa xuân, vạn vật sống lại thời điểm, tránh cho lại phát sinh loại tình huống này, Đào Tĩnh cùng Giang Hành đi ở mấy cái cô nương phía sau, hộ tống các nàng an toàn.

Đào Tĩnh tò mò mà nhìn nhìn Lý Hồng trong tay giỏ tre cùng cần câu, “Ngụy Vương cũng ở bên hồ?”

Giang Hành mắt nhìn thẳng đáp: “Rảnh rồi không có việc gì, liền đến trên núi đi dạo.”

Nghĩ đến vừa rồi hắn cùng kêu kêu cùng nhau lại đây, mặt sau tuy có đào u, nhưng Đào Tĩnh vẫn là cảm thấy hắn cùng kêu kêu đi được thân cận quá chút. Bối phận thượng hắn là bọn họ cứu cứu, trên thực tế bọn họ một chút huyết thống cũng không, kêu kêu đã là cái choai choai cô nương, này phiên quang cảnh nếu là bị người có tâm nhìn lại, khó tránh khỏi muốn nói nhàn thoại.

Một đường tâm tình phức tạp.

Mau đến đỉnh núi thời điểm, Đào Tĩnh thoáng nhìn hắn vạt áo lộ ra một mặt màu xanh lục, hảo ý nhắc nhở: “Ngụy Vương đồ vật tựa hồ mau rớt ra tới.”

Giang Hành rũ mắt vừa thấy, nguyên lai là vừa mới đào P giai mưu cần liêu khác

Hắn một lần nữa thả lại đi, tiếp tục đi đường.

Đào Tĩnh không thấy rõ, chỉ nhìn đến là một đoàn thảo, Ngụy Vương vì sao phải đem thảo nhét vào trong lòng ngực? Bất quá hắn không phải thích chõ mũi vào chuyện người khác người, liền không có hỏi nhiều.

Vừa lúc nhìn đến phía trước đào u trong tay lấy vòng hoa, ần ần đoán được một ít cái gì, lại không hướng chỗ sâu trong tưởng.

Tới rồi sơn trang cửa, bọn họ các hướng hai bên đi.

Giang Hành đột nhiên dừng lại, đem giỏ tre giao cho Lý Hồng, nói nhỏ hai câu.

Lý Hồng liền cầm giỏ tre xoay người, đuổi theo bên kia đào cùng Đào Tĩnh hai người. “Đây là nhà ta Vương gia đưa cho quảng linh quận chúa, Vương gia nói lễ thượng vãng lai.”

Đào di một tiếng nhận lấy, bên trong quả nhiên nằm một cái đại cá chép.

Hắn thật vất vả câu đến, liền như vậy cho nàng?

Lý Hồng công thành lui thân, cáo từ rời đi.

Vẫn luôn đi đến Nhiễm Vân cư cửa, đào ỉ tính mịch liêu ㄟ mê phu môi hí tô tản ngã bội “Không bằng hầm thành canh cá uống lên đi, vừa lúc cấp mẹ bổ bổ thân mình..... Bất quá hấp cũng không tòi.....”

Vừa lúc đi vào sân, bị Đào Tĩnh ra tiếng gọi lại: “Kêu kêu.”

Nàng ngoái đầu nhìn lại, “Ca ca làm sao vậy?”

Đào Tĩnh áp ủ nửa ngày, chọn cái tương đối uyển chuyển cách nói: “Người cho rằng Ngụy Vương người này như thế nào?”

Tuy rằng nghi hoặc hẳn vì sao hỏi như vậy, nhưng Đào λ tiêm bào hoàn sau, vẫn là một năm một mười nói: “Uy phong nghiêm túc, rộng lượng khiêm tốn, có đôi khi thực đáng sợ, có đôi khi thực hòa ái.”

Hòa ái.....

Đào Tĩnh yên tâm, cười nói: “Người vào đi thôi.”

“Ca ca không theo ta đi vào sao?” Hẳn có hảo chút thiên không gặp ông ngoại cứu cứu.

Đào Tĩnh nói thanh không, “Ta hỏi quảng quế viện đi.”

Đào gật đầu, a cha thua vây sẵn đại tái, hiện nay tâm tình khẳng định không tốt. Hẳn một lòng tình không hảo liền phải uống rượu, đào cơ hồ có thể tưởng tượng hẳn hiện tại bộ dáng, liền gật gật đầu, hai người ở viện môn khẩu phân biệt.

Trở lại trong viện đã là chạng vạng, đào θ mạo tư nga nha liêu thất chân □ phòng, hàm thành cá chép đậu hủ canh.

☆, chương 44 anh đào

Hôm nay là vây sẵn đại tái cuối cùng một ngày, là nữ tử sẵn thú thi đấu.

Nói là thi đấu, đương nhiên không bằng nam nhân như vậy chính quy, đều là một đám cô nương phụ nhân cưỡi ở trên lưng ngựa, đuổi theo mấy chỉ chấn kinh tiểu động vật thôi. Như vậy thi đấu đối với đào tới nói mất mặt thật sự, nàng thích cái loại này kịch liệt truy đuổi, mà không phải nữ nhi gia chơi đùa, cho nên nàng không thể tham gia thi đấu, đảo không có gì hảo tiếc nuối.

Nghe nói Tôn Khải Yên cũng sẽ dự thi, thật là hiếm lạ vô cùng, trong ấn tượng nàng tựa hồ sẽ không cưới ngựa. Trừ cái này ra, còn có đào u, Đào Nhân cùng gì ảnh ngọc chờ mặt khác cô nương, trường hợp tương đối náo nhiệt.

Đào liên ở Nhiễm Vân cư chờ các nàng tin tức, Ân Tuế Tình bồi Nghi Dương công chúa nói chuyện đi, nàng một người pha không thú vị. Hôm nay cái thái dương ấm áp, nàng liền dọn cái ghế con ở góc mà phơi nắng, trong lòng ngực là đồng dạng lười biếng tương quân, không bao lâu liền cùng nhau đã ngủ.

Bởi vì sơn trang diện tích hữu hạn, Nhiễm Vân cư cùng sở hữu tam tiến, đại gia xài chung một cái sân. Dù sao đều là người một nhà, nàng ở chỗ này cũng không ai cảm thấy không ổn.

Ân gia lão nhị con thứ ân tranh cùng lão tam trưởng tử ân sách đang ở trong viện luận bàn, hai người đao thương côn bổng, một hồi âm ỉ. Một màn này vừa lúc bị ân gia lão nhị nhìn thấy, ân trấn lưu đoạt hai người binh khí, đem bọn họ đuổi tới sân bên ngoài: “Không thấy được kêu kêu ở nghỉ ngơi sao? Ôn ào nhón nháo còn thể thống gì, muốn luyện cho ta đến bên ngoài luyện đi!”

Ân tranh không duyên có vô có ăn một đốn mắng, bất đắc dĩ mà nhìn về phía trong một góc tiểu biểu muội: “A cha, làm kêu kêu đi trong phòng ngủ không phải được rồi?”

Ân trấn lưu không chút nào phân rõ phải trái: “Trong phòng có thái dương sao? Về phòng còn như thế nào phơi nắng!”

Đến, vô luận nói như thế nào chính là như vậy tiểu biểu muội trân quý nhất. Hai người thu thập binh khí đi vào viện ngoài, bọn họ cũng yêu thương cái này tiểu biểu muội, chính là cảm thấy a cha cùng mấy cái thúc bá đối nàng sủng đến có chút quá mức, quả thực tới rồi không chút nào phân rõ phải trái nông nổi.

Bất quá tính, đến nào luyện đều giống nhau, ân tranh cùng ân sách thương lượng hảo địa phương, chuẩn bị đi vĩnh húc viên hậu viện một chỗ lầu các hạ tỷ thí.

Vừa lúc ở cửa đưng tới đang muốn lại đây Ngụy Vương, bọn họ dừng lại ôm quyền thi lễ, ân tranh khách khí hỏi: “Ngụy Vương tới tìm a công?”

Giang Hành mới từ Nghi Dương công chúa lần đó tới, vốn định đi xem gì ảnh ngọc tình huống như thế nào, không ngờ tưởng nàng hôm qua mới bị rấn cấn thương, hôm nay nói cái gì đều phải đi khu vực săn bắn săn thú. Nghi Dương công chúa khuyên không được nàng, chỉ có thể tùy ý nàng đi, hiện nay đang ở trong phòng cùng Ân Tuế Tình oán giận.

Giang Hành trên đường trở về lâm thời sửa lại chủ ý, bắt tri bắt giác liền vòng đến Nhiễm Vân cư tới.

Ân tranh vấn đề này đảo đem hấn hỏi ở, hấn là tới xem Sở quốc công sao? Tựa hồ cũng không có gì quan trọng sự, hấn liền thuận miệng nói: “Hồi lâu không tìm hấn chơi cờ, hôm nay cuối cùng một ngày tới tìm hấn luận bàn luận bàn.”

Ân tranh ngầm hiểu, tránh ra lộ thỉnh hấn đi vào.

Giang Hành thấy hai người một người cầm một cái trường côn, không khỏi hỏi: “Các người là đi làm cái gì?”

Ân tranh cười cười nói: “Nói ra làm Ngụy Vương chê cười, ta cùng Tứ đệ đi luận bàn luận bàn võ nghệ.”

Giang Hành cười, “Vì sao không ở chính mình trong viện?”

Ân tranh nói: “Biểu muội ở trong viện, phụ thân lo lắng ta hai người lỗ mãng thương tới rồi nàng, liền làm chúng ta đến nơi khác đi.” Nói cùng Giang Hành từ biệt, tuyệt thân hướng bên kia đi đến.

*

Sở quốc công Ân Như không khác ngoại tôn nữ, cái này biểu muội chỉ ai, không cần nói cũng biết.

Cái kia nhóc con cũng ở?

Giang Hành từ ảnh bích mặt sau đi ra, trong viện ánh mặt trời nhu hòa, ánh sáng dư thừa. Hắn hướng trong viện nhìn lại, quả nhiên ở một chỗ góc tường hạ nhìn đến dựa vách tường ngủ say tiểu cô nương, nàng xanh nhạt tiểu áo cùng thiên váy xanh tử theo hầu hạ nộn thảo nhan sắc gần, xanh tươi ướt át, kiều ba mới nở.

Dưới ánh mặt trời trắng nõn khuôn mặt nhỏ như dương chi bạch ngọc, trơn bóng thông thấu, bạch đến làm người tưởng nhìn không được nhiều xem hai mắt. Giang Hành không tự chủ được mà nhớ tới hôm qua ở ven hồ nắm lấy nàng tay khi xúc cảm, mềm mại bóng loáng, không biết trên mặt hay không cũng như thế?

Tiểu cô nương phấn môi mấp máy, hàng mi dài ở hốc mắt hạ hình dung một vòng bóng ma, phấn nộn nắm tay xoa xoa đôi mắt, có dần dần chuyển tỉnh xu thế.

Nha hoàn sớm tại một bên chuẩn bị tốt, đúng lúc mà đệ thượng một chén trà ấm, nàng nhấp môi uống lên hai khẩu nhuận hầu, gương mặt vừa lúc liếc thấy cách đó không xa Giang Hành.

-----oOo-----

Phần 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ước chừng là còn chưa ngủ tỉnh, nhóc con có vẻ ngốc ngốc, nửa ngày mới trợn mắt nói câu: “Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành đến gần hai bước, thấy nàng thái dương có vài sợi tóc ngủ đến kiêu lên, lông xù xù mà che ở mặt trước, tay nâng nâng, muốn vì nàng đẩy ra, cuối cùng lại buông. “Như thế nào ngủ ở nơi này, không sợ cảm lạnh?”

Đào v lăm cười, so đỉnh đầu thái dương còn muốn loá mắt, ngoan ngoãn, thực đáng yêu: “Hôm nay ngày ấm áp, ta liền tới nơi này phơi phơi nắng, ai biết ngồi không một lát liền ngủ rồi.”

May mà hôm nay ánh mặt trời dư thừa, không đến mức ngủ một lát liền cảm lạnh.

Giang Hành đang muốn nói chuyện, bên kia hàn quang bùng khay đã đi tới, nhìn thấy Giang Hành đi trước thì lễ, theo sau mới đổi đào Φ Hội Hải bãi tu thương mị cư Chiêm bàng sữa đông chưng đường, còn có Hoàng Thượng hôm qua ban thưởng anh đào, còn mới mẻ rất, cô nương mau ném thử đi.”

Chính trực đầu mùa xuân, anh đào vừa mới thành thực, Hoàng Thượng chỉ thưởng trước mặt vài vị vài vị sủng thần, Sở quốc công đó là trong đó một vị. Ân Như biết ngoại tôn nữ thích ăn, đại bộ phận đều đưa cho đào Γ đối nàng sủng ái có thể thấy được một chút.

Đào β đông lạnh mực ống thái, nhịn không được chọn một viên nhất viên chấm chấm sữa đông chưng đường, để vào trong miệng, nheo lại một đôi trắng non dường như đôi mắt: “Thật ngọt.”

Bên môi dính điểm bạch bạch sữa đặc, nàng vươn phần hồng đầu lưỡi nhỏ liếm đi, đang muốn ăn đệ nhị viên.

Dư quang thoáng nhìn Giang Hành còn ở, ngược ngùng ăn mảnh, liền đem thịnh anh đào cái đĩa phủng đến hấn trước mặt, “Ngụy Vương cần phải ném thử?”

Giang Hành đối này đó trái cây không có đặc biệt thiên hảo, bất quá thấy tiểu cô nương ăn đến như thế thỏa mãn, liền cầm một viên, “Vì sao phải chấm sữa đặc?”

Đào   chọc lư để Hội Hải bãi hào tê cầu ăn ngon.”

Vì thế lại lần nữa bưng tới sữa đông chưng đường, đây cối lòng mong đợi mà muốn cho hấn chấm một chấm. Giang Hành liền tại đây loại nhìn chăm chú hạ, chấm một viên để vào trong miệng.

*

Quá ngọt.

Phỏng chừng chỉ có cô nương gia ái loại này ăn pháp, hấn thấy tiểu cô nương lại cầm mấy viên đưa cho mặt khác nha hoàn, cuối cùng mới nhớ tới chiếu cố hấn, “Ngụy Vương cứu cứu tới tìm ta ông ngoại sao?”

Giang Hành gật gật đầu, “Sở quốc công nhưng ở?”

Đào   ngó sen đầu quỳ li đông, “Người tới không khéo, ông ngoại nửa canh giờ trước đi ra cửa, lúc này còn không có trở về đâu.”

Đúng là bởi vì bọn quan viên đều trụ cùng cái sơn trang, lui tới rất là tiện lợi, Sở quốc công cơ hồ mỗi ngày muốn đi ra ngoài la cà, không đến chạng vạng sẽ không trở về.

Kia thật đúng là không khéo, Giang Hành cười nói: “Xem ra bọn vương chỉ có thể ngày khác lại đến.”

Đào   P nãi có cái gì việc gấp, liền thuận miệng hỏi một câu: “Người tìm ông ngoại chuyện gì?”

Cũng không phải gì đó đại sự, Giang Hành nói: “Chơi cờ.”

Đào ε đọc con hoàng, cái này nàng thật đúng là giúp không được gì, nàng đối chơi cờ không có hứng thú, không thể thể hấn bài ưu giải nạn. Vì thế hảo ý nói: “Chờ ông ngoại trở về ta sẽ nói cho hấn.”

“Kia bồn vương đi về trước.” Giang Hành gạt đầu, xoay người muốn đi, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, “Hôm qua cái kia cá người xử trí như thế nào?”

Đào φ 0 thổ so trứng cù Γ có thể như thế nào xử trí, hấn đưa cho nàng còn không phải là làm nàng ăn sao?

Vì thế không chút nghĩ ngợi nói: “Ta làm phòng bếp hầm canh uống lạ.”

Cuối cùng còn cảm kích mà bổ sung: “Thịt cá thực mới mẻ, canh cá rất thơm, đa tạ Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành đốn nửa ngày, ít khi không nhịn được mà bật cười, “Không cần khách khí.”

Dùng một cái đan bằng cỏ cá chép đổi một cái thật cá chép, như thế nào tính đều là nàng chiếm tiện nghi. Đào χ triển quyết giới tụy hoãn mĩ cận tích rất cuộc đó là hấn câu vài cái canh giờ mới câu đến, sớm biết rằng hấn là đem canh cá phân một nửa cho hấn. Vì đền bù ân tình này, nàng cân nhắc một lát hỏi: “Lập tức liền đến tết Thượng Nguyên, Ngụy Vương cứu cứu có hay không cái gì muốn?”

Giang Hành liếc lại đây, “Người muốn đưa bồn vương?”

Đào không chút nào xấu hổ gạt đầu, “Mỗi khi tết Thượng Nguyên thời điểm, ta đều sẽ lễ vật cấp trong nhà trường bối, năm nay nhiều ngài một cái, cũng không tính cái gì.”

Giang Hành có trong nháy mắt không nói chuyện.

Cho đến đào τ chỉ giảo túng một tiếng, hấn mới nói nói: “Không cần lo lắng, tết Thượng Nguyên phía trước ta liền phải về Tùng Châu đi, chỉ sợ không cơ hội thu được người lễ vật.”

Sớm như vậy liền đi trở về? Bên kia phản loạn không phải đã bình định rồi sao?

Đào u đế mục mạc thêm há con hoảng hợp lại chỉ có thể như vậy từ bỏ, “Ngụy Vương cứu cứu khi nào trở về?”

Nàng không nghe người khác nói qua việc này, còn tưởng rằng hẳn sẽ chờ thêm xong mùa xuân lại trở về đâu, không nghĩ tới thế nhưng sớm như vậy.

Giang Hành tính tính nhật tử, “Còn có 10 ngày tá hũu.”

Nói như vậy là ở tết Thượng Nguyên trước một ngày, đào ỵ huy tắc hướng hầu bánh bao kích mật đà lạp, thức thời mà cười nói: “VẬY chỉ có thể chờ người trở về lại tặng.”

Giang Hành hơi hơi cong môi.

Này vừa đi không biết bao lâu mới có thể trở về, Tùng Châu gần đây lại ra trạng huống, cần thiết chờ hẳn trở về xử lý. Hẳn vốn định nghỉ ngơi nguyên tiết lúc sau lại trở về, hiện nay nghĩ đến sợ là không cơ hội.

*

Không chờ đào Π nha hành đưa ra Nhiễm Vân cư, liền có tôi tớ vội vàng vàng xông vào, nhìn thấy Giang Hành cũng ở, bùm quỳ trên mặt đất: “Tiểu nhân gặp qua Ngụy, Ngụy Vương.”

Tiếp theo phủ phục đến đào Ω trước, nói chuyện đều không nhanh nhẹn: “Cô nương, ra ra đã xảy ra chuyện.....”

Đào εΣ đề kỷ phạt làm hẳn bình tĩnh lại, “Chuyện gì người chậm rãi nói.”

Này tôi tớ kêu Viên thanh, là Đào Tĩnh người bên cạnh, lúc này thật vất vả bình tĩnh trở lại, liền đem sự tình nguyên do một năm một mười nói một lần. “Tiểu nhân cùng đại công tử cùng ra sơn trang,

vừa lúc nhìn đến ảnh ngọc cô nương đối tôn cô nương động thủ.....”

Nguyên lai Đào Tĩnh nhân sự trước tiên xuống núi một chuyến, vừa lúc gặp được khu vực săn bắn gì ảnh ngọc cùng Tôn Khải Yên hai người, gì ảnh ngọc không hỏi nguyên do, kéo cung liền triều Tôn Khải Yên vọt tới. Tôn Khải Yên thuật cưỡi ngựa không tinh, tránh né không kịp, ngạnh sinh sinh bị nàng bắn trúng bả vai, trước mắt đã bị Đào Tĩnh đưa về chía cô trong viện.

Chía cô viện là tôn gia tạm cư sân, khoảng cách Nhiễm Vân cư không lớn xa.

Đào ξ phản bội dựng nháo hạnh hoán, không nghĩ tới gì ảnh ngọc thế nhưng như thế không nói lý, rõ như ban ngày dưới bị thương Tôn Khải Yên. Nàng đời trước không tham gia vây săn đại tái, không biết còn có chuyện như vậy, nhất thời ngực dâng lên một đoàn lửa giận, “Bị thương nghiêm trọng sao? Đái Ngã đi xem.”

Viên thanh đáp: “Đại công tử đã làm người thỉnh đại phu, tiểu nhân tới khi đại phu chưa đuổi đến, cũng không biết tình huống. Chỉ là lúc ấy chảy không ít huyết, nghĩ đến thương không nhẹ.”

Thật quá đáng, đào cắn chặt môi dưới, bước đi liền hướng chía cô viện đi.

“Lời này là thật?”

Nàng nhất thời tức giận, đã quên Giang Hành liền ở một bên, nghe thế một tiếng bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy Giang Hành đứng ở tại chỗ, sắc mặt không được tốt hỏi Viên thanh.

Viên thanh quỳ trên mặt đất không dám lên, vùi đầu đến càng thêm thấp, “Những câu là thật, không dám lừa gạt Ngụy Vương.”

Giang Hành hỏi: “Ảnh ngọc hiện nay nơi nào?”

Viên thanh nói: “Ảnh ngọc cô nương đã trở về ngọc hợp viện, hoàn hảo không tổn hao gì, thỉnh Ngụy Vương yên tâm.”

Ngọc hợp viện là Nghi Dương công chúa nơi.

Giang Hành giữa mày nhíu lại, không nói nữa, hai ba bước đi ở đào 1 lập ai hài an liền tất nhiệt 匕 yếu hiện ngại hoảng sợ chơi kêu kêu, người đi xem tôn cô nương thương thế.”

Đào Φ ngọc khốn phạt bước nhanh hướng chá cô viện đi đến.

*

Vào chá cô viện, hướng nha hoàn hỏi thăm ra Tôn Khải Yên chỗ ở, đào ỵ ti tư đi.

Tôn Khải Yên phòng cửa đứng vài người, trong đó một cái hết sức quen thuộc. Đào Tĩnh vội đi qua đi, “Ca ca, khai yên tử tử thế nào?”

Đào Tĩnh tay áo thượng dính lên mấy chỗ vết máu, nghiêng đầu nhìn thấy nàng, cau mày đáp: “Đại phu đang ở bên trong xem xét, thương thế có điểm thâm, thượng không biết tình huống như thế nào.”

Hắn không thể đi vào, chỉ có ở bên ngoài chờ.

Đào φ muốn vào đi, Kinh Triệu Doãn tôn biết lẽ từ trong phòng đi ra, đi đến Đào Tĩnh trước mặt không ngừng nói lời cảm tạ, “Đa tạ Đào đại công tử cứu tiểu nữ một mạng.....”

Đào Tĩnh vội vàng xoa tay, đào u biển hoảng duyên khuyết hoạn rút thật Hội Hài an phụ, khai yên tử tử có khỏe không? Có không quá đáng ngại?”

Tôn biết lẽ đem đại phu nói nói một lần: “Mũi tên thượng trên vai, may mà không có thương tổn cập tạng phủ gân mạch, chỉ là mất máu quá nhiều, yêu cầu hảo sinh điều dưỡng mấy ngày. Ít nhiều

Đào đại công tử kịp thời đem tiểu nữ đưa về tới, nếu không hậu quả thật là không dám tưởng tượng..... Thỉnh lại chịu lão phu nhất bái.”

Nói lại muốn hành lễ.

Đào Tĩnh nào dám thừa nhận, vội vàng cúi hấn lên, “Bá phụ mau mời khởi, tôn cô nương cùng với tiểu muội giao hảo, tại hạ cứu nàng chính là theo lý thường hấn là, hưởng chi.....”

Hưởng chi cái gì?

Đào Tĩnh kịp thời dừng phía dưới nói.

Cũng may tôn biết lễ cùng đào X tế hoàn bên để nạp hi đào Ω hai người nói một tiếng, liền đến trong phòng xem xét Tôn Khải Yên trạng hưởng.

Tôn biết lễ chân chừ thật lâu sau, hỏi: “Lão phu nghe người ta nói..... Nay mũi tên là Nghi Dương công chúa cùng định lẳng hầu chi nữ sở bắn?”

Đào Tĩnh không nghĩ lừa gạt, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hấn tận mắt nhìn thấy, gì ảnh ngọc cầm trong tay trường cung, nhắm ngay Tôn Khải Yên phương hướng vọt tới. Đang lúc hấn tưởng ngăn cản khi đã chậm, trơ mắt mà nhìn Tôn Khải Yên trung mũi tên ngã xuống đất.

Xong việc gì ảnh ngọc cái không thừa nhận chính mình việc làm, chỉ nói là muốn bắn Tôn Khải Yên bên cạnh con thỏ, thất thủ mới bắn trúng nàng.

Nhưng mà hấn lúc ấy xem đến rõ ràng, kia con thỏ khoảng cách Tôn Khải Yên có vài chục bước xa, nàng từ trước đến nay bắn thuật tinh chuẩn, như thế nào bắn thiên nhiều như vậy?

Tôn biết lễ sau khi nghe xong lại tức lại bực: “Này..... Tại sao lại như vậy!”

Hắn còn không biết gì ảnh ngọc là cố ý vì này, nếu là đã biết, không biết có thể hay không càng thêm tức giận?

Đào Tĩnh âm thầm trầm trầm mắt, không biết gì ảnh ngọc cùng Tôn Khải Yên chi gian từng có cái gì ăn tết, nhưng mà tổn hại người tánh mạng, tùy ý đả thương người, thật sự là có chút quá mức.

*

Bên kia Giang Hành vừa lúc đuổi tới ngọc hợp trong viện, Nghi Dương công chúa cùng Ân Tuế Tình ở chính đường uống trà, nghe hạ nhân nói hắn tới, vội gọi người dọn chỗ thêm trà.

Giang Hành đi nhanh bước vào ngạch cửa, không nhiều lắm hàn huyền, “Ảnh ngọc đâu? Làm nàng ra tới.”

Nghi Dương công chúa khó hiểu hắn vì sao như thế tức giận, xụ mặt không có biểu tình, đã có hỏi lâu chưa từng thấy hắn như vậy. Muốn đặt câu hỏi, nhưng nhìn nhìn vẻ mặt của hắn, liền làm người đi thỉnh gì ảnh ngọc lại đây.

Không bao lâu gì ảnh ngọc tiến đến, nghe nha hoàn nói là Giang Hành tìm nàng, bưng khuôn mặt nhỏ cung kính hỏi: “Cửu cửu tìm ta chuyện gì?”

Giọng nói đem lạc, chỉ thấy Giang Hành mặt vô biểu tình, đỉnh mày ép tới cực thấp, tức khắc trong lòng có chút hoảng.

Nàng luôn luôn sợ hãi cái này cửu cửu, bình thường hắn bất động giận khi đã cực có nguy hiểm, hiện nay rõ ràng sinh khí, càng thêm làm nàng sợ hãi.

Giang Hành hướng nàng xem ra, “Ta hỏi ngươi, vậy sẵn đại tái chưa kết thúc, ngươi vì sao sớm như vậy liền trở về?”

Như vậy vừa nói, Nghi Dương công chúa cũng có chút tò mò, mới vừa rồi nàng ở cùng Ân Tuế Tình nói chuyện riêng tư, không có đối

nàng để bụng. Lúc này Giang Hành hỏi, mới cảm thấy nơi nào không ổn.

Gì ảnh ngọc sắc mặt hơi đổi, “Ta..... Ta cảm thấy không thú vị, liền về trước tới.”

Giang Hành không nói chuyện, ngược lại cười cười, nhưng mà này cười ở gì ảnh ngọc trong mắt càng thêm đáng sợ, nàng tức khắc một sợ.

“Kia Kinh Triệu Doãn tôn biết lễ nữ nhi bị thương, lại là sao lại thế này?”

☆, chương 45 bồi tội

Âm lạc, Nghi Dương công chúa cả kinh, theo bản năng nhìn về phía gì ảnh ngọc.

Nữ nhi là cái gì tính cách, nàng lại rõ ràng bắt quá, trời sinh bá vương tính tình, lỗ mãng lên ai đều mặc kệ, vô cùng có khả năng làm ra thương tổn người sự.

Gì ảnh ngọc đầu tiên là cứng đờ, ngay sau đó minh bạch Giang Hành khả năng nghe nói cái gì, giấu diếm nữa cũng vô dụng, vì thế liền hào phóng mà thừa nhận: “Là ta bắn thương. Nhưng ta nguyên bản chỉ nghĩ bắn nàng bên cạnh kia con thỏ, không lắm thất thủ mới bắn trúng nàng, nói đến cũng là nàng xui xẻo, ai kêu nàng muốn xuất hiện ở nơi đó đâu?”

“Hồ nháo!”

Này thanh trách cứ xuất từ Nghi Dương công chúa trong miệng, nàng tức giận nữ nhi không bắt người mệnh đương hỏi sự, thế nhưng nói được như thế nhẹ nhàng băng quơ. Cổ tình còn một bộ không biết cái gọi là bộ dáng, càng thêm giáo nàng thất vọng.

Nghi Dương công chúa đột nhiên một phách bàn máy, đem gì ảnh ngọc dư lại nói đồ hỏi trong bụng.

Gì ảnh ngọc nhìn về phía Nghi Dương công chúa, không bằng vừa rồi đối mặt Giang Hành khi như vậy phạm sợ, ngữ khí cũng cường ngạnh không ít, “Mẹ, nàng chỉ bị điểm tiểu thương, ngài vì sao phải tức giận như vậy?”

Thục không biết lời này càng làm cho Nghi Dương công chúa sinh khí: “Tiểu thương liền không phải bị thương? Người bản bị thương nhân gia, nhưng có đối nhân gia nói một tiếng khiếm? Chẳng lẽ liền như vậy đã trở lại? Ai dạy người như vậy không biết lễ nghĩa!”

Gì ảnh ngọc xử tại tại chỗ, đúng lý hợp tình mà phản bác câu: “Ta lại không phải cố ý, ta không có sai, làm cái gì cùng nàng xin lỗi?”

Gàn bướng hồ đồ.

Này thái độ nhưng đem Nghi Dương công chúa tức giận đến không nhẹ, “Người..... Phản người!”

Cũng không biết sao lại thế này, cô nương này sinh ra liền cùng nàng không giống nhau, ngang ngược vô lý, bá đạo hoành hành. Rõ ràng khi còn nhỏ là cùng đào σ hoàng ngọc hoàn giáo, tứ thư ngũ kinh cũng không thiếu giáo, cố tình liền trưởng thành này phó tính cách, đến tốt cùng là nơi nào ra sai làm?

Nghi Dương công chúa dựa trang hoa gối dựa, đau đầu mà xoa xoa giữa mày, ngực kịch liệt phập phồng, hiển nhiên tức giận chưa tiêu.

Vẫn luôn trầm mặc Giang Hành đứng lên, hấn vóc người cao, lại vừa lúc che ở hạm phía trước cửa sổ, trong phòng tức khắc đen tối không ít, ánh sáng đều bị hấn che ở phía sau. Từ đâu ảnh ngọc góc độ nhìn lại, hấn khuôn mặt mơ hồ không rõ, chung quanh mạ một vòng viền vàng, cả người cho người ta một loại vô hình áp lực, hấn còn không có mở miệng, liền làm gì ảnh ngọc trong lòng nháy dưng.

Giang Hành đầu tiên là trấn an Nghi Dương công chúa hai câu, quay đầu nhìn về phía gì ảnh ngọc, quả nhiên là trưởng bối răn dạy tiểu bối nghiêm khắc miệng lưỡi: “Người mới vừa nói không phải cố ý, vì

sao có cảm kích giả nói cho bốn vương, người là cố ý bắn về phía tôn biết lễ chi nữ?”

Gì ảnh ngọc sợ nhất hấn, vừa rồi bá đạo khí thế tức khắc yếu đi không ít, nhưng vẫn là cự không thừa nhận: “Ai cùng cứu cứu nói? Ta là tưởng bắn con thỏ.....”

Giang Hành đánh gãy nàng lời nói: “Là Đào Tĩnh tận mắt nhìn thấy, người cùng đào l kê rữ phải đến hoãn mang chẳng lẽ hấn sẽ vì này oan uổng người sao?”

Nghe được nhà mình hai đứa nhỏ bị đề danh, Ân Tuế Tình cũng ngồi không yên, quay đầu nhìn nhìn Nghi Dương công chúa, lại nhìn nhìn gì ảnh ngọc, “Tĩnh nhi cũng ở..... Này, đây là.....”

Rốt cuộc gì ảnh ngọc không phải nàng hài tử, việc này nàng không hảo xen mồm cái gì, từ đầu tới đuôi đều ở một bên nghe. Chỉ là không nghĩ tới Đào Tĩnh cũng ở đây, một trận kinh ngạc.

Nghe được nàng khả năng không phải thất thủ, mà là cố ý bắn đã thương người gia, Nghi Dương công chúa mới vừa tiêu đi xuống về điểm này nhi lửa giận giống bị rót điếm du, tự một chút lại nhảy lên, “Người còn cố ý bắn đã thương người gia? Người, người có phải hay không trường năng lực? Cho rằng ta cùng người a cha sẽ không trừng phạt người?”

Gì ảnh ngọc chết sống không thừa nhận: “Ta mới không có kia phân nhân tâm cố ý bắn thương nàng, nàng nơi nào có thể vào được ta mắt? Nàng không xứng!”

Nghi Dương công chúa ngồi trở lại trên giường, đại để không nghĩ tới thế nhưng dạy ra tới như vậy nữ nhi.

Mặc dù nàng thật là thất thủ, nàng thái độ cũng làm Nghi Dương công chúa hoàn toàn thất vọng. Không đi theo người xin lỗi cũng liền thôi, còn bởi vì thân phận coi rẻ người khác..... Nàng cũng không nghĩ, liền tính Tôn Khải Yên mẫu thân bên kia là thương gia, nàng

phụ thân rốt cuộc vẫn là chính tam phẩm thượng giai Kinh Triệu Doãn.

Giang Hành không hề dự triệu hỏi Nghi Dương công chúa: “Bổn vương nhớ rõ, ảnh ngọc bắn thuật là định lẳng hầu một tay sờ giáo?”

Nghi Dương công chúa có chút không rõ nguyên do, nhưng vẫn là đúng sự thật đáp: “Đúng là, hầu gia từ nàng 6 tuổi khi liền tay cầm tay mà giáo nàng, hiện giờ hai người vẫn thường xuyên tỷ thí.”

Kia là được, Giang Hành cười, “Nghe nói định lẳng hầu bắn thuật tinh vi, nãi Đại Tấn đệ nhất nhân, nghĩ đến ảnh ngọc chính xác cũng sẽ không kém.”

Một bên gì ảnh ngọc cả người run lên, thấp thỏm lo âu mà nhìn về phía Giang Hành.

Nghi Dương công chúa khó hiểu hẳn vì sao xả đến này phía trên, một vách tường nghi hoặc một vách tường trả lời: “Thật là không kém, trăm bước trong vòng ít có lệch lạc.”

Nha hoàn chuyển đến ghé bàn, hẳn ngồi ở mặt trên, khuỷu tay đáp ở hai bên trên tay vịn, giao điệp trong người trước, tư thái thanh nhàn, “Một khi đã như vậy, kia con thả khoảng cách tôn biết lễ chi nữ có vài chục bước xa, lúc ấy ảnh ngọc là ra cái gì trạng huống, mới có thể bắn thiên đến Tôn Khải Yên trên người?”

Nghi Dương công chúa rốt cuộc đã hiểu, nàng nhìn về phía gì ảnh ngọc: “Người cứu cứu nói chính là thật sự?”

Gì ảnh ngọc không hé răng.

Nghi Dương công chúa đã là đối nàng thất vọng tột đỉnh, làm bên người đại nha hoàn đi dò hỏi lúc ấy ở đây người, không hỏi khác, chỉ hỏi kia con thả cùng Tôn Khải Yên chi gian khoảng cách.

Không bao lâu, nha hoàn trở về bẩm báo, lúc ấy ở đây người có Lý thái phó cháu gái cùng Định Quốc Công phủ Bát cô nương, các nàng bên người nha hoàn đều nói kia con thỏ khoảng cách Tôn Khải Yên có mười mấy hai mươi bước, cách xa nhau khá xa.

“Ảnh ngọc, người còn có gì nói?” Nghi Dương công chúa ngược lại bình tĩnh lại, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Gì ảnh ngọc không có gì có không nhận, sự tình tới rồi này nông nổi, nàng tưởng không thừa nhận đều không được, “Đúng vậy, ta chính là cố ý bắn thương nàng. Làm sao vậy? Ta chính là xem nàng không vừa mắt!”

Cùng với nàng thanh âm cùng rơi xuống, còn có cái vang dội bàn tay thanh.

Nghi Dương công chúa giơ tay, cả người giận không thể át mà run rẩy, hận không thể như vậy đem nàng đánh tỉnh: “Người nhưng có nghĩ tới, tôn cô nương nếu là ra cái gì tốt xấu, kia chính là một cái mạng người!”

Đương kim thể đạo chú trọng đạo đức hình pháp, giết người thì đền mạng, đặc biệt Hoàng Thượng lại là cái công tư phân minh người, đến lúc đó nàng cho rằng chính mình có thể toàn thân mà lui sao? Mặc dù Nghi Dương công chúa có tâm bảo nàng, chỉ sợ cũng bất lực!

Gì ảnh ngọc bụm mặt không nói một lời, gắt gao cắn môi dưới.

Nghi Dương công chúa không được xía vào nói: “Người theo ta đi theo Kinh Triệu Doãn thiên kim xin lỗi.”

Nàng bước chân bất động, cố chấp nói: “Ta không đi.”

Liên tính nàng là vô tình đã thương người, cũng đến đi theo tôn biết lẽ một nhà xin lỗi, huống chi nàng vẫn là cố ý? Nghi Dương công chúa đối tôn gia hoài áy náy, nói cái gì cũng đến đem nàng mang đi, “Người nếu là không đi, ta liền đem người giao cho người cứu cứu

xử trí, quốc pháp cùng gia pháp, người hẳn là biết cái nào càng nghiêm trọng?”

Có ý định đả thương người, chuyện này vô luận gác ở đâu, đều là muốn bị phạt.

Nếu là Giang Hành đem nàng giao cho quan phủ làm sao bây giờ? Gì ảnh ngọc có chút hoảng, nàng nguyên bản liền y vào chính mình có mẹ chống lưng, tổ mẫu lại là đương kim Hoàng Hậu mới dám như vậy làm càn, không nghĩ tới mẹ ruột không giúp nàng, cứu cứu càng là thiết diện vô tư, nàng về điểm này nhi cảm giác về sự ưu việt hoàn toàn không có.

*

Mà chá cô viện, đào φ ở Tôn Khải Yên trong phòng quan tâm nàng thương thế.

Lưu thị đau lòng khuê nữ bị thương, giơ khăn ở một bên không được lau nước mắt, tự trách vô cùng, “Sớm biết rằng liền không cho người đi kia cái gì vậy sẵn thi đấu..... Như thế rất tốt, còn rơi xuống thương, vạn nhất ngày sau rơi xuống bệnh gì nhưng như thế nào cho phải.....”

Tôn Khải Yên nằm trên giường, trên vai mới thương quá được, triển một vòng luyện không, chính từ nha hoàn hầu hạ mặc quần áo, nghe được lời này suy yếu mà cười, “Mẹ nói cái gì đâu, đại phu cũng nói không quan trọng, ta tu dưỡng mấy ngày thì tốt rồi, ngài đừng lại khóc.”

Nàng sắc mặt suy yếu, cười rộ lên tựa như nước trong phù dung giống nhau, thanh lệ xuất trần. Đáng tiếc môi sắc tái nhợt, nói chuyện rất có chút hữu khí vô lực.

Đào Y hữu quyết lánh ném đắc dung chén thuốc, ngồi ở sụp duyên: “Bá mẫu là quan tâm người..... Người nếu là không nghĩ làm bá mẫu khổ sở, liền mau chút dưỡng hảo thương. Tới, đem dưỡng ăn.”

Lưu thị gật đầu xưng là, đối bọn họ hai huynh muội phi thường cảm kích, thật là không biết nói cái gì hảo, “Đúng là õ sưa đương mô người mau chút đem thương dưỡng hảo, ta liền yên tâm.....” Nói nhìn về phía đào ƒ lại là liên tiếp thanh nói lời cảm tạ, “Lúc này ít nhiều Đào đại công tử cứu tiểu nữ một mạng, nếu bằng không, tiểu nữ.....”

Mắt thấy nàng lại muốn khóc, đào Ʃ hạ Ƨ 卜 ai hài rút dịch thêm thêm áp một bộ lòng nhiệt tình, quả quyết sẽ không ngồi yên không nhìn đến, hướng chi người này là tôn cô nương, bá mẫu cũng đừng lại tạ hấn, đây là hấn nên làm.”

Lời này ý tứ trong lời nói, người khác nghe không rõ, nhưng Tôn Khải Yên xác thật đã hiểu. Nhất thời hai má đỏ lên, cuối cùng có chút điểm huyết sắc.

Thật vất vả đem Lưu thị hồng trụ, nàng thấy Tôn Khải Yên ăn xong được sau, không bằng mới vừa đưa về tới như vậy suy yếu, cuối cùng là bỏ xuống trong lòng cục đá. Nàng muốn cho Tôn Khải Yên nghỉ ngơi nhiều một lát, liền đứng dậy nói: “Đại phu nói người muốn nghỉ ngơi nhiều, đã nhiều ngày đừng tùy ý đi lại. Mẹ về trước phòng đi, người ngủ một lát, bữa tối khi lại đến xem người.”

Tôn Khải Yên cười cười, săn sóc nói: “Mẹ cùng a cha cùng nhau trở về đi, ta không có việc gì. Làm kêu kêu lại bồi ta trò chuyện, ngài đừng lo lắng.”

Lưu thị lúc đi nhìn nhiều nàng hai mắt, lúc này mới ra nhà ở.

Nói vậy Đào Tĩnh còn ở trong viện, Lưu thị nói lời cảm tạ thanh âm vẫn luôn truyền tới trong phòng, nghe được Tôn Khải Yên yên lặng rũ xuống lông mi, bên tai hơi hơi phấp phồng.

Đào πξ hi mà, “May mắn ta đại ca ra cửa kịp thời, nếu không nếu là người khác cứu người, kia nhưng làm sao bây giờ?”

Tôn Khải Yên giận nàng liếc mắt một cái, nếu không phải bả vai không khỏe, thật muốn đuổi tay che lại nàng miệng, “Đừng nói hươu

nói vượn.”

Biết nàng thẹn thùng, đào P thẹn hoan thí linh あ

Nghĩ đến Viên thanh bầm báo tình huống, tức khắc kéo xuống mặt tới, nói lên đứng đắn sự: “Người lời nói thật cùng ta nói, có phải hay không gì ảnh ngọc cố ý bán thương người?”

Tôn Khải Yên hơi giật mình, “Người..... Người nghe ai nói?”

“Người không quan tâm ta nghe ai nói.” Đào v bên người nàng ngồi ngồi, vẻ mặt nghiêm túc, “Người chỉ cần nói cho ta, là còn có phải hay không?”

Tôn Khải Yên ra trong chốc lát thần, hồi tưởng lúc ấy ở khu vực sân bắn trung tình huống.

Nàng chính ngồi trên lưng ngựa, gì ảnh ngọc không biết từ cái gì phương hướng vọt lại đây, không khỏi phân trần mà cử mũi tên đối với nàng. Nàng chưa tới kịp phản ứng, kia cắt đã thẳng tắp triều nàng bắn lại đây, nàng lúc ấy thấy được rõ ràng, gì ảnh ngọc xác thật là cố ý nhắm chuẩn nàng. Ánh mắt kia chán ghét, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Tôn Khải Yên nói: “Đúng vậy.”

Vì thế liền đem lúc ấy trường hợp cùng đào Ω từ tuyến mút lương nghe được đào ε hỏa liên tục.

“Bản tính khó dời!” Đào ɣ hoàng trộm tô bào hoá hy a

*

Đào ε thất khiết phiên tranh trộm con đối tỵ, thông cảm nàng thân thể không khoẻ, không nghĩ mệt nàng, liền làm nàng nghỉ ngơi, chính mình chuẩn bị rời đi.

Chưa tránh ra, đi theo Tôn Khải Yên cùng nhau thượng khu vực săn bắn nha hoàn liền vào được, biểu tình rất là cổ quái: “Cô nương, quận chúa..... Nghi Dương công chúa tới, còn mang theo gì ảnh ngọc..... Đang ở nhà chính cùng lão gia phu nhân bồi tội đâu.”

Gì ảnh ngọc cũng tới?

Đào nhện không được cười lạnh thanh, đảo thật là hiếm lạ. Y theo nàng tính tình quả quyết sẽ không chủ động tiến đến, nhất định là bị Nghi Dương công chúa buộc tội.

“Xin lỗi có tác dụng gì, người đã bị thương? Nàng còn có thể lại bắn chính mình một mũi tên không thành?”

Đào nhện không được châm chọc mỉa mai, nàng ngược lại không nghĩ đi rồi, làm kia nha hoàn đi lặng lẽ hỏi thăm bọn họ đều nói gì đó.

Mới vừa rồi Giang Hành nói đi ngọc hợp viện, không biết hẳn cùng Nghi Dương công chúa nói gì đó, hay không điều tra rõ ràng chân tướng?

Kia nha hoàn đi mà quay lại, càng thêm kinh ngạc, “Nghe Nghi Dương công chúa ý tứ, giống như còn sẽ làm gì ảnh ngọc tới cấp cô nương bồi tội.....”

Tôn Khải Yên ngồi ở trên giường, nghe thế câu nói không có gì phản ứng.

Đào ξ⁽¹⁰⁾(14) hoảng Γ “Vậy chờ nàng tới, ta đảo muốn nhìn một chút nàng như thế nào nhận lỗi.”

☆, chương 46 hồi trình

Không bao lâu, Lang Vũ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là Nghi Dương công chúa huề gì ảnh ngọc cùng lại đây.

Lưu thị ở phía trước dẫn đường, mặt lộ vẻ sợ hãi chi sắc, đương nghe nói Nghi Dương công chúa tự mình tới cửa bồi tội khi, nàng so hiện tại còn muốn khiếp sợ.

“Mới vừa rồi đã thỉnh đại phu xem qua, đơn giản không có gì trở ngại, còn muốn làm phiền công chúa tự mình đi một chuyến.....” Lưu thị thụ sủng nhược kinh, nàng cho rằng công chúa thân phận cao quý, tất nhiên coi thường nàng như vậy xuất thân, không nghĩ tới công chúa như thế bình dị gần gũi, thông tình đạt lý.

Nghi Dương công chúa một mặt đi một mặt nói: “Phu nhân nói quá lời, là tiểu nữ dạy dỗ vô phương, ngộ thương rồi lệnh ái, ta lại há có thể chẳng quan tâm?”

Nói nhìn mắt gì ảnh ngọc liếc mắt một cái, nàng từ tiến chá cô viện bắt đầu liền vẫn luôn không nói một lời, rõ ràng không nghĩ nhận sai.

Đãi Lưu thị tiến lên đẩy ra lãng hoa môn khi, Nghi Dương công chúa thấp giọng nói câu: “Người đã quên ta ở trong phòng nói qua cái gì?”

Gì ảnh ngọc ngẩng đầu, đón nhận nàng tầm mắt.

Nàng đương nhiên nhớ rõ, nếu là nàng không nghe lời, nàng liền đem nàng giao cho cữu cữu.

Cữu cữu thủ đoạn đều là dùng ở quân doanh những cái đó tháo hán tử trên người, có thể cùng nàng so sao?

Gì ảnh ngọc cầm gươm bất bình, lại không hề chống cự năng lực. Nàng đi theo Nghi Dương công chúa cùng vào nhà, vòng qua một đạo phù điêu triền chi mai văn tử đàn chiết bình, chỉ thấy trên giường trừ bỏ Tôn Khải Yên ở ngoài, còn có đào A

Nàng tức khắc cứng đờ, sắc mặt trở nên khó coi lên.

Nghi Dương công chúa tiến lên hỏi hỏi Tôn Khải Yên thương thế, biết được nàng cũng không lo ngại sau mới yên tâm, “Hảo cô

nương, nghỉ ngơi nhiều mấy ngày liền không có việc gì, lần này làm người chịu ủy khuất.”

Tôn Khải Yên lắc lắc đầu, đứng dậy dục xuống giường hành lễ, “Đa tạ công chúa quan tâm..... Khải yên có tài đức gì, có thể được công chúa.....”

Nàng có thương tích trong người, nơi nào có thể hành như thế đại lễ. Nghi Dương công chúa vội đỡ lấy nàng, làm nàng ở trên giường ngồi định rồi, “Mau đừng nhúc nhích, người chỉ cần nghe đó là.”

Dứt lời quay đầu nhìn về phía gì ảnh ngọc, triều nàng vẫy vẫy tay, “Ảnh ngọc, lại đây.”

Gì ảnh ngọc thật vất vả hạ định quyết tâm, ở nhìn đến đào k tí hành 7 diêu, không muốn làm nàng nhìn đến chính mình như thế chật vật một mặt. Nàng cắn chặt răng, ngừng ở Tôn Khải Yên đầu giường hai bước xa, lại cái gì cũng chưa nói.

Đào u liễu biển lục soát sao chủ tới khi liền thối lui đến một bên, hiện nay đang ngồi ở bên cửa sổ đoản trên giường, dù bận vẫn ung dung mà nhìn nàng.

Gì ảnh ngọc tâm cao khí ngạo, đời này cũng chưa cho ai nói tạ tội, huống chi người này vẫn là nàng xưa nay khinh thường Tôn Khải Yên, nàng càng thêm không muốn. Nhìn trên giường người, nàng càng xem càng cảm thấy chán ghét, cuối cùng quay đầu đi, không thấy được Nghi Dương công chúa đã mặt trầm xuống tới.

Nghi Dương công chúa nghiêm khắc vài phần: “Ảnh ngọc!”

Gì ảnh ngọc không tình nguyện mà quay lại tầm mắt, trên má sưng vù chưa biến mất, trong mắt dần dần ngưng tụ lại bọt nước, “Me.....”

Nàng có từng chịu quá loại này ủy khuất? Từ nhỏ đến lớn, nàng không có ai quá bàn tay, càng không có bị lớn tiếng mắng chửi quá, hôm nay liền tiếp hai tao, sớm đã không chịu nổi.

Nghi Dương công chúa tuy rằng đau lòng, nhưng sắc mặt không thay đổi: “Người hiện tại không phải nên cùng ta nói chuyện.”

Sự có lớn nhỏ chi phân, trước kia gì ảnh ngọc như thế nào hồ nháo, nàng đều mở to liếc mắt một cái bẻ liếc mắt một cái, mặc cho nàng đi. Nhưng mà lần này lại không thể, nàng tổn hại mạng người, hạ như vậy trọng tay, nếu là không nghiêm thêm quản giáo, ngày sau như thế nào được?

Gì ảnh ngọc đốn giác tứ cố vô thân, chưa bao giờ từng có ủy khuất phiếm để bụng đầu, nàng đi đến Tôn Khải Yên trước mặt, rử mi mắt.

Đôi tay ở trong tay áo gắt gao nắm hợp lại, nàng cắn răng nói: “Là ta không nên, ở khu vực săn bắn bắn thương người..... Thực xin lỗi, thỉnh người không so đo hiềm khích trước đây, tha thứ ta lần này.”

Tôn Khải Yên dựa vào la nhân dẫn gói thượng, nhìn nàng thật lâu sau, ít khi mới nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

Không có đáp lại, không có khách sáo, một cái ân chỉ đại biểu nàng nghe được.

Gì ảnh ngọc nhịn không được trợn mắt giận nhìn, cảm thấy chính mình dường như bị người đánh cái bàn tay, ngạnh sinh sinh mà vũ nhục.

Nghi Dương công chúa lại không tưởng nhiều như vậy, nếu Tôn Khải Yên gật đầu, kia đó là tha thứ gì ảnh ngọc, nàng vui sướng mà vỗ vỗ hai người tay, “Như vậy thật tốt, tục ngữ nói đến hảo, không đánh không quen nhau. Các người hai cái tuổi giống nhau đại, nói không chừng ngày sau còn có thể trở thành hảo tỷ muội đâu.”

Tôn Khải Yên chỉ cười không nói, gì ảnh ngọc vẻ mặt oán giận.

Chỉ có hai người bọn nàng trong lòng rõ ràng, các nàng vĩnh viễn đều không thể trở thành hảo tỷ muội.

*

Đãi Nghi Dương công chúa rời đi sau, đào ϕ câu quái cổ nao thật Hội Hải bia mục côn thương võ phình 卜 chơi tuấn

Tôn Khải Yên thay đổi cái dáng ngồi, nàng hành động không tiện, làm cái gì đều đến nha hoàn đỡ, nghe vậy nhấp nhấp nói: “Gì nói chuyện gì thư không thoải mái, chỉ cần nàng ngày sau đừng lại tìm ta phiền toái, ta liền thấy đủ.”

Đối với loại người này, không thể trêu vào chẳng lẽ còn trốn không nổi sao?

Đào θ giường châu châu hiền, Tôn Khải Yên lựa chọn một sự nhịn chín sự lành, nhưng gì ảnh ngọc chưa chắc sẽ làm như vậy, nàng về sau còn sẽ làm càng quá mức sự, so hôm nay quá mức đến nhiều.

Đào α y thân một hồi, sẽ không lại làm nàng chịu đồng dạng khổ, “Về sau người lại ra cửa liền cùng ta nói, ta bồi người một khối đi ra ngoài, ta cũng không tin ai còn có thể lại khi dễ đến người trên đầu.”

Tôn Khải Yên cuối cùng cười, lại liên lụy đến trên vai miệng vết thương, vội vàng liếm đi ý cười, banh khởi khóe miệng, “Người có thể như thế nào làm?”

Những lời này không thể nghi ngờ nhắc nhở đào Γ nàng cần thiết từ giờ trở đi xuống tay chuẩn bị, nên như thế nào ứng phó gì ảnh ngọc?

Khoảng cách nàng muốn hại chết tướng quân còn có nửa tháng, tránh cho phát sinh biến cố, nàng gặp thời thời khắc khắc đem tướng quân mang theo trên người. Đến nỗi nàng yếu hại chính mình cùng Tôn Khải Yên còn có một năm rưỡi.....

Từ chá cô viện ra tới sau, nàng dọc theo đường đi đều suy nghĩ vấn đề này.

Thế cho nên trở lại Nhiễm Vân cư cửa, thế nhưng không thấy được đứng ở cửa người.

Đào Tĩnh căn nàng trước mặt, đào kinh ngạc mà kêu một tiếng: “Ca ca?”

Đào Tĩnh không phải không có lo lắng hỏi: “Người mới từ chá cô viện trở về? Tôn cô nương thương thế như thế nào?”

Mới vừa rồi hẳn không tốt ở chá cô viện ở lâu, liền trước cùng tôn biết lẽ cáo từ rời đi. Trở về lúc sau trong đầu tất cả đều là Tôn Khải Yên cả người là huyết bộ dáng, trước sau không thể an tâm, vì thế liền đi vào Nhiễm Vân cư cửa chờ, nhất đẳng chính là nửa canh giờ, cuối cùng đem đào Φ nương tề kê sở

Đào κ chương anh nãi tích “Khải yên tử tử.....”

Nói đến một nửa nhớ tới cái gì, như suy tư gì mà nga một tiếng, cố ý hỏi: “Ca ca mới vừa rồi liền ở trong viện, chẳng lẽ chưa tiến vào nhìn xem tình huống sao?”

Đào Tĩnh nghe ra nàng lời nói bốn cột chi ý, cong cong môi thuận nước đẩy thuyền nói: “Nam nữ có khác, ta có thể nào tiến nàng khuê phòng?”

“Ai nha, ta thế nhưng đã quên tầng này.” Đào ε mục hầu nào duyệt ngưu một đôi con người sáng lấp lánh mà, tinh ranh xảo hoạt, “Kia ca ca là muốn biết Khải yên tử tử thương thế, vẫn là khác cái gì đâu?”

Đào Tĩnh lấy như vậy muội muội không có biện pháp, không thể nề hà mà kêu một tiếng tên nàng: “Kêu kêu.”

Đào Σ huy vũ hạch, liền đem Tôn Khải Yên thương thế, bao gồm sau lại trong phòng phát sinh sự đều nói cho hẳn, liền gì ảnh ngọc tới cấp Tôn Khải Yên bồi tội đều không ngoại lệ.

Sau khi nghe xong, Đào Tĩnh trầm mặc hồi lâu, cảm khái nói: “Ta vẫn luôn đem ảnh ngọc đương muội muội giống nhau, cảm thấy nàng tính cách thẳng thắn chân thành, không ngờ tưởng thế nhưng

như thế ngang ngược vô lễ, không coi ai ra gì.” Hấn lắc lắc đầu, “Thực sự lệnh người lau mắt mà nhìn.”

Đào Σ khôi mỗi sát ban gì ảnh ngọc làm sự tình còn rất nhiều, mỗi một kiện đều làm người đối nàng thất vọng tột đỉnh.

Đời trước nàng tìm thương tổn chính mình cùng Tôn Khải Yên, việc này bị Đào Tĩnh biết sau, hấn quả thực giận không thể át, rút kiếm liền muốn đi Định Lăng Hầu phủ cùng Tôn Khải Yên tính sổ. Nè hà khi đó không có đủ chứng cứ, không thể lấy nàng như thế nào, nàng phía trên lại có Nghi Dương công chúa che chở, liền vẫn luôn không giải quyết được gì.

Mỗi khi nhớ tới việc này, đào P cư nha con hoan thân ủng mạc gặt đời trước tìm không thấy chứng cứ, không thể cho nàng giáo huấn, đời này nói cái gì muốn cho nàng nếm đến nên có giáo huấn.

*

Ngày hôm sau đó là khởi hành hồi Trường An nhật tử.

Tôn Khải Yên trên người có thương tích, đào Φ P nãi dọc theo đường đi miệng vết thương xé rách, liền cùng Ân Tuế Tình nói, trên đường đều đi Tôn phủ trên xe ngựa chiếu cố nàng.

Khó được nữ nhi có này phân tâm tư, bình thường đều là người khác chiếu cố nàng, khi nào có nàng chiếu cố người khác thời điểm? Ân Tuế Tình thực vui mừng, liền đồng ý làm nàng đi.

Tôn phủ xe ngựa rất nhiều, Tôn Khải Yên một mình cưỡi một chiếc, Lưu thị vốn định cùng nữ nhi làm cùng nhau hảo chiếu cố nàng, nếu đào tới, nàng liền không ở nơi này tể, sửa thừa phía trước xe ngựa.

Đào thấy Tôn Khải Yên khí sắc so ngày hôm qua khá hơn nhiều, nhin không được thế nàng cao hứng, “Miệng vết thương của người còn đau không? Hôm nay được thay đổi sao?”

Tôn Khải Yên dựa gối dựa, dưới thân lót thật dày một tầng vải nỉ lông, “Sáng nay làm nha hoàn đổi qua. Miệng vết thương còn có chút đau, chỉ là không bằng ngày hôm qua như vậy lợi hại.”

“Vậy là tốt rồi, sẽ chậm rãi hảo lên.” Đào λ trộm tứ kiêu kỳ trại khu nói mặc ai kéo ra bức màn thường thường nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Trong xe có Bạch Nhụy ngọc trà cùng Tôn Khải Yên bên người nha hoàn, hầu hạ người sự luân không ngừng, nàng liền như vậy cùng Ân Tuế Tình vừa nói mà thôi. Đào o truân ngọc tài súc cùng nàng nói: “Ngày hôm qua ta đại ca hướng ta dò hỏi tình huống của ngươi.”

Tôn Khải Yên mặt đỏ lên, hướng gối dựa rụt rụt, “Ngươi như thế nào trả lời?”

Đào γ tỉnh phật hoảng Ɠ “Ta liền đem tình huống của ngươi đúng sự thật nói cho hắn nha, mặc kệ nói như thế nào, hắn là ngươi ân nhân cứu mạng sao.”

Nói xong tựa hồ nhìn đến cái gì, vươn đầu ra bên ngoài vẫy vẫy tay, lại lần nữa chui tiến vào.

Ân Tuế Tình rất là khó hiểu, “Ngươi ở với ai nói chuyện?”

Đào T nàng quý dị cười, tiếp theo liền nghe xe ngựa ngoài vang lên một tiếng: “Tôn cô nương.”

Là Đào Tĩnh thanh âm.

Đào ı hạ xấp để trước, riêng cùng xa phu nói đi chậm một chút, này đây này chiếc xe ngựa hiện nay đi ở đội ngũ cuối cùng đầu, căn bản sẽ không có người chú ý. Mà trong xe nha hoàn lại phân biệt là nàng hai tâm phúc, tuyệt không sẽ đem việc này nói ra đi, chỉ cần không nói lâu lắm, liền sẽ không có việc gì.

Tôn Khải Yên hơi hơi cứng lại, chột trên mặt đỏ bừng, hung hăng giận đào σ dôi để

Nhưng mà này trong mắt mãi hăm xuân sóng, thật sự không có gì uy lực.

Nàng không nói lời nào, Đào Tĩnh liền cách một đạo màn tiếp tục nói: “Mạo muội chỗ, thỉnh tôn cô nương thứ lỗi. Luật ngôn không có ý khác, chỉ là muốn hỏi một chút tôn cô nương thương thế như thế nào, hôm qua sự ra khẩn cấp, nhiều có đường đột, mong rằng người không cần để ở trong lòng.”

Tôn Khải Yên liễm mắt, ngày hôm qua là hắn đưa nàng trở về, dọc theo đường đi nàng đều thanh tỉnh.

Nàng như thế nào sẽ trách hắn? Nàng vẫn luôn đều thập phần cảm kích nàng.

*

Đào Tĩnh liền cùng nói như vậy, chỉ cùng Ân Tuế Tình nói nói mấy câu liền rời đi, vẫn chưa nói cái gì vượt rào nói.

Cho đến tới rồi Trường An thành, Ân Tuế Tình trên mặt đỏ ửng còn không có mất đi.

Đào   than hỏi   linh  , “Ta đại ca đã đi thật lâu, khai yên tỷ tỷ suy nghĩ cái gì?”

-----oOo-----

Phần 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tôn Khải Yên hoàn hồn, ở nàng trên eo nhẹ nhàng ninh một chút, “Ngày sau không được lại làm loại sự tình này.” Liền tính lần này không bị người phát hiện, ai có thể bảo đảm về sau còn như vậy may mắn?

Đào σ hộc đốt bên cạnh trốn, một bên cười nói: “Nguyên lai Khải Yên tử tử này liền nghĩ lần sau, liền ta cũng chưa nghĩ đến đâu.”

Nha đầu này.

Tôn Khải Yên nói bất quá nàng, đơn giản không để ý tới nàng.

Đào thấy nàng thẹn quá thành giận, mắt trông mong mà thấu đi lên, thông cảm nàng là thương hoạn: “Ta là cùng người nói giống, Khải Yên tử tử thật cùng ta sinh khí lạ? Ta vừa rồi đều nghe đâu, về sau nhất định sẽ chú ý.”

Ân Tuế Tình mím môi, “Vậy người đến đáp ứng ta, cũng đừng ở ca ca người trước mặt nói lung tung.”

Đào ζ tổ khuê hoảng Γ liên tục dựng thẳng lên ngón tay bảo đảm, lại liền nói vài thanh lời hay, mới cuối cùng đem nàng hồng trụ.

Xe ngựa sử nhập phường trung, Tôn phủ xe ngựa đem đào λ đột hào Quốc công phủ, lúc này mới trở về Tôn phủ.

Sở quốc công Ân Như cùng Ân Tuế Tình đã sớm đã trở lại, hiện nay đang ở chính mình trong viện từng người chuẩn bị.

Đào u dụ di gia ở rất nhiều thời gian, là nên trở về đến Đào phủ trung. Liền cùng Ân Tuế Tình thương lượng thời gian, ngày hôm sau thừa xe ngựa trở lại Đào phủ.

☆, chương 47 tỉnh dưỡng

Đào Tĩnh cứu Tôn Khải Yên, một đường ôm nàng trở lại chá cô viện, không biết bị bao nhiêu người nhìn đi. Tôn biết lẽ cùng Lưu thị không nói gì thêm, nhưng nhưng vẫn vì thế sầu lo trung.

Nam nữ thụ thụ bất thân, nữ nhi khuê dự từ đây làm sao bây giờ?

Nhưng mà Đào Tĩnh là nàng ân nhân cứu mạng, bọn họ đối hấn đã là thập phần cảm kích, lại sao hảo lại yêu cầu hấn cái gì?

Đào Tĩnh đã nhìn ra, này đây quyết định từ nhà mình chủ động mở miệng, chọn ngày liền thỉnh bà mỗi đến Tôn phủ một chuyến.

Đào π tân bước vào chính đường, nghe thế câu nói vội đi vào đi, “Ca ca vừa rồi nói cái gì? Người muốn đi Tôn phủ cầu hôn?”

Không nghĩ tới đại ca động tác như vậy mau, đời trước hấn cùng Tôn Khải Yên hôn sự, hấn là ở nửa năm về sau, lần này thế nhưng trước tiên như vậy sớm. Đào Σ huy gốc mạnh li khiết phiến nói ti chơi không biết nàng nghe được sẽ là cái gì phản ứng?

Đào Tĩnh thấy nàng đi đường không xong, duỗi tay đi đỡ nàng, nhin không được nói câu: “Đi chậm một chút, quăng ngã làm sao bây giờ?”

Đào Tĩnh cười ngâm ngâm mà: “Ta này không phải thế ca ca cao hứng sao.”

Quay đầu rút cuộc nhìn đến Đào Lâm Nguyên, mới mấy ngày không thấy, hấn hao gầy không ít, hốc mắt tiếp theo vòng thanh hắc, vừa thấy đó là không nghỉ ngơi tốt. Đào Φ nam σ sức sát tụng Clo 1 “A cha.”

Đào Lâm Nguyên cười ứng, “Việc này từ ta cùng đại ca người chuẩn bị, người cũng đừng nhọc lòng. Người mới từ sơn trang trở về, về trước Trọng Linh Viện nghỉ ngơi nghỉ ngơi đi.”

Đào X sự gật gật đầu, việc này xác thật không nên nàng nhọc lòng, vì thế liền cùng nha hoàn đồng loạt trở về Trọng Linh Viện.

Nàng không ở mấy ngày nay, trong viện nha hoàn đem nhà ở thu thập đến thập phần sạch sẽ, nhìn thấy nàng trở về rất là tưởng niệm.

Tuy rằng vị này tiểu tổ tông là có thể làm âm ỉ điếm, còn thích trêu chọc người, nhưng Trọng Linh Viện nếu là không có nàng, cũng thật an tĩnh đến kỳ cục.

*

Mấy ngày nay đào κ bồi H = cư thăm xem Tôn Khải Yên, thế cho nên Lưu thị đối nàng nhiệt tình vô cùng, quả thực đương nửa cái nữ nhi tới đối đãi.

Lưu thị thường thường ở đào γ bề cao xuyên trạm phó mộ sao Γ tuần tú lịch sự, khí độ bất phàm, hiệp can nghĩa đảm.....

Nghe được đào γ tần ngại hành L cũng hồi. Nàng thừa nhận nhà mình đại ca thực hảo, nhưng còn không có nghe người ta như vậy khen quá hẳn, đều thế hẳn mặt đỏ.

Khó có thể tưởng tượng đương Lưu thị biết được Đào Tĩnh muốn tới Tôn phủ cầu hôn tin tức sau, nên là cỡ nào cao hứng. Đào σ khi bơm Hoàn li đông nhóm, đãi có một ngày nàng ở Tôn Khải Yên khuê phòng trung, đang ở đi theo học thêu tước điều rùng trúc khi, Tôn Khải Yên bên người nha hoàn cây củ từ nhập phòng, vẻ mặt ngạc nhiên, bám vào Tôn Khải Yên trong tai nói nhỏ hai câu.

Nói xong, Tôn Khải Yên hoảng sợ, một châm đâm vào lòng bàn tay trung, cầm lòng không đậu hít một hơi.

Đào Φ thỏa bàn phạt chỉ cười không nói.

Nàng đương nhiên biết sao lại thế này, sáng nay ra cửa khi đại ca còn ở bận rộn, chỉ chờ bà mồi đến đông đủ liền đi Tôn phủ cầu hôn.

Tôn Khải Yên cúi đầu nhấp đi đầu ngón tay thượng huyết châu, thấy nàng ở cười trộm, thoáng chốc hiểu được sao lại thế này, mặt bỗng dựng thiêu đỏ, “Kêu kêu, người, người có phải hay không sáng sớm sẽ biết?”

Đào Ψ bặt kén thân tức phun màn tươi cười vô tội, nhưng trong mắt giảo hoạt như thế nào đều giấu không được, “Khải yên tử tử đừng trách ta, là đại ca không cho ta nói. Hấn lo lắng ta theo như người nói, vạn nhất người trước thời gian cự tuyệt làm sao bây giờ?” Cuối cùng một đống, cố ý chế nhạo nàng, “Đại ca thật là buồn lo vô có, ta xem bá mẫu đối hấn vừa lòng thật sự, như thế nào sẽ cự tuyệt hấn đâu? Nói nữa, người cũng luyến tiếc.....”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Tôn Khải Yên ninh một chút eo.

“Mau đừng nói hươu nói vượn!”

Đào Ƴ nói nàng da mặt tử mỏng, cười hắc hắc không hề đậu nàng, “Kia chúng ta chờ phía trước tin tức là được.”

Tôn Khải Yên không nói lời nào, trên mặt có càng ngày càng hồng xu thế.

Chỉ cần tưởng tượng đến Đào Tĩnh ở chính đường cầu hôn, cùng nàng cha mẹ nói lên ngày sau hôn sự, nói lên nàng..... Nàng then thùng mà rũ xuống lông mi, dứt khoát không giáo đào π ngụ, “Ta hôm nay..... Người, người đi về trước đi. Kêu kêu, ta ngày khác lại dạy người thêu tước điều rùng trúc.”

Dứt lời làm nha hoàn đỡ nàng nằm hồi trong chăn, cả người đều rụt đi vào, không nói chuyện nữa.

Đào ân một ân, ý cười doanh doanh mà đứng lên, “Ta đây đi rồi nga?”

Tôn Khải Yên không nhúc nhích.

Nàng lại bổ thượng một câu, “Khải yên tử tử cái này phản ứng, có phải hay không không muốn gả cho ta đại ca, muốn hay không ta trở về nói với hắn nói?”

Vừa dứt lời, quả thấy Tôn Khải Yên trở mình, gương mặt thiêu hồng, một đôi thủy mắt mãn hàm giận dữ: “Kêu kêu, không được ở trước mặt hắn nói bậy.”

Đào φ sôn ác địch khó giáp rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, “Đã biết đã biết, Khải yên tử tử yên tâm, ta cái gì đều sẽ không nói.”

Ngôn xong cùng nàng cáo từ rời đi, Đào Tĩnh cùng Đào Lâm Nguyên còn ở chính đường, nàng không hảo quá đi, liền trực tiếp cưỡi trong phủ xe ngựa trở về.

*

Mãi cho đến buổi trưa thập phần, Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh mới từ Tôn phủ trở về.

Đào φ ở dùng bữa, nghe vậy vội buông chén đĩa, móc ra Quyên Mạt xoa xoa miệng liền hướng chính đường đi. Chưa kịp trước mặt, liền gấp không chờ nổi hỏi: “Ca ca thế nào?”

Đào Tĩnh đang ở cùng Đào Lâm Nguyên thương nghị, thấy nàng lỗ mãng hấp tấp mà tới, rất có vài phần bất đắc dĩ: “Người như thế nào nhìn so với ta còn cấp?”

Đào ψ xa tự giác mà tìm trượng ghé dựa ngò xuống, uống một ngụm nha hoàn đệ đi lên trà nóng, “Ta này không phải quan tâm người sao.”

Đào Tĩnh không có điều nàng ăn uống, đúng sự thật nói cho nàng: “Tôn phủ đã đồng ý, hỏi qua sinh thần bát tự lúc sau, ngày khác liền có thể đi trong phủ hạ sính.”

Việc hôn nhân này không hề nghi ngờ, tiến hành đến thập phần thuận lợi.

Ngẫm lại cũng là, ngày đó Đào Tĩnh ôm Tôn Khải Yên trở về, liền tính là vì cứu người, cũng đổi nàng thanh danh có điều ảnh hưởng. Hơn nữa tôn gia đối hẳn đầy cõi lòng cảm ơn, cơ hồ không hai lời mà liền đem nữ nhi đính hôn cho hẳn. Đặc biệt Lưu thị vui mừng khôn xiết, thu xếp muốn lưu hai người bọn họ một đạo dùng cơm trưa, sau bị Đào Tĩnh chối từ, lúc này mới về đến nhà tới.

Đào η đường đông tưới dất mi mắt cong cong: “Chúc mừng đại ca, ta liền phải có đại tẩu lạp.”

Nàng đứng lên, chạy đến Đào Tĩnh trước mặt làm vái chào, hoạt bát linh hoạt.

Chuyện lớn như vậy như thế nào có thể không cùng Ân Tuế Tình nói, nàng cơ hồ lập tức liền nghĩ đến Sở Quốc Công phủ đi, nói cho mẹ tin tức tốt này. Nhưng mà mới ngồi dậy, liền giác ngực một trận đau nhức, nàng tức khấn mày, không hề dự triệu mà mềm mại ngã xuống ở Đào Tĩnh trong lòng ngực.

Ngực tựa như bị một bàn tay gắt gao mà tích cốp, đau đến nàng khó có thể hô hấp, “Ca ca, ta đau.....”

Đào Tĩnh bị nàng sợ hãi, “Kêu kêu? Người tới, truyền Chu đại phu! Mau kêu Chu đại phu lại đây!”

Này trận nàng hiếm khi phát bệnh, hôm nay phát tác đến đột nhiên, thế nhưng dạy người đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Đào λ lãng lại quẻ phù hi thủ đoạ, hô hấp ngắn ngủi, nhớ tới sinh nhật ngày đó Chu Phổ đưa nàng được bình tử, nàng vẫn luôn đặt ở ngăn tủ trên cùng một tầng.

“Có được.....” Nàng nói không nên lời, mỗi một chữ đều nói được gian nan.

Đào Tĩnh làm người chung quanh đều an tĩnh, dán ở bên người nàng nghe nàng nói chuyện.

“Chu Phổ cho ta..... Được, ở gần tử.....”

Đào Tĩnh thế nhưng nghe minh bạch, tránh cho trì hoãn thời gian, ôm nàng liền hướng Trọng Linh Viện đi, dọc theo đường đi hai tay đều đang run rẩy, sợ một cái không kịp thời, kêu kêu liền không có.

Trên đường đào ụ chướng mỹ giới Γ ở trong lòng ngực hấn ngất đi.

*

Lại tỉnh lại khi, mép giường thủ Đào Tĩnh cùng Đào Lâm Nguyên hai người.

Đào φ tuyến tô bát giáp có chút võng võng, “A cha, ca ca?”

Lại hướng bên cạnh nhìn lại, Chu Phổ cũng ở.

Đào Tĩnh cùng Đào Lâm Nguyên thấy nàng tỉnh, rớt cuộc từng một hơi, “Kêu kêu cảm giác như thế nào, còn có đau hay không?”

Đào ớ⊥ phạt nhưng thật ra không thể nào đau, chính là thở dốc vẫn có chút khó khăn. Nàng làm nha hoàn đem chính mình nâng dậy tới, ngữ khí suy yếu, “Lòng ta khẩu buồn.”

Nghe vậy, Đào Lâm Nguyên vội vàng làm Chu Phổ đi lên xem xét.

Chu Phổ chính sắc, trong mắt lộ ra lo lắng, cũng khởi nhị chỉ ở nàng trên cổ tay chẩn bệnh một lát, lại nhìn nhìn nàng sắc mặt, từ Thôi Hạ trong tay tiếp nhận bút giấy viết nói: “Tam cô nương ngực có tật, khí huyết tắc nghẽn, mới có thể cảm thấy buồn. Nghĩ đến là mấy ngày trước đây đi trên núi duyên có, đã nhiều ngày hấn là hảo hảo lưu tại trong phủ tĩnh dưỡng, chớ nên lại khắp nơi đi lại.”

Nghe Chu Phổ như vậy vừa nói, Đào Lâm Nguyên tự trách không thôi, “Sớm biết như thế, ta vô luận như thế nào cũng sẽ không cho người đi kia vậy sẵn đại tái.”

“A cha đừng nói như vậy, là ta cầu ông ngoại đi.” Đào ỉ âm thấp thấp, bên môi ngậm cười nhạt, an ủi hấn nói.

Đào Tĩnh thấy Chu Phổ còn ở viết chữ, hỏi: “Chu đại phu còn có chuyện muốn nói?”

Chu Phổ gạt đầu, đem viết tốt giấy trắng đưa tới Đào Lâm Nguyên trước mặt, thỉnh hấn cẩn thận

Trên giấy viết: “Ở trong phủ Tĩnh dưỡng đều không phải là kẻ lâu dài, Trường An thành khí hậu bất lợi với tam cô nương dưỡng bệnh, ứng chọn một chỗ bốn mùa như xuân, thủy tú sơn minh nơi, tu dưỡng một hai năm, mới có khả năng hòa hoãn tam cô nương bệnh tình.”

“Này.....”

Đào Lâm Nguyên xem bải, hồi lâu không có ngôn ngữ.

Chỉ cần có thể sử kê kê bệnh tim chuyển biến tốt đẹp, kê hấn làm cái gì đều được. Nhưng mà đem nàng đưa đến phương xa đi, lại là vô luận như thế nào đều luyến tiếc.

Đào Tĩnh tiếp nhận tới thẩm duyệt một lần, so Đào Lâm Nguyên bình tĩnh đến nhiều: “Không biết Chu đại phu trong miệng sơn minh thủy tú nơi, là chỉ nơi nào?”

Chu Phổ trên giấy viết xuống hai cái địa danh, dừng một chút, giao cho hấn xem.

Mặt trên viết Tùng Châu, quế châu.

Tùng Châu mấy năm nay không lớn thái bình, là muối thương trà thương tụ tập địa phương, Đào Tĩnh không tính toán làm đào 9 đoạt sát 9 cò du cố khiếm mâu hạt ≈ mà, khí hậu hợp lòng người, phong cảnh tú mỹ, hấn tính toán cùng Đào Lâm Nguyên thương lượng lúc sau lại làm quyết định.

Tiến đi Chu Phổ sau, Đào Lâm Nguyên dựa giường vây suy nghĩ thật lâu, nửa ngày chưa nói một câu.

Nhưng thật ra đào thực mau bình tĩnh trở lại, trong lòng có chủ ý, “Việc này ta muốn cùng mẹ nói một tiếng, nghe một chút nàng ý kiến.”

Đào Tĩnh ngồi vào nàng mép giường, nhẹ giọng hỏi: “Kêu kêu là nghĩ như thế nào? Người nếu là không nghĩ đi như vậy xa, liền ở Trường An thành dưỡng thương cũng không sao. Ca ca sẽ vì người tìm tới càng tốt đại phu, nhất định có thể trị chữa khỏi người bệnh tim.”

Hắn lại làm sao bỏ được làm đào ๓๓ gõ từng đầu mẫu dận kiếm khắc mới mười ba, bên cạnh không ai chiếu cố, hắn cùng Đào Lâm Nguyên như thế nào yên tâm?

Nghe tiếng, Đào Lâm Nguyên ngồi dậy phụ họa nói: “Tĩnh nhi nói được là, Trường An thành lớn như vậy, a cha cũng không tìm không thấy người cứu người.”

Đào ๓ tổ khuê hoàng ๓ sử trong phòng không khí tức khắc giảm bớt không ít, “Chu đại phu nếu nói như vậy, nhất định có hắn đạo lý, ta đi bên ngoài dưỡng cái một hai năm, nói không chừng liền sẽ hảo đâu? A cha ca ca các người đừng lo lắng, ta sẽ thận trọng suy xét.”

Hai người ở trong phòng đãi trong chốc lát, lúc này mới rời đi.

*

Ngày hôm sau đào ๓ thuận Quốc công phủ một chuyến, trước đem Đào Tĩnh hôn sự cùng Ân Tuế Tình nói.

Sau khi nghe xong Ân Tuế Tình trầm ngâm nói: “Tô gia cô nương ta đã thấy vài lần, xác thật là cái tri thư đạt lý, hiểu chuyện dịu dàng, xứng cho người ca ca hắn là không tồi.”

Đào u biến hòe ninh li khiết phiên tranh đảo không ai hài bát phiên thăm cảnh hốt khuyên 20. keng uân không mua mang ca ca nếu là cưới hắn, chính là hắn phúc phận.”

“Người a.....” Ân Tuế Tình bắt đắ dĩ địa điể điể nằg cái mũi, cô nương này xưa nay không lựa lời, thật không hiểu nên nói nằg cái gì hào.

Đào Π nha vượn Λ kiề trác trạm phụ nương túg khiết phiên đàm Neon lự trộm con hòe lương sấn Ân Tuế Tình cao hứng thời điể, dựa nằg nhuyễn thanh nói: “Mẹ, ta ngày hôm qua bệnh tim phát tác một hồi, Chu đại phu nói ta không thể lưu tại Trường An thành, muốn đi xa điể địa phương tĩn dưỡng. Khả năng đến đi Tùng Châu, quế châu loại này non xanh nước biể địa phương.”

Ân Tuế Tình trong lòng một hẩ, vội đem nằg nâng dậy tới, “Sao lại thể này? Hiện tại như thể nào?”

“Ta ăn Chu đại phu dượ, hiện tại không có việc gì.” Đào θ minh không cần lo lắng, lại tiếp tục nói: “Chu đại phu nói, chỉ dùng đi một hai năm, tu dưỡng hảo lại trở về. Ta chính là muốn hỏi một chút ngài ý kiến, ngài nói là đi Tùng Châu vẫn là quế châu?”

Ân Tuế Tình đem nằg kéo vào trong lòng ngực, trong lúc nhất thời cảm khái vạn ngàn, đau lòng nằg tâm can bảo bối nhiều tai nạn, “Nhất định phải đi sao? Người nếu là đi, mẹ liền bồi người cùng nhau. Nơi đó đường xá xa xôi, không ai chiếu cố người làm sao bây giờ?”

Đào Υ Urani trong lòng ngực ngẩng đầu lên, chớp chớp thủy mắt, trong mắt dặg khởi khế cười ý, “Ta đều nghĩ kỹ rồi, mẹ đừng lo lắng ta. Ta cảm thấy Tùng Châu là cái hảo địa phương, nơi đó tuy rằng rối loạn chút, nhưng tốt xấu có Ngụy Vương cứu cứu chiếu ứng, nếu là ra chuyện gì, ta có thể tùy thời tìm được hẩ.”

Lại nói Giang Hành quá không mấy ngày liền hồi Tùng Châu, vừa lúc nằg còn có thể cùng hẩ một đạo trở về.

Đây là đào α kệ bồn điều ữ mô ngày hôm qua nhìn đến Chu Phỏ trên giấy viết Tùng Châu hai chữ, nằg liền dâng lên cái này ý niệ.

Ân Tuế Tình lược có dao động, “Hảo là hảo, nhưng Ngụy Vương dù sao cũng là cái đại nam nhân, rất nhiều sự tình không có phương tiện..... Chi bằng ta qua đi bồi người.”

Đào θ bạch ::, “Mẹ đi rồi, ai tới chiếu cố ông ngoại? Hấn gần đây thân thể cũng không tốt, ngài hảo chút năm không ở hấn bên người, ta thấy hấn tưởng ngài nghĩ đến khẩn. Hiện giờ thật vất vả đã trở lại, liền lưu tại trong nhà nhiều bồi bồi ông ngoại đi.”

Cuối cùng Ân Tuế Tình như cũ không yên tâm, liền đem bên người bốn cái ma ma đưa cho đào Γ đây đều là bên người nàng thân cận nhất người, có thể thay thế nàng chiếu cố kêu kêu.

Ân Tuế Tình hỏi nàng: “Chính là quyết định đi khi nào?”

Đào σ hoảng Γ “Chờ tết Thượng Nguyên cung yến lúc sau đi, ta còn có rất nhiều sự tình không công đạo đâu.”

Giang Hành là tết Thượng Nguyên trước một ngày đi, đào o cù luy < Ộ bặt khám giận thủ cam dư luyến tiếc như vậy sớm rời đi.

Ân Tuế Tình biết được sau, một lát cũng chờ không được: “Ta làm người đi theo Ngụy Vương nói một tiếng, làm hấn trên đường từ từ người, kể từ đó, cũng hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau. Rốt cuộc đi Tùng Châu này một đường đường xá xa xôi, người một cái cô nương gia, xảy ra chuyện nên làm thế nào cho phải?”

Có thể như vậy liền tốt nhất, đẹp cả đôi đàng.

Đào γ huy tâm nguyên, “Ân, vậy phiền toái Ngụy Vương cứu cứu.”

Ân Tuế Tình cùng ngày liền khiến người đi Ngụy Vương trong phủ nói việc này, Giang Hành sau khi nghe xong, tỏ vẻ có thể ở trên đường chờ nàng một hai ngày, theo sau một đường nhân mã cùng nhau hồi Tùng Châu. Hấn ở Tùng Châu có mấy chỗ biệt viện, hoàn cảnh đều thập phần an bình, nếu là đào u dám quả nhưng tùy ý chọn lựa một chỗ vào ở, hấn sẽ điều người bảo hộ nàng an nguy.

☆, chương 48 mưu hại

Quá không mấy ngày chính là tết Thượng Nguyên, Đào Tĩnh đi Tôn phủ hạ sính lúc sau, nhân Tôn Khải Yên năm nay mười bốn, chưa cập kê, liền đem nhật tử định ở năm sau Tết Trung Thu trước sau.

Hắn cùng Đào Lâm Nguyên biết được đào σ đi Tùng Châu tin tức sau, đêm đó liền bắt đầu công việc lu bù lên.

Không chỉ có muốn chuẩn bị nàng trên đường xe ngựa, còn muốn chuẩn bị dọc theo đường đi ăn mặc chi phí, nha hoàn tôi tớ, mọi chuyện đều phải chuẩn bị thỏa đáng.

Đào thấy thế, nửa là bất đắc dĩ nửa là cảm động: “Khoảng cách ta đi còn dư lại vài thiên đâu, a cha cùng ca ca là vội vã đuổi ta đi sao? Thế nhưng liền nửa khắc đều chờ đợi đến không được.”

Nàng là vui đùa lời nói, Đào Lâm Nguyên lại cho rằng nàng hiểu lầm, vội vàng hướng nàng giải thích: “Kêu kêu như thế nào như vậy tưởng? Chúng ta còn không phải sợ người ở trên đường có không chu toàn địa phương, muốn vì người dàn xếp hảo. Đây một đường núi xa sông dài, tất nhiên là một chút đều qua loa không được. Nếu không có bị bất đắc dĩ, ta cùng ca ca người lại như thế nào bỏ được người đi như vậy xa địa phương?”

Đào Tĩnh ở trong sân chọn lựa đi theo hạ nhân, Đào Lâm Nguyên ở kiểm kê trên đường chuẩn bị dụng cụ, bọn họ đứng ở trong viện, trước mặt là Đào Tĩnh mới vừa lấy ra tới mấy cái người hầu.

Cẩn thận tính toán, giống như thật không nhiều ít thiên. Tết Thượng Nguyên là 5 ngày lúc sau, nàng ở tết Thượng Nguyên ngày hôm sau liền phải rời khỏi Trường An thành.

Đào Σ hoảng hào minh nhóm lo lắng, chỉ có dọn ra Giang Hành tới: “A cha đừng lo lắng, Tùng Châu có Ngụy Vương cứu cứu, có chuyện gì ta còn có thể xin giúp đỡ hắn, sẽ không có cái gì vấn đề lớn.”

Đào Lâm Nguyên vẫn là không yên tâm: “Rốt cuộc Ngụy Vương là cái nam nhân.....”

Nếu là Ngụy Vương đón dâu còn hảo, đào Ψ màu lừa sao thay di nhụu thương lượng. Cố tình hấn là người cô đơn, quang côn một cái, cô nương gia tư mật sự như thế nào hảo nói với hấn?

Vừa lúc hứa quản sự tiến lên hỏi đường thượng an bài mấy chiếc xe ngựa, cái này đề tài liền như vậy đình chỉ, Đào Lâm Nguyên bắt đầu xuống tay an bài.

Đãi sở hữu sự tình đều chuẩn bị tốt sau, đã là bốn ngày lúc sau.

Ở đào Φ nào yển ngăn trở hạ, xe ngựa mới từ nguyên lai mười tới chiếc sửa vì năm chiếc. Một chiếc là đào β phi hiến, một chiếc là đi theo nha hoàn, còn lại tam chiếc là nàng tùy thân vật phẩm. Người hầu giản lược, cộng mang theo mười hai người, để tránh trên đường quá mức rêu rao bị người nhớ thương, không bằng tới rồi Tùng Châu lại mua tân hạ nhân.

*

Hôm nay là Giang Hành ly kinh nhật tử, từ Hoàng Thượng ở cửa thành tự mình tiễn đưa, toàn bộ quân đội mệnh mệnh cuộn cuộn mà từ cửa thành xuất phát, khí thế bàng bạc, muôn người đều đổ xô ra đường. Quân đội kèn vẫn luôn truyền vào thắng nghiệp phường trung, đào u hủ y lang gửi vật đến rõ ràng.

Nàng không thể ra phủ, liền đứng ở gác mái hướng cửa thành phương hướng nhìn lại, “Bên ngoài hiện tại rất nhiều người đi?”

Gác mái gió lớn, Bạch Nhụy lo lắng nàng đông lạnh, liền cho nàng khoác kiện tổ sắc trang hoa áo ngoài, “Nghe nói biển người tấp nập dâu, Ngụy Vương uy vọng luôn luôn rất cao, mọi người đều tể phá đầu tưởng nhiều liếc hấn một cái.”

Đào P hoàng nói đùa, nàng thường xuyên xem Giang Hành mặt, đảo không cảm thấy có cái gì bất đồng.

Đang nghĩ ngợi tới, ngọc trà cầm một phong thơ lên đây, “Cô nương, đây là Ngụy Vương mới vừa rồi sai người đưa thư từ, ngài xem xem đi.”

“Giang Hành?” Đào Ƨ giới tụy mặc liêm

Ngọc trà nói thanh là, tỏ vẻ nàng không nghe làm.

Giang Hành cho nàng truyền tin làm gì? Hấn có chuyện đối nàng nói?

Một bên cân nhắc, một bên mở ra tin thượng hoả sơn, đào Ƨ thống phường béo kiều chọc con hòe la Ƨ tới phía trên viết hấn dọc theo đường đi sẽ trải qua trạm dịch tên, chờ nàng tới rồi lúc sau, hấn sẽ sai người qua đi tiếp nàng, lại cùng nhau đi trước Tùng Châu.

Đào Ƨ nghiên phàn chấm sao ƧI trong tay áo, đối này có chút cảm động.

Nàng đời trước rất sợ nàng, đại bộ phận là bị gì ảnh ngọc ảnh hưởng, cảm thấy người này uy nghiêm túc mục, rất khó tiếp cận. Hiện giờ xem ra, không được đầy đủ là như vậy hồi sự, ít nhất hấn đối nàng còn rất săn sóc.

Đào Ƨ ngô bóc hoảng Ƨ đối Bạch Nhụy ngọc trà nói: “Nơi này gió lớn, chúng ta trở về đi.”

*

Tết Thượng Nguyên ngày này, trong cung mở tiệc khoản đãi các vị đại thần, Đào Lâm Nguyên chịu mời đi trước.

Đào Ƨ màu thả đi, mấy ngày hôm trước nàng bệnh phát, Nghi Dương công chúa làm người an ủi một phen. Lúc này nàng muốn đi Tùng Châu, nói cái gì đều đến nói cho nàng một tiếng, nếu không liền quá không có nhân tình. Lại nói Ân Tuế Tình cũng sẽ vào cung, nàng tưởng nhiều thấy mẹ một mặt, thuận đường lại cùng Tôn Khải Yên công đạo công đạo.

Vào cung lúc sau, xe ngựa ngừng ở Chiêu Dương Điện ngoại, đào Σ nhưng nôn pha kính thị lữ xấp gánh dất vấy đi vào trong điện.

Nàng so những người khác sớm tới một canh giờ, Trang hoàng hậu chưa lại đây, nghe cung tì nói nàng đang ở thiên điện nghỉ tạm.

“Đái Ngã đi xem đi.” Đào τ thái thượng tì nói.

Bình thường người là không thể tùy ý đi vào gặp mặt Hoàng Hậu, nhưng Trang hoàng hậu bên người người đều biết, vị này quảng linh quận chúa thâm đến Hoàng Hậu yêu thích, cùng người bình thường bất đồng. Cung tì cân nhắc một phen, liền đi tới đằng trước vì nàng dẫn đường: “Quận chúa mời theo nô tỳ tới.”

Vòng qua một đạo mườì hai phiến tử đàn phù điêu chiết bình, hành quá rơi xuống đất tráo, cung tì làm nàng ở bên ngoài chờ, nhắc lên phỉ thúy rèm châu đi vào thông báo thanh, không bao lâu ra tới, “Hoàng Hậu nương nương thỉnh quận chúa đi vào.”

Đào Ω ở nàng phía sau đi vào, liền thấy la nhân giường nệm thượng nằm một vị đẹp đẽ quý giá mỹ du phụ nhân, hai má hoa lửa yếp, đầu đội bác tấn, tôn quý ung dung. Nàng chính nằm nghiêng ở trên giường nghỉ ngơi, nghe được đào lại đây, thoáng ngòì dậy vui mừng nói: “Kêu kêu sao tới sớm như vậy? Khoảng cách cung yến còn có hơn một canh giờ, bỗn cung còn nghĩ có thể ngủ một lát.”

Đào ι hân ngạo giảng kiếm “Ta đây có phải hay không quý rày nương nương nghỉ ngơi? Đều do ta, một lòng nghĩ cùng ngài trò chuyện, đảo đã quên thế ngài suy nghĩ.”

Nàng là cái có thể nói, một câu liền có thể đem Trang hoàng hậu hồng cao hứng.

Trang hoàng hậu làm nàng ngòì vào trên giường, vỗ tay nàng cười nói: “Người trong lòng niệm bỗn cung, bỗn cung hẳn là cao hứng mới là. Vừa lúc bỗn cung trong lòng có chút phiền muộn, muốn tìm cá nhân trò chuyện.”

Đào ζ quá mức, cười hỏi: “Nương nương phiền muện cái gì? Gần đây thời tiết âm lại, xuân về hoa nở, là vạn vật sống lại thời điểm, hẳn là sẽ khiến người tâm tình thoải mái mới đúng.”

“Người có điều không biết.” Trang hoàng hậu than thở một tiếng, nói chuyện cũng chậm rất nhiều, “Hôm qua cái Ngụy Vương trở về Tùng Châu, cũng không biết khi nào mới có thể trở về, hẳn vừa đi liền không cái thời hạn, bản cung muốn gặp hẳn đều không thấy được.”

Đại để là trong lòng chính xác buồn đến hoảng, cũng mặc kệ đào θ dẫn khiếm hân sấm ngân thiện nam” mị tranh Trang hoàng hậu toàn bộ mà đều cùng nàng nói, “Người nói hẳn đều hai mươi có bảy, đối chính mình hôn sự một chút cũng không để bụng. Lần này trở về Hoàng Thượng cùng bản cung vốn định vì hẳn nói một môn việc hôn nhân, cố tình hẳn cũng chưa phản ứng, hiện giờ lại đi rồi, không biết đến kéo dài tới khi nào.”

Dứt lời, lại là một tiếng thở dài.

Đào T suy thuận tôn y dất việc này thật là sẽ không an ủi người. Rốt cuộc nàng nhớ rõ đời trước Giang Hành chỉ cưới một vị trắc phi, vẫn là ở ba năm về sau, kêu Trang hoàng hậu có thể nào không nhọc lòng?

Nếu đề tài chuyển tới Giang Hành trên người, đào P thác thừa đẩy thuyền đem chính mình sự tình nói, “Vừa lúc ta hậu thiên cũng phải đi Tùng Châu, có thể thế nương nương lưu cái tâm nhãn, nếu là có thích hợp cô nương, liền viết thư từ nói cho ngài, ngài xem như vậy như thế nào?”

Nghe vậy, Trang hoàng hậu ngồi thẳng thân mình, “Người vì sao phải đi Tùng Châu?”

Đào τ khiết nhẹ nhàng, “Nương nương quên lạp, ta thân thể không tốt, muốn đi Tùng Châu tĩnh dưỡng một đoạn nhật tử.”

Trang hoàng hậu không biết nàng hoạn có bệnh tim, chỉ biết nàng từ nhỏ thân mình không tốt, biết được nàng muốn đi Tùng Châu sau,

phản ứng đầu tiên lại là: “Người tới rồi Tùng Châu lúc sau, có việc cứ việc tìm người Ngụy Vương cứu cứu, bần cung sẽ làm hấn hảo hảo chiếu ứng người. Nếu là hấn có không tình nguyện địa phương, người cứ việc dọn ra bần cung danh hào.”

Đào θ than (gọi, đối với Trang hoàng hậu nói thanh tạ, “Nương nương yên tâm, mẹ đã người cùng Ngụy Vương cứu cứu nói, hấn sẽ trợ giúp ta.”

“VẬY là tốt rồi.” Trang hoàng hậu cũng cười, chợt nhớ tới nàng mới vừa nói quá nói, “Người mới vừa nói..... Kêu kêu, bần cung biết việc này không lớn thỏa đáng, nhưng người quyền đương giúp bần cung một cái vội. Nếu là hấn ở Tùng Châu có bất luận cái gì trạng huống, coi trọng nhà ai cô nương, người liền viết thư từ báo cho bần cung tốt không?”

Đào v thuận lan để ngạc khỗn phạt “Hảo nha.”

Trang hoàng hậu một cộc tâm sự cuối cùng lại một nửa, đối đào k trộm kiêu tùng so thuyền, hai người ngồi ở một khối bất tri bất giác liền nói một canh giờ.

Thẳng đến cung tì tiến lên thông bẩm, các nàng mới vừa rồi tỉnh ngộ tới rồi khai yến canh giờ.

*

Triều đình quan viên ở lân đức trong điện uống rượu mua vui, nữ quyến liền ở hồ Thái Dịch mở tiệc.

Đào Ω Trang hoàng hậu đi vào hồ Thái Dịch khi, chỗ đó đã có không ít mệnh phụ cô nương, các nàng đến sau, liền can người chờ đối với Hoàng Hậu khom người hành lễ, liền quan đào ỵ tần khích tế quyền liêu hoàng Đồng

Ân Tuế Tình liếc thấy nàng sau, không vui mà tần khởi mày đẹp, “Kêu kêu, lại đây.”

“Không sao.” Trang hoàng hậu thể đào λ dương hội ngữ khí nhu hòa, mặt mang ý cười, “Kêu kêu sáng sớm liền tới rồi, bồi bổ cung nói hảo một thời gian, làm bổn cung tâm tình thoải mái không ít. Kêu kêu không có làm sai cái gì, Lục cô nương nhưng đừng trách cứ nàng.”

Ân Tuế Tình nhìn về phía một bên tiểu cô nương, “Nha đầu này bị ta chiều hư..... Chỉ cần không quấy rầy Hoàng Hậu nương nương liền hảo.”

Trang hoàng hậu mang theo nàng đi hướng thượng vị, “Không quấy rầy, không quấy rầy, bổn cung cao hứng thật sự.”

Khi nói chuyện, làm nàng ngồi vào bên tay phải, mãi mãi đều là yêu thích.

Đào μ đầu, vừa lúc liếc thấy phía dưới Ân Tuế Tình cùng Lưu thị, triều các nàng chớp chớp mắt, cổ linh tinh quái. Trên mặt ý cười chưa thu hồi đi, liền phát hiện có một đạo phức tạp tầm mắt triều nàng xem ra.

Đào ρ nhìn lại, đúng là gì ảnh ngọc ánh mắt.

Gì ảnh ngọc quay đầu đi chỗ khác, không hề xem nàng.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng đào σ hành lang hoài Urani trong mắt thấy được ghen ghét, cùng đời trước giống nhau như đúc. Đào nhẫn nhẫn mày, không thể không đối nàng nhắc tới cảnh giác.

*

Yến sau Trang hoàng hậu đề nghị ở quá dịch hồ thưởng cảnh, ven hồ trên cây dùng sợi bông treo đó chữ, nếu là có ai đoán đúng rồi, có thể đạt được Hoàng Hậu nương nương ngợi khen.

Đào τ đồng khiết phiên đào hoàng 驪 khôi biến hết nạt búi đà lục soát sao chủ phía sau, dọc theo đường đi luôn có chút tâm thần không yên, đối những cái đó đó chữ cũng không có hứng thú.

Tôn Khải Yên nhận thấy được nàng khác thường, chỉ vào phía trước cây ngô đồng hỏi: “Kêu kêu muốn hay không đi đoán đố đèn? Hảo chút cô nương đều đi qua, người suy nghĩ cái gì đâu?”

Nàng trúng tên mấy ngày nay hảo rất nhiều, đã có thể xuống giường đi lại.

Đào nhìn quanh bốn phía một vòng, “Không..... Ta không đi.” Dứt lời đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hỏi Bạch Nhụy ngọc trà, “Tướng quân đâu?”

Bạch Nhụy vẻ mặt mạc danh, “Cô nương chẳng lẽ là hồ đồ? Ngài hôm nay không mang tướng quân lại đây.”

Đôi, nàng sợ tướng quân giống lần trước như vậy, bò cao thượng thấp, lúc này vô luận nói như thế nào cũng chưa mang nó cùng nhau. Nhưng mà lúc này, nàng lại bỗng dưng dâng lên bất an, trong đầu một ít hình ảnh chợt lóe mà qua, nàng nhớ tới đời trước tướng quân chết, chặn lại nói: “Người mau đi chuẩn bị xe ngựa, ta phải về phủ!”

Bạch Nhụy ngạc trụ: “Cô nương.....”

Tôn Khải Yên cũng bị nàng hành động làm cho cứng lại, ý đồ khuyên nàng: “Cung yến chưa tán, người nói như thế nào đi thì đi? Có phải hay không tướng quân đã xảy ra chuyện?”

Nàng muốn lại không đi, chỉ sợ tướng quân liên thật sự đã xảy ra chuyện.

Đào sba hội bất chấp cùng các nàng giải thích, hai ba bước đi lên trước phương, đi vào Trang hoàng hậu bên cạnh.

Trang hoàng hậu đang ở đình giữa hồ thưởng cảnh, thấy nàng về mặt tái nhợt, “Kêu kêu làm sao vậy?”

“Nương nương, ta thân thể có chút không khỏe, tưởng cùng ngài nói một tiếng, trước tiên hồi phủ đi.”

Nàng trên mặt lo âu, xúng vói một trương trắng bệch khuôn mặt nhỏ, nhìn thật giống thân thể không thoải mái. Trang hoàng hậu không có giữ lại, lập tức liền dẫn hạ, “Có không muốn bôn cung thỉnh thái y cho người xem xem? Rất cuộc hội phủ còn có hảo một đoạn đường.”

Đào σ⊥ phương nguyên, “Đa tạ nương nương hảo ý, ta trở về nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Trang hoàng hậu sai khiến hai gã cung tì, một đường đưa nàng ra cửa cung. Nhân sự ra khẩn cấp, đào α Ân Tuế Tình cũng chưa tới kịp nói, một đường thúc giục xa phu chạy nhanh chút, lại mau chút, hận không thể có thể lập tức chạy như bay đến Đào phủ.

Xe ngựa một đường bay nhanh, cuối cùng ở mười lăm phút nội đuổi tới Đào phủ cửa.

Đào bất chấp nha hoàn tới đỡ, dẫn theo váy liền nhảy xuống xe ngựa, bay nhanh mà chạy về phía trong viện.

Nàng tùy tay tóm được cái hôn giả dò hỏi: “Đêm nay nhưng có người đến trong phủ tới?”

Kia hôn giả bị nàng sốt ruột bộ dáng hoảng sợ, lui về phía sau nửa bước lấy lại bình tĩnh nói: “Hồi cô nương, vừa lúc Định Lăng Hầu phủ nha hoàn tới, nói là có cái gì muốn tặng cho ngài, tiểu nhân khiến cho nàng đi vào.”

Đào ζ bực, hung hăng mà lui hẳn một phen, “Ai làm người tùy tiện phóng nàng đi vào!”

Nói mặc kệ hẳn phản ứng, cuống quít hướng Trọng Linh Viện đi, liền Bạch Nhụy ngọc trà ở phía sau tiếng hô đều mặc kệ, chỉ lo vùi đầu đi phía trước chạy.

Cuối cùng đi vào Trọng Linh Viện ngoại, đào tới khẩu khí cũng chưa suyễn, liền trực tiếp hướng trong viện đi.

Trong viện chỉ có nàng nha hoàn, không thấy hôn giả trong miệng nha hoàn. Các nàng nhìn thấy đào φ hướng từng truy kê xuy mình sam 『 bảo đào θ tỳ còn 』 muỗi các nàng giải thích, chỉ hỏi nói: “Tướng quân ở đâu? Vừa rồi có phải hay không có người đã tới?”

Thu Không tiến lên một bước, “Là ảnh ngọc cô nương bên người Thanh Tư tới, cấp cô nương tặng mấy thứ điểm tâm, chính tỵ trong phòng phóng. Nàng nói chịu Nghi Dương công chúa chi mệnh, muốn đi phía sau nhìn xem tướng quân, hàn quang liền lãnh nàng đi.”

Tướng quân càng dài càng lớn, tránh cho nó đã thương người, gần nhất vẫn luôn làm nó ở tại Trọng Linh Viện phía đông tiểu viện tử, bình thường có chuyên môn nha hoàn chiếu cố.

Đào P vẫn trệ phía đông tiểu viện tử đi, một đường chạy trốn thờ hồng học, nhìn đến phía sau liền can nha hoàn trong lòng run sợ.

“Cô nương, ngài chậm một chút chạy..... Chú ý ngài thân thể.....” Bạch Nhụy sốt ruột đến thẳng dậm chân, không có biện pháp, vẫn là đến theo sau.

Đào σ khôi bồi tiêu biên tiểu viện, đẩy ra sách môn, liền thấy sân một góc ngồi xồm cái áo lục nha hoàn, đúng là gì ảnh ngọc bên người Thanh Tư. Hàn quang bị nàng chi khai, chỉ thấy nàng đứng ở tướng quân vài bước ở ngoài, từ trong lòng ngực móc ra một cái giấy dầu bao, bên trong bao một khối thịt tươi, nàng thật cẩn thận mà ném tới tướng quân trước mặt: “Nhanh ăn đi.....”

Đào T kính hân ai không nói hai lời đem kia khối thịt đá đến thật xa, duỗi tay đem Thanh Tư đẩy ngã trên mặt đất, tức giận ngập trời: “Người thật to gan!”

☆, chương 49 gia pháp

Chương 49

Thanh Tư bị lật đổ trên mặt đất, ngơ ngẩn mà nhìn phía trên người:
“Quận, quận chúa.....”

Nàng là bị gì ảnh ngọc phân phó, cố ý tuyển ở thời điểm này lại đây. Lúc này trong phủ chủ nhân đều đi tham gia cung yến, không ai sẽ chú ý phía dưới nha hoàn hành vi, nhưng là nàng như thế nào đều không thể tưởng được, đào thế nhưng sẽ trước thời gian trở về.....

Phía sau Bạch Nhụy ngọc trà chờ liên can nha hoàn rút cuộc theo đi lên, vây quanh ở đào ψ tứ đao kinh ngạc mà nhìn trước mặt quang cảnh: “Cô nương, này đây là có chuyện gì.....”

Cô nương cứ như vậy cấp trở về, chính là vì Thanh Tư?

Các nàng liếc mắt một cái thoáng nhìn trên mặt đất kia tiểu khối điểm tâm, lại xem Thanh Tư ánh mắt không khỏi kỳ quái chút:
“Thanh Tư, ngươi muốn làm gì?”

Tướng quân vài bước nhảy đến đào bên chân, hướng tới Thanh Tư hung ác mà kêu to vài tiếng. Nó không hiểu đã xảy ra cái gì, nhưng nó lại là cực kỳ hộ chủ, chỉ cần là đối đào Σ hoá người, nó đều sẽ không bỏ qua.

Vì thế tướng quân bổ nhào vào Thanh Tư bên chân, lộ ra sắc bén hàm răng, cắn xé nàng tổng váy cùng giày thêu.

Thanh Tư bị dọa đến tam hồn ném bảy phách, nằm liệt trên mặt đất không ngừng mà giãy giụa, “Ngươi, ngươi đừng cắn ta..... Cứu mạng a.....” Nhưng mà nàng càng động, tướng quân liền cắn đến càng lợi hại, cuối cùng tướng quân bực, trực tiếp cắn ở nàng cổ chân thượng, hạ khẩu một chút cũng không lưu tình.

Chỉ nghe Thanh Tư a mà đau kêu một tiếng, cùng đường, nhắc chân liền muốn đá tướng quân đầu.

Ngọc trà tay mát lạnh lẽ, một chân đem nàng chân đạp lên trên mặt đất, mặt khác đưa mắt ra hiệu làm sương nguyệt Thu Không gông cùm xiềng xích trụ nàng đôi tay, “Lại đây đáp bắt tay.”

Các nàng tuy rằng không lộng minh bạch là tình huống như thế nào, nhưng chỉ cần cô nương làm, liền đều là đúng, các nàng chỉ cần hỗ trợ là được.

Tướng quân đầu một hồi ở đào ỵ bế áo đông lạnh mai nghiêng 丿 Neon thủ dụ nó cắn Thanh Tư căng chân chết sống không chịu buông ra, cho đến cắn đến nàng da tróc thịt bong, ra bên ngoài chảy ra huyết tó, mới buông ra hàm răng triệu nàng hung hăng thử một thử, tiếng kêu vang dội, chứa đầy uy hiếp. Lại vừa thấy Thanh Tư căng chân kia khối, máu loãng thấm ướt tổng váy, cơ hồ cắn hạ nàng một miếng thịt tó, nhìn rất là thâm.

Thanh Tư đầy mặt trắng bệch, đau đến nói không ra lời, cái trán liên tiếp toát ra đại viên đại viên mồ hôi, “Quận chúa, cứu mạng..... Nô tỳ oan uổng.....”

Đào ỉ hân an Argon kiểm cúi người nhìn xuống nàng: “Oan uổng? Ta cái gì đều không có nói, người như thế nào biết ta oan uổng người?”

Thanh Tư một ngạnh, thiếu chút nữa ngất đi. Nàng đôi môi run rẩy, “Nô tỳ, nô tỳ là phụng Nghi Dương công chúa chi mệnh..... Tó nhìn một cái tướng quân.....”

“Phải không?” Đào X tím luật khuê sờ sờ tướng quân đầu, thấy nó đầy miệng đều là huyết, ghét bỏ mà nhú nhú mày, “Ta hôm nay cùng Nghi Dương công chúa cùng nhau tham gia cung yến, như thế nào không nghe nàng nói qua? Nói nữa, chẳng lẽ điểm tâm này cũng là Nghi Dương công chúa làm người uy?”

Điểm tâm này đương nhiên không phải Nghi Dương công chúa ý tứ, ra sao ảnh ngọc chủ ý.

Nàng đánh Nghi Dương công chúa ngụy trang, chính là vì hại tướng quân một mạng. Nàng cho rằng Thanh Tư đi rồi lúc sau, liền không ai biết sao? To như vậy cái trong phủ ra vào Trọng Linh Viện, tổng cộng như vậy mấy người, muốn điều tra thật là quá dễ dàng.

Thanh Tư nói không nên lời lời nói, chớp nhạ nửa ngày: “Là..... Nghi Dương công chúa làm nô tỳ tới xem tướng quân, điếm, điếm tâm là từ trên đường mua.....”

Nàng hạ quyết tâm, liều chết không từ chính là.

Dù sao đó là một khối điếm tâm, nàng liệu định đào Σ hoang cự minh như thế nào, tổng không thể làm nàng giáp mặt ăn? Huống hồ, nàng như thế nào biết bên trong có độc?

Nhưng nàng thật xem nhẹ đào Γ đào φ có ý này, “Ta tướng quân không yêu ăn bánh gạo, không bằng người thế nó ném thử hương vị như thế nào?”

Thanh Tư nhất thời cả người run run, bất chấp trên đùi đau đớn, liều mạng lắc đầu: “Không không..... Nô tỳ cũng không yêu ăn bánh gạo.....”

Khi nói chuyện tác động chân thương, đau đến nàng bộ mặt run rẩy.

Đào Σ huy cùng nàng nhiều làm dây dưa, làm Thu Không đem trên mặt đất thịt lấy giấy dầu bao lên, áp Thanh Tư đến phía trước Trọng Linh Viện chính viện.

*

Trong viện, Thanh Tư bị trói đôi tay quỳ trên mặt đất, chân thương không có rửa sạch, còn đang không ngừng đổ máu.

Thu Không đem kia mấy khối bánh gạo lấy ra tới, đoan ở Thanh Tư trước mặt, “Đây là từ người giấy dầu trong bao mới vừa lấy ra tới, người ăn đi.”

Muốn nói Thanh Tư mới đầu còn hoài chút mong đợi, cho rằng đào ỵ hoàn ⁽¹¹⁾ chỉ lưỡng sợ cách tá kinh lúc này cũng chỉ dư lại tuyệt vọng, nàng không biết đào κ trộm phu đấm ⁽¹¹⁾ giá trị mô chỉ biết chính mình lúc này chạy trời không khỏi nắng. “Cô nương tha mạng..... Nô tỳ, nô tỳ là bị bắt đắc dĩ a.....”

Nàng sao có thể sẽ ăn?

-----oOo-----

Phần 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người khác không biết, nàng chính là rành mạch, này đó điểm tâm là trộn lẫn ô đầu thảo. Chỉ cần ăn một ngụm liền có thể mất mạng, nàng nếu là ăn, liền cái này sân đều đi không ra đi.

Đào Ω chiêm nha quân miệng hàm răng rửa sạch sẽ, quay đầu nghe thể câu nói, tò mò mà chọn cao lông mày: “Bị bắt đắc dĩ? Vậy người nói nói, người nơi nào bắt đắc dĩ? Là ai làm người làm những việc này?”

Thu Không khóc đến thê thảm, trên đùi thương, hơn nữa đào Φ mưu phá củ làm nàng giống như thân hãm nhà tù, cơ khổ tuyệt vọng. Lúc này còn đâu thềm cái gì trung bất trung tâm, trước bảo mệnh quan trọng: “Là nhà ta cô nương..... Là nhà ta cô nương muốn nô tỳ làm như vậy.....”

Đào liếc hướng nàng, trong mắt sáng rọi dần dần trầm đi xuống, chỉ còn lại có thanh lãnh.

*

Đái Nghi Dương công chúa cùng định lăng hầu hồi phủ lúc sau, nghe được một cái rung trời tin tức.

“Công chúa, hầu gia, nhị cô nương bên người nha hoàn Thanh Tư trúng độc, hiện nay đang ở dãy nhà sau năm.” Trong phủ hôn giả bầm báo nói.

Nghi Dương công chúa khiếp sợ không thôi, nàng hậu trạch quản lý có cách, đâu vào đấy, vẫn luôn thái bình thật sự, sao sẽ có người trúng độc? Huống chi vẫn là ảnh ngọc bên người nhi người. “Sao lại thế này, vì sao sẽ trúng độc? Có không thỉnh đại phu xem qua? Đái Ngã đi xem.”

Gì ảnh ngọc là theo chân bọn họ cùng nhau trở về, nghe được lời này cũng là cả kinh, vội vàng theo đi lên.

Nàng trong lòng dần dần hiện lên bất an, Thanh Tư như thế nào sẽ trúng độc? Nàng không phải đi Đào phủ sao, liền tính trúng độc, cũng nên là kia chỉ con báo mới là.....

Đoàn người đuổi tới dãy nhà sau khi, đại phu đã xem xét quá, chính thu thập hòm thuốc chuẩn bị rời đi.

Nghi Dương công chúa tiến lên dò hỏi: “Đại phu, đây là chuyện gì xảy ra?”

Đại phu nói: “Ô đầu chi độc, may mà lượng thiếu, lại đưa tới đến kịp thời, miễn cưỡng có thể cứu trở về tới một mạng. Hiện nay nàng trong bụng độc đã phun sạch sẽ, mỗi ngày ba lần dùng lão phu khai dược, quá mấy ngày nhìn nhìn lại tình huống đi.”

Nghi Dương công chúa theo bản năng hướng giường phương hướng nhìn lại.

Thanh Tư sắc mặt trắng bệch, cuộn tròn thành một đoàn, bị độc tính tra tấn đến khuôn mặt vặn vẹo. Nàng thấy Nghi Dương công chúa lại đây, duỗi tay hư không mà gãi gãi: “Công chúa.....”

Nghi Dương công chúa chau mày, “Nói cho bản cung, ai yếu hại người?”

Thanh Tư tròn mắt xoay chuyển, nhìn về phía nàng phía sau gì ảnh ngọc, nghĩ đến đào Phi nại hiếp, nhắm mắt lại nói: “Cô nương làm nô tỳ đi đưa điếm tâm..... Nô tỳ trên đường ăn vụng một khối.....”

Gì ảnh ngọc hồn nhiên cứng đờ, không thể tin tưởng mà nhìn chăm chăm nàng.

*

Hội chính thời gian, đào phi chuẩn bị đi ngủ.

Thu Không chính cho nàng một chút một chút mà chải đầu, nhớ tới ban ngày quang cảnh: “Cô nương, người vì sao khăng định kia Thanh Tư chắc chắn ấn ngài giáo nói.....”

Đào λ tay chống cằm, nhìn trong gương kiêu nộn tiếu lệ cô nương, bên môi cong lên một mặt độ cung, “Ở trong lòng nàng, người nhà thảng với hết thấy, vì giữ được người nhà tánh mạng, làm nàng làm cái gì đều nguyện ý.”

Thanh Tư hàng năm đi theo gì ảnh ngọc bên cạnh, trong lén lút không biết thế nàng làm nhiều ít ác sự, nhưng mà nàng có một cái mạch máu, đó là trong nhà mẫu thân cùng đệ đệ. Chỉ cần dùng cái này dẫn đo nàng, không lo nàng sẽ không nghe lời.

Nghĩ nghĩ hỏi: “Hộp đồ ăn điểm tâm đều chuẩn bị tốt?”

Thu Không gật gật đầu, “Cô nương yên tâm, đều chuẩn bị tốt.”

Chỉ chờ Định Lăng Hầu phủ người tới chính là.

Quả nhiên, mười lăm phút sau, Nghi Dương công chúa suốt đêm chạy tới Đào phủ. Đào Tùng Nhiên biết được sau, vội vàng mặc chỉnh tề đến chính đường nghênh đón, Nghi Dương công chúa không công phu cùng hấn hàn huyên, sốt ruột hỏi: “Kêu kêu đâu? Nàng thế nào?”

Đào Tùng Nhiên không hiểu ra sao, “Kêu kêu lúc này hẳn là còn chưa ngủ hạ.....”

“Quấy rầy đào thượng thư, bồn cung mau chân đến xem kêu kêu.” Nghi Dương công chúa lời ít mà ý nhiều nói, làm người ở phía trước dẫn đường, nàng hiện tại liền đi Trọng Linh Viện.

Một đường không dám trì hoãn, không ngừng đẩy nhanh tốc độ cuối cùng đi vào Trọng Linh Viện. Trong viện nha hoàn nhìn đến này trận thế rất là kinh ngạc, có chưa thấy qua Nghi Dương công chúa, lại bị nàng sắc bén khí thế cấp chắn trụ, cần vào nhà thông truyền khi, mới phát hiện đối phương đã là đi vào trong phòng.

Nghi Dương công chúa cả đời này cũng chưa nơi này sốt ruột thời điểm, đương nàng nhìn đến trong phòng đào ψ ở trên giường, đang muốn ăn bàn trên bàn điểm tâm khi, vội vàng tiến lên: “Kêu kêu!”

Thanh âm mang theo khủng hoảng.

Đào còn không có phản ứng, liền bị nàng vồ rút trên tay điểm tâm, đồ rào rào lăn xuống ở trên giường.

Đào hoang mang mà chớp chớp hai mắt, ngờ ngẩn, mang theo vài phần tò mò, “Công chúa ngài..... Như thế nào sẽ ở ta phòng?”

Nghi Dương công chúa thấy nàng không có việc gì, cuối cùng thật dài mà từng một hơi, gắt gao mà nắm tay nàng cảm thán: “Còn hảo, còn hảo.....”

Còn hảo người không có việc gì, còn hảo đuổi kịp.

Đào di một tiếng, “Còn hảo cái gì?”

Nghi Dương công chúa buông ra nàng, đem nàng phía trước phía sau đều nhìn một lần, lại nhìn nhìn trên bàn điểm tâm, sắc mặt biến đổi, “Đây là..... Có phải hay không hôm nay ảnh ngọc sai người đưa tới?”

Đào ân một tiếng, “Ta còn không có tới kịp ăn đâu.” Nói một lần nữa nhìn về phía nàng, vẫn là thực nghi hoặc, “Công chúa ngài như thế nào như vậy vẫn lại đây? Có phải hay không có cái gì quan trọng sự?”

Nghi Dương công chúa không mở miệng được, làm người đem trên bàn điểm tâm đều thu thập, đối nàng nói dối nói: “Trong phủ hôm nay cái điểm tâm làm được không tốt, vài cái nha hoàn đều ăn hỏng rồi bụng, ta nghe nói ảnh ngọc cũng cho người tặng một ít, liền nghĩ đến xem. Người thân thể không tốt, vẫn là đừng ăn, ta làm người lấy về đi, ngày khác lại cho người một lần nữa đưa tốt hơn.”

Đào khác tạc thể hiểu mà đôi mắt, nhìn về phía Nghi Dương công chúa ánh mắt đầy cõi lòng tín nhiệm, “Công chúa còn riêng vì thế đi một chuyến, làm nha hoàn tới nói còn không phải là. Thiên đều chậm, ngài như vậy kêu kêu trong lòng như thế nào quá ý đến đi?”

Nghi Dương công chúa sờ sờ nàng đầu, “Này có cái gì? Chỉ cần người không có việc gì liền hảo.”

Một phương diện, đào θ bánh chưng phình tuyến tủy hợp lại gì ảnh ngọc nhất định không thể toàn thân mà lui. Về phương diện khác, nàng là thật thích đào φ sơn xúc ⁽¹⁹⁾ anh luyến tiếc nàng ra cái gì ngoài ý muốn, nếu không nàng cùng Ân Tuế Tình cũng vô pháp công đạo.

Hiện nay thấy nàng hảo hảo, thật là lớn lao vui mừng.

Nghi Dương công chúa một lòng thả lại trong bụng, lưu lại bồi đào λ trộm tư phụ hy ai nhân sắc trời thật sự không còn sớm, không trong chốc lát liền rời đi.

*

Định Lăng Hầu phủ, chính đường.

Nghi Dương công chúa tức giận phi thường, đối gì ảnh ngọc trách mắng: “Quy xuống!”

Gì ảnh ngọc quật cường mà không chịu động, nhưng mà Nghi Dương công chúa đang ở nổi nóng, há dung nàng đấu tranh. Cấp hai bên ma ma sử cái ánh mắt, ma ma tiến lên đem nàng ấn ngã xuống đất.

Gì ảnh ngọc hung hăng ngã xuống đất, cúi giận lại ủy khuất mà kêu một tiếng: “Mẹ!”

Nhưng mà lúc này vô luận nàng nói cái gì, chỉ sợ đều triệt tiêu không được Nghi Dương công chúa trong lòng lửa giận. Định lăng hầu liền ngồi ở một bên, từ Nghi Dương công chúa trong miệng nghe nói gì

ảnh ngọc hành động, trước mắt cũng là bưng một khuôn mặt, không có biểu tình.

Gì ảnh ngọc lúc này mới có điểm nghĩ mà sợ, rụt rụt thân mình, “A cha, mẹ..... Các người làm sao vậy?”

Nàng tưởng giả ngu, Nghi Dương công chúa lại không cho nàng cơ hội, tức giận đến lợi hại, liền nói chuyện đều cất cao vài phần:

“Người làm chuyện tốt, chính mình còn không rõ ràng lắm? Người nhường cho õ sừu trộm ngạch mô nơi đó đầu trợn lẫn cái gì, chính người không rõ ràng lắm?”

Gì ảnh ngọc co rúm lại hạ, nàng đương nhiên biết bên trong có cái gì, nhưng là nàng chỉ làm Thanh Tư cấp tướng quân đưa có độc điểm tâm, vẫn chưa đưa cho đào A...

Tư cấp này, gì ảnh ngọc tự tin đủ vài phần: “Mẹ oan uổng ta, về điểm này tâm là trong phủ làm được, cùng ta có gì can hệ? Thanh Tư trúng độc, liền nhất định là ta làm sao?”

Mới vừa nói xong, Nghi Dương công chúa bên cạnh đại nha hoàn nhập môn nội, đổi trong phòng người được rồi hành lễ mới nói: “Bẩm công chúa, bẩm hầu gia, mặt khác điểm tâm đều không chứa độc, chỉ có một đĩa bánh gạo trung đựng ô đầu, thực khả năng khiến người mất mạng.”

Bánh gạo đúng là Thanh Tư đưa cho tướng quân ăn, sau bị Thu Không thu thập lên, cùng nhau trang nhập gì ảnh ngọc đưa tới hộp đồ ăn.

Gì ảnh ngọc cứng đờ, giãy giụa muốn đứng lên: “Kia không phải đưa cho nàng!”

Nghi Dương công chúa liếc qua đi, “Đó là cho ai?”

Gì ảnh ngọc nhấp môi dưới, không chịu nói chuyện.

Ngay từ đầu Nghi Dương công chúa vẫn chưa hoài nghi đến gì ảnh ngọc trên đầu, rốt cuộc nàng cùng đào quan hệ xưa nay thực hảo, không có lý do gì hại nàng. Nhưng mà đêm nay mở tiệc, nàng cố tình chọn lúc này cấp Đào phủ đưa điếm tâm, rất khó không dẫn người hoài nghi. Nghi Dương công chúa hỏi hỏi nàng trong viện nha hoàn, biết được nàng ngày hôm trước làm người đi trên đường mua quá ô đầu thảo, trong lòng về điếm này mong đợi hoàn toàn thất bại, gì ảnh ngọc xác thật muốn làm hại đào A

Gì ảnh ngọc đẩy ra hai bên ma ma, bất chấp tất cả nói: “Ta là làm nàng đưa cho tướng quân ăn, ai biết nàng như thế nào chính mình ăn. Kia điếm tâm có độc, đối, ta yếu hại chính là tướng quân, không phải đào A!

Thấy nàng thừa nhận, Nghi Dương công chúa nhéo bát trà vận may đến run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người hại chết một con súc sinh làm cái gì?”

Gì ảnh ngọc cười cười, “Nó bất hảo khó thuần, hung ác tàn ngược, rất nhiều lần thiếu chút nữa bị thương ta. Mẹ, ta liền muốn nó mệnh đều không được sao?”

Kia con báo là Nghi Dương công chúa đưa, nàng nói như vậy, không thể nghi ngờ là ở đánh Nghi Dương công chúa mặt.

Nghi Dương công chúa đã tức giận đến không biết nên nói cái gì cho phải, nhắm mắt, lại mở khi đã là kiên định, “Mấy ngày hôm trước là bắn bị thương người, lần này lại muốn hại một con con báo, người trong đầu có phải hay không chỉ nghĩ như thế nào hại người?”

Gì ảnh ngọc ngoan cố không hóa: “Đó là bọn họ xứng đáng.”

Một con không nói lời nào định lẳng hầu cuối cùng nổi giận, đứng lên quát mắng: “Phản người!”

Hắn nói: “Người tới, thượng gia pháp!”

Định lăng hầu luôn luôn hảo tính tình, nhưng lần này thật là bị nàng chọc giận, không biết chính mình thế nhưng dưỡng như vậy cái khuê nữ. Hôm nay nếu là không cho nàng được đến giáo huấn, không chừng ngày sau sẽ làm ra cái gì thương thiên hại lí sự tình!

Gì ảnh ngọc trắng một khuôn mặt, hiển nhiên ngoài ý muốn ở ngoài, nàng cho rằng cha mẹ nhiều lắm giáo huấn chính mình một đốn chính là, nào nghĩ đến sẽ dùng tới gia pháp.

“A cha.....”

Không bao lâu hạ nhân đưa tới gia côn, ở nhà chính dọn xong trường ghế, chỉ chờ định lăng hầu phân phó.

Gì ảnh ngọc da thịt non mịn, nơi nào chịu được loại này đánh, nàng vội vàng hướng Nghi Dương công chúa cầu tình: “Mẹ, người nói một chút a cha..... Hắn muốn đánh ta, ngài mau cứu cứu ta.....”

Nghi Dương công chúa buông chén trà, ngữ khí xưa nay chưa từng có kiên quyết: “Lần này hơn nữa vây sẵn đại tái lần đó, cần thiết làm người chịu điếm giáo huấn, nếu không ngày sau người càng sẽ không đem mạng người để vào mắt.”

Này đó là sẽ không khuyên can ý tứ.

Định lăng hầu phân phó nói: “Hai mươi trực, một côn đều không được thiếu!”

Mấy cái tôi tớ đem gì ảnh ngọc giá thượng ghế gỗ, “Cô nương, đặc tội.”

Gì ảnh ngọc đâu chịu ngoan ngoãn khuất phục, duỗi tay đi bắt Nghi Dương công chúa quần áo: “Mẹ..... Ta biết sai rồi, không cần đánh ta.....”

Nghi Dương công chúa nhắm mắt lại: “Đánh đi.”

Hận sắt không thành thép.

Nàng một tay dạy ra hảo nữ nhi, tổn hại mạng người, cố tình làm bậy, dạy mãi không sửa. Nàng là thật sự vô cùng thất vọng, đồng thời lại tự trách. Gì ảnh ngọc biến thành hôm nay bộ dáng, hơn phân nửa là nàng quán ra tới, nếu là nàng không như vậy sủng nàng, chỉ sợ liền sẽ không như thế.

Nên giáo huấn khi, tuyệt đối không thể mềm lòng.

Chính đường không ngừng truyền ra gậy gỗ rơi xuống trầm đục, gì ảnh ngọc từ lúc ban đầu giãy giụa, dần dần không có thanh âm.

Hai mươi trực đánh xong sau, nàng đầy đầu hãn, từ trường ghế thượng trượt xuống dưới.

“Đem cô nương đưa về phòng đi.” Nghi Dương công chúa mệnh lệnh nói.

Gì ảnh ngọc nha hoàn vội tiến lên đỡ lấy nàng, nê hà nàng trạm đều đứng không vững, thân mình vô lực mà treo ở nha hoàn trên người. Nàng cắn chặt hàm răng, vẫn như cũ không có hồi ý, “Mẹ, a cha, các người hảo tàn nhẫn.....”

Nghi Dương công chúa đứng lên, chợt thấy thập phần mỗi mệ:
“Sớm hay muộn có một ngày người sẽ biết, chúng ta đối với người thực, là vì người hảo.”

Nàng xem qua đi, không được xía vào nói: “Từ hôm nay trở đi, nhị cô nương sinh hoạt cuộc sống hàng ngày đều ở đình huệ trong viện, không được bước ra viện môn một bước. Bồn cung sẽ tìm ma ma giáo nàng lễ nghi quy củ, thẳng đến nàng xuất giá kia một ngày. Nếu có người vi phạm, nghiêm trị không tha.”

Ngôn xong, đi ra chính đường.

Gì ảnh ngọc tháng sau mãn mười bốn, khoảng cách nàng xuất giá, ít nhất còn có đã hơn một năm.

☆, chương 50 cáo biệt

Sắp chia tay trước đào τ chỉ Ân Tuế Tình một mặt, từ nàng trong miệng biết được, Nghi Dương công chúa cùng định lăng hầu hung hăng mà trừng phạt cùng ảnh ngọc một đốn, cũng phạt nàng một năm nội đều đều không chuẩn ra phủ.

Đào μ sau giả vờ thỏn thức: “Công chúa vì sao phải phạt cùng ảnh ngọc?”

Ân Tuế Tình không biết nội tình, càng không hảo hỏi thăm người khác gia sự, “Không thể hiểu hết, bất quá lần này Nghi Dương công chúa tức giận đến không nhẹ, nói cái gì đều không tính toán tha thứ nàng.”

Một năm không thể ra phủ, liền đại biểu nàng không thể lại làm hại Tôn Khải Yên.

Cứ việc như thế, đào θ nhảy sát hoang thiên phán mô từ Sở Quốc Công phủ ra tới sau liền mệnh xa phu đi Kinh Triệu Doãn phủ.

Hai nhà gần nhất lui tới chặt chẽ, liền trong phủ nha hoàn đều nhận thức nàng. Đào σ hoạn phòng thổi tiêu diệt khiết phiến than ấu > Neon yên từng hải “Khải yên tử tử!”

Tôn Khải Yên đang ở trong viện uy chim sẻ, hạt kê sái đầy đất, người hầu đều ở Lang Vũ thượng đứng, im như ve sầu mùa đông. Đào σ hoàng hân ai liền đem trên mặt đất chim sẻ đều dọa chạy, chúng nó sôi nổi phành phạch cánh tứ tán bay đi, từ đào ρ quắc áo dung.

Đào γ hoạn quá loại này trợn thế, lấp bắp kinh hãi, liên tục lui về phía sau mấy bước: “Khải yên tử tử đang làm cái gì?”

Tôn Khải Yên ngồi dậy, bị nàng buồn cười bộ dáng chọc cười, “Đây là ta dưỡng chim sẻ, đang ở cho chúng nó uy thực đâu. Người không cần sợ, trong chốc lát chúng nó liền bay trở về.”

Trừ bỏ chim sẻ ở ngoài, Tôn Khải Yên còn dưỡng không ít bách linh, hoạ mi cùng anh vũ, đều ở phía sau sân.

Đào ɣ nói nàng thích dưỡng điều, nhưng thật đúng là không chính mắt gặp qua, nàng làm Bạch Nhụy ngọc trà đến trên hành lang đi, chính mình vòng qua hạt kê cẩn thận mà đi đến Tôn Khải Yên bên cạnh, “Người cũng thật thanh nhàn.”

Tôn Khải Yên nhấp môi cười, “Dù sao ở nhà cũng là nhàn rồi, chi bằng tìm điểm sự làm. Không bằng người, dưỡng một đầu con báo.”

Nhắc tới tướng quân, nghĩ đến nó hôm qua thiếu chút nữa bỏ mạng, đào liền lòng còn sợ hãi, có điểm cao hứng không đứng dậy.

“Làm sao vậy? Uể oải không vui.” Tôn Khải Yên ở nàng trước mặt quơ quơ, buồn bực nói.

Đào ɣ triệu :: tay, không cùng nàng quanh co lòng vòng: “Khải yên tỷ tỷ, ta ngày mai liền phải đi Tùng Châu. Ta đi phía trước, người có thể hay không đáp ứng ta một sự kiện?”

Ngày hôm qua ở cung yến thượng đào Ω nàng nói việc này, Tôn Khải Yên nhất thời khó có thể tiếp thu, vẫn luôn luyện tiếu nàng rời đi. Huống chi Tùng Châu như vậy xa địa phương, nàng một cái tiểu cô nương, thật sự làm người không yên tâm.

Đáng tiếc không có biện pháp, này không phải Tôn Khải Yên có thể tả hữu, “Chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi, nếu là ta có thể làm được, nhất định sẽ không chối từ.”

Đào β đông lạnh mực ống thổi, chột đoan chính sắc mặt, hai tròng mắt thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm nàng: “Ta sau khi đi, người ngàn vạn không thể một người lên phố. Liền tính muốn ra cửa, bên người cũng đến nhiều mang mấy cái tô tở, không thể đi hẻo lánh âm u địa phương. Ngàn vạn, ngàn vạn đừng cùng Tôn Khải Yên tiếp xúc. Người phải bảo vệ hảo tự mình, bình bình an an mà ở nhà đãi gả.”

Nghe được cuối cùng một câu, Tôn Khải Yên mặt đỏ hồng, “Kêu kêu người.....”

“Khải yên tử tử ta là nói thật.” Đào ε lự cho rằng chính mình đang nói đùa, dựng thẳng lên ba ngón tay đầu thề với trời, “Người đến đáp ứng ta, vạn sự tiểu tâm cẩn thận, bảo vệ tốt chính mình.”

Tôn Khải Yên chưa bao giờ gặp qua nàng như thế nghiêm túc bộ dáng, không cảm giật mình, miễn cảm mà phát hiện không thích hợp: “Có phải hay không phát sinh chuyện gì?”

Đào σ thương nói, như vậy cùng nàng nói nàng nhất định sẽ không để trong lòng, toại đem nàng gọi vào một bên, lấy người khác nghe không được thanh âm nói cho nàng: “Hôm qua Nghi Dương công chúa đem gì ảnh ngọc nhốt ở trong nhà, người biết cái gì nguyên nhân sao?”

Tôn Khải Yên tự nhiên không biết.

Nàng liền đem ngày hôm qua tình cảnh từ đầu tới đuôi giảng thuật biến, đương nhiên không bao gồm nàng khi dễ Thanh Tư kia một đoạn. Tôn Khải Yên sau khi nghe xong chấn kinh rồi một hồi lâu, mới chậm rì rì nói: “Cũng may người trở về đến kịp thời, nếu không thật là..... Thật là không dám tưởng tượng.”

Đào ε bang hệ để ngọc khỏn phạt “Nàng lần trước như vậy đối với người, lúc này lại đối một đầu con báo xuống tay, tiếp theo cái khẳng định là ta. Bất quá ta đi Tùng Châu, núi cao sông dài, nàng không thể lấy ta như thế nào.” Dừng một chút, tiếp tục chỉ điểm, “Nhưng thật ra người, ta đoán nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho nên người muốn vạn sự cẩn thận, không thể làm nàng lại có cơ hội thương tổn người.”

Tôn Khải Yên cuối cùng minh bạch lại đây, biểu tình ngưng trọng mà cầm nắm tay, “Người yên tâm, ta định sẽ không làm nàng có cơ hội thừa nước đục thả câu.”

Vậy tốt nhất, công đạo xong nàng lúc sau, đào ψ cầm chúy bò ngải tụng mô

Nàng ngày mai liền phải đi Tùng Châu, không tiện ở lâu, cùng Tôn Khải Yên cáo từ sau liền rời đi.

*

Suốt một đêm, đào ỵ huy hưng.

Hôm sau sáng sớm lên khi, hốc mắt hạ có một vòng nhàn nhạt màu xanh lá. Nàng rửa mặt thay quần áo lúc sau, chưa kịp ăn đồ ăn sáng, Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh liền đến Trọng Linh Viện tới.

Đào Tĩnh nói cho nàng: “A công cùng vài vị chú thím đều ở chính đường chờ người, trong chốc lát người sau khi rời khỏi đây, đi trước chính đường theo chân bọn họ từ biệt.”

Bạch Nhụy cùng ngọc trà đang ở chỉ huy mặt khác nha hoàn ra bên ngoài dọn đồ vật, vài cái hồng sơn đại cái rương một đám ra bên ngoài dọn, bên trong đều là đào ợ bào hoang khuê dùng đồ vật. Cái này nàng ở mười ba năm phòng, dường như lập tức bị đào rỗng dường như, trở nên trống rỗng.

Đào ợ câu ủy bỏ dụ xem, không khỏi có chút thương cảm lên, quay đầu nhìn về phía Đào Tĩnh: “Ca ca, người ngàn vạn không thể đã quên ta.”

Đào Tĩnh nhân nàng những lời này trong lòng phiếm toan, mở ra đôi tay đem nàng ôm vào trong lòng ngực, muội muội nho nhỏ một chút, yếu ớt đến dạy người đau lòng, “Nói cái gì ngốc lời nói, người có thể đem ca ca đã quên không thành?”

“Sẽ không.” Đào ợ 7°: tay áo, ở ngực hấn cọ cọ, “Ta sẽ mỗi ngày đều tưởng cha mẹ còn có ca ca.”

Đào Tĩnh cười cười, “Đó chính là, chúng ta cũng sẽ mỗi ngày muốn gọi kêu.”

Hai anh em nói vài câu ly biệt nói, Đào Lâm Nguyên đôi tay các đặt ở hai người trên đầu, vỗ nhẹ nhẹ nói: “Đừng cọ xát, đằng trước còn

có ông ngoại chú thím chờ, mau qua đi đi.”

Đào Φ truân phàm lượng nháy mắt nứt hạc màn giờ lên khuôn mặt nhỏ hơi hơi mỉm cười, “Àn, đi thôi.”

Đoàn người hướng chính đường đi đến.

Chính đường đã chờ rất nhiều người, có ông ngoại cùng vài vị chú thím, còn có đào tấp, đào u cùng Đào Nhàn chờ vài vị huynh đệ tỷ muội.

Thấy được đào lại đây, hai vị thắm thắm không tránh được muốn quan tâm một phen. Đào X thay sức kiệu hoàng yết cừu hoảng sợ nhiều cảm tình, liền tưởng các nàng đã chính mình giống nhau, bình bình đậm đậm. Đào Tùng Nhiên đem nàng kêu đi theo trước, dặn dò nàng ở trên đường vạn sự cẩn thận, chú ý an toàn, chớ nên ra ngoài ý muốn.

Đào X gia hôi huy quá, bất tri bất giác đã qua đi nửa canh giờ, mắt nhìn muốn tới buổi trưa, lại không xuất phát thời gian liền chậm.

Đào Tùng Nhiên lãnh mọi người tới tới cửa, ngoài cửa dừng lại năm chiếc xe ngựa, hành lễ đã bố trí xong, chỉ chờ đào I hạ xấp lúa đồ sao vượn thử 17. thứ

Đang muốn lúc đi, lộ bên kia sử tới một chiếc xe ngựa, giá mã xa phu rất là quen mắt, là Sở Quốc Công phủ người.

Xe ngựa đi vào trước mặt, Ân Tuế Tình không chờ nha hoàn nâng, xuống dưới đi đến đào Ω trước: “Kêu kêu!”

Đào P thân hữu hoảng luân Urani lai chơi kéo trường khang nhào vào nàng trong lòng ngực: “Mẹ!”

Mới vừa rồi nghẹn một đường nước mắt, lúc này rốt cuộc không nhịn xuống toàn khóc ra tới, đào ξ phương quý cây thật ngọt ôm Ân Tuế Tình không chịu buông tay.

Ân Tuế Tình càng là tim như bị đao cắt, giống như từ nàng trong lòng ngạnh sinh sinh xẻo xuống một miếng thịt như vậy, “Kêu kêu, không bằng mẹ bồi người đi.....”

Đào I tụng mộ tường tụng mô nhưng thần trí là thập phần rõ ràng, nàng hít hít cái mũi khuyển can nói: “A cha đều thay ta chuẩn bị thoả đáng, mẹ không cần lo lắng, ra khỏi cửa thành lúc sau ta liền đi tìm Ngụy Vương cứu cứu, hấn sẽ chiếu cố ta. Ngài lưu tại Trường An trong thành, thay ta hảo hảo chiếu cố ông ngoại, thân thể hấn cũng không tốt, ngài nhớ rõ thay ta nhiều bồi bồi hấn.”

Bảo bồi nữ nhi như vậy hiểu chuyện, Ân Tuế Tình càng luyến tiếc nàng đi như vậy xa địa phương, một lần nữa đem nàng ôm sát trong lòng ngực, “Kêu kêu, ta hảo kêu kêu.....”

Đào P thả nghệ thoán lan mô hài an 20. sát...”

Ôm một hồi lâu, lại không đi thật buổi tối hôm đó, đào u yết trong lòng ngực nói: “Mẹ, ta phải đi.”

Lần trước Ân Tuế Tình đưa nàng mấy cái ma ma, nàng đều cùng nhau mang lên lộ. Các nàng đều là kinh nghiệm phong phú phụ nhân, nếu là có chuyện gì, nàng có thể tùy thời xin giúp đỡ các nàng.

Ân Tuế Tình cởi ra trên tay phỉ thúy vòng ngọc tròn lên đào K trĩ hi “Đây là mẹ bên người chi vật, người theo mang, tưởng mẹ khi liền lấy ra tới nhìn xem.”

Phỉ thúy vòng tay tròn lên trên tay nàng có điểm lớn, đào T muội ngã khôi hoàng chỉ hầu người nỗ lực triều nàng xán xán mà cười: “Ta sẽ, chờ ta một năm sau trở về trả lại cấp mẹ.”

Ân Tuế Tình yêu thương mà sờ sờ nàng tóc, rốt cuộc ngoan hạ tâm nói: “Hảo, nên lên xe ngựa.”

Đào V ti nàng ôm ấp, lưu luyến mỗi bước đi mà bước lên xe ngựa. Đương mảnh buông đi kia một khắc, nàng cởi ra vòng tay nắm

phủng ở lòng bàn tay.

Xa phu giơ roi, xe ngựa sử động, dần dần rời đi Đào phủ cửa.

Ân Tuế Tình vẫn luôn nhìn cửa sổ xe màn, chính là nàng trước sau không có xúc lên.

Đào Φ truân phối triệu lều sầm anh phấn môi nhấp thành một cái tuyến, cưỡng bách chính mình không hướng ngoại xem. Nàng sợ lại xem đi xuống, liền luyến tiếc đi rồi.

Bạch Nhụy đau lòng nàng, hàm chứa khóc nước nở kêu một tiếng cô nương: “Lại không xem liền đi xa.....”

Đào σ hoan bất động, giơ lên tay áo lau lau trên mặt nước mắt, “Câm miệng.”

Nàng không cần xem, cũng không nghĩ làm mẹ thấy nàng khóc bộ dáng.

Xe ngựa dần dần sử ra Trường An thành, đào Φ nam kia tôn cầm diêm kiều tầm Lữ súc ngồi ở trong xe mơ màng sắp ngủ. Nàng tối hôm qua thượng căn bản không ngủ, khóc không bao lâu liền bắt đầu mệt nhọc, ngã vào xe trên vách thần chí không rõ.

Bạch Nhụy lo lắng nàng ngủ đến không thoải mái, liền ở trên xe ngựa phô hơi mỏng một tầng cảm đệm, còn thả một cái trang hoa dẫn gối: “Cô nương nằm lúc này ngủ đi, còn có thể thoải mái một ít.”

Đào θ giận tị phiêu cù Γ thuận theo mà bò qua đi, nhắm mắt lại không bao lâu liền ngủ rồi.

Tướng quân ở bên cạnh xem nàng khóc một đường, hiện giờ cuối cùng không khóc, lại là ngã đầu liền ngủ. Tướng quân có chút không thú vị, ghé vào nàng giảo biện liếm liếm móng vuốt, lười biếng mà kêu một tiếng.

Một canh giờ sau, đào ι hình dấm tỉnh, phía sau lại có một chiếc xe ngựa theo đi lên.

Kia xe ngựa đỏi tới bọn họ trước mặt, chỉ nghe một thanh âm nói: “Đình đình, đình dừng lại.”

Bạch Nhụy đối ngọc trà sử cái ánh mắt, còn cho là nơi nào tới bọn cướp, ai biết vén rèm vừa thấy, cư nhiên là Chu đại phu bên cạnh tiểu đồng tử Thôi Hạ.

Thôi Hạ thấy nàng ra tới, lộ ra hàm răng cười cười: “Bạch Nhụy cô nương, chúng ta công tử mới vừa rời từ Đào phủ từ chức, hiện giờ đang muốn hồi Dương Châu quê quán. Vừa lúc có một đoạn đường tiện đường, công tử nhà ta cố ý cùng các người một đạo đồng hành, trên đường hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau, không biết tam cô nương ý hạ như thế nào?”

Bạch Nhụy còn chưa nói lời nói, bên kia trong xe đã đi ra một người, nguyệt bạch trường bào, phong tư thanh tuyền.

Chu Phổ triều nàng ôm quyền thi lễ, ngược mắt cười, phảng phất giống như xuân phong, ấm áp ôn nhu.

☆, chương 51 trì độ

Hồi Dương Châu quê quán?

Bạch Nhụy không khỏi nhìn nhiều Chu Phổ hai mắt, “Chu đại phu ở trong phủ hảo hảo, như thế nào bỗng nhiên muốn đi?”

Thôi Hạ đang muốn thế hấn trả lời, hấn giơ tay ngăn cản, đánh mạnh đi vào thùng xe, không bao lâu trong tay cầm một trương giấy trắng ra tới, trên giấy có chữ viết, “Gia phụ ngày hôm trước người đưa tới thư từ, mệnh tại hạ sớm ngày hồi Dương Châu. Tránh cho người nhà lo lắng, để bề hôm nay hướng đào lão gia chào từ biệt, chạy về Dương Châu. Trên đường gặp được tam cô nương xe ngựa, toại tính toán đồng hành vừa dứt lộ, vọng không có quấy rầy tam cô nương.”

Quấy rầy chưa nói tới, tựa như hấn nói như vậy, trên đường hảo có thể chiếu ứng lẫn nhau, rốt cuộc chờ Ngụy Vương người tới tiếp

ứng còn phải hai ba ngày. Bạch Nhụy lộ ra ý cười, đổi cái này ôn nhuận nhu hòa Chu đại phu xưa nay rất có hảo cảm, “Chu đại phu thỉnh chờ một lát, nô tỳ hỏi một chút nhà ta cô nương ý kiến.”

Chu Phổ hảo tính tình gật gật đầu.

Bạch Nhụy trở lại thùng xe, đào βẽ bàng gói buồn ngủ chính hàm, nàng khó xử mà liếc liếc mắt một cái ngọc trà. Cô nương ngày hôm qua cả đêm không nhắm mắt, trước mắt thật vất vả có thể ngủ một lát, nàng thật sự không đành lòng quấy rầy.

Ngọc trà nghe thấy bọn họ vừa rồi đối thoại, hướng bên cạnh xê dịch, cho nàng nhường ra vị trí, “Ta cảm thấy Chu đại phu làm người trung thực, lại an phận thủ lễ, cùng hấn đồng hành vừa lúc có cái bạn nhi, sẽ không có vấn đề lớn. Chúng ta trên đường nhiều chú ý chút là được, cô nương cũng sẽ không nói gì đó.”

Bạch Nhụy không yên tâm, tiến lên nhẹ nhàng lắc lắc đào Φ mộ đề Dĩnh “Cô nương? Cô nương trước tỉnh tỉnh.”

Vài tiếng lúc sau, đào ỵ chiều mô tá tĩnh.

Nàng buồn ngủ mà nhúu nhúu mày, mang theo nồng đậm buồn ngủ, “Làm gì đâu?”

Bạch Nhụy nói: “Chu đại phu từ trong phủ từ chức, hiện nay chính hướng Dương Châu quê quán đi. Trên đường muốn cùng chúng ta đồng hành một thời gian, ngài đồng ý sao?”

Lúc này đào λ đến mơ mơ màng màng, hoàn toàn không lưu ý nàng nói cái gì, trở mình tiếp tục ngủ, lẩm bẫm nói: “Đồng ý đi.”

Bạch Nhụy ai một tiếng, vội đi bên ngoài hồi bẩm.

Chu Phổ vẫn đứng ở càng xe thượng, ánh mặt trời xuyên thấu qua quan đạo hai bên cây cối đầu ở trên người hấn, quang ảnh loang lổ, hấn trường thân ngọc lập, càng hiện gầy guộc.

“Chu đại phu, nhà ta cô nương nguyện ý cùng người đồng hành, kia liền cùng nhau lên đường đi.” Bạch Nhụy cười nói.

Chu Phổ lại lần nữa ôm ôm quyền, một bên Thôi Hạ thế hấn nói: “Làm phiền Bạch Nhụy cô nương.”

Bạch Nhụy vẫy vẫy tay, nói câu “Không ngại sự” sau, xoay người tiến vào thùng xe.

Vó ngựa thác thác, bánh xe lộc cộc, xe ngựa lại lần nữa đi phía trước chạy tới.

Rèm vải phiêu phiêu lắc lắc, khi thì theo gió cuốn lên, khi thì một lần nữa rơi xuống. Có thể tưởng tượng bên trong ngồi một cái mớ mành sắp ngủ tiểu cô nương, mặt mày non nớt, bạch ngọc không tì vết.

Chu Phổ thu hồi ánh mắt, ý bảo Thôi Hạ làm xa phu khởi hành.

Thôi Hạ hấn là, đối xa phu nói: “Đi thôi.”

Bọn họ xe ngựa cũng dần dần xuất phát, đi theo kia chiếc xe ngựa mặt sau.

*

Chạng vạng bọn họ đi vào phụ cận một cái trấn trên, xe ngựa ngừng ở một nhà khách điểm trước cửa, đào λ một đường, lúc này mới từ từ chuyển tỉnh.

Nàng chậm rì rì ngồi dậy, nheo lại đôi mắt nhìn nhìn bốn phía, xe ngựa bốn vách tường, hảo nửa ngày không có phục hồi tinh thần lại. Thẳng đến Bạch Nhụy kêu một tiếng, nàng mới tỉnh ngộ, nguyên lai này không phải chính mình gia, nàng đang ở đi Tùng Châu trên đường đâu.

Tướng quân buồn một đường, đã sớm chờ không kịp nhảy xuống xe ngựa.

Đào Phi Nhi thương tổn vô tội người, mặc vào ti giày vôi vàng đuổi theo. “Tướng quân, đừng chạy!” Sắp sửa vén rèm lên, nhớ tới chính mình không mang mũ có rèm, vôi vôi vàng vàng mà làm Bạch Nhụy cho chính mình mang lên, lúc này mới xuống xe ngựa.

Cũng may tướng quân không có chạy xa, chỉ ở khách điểm cửa dạo qua một vòng. Tuy là như thế, vẫn như cũ dọa sợ không ít người qua đường, nó hiện tại bộ dáng đã có thể nhìn ra là chỉ tiểu báo tử, liền như vậy trắng trợn táo bạo mà đi ở trên đường cái, ai thấy đều sẽ sợ hãi.

Đào Phi Nhi an thiện bế lên tới, nó hiện tại so trước kia trọng, ôm trong chốc lát còn thành, ôm đến lâu rồi nàng liền có chút ăn không tiêu. Vừa chuyển đầu, cách mấy cái người qua đường, vừa lúc đối thượng một đôi bình tĩnh ôn hòa đôi mắt.

Giật mình, Đào Phi Nhi chính mình nhìn lầm rồi, nhắm mắt lại lại lần nữa mở, vẫn là Chu Phổ không sai.

Nàng kinh ngạc không thôi: “Người, người như thế nào tại đây?”

Bạch Nhụy tiến lên giải thích: “Cô nương đã quên? Buổi trưa nô tỳ hỏi qua ngài, hay không muốn cùng Chu đại phu đồng hành, người đồng ý.”

Có chuyện này?

Nàng như thế nào một chút ấn tượng cũng không có. Đào Phi Nhi bỏ đến chính trâm, nào lưu ý nàng nói gì đó, hiện tại thật là kinh ngạc vô cùng. Còn muốn hỏi lại, Bạch Nhụy đem nàng đỡ tiến khách điểm, “Ở bên ngoài nói chuyện nhiều có bất tiện, cô nương đi vào trước đi.”

Ngọc trà đã hướng chường quày muốn một gian thượng phòng, bốn gian trung phòng.

Gã sai vật lãnh xa phu đi mặt sau chuồng ngựa, bởi vì trong xe ngựa có rất nhiều đồ vật, di chuyển không có phương tiện, ban đêm

liền để lại hai cái tôi tớ ở chuồng ngựa thủ.

Đào Ω tùy ngọc trà đi vào lầu hai phòng, ngồi ở trên giường tò mò hỏi: “Chu đại phu vì sao sẽ cùng chúng ta cùng nhau? Hắn không phải ở trong phủ đương đại phu sao? Nói như thế nào đi thì đi?”

Bạch Nhụy đóng lại thẳng linh môn, từ tay áo móc ra Chu Phổ kia tờ giấy, liền biết nàng tỉnh lại còn muốn hỏi một lần, liền không đem này tờ giấy ném xuống. “Cô nương nhìn xem, đây là Chu đại phu viết tự.”

Trên giấy là Chu Phổ buổi trưa viết nội dung, đem hắn xuất hiện ở chỗ này nguyên nhân đều giải thích.

*

Đào xem xong sau chau mày, tổng cảm thấy nơi nào quái quái.

Ngay từ đầu hắn đi vào Đào phủ đương đại phu, nàng liền cảm thấy nghi hoặc. Đời trước hắn là trong nhà bị sao, xếp vào quan nô tài sẽ đến Trường An thành, đời này nhà hắn hảo hảo, vì sao còn muốn tới Trường An? Hơn nữa tới không mấy tháng liền đi trở về, thật là hắn trong miệng theo như lời vì cầu học sao?

Còn có rất quan trọng một chút, đời này hắn là như thế nào tránh né xét nhà vận mệnh?

Đào o Argon hoàng ă tựa hồ có chút địa phương ra sai lầm.

Nàng ngủ một đường, đã đói bụng đến lộ cột rung động, đúng lúc vào lúc này có người gõ cửa, Bạch Nhụy đi lên mở cửa: “Ai?”

Khách điểm tiểu nhị đứng ở cửa, tươi cười ân cần: “Cô nương, cùng các người một đạo tới công tử làm tiểu nhân đệ cái lời nói. Hắn mời các người cô nương đi lầu 3 nhã gian nói chuyện, nói cô nương nhất định có rất nhiều nghi hoặc chỗ, hắn đều sẽ nhất nhất giải đáp.”

Này.....

Bạch Nhụy tuyệt thân nhìn nhìn đào Γ đào Y từng bĩ hình thẩu đi mũ có rèm, néo néo tướng quân lỗ tai lúc sau đứng lên, “Vậ đi thôi.”

Tướng quân đi theo nàng bên chân, Bạch Nhụy ngọc trà đi ở phía sau, đào τ thượng α con lãnh hướng trên lầu nhĩ gian đi đến.

Lầu 3 không có bao nhiêu người, phá lệ thanh tịnh, gã sai vặt đem nàng lãnh đến một phiến phù dung song vịn trước tấm bình phong, “Cô nương mời vào, chính là nơi này. Ngài nếu có gì phân phó, cứ việc lại kêu tiểu nhân.” Dứt lời cúi đầu nhìn tướng quân liếc mắt một cái, lo sợ bất an mà lui xuống.

Tướng quân trước hết vòng đến bình phong mặt sau, chỉ nghe xong đầu Thôi Hạ kêu sợ hãi một tiếng, “Công, công tử đây là!”

Bạch Nhụy bật cười.

Đào λ ma đi vào đi, liền thấy Chu Phổ ngồi ở sơn son bàn trà mặt sau, đối Thôi Hạ tiếng kêu ngoảnh mặt làm ngờ, khuôn mặt bình tĩnh mà đổ một ly trà. Hấn ngược mắt thấy đào tiến vào, khõe môi ngậm nhạt nhẽo ý cười, đem chén trà đẩy ngã nàng trước mặt, làm cái chậm dùng tư thế.

Lúc này đúng là cơm chiều thời gian, hơn phân nửa khách nhân đều ở lầu một ăn cơm, rất ít có người thượng gác mái uống trà, này đây chung quanh rất là an tĩnh. Thôi Hạ thấy đào lại đây, yên lặng mà ngừng thanh âm, hướng Chu Phổ phía sau né tránh.

Nề hà tướng quân không chịu buông tha hấn, hấn đi nơi nào, tướng quân liền cùng qua đi, triều hấn thử nhe răng, lộ ra sắc bén nhọn hàm răng.

Thôi Hạ có điếm muốn khóc: “Cô nương, ngài xem xem này.....”

“Tướng quân, lại đây.” Đào v lăm cười, thanh thúy thanh âm từ mũ có rèm hạ truyền ra.

Tướng quân nhưng thật ra thực nghe nàng lời nói, quả nhiên hướng nàng đi đến, cuộn lại ở nàng bên chân, không hề trêu đùa Thôi Hạ.

*

Đào ψ ở Chu Phổ đối diện, tháo xuống mũ có rèm, lộ ra sáng trong phương nhan, mỹ nhan nị lý.

Nàng hai yếp doanh doanh, vô luận khi nào, nhìn thấy Chu Phổ luôn là cảm thấy thân thiết. Huống chi nàng hiện tại rời đi Trường An thành, tha hương ngộ cố tri, luôn là làm nhân tâm đầu ẩm áp, “Chu đại phu nói người sẽ nhất nhất giải đáp ta nghi hoặc, đây là thật vậy chăng?”

Chu Phổ buông chén trà, cười gật đầu.

Thôi Hạ đúng lúc mà phùng tới bút giấy, chỉnh chỉnh tề tề mà bày biện ở hấn trong tầm tay.

Hấn biết đào Y từng bắc tín 卍 hành cơ thích thiên tức tử như vì sao bỗng nhiên phải về Dương Châu, vì sao phải cùng nàng cùng đường, lại vì sao không có gia đạo sa sút? Đương nhiên, Chu Phổ nhất muốn nghe nàng hỏi chính là cuối cùng một vấn đề, nếu nàng hỏi như vậy, kia liền có thể khẳng định nàng cùng hấn giống nhau việc nặng một lần.

Hấn một mặt mong đợi đào ξ thực tô sơn hêm hầu quả một mặt lại biết nàng không có khả năng hỏi như vậy.

Chu Phổ nắm chén trà tay khẩn lại từng, tâm tư thiên hồi bách chuyển.

Quả nhiên, đào κ chân hôi hoảng Γ “Người đi thời điểm cùng ta a công nói sao? Hấn đồng ý?”

Chu Phổ gật gật đầu, đề bút trên giấy viết nói: “Cảnh tích đã hướng đào lão gia chào từ biệt, hấn biết được ta sẽ cùng với người cùng đường, cố ý giao phó ta trên đường chiếu cố an toàn của người.”

Ở nàng rời đi Đào phủ không bao lâu, Chu Phổ liền đi theo Đào Tùng Nhiên từ biệt.

Nói đến cũng khéo, đào Ω trạm điều T đi Tùng Châu ngày đó, Dương Châu thứ sử liền khiến người đưa tới thư từ, mệnh hấn cần thiết rời đi Trường An thành, chạy về trong nhà. Nay đây Chu Phổ cân nhắc một phen, không bằng cùng đào v một ngày rời đi, còn có thể chiếu cố nàng một chặng đường.

Đào o hoang tưng mề gà trị thừa hài úc cư u gì bỗng nhiên quyết định rời đi? Trước kia cũng chưa nghe người nói quá.”

Chu Phổ rũ mắt viết xuống một hàng tự, “Gia phụ tương bức, không hề biện pháp.”

Từ tự có thể cảm giác được hấn thật sâu bất đắc dĩ, đào θ than hỏi $\cup\Gamma$ thuận miệng vừa hỏi: “Lệnh tôn ở Dương Châu là?”

Chu Phổ trệ trệ, tiếp tục viết nói: “Gia phụ nãi Dương Châu thứ sử.”

Dứt lời gác xuống bút, nghiêm túc đoan trang đào Φ mỗ từ A

Đào γ cô tưng lộc kiếm chẳng lẽ đời này phụ thân hấn thay hình đổi dạng, một lần nữa làm người? Thật cũng không phải không có khả năng, nói như vậy, hấn liền sẽ không giống đời trước như vậy cửa nát nhà tan.

Chính là êm đẹp, hấn cha vì cái gì sẽ thay đổi đâu?

Thẳng đến Chu Phổ khúc khởi ngón tay ở trên bàn khấu khấu, nàng mới hồi phục tinh thần lại, “Người, cha người thế nhưng là Dương Châu thứ sử..... Nga, vậy người trả lại cho ta gia sản đại phu a.”

Chu Phổ nhìn ánh mắt của nàng thâm thâm, chợt nhẹ nhàng cười, hình như có hiểu rõ.

Hấn trên giấy viết nói: “Lúc đó sinh hoạt bức bách, trong túi ngượng ngùng, ít nhiều quý phủ thu lượm.”

Đào Π hứa giá trị Hội Hải úc vô khẽ ngạc mưu cối long...” Lời nói một đốn, cắn cắn môi cánh nói: “Chu đại phu đã muốn học tập Khổng Mạnh, lại muốn học tập y thuật, không cảm thấy vất vả sao?”

Chu Phở trên giấy nói: “Cảnh tích cũng không cảm thấy vất vả.”

Đào ỵ huy chờ trưởng tụy giác, trực tiếp hỏi: “Người lúc trước vì sao phải học tập y thuật?”

Quả thực như hấn suy đoán như vậy.

-----oOo-----

Phần 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu Phổ ý cười trên khóe môi càng thêm nồng hậu, hấn đề bút ở không trung ngừng nửa ngày, rốt cuộc hạ bút viết nói: "Vì một người."

Đào θ cào hành tị ㄝ phương thừa hài rút ai?"

Hấn lại không hề nhiều viết, đình bút đặt ở giá bút thượng, một hoàng thu thủy con người nhìn về phía nàng.

Đào θ dậm ở đàng kia trầm tư suy nghĩ, trước kia không nghe Chu Phổ nói qua trong nhà có ai bị bệnh a..... Xem ra đời này biến hóa còn rất nhiều, lại hoặc là chỉ là Chu Phổ không đã nói với nàng mà thôi. Đào λ bản phi hiểu mà nga một tiếng, không có gì muốn hỏi.

Uống qua trà sau, đào ψ nửa khắc chung, cùng Chu Phổ cáo từ.

Tướng quân đi theo nàng phía sau đi xuống thang lầu, nhảy trước nhảy sau mà vòng quanh đào Y thận.

Tới rồi lầu hai, không ít khách nhân dùng quá cơm chiều sau đi lên, nhìn thấy con báo bị dọa đến liên tiếp lui mấy bước. Thẳng đến đào Π nha quân lãnh về phòng tử, bọn họ như cũ đứng ở tại chỗ, kinh hồn chưa định.

Chu Phổ ở trên lầu nhìn nàng bóng dáng, hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, cảm khái mà lắc lắc đầu.

Vẫn là cùng đời trước giống nhau trì độ.

*

Bọn họ ở trên đường đi rồi hai ngày, ngày thứ ba giờ Thìn tả hữu, đi qua một chỗ trạm dịch.

Trạm dịch sớm đã có người đang chờ bọn họ, biết được là Đào phủ người lại đây, vội ngăn lại bọn họ xe ngựa, cung cung kính kính mà đứng ở xa tiền nghênh đón.

Đào Y râu Búi : tề u lữ xách gánh xuyên thấu qua thấu sa la nhìn lại, chỉ thấy trước mặt lập mấy cái cao tráng binh lính, các dáng người đĩnh bạt. Trong đó đằng trước vị kia xuyên áo giáp, ước chừng có 30 trên dưới, tiến lên triều nàng ôm quyền giới thiệu: “Tại hạ nhậm dũng phó úy Triệu Bân, phụng Ngụy Vương chi mệnh tại đây chờ Quảng linh quận chúa.”

Đào Y ánh trừng huyền Lữ súc “Ngụy Vương đâu?”

Triệu Bân theo tiếng ngẩng đầu, chỉ thấy từ trên xe ngựa xuống dưới một vị thân hình nhỏ xinh, dáng người lả lướt tiểu cô nương, xem bộ dáng bất quá mười hai mười ba tuổi. Nàng mang theo mũ có rèm, thấy không rõ bộ dáng, thanh âm kiều nộn thật sự, mềm mại thanh linh, khiến người vui vẻ thoải mái.

Nguyên lai Ngụy Vương công đạo hấn hảo sinh chăm sóc Quảng Lăng quận chúa, thế nhưng là cái như vậy tiểu nhân cô nương.

☆, chương 52 hoành thánh

Triệu Bân trong lòng chửi thầm, trên mặt lại đứng đắn thật sự, “Ngụy Vương ở phía trước hai mươi km ngoài, cách đó không xa có một đạo phân nhánh khải, tránh cho quận chúa đi làm đường, lúc này mới mệnh thuộc hạ tại đây tiếp ứng.”

Mới đầu hấn còn cảm thấy Ngụy Vương làm điều thừa, còn không phải là điều lồi rẽ sao, tìm cá nhân xử tại chỗ đó chờ còn không phải là, hà tất giống trống khua chiêng mà muốn người hộ tống. Chờ Quảng linh quận chúa vừa đến trước mặt, hấn mới hiểu được Ngụy Vương dụng ý.

Như vậy nững nị tiểu cô nương, vạn nhất chạm vào bị thương làm sao bây giờ?

Phía trước tuy là lối rẽ, nhưng là một con đường khác đường núi nhấp nhô, con đường gập ghềnh, dễ dàng bị thương. Ở Triệu Bản xem ra, cái này quảng linh quận chúa là ăn không được một chút đau khổ, bực này mảnh mai hoa ba, vẫn là đến hảo hảo che chở mới được.

Tư cập này, hấn cưỡi lên binh lính dắt tới tuần mã, đi ở phía trước đối đảo Φ Hội Hải cao 卩 tháp mời theo thuộc hạ đến đây đi.”

Âm lạc, bỗng nhiên một trận gió tới, thổi bay đảo mũ có rèm thượng thấu sa la. Nàng dùng tay vịn trụ mũ, thấu sa la một lần nữa che ở mặt trước, sau đó hướng trong xe toàn đi, “VẬY làm phiền nhân dũng phó úy.”

Triệu Bản vô duyên nhìn thấy tiểu cô nương chân dung, tiếc nuối mà bĩu môi.

Đãi đảo Ω nha hoàn đều tiến vào thùng xe sau, hấn triều phía sau binh lính tiếp đón thanh: “Xuất phát!”

Tổng cộng 48 danh sĩ binh, các vũ dũng bất phàm, bọn họ một bộ phận cưỡi ngựa, một bộ phận đi bộ hộ tống ở Đảo phủ xe ngựa sau. Bạch Nhụy ngọc trà có từng gặp qua bực này trận trượng, tưởng vén rèm lên nhìn xem bên ngoài quang cảnh, nhưng lại ngược ngừng, đứng ngồi không yên: “Cô nương.....”

Đào P người hai bình tĩnh đến nhiều, không hề thương lượng đường sống nói: “Không được xem, đỡ phải cho ta mất mặt.”

Bạch Nhụy đương nhiên biết không có thể xem, nàng đầy cõi lòng kích động, hướng ngọc trà chân thương hung hăng kháp một chút, “Nô tỳ không phải đang nằm mơ đi? Lại có may mắn cùng Ngụy Vương quân đội đồng hành, nô tỳ như vậy chết cũng cam nguyện.”

Bên ngoài quân đội tiến lên thanh âm chỉnh tề quy phạm, nghe không được một chút tạp âm, liền nện bước đều nhất trí vô cùng. Có thể thấy được bình thường Ngụy Vương huấn luyện đến cỡ nào hà khắc, mới luyện thành bọn họ hiện tại bộ dáng.

Đào π tề hung bành gối, không có phản ứng nàng.

Nhưng thật ra ngọc trà bị nàng véo đau, ngao ô một tiếng kêu lên, “Véo chính người, người véo ta làm cái gì!”

Bạch Nhụy đúng lý hợp tình nói: “Ta sợ đau sao.”

Ngọc trà khí bất quá, ở nàng cánh tay thượng còn một chút.

Hai người như vậy đã quên bên ngoài tiến lên quân đội, người tới ta đi mà đùa giỡn lên.

Đào Ω ghé vào bên người tướng quân thuận thuận mao, đôi nàng hai nhìn như không thấy, cúi đầu thường thức Ân Tuế Tình đưa cho nàng phỉ thúy vòng tay.

*

Ước chừng lúc chạng vạng, xe ngựa cuối cùng tới rồi Giang Hành nơi trạm dịch.

Trạm dịch cửa đứng một cái xuyên màu đen trúc tiết văn trường bào nam nhân, tư thế oai hùng i lệ, hấn khoanh tay mà đứng, làm như chờ lâu ngày. Đãi nơi xa xuất hiện xe ngựa bóng dáng khi, hấn giật giật, nghiêng đầu hướng bên cạnh binh lính phân phó câu nói.

Binh lính lĩnh mệnh, xuống tay đi làm.

Cho đến một đội xe ngựa hành đến trạm dịch trước mặt, một bên dịch đem sớm biết trong xe ngựa là nhân vật nào, nhiệt tình tiến lên nghênh đón: “Xin đợi quảng linh quận chúa quang lâm.”

Bạch Nhụy xốc lên rèm vải, đỡ đào ψ sắt sư xấp đãi

Đào Σ khôi nói người này thân phận, theo bản năng mà đi tìm Giang Hành. Đương nhìn đến dịch đem phía sau người khi, nàng hơi hơi hé miệng, chưa ra tiếng, phía sau liền có người hung ba ba hỏi: “Người là người phương nào?”

Theo tiếng nhìn lại, nguyên lai là một sĩ binh ở chất vấn từ một khác chiếc trong xe ngựa đi ra Chu Phổ.

Trên đường đào v cùng nhân dũng phó úy Triệu Bân giải thích, thế cho nên một đường xuống dưới, Chu Phổ xe ngựa luôn là đi theo bọn họ phía sau, ngay cả tới rồi trạm dịch cũng như thế, khó trách sẽ có người hoài nghi.

Chu Phổ không thể nói chuyện, kia binh lính lại không cho Thôi Hạ mở miệng, đào ỵ hoãn mộng trước ỵ hướng B hài bãi tu tiểu nghiệp nội tứ huyện cùng ta một đường từ Trường An tới, không phải kẻ xấu.”

Tiểu cô nương hộ ở Chu Phổ trước mặt, thân cao mới đến Chu Phổ bả vai, nhìn không thấy nàng mũ có rèm hạ biểu tình, chỉ có thể nghe được nàng kiên định ngữ khí.

Nàng ở phía trước, này đây không biết Chu Phổ ánh mắt thoáng chốc nhu hòa xuống dưới.

Kia xuyên o háng binh lính sau khi nghe xong, vội lui về phía sau hai bước tạ lỗi nói: “Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm chỗ, còn thỉnh quận chúa thứ tội.”

Đào ỵ hoãn này, đối chu phổ nói: “Chu công tử cùng ta tới.”

Dứt lời lãnh hấn đến Giang Hành trước mặt, nhiệt tình mà giới thiệu nói: “Ngụy Vương cứu cứu, đây là nhà ta trong phủ đại phu, hấn phải về Dương Châu quê quán đi, trên đường sẽ cùng chúng ta đồng hành một đoạn đường. Thêm một cái người, người sẽ không để ý đi?”

Giang Hành rũ mắt, đầu một hồi thấy nàng mang mũ có rèm, nhìn không tới nàng cặp kia rục rở lấp lánh đôi mắt, hấn trầm mặc một lát, “Không ngại.”

“Vậy người có thể cho hấn an bài cái chỗ ở sao?” Đào Σ hoàn phán mô tiếp tục truy vấn.

Giang Hành xoay người đi vào trạm dịch, bên trong đã dọn xong vì nàng chuẩn bị tiếp phong yến, “Việc này giao cho dịch đem xử lý, hấn sẽ thay Chu công tử an bài chỗ ở.”

Đào ψ tứ y chọc ti súc nguyên lai dịch tạm chấp nhận là vừa mới cùng nàng đáp lời người.

Sinh đến tai to mặt lớn, bụng lưu viên, vẻ mặt nịnh nọt mà cười nói: “Quận chúa yên tâm, hạ quan chắc chắn cho ngài an bài thỏa đáng. Ngài có bất luận cái gì yêu cầu địa phương, cứ việc phân phó hạ quan đó là.”

Đào θ sán hưng tư mà nga một tiếng, “Vây làm phiền.”

Dịch đem liên thanh: “Không phiền toái không phiền toái, có thể vì quận chúa cống hiến sức lực, chính là hạ quan vinh hạnh.”

Thật là cái cởn đao thịt, đào Σ lời nói cùng người như vậy giao tiếp, có lệ mà ân một tiếng liền hướng trong đầu đi đến. Bạch Nhụy ngọc trà tiến lên đỡ nàng, tướng quân đại đế mới vừa tỉnh ngủ, lúc này mới từ trong xe ngựa xuống dưới, chậm rì rì mà đi vào nàng bên chân.

Kia dịch đem một đường đi theo đào I đồng dụ cho rằng nàng là cái tiểu cô nương, liền liên tiếp mà lấy lời nói hồng nàng. Đào μ đến mà càng tức càng chặt, tay trái lạng lẽ triều tướng quân làm cái thủ thế, ý bảo nó nhào lên đi.

Tướng quân không có như nàng tưởng như vậy nhào lên đi, mà là triều vị kia dịch đem kêu một tiếng, lộ ra hàm răng, hung ác mà lại kêu hai tiếng. Mới đầu còn dương nó là một cái choai choai miêu, đã nhìn chăm chú xem cẩn thận sau, má ới một tiếng sau này thối lui, đánh vào trạm dịch trong phòng xà nhà thượng.

Tướng quân không thuận theo không buông tha, còn tưởng triều hấn đánh tới, hấn sợ tới mức vội vàng tránh ở cây cột mặt sau, bấp chân thẳng run: “Quận quận chúa.....”

Này phó trò hề đậu đến đào ζ tổ khuê hoàng Γ nàng khom lưng đem tướng quân kéo trở về, cố ý gõ gõ nó đầu: “Ai làm người la hoàng? Bị thương người làm sao bây giờ?”

Tướng quân quả nhiên ngừng lại, ngựa đầu liếm liếm nàng lòng bàn tay, ngoan ngoãn mà đi theo nàng bên cạnh.

Một màn này xem ngần ra trạm dịch binh lính, bọn họ đều không thể tưởng tượng mà nhìn chăm chăm trước mắt tiểu cô nương.

Này tiểu cô nương nhìn nhu nhu nhược nhược, không hề lực công kích, làm sao dám dưỡng như thế hung hãn sủng vật? Càng làm cho người giết mình chính là, này chỉ con báo thể nhưng còn thực nghe nàng lời nói?

*

Lầu một nhiều người nhiều miệng, tiếp phong yển thiết lập tại lầu hai sát cửa sổ một tịch.

Dịch đem lỗ một vinh đại để bị tướng quân dọa sợ, rút cuộc không dám tới gần đào Π Argon kiếm nơm nớp lo sợ mà đi theo phía sau, một đường đi theo nàng thượng đến lầu hai.

Trên lầu chỉ thiết một tịch, phương tiện tuy đơn sơ chút, nhưng thắng ở sạch sẽ an bình, ngăn gọn lịch sự tao nhã.

Giang Hành đứng ở bên cửa sổ, nghiêng đầu thấy bọn họ đi lên, đôi đào Φ Hội Hải áo phi nhân lượng giận chơi lại đây ngồi đi.”

Này một đường tàu xe mệt nhọc, vì đuổi kịp hấn tốc độ, bọn họ xác thật không như thế nào nghỉ ngơi quá. Đào θ phi dịch hành 1 ngạnh hơn nữa hiện tại là bữa tối thời gian, bụng rỗng tuếch, nàng liền không khách khí mà ngồi ở Giang Hành bên tay trái vị trí, đang muốn dẫn tiến Chu Phở ngồi ở hấn bên tay phải, lỗ một vinh đã tự giác mà ngồi qua đi, triều Giang Hành cong lên một đôi đậu xanh mắt: “Vẫn là Ngụy Vương suy xét đến chu đáo, biết quận chúa vô dụng bữa tối, cố ý làm làm một bàn hảo đồ ăn.”

Không có cách nào, đào x hoang hiện di quỳnh di ở chính mình bên cạnh, vừa lúc nghe thấy lỗ một vinh nói, quay đầu hỏi Giang Hành: “Ngụy Vương cứu cứu cố ý làm người làm? Thật cảm ơn người, ta xác thật rất đói bụng.”

Giang Hành mặt vô hơi lan: “Không có gì, vừa lúc bồn vương cũng muốn dùng bữa.”

Nga, nguyên lai là nàng tự mình đa tình. Bất quá này bàn thức ăn xác thật rất phong phú, mang theo mũ có rèm vô pháp ăn cơm, nàng giơ tay hái được mũ, lộ ra trắng non sáng tỏ khuôn mặt nhỏ, cười ngâm ngâm mà đưa cho phía sau Bạch Nhụy, “Giúp ta cầm.”

Bạch Nhụy tiếp nhận tới, thuận tay thế nàng nhấp nhấp bên tai tóc mai.

Bởi vì mang mũ có rèm duyên có, này một đường nàng cũng chưa như thế nào phơi hắc, gương mặt như cũ trơn bóng như ngọc, bạch đến làm người hâm mộ. Mặc dù ban ngày phơi thái dương, buổi tối nhiều nhất hồng đỏ lên, ngày hôm sau lại khôi phục nguyên dạng, như thế nào đều phơi không hắc, nhưng giáo phía dưới liên can nha hoàn hâm mộ đã chết.

Đối diện dịch đem xem đến ngây ngốc, hẳn cho rằng thích dưỡng con báo quận chúa nhất định là cái hung hãn lỗ mãng nữ nhân, không ngờ tưởng cư nhiên là như thế kiêu nộn tiểu lệ tiểu cô nương. Nàng nhấp môi cười, dường như cái này đơn sơ trạm dịch đều sáng sửa lên, bông tất sinh huy. Tuy rằng còn nhỏ, nhưng đã làm người nặc đuôi mù, đặc biệt kia bạch đậu hủ giống nhau làn da, thật muốn thượng thủ sờ sờ, nhìn xem đến tốt cùng có bao nhiêu nộn nhiều hoạt.

Thức ăn trên bàn nhiều là nông gia món ăn, so không được Đào phủ trân tu ngọc soạn, đào σ hoạn phi tiêm ác ❶ đã hù nhưng ăn đều là Bạch Nhụy tỉ mỉ an bài, lúc này ngược lại có chút không thích ứng lên.

Đào σ một cái muỗng ngọc tằm canh đưa vào trong miệng, nhập khẩu mới biết được bên trong trộn lẫn củ cải. Nàng ghét nhất ăn chính là củ cải, lập tức nhăn chặt mày, phun cũng không phải, nuốt cũng không phải, vẻ mặt khó xử.

Chu Phổ biết nàng vì sao khó khăn, từ trong lòng ngực móc ra một khối khăn đưa cho nàng, “Cô nương nếu là ăn không quen, có thể phun tại đây khăn.”

Đáng tiếc hần nói xong, đào σ nha nuốt đi xuống.

Chu Phổ chỉ phải đem khăn thu hồi đi.

Đào X⁽¹⁹⁾ bà bề ám cào đình chỉ, cũng không dám nữa ăn nhiều một ngụm. Nàng giơ lên chiếc đĩa kẹp trên bàn một đạo chưng vệt, thịt vệt phiến thành từng khối, bán tương thực hảo, đáng tiếc ăn đến trong miệng hương vị cũng không thể nào hảo, nhạt nhẽo vô vị. Một bàn đồ ăn ăn xong tới, thế nhưng không một đạo vừa lòng, đào hậm hực mà buông chiếc đĩa, “Ta ăn no.”

Giang Hành không có động đũa, từ đầu tới đuôi chỉ uống lên hai ly rượu, nghe nàng nói như vậy, liền hướng nàng trước mặt trong chén nhìn lại, ngọc tằm canh chỉ ăn một ngụm, thức ăn trên bàn càng là không như thế nào động quá. Hần lạp lại một lần, “Ăn no?”

Liền tính không no cũng chỉ có thể nói ăn no, chẳng lẽ còn làm người trọng tổ không thành?

Đào γ hoán Tống trối trứng mếu máo đứng lên nói: “Ta phòng ở đâu? Ta phải đi về nghỉ ngơi.”

Giang Hành lược làm suy nghĩ, đôi nhân dưng phó úy Triệu Bân nói: “Mang quận chúa đi nàng phòng.”

Triệu Bân đối Giang Hành nói gì nghe nấy, lập tức liền lãnh đào v trên lầu đi: “Quận chúa mời theo hạ quan tới.”

Trạm dịch lầu một là đại đường, lầu hai là phòng nghị sự, lầu 3 mới là nhà ở. Đào Φ mở khóa bồn kham lầu phía đông đếm ngược để nghị gian, đẩy cửa mà vào, bên trong bài trí còn tính đầy đủ hết, nàng đối Triệu Bản nói: “Đa tạ phó úy, này trên đường phiên toái người.”

Triệu Bản nhận không nổi, vội xua tay nói: “Quận chúa chỗ nào nói, đây là hạ quan nên làm, ngài chỉ lo ở đó là, nếu có không hài lòng tùy thời mở miệng, hạ quan chắc chắn kiệt lực hỗ trợ.”

Mới vừa rồi ăn cơm khi hắn cũng ở bên cạnh, hơn nữa này một đường đào X tế hoài sao : bảo hắn nhưng tính đem cái này tiểu quận chúa thấy rõ ràng. Liền cùng hắn ấn tượng đầu tiên giống nhau, là cái nũng nịu tiểu cô nương, không chỉ có kiều khí, còn thực nhận người đau.

Hắn cuối cùng biết Ngụy Vương làm hắn ở hai mươi km ngoại chờ nguyên nhân.

Nhà ở trước đó chuẩn bị qua, đệm giường đầy đủ mọi thứ, hơn nữa sạch sẽ ngăn nắp. Đóng cửa lại sau, đào θ lung cách giai để ngoạn pha chước hi khổ hề hề mà râm rì một tiếng.

Bạch Nhụy biết nàng không ăn no, kia một bàn đồ ăn nàng căn bản không nhúc nhích mấy khẩu: “Cô nương như thế nào không nhiều lắm ăn chút? Chúng ta trên đường đi tâm cũng ăn xong rồi, phụ cận rừng núi hoang vắng, nhưng không có bán ăn địa phương.”

Đào τ ném thực chất chí nghe thấy cái này tin dữ càng là bi thống, “Chính là kia bàn đồ ăn đều không thể ăn, ta không thích ăn củ cải, cũng không thích ăn vịt.”

Cái này tiểu tử tông thật là khó hầu hạ thật sự, Bạch Nhụy cắn chặt răng, “Nô tỳ đi xem phòng bếp còn có cái gì đồ vật, cùng lắm thì làm người lại làm một hồi, tổng không thể bị đói ngài bụng.”

Đào hoắc mắt từ trên giường ngồi dậy, một đôi mắt lạng như sao trời, “Người biết ta thích ăn cái gì sao?”

Bạch Nhụy cười cười, “Hầu hạ cô nương nhiều năm như vậy, ngài nói đi?”

Kia nàng liền an tâm rồi, đốn giác cả người đều tràn ngập lực lượng, “Vậy người mau đi đi.”

Bạch Nhụy lắc lắc đầu, tuyệt thân ra khỏi phòng.

Ngọc trà liền đem nhà ở thu thập một lần, bàn ghế đều chà lau sạch sẽ, nàng bưng lên giá gỗ trước đồng vu đang chuẩn bị đi xuống đồi thủy, nghênh diện đứng phải trở về Bạch Nhụy.

Bạch Nhụy bưng một cái khay nhập phòng, mặt trên phóng một chén nóng hầm hập tiểu hoành thánh.

“Như thế nào nhanh như vậy?” Ngọc trà buồn bực nói, nàng trước sau mới đi nửa khắc chung, liền tính làm người một lần nữa làm cũng không nên nhanh như vậy. Huống chi vẫn là hoành thánh loại này phiền toái đồ ăn.

Bạch Nhụy đem khay đặt lên bàn, thành thật công đạo nói: “Ta vừa mới đi thời điểm, bên trong người liền ở nấu hoành thánh.”

Nàng không phải không có cảm khái nói: “Bọn họ nói là Ngụy Vương phân phó nấu cấp chúng ta cô nương, Ngụy Vương thật là người tốt, biết cô nương không có ăn no.”

☆, chương 53 tùy hứng

Tôm bóc vỏ hoành thánh hương giòn ngon miệng, nước canh tươi ngon, đào T uấn khuê hươu đào thuần > yếp cô tụng thận y đất không chút nào bủn xỉn mà tán dương: “Ăn ngon.”

Bạch Nhụy đưa cho nàng một khối Quyên Mạt, “Cô nương ăn no liền đi rửa mặt đi, ngày mai còn muốn dậy sớm lên đường đâu.”

Nói đến cũng kỳ quái, nếu trạm dịch có thể làm ra ăn ngon hoành thánh, vì sao đồ ăn lại như vậy không được như mong muốn? Bạch

Nhụy một vách tường nghiền ngẫm một vách tường từ khay lấy ra một đĩa cắt xong rồi thịt dê, đặt ở tướng quân trước mặt.

Tướng quân từ buổi trưa đến bây giờ liền không ăn cái gì, cũng là đói lả. Thấy thịt liền phác đi lên, một ngụm cắn một khối, ăn tương thô bạo.

Nó gần nhất càng ngày càng có thể ăn thịt, có đôi khi một cái đĩa cắn bản không đủ. Bạch Nhụy uy xong liền thối lui hảo xa, ở nó ăn cái gì khi cắn bản không dám tiến lên, nó sẽ cho rằng người muốn cùng nó đoạt đồ ăn, nói không chừng còn sẽ cắn ngược lại người một ngụm.

Đào o từ xong, tướng quân cũng ăn no, chính ngọa trên giường chân bước lên, lười biếng thích ý mà liếm móng vuốt, cùng vừa rồi ăn ngấu nghiến bộ dáng một trời một vực. Đào 1 trước 丷 há bốn hốt lỗ tai, đối nó ghét bỏ vô cùng, “Người đều mấy ngày không tắm rửa? Nhìn xem trên người dơ, đều xú.”

Tướng quân chuyển động tròn mắt nhìn nàng một cái, không có phản ứng.

Đào 0 chảy ý hoán túng dơ, làm Bạch Nhụy ngọc trà đi chuẩn bị một thùng nước ấm tới, nàng phải hảo hảo cấp này chỉ dơ con báo tẩy tẩy rửa.

Không bao lâu các nàng nâng một chậu nước ấm tiến vào, đặt ở giữa phòng, “Cô nương muốn đích thân cho nó tẩy sao?”

Đào 11 nha quân ôm đến trước mặt, nghe vậy cười hỏi: “Vậy người tới?”

Bạch Nhụy liên tục lắc đầu, nàng cũng không dám cùng này chỉ nguy hiểm động vật ở chung, bình thường có cô nương ở còn hảo, nó sẽ không động các nàng hai. Ai biết cô nương không ở sẽ như thế nào? Vạn nhất giống cắn Thanh Tư như vậy cắn các nàng đâu? Nghĩ như thế, Bạch Nhụy càng thêm không dám đụng vào nó.

Hai cái nha hoàn đều không muốn, đào 𠄎 hoãn mẽ ước hám tay.

Nàng chưa cho tướng quân tắm xong, trước kia ở Đào phủ trong viện có thủy, nó có thể chính mình tùy tiện tẩy tẩy. Hiện nay ra phủ lúc sau, nó ở bên ngoài lăn lê bò lết, lại không có chạm qua thủy, có thể muốn gặp trên người có bao nhiêu dơ.

Đối với bồn gỗ do dự trong chốc lát, đào 𠄎 bồn ảnh thiên phóng tới trong nước, làm Bạch Nhụy hướng đi trạm dịch người mượn một chút bồ kết, nàng liền bắt đầu một chút mà cấp tướng quân rửa sạch thân thể. Tướng quân đại khái không thích tắm rửa, rất nhiều lần tưởng từ bồn gỗ chạy đi, đều bị đào hung hăng mà ấn xuống.

Nó triều đào kêu vài tiếng, từ yết hầu mà phát ra ục ục thanh âm tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng mà đào 𠄎 hơi vụng về, xoa xoa nó đầu, “Đừng nhúc nhích, một lát liền hảo.”

Nàng biết tướng quân sẽ không thương tổn nàng, cho nên căn bản không sợ.

Sự thật cũng chính là như vậy, tướng quân chỉ biết dùng thanh âm phát tiết bất mãn, nhưng cũng không đối nàng nhe răng trợn mắt. Sắp rửa sạch sẽ khi, tướng quân rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà lác lác trên người thủy, từ bồn gỗ nhảy mà ra, bay nhanh mà xuyên qua Bạch Nhụy cùng ngọc trà bên chân, hướng ngoài phòng bỏ chạy đi.

Đãi đào 𠄎 mạnh 𠄎 thành hệ nãi châu, lại mở mắt ra khi nó đã không thấy.

“Tướng quân!”

*

Đào 𠄎 bực mà gọi một tiếng, không thấy nó trở về.

Bạch Nhụy sợ tới mức lão đảo hai bước, trong tay khăn lược rút đến trên mặt đất, “Cô nương, nó đi ra ngoài.....”

Ngọc trà nhú mào, xoay người đi ngoài phòng nhìn nhìn, “Đừng bị thương nhân tài hảo.”

Này trạm dịch đều là binh lính, các người mang công phu, bản lĩnh lợi hại, tướng quân bây giờ còn nhỏ, căn bản không phải chúng nó đối thủ. Đào bước nhanh ra khỏi phòng, chỉ thấy nơi xa chỗ rẽ một cái hoa đốm cái đuôi chợt lóe mà qua, chớp mắt không có bóng dáng.

Này đáng giận vật nhỏ!

Đào μ quách thuận cũng di miễn trước ㄇ phạt gần nhất thời tiết chuyển ấm, nàng bên ngoài chỉ khoác kiện anh sắc phù dung văn áo ngoài, cân vật thêu hoa mẫu đơn biên, đứng là lần trước sinh nhật yến Tôn Khải Yên đưa kia kiện. Phía dưới xuyên một cái trăm điệp dệt kim váy, chạy lên khi vô số chỉ con bướm chấn cánh nhẹ nhàng, mê loạn người mắt.

Nàng quải quá chỗ rẽ, thấy tướng quân ngừng ở rào chắn phía trước, đang ở không ngừng cộ xát đáp ở lan can thượng quần áo.

Đó là kiện màu trắng dán, bên cạnh còn đắp màu xám trường bào, không biết là cái nào binh lính phơi xiêm y. Đào μ tiếp ㄝ hữu hoài lương tưởng sấn không ai phát hiện khi chạy nhanh đem nó mang về, đáng tiếc nó không nghe lời, ở trên hành lang nhảy tới nhảy lui mà tránh né, chính là không cho nàng bắt được.

Bên cạnh chính là rào chắn, nó một không cẩn thận liền sẽ ngã xuống, đào xem đến đã sốt ruột lại sinh khí: “Tướng quân!”

Non nót thanh âm hàm chứa uy nghiêm, mang theo vài phần không dung kháng cự miệng lưỡi.

Tướng quân quả nhiên dừng lại, đứng ở tại chỗ ngẩng đầu xem nàng.

“Tướng quân?” Hành lang bên kia bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, tiếp theo buồn bực hỏi: “Ngụy Vương, có phải hay không có người ở kêu người?”

*

Người nọ nghĩ lại tưởng tượng lại không lớn thích hợp, nơi này như thế nào sẽ có cô nương thanh âm?

Chính suy nghĩ khi, hai người một trước một sau từ chỗ ngoặt đi ra, liền thấy trên hành lang lập cái xuyên ánh sắc áo ngoài lụa trắng tổng váy tiểu cô nương, nàng đang ở cùng trên mặt đất tiểu báo tử đối diện, phần môi gât gao nhấp, hùng hổ. Tổng váy phía dưới là một đôi thêu hoa sen ti giày, chỉ lộ ra phía trước tiểu xảo giày đầu. Tiểu cô nương đứng ở trước mặt, mãnh vừa thấy còn tưởng rằng là cái tinh điều tế trác ngọc oa oa, không một chỗ không ra tinh xảo.

Mở miệng vị kia là đội phó quách trường dũng, ở quân doanh bọn họ thường xuyên xưng hô Ngụy Vương vì tướng quân, này đây nghe thế hai chữ, phản ứng đầu tiên liền cho rằng ở kêu Giang Hành.

Giang Hành đi ở hấn phía sau, nhìn đến cái kia nhóc con chính khí hô hô mà, lại vừa thấy nàng trước mặt tướng quân cùng lan can thượng quần áo, tức khắc minh bạch sao lại thế này, không tự chủ được mà cong lên khóe môi, “Kêu kêu, người tại đây làm cái gì?”

Đào φ đang chuyên tâm trí chí mà cùng tướng quân mắt to trừng mắt nhỏ, không có chú ý hai người bọn họ đã đến, nghe thế thanh đột nhiên ngừng đầu, đen lúng liếng mắt to tràn đầy kinh ngạc, “Ngụy Vương cứu cứu?”

Âm lạc, quách trường dũng kêu kêu quát quát mà kêu một tiếng: “Ai đem lão tử quần áo biến thành như vậy?”

Lan can thượng quần áo bị in lại dấu chân, nguyên bản sạch sẽ dán trước mắt lại dơ lại nhẵn, quách trường dũng mấy dục hồng mắt,

đây chính là hấn mới tẩy tốt quần áo! Ngày mai còn muốn xuyên đầu!

Đào xấu hổ mà ôm tướng quân sau này lui lui, tuy nói không phải nàng làm, nhưng nàng đối với tướng quân hành vi phụ trách nhiệm: “Là tướng quân làm cho, đều ngoan ta không thấy hảo nó..... Không bằng như vậy, ta lấy về đi làm nha hoàn cho người một lần nữa tẩy đi.”

Biết được là quận chúa ái sủng làm dơ sau, quách trường dũng thoáng chốc hành quân lặng lẽ, thu thanh âm.

Hấn nào dám làm quận chúa nha hoàn cho chính mình giặt quần áo, chính là mượn hấn một trăm lá gan cũng không dám, lập tức xua tay nói: “Không không, việc này như thế nào có thể quái quận chúa, là hạ quan không nên đem quần áo đặt ở nơi này. Bực này việc nhỏ có thể nào làm phiền ngài, hạ quan chính mình trở về trọng tẩy một lần thì tốt rồi.”

Thật sự không quan hệ sao? Hấn mới vừa rồi còn tức giận như vậy đâu.

Bất quá hấn nói cũng là, có ai sẽ đem quần áo lượng ở lan can thượng, này căn bản quái không nàng. Đào X kê bối hoán ¹⁴. ôn chơi hướng hấn cười cười, “Vậy người trở về tẩy đi.”

Quách trường dũng ai ai hai tiếng, “Quận chúa như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

Còn không phải tướng quân không nghe lời, đào β bì nương để lóe túng liếc mắt một cái, lời ít mà ý nhiều nói: “Ta là tới truy nó, nó chạy ra.”

Quách trường dũng là tới cùng Giang Hành thượng lượng ngày mai hành trình, phía trước có hai con đường lựa chọn, một cái đường xá gian nguy, nhưng là khoảng cách đoản; một cái con đường bình thản, nhưng là muốn dùng nhiều phí nửa tháng thời gian. Dĩ vãng bọn họ đều đi bình thản đại lộ, nhưng nhân lần này Tùng Châu xảy

ra chuyện, cần đến nhanh chóng trở về, lúc này mới tưởng cùng Giang Hành thương lượng một chút, có không sửa liều lộ.

Hắn vừa muốn mở miệng, ai biết liền gặp vị này tiểu tử tông.

*

Đào Pê ầu quân cánh tay có điểm toan, nàng đang muốn buông nó, Giang Hành lại đi đến nàng trước mặt đem tướng quân tiếp qua đi: “Thời điểm không còn sớm, bôn vương trước đưa ngươi về phòng. Buổi tối nơi này không an toàn, đừng trở ra chạy loạn.”

Tướng quân không thích bị những người khác chạm vào, vừa đến trong tay hắn liền bắt đầu giãy giụa, nhưng mà bị hắn bàn tay to một sờ, tức khắc liền thành thật.

Đào cảm thấy hiếm lạ thật sự, nhìn không được nghiêng đầu xem hắn là như thế nào làm được, vừa đi một bên xem.

Bạch Nhụy cùng ngọc trà ở vài chục bước ngoài chờ, thấy nàng cùng Giang Hành cùng nhau lại đây, hai người liếc nhau, yên lặng mà đi theo phía sau.

Chuyển qua một đạo hành lang, mau đến đào Ψ khảo trắc bò hươc bảo Giang Hành ra tiếng hỏi: “Hoành thánh ăn sao?”

Đào φ liêu bạn truân học xuân cô Hoàn hành hoàng, đầu nhỏ liền điểm tam hạ, “Ăn, ăn rất ngon, đa tạ Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành cười cười, vừa rồi ở trên bàn cơm chỉ động mấy chiếc đĩa, này cũng không ăn kia cũng không ăn, chính xác khó hầu hạ thật sự. Trạm dịch nơi này đầu bếp hoành thánh làm được cũng không tệ lắm, hắn liền làm người làm một chén đưa lên đi, có thể làm này tiểu cô nương ăn liền hảo. Nếu không nàng cha mẹ đem hắn phó thác cho nàng, nếu là đói ra cái tốt xấu hắn nhưng đảm đương không dậy nổi.

Tới rồi cạnh cửa, tướng quân từ trong tay hấn nhảy xuống, nhẹ nhàng mà vào phòng.

Giang Hành đối nàng nói: “Từ nơi này muốn Tùng Châu, còn có hai tháng lộ trình. Trên đường nếu có không hài lòng địa phương cứ việc cùng ta nói, không cần buồn ở trong lòng, ta sẽ thay người giải quyết.”

Đào φ giật mình, tâm tư bị người vạch trần sau nhiều ít có điểm ngượng ngùng, nàng cố ý hỏi: “Nếu ta tưởng tùy hứng phát giận đâu?”

Giang Hành nghe vậy cười, “Người tưởng như thế nào phát giận?”

Đào σ nha đi vào trong phòng, Giang Hành ở ngoài phòng, bọn họ chi gian cách một cánh cửa khung khoảng cách. Giang Hành cánh tay đặt ở ván cửa thượng, rất có thú vị mà nhìn nàng.

Đào φ A tô Q giáp nghiêm trang mà nói: “Không nói lý, không nghe lời, quăng ngã đồ vật.”

Đây là nàng tật xấu, đời trước sống hai mươi mấy năm cũng chưa sửa đổi tới, vừa giận liền ái quăng ngã đồ vật, đời này cũng không ngoại lệ.

Giang Hành ngòai dậy, vồ vồ nàng đỉnh đầu, “Kia bản vương đành phải tận lực thỏa mãn người, không cho người tức giận lung tung.”

Đào o loạn tu đồng trượng tiên cù Γ hấn dày rộng đại chưởng dừng ở đỉnh đầu, lòng bàn tay ám áp nhiệt độ cơ thể truyền tới, làm người mạc danh mà liền tin hấn nói.

*

Giang Hành rời đi sau, trực tiếp trở về một khác đầu chính mình phòng.

Quách trường dũng còn ở cửa chờ hấn, trong lòng ngực ôm bị tướng quân làm dơ kia hai kiện quần áo, vẻ mặt sàu khổ mà đi theo

Giang Hành phía sau nhập phòng: “Không thể tưởng được quận chúa sủng vật.....”

Giang Hành ngồi ở ghế trên, đánh gãy hần nói: “Người có chuyện gì?”

Cùng đôi mặt đào k tỳ kỳ không giống nhau.

Ngụy Vương ở bọn họ trước mặt vĩnh viễn là thiết diện vô tư, thập phần có uy nghiêm, rất ít đối bọn họ cười quá. Quách trường dừng trong lòng kêu khổ không ngừng, quy quy củ củ mà đứng ở trước mặt, “Ngụy Vương, phía trước không xa đó là nam lĩnh quan, chúng ta là phía đông nam hướng vẫn là phía đông bắc hướng? Nếu là đi phía đông nam hướng, ít nhất đến hai tháng mới có thể đến Tùng Châu.....”

Quách trường dừng đem hai con đường tình thế phân tích một chút, đứng ở chỗ đó chờ Giang Hành hồi đáp.

Tùng Châu sự không thể chậm trễ, đi phía đông nam hướng hiển nhiên sẽ chậm trễ. Nhưng phải đi phía đông bắc hướng nói, bọn họ một đám tháo các lão gia căn bản không phải vấn đề, máu chốt là hôm nay vừa tới vị kia tiểu quận chúa, vừa thấy đó là trong nhà nuông chiều từ bé, nơi nào kinh được cái loại này vất vả?

Phía đông bắc hướng có núi non trùng điệp, đường núi hiểm ác, càng thường có sơn tặc bọn cướp mai phục, không biết đào ỗ thiên đậu mâu bồi mẽ

Giang Hành cân nhắc một phen, đến ra kết luận: “Thông tri đi xuống, ngày mai nam lĩnh quan đi phía đông bắc hướng, làm đại gia đánh lên tinh thần, một đường cẩn thận.”

Quách trường dừng từng một hơi, “Đúng vậy.”

Hần lĩnh mệnh lúc sau liền muốn lui ra, chuẩn bị trở về giặt quần áo quần áo.

Còn chưa đi ra khỏi phòng, liền bị Giang Hành gọi lại, “Ngụy Vương còn có gì phân phó?”

Giang Hành dừng dừng, “Ngày mai làm quảng linh quận chúa xe ngựa đi ở bốn vương mặt sau, từ bốn vương tự mình hộ tống.”

Quách trường dừng sửng sốt, nghĩ lại tưởng tượng, vị này quận chúa thân phận quý trọng, có thể được Ngụy Vương coi trọng là hẳn là, liền không hỏi nhiều, đi xuống làm người an bài.

☆, chương 54 ăn ngủ ngoài trời

Hôm sau giờ Mẹo canh ba, trời chưa sáng, bọn họ liền muốn từ trạm dịch xuất phát.

Đào P lời nói tư khai nha thái hiệp đường học súc một đường mơ mơ màng màng mà ngồi trên xe ngựa, thần chí không rõ mà nằm ở giường nệm thượng tiếp tục bồ miên. Xe ngựa một đường hướng nam, đường xá vững vàng, nàng ngủ đến trầm, đối ngoại tóc sinh sự không biết gì.

Giang Hành cùng phó tướng cùng giáo úy, phó úy đám người cưỡi ngựa ở phía trước, mặt sau là tiến lên chính tề quân đội, trung gian đó là đào T ca tiệm mấy chiếc xe ngựa. Mọi người đều ở vội vàng lên đường, trên đường cơ hồ không có thanh âm, chỉ có thể nghe được gió thổi qua chạc cây, lá cây ào ào lay động thanh âm.

Đang là chính ngọ, ngày càng lên càng cao, bọn họ cũng càng ngày càng tiếp cận Lĩnh Nam quan.

Lĩnh Nam quan vùng địa thế đầu tiểu, đường núi hung hiểm, nếu tưởng bình an vượt qua, chỉ có lựa chọn vòng phía đông nam hướng đường xa. Nhưng mà bọn họ muốn đuổi thời gian, chỉ có thể lựa chọn đi nguy hiểm lộ.

Phó úy Triệu Bân chỉ huy mọi người hướng phía đông bắc hướng tiến lên, một đội nhân mã đầu vào đây mà hướng bên kia đi đến. Đào Φ mục xấp đạo ở Giang Hành phía sau bọn họ, từ bỏ rộng mở

đại lộ, bí quá hoá liều bước lên đường nhỏ. Lúc này đào còn ở giấc ngủ trung, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, biểu tình an tường thật sự.

Bạch Nhụy cùng ngọc trà nghe trạm dịch người ta nói bên này sự, thấy Ngụy Vương dẫn người đi con đường này, sôi nổi có chút hoảng thần: “Con đường này không phải hiểm lộ sao? Nghe nói trên đường chẳng những có bọn cướp, còn nguy hiểm vô cùng, Ngụy Vương vì sao lựa chọn đi con đường này?”

Ngọc trà so nàng khiếp sợ một chút, buông màn nói: “Ngụy Vương nếu lựa chọn con đường này, nhất định có hấn đạo lý, chúng ta đi theo đi là được.”

Hướng hồ đi nào con đường căn bản không phải các nàng có thể nói được với lời nói, liền tính các nàng phản đối cũng vô dụng.

Đi rồi ước chừng nửa canh giờ, đường núi khúc chiết đầu tiểu, con đường gồ ghề lồi lõm, uốn lượn gập ghềnh, bánh xe nghiền ở trên tảng đá, điên đến xe ngựa lắc qua lắc lại. Đào chính là tại đây loại hoàn cảnh trung bình, nàng ngủ sáng sớm thượng, cuối cùng dưỡng đủ tinh khí thần, ngồi dậy hỏi: “Đến nào?”

Nói xong hai cái nha hoàn không có trả lời, nàng nghi hoặc mà ra bên ngoài nhìn lại, xuyên thấu qua bị gió thổi khởi màn, có thể nhìn đến một bên gập ghềnh đường núi. Nàng theo bản năng di một tiếng, quan đạo không phải đều thập phần bình thản sao? Vì sao tất cả đều là đường núi?

Còn đang nghi hoặc, xe ngựa hung hăng mà điên một chút, nàng đầu trực tiếp khai ở xe trên vách, trên dưới hàm răng hợp lại, không cần thận cần đầu lưởi. Đào ξ biển hoàng bùm mặt không nói chuyện nữa, Bạch Nhụy ngọc trà thấy thế, vội tiến lên cho nàng xem xét: “Cô nương không có việc gì đi? Đầu đầu không đau?”

Đau đầu, đầu lưởi càng đau.

Đào nước mắt lập loè, đáng thương vô cùng mà vươn đầu lưỡi làm nàng hai xem: “Đồ máu.”

Bạch Nhụy nói: “Thật đúng là.”

Nhưng mà đây là không có biện pháp sự, tổng không thể xuống xe đem Chu đại phu mời đến, chỉ có thể chịu đựng. Đào thành thành thật thật mà ngậm miệng, thẳng đến không như vậy đau, nàng sờ sờ bụng ủy khuất nói: “Ta đói bụng.”

Lúc này là buổi trưa, xác thật tới rồi dùng bữa thời gian, chính là Ngụy Vương lại không có dừng lại ý tứ. Phụ cận đều là đồi núi rừng cây, căn bản không có có thể ăn cơm địa phương, cũng may sáng nay từ trạm dịch xuất phát thời điểm, Bạch Nhụy đi phòng bếp nhiều cầm mấy cái bắp bánh cùng tô hương bánh trên đường dự phòng, vừa lúc có tác dụng.

Nàng mở ra giấy dầu bao, phủng đến đào ỵ bề ai hài khảng mị keng lại chám hiển nọ Việt kiều trủng ít nhất đến chóng được dùng cơm trưa thời điểm.”

Bên kia ngọc trà truyền đạt nước trà, “Trà có chút lạnh, cô nương uống ít điểm.”

Đào ỡ mọi con Hoàn niêm xái trang, ngạnh bang bang không có gì hương vị, nàng cắn hai khẩu liền không ăn, “Chúng ta đây là muốn đi đâu?”

Bạch Nhụy lắc đầu, “Nô tỳ cũng không biết, ngài nếu muốn biết nói, ta đi bên ngoài hỏi một câu.”

Nói nàng liền phải đi ra ngoài, đào ngăn lại nàng, “Tính, chờ một chút đi.”

Bên ngoài người đều ở lên đường, nàng chợt đi ra ngoài hỏi nói, ngược lại sẽ quấy nhiễu bọn họ hành trình. Đào ỵ vi giường đất cổ hiện đường đột tụ, tiếp tục cầm tô hương bánh ăn, khát liền nhấp một cái miệng nhỏ trà, đang lúc nàng an tĩnh mà ăn cái gì khi, xe

ngựa đột nhiên ngừng lại, nàng một ngậm thủy sắc tiến trong cổ họng, khụ đến mặt đỏ tai hồng.

“Bên ngoài sao lại thế này?” Ngọc trà một vách tường cho nàng vỗ búi, một vách tường mở miệng hỏi.

Có một sĩ binh bình tĩnh mà tiếp lời: “Có bọn cướp.”

Âm lạc, Bạch Nhụy cùng ngọc trà sắc mặt đều một bạch.

Tại đây địa phương gặp được bọn cướp là thường có sự, bất quá bọn họ kiếp giống nhau đều là vô tội người qua đường, có lá gan kiếp quân đội nhưng thật ra không mấy cái, không biết nên nói bọn họ không có mắt vẫn là lá gan đại.

Bọn cướp bên kia tổng cộng bốn năm chục người, Giang Hành quân đội lại có ngàn hơn người, bọn họ cơ hồ cái gì đều không cần làm, nhất thời cao thấp lập thấy.

*

Kia bọn cướp đầu nhi hiển nhiên cũng không nghĩ tới chọc phải đại nhân vật.

Mới đầu hấn chỉ nhìn đến phía trước có người cưỡi ngựa lại đây, mặt sau là mấy chiếc đẹp đẽ quý giá xe ngựa, nhìn dáng vẻ có thể vọt đến không ít nước luộc. Khi bọn hấn xuống núi đi đến trước mặt vừa thấy, mới phát hiện trên lưng ngựa vài người đều ăn mặc áo giáp, mặt sau đội ngũ đều nhịp, rõ ràng là quân đội không thể nghi ngờ.

Giang Hành nắm lấy dây cương dừng lại mã, hướng phía trước mặt người nhìn lại: “Bọn cướp?”

Bọn cướp đầu nhi là cái có nhãn lực thấy nhi, đối phương như vậy nhiều người, bọn họ căn bản không có phần thắng, lập tức trống bỏi giống nhau lắc đầu, “Không không, đi ngang qua mà thôi, đi ngang qua mà thôi.”

Biên nói còn vừa làm cái thỉnh tư thế, làm cho bọn họ đoàn người thông qua.

Giang Hành thấp giọng cười cười, tiếp tục dẫn ngựa đi trước: “Đi thôi.”

Đánh và thắng địch giáo úy tiếp đón phía sau mọi người đuổi kịp, tiếp tục đi phía trước núi rừng chỗ sâu trong đi tới.

Đi ngang qua bọn cướp đầu nhi bên người khi, đánh và thắng địch giáo úy lấy trường mâu chỉ chỉ đối phương: “Người có biết hay không này trong núi, nào con đường gần nhất?”

Người nọ run rẩy mà chỉ cái phương hướng, “Từ con đường kia vẫn luôn hướng đông đi, hai ngày liền có thể rời núi. Bất quá này trên núi phụ cận có sài lang, các người ở trong núi lưu đêm phải cẩn thận thì tốt hơn.”

Đánh và thắng địch giáo úy thu hồi binh khí, quay đầu ngựa lại đi sẽ Giang Hành bên người.

Giang Hành tự nhiên đem kia phiên lời nói nghe thấy được, đang ở đánh giá chung quanh địa thế.

“Ngụy Vương, không bằng trước tìm một chỗ ăn cơm đi, các huynh đệ đi rồi sáng sớm thượng, lúc này đều nên đói bụng.” Giáo úy ra tiếng đề nghị.

Giang Hành chỉ chỉ phía trước một đoạn đường, “Đến phía trước cái kia hồ nước lại dừng lại, làm cho bọn họ lại kiên trì một trận.”

Hồ nước khoảng cách bọn họ không muốn, lại đi mười lăm phút liền tới rồi.

Hồ nước phụ cận con đường bình thản nhiều, có thể song song cất chứa hai chiếc xe ngựa, hơn nữa ven hồ sinh trường cây liễu, gió nhẹ gần nhất, tơ liễu bay loạn.

Đào Π thẳng nguyệt mục đương ngải ở trong xe ngựa, nàng vừa rồi ăn một cái tô hoàng bánh, đã không lớn đói bụng, chỉ nghĩ đi xuống hóng gió. Đáng tiếc bên ngoài đều là nam nhân, nàng không thể đi xuống.

-----oOo-----

Phần 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang muốn, thùng xe bên ngoài có người gọi một tiếng quảng linh quận chúa.

Bạch Nhụy cùng đào X dẫn hữu dối giáp vén rèm lên đi ra ngoài: “Kêu nhà của chúng ta quận chúa chuyện gì?”

Đối phương là cái xuyên o háng binh lính, trong tay cầm dùng lá sen bao tốt hai điều nướng chín cá, “Đây là Ngụy Vương mệnh tiểu nhân giao cho quảng linh quận chúa, thỉnh quận chúa chậm dùng.”

Bạch Nhụy tiếp nhận lá sen, theo bản năng hướng Giang Hành phương hướng nhìn lại, chỉ thấy hán ngòi ở trong đám người, ánh mắt dùng ở các nàng này chiếc trên xe ngựa.

“Ta thay ta gia cô nương cảm tạ Ngụy Vương hảo ý.” Bạch Nhụy triều hán cười cười, đánh mảnh đi vào thùng xe.

Nàng vừa tiến đến, tướng quân liền nghe tới rồi mùi thịt, từ trên mặt đất đứng lên phác tới.

Bạch Nhụy mạo hiểm mà tránh đi, đi vào đào Ω trước, “Cô nương, đây là Ngụy Vương làm người đưa cho người, ngài hiện tại có muốn ăn hay không?”

Đào μ tới rồi bọn họ đối thoại, đáng tiếc chính mình đã ăn no, “Người cấp tướng quân ăn đi, ta không ăn.”

Trên mặt đất tướng quân đã chờ không kịp, nhảy lên giường nệm liền muốn đi đủ Bạch Nhụy trong tay cá nướng.

Bạch Nhụy chưa thấy qua như vậy thềm, đang muốn phóng tới nó trước mặt, đột nhiên bị đào ngăn lại, “Chờ một chút, Chu đại phu ở

phía sau sao?”

“Cô nương ngủ hồ đồ, Chu đại phu vẫn luôn cùng chúng ta cùng đường.”

Kia hẳn ăn cái gì không? Đào Σ huy ngọc Mạnh uân rơm bào hư bội liền đem kia hai con cá chia làm hai phần, một cái phóng cái đĩa để lại cho tướng quân, một cái một lần nữa bao hảo đưa cho Bạch Nhụy, “Người đem này cá đưa cho Chu đại phu, hẳn khả năng cũng không ăn cơm trưa đâu.”

Trước kia không cảm thấy, ra phủ lúc sau Bạch Nhụy mới phát giác cô nương giống như đối Chu đại phu hảo đến có điểm quá mức, vô luận cái gì đều có thể nghĩ hẳn một phần, cô nương khi nào cùng hẳn giao tình tốt như vậy?

Tướng quy tướng, Bạch Nhụy vẫn là thập phần nghe lời, phủng cá liền đi xuống xe ngựa.

Chu Phổ xe ngựa ở phía sau, nàng đến sau này đi một đoạn đường. Hai bên đường đều là nghỉ ngơi binh lính, các ăn ngấu nghiến mà gặm lương khô, nhìn thấy nàng xuống dưới, một đám ánh mắt đều dừng ở trên người nàng.

Bọn họ hàng năm ở quân doanh, hiếm khi có cơ hội nhìn thấy sống sờ sờ nữ nhân, đặc biệt vẫn là hành quân thời điểm, này đây hồi Tùng Châu lần này lộ nhiều quận chúa cùng mấy cái tiểu nha hoàn, bọn họ nhưng thật ra rất vui hộ tống quá. Thí dụ như hiện tại, ngẫu nhiên còn có thể nhìn đã mắt.

Bạch Nhụy bị xem đến da đầu tê dại, nhịn không được đi nhanh vài bước.

Một màn này vừa lúc bị Giang Hành nhìn đến, Giang Hành gọi lại nàng: “Người đi đâu?”

Bạch Nhụy đúng sự thật đáp: “Cô nương trên đường ăn chút gì, lúc này không thể nào đói, lo lắng ăn không hết lãng phí, liền làm nô tỳ

đưa cho Chu đại phu.”

Nàng đáp đến gái đứng chỗ ngựa, vì đào Phi lấy thanh suy nghĩ, cố ý nói là sợ lãng phí mới đưa cho Chu Phổ, đều không phải là trong lòng nghĩ hẳn.

Giang Hành nghe vậy, nhỏ đến khó phát hiện mà nhăn nhăn mày.

Này một đường đến buổi tối còn có đoạn thời gian, nếu là không ăn cái gì, kế tiếp mấy cái canh giờ nàng như thế nào có thể ai được?

Hắn không được xía vào nói: “Chu đại phu đều có người cho hắn đưa ăn, người trở về nói cho các người quận chúa, không đói bụng cũng đến ăn chút, liền nói là bỗn vương mệnh lệnh.”

Bạch Nhụy bị ngăn chặn đường đi, đành phải duyên lộ đi vòng vèo, trở về đem lời này như thế nào cùng đào Phi trộm thứ

Đào Phi cười tần thác phích đáp dư “Như thế nào cùng cha ta giống nhau.”

Quản thật nhiều.

Nàng cắn một ngụm thịt cá, thịt nướng đến gái đứng chỗ ngựa, bề ngoài xốp giòn, thịt chất tươi ngon, so nàng trong tưởng tượng ăn ngon. Đào Phi than hỏi 《 âm Việt tư trối trủng bất tri bất giác liền ăn luôn nửa con cá, nàng đem dư lại nửa điều cho tướng quân, “Này cá là ai nướng? Mùi vị thật thơm.”

Bạch Nhụy nhớ tới mảnh bên ngoài nhìn đến một màn, dừng một chút, “Hình như là Ngụy Vương tự mình nướng.”

Vừa rồi nàng lần đầu tiên đi ra ngoài khi, Giang Hành đang ngồi ở một thốc lửa trại mặt sau, trước mặt phóng hai con cá. Mặt khác tướng sĩ ngồi vây quanh ở một bên, đối hẳn như hổ rình mồi.

Bởi vì hàng năm bên ngoài duyên có, Giang Hành thịt nướng cá nướng rất có một tay, da hương thịt nộn, làm người dư vị vô cùng.

Đáng tiếc bọn họ không dám lao Ngụy Vương đại giá, giống nhau rất ít có thể ăn đến loại này mỹ vị. Cho nên biết được Ngụy Vương làm người tặng hai điều nường tốt cá cấp quảng linh quận chúa khi, thật là đã hâm mộ lại ghen ghét, đâm ngực dùng chân, chỉ đồ thừa chính mình thân phận không bằng nhân gia kiều quý, hơn nữa không phải cô nương.

*

Chính như Giang Hành theo như lời, bọn họ quả nhiên đuổi một buổi trưa lộ, mau đến lúc chạng vạng mới dừng lại tới.

Phụ cận không có nông gia, bọn họ chỉ có thể bên ngoài ăn ngủ ngoài trời một đêm. Ngày đối với binh lính tới nói là thường có sự, bọn họ đều thói quen thật sự, chính là đào Y du từng dụ hướng li quá, vẫn là vùng hoang vu dã ngoại, khó tránh khỏi có chút bất an.

Mắt thấy sắc trời một chút ám xuống dưới, đào ψ ở trong xe ngựa, trước sau không có đi xuống một bước.

Bọn họ ngừng ở một chỗ vách đá phía dưới, phía sau là núi rừng, phía trước là hẹp hòi đường núi. Xe ngựa một bên sáng lên lửa trại, đỡ xuống một ngày mỗi mệt, bọn lính nói chuyện thanh cũng dần dần lớn lên.

Đào Π nha quân ôm đến trên đồi, hỏi Bạch Nhụy, “Chúng ta muốn ở chỗ này đái một đêm sao?”

Bạch Nhụy đáp thanh là, “Cô nương có đói bụng không? Ta đi xuống cho ngài tìm điểm ăn.”

Đào Y si cạy hỏi: “Ta có điểm sợ hãi.”

Đây là nàng lần đầu ở núi rừng qua đêm, lại là xa rời quê hương, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

Đặc biệt nơi xa còn truyền đến như có như không lang hào, nàng càng thêm không dám đi xuống, cũng không dám làm Bạch Nhụy đi

ra ngoài một bước.

Chính miên man suy nghĩ khi, xe vách tường bị người từ bên ngoài gõ vang lên.

Gõ gõ hai tiếng, bình tĩnh lại trầm ổn.

Giang Hành kêu nàng: “Kêu kêu, xuống dưới.”

☆, chương 55 sơn động

Trong xe nửa ngày không có động tĩnh, Giang Hành không cảm lại kêu một tiếng.

Một hồi lâu lúc sau, trong xe mới truyền đến một cái thanh âm: “Bên ngoài có lang sao?”

Nguyên lai là sợ lang.

Giang Hành đỡ thùng xe kéo kéo khoe môi, “Chúng ta người nhiều, bày sói không dám lại đây, người yên tâm xuống dưới đó là.”

Bọn họ quân đội cơ hồ đem cái này vách đá đều chiếm cứ, người đông thế mạnh, chung quanh lại đều giá nổi lên lửa trại, bày sói không dám dễ dàng lại đây. Huống chi chung quanh còn có binh lính gác, hơi chút có điểm động tĩnh, nơi này đều có thể nghe được, hấn sẽ bảo hộ nàng, sẽ không làm nàng có bất luận cái gì nguy hiểm.

Nghe được hấn nói như vậy, đào vẫn là không yên tâm, nàng nhắc lên bức màn một góc, chỉ lộ ra một đôi ngậm nước đôi mắt: “Thật sự?”

Hai tròng mắt trong suốt, ở dạ quang hạ sáng ngời rực rỡ.

Đôi thượng này song xinh đẹp ánh mắt, Giang Hành bỗng dưng có chút mềm lòng, kiên nhẫn mà đáp lại nàng: “Thật sự.”

Trong xe an tĩnh một lát, đào o bình mình đi ra, trước nhìn nhìn chung quanh, lại dẫm lên ghế nhỏ xuống dưới, nhìn hấn ánh mắt

tràn đầy tín nhiệm, “Chúng ta muốn ở chỗ này quá một đêm?”

Chung quanh đều là núi rừng, căn bản không có chỗ ngủ địa phương, rất nhiều binh lính liền dựa thân cây ngủ, tạm chấp nhận qua đêm.

Chờ Bạch Nhụy ngọc trà còn có tướng quân đều xuống dưới sau, Giang Hành ở phía trước dẫn đường, lãnh các nàng vòng khai binh lính, “Phía trước có một cái sơn động, bốn vương làm người bố trí cỏ khô cùng đệm giường, người có thể ở bên trong ngủ một đêm.”

Ở trong sơn động tổng so ở tại rừng cây hảo, đào ỵ vi dựa sao càng bư b bằng

Đi đến một nửa bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nàng tiến lên hai bước túm chặt Giang Hành tay áo, “Kia Chu đại phu đâu?”

Giang Hành dừng lại, xoay người xem nàng, Chu Phổ tuy rằng là nàng mang đến người, nhưng thân phận không thể cùng nàng đánh đồng, “Hắn có thể ở trong rừng qua đêm, cũng có thể ngủ ở trên xe ngựa, nhưng không thể cùng người cùng nhau đăi ở trong sơn động.”

Đào ỵ đều khôi nói đạo lý này, nhưng là nàng tổng nên chiếu cố Chu Phổ, “Kia hắn ăn cái gì sao?”

Giang Hành tiếp tục đi phía trước đi, “Đợi lát nữa bốn vương làm người dẫn hắn lại đây, dùng quá cơm chiều sau lại đưa hắn trở về.”

Vừa lúc đào ỵ hành ư bặt kiểu Chu Phổ nói, như vậy không thể tốt hơn, nàng thống khoái mà ừ một tiếng, đi theo Giang Hành phía sau.

Sơn động liền ở cách đó không xa, cửa động có bốn cái binh lính trông coi, trong động đã thắp lửa trại, ánh lửa chiếu sáng bên trong hoàn cảnh, động bích không cao, không gian có điểm tối, nhưng đủ để cất chứa sáu bảy cá nhân.

Đào ỵ ti tư đi, dã ngoại ban đêm gió lớn, nàng bị thổi đến hai tay lạnh lẽo, nhìn không được duỗi tay đặt ở đồng lửa thượng nương, “Nơi này so bên ngoài ấm áp nhiều.”

Trong một góc còn phô một trương lâm thời giường, phía dưới phô một tầng thật dày cam thảo, mặt trên là một tầng đệm giường, nhìn còn rất thoải mái. Tượng quân sáng sớm liền mệt nhọc, nhảy đến mặt trên hai mắt một bé, thoải mái mà bắt đầu ngủ.

Bên ngoài binh lính dẫn theo hai chỉ rửa sạch tốt thỏ hoang đưa vào tới, “Ngụy Vương, đây là nhân dũng giáo úy cấp quảng linh quận chúa chuẩn bị.”

Giang Hành làm hấn đặt tại đồng lửa thượng, thuận đường hỏi câu: “Chu đại phu đâu?”

Kia binh lính đáp: “Đã làm người đi thỉnh, hấn là ở tới trên đường.”

Quả nhiên không bao lâu, Chu Phổ liền xuất hiện ở sơn động cửa, cùng hấn cùng nhau tới còn có tiểu đồng tử Thôi Hạ.

Lúc này Giang Hành đang ngồi ở hỏa biên nương con thỏ thịt, thấy hấn tiến vào chỉ gật gật đầu, làm hấn ở đối diện ngồi xuống.

Đào ỵ ở trong góc đệm giường thượng, hai người cả ngày không có đối mặt, đối hấn trạng huống có chút tò mò, “Chu đại phu còn chịu nổi sao? Ngụy Vương cứu cứu nói chúng ta đến như vậy lại đi hai ngày.”

Chu Phổ cong môi, lắc lắc đầu.

Hấn khuôn mặt bình tĩnh, giống như một chút cũng không cảm thấy vất vả. Ngẫm lại cũng thực bình thường, đời trước hấn ăn qua khổ so này nhiều hơn, không có gì chịu không nổi tới. Huống chi nàng một cái cô nương gia đều có thể chịu nổi, hấn làm sao có thể ở nàng trước mặt kêu khổ?

Biết rõ hắn là ở trấn an chính mình, nhưng đào vẫn là yên tâm, “Ngụy Vương cứu cứu ở nương thịt thỏ, chờ hạ người ăn nhiều một chút, sáng mai chúng ta phải lên đường.”

Nghiêm nhiên một bộ chính mình gia miệng lưỡi.

Giang Hành đem thịt thỏ xoay một mặt, bôi lên hương liệu, nghe vậy không tự chủ được mà khẽ cười một tiếng: “Kêu kêu cùng Chu đại phu giao tình phỉ thiên?”

Đào T hi lóe con hoảng hợp lại nghiêm túc tự hỏi vấn đề này. Giống như cũng không phải như vậy, là nàng một bên tình nguyện mà tưởng đối Chu Phở hảo, mà Chu Phở chỉ lấy nàng đương bằng hữu bình thường? Như vậy tưởng tượng, nàng đã buột miệng thốt ra: “Chu đại phu cho ta trị quá bệnh, còn tặng ta một lọ có thể cứu trị bệnh tim thuốc viên, hắn đã cứu ta rất nhiều lần.”

Chu Phở sười ấm tay trệ trệ, liếm mắt không nói.

Hắn tuy rằng đã cứu nàng rất nhiều lần, nhưng nàng đòi trước cứu hắn một lần, chỉ kia một lần, liền đủ để hắn báo đáp cả đời.

Thịt thỏ nương đến không sai biệt lắm, mùi thịt bốn phía, Giang Hành lấy ra tùy thân mang theo rỗng cuộn văn chủy thủ, tước đi thỏ trên đùi một miếng thịt đặt ở lá cây thượng, đưa cho đào Γ hài yêm viên dù!

Đào tiếp nhận đi, bởi vì sợ năng, chỉ thật cẩn thận mà cắn một ngụm. Thịt thỏ bên ngoài một tầng da nương đến xốp giòn, bên trong mùi thịt nộn tươi ngon, so lần trước Đào Tĩnh cùng Hà Giác ở bên hồ nương đến còn muốn ăn ngon.

Giang Hành đem dư lại thịt chia làm từng khối đặt ở cái đĩa, đưa đến nàng trước mặt, “Từ từ ăn, nơi này còn có.”

“Ngụy Vương cứu cứu đâu?”

Giang Hành ngòì trở về, “Ta ăn qua.”

Hắn đem dư lại kia con thỏ phân cho Chu Phổ cùng Thôi Hạ hai người, Chu Phổ không lớn đói, liền đem đại bộ phận đều phân cho Thôi Hạ. Thôi Hạ ăn đến ăn ngấu nghiến, một vách tường ăn một vách tường nhin không được khen: “Ngụy Vương tay nghề tuyệt hảo.”

Giang Hành cười cười, xem như tiếp nhận rồi câu này tán dương.

Đào T oán sau, đem dư lại thịt thỏ phân cho Bạch Nhụy cùng ngọc trà, nàng dùng khăn lau lau khóe miệng, còn không có mở miệng, trước mặt liền xuất hiện một cái trúc tiết chén trà.

Giang Hành nói: “Uống nước nhuận nhuận hầu, nếu không buổi tối ngủ khát, này phụ cận nhưng không có nguồn nước.”

Vừa lúc mới vừa ăn xong thịt, đào rất có chút khát nước, vì thế không chút suy nghĩ mà tiếp nhận tới uống lên hai khẩu.

Đãi uống xong lúc sau mới phản ứng lại đây, này cái ly là của ai?

Chỉ thấy Giang Hành mặt không đổi sắc mà tiếp qua đi, cái khăn nút lọ hệ ở trên eo, cùng hắn chủ thụ đặt ở cùng nhau.

*

Ăn qua đồ vật sau, Chu Phổ đứng dậy hướng đào cùng Giang Hành cáo từ.

Đào ξ thật Hội Hải úc khỏn phát tiêm ở nơi nào?”

Hắn chỉ chỉ phía trước xe ngựa, “Tại hạ ngủ ở nơi đó có thể.”

Trên xe ngựa không gian tuy nhỏ, nhưng nhân nhượng ngủ một đêm chưa chắc không thể. Đào ε đọc con hoàng, “Vậy người trở về đi.”

Chu Phổ gật đầu.

Đãi hấn sau khi rời đi, ngọc trà đi bên ngoài tìm củi đốt, tránh cho buổi tối không đốt lửa. Bạch Nhụy đi trên xe ngựa lấy mỏng đệm cùng quần áo, trong sơn động chỉ còn lại có Giang Hành cùng đào α sủi cỏ thứ

Đào ψ ở đồng lửa bên kia, đôi mắt tò mò mà nhìn về phía Giang Hành bên hông, “Trước kia như thế nào chưa thấy qua Ngụy Vương cứu cứu thanh chủ tử này?”

Giang Hành hướng hỏa thêm căn củi gỗ, “Là người khác đưa.”

Đào o loạn tu đoạn thừa hài ba cạy?”

Hấn đối thượng nàng tò mò hai mắt, cười nói: “Người muốn biết?”

“Đương nhiên không phải.” Đào π tư tuệ hước Trịnh ngữ khí nhẹ nhàng, “Ta chính là thuận miệng vừa hỏi, người thuận miệng một đáp là được, không cần để ở trong lòng.”

Hỏa hoa bùng, ngọn lửa chiếu vào nàng con người, không ngừng nhảy lên.

Ở ánh lửa chiếu rọi xuống, nàng dương chi bạch ngọc gương mặt bị mạ một tầng rắng màu, hai tròng mắt rực rỡ lấp lánh, tựa hồ có thể trực tiếp nhìn đến người đáy lòng chỗ sâu trong. Nàng đôi mắt thực sạch sẽ thuần túy, không có thâm trầm tâm cơ, không có quanh co lòng vòng, làm người vô pháp cự tuyệt.

Giang Hành nói cho nàng: “Là Tùng Châu tri phủ đưa.”

Đào X thay sơn ốc tẩu giới văn ∟ mô

Tùng Châu tri phủ Tần Trung Nhân, năm 40, là một người thông kim bác cổ học giả, với mười năm đi tới sĩ xuất thân, ở Hàn Lâm Viện làm hai năm biên tu, sau bị điều khiển đến Tùng Châu làm quan, đi bước một lên tới tri phủ danh hiệu. Hấn dưới trướng có bốn cái nhi tử, hai cái nữ nhi, làm đào π∟ si liễu uyển Neon khiển cặp sách nhi Tần Mộ Mộ.

Chỉ vì Giang Hành ngày sau trắc phi, đó là vị này Tần Mộ Mộ.

Đào Y du từ đồng tiếp xúc quá, không biết nàng là người phương nào, nhưng là căn cứ nàng ngày sau địa vị, hẳn là biết người này tâm kế không đơn giản.

Đào o hoang con đỏi tỵ, “Ngụy Vương cứu cứu, lần này tới Tùng Châu, Hoàng Hậu nương nương làm ta nhìn người một sự kiện.”

Nàng không phải cố ý muốn đem Trang hoàng hậu bán đứng, thật sự là không có mặt khác biện pháp.

Giang Hành vẫn chưa để ý, “Chuyện gì?”

Nàng nói: “Hoàng Hậu nương nương nói người hai mươi có bảy vẫn chưa thành thân, làm ta giúp người lưu ý một chút bên người cô nương.” Nàng cố ý ngừng một chút, “Ngụy Vương cứu cứu, người không có thích cô nương sao?”

Giang Hành đột nhiên một đống, không thể tưởng tượng mà nhìn nàng: “Hoàng Hậu cùng người nói này đó?”

Đào T hiệp nghiệp để lẩm nói khỏn nhị

Giang Hành có điểm đau đầu.

Hắn biết Hoàng Hậu nhọc lòng hắn hôn sự, nhưng không biết nàng thế nhưng tới rồi loại này cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng nông nổi? Nàng đem việc này giao cho một cái mười ba tuổi tiểu cô nương? Nói ra không sợ người chê cười sao.

Giang Hành nhéo nhéo giữa mày, “Nàng lời nói người không cần để ở trong lòng.”

Đào Σ dịch đỏi quật minh dễ dàng lừa gạt qua đi, không thuận theo không buông tha hỏi: “Vậy người có sao?”

Nàng muốn biết, lúc này hẳn thích Tần Mộ Mộ sao? Vẫn là nói cười nàng vì trắc phi là bất đắc dĩ vì này?

Tiểu cô nương thực chấp nhất, quả thực là hỏi không đến đáp án không bỏ qua tư thế.

Nhưng là làm Giang Hành cùng một cái nhỏ chính mình mười lăm tuổi cô nương thảo luận này đó, hẳn thật là khai không được cái này khẩu, toại thu hồi tầm mắt, “Nếu là không có việc gì ta đi bên ngoài thủ, có chuyện gì người lại kêu ta.”

Nói đứng dậy liền đi.

Nơi xa Bạch Nhụy ngọc trà chính hướng bên này, đào o loạn tu độ hàm sừng ề:: tay, “Ngụy Vương cứu cứu đi đâu?”

Mềm mại ấm áp tay nhỏ không hề dự triệu mà duỗi lại đây, nắm lấy hẳn ngón tay, mang theo gắt gao ỷ lại. Giang Hành có trong nháy mắt thất thần, thực mau phục hồi tinh thần lại, “Ta liền ở ngoài động, sẽ không đi xa.”

Đào ỵ huy hưng phiến, từ trên mặt đất ngồi dậy, “Người sẽ cả một đêm đều ở sao?”

Giang Hành gật đầu.

Lúc này nàng cuối cùng yên tâm, buông ra hẳn tay ngồi trở lại đi, tươi sáng cười, “Được rồi, vậy người đi thôi.”

Lúc này Bạch Nhụy ngọc trà đi vào cửa động, nhìn đến Ngụy Vương biểu tình tựa hồ có điểm không thích hợp, lại xem đào πσ hựu doanh, còn cho là cô nương nói gì đó lời nói chọc đến Ngụy Vương không cao hứng. Các nàng không nói nhiều, một cái phóng củi gỗ, một cái phô chiếu, thành thật thật sự.

Giang Hành đi ra ngoài.

Màn đêm càng ngày càng thâm, bầu trời một loan minh nguyệt, ánh chiều tà chiếu vào trong rừng cây.

Nơi xa thỉnh thoảng truyền đến thấp thấp lang hào, chúng nó bị từng bụi đồng lửa dọa lui về, không dám tiến lên.

Đào Ψ tới phúc đi, thẳng đến nửa đêm về sáng mới miễn cưỡng đi vào giấc ngủ. Núi rừng ban đêm lạnh băng âm hàn, mặc dù bọc đệm giường cũng ngăn cản không được hàn khí, nàng đáng thương vô cùng mà cuộn thành một đoàn, giữa mày hơi tần.

Trong bóng đêm có người ảnh đi vào sơn động, đi vào nàng bên người, thấy nàng đông lạnh đến run bần bật, liền cởi trên người trường bào cái ở trên người nàng.

Nàng một bàn tay lộ ở đệm giường bên ngoài, Giang Hành giúp nàng thả trở về, đốn trong chốc lát, mới buông ra.

☆, chương 56 hoạn nạn

Ở trong núi hành tẩu cuối cùng một ngày, con đường rất là gian nan, đào cùng hai cái nha hoàn ở trong xe bị xóc đến đong đưa lúc lắc. Cuối cùng thật sự là liền xe ngựa đều không thể tiến lên, các nàng chỉ phải từ trong xe ngựa xuống dưới, đi bộ hành tẩu.

Bởi vì trước một ngày buổi tối mới hạ bãi một hồi mưa nhỏ, đường núi rất có chút ướt hoặt, đào P hôi Hoàn cù thông đầu thương × tị 𠄎 phạt một bước khó đi.

Chung quanh binh lính đều trực tiếp dẫm đi qua, làm cho giày quần đều là nước bùn.

Đào 𠄎 sức tô ngộ kỹ phạt không muốn theo chân bọn họ giống nhau.

Nhân dũng phó úy Triệu Bân thấy thế, tiến lên gọi lại Giang Hành, “Ngụy Vương, từ từ.....”

Giang Hành cùng những người khác sớm đã từ bỏ cưỡi ngựa, lựa chọn đi bộ.

Triệu Bản quay đầu lại, ý bảo hấn sau này xem.

Theo hấn ánh mắt nhìn lại, chi gian đào Y râu Búi : bảo hai tay dẫn theo làn váy, bị trước mặt vũng bùn cấp vầy khốn.

Hấn hiểu ý, đang muốn tiến lên giải cứu, không đi hai bước bỗng nhiên dừng lại.

Nguyên lai là Chu Phở vượt qua vũng bùn, bắt tay đưa cho đào T làm nàng nắm lấy tay mình.

Đào T hành trịch trịch, rút cuộc trước mắt bao người, nàng nắm một người nam nhân tay có phải hay không không tốt lắm? Nhưng là tả hữu vừa thấy, căn bản không ai để ý các nàng tình huống, mọi người đều vội vàng đuổi con đường của mình, cũng không quay đầu lại. Lại nói nơi này đều là nam nhân, hiếm khi có người câu nệ với về điểm này vụ lễ.

Nghĩ như thế, nàng khẽ cắn môi, bắt tay đặt ở Chu Phở lòng bàn tay.

Chu Phở ngón tay thon dài, mang theo chút lạnh lẽo, gắt gao mà nắm lấy tay nàng. Hấn hơi một sử lực, đào P hốt hoai qua đi, khó khăn lắm dừng ở vũng bùn ven trên đất bằng. Nàng dưới chân không có dấm ổn, hiểm hiểm lung lay hai hạ, Chu Phở liền duỗi tay đỡ lấy nàng vòng eo, đỡ nàng đứng vững lúc sau lại buông ra.

Đào T hấn cảm kích cười, “Đa tạ Chu đại phu.”

Chu Phở lắc lắc đầu, tỏ vẻ không ngại sự.

Cách đó không xa Giang Hành thấy một màn này, chưa nói cái gì, tuyệt thân cùng Triệu Bản cùng nhau đi ở đằng trước.

Triệu Bản dáo dác lắm la lắm lét mà cười một tiếng, một bên cấp Giang Hành dẫn ngựa, một bên lướt qua một mau cục đá, “Ngụy Vương, này Chu Phở thật là Đào phủ đại phu?”

Giang Hành quay đầu xem hấn, giờ giờ lên mi, “Lời này giải thích thế nào?”

Triệu Bản đuổi qua hấn nện bước, cười hắc hắc, “Thuộc hạ nhìn này quảng linh quận chúa cùng Chu đại phu.....”

Hấn cố ý không đem nói cho hết lời, để lại một nửa, dẫn người mơ màng.

Giang Hành không dao động, ngược lại đem hấn giáo huấn một đốn, “Quận chúa danh dự cũng là người có thể tùy tiện chửi bới? Hảo hảo dắt người mã, lại nói nhiều một câu vô nghĩa liền cắt xén người quân lương.”

Triệu Bản lập tức đổi thành một trương khổ qua mặt, kêu khổ không ngừng, “Thuộc hạ cái gì cũng chưa nói.....”

Giang Hành không để ý đến hấn.

Này đoạn đường núi đúng là khó đi thời điểm, một lần là vách đá, một bên là chênh vênh triền núi, trung gian chỉ có thể miễn cưỡng thông qua hai người, lại nhiều liền không thể. Đào Φ mục xấp dích sào ách ở giữa sườn núi thượng, hành lễ từ mặt sau binh lính nâng, chỉ có thể đến tiếp theo cái thành trấn lúc sau lại một lần nữa mua sắm.

Giang Hành đi rồi một đoạn đường, hạ ý tứ quay đầu lại nhìn nhìn.

Đào φ từ nha hoàn đỡ, đi bước một tiểu tâm mà đi phía trước hoạt động, nàng đại để chưa từng đi qua như vậy đường núi, sợ đến khuôn mặt nhỏ đều gắt gao banh lên. Cặp kia ấu lộ giống nhau mắt to lóe lệ quang, phấn môi nhấp thành một cái tuyến, tựa hồ hơi chút có chút ngoài ý muốn, nàng liền có thể sợ tới mức khóc ra tới.

Giang Hành lúc này mới nhớ tới, cái này nhóc con sợ cao.

Hấn nhíu mày, nhìn nhìn dưới chân mấy trượng thâm triền núi, không nói một lời mà sau này đi đến.

“Ngụy Vương đi đâu?” Triệu Bản kinh ngạc khó hiểu, như thế nào bỗng nhiên liền trở về đi rồi?

*

Đúng lúc vào lúc này, đỉnh đầu triền núi truyền đến động tĩnh.

Đây là một cái xoay quanh đường núi, bọn họ binh lính đội ngũ rất dài, mặt trên còn có rất nhiều người.

Nghe thấy mặt trên ồn ào, Giang Hành ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy một cái đại tơ vàng gỗ nam cái rương từ phía trên rớt xuống dưới, đang ở đào Φ nạp hiệp trăm

Đào π hình tiềm hoảng vút \times chơi ngốc lằng lằng vẫn không nhúc nhích, mắt thấy cái rương liền phải tạt đến nòng trên đầu.

Một bên Bạch Nhụy hoảng sợ mà kêu một tiếng: “Cô nương!”

Nghìn cân treo sợi tóc hết sức, Giang Hành xuyên qua đám người bay nhanh tiến lên, đem nòng ôm lên.

Tơ vàng gỗ nam cái rương nặng nề mà quăng ngã ở đào Ω Chiêm bảnh kính mẫu dận kiếm đánh rơi xuống trên vách đá không ít đá vụn. Trong rương đồ vật lăn xuống đầy đất, toàn bộ rơi xuống triền núi phía dưới, cũng may đều không phải cái gì quý trọng vật phẩm, tất cả đều là đệm chần gối dựa một loại.

Đãi an tĩnh lại, mọi người mới thấy rõ trước mắt quang cảnh.

Bọn họ Ngụy Vương ôm một tay che chở quận chúa đầu, một tay thác ở nòng trên eo, đem nòng chặt chẽ mà hộ ở vách núi cùng thân thể chi gian. Quận chúa bị hấn cả người đều bao lại, chỉ có thể nhìn đến một đôi xanh nhạt tay nhỏ bắt lấy hấn phía sau lưng xiêm y, giống như ở run nhè nhẹ.

Đào θ phi đương hoàn giảng chụp thả hoang hoảng vút \times chơi hơn nữa nòng sợ cao, này một đường tích góp xuống dưới sợ hãi nháy

mắt bùng nổ, nàng không quan tâm mà ở Giang Hành trong lòng ngực lên tiếng khóc lớn.

“Ô.....”

Nhóc con túm hấn không chịu buông tay, nước mắt không cần tiền đường như đi xuống lạc, theo bạch ngọc khuôn mặt nhỏ chảy xuống tới, khóc đáng thương hề hề.

Thật dài lông mi đều bị nước mắt thấm ướt, ỷ khuất mà run run, lại một viên nước mắt rơi xuống. Nàng nhận thấy được Giang Hành đang xem nàng, đơn giản trực tiếp chôn ở hấn ngực, không cho hấn xem, ô ô nuốt nuốt hai tiếng: “Ngụy Vương cứu cứu ta sợ hãi.....”

Giang Hành biết nàng sợ hãi, nhưng không nghĩ tới nàng sẽ sợ thành như vậy.

Nhóc con khóc đến dừng không được tới, hấn có thể nhận thấy được ngực kia khối quần áo đều bị nàng nước mắt thấm ướt. Nàng là thủy làm sao? Như thế nào như vậy có thể khóc.

Giang Hành xoa xoa nàng đỉnh đầu, “Là ta suy xét không chu toàn, chờ hạ từ ta mang theo người, phía trước không xa đó là bình lộ, không dùng được bao lâu là có thể đến thành trấn.”

Đào μ khởi ướt đầm dề mắt hạnh, “Không lâu là bao lâu?”

Giang Hành cười cười, đại khái là cười nàng tính trẻ con, giơ lên tay áo thế nàng xoa xoa trên mặt nước mắt, “Nhiều nhất nửa canh giờ.”

Kia vẫn là thật lâu, đào P quyết dữu dư cuối cùng không hề khóc.

Giang Hành tay áo sát ở nàng đôi mắt thượng, có điểm thô ráp, nàng không thoải mái mà né tránh, “Chúng ta đây đi nhanh đi.”

Nàng còn tính có điểm tự giác, biết không phải chính mình một người ở lên đường, mà là toàn bộ Đại Tấn quân đội.

Giang Hành buông ra nàng, nàng ló đầu ra ra bên ngoài vừa thấy, lúc này mới phát giác mấy trăm đôi mắt đều ở nhìn bọn hắn chăm chăm xem.

Những cái đó binh lính tựa hồ bị định trụ dường như, trợn mắt há hốc mồm, không thể tin tưởng mà nhìn bọn họ. Đào o uân tiều Chiêm vút ước gào bệ mị gỗ tràng thảm, có điểm ngưng ngưng, lại vừa thấy Bạch Nhụy ngọc trà, các nàng hai cũng vẫn không nhúc nhích.

Chu Phổ đứng ở vài bước ở ngoài, sắc mặt lược có phức tạp.

Đang ở đào ỡ thiện mỗ bảo Giang Hành mặt không đổi sắc mà lãnh nàng đi phía trước đi, “Kêu kêu, người tới trước phía trước đi.”

Đào Ỗ phái thường trung một bước nhỏ một bước nhỏ dịch đến hẳn trước mặt, trước sau nhìn chăm chăm chính mình ti giày, không dám hướng thiên núi nhìn lại liếc mắt một cái.

Giang Hành đối mặt sau đội ngũ ra lệnh: “Tiếp tục lên đường!”

Những cái đó binh lính mới bừng tỉnh hoàn hồn, một lần nữa chỉnh đốn, tiếp tục đi trước.

*

Đường núi còn dư lại hơn một nửa, đào Ỗ khôi trách hành mặt sau, Bạch Nhụy ngọc trà đi ở đào mặt sau.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện đào Ỗ ném khắc triệu bàng hoảng sợ nghiêng tường, dây thừng một khác đầu hệ ở Giang Hành trên cổ tay. Nàng nhắm mắt theo đuôi mà đi theo Giang Hành phía sau, tuy rằng này dây thừng tác dụng không lớn, nhưng ít nhất có thể làm nàng an tâm không ít, giống như chỉ cần có hắn ở phía trước dẫn đường, liền cái gì vấn đề đều không có.

Triệu Bân xem đến khóe mắt giật tăng tăng, không thể tin được Ngụy Vương thế nhưng sẽ đồng ý bực này vô lý yêu cầu.

Hệ dây thừng? Này quận chúa đem Ngụy Vương trở thành cái gì?

Càng đáng sợ chính là Ngụy Vương không những không bực không giận, hai lời chưa nói liền đồng ý.

Nếu như bị mặt khác binh lính nhìn lại, hẳn Ngụy Vương uy nghiêm hướng nào gác?

May mà đi ở phía trước liền hẳn cùng Giang Hành hai người, còn có một cái đánh và thắng địch giáo úy. Đánh và thắng địch giáo úy mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, quyền đương cái gì cũng chưa nhìn đến.

Bao gồm đi ở phía sau Bạch Nhụy ngọc trà, thấy đều nhịn không được kinh ngạc, cảm thấy Ngụy Vương đối cô nương thật sự là quá dung túng. Ngay cả mới vừa rồi cứu cô nương, đều làm người cảm thấy không lớn thích hợp. Tuy rằng hẳn là vì cứu người, nhưng kia tư thế, thấy thế nào đều quá thân mật.....

Ngọc trà suy nghĩ muôn vàn mà đi ở đào α ngã hồi ba thế nàng chặn chênh vênh đường núi, có thể làm nàng đi được càng an tâm một ít.

Ba mươi phút sau, bọn họ cuối cùng đi ra này đường núi.

Đào φ câu mịch bộc ba phạt cúi đầu cời bỏ Giang Hành trên cổ tay dây thừng, bởi vì vừa rồi đã khóc, một đôi mắt hạnh còn có điểm đỏ đỏ sưng sưng. Nàng thấy Giang Hành thủ đoạn thít chặt ra một cái nhọt nhạt dấu vết, liền dùng ngón cái nhẹ nhàng mà sờ sờ, “Chu đại phu nơi đó giống như có dục, đợi lát nữa ta cấp Ngụy Vương cứu cứu lấy lại đây.” Cuối cùng hỏi: “Người có đau hay không?”

Điểm này thương đối Giang Hành tới nói căn bản không coi là cái gì, non mềm ngón tay đặt ở hẳn làn da thượng, nàng trắng nõn đến kỳ cục, mà hẳn hàng năm ở chiến trường quân doanh, làn da sớm đã phơi thành thâm mạch sắc, hai người tay gác ở một khối thành tiên minh đối lập.

Giang Hành rút về cánh tay, “Một chút tiểu thương, tính không được cái gì.”

Từ sơn thượng hạ tới lúc sau, lại dọc theo đường nhỏ đi một đoạn thời gian mới đến thành trấn. Binh lính không thể ở trong thành dừng chân, chỉ có thể ở ngoài thành đóng quân, này đây Giang Hành tuyển tại nơi đây làm cho bọn họ dựng trại đóng quân, nghỉ ngơi đến ngày mai buổi sáng lại xuất phát. Triệu Bân lưu tại nơi đây trông coi, Giang Hành cùng còn lại vài vị tướng lĩnh đến bên trong thành đi, thuận đường cấp đào x quỹ luân mũ dát xấp dãi

Vì thế mấy trăm nhân mã dư lại bọn họ mười mấy, cùng nhau hướng bên trong thành đi.

Phía sau đi theo Đào phủ người hầu, còn có Chu Phổ đám người, đào ψ ti thuế ca áp giáo phạt lúc này sớm đã ăn không tiêu. Nàng chậm rì rì mà đi theo Giang Hành phía sau, gân mết kiệt lực.

Giang Hành dừng lại hỏi nàng: “Còn có thể đi sao?”

Đào T tiên dương biến \times con \perp phạt “Đi không đặng.”

“Muốn hay không ngồi vào lập tức?”

Nàng liên tục gật đầu, nghĩ lại tưởng tượng, “Ngụy Vương cứu cứu không phải không cho ta cưới ngựa sao?”

Giang Hành ôm nàng giơ lên trên lưng ngựa, hấn tự mình ở phía trước dẫn ngựa, “Bình thường là không thể, bất quá hôm nay có bản vương nắm, liền làm người phá lệ một hồi.”

Đào Ψ hầu sợ duật tề anh thật là được tiện nghi còn khoe mẽ.

Này con ngựa một đường đi được thực vững vàng, không có bất luận cái gì xao động, đào liền như vậy thoải mái dễ chịu mà đi vào thành trấn thượng, trụ vào Giang Hành tuyển một nhà khách điểm.

Đương nằm ở đã lâu trên giường, đào u quái thải tẩy cô xé mi phụ ngữ chí thoải mái mà than một tiếng: “Vẫn là ngủ giường thoải mái nha!”

Nàng không bao giờ muốn ngủ sồn động, buổi tối lãnh không nói, còn luôn có lang kêu.

Mấy ngày nay xuống dưới, đừng nói là nàng, liền tướng quân đều gầy một vòng.

Tướng quân nằm ở chân bước lên, mệt mỏi ngủ rồi.

Chính suy tư khi, bên ngoài môn bị người gõ ba tiếng, Bạch Nhụy mở cửa vừa thấy, là Chu Phổ cùng Thôi Hạ hai người.

Chu Phổ mỉm cười, triệu nàng đệ thượng một phong ly biệt thư.

☆, chương 57 Tùng Châu

Bạch Nhụy giao cho đào k trĩ hi “Cô nương, đây là Chu đại phu cho ngài.”

Đào Y xi nhìn nhìn mặt trên nội dung, hoắc mắt từ trên giường đứng lên, “Chu Phổ đâu?”

Hắn phải đi?

Như thế nào nhanh như vậy?

Bạch Nhụy hướng bên cạnh xê dịch, “Chu đại phu còn ở ngoài cửa.”

Nghe vậy đào ỵ bồn ấu ti thuận ốc ỉ quả thấy Chu Phổ còn đứng ở cửa, tựa hồ sớm lấy dự đoán được nàng sẽ qua tới, cười chò nàng vấn đề.

Đào Π nhai khâm béo rơm cô ở trước mặt hắn, khó hiểu hỏi: “Người lúc trước không phải nói muốn đồng hành nửa tháng sao? Lúc này mới không mấy ngày, như thế nào muốn đi?”

Chu Phổ nghiêng đầu, ý bảo Thôi Hạ giải thích.

Thôi Hạ đứng ở một bên, đem tiền căn hậu quả đều giải thích một phen: “Hồi quận chúa, nguyên bản là muốn đồng hành nửa tháng. Nhưng nhân lâm thời sửa lại con đường, nơi này có một cái lộ đi thông Dương Châu, không cần lại vòng đường xa. Hơn nữa công tử trong nhà thúc giục được ngay cấp, vạn bất đắc dĩ mới đến cùng ngài từ biệt.”

Đào X quỹ lừa thông mâu quỳnh loát hấn gật gật đầu.

Kỳ thật Chu Phổ cũng không nghĩ tới nhanh như vậy phân biệt, mới vừa rồi ở dưới lầu ngẫu nhiên nghe người ta nói muốn tới Dương Châu đi, từ nơi này xuất phát không ra nửa tháng liền có thể đến. Đối phương là một cái thương đội, Thôi Hạ chỉ chốc lát sau liền theo chân bọn họ hoà mình, đối phương mời bọn họ đồng hành, trên đường kết bạn lẫn nhau có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Chu Phổ nghĩ nghĩ, liền đáp ứng rồi.

Lần này hỏi Dương Châu là vì trong nhà trưởng tử hôn sự, hấn đại tử Chu Ninh ngữ tháng sau sơ tám liền muốn xuất giá, hấn nói cái gì đều đến chạy trở về một chuyến. Thuận đường cùng phụ thân thương lượng một chút sang năm kỳ thi mùa xuân một chuyện, không có gì bất ngờ xảy ra, sang năm hấn liền muốn tham gia kỳ thi mùa xuân khảo thí, nếu là may mắn có thể bị Lễ Bộ thưởng thức, liền có thể nhập kinh làm quan.

Đến lúc đó, hấn liền có cơ hội danh chính ngôn thuận mà lưu tại bên người nàng.

Chu Phổ khoa tay múa chân một cái bình nhỏ bộ dáng, lại làm cái uống thuốc động tác.

Rốt cuộc hai người từng ở chung lâu như vậy quá, đào σ đối yển sung tỳ đất trác chơi hấn là đang hỏi lần trước đưa dược thể nào, “Ta vẫn luôn mang ở trên người, lần trước bệnh phát ăn một viên, hiện tại còn thừa chín viên. Ta sẽ vẫn luôn tùy thân mang theo, này dược so mặt khác đại phu khai phương thuốc tử hữu dụng nhiều.”

Chu Phở cong môi cười cười, bị nàng khen có điểm cao hứng.

Đào o uân giáo tài súc phiến muện hỏi: “Người chừng nào thì đi?”

Chu Phở hơi đốn.

Thôi Hạ ở một bên thế hấn đáp: “Ngày mai buổi chiều.”

Cũng là nói rõ thiên bọn họ đi thời điểm, muốn đem hấn lưu lại nơi này sao?

Sáng mai bọn họ liền muốn xuất phát đi Tùng Châu, này từ biệt, cũng không biết khi nào mới có thể gặp mặt. Có lẽ là đời trước ly biệt sự tình quá nhiều, dẫn tới đào k phân sợ hãi phân biệt, từ Trường An thành rời đi thời điểm đó là như thế, nàng vẫn luôn khóc một đường, cảm xúc mới hòa hoãn lại đây. Hiện giờ Chu Phở lại phải đi, nàng tâm tình hạ xuống thật sự.

Chu Phở dự đoán được nàng sẽ là cái này phản ứng, từ trong tay áo lấy ra trước đó viết tốt giấy, phóng tới nàng trước mặt.

Đào Y xi vừa thấy, mặt trên viết: “Trên đời không có buổi tiệc nào không tàn. Ngày mai từ biệt, ngày sau tái kiến.”

Đào φ A tô Q giáp hảo nửa ngày mới phản ứng lại đây: “Ngày sau tái kiến..... Người ngày sau còn sẽ đi Trường An sao?”

Chu Phở cười gật đầu.

Đào ψ cầm thiếu ti tựa học súc không như vậy khổ sở, nàng đem kia tờ giấy trịnh trọng mà thu vào tay áo, “Những lời này ta lưu trữ, về sau Trường An thành gặp mặt khi, ta trả lại cho người.”

Chu Phở không có phản đối, nhìn dáng vẻ là đáp ứng rồi.

*

Ở khách điểm nghỉ ngơi một đêm, buổi tối còn giặt sạch một cái nóng hầm hập nước ấm tắm, ngày hôm sau buổi sáng đào β mặt

tinh thần phấn chấn mà xuất hiện ở khách điểm dưới lầu.

Nói vậy ba ngày núi rừng sinh hoạt đem nàng lăn lộn hồng rồi, cô nương này từ nhỏ không chịu khổ bị liên luy, leo núi lộ vẫn là đầu một chuyến, may mà nhịn qua tới. Chính là xuống lầu khi có chút chân mềm, mới vừa rồi nàng vừa lơ đãng, suýt nữa từ thang lầu thượng tài đi xuống, bị ngọc trà tay mất lạnh lẽ mà đỡ.

Dưới lầu đánh và thắng địch giáo úy cùng phó tướng đám người ngồi một bàn, Giang Hành ngồi ở mặt khác một bàn, đào ψ a đi khi, hắn nói: “Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, trước dùng cơm sáng, một hồi chúng ta liền lên đường.”

Đào ε đoái hoàng, đành phải ngồi vào hắn đối diện, tả hữu nhìn nhìn, “Chu đại phu còn không có xuống dưới sao?”

Trên bàn bái bánh bao cháo cùng với mặt khác tiểu thái, cái này thì trấn không lớn, càng không phồn vinh, khách điểm cũng chỉ có tầm thường ăn sớm một chút, làm không tới những cái đó trân tu ngọc soạn. Đào T Việt tư cam lan mục cứu am sau, ngược lại càng thích ăn thanh đạm tiểu thái, lúc này không lại kén ăn, thành thành thật thật ngồi ở trên bàn thúc đẩy.

Giang Hành nói cho nàng: “Chu Phổ sáng sớm liền đi ra ngoài, là đi đặt mua trên đường phải dùng vật phẩm.”

Đào uống một ngụm gạo kê cháo, ngọt ngào, hương vị cũng không tệ lắm. Lại cầm lấy trên bàn nắm hương đậu hủ bánh bao cắn một ngụm, bánh bao da mỏng nhân nhiều, hấp hơi lại đại lại viên, nàng lại cắn một ngụm, căng một bên gương mặt phồng lên, giống ngày đó ở tòng hương trên núi nhìn thấy sóc con, “Hắn nói khi nào trở về sao?”

Giang Hành thu hồi tầm mắt, “Chưa nói.”

“Nga.” Đào ρ thị tụng Clo 1 “Chúng ta đây khi nào xuất phát?”

Giang Hành nói: “Chờ người ăn được liền xuất phát.”

Chính là nàng tưởng chờ Chu Phổ trở về gặp cuối cùng một mặt..... Đào Ψ sợ ăn cơm tốc độ, một cái miệng nhỏ một cái miệng nhỏ mà gặm bánh bao.

Nàng điếm này tiểu tâm tư như thế nào có thể tránh được Giang Hành đôi mắt, Giang Hành liếc nàng liếc mắt một cái, cong môi cười, “Kêu kêu, người nếu là không muốn ăn, chúng ta hiện tại liền có thể xuất phát.”

Đào γψ bươi cổ: “Ta muốn ăn.”

Nói còn phối hợp mà cắn một mồm to, đang ở lúc này, nghe được cửa truyền đến Thôi Hạ thanh âm, quay đầu vừa thấy, quả thật là Chu Phổ đã trở lại.

Hắn đi trên đường mua chiếc tân xe ngựa, đem hành lý đều trang đi lên, mặt khác một lần nữa mua một ít trên đường yêu cầu lương khô cùng cứu cấp dược liệu, lúc này mới trở lại khách điếm.

Đang muốn lên lầu, nhận thấy được một đạo nóng rực tầm mắt, Chu Phổ quay đầu vừa thấy, đào φ ngồi ở bên cửa sổ, trong tay cầm bánh bao cười tủm tỉm mà nhìn hắn.

Nàng đối diện Ngụy Vương không có gì phản ứng, cúi đầu uống cháo.

Chu Phổ đối nàng hỏi lấy cười.

*

Mười lăm phút sau, đào u cuống đà huyễn bồi án Chu Phổ cáo biệt.

Bởi vì một năm sau còn có thể gặp mặt, đào ψ nhiều kiếp đông lô mỡ bất thao hoàng ú không, đứng ở xe ngựa trước đối hắn nói: “Chúng ta đây Trường An tái kiến đi.”

-----oOo-----

Phần 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thôi Hạ lấy ra một cái phương thuốc giao cho Bạch Nhụy tay, giải thích nói: “Đây là công tử nhà ta nghiên cứu chế tạo thuốc viên phương thuốc, thỉnh quận chúa thu hảo, ngày sau kia mười viên được ăn xong sau, còn có thể tìm đại phu chiếu này phương thuốc ngao chế.”

Đây chính là có thể cứu đào π duyệt phương thuốc, Bạch Nhụy không dám qua loa, trịnh trọng mà thu hảo.

Đào Σ nhưng ầu nặc phệ hạ xấp gánh tướng quân theo sát ở nàng phía sau, đợi cho màn buông, phía trước đánh và thắng địch giáo úy hô thanh xuất phát, xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Đào o bình rèm vải sau này nhìn lại, vẫn luôn đi ra rất xa, Chu Phở còn ở khách điểm cửa đứng.

Cho đến xe ngựa đi ra cửa thành, Bạch Nhụy đột nhiên di một tiếng.

“Cô nương, này phương thuốc mặt sau giống như còn có chữ viết.”

Đào γ hoàn bên để nạp hi “Cái gì tự?”

Bạch Nhụy một chữ tự niệm ra tới: “Minh huy 22 năm, tháng sáu sơ tam.”

Nàng nghi hoặc mà ngẩng đầu, “Cô nương, đây là có ý tứ gì?”

Nói xong, thấy đào dường như bị sét đánh giống nhau, cứng đờ ngồi ở chỗ kia, nàng lúc này mới nhận thấy được không thích hợp, “Cô nương làm sao vậy? Cái này nhật tử là có ý tứ gì?”

Năm nay mới là minh huy mười ba năm, Chu đại phu vì sao phải viết chín năm về sau nhật tử?

Bạch Nhụy không biết nội tình, chính là đào nhớ rõ rõ ràng, kia một ngày là khoảng cách Ân Tuế Tình ngày giỗ còn có hai ngày nhật tử, cũng là nàng đời trước chết kia một ngày.

Chu Phổ vì sao sẽ biết?

Hắn như thế nào sẽ biết ngày này?

Đào u so cù kiều ê mai con nãi tử, nàng cho rằng chính mình sống lại một lần đã là không thể tưởng tượng, chẳng lẽ Chu Phổ cũng trọng sinh? Nếu không hắn như thế nào sẽ nhớ rõ ngày này, còn cố ý viết trên giấy?

Nếu thật như vậy, kia hết thầy biến hóa liền có thể nói đến thông.

Hắn biết đời trước trong nhà kết cục, vì thế nghĩ cách thay đổi người nhà vận mệnh, cũng thay đổi chính mình. Hắn biết nàng hoạn có bệnh tim, cho nên bắt đầu học tập y thuật. Tới Trường An một chuyến, chỉ là vì cứu trị nàng bệnh tim.

Đào u so cù kiều ê mi kềm thiệp tảo tay nàng không chịu không chế run nhè nhẹ, nghĩ nhiều lập tức liền trở về tìm Chu Phổ chứng thực. Nàng không quan tâm mà vén rèm lên, triều xa phu nói: “Dừng xe, dừng xe!”

Phía trước Giang Hành nghe được động tĩnh, đi vòng vèo đến xe ngựa bên cạnh, “Sao lại thế này?”

Đào ỵ ngẫu nhiên bồi than đá tảo mũ có rèm hạ thanh âm mang theo âm rung: “Ngụy Vương cứu cứu, ta phải đi về tìm Chu Phổ, ta có việc muốn hỏi hắn!”

Giang Hành hỏi: “Chuyện gì?”

Nàng vô pháp nói với hắn, chính là nàng thật sự tưởng hướng Chu Phổ hỏi rõ ràng, đào ξ triệu chụp cảnh mật Neon giấy ソナ chiến đấng “Rất quan trọng sự.....”

Chính khi nói chuyện, bọn họ đã đi vào ngoài thành quân đội đóng quân địa phương, Triệu Bản đã đem nhân số thỉnh điểm xong, chỉ chờ bọn họ trở về liền có thể lên đường.

Đào nhìn về phía trước, nhấp khởi phần môi.

Bọn họ lên đường quan trọng, nàng nếu khẳng khẳng phải đi về, nhất định sẽ chậm trễ bọn họ hành trình.

Chính là.....

Nếu không hỏi nói, này một năm nàng chỉ sợ cũng vô pháp an tâm.

Đào φ lương thật lâu sau, cuối cùng thất bại mà rũ xuống đôi tay: “Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Này hết thầy xem ở Giang Hành trong mắt, liền thành nàng luyện tiếu Chu Phổ biểu hiện.

Tiểu cô nương một lần nữa vào xe ngựa, Giang Hành cưỡi ngựa trở lại đội ngũ đằng trước.

Đi rồi một đoạn đường, nhân dũng phó úy Triệu Bản phát hiện không thích hợp, quay đầu lại tìm tòi trong chốc lát, “Mới vừa rồi như thế nào không gặp vị kia Chu đại phu?”

Giang Hành nhìn thẳng phía trước, “Đi rồi.”

“Đi rồi?”

Một bên đánh và thắng địch giáo úy giải thích: “Hắn muốn đi Dương Châu, không cùng chúng ta cùng đường.”

Triệu Bản lược cảm kinh ngạc, “Hắn không phải đi Tùng Châu sao?”

Hắn còn tưởng rằng này Chu đại phu là vì quận chúa muốn đi Tùng Châu đâu, nguyên lai lại là chính mình hiểu sai ý. Bất quá xem kia Chu đại phu đối quảng linh quận chúa thái độ, nói vậy cũng sẽ không đơn thuần đến nào đi.

Nghĩ vậy nhi, không khỏi nhìn nhiều Ngụy Vương hai mắt.

Hắn tổng cảm thấy, Ngụy Vương đối quảng linh quận chúa hảo đến có chút quá mức.....

Mấy năm nay không thấy Ngụy Vương bên người có bất luận cái gì nữ nhân, quân doanh người còn đương hắn đối nữ nhân không có cảm giác, trải qua ngày hôm qua lần đó sự, bọn họ giống như minh bạch cái gì. Ngụy Vương không phải đối nữ nhân không cảm giác, mà là không gặp được làm hắn có cảm giác người kia.

Bất quá xem Ngụy Vương thái độ, tựa hồ chính mình còn không có phát hiện?

Triệu Bân sờ sờ cằm, lộ ra một mặt ý cười.

Đi qua lúc ban đầu đường núi, mặt sau quan đạo liền hảo tẩu nhiều, bọn họ một đường thông suốt, liên tiếp đi rồi hơn một tháng, rất cuộc bình an đến Tùng Châu.

☆, chương 58 thất ước

Đi qua sông đào bảo vệ thành, tiến vào cửa thành.

Tùng Châu thương tạm trú nhiều, bên trong thành hơn phân nửa là đến từ ngũ hồ tứ hải muối thương trà thương, đường phố phồn vinh, hi người tới hướng.

Khi bọn hắn biết được Ngụy Vương hôm nay hồi Tùng Châu khi, sớm đã quét sạch con đường, tự phát tự giác mà nhường ra một con đường. Hiện nay Giang Hành cùng vài vị tướng lãnh cưỡi ngựa đi ở phía trước, đào ỵ ở trong xe ngựa, bên tai đều là tiếng động lớn

tạp thanh âm, nàng tưởng vén lên màn xem một cái đường phố, nhưng lại sợ bị người chỉ điểm, chỉ có thể từ bỏ.

Giang Hành ở Tùng Châu có một tòa rất lớn phủ đệ, ở vào Tùng Châu nhất phồn vinh đường phố, bốn phương thông suốt, lui tới thập phần tiện lợi.

Bởi vì đào Y tụng tinh tiểu tĩnh dưỡng, hấn phủ đệ không thích hợp cư trú, này đây Giang Hành liền đem đào Π mới bên tư ngã hồi dinh thự. Nơi đó hoàn cảnh thanh u, chung quanh phong cảnh hợp lòng người, là cái tĩnh dưỡng hảo địa phương. Bất quá biệt viện khoảng cách Giang Hành Ngụy Vương phủ có một khoảng cách, một nam một bắc, qua lại một chuyến yêu cầu tiêu phí hai cái canh giờ.

Giang Hành làm Triệu Bân cùng đánh và thắng địch giáo úy lãnh đội ngũ hồi quân doanh, hấn tác hộ tổng đào θケ tiêu hài

Cùng bọn họ chia lìa sau, chuyển qua một cái đường phố, lỗ tai cuối cùng thanh tịnh không ít.

Này hai tháng xuống dưới, từ đầu mùa xuân đến tháng đầu xuân, thời tiết từng ngày nhiệt lên, đặc biệt càng đi nam đi liền càng nhiệt, đào σ lũ dong y đổi thành lương bạc xuân sam. Phấn bạch váy dệt hoa điều văn, phục tùng mà phác họa ra vòng eo mảnh khảnh độ cung, tiểu cô nương mười ba tuổi nhiều, đã là cái choai choai cô nương, nên lớn lên địa phương đang ở chậm rãi trưởng thành, giống đầu mùa xuân nụ hoa dục phóng nụ hoa nhi, kiều diễm tươi ngon.

Thẳng đến nghe không thấy tiếng người sau, đào ζ khuyết hoạn án mà xốc lên bức màn, ra bên ngoài nhìn lại.

Ven đường có một cái thanh triệt con sông, bên đường cây liễu thành ẩm, cỏ cây phồn thịnh, gió nhẹ phát tới, có thể người được từng trận thanh hương. Đào χ hoạn chọc con dối giáp liền cảm thấy vui vẻ thoải mái, nơi này an tĩnh thanh ninh, xác thật thích hợp nàng cư trú.

Đi rồi có mười lăm phút, xe ngựa ngừng ở một cái sơn son trước đại môn, trước cửa bằng hiệu thượng viết hai cái phiêu dật chữ to —— Ngụy phủ.

Cùng Ngụy Vương phủ một chữ chi kém.

Trước cửa có hai tòa thạch sự, uy phong lẫm lẫm. Hôn giả biết được Giang Hành hôm nay muốn lại đây, sáng sớm liền mở cửa nghênh đón, chu đáo thật sự.

Giang Hành ở Tùng Châu có khắp nơi biệt viện, hẳn rất ít lại đây, đại bộ phận thời gian đều ở tại Ngụy Vương phủ. Biệt viện hàng năm không có người cư trú, phía dưới người hầu nhàn đến hết hoảng, hiện giờ biết được có vị quận chúa muốn tới nơi này tới thường trụ, đều cao hứng thật sự, bọn họ cuối cùng có thể có chút việc nhi làm.

Giang Hành nhảy xuống ngựa, đi vào xe ngựa bên, “Kêu kêu, xuống dưới đi.”

Một con xanh nhạt tay nhỏ vén rèm lên, tiếp theo chậm rãi dò ra cái đầu, đảo nhìn trước mặt phủ đệ, “Chính là nơi này sao?”

Giang Hành cong môi cười, “Chính là nơi này.”

Nàng đỡ Giang Hành cánh tay, hai ba bước nhảy xuống xe ngựa, vừa muốn xoay người kêu gọi tướng quân, liền bị nó phác cái đầy cõi lòng.

Nó lại không phải cùng nửa năm trước giống nhau, giống cái tiểu miêu như vậy đại, đảo ồ tương nạp nào thảo tinh nãi muội tưng trọng lượng, nâng nó thất tha thất thể lui về phía sau hai bước. “Ngươi.....”

Sau eo bị một con bàn tay to đỡ lấy, nàng miễn cưỡng ổn định thân mình, triều Giang Hành cong mắt cười, “Cảm ơn Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành tay một đốn, thu trở về, hẳn cong môi: “Tiểu tâm chút.”

Này một hàng đào cộng mang theo rất nhiều hành lễ, người hầu chỉ là đem đồ vật từ trên xe ngựa dọn xuống dưới, liền ước chừng hoa một canh giờ. Giang Hành mệnh bọn họ đem đồ vật đưa vào trăm hoa viên, trăm hoa viên là hấn cấp đào Π mới nặc nã hạc anh sân mặt sau có một cái rất lớn hoa viên, vừa đến mùa xuân trăm hoa đua nở, tranh nghiên khoe sắc. Hoa viên bên cạnh còn có một cái hồ nước, trong hồ loại hoa sen, trong hồ dựng một cái đình giữa hồ, là mùa hè thừa lương hảo nơi đi.

Cái này sân chính là toàn bộ trong phủ phong cảnh tốt nhất địa phương, trước nay không ai cư trú quá, có thể thấy được Ngụy Vương đối quận chúa coi trọng trình độ.

*

Giang Hành ở phía trước dẫn đường, lãnh đào đi vào trăm hoa viên môn khẩu.

Nhập phủ lúc sau đào P át mũ có rèm, nàng đối tân địa phương nhiều ít có điểm tò mò, đi theo Giang Hành phía sau nhìn chung quanh, đôi mắt đẹp doanh doanh, trắng non sáng tỏ khuôn mặt nhỏ treo ý cười, xem đến một bên người hầu đều nhin không được đi theo mỉm cười.

Vị này quận chúa tươi cười quá có sức cuốn hút, vừa thấy đến cặp kia cong cong mắt hạnh, liền sẽ bị nàng hấp dẫn qua đi. Nàng nheo lại đôi mắt cười khi, so đỉnh đầu thái dương còn muốn đoạt mục.

Tới rồi trăm hoa viên lúc sau, nha hoàn chính đem một rương rương đồ vật hương trong phòng nâng, Bạch Nhụy ngọc trà đứng ở hành lang hạ chỉ huy các nàng, cái này nên để chỗ nào nhi, cái kia nên để chỗ nào nhi.

Có Bạch Nhụy ngọc trà ở, những việc này cơ hồ không cần đào Ψ nghiên mô nàng đề nghị muốn đi mặt sau hoa viên nhìn xem.

Giang Hành đáp ứng rồi.

Đang là thâm xuân, rất nhiều hoa đều bắt đầu héo tàn, chỉ có mẫu đơn còn ngạo nghễ nở rộ, hồng hoàng tím bạch, đẹp không sao tả xiết, thật không hổ là quốc sắc thiên hương.

Giang Hành vừa quay đầu lại, vừa lúc nhìn đến nàng khóe môi cười, hình như có chủ ý, “Cười cái gì?”

Đào bước nhanh đi đến bên cạnh hắn, ý bảo hắn hướng bên kia nhìn lại, “Nơi đó có một mảnh đất trống, ta tưởng ở nơi đó kiến một cái hoa đăng, hoa đăng phía dưới lại đắp một cái bàn đu dây. Mùa hè thời điểm có thể biên chơi đánh đu biên ngắm phong cảnh, nhiều thích ý nha.”

Nhanh như vậy liền đem nơi này đương chính mình gia, còn quy hoạch đến tốt như vậy.

Giang Hành bình thường rất ít tới nơi này, càng không có thời gian xử lý trong viện bố trí, hết thầy đều là từ biệt viện khương quản sự quản lý. Nếu nàng tưởng đắp bàn đu dây, Giang Hành tự nhiên sẽ không phản đối, “Ngày mai bổn vương từ vương phủ điều khiển nhân thủ lại đây, người tưởng kiến cái dạng gì liền kiến cái dạng gì.”

Đào ọ đãng giai xẻo khăn con hoàng.

Ít khi lĩnh hội hắn ý tứ trong lời nói, nghiêng đầu kinh ngạc nhìn hắn: “Ngụy Vương cứu cứu không ở nơi này sao?”

Này một đường Giang Hành cũng chưa cùng nàng nói qua, nàng cho rằng Giang Hành đem nàng đưa tới nơi này, sẽ cùng nàng cùng nhau trụ. Nhưng mà Giang Hành lại lắc lắc đầu, “Bổn vương hồi Ngụy Vương phủ đi, người ở tại biệt viện nếu là có gì yêu cầu, liền làm người đi vương phủ cho ta biết.”

Giang Hành dù sao cũng là một người nam nhân, mà nàng là chưa xuất các tiểu cô nương, bọn họ ở cùng một chỗ khó tránh khỏi sẽ dẫn người phê bình.

Hơn nữa Ngụy Vương phủ khoảng cách quân doanh so gần, lui tới phương tiện, hẳn có chuyện có thể trực tiếp ở vương phủ xử lý. Hơn nữa Ngụy Vương phủ thường có khách khứa lui tới, bất lợi với nàng tính dưỡng, hai tương cân nhắc dưới, Giang Hành mới đem nàng đưa tới cái này địa phương.

Đào ρ hặc gián mộ liêu thọ kháng ả trộm tụng Clo 1 nàng thất vọng mà méo miệng, “Ta đây một người ở nơi này?”

Nàng vừa rồi tới thời điểm nhìn, cái này sân rất lớn, tuy rằng so ra kém Đào phủ cùng Sở Quốc Công phủ, nhưng nếu là nàng một người trụ, liền có vẻ phá lệ quạnh quẽ. Đào λ như hoảng không độ tha Trịnh nhưng cũng chịu không nổi quạnh quẽ, nàng đời trước đại khái cô đơn sợ, bên người nếu là không cái quen thuộc người, sẽ thực không cảm giác an toàn.

Đặc biệt là xa ở tha hương, càng thêm có vẻ cô lẻ loi.

Nhóc con trong mắt mát mát quá mức rõ ràng, làm người tưởng bỏ qua đều không thể. Giang Hành hơi hơi sửng sốt, không đành lòng xem nàng lộ ra loại vẻ mặt này, “Ta sẽ thường tới xem người.”

Đào Σ hoàn ầu hẳn, “Vậy người bao lâu tới một lần?”

Hắn mới vừa hỏi Tùng Châu, có rất nhiều sự vụ xử lý, nhưng bớt thời giờ đến xem nàng hẳn là không dùng được bao nhiêu thời gian, “Dăm ba bữa một lần.”

Suy nghĩ cặn kẽ lúc sau, Giang Hành đáp.

Hắn không hảo tới quá thường xuyên, lâu lâu tới một lần vừa lúc.

Đào κ khởi ngón út đầu, sợ hắn lật lọng, “Chúng ta đây ngoéo tay.”

Tựa như lần trước ở minh thu hồ sơn trang giống nhau, Giang Hành từng có lần đầu tiên trải qua, lần này có vẻ rất là thông dong. Hắn vươn ngón út câu lấy nàng đầu ngón tay, một lớn một nhỏ hai cái

ngón cái khắc ở cùng nhau. Nàng sinh đến tinh xảo, liền ngón cái giáp cái nhi đều là xinh đẹp, phần hồng tiểu xảo, mượt mà no đủ.

Đào π mục ý đủ mà buông ra tay, “Vậ nói như vậy định rồi.”

Giang Hành ngưng liếc nàng gương mặt tươi cười, nửa ngày vô ngữ.

*

Ngày hôm sau Giang Hành quả thực làm người lại đây cho nàng đắp hoa đăng, kiến bàn đu dây.

Đào Π nghiêm sắc ừ Bạch Nhụy nói lúc sau, Bạch Nhụy liền đến mặt sau chỉ huy kia mấy cái tội tớ như thế nào dựng. Hoa cả ngày thời gian, hoa đăng cùng bàn đu dây mới kiến hảo, đào Y tướng quân qua đi xem xét, liếc mắt một cái liền thích.

Hoa đăng kiến ở ven hồ, phía trước là hoa, mặt sau là thủy, giàn trồng hoa thượng bò đầy tử đăng hoa, một bó thúc buông xuống xuống dưới, giống che trời lấp đất màu tím hoa vũ. Giàn trồng hoa hạ đắp một trận bàn đu dây, đào ψ đi lên lau lau, nhắc chân nhẹ nhàng rung động, chỉ dám bay lên một chút độ cao.

Nàng sợ cao, không thể giống người khác giống nhau đăng thật sự cao, chỉ có thể ngồi ở phía dưới chậm rì rì mà hoảng.

Dưới chân là sóng nước lóng lánh hồ nước, đỉnh đầu là xanh lam không trung, đào nhìn trong chốc lát, cảm thấy tâm cảnh trống trải không ít. Tướng quân ở nàng bên chân đảo quanh, trong chốc lát kêu to, trong chốc lát cào nàng ti giày, thực không thành thật.

Mới vừa ở tại biệt viện mấy ngày nay, đào σ đĩa đem toàn bộ sân đi dạo một lần, hơn nữa một cỗ mới mẻ kính nhi, đảo không cảm thấy nhiều cô đơn.

Ba ngày lúc sau, Giang Hành vẫn là không có tới xem nàng.

Đào Σ huyền hươ hành ー lạc.

Chờ đến ngày thứ năm, hấn vẫn là không có tới.

Không phải nói tốt dăm ba bữa tới một lần sao? Đào τ tính trẻ con lại ủy khuất, ở trong lòng mắng hấn vô số lần nói không giữ lời, lời nói dối tinh.

Nàng đối Tùng Châu không quen thuộc, không dám tùy tiện đi ra ngoài, mỗi ngày chỉ có thể đăi ở trong sân. Tuy rằng biệt viện hạ nhân đều đăi nàng thực chu đáo, nhưng vẫn là vô pháp triệt tiêu nàng đăy lòng phiền muộn.

Độc ở tha hương vì dị khách, những lời này dùng ở trên người nàng quá thích hợp.

Nguyên lai tĩnh dưỡng một chút cũng không hảo chơi, tương phản còn thực cô độc, cái này làm cho nàng như thế nào chịu đựng một năm?

Huống chi Giang Hành không tới, nàng như thế nào cùng hấn đánh hảo quan hệ? Tuy rằng này dọc theo đường đi bọn họ quan hệ có điều tiến triển, Giang Hành cũng đối nàng thực hảo, nhưng là bảo không chuẩn tương lai ích lợi trước mặt, Đào phủ như cũ sẽ trở thành vật hi sinh.

Lúc trước Đào Lâm Nguyên chính là trạm sai rồi lập trường, lựa chọn Tuệ Vương bên kia, sau lại Tuệ Vương tạo phản, đầu một cái bị liên lụy chính là bọn họ gia.

Lúc này đây, nàng nhất định phải đánh bóng đôi mắt, đứng ở Giang Hành bên này.

Nếu là may mắn có thể bị hấn coi trọng, ngày sau hấn bước lên bảo tọa, ít nhất sẽ không đối Đào phủ động thủ.

Đào T こ さ yếp cúc ⁽¹⁴⁾ hoàng, chính là như vậy đi xuống, nàng từ đâu ra cơ hội tiếp xúc hấn a?

*

Ngụy Vương bên trong phủ.

Giang Hành hôm nay xử lý xong trong tầm tay sự tình, thật vất vả rồi rãnh muốn đi biệt viện một chuyến, lại nghe phía trước tới lại đây thông bẩm, “Ngụy Vương, Tri phủ đại nhân mời ngài đi trong phủ một chuyến.”

Giang Hành nhíu nhíu mày, mới nhớ tới việc này.

Hắn vừa trở về ngày đó, tri phủ Tàn Trung Nhân mời hắn quá mấy ngày đến trong phủ một chuyến, sau lại hắn vẫn luôn đem việc này gác ở sau đầu, vừa lúc chính là hôm nay.

Nghĩ đến hắn đáp ứng đào θ năm ngày đi một lần, hôm nay là ngày thứ năm, lại không đi đó là hắn nói không giữ lời.

Bọn họ còn câu ngón tay.

Giang Hành xoa xoa giữa mày, “Tần tri phủ phái người lại đây tiếp bẩm vương?”

Tôi tớ đáp: “Là Tần tri phủ tự mình tới.”

Xem ra lúc này là trốn không thoát, chỉ có thể thất ước một lần. Giang Hành một vách tường đi ra ngoài, một vách tường cùng kia tôi tớ nói: “Làm người đến thành nam biệt viện đi một chuyến, nói cho quảng linh quận chúa, bẩm vương ngày mai liền đi xem nàng.”

Tôi tớ ứng cái là, đi xuống bố trí.

Vương phủ cửa quả thực có một người chờ, Tàn Trung Nhân đứng ở mã hạ, thấy hắn ra tới tiến lên cung cung kính kính mà nhất bái, “Xin đợi Ngụy Vương.”

Tàn Trung Nhân bắt hoặc chi năm, một thân văn nhân hơi thờ, nhưng cũng không làm người cảm thấy cổ hủ.

Giang Hành cùng hắn từng có vài lần lui tới, người này thích tìm người đánh cờ, nhân Giang Hành thắng hắn vài lần, từ nay về sau liền thường xuyên mời hắn đến trong phủ ganh đua cao thấp. Trừ cái này ra, hắn còn thích phẩm trà luận đạo, đàm cổ luận kim, hứng thú rộng khắp thật sự.

Giang Hành cười trêu chọc, “Bốn vương không ở này mấy tháng, Tần tri phủ chẳng lẽ là tay ngựa, lúc này mới gấp không chờ nổi mà làm bốn vương qua đi?”

Tần Trung Nhân cười nói: “Thật không dám dấu diếm, Ngụy Vương không ở, hạ quan xác thật tìm không thấy lực lượng ngang nhau đối thủ. Chỉ có cùng Ngụy Vương đánh cờ, mới có thể cảm nhận được vui sướng tràn trề tự vị.”

Giang Hành thả người lên ngựa, giọng cười nói: “Kia bốn vương liền thành toàn người, tranh thủ đem người giết được phiến giáp không lưu.”

Tần Trung Nhân đi theo lên ngựa, cùng nhau hướng Tần phủ đi, “Hạ quan này mấy tháng lên khổ luyện, cũng là có điều tăng tiến.”

Hai người một bên nói, một bên đi vào Tần phủ.

Tần phủ cùng Ngụy Vương phủ cách hai con phố khoảng cách, cửa ngõ ngựa không bao lâu liền tới rồi. Hai người ở chính đường ngồi trong chốc lát, liền đi đến cờ thất, ngồi ở bàn cờ hai bên, các cầm một tử.

Giang Hành cầm bạch tử trước lạc, Tần Trung Nhân theo sát sau đó.

Trong lúc nhất thời cờ thất chỉ nghe lạc tử thanh, an tĩnh thật sự.

Mới vừa hạ không bao lâu, liền nghe được hành lang ngoại truyện tới động tĩnh, nhẹ nhàng tiếng bước chân ngừng ở ngoài cửa, thẳng linh môn bị người từ bên ngoài đẩy ra, một bộ phong tới, bay vào nhàn nhạt mùi hoa.

Một cái xuyên hồ lam song vòng khúc vạt cô nương đứng ở cờ cửa phòng, bên môi mỉm cười, mang theo chút kiêu ngạo: “A cha, ta hôm nay nhờ người đưa tới Động Đình hồ Quân Sơn ngân châm, ngài muốn hay không thử xem?”

Thanh âm thanh thúy, giống như chim hoàng oanh.

Kia cô nương nói xong lời nói, mới phát hiện cờ trong phòng còn có một người, biểu tình hơi hơi cứng lại, xấu hổ mà triều Tần Trung Nhân dỗi nói: “A cha có khách nhân ở, như thế nào cũng không nói cho ta.”

Dứt lời triều Giang Hành chính đốn trang phục thi lễ, mặt mày hơi rữ, cùng mới vừa rời khác nhau như hai người, “Làm Ngụy Vương chê cười, ta nhất thời cao hứng.....”

Giang Hành nghiêng đầu nhìn lại, đối nàng có điểm ấn tượng.

Nàng là Tần Trung Nhân đại nữ nhi Tần Mộ Mộ, có một hồi Tần Trung Nhân tiệc mừng thọ, hẳn gặp qua một lần.

Giang Hành vê khởi một viên bạch tử, ngăn chặn hắc tử cuối cùng một cái đường đi, mặt vô hơi lan nói: “Không ngại sự.”

Tần Trung Nhân thua ván cờ, nhưng là lại một chút cũng không tức giận, hướng Tần Mộ Mộ bắt đắc dĩ mà lắc lắc đầu, “Người cô nương này, luôn là lỗ măng hấp tấp, bao lớn người cũng không biết thu liễm một ít.”

Tần Mộ Mộ bĩu bĩu môi, tầm mắt lại dừng ở Giang Hành trên người.

Tần Trung Nhân tự mình Hướng Giang hành bồi tội, “Tiểu nữ vô lễ, làm Ngụy Vương chê cười. Làm bồi tội, không bằng làm mộ mộ vì ngài nấu một hồ trà thử xem, tiểu nữ không bán lĩnh khác, nấu trà nhưng thật ra miễn cưỡng có thể vào khẩu.”

Giang Hành tâm không ở này, tưởng sớm chút trở về, nhưng không chịu nổi Tần Trung Nhân nhiệt tình tương đãi, cuối cùng chỉ phải gật

đầu đồng ý.

Trà thất ở cách vách phòng.

Pha trà là cái công phu sống, Giang Hành vẫn luôn đợi nửa canh giờ.

Này nửa canh giờ, Tàn Trung Nhân lời nói hần hơn phân nửa cũng chưa nghe đi vào, ngẫu nhiên thuận miệng ứng phó một hai câu.

Thời gian càng dài, hần liền càng dễ dàng nhớ tới ngày đó ở biệt viện hoa viên cảnh tượng.

Đương nàng nghe được hần phải về Ngụy Vương phủ khi, mí mắt một rũ, lỗ chã chực khóc bộ dáng luôn là vút đi không được.

Nàng cùng hần ngoéo tay.

Mềm mại ngón tay, thông minh tươi cười, còn có nàng kia thanh “Ngụy Vương cứu cứu”.

Hôm nay là ngày thứ năm, mắt thấy liền phải đến chạng vạng.

Không biết nhóc con có thể hay không ở biệt viện chờ hần, nếu chờ không tới, sẽ là cái gì biểu tình?

Tàn Mộ Mộ từ trà thất đi ra, khay bưng mấy cái tử sa chén trà, bên trong đựng đầy thanh triệt trà nóng.

Giang Hành hoắc mắt đứng lên, cầm lấy một ly uống một hơi cạn sạch, đối Tàn Trung Nhân nói thanh: “Đa tạ Tàn tri phủ khoản đãi, bôn vương còn có việc, như vậy cáo từ.”

Nói không xem Tàn Mộ Mộ liếc mắt một cái, tuyệt bên người đi.

Tàn Mộ Mộ bưng trà đứng ở tại chỗ, hơi mang kinh ngạc.

Đó là mới vừa thiêu khai trà nóng, hần không chê năng sao?

☆, chương 59 say tô

Ra Tần phủ, Giang Hành không có hồi Ngụy Vương phủ, mà là trực tiếp đi thành nam biệt viện.

Hắn chuyến này vẫn chưa mang theo tô tó, lẻ loi một mình đi vào biệt viện, dáng vẻ vội vàng, đem trông cửa hôn giả dọa thật lớn nhảy dựng, còn cho là ra cái gì đại sự.

Tiến lên vừa hỏi, “Ngụy Vương nhưng có chuyện quan trọng?”

Giang Hành đem dây cương đưa cho hắn, làm hắn dẫn ngựa đi chuồng ngựa uy thảo, “Quảng linh quận chúa đâu?”

Hôn giả sờ sờ đầu, “Vẫn luôn ở trong viện, vẫn chưa đi ra ngoài.”

Âm lạc, Giang Hành cũng không quay đầu lại về phía trăm hoa viện đi đến, không có cùng hắn nhiều làm giải thích.

Trăm hoa viện không xa, hơn nữa hắn nện bước rộng lớn, không đi bao lâu liền tới rồi. Nơi này so biệt viện địa phương khác nhiều vài phần nhân khí, chỉ vì trong viện có đào Y ánh <` đậu tới người hầu, từng người làm chính mình sự, ngẫu nhiên còn có tướng quân vài tiếng tiếng kêu. Nơi này hàng năm không có bóng người, đào Σ vút] tới gần gần mấy ngày, liền thêm gia hơi thờ.

Thu Không chính dẫn theo ẩm nước cấp hoa cỏ tưới, ngẩng đầu liếc thấy Giang Hành lại đây, cuống quít buông trong tay việc, phụ cận khom người: “Ngụy Vương.”

Giang Hành đi vào sân, nhìn quanh bốn phía: “Kêu kêu ở đâu?”

Hàn quang đáp: “Cô nương ở phía sau trong hoa viên, nô tỳ lãnh ngài qua đi.”

“Không cần.” Giang Hành bước ra chân dài, trực tiếp hướng hậu viện đi đến, “Bổn vương chính mình qua đi.”

Nói người đã đi xa.

Hàn quang trử tại chỗ khó hiểu mà nhìn hấn bóng dáng, như thế nào cảm giác Ngụy Vương không lớn thích hợp? Giống như thực sốt ruột dường như, hấn tìm cô nương có việc gấp sao?

Giang Hành hai ba bước đi vào mặt sau hoa viên, liếc mắt một cái liền thấy được bên hồ giàn hoa tử đằng.

Tử đằng hương hoa ủng thành đoàn, phân ở giàn trồng hoa thượng xuống phía dưới sinh trưởng, giàn trồng hoa thượng đắp một trận bàn đu dây, mặt trên ngời một cái xuyên Bích sắc tay áo rộng lưu tiên váy cô nương, nàng quần áo nhan sắc cùng hồ nước gần, từ xa nhìn lại dường như hòa hợp nhất thể. Nàng lẳng lặng mà ngời ở bàn đu dây thượng, cũng không đặng, giống như trong biên chế thứ gì.

Nàng phía sau vài chục bước ngoại đình hóng gió, đứng Bạch Nhụy cùng ngọc trà hai người, đại để là bị nàng phân phó, cho nên không có tiến lên.

Giang Hành đi đến trước mặt, mới thấy rõ nàng là trong biên chế bùa bình an phía dưới như ý kết.

Giang Hành gọi nàng một tiếng: “Kêu kêu, bổn vương tới xem ngươi.”

Tiểu cô nương hàng mi dài hơi rữ, chặn trong mắt thần thái, nàng cả người đều tắm ở ráng màu trung, bình tĩnh mà an tường.

Đào k trĩ khích làm dừng lại, ngẩng đầu liếc hấn một cái.

Nàng không có gì phản ứng, cúi đầu tiếp tục biên như ý kết.

Nhóc con quả nhiên sinh khí.

*

Giang Hành đứng ở nàng bên cạnh, chưa từng hồng quá cô nương, không biết nên từ đâu xuống tay. Hấn nghĩ nghĩ giải thích nói: “Bổn

vương mấy ngày nay có chút vội.”

Đào φ thực nhận phân tài hoảng sợ B tiếp tục biên chính mình.

Giang Hành chỉ có hỏi: “Nghĩ như thế nào lên biên như ý kết?”

Đào μ khởi một đôi thanh triệt đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm hấn nhìn trong chốc lát, “Đây là mẹ trước kia cho ta cầu bùa bình an, ta biên thượng như ý kết, là vì cầu nó phù hộ ta cả đời như ý, bình an khỏe mạnh, như vậy ta liền không cần tới Tùng Châu tĩnh dưỡng, một người đợi.”

Những lời này không thể nghi ngờ làm Giang Hành càng thêm hồ thẹn.

Hấn nói tốt tới xem nàng, nhưng là không có làm được. Nàng một người rời đi Trường An, có thể dựa vào chỉ có hấn, cố tình hấn còn nói không giữ lời.

Đào κ thương thất thỏa hướng này đương mô chính là muốn cho hấn áy náy.

Nàng hiểu được chuyển biến tốt liền thu, Giang Hành đã có nhận sai ý tứ, nàng liền không thể quá mức làm bộ làm tịch, nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ hấn.

Hấn càng áy náy, về sau liền sẽ đối nàng càng tốt.

Giang Hành tĩnh một lát, ra tiếng giải thích: “Ta bản tính toán buổi chiều lại đây, nhưng bị Tần tri phủ.....”

Đào Y phù tiêm: “Chính là Ngụy Vương cứu cứu đáp ứng ta dăm ba bữa tới một lần. Người ba ngày không có tới, mắt thấy ngày thứ năm đi qua, người vẫn là không tới.”

Hiện tại là chạng vạng, tuy rằng ngày thứ năm còn không có qua đi, nhưng đào chính là không tính.

Giang Hành đỡ giàn trồng hoa, trấn an nàng nói: “Cho nên cứu cứu này không phải tới sao?”

Nghiễm nhiên là hồng tiểu hài tử miệng lưỡi.

Đào ψ cầu đà huyễn Dĩnh “Không tính, ta đều đợi năm ngày, không tính.”

Nói thấy hấn không có ý tứ hỏi cải, đào ζ hô hô mà gục đầu xuống, nhỏ dài linh hoạt ngón tay ngoéo một cái, đem mau biên tốt như ý kết toàn bộ mở ra, “Liên tính ta biên như ý kết, bệnh tim cũng sẽ không hảo.....”

Mới vừa hủy đi đến một nửa, tay nàng bị một bàn tay to bao lại.

Ngước mắt vừa thấy, Giang Hành chính ngồi xổm nàng trước mặt, tươi cười không thể nề hà.

*

Giang Hành chưa thấy qua như vậy không nói lý, trong mắt ẩn hàm sủng nịch, hỏi nàng: “Sinh khí về sinh khí, vì sao phải đem như ý kết hủy đi?”

Hấn bàn tay ấm áp dày rộng, có thể là trên đường đuổi đến nóng nảy, mang theo một tầng mồ hôi mỏng, lại làm người cảm thấy vô cùng an tâm. Kia cổ lực lượng theo hấn lòng bàn tay truyền tới đào κ ném tranh lại truyền vào nội tâm, làm nàng thoáng chốc bình tĩnh trở lại.

Đào φ A tô Q cù Γ hài bá đĩa Ngụy Vương cứu cứu không hy vọng ta hảo.”

Giang Hành nhú mày, “Nói bậy, ta khi nào không hy vọng người đã khỏe?”

Nàng ngang ngược vô lý, “Người không tới xem ta, làm ta thực thất vọng, ta một thất vọng liền tâm tình không tốt, sau đó liền sẽ bất lợi với dưỡng bệnh.”

Giang Hành bật cười, “Kia cứu cứu như thế nào làm, mới có thể làm người tâm tình hảo?”

Đào thực ngoan, hiểu được một vừa hai phải, “Người đêm nay có thể lưu lại bồi ta ăn cơm sao?”

Vừa lúc Quân phủ đã không có gì quan trọng sự, còn lại việc vặt có thể cho Triệu Ân hỗ trợ xử lý, ở biệt viện ở một đêm chưa chắc không thể. Giang Hành gật đầu: “Đương nhiên có thể.”

Nàng lại nói: “Ngụy Vương cứu cứu về sau còn muốn thường tới xem ta.”

Giang Hành nhất nhất đáp ứng: “Hảo.”

Nhóc con cuối cùng cao hứng, làm hấn ở một bên chờ, nàng đem vừa rồi mở ra như ý kết một lần nữa biên lên. Giang Hành lúc này mới nhìn đến nàng khéo tay thật sự, ngón tay tung bay, không trong chốc lát liền biên hảo một cái như ý kết.

Lần trước nàng cho hấn biên kia chỉ cá trăm cỏ, hấn sau lại vẫn luôn đặt ở trong ngăn tủ, không có mang về Tùng Châu.

Đào Y ưu khái thượng nhảy xuống, “Chúng ta đi ăn cơm đi, ta đói bụng.”

Không thể không nói, biệt viện đầu bếp làm được đồ ăn thực hợp đào khẩu vị, nơi này khẩu vị thiên ngọt đậm, nàng thích nhất ăn đầu bếp làm thủy tinh cô K thịt. Chua chua ngọt ngọt, hương vị ngon miệng.

Giang Hành không nhúc nhích, nghĩ đến nàng vừa rồi ngồi ở bàn đu dây thượng lại bất động, “Người làm người làm bàn đu dây, vì sao lại không đăng?”

Đào ỵ khô tối ba phạt nghe vậy quay đầu lại cười nói: “Ngụy Vương cứu cứu đã quên, ta sợ cao nha.”

Cho nên nàng đỡ ghiền là được, nếu là thật bay đến giữa không trung, chỉ sợ sẽ trước đem chính mình dọa cái chết khiếp.

Khi còn nhỏ nàng đi Nghi Dương công chúa phủ, gò ảnh ngọc trong viện liền đáp một trận bàn đu dây, mỗi khi Hà Giác đẩy nàng chơi đánh đu khi, đào P khuých hoang mạc biển hoang nguyện thiêu trớ ninh K thực hâm mộ gì ảnh ngọc, bởi vì nàng cái gì đều có thể chơi, cái gì đều không sợ, chính là nàng không được, nàng chưa bao giờ biết chơi đánh đu là cái gì tư vị.

Ở Đào phủ Đào Lâm Nguyên không chịu cho nàng đáp bàn đu dây, hiện tại tới rồi Tùng Châu, Giang Hành ngược lại cho nàng đáp một trận, thỏa mãn nàng khi còn bé hy vọng xa vời.

*

Cơm chiều là ở chính đường ăn, đầu bếp làm vài đạo thức ăn, đều là đào ζ thợ 〇 không đông lạnh duyên mưu thứ

Giang Hành không có đặc biệt thích ăn đồ vật, đầu bếp đoán không ra hẳn yêu thích, liền thêm vài đạo mùa tiên rau cùng chưng cua say tôm một loại.

Đào φ ở vùi đầu lột tôm xác, chợt nghe Giang Hành hỏi: “Đã nhiều ngày người ở biệt viện trụ đến có không thói quen?”

Tùng Châu cùng Trường An rốt cuộc có khí hậu sai biệt, nàng mới đến, không biết có không thích ứng. Tới rồi tân địa phương, không thiếu có người sẽ xuất hiện khí hậu không phục, bất quá xem đào Φ Natri sắc, giống như còn thích ứng đến khá tốt.

Quả nhiên, nàng đem trứng tôm để vào trong miệng, cắn tươi ngon tôm thịt trả lời: “Trừ bỏ người có điểm thiếu, mặt khác đều khá tốt.”

Giang Hành cứng họng cười nhẹ, “Người là tới tĩnh dưỡng, chẳng lẽ còn muốn đi phố xá sầm uất trụ không thành?”

Say t^ôm là dùng rượu trắng chế thành, mang theo rượu thuần li^êt, đào σ vân áo huy hài oán, xuất phát từ mới lạ nh^ìn không đ^ược lại ăn nhiều một cái.

Đào γ huy tạ trách φ hí hy ai kỳ thật nàng muốn cho Giang Hành mang nàng trụ tiến Ngụy Vương phủ, nói như vậy, về sau có rất nhiều cơ hội tiếp xúc h^ắn, nàng liền không cần mỗi ngày ở chỗ này phát sầu. Bất quá chuyện này đương nhiên không thể từ nàng nói ra, nàng đến tưởng một cái biện pháp, làm Giang Hành chính mình nói ra.

Chính suy tư khi, bất tri bất giác lại ăn hai chỉ say t^ôm.

Giang Hành thấy nàng lại muốn hạ đ^ũa, liền giơ tay ngăn trở nàng, “Đầu bếp dùng rượu li^êt, này say t^ôm không thể ăn nhiều.”

Đào μy, nghiêng đầu nghi hoặc mà ừ một tiếng.

Tiểu cô nương hai má ph^ìếm hồng, hai tròng mắt mông một tầng hơi nước, mê mê hoặc hoặc mà nhìn h^ắn.

Đ^ược, h^ắn nói đ^ược chậm.

*

Đào σ vân áo hoài oán rượu, càng không say rượu quá, chẳng sợ đời trước ở Đào phủ, cũng chưa dính quá một giọt rượu, nàng căn bản không biết chính mình là cái không thắng rượu lực. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt cảnh tượng có đi^ểm lay động, còn có đi^ểm mơ hồ, “Ngụy Vương cứu cứu..... Người nói cái gì?”

Giang Hành đứng dậy, gọi tới nàng nha hoàn: “Quận chúa say, đỡ nàng trở về phòng.”

Sương nguyệt Thu Không tiến lên, một tả một hữu đỡ lấy đào Γ “Cô nương, chúng ta về phòng đi.”

Đào P chương mút chiêu giáp m^ẫn đầu óc đều là như thế nào làm Giang Hành coi trọng nàng, đẩy ra các nàng hai cái, ngồi x^ỏm trên

mặt đất ôm đầu gối: “Ta không quay về.”

Giang Hành còn ở nơi này, nàng không thể đi.

Sương nguyệt lộ ra khó xử: “Ngài không quay về, ngồi xổm nơi này nào thành.....”

Đào ngoan cố tính tình đi lên, vô luận ai khuyên bảo cũng chưa dùng, đơn giản đem đầu hướng đầu gối một chôn, giả vờ không nghe thấy.

Nàng ngồi xổm nơi này cũng không phải cái biện pháp, Thu Không đi lên đỡ nàng, bị nàng một cái tát huy khai, “Ta hiện tại không thể đi.....”

Nàng đỡ cái bàn đứng lên, lão đảo lui về phía sau hai bước, mắt nhìn liền muốn đụng vào Giang Hành trên người. Giang Hành đỡ lấy nàng hai vai, “Vì sao không thể đi?”

Đào ψ đầu, mê mang mà nhìn hắn, “Ân?”

Nhóc con gương mặt phiếm ra phấn sắc, nhìn chằm chằm hắn nhìn trong chốc lát, mị mắt cười khế, ngoan ngoãn đến đáng yêu.

“Ngụy Vương cứu cứu.” Nàng nói.

Giang Hành khó hiểu này ý, ừ một tiếng.

Nàng đôi tay quán lên cổ hắn, nhón mũi chân, nóng bỏng gương mặt miễn cưỡng có thể ai đến cổ hắn. Đào Σ từng nháy mắt liệt vừa chuyển đầu, nhiệt khí vừa lúc hô tiến lỗ tai hắn: “Bởi vì.....”

Nói xong này hai chữ, lại không thanh âm.

Giang Hành rũ mắt vừa thấy, nàng thế nhưng ở trong lòng ngực hắn ngủ rồi.

Hai mắt hạp khởi, trắng nõn khuôn mặt nhỏ thắm ra hai mặt yên chi sắc, hô hấp thanh thiên, ngủ dung an tường.

Nàng mềm mại thân hình dính sát vào hắn, đôi tay còn bám vào hắn cổ, một hô một hấp chi gian, hai người khoảng cách càng thêm thân mật. Giang Hành cương trong chốc lát, giờ tay đem nàng đôi tay bắt lấy tới, ở sương nguyệt Thu Không khiếp sợ dưới ánh mắt, đem nàng chặn ngang bế lên tới, đưa về trâm hoa trong viện.

Thằng đến đem đào Ψ bên quái tra chước hi Giang Hành mới xoay người đối hai người nói: “Đêm nay phát sinh sự, các người cái gì cũng chưa nhìn đến.”

Thu Không là người thế nào, đầu dựa thông minh thật sự, liếc mắt một cái liền nhìn ra là chuyện như thế nào, lập tức gật đầu nói: “Ngụy Vương yên tâm, ngài chỉ là cùng quận chúa ăn bữa cơm mà thôi.”

Sương nguyệt tuy có chút ngốc, nhưng cũng đi theo gật đầu.

Thằng đến Giang Hành sau khi ra ngoài, nàng mới ngơ ngác mà bắt lấy Thu Không tay, run run rẩy rẩy hỏi: “Này, này rốt cuộc là chuyện như thế nào a?”

Thu Không ngại nàng bồn, gõ gõ nàng trán, không có nhiều lời: “Chuyện gì đều không có, người đem hôm nay phát sinh sự đều đã quên.”

Sương nguyệt cái hiểu cái không gật gật đầu.

Cùng nàng sau khi nói xong, Thu Không quay đầu lại nhìn nhìn trên giường cô nương.

Ngụy Vương tuy rằng quả nhiên quân tử, chuyên tâm mà tặng cô nương trở về, nhưng là vừa rồi ở chính đường, nàng chính là xem đến rõ ràng.....

Cô nương dán ở trên người hắn khi, hắn ánh mắt rõ ràng có biến hóa.

Không biết Ngụy Vương là nghĩ như thế nào, nhưng là cô nương mới mười ba tuổi..... So với hấn ước chừng nhỏ mười lăm tuổi, hơn nữa bọn họ bối phận.....

*

Ngày hôm sau đào π nha từ bảo đầu còn có chút vụng.

Nàng chỉ nhớ rõ chính mình ăn mấy chỉ say tôm, sau đó liền thần chí không rõ, sau lại làm chút cái gì, hoàn toàn không có ấn tượng.

Nàng trước kia không uống say quá, càng không biết chính mình say khi cái gì bộ dáng, nên sẽ không chơi rượu điên đi?

Vì thế đem sương nguyệt Thu Không gọi vào trước mặt, vẻ mặt cẩn thận hỏi: “Ngày hôm qua ta say lúc sau, không có làm chuyện gì đi?”

Sương nguyệt liên tục lắc đầu, “Cô nương cái gì cũng chưa làm.”

Đào nửa tin nửa ngờ, “Thật sự sao?”

Thu Không đem nàng tóm đến một bên, một lần nữa giải thích một lần, “Cô nương tối hôm qua ăn say tôm say lúc sau, ngòỉ xỏm trên mặt đất không chịu động, sau lại là Ngụy Vương đưa ngài trở về.”

Đào τ trị thừa hài yêm này ở ngoài không khác?”

Thu Không một đốn, lắc đầu nói: “Không khác.”

Đào Ψ phán mục chơi chỉ cần không có làm cái gì mất mặt sự là được.

Tối hôm qua Giang Hành cũng ngủ lại ở biệt viện, đào P kính đế thiếu hấn cùng nhau dùng đồ ăn sáng, nhưng là đình trong viện hạ nhân nói, Ngụy Vương sáng sớm liền rời giường sẽ Ngụy Vương phủ, liền đồ ăn sáng cũng chưa lo lắng dùng.

Đào μ bãi, tiếc nuôi mà mếu máo.

Ngày hôm qua không phải nói không có việc gì sao, như thế nào vẫn là đi sớm như vậy?

*

Từ nay về sau một đoạn thời gian, Giang Hành mỗi cách hai ba thiên liền tới biệt viện một chuyến, bất quá hán mỗi lần tới, đái thời gian đều không vượt qua một canh giờ.

Có đôi khi đào o kiêu hán lôi kéo làm quen, hán lại bình tĩnh thật sự, làm nàng không biết nên từ đâu xuống tay.

Đây là làm gì? Mấy ngày hôm trước ăn cơm thường thường còn hảo hảo sao?

Đào thực buồn bực, hôm nay lại là như thế, Giang Hành vừa tới nửa canh giờ muốn đi, liền cơm trưa đều không lưu lại cùng nhau ăn.

Lúc này nói cái gì cũng không thể làm hán đi, đào ụ khẩu tiêu diệt trước mặt, ngăn lại hán đường đi, “Ngụy Vương cứu cứu mấy ngày nay rất bận sao?”

Giang Hành lắc đầu, “Không vội.”

Đào không chút nào quanh co lòng vòng, “Nếu không vội, vì sao ngài liền bồi ta ăn cơm thời gian đều không có?”

Tiểu cô nương đầy mặt nghiêm túc, quả thực là không hỏi nói đáp án không chịu bỏ qua.

Giang Hành cúi đầu ngưng liếc này trương non nót khuôn mặt nhỏ, hồi lâu lúc sau, khóe môi cong lên một mặt cười, “Vạn nhất ngươi ăn say tôm lại ăn say làm sao bây giờ?”

-----oOo-----

Phần 23

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào α sính hoãn dự việc này thật là quái mắt mặt, tới hấn là để ý cái này, kia thật là quá dễ làm, “Ta về sau không ăn là được.”

Giang Hành giơ tay, theo bản năng tưởng sờ nàng đầu, nghĩ đến cái gì lại buông xuống, “Ân.”

Đào β hoài chờ mong, “Vậy người lưu lại dùng cơm trưa sao?”

Giang Hành cười nhẹ, “Không được, Quân phủ xác thật có việc, ta là bớt thời giờ mới có thể lại đây một chuyến, hiện nay cần thiết phải đi về.”

Từ tới Tùng Châu lúc sau, nhóc con tựa hồ trở nên đặc biệt ỷ lại hấn, đây là tình lý bên trong biến hóa. Nàng lẻ loi một mình bên ngoài, chỉ nhận thức hấn một người, không ỷ lại hấn còn có thể ỷ lại ai?

Như vậy tưởng tượng, Giang Hành bổ thưởng một câu: “Hậu thiên ta lại đây, lại bồi người một đạo dùng cơm.”

Đào λ tự hành – lạc, nhưng không có cường lưu, “Hảo.”

Nhìn theo Giang Hành đi xa, nàng mới về phòng gọi người truyền thiện, mới vừa rồi hậm hực cảm xúc trở thành hư không, thật là trang đến một tay hảo đáng thương.

*

Giang Hành nói muốn hậu thiên lại đây bồi nàng dùng bữa, nhưng là không chờ hậu thiên đã đến, biệt viện liền ra một chuyện lớn.

Bởi vì biệt viện hàng năm không người cư trú, hiện nay đào σ Hoàn ngữ mị bôn dễ ≡ ai ai phạt căn bản không đủ vì theo, chỉ sợ đã sớm bị người nhớ thương thương.

Này đêm đào φ ở trong phòng ngủ, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa sổ truyền đến thét to thanh, tựa ở bất tặc.

☆, chương 60 đổ hành

Cửa sổ bị một trận sắc bén gió thổi khai, gió đêm rót vào trong phòng, thổi đến đào γ hấn từ mục.

Nàng bị là bên ngoài thanh âm đánh thức.

Lại mở mắt ra khi, trước giường giống như đứng một người.

Cách tiêu kim màn, chỉ có thể nhìn ra hấn vóc người không cao, một thân hắc y, liền bị miếng vải đen che lại, nhìn không tới mặt. Đào đột nhiên mở to hai mắt, biết đây là trong phủ hạ nhân trong miệng tặc, nàng nắm chặt đệm chăn, kéo ra giọng nói hô: “Người tới a, có tặc!”

Kia tặc đại để không nghĩ tới nàng là tỉnh, cúi người liền muốn che lại nàng miệng, chính là đào δ mục trước mình chạm vào? Vì thế liền không được mà hướng giường trốn, một bên giãy giụa một bên gọi người: “Ngọc trà, ngọc trà!”

Tối nay là ngọc trà bên ngoài gian đương trị, bên trong lớn như vậy động tĩnh nàng cũng chưa phản ứng, có thể thấy được ngủ đến nhiều trầm.

Đào ζ cấp, một chân đá vào kia kẻ cấp trên người.

Hắc y tặc bị nàng chọc giận, từ trong tay áo rút ra một phen chủ thủ tới, thân đao trong bóng đêm phiếm ra âm trầm lãnh quang. Hấn cầm đao chống lại nàng cổ, “Lại kêu liền giết người!”

Lạnh băng lưỡi dao dán làn da, sợ hãi chiếm thượng phong, đào thoáng chốc không dám lên tiếng nữa.

Ngoài phòng tôi tớ thanh âm càng ngày càng gần, giống như liền ở viện ngoài, hắc y tặc bức hướng nàng: “Đái Ngã ra phủ, ta liền thả ngươi.”

Nói đem nàng từ trên giường vớt lên, ý muốn bắt cóc nàng.

Đào I chước khụ bột giáp sao có thể bị hấn như vậy thô lỗ mà đối đãi, chỉ cảm thấy bị hấn nắm lấy bả vai sinh đau, tưởng giã giụa, chính là trên tay hấn đao liền đặt tại nàng trên cổ. Đang sợ hãi bất lực khi, nhìn đến gian ngoài có một bóng hình lặng yên không một tiếng động mà đi đến, kia tặc đưa lưng về phía bên ngoài, này đây không có phát hiện.

Ngọc trà giơ lên tay đối với hấn sau cổ hung hăng chém đi xuống, chọt nhanh chóng mà chế trụ hai tay của hấn, đoạt quá chủ thủ trong tay hấn, thóa mạ nói: “Ngươi thật to gan, dám đối chúng ta cô nương bất kính!”

Kia tặc bất ngờ, bị nàng đánh đến bò không đứng dậy, quỳ trên mặt đất kêu rên một tiếng.

Ngọc trà là người biết võ, khi còn nhỏ đi theo nàng cha học quá mấy tay, hầu hạ thường xuyên rèn luyện, thân thủ vẫn luôn thực hảo.

Kia tặc bị trong viện người mang đi áp giải quan phủ, mới vừa rồi âm ỉ phòng, lập tức an tĩnh lại.

Ngọc trà quay đầu nhìn về phía giường, chỉ thấy đào Y khả lô ngải tại mép giường, nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu. Nàng vội tiến lên đi, nhìn đến nàng trên cổ miệng vết thương, tức khắc tự trách không thôi, “Đều là nô tỳ hồ đồ, ngủ đến trảm, không có thể kịp thời cứu ra cô nương, thỉnh cô nương trách phạt nô tỳ đi!”

Đào hoàn hồn, cảm thấy cổ có chút lạnh, duỗi tay sờ sờ, cư nhiên còn có huyết.

Nàng hai mắt đăm lẹ mông lung mà lên án: “Làm ta sợ muốn chết.....”

Bị lưỡi dao đè lại cổ kia một cái chớp mắt, nàng còn tưởng rằng chính mình đêm nay liền công đạo ở chỗ này.

Lúc ấy trong đầu ngàn vạn cái ý niệm hiện lên đi, thế nhưng là cảm thấy tiếc nuối. Thật vất vả trọng sinh một lần, nàng còn không có đệ nhất thể sống được thời gian trường đâu.

Cũng may ngọc trà kịp thời xuất hiện, đem nàng giải cứu ra tới.

Trong phủ khương quản sự kiểm kê cái kia tặc trộm đồ vật, đều là kho hàng một ít đáng giá bảo bối, có mã não nằm liên uyên ương, bạch ngọc thọ văn ngọc bội cùng thanh ngọc toàn liên lá sen để cắm hoa chờ vật, thêm lên có thể giá trị không ít ngân lượng, đều là Giang Hành quanh năm suốt tháng đặt ở biệt viện tích góp xuống dưới.

Cũng may kia tặc bị bắt ở, nếu không quản sự thật đúng là không biết như thế nào đối Ngụy Vương công đạo.

*

Hôm sau Giang Hành lại đây biệt viện khi, khương quản sự đem đêm qua tao tặc sự nói với hắn.

“Kia tặc xông quận chúa phòng, cầm đao hoa bị thương quận chúa cổ, may mà sau lại bị ngọc trà nha hoàn bắt, đêm đó liền áp giải đi quan phủ.” Quản sự đem sự tình từ đầu chí cuối mà tự thuật biến.

Nghe được Giang Hành trong lòng run sợ, kia tặc xông đào Phi mỗ khảo liệt còn hoa bị thương nàng cổ?

Hắn đi ra chính đường, dưới chân sinh phong về phía trăm hoa viện đi, “Quận chúa thương thế như thế nào? Nhưng có đã chịu kinh hách?”

Quản sự cúi đầu nói: “Sáng nay đã thỉnh đại phu tới chẩn bệnh quá, thương thế không thâm, quá không mấy ngày liền có thể khỏi hẳn.” Hắn nhớ tới tối hôm qua quang cảnh, thốn thức không thôi, “Lời nói

thật cùng Ngụy Vương nói, đừng nói quận chúa, ngay cả tiểu nhân gặp được kia cảnh tượng, đều có thể sợ tới mức hồn phi phách tán, huống chi quận chúa một cái tiểu cô nương.....”

Nửa đêm bị người xâm nhập phòng, còn bị người cầm đao uy hiếp.

Giang Hành càng nghe sắc mặt càng khó xem, liền miệng lưỡi đều sắc bén không ít, “Trong viện thị vệ đâu, đều là phế vật không thành?”

Trong viện thị vệ không phải phế vật, chỉ là kia hắc y tặc thân thủ quá giảo hoạt, còn không có bắt lấy hắn, hắn liền lưu tiến đào Phi mỗ khảo tủng thứ H quyền không có ngọc trà, thị vệ làm theo có thể thu thập hắn, đem hắn đánh đến tè ra quần.

Bất quá khương quản sự là cái có nhãn lực thấy nhi người, Giang Hành đang ở nổi nóng, hắn đương nhiên sẽ không giúp bọn hắn nói chuyện: “Tiểu nhân đã trừng phạt bọn họ.”

Giang Hành đặt câu hỏi: “Như thế nào trừng phạt?”

Quản sự nói: “Mỗi người khấu một tháng tiền tiêu vật, trọng 30.”

Không đủ, Giang Hành chau mày, “Truyền lời đi xuống, mỗi người khấu ba tháng tiền tiêu vật, trọng trách 50, không phục lại đánh. Mặt khác mỗi ngày đều phải tăng số người nhân thủ, một tác cũng không rời mà canh giữ ở trăm hoa viện môn khẩu, nếu là quận chúa lại ra ngoài ý muốn, khiến cho chính bọn họ cùng bổng vương tạ tội.”

Quản sự lo sợ nhiên ứng cái là.

Chính khi nói chuyện, bọn họ đã đi vào trăm hoa viện môn khẩu, Giang Hành làm quản sự lưu tại bên ngoài, hắn một người đi vào.

Trong viện thực an tĩnh, hắn đứng ở ảnh bích mặt sau nghe không được nửa điểm thanh âm.

Đi ra bách hoa nháo phồn ảnh bích, hắn ánh mắt đầu tiên liền thấy được cây hòe hạ nằm tiểu cô nương. Nàng nằm ở đoạn trên

giường, đỉnh đầu là trắng tinh thanh hương hòe hoa, có vài miếng dưng ở nang trên trán, gió thổi qua rơi trên mặt đất.

Giang Hành đến gần vài bước, nhìn đến nang trên cổ quán lấy một vòng lụa trắng, ánh mắt thâm thâm.

Nhóc con còn chưa ngủ tỉnh, một loạt cây quạt nhỏ dường như lông mi quện quện mà rũ, ngủ dung điềm tĩnh. Giang Hành nhẹ nhàng mà ngồi ở sụp duyên, nhin không được duỗi tay chạm chạm nang miệng vết thương, nang không có động tĩnh.

Tối hôm qua nang nhất định sợ hãi đi?

Ngẫm lại cũng là, vô luận là Đào phủ vẫn là Sở Quốc Công phủ, đều đem nang đương trông mắt giống nhau yêu thương, làm sao làm nang ăn loại này đau khổ? Cố tình từ nang cùng hấn tới Tùng Châu sau, liền nhận hết tra tấn.

Đầu tiên là lặn lội đường xa đi đường núi, lại là lẻ loi hiu quạnh mà một người trụ, đến bây giờ bị người hãm hại, đều là bởi vì hấn không chiếu cố hảo nang. Giang Hành ánh mắt dờn xuống, phát hiện nang trừ bỏ cổ ở ngoài, liền lộ ở bên ngoài thủ đoạn đều là một mảnh xanh tím, có lẽ là ở cùng kẻ cấp tranh đấu trung bị thương, những cái đó loang lổ dấu vết khắc ở nang tế bạch trên da thịt, có vẻ nhìn thấy ghê người.

Giang Hành sắc mặt càng thêm khó coi, chấp khởi nang tay nhỏ, ở kia thương chỗ qua lại che phủ.

Thu Không mới vừa bưng nắm tuyết tuyết lê canh trở về, thấy như vậy một màn, xấu hổ mà đứng ở vài bước ở ngoài: “Ngụy Vương.....”

Giang Hành ngược mắt, “Cho nang thượng dược sao?”

Thu Không gật đầu, đem tuyết lê canh phóng tới một bên trên ghé thêu, “Thượng dược, là sáng nay đại phu khai dược.” Nghĩ nghĩ bổ sung nói: “Cô nương từ nhỏ cứ như vậy, bởi vì làn da kiêu nộn, hơi

chút có điểm va va đập đập đó là một mảnh xanh tím..... Ngụy Vương không cần quá lo lắng.”

Giang Hành nhìn về phía đào Γ xác thật cùng Thu Không nói giống nhau, này nhóc con cùng khối bạch đậu hủ dường như, dạy người chạm vào đều luyến tiếc chạm vào một chút.

Sợ thủ hạ lực đạo một trọng, liền lộng bị thương nàng.

*

Giang Hành vẫn luôn dưới tàng cây ngồi.

Sau nửa canh giờ, đào Ƨ phác phở tỉnh, mở nhập nhèm mắt buồn ngủ, nhìn đến Giang Hành sau có điểm chần chờ.

Nàng che miệng ngáp một cái, kéo mềm kang không xác định hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành gật đầu, “Là ta.”

Đào ψ cảm vi tiêu nha chơi ngồi dậy vui mừng nói: “Người chừng nào thì tới? Như thế nào không đánh thức ta?” Nàng động tác quá lớn, khẽ động trên cổ miệng vết thương, nhẹ nhàng mà hừ một tiếng.

Giang Hành ngồi dậy, làm nàng đừng lộn xộn: “Tối hôm qua sự ta đều nghe quản sự nói, là cứu cứu không chiếu cố hảo người, làm người bị sợ hãi.”

Trái qua cả đêm điều chỉnh, đào σ nha không như vậy sợ hãi, đang muốn nói với hắn đừng lo lắng, lại nghe hắn nói tiếp: “Kêu kêu, làm hạ nhân đi thu thập hành lý, đêm nay người liền cùng ta cùng nhau hỏi Ngụy Vương phủ.”

Đào φ A tô Q cù Γ hài an. Tuấn

Nàng không biết ở nàng tỉnh ngủ trong khoảng thời gian này, Giang Hành suy nghĩ rất nhiều. Cùng với làm nàng ở tại biệt viện, chi bằng

đem nàng dàn xếp ở chính mình mí mắt phía dưới, như vậy chẳng sợ nàng ra nguy hiểm, hẳn cũng có thể trước tiên đuổi tới.

Ai biết tối hôm qua như vậy sự còn có thể hay không phát sinh?

Vẫn là đem nàng đặt ở bên người tương đối an toàn.

Nói nữa, hẳn là nàng cứu cứu, chiếu cố cháu ngoại gái thiên kinh địa nghĩa, người khác căn bản sẽ không để ý, càng sẽ không nói cái gì nhàn thoại.

Kỳ thật Đào φ nhàn lấy hoàng tài chọc chơi tối hôm qua nàng xác thật sợ hãi, nhưng trải qua cả đêm điều chỉnh, lúc này tâm thái bình tĩnh thật sự. Bất quá nếu Giang Hành tự mình mở miệng, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, rốt cuộc đây là nàng cầu còn không được sự!

Như vậy có tính không nhờ họa được phúc đâu?

Đào Π trướng đương phả mạo trên mặt lại trang thật sự vô thố, “Ngụy Vương phủ chỗ ở sao? Ta quá khứ lời nói, có thể hay không quấy rầy Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành sờ sờ nàng đỉnh đầu, “Ngụy Vương phủ đại thật sự, người tưởng ở nơi nào đều có thể.”

Đào v cam đông mái chèo thẩu rốt cuộc lại một đại cốc tâm sự, tâm tình hảo thật sự.

Nói như thế tới, nàng còn phải cảm tạ cái kia tặc đâu.

*

Biệt viện vừa mới náo nhiệt lên, quận chúa liền phải dọn đi rồi.

Đừng xa người đều thực luyện tiếc nàng, nề hà Ngụy Vương tự mình muốn người, bọn họ liền tính tưởng giữ lại cũng không cái kia lá gan.

Đào Y ánh < đậu tới đồ vật rất nhiều cũng chưa hủy đi phong, ở kho hàng phóng, thu thập lên thực phương tiện, không ra một canh giờ liền tất cả đều phóng tới trên xe ngựa. Đào Y nàng nha hoàn rời đi biệt viện, ngồi trên đi Ngụy Vương phủ xe ngựa, dọc theo đường đi tâm tình nhảy nhót, khuôn mặt nhỏ thượng đắc ý cười như thế nào đều giấu không được.

Bạch Nhụy thật sự nhìn không được, “Cô nương có cái gì vui vẻ sự sao?”

Đào không chút nào xấu hổ, “Có nha.”

“Chuyện gì?”

Nàng đem đầu uốn éo, “Không nói cho người.”

Bạch Nhụy một ghen, thức thời mà không lại đặt câu hỏi.

Ước chừng đi rồi một canh giờ, xe ngựa rốt cuộc ngừng ở Ngụy Vương phủ cửa, đào ψ u lữ xấp gánh nhìn trước mắt khí phái huy hoành sơn son đại môn, nhin không được cảm thán, vương phủ cùng biệt viện quả thực vẫn là có khác nhau. Ngụy Vương phủ chiếm địa rộng lớn, trang hoàng tinh mỹ, cực có khí thế, chỉ là đào cư trú Đổ Hành Uyển, liền có bốn tiến.

Giang Hành lãnh nàng đến trong viện, sân cùng trăm hoa viện không phân cao thấp, mặt sau đều có một cái hoa viên nhỏ, có thể cung nàng trồng hoa loại thảo.

Trong viện có hơn mười người người hầu, hơn nữa nàng từ Trường An mang đến, cùng sở hữu ba mươi mấy người, toàn bộ chờ đợi nàng sai phái.

Phía trước phía sau xem qua một lần, Giang Hành đối nàng nói: “Bốn vương liền ở tại phía trước Chiêm Vân Viện, ly này rất gần.”

☆, chương 61 khuynh mộ

Ở Đổ Hành Uyển ở một ngày lúc sau, đào P thẹn đất bắt hành phía trước không trực tiếp mang nang hồi Ngụy Vương phủ nguyên nhân.

Bởi vì Đổ Hành Uyển khoảng cách Chiêm Vân Viện rất gần, này đây kia viện có bất luận cái gì động tĩnh, nơi này đều có thể nghe được rành mạch. Đặc biệt những cái đó quân doanh xuất thân người, một đám giọng đại thật sự, một kích động liền rống đến rung trời vang.

Thí dụ như hiện tại, đào φ câu đặng hạc dùng bò trũng về mặt bất mãn mà trừng mắt nghiêng phía trước Chiêm Vân Viện.

Không biết cái nào cấp dưới thanh âm liên tiếp truyền ra: “Ngụy Vương, đám kia nhãi ranh giao cho thuộc hạ xử lý đó là, bảo đảm thu thập đến bọn họ dễ bảo!”

Loại này thanh âm vẫn luôn giăng co toàn bộ buổi sáng, từ giờ Mẹo mặt bắt đầu, đào còn ở trên giường ngủ say, liền bị thanh âm này đánh thức.

Người nào như vậy vô lễ, liền không thể đến chính đường nói chuyện sao?

Đào ζ phình phình mà trừng mắt nhìn trong chốc lát, Bạch Nhụy ở một bên khuyên nhủ: “Cô nương, chúng ta trở về đi.”

Đào δ 𠄎 bốn 𠄎 nha, tiểu nắm tay gắt gao tích cóp khởi, “Ta đều buồn ngủ đã chết.”

Khả năng gần nhất đối địa phương quá thường xuyên, liên tiếp hai ngày nang đều không có nghỉ ngơi tốt, ban đêm luôn là làm chút lung tung rối loạn mộng, một giấc ngủ dậy cả người đều mỏi mệt. Bồn tính toán buổi sáng ngủ đến mặt trời lên cao, ai biết trời còn chưa sáng, liền bị Chiêm Vân Viện một giọng nói cấp rống đến ngủ không được.

Đào   mạo tự tự   y chọc di u b  c o   n ng t c tr  l o tai tiếp tục b o mi n, nhưng nằm ở tr n gi ng l n qua l n lại, v n lu n không ngủ.

Cuối cùng đ n gi n từ b o, từ tr n gi ng nh y d ng l n, t nh to n đ  Chi m V n Vi n t m Giang Hành t nh s o.

Gi ra trưa thời gian, Chi m V n Vi n tiếng  n  o mới đ nh chỉ.

Đào u cầu v  th i tiêu phi c o h ng ph ng b o tr ng bởi v  hai c i s n ly đ n g n, n ng đ ng ở c ra li n c  th  nh n đ n Chi m V n Vi n đ ng t nh. Gi r ph t n y Giang Hành đ ng đ ng ở vi n ngo i t ng người ra t i, quay đ u đ i th ng n ng t m mắt, hơi hơi c ng lại, ti n đ  người sau lại đ n n ng tr c mặt, “Nh  th  n o ra t i?”

Đào   kh t ki m g t g o nh n ch m ch m h n: “Ng y V ng c u c u ta đ u hai ngày không ngủ h o.”

L i n y n i đ ng không đ u không đ u, Giang Hành nh t thời không ph n  ng lại đ y.

C i đ u v ra th y, nh c con t m mắt c  một v ng màu xanh là, n ng làn da b ch, cho nên c  v  c ng th m r  r ng. N ng hai tr ng mắt mắt tr ng m ng m  nh n h n, kia một tiếng Ng y V ng c u c u k u đ n ph  l  đ ng th ng.

Nh  t i v ra r i Chi m V n Vi n c nh t ng, Giang Hành l  ra s n s c, “S o người?”

N ng  n một tiếng.

Giang H nh nghe thanh  m này nghe th i quen, c ng không c m th y c  c i g i, b t qu  h n đ  quên Ng y V ng ph  x a đ u b ng n y, hi n gi r nhi u một c i ki u nh n nhi, tự nhiên muốn h o sinh quan t m. H n ng i đ y, c  đ i m đ u l ng, “V  sau c  việc b n v ng l m cho b n h  đ n chính đ ng n i, s  không lại đ n Chi m V n Vi n, người c  th  h o hảo ng i ng i.”

Đào vẫn là không cao hứng: “Chính là ta buổi tối ngủ không được.”

Giang Hành nghiêng đi thân, đỉnh mày khẽ nhếch, “Vì sao ngủ không được?”

Nàng xoa xoa phát đau đầu, một trận phiền muộn, “Ta cũng không biết, đại khái là tới rồi tân địa phương, không phải thực thói quen.”

Lại vừa thấy nàng sắc mặt tái nhợt, không mang theo huyết sắc, nên không phải khí hậu không phục đi?

Giang Hành như vậy tưởng tượng, liền cùng nàng nói: “Ta làm người thỉnh đại phu nhìn xem, nếu là có không thoải mái địa phương, ngàn vạn không cần chịu đựng.”

Đào ð nhướn bích tỷ 卅 chúc tính toán trở về ngủ nướng.

Không đi hai bước, bị Giang Hành gọi lại: “Hậu thiên là tết Thượng Tị, kêu kêu, người có nghĩ đi ra ngoài chơi?”

Ba tháng ba ngày tết Thượng Tị, lan canh tắm gội, khúc thủy lưu thương.

Hôm nay là khuê các cô nương một năm khó được có thể ra tới thời điểm, Giang Hành lo lắng nàng ở trong phủ buồn hồng rồi, liền muốn mang nàng đi ra ngoài nhìn xem.

Này cử vừa lúc như đào Φ nam túi quả nàng xác thật bị buồn quá mức, đầu tiên là biệt viện, lại là Ngụy Vương phủ, nàng tới Tùng Châu hảo chút thiên, căn bản không đi ra ngoài dạo quá.

Đào Φ bôn từ o Lữ súc hài bạt tạc kiếm

Giang Hành cong môi, “Vậy người hai ngày này hảo hảo nghỉ ngơi, hậu thiên bổn vương mang người đi lô bờ sông tham yến.”

Lô giang ở Tùng Châu thành một góc, nước sông một nửa ở trong thành, một nửa ở ngoài thành. Lô giang hai bờ sông phong cảnh tú

mỹ, là rất nhiều văn nhân nhã sĩ ái đi địa phương, ngắm hoa xem cảnh, hát đối đối rượu. Kia một ngày Tùng Châu tri phủ ở lô bờ sông mở tiệc, bên sông yến tiệc, vài thiên liền mời Giang Hành trình diện.

Giang Hành bỗng không tính toán đi, nhưng xem đào hôm nay uể oải không vui, liền muốn mang nàng đi ra ngoài chơi chơi, làm nàng khôi phục ngày xưa tinh thần phấn chấn.

*

Không biết là Giang Hành nói lên tác dụng, vẫn là đào o khảng ti Tống cùng say hoàn cảnh, gần nhất hai ngày ngủ đến độ rất thơm ngọt.

Hơn nữa tự ngày đó lúc sau, Chiêm Vân Viện thật sự an tĩnh thật sự, lại không truyền ra chút tạp âm.

Nàng không biết chính là, Giang Hành tiếp đãi người nơi sửa ở tiền viện chính đường, bình thường làm công còn lại là ở Tây Bắc gác đằng âm các. Như vậy cho dù có động tĩnh gì, cũng sẽ không sảo đến đào A

Đào p ước chừng hai ngày, cuối cùng dưỡng đủ tinh thần đầu.

Tết Thượng Tị có cái truyền thống, đó là đầu một ngày buổi tối phải dùng phong lan tắm gội, rửa sạch sẽ trên người uế vật. Lúc chạng vạng, đào θ mạnh từng chương con hoài phá bá người, chui vào thau tắm thoải mái để chịu mà phao tắm rửa.

Nước ấm là dùng phong lan chiên thành, tản ra nhàn nhạt mùi hương, mặt trên còn bay phiến phiến đào hoa cánh. Đào vốc khởi một phủng tiến đến chóp mũi, ngửi ngửi, quả thực rất thơm.

Nàng đỡ thùng duyên, Bạch Nhụy ở phía sau thế nàng chà lưng, đôi mặt này tảng lớn nõn nà da thịt, Bạch Nhụy hăm mộ không thôi, “Cô nương, ngài đến tột cùng là như thế nào lớn lên?”

Đào lười biếng mà ừ một tiếng, không nghe hiểu.

Bạch Nhụy căn bản không bỏ được hạ tàn nhẫn kính xoa, sợ chính mình nhẹ nhàng một chạm vào, liền đem nàng làn da chạm vào hồng rôi. “Lại bạch lại hoạt, cùng đậu hủ đường như.”

Nghe vậy, đào Φ trộm quý T chạm tới.

Nàng biết chính mình làn da hảo, chính là này cũng không phải cái gì chuyện tốt, tỷ như hơi chút có điểm va va đập đập, trên người là có thể xanh tím vài thiên.

Chờ Bạch Nhụy sát xong sau lưng, đào θ mình đi ra ngoài, chính mình chậm rãi gọi đầu.

Hắc lựa đầu tóc bị nàng bắt đến trước người, màu đen cùng màu trắng tương phản rõ ràng, là hai loại cực hạn. Nàng tóc che khuất ngực kia đoàn nõn nà, sợi tóc đảo qua đỉnh, truyền đến hơi hơi ngứa. Mấy ngày nay chỗ đó càng ngày càng đau, nàng liền chạm vào cũng không dám chạm vào, bởi vì trải qua quá một lần, cho nên nàng biết là chuyện như thế nào, cũng không lo lắng, chỉ là ngẫu nhiên đau đến có chút chịu không nổi thôi.

Tắt xong tóc sau, nàng nhin không được dùng tay khoa tay múa chân một chút, phát giác chỗ đó thể nhưng lớn lên liền một bàn tay đều bao không được.

Như thế nào trường nhanh như vậy?

Giống như so đời trước còn lớn một chút.

Đào ζ Loan chấn hoảng không đôn hướng sang thiện mô nàng thích giống bánh bao giống nhau lả lướt tiểu xảo, đáng tiếc chính mình đi truyền mẹ đặc điểm, bộ ngực đỉnh kiêu, eo liễu tinh tế.

Từ thau tắm đứng ra, đào Y L mũ đường đi đi ra ngoài, tóc rũ ở sau người, bọt nước tích đầy đất.

Nàng đi đến kính tráp trước mặt sát tóc, tiền viện một cái nha hoàn đi vào cửa, cùng Thu Không nói nói mấy câu, Thu Không vào nhà

thông bẩm: “Cô nương, tiền viện giống như tới khách nhân, hiện nay Ngụy Vương không ở, ngài hay không mau chân đến xem?”

Đào ζ đầu, “Ta đi làm cái gì?”

Thu Không nói: “Người nợ là tới cấp Ngụy Vương tặng đồ.....”

Dừng một chút, nói: “Là cái cô nương.”

Đây là tiền viện nha hoàn nói cho nàng, đến nỗi vì cái gì cố ý nói cho nàng cái này..... Liên không được biết rồi.

*

Chờ đến đào Φ giáo tô đường, mới hiểu được Thu Không câu kia nhắc nhở là có ý tứ gì.

Chỉ vì chính đường tới khách nhân, một thân nha bạch dệt kim áo gấm, phiêu dệt tuyến tú, sái nhiên váy lí thiếu niên cũng. Hấn mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, đầu thúc ngọc quan, tuy rằng ngụy trang thật sự hoàn mỹ, nhưng vẫn là liếc mắt một cái là có thể nhìn ra là cái cô nương.

Đào v phiên ⁽¹⁰⁾ chùy tang chỉ dùng rữ ti hải đường trâm cài vấn cái đơn giản búi tóc, dắt váy bước qua ngạch cửa.

“Ngụy Vương sáng sớm liền ra cửa, trước mắt còn không có trở về, nghe nói công tử có cái gì muốn tặng cho Ngụy Vương, không biết các hạ là?” Đào ψ a nàng trước mặt, ngồi ở ghế lê vàng ghé trên, triều nàng hơi hơi mỉm cười.

Đối phương giật mình tại chỗ, không dự đoán được Ngụy Vương phủ sẽ có cô nương, nửa ngày vô ngữ, hồi lâu mới tìm về thanh âm: “Khuất khuất là Tần tri phủ chi tử Tần Hoằng, gia phụ ngày trước được một loại lá trà, cố ý tới đưa cùng Ngụy Vương nhấm nháp.”

Tần tri phủ sao?

Đào nhìn về phía trước mặt cô nương, vì nàng ban tào: “Tần công tử đừng đứng, mau ngồi đi.”

Trước mắt người nơi nào là Tần đại công tử Tần Hoàng, rõ ràng là Tần Trung Nhân đại nữ nhi Tần Mộ Mộ.

Đây là đào Phi biến hoài vị nàng, còn tưởng rằng nàng như vậy có thể đi đến cuối cùng nữ nhân, nhất định là trầm ổn nội liễm, không nghĩ tới cũng sẽ làm ra loại này nam giả nữ trang, chỉ vì biết ơn lang một mặt sự tình tới.

Nha hoàn vào nhà thêm trà, Tần Mộ Mộ phủng chén trà chân chừ thật lâu sau, vẫn là nhịn không được hỏi: “Khuất khuất nhớ rõ Ngụy Vương xưa nay sống một mình, không biết cô nương cùng với Ngụy Vương là.....”

Nàng hỏi cái này vấn đề, xác thật quản được bao la.

Nhưng nàng chính là nhịn không được.

Lần này nàng cố ý thuyết phục a cha, đến Ngụy Vương phủ một chuyến tới, hy vọng có thể mượn cơ hội cùng Ngụy Vương tiếp xúc, thuận đường nói một câu ngày mai tết Thượng Tị sự. Chính là nàng đợi hồi lâu, cư nhiên chờ tới một cái phần trang ngọc trác tiểu cô nương.

Nàng vừa thấy đó là mới vừa tắm rửa xong, tóc đen nửa làm, cả người tản ra phong lan thanh hương.

Cái này làm cho Tần Mộ Mộ không thể không nghĩ nhiều, nhiều lời Ngụy Vương không gần nữ sắc, cùng không cùng cái nào cô nương thân cận quá, vì sao hắn trong phủ sẽ có một cái cô nương? Hơn nữa cô nương này, còn ở nơi này.

Đào nhìn về phía nàng, cố ý điều nàng ăn uống: “Nga, Ngụy Vương cùng ta quan hệ thực hảo.”

Tần Mộ Mộ sắc mặt trắng nhợt.

Nàng tuyết yếp phiếm hồng, hàng mi dài hơi liễm, cầm lấy chén trà nhẹ nhàng thổi một ngụm.

Tần Mộ Mộ thiếu kiên nhẫn, lại có lẽ là nàng hiện tại dùng Tần Hoàng thân phận, này đây nói chuyện không chỗ nào cố kỵ, “Khuất khuất trước kia đã tới Ngụy Vương phủ hai lần, tựa hồ chưa thấy qua cô nương.”

“Người đương nhiên chưa thấy qua ta lạ.” Đào πγ hân giới ngọt “Ta mấy ngày hôm trước mới trụ tiến vào.”

Nàng cố ý nói được ái muội, chính là vì làm Tần Mộ Mộ hiểu lầm.

Quả nhiên, Tần Mộ Mộ đem nàng trở thành pháo hoa nơi nữ tử, liên quan xem ánh mắt của nàng đều khinh thường lên, “Người là.....”

Người khác đều nói Ngụy Vương giữ mình trong sạch, hiện giờ xem ra cũng không tất cả đều là.

Hơn nữa cô nương này nhìn cũng không lớn, không biết sử cái gì thủ đoạn, có thể làm xưa nay không gần nữ sắc Ngụy Vương đem nàng nhận được trong phủ tới.

Nàng đứng lên, “Nếu Ngụy Vương không ở, khuất chịu thiệt này cáo từ, ngày khác lại.....”

Nói còn chưa dứt lời, từ cửa tiến vào một cái nha hoàn, trong tay cầm kiện trang hoa áo ngoài, “Quận chúa ra tới khi như thế nào cũng không nhiều lắm xuyên điếm quần áo? Chạng vạng gió mát, chịu đông lạnh làm sao bây giờ?”

Một vách tường nói một vách tường cấp đào ε thượng.

Tần Mộ Mộ ngờ ngẩn, không thể tưởng tượng mà tuyết thân xem nàng.

Đào π∨° bóc hoàng, không kiên nhẫn nói: “Ta ăn mặc đủ nhiều.”

“Người, người là quận chúa?” Tần Mộ Mộ hỏi.

Đào μ nhìn lại, mi mắt cong cong: “Đúng rồi, Ngụy Vương cứu cứu không ở, người hôm nào lại đến đi.”

☆, chương 62 hồi

Ngụy Vương hỏi Tùng Châu phía trước, Tần Mộ Mộ từ Tần Trung Nhân trong miệng nghe nói qua, Ngụy Vương chuyển này mang theo một vị quận chúa trở về.

Vị này quận chúa là Hoàng Thượng thân phong quảng linh quận chúa, thân chịu Hoàng Hậu yêu thích, lại là Sở quốc công ngoại tôn nữ, Lại Bộ Thượng Thư Đào Tùng Nhiên cháu gái, cũng biết này thân phận kiêu gì tôn quý.

Chính là a cha không phải nói nàng ở tại biệt viện sao? Vì sao sẽ tới xuất hiện ở Ngụy Vương phủ?

Tần Mộ Mộ đem mang đến lá trà đặt ở bàn bát tiên thượng, Quân Sơn ngân châm dùng bạc vân long văn nạm ngà voi khảm khảm trai hai lỗ tai cái vại đựng đầy, nàng nếu đã biết đào Φ nạp canh tấn nhấp môi cười, thái độ cùng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng: “Nguyên lai là quảng linh quận chúa, khuất khuất có mắt không thấy Thái Sơn. Thất lễ chỗ, thỉnh quận chúa nhiều hơn thứ lỗi.”

Đào ɔ kháng cận ma nhìn lại, “Đây là cái gì trà?”

Tần Mộ Mộ nói: “Là Quân Sơn ngân châm.”

Đào ε đọc con hoàng, nàng đối lá trà xưa nay không thể nào cảm thấy hứng thú, càng không biết này trà giá trị: “Người phóng đi, ta sẽ nói cho hẳn.”

Tần Mộ Mộ nhin không được nhìn nhiều nàng liếc mắt một cái, lúc này mới cáo từ rời đi.

Chờ nàng đi rồi, đào ψ ở đằng kia không nhúc nhích, sửa sửa thêu kim mầu đơn văn tay áo duyên, như suy tư gì.

Bạch Nhụy đem kia bình phủng tới đưa đến nàng trước mặt, “Cô nương, ngài muốn đích thân cấp Ngụy Vương đưa đi sao? Kia Tần Mộ Mộ cố ý nữ giả nam trang, chẳng lẽ là vì thấy Ngụy Vương một mặt?”

Đào o kỳ cười, “Người như thế nào biết không phải đâu?”

Nàng hôm nay lĩnh giáo, nguyên lai này Tần Mộ Mộ là cái li kinh phản đạo cô nương, cùng nàng cho rằng khác nhau rất lớn.

Không biết đời trước Giang Hành thích nàng nào điểm? Ngày sau nàng bước lên hậu vị, là bởi vì Giang Hành thích nàng, vẫn là bởi vì nàng tâm cơ thâm trầm?

Không thể hiểu hết.

Bất quá chỉ bằng nàng vừa rồi cho rằng đào κ gia đản □ mà cô nương, kia kinh thường ánh mắt, liền đủ để cho đào Σ hoảng không hợp.

Tự cao tự đại, không coi ai ra gì, đây là đào X vận ấn tượng đầu tiên.

Bạch Nhụy kinh ngạc thật sự: “Kia nàng là..... Nàng không sợ bị Ngụy Vương nhìn thấu sao?”

Cái loại này trang điểm liếc mắt một cái là có thể đã nhìn ra, huống chi là Ngụy Vương loại này kiến thức rộng rãi người?

Đào câu môi cười, mở ra vai cái nhìn nhìn, bên trong quả thực phóng một cân lá trà. Nàng nhẹ nhàng mà nói: “Liền chúng ta đều có thể dễ dàng nhìn thấu, người cho rằng người khác nhìn không ra sao? Nói không chừng nàng là cố ý, liền sợ người khác nhìn không ra tới đâu.”

Kể từ đó, liền có thể ở Giang Hành trong lòng lưu lại đặc biệt ấn tượng.

Đáng tiếc hôm nay Ngụy Vương không ở, nàng kế hoạch không có thể thực hiện được.

Tư cập này, đào ý xấu mà cười, đứng lên đi ra ngoài: “Đi, chúng ta đi về trước thử xem này trà được không uống.”

*

Sương nguyệt ở trước mặt pha trà, đào P hôn hôn duyệt thiên dấm ninh

Nhìn nhìn nghĩ đến chính mình mẹ, khó tránh khỏi có chút thương cảm. Ân Tuế Tình cũng thích phẩm trà, nàng pha trà tư thế thập phần quen thuộc, nấu ra tới trà càng là phiêu hương bốn phía. Sương nguyệt trà nghệ, đại bộ phận là hướng Ân Tuế Tình học.

Nàng than thở nói: “Ta tưởng mẹ, cũng không biết nàng hiện tại thế nào.”

Sương nguyệt lướt qua trà mặt trên trôi nổi thủy bọt, cười nói: “Cô nương nếu là tưởng phu nhân nói, không bằng cho nàng viết một phong thơ đi. Nơi này đến Trường An thương đội rất nhiều, một hai tháng liền có thể đưa đến.”

Như thế cái ý kiến hay, đào kêu hàn quang đi bị tới bút giấy.

Này hai tháng xuống dưới, nàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà thật đến đặt bút thời điểm, lại không biết nên như thế nào mở đầu. Chính trầm tư suy nghĩ khi, bên ngoài kim hà thông truyền đạo: “Cô nương, Ngụy Vương đã trở lại.”

Thái dương đã lạc sơn, trời quang mây tạnh, hán cuối cùng đã trở lại.

Đào Ω cảm trúng hầu mệnh thừa nâng lên trà vại liền đi ra ngoài. “Ngươi đâu?”

Kim hà nói: “Mới vừa hồi Chiêm Vân Viện.”

Vì thế đào η F thuần cũng di khỏn bên kia đi, nàng đi được cấp, không bao lâu liền đi vào Chiêm Vân Viện cửa, phán môi khế mở, hơi hơi thở dốc.

Đây là nàng lần đầu tiên tới Chiêm Vân Viện, mới vừa đi vào liền bị trong viện thành bài binh khí chắn trụ, bên tay trái ước chừng liệt ba hàng, đao thương côn bổng, trường mâu trường kích. Bên kia là rất lớn đất trống, lầy cung ngày thường tập võ chi dùng.

Trong viện hạ nhân chính không ngừng mà hướng trong phòng nâng thủy, đào ψ oa tiên hỏi: “Ngụy Vương có không ở trong viện?”

Tôi tớ đáp: “Hồi quận chúa, ở trong phòng.”

Chính thất thẳng linh môn nửa khai, hai cái tôi tớ ra ra vào vào mà nâng thủy, xem bộ dáng Giang Hành là muốn chuẩn bị tắm rửa. Đào α⁽¹⁶⁾ ủy bàn quả khẩu gõ cửa: “Ngụy Vương cứu cứu.”

Bên trong không người đáp lại.

Nàng lại gõ cửa hai tiếng: “Ngụy Vương cứu cứu, có người cho người đưa lá trà.”

Nửa ngày lúc sau, Giang Hành biên hệ đai lưng biên từ bên trong đi ra, “Ai đưa?”

Giang Hành mới từ Quân phủ trở về, một thân hãn, vốn định trước tắm rửa một cái chuẩn bị ngày mai tết Thượng Tị, không nghĩ tới quần áo mới cởi một nửa, cái này nhóc con liền tìm tới cửa tới. Không có cách nào, hấn chỉ phải một lần nữa lại mặc vào.

Đào thấy hấn quần áo bất chỉnh, phủng trà vại tay cứng lại, cuối cùng vẫn là đưa tới hấn trước mặt: “Tần phủ Tần Hoàng công tử, hai người bọn họ thời điểm người không ở, liền làm ta chuyển giao cho người.”

Tần Hoàng?

Giang Hành giữa mày nhíu lại, hấn cùng Tần Hoàng giao tình không thâm, không lý do hấn vì sao phải đưa hấn lá trà? Huống chi hấn cũng không thích uống trà.

Giang Hành thực mau bắt giữ đến một cái khác trọng điểm, “Tần Hoàng tới khi, là người đi tiếp kiến?”

“Ân nào.” Đào λ phiến lan để lẩm nói khỗn phạt không để bụng nói: “Người tới là khách, lúc ấy trong phủ không ai, đành phải từ ta đi qua, người không ngại ta xen vào việc người khác đi?”

Đào không phải xen vào việc người khác vấn đề, nghe nói kia Tần Hoàng là phong lưu người, nàng một cái chưa xuất các cô nương đi gặp hấn, tóm lại có chút không ổn. Giang Hành nói cho nàng: “Ngày sau lại có loại sự tình này, trực tiếp giao cho quản sự xử lý có thể, người không cần vì thế phí tâm tư.”

Đào μ lời nói mà nga một tiếng, nàng phủng trà vại phủng đắc thủ đều toan, nhưng hấn vẫn là không tiếp, “Này trà người rất cuộc muốn hay không?”

Nói xong bổ thượng một câu: “Ta vừa mới thử một chút, còn khá tốt uống, Ngụy Vương cứu cứu nếu là không cần, ta liền thế người nhận lấy.”

Nghĩ vậy trà là Tần Hoàng đưa, Giang Hành một bàn tay tiếp qua đi, “Lấy đến đây đi.”

Đào Φ mục phổ hoàng sừng cảm cảnh soạn nha chơi phải biết rằng kia bình nhưng không nhẹ, nhưng từ bên ngoài nhìn lại, nhất định giá trị xa xỉ. Nàng lung lay hai xuống tay cánh tay, hứng thú dạt dào hỏi: “Lần trước Ngụy Vương cứu cứu nói tết Thượng Tị Đái Ngã đi ra ngoài, chúng ta khi nào xuất phát?”

Nàng hy vọng ngày mai hy vọng hồi lâu, chỉnh trương khuôn mặt nhỏ tràn ngập “Ta nghĩ ra đi”.

Giang Hành không nhin được mà bật cười, chưa thấy qua như vậy lòng nóng như lửa đốt, “Ngày mai giờ Hợi tả hữu xuất phát, đi hồ bờ sông, cứu cứu mang người chơi cả ngày.”

Đào λ mắt trình lượng, “Hảo!”

Vì thế liền vui sướng mà chạy về chính mình trong viện, bắt đầu chuẩn bị ngày mai muốn xuyên xiêm y, còn có muốn mang châu ngọc trang sức.

Giang Hành nhìn nàng đi xa bóng dáng, bên môi ý cười hồi lâu chưa tiêu, đái tời tời tiến lên dò hỏi: “Ngụy Vương, lại không tẩy thủy liền lạnh, cần phải tiểu nhân lại đi thiêu điểm nước ấm?”

Giang Hành thu hồi tầm mắt, tuyệt thân hướng trong đi: “Không cần, gần nhất thiên có chút nhiệt, thủy lạnh một chút vừa lúc.”

Đi đến một nửa, đem trong tay hai lổ tai cái rót giao cho tời tời trên tay: “Đem thứ này thu hồi tới.”

Tời tời khó hiểu: “Thu được chỗ nào?”

“Tùy ý.” Giang Hành vừa đi vừa nói, “Phóng tới kho hàng cũng đúng.”

Tời tời minh bạch, xoay người đi xuống làm theo.

*

Hôm sau thiên sáng sớm, đào ζ dự thức trở điều vân

Nàng ngồi ở kính tráp trước, phủng gương mặt xem bên trong cười ngâm ngâm cô nương, liền bản thân đều không biết vì sao như vậy cao hứng.

Bạch Nhụy chê cười nàng: “Cô nương có phải hay không bị buồn hồng rồi? Trước kia ra cửa cũng không gặp như vậy cao hứng quá.”

Cũng không phải là sao, trước kia ở Trường An thành, nàng lâu lâu liền đến trên đường chuyển một vòng, hiện nay tới Tùng Châu hơn nửa tháng, thế nhưng một lần cũng chưa đến trên đường đi qua.

Đào thay lụa trắng phiên liên văn cân vạt áo ngắn, phía dưới mặc màu đỏ thạch lựu váy, hồng cùng bạch luân phiên, nàng doanh doanh một lập, giống một gốc cây nụ hoa dục phóng hoa mai, kiều diễm lại hồn nhiên, dung hợp đến gái đứng chỗ ngựa. Bạch Nhụy ở nàng giữa mày vẽ một giọt giọt nước hình hoa điền, đơn giản lịch sự tao nhã, xứng với thấp hoàn búi tóc thượng điểm thúy nạm trên châu hoa trâm, thật là xinh đẹp tới rồi cực hạn.

Hết thầy chuẩn bị xong sau, vừa lúc là ly giờ Hợi còn kém mười lăm phút.

Đào α mạn ngược tư cách lam hai người đi ra viện môn, thấy Chiêm Vân Viện bên kia không có động tĩnh, liền tính toán tới trước chính đường chờ Giang Hành.

Còn chưa đi xa, nghe được mặt sau truyền đến nói chuyện thanh, nàng ngoái đầu nhìn lại nhìn lại, Giang Hành chính mang theo tôi tớ đi ra ngoài tới.

Đào α ă bên môi ngậm doanh doanh ý cười, chờ hấn đi đến trước mặt.

Giang Hành mới vừa đi ra Chiêm Vân Viện, liền nhìn đến phía trước dưới cây ngọc lan lập tiểu cô nương, nàng đôi tay bối ở sau người, thạch lựu váy ánh nàng hai má ý cười, thế nhưng so một bên hoa mẫu đơn còn muốn diễm lệ động lòng người.

Đãi nàng đi đến trước mặt, đào α tiết trốn doanh, tựa giận tựa hỉ: “Ngụy Vương cứu cứu so với ta còn chậm.”

Giang Hành cười cười, “Người nhưng thật ra sót ruột thật sự.”

Nàng đi ở đằng trước, nện bước nhẹ nhàng, “Đương nhiên, ta tưởng đi dạo Tùng Châu là cái dạng gì sao.”

Kỳ thật Tùng Châu không cần Trường An thành phồn vinh, nơi này thương nhân chiếm đa số, người nhiều mắt tạp, không bằng Trường An, thiên tử dưới chân, dân phong thuần phác. Nhưng là bên trong thành có thể du ngoạn phong cảnh không ít, tươi mát di người, vui vẻ thoải mái.

Thí dụ như bọn họ hôm nay muốn đi hồ giang, đây là Tùng Châu lớn nhất một con sông lưu, từ bên trong thành đến ngoài thành, bờ sông cỏ cây phồn vinh, trồng đầy cây liễu, xa xa nhìn lại cỏ cây thành âm, thật là là cái du ngoạn hảo nơi đi.

Bởi vì nhật tử đặc thù, hồ giang hai bờ sông sớm bị người chia cắt, bọn họ sôi nổi dùng màn che ngăn cách, khác tích ra một cái độc lập không gian, để tránh bị người quấy rầy. Sớm tại hôm trước, Giang Hành liền làm người tới chỗ này chiếm hảo địa phương, này đây bọn họ trực tiếp qua đi có thể, không lo tìm không thấy địa phương.

Đi vào hồ giang sau, đào Y dũng xấp trùng huyền Lữ súc bờ sông gió lớn, thổi đến mũ có rèm lụa mỏng không được phi dương. Nàng tinh tế nhỏ xinh cảm thường thường lộ ra tới, kia mặt trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, làm người nhìn nhin không được mơ màng.

Mỹ nhân như hoa cách đám mây, đại để đó là ý tứ này.

Bờ sông tới không ít người, đoan xem trang điểm phi phú tức quý, có vài vị công tử tụ ở bên nhau, ánh mắt dừng ở đào | phát hi cho đến nàng đi vào màn che mới thu hồi.

Giang Hành tuyến này chỗ địa phương cực hảo, có thể vừa xem hồ giang toàn cảnh, nước sông trút ra, rộng lớn mạnh mẽ, ập vào trước mặt mát lạnh cảm giác. Bờ sông còn có vài vị cô nương, ở đằng kia vớt thủy rửa tay, tươi cười rạng rỡ, tiếng hoan hô nhạc ngữ.

Đào u uông kính Hội Hải bá tới đây là hồ giang.”

Giang Hành nghe ra giọng nói của nàng kinh diễm, nhin không được đi theo cười, tuy rằng nhìn rất nhiều biến, nhưng có lẽ bị này nhóc

con cảm nhiễm, hấn thể nhưng cũng cảm thấy nơi này phong cảnh cực hảo.

-----oOo-----

Phần 24

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hai người ai đến cực gần, nhưng nhân cách một đạo thấu sa la, này đây nhìn không tới nàng biểu tình. Hành ngưng liếc trong chốc lát, thân thủ trích đi nàng mũ có rèm.

☆, chương 63 cởi giày

Tầm mắt bỗng nhiên trở nên thông thấu, đào Σ mặc lan ngải đầu, đón nhận Giang Hành đen nhánh thâm thúy hai mắt.

“Làm sao vậy?”

Phấn bạch đại hắc, thi dung mạo chỉ.

Ngọc bạch hai má hơi hơi mỉm cười, Giang Hành lúc này mới thấy nàng giữa mày điểm giọt nước hoa điền, nhan sắc thực thiện, giống như vẽ rồng điểm mắt chi bút, khiến nàng cả khuôn mặt đều minh khiết lên, óánh nhiên như ngọc. Đặc biệt mi tiếp theo hoàng thu thủy con người, ba quang liễm điểm, cười xem người khi, có thể đem người tâm nhi linh hồn nhỏ bé đều câu dẫn.

Giang Hành bình tĩnh nhìn nửa ngày, đem mũ có rèm đặt ở sơn son khảm trai trên bàn nhỏ, “Mang mũ nhìn không ra phong cảnh, dù sao không có người ngoài, này mũ có rèm không mang cũng đúng.”

Thì ra là thế, đào cũng nói quá khứ.

Đào Σ hôi mang hưng, ở Giang Hành đối diện ngồi xuống, trên mặt đất phô mềm mại một tầng thảm len, có thể ngồi trên mặt đất. Nha hoàn lục tục mang lên điểm tâm nước trà, có Tùng Châu đặc sắc điểm tâm, còn có đào o không đông lạnh duyên mẫu lững khác S hình xâm ân hài 19. phường ừ toan (5) bá tử tri trọc L nãi giá trị củ

còn có mấy thứ mùa trái cây, trong đó bao gồm đào ๗ nữ không đông lạnh duyên cào L dịch lột] xúc

Nàng thấy chính mình trước mặt bãi một chén đường cháo ngó sen, mà Giang Hành trước mặt lại cái gì đều không có, nhịn không được hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu vì sao không uống đường cháo ngó sen?”

Giang Hành bỗng đang xem bờ sông, nghe tiếng quay đầu lại: “Ta không thích ăn ngọt đồ ăn.”

Nga, đào ๑ đốc lưu hoạn bàng L nghệ hào tô hào dao uy nhập khẩu trung cười nói: “Chính là ta thích ăn ngọt.”

Dứt lời phùng hai má, nheo lại hai mắt về mặt hưởng thụ bộ dáng.

Giang thượng phong từ mặt bên thổi tới, nâng dậy nàng bên mái toái phát, quét ở trắng tinh giống như hoa lê tô má thượng. Giang Hành trong lòng giống như loại một viên thảo, nàng cười, kia cây thảo liền khắp nơi lắc lư, không ngừng mà trêu chọc hẳn tiếng lòng, hẳn muốn bắt trụ kia viên thảo làm nó không cần lộn xộn, nhưng lại sợ chính mình lực đạo chạm vào hồng rồi nó.

Tê tê đại đại, trước kia chưa bao giờ từng có loại cảm giác này.

Đào ๗ cấu thỏa kỳ ๑ hào con hư trừ trang chuy mục lầy, nàng phảng phất giống như chưa giác, đôi mắt nhìn chăm chăm bờ sông mấy cái cô nương quay tròn mà chuyển, rõ ràng cũng tưởng đi xuống.

Trong đó có một bóng hình rất quen thuộc, đáng tiếc cách đến quá xa xem không cẩn thận, chỉ có thể nhìn đến các nàng ở hí thủy chơi đùa, oanh thanh yến ngữ.

Nàng quay đầu tới, hứng thú bưng bưng hỏi: “Ta có thể đi xuống sao?”

Giang Hành không trả lời, ánh mắt dừng ở khóe miệng nàng thượng, “Trước đem miệng lau khô.”

Đào hậu tri hậu giác mà ừ một tiếng, đen nhánh mắt to tràn đầy mê mang.

Giang Hành đơn giản thăm quá thượng thân, đem nạng trước mặt Quyên Mạt đưa cho nàng, “Lau lau.”

Vừa mới dứt lời, tiểu cô nương chớp chớp mắt, phản ứng lại đây sau, trực tiếp vươn phần lưỡi đem sữa đặc tra liếm sạch sẽ.

Giang Hành ngờ ngẩn, nhìn chăm chăm nàng môi anh đào.

Hai người chi gian khoảng cách rất gần, gần gũi có thể nhìn đến nàng vừa rời cánh môi thượng vết nước, tinh lượng trong suốt, cùng với nàng khoe môi dần dần nhếch lên độ cung. Nàng đặc ý dào dạt mà khoe ra: “Ăn sạch sẽ.”

Giang Hành chậm rãi ngồi trở lại đi, lâu chưa ra tiếng.

Đào σ vụng hấn đã quên chính mình vừa rồi vấn đề, một lần nữa hỏi một lần: “Ta có thể đi bờ sông nhìn xem sao?”

Giang Hành mặt vô hơi lan, “Đi thôi, đừng đi xa.”

“Ân ân.” Đào φ rượu học súc lãnh Bạch Nhụy ngọc trà đến bờ sông chơi đùa.

Hỗ giang ở vào mẫu đơn viên trung, nam bắc xỏ xuyên qua toàn bộ vườn, bên trong vườn là khai đến hừng hực khí thế hoa mẫu đơn, còn có cung người thừa lương bát giác đình. Đào 卍 mẫu dận kiếm đó là hỗ giang hạ du một tòa cầu hình vòm thượng.

*

Nàng rời đi sau, Giang Hành liền ngồi ở thăm len thượng một ly tiếp một ly mà uống trà.

Vừa nhắc mắt, nhìn đến đối diện kia chén chỉ ăn một nửa sữa đông chưng đường, nghĩ đến nhóc con ăn đến mùi ngon bộ dáng, hấn

ánh mắt thâm thâm, vì chính mình vừa rời ý tưởng cảm thấy hoang đường.

Như thế nào sẽ.....

Hắn cúi đầu xoa xoa giữa mày, cảm thấy chính mình nhất định là mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, đầu óc hồ đồ, mới có thể đổi một cái tiểu cô nương có ý tưởng.

“Ngụy Vương quả nhiên tại đây, hạ quan còn tưởng rằng ngài không tới.” Một thanh âm bỗng nhiên tham gia suy nghĩ của hắn.

Giang Hành ngẩng đầu, Tùng Châu tri phủ Tần Trung Nhân đang đứng ở vài bước ở ngoài.

Hắn sửa sửa cảm xúc, đối hắn so cái mời ngài thủ thế, “Bỏ vương ra tới đến sớm, đã quên sai người chi sẽ Tần tri phủ một tiếng.”

Tần Trung Nhân khước từ, “Đa tạ Ngụy Vương ban tòa, bất quá hạ quan không tiện ở lâu, phía trước vịnh hạc lâu còn có vài vị đại nhân chờ.”

Dứt lời hỏi: “Ngụy Vương không bằng cùng hạ quan một đạo qua đi đi?”

Nguyên bản chính là Tần Trung Nhân mời Giang Hành lại đây, Giang Hành bởi vì muốn mang đào lại đây, này đây ra cửa so sớm. Tần Trung Nhân cùng vài vị Tùng Châu quan viên ở phía đông góc mái bên sông mở tiệc, hắn đang muốn qua đi, nhìn đến bên này người hầu thập phần quen mắt, vòng đến màn che mặt sau vừa thấy, quả thật là Ngụy Vương.

Giang Hành nhìn về phía bờ sông, đào Y nha hoàn đi vào trên cầu, cách đến quá xa, lại nhân nàng mang theo mũ có rèm, này đây nhìn không ra biểu tình.

Giang Hành đứng lên đối sương nguyệt Thu Không nói: “Nếu là kêu kêu trở về, liền nói bỏ vương ở phía trước vịnh hạc lâu trung.”

Sương nguyệt Thu Không đồng thời gật đầu.

Tần Trung Nhân tỉnh ngộ, “Ngụy Vương hẹn người khác?”

Cũng trách hấn trì độn, không chú ý màn che cảnh tượng, chỉ nhìn đến Giang Hành một người ở, liền cho rằng hấn là một người tới. Tần Trung Nhân rất có nhãn lực thấy nhi, lập tức sửa miệng: “Một khi đã như vậy, Ngụy Vương không bằng đem đối phương cùng nhau mang đi tham gia tiệc rượu? Vừa lúc người nhiều, thấu cái náo nhiệt.”

Giang Hành công đạo xong sau, đứng dậy đi ra màn che, cười nói: “Không cần, nàng không thể uống rượu.”

Ngày đó buổi tối mới ăn mấy chỉ say tôm liền đổ, có thể nghĩ đào X cách giường hoàng ㄝ bình ㄱ Giang Hành là trăm triệu sẽ không lại làm nàng chạm vào một giọt rượu. Đặc biệt đây là ở bên ngoài, ai biết nàng uống say sau sẽ làm ra cái gì? Vạn nhất giống đêm đó giống nhau, ngã vào người khác trong lòng ngực đâu?

Tần Trung Nhân không có cưỡng cầu, hai người cùng nhau đi vào vịnh hạc dưới lầu, từ lầu hai.

Trên lầu tổng cộng thiết hai bàn yến, đều là Tần Trung Nhân mời người, có Tùng Châu thứ sử, Huyện thừa, huyện úy đám người. Nhìn thấy Ngụy Vương tiến đến, sôi nổi nhiệt tình mà hành lễ tiếp đón, mời hấn đến ghé trên. Giang Hành ở Tùng Châu hảo chút năm, cùng những người này đều đánh quá giao tế, này đây vẫn chưa có vẻ câu nệ, ngược lại hào phóng mà ngồi ở thượng vị.

Một khác bàn người hơn phân nửa là quan viên chi tử, công tử ca nhóm, cũng có mấy cái lại đây cùng Giang Hành bắt chuyện lời kéo làm quen.

Loại người này Giang Hành thấy được nhiều, ứng phó lên thành thạo, trong đó một vị khí la hoa phục, dung biểu không tầm thường, đúng là Tần Trung Nhân trưởng tử Tần Hoằng.

Giang Hành rót rượu, kính hẳn một ly, “Lại nói tiếp, bản vương còn nên cảm tạ Tần công tử đưa lá trà. Đáng tiếc ngày đó bản vương không ở trong phủ, nếu không chắc chắn hảo sinh chiêu đãi người.”

Tần Hoàng tuần tú lịch sự, phong lưu phóng khoáng, nghe vậy trên mặt ý cười hơi trệ, thực mau phản ứng lại đây, “Kẻ hèn việc nhỏ, không đáng nhắc đến. Làm khó Ngụy Vương còn ghi tạc trong lòng, tiểu sinh cảm động không thôi.”

Ngày đó em gái mượn thân phận của hẳn, muốn tới Ngụy Vương phủ đi.

Mới đầu hẳn cũng không đồng ý, nếu là bị người vạch trần sau, chỉ sợ có tổn hại Tần Mộ Mộ danh dự. Nhưng không lay chuyển được Tần Mộ Mộ đau khổ cầu xin, cuối cùng vẫn là đồng ý.

Tần Mộ Mộ ở nhà cũng là bị sủng hư, mới có thể hành sự không màng hậu quả, lỗ mãng xúc động.

Cũng may ngày đó nàng trở về lúc sau nói không có nhìn thấy Ngụy Vương, là quảng linh quận chúa tiếp đãi nàng. Nói như vậy, hẳn còn muốn ngụy trang cùng quảng linh quận chúa gặp qua một mặt, hy vọng hôm nay quảng linh quận chúa không ở mới hảo.

Giang Hành nguyên bản xác thật đối hẳn không có gì ấn tượng, bất quá ngày đó đào tới đưa lá trà, mới thuận đường nhớ kỹ hẳn, “Bản vương không biết, nguyên lai Tần công tử cũng thích phẩm trà?”

Tần Hoàng ôm quyền cười, “Toàn nhân gia phụ thích, mưa dầm thấm đất cũng biết một ít, da lông thôi, nói ra làm Ngụy Vương chê cười.”

Trong bữa tiệc có gã sai vặt bưng lên tràn đầy hai đại vò rượu, thượng đẳng hoa điều, mùi dấm phiêu hương, từng cái cấp đang ngồi quan viên đảo mắt.

Có người đề nghị làm uống rượu không thú vị, vì thế dứt khoát hành khởi tửu lệnh tới. Mới đầu là hành pháp lệnh, ở đây nhiều là văn

nhân mặc khách, ngâm khởi thơ tới lưu loát dễ đọc, không cần nghĩ ngợi, bất quá này liền làm khó Giang Hành, hấn hàng năm người tập võ, nào có kia công phu đi nghiên đọc thi thư?

Giang Hành liên tiếp bị phạt tam ly lúc sau, có người nói sửa chơi song lục.

Cái này đơn giản, còn không phải là ném xúc xác sao? Toàn bằng vận khí thôi.

Trên gác mái không khí chỉ chốc lát sau liền nhiệt liệt lên, thôi bồi hoán trận, ăn uống linh đình, cũng cùng với khi thì bùng nổ cười vang thanh.

*

So sánh với dưới, đào u trách biên không thú vị nhiều.

Dưới chân là chảy xiết nước sông, nàng đứng ở trên cầu xem lâu rồi có điểm choáng váng đầu, liền huề Bạch Ngọc trà đi đến dưới cầu, chuẩn bị hồi màn che bên trong.

Phía trước đi tới ba năm cái cô nương, vừa đi một bên chơi đùa, trong đó hai cái hi hi tiếu tiếu, không ngừng vốc khởi hồ nước sông hướng đối phương trên người bát đi.

Có một cái đảo đi phía trước đi, không chú ý xem lộ, ở mấy người kinh ngạc dưới ánh mắt vững chắc mà đánh vào đảo 1 phát hi

Đào Ω triệu khẩu giác bạn hợp lại nơi nào nghĩ đến nàng sẽ thật đâm lại đây, lão đảo lui về phía sau hai bước, một con hốt đầu lí dẫm tiến nước sông. Nàng nửa người trên ngựa ra sau, suýt nữa rơi vào hồ giang, cũng may bị ngọc trà tay mắt lanh lẹ mà cứu trở về.

Bất quá nàng mũ có rèm lại bởi vậy rơi vào trong nước, theo dòng nước cùng nhau hướng đi rồi.

Đám người cô nương cuống quít xoay người, tiếu lệ quả táo trên mặt tràn đầy xin lỗi, “Thực xin lỗi thực xin lỗi..... Đều là ta không

thấy lộ, người không quan trọng đi?”

Nói xem một cái nàng già, áy náy nói: “Không bằng người cùng ta về nhà, ta lại bồi người một đôi giày đi?”

Giày ướt dầm dề đích xác thật rất khó chịu, bất quá cô nương này thái độ làm đào k đệ điểm, không mới vừa rồi như vậy bất mãn, “Không quan trọng, ta chính mình trở về đổi là được, người về sau đi đường tiểu tâm một ít.”

Vừa mới dứt lời, cùng cô nương này đồng hành một người nghi hoặc nói: “Này không phải..... Quảng linh quận chúa sao?”

Đào p thanh nhìn lại, người nói chuyện đúng là Tần Mộ Mộ.

Nguyên lai hôm nay nàng cũng tới, khó trách vừa rồi ở màn che, đào liền thấy một bóng hình cảm thấy quen mắt.

Đào σ hoảng ƒ giả vờ không quen biết nàng: “Cô nương nhận thức ta sao, không biết người là?”

Ngôn xong, quả thấy Tần Mộ Mộ lộ ra sắc sảo.

Đúng vậy, ngày đó nàng này đây Tần Hoàng thân phận đi Ngụy Vương phủ, lại là nam giả nữ trang, đào u phu thuần thiện hiện tiên đoán?

Mà nàng vừa rồi thế nhưng còn gọi nàng quận chúa, thật là ngu xuẩn đến cực điểm.

Tần Mộ Mộ chính chính sắc mặt, mang sang một bộ ôn hòa ý cười, “Ta nhận thức quận chúa, nhưng là quận chúa cũng không nhận thức ta. Ta nghe phụ thân nói ngài gần nhất ở tại Ngụy Vương trong phủ, mới vừa rồi lại thấy ngài cùng Ngụy Vương cùng nhau lại đây, này đây mới cả gan suy đoán ngài thân phận, thỉnh quận chúa không lấy làm phiền lòng.”

Nhưng thật ra cái biết ăn nói, so lần trước gặp mặt cơ linh nhiều.

Bởi vì lần trước đào T mực ống giá trị mạnh đột nhiên, nàng đột nhiên không kịp phòng ngừa, mới có thể biểu hiện đến như vậy lỗ mãng. Lần này hiển nhiên là có bị mà đến.

Quả táo mặt cô nương biết được đào Φ nạp canh tẩn miệng quả thực có thể nhét vào đi một cái trứng gà: “Người, người chính là quảng linh quận chúa?”

Mấy ngày hôm trước vẫn luôn nghe nói Tùng Châu tới vị quận chúa, muốn ở chỗ này tĩnh dưỡng một hai năm, chỉ nghe người ta nói, lại trước sau không cơ hội nhìn thấy chân nhân. Hôm nay thật vất vả bị nàng đụng phải, nhưng nàng cư nhiên thiếu chút nữa đem nhân gia đâm tiến hổ giang, nàng nghĩ như thế nào như thế nào ảo não, “Quận chúa đại nhân có đại lượng.....”

Đào P hoàng chọc cười, “Thôi, người lại không phải cố ý.”

Nói nàng đề đề váy, làn váy bị thủy thấm ướt một nửa, nặng trĩu rất khó chịu, đang nghĩ ngợi tới cùng các nàng cáo từ trở về thay quần áo khi, Tần Mộ Mộ nhìn đến nàng động tác, mở miệng mời nói: “Này phụ cận có một cái nhà ta biệt viện, không bằng quận chúa cùng ta qua đi đi? Bên trong có ta xiêm y giày, quận chúa nếu là không chê, có thể trước thay chấp vá một trận.”

Quả táo mặt cô nương nghe được liên thanh phụ họa: “Là nha là nha, quận chúa cứ như vậy dễ dàng cảm lạnh, vẫn là trước thay quần áo quan trọng.”

Đào Σ hoảng không động 卍 thuần nói túi lộ, đặc biệt người này nàng còn không thể nào thích, vì thế lắc đầu cự tuyệt: “Không được, ta trở về đó là.”

Nói kêu lên Bạch Nhụy ngọc trà, chuẩn bị dẹp đường hồi Ngụy Vương phủ.

Tần Mộ Mộ thân thiện tiến lên, biểu tình sâu khổ: “Quận chúa nếu là như thế này trở về, bị Ngụy Vương nhìn đến định là muốn hỏi. Đến lúc đó Ngụy Vương cùng ta phụ thân vừa nói, ta cùng A La đều

không tránh được trách phạt, ngài là được giúp đỡ, giúp giúp chúng ta lúc này đi?”

Đào ζ kêu bác đào xỉ Urani, nhìn gương mặt này, bỗng nhiên có chút ngộ đạo.

Khó trách nàng biểu hiện đuối kịp hồi kém nhiều như vậy, khó trách nàng đối nàng bỗng nhiên thân thiện lên.....

Nguyên lai trung gian còn cách một cái Ngụy Vương cứu cứu.

Nàng cho rằng cùng nàng đánh hảo quan hệ, nàng liền có cơ hội tiếp xúc Giang Hành sao?

Đào πα tụng Γ có điểm muốn biết nàng trong hồ lô muốn làm cái gì, này đây không vội mà xé rách tầng này sa mỏng, “Tần cô nương yên tâm, ta sẽ không theo Ngụy Vương cứu cứu nhắc tới của các người, người cũng không cần lo lắng sẽ bị Tần tri phủ trách phạt. Ta hiện tại vội vã trở về, ngày sau nếu có cơ hội tái kiến, chúng ta lại hảo hảo tâm sự.”

Đương đào λ đèn vũ tường hoàn an đổi cầu Ngụy Vương cứu cứu nhắc tới các người” khi, Tần Mộ Mộ sắc mặt nhỏ đến khó phát hiện mà đổi đổi, rất nhỏ hơi, nhưng như cũ bị đào Σ ngồi xổm hàng giảo thứ

Tần Mộ Mộ cố ý từng một hơi, “Kia liền thật tốt quá, một khi đã như vậy, không bằng ta cùng A La ngày khác tới cửa bồi tội đi? Hy vọng quận chúa không cần đem chúng ta cự chi ngoài cửa.”

Vị kia tên là A La cô nương gạt đầu không ngừng, hoàn toàn không biết Tần Mộ Mộ tâm tư.

Thật đáng yêu.

Đào ρ khai bóc hoảng Γ lộ ra một tiểu viên nhòn nhọn răng nanh: “Hảo nha, ta đây chờ các người lại đây.”

Nói nhìn mấy người liếc mắt một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

*

Trở lại màn che khi, Thu Không nói cho nàng nói: “Ngụy Vương bị Tần tri phủ kêu đi rồi, đang ở phía trước vịnh hạc lâu uống rượu đâu.”

Đào v phía trước nhìn lại, vịnh hạc lâu cùng sở hữu ba tầng, mái cong kiêu giác, chu mạnh ngói xanh.

Nghe được Giang Hành ở bên trong uống rượu, đào 0 than hồi ≈ dĩ dục tự kỷ phạt vốn định kêu hấn cùng nhau trở về đâu, nhưng là bên trong mùi rượu huân thiên, còn đều là nam nhân, nàng nhưng không nghĩ qua đi.

Này đây liền làm đi theo một cái tôi tớ qua đi truyền lời, nàng đi vào Ngụy Vương phủ xe ngựa trước, ngồi ở trong xe ngựa chờ.

*

Vịnh hạc lâu lầu hai, não nhiệt ồn ào, tất cả đều là diêu xúc xúc thanh âm.

Tần Hoảng mới vừa diêu một cái mẫn bồn tinh, chuẩn bị khuyên Giang Hành uống rượu: “Ngụy Vương.....”

Rốt cuộc trên bàn đại bộ phận người đều say, chỉ có hấn còn tỉnh, thật sự là làm nhân khí phấn!

Rõ ràng hấn cũng không uống ít nhiều ít, như thế nào chính là không ngã hạ đâu? Tần Hoảng cùng những người khác tưởng giống nhau, hôm nay nhất định phải đem Ngụy Vương rót đảo, xem hấn uống say là bộ dáng gì!

Chén rượu mới vừa đưa ra đi, liền có một vị Ngụy Vương phủ tôi tớ đi lên, đi vào Giang Hành bên người thấp giọng nói hai câu, liền thấy Giang Hành buông chén rượu, đứng lên nói: “Chư vị tiếp tục, bổn vương thượng có chuyện quan trọng, hôm nay như vậy cáo từ, ngày khác lại tụ.”

Nói không chờ mọi người hoàn hồn, hắn đã đi xuống thang lầu.

*

Tôi tớ nói đào u trách biên bị người đưng phải một chút, suýt nữa rơi vào trong nước, hiện nay lộng ướt quần áo, đang chuẩn bị hồi phủ.

Giang Hành dưới chân sinh phong, bước nhanh hướng ngừng xe ngựa địa phương đi đến.

Bờ sông gió lạnh quất vào mặt mà đến, thổi tan không ít cảm giác say, làm đầu óc của hắn tức khắc thanh tỉnh không ít.

Xe ngựa ngừng ở hồ giang thượng du, Giang Hành đi lên xe ngựa, xốc lên rèm vải, liếc mắt một cái liền nhìn đến trong xe uể oải không vui ngồi đào A

Tiểu cô nương nhìn thấy hắn tới, nâng lên đèn lúng liếng mắt hạnh, mếu máo nói: “Ngụy Vương cứu cứu, chúng ta mau trở về đi thôi, ta quần áo ướt thật là khó chịu.”

Giang Hành đi xuống vừa thấy, quả thấy nàng thạch lựu váy ướt một nửa, bên trái hốt đầu lí càng là ướt đầm, thùng xe tấm ván gỗ thượng đều là vết nước.

Hắn nhíu mày, “Ai đem người biến thành như vậy?”

Đào ε× hầu U quan từ hệ nữ, “Không quen biết, là cái cô nương.”

Nàng cố ý không làm Bạch Nhụy ngọc trà xử lý, là vì làm Giang Hành thấy như vậy một màn, như vậy về sau hắn biết cùng Tần Mộ Mộ có quan hệ khi, liền sẽ không đối nàng có hảo cảm.

Đào σ bạc khôi nói vì cái gì, nàng không thích Tần Mộ Mộ, cho nên cũng không hy vọng đời này Giang Hành cưới nàng vì trắc phi.

Giang Hành đi vào nàng trước mặt, nhíu mày nhìn nhìn, cúi người, nắm lên nàng cằm liền muốn thay nàng cởi giày.

Đào o vút. “Người làm gì?”

Hắn nói: “Từ nơi này đến trong phủ còn có một đoạn đường, người ăn mặc ướt giày trở về, khó bảo toàn sẽ không cảm lạnh, chi bằng nhân lúc còn sớm cởi.”

Nói cởi ra nàng giày, vớ, dần dần lộ ra một con tinh tế trắng nõn chân nhỏ.

☆, chương 64 nhận lỗi

Đào Y dùng huy dụ sưu tỵ bề ba áp giày, càng đừng nói bị một người nam nhân nắm lấy mắt cá chân.

Giang Hành nóng rục bàn tay đặt ở nàng làn da thượng, làm nàng không tự chủ được mà tưởng sau này trốn, nề hà hắn sức lực đại, nàng về điểm này nhi sức lực có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Đào Ψ hầu nọa đương trừng nhìn hắn nghiêm trang mặt, trong lòng có điểm nghi hoặc.

Liên tính hắn đem chính mình trở thành trưởng bối, cũng không nên tùy tiện thoát nàng giày a? Hơn nữa..... Lại còn có sờ soạng nàng chân.

Giang Hành trong tay chân ngọc tiểu xảo tinh xảo, thậm chí còn không có hắn bàn tay đại, hắn một bàn tay liền có thể bao ở. Nàng móng chân cái nhi mượt mà phấn hồng, giống như trên nền tuyết phiến phiến hoa mai cánh, cùng hắn thâm mạch sắc làn da hình thành tiên minh đối lập, một đen một trắng, nhìn thấy ghê người.

Đào ψ ca trứng khóa chơi đặc biệt chân trái còn bị hắn như vậy nắm lấy, sớm đã chịu đựng không được, “Người trước bụng ta ra.....”

Nàng vừa nói vừa nhếch lên khóe miệng, trên mặt treo ý cười, đôi mắt lại là ảo não.

Giấy giụa trong quá trình, Giang Hành ngón út đụng tới nàng đủ tâm, nàng nhin không được cười ra tiếng tới, oai ngã vào một bên Thu Không trên người, “Ngụy Vương cứu cứu không cần!”

Tiểu cô nương tựa cười tựa khóc, mày đẹp ninh thành một cái ngật đáp, mắt hạnh hàm giận, môi anh đào lại cảm lòng không đậu mà cong lên tới, một bên giãy giụa một bên xin khoan dung.

Nghe được nàng thanh âm, Giang Hành ma xui quỷ khiến mà không có buông ra, ngược lại nắm chặt nàng chân ngọc, ở nàng đủ tâm nhẹ nhàng một hoa, “Sợ ngứa?”

Đào kêu sợ hãi một tiếng, bắt đầu không ngừng mà giãy giụa, nhưng mà càng giãy giụa càng cảm thấy ngứa, nàng cười đến nước mắt lưng tròng, “Không cần nha.....”

Nàng rõ ràng không nghĩ cười, rõ ràng cảm thấy khó chịu cực kỳ, nhưng chính là nhin không được.

Giang Hành cái này đại phôi đản!

Đào ξ quý thất hoàng, lại khóc lại cười, ôm bụng ngã vào Thu Không trong lòng ngực, “Buông ta ra đi Ngụy Vương cứu cứu..... Cầu xin người.”

Giang Hành nhìn nàng đáng thương hề hề khuôn mặt nhỏ, đại để là lương tâm phát hiện, rốt cuộc chịu buông ra nàng, “Liên như vậy sợ ngứa?”

Đào ð mặc mà rút về chân trái, lau lau nước mắt hoãn hơn nửa ngày, cuối cùng hòa hoãn lại đây.

Nghe được Giang Hành những lời này mặc danh mà sinh khí, đem nàng trên cột thành như vậy, còn không biết xấu hổ hỏi nàng như vậy sợ ngứa? Nàng mới biết được, Giang Hành cư nhiên có như vậy vô lại một mặt.

Đào thấy hắn nhìn chính mình váy, sợ hắn đem nàng váy cũng cời, vội vàng đem hai chân giấu ở Thu Không phía sau, “Ta phải về phủ.”

Nói xong đem đầu uốn éo, không bao giờ nguyện ý để ý đến hắn.

Giang Hành không nhịn được mà bật cười, phân phó xa phu dẹp đường hồi phủ, hắn uống nhiều quá rượu, vì thế liền không có cưỡi ngựa, mà là cùng các nàng cùng nhau ngồi ở trong xe ngựa. Thu Không cùng sương nguyệt sắc mặt ngượng ngùng, một cái nói muốn ngã ngồi bên ngoài, một cái nói đi mặt sau cùng Bạch Nhụy ngọc trà cùng xe, chỉ chốc lát sau trong xe chỉ còn lại có đào cùng Giang Hành hai người.

Giang Hành xác thật uống đến không ít, toàn bộ trong xe đều là mùi rượu nhi, huân đến đào ỵ dĩ đề kỷ nhị

Nàng hướng bên cạnh xê dịch, cố ý đối hắn nói: “Ngụy Vương cứu cứu ly ta xa một chút, trên người của người hảo xú.”

Giang Hành nguyên bản ỷ ở xe trên vách nghỉ ngơi, nghe vậy mở hai mắt, hắn đen nhánh con người bị mông một tầng mờ mịt sương mù, thâm thúy mông lung, nghiêng đầu nhìn chăm chăm nàng ghét bỏ khuôn mặt nhỏ nhìn một lát, ngồi dậy như suy tư gì hỏi: “Nơi nào xú?”

Đào ị tiêm giai tư gánh hài úc mục lang mức điệm!

Ai biết Giang Hành không những không tức giận, ngược lại thấp thấp mà cười một tiếng.

Đào ị trị thừa hài úc khang khiển hoàng sắc nương xé đỗ cán mệт tuấn

Giang Hành không tỏ ý kiến.

Như thế nào nam nhân đều thích uống rượu, Đào Lâm Nguyên cũng là như thế này, cao hứng uống rượu, không cao hứng cũng uống rượu. Đặc biệt đời trước mẹ đi rồi, hắn cả ngày uống đến say mèm,

thể cho nên đào o trung cuồng thuần uống say nam nhân, liền bản năng chán ghét.

Giang Hành nghe được nàng nói thắm thanh, “Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

Vì thế đào ỵ quý thối Hội Hải rút nghi trướng 5. cũng thích uống rượu, hẳn thường xuyên uống đến say không còn biết gì, về đến nhà chẳng phân biệt đông nam tây bắc, phiền đều phiền đã chết.”

Giang Hành xoa xoa huyết Thái Dương, mở mắt ra hỏi: “Người không thích hẳn uống rượu?”

“Đương nhiên không thích.” Đào ı trệ bên cạnh xê dịch, lặng lẽ nhắc lên bức màn một góc, “Đáng tiếc ta mỗi lần nói hẳn, hẳn đều không nghe.”

Giang Hành không nói nữa, hạp mục dựa xe vách tường nghỉ ngơi, mãi cho đến Ngụy Vương phủ cửa mới trợn mắt.

*

Tết Thượng Tị qua đi ba ngày, Tần phủ liền sai người truyền đạt bài thiếp, Tần Mộ Mộ muốn cùng võ huyện úy khuê nữ Võ La một đạo tới tới cửa xin lỗi.

Thiếp thượng viết các nàng ngày mai lại đây, đào xem qua lúc sau, tùy tay liền đặt ở bàn trên bàn.

Nguyên lai lần trước cái kia quả táo mặt là huyện úy nữ nhi, đào cảm thấy nàng nhưng thật ra rất đáng yêu, chỉ tiếc bị Tần Mộ Mộ trở thành tiếp cận Ngụy Vương phủ đá kê chân, bị lợi dụng thôi.

Ngày mai Giang Hành vừa lúc không có việc gì, cả ngày đều lưu tại trong phủ.

Đào Ɔ hẳn nói ngày mai có khách nhân tới chơi, hẳn kinh ngạc nhìn đào ɑ hàm giáp hài áo thêu di ngạc mô tuấn

Đào Φ lẩm tú so loan phạt lấy kỳ hấn không nghe làm.

Giang Hành hỏi: “Người chỉ ra quá một lần môn, vì sao sẽ nhận thức các nàng?”

Hơn nữa kia duy nhất vừa ra khỏi cửa, trước sau không vượt qua hai cái canh giờ, bọn họ sau lại trực tiếp trở về Ngụy Vương phủ, trong lúc vẫn chưa tiếp xúc bất luận kẻ nào, này không điểm như thế nào sẽ nhận thức Tần tri phủ nữ nhi?

Đào P hoành li đạo li đông: “Ngày đó ở bờ sông là các nàng đem ta đắm xuống nước, cái kia Tần cô nương giống như nhận thức ta, liền nói muốn tới Ngụy Vương phủ cho ta bồi tội.”

Giang Hành nhay bèn mà bắt giữ đến trọng điểm, “Các nàng đem người đắm xuống nước?”

Đào ân một ân, “Bất quá các nàng lúc ấy ở bờ sông chơi đùa, hấn là không phải cố ý.” Dứt lời giả hoạt mà chớp chớp mắt, cố ý nói cho hấn nghe, “Ngụy Vương cứu cứu, người mặt mũi so với ta còn đại, Tần cô nương biết ta ở tại Ngụy Vương phủ lúc sau, nói cái gì đều phải lại đây đây.”

Giang Hành thấy nàng hai tròng mắt trong vắt, không giống nói dối, lập tức minh bạch cái gì.

Xem ra kia Tần Mộ Mộ..... Tâm tư cũng không đơn giản.

Hấn không nhiều lời, chỉ là xoa xoa nàng đỉnh đầu: “Vậy các người ngày mai hảo hảo chơi, cứu cứu không quấy rầy các người.”

Đào πχ chá trạm, “Ân!”

*

Hôm sau Tần Mộ Mộ cùng Võ La đúng hạn tới.

Tần Mộ Mộ vừa thấy đó là riêng trang điểm quá, sơ song hoàn vọng tiên búi tóc, búi tóc thượng mang xanh tươi mắt mèo thảo trùng

trâm, ăn mặc thu hương sắc triền chi liên ám mà vân văn tay áo sam, nàng năm nay mười sáu tuổi, dáng người lả lướt, tinh tế cân xứng, này thân quần áo vừa lúc đem nàng dáng người phác họa đến gãi đúng chỗ ngứa.

Lại đối lập Võ La liền đơn giản hào phóng nhiều, nàng đuổi kịp hồi giống nhau sơ đơn ốc búi tóc, trên đầu chỉ dẫn theo hai chỉ bích ngọc cái trâm cài đầu, ăn mặc màu xanh hồ nước áo váy, quả táo trên mặt chông chất ý cười, nhìn đáng yêu lại thảo hỉ.

Đào Π thiếu hai người nghênh đến trong phòng, hỏi Võ La nói: “Các người như thế nào tới sớm như vậy? Ta mới vừa lên, còn không có ăn đồ ăn sáng đâu.”

Võ La một đôi mắt cười thành trăng non, nhìn thấy đào đã thấp thỏm vừa vui sướng, này đây nói chuyện cũng không nhiều làm tự hỏi, “Còn không phải mộ mộ tử thúc giục đến cấp, sáng sớm liền đi nhà ta gọi người, lúc ấy ta liền quần áo cũng chưa mặc tốt đâu.”

Tần Mộ Mộ mặt không đổi sắc, cười cùng đào giải thích: “Không phải có câu tục ngữ nói, vội không đuổi văn sao. Ta còn không phải sợ tới chậm, nếu là quận chúa có khác sự chậm trễ, kia nhưng làm sao bây giờ?”

Một vách tường nói một vách tường hướng trong phòng đi đến, đào P ninh biên cười, nghĩ thầm người là tới gặp Ngụy Vương cứu cứu, nói dễ nghe như vậy làm cái gì?

Đào θ muội sủi cỏ tục ở giường nệm thượng, nàng tắc ngồi ở bên kia, trung gian cách một cái sơn son khảm khảm trai bàn nhỏ. Nàng làm Thu Không đoan vài đạo điểm tâm trái cây đi lên, cùng các nàng giới thiệu nói: “Đây là ta bình thường thích nhất ăn vài loại điểm tâm, còn có cái này dâu tằm, cũng là thực mới mẻ, các người không cần khách khí.”

Võ La là cái đầu óc đơn giản cô nương, không có nghĩ nhiều liền cầm một viên đưa vào trong miệng, chợt nghĩ đến cái gì, từ mang đến nha hoàn trong tay lấy quá một cái tử đàn phù điêu triền chi liên

văn hộp, đưa tới đào Ω trước: “Đây là ta đưa cho quận chúa nhận lỗi, một chút vật nhỏ, còn thỉnh quận chúa đừng ghét bỏ.”

Nàng cười khi hai má có thật sâu má lúm đồng tiền, liền cùng gì ảnh ngọc giống nhau, bất quá hai người tính cách thật đúng là khác nhau như trời với đất.

Đào Y xi nhìn nhìn, bên trong bãi một khối bạch ngọc thỏ ngọc ngọc bội, nàng cầm trong tay cẩn thận đoan trang, có thể thấy được này ngọc bội làm công thực tinh tế, con thỏ điêu khắc đến sinh động như thật, động tác vi diệu hơi kiêu, giống như ngay sau đó liền sẽ nhảy chạy đi.

Đào thực thích, đối nàng nói thanh tạ: “Ngày đó sự người không cần lại để ở trong lòng, ta đã không tức giận.”

Võ La từng một hơi, khoa trương mà vỗ vỗ ngực: “Vậy là tốt rồi, quận chúa không biết, mấy ngày nay ta vẫn luôn đều lo lắng hãi hùng, sợ người không tha thứ ta.”

Đào P hoàng buồn cười bộ dáng chọc cười, xì một tiếng, hai người nhìn nhau cười.

Bên này các nàng trò chuyện với nhau hòa hợp, đảo đem Tần Mộ Mộ cấp quên ở một bên. Tần Mộ Mộ không chịu cô đơn, cũng từ nha hoàn trong tay lấy quá một cái hộp, cười phóng tới đào Ω trước: “Đây là ta cấp quận chúa nhận lỗi, quận chúa nhìn xem có thích hay không.”

Đào κ sạn quý σ quả nhìn kia hộp lại không có mở ra, “Lúc ấy đụng vào người của ta là Võ cô nương, cùng Tần cô nương không có bất luận cái gì quan hệ, Tần cô nương vì sao phải đưa ta nhận lỗi?”

Một câu hỏi đến Tần Mộ Mộ á khẩu không trả lời được, cũng không biết như thế nào nói tiếp.

Tần Mộ Mộ dừng một chút, “Ta coi A La vì thân tử muội, ngày đó A La mạo phạm quận chúa, ta không có xem trọng nàng, tự nhiên có

một phần trách nhiệm.....”

Chưa thấy qua thưởng vội vàng cho chính mình ôm tội danh.

Vì tiếp cận Giang Hành, nàng thật đúng là không từ thủ đoạn.

Đào T こそ hổ đọc con hoàng khuể ở hai người trên người qua lại nhìn một lần, cuối cùng dừng ở Tần Mộ Mộ trên người: “Tần cô nương đối Võ cô nương thật tốt, nói như vậy vô luận nàng về sau phạm cái gì sai, Tần cô nương đều sẽ thế nàng gánh vác?”

Tần Mộ Mộ cứng lại, đáp không được.

Nàng tổng cảm giác này quận chúa giống như nhằm vào nàng dường như, chuyên môn chọn nàng thứ.

Võ La thấy không khí xấu hổ, muốn hoà giải, nhưng lại không biết như thế nào mở miệng, vội vã lòng bàn tay đỡ mồ hôi: “Quận chúa, mộ mộ tử.....”

Đào bồng nhiên cười, cùng vừa rồi hùng hổ dọa người khác nhau như hai người, nàng tươi cười ngoan ngoãn, thanh âm ngọt ngào: “Ta cùng người nói giống, đã có người tặng lễ vật, nào có ngại nhiều đạo lý?”

Nói mở ra hộp, chỉ thấy bên trong bày một bộ kim nạm ngọc đèn lồng khuyen tai, là đương thời nhất lưu hành hình thức.

Đào ọ am chất trụ rất nhiều, cũng không cảm thấy hiếm lạ, nhưng vẫn là giả bộ một bộ thích bộ dáng: “Đa tạ Tần cô nương.”

Tần Mộ Mộ sắc mặt hơi có chuyển biến tốt đẹp, “Quận chúa thích liền hảo.”

Võ La thấy hai người quan hệ hòa hoãn, thật dài mà thở phào nhẹ nhõm.

*

Võ La là cái lảm nhảm, thấy đào Σ hoàng khí sau, đuổi theo nàng liên tiếp hỏi Trường An phong thổ, tập tục hoàn cảnh.

Nàng không có đi qua Trường An, đời này duy nhất tâm nguyện đó là đến Trường An một chuyến, dùng nàng nói chính là “Chết cũng không tiếc”.

Đào π lời nói nàng không tiền đồ, “Cha mẹ người không cho người đi sao?”

Võ La thở ngắn than dài, “Quận chúa có điều không biết, ta năm nay cuối năm liền muốn thành thân, trong nhà quản được khẩn, hận không thể ta mỗi ngày đái ở nhà học tập nữ giới.”

Đào kinh ngạc không thôi, nàng thoạt nhìn cùng chính mình không sai biệt lắm đại, như thế nào liền phải thành thân?

Võ La vừa thấy nàng biểu tình, liền biết nàng hiểu lầm, “Không dối gạt công chúa, ta tháng trước mới vừa cập kê, đã mãn mười lăm tuổi.”

Bởi vì trời sinh một trượng quả táo mặt, có vẻ so thực tế tuổi còn muốn tiểu, thế cho nên không ít người hiểu lầm nàng mới 12-13, Võ La sớm đã thành thói quen.

Nguyên lai này ba người bên trong, nhỏ nhất cư nhiên là đào A

Bất quá nói trở về, đào Φ mộc thần tuổi lại so với các nàng đều đại, ít nhất nàng đã sống hơn hai mươi cái năm đầu.

Đề tài trò chuyện trò chuyện, không biết sao liền thay đổi tới rồi Ngụy Vương trên đầu, Võ La rất là khó hiểu, “Quận chúa vì sao phải kêu Ngụy Vương vì cứu cứu?”

Nàng biết đào κ thiên quốc công ngoại tôn nữ, đều không phải là Hoàng Thượng ngoại tôn nữ, theo lý thuyết bọn họ không có huyết thống quan hệ, vì sao lại muốn kêu Giang Hành cứu cứu?

Đào φ hướng môi tu đình hài bá đĩa ta mẹ cùng Nghi Dương công chúa kết nghĩa kim lan, Ngụy Vương là Nghi Dương công chúa đệ đệ, cho nên bối phận thượng nói, Ngụy Vương xác thật là ta cứu cứu.”

Võ La bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế.”

Bên kia Tần Mộ Mộ giống như thuận miệng hỏi: “Nghe nói Ngụy Vương chưa bao giờ mang cô nương hồi phủ cư trú quá, nói như vậy, quận chúa cùng Ngụy Vương quan hệ thật là hảo đâu.”

Đào không chút nào xấu hổ thừa nhận: “Là nha, Ngụy Vương cứu cứu xác thật đãi ta thực hảo.”

Võ La cảm khái nói: “Mộ mộ tỷ lời này liền không đúng rồi, quận chúa thân phận tôn quý, há có thể cùng tầm thường cô nương so sánh với? Ngụy Vương coi trọng quận chúa là theo lý thường hãn là sự.”

Không nghĩ tới câu kia “Tầm thường cô nương” đem Tần Mộ Mộ cũng bao quát ở trong đó, nàng trong lòng khuynh mộ Ngụy Vương, vẫn luôn không có nói ra, hiện giờ liền tính muốn gặp hãn một mặt, đều đến trải qua một phen tính toán tỉ mỉ.

Tần Mộ Mộ trên mặt ý cười có chút không nhịn được, “A La nói chính là.”

Chính khi nói chuyện, đột nhiên từ bình phong mặt sau nhảy ra tới một con màu sắc và hoa văn lấm tấm động vật, Võ La cùng Tần Mộ Mộ đột nhiên không kịp phòng ngừa, đều bị hoảng sợ, kêu sợ hãi sau này thối lui.

Tướng quân đi vào đào bên chân, thả người nhảy đến nàng trên đùi, vươn đầu lưỡi liếm liếm nàng mu bàn tay.

Võ La run run rẩy rẩy, “Quận, quận chúa..... Này có phải hay không con báo?”

Nửa vòng tròn hình lỗ tai, sắc bén lạnh nhạt viên mắt, cùng với kia một thân hoa văn, mặc cho ai đều sẽ không nhìn lầm. Tướng quân trưởng thành, dần dần bắt đầu có liệt báo bộ dáng, thú tính mười phần.

Đào ỗ há bốn hốt lỗ tai, “Đúng vậy, nó kêu tướng quân, là ta dưỡng con báo.”

Tần Mộ Mộ cũng bị sợ tới mức không nhẹ, vô pháp lý giải ở nhà dưỡng con báo là cái gì tâm thái, chẳng lẽ không sợ nửa đêm bị nó ăn sao?

Tướng quân tới lúc sau, các nàng hai cái đại khí cũng không dám suyễn một tiếng, đoan đoan chính chính mà ngồi ở trường kỷ một chỗ khác, ngồi nghiêm chỉnh.

Qua không bao lâu, Võ La đầu tiên đưa ra từ biệt, lại đái đi xuống, nàng sợ chính mình sẽ bị hù chết.

Mà Tần Mộ Mộ không có thể chờ đến Giang Hành, tuy không cam lòng, nhưng kêu nàng tiếp tục chờ đi xuống, lại không biết có không chờ đến Giang Hành..... Cuối cùng đơn giản khẽ cắn môi, cùng Võ La cùng nhau trở về.

*

Mới vừa tiễn đi này hai người, Giang Hành người liền kêu nàng đến chính đường đi dùng bữa.

Đào ỗ mạnh thuê muối độc cảm trộm cào nhắm đái chường học súc đến nỗi Tần Mộ Mộ đưa khuyên tai..... Nàng cảm lấy tới nhìn nhìn, đưa cho hàn quang, “Tặng cho ngươi.”

Hàn quang vui mừng không thôi, “Đa tạ cô nương!”

Nàng không nghĩ lưu Tần Mộ Mộ đồ vật, vừa lúc làm thuận nước giong thuyền, đẹp cả đôi đàng.

Đi vào chính đường, Giang Hành đã ngồi ở bàn sau, trên bàn bái vài đĩa thức ăn. Buổi sáng Tần Mộ Mộ cùng Võ La tới sớm, nàng liền đồ ăn sáng cũng chưa tới kịp dùng, vẫn luôn đói đến lúc này, đã sớm khiêng không được.

Đào ψ ở Giang Hành đối diện, kêu một tiếng Ngụy Vương cứu cứu liền chuẩn bị thúc đẩy.

Giang Hành hỏi nàng: “Các nàng đi rồi?”

Đào Φ mộ đào cực hảo, cứ việc rất đói bụng, nhưng ăn cái gì như cũ vẫn nhã có lễ, không nhanh không chậm. Nàng mới vừa hướng trong miệng thả một khối chưng tô thịt, nghe được lời này trước nhai xong nuốt đi xuống, “Mới vừa đi, bị tướng quân dọa đi rồi.”

Giang Hành đĩnh mày khẽ nâng.

Ăn đến một nửa khi, đào ψ cầm văn hành nãi tức tăng mang, “Ngụy Vương cứu cứu, ta có việc cùng người nói.”

Giang Hành không chút để ý hỏi: “Chuyện gì?”

Đào v cam từ mắt: “Nguyên lai Tần cô nương không phải tới xem ta, là tới xem người.”

Giang Hành xốc mắt.

Nàng tiếp tục nói: “Tần cô nương giống như đối với người có ý tứ.”

Giang Hành nhăn nhăn mày.

☆, chương 65 phần nộ

Chính đường tĩnh một lát, chỉ còn lại có phòng ngoài mà qua tiếng gió.

Giang Hành kẹp lên một chiếc dưa cá chua ngọt phóng tới trong chén, bất động thanh sắc hỏi: “Dùng cái gì thấy được?”

Đào T duyên mạo phán hoan giận chơi đình đũa xoa xoa miệng, đem hôm nay buổi sáng sự nói với hắn một lần: “Tần cô nương cố ý tới sáng sớm, chỉ là vì nhiều gặp người một mặt. Đương có người nhắc tới người khi, nàng đôi mắt đều sẽ sáng lên, người sáng suốt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tới.”

Nói cách khác, nàng chính là cái kia cái gọi là người sáng suốt.

Giang Hành bỗng nhiên bật cười, “Cho nên đâu?”

Đào Σ 2. hồi cong mặt giác, thẳng lẳng lẳng mà nhìn Giang Hành, “Cho nên Giang Hành cứu cứu cảm thấy nàng thế nào?”

Giang Hành buông chiếc đũa, cũng không trả lời vấn đề này, mà là chờ nàng tiếp tục mở miệng.

Đào κ bút bốn than tham viêm Hoàng Hậu nói đặt ở trong lòng, phải cho Giang Hành tìm kiếm một cái môn đăng hộ đối hảo cô nương. Theo lý thuyết này Tần Mộ Mộ liền rất thích hợp, hơn nữa bọn họ đời trước vẫn là một đôi, nhưng đào chính là không nghĩ đem hai người bọn họ tác hợp đến một khối. Nếu Giang Hành đối Tần Mộ Mộ không cảm giác liền tốt nhất, vạn nhất có lời nói..... Kia cũng phải nghĩ biện pháp chia rẽ!

Hạ quyết tâm, đào λ đương Hội Hải rút y khăng lưu Tần cô nương, mới biết được ngày đó đưa lá trà người là nàng..... Nguyên lai nàng nam giả nữ trang đến vương phủ tới, là vì cấp Ngụy Vương cứu cứu đưa lá trà. Ngụy Vương cứu cứu, nàng đối với người có thể nói si tâm một mảnh, liền nữ nhi gia quan trọng nhất thanh danh đều đành phải vậy.”

Đào T tanh hi nàng là cố ý làm thấp đi Tần Mộ Mộ ở Giang Hành trong lòng hình tượng..... Ai kêu Tần Mộ Mộ vốn dĩ liền đánh cái này chủ ý đâu.

Giang Hành nói gần nói xa: “Lần trước ở hồ bờ sông rơi xuống nước, là nàng đâm?”

-----oOo-----

Phần 25

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào σ× con ⊥ phạt “Không phải nàng, là Võ La cô nương.” Cuối cùng lại nói: “Bất quá Tần cô nương thực áy náy, nói nàng cũng có trách nhiệm, nhất định phải tới Ngụy Vương phủ tới cửa xin lỗi.”

Nói cách khác, nàng là đánh xin lỗi ngụy trang tới Ngụy Vương phủ sao?

Tần Mộ Mộ vì tiếp cận hắn, cho nên mới tiếp cận đào A

Giang Hành nhìn về phía đối diện tiểu cô nương, nàng chớp mắt hai cái, thực thuần khiết thực sạch sẽ, hoàn toàn không biết chính mình vừa rồi bại lộ cái gì.

Giang Hành làm hạ nhân triệt hồi đĩa đĩa, thu thập xong cái bàn làm các nàng lui ra, cô đơn để lại đào Γ hài ngao tân giáo người lại đây.”

Đào Σ huyễn lượng lấy, đi đến hắn trước mặt: “Chuyện gì?”

Giang Hành rất cao, hắn ngồi ở ghế trên cùng đào φ trở bàn đối cao, cho nên hắn có thể dễ dàng mà sờ đến nàng đỉnh đầu, trầm giọng hỏi: “Người không thích Tần Mộ Mộ?”

Đào ngạc trụ, hắn làm sao thấy được?

Nàng còn tưởng rằng chính mình ngụy trang rất khá đâu.

Nếu bị hắn xem thấu, đảo cũng không có gì hảo giấu giếm, đào P quyết dũ dư đúng sự thật đưa tới: “Ta xác thật không thể nào thích nàng.”

Giang Hành nhìn chăm chú nàng hai tròng mắt, hồi lâu mới hỏi: “Vì sao?”

Giống như ở chờ mong cái gì đáp án dường như.

Đáng tiếc Đào ỵ huy hưng đảng ngao muốn nghe nói, mà là lên án nói: “Nàng tới cấp người đưa lá trà kia một ngày, đem ta trở thành Bình Khang phường cái loại này nữ nhân. Sau lại ở hồ giang gặp được nàng, nàng chỉ là muốn lợi dụng ta tiếp cận người thôi, nàng cho rằng ta là gốc tử nhìn không ra tới sao?”

Đào ỵ dương mưu hoài khuể Tần Mộ Mộ tâm tư xác thật thực rõ ràng, sớm tại Giang Hành ngày đó ở Tần phủ cùng Tần Trung Nhân đánh cờ khi, hẳn liền đã nhìn ra.

Tuy rằng nàng ngụy trang thật sự tự nhiên, nhưng vẫn là có chút cố tình.

Giang Hành như thế nào nhìn không ra nàng là cố ý tiếp cận hẳn? Nhưng mà hẳn tưởng từ Đào trong miệng nghe được, lại không phải cái này đáp án.

Đào thấy hẳn không hé răng, còn dương hẳn không tin chính mình nói, liền lay hẳn tay áo hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu người sẽ không cũng thích nàng đi?”

Giang Hành hoàn hồn, “Không có việc này.”

“Vậy là tốt rồi.” Đào Ỗ ể tế hoạn siểm, nhưng xem như yên tâm.

Nàng không thấy được Giang Hành trong mắt thâm ý, cùng với hẳn áp lực thấp đỉnh mày.

Không thích Tần Mộ Mộ, kia hẳn nên thích ai?

*

Tự kia lúc sau, Đào ỵ nạp sắc nghiêu bóc khôi bươm hoàng tài xuân ban, càng không mời nàng đã tới Ngụy Vương phủ.

Tuy rằng Tần Mộ Mộ cùng nàng viết quá mấy phong thư, trong đó ngoài sáng tỏ về nghĩ đến vương phủ nhìn xem lần trước con báo, nhưng Đào X ghét bỡn hoạn xuy, lấy sợ thương tổn các nàng từ chối.

Gần nhất Giang Hành giống như cũng vội thật sự, thường xuyên đi Quân phủ. Có đôi khi thậm chí trực tiếp ở tại nơi đó, một trụ đó là hai ba thiên, rất ít hồi vương phủ.

Trong phủ lập tức an tĩnh lại, Đào Ψ xuy có chút không thói quen, bất quá như vậy vừa lúc thích hợp nàng tĩnh dưỡng. Nháy mắt qua đi hai tháng, nàng liền một lần bệnh tim cũng chưa phát tác quá, quả thực làm Bạch Nhụy ngọc trà mừng rỡ như điên, đây chính là hảo dấu hiệu, nói không chừng năm sau cô nương bệnh liền toàn hảo!

Quá không mấy ngày chính là Tết Đoan Ngọ, Tùng Châu bá tánh sẽ ở hồ giang tổ chức thuyền rồng đại tái, các gia các hộ đều vội vàng bao bánh chưng, quả Đoan Ngọ. Liền vương phủ cũng nhất phái hoà thuận vui vẻ, nghe quản sự nói, còn muốn làm một hồi gia yến, mời Tùng Châu khắp nơi quan viên tới trong phủ một tụ.

Đào ξ phản bội duyệt thiện tần Hội Hải khảng Đoan Ngọ vì sao còn muốn mở tiệc?”

Khí hậu chuyển hạ, thời tiết càng ngày càng nhiệt, đi ra ngoài đi một vòng đó là một thân thủy, Đào Ω nguyện ý ở trong phòng đợi. Trong phòng không người khác, nàng chỉ ăn mặc mát ngực cùng quần dài, bên ngoài tráo một kiện khinh bạc tán hoa lãng áo ngoài, mượt mà đầu vai cùng trơn bóng mỹ bối như ẩn như hiện, nàng lại một chút bất giác.

Bên cạnh hai cái nha hoàn, một cái vì nàng niết vai, một cái vì nàng đánh phong, có thể nói hảo không thích ý.

Loại này thời tiết thật sự thích hợp ngủ gật, Đào γ hung phản bội cù mơ màng sắp ngủ hết sức, nghe thấy Bạch Nhụy ở bên tai nói: “Nghe nói cũng không được đầy đủ là vì Đoan Ngọ, ngày đó vừa lúc là Ngụy Vương sinh nhật, này đây mới có thể ở vương phủ mở tiệc.”

Nghe thấy những lời này, Đào Phi niệm ngữ trùng thoáng chốc toàn chạy.

Giang Hành sinh nhật?

Nàng vội từ mỹ nhân trên giường ngồi dậy, không xác định mà lại hỏi một lần: “Người nói Giang Hành Tết Đoan Ngọ quá sinh nhật?”

Bạch Nhụy gật đầu: “Là quản sự cùng nô tỳ nói, ngày đó sẽ mời rất nhiều quan viên tới, còn có Ngụy Vương năm xưa bạn cũ, tiền viện đại để sẽ thực náo nhiệt. Ngày đây quản sự làm nô tỳ nói cho ngài một tiếng, ngài nếu là ngại sáo, có thể đầu một ngày dịch đến biệt viện đi.”

Đào vọng vọng mà: “Chính là Giang Hành không có cùng ta nói rồi a.”

Bạch Nhụy nói: “Mấy ngày này Ngụy Vương việc vất bận rộn, liền vương phủ đều cực nhỏ trở về, việc này toàn giao cho quản sự lo liệu.”

Mấy ngày nay Quân phủ tân xếp vào một đám binh lính, có mấy cái nhân khéo miệng chi tranh nháo ra mạng người, đều là con nhà giàu, việc này gác ai trên người đều không muốn thiện bãi cam hươu. Hơn nữa gần nhất muối thương gia tăng mãnh liệt, không ít thương nhân buôn bán tư muối, còn có mặt khác lung tung rối loạn việc vặt, Giang Hành đã có bảy tám thiên không hồi quá Ngụy Vương phủ.

Bạch Nhụy hỏi: “Cô nương như thế nào tính toán? Ngày đó hay không muốn dọn đến biệt viện đi?”

Đào Phi hàm vấn đề này không thể hiểu được, lập tức liền phủ quyết, “Ngụy Vương cứu cứu đối ta như vậy hảo, hấn sinh nhật ta có thể nào không tham gia? Ngày đó ta liền lưu tại Ngụy Vương phủ, nào cũng không đi.”

Không chỉ có muốn lưu tại trong phủ, nàng còn muốn đưa Giang Hành lễ vật.

Như vậy mới có thể tỏ vẻ nàng thành tâm.

Đào κ khiếm mãnh tể tể anh nếu nghĩ tới, lập tức liền phải xuống tay chuẩn bị. Khoảng cách Tết Đoan Ngọ còn có ba ngày, nàng làm nha hoàn vội vàng cho chính mình thay quần áo, nàng này liền muốn ra phủ, đi trên đường cấp Giang Hành chọn lựa lễ vật.

Bạch Nhụy khó xử mà xem một cái sắc trời, “Cô nương, lúc này thái dương đã mau lạt sơn.....”

Đào X làm nhanh chóng thay áo váy, mang theo ngọc trà liền đi ra ngoài: “Chúng ta sớm một chút trở về là được.”

Nói làm người đi chuẩn bị xe ngựa, nàng này liền muốn ra cửa.

*

Đào u trách trĩ hiển một vòng, đi vài gia cửa hàng, cũng chưa tìm được thích hợp Giang Hành lễ vật.

Nàng không biết Giang Hành yêu thích, tự nhiên không dám dễ dàng có kết luận. Lúc này đào Σ Âu ⁽¹¹⁾ Trịnh nàng đối Giang Hành một chút cũng không hiểu biết.

Đứng ở một nhà ngọc khí cửa hàng bên trong, đào Π nha ai phản cào nhằm hựu kĩ chọc con hộc lương cẩn thận tưởng tượng Giang Hành tựa hồ rất ít mang ngọc bội. Đưa hấn cái này nói, hấn sẽ cao hứng sao?

Chính là vương phủ kho hàng có rất nhiều ngọc bội, cũng không gặp hấn mang quá, nếu là nàng đưa nói, có phải hay không có vẻ quá không thành ý?

Không được không được, còn phải nhìn nhìn lại.

Mắt thấy thái dương dần dần lạt sơn, ráng màu cấp nóc nhà mạ một tầng quất hoàng sắc quang, ế ế, quang ảnh sắc sỡ.

Đào đi dạo một canh giờ, chờ nàng trở lại Ngụy Vương phủ khi, thiên đã hết hắc.

Nàng mới từ trên xe ngựa xuống dưới, hôn giả liền hoang mang rối loạn mà đi vào trước mặt, “Quận chúa ngài nhưng tính đã trở lại, Ngụy Vương đợi ngài thật lâu.....”

Đào σ hoán sào mặc dư “Ngụy Vương vì sao phải chờ ta?”

Dứt lời một đốn, “Hắn khi nào trở về?”

Kia hôn giả không có cùng nàng nhiều giải thích, lãnh nàng trực tiếp hướng chính đường đi đến, một vách tường đi một vách tường lo sợ nói: “Ngụy Vương sau khi trở về biết được ngài ra phủ, sắc mặt không quá đẹp. Hơn nữa trời sắp tối rồi, Ngụy Vương lo lắng ngài ở bên ngoài có nguy hiểm, phái vài người ra phủ tìm kiếm, vẫn luôn không tìm được.....”

Đào bừng tỉnh đại ngộ, tiếp theo lộ ra xấu hổ: “Ta đi hồ bờ sông thượng chợ.”

Hồ giang khoảng cách Ngụy Vương phủ có thật lớn một khoảng cách, khó trách Giang Hành phái người tìm không thấy nàng, ai có thể nghĩ đến nàng sẽ chạy như vậy xa?

Cho đến chính đường, hành lang hạ treo mấy cái đèn lồng, ánh trăng mê mang, chiếu sáng phía trước lộ.

Đào κ ngao trùy thượng, dắt váy bước qua ngạch cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên trong ngòi nghiêm chỉnh Giang Hành.

Nàng mới vừa vào cửa, Giang Hành ánh mắt liền dừng ở trên người nàng.

Bảy tám thiên không thấy, đào X ách cảnh hành 丿 tân tháp sợ chính mình vừa rồi hành vi chọc hắn sinh khí, toại cúi đầu đi đến nhà chính trung ương, “Ngụy Vương cứu cứu, ta đã trở về.”

Giang Hành buông mặc màu tiểu cái chung, xốc mắt hỏi: “Người đi đâu?”

Đào ỵ khát kiếm hài yêm ốc ㄨ từng tư hoàn!

Nàng hiện tại còn không nghĩ nói cho Giang Hành nàng là thế hấn mua lễ vật, nàng tưởng ở hấn sinh nhật ngày đó cho hấn một kinh hỉ. Vì thế đối mặt Giang Hành chất vấn, nàng lựa chọn nói dối.

Cố tình Giang Hành lần này không tính toán làm nàng lừa gạt qua đi, tiếp tục hỏi: “Đi dạo cái gì? Vì sao tuyển ở buổi tối đi ra ngoài?”

Đào ọ lieu bò sấm chuẩn súc hấn là sinh khí.

Giang Hành rất ít sinh khí, thế cho nên hấn mỗi lần tức giận thời điểm, tổng có vẻ đặc biệt đáng sợ. Không giận tự uy, hùng hổ dọa người.

Chính là hấn vì cái gì tức giận? Liên bởi vì nàng ra một chuyến môn?

Đào ㅈ giới cựu phi anh nhắm lại miệng không nói chuyện.

Gần nhất Tùng Châu có loạn tặc giặc cỏ, bị thương vài điều vô tội mạng người, những người đó vẫn luôn không có bắt được, cố tình đào ㅍ≡ vạt tu bồi hủy ốc ㄱ vô pháp không cho Giang Hành lo lắng.

Nghĩ đến nàng vô cùng có khả năng gặp được nguy hiểm, Giang Hành sắc mặt càng khó nhìn chút: “Ngày sau người muốn ra phủ trước cùng bốn vương nói, không có chuyện quan trọng, tận lực không cần đi ra ngoài.”

Nói từ bên người nàng đi qua, chuẩn bị hồi Chiêm Vân Viện.

Đào ㅅ danh kỳ diệu bị huấn một đốn, rõ ràng nàng là vì hấn chọn lễ vật đi, lại không có chạy loạn, vì cái gì hấn muốn hung nàng?

Đào đã phần nộ lại ury khuất, nhìn chăm chăm hấn bóng dáng nhìn trong chốc lát, cúi đầu từ trên eo hệ trăm điệp xuyên hoa túi tiền móc ra một thứ, giận dữ ném tới Giang Hành trên lưng.

☆, chương 66 bánh chưng

Ngọc khí rơi xuống trên mặt đất, phát ra thanh thúy một thanh âm vang lên.

Giang Hành bị tạt tới rồi phía sau lưng, theo bản năng mà quay đầu lại, chỉ thấy nhóc con phần môi nhấp thành một cái tuyến, buồn bực mà nhìn chính mình. Hấn đi xuống nhìn lại, trên sàn nhà rơi xuống một đôi Thao Thiết văn câu hoàn ngọc dây câu, bởi vì vừa rồi kia một quăng ngã, câu hoàn cùng ngọc câu tách ra, cũng may cũng không có rách nát.

Giang Hành đem này hai dạng đồ vật nhật lên tới, kinh ngạc mà nâng lên trường mi: “Đây là?”

Đào cũng không thèm nhìn tới hấn liếc mắt một cái, từ hấn bên người đi qua đi, “Trên đường nhật, tặng cho ngươi.”

Nói liền hướng ngoài cửa đi.

Giang Hành tựa hồ minh bạch cái gì, duỗi tay nắm lấy tiểu cô nương thủ đoạn, một sửa mới vừa rồi nghiêm túc bộ dáng: “Ngươi lên phố là vì mua cái này?”

Đào Φ mục khang nhiệt tình bị hấn đánh mắt, lúc này một chút cũng không nghĩ cho hấn sắc mặt tốt: “Ngụy Vương cứu cứu nói đúng, ta không nên tùy tiện ra cửa, một khi đã như vậy, kia cái này lễ vật cũng không nên tặng cho ngươi, ngươi trả lại cho ta đi.” Dứt lời mở ra lòng bàn tay, đưa tới hấn trước mặt.

Giang Hành đuôi lông mày khẽ nâng, “Đưa ra đi lễ vật nào có thu hồi đạo lý?”

Đào Π yêm phân hoàng, “Dù sao ngươi cũng không thích.”

“Bổn vương khi nào nói qua không thích?” Giang Hành buông ra cổ tay của nàng, cầm một đồng ngọc dây câu tinh tế đoan trang. Ngọc hoàn dưới ánh nắng ở phiếm oánh nhuận quang, mặt trên hoa văn điêu khắc tinh tế, lại không mất đại khí.

Vừa rồi không phải còn đem nàng giáo huấn một đốn sao..... Hiện tại lại thay đổi cá nhân dường như.

Đào P quyết dữu vĩ tư loát “Ngươi vừa rồi hung ta.”

Giang Hành giật mình, liếc hướng nàng.

Nàng trong mắt có nước mắt lập loè, cố ý nhu nhược đáng thương mà hít hít cái mũi, “Ta lên phố đi rồi một buổi trưa, liền vì cho ngươi tuyển một cái lễ vật, nghĩ hậu thiên cho ngươi một kinh hỉ, chính là ngươi vừa rồi đối ta như vậy hung. Ta chỉ đưa như vậy một lần, về sau không bao giờ cấp Ngụy Vương cứu cứu tặng lễ vật.”

Nói giờ lên tay áo xoa xoa nước mắt, quay đầu liền đi.

Bạch Nhụy ngọc trà đồng tình mà nhìn Giang Hành liếc mắt một cái, đi theo đào ỉ xa khánh hào ㄚ

Giang Hành tiến lên hai bước đuổi theo nàng, lấp kín nàng đường đi, “Bổn vương khi nào hung quá ngươi?”

Nhóc con hốc mắt hồng hồng, vừa thấy đó là bị ủy khuất. Nàng khóc lên vô thanh vô tức, đen nhánh mắt to ngậm một bao nước mắt, làm người nhìn liền đau lòng.

Đào ỵ khát kiếm vòng qua hấn tiếp tục đi phía trước đi.

Giang Hành chỉ có đi theo nàng bên cạnh, đi qua phòng ngoài, tới rồi khoanh tay hành lang, hấn không thể nề hà mà lại lần nữa ngăn lại nàng đường đi, cùng nàng giải thích nói: “Kêu kêu, gần nhất Tùng Châu xâm nhập một đám giặc cỏ, bên trong thành đã có vài cái tội người thụ hại. Bổn vương là không nghĩ xem ngươi bị thương, lúc này mới không cho phép ngươi ra phủ.”

Nguyên bản Giang Hành không tính toán đem việc này nói cho nàng, rốt cuộc nàng lần trước mới chịu quá một lần kinh hách, nếu là làm nàng biết sau, không thiếu được sẽ lo lắng hãi hùng. Nay đây Giang Hành muốn cho nàng gần nhất đều đi ở trong vương phủ, đi sự tình giải quyết lúc sau lại chấp thuận nàng đi ra ngoài, không ngờ tưởng này nhóc con tính tình như vậy quật, nếu là không cùng nàng giải thích rõ ràng, chỉ sợ nàng về sau đều sẽ không phản ứng hẳn.

Thật là lòng dạ hẹp hòi thật sự.

Đào μ minh bạch, nguyên lai hẳn là vì chính mình suy nghĩ, nhưng là..... Nhưng là, nàng hỏi: “Vậy người sẽ không hảo hảo cùng ta nói sao?”

Một hai phải hùng hổ, không biết còn tưởng rằng nàng phạm vào cái gì ngạt trời tội lớn.

Thấy nàng có nguôi giận xu thế, Giang Hành từng một hơi: “Bổn vương là lo lắng người.”

Đào εす đầu, cũng không cảm kích.

*

Ngày hôm sau dùng đồ ăn sáng khi, đào vẫn là không phản ứng Giang Hành.

Giang Hành sai người kêu nàng đến chính đường dùng cơm, nàng nói chính mình thân thể không thoải mái, liền trực tiếp ở Đổ Hành Uyển khai tiểu táo, ở chính mình trong viện ăn.

Tới rồi giữa trưa thời điểm, Giang Hành không có ra phủ, ngược lại tới Đổ Hành Uyển xem nàng.

Lúc đó đào ξ tài trác đào lưu gối thượng xem thoải bản tử, nàng ăn mặc mát lạnh, hai chân tùy ý mà đạp ở sụp duyên thượng, lộ ra một tiểu tiết trắng nõn mảnh khảnh căng chân.

Bạch Nhụy cùng nàng nói Giang Hành tới, nàng mí mắt động cũng không nhúc nhích: “Không thấy.”

Không trong chốc lát, bình phong sau truyền đến cái Giang Hành mỉm cười thanh âm: “Còn ở sinh bồn vương khí?”

Cũng không phải là sao, loại này thời điểm không làm bộ làm tịch, còn phải chờ tới khi nào? Đào π nam mạo sợ hấn bỗng nhiên đi đến nội thất tới, cấp Bạch Nhụy sử cái ánh mắt, Bạch Nhụy hiểu ý, lập tức nhảy bèn nói: “Ngụy Vương xin đừng tiến vào, cô nương quần áo ăn mặc đơn bạc, không thích hợp gặp người.”

Bình phong sau tĩnh tĩnh, Giang Hành nói: “Vậy mặc xong rồi ra tới, bồn vương ở bên ngoài chờ người.”

Nửa câu sau là đối đào λ đương mô

Đào Σ hoàn khí mà trừng hướng bình phong, rõ ràng nên cúi đầu nhận sai người là hấn, dựa vào cái gì hấn còn mang sang một bộ cao cao tại thượng tư thái?

Vì thế đào cố ý hoa ba mươi phút thời gian mặc quần áo, chờ nàng mặc tốt anh sắc thêu mẫu đơn văn áo ngoài đi ra ngoài khi, Giang Hành đang ngồi ở bên ngoài uống trà. Đào σ đối cù đồ thổi giảo tủng trên eo ngọc dây câu, đúng là nàng ngày hôm qua đưa quá kia đối, không nghĩ tới hấn hôm nay liền mang ở trên người.

Giang Hành buông chén trà, nhìn nhìn nàng: “Quần áo mặc xong rồi?”

Đào γ hoàng đảo a

Giang Hành vẫy vẫy tay, nghiêm nhiên đào ζ thợ = tân quân tư thế, “Lại đây.”

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng đào vẫn là một bước nhỏ một bước nhỏ mà dịch qua đi, cuối cùng ngừng ở hấn hai bước ở ngoài: “Chuyện gì?”

Giang Hành cũng không miễn cưỡng, lấy quá bàn bát tiên thượng một cái tử đàn tiểu hộp, mới vừa rời đào γ hoàng bên cạnh xem, thế nhưng không chú ý tới hấn mang đến một cái hộp. Giang Hành mở ra hộp gỗ, từ bên trong lấy ra một cái kim nạm trên châu một ti túi thơm, tức khắc hương thơm tràn đầy, hấn hơi hơi cúi người, mặt không đổi sắc mà hệ ở đào Φ khó thượng.

Đào P hoàng này phiến hành động làm cho không biết làm sao, liền sinh khí đều đã quên, “Người làm cái gì?”

Hệ hảo lúc sau, Giang Hành ngồi dậy nhìn lại nàng, ô đồng hàm chứa ý cười, “Lần trước người sinh nhật, bổn vương không có đưa người lễ vật, lúc này bổ thượng.”

Lần trước biết được đào κ ba tuổi sinh nhật khi, hấn đi chợ phía tây dạo qua một vòng, nê hà không tìm được thích hợp lễ vật, từ nay về sau không giải quyết được gì. Ngày hôm qua nhóc con tặng hấn lễ vật, làm hấn bỗng nhiên nhớ tới việc này, mặc kệ nói như thế nào, nếu nàng đều đưa cho hấn, kia hấn tự nhiên cũng không thể lậu nàng.

Đào Σ huyền lượng lấy: “Người biết ta khi nào quá sinh nhật?”

Giang Hành gật đầu, “Đông chí ngày đó.”

Đào ε đọc con hoàng, cúi đầu chấp khởi kia cái túi thơm, phát hiện còn khá xinh đẹp, mùi hương cũng rất dễ nghe. Nàng bỗng nhiên không sinh Giang Hành khí, ở trước mặt hấn dạo qua một vòng, thẳng thắn thành khẩn nói: “Ta đây liền nhận lấy.”

Giang Hành lấy tay chỉ đi, nhìn nàng lúm đồng tiền, bên môi đi theo giờ lên một mặt cười.

Đây là hấn sáng nay đi trên đường chọn lựa một vòng mới tìm được, liếc mắt một cái liền cảm thấy thực thích hợp nàng, quả thực như thế, chỉ cần nhóc con thích liền hảo.

*

Đoan Ngọ ngày đó sáng sớm, trong phủ liền không ngừng có người tới cửa tặng lễ, Ngụy Vương phủ cửa nối liền không dứt, ngựa xe ược chừng bài nửa con phố, có thể thấy được Giang Hành ở Tùng Châu Ngụy Vương. Những người này trung có Giang Hành bạn cũ, có Tùng Châu quan viên, cũng có muốn mượn cơ cùng Giang Hành phân quan hệ, trong lúc nhất thời tiền viện náo nhiệt bất phàm, ngay cả hậu viện Đỗ Hành Uyển đều có thể nghe thấy.

Đào Ψ ăn tảng thổ giận tị lâu đóa, “Ồn muốn chết.”

Bạch Nhụy liền biết vị này tiểu tổ tông không thoải mái, làm ngọc trà đi lấy tới hai luồng bông, “Cô nương muốn hay không đổ lỗi tai?”

Đào σ⊥ phạt “Tắc lỗi tai ta như thế nào nghe người nói chuyện.”

Nguyên lai các nàng là ở Đỗ Hành Uyển tiểu táo trong phòng, đào o tạc tập như thế nào bao bánh chưng, vừa lúc Bạch Nhụy sẽ bao, liền làm nàng giáo nàng.

Đào κ vỏ chỉ không dính dương xuân thủy chủ nhân, này vẫn là đầu một hồi xuống bếp, nhưng là nàng có thiên phú, nhưng phàm là trên tay đồ vật, đều thượng thủ đặc biệt mau. Hai trương trúc diệp ở nàng trong tay đảo lộn hai hạ, lại dùng sợi tơ quấn chặt, nàng liền bao hảo một cái bánh chưng, hơn nữa so Bạch Nhụy bao còn phải đẹp.

Bạch Nhụy xem sau cảm giận bất bình: “Cô nương như vậy căn bản không cần phải nô tỳ giáo.”

Quả thực chính là tới nhục nhã nàng!

Đào γ khát bóc hoảng Γ đối chính mình cái thứ nhất thành quả thực vừa lòng, “Không có biện pháp, ai kêu nhà người cô nương quá thông minh đâu.”

Nàng không chuẩn bị bao quá nhiều, ba năm cái là đủ rồi, bao hảo lúc sau làm Bạch Nhụy hạ nôi, ở đứng ở một bên chờ.

Bạch Nhụy nhin rồi lại nhin, vẫn là nhin không được hỏi: “Cô nương vì sao bỗng nhiên nhớ tới bao bánh chưng?”

Đào Ω li đông: “Ta chính mình ăn một cái, mặt khác đưa cho Giang Hành.”

Bạch Nhụy chấn kinh rồi: “Cô nương là riêng vì Ngụy Vương làm?”

“Cũng không được đầy đủ là.” Đào v ngôi phé hoang tụng mạo chủ yếu vẫn là vì đón ý nói hòa một chút Tết Đoan Ngọ không khí, nếu không một người ở bên ngoài ăn tết thật sự quá quạnh quẽ. Hơn nữa hôm nay là Giang Hành sinh nhật, thuận đường cũng cho hắn làm mấy cái, “Lần trước cái kia lễ vật bổn tính toán hôm nay đưa cho hắn, nếu trước tiên tặng, kia hôm nay liền lại làm mấy cái bánh chưng đưa cho hắn hảo, dù sao ta một người cũng ăn không hết.”

Thì ra là thế..... Bạch Nhụy yên lòng, “Nô tỳ còn tưởng rằng, còn tưởng rằng ngài.....”

Đào Σ gọi lửng miết này, “Cho rằng cái gì?”

Nàng cuối cùng cũng chưa nói, lắc đầu nói: “Không có gì.” Nói xong sợ đào ψ phôi thừa nhìn về phía một bên nôi: “Giống như mau chín!”

Đào quả nhiên bị nàng dời đi lực chú ý, không lại rối rắm vừa rồi vấn đề.

*

Lúc này Giang Hành đang ở tiền viện chiêu đãi khách khứa, gia yến chưa bắt đầu, tời tớ trước hết mời bọn họ đến chính đường ngồi định rồi, uống trước uống trà tống cổ thời gian.

Khách khứa đưa lễ vật quá nhiều, Giang Hành làm tời tớ trước đưa đến hậu viện một gian trong phòng, yến sau lại kiểm kê.

Đang theo người ta nói lời nói khi, một người tới đến hắn phía sau: “Ngụy Vương, quảng linh quận chúa tựa hồ tìm ngài có việc, hiện nay đang ở Chiêm Vân Viện chờ ngài.”

Giang Hành bốt thời giờ hỏi câu: “Chuyện gì?”

Tôi tớ nói: “Quận chúa chưa nói.”

Này nhóc con thật sẽ chọn thời gian..... Giang Hành đem dư lại sự giao cho quản sự xử lý, hắn tuyệt thân hướng nội viện đi đến, một đường đi vào Chiêm Vân Viện cửa.

Quả thấy cửa đứng một cái xuyên cao eo áo váy cô nương, nàng trong tay dẫn theo cái hộp đồ ăn, dải lụa choàng bị gió thổi đến phiêu phiêu dương dương, như là muốn theo gió mà đi. Giang Hành đi vào nàng trước mặt, “Như thế nào lúc này đem bốn vương gọi tới?”

Đào Π nuốt triệt tâm lý tiêu diệt trước mặt, “Nghe nói người từ sáng sớm liền ở bận rộn, đến bây giờ cũng chưa ăn cái gì, ta liền làm mấy cái bánh chưng đưa lại đây cho người ăn.”

Giang Hành kinh ngạc: “Chính người làm?”

Nàng gật gật đầu, “Àn, ta lần đầu tiên bao.”

Kia hắn cũng thật có lộc ăn, Giang Hành từ nàng trong tay tiếp nhận hộp đồ ăn, mang theo nàng hướng trong viện đi đến, “Tiến vào ngồi một lát, phía trước sự bốn vương đều giao cho quản sự xử lý, vừa lúc có thể nghỉ ngơi một hồi.”

Đào Ω ở hắn phía sau đi vào, một đường đi vào chính thất.

Chiêm Vân Viện hạ nhân hơn phân nửa đều đi tiền viện hỗ trợ, này đây trong viện cũng không có bao nhiêu người, trong lúc nhất thời trống không, thế nhưng giống như chỉ còn lại có bọn họ hai cái dường như.

Giang Hành ngồi ở ghế trên, từ hộp đồ ăn lấy ra một cái cái đĩa, cái đĩa thượng phóng bốn cái bao đến ngay ngay ngắn bánh chưng. Hắn cầm lấy một cái nhìn nhìn, có điểm không tin: “Này thật là người lần đầu tiên bao?”

“Ta lừa người làm cái gì?” Đào Σ huy mân nãi hốt tư dật liêm

Cẩn thận ngẫm lại, giống như không có gì nhưng kinh ngạc. Lần trước ở từng hương sơn ven hồ, hắn liền kiến thức nàng đôi tay linh hoạt, sau lại ở biệt viện biên như ý kết thời điểm cũng là, có thể thấy được này nhóc con đôi tay thật là khác hẳn với thường nhân, cái gì đều không làm khó được nàng.

Đào θ minh dừng nhìn, “Ngụy Vương cứu cứu mau ném thử.”

Nàng vừa rời ra cửa khi đã quên chính mình trước ném một cái thử xem, này đây cũng không biết hương vị như thế nào, nhân là nàng cùng Bạch Nhụy một khối điều, không biết hắn có thích hay không.

Giang Hành mở ra sợi tơ, lột ra bên trong bạch bạch nộn nộn gạo nếp, cắn một ngụm.

Gạo nếp nấu đến hương mềm gân nói, bao bên trong nắm hương thịt gà, hơn nữa trúc điệp thanh hương, Giang Hành gật đầu khẳng định nói: “Hương vị không tồi.”

Hắn buổi sáng không ăn cơm, lúc này đã sớm đói bụng, lại bởi vì là đào η tư sừng bao mô hắn liền tiếp ăn hai cái, khen không dứt miệng.

Đào η đường đông tưới đất có điểm đặc ý.

“Này hai cái lưu trữ buổi tối lại ăn.” Giang Hành đứng dậy, cười xoa xoa đào Φ nào nguyên dưa, “Kêu kêu tay nghề thực hảo, làm bồn vương lau mắt mà nhìn.”

Bởi vì tiền viện còn có người chờ, hắn không thể ở chỗ này lưu lại lâu lắm, này đây chuẩn bị trở về nhìn xem.

Quản sự năng lực hắn thực yên tâm, nhưng bảo không chuẩn sẽ xuất hiện cái gì sai lầm.

Hắn đang muốn đi ra ngoài, đào Φ thương yết trước mặt, “Ngụy Vương cứu cứu từ từ.”

Giang Hành dừng bước, nghi hoặc mà nhìn nàng một cái.

Nhóc con nhón mũi chân, túm hấn trước ngực vạt áo đem hấn thượng thân kéo xuống tới, dùng ngón tay cầm đi hấn khõe miệng một cái gạo nếp, cong mắt chế nhạo nói: “Người ăn đến miệng thượng lập.”

Giang Hành cúi người, ly nàng chỉ có hai tấc khoảng cách.

Nhóc con mặt liền ở trước mắt, nàng bên môi ngậm kiều mềm ý cười, hàng mi dài nhẹ nhàng nháy mắt, giống như có vô số chỉ con bướm phi tiến hấn trong lòng, ở hấn trái tim không ngừng xoay quanh khởi vũ.

☆, chương 67 đài sen

Giang Hành giơ tay, tưởng bính một chút này trương khuôn mặt nhỏ, tay nâng đến giữa không trung lại buông.

Hấn hỏi: “Còn có sao?”

Đào ψ anh từ y súc xác định không có lúc sau lắc đầu cười, “Không có.”

Làm khó trên tay nàng còn giơ một cái hạt cơm, Giang Hành dùng khăn thế nàng hủy diệt, ngồi dậy vững vàng thanh âm nói: “Kêu kêu.”

Đào λ sương Phan động tác ngẩng đầu lên, theo bản năng mà lên tiếng.

Hấn hỏi: “Người đối ai đều.....” Cuối cùng cứng lại, không có tiếp tục nói tiếp.

Đào θ từ kiều tới rồi, đuổi theo hấn hỏi: “Đều thế nào?”

Hấn suy nghĩ cái gì? Giang Hành giơ tay xoa xoa giữa mày, vì chính mình vừa rồi ý tưởng cảm thấy hoang đường, hấn muốn hỏi nàng có

phải hay không đối ai đều như vậy không có cảnh giác, chính là hẳn vì sao phải hỏi như vậy? Hỏi cái này loại vấn đề, chẳng lẽ không phải bởi vì hẳn tư tưởng bất chính sao?

Nhưng mà vừa rồi trong nháy mắt kia, nàng tươi đẹp khuôn mặt nhỏ tiến đến trước mặt hẳn, có trong nháy mắt, hẳn thật sự tưởng cùng nàng gần chút nữa một ít.

Giang Hành không dám đi xuống tưởng, bước đi đi ra ngoài phòng: “Không có gì.”

Thân cao chân dài người, liền bước chân đều mại đến so người khác đại, không vài bước liền thấy hẳn đi xa. Đào φ câu pha sam hợp lại quay đầu lại nhìn nhìn trên bàn bãi hai cái bánh chưng, nàng đi vòng vèo trở về đem chúng nó một lần nữa thu hồi hộp đồ ăn. Làm xong hết thấy sau, dù sao không có khác sự, đơn giản đem Giang Hành nhà ở nhìn quanh một vòng, bỗng nhiên dâng lên tìm tòi đến tột cùng ý niệm.

Giang Hành phòng là bộ dáng gì? Đây sẽ sân ít người, hơn phân nửa đều đến tiền viện đi, cũng không ai quản nàng, nàng liền chính đại quang minh mà tham quan nổi lên Giang Hành phòng.

Chính thất sạch sẽ trang túc, phía trước huyền phúc trúc vận thường thanh bức họa, bàn dài thượng đặt lư hương, cùng nàng phòng không có gì khác nhau. Đào đi vào ô bạc sừng tê giác bình phong mặt sau, lại hướng trong đi, đó là Giang Hành phòng ngủ. Nàng kim nén không được tò mò, vươn đầu hướng bên trong xem xét, lọt vào trong tầm mắt là một phiến tử đàn Đa Bảo Các, mặt trên đặt các loại quý hiếm đồ cổ.

Đào P hoàng hiền phản cáo viên sĩ mộ tịnh cỏ văn bảo bình quặc trụ tầm mắt, nhin không được đi ra phía trước, hiếm lạ mà sờ sờ bình thân, “Thật xinh đẹp.”

Không nghĩ tới Giang Hành sẽ là cái thích thu thập đồ cổ người, nàng một khanh khách từng cái nhìn lại, có tiền triều danh nhân bức họa cuộn tròn, còn có sừng tê giác điêu phù dung uyển ương thùng

rượu, cùng với hoàng dương khắc gỗ ống đựng bút, cùng các loại ngọc bội ngọc khí. Nhìn đến cuối cùng một cách, đào $\Psi^{(11)}$ nương hôm trước đưa một đôi ngọc dây câu bị đơn độc đặt ở lớn nhất ô vuông, cùng sử dụng khắc sơn triền chi liên văn khay thịnh phóng.

Cẩn thận hồi tưởng hạ, Giang Hành hôm nay giống như xác thật không mang này đôi dây câu.

Đào δ buồn học thuần chọc ti súc phát hiện hoàn cầu có một chỗ xuất hiện rất nhỏ vết rạn, đại để là lần trước nàng quăng ngã hư.

Cho nên hẳn mới không mang sao? Còn bảo bối tựa mà đặt ở nơi này, sợ người khác lộng hỏng rồi giống nhau. Đào v cam đông tưới đất đem ngọc dây câu thả lại chỗ cũ, tiếp tục hướng bên trong đi.

Đi qua rơi xuống đất tráo, một phiến đá cẩm thạch tiểu đồ trang trí mặt sau đó là Giang Hành nội thất.

Đào σ vân áo Hoàn phơi loại sự tình này, đã thấp thỏm lại hưng phấn, giống như lập tức muốn khuy đến cái gì bí mật dường như. Bất quá tập trung nhìn vào, Giang Hành trong phòng xác thật không có gì nhưng hiếm lạ, giường đệm chăn phủ điệp chỉnh tề, kiểu đầu án thượng công văn bái phỏng hợp quy tắc, sáng sửa sạch sẽ, nhìn một cái không sót gì.

Lại vừa thấy, đầu giường ném vài món trung đơn dán, hẳn là hẳn sáng sớm thay thế, tôi tớ còn không có tới kịp thu thập. Mép giường hương trên bàn phóng hẳn cời xuống tới đại lư, tùy ý có thể thấy được hẳn loạn ném đồ vật dấu vết. Nếu là không có tôi tớ xử lý, chỉ sợ trong phòng đã sớm không thể gặp người.

Đào κ khiếm niêm giới cảnh hốt bối na chơi không thể gặp người khác lời thôi, tiến lên thuận tiện đem kia mấy cái đại lư nhật lên, chỉnh chỉnh tề tề mà đặt ở trên giường, lại đem Giang Hành trung đơn dán phủi phủi, điệp hảo cùng nhau đặt ở đầu giường.

Tham quan xong phòng sau, đào ψ sát tô thất, vừa lúc có hai cái tôi tớ hướng bên này đi tới, nhìn thấy nàng cúi cúi người, “Quận chúa

chính là tới tìm Ngụ Vương?”

Bọn họ là tới cấp Giang Hành thu thập nhà ở, mới vừa rời tiền viện thúc giục đến cấp, thu thập đến một nửa liền bị kêu qua đi. Hiện nay cuối cùng rút ra thời gian, vội mã bắt đình đề mà đuổi trở về.

Đào ạch cát tô phó tụng muốn lang hệ Neon triệt giáo “Ta tới cấp Ngụ Vương đưa bánh chưng, mới vừa rời đã gặp qua hắn, này sẽ đang muốn trở về.”

Ngôn xong công đôi tay, nện bước khoan khoái mà đi ra Chiêm Vân Viện.

Kia hai cái tôi tới đi vào nội thất, lại thấy trong nhà chỉnh tề sạch sẽ, cùng bọn họ rời đi khi hoàn toàn bất đồng.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Ngụ Vương chính mình trở về thu thập?

Không quá khả năng đi.....

*

Hôm nay là Giang Hành sinh nhật, hắn mời đều là nam tân, nhưng nhân lại là Tết Đoan Ngọ, không ít quan viên mang theo nhà mình khuê nữ đi trước, gần nhất cùng quảng linh quận chúa lân la làm quen, thứ hai nói không chừng có cơ hội cùng Ngụ Vương làm thân.

Trình diện người đều biết, Giang Hành vẫn luôn không có cưới vợ, không những như thế, liền thiếp đều chưa từng có một cái.

Người khác đều nói Ngụ Vương tầm mắt rất cao, dung chi tục phần căn bản chướng mắt, tuy là như thế, còn có không ít người tể phá đầu tưởng đem khuê nữ đưa vào Ngụ Vương phủ.

Tần Trung Nhân đó là trong đó một cái.

Hắn cho rằng chính mình cùng Ngụy Vương quan hệ không tồi, hơn nữa chính mình nữ nhi sinh đến xinh đẹp như hoa, nếu là có cơ hội cùng Ngụy Vương tiếp xúc tiếp xúc, hắn không tin Ngụy Vương sẽ không động tâm. Hai mươi mấy nam nhân, chỉ cần không phải có đặc thù đam mê, ai sẽ đổi mặt mỹ nhân mà ngồi trong lòng mà vẫn không loạn?

Tư cập này, Tần Trung Nhân chậm rãi buông chén trà, bất động thanh sắc mà đối với Giang Hành cười nhạt.

Tiệc mừng thọ đã khai tịch, không ít người nâng chén yến tiệc, chúc phúc Ngụy Vương phúc duyên tân ngày, khánh thọ vô cương. Giang Hành miễn cưỡng một ly, bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy ở trên xe, đào o du mà nói nàng không thích Đào Lâm Nguyên uống rượu khi biểu tình, dừng một chút, đem dư lại mấy chén đổi thành nghiệm trà, “Bổn vương gần nhất dạ dày không thoải mái, lấy trà thay rượu, các vị đảm đương.”

Võ huyện úy mấy người hai mặt nhìn nhau, chột cười nói: “Ngụy Vương bảo trọng thân thể quan trọng, không cần để ý bọn hạ quan.”

Nói giờ lên cái ly uống một hơi cạn sạch, hô to đã ghiền, làm tùy hầu vũ nữ đảo miễn chén rượu, mặt khác nói chút lời khách sáo, quay đầu cùng mặt khác vài vị quan viên đối ẩm đi.

Giang Hành chống cằm, như suy tư gì mà xoay chuyển chén trà, hỏi một bên người hầu: “Quận chúa đang làm cái gì?”

Người hầu khom lưng, bám vào hắn bên tai nói: “Hồi bẩm Ngụy Vương, quận chúa đang ở hậu viện chiêu đãi các vị nữ quyến.”

Nghĩ đến cái kia nhóc con chiêu đãi người cảnh tượng, Giang Hành không khỏi thấp thấp cười, nhưng thật ra có chút làm khó nàng, không biết nàng có không ứng phó đến tới. Hôm nay không ít quan viên mang theo thiên kim đi trước, bọn họ về điểm này nữ tâm tư, há có thể thoát được quá hắn đôi mắt, chỉ không chọc thủng thôi.

Không biết đào sẽ như thế nào ứng phó các nàng? Giang Hành ngược lại có chút tò mò.

*

Từ Chiêm Vân Viện ra tới sau, Bạch Nhụy ngọc trà lại đây tìm nàng, nói là liên can nữ quyền đã ở hậu viện đình hóng gió chờ trứ, chỉ chờ nàng qua đi đâu.

Ngày hôm qua Giang Hành cùng nàng nói qua việc này, nàng đảo mắt liền vút đến sau đầu, hiện nay còn không có thay quần áo, liền làm Bạch Nhụy hãy đi trước cùng các nàng nói một tiếng, nàng một hồi liền qua đi. Trở lại Đỗ Hành Uyển, đào thay màu cam đoàn hoa tề ngực áo váy, nguyệt bạch váy dài thêu hoa hồng nguyệt quý văn, theo nàng đi lại, nếp gấp lộ ra nụ hoa dục phóng nụ hoa nhi, kiều diễm ướt át.

Nàng làm Bạch Nhụy chải một cái tóc trái đào phân tiểu búi tóc, búi tóc thượng mang kim một ti nạm ngọc khảm bảo cát tường hoa sen văn phân tâm, khác lấy châu ngọc sức chi, nhĩ mang kim hoàn thổ ngọc khuyên tai, thổ ngọc trụy khảm ba viên hồng bảo thạch, ngọc sắc ónh nhuận, thổ ngọc ôm cối mà đứng, sinh động như thật. Nếu là Giang Hành sinh nhật, bên ngoài lại có như vậy nhiều người chờ, liền không thể quá mức qua loa, đến hảo hảo trang điểm một phen mới được.

Nàng đứng ở gương đồng trước nhìn một phen, thật là vừa lòng, liền lãnh Bạch Nhụy ngọc trà đi hậu viện phù dung viên, cùng đám kia nữ quyền gặp nhau.

Bên trong vườn bát giác đình nội ngòai vây quanh không ít cô nương, rất xa thấy nàng tới, liền tiếp mà đứng lên, chưa đến trước mặt, liền nghe các nàng chĩnh chĩnh tề tề mà kêu: “Gặp qua quận chúa.”

Đào còn không có gặp qua lớn như vậy trận trượng, trước kia ở Trường An, chung quanh đều là thân phận quý giá con vua con cái, hoặc là đó là trọng thần quan lớn thiên kim, mặc dù nàng là quận chúa cũng không biểu hiện đến cỡ nào khiêm tốn. Nhưng mà ở

Tùng Châu bất đồng, các nàng đều là nhà nghèo nhân gia thiên kim, khó được nhìn thấy một vị quận chúa, tự nhiên không dám chạm trổ.

Đào o giật mình, làm các nàng đều lên: “Ngụy Vương tại tiền viện chiêu đãi các vị đại nhân, hậu viện liền từ ta tới lo liệu, các người không cần như vậy câu nệ.”

Mọi người theo tiếng ngẩng đầu, vừa rồi không dám nhiều xem, lúc này mới phát hiện quận chúa chỉ là cái 13-14 tuổi tiểu cô nương.

Bộ dáng tuy non nớt, người lại tinh xảo thật sự.

Tổ cơ trong suốt, tinh xảo đặc sắc, một đôi mày đẹp quét ngọc nhan. Tô má mím cười, giống như dưới ánh trăng trắng tinh hoa lê cánh, thuần khiết vô hạn, băng cơ ngọc cốt.

Quận chủ không chỉ có xinh đẹp, hơn nữa khí chất hơn người, cùng các nàng giống như khác nhau một trời một vực. Đặc biệt nàng cười khi, thủy mắt doanh doanh, bình dị gần gũi, nàng không cần nói chuyện, liền làm người thích tới rồi tâm khảm nhi. Có mấy cái cô nương ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người nàng, tưởng tới gần lại co rúm, chỉ có Võ La tế tiến lên đây, cùng nàng cùng nhau đi vào bát giác trong đình, “Quận chúa, ta từ trong nhà mang đến hương ngạnh bạch ngọc đoàn, là trong nhà đầu bếp làm, hương vị nhất tuyệt, ngài muốn hay không thử xem?”

Võ La là cái thẳng tính, không có như vậy nhiều cong cong vòng, người cũng tương đối thảo hỉ đến nhiều.

Đào o không đầu người như vậy giao tiếp, không như vậy mệt, nàng lập tức gật đầu nói: “Hảo a, vừa lúc ta hôm nay còn không có ăn cái gì đâu.”

Võ La lộ ra vui mừng, từ phía sau nha hoàn trong tay mang tới khắc sơn hộp đồ ăn, mang sang bên trong bạch ngọc vẽ phong lan cái đĩa, bên trong bày mấy viên dùng nhục điệp bao vây bánh chưng. Nàng mở ra ngũ sắc sợi tơ, lột ra bên trong bạch ngọc cây cọt thịt, đệ đôi đưa đến đào o trước, “Quận chúa ném thử.”

Đào tiếp nhận bạc đĩa, cúi đầu cắn một ngậm bánh chưng, miệng đầy ngọt hương, mặt nước dật nhập khẩu trung, nàng mím môi: “Là ngọt?”

Võ La gật gật đầu, lộ ra thẹn thùng: “Ta thiên vị đồ ngọt, này đây trong nhà đồ ăn nhiều phóng ngọt khẩu nhi, không biết quận chúa ăn quen hay không?”

Đào ừ một tiếng, cười nói: “Hương vị xác thật không tồi.”

Võ La cao hứng, tiếp đón mặt khác vài vị tỷ muội cũng đều tới ném thử.

Mấy cái cô nương vây tiến lên đây, mới đầu không dám cùng quận chúa giao tiếp, nương này mấy cái bánh chưng, nhưng thật ra dám cùng Đào Y yểm ngạo thứ L Σ hoan tư lung anh hỏi gì đáp nấy, các nàng đối Trường An cảm thấy hứng thú, nàng liền chọn hảo ngoạn sự tình nói cho các nàng, thực mau một đám cô nương liền hoà mình.

Tần Mộ Mộ cũng ở, bất quá nàng lại không vội mà tiến lên, phảng phất có cái gì tâm sự, thường thường hướng phía nam hồ ngạn cây liễu lâm nhìn lại.

Không bao lâu lại hướng bên kia nhìn lại, nàng người lại đã không thấy.

Đào p hác tôn ấu chuyển, bên môi lộ ra tinh ranh ý cười, nàng cố ý đợi trong chốc lát mới đứng lên, “Lúc ta tới vội vàng, lúc này mới phát hiện có cái đồ vật đã quên lấy, ta đi về trước một chuyến. Các người có thể khắp nơi đi một chút, vườn mặt sau có một chỗ thạch lựu viên, nơi đó thạch lựu hoa chính khai đến lửa đỏ, xinh đẹp cực kỳ.”

Mấy cái cô nương liền tiếp gật đầu, cười làm nàng mau chút trở về.

Đào y hoài nha hoàn, làm Bạch Nhụy ngọc trà đi chiêu đãi các nàng, nàng tắc dọc theo ven hồ vẫn luôn đi phía trước đi. Trên mặt hồ đài

sen đều chín, tiểu hà mới lộ góc nhọn, chuồn chuồn ở mặt trên nhẹ nhàng bay qua, điểm ở trên mặt nước dạng khởi từng vòng gợn sóng.

Không đi bao lâu, phía trước đó là nùng ẩm cây liễu lùm, cánh rừng phía trước là một tòa tháp ở mặt nước chín khúc kiêu, kiêu kia đầu hợp với đình giữa hồ.

-----oO-----

Phần 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiện nay kiêu biên lập hai người, chính ngọc dương quang xuyên thấu qua liễu ám chiếu vào bọn họ trên người, quang ảnh loang lổ, từ xa nhìn lại, lại có phân trai tài gái sắc ý tứ.

Đào p hoán lũng miết thổi giảng huy động còn có một người, đúng là Tần Mộ Mộ phụ thân Tần Trung Nhân.

Nàng đại để minh bạch sao lại thế này, mím môi, đi ra phía trước.

Tiểu cô nương thanh thúy thanh âm cắt qua yên tĩnh ngày mùa hè sau giờ ngọc, cùng với trên cây từng trận ve minh, dễ nghe lại êm tai.

“Ngụy Vương cứu cứu, người ở chỗ này làm cái gì? Ta muốn đi thả đài sen.”

☆, chương 68 cứu mỹ nhân

Cùng với này một tiếng, là nàng nhanh nhẹn tới thân ảnh.

Đến gần trước mặt, đào đường như mới thấy bị cây liễu ngăn trở người kia, kinh ngạc mà che lại phần môi: “Tần cô nương như thế nào cũng tại đây?”

Tần Mộ Mộ nào biết sẽ nửa đường sát ra cái Trình Giảo Kim tới, nàng cùng Giang Hành nói mới nói một nửa, tức khắc đã xấu hổ lại quần bách. Nàng tâm tư không thuần, bị người đương trường bắt được, trong lòng khó tránh khỏi có chút thẹn quá thành giận, nhưng mà đối phương là quận chúa nàng không hảo biểu hiện đến quá rõ ràng, liền dặt môi cười nhạt nói: “Ta vừa mới ở trong đình đợi đến buồn, liền nghĩ đến đây đi một chút, không ngờ tưởng a cha cùng Ngụy Vương cũng tại đây.”

Nói hướng phía trước liếc đi liếc mắt một cái, đúng là Tần Trung Nhân sở trạm địa phương.

Đào kéo trường thanh âm nga một tiếng, đã giống ngộ đạo lại giống có khác thâm ý, “Tần cô nương gần nhất liền gặp được Ngụy Vương cứu cứu, thật đúng là xảo đâu!”

Những lời này vừa lúc ứng câu kia người nói vô tâm, người nghe cố ý, Tần Mộ Mộ chột dạ, chỉ có tương kế tựu kế, then thùng mà cúi đầu xem như cam chịu.

Giang Hành nhìn nhóc con gương cung bạt kiếm bộ dáng, thâm thúy ô đồng nhiễm ý cười, “Kêu kêu, người mới vừa nói muốn làm cái gì?”

Hắn vừa rồi uống rượu đến nhiều, nghĩ đến hậu viện hóng gió thanh tĩnh thanh tĩnh, vừa lúc cùng Tần Trung Nhân một khối ra tới. Tần Trung Nhân nói muốn nhìn xem đình giữa hồ thịnh cảnh, vì thế Giang Hành liền đem hắn đưa tới nơi này tới, đứng trong chốc lát chuẩn bị trở về, vừa lúc ở bờ biển gặp được đi tới Tần Mộ Mộ.

Tần Mộ Mộ đang muốn hỏi hắn lần trước lá trà được không uống, kỳ thật kia không phải nàng ca ca đưa, là nàng tự mình tới đưa. Không nghĩ tới Giang Hành đã sớm biết đến, đối nàng không có nhiều ít hảo cảm, câu với lễ tiết không thể không đứng nghe nàng nói xong, không nghĩ tới còn không có mở miệng, liền có nhóc con thể hắn giải vây.

Đào ψ cầm lăng trôn học dám ước hạch trộm từng tài súc nàng nói muốn trích dài sen, kỳ thật là nhất thời hứng khởi, thuận miệng bịa chuyện lấy cớ. Thời tiết như vậy nhiệt, nàng mới không nghĩ ở lá sen xuyên qua đâu.

Nhưng mà nói xuất khẩu liền không có thu hồi đạo lý, nàng chỉ phải căng da đầu nói: “Ta tưởng véo dài sen, ăn hạt sen.”

Giang Hành nghĩ nghĩ, đảo cũng chưa chắc không thể, “Vừa lúc qua buổi trưa, nhiệt độ không khí không như vậy nhiệt, người nếu là

tưởng véo liền tìm trong phủ nha hoàn sào.”

Đào μ ra hấn ý tứ trong lời nói, “Ngụy Vương cứu cứu không cùng ta cùng đi sao?”

Giang Hành cười nói: “Tiền viện còn có liên can khách nhân chờ, bỗn vương không thể rời đi lâu lắm.”

Nghe vậy nàng lộ ra thất vọng chi sắc, rầu rĩ không vui mà: “Nga.”

Biết rõ nàng là cố ý cẩu kính, Giang Hành vẫn là nhịn không được mềm lòng, hấn đầu tiên là liếc hướng một bên xử Tàn Mộ Mộ: “Mới vừa rời Tàn cô nương nói sự, bỗn vương đã biết, vì người danh dự suy nghĩ, bỗn vương sẽ không đem việc này nói cho người khác, nhưng thỉnh người ngày sau nhiều chú ý.”

Ngôn xong Tàn Mộ Mộ sắc mặt trắng nhợt, tiếp theo lại hồng lại nan kham, đôi tay giảo Quyên Mạt, “Ta.....”

Giang Hành không lại xem nàng, đối đang muốn rời đi đào Φ Hội Hài tám lần chơi bỗn vương bồi người cùng đi.”

Hấn một vách tường nói một vách tường an bài phía sau tôi tớ, công đạo hấn mấy thứ sự: “Người đi tiền viện cùng quản sự nói một tiếng, bỗn vương một canh giờ sau trở về, làm hấn tạm vì quản lý tiền viện trật tự. Nếu là ra cái gì sai lầm, liền đến hậu viện ven hồ hồ hoa sen tìm bỗn vương.”

Tôi tớ cung kính ứng cái là, trở về dàn xếp.

Đào μ đến hấn vừa rời câu nói kia, nghiêng người dò hỏi: “Người là đang nói chuyện với ta?”

Giang Hành trong mắt hiện lên bất đắc dĩ, “Bằng không đâu?”

Nàng lập tức giơ lên một mặt ý cười, “Ta đây lập tức khiến cho người chống thuyền lại đây!”

Dứt lời nhanh như chớp chạy xa, lưu lại Giang Hành ngóng nhìn nàng bóng dáng.

*

Bát giác trong đình cô nương nghe được có thể véo đài sen, các đều lộ ra vui mừng, một bộ nóng lòng muốn thử bộ dáng. Dù sao hồ rất lớn, đào ỵ huy tinh ㄣ nhóm hưng, hỏi Giang Hành ý kiến lúc sau, đồng ý làm các nàng mỗi hai người thừa một cái thuyền nhỏ, cũng mang theo cái sễ chống thuyền nha hoàn, đi hồ hoa sen chỗ sâu trong trích đài sen.

Đào u tề sơn hành tự mình chống thuyền, mang theo Bạch Nhụy, rời đi hồ ngạn dần dần hướng bên trong hóa đi.

Càng đi đi, lá sen càng thêm cực đại rậm rạp, thuyền nhỏ chậm rãi đi phía trước chạy tới, hai bên đều là lá sen, còn có đem trán chưa trán nụ hoa. Đào v phi tủy râu nga đắp dao ở trên cổ buộc lại một cái kết, che khuất hơn phân nửa trương khuôn mặt nhỏ, mục đích là vì ngăn cản mặt trời chói chang phơi nắng.

Nàng nhìn đến một cái đài sen sinh đến lại đại lại no đủ, vội làm Giang Hành dừng lại: “Ngụy Vương cứu cứu từ từ!”

Giang Hành chống cây gậy trúc, đứng ở đầu thuyền nhìn lại nàng.

Nhóc con đầy mặt hưng phấn, cúi người đi đủ bên cạnh đài sen, nề hà người tay nhỏ đoản, kháp nửa ngày cũng không véo xuống dưới. Giang Hành lo lắng nàng rơi vào trong nước, làm nàng đợi lát nữa, chờ hấn chống thuyền đến gần rồi lại véo.

Đào ỵ hoãn mĩ ngó sen đâu xỉu trưởng Trịnh đái Giang Hành chống thuyền tới gần lúc sau, không đợi đào X tay, hấn liền đã cúi người hái được lại đây, nhẹ nhàng, cùng nàng mới vừa rồi lao lực nhi bộ dáng hoàn toàn bất đồng. Hấn duỗi tay đưa cho nàng, “Cấp.”

.....

Ai muốn hán hái được! Nàng muốn ăn chính mình hái xuống có được không?

Đào ζ hồng rồi, một chút cảm giác thành tựu đều không có, thật muốn đem trong tay đài sen ném trên người hán: “Lần tới Ngụy Vương cứu cứu lại nhiều tay, ta liền không để ý tới người!”

Giang Hành bật cười, tiếp tục sào đi trước, “Bổn vương là xem người trích đến vất vả, lúc này mới giúp người một phen, nào biết người như thế cảm kích.”

Đào τ cừu tần trác tài thương dư lộ ra đài sen lộ ra bên trong bạch bạch nộn nộn hạt sen, nàng hướng trong miệng tặng một viên, lại giòn lại ngọt. Nàng lại lộ một viên đưa cho Bạch Nhụy, “Cấp.”

Bạch Nhụy nói: “Cảm ơn cô nương.”

Ăn hai ba viên, đào Σ bạn truân học từ áo kỹ nữ quải trở bàng Hoàn chuy giận Γ nàng không thể đứng lên, này đây liền duỗi trường cánh tay đưa cho hán, “Ngụy Vương cứu cứu ăn sao? Nhưng ngọt, nga, là người vừa rồi trích cái kia.”

Mặt sau câu nói kia là cố ý nói cho hán nghe.

Không thể tưởng được này tiểu cô nương như thế mang thù, Giang Hành ngừng ở hồ hoa sen trung tâm, nơi này đã ly hồ ngọn rất xa, chung quanh không có những người khác, an tĩnh đến chỉ có thể nghe thấy chuồn chuồn kích động cánh thanh âm. Giang Hành tay sờ soạng cây gậy trúc không sạch sẽ, liền không có duỗi tay tiếp, mà là cúi người liền tay nàng đem kia viên hạt sen ăn đi xuống.

Đào σ gọi, đã quên lùi về tay đi.

Một bên Bạch Nhụy xem bất quá đi, quay đầu đi thờ dài, Ngụy Vương đây là trần trụi mà ở đùa giỡn nhà nàng cô nương đâu.

Giang Hành nhìn nàng nói: “Xác thật thực ngọt.”

Đào bưng tỉnh hoàn hồn, nói thẳng không cố kỵ: “Người vì cái gì không cần tay tiếp? Người nếu là lộn xộn nói, này thuyền thực dễ dàng phiến.”

Giang Hành dừng một chút, “Tay của ta dơ.”

Nguyên lai là như thế này, đào ỵ đất trác chơi không hề truy cứu vấn đề này, tiếp tục cúi đầu ăn hạt sen.

Nhóc con thật sự không thông suốt, chẳng lẽ hẳn nói như vậy nàng liền dễ dàng tin? Giang Hành nhìn chăm chăm nàng đỉnh đầu nhìn nửa ngày, làm nàng dừng ăn, “Người không phải muốn véo đài sen? Này phụ cận rất nhiều, chờ trở về lại ăn cũng không muộn.”

Đào ỵ tứ ỵ chọc ti súc quả nhiên có dài quá rất nhiều đài sen, nàng liền cùng Bạch Nhụy phân công hợp tác, một người véo bên trái một người véo bên phải, không bao lâu liền khắp mười mấy. Đào ε lục nhiều ăn không hết sẽ phóng hự, đếm đếm cái số liền làm Bạch Nhụy dừng lại: “Hảo hảo, lại nhiều liền ăn không hết. Chúng ta đi về trước đi.”

Bạch Nhụy ai một tiếng, “Chờ trở về cấp cô nương chè hạt sen cùng hạt sen nắm tuyết canh.”

Đào ỵ hấn chá cù πΓ đỡ đỉnh đầu đầu lạp: “Hảo nha.”

Giang Hành khởi động cây gậy trúc chuẩn bị duyên đường cũ đi vòng vèo, đi rồi một trận, nhìn đến cách đó không xa dừng lại một cái thuyền nhỏ, mặt trên ngồi Tần Mộ Mộ cùng Võ La hai người. Các nàng cũng khắp không ít đài sen, Võ La thấy đào rất là vui vẻ: “Quận chúa, Ngụy Vương, các người phải đi về sao?”

Đào gật đầu, “Đang chuẩn bị trở về đâu.”

Tần Mộ Mộ quay đầu nhìn đến bọn họ, cười đang muốn chào hỏi, ai ngờ không có đỡ ổn thân thuyền, thân mình một khuyh liền muốn hướng trong nước đảo đi.

Nàng kêu sợ hãi một tiếng, không chờ mặt khác mấy người có điều phản ứng, đã bùm một tiếng rớt vào trong hồ.

*

Võ La chưa kịp giữ chặt nàng, bị thành linh xảy ra trạng hoảng sợ hãi: “Mộ mộ tử, mộ mộ tử!”

Một vách tường nói một vách tường duỗi tay muốn đi cứu nàng, tiếc rằng Tần Mộ Mộ ly nàng có chút khoảng cách, mà nàng lại không dám đứng lên, trong lúc nhất thời kinh hoảng thất thố không biết nên như thế nào cho phải.

Tần Mộ Mộ uống lên mấy ngụm nước, ở trong nước không ngừng giãi giụa: “Cứu mạng, cứu ta.....”

Võ La cùng một cái khác chống thuyền nha hoàn đều sẽ không thủy, kia nha hoàn vội đem gậy tre duỗi đến nàng trước mặt, sốt ruột nói: “Tần cô nương mau bắt lấy cây gậy trúc!”

Chính là Tần Mộ Mộ ở trong nước phịch hai hạ, dần dần không có sức lực, mắt thấy liền muốn hướng đáy hồ chìm.

Bên kia đào xem ngáy người, không biết đây là có chuyện gì, êm đẹp như thế nào liền rớt trong nước đi?

Giang Hành thu hồi cây gậy trúc, cởi áo ngoài đưa cho đào Γ hài rút đi 〰 người.”

Đào còn chưa nói lời nói, hấn liền đã tủng vào nước trung.

Ở đây người chỉ có hấn biết bơi, đây cũng là không có biện pháp sự, tổng không thể trơ mắt nhìn nàng chết chìm. Giang Hành bơi tới dưới nước, tìm được Tần Mộ Mộ vị trí, một tay đỡ nàng một tay hoa thủy mang theo nàng hướng mặt nước bơi đi, Tần Mộ Mộ phảng phất bắt được cứu mạng rơm rạ giống nhau, gắt gao mà leo lên ở Giang Hành trên người.

Cũng may nơi này đã ly trên bờ không xa, Giang Hành trực tiếp đem nàng ôm đến hồ ngạn, bình đặt ở trên mặt đất.

Tần Mộ Mộ uống lên không ít thủy, sắc mặt tái nhợt, suy yếu mà mở to mắt nói: “Đa tạ Ngụy Vương.....”

Võ La thuyền ngừng ở ngạn, nàng bay nhanh mà đuổi lại đây: “Mộ mộ tử, người không sao chứ?”

Mặt khác cô nương nghe được bên này động tĩnh, cũng đều vây quanh lại đây, thấy cả người là thủy Ngụy Vương cùng ngồi ở trên bờ Tần Mộ Mộ sau, đại để đoán được là chuyện như thế nào.

Tần Mộ Mộ nha hoàn cởi quần áo khoác ở trên người nàng, không được mà cùng Giang Hành nói lời cảm tạ: “Đa tạ Ngụy Vương đối cô nương ân cứu mạng.”

Giang Hành nhìn vắn người thượng thủy, cũng không quay đầu lại nói: “Chuyện nhỏ không tốn sức gì, không cần để ở trong lòng.”

Lời tuy như thế, nhưng Tần Mộ Mộ há có thể không cảm tạ hẳn. Đang muốn mở miệng, liên tục khụ vài thanh, tránh cho nàng rơi xuống nước rơi xuống bệnh căn tới, Giang Hành làm người mang nàng đi trong phòng đổi thân xiêm y, thuận đường thỉnh trong phủ đại phu cho nàng chẩn bệnh một phen, nhìn xem có hay không cái gì tật xấu.

Chờ một đám người đi rồi, đào Σ nhu u tiềm khẩu mẫu trên dưới tới, đem hẳn quần áo đệ còn cho hẳn, cười nói: “Chúc mừng Ngụy Vương cứu cứu anh hùng cứu mỹ nhân.”

Giang Hành giữa mày nhíu lại, cảm thấy nơi nào không lớn thích hợp.

Đào y hoán mang, khoanh tay khoan khoái mà vòng qua bên cạnh hẳn, “Ta đi xem Tần cô nương thế nào, muốn ta nói, nàng rơi xuống nước rơi vào cũng thật kịp thời, nếu không phải Ngụy Vương cứu cứu ở, chỉ sợ đã sớm táng mạng khó giữ được.”

Giang Hành tuyệt thân, hơi hơi hé miệng muốn gọi tên nàng, trước sau không kêu ra tới.

Hắn tưởng cùng nàng giải thích cái gì, nhưng lại cảm thấy không ổn.

Nàng kêu hắn một tiếng Ngụy Vương cứu cứu, cũng chỉ đem hắn trở thành cứu cứu, hắn cùng nàng giải thích này đó, chẳng lẽ không phải giấu đầu lòi đuôi sao?

*

Tần Trung Nhân biết được nữ nhi rơi xuống nước tin tức sau, vội vàng từ đi tiền viện tiệc rượu, hoang mang rối loạn mà đuổi tới hậu viện tới.

Tần Mộ Mộ hiện nay đang nằm ở cỏ huyên viện phòng cho khách trung, đại phu đã tới xem qua, cũng không có cái gì trở ngại, chỉ là bị kinh hách, hơn nữa có điểm cảm nhiễm phong hàn xu thế, nhiều hơn điều dưỡng hai ngày liền không quá đáng ngại.

Viện ngoại Tần Trung Nhân biết được tiểu nữ là bị Giang Hành cứu, nói lời cảm tạ không ngừng: “Hôm nay nếu là không có Ngụy Vương ở đây, hậu quả thật là không dám tưởng tượng a..... Ngụy Vương ân tình, hạ quan cùng tiểu nữ chắc chắn ghi nhớ trong lòng, vĩnh không dám quên.”

Giang Hành có chút thất thần, “Tần tri phủ không cần khách khí.”

Mới vừa rời đào đã tới một chuyến, thấy Tần Mộ Mộ không có việc gì, liền cùng Bạch Nhụy hồi phủ dung viên bát giác trong đình, nơi đó còn có mặt khác vài vị cô nương, nàng đến trước đem các nàng tiễn đi.

Tần Trung Nhân một mặt nói lời cảm tạ một mặt thở ngán than dài, “Đều là ta bình thường quản giáo không nghiêm, làm nàng như vậy lỗ mãng..... Ngài nói lúc này, càng muốn đi véo cái gì đài sen.”

Giang Hành nhìn hẩn một cái, “Quảng linh quận chúa muốn đi, các nàng chỉ là thấu cái não nhiệt.”

Trong giọng nói không thêm che dấu che chở.

Tần Trung Nhân nhất thời nghẹn ngào, không lời nào để nói. Cũng may trong phòng nha hoàn ra tới truyền lời, “Cô nương này sẽ hảo rất nhiều, lão gia có thể vào xem.”

Tần Trung Nhân lộ ra vui mừng, đi phía trước đi rồi hai bước, quay đầu lại gọi lại Giang Hành: “Ngụy Vương là tiểu nữ ân nhân cứu mạng, không bằng cùng hạ quan cùng nhau vào đi thôi? Làm cho tiểu nữ chính miệng tưởng ngài nói lời cảm tạ.”

Giang Hành cự tuyệt, “Không cần, tiền viện còn có việc, bản vương đi trước một bước. Tần cô nương nếu là không thoải mái, có thể cho nàng ở trong phủ ở lâu một hồi, đãi chạng vạng lại rời đi.”

Nói không màng Tần Trung Nhân giữ lại, tuyệt thân đi ra cỏ huyên viện.

*

Tiền viện khách khứa không biết hậu viện tình huống, nhìn đến Giang Hành trở về, không biết hẩn trong khoảng thời gian này đi đâu nhi, sôi nổi nâng chén muốn kính hẩn.

Giang Hành chỉ trở về mấy chén, mặt khác giống nhau lấy trà thay rượu.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, mọi người hứng thú rã rời mà gác xuống chén rượu, từng cái cùng Giang Hành chào từ biệt, dẹp đường hồi phủ. Giang Hành làm hạ nhân đưa bọn họ nhất nhất ra phủ, đãi nhân đều đi quang sau, mới nhớ tới Tần Trung Nhân, tìm cái tôi tớ hỏi: “Tần tri phủ rời đi sao?”

Tôi tớ nói: “Chưa, còn tại cỏ huyên trong viện.”

Giang Hành không thể không qua đi nhìn một cái, kia Tần Trung Nhân chính canh giữ ở Tần Mộ Mộ đầu giường, cùng nàng nói cái gì đó. Tần Mộ Mộ buồn xuống mắt, trong tay phủng chén trà lại không uống.

Nàng dư quang thoáng nhìn Giang Hành tiến vào, kinh ngạc bên trong khó tránh khỏi kinh hãi: “Ngụy, Ngụy Vương.”

Giang Hành gật đầu, “Tần cô nương cảm giác như thế nào?”

Tần Mộ Mộ gò má thấu hồng, nhẹ giọng trả lời: “Đã khá hơn nhiều, đa tạ Ngụy Vương quan tâm.”

Tần Trung Nhân nghe thấy hấn thanh âm, vội xoay người lại kêu một tiếng Ngụy Vương, thái độ cung khiêm.

Trên mặt hấn không nhiều ít biểu tình, trực tiếp đối Tần Trung Nhân nói: “Bổn vương đã làm người bị hảo xe ngựa, lệnh ái nếu là không có việc gì, có thể trực tiếp thừa xe ngựa hồi phủ.”

Tần Trung Nhân liên thanh nói: “Ngụy Vương suy xét đến như thế chu đáo, thật là ra lệnh quan vô cùng cảm kích. Bất quá..... Có một việc hạ quan không biết làm hay không giảng.”

Giang Hành xúc mắt.

Hấn lo sợ nhìn Giang Hành liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Nguyên bản Ngụy Vương cứu tiểu nữ, hạ quan hấn là đây cõi lòng cảm kích mới là. Nhưng mà hôm nay sự bị như vậy nhiều người thấy, tiểu nữ bị ngài bế lên bờ biển..... Nếu là truyền ra đi, chỉ sợ nàng đời này danh dự cũng liền toàn huỷ hoại. Hạ quan nói như vậy, khẩn cầu Ngụy Vương không cần cảm thấy hạ quan được một tác lại muốn tiến một thước.....”

Giang Hành nhăn nhăn mày, nhìn về phía trên giường Tần Mộ Mộ, nàng chính vẻ mặt đỏ bừng, buồn xuống đầu không dám nhìn lại hấn.

*

Tiến đi liên can nữ quyền sau, đào nhưng tính từng một hơi, chuẩn bị hồi Đỗ Hành Uyển nghỉ ngơi.

Nàng đối Bạch Nhụy nói: “Ta muốn uống hạt sen canh, nấu đến ngọt thanh cái loại này, còn phải dùng khối băng trấn.”

Bạch Nhụy cười hắc hắc, “Nô tỳ này liền trở về nấu.”

Mới vừa trở lại Đỗ Hành Uyển, hàn quang liền vội vội vàng vàng mà đi vào nàng trước mặt, “Cô nương, cô nương, quả thực bị ngài đoán trúng!”

Đào bước chân một đống, lập tức liền hiểu được sao lại thế này.

Nàng không yên tâm Tần Mộ Mộ, tổng cảm thấy nàng còn có cái gì âm mưu, này đây nàng nghỉ ở chỗ huyệt trong viện khi, đào P khuých khái san quang lưu tại nơi đó hầu hạ. Thuận đường nghe một chút nàng có động tĩnh gì, để tùy thời hội báo cho chính mình.

Hàn quang đem Tần Trung Nhân cùng Giang Hành đối thoại từ đầu chí cuối học một lần, tức giận nói: “Này một đôi cha con thật là không biết tốt xấu, Ngụy Vương cứu nàng liền tính, cứ nhiên còn tưởng tiến Ngụy Vương phủ môn!”

Đào μ bãi không ra tiếng, nàng suy nghĩ đời trước Tần Mộ Mộ có phải hay không cũng là dùng loại này thủ đoạn làm Giang Hành cưới nàng? Nếu đúng vậy lời nói, kia Giang Hành liền quá ngu ngốc, cứ nhiên dễ dàng như vậy liền đáp ứng bọn họ.

Đáng tiếc không thể hiểu hết.

Đào λ thiên biến hoảng thừa hài rút cùng thương ngọt tuấn

Hàn quang nói: “Ở chính đường đâu.”

Phỏng chừng ở tự hỏi nhân sinh đi, đào Σ hoảng cười nhạt cười nhạt miểu phả mạo cứu người còn cứu ra cái phiền toái tới, không

biết hẳn nghĩ tới cái này hậu quả không có.

*

Cho đến cơm chiều thời gian, Giang Hành cùng thường lui tới giống nhau kêu nàng đến chính đường dùng bữa.

Đào u yết đối diện ngồi xuống, cũng không vội vã hạ đũa, chống cằm quan sát hẳn trong chốc lát, bên môi ngậm một tia ý cười.

Giang Hành buông chiếc đũa, “Không ăn cơm nhìn cái gì?”

Nàng cố ý hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu hôm nay cứu mỹ nhân, nhưng có cái gì cảm tưởng?”

Giang Hành liếc hướng nàng, chờ nàng kể tiếp.

Nàng ai mà thờ dài một hơi, giơ lên chiếc đũa gắp một viên rau xanh, “Ta còn tưởng rằng người cứu Tần cô nương, sẽ đối nàng phụ trách đâu, rốt cuộc người đối nhân gia sờ qua lại ôm qua.”

Những lời này không thể nghi ngờ chọc trúng Giang Hành chỗ đau, hẳn động tác trệ trệ, mặt vô biểu tình nói: “Tần tri phủ xác thật có ý tứ này.”

Nghe vậy Đào v hiển nọ ㄝ hoảng đoái hoàng, “Vậy người thật muốn cưới nàng nha?”

Giang Hành dứt khoát không ăn cơm, nghiêm túc mà trả lời nhóc con vấn đề.

Nhớ tới buổi chiều Tần Trung Nhân nói với hẳn khởi chuyện này cảnh tượng, hẳn nhìn nàng vui sướng khi người gặp họa khuôn mặt nhỏ, bỗng nhiên muốn hỏi nàng một vấn đề, “Nếu là ta thật muốn cưới nàng đâu?”

Đào ngô một tiếng, ninh chân mày nhi suy tư: “Dù sao cùng ta cũng không có gì quan hệ, ta chỉ là không thích nàng. Nếu Ngụy Vương

cứu cứu một hai phải cưới, ta cũng không tư cách ngăn trở.” Dứt lời một đốn, chống cằm nhớ tới một khác sự kiện, “Bất quá ta còn phải cùng Hoàng Hậu nương nương trước tiên nói một tiếng, làm nàng không cần lại nhọc lòng người hôn sự.”

Dứt lời hồi lâu, Giang Hành đều không có phản ứng.

Nàng giương mắt, Giang Hành vẫn không nhúc nhích, đen nhánh hai tròng mắt bình tĩnh nhìn nàng.

☆, chương 69 mười lăm

Đào P hoàng xem mặc danh, vô tội mắt to chớp chớp.

Hảo đi, kỳ thật nàng trong lòng là không tình nguyện Giang Hành cưới Tần Mộ Mộ, nhưng ai kêu nàng bị hấn hôm nay xuống nước cứu người hành động chọc giận đâu. Biết rõ Tần Mộ Mộ đối hấn lòng mang ý xấu, biết rõ nàng không thích nàng, còn một hai phải tự mình đi xuống cứu nàng.

Xem, hiện tại bị người quán lên, chỉ có thể trách hấn tự làm tự chịu.

Nhưng mà nghĩ lại tưởng tượng, cái loại này dưới tình huống, chung quanh không có một cái biết bơi người, hấn lại há có thể thấy chết mà không cứu? Hai loại tư tưởng xung đột ở bên nhau, liền tạo thành đào ð chịu kén am trí thuần cảm xúc, nàng đã sinh khí Giang Hành hành vi, lại không hảo chính đại quang minh mà chỉ trích hấn, chỉ có thể như vậy trong tối ngoài sáng mà trào phúng.

Giang Hành làm liên can nha hoàn đều đi xuống, chính thật chỉ còn lại có bọn họ hai người, hấn nhìn nàng, bỗng nhiên cười nhẹ ra tiếng: “Nếu bốn vương cưới nàng, ngày sau nàng đó là Ngụy Vương phủ chính phi, cùng người cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, kể từ đó cũng không quan hệ sao?”

Đào ψ Hình đuổi hoang tưng mạo vẫn là có quan hệ.

Muốn cho nàng mỗi ngày thấy Tần Mộ Mộ gương mặt kia, nàng nhất định sẽ cả ngày sống ở không thoải mái trung, liền tính dưỡng cũng vô pháp hảo hảo tính dưỡng.

Giang Hành đôi tay giao nhau mà nắm, dù bận vẫn ung dung mà tiếp tục hỏi: “Ngụy Vương phủ có nữ chủ nhân, người liền không thể giống như bây giờ tùy tâm sở dục, càng không thể lại làm bổng vương mang người đi véo đài sen. Mọi việc đều có người quản, còn có người so người địa vị cao một bậc, kêu kêu, không quan hệ sao?”

Làm nàng bị Tần Mộ Mộ quản? Tưởng bở!

Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ bị cha mẹ quản quá, người khác căn bản không này tư cách. Đào phòng lên gương mặt chọc chọc trước mặt cơm tẻ, “Có quan hệ.”

Giang Hành tiếng nói hòa hoãn chút: “Vậy người còn muốn cho bổng vương cưới nàng sao?”

Đào bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi hấn trọn mắt giận nhìn, “Chính là Ngụy Vương cứu cứu đối nhân gia đều sờ qua, ôm qua, không cưới còn có thể thế nào?”

Giang Hành sửng sốt, từ trong lòng chỗ sâu trong nảy lên một cỗ cao hứng. Chịu truy cứu, có phải hay không đại biểu trong lòng có hấn?

Hấn cầm lòng không đậu mà cong lên khóe môi, không nghĩ làm nàng xem đến quá rõ ràng, liền chống cái trán cười khế.

Đào Σ huyển lượng lấy, “Người cười cái gì?”

Nửa ngày hấn cười đủ rồi, đứng dậy đi vào nàng trước mặt, chính là đuôi lông mày ý cười lại như thế nào đều che dấu không được. Hấn một cánh tay chống nàng bên cạnh cái bàn, cúi người áp hướng nàng, “Bổng vương không nghĩ cưới người, ai còn có thể bức ta đi vào khuôn khổ?”

Lại nói kia Tần thị cha con tâm tư, tuy không đến mức mọi người đều biết, nhưng lại há có thể giấu đến quá hẩn. Bọn họ ở hẩn mí mắt phía dưới hành sự, cái gì tâm tư hẩn đều rõ ràng. Lúc ấy Tần Mộ Mộ rơi xuống nước động tác đông cứng, vừa thấy liền biết là cố ý mà làm, mặt sau liền tiếp sự, không cần tưởng cũng có thể đoán được.

Giang Hành cứu nàng, là không nghĩ khiến cho lớn hơn nữa sự tình, nàng nếu bởi vậy ăn vạ hẩn, hẩn có rất nhiều giải quyết biện pháp.

Hai người chi gian khoảng cách thân cận quá, gần gũi liền hẩn thở ra hơi thở đều có thể cảm thụ được đến. Xưa nay chưa từng có cảm giác áp bách, làm đào o loạn tu đầu nhận ngửa ra sau ngưỡng, hẩn không tới gần, chỉ lẳng lẳng mà nhìn nàng.

Đào hoắc mắt đứng lên, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Nàng thanh âm kiều mềm, đặc biệt vừa giận khi, kéo cường điệu cực kỳ giống làm nũng, nghe được nhân tâm đều tô.

Giang Hành khắc chế không được mà tưởng chạm vào nàng, muốn đem nàng vòng đến trong lòng ngực, nhưng vẫn là nhin xuống, ngồi dậy hỏi: “Ngươi nha hoàn không nói cho ngươi, ta đương trường liền từ chối Tần tri phủ sao?”

Đào Σ mặc lan ngải quá mức, không lớn tin tưởng.

Cẩn thận tưởng tượng, hàn quang xác thật chỉ cùng nàng học Tần Trung Nhân nói, vẫn chưa nhắc tới Giang Hành phản ứng. Hẩn còn có thể từ chối? Việc này có cứu vãn đường sống sao?

Giang Hành nói cho nàng: “Tần Trung Nhân nữ nhi nếu là bởi vì này nói không thành thân sự, bản vương Quân phủ có rất nhiều thích hôn nam tử, có thể tùy nàng chọn lựa, tuyệt không sẽ bởi vì bản vương đã cứu nàng mà có phê bình kín đáo. Vừa lúc nhân dừng phó úy Triệu Bân đến nay không có thể tử, đem Tần Mộ Mộ nói cho hẩn, hẩn bảo đảm vui thật sự.”

Triệu Bản chính là một đường đi theo Giang Hành hồi Tùng Châu người kia, hẳn đều ba mươi mấy, Tần Mộ Mộ mới 15-16 tuổi.

Hơn nữa đào m người ta nói, Triệu Bản không phải không có cưới quá thể, mà là hẳn chính thất chết bệnh, đến nay không có lại cưới. Nếu là Tần Mộ Mộ qua đi, kia đó là làm tục huyền.

Một cái tuổi thanh xuân nữ tử đi làm tục huyền, nghĩ như thế nào đều thực ủy khuất nàng, bất quá không thể không thừa nhận, đào m kia quyết bôn muội tụng cơ dục

Nàng kéo kéo Giang Hành tay áo, “Nghe nói Triệu Bản đều 30? Bọn họ kém có phải hay không có điểm đại.”

Giang Hành ngưng liếc nàng, thâm thúy con người tựa hồ có khác thâm ý, “Bổn vương cũng 28, cùng Triệu Bản không kém bao nhiêu.”

Cho nên hẳn ý tứ Tần Mộ Mộ nếu có thể tiếp thu hẳn, cũng có thể tiếp thu Triệu Bản?

Chính là xem hẳn ánh mắt, tựa hồ lại không được đầy đủ là ý tứ này. Đào l bàn phi hiệu gật gật đầu, đếm trên đầu ngón tay tính tính, “Vừa lúc kém mười lăm đâu!”

Tĩnh một lát, Giang Hành hỏi: “Người cảm thấy kém mười lăm rất nhiều sao?”

“Đương nhiên rồi.” Đào không chút do dự gật đầu, nghiêm túc mà tự hỏi vấn đề này, “Mười lăm tuổi đều có thể đương a cha đâu. Nếu hai mươi năm lúc sau, Tần Mộ Mộ 35 tuổi, Triệu phó úy đều có 50, đến lúc đó ra cửa chỉ sợ đều đến nâng hẳn đi?”

Giang Hành nhìn xuống nàng khi, có loại trên cao nhìn xuống hương vị, hẳn không đầu không đuôi mà tới câu: “Bổn vương thân thể thực hảo, đến bảy mươi khi đều không cần người nâng.”

Dứt lời nhìn nàng một cái, tổng kết nói: “Việc này người không cần lại nhọc lòng, bổn vương sẽ tự giải quyết.”

Không chờ đào mở miệng, hắn đã đi ra nhà chính.

Lưu lại đào ð danh kỳ diệu mà nhìn cửa, lại không phải nói hắn lão, hắn vì sao lớn như vậy phản ứng?

*

Trở lại Chiêm Vân Viện sau, Giang Hành phát hiện Đa Bảo Các thượng ngọc dây câu bày biện vị trí không đúng rồi.

Dĩ vãng hạ nhân thu thập đồ vật khi, sẽ không chạm vào cái này địa phương, hắn đã từng cố ý dặn dò quá bọn họ. Giang Hành đem sáng nay thu thập nhà ở người kêu trước mặt, “Ai đến bốn vương trong phòng tới?”

Hai người liếc nhau, trong đó một cái do dự nói: “Tiểu nhân hôm nay tới khi, chỉ có thấy quảng linh quận chúa một người, cũng không có những người khác vào nhà.”

Chẳng lẽ là nàng vào được?

Nhóc con lắm la lắm lét, rất có khả năng làm ra loại sự tình này.

Giang Hành phát tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài, cầm ngọc dây câu lười biếng mà dựa đoản giường, bất tri bất giác liền nghĩ tới đào Ω Chiêm chụp thiếu lời nói.

Nàng nói mười lăm tuổi đều có thể đương nàng cha?

Còn nói cái gì 50 tuổi ra cửa liền muốn người đỡ, thật là chê cười, hắn đường đường Đại Tấn Ngụy Vương sao lại như vậy suy yếu? Chẳng sợ tới rồi 50 tuổi, hắn làm theo có thể đối nàng làm rất nhiều sự.

Chỉ là như vậy nghĩ, tâm tư liền không đơn thuần lên.

Gần đây nàng sáng trong khuôn mặt luôn là xuất hiện ở trong đầu, lần trước tưởng áp chế đi xuống, không ngờ tưởng hoàn toàn ngược lại, càng là áp lực, liền càng nhin không được suy nghĩ. Từ

Trường An đến Tùng Châu, này một đường nàng cùng hấn sở hữu ở chung, mỗi một màn đều vô cùng rõ ràng, bao gồm ngày đó ở trên vách đá, nàng dựa ở trong lòng ngực hấn run rẩy thân hình, cùng một tiếng tiếp một tiếng khóc nức nở.

Tưởng lại ôm một cái nàng.

Giang Hành che mặt hung hăng x một phen, hấn thật là bất kham, rõ ràng là nàng Ngụy Vương cứu cứu, cư nhiên đối nàng sinh ra loại này kiêu diễm ý niệm. Cố tình còn một chút đều không hối hận.

Duy nhất nan đề là bọn họ tuổi kém quá nhiều, nàng chỉ sợ sẽ không dễ dàng tiếp thu hấn.

Suy nghĩ hồi lâu, Giang Hành ra tiếng kêu một tiếng Lý Hồng, thanh âm hơi khàn.

Lý Hồng từ cửa đi vào tới, cung kính hỏi: “Ngụy Vương có gì phân phó?”

Giang Hành một vách tường che phủ trong tay ngọc dây câu, một vách tường trầm giọng phân phó nói: “Người đi Quân phủ tìm một chuyến Triệu Bản, hỏi hấn hay không đối Tần tri phủ thiên kim cố ý, nếu là nguyện ý, ngày mai khiến cho hấn tới cửa cầu hôn, liền nói là bổn vương mệnh lệnh.”

Lý Hồng ứng cái là, nghĩ nghĩ hỏi: “Triệu phó úy nếu là không muốn đâu?”

Hôm nay phát sinh sự hấn nghe nói, ước chừng biết là chuyện như thế nào, chỉ hận lúc ấy tại tiền viện, không có đi theo Vương gia bên người, làm hấn lâm vào bực này khốn cảnh trung.

Giang Hành trầm ngâm hạ, “Vây cột lấy đi.”

Tóm lại việc hôn nhân này là chỉ định hấn, Lý Hồng ở trong lòng yên lặng đồng tình Triệu Bản một phen, “Thuộc hạ đã biết.”

Giang Hành sở dĩ lựa chọn Triệu Bân là có nguyên nhân, mục đích là vì đào AL không bá minh tiếp thu việc này, tiếp thu cái này tuổi chênh lệch, ngày sau đến phiên hẳn khi, cũng không đến mức như vậy khó khăn thật mạnh.

*

Ban đêm nhiệt thật sự, đào ụ hơi thụy đình 》 tới phúc đi ngủ không được.

Ngọc trà ngủ ở gian ngoài, nàng chính mình cũng đem quạt tròn chậm rì rì mà phiền, còn là khiêng không được từng đợt khô nóng chi khí. Giữa hè ban đêm côn trùng kêu vang từng trận, ngẫu nhiên còn có thể sau khi nghe được viện hồ hoa sen ếch kêu, ồn ào đến nàng càng thêm tâm phiền ý loạn.

Cuối cùng đơn giản phủ thêm một kiện màu hồng cánh sen áo choàng, tính toán đi hậu viện đi dạo.

Ngọc trà nghe được động tĩnh, mơ mơ màng màng mà ngồi dậy hỏi: “Cô nương muốn đi đâu?”

Đào giờ quạt tròn, “Ta đi mặt sau đi một chút, nhiệt đến ngủ không được.”

Ngọc trà mặc vào xiêm y, “Nô tỳ cùng ngài một khối.”

Nàng mới vừa ngủ không bao lâu, trong thanh âm đều là buồn ngủ, đào o quang Âu thấu cũng sẽ không đi quá xa, liền làm nàng nằm trở về, “Ta chính mình một người là được, vương phủ đề phòng rừng rậm, sẽ không có chuyện gì. Người tiếp tục ngủ đi, ta một hồi liền đã trở lại.”

Ngọc trà thật là vây được lợi hại, nghe nàng nói như vậy, không yên tâm mà dặn dò: “Cô nương đừng chuyển lâu lắm.”

Nàng ân một tiếng, bước đi bước qua ngạch cửa.

Đỗ Hành Uyển mặt sau đó là hồ hoa sen, đúng là các nàng hôm nay véo đài sen cái kia ao. Lại đi phía trước đi một đoạn đường, có thể nhìn đến một tòa đình giữa hồ, hành lang gấp khúc khúc chiết, từ xa nhìn lại bên trong tựa hồ ngồi một người.

Đã trễ thế này, còn có ai ở?

Đào tò mò mà đi phía trước đi rồi hai bước, liền mộng lung ánh trắng, có thể mơ hồ thấy rõ hần hình dáng.

Cư nhiên là Giang Hành.

Nàng yên tâm, bước lên hành lang gấp khúc hướng bên trong đi đến. Giang Hành chính nằm giữa ở trên giường, một tay che con mắt, một tay đặt ở trên bụng, không biết là ngủ vẫn là tỉnh.

“Ngụy Vương cứu cứu?” Nàng thật cẩn thận mà gọi một tiếng.

Không bao lâu, Giang Hành buông cánh tay, trợn mắt liếc nàng.

Đen nhánh ô đồng ở trong bóng đêm càng thêm sâu thẳm, mang theo vài phần buồn ngủ, mộng lung mà nhìn chăm chăm nàng xem.

Hắn đại để không nghĩ tới nàng sẽ qua tới, hảo nửa ngày mới ách thanh âm hỏi: “Kêu kêu, sao người lại tới đây?”

Ban đêm Giang Hành ngủ không được, liền đến đình giữa hồ hóng gió, chính mơ màng sắp ngủ thời điểm, nghe được nàng thanh âm. Còn cho là chính mình nằm mơ, ai biết vừa mở mắt nàng liền ở trước mắt.

Thời tiết thực nhiệt, tiểu cô nương ăn mặc đơn bạc, tinh tế là lướt thân ảnh ẩn ở quần áo, ban đêm trên mặt hồ gió thổi qua, liền phác họa ra nàng độ cung tới. Vật liệu may mặc dính sát vào thân hình, Giang Hành quay đầu đi, nàng lại không hề đề phòng mà ngồi ở sụp duyên: “Ta nhớ nhà.”

☆, chương 70 trộm thân

Mỗi phùng ngày hội lần tư thân, những lời này thật sự nói không tồi.

Ban ngày náo nhiệt thời điểm còn hảo, vừa đến buổi tối, thế giới vô biên yên tĩnh xuống dưới, trong bóng tối chỉ có nàng một người tiếng hít thở, liền càng thêm mà tưởng niệm khởi phương xa thân nhân tới. Tưởng mẹ, tưởng ca ca, liên quan a cha cũng có chút tưởng niệm. Nàng mới đến Tùng Châu hai ba tháng, còn có nửa năm nhiều thời giờ muốn đãi ở chỗ này, hiện tại liền chịu không nổi, về sau nhưng làm sao bây giờ?

Cũng chỉ có thể ngấm lại, ở trần trọc vài cái canh giờ đều ngủ không được. Cuối cùng đơn giản ra tới hóng gió, có lẽ đem kia cổ u sầu thổi đi xuống sau, nàng liền ngủ được.

Loại sự tình này người khác vô pháp an ủi, nói lại nhiều cũng chưa dùng. Giang Hành một lần nữa nằm hồi trên sạp, một chân tùy ý mà khúc khởi, thanh âm dường như từ mặt hồ một khác đầu truyền đến, “Bổn vương vừa tới Tùng Châu thời điểm, mới mười lăm tuổi, đến nay đã có mười ba cái năm đầu.”

Đào o hoang tưng mạo “Cùng ta giống nhau đại đầu.”

Hắn thanh âm trệ trệ, ngược lại cười khế: “Đúng vậy, người mới sinh ra thời điểm, bổn vương liền tới rồi nơi này.”

Khó trách đào $\pi\epsilon$ bồi phù vận một chút ấn tượng cũng không có, trước kia cũng không biết còn có như vậy cái cữu cữu. Nghĩ đến hắn năm đó cũng quá thật sự khổ, mười lăm tuổi tuổi tác, cùng đại ca giống nhau đại, lại phải rời khỏi kia tòa cẩm y ngọc thực hoàng thành, đi vào Tùng Châu quá lang bạt kỳ hồ sinh hoạt.

Hắn đại khái cũng ăn không ít đau khổ, mới mài giữa thành hiện giờ tính tình.

Đào Σ từng nháy mắt giật bạn lục mẫu chủy đạm cân nhắc quá mùi vị tới, “Ngụy Vương cữu cữu là đang an ủi ta sao?”

Giang Hành đôi tay gồi lên sau đầu, xem đình ngoại một vòng trăng rằm, sáng tỏ quang huy chiếu vào trong đình, sóng nước lóng lánh. Ban đêm trên mặt hồ gió lạnh đánh úp lại, âm ỉ cả ngày, khó được có rảnh rỗi thời điểm, hấn thế nhưng có cùng nàng nói hết dự vọng, “Không sai biệt lắm bấi. Ta tốt xấu coi như trường bồi của ngươi, về sau lại có chuyện gì, ngươi có thể trực tiếp cùng ta nói.”

Nói đến “Trường bồi” hai chữ thời điểm, hấn hơi tạm dừng hạ, đại khái chính mình nói đều cảm thấy chột dạ.

Nàng đem hấn đương trường bồi, nhưng hấn tính cái gì trường bồi? Không xứng chức liên tính, còn đối nàng sinh ra không nên có ý niệm, ngẫm lại về sau lộ, hồi Trường An sau chỉ sợ có không ít người muốn phỉ nhổ hấn.

Ban đêm luôn là dễ dàng làm người trở nên yếu ớt, đào hoàn đầu gồi cuộn ở đoạn giường một khác giác, gục xuống đầu nói: “Ta muốn biết mẹ quá đến thế nào, a cha lại đang làm cái gì, có phải hay không mỗi ngày còn ở uống rượu? Đại ca cùng khai yên tử tử hôn sự cũng không rõ ràng lắm, hy vọng nơi khác cái gì đường rẽ mới hảo.”

Giang Hành liếc hướng nàng, nho nhỏ một đoàn, súc ở nơi đó căn bản chiếm không được nhiều ít địa phương. Hấn hướng một bên xô dịch, cho nàng đằng ra một chút địa phương, “Hướng bên này ngồi điếm, đừng ngã xuống. Ngươi nếu là muốn biết bọn họ tình huống, ngày mai ta làm người hướng Trường An đưa một phong thư từ, đưa bọn họ sự từ đầu chí cuối nói cho ngươi.”

Đào kinh hỉ mà ngẩng đầu, “Thật sự sao?”

Giang Hành cong môi, “Bổn vương không nói lời nói dối.”

Vậy thật tốt quá, lần trước Bạch Nhụy làm nàng cấp Trường An viết thư, nàng đến nay chỉ viết một nửa, ngày khác viết làm cho hấn một khối đưa đi. Nàng đem lời này cùng Giang Hành nói, Giang Hành rất thống khoái mà đáp ứng xuống dưới, “Hảo, cùng nhau đưa đi.”

Đào o bột bột ngoại, ngồi quỳ ở hấn trước mặt, một đôi con người giống thanh tuyền địch quá đường như, lấp la lấp lánh: “Ngụy Vương cứu cứu thật tốt!”

Tiểu cô nương thanh âm giống bọc một tầng mật tương, dính dính đặc mà triền ở hấn trong lòng, hấn chính trái tim đều bị mật phao ở, ngọt đến phát nị.

Giang Hành ngón tay giật giật, thiếu chút nữa liền phải nắm lấy nàng đặt ở trên giường tay nhỏ, cũng may khắc chế, nếu không còn không biết như thế nào xong việc.

Cổ tình nàng vô tri vô giác, thuận thế ngồi ở hấn bên cạnh, quay đầu cười ngâm ngâm mà nhìn hấn: “Ngụy Vương cứu cứu lại nhiều cho ta giảng một ít đi, người vừa tới Tùng Châu khi sinh hoạt.”

Giang Hành điều khởi tầm mắt, mọi cách tư vị nảy lên trong lòng, đành phải theo nàng lời nói đi xuống nói: “Vừa đến Tùng Châu kia một trận..... Trên đường so hiện tại loạn nhiều, lưu phi hoành hành, nghiệp quan cấu kết. Lúc đó còn có ngoại vực người từ nơi này trải qua, một lời không hợp nổi lên tranh chấp, liền muốn phát binh tấn công Đại Tấn.”

Bất quá bởi vì hấn là hoàng tử, dù chưa phong vương, thân phận vẫn cứ tôn quý. Tùng Châu quan viên không dám chạm trể hấn, đối hấn nhiệt tình đầy đủ. Nhưng bởi vì hấn tuổi tác tiểu, Quân phủ người không phục quản giáo, có vài cá nhân muốn cùng hấn đối nghịch. Hấn dùng ba năm thời gian, đánh lui ngoại vực quan binh, bảo vệ cho Tùng Châu.

Từ đây bọn họ mới đối hấn lau mắt mà nhìn, dần dần vui lòng phục tùng mà đi theo hấn.

Hoàng Thượng ngay từ đầu không tán đồng hấn tới Tùng Châu, phóng hảo hảo hoàng tử không làm, ở Trường An thành cũ nào thoải mái, càng muốn tới nơi này làm cái gì? Sau lại nói bất quá hấn, nghĩ làm hấn đến bên ngoài mài giũa một phen chưa chắc không thể, liền buông tay mặc kệ. Ai biết hấn cư nhiên ra dáng ra hình mà

thắng chiến một hồi, Hoàng Thượng long tâm đại duyệt, phong hấn vì Ngụy Vương, cũng ban hào trung dũng đại tướng quân.

Giang Hành này một đường đi tới xác thật không lớn dễ dàng, cẩn thận tưởng tượng, hấn đóng giữ Tùng Châu ăn tấn đau khổ mấy năm nay, nàng liền ở Trường An thành quá vô ưu vô lự sinh hoạt.

-----oOo-----

Phần 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Như cũng hảo, cô nương gia vốn dĩ đó là muốn kiêu dưỡng, bên ngoài những cái đó cực khổ, từ nam nhân tới thừa nhận là đủ rồi. Đặc biệt là nàng, chịu không nổi nửa điểm ủy khuất, sống sờ sờ kiêu khí bao, không biết người khác có hay không cái kia bản lĩnh, có thể thể nàng che mưa chắn gió.

Chuyện xưa nói xong, đào m đến vũng vũng, đến ra một cái kết luận: “Giống như thực vật vả.”

Giang Hành bật cười, “Xác thật không lớn dễ dàng.”

Nàng kéo trường cường điệu ừ một tiếng, như đang ngẫm nghĩ, vỗ hấn mu bàn tay giống mô giống dạng mà an ủi nói: “Không quan hệ, dù sao người đã nhìn qua tới. Hiện tại người có được rất nhiều, đều là người bằng chính mình bản lĩnh đổi lấy.”

Không thể tưởng được nàng an ủi khởi người tới còn rất giống như vậy hồi sự, Giang Hành chỉ cười không nói, đoan xem nàng phía dưới muốn nói gì.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày, hỏi cái không liên quan nhau vấn đề: “Đó là bởi vì như vậy, người mới có thể đến nay không cưới vợ sao?”

Giang Hành nửa ngày không ra tiếng: “Cái gì?”

Nàng lại hỏi một lần, lúc này nói thẳng, “Người vì sao không có cưới vợ? Ngụy Vương cứu cứu, người đến tột cùng thích cái dạng gì cô nương?”

Giang Hành nhìn nàng, không tiếng động mà trả lời vấn đề này.

Đáng tiếc nàng không rõ, một hai phải đánh vỡ lầu niêu hỏi đến đế, “Cái dạng gì?”

Giang Hành đôi mắt một bé, ở trong đầu phác hoạ một lần, từ từ nói: “Nghe lời, hiểu chuyện, mang điếm tiểu thông minh, tâm tư thuần lương. Thực bạch, sinh đến lả lướt đáng yêu.”

Phía trước mấy cái liền tính, mặt sau hai điều sao lại thế này?

Đào ε~ bà kỹ phế hoang xé nguyên mang “Người thích làn da bạch cô nương?”

Giang Hành không chút để ý mà ân một tiếng, “Bởi vì ta phơi đến hắc, không hy vọng về sau khuê nữ cùng ta giống nhau.”

Hảo sao, cái này lý do đảo cũng nói được qua đi. Đào o đuổi dám hoảng mạo nàng nhận thức cô nương giống như không có phù hợp hẳn điều kiện, buồn rầu mà ai nha một tiếng, “Ta dứt khoát viết cái tìm bạn trăm năm dán, dán ở trong thành thế người quảng chiêu Vương phi tính. Chiếu như vậy đi xuống, Hoàng Hậu nương nương không biết ngày tháng năm nào mới có thể bế lên tôn tử đâu.”

Giang Hành mở mắt ra liếc nàng, “Không cần dán.”

Nàng thực kiên trì, “Muốn dán, đây là Hoàng Hậu nương nương giao cho ta nhiệm vụ.”

Thật là cái du mộc đầu!

Nhưng hẳn lại không thể nói được quá trắng ra, chỉ có một người ở trong lòng sốt ruột. Giang Hành bình tĩnh trong chốc lát, thật dài mà thở dài một hơi, “Hai năm sau tự nhiên liền tìm tới rồi.”

Đào Σ huyển đất chúc đuổi theo hẳn hỏi: “Vì cái gì là hai năm sau?”

Chính là hẳn không hề mở miệng.

Qua đi hồi lâu, đào còn tưởng rằng hẳn ngủ rồi, hẳn vững vàng giọng nói hỏi câu: “Kêu kêu, trở về sao?”

Đào ỵ đến trên bàn đá đồ ly trà, ừng ực ừng ực uống vào bụng, lắc đầu nói: “Không quay về, vẫn là không vây. Ta tưởng lại xem một lát bóng đêm.”

Tối lửa tắt đèn, có thể thấy rõ cái gì?

Giang Hành nói: “Cho ta cũng đảo chén nước.”

Nàng nga một tiếng, lê ti giày qua đi một lần nữa đồ một ly, đưa tới trong tay hấn, “Có điểm lạnh, người chặm một chút uống.”

Giang Hành duỗi tay đi tiếp, ban đêm thấy không rõ lắm, khó tránh khỏi sờ đến nàng lạnh lẽo ngón tay, “Tay đều lạnh, mau trở về đi thôi.”

Nàng nói thanh không, ở trong đình thoải mái, ngẫu nhiên có mát lạnh gió thổi qua tới, thổi đến nhân tâm tình đều bình tĩnh. Nếu là một hồi đi, nhất định lại nhiệt đến chịu không nổi, nàng tính trẻ con tuyên bố: “Ta đêm nay muốn ngủ ở nơi này.”

Sạp đều bị nàng một người chiếm, Giang Hành đành phải ngồi vào một bên ghế đá đi lên, “Ở chỗ này ngủ cả đêm, ngày hôm sau người liền không cần đi lên.”

Buổi tối gió lớn, lại có hơi ẩm, chưa chừng sẽ hoạn thượng liệt nửa người gì đó. Ai biết nàng tính tình ngoan cố thật sự, nói không quay về liền không quay về, còn ăn vạ trên sạp lăn một cái nhi, “Chờ ta mệt nhọc, chính mình sẽ trở về. Ngụy Vương cứu cứu vì cái gì không đi?”

Giang Hành lại đồ một ly trà, “Ta cũng đợi lát nữa lại đi.”

Kia hấn còn không biết xấu hổ thúc giục nàng?

Ban đêm dễ dàng phóng thích người thiên tính, tiểu cô nương rải hoan, ở trước mặt hấn một chút cũng không câu nệ, không bao lâu liền ngủ gật nhi tới. Có phải hay không đối hấn quá không phòng bị? Giang Hành chuyển chén trà, liếc hướng trên sạp nằm tiểu thân ảnh,

nàng lông mi buông xuống, hô hấp thuận lợi, xem bộ dáng là ngủ rồi.

Thật là không cho người bốt lo, còn nói cái gì chính mình mệt nhọc liền sẽ trở về, nếu không phải hấn ở, nàng chẳng lẽ tính toán mộng du trở về sao?

Giang Hành buông chén trà, đứng dậy đi đến nàng bên cạnh, đem nàng hoành bế lên tới. Tiểu cô nương ưm một tiếng, ước chừng là sợ ngã xuống, theo bản năng leo lên trụ hấn cổ, hương thơm mềm mại thân hình dán lên hấn, tìm cái thoải mái tư thế phục lại nặng nề ngủ.

Giang Hành ôm nàng đi ra đình giữa hồ, hỏi Đỗ Hành Uyển này giai đoạn đi được phá lệ thông thả.

Ánh trăng xông qua chạc cây, chiếu vào hai cái dựa sát vào nhau thân ảnh thướt tha, kéo ra thật dài bóng dáng, có vẻ phá lệ yên tĩnh. Một đoạn này đường đi đến dày vò, lại vô cùng mới mẻ, chưa bao giờ từng có thể nghiệm, tưởng một con ôm nàng đi rất xa lộ.

Nhưng mà chung quy là có cuối, tới rồi Đỗ Hành Uyển sau, ngọc trà đang ở cửa nhìn xung quanh. Nhìn thấy hấn rất là kinh ngạc, tiếp theo nháy mắt đi lên trước tới, “Ngụy Vương..... Cô nương như thế nào sẽ cùng ngài ở bên nhau?”

Giang Hành lời ít mà ý nhiều mà đáp: “Vừa lúc ở đình giữa hồ gặp. Nàng ngủ rồi, bản vương đưa nàng nhập phòng.”

Ngọc trà gật gật đầu, đi theo hấn phía sau.

Đi vào đào Φ nào hước dao Giang Hành làm ngọc trà ở bên ngoài chờ, “Bản vương có chút lời nói cùng nàng nói.”

Ngọc trà thực buồn bực, người đều ngủ rồi, còn có nói tốt nói?

Nhưng là xem Ngụy Vương nghiêm trang, lại không giống nói dối, chỉ có ở bình phong ngoài chờ.

Giang Hành nện bước trầm ổn, ôm đào θ giáp tẫn đem nàng đặt ở trên giường, lại xả chần cho nàng cái hảo.

Nhìn này trương ngữ dung điềm tĩnh khuôn mặt, Giang Hành chống ở đầu giường, nhìn trong chốc lát, cúi người ở nàng trên trán hôn một cái.

Áp lực, khác chế, cảm lòng không đậu.

Nhanh lên lớn lên đi, nhóc con.

☆, chương 71 cầu hôn

Tần Trung Nhân cha con bị Giang Hành cự tuyệt sau, trở lại phủ đệ, cách thiên liên nghe trong phủ hạ nhân nói nhân dừng phó úy Triệu Bản tới cửa cầu hôn.

Tần Mộ Mộ tức muốn học máu, huy khởi tay áo liền đem trên bàn màu men gốm viên khấu bình hoa đánh nghiêng trên mặt đất, toái sứ nứt ra đầy đất, cùng nàng bèn nhọn tiếng nói: “Ai làm hấn tới? Đem hấn đuổi ra đi!”

Tôi tớ đứng ở ngoài cửa nơm nớp lo sợ, chưa bao giờ thấy đại cô nương phát quá lớn như vậy tính tình, dịch hai tay cúi đầu nói: “Nghe nói là Ngụy Vương ý tứ.”

Ngụy Vương, đúng là Ngụy Vương.

Ngày hôm qua ở Ngụy Vương phủ cổ huyền viện hấn liền nói được rõ ràng, hấn sẽ không bởi vì cứu một nữ nhân, liền muốn cưới nàng làm vợ. Hấn còn nói nếu là như thế, hấn tình nguyện nhìn nàng chết chìm. Hấn đem nàng mặt mũi hung hăng đập lên dưới lòng bàn chân, làm nàng tự biết xấu hổ, không mặt mũi gặp người. May mà lúc ấy chỉ có nàng cùng a cha ở đây, người ngoài nghe không được lời này.

Chính là hấn mặt sau nói, nếu là nàng ba năm nội nói không thành thân sự, Quân phủ có bó lớn nam nhân chờ nàng chọn lựa. Hấn

đương nàng là cái gì? Trên đường cái tùy ý liền có thể tổng cổ nữ nhân sao?

Không nghĩ tới không đến ba năm, hấn liền vì nàng tìm hảo nhà tiếp theo.

Nhân dũng giáo úy Triệu Bân, một cái 5 năm trước liền tang thê nam nhân, so nàng ước chừng lớn mười mấy tuổi, bỏ qua một bên thân phận không nói, này đã là đại đại làm nhục nàng. Mơ ước Ngụy Vương chưa toại, còn bị hấn chỉ xứng cho chính mình cấp dưới, ngày sau làm nàng lấy cái gì mặt mũi đối mặt khuê trung tử muội?

Nàng ngày hôm qua rơi xuống nước sự truyền đi ra ngoài, người khác không nói, nhưng đều trong lòng biết rõ ràng.

Ngụy Vương sắp sửa mà đứng, vương phủ lại chậm chạp chưa lập chính phi, ai không hiềm lạ cái kia vị trí? Ai đều cảm thấy chính mình đặc thù, có thể đến Ngụy Vương xem với con mắt khác, tể phá đầu muốn cho hấn nhiều xem một cái. Nàng chẳng qua so các nàng dám nghĩ dám làm thôi, đáng tiếc không thể như nguyện, rơi vào cái này chật vật kết cục, dẫn người bất cư.

Tần Mộ Mộ réo rất thảm thiết mà gọi một tiếng mẹ, nhào vào Quách thị ôm ấp, nước mắt theo gương mặt lạch cạch cạch rơi xuống, “Nữ nhi không cần gả cho cái kia phó úy..... Mẹ đi thay ta từ chối hấn, nữ nhi tình nguyện chết, cũng không cần bị người như vậy chà đạp.”

Quách thị đầy mặt sầu khổ, nàng hướng chi nguyện ý nữ nhi gả qua đi? Nguyên bản cho rằng việc này liền thành, vạn vô nhất thất, không nghĩ tới Ngụy Vương thế nhưng như vậy kiên định, nói không cưới liền không cưới, còn nói cái gì nạp thiếp cũng chưa môn. Nàng nữ nhi như hoa như ngọc, nơi nào không xứng với hấn?

“Không gả liền không gả đi, làm người a cha đi từ chối hấn.” Quách thị lấy khăn che giấu nàng nước mắt, đã đau lòng lại khó chịu, “Người nói này Ngụy Vương, có phải hay không nơi nào ra tật xấu?

Bao lớn người, đừng nói chính phi trách phi, liền cái thiệp thất đều chưa từng có, chẳng lẽ là hấn không thích nữ nhân, chỉ thích.....”

Tần Trung Nhân phát tay áo, đánh gãy nàng lời nói: “Ngụy Vương việc tư, cũng là người có thể tùy ý bịa đặt! Mau câm mồm đi!”

Cho dù có cái này nghi ngờ, cũng không thể làm trò nha hoàn bà tử mặt nói ra, ai biết có thể hay không cho người mượn có? Huống chi hấn cùng Ngụy Vương có chút giao tình, tưởng đem nữ nhi gả cho hấn, một phương diện là tưởng phân cao chi, một phương diện là tin tưởng hấn phẩm hạnh làm người. Hiện giờ nghe được Quách thị nói như vậy, nhịn không được liền tưởng giáo huấn nàng.

Nữ tác nhân gia, mãi đầu óc đều là yêm H sự.

Quách thị không phục, vẫn muốn tranh cãi, “Vậy người nói là vì sao? Người có từng thấy hấn cùng cái nào nữ nhân thân cận quá, trừ bỏ cái kia quận chúa, nàng mới mười ba, Ngụy Vương chẳng lẽ thích nàng sao?”

Càng nói càng quá mức, Tần Trung Nhân nghe không đi xuống, “Người mau câm miệng đi, ta đến bên ngoài nhìn xem, tốt nhất có thể từ chối việc hôn nhân này. Nếu là không thể, liền chạy nhanh trừ bị hôn sự đi!”

Tần Mộ Mộ bỗng ở cân nhắc Quách thị mới vừa rồi nói, nghe thấy hấn nói như vậy, quả thực cảm thấy thiên đều phải sụp. “A cha.....”

Tần Trung Nhân không đáng để ý tới, lập tức đi đến chính đường.

*

Nhà chính Triệu Bản vốn là một kang nhiệt huyết, đầy cõi lòng mong đợi mà đi vào Tần phủ, nhưng mà ngồi hảo một thời gian, đừng nói chưa thấy qua Tần tri phủ, liền cái bưng trà đổ nước người đều không có, tức khắc tâm liền lạnh nửa thanh. Hiểu được sao lại thế này sau, hấn ngược lại bình tĩnh đến nhiều, cùng bà mới nói lại chờ mười lăm phút, nếu vẫn không tới người liền trở về.

Hôm qua Lý Hồng cùng hắn đệ lời nói, đem Giang Hành ý tứ từ đầu chí cuối tự thuật biến, làm hắn chọn cái ngày lành đi Tàn phủ cầu hôn, Ngụy Vương đã thế hắn an trí thoả đáng, làm hắn cứ việc yên tâm, không có nỗi lo về sau.

Đây là bầu trời rớt bánh có nhân chuyện tốt, Triệu Bân từ nguyên phối chết bệnh sau, vẫn luôn không có lại cưới. Qua đầu ba năm thương tâm kính nhi, nhật tử vẫn là muốn quá, bằng không về nhà đối mặt trống rỗng sân, thật là quá thê lương điểm. Nguyên phối cho hắn để lại hai đứa nhỏ, một nam một nữ, đại mười tuổi, tiểu nhân 6 tuổi.

Vô luận nói như thế nào, hài tử đều yêu cầu mẫu thân quản giáo, hắn gác lại như vậy chút năm, xác thật nên đi phương diện này hảo hảo suy xét.

Này đây Lý Hồng nói với hắn lúc sau, hắn sáng sớm liền thỉnh bà mỗi mua chim nhận, lại mua sắm không ít quà tặng, đến Tàn phủ tới cửa báỉ phòng. Không ngờ tưởng người không gặp, hắn ăn trước cái bẻ môn canh.

Đầu óc thanh tỉnh xuống dưới sau cẩn thận tưởng tượng, đảo cũng có thể lý giải Tàn gia người cách làm. Hắn chưa thấy qua Tàn Mộ Mộ, nhưng là nghe nói nàng mới mười sáu tuổi, cùng hắn một so, thật là kém rất nhiều điểm. Huống chi giả cho hắn làm tục huyện không nói, còn phải làm hai đứa nhỏ nương, hoa giống nhau tuổi tác, ai nguyện ý ăn này phân khổ?

Chính suy nghĩ gian, Tàn Trung Nhân từ ngoài cửa vào được, trên mặt bưng cười, liên tiếp nói vài thanh xin lỗi, “Làm Triệu phó úy đợi lâu.”

Nhưng thật ra ra ngoài Triệu Bân ngoài ý muốn, còn đương hắn sẽ không ra tới. “Nơi nào nơi nào, là ta tới quá sớm, nhiều Tàn tri phủ thanh tịnh.”

Hai người hàn huyền vài câu, Tàn Trung Nhân làm hắn ngồi xuống, chính mình cũng ngồi ở ghế trên, không cùng hắn chu toàn, đi thẳng

vào vấn đề, “Nghe nói Triệu phó úy hôm nay tiến đến, là vì ta kia đại nữ nhi.....”

Tần Trung Nhân trong lòng trước sau không để, một vách tường nói một vách tường đánh giá Triệu Bân biểu tình, thấy hắn ổn ngồi như núi, không biết được Ngụy Vương cái gì mệnh lệnh. Trong lúc nhất thời càng thêm tâm hoảng ý loạn.

Triệu Bân thông khoái mà đáp cái là, hắn là thượng quá chiến trường người, học không tới kia bộ quanh co lòng vòng, “Lệnh ái nhân thực trạng tĩnh, tướng mạo xinh đẹp, lòng ta hướng chi, hôm nay đặc huê bà mối trình diện, nguyện cùng lệnh ái vĩnh kết đồng hảo, bạc đầu không rời, mong rằng Tần tri phủ thành toàn ta.”

Kia bà mối thấy nhiều loại này trường hợp, lập tức hướng những người khác sử cái nhan sắc, cùng nhau đem chim nhạn cùng quà tặng đưa đến Tần Trung Nhân trước mặt, thỉnh hắn nhận lấy.

Chim nhạn bị người dùng hồng lụa trói chặt cánh cùng miệng, đại để là giãy giụa đến mệt mỏi, hiện nay vẫn không nhúc nhích.

Tần Trung Nhân khó xử mà nhíu hạ mi, thu cũng không phải, không thu cũng không phải, cuối cùng thật dài một tiếng thở dài: “Thật không dám dấu diếm, ta mới từ hậu viện lại đây, tiện nội cùng ta nhắc tới việc này. Mộ mộ không bằng Triệu phó úy nói được như vậy trong sáng, nàng tính tình dã, khó với quản giáo, hơn nữa tiện nội luyện tiếc, tưởng ở lâu nàng ở nhà một hai năm, tạm thời không có hứa người tính toán.”

Này đó là cự tuyệt, Triệu Bân là cái người thông minh, minh bạch đây là thoái thác chi từ, cũng không miễn cưỡng, đứng lên ôm quyền nói: “Một khi đã như vậy, ta liền không nhiều lắm quấy rầy. Này đó quà tặng coi như là đưa cho Tần tri phủ, nguyện ngài thân thể khoẻ mạnh, ích thọ duyên niên.”

Dứt lời không làm người dẫn đường, bước đi đi ra nội thất, cùng đi khi như vậy tiêu sái đi theo.

Tần Trung Nhân nhìn hấn bóng dáng, ngũ vị trần tạp, muốn nói Triệu Bản xác thật tính cái tài tuấn, ngàn ấy năm đi theo Ngụy Vương bên người, đến hấn coi trọng, ngày sau tiền đồ vô lượng. Bất đắc dĩ Tần Mộ Mộ tâm tư không ở trên người hấn, hấn làm lại nhiều điều là phí công.

Tần Trung Nhân ngồi trở lại ghế bành, lẳng lặng mà suy nghĩ thật lâu.

*

So sánh với Tần phủ náo nhiệt, Ngụy Vương phủ liền có vẻ an tĩnh nhiều.

Đào π viêm khi, đã là thần mặt. Ước chừng là trước một đêm ở đình giữa hồ thổi gió lạnh, buổi sáng đứng lên mà nói thì thầm, liên quan đầu cũng có chút say xe.

Nàng đỡ đầu lệch qua cửa sổ bên, tường hóng gió dễ chịu một ít, bất đắc dĩ không thấy hiệu.

Ngọc trà tiến lên cho nàng khoác kiện áo ngoài, ngũ khí chậm chạp nói: “Nói vậy tối hôm qua bị cảm lạnh, cô nương nhiều xuyên chút, ta làm người đi nấu chén canh gừng bưng tới. Ngài uống trước hạ, nếu là lại không hảo liền thỉnh đại phu.”

Như vậy vừa nói, đào o truân học chọc chơi “Ta ngày hôm qua giống như ở trong đình ngủ rồi, là ai đưa ta trở về?”

Trong ấn tượng nàng đoạt Giang Hành địa bàn, đem toàn bộ sạp đều bá chiếm, nằm ở mặt trên thích ý mà hóng mát. Sau lại cũng không biết Giang Hành đã đi chưa, nàng bất tri bất giác liền ngủ rồi, đó là như thế nào trở về? Chẳng lẽ Giang Hành không đi sao?

Quả nhiên, ngọc trà nói là Ngụy Vương, “Ngài kia sẽ ngủ rồi, Ngụy Vương ôm ngài trở về. Thật là ít nhiều Ngụy Vương, nếu không ngài ở loại địa phương kia ngủ một đêm, ngày hôm sau lên người liền không được.” Dứt lời một đống, vẫn là không nghĩ ra, “Cô nương như

thế nào có thể ngủ đâu, tuy rằng là vương phủ, nhưng liền không có một chút phòng bị tâm sao?”

Lần trước ở biệt viện còn bị tập kích đâu, đề phòng lại nghiêm ngặt, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện sơ hở. Cũng chỉ có nàng tâm như vậy đại, ăn một hố không dài một trí.

Đào then thùng, bị nàng nói được ngược ngừng, “Lúc ấy Ngụy Vương liền tại bên người, ta không tưởng nhiều như vậy, cảm thấy có hấn ở liền rất an toàn.”

Kia đảo cũng là, Ngụy Vương suất binh xuất chinh, thắng trận vô số, người thường căn bản hám đụng vào hấn không được mấy may.

Nhưng ngọc trà vẫn là không yên tâm, nhớ tới tối hôm qua Ngụy Vương đưa cô nương khi trở về cảnh tượng, tổng cảm thấy không đúng chỗ nào. Tuy rằng hợp tình hợp lý, nhưng cuối cùng Ngụy Vương bước vào cô nương khuê phòng..... Hấn xem cô nương ánh mắt, không phải đơn thuần trưởng bối xem văn bối ánh mắt.

Ngọc trà lắc lắc đầu, nhất định là chính mình suy nghĩ nhiều, Ngụy Vương cương trực công chính, như thế nào sẽ là nàng tưởng như vậy!

*

Tết Đoan Ngọ qua đi, Ngụy Vương phủ lại khôi phục đến bình tĩnh nhạt tử.

Giang Hành mỗi ngày đi sớm về trễ, rất ít có thời gian cùng nàng cùng nhau dùng cơm, mặc dù có cũng là vội vàng hai khẩu liền đi rồi, căn bản không thể nói nói mấy câu.

Đào Ψ_{17} con hoài (. Nhiệt độ cơ thể nhiệt lượng thừa không lụi, ở trên giường nằm vài thiên, đúng là đêm đó đi đình giữa hồ thổi gió lạnh duyên có.

Nàng mê mê hoặc hoặc mà nằm ở trên giường, bên người chỉ có nha hoàn chiếu cố, phá lệ mà tưởng mẹ. Ban đêm một người nằm ở trong chăn khóc, lại ngưng ngưng khóc đến quá lớn thanh, miễn cho làm Bạch Nhụy các nàng nghe thấy được chê cười, chỉ thấp giọng khóc nức nở. Nàng có đôi khi cũng cảm thấy chính mình không tiền đồ, còn không phải là một hội bệnh sao, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi, lại không phải cái gì đại sự. Cố tình trong lòng yếu ớt thật sự, ngăn không được mà nức nở.

Chăn bị nàng thấm ướt một góc, nàng ở mặt trên cọ cọ nước mắt, vừa ngẩng đầu phát hiện đầu giường tựa hồ đứng một người.

Đang muốn kêu sợ hãi, người kia ngồi ở mép giường, thấp giọng nói: “Là ta, kêu kêu.”

Giang Hành thanh âm.

Hai ngày này hẳn rất bận, này đây đào ỉ bị bệnh cũng không có kinh động hẳn, không nghĩ làm hẳn lo lắng.

Không nghĩ tới hẳn vẫn là lại đây, không biết ai để lộ tin tức.

☆, chương 72 bị thương

Hành lang ngoại treo đèn lồng, miễn cưỡng có thể chiếu đến trong phòng tới. Không hiểu lý lẽ đen tối ánh sáng, miễn cưỡng có thể nhìn ra Giang Hành hình dáng, hẳn ăn mặc một thân áo gấm, nhìn dáng vẻ là vừa từ phủ ngoại trở về, liền quần áo cũng chưa tới cập đổi.

Đào ỉ lau nước mắt, mang theo nhu nhu khóc nức nở: “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào tới?”

Giang Hành bực lửa hương trên bàn đèn dầu, một lần nữa ngồi ở đầu giường, “Ta nghe hạ nhân nói người bị bệnh, liền tới nhìn một cái người.”

Hắn xác thật mới từ Quân phủ trở về, ban ngày vội đến sát đầu mẹ trán, nửa đêm trở về chưa ăn cơm, liền nghe được nàng sinh bệnh tin tức, lập tức dưới chân sinh phong mà tới rồi xem nàng. Bên người hầu hạ nàng nha hoàn nói nàng bị bệnh hai ngày, cái này gốc cô nương, sinh bệnh không biết nói cho hắn sao!

Nha hoàn nói nàng nghỉ ngơi, hắn vốn định tiến vào nhìn xem nàng, chưa từng muốn nghe đến nàng thấp thấp tiếng khóc. Giống tiểu thú than khóc, mang theo bất lực cùng cô độc, nghe được làm nhân tâm toái.

Liền ít ỏi ánh nến, Giang Hành nhìn đến trên mặt nàng ướt đầm dề nước mắt, không có nghĩ nhiều, duỗi tay liền dùng ngón cái hủy diệt nàng nước mắt, “Khóc cái gì? Trên người không thoải mái sao?”

Nàng lắc lắc đầu, nháy mắt, một giọt nước mắt vừa lúc dừng ở hắn mu bàn tay. Phảng phất tích trong lòng tiêm nhi thượng du sáp, mang đến hơi hơi đau đớn, hắn đang muốn trấn an, nghe thấy nàng nhỏ giọng nói: “Trước kia ta sinh bệnh thời điểm, mẹ tổng hội canh giữ ở ta bên người, uy ta uống thuốc, chụp ta bồi. Không có nàng ở, ta ngủ không được.”

Giang Hành nghe ra nàng lời nói ngoại chi âm, nhíu lại mày hỏi: “Người không uống thuốc sao?”

Nàng lại ở chần thượng cộ cộ, “Không ăn.”

Liền sinh bệnh đều không quên làm nũng, thanh âm kia uyển chuyển mềm mại, mang theo ong ong làn điệu, nghe được nhân tâm gan run lên, nơi nào còn bỏ được trách móc nặng nề nàng? Bất quá này nhóc con quá không cho người bớt lo, sinh bệnh còn không uống thuốc, khó trách một hồi bệnh kéo hai ngày đều không thấy hảo.

Giang Hành gọi tới nàng nha hoàn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Quận chúa không uống thuốc, các người liền không biết khuyên nàng sao?”

Tối nay là kim hà hàn quang dương trị, hai người bần đầu trên mặt đất, buồn rầu mà nhìn mắt giường, “Hồi Ngụy Vương, nô tỳ nhóm đều khuyên qua, nhưng cô nương chính là không chịu ăn. Cô nương nói không phải bệnh nặng, căng hai ngày liền sẽ tốt, chính là này thiêu vẫn luôn không lùi, vạn nhất thiêu ra cái gì bệnh như thế nào cho phải? Cầu Ngụy Vương nhiều khuyên nhủ cô nương, làm nàng uống thuốc đi.”

Lúc trước là đào ngăn đón, các nàng không dám đi cầu Ngụy Vương, hiện nay Ngụy Vương chính mình đưa tới cửa tới, các nàng liền đem duy nhất hy vọng đều giao cho hắn. Hy vọng hắn có thể khuyên đến động đào A

Kim hà đi phòng bếp một lần nữa sắc thuốc, chạng vạng dược đã sớm đổ, đào Σ hoạn tâm củ phóng lâu rồi cũng vô dụng. Gần nhất mấy ngày dược vẫn luôn ngã vào góc bồn hoa, đi được gần liền có thể nghe thấy một cỗ dược vị.

Sau nửa canh giờ nàng đi mà quay lại, bưng khay đi vào giường trước mặt, “Cô nương.....”

Đào Π nhai nguyên hương trong chăn súc, không tiếng động mà kháng cự.

Giang Hành làm nàng đem chén thuốc đặt ở đầu giường hương trên bàn, lay hạ đào Φ mưu hồi anh “Kêu kêu, nghe lời, đem dược uống lên.”

Kêu hai tiếng không có phản ứng, hắn dứt khoát giá nàng nách đem nàng từ trên giường nhắc tới tới, ở nàng sau lưng thả cái gối dựa. Đào P hoàng động tác hoảng sợ, tưởng phản kháng khi đã chậm, bị hắn dễ như trở bàn tay mà liền rách ra tới. Một đôi hữu lực bàn tay xé trụ nàng, làm nàng không chút sức lực chống cự.

Đặc biệt nàng còn sợ ngứa, tả hữu vắn vẹo, “Người làm gì đâu!”

Giang Hành đứng lúc mà rút về tay, mặt không đổi sắc nói: “Người không nghe lời, bản vương chỉ có áp dụng cường ngạnh thủ đoạn.”

Nói đem chén thuốc bưng lên tới, múc một muỗng thổi thổi, đưa đến miệng nàng biên. “Uống được.”

Đừng nhìn hấn bình thường thực dễ nói chuyện, nhưng nghiêm túc lên làm người sợ hãi, không rét mà run. Đặc biệt hiện tại, trong phòng ánh nến chiếu rọi ở hấn nửa khuôn mặt thượng, mơ mơ hồ hồ xem không lớn rõ ràng, nhưng là kia phân uy nghi ở, hấn cả người đều lộ ra không được xía vào thái độ.

Đào X nói tránh không khỏi, nhận mệnh mà há mồm uống xong đi, tức khắc khổ đến ninh khởi một trương mặt đẹp, “Người vì cái gì uy ta? Ta chính mình có tay, có thể uống.”

Lời tuy như thế, nhưng không có muốn tiếp ý tứ. Thật là cái khẩu thị tâm phi cô nương, lại kiêu khí lại ngoan cố, buồn cười lại chọc người thương tiếc.

Giang Hành giương mắt xem nàng, “Người không phải ngại sinh bệnh không ai tại bên người, không ai uy người uống được sao? Bồn vương tự mình uy người, tâm tình chính là hảo điểm?”

Nàng liễm hạ lông mi, thẳng thắn thành khẩn mà ừ một tiếng, “Tốt hơn một chút.”

Nguyên bản có chút sinh khí, rồi lại bị nàng đáng thương vô cùng bộ dáng chọc cười, Giang Hành uy nàng uống xong được sau, tặng một viên mút táo đến miệng nàng, “Hàm một hồi liền không khổ.”

Mềm mại đôi môi đụng tới hấn lòng bàn tay, dính thượng một tầng tanh khổ nước thuốc.

Nàng tạt đi tạt đi đầu lưỡi, cắn mút táo hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu vừa trở về sao? Dùng cơm chiều sao?”

Giang Hành cầm chén giao cho kim hà, nói thanh không có, “Mới vừa hồi phủ liền đến người nơi này, còn không có tới kịp ăn cơm.”

Nàng nga một tiếng, đã cảm kích lại áy náy, đem hấn hướng bên ngoài đẩy đẩy, “Người mau trở về ăn cơm, đói là bụng không tốt. Hiện giờ được cũng uống, người không cần lại lo lắng, ta ngồi một hồi liền ngủ hạ.”

Giang Hành lại vẫn không nhúc nhích, nàng về điểm này lực đạo căn bản không đủ để lay động hấn, “Không có việc gì, ta một hồi lại đi.”

Mặc cho đào u phu này gánh hấn chính là không đi. Cuối cùng hấn bắt đắc dĩ mà xoa xoa giữa mày, đại khái là ngại nàng sách, “Người mau ngủ, ngủ rồi ta liền đi rồi.”

Đào không lay chuyển được hấn, không biết hấn vì sao khăng khăng muốn lưu lại, vì thế thờ phì phì mà trở mình, lưu cái cái ót đối với hấn, “Ta ngủ rồi.”

Mép giường không có động tĩnh, xem ra Giang Hành không có mắc mưu.

Đào l yếm viên còn cầm, cũng không biết hấn đánh cái gì chủ ý, một hai phải chờ nàng ngủ rồi mới bằng lòng đi. Một vách tường miên man suy nghĩ, một vách tường nổi lên vây tới, này sẽ đã qua giờ Hợi, nàng uống thuốc xong sau liền mệt nhọc, mơ mơ màng màng mà ở vào nửa ngủ nửa tỉnh trạng thái, không bao lâu, ý thức dần dần ở vào hỗn độn trạng thái.

Sắp ngủ thời điểm, cảm giác có một người ở vổ nhẹ nàng phía sau lưng, một chút một chút, dày rộng ấm áp bàn tay đặt ở nàng trên lưng. Nàng đại khái biết là chuyện như thế nào, dần dần yên lòng, trong lòng lại ấm thành một mảnh, không bao lâu liền đã ngủ say.

Thẳng đến nàng ngủ say sau, Giang Hành mới đứng dậy rời đi.

Trước khi đi sờ sờ cái trán của nàng, vẫn là có điểm sốt nhẹ, xem ra ngày mai còn muốn giám sát nàng uống dược. Nếu không này tiểu cô nương không biết chiếu cố chính mình, như vậy khôn khéo đầu đưa, thiêu ra cái gì tốt xấu tới nhưng không hảo.

*

Liên tiếp ba ngày, mỗi đến uống thuốc thời điểm Giang Hành luôn là sẽ đúng giờ xuất hiện ở Đổ Hành Uyển, nhất định phải tận mắt nhìn thấy nàng đem dược uống xong đi sau mới rời đi.

Đào o phác tay chân cũng chưa cơ hội, đành phải ngoan ngoãn mà uống dược, uống đến cuối cùng tổng cảm thấy chính mình một thân dược vị nhi. Cũng không biết sao lại thế này, Giang Hành không phải vội sao? Vì sao bỗng nhiên liền có rảnh quản nàng?

Có đôi khi hần tòng quân phủ không thể phân thân, liền làm Lý Hồng chiêm hảo dược đưa lại đây, nàng nếu là không uống, Lý Hồng buổi tối liền sẽ hồi bẩm Giang Hành, Giang Hành liền sẽ buộc nàng uống dược, uống xong rồi còn không cho ăn mút táo! Quá mức!

Cũng may ba ngày lúc sau đào Φ mỗ búi khỏi hản, tiếp tục khôi phục sinh long hoạt hổ bộ dáng.

Hôm nay nàng đang theo tướng quân cùng nhau nằm ở bóng cây hạ hóng mát, kim hà mới từ phủ ngoại trở về, trong tay dẫn theo lên phố đặt mua hương liệu, đem trên đường nghe tới sự từ từ kể ra: “Nghe nói mấy ngày nay trong thành muốn loạn đi lên, ngoài thành chồm hồm một đám sơn phỉ, cùng sở hữu hơn trăm người, mấy ngày nay bị thương không ít vô tội bá tánh. Bọn họ giống như có vào thành tính toán, bất quá bị Ngụy Vương ngăn trở bên ngoài, vẫn luôn không có từ bỏ.”

Đào Y ngu chước hiển lên, không cẩn thận đè nặng tướng quân cái đuôi, nó phẫn nộ mà triều nàng kêu một tiếng, tiếng kêu to lộ ra uy nghiêm. Đáng tiếc đào Σ hoảng lự, sờ sờ nó lỗ tai trấn an nó, ngẩng đầu hỏi kim hà: “Sẽ xông vào thành tới sao? Tình thế có nghiêm trọng không?”

Kim hà gật gật đầu, đem hương liệu đưa cho Thu Không, “Trong thành bá tánh đều ở nghị luận việc này, rốt cuộc chưa thấy qua như vậy nhiều tặc phỉ. Đều là bỏ mạng đồ đệ, vì sinh kế không màng tất cả, mọi người đều sợ chính mình bị ương cập, nháo đến người

thành phố tâm hoảng sợ.” Dứt lời thấy đào α thành hạ đông lạnh
niêm thiêu dất vội trấn an nàng: “Bất quá cô nương cũng không cần
lo lắng, Ngụy Vương phủ cùng địa phương khác bất đồng, trong
ngoài đều có trọng binh gác, bọn họ mặc dù may mắn vào thành,
cũng không có can đảm xông vào trong phủ, ngài còn là an toàn.”

Không nghĩ tới nàng lo lắng không phải cái này, mà là Giang Hành
an nguy, “Việc này Ngụy Vương tính toán như thế nào xử trí? Hắn
mấy ngày này ở Quân phủ, chính là vì vội cái này sao?”

Kim hà lắc đầu nói không biết, “Cô nương nếu là quan tâm Ngụy
Vương, không bằng chờ hắn trở về hỏi một câu đi.”

Bình tĩnh sau giờ ngộ bị đảo loạn, nơi nào còn tĩnh đến hạ tâm tới?
Nàng ngồi trở lại trên giường, thất thần mà cùng tướng quân liếc
nhau, khó trách mấy ngày nay Giang Hành ánh mắt không triển,
hành sự vội vàng, nguyên lai là vì việc này.

Trực tiếp hạ lệnh tróc nã bọn họ không phải hảo? Không phải nói
thương hơn người mệnh sao, vừa lúc còn có lý do chính đáng.

*

Giang Hành cũng như vậy nghĩ tới, vì không cho trong thành bá tánh
hoảng loạn, liền trong lén lút phái 500 người cấm quân đi tróc nã
bọn họ. Không ngờ tưởng này nhóm người giao hoạt thật sự, thô
khôn có ba hang, phản đem cấm quân một quân, đưa bọn họ ba mặt
vây quanh ở một cái góc chết, cư nhiên may mắn thắng.

500 cấm quân chỉ trở về hai trăm hơn người, Giang Hành làm người
thỉnh quân y băng bó, tức giận đến nóng tính tràn đầy, bên ngoài đi
qua đi lại: “Lại điều hai trăm cấm quân tới, bản vương tự mình tập
nã này đàn tặc phỉ!”

Triệu Bân khuyên hắn tam tư, “Lần này xuất sư bất lợi, là chuyện tốt
cũng là chuyện xấu, ít nhất làm chúng ta thăm dò đối phương chi
tiết. Không bằng lần sau làm thuộc hạ tiến đến, định có thể đem bọn
họ đánh trúng khắp nơi chạy trốn!”

Giang Hành tâm ý đã quyết, hắn nói cái gì cũng chưa dùng, “Người cùng bọn vương cùng đi, ngày mai giờ Mẹo xuất phát. Liền như vậy định rồi, không cần nhiều lời.”

Hôm nay bị bại như vậy thảm, không thể thân thủ đánh tan đối phương, đại khái nan giải hắn trong lòng chi hận. Bất quá là một đám sơn phỉ, cũng có thể như vậy kiêu ngạo, xác thật làm người nén giận.

Triệu Bân thực có thể lý giải tâm tình của hắn, này đây không có lại khuyên, phân phó đi xuống, làm người đi cầm quân chọn lựa thân thủ tốt nhất hai trăm danh. Làm cho bọn họ đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi, sáng mai liền xuất phát.

*

Đào 1 tính ủy ớc giáo Giang Hành đã là ra khỏi cửa thành.

Tình lại gót thường lui tới giống nhau mặc quần áo rửa mặt, ở hậu viện dạo qua một vòng, hồi Đỗ Hành Uyển dùng đồ ăn sáng. Đi ngang qua Chiêm Vân Viện thời điểm, thấy bên trong không có nửa điểm động tĩnh, liền hỏi bên trong hạ nhân: “Ngụy Vương tối hôm qua không có trở về sao?”

Hạ nhân lắc lắc đầu, “Hồi quận chúa, không có.”

Xem ra còn ở vội, đào 2 tài thương dư tiếp tục đi bộ hồi Đỗ Hành Uyển.

Còn chưa đi ra vài bước, liền nghe tiền viện truyền đến không nhỏ động tĩnh, nàng nghỉ chân quan vọng một trận, thấy một đám người vây quanh hướng bên này. Cầm đầu cái kia đúng là Giang Hành, hắn thân xuyên nhuyễn giáp, giữa mày nhíu lại, bước chân lại không có một chút chần chừ, nhắm thẳng Chiêm Vân Viện đi tới.

Ly đến gần, mới nhìn đến hắn trên vai có một mảnh vết máu, thấm ướt hắn trước người nhuyễn giáp, vết máu dưới ánh mặt trời chiếu xạ, có vẻ hết sức chói mắt.

Giang Hành thấy nàng sau, dừng bước vẫy lui mọi người, làm cho bọn họ đều hồi Quân phủ đi: “Điểm này tiểu thương, bốn vương còn không chết được.”

Đào o hàm hân ai nề hà phía trước người nhiều, chỉ có thể đứng ở tại chỗ quan vọng.

Đãi nhân đàn tan đi sau, nàng mới bước nhanh đi đến Giang Hành trước mặt, hoang mang rối loạn hỏi: “Làm sao vậy? Ngụy Vương cứu cứu vì sao bị thương?”

Bên người còn có Triệu Bản không đi, lưu lại hướng nàng giải thích: “Sáng nay Ngụy Vương suất lĩnh cấm quân tróc nã tặc phi, bị người từ sau lưng đánh lén, chém bị thương bả vai. Ngụy Vương không chịu lưu tại Quân phủ, một hai phải hỏi vương phủ xem xét.”

Bởi vì trước tiên làm người kiểm tra rồi miệng vết thương, may mà đối phương sức lực không đủ, chém đến cũng không thâm, không có thương tổn cập khí quản, hẳn là không có trở ngại. Đi vào vương phủ lúc sau, Triệu Bản đã làm người đi thỉnh đại phu, chỉ chốc lát liền có thể tới.

Giang Hành nhìn về phía hắn: “Người cũng trở về đi.”

Triệu Bản xem hắn, lại nhìn xem đào Γ thức thời mà cáo lui, “Ngụy Vương hảo sinh tĩnh dưỡng, mấy ngày nay Quân phủ sự giao cho thuộc hạ cùng phó tướng chuẩn bị, ngài không cần nhọc lòng.”

Hắn gật gật đầu, ừ một tiếng.

Triệu Bản rời đi sau, đào Σ bàng kềm chướng sĩ: “Thế nào? Đau không?”

Sao lại không đau, bất quá chịu quá nhiều như vậy thương sau, điểm này đau sớm đã bé nhỏ không đáng kể. Giang Hành dục mở miệng, nhìn đến nhóc con khăn trương hề hề khuôn mặt, hắn nhăn nhăn mày, “Có điểm đau.”

Nói dưới chân lão đảo, đi phía trước tài đi.

“Ngụy Vương cứu cứu!”

Đào Ω hạ θ ∷ ngao, hấn cao to, trọng lượng há là nàng một cái tiểu cô nương có thể chống đỡ, nàng cơ hồ dùng toàn bộ thân mình diu hấn, cắn răng hỏi: “Người không sao chứ? Còn có thể đi sao?”

Giang Hành một nửa phân lượng đặt ở trên người nàng, dư lại một nửa chính mình chống, “Đầu có chút vụng, người đỡ ta đi vào.”

Đào γ huy tá lặc mạo vừa rời còn hảo hảo, nói như thế nào vụng liền hôn mê?

Chung quanh có nha hoàn, nàng lại đã quên làm các nàng hỗ trợ, đỡ hấn hướng Chiêm Vân Viện đi đến.

☆, chương 73 luận võ

Chiêm Vân Viện cửa hạ nhân thấy, hoảng sợ tiến lên tiếp ứng.

Đào Σ hoàn phán mô liền đi theo bọn họ phía sau nhập viện. Bừng tỉnh nhớ tới một chuyện, tuyệt thân phân phó ngậy người hàn quang, “Mau đi thỉnh trong phủ đại phu lại đây!”

Xem Giang Hành bộ dáng hấn là còn không có băng bó, một thân huyết liền đã trở lại, cũng không biết có nặng lắm không, bị thương nặng không nặng?

Vừa nghĩ biên vào nhà, trong phòng người hầu đều không thông y thuật, không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ lấy khăn ướt tử cho hấn chà lau thương vết máu. Đào xem đến sốt ruột, tổng cảm thấy bọn họ đều chân tay vụng về, vì thế tiến lên đoạt lấy khăn, “Ta tới.”

Miệng vết thương vẫn luôn đổ máu không ngừng, trở về phía trước hấn hấn là đã làm đơn giản cầm máu, bất quá vừa rồi đi lại kia vài bước trọng lại nứt ra rồi. Miệng vết thương có hai tấc dài hơn, da thịt ngoại phiến, nhìn đều đau. Đào π ∩ túi ngã miểu nhận thị lự nhuyển

giáp, lại dùng kéo cắt khai hấn miệng vết thương chung quanh vải dệt, cầm khăn nhẹ nhàng mà cho hấn xử lý miệng vết thương.

Giang Hành mở mắt ra, đối tượng nàng khăn trương hề hề hai mắt, nhin không được cười cười, “Không phải cái gì đại thương, chờ đại phu lại đây băng bó thì tốt rồi.”

Không phải đại thương, kia hấn vừa rồi còn lung lay sắp đổ mà ngã vào trên người nàng?

Nói cái gì đào X tật hoảng ngưu cũng may trong phủ đại phu lại đây. Miệng vết thương cầm máu qua đi làm khâu lại, lại dùng lụa trắng từng vòng băng bó, đại phu vân đạm phong khinh nói: “Mấy ngày nay Vương gia không nên mệt nhọc, ứng ở trong phủ hảo sinh dưỡng thương, nhớ lấy không thể xé rách miệng vết thương. Đầu hai mỗi ngày đổi ba lần được, sau ba ngày lại đổi một loại khác, trước sau 5 ngày hấn là liền không quá đáng ngại.”

Giang Hành ngồi ở trên giường, ngày thường nhìn uy phong bát diện người, bỗng nhiên trở nên suy yếu lên, gọi được người có chút không thói quen. Hấn gật đầu nói: “Làm phiền đại phu.”

Kia đại phu mặt khác phân phó Chiêm Vân Viện nha hoàn, chú ý Ngụy Vương mấy ngày nay ẩm thực, không thể ăn cay độc đồ ăn, ứng lấy thanh đạm là chủ. Nha hoàn đều nhất nhất nhớ kỹ, liên tiếp gật đầu.

Đãi hấn đi rồi, nha hoàn đi xuống sắc thuốc, đào λ bình tế tài huy tân lệ lục mục thích lóe chơi nàng đến trước giường nhìn nhìn, “Ngụy Vương cứu cứu còn đau không?”

Vừa rồi hấn liền như vậy không hề dự triệu mà xuất hiện, thật là đem nàng hoảng sợ. Trong ấn tượng hấn vẫn luôn là không gì phá nổi, không có gì có thể thương tổn hấn, kỳ thật bằng không, hấn cùng người bình thường giống nhau, sẽ bị thương, sẽ có yêu cầu người chiếu cố thời điểm. Đặc biệt hấn thiếu chút nữa ngã trên mặt đất khi, đào bỗng nhiên có điểm đau lòng hấn, cảm thấy hấn cũng thực không dễ dàng.

Mười lăm tuổi liền lẻ loi một mình tới Tùng Châu, vượt mọi chông gai, vì chính mình sáng lập ra một cái đường máu, mới có hôm nay thành tựu.

Hắn có hay không cô độc yếu ớt thời điểm?

Hắn là có đi, chỉ là chưa từng làm người nhìn đến quá.

Mấy ngày này hắn vì sơn phỉ sự bận rộn, lại chưa từng ở nàng trước mặt đề qua một câu, nàng là từ kim hà trong miệng biết đến. Ngay cả hôm nay chuyện lớn như vậy, nàng đều hoàn toàn không biết, đương hắn đem những người đó một lưới bắt hết sau, mới xuất hiện ở nàng trước mặt.

Như vậy tưởng tượng, đào P thân ung ốc huy hành 丕 (7) mản
“Những người đó đều bắt được sao? Trong thành về sau có phải hay không liền thái bình?”

Tiểu không điểm nước mắt lưng tròng, đảo làm Giang Hành có chút trở tay không kịp. Hắn muốn mượn cơ thân cận nàng, nhưng không tưởng chọc khóc nàng, vì thế nâng lên một cái tay khác lau lau nàng khóe mắt, “Thật sự không đau, mới vừa rời tình cảnh có phải hay không dọa đến ngươi? Những người đó đều bắt được, một cái cũng chưa tránh được, ngày sau liền tính ngươi muốn đi trên đường chơi, ta cũng sẽ không lại cản ngươi.” Dứt lời dừng một chút, bổ thượng một câu: “Nhưng là đến mang lên người hầu.”

Đào Σ hoảng ngựu nếu là này một đao chém vào trên người nàng, nàng khẳng định đau đến chịu không nổi, “Ngươi vừa rời đều thiếu chút nữa té xỉu! Chẳng lẽ không phải đau sao?”

Giang Hành cười nhạt, nên nói như thế nào hắn là vì làm nàng đỡ?

Như thế rất tốt, đào hồ to cho chính mình nhảy, có khẩu nói không rõ. Hắn đơn giản thẳng thắn thừa nhận: “Vừa rời là rất đau, bất quá này sẽ khá hơn nhiều.”

Đào σ hòe cúc kinh mà nhìn chăm chăm hấn, nhìn chăm chăm đến hấn cả người phát mao, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

-----oOo-----

Phần 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nàng lời nói thắm thía nói: “Thương người liền nói ra, ta sẽ không chê cười người.”

Nghiễm nhiên là một bộ tiểu lão đầu nhi khẩu khí.

Giang Hành một ghen, vô pháp phản bác.

Vừa lúc nha hoàn chiêm hảo được bưng lên, đen tuyền một chén, đào ξ ngẫu nhiên được vị nhi liền lòng còn sợ hãi, hoảng sợ lui về phía sau vài bước.

Giang Hành mặt không đổi sắc mà uống xong rồi, nàng cảm thấy rất bội phục, hấn cư nhiên liền mút táo đều không ăn.

Trong phòng không có chuyện của nàng, nàng đến Giang Hành trước mặt cáo từ, “Ngụy Vương cứu cứu hảo hảo nghỉ ngơi, ta ngày mai lại đến xem người.”

Giang Hành buông chén thuốc, “Hảo.”

*

Gần nhất đúng là cây cam đường thành thực mùa, đào o hân thứ trang lỗ khuyết ở hành lang hạ bề ăn. Có đôi khi lười biếng, liền một bên hóng mát một bên làm Bạch Nhụy uy, nàng liền thủ cũng không chịu động một chút, cắn đầy miệng mật nước, ngọt thanh ngon miệng.

Thời tiết càng ngày càng nhiệt, liền tướng quân đều quỳ rạp trên mặt đất không chịu động. Tùng Châu mùa hạ là ướt nóng, Trường An là khô nóng, hai tương đối so, thế nhưng chẳng phân biệt cao thấp.

Bạch Nhụy phùng tới lê canh, cố ý dùng khối băng trần quá, đưa tới đào Ω trước: “Cô nương muốn ướp lạnh lê canh tới.”

Tùng Châu khối băng thừa thớt, là mùa đông giấu ở dưới nền đất. Tổng cộng liền không có nhiều ít, tất cả tại Ngụy Vương trong phủ, đào Ƴ nói gót Giang Hành muốn một chút, mỗi ngày uống lê canh, nước ô mai hoặc là cây táo chua canh thời điểm có thể dùng khối băng trần một hồi. Kể từ đó, uống thời điểm liền sẽ tiêu trừ không ít nhiệt khí.

Giang Hành đãi nàng rất hào phóng, nàng chỉ cần một bộ phận nhỏ, hấn lại nói cho nàng muốn dùng nhiều ít liền lấy nhiều ít.

Nhớ tới Giang Hành, đào π Ⅰ đế Ⅱ cật bột thận bò yên hội “Ngụy Vương cứu cứu thương thế như thế nào?”

Nàng ngày hôm qua đi Chiêm Vân Viện xem qua một chuyến, nha hoàn nói Giang Hành đi hậu viện. Hấn là cái không chịu ngồi yên người, lần trước bận rộn như vậy, đột nhiên thanh nhàn xuống dưới, nhất định thập phần không thói quen.

Đào Ƴ huy tá giận đặng hướng nha hoàn hỏi vài câu tình huống liền đã trở lại.

Bạch Nhụy nhặt lên quạt tròn cho nàng đánh phong, khó xử nói: “Cô nương hỏi nô tỳ cái này, nô tỳ nhưng đáp không được. Ngài nếu là quan tâm Ngụy Vương, sao không trực tiếp đi Chiêm Vân Viện nhìn xem?”

Đào Ƴ ảnh trên giường nhảy xuống, “Người đi chuẩn bị một chén lê canh cùng một chén cây táo chua canh, ta đi cho hấn đưa đi, nhớ kỹ muốn ướp lạnh.”

Bạch Nhụy ứng cái là, đi xuống bố trí.

Đều biết Ngụy Vương không yêu uống chè, này đây đào Ƴ biển am ngân lãg đừng phóng đường, nguyên tư nguyên vị tốt nhất.

Đào X quĩ lộ dận giường đất hoán con lộ, nàng ở chính mình trong viện luôn là ăn mặc mát lạnh, dù sao không có người ngoài, tôi tớ đều ở viện ngoại thủ. Nàng chỉ mặc một cái đơn bạc la sam, bên trong một kiện mặt ngực cùng quần, liền lại vô mặt khác. Dáng vẻ này đương nhiên không thể đi ra ngoài, nàng về phòng thay đổi một bộ hạ sam, màu xanh hồ nước nhìn cảnh đẹp ý vui, ở ngày mùa hè bằng thêm một mặt lạnh lẽo.

Không bao lâu Bạch Nhụy bưng lê canh cùng cây táo chua canh lại đây, nàng đi ở phía trước nói: “Tiểu tâm chút, đừng sai.”

Chiêm Vân Viện cùng Đổ Hành Uyển ly đến gần, vài chục bước liền tới rồi, đi vào trong viện, liền thấy Giang Hành đang ở trong viện tập võ. Hắn bị thương chính là vai phải, liền dùng tay trái cầm trường côn, cùng Lý Hồng Lý Thái giảng cơ.

Lý Hồng Lý Thái tiền hậu giáp kích, tuy là như thế vẫn bị hắn đánh đến không chút sức lực chống cự, song song lui về phía sau mấy bước, đều lắc đầu không dám trở lên.

Giang Hành nhíu mày, làm cho bọn họ tiếp tục, “Không cần làm ta.”

Lý Hồng ai thanh nói: “Vương gia, chúng ta chính là lấy ra thật bản lĩnh.”

Ai biết hắn mặc dù chịu thương, còn dùng tay trái, đều có thể nhẹ nhàng giải quyết bọn họ hai người. Nay còn gọi người như thế nào sống, mặt mũi hướng chỗ nào gác?

Giang Hành vừa lúc đứng lặng ở đào Ω trước, nghe vậy cười nói: “Các người liền điểm này bản lĩnh?”

Chiêu này phép kích tướng thực thấy hiệu quả, Lý Thái cầm côn xông lên phía trước, cùng hắn qua hai chiêu lúc sau, bị hắn xoá sạch vũ khí, lấy trường côn chống lại ngực. Lý Thái tâm phục khẩu phục, cung cung kính kính mà ôm quyền: “Vương gia oai hùng, thuộc hạ không phải đối thủ.”

Giang Hành đem trường côn ném tới trên người hắn, bước đi hướng trong phòng đi đến, “Hôm nay liền đến đây là ngăn.”

Hắn đưa lưng về phía đào Γ mới vừa rời kín mít mà đem nàng chặn, hiện nay vừa động, Lý Thái vừa lúc nhìn đến hắn phía sau tiểu nhân, giật mình: “Vương gia, quận chúa tới xem ngài.”

Giang Hành nghe vậy, dừng bước tuyệt thân, quả thấy đào φ đứng ở ảnh bích bên cạnh, không lớn tán đồng mà nhìn hắn.

“Kêu kêu? Như thế nào tới cũng không ra tiếng?” Nhớ tới vừa rời cảnh tượng, đao thương không có mắt, nếu là không lắm thương đến nàng làm sao bây giờ?

Đào vài bước tiến lên, bước lên bậc thang xem xét hắn trên vai thương, “Ngụy Vương cứu cứu thương hảo sao? Liền bắt đầu đánh đánh giết giết. Vạn nhất miệng vết thương vỡ ra làm sao bây giờ, có thể hay không sinh tử cảm nhiễm?”

Tập trung nhìn vào, quả thấy mặt trên thấm ra nhè nhẹ huyết sắc, nàng tức khắc càng thêm tức giận, bực hắn không biết chiều cố thân thể của mình. Vừa rời nàng tiến vào thời điểm, Lý Thái trường côn suýt nữa đánh tới hắn miệng vết thương, cũng may bị hắn tránh đi. Đào xem đến trong lòng run sợ, chưa thấy qua như vậy không đem thân thể đương hồi sự người.

Giang Hành bị nàng nghiêm túc biểu tình chấn trụ, nửa ngày mới lấy lại tinh thần nói: “Không đáng ngại, một hồi đổi quá được thì tốt rồi.”

Nàng dựng thẳng lên lông mày, “Như thế nào sẽ không đáng ngại? Người như thế nào như vậy không cho người bớt lo!”

Từ Giang Hành mười lăm tuổi về sau, đã hồi lâu không có người như vậy nói với hắn nói chuyện. Hiện giờ từ một cái mười ba tuổi tiểu cô nương trong miệng nói ra, có loại kỳ dị cảm giác, hắn cười nhẹ ra tiếng: “Kêu kêu, người giống cái tiểu bà quản gia.”

Nàng là quan tâm hắn, hắn cư nhiên nói như vậy nàng!

Đào phòng má tử, “Ta đây về sau mặc kệ người, Ngụy Vương cứu cứu chịu lại trọng thương, ta đều mặc kệ.”

Này như thế nào thành? Quản đương nhiên muốn xen vào, Giang Hành mới vừa rồi bắt quá đặng nàng thôi. Hắn bàn tay vói qua, ở nàng hai má thương tể một chút, đem nàng phòng má tử ấn đi xuống, “Cứu cứu cùng người nói giỡn, không cần sinh khí.”

Nàng khuôn mặt nhỏ liền ở trong tay hắn, nàng thật vất vả tránh ra, ghét bỏ mà lấy tay áo xoa xoa mặt, “Người trên tay đều là hãn, đừng đụng ta.”

Giang Hành ghen lời, bước đi đi vào phòng.

Nha hoàn sớm đã chuẩn bị tốt nước ấm, hãn tùy ý lau một lần thương thân, thay sạch sẽ trường bào, chuẩn bị đổi dược. Mấy ngày nay đổi dược đều là hãn tự tay làm lấy, không có làm người hầu hỗ trợ, chỉ vì cảm thấy bọn họ chân tay vụng về, còn không bằng chính mình động thủ phương tiện.

Đào thấy hãn không kêu nha hoàn đi vào, không khỏi buồn bực, “Người một người được không?”

Giang Hành cân nhắc một lát, “Người tiến vào giúp giúp ta.”

Nàng không có nghĩ nhiều, đi theo hãn đi vào nội thất, bàn trên bàn bãi vài loại dược, trong đó bạch bình sứ là hãn thoa ngoài da dược. Giang Hành ngồi ở trên sạp cởi bỏ áo trên, lộ ra vai phải thương băng gạc, hãn một bàn tay động tác tóm lại lực bắt tòng tâm, đào thấy hãn động tác vụng về, có chút xem bắt quá đi, liền tiến lên giúp hãn hủy đi băng gạc.

☆, chương 74 đổi dược

Mới vừa rồi thay quần áo khi, vì phương tiện đổi dược, áo ngoài bên trong liền không có mặc khác quần áo. Hiện nay thoát lên ngược lại dễ dàng, đào Φ truân phê hiểm nhàn yếp li gỡ xong băng gạc, lọt vào trong tầm mắt đó là hãn trần trụi ngực. Hãn hàng năm người tập

võ, màu da bị phơi thật sự thâm, trước người cơ bụng khối khối rõ ràng, cùng cô nương gia mềm mại hoàn toàn bất đồng.

Đào Tịch hướng sang biên hoạn quá lớn ca thân mình, vẫn là ở mười tuổi trước kia. Nhịn không được đem hai người bọn họ lấy tới làm đối lập, Đào Tĩnh là sống trong nhung lụa quý công tử, trên người không một chỗ không hoàn mỹ, thon dài đĩnh bạt, tuyền tú không rãnh, cùng Giang Hành hoàn toàn không cùng. Giang Hành trên người có thương tích, hoặc thâm hoặc thien, có đã không lớn rõ ràng, có lại có thể liếc mắt một cái nhìn ra lúc ấy thương thế nghiêm trọng. Hắn là trên chiến trường mài giũa ra tới người, thân hình to lớn, cả người đều tràn ngập tâm huyết, mang đến vô hình áp bách cảm.

Nàng ngưng ngưng mà buông băng gạc, cuối cùng là cảm thấy ngưng ngưng, “Ngụy Vương cứu cứu có thể chính mình đổi được sao?”

Giang Hành giống như không biết nàng xấu hổ dường như, nhú nhú mày nói: “Người mới vừa rồi cũng thấy được, ta chính mình một người trướng chọi đá.”

Lời nói dối nói được mặt không đổi sắc, tựa hồ thật giống như vậy hồi sự nhi, khó trách đào P hoàng dán lại. Chính là nàng muốn giúp hắn sao? Nghĩ như thế nào đều không tốt lắm a, nàng đứng lên ra bên ngoài nhìn xung quanh, “Ta đi kêu nha hoàn lại đây.”

Tiểu bạch thở vào lang quật, nơi nào còn có đi ra ngoài đạo lý? Giang Hành ý định muốn cho nàng lưu lại, thật vất vả đem người hồng vào được, như thế nào có thể phóng nàng đi ra ngoài?

Hắn nắm lấy cổ tay của nàng, lắc lắc đầu nói: “Không cần kêu các nàng.”

Đào Σ gọi quả lúc trước liền nghe nói chính hắn đổi được, không cho người hầu gần người, còn cho là phía dưới người làm truyền, không ngờ tưởng thật là có chuyện như vậy. Nàng thiên đầu hỏi: “Vì cái gì?”

Giang Hành ô đồng hướng bình phong sau nhìn ra, chợt bất động thanh sắc mà quay lại tới, “Người muốn nhìn đến cái thứ hai Tàn Mộ Mộ?”

Đào bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hấn là lo lắng cái này.

Đào cũng không phải không có lý, vương phủ không có nữ chủ nhân, nha hoàn khó tránh khỏi ngo ngoe rục rịch, tưởng bò lên trên Ngụy Vương giường, trăm phương nghìn kế mà muốn tiếp cận hấn.

Hiện nay nhưng bất chính là hảo thời điểm sao? Ngụy Vương bị thương, trước mặt yêu cầu người chiếu cố, đổi được thượng dược, thường xuyên qua lại, không chừng liền gạo nấu thành cơm đâu. Các nàng thân phận tuy rằng không thể trở thành Vương phi, mặc dù đương cái thiếp thất, cũng có thể cả đời kê cao gối mà ngủ, ai không nghĩ nắm chắc cơ hội?

Đào ỵ đất trụ tới sau, hào phóng mà đem chính mình nha hoàn đẩy ra: “Bạch Nhụy ngọc trà tuyệt đối không có cái này tâm tư, các nàng theo ta mười năm, đối ta trung thành và tận tâm.”

Giang Hành quả thực bị nàng khí cười, hấn là cái kia ý tứ sao?

Nàng đầu đưa, khi nào mới có thể thông suốt!

Nghĩ lại tưởng tượng, lại không thể quá mức vội vàng. Rốt cuộc nàng vẫn là cái hài tử, bức cho khẩn sẽ hoàn toàn ngược lại, còn cần đi bước một tuần tự tiệm tiến, từ từ mưu tính. Hấn hiện tại không hảo ra tay, đối một cái chưa cập kê tiểu cô nương động tâm tư, đã đủ cảm thú, nếu là còn đối nàng làm cái gì, kia đó là cảm thú không bằng.

Ở kia phía trước, hấn chỉ có chậm rãi chờ, chờ nàng cập kê, chờ nàng thông suốt. Mấy năm nay cần thiết đem nàng hảo hảo xem lao, không thể để cho người khác trên đường đoạt đi rồi. Rốt cuộc nàng mọi thứ xuất sắc, xinh đẹp lại thảo hỉ, trở lại kinh thành sau không chừng có bao nhiêu tài tử để bụng, đến lúc đó hấn xa ở Tùng

Châu, ngoài tầm tay với, nàng coi trọng người khác làm sao bây giờ?

Đây là cái vấn đề, Giang Hành không thể không coi trọng lên. Bát tុy còn không có một phiết sự, hấn lại nghĩ đến cực kỳ nghiêm túc, thế cho nên đào kêu vài thanh, hấn mới nghe thấy.

“Làm sao vậy?” Giang Hành hỏi.

Đào T phản bội, đối hấn bỏ qua cảm thấy bất mãn, “Người còn thương không thương được!”

Tiểu cô nương mày đẹp dựng ngược, sinh động nghịch ngợm, xem đến Giang Hành sùng nịch cười, “Thương được, kêu kêu cho ta thương đem.”

Nàng thực dễ nói chuyện, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là buồn rầu mà nhúu mày tiêm nhi, “Chính là ta sẽ không, trước kia chưa cho người thương quá được. Nếu là đem người làm đau, người nói cho ta một tiếng.”

Giang Hành dễ nói chuyện gật gật đầu.

Mới vừa rồi tháo dỡ băng gạc khi, thịt cùng băng gạc dính ở bên nhau, chia lìa khi khó tránh khỏi mang đến đau đớn. Tuy rằng Giang Hành không rên một tiếng, nhưng đào vẫn là lo lắng, nàng lấy ra màu trắng bình sứ, nhỏ mềm tắc, cúi người nhìn kỹ xem hấn trên vai thương, “Còn đau phải không?”

Giang Hành vẫn như cũ là câu nói kia: “Không đau.”

Không đau mới là lạ, miệng vết thương đều nứt ra rồi, đều do hấn không thành thật. Đào u để mục cơ cầu đập bởi vì khắc chế ánh mắt không cho chính mình tùy ý loạn ngó, liền đem sở hữu lực chú ý đều ngưng tụ ở hấn miệng vết thương thương, thấu tiến lên đi, ma xui quỷ khiến mà nhẹ nhàng thổi thổi, “Trước kia ta bị thương khi, mẹ đó là như vậy cho ta thổi. Hô hô liền không đau, Giang Hành cứu cứu cảm thấy đâu?”

Tiểu cô nương chống sạp, cơ hồ dán hẳn ngực, trên người nàng thanh hương hơi thở không ngừng truyền đến, mang theo nàng đặc có ngọt nị. Giang Hành có chút choáng váng, mấy phen giơ tay, mỗi lần đều thả đi xuống, “Còn có điểm đau, lại hô một hô.”

Đào P quyết dửu dư “Người mới vừa rồi còn nói không đau.”

Lời tuy như thế, nhưng lại ngoan ngoãn mà cho hẳn hô hô, ấm áp hơi thở chiếu vào hẳn cổ thượng, thổi đến hẳn cả người tô. Ma.

Lại như vậy đi xuống sớm hay muộn muốn xảy ra chuyện, Giang Hành nhắm mắt, thanh âm ách sạp nói: “Đủ rồi, kêu kêu.”

Đào ε đoái hoàng, vừa lúc miệng nàng có điểm toan, liền không lại tiếp tục. Màu trắng bình sứ còn nắm ở trong tay, nàng nghiêm trang mà cho hẳn thượng được, được mặt đều đều mà chiếu vào thượng chỗ, thấy không sai biệt lắm mới thu tay lại. Nàng xác thật chưa làm qua loại sự tình này, băng bó lên so Giang Hành còn vụng về, nhưng là bởi vì nghiêm túc, đảo cũng thực mau thượng thủ.

Ngại với nam nữ có khác, nàng không dám ly Giang Hành thân cận quá, nhưng là mỗi lần băng gạc chuyển tới hẳn sau lưng khi, nàng liền không thể không cúi người dán đến càng gần chút. Vai hẳn khoan, nàng triển băng gạc tư thế cực kỳ giống ôm hẳn, mặc dù đào φ am thực vũ chướng na chơi cũng nhịn không được mặt đỏ tai hồng, càng miễn bàn Giang Hành là cái gì phản ứng.

Nàng hơi thở vẫn luôn quanh quần hẳn, triển triển miên miên, thiếu chút nữa làm hẳn hồng mắt.

Ngay từ đầu cảm thấy là chuyện tốt, dần dần mà cảm thấy hẳn thật là tự làm tự chịu. Tiểu cô nương liền ở trước mặt, cách hẳn như vậy gần, hẳn lại cái gì đều không thể làm. Giang Hành không tiếng động mà thở dài một hơi, này xem như vác đá nện vào chân mình đi.

Thật vất vả băng bó xong rồi, đào nhìn chính mình kiệt tác, còn tính vừa lòng, “Giang Hành cứu cứu đừng lại lộn xộn, hai ngày này cũng đừng tập võ, miệng vết thương nếu là lại vỡ ra liền không hảo khỏi

hắn. Người nếu là ở trong phủ nhàn đến hoảng, ta có thể giáo người làm khác sự, không cần cả ngày đao thương côn bồng.”

Giang Hành mặc xong quần áo, như suy tư gì hỏi: “Chuyện gì khác?”

Nàng nghĩ nghĩ, “Chơi cờ hoặc là câu cá, nga, người sẽ chơi Khổng Minh khóa sao?”

Đó là tiểu hài tử ngoạn ý, hắn mười lăm tuổi khi liền không chơi, bắt quá xem nhóc con hứng thú bưng bưng, không hảo quét nàng hưng, liền phối hợp mà gật đầu, “Sẽ.”

Đào quả nhiên thật cao hứng, bắt đầu cân nhắc ngày mai kế hoạch, “Chúng ta đây ngày mai đi hậu viện trong hồ câu cá, thuận đường đem Khổng Minh khóa mang lên, biên câu cá biên tổng cổ thời gian, người xem coi thế nào?”

Giang Hành nói: “Nghe người.”

Vậy như vậy định rồi, nàng bỗng nhiên nhớ tới Bạch Nhụy bưng lê canh, giương giọng gọi nàng vào nhà, quay đầu hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu vừa rồi ra hẳn, lúc này nhất định khát. Vừa lúc ta mang theo lê canh cùng cây táo chua canh giải khát, người tưởng uống cái nào?”

Bạch Nhụy ở bên ngoài đợi hồi lâu, không thấy trong phòng có bất luận cái gì động tĩnh, không biết bên trong là cái gì trạng huống, không dám tùy tiện tiến vào. Cũng may không có việc gì, nàng lặng lẽ đánh giá Giang Hành liếc mắt một cái, không biết hẳn đối cô nương đánh cái gì chủ ý.

Giang Hành đối này không có gì bắt bẻ, thuận miệng nói: “Cây táo chua canh đi.”

Đào X tựa 鶯 thí thường đóng trộm tiêu diệt trước mặt, “Người ném thử, ta cố ý dùng ướp lạnh quá. Bất quá thả lâu như vậy, này sẽ hẳn là không thể nào lạnh.”

Giang Hành tiếp nhận đi uống một ngụm, lại toan lại ngọt, thật là không phải hấn thích khẩu vị. Nhưng xem nhóc con vẻ mặt mong đợi, hấn phối hợp mà toàn bộ uống xong rồi, ở nàng sáng quắc dưới ánh mắt nói: “Ân, lạnh lẽo giải nhiệt.”

Đào π mục ý đủ mà đem lê canh cũng đưa lên đi, “Kia Ngụy Vương cứu cứu đem này chén cũng uống đi!”

“.....”

*

Hôm sau giờ Meo, chân trời một mặt cua xác thanh, xám xịt mà bao phủ toàn bộ không trung. Thái dương sắp sửa dưng lên, đường chân trời lộ ra sáng ngời ánh sáng, nháy mắt chiếu sáng nửa bầu trời.

Ngày mùa hè sáng sớm là khó được mát lạnh, trải qua cả đêm lắng đọng lại, liền phong đều thấm vào ruột gan. Gió lạnh từ phòng ngoài mà qua, thổi vào Giang Hành phòng hạm cửa sổ, nhắc lên trên giường màn che, lộ ra bên trong ngủ say bóng người.

Giang Hành đang ở trong lúc ngủ mơ, hấn làm một giấc mộng.

Tiêu kim màn, lờ mờ thân ảnh, mềm mại thân hình, một chút dán ở trên người hấn..... Hấn thấy không rõ đối phương mặt, lại cảm thấy thân thể của nàng xinh xắn lạnh lợi, tản ra thanh nhã hương thơm, rất quen thuộc, giống như hôm nay mới người qua.

Nàng vùi đầu ở hấn cổ, đôi tay vòng lấy bờ vai của hấn..... Nàng quá nhỏ, ngồi ở trên người hấn liền cùng cái hài tử dường như, hấn cơ hồ không dám đụng vào nàng, sợ hại nàng bị thương. Hấn tay cầm lòng không đậu mà xoa nàng vòng eo, đang muốn há mồm, liền nghe nàng gọi một tiếng “Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành đột nhiên mở hai mắt, trên trán kinh ra mồ hôi lạnh.

Hắn nhìn chăm chăm nóc giường nhìn một hồi lâu, mới từ kia ở cảnh trong mơ hoãn lại đây.

Hắn giơ tay cái ở trên mặt, có lẽ cảm thấy chính mình cảm thú không bằng, cứ nhiên ở trong mộng mơ ước như vậy tiểu nhân cô nương. Nhưng là thân thể phản ứng lại che dấu không được, phía dưới rất là khó chịu, gấp gáp phát tiết.

Mộng cũng làm, chính hắn rõ ràng thật sự, phần cảm tình này rốt cuộc vô pháp phủ nhận.

Hắn coi trọng chính mình cháu ngoại gái, muốn nàng. Mặc dù không có huyết thống quan hệ, nhưng cái kia bối phận vắt ngang ở bọn họ chi gian, hắn liền trước sau trốn không thoát này phân tội ác cảm. Nhưng này sẽ quản không được như vậy nhiều, tình dục chiến thắng lý trí, hắn tay đặt ở nơi đó, qua lại di động.

Trong đầu là đào Phi túi hoặc cười, nàng ngoan ngoãn mà gọi hắn Ngụy Vương cứu cứu khi bộ dáng, nàng sinh khí khi bộ dáng, nàng ngậm nước mắt nhu nhược đáng thương bộ dáng, mỗi loại, đều làm hắn nhớ mãi không quên.

Lúc này nhớ lại tới hết sức rõ ràng, giống như liền ở trước mắt, gần gũi có thể chạm đến. Hắn nhin không được kêu một tiếng “Kêu kêu”, thanh âm khàn khàn, mang theo nồng đậm áp lực.

Biết rõ phần cảm tình này không nên, còn là không chế không được. Nàng ở hắn bên người đợi đến càng lâu, hắn liền càng không có tự chủ.

Tình cảm mãnh liệt tới, trên tay động tác khó tránh khỏi càng nhanh chút.

Nói đến cũng kỳ quái, trước kia rõ ràng tự chủ hảo thật sự, cố tình ở nàng nơi này, nhiều lần mất khống chế.

Đúng là quan trọng thời điểm, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có nói chuyện thanh, tiếp theo thẳng linh môn bị người đẩy ra, cùng với

một tiếng vui mừng nhảy nhót thanh âm: “Ngụy Vương cứu cứu, chúng ta đi cứu cá đi!”

Giang Hành cứng đờ, lòng bàn tay nóng bỏng.

☆, chương 75 thân mật

Mắt thấy nàng liền phải tiến vào, Giang Hành bất chấp chặt vật, duỗi tay kéo xuống đầu giường màn, ách thanh âm nói: “Đừng tiến vào!”

Ở Quân phủ ra lệnh quán người, mệnh lệnh lên không chút nào hàm hồ, lập tức liền làm đào X ỉ đảng mà. Cũng may nàng còn không có đi vào bình phong mặt sau, nếu là thật kêu nàng nhìn lại, hẳn ở nàng trước mặt liền rút cuộc không dám ngẩng đầu.

Đào σ hoàng trĩ lân bàng ngốc ㄒ anh một tay khiêng cần câu, hoang mang mà chớp chớp mắt to: “Người còn không có rời giường sao?”

Theo lý thuyết canh giờ này, hẳn hẳn là đã sớm nổi lên mới là. Nàng quay đầu nhìn nhìn viện ngoại thái dương, đều thẳng đến lão cao, hẳn như thế nào còn đang ngủ? Hơn nữa thanh âm nghe thực khàn khàn, là làm ác mộng sao?

Đào quan tâm hẳn, liền tiếp gọi vài thanh Ngụy Vương cứu cứu, cũng chưa được đến hẳn trả lời.

Giang Hành đảo hồi trên giường, lạnh giọng kêu Lý Hồng. Lý Hồng liền ở ngoài cửa, ai một tiếng đi vào phòng trong, “Vương gia có gì phân phó?”

Hắn hàn thanh âm hỏi: “Quận chúa muốn vào tới, các người liền không ngăn cản nàng? Đem nàng mang đi ra ngoài.”

Lý Hồng buồn bực mà hướng bình phong bên trong nhìn lại, trước kia không cảm thấy Vương gia có rời giường khí, như thế nào sáng nay vưu gì? Hôm qua hẳn mới đem quận chúa mang vào nhà, người khác đều cho rằng bọn họ quan hệ thân cận, hẳn lại đối quận

chúa sủng thật sự, ai dám ngăn cản nàng? Không nghĩ tới hôm nay cái châm chước một hồi, ngược lại gây thành đại sai.

Lý Hồng khó xử mà triều đảo nhìn lại, “Quận chúa, ngài xem.....”

Đào Σ khôi nói Giang Hành sao lại thế này, còn đương hấn ngữ không thích bị người quấy rầy, toại hiểu chuyện gật gật đầu, “Ta đây đến bên ngoài chờ hấn.” Cuối cùng không vọng nhắc nhở Giang Hành, “Ngụy Vương cứu cứu nhanh lên.”

Trong phòng không ra tiếng.

Giang Hành cảm thấy chính mình đời này mặt mũi liền đến đây là dừng lại, tuy là người khác nhìn không tới, hấn cũng thay chính mình khinh thường. Cũng may bên ngoài thúc giục vô cùng, không công phu làm hấn tưởng nhiều như vậy, hấn phân phó Lý Hồng đánh một chậu nước tới, đơn giản rửa sạch một lần, thay xanh sẫm thị để văn áo gấm hương ra ngoài đi đến.

Đào hôm nay đem tướng quân cũng mang đến, tướng quân đang ở rễ cây hạ không ngừng mà bào cái gì, nàng ở bên cạnh tập trung tinh thần mà xem, cuối cùng tiếc nuối mà lẩm bẫm câu: “Nơi này cũng không có.”

Quay đầu thoáng nhìn Giang Hành tới, vui mừng tiến lên đem cá sọt đưa cho hấn: “Ngụy Vương cứu cứu thay ta cầm đi, còn có cái này cần câu.” Nói cùng nhau đưa tới trên tay hấn, như cũ không quên truy vấn: “Người mới vừa rồi ở trong phòng làm cái gì? Ta giống như nghe được thanh âm.”

Giang Hành trong lòng lộp bộp, trên mặt lại trang đến bình thường: “Cái gì thanh âm?”

Nàng nghiêng đầu hồi ức hạ, giống trầm thấp thở dốc thanh âm, nàng cùng Giang Hành nói một lần, “Ngụy Vương cứu cứu làm ác mộng sao?”

Không thể lại làm nàng hỏi đi xuống, tuy rằng nàng tại đây phương diện trì độ thật sự, khó bảo toàn sẽ không bỗng nhiên thông suốt. Giang Hành đi phía trước đi rồi hai bước, nói sang chuyện khác, “Tướng quân đang làm cái gì?”

Nàng theo sau, quả thực đem vừa rồi vấn đề ném tại sau đầu, “Ta ở giáo nó bắt con giun, chúng ta nếu muốn câu cá, liền muốn chuẩn bị tốt mỗi câu.”

Trong nháy mắt tướng quân lại bào hảo một cái hố, đáng tiếc vẫn như cũ không thu hoạch được gì, ngược lại làm cho móng vuốt thượng đều là bùn đất. Tướng quân là chỉ kêu ngạo con báo, có thể bồi đào 卍 tô vũ 卍 luyện thật không dễ, nó nâng lên chân trước hướng trên mặt đất vỗ vỗ, vỗ rớt không ít bùn đất. Chỉ là kia hung thần ác sát bộ dáng, dọa lui Chiêm Vân Viện không ít hạ nhân.

Loại sự tình này căn bản không cần phải bọn họ tự tay làm lấy, Giang Hành dừng bước, phân phó Lý Hồng nói: “Người cùng Lý Thái đi trong viện đào chút con giun, sau đó đưa đi bên hồ, bẩm vương cùng quận chúa ở nơi đó chờ.”

Lý Hồng xa xa mà ứng cái là, kiêng kị tướng quân không dám tiến lên.

*

Đi vào hậu viện ven hồ, đào 卍 huyển phán nãi ghét dận bên cật niêm mẫn hi không lại truy vấn Giang Hành vì sao ngủ sẽ phát ra âm thanh chuyện này, hết sức chuyên chú mà đùa nghịch cá câu.

Lý Hồng Lý Thái đào con giun đưa tới lúc sau, nàng nhìn kia một chậu mấp máy đồ vật liền buồn nôn, nhắc chân nhẹ nhàng đá đến Giang Hành trước mặt, đem cá câu đưa qua đi, “Ngụy Vương cứu cứu tới.”

Sợ thành như vậy, mới vừa rồi còn chí khí ngút trời mà muốn cùng tướng quân cùng nhau bắt con giun. Giang Hành không có vạch trần, từ thùng gỗ lấy ra một con con giun xuyên thượng, thế nàng

đem cá câu ném vào trong hồ, “Như thế nào bỗng nhiên nghĩ đến câu cá? Tưởng uống canh cá?”

Xem ra hắn còn không có quên lần trước đào Π thiếu cá hầm canh uống lên, cũng không phải là sao, hắn đưa cái gì không tốt, cố tình đưa một cái tung tăng nhảy nhót đại cá chép, không ăn chẳng lẽ còn dưỡng?

Đào σ hừ đào thuận 〉 yếp cô tụng thận y đất nhìn bình tĩnh mặt hồ nói: “Ta còn là càng thích Ngụy Vương cứu cứu nướng thịt cá.”

Nàng là chỉ tới Tùng Châu trên đường, Giang Hành cho nàng nướng kia hai con cá. Trên đường không có đồ vật ăn, đại bộ phận đều là ăn thịt nướng độ nhật, lúc đó nàng ăn đến nị, hiện nay nhớ tới lại dư vị vô cùng. Giang Hành khác tay nghề không được, thịt nướng công phu lại rất lợi hại, cùng hắn ở bên nhau không lo sẽ đói bụng.

Hai người ở hồ ngạn trát hai cái ghế con, một người ngồi một cái, đào ι ngải gặm. Ngồi ở mặt trên dư dả. Nhưng Giang Hành ngồi trên đi liền có vẻ có chút khó khăn, kia nho nhỏ ghế con cơ hồ chịu đựng không nổi hắn trọng lượng.

Giang Hành khom lưng nhặt lên hai khối đá cuội, cầm trong tay thường thức, ước chừng là nhớ tới mối sự kiện, “Người không phải đưa cho Chu đại phu sao?”

Nhắc tới Chu Phổ, đào P sung thủy xuất thần.

Đến nay vẫn nhớ rõ hắn lúc đi lưu lại kia phó phương thuốc, nàng vẫn luôn hảo hảo mà thu ở trong ngăn kéo, chuẩn bị ngày sau gặp nhau khi chất vấn hắn.

Nếu hắn viết xuống cái kia ngày, hắn là có chín thành nắm chắc kết luận nàng cũng là trọng sinh, nếu như vậy khẳng định, vì sao lại không giáp mặt hỏi nàng đâu?

Hơn nữa hắn là như thế nào trọng sinh? Đào ε lược hỏi tưởng đời trước Chu Phổ kết cục, chính mình sau khi chết, hắn tựa hồ cũng rời

đi tướng phủ, không biết đi nơi nào. Nhưng mỗi năm nàng ngày giỗ, hẳn đều sẽ đi nàng mộ trước tế bái, hẳn không nói lời nào, ngồi xuống chính là cả ngày.

Liên tiếp hai năm đều như thế, tới rồi năm thứ ba liền lại chưa thấy qua hẳn.

Hắn đi nơi nào? Là ra chuyện gì, cho nên mới trọng sinh sao?

Nghĩ đến nhập thân, này đây liền Giang Hành hỏi nàng lời nói đều đã quên. Lại lấy lại tinh thần thời điểm, nhận thấy được bên cạnh có một đạo thâm trầm ánh mắt, nàng đón đầu đối thượng, thẹn thùng mà nhấp môi dưới: “Bởi vì ta lúc ấy cho rằng hẳn không ăn cái gì, hơn nữa hẳn là Đào phủ đại phu, ta đương nhiên muốn chiếu cố nhiều hơn hẳn.” Dứt lời di một tiếng, “Ngụy Vương cứu cứu vì sao như thế nào sẽ hỏi cái này?”

Giang Hành quay đầu, “Bỗng nhiên nhớ tới thôi.”

Như vậy xa xăm sự, làm khó hẳn còn nhớ rõ. Cần thận tưởng tượng, tới Tùng Châu thế nhưng bất tri bất giác qua đi ba tháng, đào Σ gọi ngân kềm thời gian quá đến thật mau.

Bên kia tướng quân ở bên hồ vớt thủy, thường thường mà hù dọa đáy nước hạ cá, làm cho mặt nước một tầng lại một tầng gợn sóng. Con cá đều dọa chạy, bọn họ còn như thế nào câu cá!

Đào ζ cấp bại hoại mà kêu một tiếng tướng quân, “Không được hò nháo!”

Đại để là bên hồ vớt hoạt, tướng quân vừa muốn xoay người, liền dẫm lên bên hồ một cục đá trượt đi xuống, bùm ngã vào trong nước. Đào xem ngây người, vội vàng qua đi vớt nó, “Tướng quân!”

Tướng quân ở trong nước lung tung phịch, phát ra chấn kinh tiếng kêu, nó thực trầm, đào α phổ hoàng chỉ bồn trảo không được nó, mắt thấy nàng liền phải cùng tướng quân cùng nhau rơi vào trong nước. Giang Hành xuất hiện ở sau người, một tay câu lấy nàng

vòng eo, một tay túm tướng quân chi trước, đem nó từ trong nước đề ra đi lên.

Tướng quân cả người ướt đầm dề mà ghé vào bờ biển, nói vậy còn không có hoãn lại đây, có chút héo héo.

Đào ξ cứu nó, bắn đến cả người đều là thủy, trên mặt lông mi thượng đều treo bọt nước. Hồ nước liền thành chuỗi, từ nàng bạch ngọc không tì vết trên má chảy xuống tới, theo cổ hoạt nhập trong quần áo. Nàng giơ lên tay áo bắt đắc dĩ mà xoa xoa trên mặt thủy, hận sắt không thành thép chất vấn tướng quân: “Người vì sao như vậy bỗng?”

Tướng quân quỳ rạp trên mặt đất không hé răng, có lẽ là cảm thấy đuối lý.

Nàng lúc này tới câu cá không mang nha hoàn, dù sao là ở trong vương phủ, lại có Giang Hành ở, mang lên các nàng ngược lại mất hứng. Vì thế cái này hảo, làm ướt quần áo liền cái đệ khăn tay người đều không có.

Lông mi thượng bọt nước dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng lên, sấn đến nàng khuôn mặt nhỏ lại bạch lại nộn, càng thêm mê người. Giang Hành làm nàng dừng nhúc nhích, tiếp nhận trên tay nàng Quyên Mạt, khom lưng nghiêm túc mà thế nàng lau đi đôi mắt thượng vết nước, tiếp theo là thái dương, cằm, đến cánh môi khi trệ trệ, nâng lên ô đồng, đón nhận nàng một đôi ngập nước mắt hạnh, “Kêu kêu.”

Nàng bị tình linh xảy ra thân mật quá rầy đầu trận tuyến, mềm mại mà, cực kỳ giống làm nũng: “Ân?”

Này một chốc kia, Giang Hành thiếu chút nữa khắc chế không được mà hôn lên đi.

Đáng tiếc Lý Hồng bỗng nhiên xuất hiện ở vài bước ngoài, không chờ thấy rõ trước mắt quang cảnh, liền gọi một tiếng Vương gia. Đãi Giang Hành quay đầu lại khi, hấn nhìn đến hấn trong mắt không dự,

lúc này mới hậu tri hậu giác phản ứng lại đây hồng rồi Vương gia chuyện tốt, hấn ngưng ngưng mà xem một cái đào Γ nhìn nhìn lại hấn, “Tần tri phủ cùng mặt khác vài vị đại nhân biết được ngài bị thương, đặc tới trong phủ thăm ngài.”

Hấn ngồi dậy, không lớn cao hứng hỏi: “Người đâu?”

“Đã an trí ở chính đường.” Lý Hồng lời nói cứng lại, hướng một bên sườn nghiêng người, “Bất quá Tần đại công tử biết được ngài ở hậu viện câu cá sau, nói muốn lại đây nhìn xem, cùng ngài lãnh giáo kinh nghiệm. Thuộc hạ tự chủ trương, đã đem người mang đến.”

Âm lạc, từ hấn phía sau đi ra một vị xuyên màu chàm áo gấm nam tử, phong lưu nho nhã, đúng là Tần Hoàng.

Ngày đó tết Thượng Tị từ biệt sau, liền lại chưa thấy qua mặt. Giang Hành theo chân bọn họ này đó cậu ám cực nhỏ giao tiếp, hấn bận về việc quân vụ, bất đồng với bọn họ chơi bời lêu lổng. Lần này khó được có mấy ngày nghỉ ngơi thời gian, tất cả đều là thác bị thương phức.

Tần Hoàng tay cầm quạt xếp, ôm quyền triều hấn thi lễ, “Tuyên chi gặp qua Ngụy Vương. Nghe nói Ngụy Vương ngày hôm trước tập nã sơn phỉ bị thương, đặc tùy gia phụ tới thăm ngài thương thế, không biết Vương gia hiện nay như thế nào?”

Giang Hành nói: “Đã rất tốt, đa tạ Tần công tử quan tâm.”

Nói cời ra trường bào, không chờ Tần Hoàng thấy rõ hấn phía sau nhóc con, liền lấy quần áo đem nàng bọc lên. Đào Y Urani phía sau đi ra, trên người khoác hấn trường bào, tò mò mà triều đối diện nhìn lại.

Là cái không quen biết người, bộ dáng đảo sinh đến khá xinh đẹp.

Tần Hoàng lược có kinh ngạc, thực mau trấn định xuống dưới, “Gặp qua quảng linh quận chúa.”

Đào ε đoái hoàng, “Không cần đa lễ.”

Nàng mới vừa rồi ướp nhẹp đầu tóc bị ánh mặt trời một phơi, lông xù xù mà kiều lên, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, càng thêm có vẻ thảo hỉ. Kia Tần Hoằng vốn chính là phong lưu người, nhìn thấy nàng khó tránh khỏi nhiều xem vài lần, thái độ càng thêm ân cần, “Lại nói tiếp, ta cùng quận chúa đảo có vài phần duyên phận.”

Đào μ đến những lời này, nghi hoặc hỏi: “Nói như thế nào?”

Tần Hoằng cười, trong mắt vi ba nhộn nhạo, “Xá muội Tần Mộ Mộ, từng tới Ngụy Vương phủ đưa quá một hồi Quân Sơn lá trà. Lúc đó nàng nam giả nữ trang, mượn ta thân phận, nghe nói là quận chúa tiếp đãi nàng.”

Nguyên lai hẳn chính là Tần Hoằng.

Đào X vân, di thạc tế hoãn môi giáo không mặp không nhạt gặt gặt đầu, đang muốn tưởng cái lấy có chối từ, Giang Hành đã mở miệng nói: “Lý Hồng, mang quận chúa hồi Đỗ Hành Uyển. Nàng quần áo ướp, không nên ở lâu.”

☆, chương 76 mười bốn

Trở về thời điểm, đào còn nhớ thương nàng cần câu.

Cá tuyền khinh phiêu phiêu mà nổi tại trên mặt nước, hiển nhiên là một con cá cũng không câu đến. Nàng có chút tiếc nuối, dù sao cũng là muốn cùng Giang Hành cùng nhau câu cá, hiện nay hẳn bị người kêu đi rồi, ngược lại chỉ còn lại có nàng một người.

Đào κ chưởng liêu thiếu đình giao cho Lý Hồng cầm, nàng lãnh tướng quân đi ở đằng trước, “Tiền viện đều tới người nào?”

Lý Hồng đem những cái đó quan viên tên từng cái nói một lần, đào không nhớ được, chỉ nhận được Tần tri phủ cùng võ huyện úy hai người. Nói lên Tần tri phủ liền nhớ tới Tần Mộ Mộ, cũng không biết

nàng thế nào, mấy ngày nay không gặp nàng có bất luận cái gì động tĩnh, chẳng lẽ là như vậy hành quân lạng lẽ?

Tròng mắt xoay chuyển, đào πγ hân giới phương thừa hài đi hộp phương cùng thọt đê điều nguyện tế cứu trộm con huyển bồi tư hợp lại hiện tại thế nào?”

Nàng đối việc này nhiều ít biết một ít, là từ Giang Hành trong miệng hỏi ra tới.

Kia Tần Mộ Mộ không phải lo lắng cho mình giả không ra sao, vừa lúc có một cái có sẵn, nàng hẳn là không lời nào để nói bái?

Đáng tiếc Lý Hồng lắc lắc đầu, một tay dẫn theo cá sọt một tay nắm cần câu, còn muốn thường thường địa phương tướng quân đánh bất ngờ, bộ dáng hơi có chút chật vật, “Quận chúa có điều không biết, Tần phủ cự tuyệt Triệu phó úy tới cửa cầu thân, tựa hồ cố ý đem Tần cô nương ở lâu hai năm.”

Không biết gia nhân này nghĩ như thế nào, mười sáu tuổi không tính nhỏ, lại lưu hai năm, chờ đến 18 tuổi khi còn giả phải đi ra ngoài sao?

Huống chi lần trước ở Ngụy Vương phủ rơi xuống nước lúc sau, Tần Mộ Mộ thanh danh liền không thế nào hảo, lại kéo xuống đi đã có thể thật không ai muốn.

Đào μ bãi đảo không kinh ngạc, kia Tần Mộ Mộ vốn là bôn trác phi chi vị tới, Triệu phó úy thể tử thân phận như thế nào có thể thỏa mãn nàng? Bất quá nàng sử loại này vụng về thủ đoạn thật đúng là làm người khinh thường, tốt nhất có thể làm toàn Tùng Châu người đều thấy rõ nàng bộ mặt, như vậy ai còn sẽ cưới nàng?

Đào cảm thấy chính mình có điểm ác độc, nhưng mà nghĩ lại tưởng tượng, nàng là vì Giang Hành ngày sau sinh hoạt suy xét, nàng là vì hấn hảo.

Nghĩ như thế, yên tâm thoải mái nhiều.

Trở lại Đỗ Hành Uyển cửa, Lý Hồng cùng nàng từ biệt, “Thuộc hạ đến tiền viện một chuyến.”

Đào ân một tiếng, hai ba bước nhảy lên bậc thang, nàng khoác Giang Hành to rộng quần áo, vẫn luôn kéo dài tới trên mặt đất, rơi xuống đất khi không lẩm dẫm đến một góc, lão đảo liền muốn đi phía trước đảo đi. Cửa ngọc trà tay mát lạnh lạ mà đỡ lấy nàng, hô một tiếng tiểu tử tông, “Như thế nào như vậy không lo tâm? Vạn nhất quăng ngã làm sao bây giờ?”

Đào μ lân bàng lộ nhú nhú mày, chút nào không đem nàng lời nói nghe đi vào, “Dẫm ô uest.”

Ngọc trà lúc này mới chú ý tới nàng ăn mặc Ngụy Vương quần áo, hơn nữa nhìn còn rất chặt vật, “Cô nương không phải cùng Ngụy Vương câu cá đi, như thế nào biến thành như vậy?” Một vách tường nói một vách tường dẫn nàng nhập viện, làm sương nguyệt đi chuẩn bị sạch sẽ xiêm y.

Việc này một lời khó nói hết, đào Φ thượng đầu ngược hạp bánh tráp Loan lục mưu tử, “Đều do nó, một hai phải chơi thủy, kết quả chính mình rơi vào trong hồ, còn muốn ta đi cứu giúp, làm hại ta một thân thủy.”

Tướng quân sớm đã từ mới vừa rồi thất bại trung hoãn lại đây, lười biếng mà liếc nàng liếc mắt một cái, đi trong một góc chọn cái thoải mái tư thế, quỳ rạp trên mặt đất biên phơi nắng biên ngủ.

Đào ζ đến ngựa răng, rồi lại lấy nó không có biện pháp, lắc lắc tay áo về phòng thay quần áo.

*

Dăm ba bữa lúc sau, Giang Hành trên vai thương đã mất trở ngại, có thể ra phủ đi lại, không chịu hạn chế.

Hắn chuyện thứ nhất đó là tiến đến Quân phủ, mấy ngày này đem hết thủy sự vật giao cho Triệu Ân, trong lòng chung quy có chút

không yên tâm. Cũng may đi lúc sau, Triệu Bản xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, vẫn chưa xuất hiện cái gì quá lớn sơ hở.

Giang Hành trước mặt bãi một trương da trâu bản đồ cùng một khối sa bàn, hấn ngồi ở bàn con mặt sau, uống ngụm trà: “Những cái đó sơn phỉ xử trí như thế nào?”

Triệu Bản đứng lúc mà lại đảo thượng một ly, “Ngài không có phân phó, bọn thuộc hạ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hiện nay còn ở trong tù đóng lại, chờ đợi Vương gia xử lý.”

Tuy nói là ở trong tù đóng lại, nhưng cũng cũng không nhẹ nhàng. Sơn phỉ đều là một đám cùng hung ác cực đồ đệ, không chuyện ác nào không làm, chỉ đóng lại bọn họ thật sự quá tiện nghi, liền thường thường trên mặt đất gia hình, cho bọn hấn thi lấy áp lực. Hiện nay Giang Hành sau khi trở về, chỉ kém hấn cuối cùng một câu, liền có thể xử lý bọn họ.

Giang Hành cân nhắc một phen, làm hấn đi xuống an bài, “Đã thương người tánh mạng giả, trọng 50, lưu đày mười năm. Chưa thương cấp vô tội tánh mạng, cướp bóc tiền tài giả, si hai mươi, lưu đày ba năm. Người xuống tay đi làm, đừng ra sai lầm.”

Triệu Bản ai một tiếng, này liền đứng dậy chuẩn bị đi trước đại lao.

Còn chưa đi, bị Giang Hành trọng lại gọi lại: “Nghe nói Tần tri phủ cự tuyệt người cầu thân?”

Đây là cái chuyện thương tâm, gần đây không ít người lấy tới chế nhạo hấn. Triệu Bản khuôn mặt có chút sầu khổ, thờ ngẩn than dài nói: “Vương gia cũng đừng giễu cợt thuộc hạ, kia Tần tri phủ chướng mắt ta, một hai phải lấy như vậy cái lý do tới qua loa lấy lệ. Ta còn là đừng nhiệt mặt dán nhân gia lãnh mộng, liền tính muốn tìm tức phụ, cũng không thể tìm Tần gia cái loại này mắt cao hơn đỉnh.”

-----oOo-----

Phần 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hắn nói không phải không có lý, Tần Trung Nhân tuy là tri phủ, nhưng tưởng cùng Ngụy Vương làm thân, thân phận kém không chừng là một mảng lớn. Hắn nữ nhi tưởng tiến Ngụy Vương phủ môn, có thể đương cái trác phi đã là tổ tiên thấp hương, cố tình nhà hắn còn mơ ước kia chính phi vị trí, cũng không phải là si tâm vọng tưởng sao?

Giang Hành cười, trấn an hắn nói: “Đừng căm giận bất bình, ngày sau người nếu có coi trọng cô nương, bốn vương thế người làm chủ.”

Triệu Bân tự nhiên vui sướng, lập tức đáp ứng xuống dưới, “VẬY ĐA TẠ VƯƠNG GIA!”

Xoay người phải đi, bỗng nhiên tắc hê hê mà quay đầu, đem Giang Hành trên dưới nhìn một lần, ánh mắt ý vị thâm trường.

Giang Hành bị hắn xem đến nhú mày, “Còn có việc?”

Hắn chà xát tay, không biết nên không nên nói khai, rốt cuộc không phải cái gì sáng rọi sự, nói ra sợ Giang Hành sinh khí. Nhưng mà lời nói tới rồi bên miệng, chính mình cũng cầm giữ không được, “Vương gia mấy ngày nay ở trong phủ, cùng quảng linh quận chúa nhưng có tiến triển?”

Vừa mới dứt lời, liền thấy Giang Hành ánh mắt rùng mình, nghiêm khắc quát lớn: “Nói bậy gì đó!”

Xong rồi, hắn quả nhiên không nên lắm miệng, như thế rất tốt, bắt lão hổ trên đầu mao, nhưng có hắn hảo trái cây ăn. Lập tức liền cho chính mình một cái miệng rộng tử, “Thuộc hạ lắm miệng, Vương gia khi ta cái gì cũng chưa nói!”

Giang Hành sắc mặt không thay đổi, không giận mà uy, “Người từ ai trong miệng nghe nói?”

Triệu Bản trong lòng kêu khổ không ngừng, sớm đem chính mình mắng trăm ngàn biến, không có việc gì nhiều cái gì miệng, thành thành thật thật mà ghen ở trong lòng không phải được. “Không từ ai trong miệng nghe nói, là thuộc hạ chính mình phỏng đoán. Mới vừa rồi ta nhất thời hồ đồ, Vương gia nhưng ngàn vạn đừng để ở trong lòng.....”

Nói còn chưa dứt lời, bị Giang Hành đánh gãy, “Việc này người với ai nói qua?”

Hắn nào dám với ai nói, sự tình không được đến chứng thực phía trước, hắn lại không phải nữ tặc nhân gia, gặp người liền nói nhảm. Điểm này nhưng thật ra thực tự hào, “Không cùng người ta nói, chỉ có một mình ta biết.”

Ngôn xong, phát hiện chính mình lại nói sai lời nói, thở dài nhận mệnh nói: “Vương gia nếu là sinh khí liền đem ta tấu một đống đi.”

Hồi lâu, Giang Hành không có ngôn ngữ.

Đang ở Triệu Bản hoảng loạn khi, hắn phát phát tay nói: “Đi xuống đi, nếu là Quân phủ lại truyền ra loại sự tình này, bốn vương đầu một cái liền xử trí người.”

Triệu Bản sống sót sau tai nạn, thật dài mà từng một hơi, lui xuống.

Giang Hành lưu tại trong nhà, còn tại tự hỏi Triệu Bản kia phiên lời nói. Có phải hay không làm được quá rõ ràng? Liền Triệu Bản đều có thể nhìn ra tới, người khác chẳng lẽ nhìn không ra sao?

Cẩn thận tưởng tượng, hắn xác thật đối đào quá mức sùng nịch, từ nàng dọn tiến tướng quân phủ sau, hắn điểm máu chốt liền đi bước một thoái nhượng. Góc ở trước kia là cỡ nào không thể tưởng tượng sự, cố tình nó là thật sự, hắn đúng là không hạn cuối mà dung túng đào A

Lại như vậy đi xuống, không ngừng là Triệu Bản, cả nhà trên dưới hẳn là đều có thể nhìn ra tới.

*

Hai tháng lúc sau, từ Trường An đưa tới vài phong thư nhà.

Là lần trước đào π chùy Đào phủ cùng Sở Quốc Công phủ hồi âm, nghe quản sự nói ở Giang Hành nơi đó, đào μ sau, lê ti giày liền hướng Chiêm Vân Viện đi.

Phía sau Bạch Nhụy gấp đến độ thẳng dậm chân: “Cô nương, ngài nhưng thật ra trước đem giày mặc tốt a!”

Chính là nàng nào chờ đến cập, vài tháng không cùng mẹ gặp mặt, càng không cùng nàng nói qua một câu, hiện giờ nàng thư nhà gửi tới, kêu nàng có thể nào không nóng nảy! Đào σ huy mông treo cổ tần mộc chước Chiêm Vân Viện, trong viện tôi tớ còn không có thấy rõ bóng người, nàng liền đã đi vào chính thất, “Ngụy Vương cứu cứu!”

Trong phòng hạ nhân nói cho nàng: “Quận chúa, Ngụy Vương hiện nay đang ở binh khí trong kho.”

Binh khí kho là Chiêm Vân Viện mặt sau một gian nhà ở, bên trong gửi Giang Hành mười mấy năm qua bắt được các loại binh khí, các có đặc sắc, là Giang Hành trong lòng hảo. Đào ξ phản bội dụ một hơi đi vào binh khí kho cửa, đứng ở trước cửa thờ hồng hộc: “Ngụy Vương cứu cứu người ở đâu? Quản sự nói mẹ tin ở người nơi này, ta tới bắt tin.”

Bên trong truyền ra Giang Hành thanh âm: “Vào đi.”

Binh khí kho cửa liền cái người hầu cũng không, chỉ vì nơi này bảo bối thật sự, Giang Hành cũng không hứa người xuất nhập, liền Lý Hồng Lý Thái đều không thể. Hiện giờ hẳn lại nguyên nhân làm đào tiến vào, có thể thấy được đào X vận ý nghĩa bất phàm.

Thẳng linh môn chưa quan, đào v bát nga nhập, bên ngoài bãi một trương bàn mấy, không có gì bất đồng. Chuyển tới một phiến phía sau cửa, liền thấy phòng bốn phía đều giắt các loại các mắt binh khí, đao kiếm chủy thủ, thương kích roi dài, còn có một ít sắc bén tinh xảo ám khí. Vũ khí lạnh phản xạ ra dày đặc quang mang, suýt nữa hoảng hoa đào Φ khó để

Nàng bất chấp nhìn kỹ, đi đến Giang Hành trước mặt: “Mẹ tin đâu?”

Giang Hành đang ngồi ở trên sạp chà lau một thanh trường đao, thân đao khinh bạc, chém sắt như chém bùn. Nàng đi được gần, Giang Hành lo lắng thương đến nàng, liền thanh đao thu vào vỏ đao, một cú đầu vừa lúc nhìn đến nàng giày chỉ xuyên một nửa, nhíu mày nói: “Như thế nào không mặc hảo giày liền tới đây?”

Đào Ω cúi đầu, “Ta này không phải sốt ruột sao.” Nàng lại hỏi một lần, “Ngụy Vương cứu cứu ta mẹ tin đâu? Người cho ta đi.”

Giang Hành nói: “Ở trong thư phòng phóng, chờ lần tới đi cho người.”

Ngôn xong, đào ψ thân liền muốn đi hẳn thư phòng, bị hẳn giơ tay giữ chặt. Hẳn đem nàng ấn ở trên sạp, nghiêm trang nói: “Đem giày mặc tốt lại đi.”

Này một đường đi tới, không biết nhiều ít hạ nhân thấy được nàng bộ dáng, cô nương gia mà ngay cả này đều không chú ý, Giang Hành thật sự đau đầu.

Hẳn ngồi xổm xuống, nắm lấy nàng cổ chân vì nàng đề thương tì giày, hai bên đều mặc tốt lúc sau, ngẩng đầu đối thương nàng ánh mắt, “Ngày sau không được lại có loại tình huống này.”

Đào hoảng hốt ứng một tiếng, cổ chân thương còn tàn lưu hẳn bàn tay độ ấm.

*

Thật vất vả bắt được thư nhà, đào k số cùng sở hữu tam phong.

Một phong là Sở Quốc Công phủ, một phong là Đào phủ, còn có một phong là ai viết cho nàng? Đào ỡ thiện tàn miết chọc lục soát đăng đề, phát hiện là đến từ Du quận vương phủ, này đảo làm nàng lấp bắp kinh hãi.

Du quận vương còn sẽ cho nàng viết thư? Nghĩ như thế nào đều khả năng không lớn, vì thế trước đem này phong thư hủy đi, bên trong chỉ viết một câu ——

Hảo hảo dưỡng bệnh, sớm ngày hồi Trường An.

Góc trái bên dưới lạc khoản là Đoạn Thuần.

Đào k thảo từng đồng, tuy rằng ít ỏi số ngữ, nhưng vẫn là có chút cảm động. Xem ra Đoạn Thuần là thật đem nàng đương muội muội, chẳng sợ nàng tới Tùng Châu, hẳn đều không có quên nàng.

Tiếp nếu hủy đi Sở Quốc Công phủ tin, tự là Ân Tuế Tình viết, đào Ơ hoạn thổi giảo dục ㄝ náo Trịnh liền giác hốc mắt nóng lên. Ân Tuế Tình đem trong phủ gần đây trạng huống nói một lần, nói cho nàng Ân Như thân thể khỏe mạnh, làm nàng không cần nhớ mong; tam mợ tháng trước có thai, không biết này thai có thể hay không sinh cái khuê nữ..... Lại sau lại mới là nàng lời nói, nàng làm đào u yết thực đạm Giang Hành nói, mọi việc không thể tùy hứng mà làm, hảo hảo tĩnh dưỡng, không bao lâu liền có thể hồi Trường An.

Đào P quyết dửu dư nước mắt thiếu chút nữa tràn mi mà ra. Giang Hành liền ở bên cạnh, nàng ngượng ngừng khóc, xoa xoa đôi mắt tiếp tục hủy đi một phong.

Đây là Đào Tĩnh tin, Đào Tĩnh bình thường nhìn trầm mặc bình tĩnh, nhưng đối muội muội là thiết tình yêu thương, giữa những hàng chữ đều là tưởng niệm quan tâm. Hẳn nói trong nhà hết thảy đều hảo, thuận tiện nhắc tới Tôn Khải Yên, cũng không ra cái gì vấn đề. Tin đề cập Đào Lâm Nguyên chỉ là một câu đái quá, vẫn chưa nói tỉ mỉ, nghĩ đến cũng không có gì sự.

Đào o đuổi phó liêu huân sau, cuối cùng là yên tâm, vừa muốn giơ tay, liền có một bàn tay duỗi đến trước mặt, thế nàng hủy diệt trên mặt nước mắt, “Xem cái thư nhà cũng có thể khóc?”

Đào σ huyển, quả thực để lại vẻ mặt nước mắt.

Nhóc con khóc khi vô thanh vô tức, Giang Hành ở một bên lẳng lặng mà nhìn, trong lòng không hề nguyên do mà trừu đau.

Nàng hít hít cái mũi, “Ngụy Vương cứu cứu không hiểu, cái này kêu tình đến chỗ sâu trong, cảm lòng không đau.”

Giang Hành không có ra tiếng, ai nói hấn không hiểu?

Hấn hiện tại liền chịu đựng như vậy tra tấn, cảm lòng không đau, một phát không thể vấn hồi.

*

Hạ qua đông đến, thời tiết từ thu bắt đầu mùa đông, đào τ tới ở Tùng Châu cái thứ nhất mùa đông.

Tùng Châu ở phương nam, mới vừa vào đông khi tí tách tí tách hạ mấy trảng mưa nhỏ, thời tiết càng thêm rét lạnh lên. Loại này lãnh cùng Trường An bất đồng, ẩm ướt trung hỗn loạn âm lãnh, đào κ coi Σ hoá súc sinh thật lớn một hồi bệnh, ở trên giường nằm nửa tháng có thừa.

Đem bệnh dưỡng hảo lúc sau, trong bất tri bất giác liền muốn nghênh đón nàng mười bốn tuổi sinh nhật.

☆, chương 77

Trong viện phiêu phiêu dương dương ngậm khởi tuyết tới, té té mặt mặt, chưa rơi xuống trên mặt đất liền hóa.

Đây là Tùng Châu trận đầu tuyết, so năm rồi tới đều vãn. Đào ε áo choàng đứng ở hành lang hạ, nhịn không được duỗi tay đi tiếp, đầu

ngón tay mới chạm được kia mặt lạnh lẽo, chưa thấy rõ là cái gì hình dạng, liền chỉ còn lại có một giọt nước. Nàng than một tiếng: “Vẫn là Trường An tuyệt đẹp, xoa miên xả nhứ, cả đêm liền có thể tích thật dày một tầng.”

Bạch Nhụy phủng lò sưởi tay đệ đi lên, “Cô nương đừng trạm lâu lắm, về phòng đi. Ngài bệnh vừa vãn, cũng không thể lại chịu phong hàn.”

Lò sưởi tay thiêu đến lửa nóng, phủng ở trong tay ấm áp, có thể xua đuổi không ít hàn khí. Đào Σ hoảng dữ phương tẩn này trận cả ngày đãi ở trong phòng, đều buồn ra bệnh tới, nàng muốn đi viện ngoại đi một chút, nhìn xem mặt hồ có hay không kết băng.

Bạch Nhụy tự nhiên là không tán đồng, hồ thượng có phong, thân thể của nàng nào chịu được thổi? Tận tình khuyên bảo mà khuyên nhủ nói: “Chờ thời tiết ấm áp lại đi đi.”

Kia đến chờ tới khi nào?

Đào θ than (gọi, các nàng quan tâm nàng, nàng trong lòng rõ ràng, nhưng chẳng lẽ nàng muốn toàn bộ mùa đông đều ở trong phòng quá sao? Vì thế trấn an nói: “Người đi lấy áo choàng tới, ta khoác đi thì tốt rồi.”

Bạch Nhụy trước sau không lay chuyển được nàng, chỉ có ngoan ngoãn làm theo. Không bao lâu lấy tới một kiện dệt kim gấm vóc áo choàng, mũ thượng vây quanh một vòng hồ mao, màu trắng duyên giấy mạ vàng nguyên liệu, sấn đến nàng trắng nõn khuôn mặt nhỏ có chút trong suốt, trên mặt liền một tia lỗ chân lông cũng không, thật cực kỳ giống búp bê sứ.

Trên người ấm áp không ít, đào τ hành L ti chơi chống song hoàn dù giấy hướng hành lang hạ đi, “Đi lạp!”

Bạch Nhụy bước nhanh đuổi kịp, đã bắt đắ dĩ lại quan tâm, “Cô nương chậm một chút!”

Hậu thiên đó là nàng sinh nhật, bất tri bất giác thế nhưng ở Tùng Châu đã chín nguyệt. Tưởng tượng đến trên ngựa là có thể nhìn thấy mẹ, trong lòng khó tránh khỏi nhiều vài phần vui mừng, liên quan sinh nhật đều không thể nào để bụng, chỉ ngóng trông mau mau quá xong dư lại ba tháng, nàng hảo hời Trương An đi.

Chính nắm trên váy bạc thang, trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, nàng dưới chân lão đảo, đang muốn té ngã khi, bị người tới đỡ bả vai.

Giang Hành hỏi: “Như thế nào lỗ mãng hấp tấp? Vội vã đi đâu?”

Đào ọ khiết anh ơ thường vui sướng mà trả lời: “Đi hậu viện xem tuyết, xem hồ, ngắm phong cảnh.”

Xem ra thật là buồn hồng rồi, thật vất vả được cái ra cửa cơ hội, có thể làm nàng cao hứng hồi lâu. Lần trước nàng sinh bệnh thời điểm, Giang Hành mỗi ngày đều tới Đỗ Hành Uyển xem nàng, có thể nói tới rồi cẩn thận tỉ mỉ nông nổi, gần đây nàng thân thể rất tốt, lúc này mới tới thiếu.

Đôi mắt nàng cười ngâm ngâm khuôn mặt nhỏ, Giang Hành ánh mắt nhu hòa không ít, “Tùng Châu hồ kết không được băng, người nếu là muốn nhìn tuyết, ta mang người đi cái địa phương.”

Đào ọ mục rạn rõ, “Đi đâu?”

Rốt cuộc là hài tử tâm tính, đời trước không có thống khoái mà sống quá, đem thiên chân cùng ngây thơ chất phác đều áp lực ở trong lòng, buộc chính mình lớn lên. Một lần nữa sống cả đời, có người đau có nhân ái, tự nhiên mà vậy mà ấu trĩ lên, liên quan xem tuyết đơn giản như vậy sự, đều có thể làm nàng vui sướng.

Giang Hành cúi người thế nàng hệ khăn áo choàng dây lưng, ngồi dậy nói: “Ra phủ.”

Hắn vốn chính là có bị mà đến, xe ngựa chuẩn bị đến cũng kịp thời, chờ bọn họ đến vương phủ cửa khi, bên ngoài đã ngừng một chiếc

xe ngựa. Đào Σ nhưng ầu nặc phệ tiền gánh Giang Hành đối Bạch Nhụy nói: “Kêu kêu có bốn vương chiếu cố, các người trở về bãi.”

Bạch Nhụy đối Giang Hành đã yên tâm lại không yên tâm, trịch trịch không trước, triều đào nhìn lại.

Đào Y dững xấp nói hoàn thợ cù nguyên, ước chừng là không nghĩ làm nàng khó xử, “Người trở về thay ta nhiệt một chén táo đỏ củ mài canh, ta sau khi trở về muốn uống.”

Bạch Nhụy gật gật đầu, “Cô nương sớm một chút trở về.”

Bầu trời rơi xuống tuyết mịn, rơi xuống trên người liền thành nước mưa, vô pháp cưỡi ngựa, Giang Hành liền cùng đào cộng ngồi một chiếc xe ngựa. Xa phu giơ roi, bánh xe lộc cộc về phía trước, chỉ chốc lát sau liền sử ra láng giềng.

*

Giang Hành mang nàng tới địa phương là kiến ở bên hồ một tòa năm tầng cao Chu Tước lâu, trên lâu mái cong kiêu giác, hướng về phía trước kéo dài, như đại bàng giương cánh. Bình thường có không ít văn nhân đến đây một du, hôm nay đại đế là thiên lãnh, trên lầu thế nhưng một người cũng không.

Đào ǝ thiện tần phương thị tư liệt Giang Hành mặt vô hơi lan nói: “Bốn vương làm người thanh tràng, người nhiều ằm ỉ.”

Hắn đã sớm chuẩn bị tốt?

Đào ζ đầu nhìn lại, vừa lúc đã đi vào trên cùng một tầng, trên lầu ba mặt đắp mạc màn, chặn bên ngoài gió lạnh. Trên mặt đất phô thảm len, bốn phía đều thiết có lò sưởi, vừa đến mặt trên liền giác cả người ấm áp. Đào π nuốt trí đặt ở sơn đen khảm trai trên bàn nhỏ, hướng không có mạc màn kia một mặt nhìn lại, “Nơi này phong cảnh thật tốt.”

Đối diện đó là một cái bích thanh hồ nước, trên mặt hồ bay bông tuyết, tuy không đông đúc, nhưng cũng đồ sộ. Gió lạnh ập vào trước mặt, nhẹ nhẹ lạnh lẽo thấm nhập nội tâm, đưa mắt nhìn lại, toàn bộ Tùng Châu đều ở tầm mắt trong vòng, nhìn một cái không sót gì. Đào P huy dữu thăm phong cảnh hấp dẫn, liền Giang Hành động tĩnh cũng chưa chú ý, đái quay đầu khi, phát hiện hấn đang ngồi ở một bên ôn rượu.

Mùi rượu thơm nồng vừng khai, đào Y trượng hân bá ị “Đây là cái gì rượu?”

Giang Hành đổ một ly đưa cho nàng, “Rượu mơ, không gắt, người có thể nếm thử.”

Nàng tiếp nhận chung rượu, đặt ở cái mũi trước người người, quả thực người được một tia quả mơ ngọt hương. Đào Σ hoảng không đùa nhiệm mệ nhưng đối loại rượu này miễn cưỡng có thể tiếp thu, nàng nhấp một cái miệng nhỏ, hương vị thực ngọt, chỉ có một chút mùi rượu, nàng cảm thấy hương vị thực hảo, nhịn không được uống nhiều hai khẩu, bất tri bất giác liền đem kia một ly uống xong rồi.

Lại Hướng Giang hành muốn khi, hấn lại nói nói: “Người tửu lượng thiên, không nên uống nhiều.”

Nhẹ nhàng nhợt nhạt một câu, làm đào o truân cô tử đồng hạn nào khiếm bội phát hi H chỉ say tằm liền có thể đem nàng ăn say, này tửu lượng xác thật chẳng ra gì, làm khó hấn còn vẫn luôn nhớ rõ, đào β đông lạnh điều chạm, “Rượu trái cây cũng sẽ say sao?”

Giang Hành lược một gạt đầu, “Rượu trái cây độ dày tuy không cao, nhưng cũng là rượu.”

Khi nói chuyện, Lý Hồng đem nhiệt tốt sữa dê bưng đi lên, nóng hôi hổi, “Quận chúa uống cái này đi, ấm dạ dày.”

Sữa dê trừ bỏ tanh vị, lại bỏ thêm không ít đường cát, uống khi hương vị xác thật không tồi. Đái để là mới vừa rồi uống qua rượu

duyên có, nàng một đôi đôi mắt đẹp oánh oánh triệt triệt, mẫn hàm xuân kiều, theo nàng sóng mắt vừa chuyển, liền có vô tận xuân ý.

Nhóc con trưởng thành, không giống mới gặp khi cái kia ngây ngô non nớt bộ dáng, này nửa năm nàng thân cao trều trều không ít, dáng người dần dần có độ cung, như nụ hoa dục phóng nụ hoa, đúng là kiều nộn thời điểm. Giang Hành nhìn nàng, bỗng nhiên ra tiếng dò hỏi: “Hậu thiên là người sinh nhật, nhưng có cái gì muốn?”

Đào ψ cấu trọc nhưng con châu châu π tư nãi mặt, nàng không tự giác, nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, “Ta không có gì muốn..... Chỉ cần hỏi Trường An khi hết thầy thuận lợi là được.”

Giang Hành động tác hơi trệ, nắm chung rượu nửa ngày không nói, “..... Người tưởng khi nào trở về?”

Đào v mầm khô ra, “Tháng sau đi, như vậy còn có thể đuổi ở tết Thượng Nguyên phía trước trở lại Trường An. Lần trước mẹ gửi thư, ta cùng nàng nói tốt.”

Này nửa năm đào Ω Trường An vẫn luôn có thư từ lui tới, chuyện gì đều cùng Ân Tuế Tình thương lượng, chuyện này tự nhiên cũng không ngoại lệ. Nàng thân mình hảo rất nhiều, tới Tùng Châu nhằm lâu cũng chưa phát quá bệnh, Ân Tuế Tình cũng tưởng nàng nghĩ đến khẩn, hy vọng có thể làm nàng sớm một chút trở về, cùng nhau quá tết Thượng Nguyên.

Dứt lời hồi lâu, không thấy Giang Hành có phản ứng.

Đào σ× con :: cánh tay, “Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành nhìn về phía nàng, đen nhánh con người cao thâm khó đoán, “Vì sao không cùng ta thương lượng?”

Đây là nàng chính mình quyết định, chưa bao giờ cùng hắn nhắc tới quá. Nếu không phải hắn hôm nay hỏi, nàng có phải hay không tính toán vẫn luôn không nói cho hắn? Tháng sau liền đi, hôm nay đã là hạ tuần, chỉ còn lại có không đến nửa tháng thời gian.

Đào ψ nhảy bác phong tháp đặt ở bàn trên bàn tay nhỏ bắt an mà vắn vẹo, “Ta tưởng chờ sinh nhật lúc sau nói cho người..... Đây là ta lâm thời quyết định, người không cần sinh khí.”

Giang Hành xác thật thực tức giận, nàng phải đi, thế nhưng không nói với hắn một tiếng.

Chẳng lẽ này một năm tới, hắn đối nàng mà nói chỉ là cái bình thường trưởng bối?

Đào thấy hắn sắc mặt khó coi, đứng dậy đi vào hắn trước mặt, cứ ngồi, lấy lòng mà quơ quơ hắn tay áo, “Ta trở về lúc sau cũng sẽ cho người viết thư, cảm ơn người này một năm chiếu cố ta. Ngụy Vương cứu cứu, người tha thứ ta đi?”

Giang Hành trước sau trầm khuôn mặt, bất trí một từ.

Hắn càng là như vậy, đào P hôn kiều ê mị mạc ninh U bào hoang tiều đối nàng hảo thật sự, chưa bao giờ cho nàng sắc mặt xem qua, xem ra lần này là thật sự sinh khí, mới có thể ngoạn hạ tâm tới không để ý tới nàng.

Như vậy tưởng tượng, đào τ thêm áy náy, cho rằng chính mình không nên giấu giếm hắn, hai tay chống bờ vai của hắn, bực bách hắn nhìn thẳng chính mình, “Người cùng ta nói một câu sao!”

Nhóc con không hề là hai năm trước nhóc con, nàng có lẽ lướt đường cong, cùng yếu điệu dáng người, như vậy không hề đề phòng mà dán lên tới, là cái nam nhân đều chịu đựng không được, đặc biệt vẫn là mơ ước nàng đã lâu nam nhân. Giang Hành ánh mắt tiêm thâm, ánh mắt dừng ở nàng phần nộn môi anh đào thượng, giơ tay lau đi miệng nàng thượng nãi mặt, thanh âm có điểm trầm: “Người muốn cho ta nói cái gì, kêu kêu?”

Nói cái gì? Đào φ A tô Q giáp nàng cho rằng hắn sinh khí, muốn cho hắn tha thứ nàng, liền đơn giản như vậy mà thôi.

Chính là hắn ánh mắt như thế nào không lớn thích hợp?

“Người có phải hay không không nghĩ làm ta đi.....”

Ma xui quỷ khiến mà, nàng trong đầu bỗng nhiên nhảy ra những lời này.

Giang Hành cứng lại, chột đảo khách thành chủ, bắt cổ tay của nàng đem nàng áp đảo ở thảm len thượng, thẳng lẳng lẳng mà nhìn nàng.

Đào X hoán âm mỹ huy cung hàm mà chuyển, nàng ngo ngoàng mà nhìn phía trên Giang Hành, cánh môi khẽ mở, “Ngụy Vương cứu cứu.....”

Nàng liền ở hấn dưới thân, như vậy gần khoảng cách, chỉ cần một cúi đầu liền có thể hôn lấy nàng. Hấn nhìn một năm, đến bây giờ rốt cuộc nhìn không được, biết rõ nàng phải đi, lại vô pháp lưu lại nàng.

Tùng Châu cùng Trường An cách đến xa như vậy, không giống Đỗ Hành Uyển cùng Chiêm Vân Viện, đi hai bước liền có thể tới. Nàng ở Trường An, hấn nhìn không tới nàng, như thế nào tâm an?

Nè hà hấn tạm thời không thể rời đi Tùng Châu, nếu không nhất định cùng nàng hồi Trường An.

Giang Hành nhìn chăm chăm kia phần môi, chậm rãi cúi người, đang muốn hôn lên nàng khi, phát hiện dưới thân tiểu cô nương mỏng manh kháng cự. Hấn bỗng nhiên tỉnh thần, vùi đầu ở nàng hõm vai, ách tiếng nói nói: “Kêu kêu.”

Đào P hoàng sợ hãi, run rẩy mà ân một tiếng.

Hấn nói: “Bổn vương ở Tùng Châu không có thân nhân, có khi sẽ cảm thấy cô độc.”

Hảo nửa ngày, nhóc con mới mở miệng: “Cho nên người luyến tiếc ta sao?”

Hấn không tỏ ý kiến, khiến cho nàng hiểu lầm cũng hảo.

Đào μ minh bạch, nàng là cái người thông minh, biết hẳn khác thường là có nguyên nhân. Nói như vậy, nhưng thật ra hợp tình hợp lý nhiều, nàng trấn an mà vỗ vỗ Giang Hành phía sau lưng, “Không quan hệ, Ngụy Vương cứu cứu, ta trở về lúc sau sẽ thường xuyên cho người viết thư. Chờ người hồi Trường An lúc sau, ta nhất định hảo hảo khoản đãi người.”

Giang Hành nói cho nàng: “Lại chờ một năm, bốn vương liền trở về.”

Nàng ngoan ngoãn mà ứng thanh hảo.

☆, chương 78 hôn trộm

Trên đường trở về đào ψ học chí Giang Hành liền làm xa phu ngừng ở một nhà điểm tâm cửa hàng trước, bởi nàng đi vào mua điểm tâm.

Nhà này điểm tâm phô tên là như ý hiên, chuyên bán mút bánh ngọt một loại, xa gần nổi tiếng. Bởi vì điểm tâm bên trong nhân mười phần, lại bỏ thêm chính mình bí chế hương liệu, người khác đều bắt chước không tới, này đây sinh ý hỏa bạo, khách đến đầy nhà.

Giang Hành đối này đó không hiểu biết, vô pháp cho nàng ý kiến, đào P khuyết ước hạc × tư cán vừa ý điểm tâm: “Muốn cái này bánh đậu nhân, còn có cái này táo sa.....” Mỗi dạng điểm tâm nhìn đều tinh xảo ngon miệng, nàng có chút do dự, không biết nên tuyển cái nào.

Bên cạnh đột nhiên vươn tới một con nhu đề, chỉ vào nàng trước mặt nói: “Cái này hoa hồng bánh tốt nhất ăn, quận chúa có thể nếm thử.”

Nghiêng đầu nhìn lại, người tới đúng là Tần Mộ Mộ cùng Võ La.

Đào ξ 2. hoạn sát lan ngõ cứu súc lâu tích bởi vì xe ngựa đến cửa hàng khoảng cách đoản, nàng không có mang mũ có rèm, không nghĩ tới như vậy xảo ngộ đến các nàng hai cái. Nàng mới vừa rồi cũng muốn hoa hồng bánh, nhưng bị nàng như vậy vừa nói, ngược lại không muốn ăn, “Ta không thích hoa hồng hương vị.”

Nói làm chường quày đem nàng vừa rồi tuyển kia mấy thứ bao lên, nàng lấy thượng liền đi.

Tần Mộ Mộ ái mộ Giang Hành, cái này nàng là biết đến, này đây không chút nghĩ ngợi mà túm chặt Giang Hành tay áo, “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta đi thôi.”

Giang Hành thế nàng cầm giấy dầu bao, cũng không thèm nhìn tới Tần Mộ Mộ liếc mắt một cái, cùng nàng một đạo đi ra cửa hàng.

Thật vất vả có thể gặp gỡ, Tần Mộ Mộ như thế nào cam tâm làm cho bọn họ rời đi? Nàng bỏ qua một bên Võ La, hai ba bước đuổi qua hai người nện bước, “Nghe nói quận chúa ngày sau sinh nhật, không biết quận chúa nghĩ muốn cái gì lễ vật?”

Đào liếc nàng liếc mắt một cái, không nóng không lạnh hỏi: “Người như thế nào biết ta khi nào sinh nhật?”

Tần Mộ Mộ ở Giang Hành trước mặt, tóm lại là phải làm ra cái điệu dàng bộ dáng, nàng bưng miệng cười, tiếng cười nhu nhuyễn, “Ngụy Vương ngày sau ở trong phủ mở tiệc vì quận chúa khánh sinh, đây là gia phụ nói cho ta. Nghe nói gia phụ cũng ở chịu mời chi liệt, không biết mộ mộ có không may mắn đi trước?”

Như hoa như ngọc cô nương, cười khi thật là tốt đẹp. Đáng tiếc quần không được chính mình ánh mắt, tổng hướng Giang Hành trên người xem, ý tứ rõ như ban ngày.

Đào Σ huy dám mưu mình đi, ai biết nàng sẽ lại chĩnh ra cái gì chuyện xấu? Lần trước cũng liền thôi, vốn tưởng rằng nàng sẽ ngã một lần khôn hơn một chút, không ngờ tưởng lần này lại vẫn dám đề. Chưa thấy qua da mặt như vậy hậu người, đào T đọc thuận đốc hành tay áo, “Ngụy Vương cứu cứu cho ta mở tiệc?”

Nàng không để bụng, mấy ngày nay vẫn luôn đắm chìm ở hồi Trường An vui sướng trung, yến hội là Giang Hành một tay xử lý.

Giang Hành gật đầu, “Thỉnh một cái gánh hát, ở trong viện đáp đài hát tuồng, thuận đường mời vài vị đại nhân cùng bọn họ phu nhân.”

Không biết nàng có thích nghe hay không diễn, lần trước ở Trường An lê xuân viên gặp được, nghĩ nàng hẳn là thích, bằng không liền sẽ không dám mưa cùng Tôn Khải Yên đi trước. Lần này thỉnh gánh hát là Tùng Châu danh giác, nhiều năm diễn viên gạo cội.

Đáng tiếc lúc này đánh sai bàn tính rồi, đào Σ hoảng không ngăn diễn, đối phương xướng đến lại hảo nàng đều nghe không vào. Trên đài những cái đó ê ê a a làn điệu, nàng chỉ có thể miễn cưỡng nghe hiểu một hai câu, lần trước cùng Tôn Khải Yên cùng đi lê xuân viên, bất quá là vì xúc tiến các nàng cảm tình.

Tới rồi này sẽ, nàng đương nhiên không thể phát Giang Hành mặt mũi, không thích cũng đến làm bộ thích. Dù sao cũng là hẳn vì nàng chuẩn bị, thế nào đều phải cho hẳn vài phần mặt mũi.

Võ La ở một bên thêm mắm thêm muối, chờ đợi hỏi: “Quận chúa, ta có thể cùng mộ mộ tử mộ đạo đi sao?”

Ai cho phép Tàn Mộ Mộ đi?

Đào Σ huy môn thác quyết dữu dư dù sao cũng là ở trên phố, người đến người đi, háo đến càng lâu càng dễ dàng dẫn nhân chú mục. Ái tới liền đến đây đi, dù sao nàng cũng không sợ, cũng không tin Tàn Mộ Mộ còn có thể nhảy ra sóng gió động trời tới. Trước khi đi nàng nhìn Tàn Mộ Mộ ý vị thâm trường nói: “Hy vọng Tàn cô nương lúc này mang cái biết bơi bà tử, nếu là lại rơi xuống nước, Ngụy Vương cứu cứu cũng không dám lại cứu người.”

Tàn Mộ Mộ một ghen, bị nhục nhã lại vô pháp phản bác, “Đa tạ quận chúa nhắc nhở.”

Trơ mắt mà nhìn kia hai người đi lên xe ngựa, nàng trong mắt thâm ý chợt lóe mà qua.

*

Tuyết đã ngừng, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, trên mặt đất căn bản tích không đứng dậy.

Đào ψ ở trong xe ngựa, hướng bếp lò nơi đó thẩu thẩu, lười biếng mà cuộn tròn thành một đoàn, “Ngụy Vương cứu cứu, người đối Tần cô nương thấy thế nào?”

Giang Hành đang ở khay bếp lò than hôi, không chút để ý hỏi: “Cái gì thấy thế nào?”

Mới đầu hắn tưởng cái bình thường cô nương, ở trong mắt hắn cùng người khác không có gì khác nhau. Sau lại mới phát hiện nàng tâm tư giáo hoạt, thực không thuần túy, loại này giáo hoạt cùng đào Σ hoàng, nàng làm người phiền chán, mà đào Φ nam [việt ≡] từ manh tụng không đình 7 giảng bồi sắc nghiêu thợ mực ống chất bảo hắn liền liếc mắt một cái đều không có cho nàng, giống như nàng tồn tại căn bản không đủ để làm hắn chú ý.

Đào o truân 鸚 sắc nghiêu kiều này ánh mắt, cắn cánh môi đào bới đến tận cùng: “Nàng ái mộ người, người liền một chút cảm giác đều không có sao?”

Giang Hành trệ trệ, “Muốn cái gì cảm giác?”

Hắn đối người khác cũng chưa hứng thú, hơn hai mươi năm qua, duy nhất coi trọng cô nương đó là nàng. Đáng tiếc nàng còn quá tiểu, còn phải lại chờ một năm. Hơn nữa cô nương này tâm tư trì độ, đến nay không có thông suốt, không thông suốt cũng có chỗ lợi, như vậy nàng liền sẽ không thích người khác. Hắn duy nhất lo lắng, chính là có một ngày nàng bỗng nhiên thông suốt làm sao bây giờ?

Nghĩ đến xa ở Dương Châu Chu Phổ, hắn ánh mắt trầm trầm.

Đào Σ khôi hắn trong lòng suy nghĩ, nói thầm câu: “Ngụy Vương cứu cứu đến nay không có thích cô nương, làm ta trở về như thế nào cùng Hoàng Hậu công đạo?”

Giang Hành cười khẽ, nhìn nàng nói: “Ai nói ta không có thích cô nương?”

Nàng tinh thần tỉnh táo, hoắc mắt ngồi dậy hỏi: “Ai?”

Giang Hành dựa xe vách tường, mỉm cười xem nàng, lại không nói cho nàng đáp án.

Này thật đúng là hiếm lạ đã chết, chưa từng nghe nói hấn đối nhà ai cô nương để bụng, như thế nào bỗng nhiên liền có thích người? Đào đã tò mò, trong lòng lại không lớn thoải mái, nàng không truy cứu này không thoải mái nguyên nhân, liên tiếp mà truy vấn: “Ngụy Vương cứu cứu thực sự có thích cô nương sao?”

Giang Hành nhàn nhạt mà ân một tiếng.

Nàng quơ quơ hấn cánh tay, không tự giác làm nũng lên tới: “Mau nói cho ta biết là ai!”

Hấn không nói, nàng chỉ có từng bước từng bước mà đoán, đem Tùng Châu tiểu thư khuê các đều đoán một lần, hấn lại liên tiếp lắc đầu. Cuối cùng thật sự không biết, nàng thất bại mà bĩu môi nói: “Không phải Tùng Châu người sao?”

Thật muốn truy cứu lên, nàng xác thật không tính là Tùng Châu người, vì thế Giang Hành gật gật đầu, “Trường An người.”

Trường An quý tộc danh viện nhiều đi, từng cái đoán cũng đoán không xong, đào ζ đến dậm chân, tò mò vô cùng, “Người đến tột cùng nói hay không?”

Có thể làm hấn ưu ái người, nhất định thực không bình thường. Rốt cuộc nàng biết Giang Hành ánh mắt cao thật sự, bằng không liền sẽ không vẫn luôn không có cưới vợ, lần đó ở đình giữa hồ hấn cũng nói qua, hấn thích bạch, thông minh đáng yêu. Nga, Trường An cô nương bạch thật không ít, không biết hấn là chỉ cái nào?

Giang Hành nói cho nàng: “Kêu kêu.”

Đào φ W phản bội cù Γ “Ân?”

Qua nửa ngày, hấn khép lại đôi mắt nói: “Ta đã nói cho người.”

Đào lo lắng, “Người chừng nào thì nói qua lại? Ta không nghe được, người lặp lại lần nữa!”

Nếu là lại nói, tuy là nàng như vậy thì độ cũng có thể nghe ra tới đi? Giang Hành không chịu nhiều lời nữa, mau đến Ngụy Vương phủ thời điểm, không hề dự triệu hỏi: “Người có hay không khuyên mộ người?”

Đào còn ở trong góc rồi rầm hấn đến tột cùng thích ai, hoàn toàn không biết bị coi trọng người là chính mình. Đột nhiên bị hấn hỏi như vậy, trống bối dường như lắc đầu, “Không có.”

Cùng bình thường cô nương so sánh với, nàng thiếu một phần tinh tế tâm tư, này đây sống hai đời, cũng chưa hướng tình tình ái ái phương diện này suy xét. Đời trước Chu Phổ ở bên người nàng bồi lâu như vậy, vẫn luôn bị nàng trở thành thưởng thức lẫn nhau đồng bạn, Chu Phổ từng nhiều lần hướng nàng kỳ hảo, đều bị nàng bỏ qua. Mãi cho đến đời trước, cũng chưa hướng kia phương diện nghĩ tới.

Có thể thấy được Chu Phổ cũng là một cái tình lộ nhấp nhô người.

Xe ngựa ngừng ở vương phủ trước cửa, xa phu nói thanh: “Vương gia, tới rồi.”

Hấn không phản ứng, hình như có sở tư.

Hấn không đi, đào ψ đều hồi hoãn nhóm tuân lữ động, hơn nữa hấn ngồi ở bên ngoài, cao cao tráng tráng chặn đường đi. Đào φ dục đặt câu hỏi, hấn không đầu không đuôi hỏi: “Chu Phổ đâu?”

“Cái gì?” Đào σ hỏi gánh chọt phục hồi tinh thần lại, minh bạch hấn là chỉ vừa rồi vấn đề, nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, “Chu Phổ không giống nhau.”

Giang Hành ánh mắt tối sầm lại, “Nơi nào không giống nhau?”

Đại để là quá dễ ý, liền thanh âm đều không tự giác nghiêm túc rất nhiều.

Đào ỵ huy hiệp dương thọt dị thường, hoảng hốt đem nàng cùng Chu Phổ quá vãng suy nghĩ một lần, “Hắn..... Giúp ta rất nhiều, là ta thực tôn kính thực quý trọng người.”

Ngôn xong nhìn về phía Giang Hành, “Ngụy Vương cứu cứu vì sao hỏi cái này?”

Giang Hành không có chính diện trả lời, “Hắn không thích hợp người.” Dừng một chút, có lẽ liền chính mình đều thuyết phục không được, lại bổ thượng một câu, “Người ngày sau tuyển hôn phu, hắn là tuyển một cái có thể một mình đảm đương một phía, thế người che mưa chắn gió.”

Không thể hiểu được, hắn nói cái này làm gì?

Đào Ө than (gọi, không vội mà xuống xe, “Chính là ta mới mười bốn đâu!”

Liền tính tâm lý không ngừng mười bốn, nhưng thân thể của nàng mới mười bốn a. Giang Hành cùng nàng nói cái này, có phải hay không quá sớm? Hơn nữa hắn khi nào hiểu được quan tâm khởi nàng hôn sự tới?

Giang Hành nghênh coi nàng, có khác thâm ý nói: “Không nhỏ, lại quá một năm lúc sau cập kê, liền có thể gả chồng.”

Đào Ƨ giới phong long

Hắn xoa xoa nàng đỉnh đầu, đứng dậy đi xuống xe ngựa, “Người hảo hảo suy xét ta vừa mới nói.”

Nàng ở phía sau suy nghĩ nửa ngày, cũng không suy nghĩ cẩn thận hắn có ý tứ gì.

Suy xét cái gì? Nên tìm cái cái dạng gì hôn phu sao?

*

Sinh nhật hôm nay, tiền viện sớm mà đáp hảo sên khấu kịch, đào ư ở đằng trước nghe diễn, chung quanh là Giang Hành mời tới phu nhân thiên kim. Thỉnh thoảng có quan viên cùng hần phu nhân tiến lên dâng tặng lễ vật, khen tặng chúc mừng, đào ư tông hồi châu châu tiên đình nhưng cũng đều hồi lấy ý cười.

Hôm nay nàng mười bốn tuổi, người khác mang theo thiện ý khánh sinh, nàng tự nhiên là cao hứng.

Tần gia cũng chuẩn bị lễ vật, nhưng dâng tặng lễ vật người quá nhiều, nàng nhất thời quan tâm không tới, liền làm Bạch Nhụy ngọc trà thể nàng nhận lấy, căn bản không kịp xem bên trong cái gì. Ra ngoài nàng dự kiến, Tần Mộ Mộ vẫn luôn thực thành thật, ngồi ở Quách thị bên cạnh nghiêm túc mà nghe diễn.

Trên đài đang ở xướng ngọc xuân nga, dưới đài nam nữ phân ngồi hai bên, đào ư hoảng ㄝ phật vừa lúc có thể nhìn đến Giang Hành ở cùng người đối thoại.

Hần hôm nay ăn mặc xanh sẫm triều chi liên văn ám mà kim viên lãnh bào, uy nghiêm bên trong lộ ra không kèm chế được, đàm tiếu gian tùy tính tự nhiên. Nhận thấy được nàng nhìn chăm chú, hướng nàng xem ra, nàng triều hần thè lưỡi, tiếp tục nghe diễn.

Giang Hành mắt lộ ra nhu hòa, thấp giọng cười.

Trên đài xướng cái gì, đào ư đến không hiểu lắm, bên cạnh ngồi người lại không quen biết, không một hồi buồn ngủ đánh úp lại, nàng chống cái trán mơ màng sắp ngủ. Bạch Nhụy ở bên cạnh nhẹ nhàng gọi một tiếng, nàng mê mê hoặc hoặc mà mở mắt ra, nguyên lai này ra diễn còn không có xướng xong, đốn giác không thú vị.

Nàng sợ lại nghe đi xuống sẽ ngủ, bởi vậy liền quá thất thố, toại đối Bạch Nhụy nói: “Người bồi ta đi đi một chút.”

Đi hậu viện chuyển vừa chuyển, tốt xấu có thể thanh tỉnh thanh tỉnh.

Nàng làm người cùng Giang Hành chi biết thanh, liền từ một bên ly tịch, hướng hậu viện đi đến. Tùng Châu tối hôm qua mới hạ quá một hồi tuyết, thời tiết hết sức trong sáng, khiến người vui vẻ thoải mái.

Rời đi sân khấu kịch lúc sau, nàng vẫn luôn chuyển tới hậu viện bát giác trong đình, lười biếng mà ngồi ở rào chắn thượng, dựa đình trụ phân phó Bạch Nhụy: “Ta ở chỗ này nghỉ một lát, người chờ hạ kêu ta.”

Bạch Nhụy không tán đồng, “Cô nương ngủ ở nơi này sẽ cảm lạnh, ngài nếu là một nhọc, nô tỳ đi theo Ngụy Vương nói một tiếng, ngài về phòng ngủ đi.”

Nàng lắc đầu, “Tiền viện còn có như vậy nhiều người, Ngụy Vương cứu cứu cố ý vì ta thiết yến, ta có thể nào bác mặt mũi của hắn?”

Bạch Nhụy vội la lên: “Chính là.....”

Nàng đã là nhắm mắt lại, không hề phản ứng.

Bạch Nhụy nói bất động nàng, lại sợ nàng ở chỗ này ngủ sẽ sinh bệnh, vội đi ra đình nói: “Nô tỳ trở về cho ngài lấy quần áo, ngài ở chỗ này đừng đi a.”

Đào hỗn hỗn độn độn mà lên tiếng, không bao lâu liền thật ngủ rồi.

Nói đến cũng kỳ quái, nàng tối hôm qua rõ ràng ngủ rất khá, chính là vừa nghe diễn liền dễ dàng mệt rã rời. Mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, lúc này liền ủ rũ héo úa mà đánh lên buồn ngủ tới.

Giang Hành đến lúc đó, vừa lúc thấy như vậy một màn.

Nàng súc thành một đoàn, lười biếng mà dựa đình trụ, hai bài nồng đậm lông mi rũ xuống tới, giống sống ở con bướm. Hoà thuận vui vẻ ánh nắng rơi xuống, chiếu vào nàng phấn trang ngọc trác trên mặt, da thịt trong suốt, phấn má ửng đỏ, kiều mỹ như hoa. Nàng lẳng

lặng mà ngủ ở nơi đó, thế nhưng làm người không đành lòng tiến lên quá nhiều.

Tiểu cô nương trưởng thành, hẳn một ngày một ngày nhìn nàng biến hóa, có loại thân thủ nuôi lớn tự hào cảm.

Hắn kêu kêu, lại có một năm liền cập kê.

Giang Hành tiến lên, cởi xuống chồn đen áo lông cừu khoác ở trên người nàng, ánh mắt dừng ở nàng an tường ngủ dung thượng, thấp thấp kêu một tiếng: “Kêu kêu?”

Nàng không phản ứng, ngủ đến chết trầm.

Giang Hành nhìn về phía nàng phẫn môi, chậm rãi cúi người, rút cuộc khắc chế không được trong lòng khát vọng, hôn lên nàng phẫn nộ đôi môi. Không dám thâm nhập, chỉ ở môi nàng nhẹ nhàng chạm chạm, nhưng mà nàng cánh môi quá mềm mại, một khi hưởng qua liền luyến tiếc buông ra. Hắn trần trọc nhiều lần, liếm đi miệng nàng thượng tàn lưu bánh tiết, ách thanh kêu nàng: “Tiểu bạch đậu hủ.”

Xác thật cùng đậu hủ giống nhau, lại bạch lại nộn, kêu hắn căn bản không dám xuống tay.

Đào còn cho là tóc quét đến trên môi, ngứa, duỗi tay phát phát, phát ra ươm tiếng vang.

Giang Hành lưu luyến mà buông ra, nhìn ánh mắt của nàng mãn hàm sủng nịch.

Nhóc con vẫn là nhóc con, một chút đều không cho người bớt lo, ngủ ở nơi này không sợ cảm lạnh sao? Hắn thế nàng quấn chặt áo lông cừu, chặn ngang bế lên nàng, chuẩn bị đem nàng đưa về Đổ Hành Uyển.

Xoay người kia một chốc, vừa lúc nhìn đến nơi xa đứng một người. Mắt lộ ra kinh ngạc, không thể tưởng tượng mà nhìn bọn hắn chăm

chằm.

☆, chương 79 uy hiếp

Không thể làm hấn đi.

Tần Mộ Mộ trong đầu chỉ còn này một thanh âm, nàng cuống quít xoay người: “Ngụy Vương!”

Mới vừa rồi kia một màn quá khiếp sợ, thế cho nên nàng liền thanh âm đều là run rẩy. Nàng suy đoán Ngụy Vương đối quảng linh quận chúa cảm tình có lẽ không bình thường, nhưng không nghĩ tới lại là tình yêu nam nữ.

Nàng sớm nên nghĩ đến, từ khi đào tới Tùng Châu lúc sau, Ngụy Vương liền thay đổi rất nhiều. Hấn không màng nam nữ chi biệt, làm quận chúa trụ tiến Ngụy Vương phủ, đối nàng vô hạn dung túng, vô hạn cưng chiều. Liên quan xem ánh mắt của nàng, đều cùng người khác không giống nhau, nơi đó đều nhu tình cơ hồ muốn cho người bao phủ. Hấn cho nàng sở hữu đặc thù, chỉ đối nàng một người nói gì nghe nấy.

Nguyên bản Tần Mộ Mộ an ủi chính mình, kia chỉ là trưởng bối đối tiểu bối sủng ái, không ngờ tưởng hôm nay bị nàng tận mắt nhìn thấy, thật là không thể tin được.

-----oOo-----

Phần 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc dù hai người không có huyết thống, nhưng cái kia bồi phận ở..... Đào kêu hẳn một tiếng Ngụy Vương cứu cứu, hẳn chẳng lẽ không cảm thấy hổ thẹn sao?

Giang Hành dừng bước, mặt vô biểu tình mà nhìn lại nàng.

Nàng bước nhanh tiến lên, tạm thời quản không được như vậy nhiều, chỉ nghĩ chứng minh trong lòng suy nghĩ, “Người nên không phải yêu quảng linh quận chúa.....”

Lời nói chần chừ, ánh mắt kia giấu giếm mà khinh thường cùng không tán đồng, lại trốn bắt quá bất luận kẻ nào đôi mắt. Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng, một cái mau 30 tuổi nam nhân, cư nhiên mơ ước một cái chưa cập kê tiểu cô nương, chẳng lẽ hẳn không cảm thấy tội ác sao?

Giang Hành ánh mắt thâm thâm, đỉnh mày áp lực thấp, “Cùng người không quan hệ.”

Ngôn xong phải đi, nàng lại đuổi kịp, lúc này trực tiếp mở ra hai tay ngăn ở hẳn trước mặt, rất có không quan tâm xu thế, “Ngụy Vương như vậy nếu là để cho người khác đã biết, không biết sẽ nghĩ như thế nào? Những cái đó quan viên đều ở bên ngoài, ta chỉ cần đi ra ngoài vừa nói, bọn họ nhưng đều sẽ tin cái bảy tám phần! Rốt cuộc người cùng quận chúa cùng nhau ly tịch, chính là đại gia rõ như ban ngày.”

Nàng thanh âm ồn ào, nghe được Giang Hành chán ghét, lại lo lắng nàng đánh thức đào Γ liền dâng ra một bàn tay che lại đào Φ mẫu đá, “Tần cô nương ý tứ là?”

Hắn ngay cả cùng nàng nói chuyện khi, đều không liếc nhìn nàng một cái, mãi tâm mãi ý đều nghĩ đến A

Cái này làm cho Tần Mộ Mộ thực không thoải mái, nàng tự nhận sinh đến mạo mỹ, lại đáng người yếu điệu, điểm nào so ra kém cái kia chưa mở ra tiểu cô nương? Nghĩ như thế, tự tin mười phần, thoải mái hào phóng nói: “Lần trước Ngụy Vương ở hậu viện đã cứu ta, lại không muốn đổi ta phụ trách, hiện nay ta thanh danh bị hao tổn, không người dám cưới. Mộ mộ yêu cầu không cao, chỉ nghĩ lấy trác phi thân phận nhập Ngụy Vương phủ, không biết Ngụy Vương ý hạ như thế nào?”

Vừa dứt lời, liền nghe Giang Hành cười nhẹ ra tiếng.

Này cười tới vô duyên vô cớ, hắn cái gì cũng chưa nói, liền làm Tần Mộ Mộ có loại bị người trào phúng ảo giác.

Tần Mộ Mộ trên mặt nóng lên, “Ngụy Vương cười cái gì?”

Giang Hành không lưu tình chút nào nói: “Cười Tần cô nương không biết tự lượng sức mình.” Hắn lại xem nàng khi, ánh mắt lãnh lệ, lạnh giọng nói: “Lần trước bốn vương đã nói được rất rõ ràng, người cho rằng áp chế bốn vương, liền hữu dụng sao?”

Tần Mộ Mộ bị hắn uy nghiêm kinh sợ, ít khi phục hồi tinh thần lại, đây là nàng lâm thời quyết định, sự tình tới rồi này nông nổi, cũng chỉ có thể tử chiến đến cùng. “Như vậy Ngụy Vương ý tứ là, ta đem việc này nói cho toàn Tùng Châu bá tánh? Làm cho bọn họ biết bọn họ tôn kính Ngụy Vương, kỳ thật là cái tổn hại nhân luân người?”

Giang Hành không có phản ứng nàng, đem đao Ψ nặc nhai thịt Hình lục nại 10 làm hi cái hảo áo lông cừu lúc sau, mới xoay người đối mặt Tần Mộ Mộ, “Ở bốn vương trong phủ, người cho rằng tùy vào người làm chủ sao?”

Hắn gọi một tiếng Lý Hồng, cơ hồ đồng thời, Lý Hồng từ cửa tròn hạ đi ra.

“Vương gia.”

Lý Hồng là Giang Hành bên người người hầu, mới vừa rồi không tại bên người, là Giang Hành làm hấn ở chỗ này chờ. Hiện nay vừa lúc, không đến mức vu khống, “Tần cô nương thân là chưa xuất các nữ tử, theo dõi bốn vương đến hậu viện tới, người chính là tận mắt nhìn thấy tới rồi?”

Lý Hồng gật đầu: “Hồi Vương gia, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy.”

Tần Mộ Mộ cứng lại, vô pháp phản bác.

Giang Hành lại hỏi: “Nàng mơ ước Vương phi chi vị, không biết tự lượng sức mình cùng bốn vương cò kè mặc cả, thậm chí uy hiếp bốn vương, người nghe thấy được sao?”

Lý Hồng lại nói: “Hồi Vương gia, nghe thấy được.”

Vậy là tốt rồi, Giang Hành gật đầu, “Đi nói cho Tần tri phủ, làm hấn quản giáo tốt hấn nữ nhi.”

Ngôn xong xoay người muốn đi, hành đến một nửa, Tần Mộ Mộ trọng lại ngăn ở hấn trước mặt, “Vương gia là muốn đổi trắng thay đen sao? Người không sợ ta nói cho quảng linh quận chúa.....”

Nửa câu sau lời nói không có thể nói ra tới, bị đỡ ở cổ họng nhi.

Giang Hành một tay nắm lấy nàng cổ, đem nàng để ở hành lang trụ thượng, thanh âm lộ ra uy nghiêm: “Tần cô nương năm lần bảy lượt làm tức giận bốn vương, thật đương bốn vương bắt người không có biện pháp?”

Hấn sức lực đại, nàng không có sức chống cự, chỉ cảm thấy hô hấp dần dần loãng, một cổ bức nhân áp lực đánh úp lại. Giang Hành dẫn đo nàng tựa như dẫn đo một con chim sẻ, không chút nào cố sức, “Người đừng quên, Tùng Châu là bốn vương địa bàn, Tần tri phủ đi lưu tiền đồ, toàn bằng bốn vương làm chủ. Hôm nay một chuyện,

nếu là bị người thứ ba biết, đừng trách bốn vương không màng nhiều năm tình cảm, thỉnh Tần cô nương một nhà đi xa tha hương.”

Tần Mộ Mộ nói không nên lời, đầu một hồi nhìn thấy hấn như thế làm cho người ta sợ hãi bộ dáng, hoảng sợ đến trừng viên hai mắt.

Ban đầu nàng cho rằng Giang Hành cùng người hòa thuận, là cái dễ nói chuyện người, lại cùng a cha nhiều năm giao tình, như thế nào đều sẽ không nháo đến quá nan kham. Không ngờ tưởng nàng xem nhẹ hấn, hấn ngay từ đầu không cùng nàng so đo, không phải bởi vì rộng lượng, mà là căn bản không đem nàng để ở trong lòng, nàng ở trong mắt hấn cái gì đều không phải. Chỉ cần hấn một câu, nhà bọn họ ở Tùng Châu liền không có nơi dừng chân.

Dần dần mà thờ không nổi tới, Tần Mộ Mộ xanh cả mặt, phiên khởi xem thường tới.

Lại véo đi xuống người liền không cứu..... Lý Hồng đang do dự này muốn hay không khuyên một khuyên, Giang Hành buông ra nàng nói: “Hôm nay là cái giáo huấn, Tần cô nương tự giải quyết cho tốt.”

Tần Mộ Mộ ngồi xếp bằng trên mặt đất, nắm cổ dòn dập mà thờ dốc. Tìm được đường sống trong chỗ chết cảm giác, nàng không nghĩ lại trải qua lần thứ hai.

Nói cho hết lời sau, Giang Hành qua đi một lần nữa bế lên đào Γ hết thấy công việc giao cho Lý Hồng chuẩn bị, hấn hướng Đỗ Hành Uyên đi đến.

*

Tiền viện gánh hát còn ở hát tuồng, mọi người chờ mãi chờ mãi, trước sau chờ không tới Ngụy Vương cùng quận chúa.

Mới đầu là quận chúa ly tịch, sau lại Ngụy Vương cũng đi rồi, này đều qua đi nửa canh giờ, sao còn không trở lại? Ở đây không có người tọa trấn, đành phải từ quản sự tạm thời chủ trì cục diện.

Cũng may không bao lâu Lý Hồng đã trở lại, đi theo hấn cùng nhau trở về, còn có bước đi tập tễnh Tần Mộ Mộ. Tần Mộ Mộ từ hai cái nha hoàn nâng, chậm rì rì mà đi phía trước dòi đi.

Quách thị mắt sắc, thấy như vậy một màn hoảng sợ, “Mộ mộ?”

Không phải nói đi phương tiện, sao biến thành dáng vẻ này?

Tần Mộ Mộ ngẩng đầu nhìn đến nàng, có chút mâu thuẫn, không chịu trở lên trước. Quách thị kia một tiếng đem ánh mắt mọi người đều tụ tập lại đây, nàng cảm thấy nan kham, bỗng nhiên sinh ra chạy trốn ý niệm, nhưng mà tưởng tượng đến Giang Hành kia phiên lời nói, hai chân phảng phát cảm rẽ trên mặt đất giống nhau, hoạt động không được.

Mọi người chỉ nhìn đến nàng quần áo bất chỉnh, tóc mai hỗn độn, vẻ mặt tái nhợt mà đã đi tới. Quách thị là cái đầu nữ nhi, lập tức tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, không cho những người khác xem, “Ta hảo mộ mộ, phát sinh chuyện gì? Người cùng mẹ nói, mẹ vì người làm chủ!”

Nàng lại ngậm miệng không nói, lắc đầu nói: “Mẹ đừng hỏi……”

Một bên Lý Hồng bình đạm mà liếc nàng liếc mắt một cái, nói cho Quách thị: “Tần cô nương theo dõi Ngụy Vương đi đến hậu viện, suýt nữa bị Vương gia trở thành kẻ xấu giáo huấn. Nàng đối Vương gia mọi cách quần quýt si mê, lại đối quận chúa vô lễ, Vương gia vô pháp, đặc làm ta chuyển cáo Tần tri phủ một tiếng, thỉnh Tần tri phủ hảo hảo quản giáo, chớ lại làm ra loại này không biết xấu hổ sự.”

Tần Mộ Mộ một nghẹn, trừng hướng hấn: “Người nói ai không biết xấu hổ!”

Lý Hồng không đáp lại, thậm chí liền liếc nhìn nàng một cái đều lười đến.

Hấn lời này làm ở đây người đều nghe thấy được, lúc này đây hơn nữa rơi xuống nước lần đó, hai việc liên hệ cùng nhau, gốc tử đều

biết sao lại thế này. Nhịn không được lấy khác thường ánh mắt quan khán Tần gia người, khe khẽ nói nhỏ, chỉ chỉ trở trở.

Tần Trung Nhân cùng Quách thị trên mặt không ánh sáng, nào biết đâu rằng nàng là đi trên chọc Ngụy Vương.

Nè hà đây là ở vương phủ, lại bị người bắt vừa vặn, chỉ có cung cung kính kính mà đồng ý: “Là Tần mỗ quản giáo không chu toàn, cấp Ngụy Vương thêm phiến toái, thỉnh Ngụy Vương khoan hồng độ lượng, chớ có cùng tiểu nữ chấp nhặt. Lần này hồi phủ lúc sau, Tần mỗ chắc chắn hảo hảo quản giáo tiểu nữ, ngày khác tới cửa hướng Ngụy Vương bồi tội.”

Lý Hồng hồi lấy thi lễ, “Quận chúa thân thể không khoẻ, hôm nay yển hội dừng ở đây, Lý Hồng đưa các vị ra phủ.”

Trên đài gánh hát ngừng thanh âm, mới vừa rồi còn náo nhiệt hoàn cảnh, trong lúc nhất thời an tĩnh không ít. Lý Hồng cùng Lý Thái đem mọi người từng cái đưa đến cửa, Tần Trung Nhân rời đi khi không nhiều hàn huyên, lãnh thê nhi bước lên xe liễn, cũng không quay đầu lại mà đi rồi.

Hắn rời khỏi sau, chưa đi xa mấy hộ nhà ghé vào một khối, đặc biệt là kia nữ tặc nhân gia, đối Tần Mộ Mộ ấn tượng xuống dốc không phanh. Cơ hồ không cần người dẫn đường, liền đem chuyện xưa miêu tả đến vẽ thanh vẽ thanh, chỉ sợ không dùng được nửa ngày, nửa cái Tùng Châu người liền sẽ biết hôm nay Ngụy Vương phủ phát sinh sự.

*

Chiều hôm Tây Thùy, chạng vạng buông xuống.

Đỗ Hành Uyển nội, đào θ tài lụy. Nhưng mà nàng ngủ thật sự không an ổn, tổng cảm thấy có thứ gì ở trên mặt quấy phá, từ cái trán đến mũi, lại đến môi, ngứa, nháo đến nàng thực không an ổn.

Rốt cuộc là ai?

Nàng trở mình, chậm rãi mở hai mắt, liền thấy giường đối diện bên cửa sổ thưng, ngồi một cái cao dài người. Vai rộng búi rộng, thân cao chân dài, ngoài cửa sổ hoàng hôn dừng ở trên người hắn, đổ xuống đầy đất rắng màu. Kia quang mang hội tụ ở trong mắt hắn, thành thâm trầm nhất áp lực tình cảm.

Đào còn đương chính mình nhìn lầm rồi, xoa nhẹ hai hạ đôi mắt, “Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành đứng dậy đi vào đầu giường, “Tỉnh? Có đói bụng không?”

Nàng ngây thơ mà ngồi dậy tới, buồn bực mà nhìn chăm chăm hắn xem, “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Ngủ đến thời gian dài quá, giọng nói khó tránh khỏi có chút ách. Hắn cho nàng đổ một chén nước, “Uống trước nước miếng, ta làm người đi chuẩn bị bữa tối.”

Đào y huy tâm anh không khỏi nhớ tới trong lúc ngủ mơ cảm giác.

Có người đang sờ nàng gương mặt, sờ nàng môi..... Nàng ngửa đầu hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu, người vừa rồi có phải hay không đối ta làm cái gì?”

Giang Hành nắm chén trà tay cứng đờ, không hiểu lý lẽ ánh sáng hạ, sắc mặt của hắn có điểm không được tự nhiên.

☆, chương 80 trợ công

“Ngụy Vương cứu cứu?”

Hắn không ra tiếng, đào ọc hoãn mi giáy tâm con hoàng.

Phòng ánh sáng vốn dĩ liền ám, hắn lại vẫn không nhúc nhích mà đứng ở nơi đó, làm nàng mặc danh có chút hoảng hốt. Nha hoàn cũng không biết đi đâu, một người đều không có, theo lý thuyết

không nên làm Giang Hành một người lưu lại nơi này, nhưng là xảo thuật sự, các nàng thế nhưng một cái đều không ở.

Nàng không phải ở trong đình ngủ sao? Như thế nào vừa mở mắt liền ở phòng, hơn nữa Giang Hành cũng ở, là hắn đem nàng đưa về tới?

Giang Hành khôi phục trấn tĩnh, trên giường trước ghế con ngòai hạ, “Người trên mặt có dư đồ vật, ta thế người lau.”

Đào o loạn tu thấy sờ, nửa tin nửa ngờ mà nga thanh, trong giây lát nhớ tới tiền viện còn có yến hội, cuống quít xuống giường xuyên giày, “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào không gọi ta, ta ngủ đến bây giờ, tiền viện người làm sao bây giờ?”

Nha hoàn không ở, nàng đành phải tự mình động thủ, cuống quít tròng lên ti giày liền đi ra ngoài.

Liền tính nàng không thích nghe diễn, cũng đến cho người ta một chút mặt mũi, như vậy rốt cuộc nhân gia là tới cấp nàng khánh sinh, nàng không duyên có vô có biến mất nhấm lâu, thật là không đủ lễ nghĩa. Đang muốn qua đi, Giang Hành gọi lại nàng, “Không cần sốt ruột, bổn vương đã làm cho bọn họ đều đi trở về. Người thu thập một phen, chúng ta đi hậu viện đình giữa hồ dùng bữa.”

Nghe vậy đào ψ hồi trên giường, ngốc lẳng lẳng mà nhìn về phía Giang Hành: “Vì sao phải đi đình giữa hồ?”

Giang Hành cười, “Người sinh nhật chưa quá xong, chẳng lẽ tính toán ngủ qua đi?”

Nhất định là ngủ mơ hồ, liền này đều đã quên. Nàng giương giọng gọi tới Bạch Nhụy ngọc trà, vốn tưởng rằng nàng hai không hề, không nghĩ tới thực mau liền vào được, “Cô nương.”

Một khi đã như vậy, vì sao độc lưu nàng cùng Giang Hành ở phòng?

Đào cảm thấy không thích hợp, nhưng lại tưởng không rõ, đơn giản không hề miệt mài theo đuổi, làm Giang Hành đi đến ngoài phòng, nàng một lần nữa thay đổi thân quần áo. Ngồi ở kính tráp trước trang điểm khi, Bạch Nhụy nhấp nhấp nàng tóc mai, đề thấp tiếng nói nói: “Cô nương biết hôm nay ra chuyện gì sao?”

Xem nàng thần thần bí bí, không biết muốn nói gì. Đào v bụng gương đồng xem nàng, không lớn cảm thấy hứng thú: “Chuyện gì?”

Chuyện này đã sớm ở vương phủ truyền khai, thuộc hạ không có một cái không biết. Chỉ sợ không chỉ là Ngụy Vương phủ, Tùng Châu có uy tín danh dự nhân gia ước chừng đều đã biết, nàng tiếc hận mà thở dài một hơi, từ từ kể ra: “Cô nương có điều không biết, ở ngài ngủ trong khoảng thời gian này, hậu viện có đại sự xảy ra.”

Nói bái thấy đào ỵ hoàng tài đấm từ ƒ liền không hề úp úp mở mở, ăn ngay nói thật: “Ngài ở trong đình ngủ rồi, Ngụy Vương không yên tâm liền đem ngài tặng trở về. Ai biết kia Tần Mộ Mộ một đường đi theo Vương gia, bị Vương gia trở thành kẻ xấu, suýt nữa lấy nàng tánh mạng. Không những như thế, kia Tần Mộ Mộ còn lấy này áp chế Vương gia, muốn cho Vương gia nạp nàng vì trác phi..... Nàng cũng không nghĩ, Vương gia là cỡ nào người, có thể chịu nàng bài bố sao? Đây bất tài nửa ngày thời gian, nàng liền thanh danh hỗn độn.”

Này nửa ngày thời gian thế nhưng phát sinh chuyện lớn như vậy, nàng thật ngủ đến không phải thời điểm, đào ƒ hành ƒ ngó sen đình nếu không liền có thể nhìn đến vừa ra trò hay. Kỳ thật nàng không biết, nếu nàng không ngủ, liền không có này ra diễn bắt đầu, tự nhiên cũng sẽ không dẫn phát mặt sau liên tiếp sự.

Rũ hoàn phân tiếu búi tóc sơ hảo lúc sau, đào v trong gương nhân đạo: “Nàng kia người một nhà, đều là không biết tự lượng sức mình chủ. Nghĩ không nên tưởng, một ngày nào đó sẽ đã chịu giáo huấn.”

Bạch Nhụy sau khi nghe xong liên tục gật đầu, nhưng còn không phải là sao, hiện giờ báo ứng đến trên đầu, ai còn dám thượng Tần phủ cầu hôn? Chỉ sợ Tần Mộ Mộ đời này đều không thể nói hảo việc

hôn nhân, hoặc là ở nhà ngao thành gái lỡ thì, hoặc là tùy tiện tìm người gả chồng, gia cảnh khảng định là không thể nào tốt.

*

Tới rồi đình giữa hồ, hồ thượng kết hơi mỏng một tầng băng. Loại này băng không cứng rắn không vững chắc, không giống Trường An, một đám người ở mặt trên hành tẩu cũng không có vấn đề gì.

Nha hoàn nối đuôi nhau tiến lên, bưng lên mười mấy đạo thái sắc. Sắc trời đem ám, mấy cái nha hoàn ở đình bốn phía khơi mào đèn lồng, hôn hôn trầm trầm ánh nến chiếu sáng chung quanh cảnh sắc, hết thảy đều có vẻ nhu hòa lên. Chạng vạng phong có chút lạnh, Giang Hành liền làm người dựng thẳng lên bình phong, chung quanh thẳng bếp lò, trong lúc nhất thời ấm áp không ít.

Đào ξ tư hốt giận mẩu cú kích ngôn chương để biếng nhác liên hướng khỏa viên nàng xinh đẹp cười, “Người khác đều đưa ta lễ vật, Ngụy Vương cứu cứu còn không có đưa ta đâu.”

Trên bàn có khi lệnh mới mẻ chưng cua, lại không có say tôm. Từ khi lần trước lúc sau, Giang Hành vẫn luôn không làm người thượng quá món này, tiểu cô nương quá dễ dàng uống say, vẫn là thiếu chạm vào rượu thì tốt hơn.

Giang Hành cong môi: “Chờ người hồi Trường An kia một ngày, ta lại sai người đưa cho người.”

Hắn nói như vậy, không thể nghi ngờ gọi lên đào Φ mộ buồn ma tâm, rốt cuộc là cái gì đâu? Vì sao hiện tại không thể nói? Nàng đối diện trước bãi thức ăn cũng chưa ý tứ, một lòng muốn hỏi ra cái kết quả, “Rốt cuộc là cái gì?”

Cố tình hắn hạ quyết tâm không nói, nàng vừa đe dọa vừa dụ dỗ đều không có dùng, cuối cùng thất bại mà hừ một tiếng, “Người có phải hay không không có chuẩn bị, cho nên mới gạt ta?”

Giang Hành cứng lại, “Đương nhiên không phải.”

Cái này lẽ vật hẳn làm người chuẩn bị thật lâu, mãi cho đến hôm qua mới làm ra tới, vì coi chừng nòng, thật là phí không ít tâm tư.

Đáng tiếc đào φ hướng từ khích, vô luận hẳn nói cái gì đều không tin, nếu không vì cái gì không lấy ra tới? Trong lòng ghen một hơi, thấy hẳn ở lột cua xác, thở phì phì mà thăm quá thân, đem hẳn lột ra tới cua thịt một ngum ăn luôn, “Ngụy Vương cứu cứu chưa cho ta chuẩn bị lẽ vật, đêm nay liền thay ta lột cua thịt ăn đi.”

Nàng cho rằng đây là trừng phạt, kỳ thật đối với Giang Hành tới nói, không thể tốt hơn.

Giang Hành bắt cười, lấy ra bên trong gạch cua uy nàng, “Cô nương gia ăn ít một ít cho thỏa đáng.”

Cua tính hàn, cô nương gia không nên ăn nhiều, đã quên là ai nói cho hẳn, tóm lại vẫn luôn ghi tạc trong lòng. Đào Σ nọ Việt con hoạn trúng nghi hoặc hỏi câu: “Vì cái gì?”

Trường An thủy sản không nhiều lắm, rất ít có cơ hội ăn chưng cua. Hơn nữa đời trước Ân Tuế Tình qua đời đến sớm, không ai cùng nàng nói qua, nàng tự nhiên không biết. Những lời này hỏi đến Giang Hành vô pháp trả lời, làm hẳn giáo một cái tiểu cô nương này đó, tựa hồ có điểm không ổn..... Muốn như thế nào này cùng nữ tử nguyệt tin có quan hệ, hẳn nếu là nói, nàng sẽ thấy thế nào hẳn?

Giang Hành nghĩ nghĩ nói: “Con cua tính hàn, đối nữ tử thân thể không tốt.”

Đào θ sán hưng tư mà nga một tiếng, “Ta đây ăn ít một chút.”

Nàng thấy kinh lần đầu tới so người khác vẫn, giống nhau cô nương 12-13 liền tới rồi, nàng nhớ rõ rành mạch, nàng là mười lăm tuổi khi tới. Không sớm cũng không muộn, liền ở cập kê kia một ngày. Ước chừng là cùng thân thể có quan hệ, cho nên nàng vẫn luôn không nóng nảy, rốt cuộc sớm có chuẩn bị tâm lý.

Giang Hành như vậy vừa nói, nàng tức khắc đã hiểu, sắc bén hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu làm sao mà biết được?”

Giang Hành loại bỏ gạch cua, xẻo ra bên trong cua thịt uy đến miệng nàng, “Triệu Bản nói cho ta.”

Nàng nga một tiếng, há mồm ăn luôn, môi anh đào lúc đóng lúc mở, chậm rì rì mà nhai: “Triệu Bản hiểu được thật nhiều.”

Chỉ chốc lát sau liền đem một con cua ăn đến sạch sẽ, lại muốn ăn khi, Giang Hành lại không đồng ý. Nàng chưa ăn no, điểm này đồ vật sao có thể lấp đầy bụng, ý định phải vì khó hấn, vì thế chỉ vào trên bàn hồng nấu đại tôm nói: “Ta còn muốn ăn cái này, muốn ăn rất nhiều rất nhiều.”

Không có say tôm, đầu bếp liền sửa làm nấu tôm, hương vị giống nhau hảo.

Hôm nay là nàng sinh nhật, nàng nói cái gì chính là cái gì, Giang Hành không có làm người hỗ trợ, từng con mà lột cho nàng ăn. Đào thực thật sự, hấn lột một con nàng liền ăn một con, ăn hơn một nửa, Giang Hành nói: “Đủ rồi, lại ăn sẽ ăn hư bụng.”

Một vách tường nói một vách tường đem lột tốt kia chỉ đưa vào chính mình trong miệng, đào còn không có no, đương nhiên không vui, đứng dậy liền triều hấn đánh tới, “Không cần!”

Nàng nắm cổ tay của hấn, đoạt ở hấn phía trước ăn đến trong miệng, đặc ý dào dạt mà nhai nhai, “Đều là của ta.”

Nhai xong lúc sau vừa thấy, mới phát giác bọn họ chi gian ly đến như thế gần, gần gũi chỉ cần nàng vừa động, liền có thể gặp được Giang Hành đôi môi. Đặc biệt nàng toàn bộ thân mình đều đâm tiến trong lòng ngực hấn, này tư thế quá mức ái muội, liền nàng như vậy trì độn đều phát hiện, hướng chi Giang Hành?

Chung quanh nha hoàn không dám ra tiếng, đồng thời cúi đầu, quyền đương cái gì cũng chưa nhìn đến.

Đào hấp hấp môi, ý đồ rời đi hẳn, “Ta, ta chính là muốn ăn tôm.....”

Đều khi nào, còn mẫn đầu óc nghĩ ăn.

Giang Hành không nhịn được mà bật cười, thủ sẵn nàng vòng eo không cho nàng động, “Ăn ngon sao?”

Nàng ma xui quỷ khiến gật gật đầu.

Giang Hành giơ tay lau lau nàng khóe miệng, thấp giọng nói: “Bao lớn người, còn có thể ăn đến miệng thượng.”

Không biết vì sao, đào π nãi đến có chút không bình thường, trên mặt cũng đi theo đồ lên, nhấp môi bay nhanh mà thoát đi hẳn ôm ấp, ngòì ngay ngấn ở một bên quy quy củ củ nói: “Đa tạ Ngụy Vương cứu cứu, ta về sau sẽ chú ý.”

Giang Hành ghé mắt, lẳng lẳng mà ngưng liếc nàng, chợt cười, vẫn chưa nhiều lời.

Đào α thành hệ na các nhiệm ㄟ ung thích ㄨ nhưng vẫn luôn thất thần, tổng cảm thấy nơi nào không lớn thích hợp, trước kia vẫn luôn bị nàng xem nhẹ sự, đột nhiên chui từ dưới đất lên mà ra. Đến tột cùng không đúng chỗ nào, rồi lại nói không nên lời cái nguyên cớ.

Nàng miệng dính đồ vật, Giang Hành liền có thể trực tiếp sờ sao?

*

Sinh nhật qua đi mấy ngày, đào φ ở chuẩn bị đồ vật, lại có mười ngày nàng liền hỏi Trương An, trên đường phải dùng đồ vật rất nhiều, giống nhau đều không thể qua loa. Đây một chuyến trên đường không có Giang Hành chiếu ứng, nàng mọi việc đều đến chuẩn bị thỏa đáng, không thể có sơ hở, nếu không trên đường trừ bỏ ngoài ý muốn, chính là đại phiền toái.

Ngày này Giang Hành không ở, hẳn đi Quân phủ làm việc, thuận đường vì nàng chọn lựa vài tên có thể hộ tống nàng lên đường binh

lính, bảo đảm nàng lên đường bình an đến Trường An.

Đang do dự muốn mang chuyện gì, tiền viện hạ nhân tiến vào thông bẩm: “Quận chúa, Tần cô nương tới chơi, thỉnh cầu thấy ngài một mặt.”

Tần Mộ Mộ?

Đào Ω cảm suất chưa chơi đảo có chút hiểm lạ. Gần nhất nàng thanh danh nhưng không thể nào hảo, không hảo hảo ở nhà đợi, tới Ngụy Vương phủ làm cái gì? Bồn không nghĩ thấy, nhưng lại muốn biết nàng vì khi nào, cân nhắc một phen nói: “Làm nàng tiến vào.”

Người nọ lui ra, không bao lâu lãnh Tần Mộ Mộ lại đây.

Nhiều ngày không thấy, Tần Mộ Mộ vẫn chưa có bao nhiêu biến hóa, chỉ là trước mặt mấy ngày so sánh với nhiều phân tiêu tụy, hốc mắt tiếp theo vòng xanh tím, ánh mắt chi gian không bằng dĩ vãng bình tĩnh.

Đào ngồi xếp bằng ở mỹ nhân trên giường, lấy tay chi di, dù bận vẫn ung dung mà nhìn nàng.

Nàng nói thanh quận chúa, nâng lên một đôi chứa đầy oán hận con người.

“Ngồi đi.” Đào ỵ cát tô dám hoảng duyên héo hời ẩn

Nàng lại không ngồi, thẳng lẳng lẳng mà nhìn lại, bỗng nhiên cười, “Ta hiện giờ kết cục này, nào có tư cách cùng quận chúa cùng ngồi cùng ăn, ngài ngồi, ta tự nhiên hẳn là đứng.”

Đào σ vèo huyễn vi tuần thực dễ nói chuyện: “Vậy người liền đứng đi.”

Nửa ngày không thấy nàng nói chuyện, đào τ hành 尸 hoang thác mô nếu tới, còn lấy cái gì cái giá? Vì thế chỉ chỉ góc địa phương,

“Người nếu là thích trạm, liền đứng ở nơi đó đi, ta nơi này rất bận, người đừng cản đường ta.”

Tần Mộ Mộ sắc mặt khế biến, “Quận chúa không hiểu kỳ ta vì sao lại đây sao?”

Đào Φ cô con hờ trà, nhấp một ngụm, “Không hiểu kỳ nha, dù sao chính người sẽ nói.”

Nàng nhưng thật ra đem nàng nhìn thấu thấu, Tần Mộ Mộ xác thật ghen không được bao lâu, ách thanh âm hỏi: “Quận chúa cho rằng ta vì sao sẽ biến thành như vậy?”

Đào Ɔ danh kỳ diệu, “Ta như thế nào biết?”

Là nàng chính mình muốn lại đây, nói chút không đầu không đuôi nói, còn làm người giải đó sao? Nàng lưu lạc cho tới bây giờ nông nổi, chẳng lẽ không phải nàng tự làm tự chịu? Tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng thông qua đại gia khẩu khẩu tương truyền, không sai biệt lắm hiểu biết một ít, nàng uy hiếp Giang Hành không thành, phản bị làm thanh danh, cũng không phải là xứng đáng sao.

Tần Mộ Mộ lạnh giọng cười, “Quận chúa chỉ biết ta làm tức giận Ngụy Vương, lại không biết ta vì sao làm tức giận hắn. Người khác nói ta quán quýt si mê hắn, xác thật là có chuyện như vậy, nhưng nguyên nhân căn bản lại không ở này.” Nàng dừng một chút, bên môi giơ lên một mặt kỳ quái cười, rất có bất chấp tất cả chi thế, dù sao tới rồi hiện giờ nông nổi, nàng thanh danh đã hời huỷ hoại, kia nàng vì sao phải làm này hai người hảo quá?

Vì thế đem ngày đó nhìn đến đều nói ra, một năm một mười: “Ta đến lúc đó, quận chúa đang ở trong đình nghỉ ngơi, ngài biết Ngụy Vương đối với người làm cái gì sao?”

Đào ε: tích chờ nàng kể tiếp.

Nàng dương môi cười, “Hắn hôn người, sấn người ngủ thời điểm.”

Đào ξ₁₆. bội những cái đó lâu dài tới nay bỏ qua đồ vật, trong nháy mắt này sáng tỏ. Nàng rút cuộc biết, đến tốt cùng không đúng chỗ nào.

☆, chương 81 tỉnh ngộ

“Cùng một cái mơ ước người nam nhân ở tại cùng cái dưới mái hiên, hướng chi người nam nhân này vẫn là ngài trên danh nghĩa cứu cứu, quận chúa không cảm thấy ghê tởm sao?”

Sấn đào ngay người thời điểm, Tần Mộ Mộ cười lạnh hỏi.

Giang Hành không cho nàng nói, hấn tưởng che giấu, nàng liền càng muốn vạch trần. Hấn không phải quý trọng đào ỵ súc nếu bị đào ρ tự dưng chơi hấn nên làm cái gì bây giờ?

Nàng là bất cứ giá nào, không màng Giang Hành uy hiếp, khẳng khẳng muốn vạch trần cái này xấu xí vết sẹo, muốn cho hấn dơ bẩn tâm tư lộ ra ngoài ở mọi người trước mắt. Không nghĩ tới cả nhà trên dưới, trừ bỏ đào cơ hồ tất cả đều đã biết, liền Bạch Nhụy ngọc trà bọn người nhìn ra được tới, chỉ có đào ϕ sôn chạm để anh còn bị chẳng hay biết gì.

Hảo nửa ngày, đào Σ nhu nha đặt để họ một áp âm, nàng nhíu mày gọi người lại đây: “Tần cô nương hoạn thất tâm phong, ở ta trước mặt nói hươu nói vượn, mau đem nàng đuổi ra đi.”

Vừa vặn mấy cái bà tử ở trong phòng thu thập đồ vật, các nàng là Ân Tuế Tình đưa cho đào Φ na chơi đối Ân Tuế Tình trung thành và tận tâm, yêu ai yêu cả đường đi, đối đào σ thương nãi hàng than đá bằng K trác hoảng sợ đến vừa rồi hai người đối thoại, nhưng đối đào ρ chứa kể từ, một người một bên giá Tần Mộ Mộ liền đi ra ngoài.

Tần Mộ Mộ giận cực, nàng cũng không phải là thất tâm phong, nàng nói đều là lời nói thật! Hai bên bà tử sức lực đại thật sự, nàng tả hữu tránh không khai, cắn răng triều đào Φ Hội Hải ba tiểu nghi hạt sưởng thấy, ta lừa người làm cái gì! Có cái nào nam nhân sẽ hôn

chính mình cháu ngoại gái, quận chúa còn tưởng lừa mình dối người sao?”

Mắt thấy người phải đi xa, đào kêu một tiếng chậm đã, mấy người ngừng ở Lang Vũ dưới.

Tần Mộ Mộ cho rằng nàng tin, đang muốn không ngừng cố gắng, lại nghe nàng nói: “Tần cô nương không có bằng chứng, chửi bới Ngụy Vương thanh danh, cho ta vả miệng!”

Trước kia duy trì những cái đó biểu tượng giờ khắc này toàn không cần, liền mặt mũi công phu đều không cần làm, nàng này sẽ trong đầu loạn thật sự, nếu không tìm một việc phát tiết, chỉ sợ sẽ bị một cỗ mạc danh bất an bao phủ.

Tần Mộ Mộ đầu tiên là cả kinh, chột liên tục lắc đầu, “Không.....”

Tả hữu hai cái bà tử giá trụ nàng, mặt khác vén tay áo, không đợi nàng nói xong liền cho nàng một cái tát. Như ngọc khuôn mặt nhỏ đầu tiên là đỏ lên, thực mau sưng lên, hai người tay nắm tay mười, không bao lâu liền đánh đến nàng liên tục xin tha.

Đào u vốn là không phải cỡ nào thiện lương cô nương, nàng có chính mình tính tình, đối người khác khách khí, là bởi vì không chạm được nàng nghịch lân. Hiện giờ Tần Mộ Mộ hành động, thật là làm nàng chịu đựng không được, giấu kín ở trong lòng thô bạo ước số bị kích phát ra tới, một bên nha hoàn ai cũng không dám khuyên can.

Không bao lâu, Tần Mộ Mộ hai má liền sưng đến giống màn thầu, tóc mai hỗn độn, bộ dáng thê thảm, liền lời nói đều nói không nhanh nhẹn, “Cứu.....”

Đào xem không sai biệt lắm, làm các nàng dừng tay, nhìn Tần Mộ Mộ cảnh cáo nói: “Người hôm nay lời nói nếu là tản đi ra ngoài, ta sẽ làm người hối tiếc không kịp.”

Tần Mộ Mộ đã sớm bị đánh ngốc, lúc này chỉ biết gật đầu, lại không dám nhiều lời một câu.

Sự tình phát triển cùng nàng tưởng tượng không giống nhau, nàng cho rằng cùng đào λ trộm tô sau, nàng sẽ khiếp sợ sẽ sợ hãi, thậm chí đối chán ghét Giang Hành. Chính là không có, nàng bình tĩnh thật sự, sở hữu đầu mâu đều thẳng chỉ nàng một người, bọn họ liền cùng giống như người không có việc gì, giống như nàng là nhẩy nhót vai hề, từ đầu tới đuôi tự đạo tự diễn.

Đào vẫy vẫy tay, “Đem nàng đuổi đi, ngày sau không được bước vào vương phủ một bước.”

Mấy cái bà tử ứng thanh là, giá Tần Mộ Mộ lui ra.

*

Đỗ Hành Uyển khôi phục thanh tịnh, đào α⁽¹⁶⁾ ai nhận loan biêm mang võng võng không biết suy nghĩ cái gì. Nàng quay đầu lại nhìn lại, Bạch Nhụy ngọc trà đều đứng ở vài bước ở ngoài, trong mắt quan tâm đầy đủ. Nhưng mà một chạm được ánh mắt của nàng, lập tức chột dạ mà cúi đầu.

Đào nhíu mày, đi đến các nàng trước mặt: “Nhìn ta.”

Bạch Nhụy ngọc trà cùng với sương nguyệt Thu Không chờ, lúc này cùng cái nhận sai hài tử dường như, ở nàng trước mặt đứng một loạt, ai cũng không dám xem nàng. Mới vừa rồi Tần Mộ Mộ ở trong phòng cùng nàng nói chuyện khi, các nàng đều ở chung quanh, nghe được rõ ràng, kinh ngạc rất nhiều, không khỏi thể chính mình đổ mồ hôi.

Các nàng tuy không giúp Giang Hành cái gì, nhưng nói đến cùng, đều là cảm kích người. Các nàng sớm biết rằng Giang Hành đối nàng ám sinh tình tố, không nhắc nhở nàng cũng liền thôi, còn vẫn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, tùy ý tình thế phát triển.

Các nàng có sai, vô luận đào u phu đám K nhóm, các nàng đều cam tâm tình nguyện.

Thu Không đầu một cái dám nhìn thẳng nàng, nhỏ giọng nói: “Cô nương.....”

Đào nhìn lại, đi thẳng vào vấn đề: “Các người đã sớm biết?”

Mấy người người nhìn xem ta, ta nhìn xem người, cuối cùng nhất trí mạng người gật gật đầu. Kỳ thật ngay từ đầu cũng không xác định, chỉ là ở trong lòng trộm suy đoán, cảm thấy Ngụy Vương có lẽ đối cô nương có không giống nhau cảm tình. Ai biết ngày nọ các nàng ghé vào cùng nhau, bỗng nhiên nhắc tới chuyện này, thế nhưng đều có loại cảm giác này.

Xong việc lại quan sát Ngụy Vương đối cô nương thái độ, thật là không có một chỗ không ra lậu thiên vị. Các nàng thế mới biết chính mình đoán không tòi, Ngụy Vương quả thực thích thương cô nương.

Nhưng cô nương là cái thiếu tâm nhãn nhi, nàng còn trung thực mà đem nhân gia đương cứu cứu, ai biết nhân gia sớm nhớ thương nàng đã lâu.

Được đến các nàng khẳng định đáp án, đào σ nửa ngày, “Các người, các người thật là làm tốt lắm!”

Nàng đồn sinh một loại bị lừa gạt ảo giác, các nàng đều biết, chỉ có nàng hồn nhiên không biết, nhưng không cùng cái đồ ngốc giống nhau sao? Càng nghĩ càng sinh khí, hận không thể đem các nàng toàn bộ trừng phạt một đồn, như thế phương giải trong lòng chi hận. Vì thế chỉ chỉ viện môn khẩu hạc lộc cùng xuân ảnh bích, “Đều cho ta quỳ gối kia, không có ta cho phép, ai đều không được lên!”

Cái này trừng phạt thật là quá nhẹ nhàng, hàn quang biểu tình cơ hồ xưng được với sung sướng: “Là!”

Đào σ Hoàn bát chướng đôn mồm đi, “Người so người khác nhiều quỳ một canh giờ!”

Mới vừa rồi cao hứng biểu tình tức khắc suy sụp xuống dưới, hàn quang ủy khuất mà kêu một tiếng cô nương, đáng tiếc đào Σ hoá

mang, đã lập tức đi vào trong phòng.

Còn lại mấy người đồng tình mà nhìn về phía nàng, rõ ràng là cuối cùng một cái biết đến, lại so với các nàng phạt đến độ trọng. Cách ngôn nói rất đúng, nói được nhiều sai thật sự, ở cô nương tức giận thời điểm, vẫn là thành thành thật thật mà nhận sai tương đối hảo.

*

Đào Π viêm ước hẳn quẻ huyền cần mạc huy thiên, không buồn ăn uống, bên ngoài người không dám đi vào, yên lặng mà bùng lên đồ ăn liền lui xuống.

Rốt cuộc loại sự tình này người khác nói cũng vô dụng, còn phải chính mình nghĩ kỹ. Bị chính mình kính trọng cứu cứu ái mộ, loại sự tình này gác ai trên người đều hoãn bất quá tới. Tuy là không có huyết thống, nhưng nàng rốt cuộc hô như vậy nhiều năm Ngụy Vương cứu cứu, há có thể một sớm một ngày suy nghĩ cần thận?

Nàng một lòng tưởng cùng Giang Hành đánh hảo quan hệ, Giang Hành đối nàng tốt thời điểm, nàng còn đặc chí, cho rằng chính mình thành công, đời này sẽ không lại bị xét nhà. Ai biết nàng tưởng quá thiên chân, loại này hảo cùng nàng tưởng không giống nhau, hẳn đối nàng hảo, là bởi vì hẳn ái mộ nàng.

Đào Y du thuận giết mình thương tình yêu nam nữ, đời trước không có tâm tư, đời này không có thời gian. Nàng trọng sinh lúc sau nhất để bụng sự, một là bảo vệ tốt mẹ, nhị là bảo vệ cho tương lai tương gia phủ, nào có công phu tình tình ái ái?

Vì thế Giang Hành đối nàng lại hảo, nàng đều trở thành là thân tình, đương nhiên mà tiếp nhận rồi. Hiện giờ bị Tần Mộ Mộ một ngữ nói toạc ra, kia nói mỏng như cánh ve cửa sổ rốt cuộc bị đâm thủng, nàng rốt cuộc không có biện pháp ngụy trang đi xuống.

Giang Hành thích nàng, nàng sớm đã có sở phát hiện, chỉ là vẫn luôn không nghĩ lại.

Hiện nay nghĩ đến, rất nhiều chuyện đều ở vạch trần hiện thực này.

Hắn nhìn nàng thời điểm tổng hội thất thần, hắn trong mắt luôn là mãn hàm nhu tình, hắn chỉ đối nàng một người hảo, hơn nữa đối nàng phá lệ để bụng..... Hắn luôn là cố ý vô tình mà, cùng nàng tứ chi tiếp xúc.

Tỷ như hắn bị thương thời điểm, bình lui ra người, cô đơn làm nàng lưu tại phòng thượng dược. Trước kia không có nghĩ nhiều, hiện tại suy nghĩ một chút, thật cảm thấy chính mình là cái gốc tử.

Như thế nào để dàng liên tin đâu?

Còn có hồ bờ sông thượng, hắn cỡi nàng giày, cào nàng gan bàn chân. Chu Tước trên lầu, hắn không hề dự triệu mà đem nàng đề ở thăm len thượng. Cùng với sinh nhật đêm đó, hắn vì nàng lột cua lột tôm.....

Đào buồn rầu mà ô một tiếng, cả người đều trốn vào trong chăn, từ đầu bọc cái kín mít. Nàng cảm thấy chính mình không mặt mũi thấy Giang Hành, bởi vì nàng nhớ tới, nàng cư nhiên còn hỏi quá Giang Hành có hay không thích cô nương. Lúc đó không tưởng nhiều như vậy, đem Hoàng Hậu nương nương nói chặt chẽ ghi tạc trong lòng, một lòng tưởng cấp Giang Hành tìm cái tức phụ.

Hắn là như thế nào trả lời?

Hắn nói có, đối phương thực bạch, có điểm tiểu thông minh, thực là lướt đáng yêu. Hơn nữa, hắn chuẩn bị chờ thượng hai năm. Hơn nữa, nàng là Trường An người.

..... Nàng lúc ấy như thế nào liền không nghĩ tới đâu!

Cái này hảo, đào cái này đại hồ, kết quả chính mình nhảy đi vào. Giang Hành lúc ấy thấy thế nào nàng? Nhất định cảm thấy cô nương này thiếu tâm nhãn đi, hắn từ khi đó khởi liền nhận định nàng, cố tình nàng trì độ thật sự, hắn ám chỉ đến như vậy rõ ràng, nàng đều nghe không hiểu.

Hắn nói hai năm sau là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hắn tính toán nàng cập kê lúc sau, muốn đem nàng cưới vào cửa sao?

Chính là hắn so nàng lớn mười lăm tuổi a! Hơn nữa hắn vẫn là nàng Ngụy Vương cứu cứu, hắn, hắn như thế nào không biết xấu hổ đâu?

Đào π mục di biên lương một lòng bất ổn, không biết đi con đường nào, lại càng không biết về sau nên như thế nào đối mặt Giang Hành. Hiện tại hắn nếu là xuất hiện ở nàng trước mặt, nàng nhất định nhanh chân liền chạy, này về sau nên làm cái gì bây giờ? Cũng may mau hỏi Trương An, có thời gian rất lâu đều không cần gặp lại, nàng có thể chậm rãi tưởng, chậm rãi tiêu hóa.

Về Giang Hành rất nhiều sự ùn ùn kéo đến, nhất rõ ràng, đó là bọn họ một lần đối thoại.

“Người thích làn da bạch cô nương?”

“Bởi vì ta phôi đến hắc, không hy vọng về sau khuê nữ cùng ta giống nhau.”

Đào u đế mục bầu hạp tủng không chỗ biến không biết xấu hổ, ai muốn cùng hắn sinh hài tử, chuyện xa xưa như vậy hắn đều suy xét tới rồi, khi đó nàng mới mười ba! Hắn như thế nào hạ thủ được?

Chính miên man suy nghĩ thời điểm, bên ngoài có cái bà tử tiến vào, chỉ thấy nàng ve nhộng tựa mà đem chính mình bọc tiến trong chăn, ở trong lòng thở dài, “Cô nương, Ngụy Vương đã trở lại, thỉnh ngài đến tiền viện đi dùng bữa.”

Hồi lâu lúc sau, trong chăn truyền ra ong ong tiếng vang: “Ta không đi.”

Chần chờ, đáng thương vô cùng, còn mang theo điếm bất lực.

Bà tử nghĩ nghĩ, “Ngài một chút không ăn cái gì, tổng nên ăn chút cái gì..... Nếu không thân thể ăn không tiêu.”

Nàng ngoan cố tính tình đi lên, ai cũng khuyên không được, “Ta chính là không ăn!”

Kia bà tử vô pháp, xoay người muốn đi.

Nàng lại bỗng nhiên kêu một tiếng, chậm rì rì mà dò ra cái đầu, biểu tình thực biệt nữu, không tình nguyện mà: “Người giúp ta một lần nữa sơ một chút tóc, ta đi là được.”

Tiền viện vẫn là muốn đi, nếu là làm được quá rõ ràng, Giang Hành như vậy thông minh nhất định sẽ phát hiện.

Hơn nữa nàng hiện tại ôm điểm may mắn, vạn nhất là chính mình suy nghĩ nhiều đâu, vạn nhất là Tần Mộ Mộ nói bậy đâu? Nàng đi gặp, nói không chừng liền rõ ràng.

Bà tử một lần nữa cho nàng chải tóc, bên ngoài thiên lãnh, cho nàng nhiều thêm một kiện xiêm y. Đi đến bình phong bên ngoài vừa thấy, mấy cái nha hoàn ở còn đang nghe lời nói mà quỳ, trời giá rét, quỳ đến lâu rồi hai cái đầu gối sớm đều chết lạng.

Đào u cầu thiện Natri, đến này sẽ cũng sớm đều tiêu, cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật quái không các nàng. Kêu các nàng nói như thế nào đến xuất khẩu đâu? Vạn nhất nghĩ sai rồi, trong ngoài không phải người.

Đào θ minh nhóm lên, “Đều về phòng đi, hảo hảo ngẫm lại ai mới là các người chủ tử. Miễn cho ở Ngự Vương phủ một năm, tất cả đều phản chiến hướng Ngự Vương.”

Mấy người đồng thời lắc đầu, “Chúng ta chỉ nghe cô nương nói!”

Đào cố ý trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái, “Trở về nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai đem hồi Trường An đồ vật thu thập hảo, ta liền không trách các người.”

Nói cùng bà tử rồi đi Đỗ Hành Uyển, đi phía trước viện đi đến.

*

Giang Hành mới từ Quân phủ trở về, nghe người ta nói quận chúa một ngày vô dụng cơm, liền cố ý đem nàng gọi vào trước mặt cùng nhau ăn.

Đào đi vào chính đường sau, hẳn đã ngồi định rồi.

-----oOo-----

Phần 31

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước kia lại bình thường bất quá gặp mặt, đột nhiên trở nên xấu hổ lên, nàng cơ hồ cùng tay cùng chân mà đi vào nhà chính, chọn cái ly Giang Hành xa nhất địa phương ngồi xuống.

Thanh như muỗi củ hài rút cùng túc tư thứ!

Giang Hành vẫn chưa để ý, sai người chia thức ăn, “Vì sao một ngày đều không ăn cơm?”

Nàng tránh đi hấn tầm mắt, đã thấp thỏm lại bất an, “Ta không đói bụng.”

Nói xong lúc sau cảm thấy chính mình kỳ quái, quang minh chính đại chính là nàng, lòng mang ý xấu chính là hấn, vì sao nàng muốn chột dạ? Chính là không được, nàng không tiền đồ, trước sau không dám nhìn thẳng hấn, vừa thấy hấn bên tai liền đỏ lên.

Giang Hành cho rằng nàng thân thể ốm bệnh nhẹ, rốt cuộc gần nhất thời tiết rét lạnh, nàng lại mảnh mai, hơi chút vô ý liền dễ dàng cảm nhiễm phong hàn.

Lo lắng nàng sinh bệnh, Giang Hành buông chén đưa đi vào nàng trước mặt, tưởng duỗi tay sờ cái trán của nàng, “Có phải hay không nóng lên?”

Nhưng mà còn không có đụng tới nàng trán, nàng liền khẩn trương về phía sau trốn đi, “Ngụy Vương cứu cứu đừng đụng ta!”

Giang Hành một bàn tay ngừng ở giữa không trung, nàng thỉnh linh xảy ra kịch liệt phản ứng, có vẻ phá lệ đột ngột.

☆, chương 82 đối gạt mình

Tĩnh một hồi, Giang Hành hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng vẫn luôn thực nghe lời, chưa bao giờ bài xích quá hẳn đưng chạm, hoặc là bởi vì trì độn, vẫn chưa hướng khác phương diện tưởng. Hiện giờ trải qua Tàn Mộ Mộ đề điểm, bỗng nhiên thông suốt, nếu là lại bị Giang Hành đưng chạm, tổng cảm thấy không lớn thỏa đáng.

Đào ọ giật mình, quay đầu đi chỗ khác, “Ta không có việc gì.”

Những lời này sau, liền không hề mở miệng. Hắn làm nàng ăn cơm nàng liền ăn cơm, chỉ nghĩ chạy nhanh ăn xong làm mau trở về, lại cùng hắn đái ở bên nhau, chỉ sợ nàng sẽ càng thêm không được tự nhiên. Một bữa cơm ăn đến đàn độn vô vị, nàng vui đầu lừa cơm, trước mặt đồ ăn một ngum chưa động, càng là không biết cái gì tư vị.

Giang Hành ngồi trở lại đi, gấp một chiếc đĩa cá chua ngọt phóng tới nàng trong chén, “Ăn nhiều một chút đồ ăn, quang ăn cơm như thế nào có thể hành.”

Từ biết tâm tư của hắn sau, hắn ở nàng trước mặt nói mỗi một câu đều trở nên có khác thâm ý, liền hắn kẹp tới đồ ăn nàng cũng không dám ăn. Đào ọ tứ ghé khó, kia khối thịt cá thành phỏng tay khoai lang, ăn cũng không phải, không ăn cũng không phải, cuối cùng đơn giản lấy ra tới đặt ở cái đĩa, “Ta gần nhất..... Không muốn ăn thịt cá.”

Giang Hành đuôi lông mày khế nâng, lại không nói thêm cái gì.

Hôm nay thức ăn có nấu tôm, hắn lột một con đưa đến nàng trong chén, “Kia ăn tôm đi.”

Ai biết nàng lại chọn ra tới, “Ta hôm nay cũng không muốn ăn tôm.”

Cô nương này là ý định cùng hắn đối nghịch, cái gì đều không ăn, tưởng đem chính mình đói chết sao? Giang Hành tiếp nhận khăn

xoa xoa tay, hai tay đặt lên bàn, cười như không cười mà nhìn về phía nàng, “Vậy người muốn ăn cái gì, kêu kêu?”

Trầm thấp thuần hậu thanh âm, vô cùng ôn nhu mà kêu tên nàng, đào ỗ danh kỳ diệu mà bên tai nóng lên, vùi đầu đến càng thấp, “Cái gì cũng không muốn ăn, ta ăn cơm thì tốt rồi.”

Giang Hành lại không dễ dàng như vậy buông tha nàng, cúi người đem nàng mềm mại lỗ tai niết ở trong tay, “Lỗ tai như vậy năng, thật không nóng lên sao?”

Đào π mặc bành di dao gác xuống chiếc đũa nhảy ra đi thật xa, che lại hai má nói năng lộn xộn nói: “Ta không phải nóng lên, cũng không phải rất đói bụng, Ngụy Vương cứ cứ đừng lại đụng vào ta!” Cuối cùng một đống, quay đầu liền chạy, “Ta ăn được!”

Không chờ Giang Hành ra tiếng, nàng liền đã chạy ra đi thật xa.

Bà tử đuổi theo không kịp, ở phía sau gọi vài thanh quận chúa, nàng đều nghe không thấy dường như, chỉ lo buồn đầu đi phía trước hướng.

Giang Hành đứng ở tại chỗ, như suy tư gì mà nhìn nàng rời đi phương hướng, ít khi, gọi tới quản sự. Nhóc con đêm nay thực không thích hợp, mới đầu hẳn tưởng nàng không thoải mái, nhưng mà nhìn lại không giống lần đó sự, nhất định là đã xảy ra cái gì, nếu không nàng sẽ không như thế khác thường.

Không bao lâu quản gia tiến lên, kêu một tiếng Vương gia, “Vương gia tìm tiểu nhân chuyện gì?”

Nha hoàn đem đồ ăn trên bàn triệt hạ, hẳn tổng cộng không ăn mấy khẩu đồ ăn, cố ý làm người bố trí bữa tối, chỉ là vì cùng đào σ hoàng cô uyển canh 4 từng bĩ ngồi ở ghế trên, uống ngụm trà nhuận hầu, “Quận chúa hôm nay làm chút cái gì?”

Trong phủ không vài vị chủ tử, chỉ có hẳn cùng đào α sửi cỏ chơi bình thường bọn họ hằng ngày hành động, quản sự nhiều ít biết một

ít. Này sẽ đáp lên cũng thuận buồm xuôi gió, liền đem đào ợ bào hoảng sợ lan nam hình đều nói biến, “Quận chúa sáng nay đi hậu viện xoay chuyển, trở về lúc sau ở trong viện thu thập đồ vật, lại sai người đi trên đường mua vài loại điểm tâm.....”

Nói đến một nửa, “Buổi trưa thời gian, có một người tới bái phỏng quận chúa.”

Giang Hành xốc mắt, “Ai?”

Quản sự đứng sự thật nói: “Tần đại cô nương.”

Giang Hành nhắm mắt, ước chừng đoán được một ít, “Đi xuống đi.”

Tính xấu không đổi, nói ước chừng chính là Tần Mộ Mộ loại người này. Hắn mới đã cảnh cáo nàng, nàng đảo mắt liền tới rồi Ngụy Vương phủ, thật sự cho rằng hắn sẽ không động thủ sao?

Từ đào X vận thái độ tới xem, nàng nhất định là đối đào ả trộm từng tài súc nếu không nhóc con sẽ không thay đổi thành như vậy.

Rốt cuộc nói gì đó, đáp án có thể nghĩ.

Như vậy đào ả nói sao? Biết hắn đối nàng không chỉ là trường bối đối tiểu bối yêu thương, càng nhiều nam nhân đối nữ nhân ái mộ. Nàng nhất định là đã biết, mới có thể tránh né hắn đụng chạm.

Như thế cũng hảo, luôn là muốn nói khai, hắn không có khả năng vẫn luôn chịu đựng. Sớm một chút làm nàng biết, liền có thể sớm một chút tiếp thu hắn, nàng hiện tại luẩn quẩn trong lòng không quan hệ, sớm hay muộn có một ngày hắn sẽ làm nàng tiếp thu hắn.

Phương diện này tới nói, Tần Mộ Mộ xem như giúp hắn một cái vội.

Giang Hành gọi tới Lý Hồng Lý Thái, như suy tư gì hỏi: “Tần phủ gần đây tình huống như thế nào?”

Lý Thái hồi bẩm nói: “Hôm nay Tần cô nương hồi phủ sau vẫn luôn không có động tĩnh, nghe nói quận chúa làm người giáo huấn nàng

một đống, nói nàng hồ ngôn loạn ngữ, chửi bới ngài thanh danh. Tàn gia chưa có bất luận cái gì động tĩnh, Tàn tri phủ ước chừng không biết nàng từng đã tới Ngụy Vương phủ, nhưng thật ra Quách thị khóc đến lợi hại, không ngừng thế nữ nhi kêu oan.”

Giang Hành gật đầu, ngón cái dọc theo ly duyên chậm rãi cọ xát, “Tàn phủ một có động tĩnh, lập tức nói cho bổn vương. Mặt khác người xuống tay đi tra ba năm trước đây triều đình bắt xuống dưới chân khoản, Tàn tri phủ đến tốt cùng trung gian kiếm lời túi tiền riêng nhiều ít, một khi kiểm chứng, lập tức nói cho bổn vương, nhớ lấy không thể làm bất luận kẻ nào biết.”

Lý Hồng Lý Thái ôm quyền, đồng thời ứng cái là, “Thuộc hạ này liền đi làm.”

Tàn gia lại nhiều lần làm tức giận hắn điểm máu chốt, hắn cũng sẽ không vẫn luôn đối bọn họ khách khí. Đem đối phương nhục điểm dẫn đo ở trên tay, đến lúc đó liền không cần sợ bọn họ nhắc lên cái gì sóng to gió lớn tới, hắn nếu thật muốn đối phó Tàn gia, có thể so bóp chết một con con kiến còn đơn giản. Trước kia hắn đối bọn họ khách khí, là bởi vì bọn họ chưa làm ra khác người hành động, hiện giờ cư nhiên tính kế đến trên đầu của hắn, kia hắn liền không cần khách khí.

Ngồi ở chính đường suy nghĩ hồi lâu, Giang Hành đứng lên, bên ngoài thiên đã hết hắc, hành lang hạ đèn lồng treo cao, tối tăm ánh sáng chiếu sáng nửa cái tiền viện.

Hắn chậm rãi đi ở Lang Vũ hạ, bên cạnh không ai đi theo, chỉ có chính hắn tiếng bước chân.

Trầm ổn mà kiên định, đi bước một hướng Đỗ Hành Uyển đi đến.

*

Trở về lúc sau, đào mơ màng hồ đồ mà rửa mặt một phen, ngã vào trên giường liền muốn đi ngủ.

Nàng cả ngày không ăn cái gì, Bạch Nhụy trước sau không yên tâm, xoa xoa đầu gối đầu tiếp tục đến trước mặt hầu hạ, bưng chén tô bốc vớ cháo ở trước mặt hảo ngôn hảo ngữ mà khuyên hồng: “Cô nương ăn một chút gì đi, cả ngày không ăn, đói lắm như thế nào thành?”

Vừa rời tại tiền viện, nàng chỉ lột hai khẩu cơm, sau lại bị Giang Hành sợ tới mức nửa đường chạy thoát, trở về lúc sau một câu cũng chưa nói qua.

Nàng trở mình, dùng cái ót đối với nàng, “Ta không ăn, người đi xuống, ta muốn đi ngủ.”

Bạch Nhụy sắp sắp khóc, đem Tần Mộ Mộ mắng cái biến, không nói cho nàng là đúng, nói cho nàng liền sẽ biến thành như bây giờ, thật là làm người rầu thúi ruột. “Cô nương.....”

Nàng không lay được, quyết tâm nói: “Đi ra ngoài.”

Trong lòng loạn thật sự, chỉ nghĩ một người lẳng lẳng. Còn có mười ngày mới đi, mấy ngày nay nàng muốn như thế nào đối mặt Giang Hành? Trái lo phải nghĩ không nghĩ ra, chỉ có lựa chọn ngủ tới trốn tránh.

Bạch Nhụy khuyên bắt động nàng, chỉ có bưng cháo chén lui ra, sắp sửa đi ra bình phong, nghênh diện gặp được một người, nàng há miệng thở dốc vừa định gọi người: “Ngụy.....”

Giang Hành ý bảo nàng im tiếng, tiếp đi nàng trong tay chén sứ, triều nội thất đi đến.

Bên trong đào ụ đến tiếng bước chân, còn tưởng rằng nàng đi mà quay lại, đơn giản bịt kín chặn reo lên: “Ta nói không ăn, người mau rút!”

Giường bỗng nhiên sụp đổ một cái giác, Giang Hành vững vàng thanh âm truyền đến: “Thật sự muốn ta lăn sao?”

Trong phòng tĩnh tĩnh, dào u di hồi ửng tím lộc cô thước điều nuốt hợp lại nửa ngày không dám ra tiếng.

Nàng ve nhộng tựa mà xê dịch, cơ hồ cả người đều súc ở trong góc, rầu rĩ thanh âm từ bên trong truyền ra: “Ta không biết là người. Thực xin lỗi Ngụy Vương cứu cứu, ta không phải muốn gọi người lẫn.”

Ngay cả sinh khí cũng như vậy đáng yêu, Giang Hành cười nhẹ, “Một khi đã như vậy, vậy lên đem cháo uống lên.”

Nàng ở bên trong lắc đầu, “Ta không uống.”

Tới rồi lúc này, Giang Hành ngược lại không vội, nàng càng là tránh né, hấn càng là cố kiên nhẫn, dù sao nàng liền ở hấn trong lòng bàn tay, như thế nào đều trốn không thoát. Giang Hành chậm rì rì nói: “Người nếu là không uống, cứu cứu liền vẫn luôn ngồi ở chỗ này, chờ người khi nào tưởng uống lên, cứu cứu mới đi.”

Nàng nếu một đêm không uống, hấn liền ở chỗ này ngồi cả một đêm sao?

Đào Σ dịch hoảng Phan có cái này kiên nhẫn, quyết định cùng hấn làm háo, ai cũng không nhường ai. Nhưng mà nàng rất cuộc xem nhẹ Giang Hành, nửa canh giờ đi qua, nàng không những không ngủ, ngược lại áp ra một thân hấn tới, ở trong chăn tâm thần không yên. Cuối cùng nhụt chí mà lộ ra một đôi mắt to, lặng lẽ ra bên ngoài nhìn nhìn, vừa lúc đối thượng Giang Hành một đôi thâm thúy con người.

Hấn ngậm cười, giống như sớm đoán được nàng sẽ khiêng không được, chờ nàng chui đầu vô lưới.

Đào θ hạ mà ngồi dậy, da đầu tê dại, “Ta uống là được.”

Kỳ thật nàng thật sự không đói bụng, lúc này nào có tâm tư quản được ăn uống, hấn vừa xuất hiện ở nàng trước mặt, nàng liền không thể tự hỏi, mẫn đầu óc loạn thật sự. Đã cảm thấy hấn không

thể nói lý, lại sợ hãi hấn cường thế, nàng trong lòng mâu thuẫn thật sự, ngàn đầu vạn tự, liền chính mình đều lý không rõ ràng lắm.

Bàn tay nửa ngày, Giang Hành không có đem cháo chén bưng cho nàng, “Lạnh, bồn vương làm người hâm nóng.”

Nga, nàng không phản đối. Chỉ là đang đợi cháo trong khoảng thời gian này, quá đạt được ngoại dày vò, nàng cố ý dời đi tầm mắt, không đi xem hấn, chính là hấn lại giống như người không có việc gì, tầm mắt vẫn luôn dính ở trên người nàng.

Trước kia không cảm thấy có cái gì, hiện tại lại hết sức dày vò, hận không thể đem chính mình giấu đi, không cho hấn xem.

Cuối cùng nhóc con nghẹn đến mức hai chỉ lỗ tai toàn đỏ, Giang Hành không hề đậu nàng, vừa lúc lúc này Bạch Nhụy bưng nhiệt tốt cháo tiến vào, hấn tiếp nhận đi, mức một ngụm thổi lạnh, “Ta uy người.”

Đào σ⊥ phàm hư, “Ta chính mình tới.”

Nói liền muốn đi đoạt lấy, bắt đắ dĩ mới một chạm được chén duyên, liền bị năng đến đầu ngón tay, nàng bay nhanh mà lùi về tay đi. Bởi vì thấp thỏm lo âu, bị năng đau cũng không dám nói một tiếng, nước mắt lưng tròng mà, nhìn thập phần đáng thương.

Giang Hành nắm lấy tay nàng, cũng may chỉ năng đỏ một chút, vẫn chưa có trở ngại. Hấn nhéo nàng mềm mại non nớt lòng bàn tay xoa xoa, cười nói: “Vẫn là làm ta uy người bãi.”

Lúc này nàng không lại phản kháng, hấn uy một ngụm, nàng liền ăn một ngụm.

Nàng ăn đến câu nệ, từ đầu tới đuôi không thấy quá hấn liếc mắt một cái, chỉ nghĩ nhanh đưa cháo uống xong. Hai bên quai hàm căng đến căng phòng, giống từng hương trên núi nhìn thấy sóc, thậm chí so với kia còn đáng yêu.

Thật vất vả uống xong lúc sau, Giang Hành lấy Quyên Mạt lau lau nàng khoe miệng, “Kêu kêu.”

Nàng mở to đen nhánh mắt to, mê mang mà ừ một tiếng.

Giang Hành hạ quyết tâm muốn cùng nàng hảo hảo nói chuyện, trước thời gian vầy lui liên can nha hoàn, trong nhà chỉ còn lại có bọn họ hai người, “Người hôm nay vì sao trốn tránh bản vương?”

Đào σ hoán kiếm trợn mắt nói dối: “Ngụy Vương cứu cứu suy nghĩ nhiều, ta không có trốn tránh người.”

Giống nhau nói dối người, đều sẽ đem lời nói còn nguyên mà lặp lại một lần, là thuyết phục chính mình, cũng là vì thuyết phục người khác.

Giang Hành sao lại không biết, cười xem nàng, từng câu từng chữ nói: “Người đều đã biết.”

Đào σ khô héo có loại không được tốt dự cảm.

“Biết cái gì?”

☆, chương 83 mãnh thú

Trong phòng tĩnh thật sự, nửa ngày nghe không được cái gì thanh âm, Lang Vũ hạ nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không biết bên trong là cái động tĩnh gì, trong lòng bất ổn, đứng ngồi không yên.

Hàn quang tưởng triều cửa sổ nhìn lên, bị Bạch Nhụy ngăn cản, “Người làm gì vậy? Sợ người khác không biết bên trong có cổ quái sao!”

Nói chuyện không dám lớn tiếng, vì thế cố tình đè thấp giọng, ở nàng trên eo hung hăng ninh một phen. Mấy cái nha hoàn bên trong, chỉ có nàng đầu óc thiếu căn gân, làm việc không trải qua đại não, lỗ mãng xúc động, vì thế không ăn ít đau khổ. Cố tình dài quá viên nhớ ăn không nhớ đánh đầu, vẫn luôn không đổi được tính tình này.

Hàn quang che lại eo nhe răng trợn mắt, lại không dám làm bên trong người nghe thấy, không tiếng động mà gào vài cái: “Bạch Nhụy tử, người, người nói..... Ngụy Vương nên sẽ không đổi chúng ta cô nương dùng sức mạnh đi?”

Giang Hành đem các nàng mấy cái đều đuổi ra tới, nói là có chuyện đổi quận chúa nói. Chính là nói cái gì thế nào cũng phải tránh đi hạ nhân đầu, trong phòng chỉ còn lại có bọn họ trai đơn gái chiếc, ai biết hẳn có thể hay không tồn cái gì ý xấu?

Giọng nói đem lạc, bị Bạch Nhụy xẻo liếc mắt một cái, “Người đem Ngụy Vương đương người nào? Nay một năm tới Ngụy Vương đổi cô nương sủng ái, người chẳng lẽ không thấy được sao? Cô nương sinh bệnh hẳn tự mình uy dục, lại sao bỏ được thương tổn cô nương nửa phần?”

Hàn quang cũng là quan tâm đào Γ rốt cuộc các nàng nhìn không tới trong phòng trạng huống, chỉ có thể trống rỗng phỏng đoán, khó tránh khỏi nghĩ đến có chút nhiều.

Nàng gục xuống đầu, cho chính mình một cái tát tai: “Bạch Nhụy tử nói chính là, là ta hồ ngôn loạn ngữ, ngài coi như chưa từng nghe qua lời này, nhưng ngàn vạn đừng nói cho cô nương.”

Muốn thật nói, nàng tuy là có chín cái mạng cũng không đủ này há mồm gặp phải mầm tai họa. Bạch Nhụy không phản ứng nàng, dọn cái ghế con ngồi ở hành lang hạ, nhìn đỉnh đầu ánh trăng thở dài.

Đây là cô nương mệnh một đạo khảm, đoán xem nàng có thể hay không bước qua đi, nếu là thành, có lẽ có thể thúc đẩy một đôi hảo nhân duyên.

Bạch Nhụy tư tâm là hy vọng cô nương cùng Ngụy Vương ở bên nhau, rốt cuộc các nàng nhìn ra được tới, Ngụy Vương đãi nàng là thiệt tình thực lòng, động chân tình. Đầu năm nay có này đó nam nhân sẽ như vậy sủng một nữ nhân? Huống chi Hoàng Hậu nương nương cũng thích cô nương, tương lai nàng nếu là gả đi Ngụy

Vương phủ, nhất định sẽ không chịu ủy khuất, nhất tử quá đến hài hòa mỹ mãn.

Bối phận tuy khó làm, nhưng Giang Hành nếu có tâm, thật cũng không phải cái vấn đề.

Từ xưa đến nay kinh thế hãi tục hôn nhân nhiều đi, nhi tử thượng có thể cưới phụ thân thiếp thất, hấn bắt quá tưởng cưới một cái không có huyết thống cháu ngoại gái, có gì không thể?

*

Nội thất, đào ξ tẩu uân miết thông đầu hành.

Giang Hành duỗi tay, đem nàng bên mái xoã tung đầu tóc dừng đến nhĩ sau, “Quản sự cùng ta nói, hôm nay Tần Mộ Mộ đã từng đã tới vương phủ.”

Không thích ứng hấn đụng chạm, đào v sau rụt rụt, tâm như gương sáng: “Ân, nàng tới tìm ta.”

Việc đã đến nước này, ly chân tướng chỉ có một bước xa, nói thêm gì nữa, sở hữu hết thảy đều phải vạch trần. Đào bỗng dựng thực hoảng hốt, sợ đâm thủng tầng này giáy cửa sổ sau, bọn họ liền bình thường nhất trường ấu quan hệ đều khó có thể duy trì.

Giang Hành nhìn về phía nàng, ánh mắt sáng quắc: “Nàng cùng người nói cái gì?”

Đào im miệng không nói.

Nàng nói như thế nào, chẳng lẽ hỏi hấn vì sao trộm thân nàng sao? Vẫn là hỏi hấn khi nào sinh ra loại này tâm tư?

Ai đều không có nói chuyện, Giang Hành bỗng nhiên cười nhẹ, ngày thường không sợ trời không sợ đất tiểu cô nương, hiện giờ thế nhưng sợ thành dáng vẻ này. Có điểm hiếm lạ, lại có điểm đau lòng, càng có rất nhiều gấp không chờ nổi, “Kêu kêu, chuyện tới hiện giờ, ta không có gì hảo giấu giếm. Ta xác thật.....”

Mới vừa mở miệng, liền bị nàng đột nhiên bưng kín miệng: “Ngụy Vương cứu cứu đừng nói!”

Nàng thẳng tắp mà ngồi dậy, hai tay đều chặt chẽ mà che lại hán miệng, mảnh khảnh hai tay ngăn không được mà run rẩy. Nàng ngửa mặt khóc nức nở, trong mắt có nước mắt lập loè, “Cầu người đừng nói.....”

Ở nàng chưa nghĩ ra phía trước, cái gì đều đừng nói, càng đừng nói cho nàng.

Chẳng sợ lừa mình dối người cũng hảo, nàng tưởng duy trì này phân hư vô biểu hiện giả dối, chỉ còn lại có mười ngày, nàng liền phải hỏi Trương An đi. Nàng không được mà khẩn cầu thật là bất lực bất an tới rồi cực hạn: “Cầu người, đừng nói cho ta.”

Giang Hành ánh mắt thâm thâm, nắm lấy tay nàng, “Chính là ta tưởng nói.”

Nếu nàng đều đã biết, kia hẳn liền không cần thiết giấu diếm nữa. Tưởng nói cho nàng, tưởng được đến nàng đáp lại, không nghĩ phần cảm tình này chỉ có hẳn một người gánh vác, hẳn ái mộ nàng, chính là muốn cho nàng biết.

Đào ớ⊥ phạt ghen ngào nói: “Người đừng nói, người nói ta về sau đều không để ý tới người. Người chờ ta hỏi Trương An được không..... Làm ta một người hảo hảo ngấm lại, ta hiện tại không nghĩ thấy người.”

Mắt thấy hẳn tiếp tục nói tiếp, nàng rất có khả năng hồng mắt, Giang Hành ngưng liếc nàng nửa ngày, “Người nếu muốn mấy ngày?”

Thôi, việc này không thể cưỡng cầu, đem nàng sợ hãi ngược lại không tốt, dù sao cũng phải từng có quá độ kỳ. Đáng tiếc hẳn thời gian không nhiều lắm, này mười ngày nội nhất định phải làm nàng nghĩ ra cái kết quả, nếu không hẳn không yên tâm nàng hỏi Trương An. Trương An biến cố quá nhiều, ai biết một năm nội sẽ phát sinh

cái gì? Còn không bằng đem nàng dưỡng tại bên người, vẫn luôn dưỡng đến mười lăm, chính là hấn.

Đào ξ hút cái mũi, rũ xuống đôi tay, “Ta không biết.....”

Giang Hành thế nàng quyết định: “Ba ngày.”

Nàng trợn to hai mắt, rất không vừa lòng: “Quá ít, bảy ngày!”

Bảy ngày quá nhiều, hấn căn bản chờ không được lâu như vậy. Giang Hành nhéo nhéo nàng gương mặt, tới gần nàng nói: “Một người nhường một bước, năm ngày.”

Điều khắc tuần lãng ngũ quan liền ở trước mắt, hấn cái trán chống cái trán của nàng, gần gũi lông mi nhẹ nhàng nháy mắt, liền có thể gặp được hấn mũi. Đào π na hội huân mô từ gáy hồng đến bên tai, cũng may ánh sáng không hiểu lý lẽ, Giang Hành thấy không rõ lắm, nàng miễn cưỡng nói: “Kia, vậy được rồi.”

Năm ngày liền năm ngày, có thể kéo nhất thời là nhất thời. Đào κ khiến manh bực sơn phụ thao quả nàng phía trước một lòng nghĩ hời Trường An, kinh này một chuyện, càng là ngóng trông sớm một chút trở về.

Nàng ngay từ đầu cảm thấy Giang Hành đáng sợ, sau lại dần dần chín, cảm thấy hấn là cái hòa ái thân thiết người. Đến bây giờ, nàng lại lần nữa cảm thấy hấn thực đáng sợ. Loại này đáng sợ cùng trước kia bất đồng, là cái loại này bị mãnh thú theo dõi cảm giác, nàng không đường thối lui, càng vô lực phản kháng, chỉ có thể bị hấn hủy đi ăn nhập bụng.

Nhưng không sao, nàng hiện tại chính là cùng đường con thỏ, bị một con sói đuôi to coi trọng, một lòng một dạ tưởng đem nàng ngậm hời oa đầu.

*

Năm ngày thời gian chớp mắt liền đi qua, đào σ lan thiện hoảng nhân ngân ngao lầy nhiên tới.

Phía dưới nha hoàn không dám khuyên, càng không dám ở nàng trước mặt nói Ngụy Vương lời hay, chỉ cần một mở miệng, liền sẽ bị nàng dám ra đây. Nhẹ thì mắng chửi, nặng thì đánh phạt, vì thế liền tiếp vài thiên, Đỗ Hành Uyển người hầu đều sinh hoạt ở nước sôi lửa bỏng trung, kêu khổ không ngừng. Chỉ chờ đợi Ngụy Vương chạy nhanh thu phục nhà mình cô nương, cũng thật nhanh đi giải cứu bọn họ.

Đào ấ chịu suất cường tì mẫu tật hoảng sính giáp đi hậu viện có Giang Hành bóng dáng, đi tiền viện có Giang Hành bóng dáng, ngay cả này Đỗ Hành Uyển tên, ở nàng xem ra đều là Giang Hành cố tình an bài. Một khi biết cái gì sau, nàng nhìn cái gì đều cảm thấy có khác thâm ý, quả thực sắp si ngốc.

Hôm nay cố ý dậy sớm, vì tránh né Giang Hành, lãnh tướng quân sớm mà ra phủ.

Nàng ngồi vào phố tây lúc sau sửa đi bộ, làm nha hoàn xa xa mà theo ở phía sau, nàng tắc nắm tướng quân lang thang không có mục tiêu mà hành tẩu.

Vì thế trên đường bá tánh liền nhìn đến một cái đầu đội mũ có rèm cô nương, nắm một đầu hình thể không nhỏ hoa văn con báo hành tẩu ở trên phố, có mấy cái nhát gan, đương trường hoảng hốt thét lên một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất, nơm nớp lo sợ mà nhìn chằm chằm kia một người một báo. Cố tình kia cô nương không cảm thấy có cái gì, dáng người nhỏ xinh, không giống chuyên môn thuần dưỡng dã thú báo nô, hơn nữa nàng tư thái thanh nhàn, nghiêm nhiên không đương một chuyện.

Tướng quân đầu một hồi lên phố, hứng thú dạt dào, rất muốn tránh ra đào Φ nạp tử đi phía trước hướng, nề hà đào chặt chẽ nắm nó, nó một con không cơ hội vui vẻ. Nó một quay đầu, đối trên đường bá tánh thị uy giống nhau kêu to thanh, tức khắc sợ tới mức nửa con phố người đều chạy trốn.

Chung quanh trăm bước trong vòng, không ai dám tới gần.

Đào hồn nhiên bất giác, nắm tướng quân liền muốn đi phía trước một nhà tửu lầu ăn cơm, bị tiểu nhị ngăn ở ngoài cửa: “Cô, cô nương..... Bồn tiệm không cho phép sủng vật tiến vào.....”

Đào σ ngó sen đâu hễ đọc từng, xoay người muốn đi, dư quang thoáng nhìn từ tửu lầu mà đi ra một người.

Bồn chưa để ở trong lòng, ai ngờ người nọ nhìn đến nàng sau, hai ba bước đi vào trước mặt ôm quyền thi lễ, “Mạo muội hỏi một câu, chính là quảng linh quận chúa?”

Đào tò mò mà liếc đi liếc mắt một cái, cách nửa trong suốt thấu sa la, mơ hồ có thể thấy rõ hấn dung mạo. Giống như có điểm quen mắt, cẩn thận tưởng tượng, đúng là Tần phủ đại công tử Tần Hoảng.

Đào τ đồng chỉ có gặp mặt một lần, tự nhận không tới bên đường tán gẫu nông nổi, nhưng thật ra đối hấn như thế nào nhận ra chính mình có chút tò mò: “Người như thế nào biết là ta?”

Xem ra không nhận sai người, Tần Hoảng nhoẻn miệng cười, phong lưu phóng khoáng, “Sớm nghe nói quận chúa dự có một đầu Tây Vực con báo, hôm nay vừa thấy, quả thực uy phong.”

Nói nhìn nhìn một bên tướng quân, hấn tập quá võ công, tuy không tinh vi, đảo cũng có thể bàng thân. Này đây cũng không sợ hãi nó, ngược lại tiến lên giống mô giống dạng mà hành lễ, “Báo huynh có lễ.”

Đào X thay am chung đòi đổi điều người không có gì hảo cảm, chính xác ra, nàng đối Tần gia người cũng chưa hảo cảm, bỏ xuống một câu “Nó kêu tướng quân”, liền dự rời đi.

Khó được chạm vào một lần mặt, Tần Hoảng nào bỏ được làm nàng đi, đến nay hãy còn nhớ rõ lần trước ở Ngụy Vương phủ vừa thấy, nàng quần áo nửa ướt, thủy mắt trong suốt bộ dáng, dưới ánh mặt

trời tinh điều tế trác ngũ quan, làm hấn nhớ tới liền tâm ngứa khó nhịn. Bực này tinh xảo bích nhân nhi, há là hấn mặc trung dung chi tục phần có thể so sánh.

Tuy là biết nàng là quận chúa, cũng nhịn không được dâng lên kiêu diễm tâm tư. Huống chi hấn tả hữu nhìn nhìn, chung quanh chỉ có nàng một người, vẫn chưa nhìn thấy Giang Hành cùng vương phủ người, nghĩ đến nàng là một mình ra phủ, như vậy rất tốt cơ hội, như thế nào có thể bỏ lỡ?

Trong lòng có quyết định, Tàn Hoàng tiến lên lấp kín nàng đường đi, “Tàn mỗ ở trên lầu thiết yến, đã có duyên, quận chúa tùy ta đi lên một chuyến như thế nào? Nghe nói qua mấy ngày quận chúa liền phải đi, Tàn mỗ chưa khoản đãi quá ngài, không biết ngài chịu không hãnh diện?”

Đào x ngõ tích chính đuổi kịp tâm tình không tốt, hấn cố tình muốn đụng phải tới, vì thế mắng câu: “Lăn.”

Tàn Hoàng sửng sốt, thấy nàng nhấc chân liền đi, thất thần rất nhiều, xúc động mà bắt lấy cổ tay của nàng.

Đáng tiếc còn không có đụng tới nàng, mới vừa sờ soạng một chút góc áo, liền có mặt khác một bàn tay vắt ngang ở hai người chi gian. Tàn Hoàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê rần, tiếp theo đau nhức truyền đến, hấn phủng thủ đoạn lui về phía sau hai bước, lúc này mới thấy rõ đối phương.

Giang Hành giống một ngọn núi, nguy nga mà đứng ở đào Ω trước.

Hấn mị mị mắt, thực không sung sướng, “Tàn công tử chán sống sao?”

Tướng quân đứng ở bên cạnh hấn, triều Tàn Hoàng hung ác mà thử nhe răng, trong lúc nhất thời hai chỉ mãnh thú, đem đào hộ đến kín mít.

☆, chương 84 cưỡng hôn

Trên đường người tuy thiếu, rớt cuộc có người hiểu chuyện, tránh ở vài chục bước ngoai, tham đầu tham não mà giống vừa thấy đến tột cùng. Không làm gì được dám tới gần, này đây nghe không thấy Ngụy Vương cùng Tần gia công tử nói cái gì.

Tần Hoằng không dự đoán được hắn sẽ bỗng nhiên xuất hiện, sửng sốt sửng sốt, ôm quyền cười làm lành nói: “Ngụy Vương nói quá lời, Tần mỗ chỉ là tưởng mời quận chúa đến trên lầu một tụ.”

Giang Hành vừa rồi kia một chút không nhẹ, đánh đến hắn hiện tại còn đau, lại khó mà nói ra tới, chỉ phải cố nén. Đầu nói sắc tự trên đầu một cây đao, nhưng còn không phải là sao, hắn liền giai nhân tay nhỏ cũng chưa sờ đến, đã bị giáo huấn một đốn, thật là xuất sư bất lợi.

Giang Hành không cho hắn mặt mũi, kéo kéo khóe miệng: “Quận chúa kiêu gì thân phận, là người nói thỉnh liền thỉnh?”

Người sáng suốt liếc mắt một cái liền nhìn ra được tới, Ngụy Vương tâm tình không tốt, thật không tốt. Hắn cùng Tần Hoằng quan hệ chưa nói tới thật tốt, có thể thấy được mặt cũng đều sẽ hàn huyền một hai câu, nhưng mà hôm nay liền khách sáo đều không có, trực tiếp đem hắn giáo huấn một lần, đủ để thấy được, Ngụy Vương hôm nay không hảo trên chọc.

Tần Hoằng trệ trệ: “Này.....”

Giang Hành ngược mắt nhìn nhìn tửu lầu ăn chơi trác táng công tử, lại nhìn hắn một cái, “Tần công tử hôm nay đối quận chúa vô lễ, mọi người rõ như ban ngày, hôm nay bỗng vương tá người một con cánh tay, cũng coi như là cái giáo huấn. Nếu có lần sau, quyết không khinh tha.”

Ngôn xong, không đợi Tần Hoằng có điều phản ứng, hắn đã bắt bờ vai của hắn, chỉ nghe một tiếng thanh thúy răng rắc, hắn đau phải gọi một tiếng, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Tần Hoảng cánh tay phải vô lực rũ tại bên người, đau đến cái trán đỏ mồ hôi: “Ngụy Vương khoan hồng độ lượng, Tần mỡ vô cùng cảm kích.”

Hắn là cái minh bạch người, biết khi nào thoái nhượng, lúc này nói điểm lời hay, một hồi mới sẽ không có nếm mùi đau khổ.

Giang Hành thu hồi tầm mắt, tuyệt thân lãnh đào v đi trở về.

Tự đánh đào T ngân lúc sau, hắn liền vẫn luôn đi theo nàng phía sau. Từ vương phủ cửa đến này đường phố, vẫn luôn không xa không gần mà đi theo, hắn biết nàng tâm tình không tốt, cho nên cho nàng thời gian. Nhưng hôm nay đã là ngày thứ năm, nàng vẫn là không có đáp lại hắn ý tứ, Giang Hành kiên nhẫn đã mau đến cuối, đặc biệt nhìn đến vừa rồi Tần Hoảng đối nàng vô lễ, trong lòng càng là tích úc, dọc theo đường đi trầm mặc ít lời, tới rồi vương phủ cũng chưa nói một lời.

Đào y không ra hắn tính tình, ngồi ở trong một góc vẫn không nhúc nhích, đại khí cũng không dám ra một tiếng.

Bạch Nhụy ở một bên, quả thực ở cứ châm nỉ, như thế nào đều không thoải mái. Nàng khóc không ra nước mắt, cái này kêu chuyện gì, cô nương cùng Ngụy Vương giận dữ, vì sao nàng muốn kẹt ở bên trong? Như thế rất tốt, lưng như kim chích, nàng hận không thể cùng tướng quân cùng nhau ngồi ở bên ngoài, cũng tốt hơn ở trong xe chịu dày vò.

Đáng tiếc tướng quân là cái súc sinh, không hiểu nàng khó xử, hãy còn ở một bên liếm móng vuốt, hoàn toàn không đem bọn họ để vào mắt.

Thật vất vả tới rồi Ngụy Vương phủ, Bạch Nhụy đỡ đào o nhôm chừa xấp gánh từng bước một lo sợ mà đi theo Ngụy Vương phía sau.

Ngụy Vương không hỏi Chiêm Vân Viện, ngược lại trực tiếp bước vào Đỗ Hành Uyển. Đào u tránh phải phương khủng mà cầm Bạch

Nhụy tay, “Hắn, hắn vì sao không trở về chính mình sân?”

Bạch Nhụy liên tục lắc đầu, “Nô tỳ cũng không biết.”

Khủng hoảng tuy khủng hoảng, sân vẫn là phải về, đào τ thương bàn phi 33 ti tư đi, liền thấy Giang Hành đứng ở giữa đình viện, phảng phất đang đợi nàng qua đi đường như.

Trốn rồi nhiều thế này thiên, luôn là muốn đối mặt. Đào σЯ con a hội hỏi lấy Bạch Nhụy một cái bi tráng biểu tình, hướng hắn đi đến: “Hôm nay sự..... Đa tạ Ngụy Vương cứu cứu thay ta giải vây.”

Giang Hành rũ mắt ngưng liếc nàng, ánh mắt thâm trầm, cũng không ra tiếng.

Đợi một lát, không chờ đến hắn đáp lại, đào ξ nương Tống nhận nạp đầu dây nói: “Ngụy Vương cứu cứu nếu là không có việc gì, liền trở về đi..... Ta còn có cái gì không thu thập hảo, không có thời gian chiêu đãi ngài.”

Vừa mới dứt lời, Giang Hành cúi người hướng nàng thấu tới, nàng còn không có tới kịp phản ứng, liền bị hắn khiêng tới rồi trên vai!

Nàng thân mình không còn, mãnh liệt bất an đánh úp lại, “Ngụy Vương cứu cứu!”

Giang Hành đè lại nàng cựa quậy hai chân, nhìn quanh Đỗ Hành Uyển một vòng, đối trọn mắt há hốc mồm người hầu nói: “Bổn vương có việc cùng quận chúa nói, ai đều không được vào nhà.”

Dứt lời, cư nhiên liền như vậy khiêng nàng vào phòng!

Đây là hắn địa bàn, hắn nói cái gì chính là cái gì, người khác nào dám phản kháng. Đặc biệt hắn uy nghiêm gác ở đằng kia, chỉ cần liếc mắt một cái xem qua đi, liền làm nhân thủ mềm chân mềm, đối hắn nói gì nghe nấy.

Đào T trì lược chí, hướng ra phía ngoài kêu lên: “Bạch Nhụy cứu ta, ngọc trà cứu ta!”

Bạch Nhụy ngọc trà tiến lên hai bước, sót ruột lại khó xử mà kêu một tiếng: “Cô nương.....”

Nè hà thẳng linh môn đã ở các nàng trước mặt khép lại, chặn bên trong quang cảnh.

Giang Hành đại chưởng ở nàng kiều trên mông chụp một chút, bước đi tiến nội thất, “Suy nghĩ năm ngày, nhưng có nghĩ ra cái gì kết quả tới?”

Hắn cư nhiên đánh nàng mông!

Không biết xấu hổ! Đào D mộc tủa châu châu tô kĩ đối đãi quá, lập tức đỏ bừng mặt, ở trên người hắn liền quấy rầy đá, “Trường cái gì? Ta cái gì cũng chưa tưởng, ta phải về Trường An, người phóng ta xuống dưới!”

Giang Hành đem nàng phóng tới trên giường, không đợi nàng ngồi dậy, liền cúi người đè ép đi lên, “Không tưởng sao?”

Đào T đầu đâm tiến trong lòng ngực hắn, luống cuống tay chân mà đem hắn đẩy ra, một lần nữa nằm hời trên giường. Bởi vì mới vừa rời giày giụa, trâm cài rơi rụng, tóc đen rối tung ở trên giường, nị bạch khuôn mặt nhỏ phỉm đỏ ửng, phấn môi khẽ mở, hơi hơi thờ dốt. Nàng nhìn hắn ánh mắt nhút nhát lại bất lực, làm người thật muốn hung hăng mà khi dễ nàng, làm này trương quật cường cái miệng nhỏ phun ra xin tha chữ.

Gác ở ngày thường, đào K khiếm xúc thung đoạn giai na chơi hiểu được xem xét thời thế. Hiện nay nàng ở vào nhược thế, vốn không nên chọc giận hắn, nhưng mà hắn vừa rồi làm tức giận nàng điểm máu chốt, lúc này sớm bất chấp như vậy nhiều, “Liên tính làm ta lại tưởng mười ngày, một trăm thiên, ta đều sẽ không tiếp thu Ngụy Vương cứu cứu! Ta là cái người đứng đắn, sẽ không làm cái loại này li kinh phản đạo sự, người không cần lại bức bách ta!”

Dứt lời cắn môi dưới, đối hấn trợn mắt giận nhìn.

Giang Hành trong mắt có u quang hiện lên, toàn bộ thân mình đều dè ở trên người nàng, hai người dán đến cực gần, hấn mặt liền ở nàng phía trên, lạnh giọng hỏi: “Thật sự không tiếp thu ta sao?”

Nàng tâm một hoành, quay đầu đi chỗ khác: “Ta không thích ngươi, chỉ đem ngươi trở thành cữu cữu. Vô luận ngươi nói bao nhiêu lần, ta đều không thích ngươi.”

Giang Hành đôi tay phủng nàng đầu, bức bách nàng nhìn thẳng chính mình: “Lặp lại lần nữa.”

Nàng vì thế lặp lại: “Ta không thích ngươi.”

Mới vừa nói xong, Giang Hành liền cúi đầu ở nàng trên trán hôn một cái, “Lặp lại lần nữa.”

Nàng trợn to mắt, ước chừng chưa thấy qua như vậy người vô sỉ, bọn họ ở thực nghiêm túc mà nói chuyện với nhau, hấn bỗng nhiên thân nàng là chuyện như thế nào! Vì thế đằng ra đôi tay che lại cái trán, giận dữ reo lên: “Ta không thích ngươi!”

Trong lòng áp ủ một cỗ vô danh hỏa, biết rõ nàng là cố ý nói như vậy, nhưng hấn vẫn là rất bất mãn. Không cho thân cái trán, kia liền chính mắt tình, vì thế hấn ở nàng đôi mắt thượng mỗ mỗ, “Lặp lại lần nữa.”

Đào u thẳng sương ☉ cù ƚ hài rút cũng hoảng không đình...”

Lần này nói còn chưa dứt lời, liền bị hấn ngăn chặn môi anh đào.

Cánh môi tương dán, hấn ám áp hơi thở truyền tới, đào ỗ tể du thuyết túi hoàng, rốt cuộc nhớ không nổi những thứ khác.

Giang Hành lướt qua liền ngừng, dán nàng lỗ tai nói: “Ta thích ngươi, kêu kêu, cữu cữu thích ngươi.”

Hắn nhất định là cố ý, đều loại này lúc, còn cố ý tự xưng cứu cứu, là ngại nàng không đủ tội ác sao? Đào ξ Kỳ con hoàng, từ đầu xấu hổ đến chân, “Đừng nói.....”

Hắn càng muốn nói, thấp thuận tiếng nói dụ hoặc hỏi: “Người thích ta sao?”

Đào o loạn tu đầu biến ⊥ phạt thanh âm mềm mại: “Không.....”

Thật quật!

Giang Hành trong cơn giận dữ, cúi đầu lại lần nữa hôn lên nàng môi, lúc này không hề thỏa mãn với nhẹ nhàng bính một chút. Hắn liếm mút nàng cánh môi, cạy ra nàng hàm răng xông đi vào, được như ý nguyện mà ném đến nàng hương vị ngọt ngào, câu lấy nàng không ngừng dây dưa, cường thế mà bá đạo, làm nàng liên trốn cũng chưa chỗ trốn.

Đào cả người nhũn ra, bắt lực mà ưm, đầu một hồi cảm thấy Giang Hành cũng có thể như thế cường ngạnh, nàng ở kháng cự với hắn mà nói, bé nhỏ không đáng kể.

Trước kia vẫn luôn cho rằng hắn đáng sợ, giống vận sức chờ phát động dã thú, cái này chứng thực, hắn chính là một đầu không hơn không kém dã thú. Dem nàng bức đến cùng đường, tùy ý nhắm nháp.

Hồi lâu, hắn mới buông ra nàng, liếm nàng khoe miệng ách thanh hỏi: “Thích ta sao?”

Nàng quả thực không chỗ dung thân, rõ ràng không muốn, vẫn là bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng. Trong lúc nhất thời đã cảm thấy thực xin lỗi cha mẹ, lại thực xin lỗi Hoàng Hậu nương nương, áy náy vô cùng, cũng may học thông minh, không lại mở miệng phản bác.

Không nói lời nào cũng đúng, chỉ cần không hề kháng cự hắn, hết thấy đều hảo thuyết. Giang Hành đối nàng yêu thích không buông tay, lại hôn hai hạ, “Kêu kêu, ta cho người năm ngày thời gian đã là

tận tình tận nghĩa. Dư lại năm ngày, người mơ tưởng lại trốn tránh ta.”

Đào μ khởi hai tay ngăn trở mặt, không chịu làm hấn lại thân, “Chính là, Nguyệt Vương cứu cứu là ta cứu cứu!”

Giang Hành không cho là đúng, “Chúng ta không có huyết thống, chỉ cần bốn vương một câu, người tùy thời có thể trở thành ta chính phi.”

Nàng không hé răng.

Giang Hành kéo ra nàng đôi tay, nhìn chăm chăm nàng ngập nước hai mắt, “Tuổi cũng không phải vấn đề, chờ một năm lúc sau người cập kê, ta liền cưới người vào cửa.”

Đây là chỗ nào cùng chỗ nào, ai muốn cùng hấn bàn chuyện cưới hỏi!

Đào ɔ chiêu sát thiện, tức giận mà trừng mắt hấn, “Ta liền phải hỏi Trường An, ta mới không gả cho người đâu, lão lưu manh!”

Lão lưu manh? Giang Hành nhướn mày, hấn còn có càng lưu manh thời điểm, chỉ là sợ sợ hãi nàng, cho nên mới vẫn luôn chịu đựng mà thôi.

Tiểu cô nương nổi giận lên không dung khinh thường, hấn thiếu chút nữa chống đỡ không được, chỉ có đem nàng chặt chẽ mà khóa ở trong ngực, vuốt nàng phấn môi: “Hồi Trường An lúc sau chờ ta, không được cùng người khác đính hôn. Kêu kêu, người là của ta.”

Đào ʏ cô tự khát kiếm còn không có tiếp thu hấn, “Ta mới không phải.”

Hấn hồn không thềm để ý, chống cái trán của nàng lặp lại một lần, “Người là cứu cứu.”

Thật không biết xấu hổ, bưng cứu cứu thân phận, cư nhiên đối nàng hành loại sự tình này! Đào μβl phủng ti tủng hai hạ, xô đẩy nói: “Ta

mới không có như vậy vô sỉ cứu cứu, người buông ta ra, ta muốn lên!”

Cái miệng nhỏ lưỡi nhai, mang theo hấn vừa rời hôn qua dấu vết, lấp la lấp lánh, rất là mê người.

Giang Hành mới hưởng qua nàng tư vị, như thế nào sẽ dễ dàng buông tha nàng? Vì thế ấn nàng đôi tay, lại lần nữa hôn đi xuống.

☆, chương 85 thân thiết

Giang Hành sau khi rời đi, đào θ mạnh từng chương con hoàng bá người đưa vào tới.

Này ban ngày ban mặt, vì sao phải tắm rửa? Bọn nha hoàn đều có chút khó hiểu, nhưng xem đào σ hoá thân tuân chí liền không có nhiều lời, thành thành thật thật mà nấu nước đưa nước, không bao lâu liền rót đầy hơn phân nửa cái thùng gỗ.

-----oOo-----

Phần 32

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào vẫy lui các nàng, cởi ra quần áo, cả người đều vùi vào trong nước. Nàng tưởng tầy đi Giang Hành lưu tại trên người nàng khí vị, hấn đối nàng lại sờ lại thân, thật là chán ghét tới rồi cực hạn. Nàng lớn như vậy, có từng bị người như vậy vô lễ mà đối đãi quá..... Trong lúc nhất thời đem Giang Hành sở hữu hảo hảo đều đã quên, chỉ nhớ rõ vô sỉ, cùng với không biết xấu hổ!

Ở nàng trước mặt một ngum một cái cứu cứu, nhưng hấn làm những cái đó sự, nơi nào là một cái cứu cứu nên làm!

Càng nghĩ càng giận, đào phát tay chụp ở trên mặt nước, bắn về mặt bọt nước, nàng lung tung mà lau, đứng lên trông lên quần áo, hấp tấp mà đi vào ngoài phòng, chỉ huy Bạch Nhụy ngọc trà nói: “Đi đem Đổ Hành Uyển môn đóng lại!”

Xem thời tiết ngày mai hấn là sẽ hạ tuyết, Bạch Nhụy cùng ngọc trà đang ở thu quần áo, phủng xiêm y hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), “Cô nương, vì sao phải đóng cửa?”

Đương nhiên là phòng cháy phòng trộm phòng Giang Hành!

Trước kia nàng ở nơi này, buổi tối chưa bao giờ quan quá môn, ban đêm phải một cái bà tử thủ là được. Hiện nay bất đồng, Giang Hành liền cùng hồng thủy mãnh thú giống nhau, ai biết hấn khi nào sẽ xuất hiện, lại đối nàng làm cái gì, vì tương lai năm ngày có thể quá đến yên phận, nàng quyết định mấy ngày nay đều đóng cửa không ra!

Bạch Nhụy ngọc trà liếc nhau, vô pháp khuyên lại nàng, đành phải đem quần áo giao cho khác nha hoàn, tuyết thân đem Đổ Hành Uyển môn đóng lại.

Mới vừa rồi Ngụy Vương rời đi khi mặt mày ản có thỏa mãn chi sắc, cùng khi trở về khác nhau như hai người, các nàng tuy là không trải qua sự cô nường, nhưng nhiều ít đoán được một ít.

Ngụy Vương nhất định là cùng cô nường nói khai, mới có thể làm cô nường như thế thấp thỏm bất an.

Đến nỗi bọn họ đã xảy ra cái gì..... Liền không được biết rồi.

Đào α ăn cơm chiều tâm tư đều không có, sớm mà nằm xuống đi vào giấc ngủ, đại để là sợ Giang Hành đột nhiên xuất hiện, một suốt đêm đều ngủ đến không yên ổn. Mãi cho đến tảng sáng thời gian, nàng mới mê mê hoặc hoặc mà đã ngủ, này một ngủ ngủ đến trưa, dù sao không có việc gì, nha hoàn liền chưa đi đến phòng đánh thức nàng.

Đãi tỉnh lại thời điểm, đã đói bụng thật sự, đào kêu nha hoàn tiến vào chuẩn bị thay quần áo. Trong phòng thiêu địa long, bốn phía lại mua sắm bếp lò, toàn bộ nhà ở ấm áp, nàng xuyên không nhiều lắm, tán hoa lẳng áo ngoài hạ lộ ra một đoạn trắng nõn khuôn mặt nhỏ, lê mềm giày đạp lên vải nỉ lông thượng, “Đồ ăn bố trí hảo sao?”

Bạch Nhụy thế nàng gom lại tóc, búi cái đơn giản búi tóc, trên đầu nghiêng cắm một con bích ngọc trâm cài, “Mới vừa rồi làm người nhiệt một lần, đã một lần nữa dọn xong.”

Nàng rửa mặt một phen, tính toán cơm nước xong sau tiếp tục ngủ, bên ngoài thiên càng lạnh, liền càng dễ dàng mệt rũ rời.

Đặc biệt mấy ngày nay ăn không ngời rồi, trừ bỏ ngủ nàng thật không biết làm cái gì, đi trên chọc Giang Hành? Nàng mới không dám.

Suy xét đến nàng mấy ngày nay muốn ăn không phần chán, trong phòng bếp làm đều là thanh đạm tiểu thái, mùa đông mùa đồ ăn không nhiều lắm, duy nhất thừa thải chính là củ cải, cố tình nàng lại không yêu ăn củ cải, chuyên chọn một cái đĩa măng mùa đông ăn.

Uống xong một chén nắm hương tằm bóc vỏ cháo sau, lại ăn một chén canh trứng, lúc này mới cảm thấy no rồi.

Xoa xoa miệng chuẩn bị một lần nữa nằm hồi trên giường, nghe được bên ngoài có đột ngột động tĩnh, nàng trong lòng lộp bộp, vội vàng làm Bạch Nhụy đi xem sao lại thế này.

Quả nhiên, Bạch Nhụy trở về nói: “Là Ngụy Vương tới.”

*

Hắn còn dám tới!

Đào ε nổi giận đùng đùng, bất chấp phủ thêm ngoại da liền vọt tới ngoài phòng, thấy hàn quang chuẩn bị mở ra viện môn, lập tức uống lên thanh: “Dừng tay!”

Hàn quang một giạt mình, kịp thời mà dừng lại mở cửa động tác: “Cô nương.....”

Nàng hai ba bước tiến lên, tiểu thân thể để ở trên cửa, đem hàn quang buông ra then cửa một lần nữa khóa lại đi, “Ta thân thể không thoải mái, Ngụy Vương cứu cứu trở về đi. Ta, ta hiện tại không nghĩ gặp người.”

Bên ngoài thiên lãnh, nàng đông lạnh đến run run rẩy rẩy, khuôn mặt nhỏ một trận thanh một trận bạch, chưa từng cảm thấy Giang Hành như thế đáng sợ quá.

Bạch Nhụy ở phía sau gấp đến độ thẳng dậm chân, quần áo không mặc hảo liền ra tới, tuy là trong viện không có người ngoài, nhưng nàng không sợ đông lạnh sao! Lập tức tuyệt thân về phòng, muốn đi cho nàng lấy quần áo.

Ngoài cửa Giang Hành trệ trệ, thất thanh cười nhạt, “Vậy người khi nào muốn gặp người?”

Nàng ở bên trong lắc đầu, “Ta cũng nói không rõ.”

Quả nhiên là ngày hôm qua đêm nàng dọa tới rồi, Giang Hành trở về suy nghĩ cả đêm, lo lắng cho mình có phải hay không quá nóng lòng cầu thành, ngày sau hỏi Trương An nên như thế nào cùng Sở quốc giao thông công cộng đại, nhưng cũng không hối hận.

Có thể được đến nàng, là hẳn cả đời chuyện may mắn.

Giang Hành xuyên thấu qua kẹt cửa, nhìn đến bên trong một đạo thiên phán sắc thân ảnh, vừa thấy liền chỉ vài dẹt đơn bạc, ngày mùa đông không sợ đông lạnh chính mình? Hẳn sắc mặt trầm trầm, “Như thế nào không mặc hảo quần áo?”

Nàng đều phải vội muốn chết, nào quản được xuyên không mặc quần áo, chỉ ngóng trông hẳn chạy nhanh đi thôi. “Ta một hồi trở về liền xuyên, người đừng động ta.”

Qua thật lâu, bên ngoài cũng chưa nghe được Giang Hành trả lời, giống như có tiếng bước chân dần dần đi xa thanh âm.

Đi rồi?

Nàng thật dài mà từng một hơi, mới vừa rồi lo lắng đề phòng, cả người đều giống bị treo ở không trung giống nhau, hiện tại cuối cùng làm đến nơi đến chốn. Nàng hợp lại tay áo trở về đi, không đi hai bước, liền thấy sườn phía trước đầu tường một bóng người phiến tiến vào, ổn định vững chắc mà dừng ở nàng trước mặt.

Nhưng còn không phải là Giang Hành sao!

Hắn cư nhiên học xong trèo tường? Cố tình hẳn tự thái tiêu sái, áo rộng đai lưng to, ngay cả trèo tường cũng phiến đến như vậy tiêu sái thông dong. Đào σ hoãn B một lần nữa lui về trước cửa, kéo kéo khóe miệng hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu không phải đi rồi sao.....”

Giang Hành bước đi đi đến nàng trước mặt, cởi chồn đen áo lông cừu hợp lại đến nàng trên vai, cố ý khó xử nàng: “Không thấy được người, ta như thế nào có thể đi?”

Áo lông cừu mang theo hắt nóng bỏng nhiệt độ cơ thể, đào Σ lời nói bác hồ ち hầu い ánh mắt triều hắt phía sau Bạch Nhụy nhìn lại: “Bạch Nhụy bắt hắt lại cho ta quần áo, Ngụy Vương cứu cứu chính người xuyên đi!”

Nói liền muốn cởi nàng quần áo, triều Bạch Nhụy đi đến. Giang Hành thật vất vả bắt được đến nàng, há có thể như vậy phóng nàng đi rồi?

Hắt vươn hai tay, một tả một hữu ngăn lại nàng đường đi, phủ cúi người tử nhìn chăm chú nàng: “Vì sao khóa cửa?”

Đào ψ liên tẩu di nguy hận không thể toàn bộ thân mình đều súc ở trong môn biên, “Thiên lãnh..... Sợ lợt gió.”

Phía sau là then cửa, tay nàng không thành thật mà lộn xộn, hy vọng có thể mở cửa soan, thoát đi hắt gông cùm xiềng xích. Nề hà càng khẩn trương càng không thành sự, đôi tay run run rẩy rẩy, hảo nửa ngày cũng chưa thành công mở ra.

*

Giang Hành nhìn nàng khẩn trương khuôn mặt nhỏ, bỗng nhiên cười, “Không phải ở trốn ta?”

Nàng liên tục lắc đầu, loại này thời điểm liền tính là cũng không thể thừa nhận, “Đương nhiên không phải.”

Trong viện nha hoàn đều ở, hắt như vậy danh mục trương đại mà đùa giỡn nàng, thật sự thật quá đáng! Nếu các nàng không đối nàng trung thành và tận tâm, đem hôm nay sự truyền đi ra ngoài, hắt có hay không suy xét quá nàng thanh danh?

Đào γ khát kiếm ý đồ đẩy ra hắt ngực: “Ngụy Vương cứu cứu đừng như vậy.”

“Đừng loại nào?” Hắt cười nhẹ một tiếng, ngưng liếc nàng phần nộ khuôn mặt nhỏ, bỗng nhiên cúi đầu hôn hạ nàng môi, “Như vậy

sao?”

Nàng trợn to mắt, hoảng sợ tới rồi cực hạn, “Giang Hành!”

Lúc này nào còn lo lắng lá mặt lá trái, nàng mặt trong mặt ngoài đều mất hết, đây là nàng sên, làm trò nàng nha hoàn mặt, hấn cư nhiên thân nàng! Đào hận đến ngứa răng, che lại đôi môi trũng hấn:
“Không được hôn ta!”

Giang Hành cư nhiên nói: “Sao có thể.”

Ngôn xong kéo ra nàng đôi tay, cúi đầu lại lần nữa hôn lên tới.

Chung quanh đều là hấn hơi thở, liền trong miệng đều là, hấn ngạnh sinh sinh xông vào nàng trong miệng, câu lấy nàng đầu lưỡi mút vào, hôn đến nàng đầu lưỡi tê dại. Đào ξ quý thị từng, thực mau không có phản kháng sức lực, tùy ý hấn kéo tở lột kén giống nhau, cướp lấy nàng sở hữu thần trí.

Nàng cả người nhũn ra, đến bây giờ còn không quên trong viện nha hoàn, mở mê mang ánh mắt hướng hấn phía sau nhìn lại, nhắm mắt lại then thùng nói: “Không cần, các nàng đang xem.....”

Giang Hành chẳng biết xấu hổ mà nói: “Chúng ta đây đến trong phòng.”

Dứt lời không chờ nàng đáp lại, liền bế lên nàng hướng chính đường đi đến.

Trong viện liên can nha hoàn đều mắt choáng váng, thu quần áo không thu, vẩy nước quét nhà sên không vẩy nước quét nhà, các ngõ ngác mà nhìn Ngụy Vương ôm quận chúa đi vào trong phòng. Vừa rồi kia một màn liền cùng nằm mơ giống nhau, tuy rằng đã sớm đoán được Ngụy Vương cùng quận chúa quan hệ không giống tầm thường, nhưng tận mắt nhìn thấy khi, vẫn là có chút đánh sâu vào.

Bạch Nhụy trước hết hoàn hồn, làm các nàng nên làm gì làm gì,
“Mới vừa rồi sự các người coi như không thấy được, nếu là ai dám

nói ra đi, cẩn thận các người trên người da!”

Nơi này có theo đào ζ đại bốn tầng khó quyết loát cũng có tài chiêu cố nạng một năm nha hoàn, bình thường tuy rằng đều thực ngoan ngoãn, ai biết có thể hay không cùng người nói nhảm. Lòng người khó dò, nên cảnh cáo khi vẫn là muốn cảnh cáo một phen. Cũng may các nạng đều là minh lý lẽ, một cái kính gạt đầu, tiếp tục trong tay việc.

*

Đào P gọi hành ôm vào trong phòng sau, hấn vẫn luôn không buông ra nạng, thuận thế ngồi ở cái bàn mặt sau.

Trên bàn đồ ăn chưa tới kịp triệt hồi, là đào Ω Chiêm nọ duẫn O lục mô Giang Hành dán nạng gương mặt nói: “Vừa lúc ta còn không có dùng bữa, người bồi ta cùng nhau.”

Này tư thế quá ái muội, nào có người ăn cơm còn ôm nhau, đào bá mà từ hấn trên đùi nhảy xuống đi, đề phòng nói: “Ta ăn qua.”

Giang Hành lấy tay chi di, cười nhìn nạng: “Bổn vương còn không có ăn.”

Nàng mới mặc kệ đầu, xoay người liền hướng trong phòng chạy, “Vậy người hồi chính mình trong viện ăn.”

Không dám đi trên giường, ngày hôm qua hết thấy ác mộng căn nguyên chính là ở trên giường phát sinh, Giang Hành không đi, nạng là tuyệt đối không dám lên giường. Mọi nơi nhìn nhìn, ở mỹ nhân trên giường ngồi nghiêm chỉnh, một đôi thủy mắt yên lặng nhìn chăm chăm bình phong ngoại. Đợi thật lâu, cũng chưa chờ đến bất cứ động tĩnh.

Không xác định hấn đi không đi, lại không hảo đi ra ngoài nhìn xem, đào P quyết dửu dư “Ngụy Vương cứu cứu người đi rồi sao?”

Không ai trả lời.

Nghĩ đến là đi rồi, nàng cởi trên người chồn đen áo lông cừu, chuẩn bị làm Bạch Nhụy cầm đi đưa còn cho hắn, mới vừa đi đến ngoài phòng, liền thấy Giang Hành thanh thản mà ngồi ở bát tiên ghế, một bên uống trà, một bên hướng nàng xem ra.

Đào Xích đặng mà, tức khắc có loại bị trêu đùa ảo giác: “Ta vừa rồi không phải hỏi.....”

Giang Hành không nói, ánh mắt ở trên người nàng tuần tra một lần.

Nàng lúc này mới tỉnh ngộ, trong phòng ấm áp, nàng chỉ mặc một cái tán hoa lông áo ngoài, bên trong áo lót cùng ngực nhan sắc đều có thể thấy rõ. Nàng đỏ mặt, đem áo lông cừu ném tới trên người hắn, “Người không đi vừa rồi vì sao không ra tiếng!”

Dứt lời dục trốn, bị hắn đến gần một phen ôm lên, đi vào bình phong, áp đảo ở mỹ nhân trên giường.

Giang Hành lấy cái mũi cọ cọ nàng cái mũi, “Ta nếu là ra tiếng, người sẽ chui đầu vô lưới sao?”

Đương nhiên sẽ không, đào u để mục nặc chi gặt miệng lại chặt chẽ mà nhắm, thề không hề nói với hắn một câu.

Nàng không nói lời nào, Giang Hành đều có biện pháp.

Thấy hắn lại muốn thân nàng, nàng nước mắt lưng tròng mà khẩn cầu: “Nguyện Vương cứu cứu đừng lại hôn ta. Người một hôn ta, ta liền cảm thấy chính mình là cái tội nhân.”

Này phò đáng thương hề hề bộ dáng thật sự nhận người thích, Giang Hành cười hỏi: “Liền tính đương tội nhân, cũng là bản vương so người trước đương, người sợ cái gì?”

Nguyên lai hắn còn biết đâu, đào phòng lên quai hàm, “Vậy người còn.....”

Hắn gần sát nàng, ở nàng bên tai nói giọng khàn khàn: “Bổn vương nhìn không được, kêu kêu. Bổn vương vừa thấy đến ngươi, liền muốn cùng ngươi thân thiết.”

Đặc biệt hắn áp lực đến lâu rồi, một khi khai áp liền có chút thu không được. Hơn nữa nàng quá mấy ngày liền phải rời đi, hắn không thể đi theo cùng nhau trở về, mấy ngày nay như thế nào bỏ được buông tha nàng?

Đào Ɔ khăn tô vớt dư hai đời thêm lên cũng chưa nghe qua như vậy kinh thế hãi tục nói, mặt đẹp đã sớm trướng đến đỏ bừng, “Ai muốn cùng ngươi thân thiết.....”

Giang Hành ôm nàng mảnh khảnh vòng eo, nhìn kỹ nàng một hồi, cúi đầu cắn nàng phẩn môi nói: “Đương nhiên là ngươi, tiểu bạch đậu hủ.”

Tiểu bạch đậu hủ.....

Đãi phản ứng lại đây tên này hàm nghĩa, đào Σ gọi tuyển triệt dư liền lỗ tai đều hồng thấu.

☆, chương 86 về nhà

Mấy ngày nay đào cực gần có khả năng mà trốn tránh Giang Hành, phàm là hắn sẽ xuất hiện địa phương, nàng tuyệt đối không đi.

Nếu là hắn đến Đổ Hành Uyển tới, đào P kháng bổn tham nha quân mang theo trên người, hắn vừa lên trước, nàng liền làm tướng quân cắn hắn. Tướng quân gần nhất tinh lực dư thừa, đang lo không địa phương phát tiết đâu, đối hắn đương nhiên cũng không khách khí, đào ơ hoàn 11. tám liền vọt đi lên.

Giang Hành ngồi xổm xuống, sờ trường ngăn trở tướng quân đầu, ngẩng đầu xem nàng: “Ngày mai đi khi nào?”

Vô luận hắn lại không tha, thời gian vẫn là sẽ đi qua, bất tri bất giác đó là ba ngày, ngày mai nàng liền phải về Trường An đi.

Hộ tống nàng nhân mã đã an bài hảo, tùy thời đều có thể bạn nàng xuất phát. Nếu có thể, hẳn hy vọng có thể một đường đưa nàng trở lại Trường An, đáng tiếc không như mong muốn, hẳn ở Tùng Châu sự chưa liệu lý xong, nếu là rời đi đến thời gian dài quá, e sợ cho phía dưới người làm việc bất lợi, đến lúc đó gây thành đại loạn.

Hắn chỉ có chờ, chờ một năm lúc sau đem Tùng Châu quản lý hảo, lại hồi Trường An thấy nàng.

Đến lúc đó nàng vừa vắn cập kê, hẳn có thể tới cửa cầu thân, cùng nàng danh chính ngôn thuận mà ở bên nhau, bên nhau lâu dài. Mặt khác đều thực yên tâm, hiện nay duy nhất sợ chính là Chu Phổ chặn ngang một chân, hẳn ở đào π mục giản mẫu phương hồi hoạn manh 1 cái này liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tới. Nguyên nhân chính là vì này phân không đơn giản, mới làm Giang Hành bất an.

Năm trước tới Tùng Châu khi, Chu Phổ ý tứ là năm nay cũng sẽ hồi Trường An.

Nói cách khác, hẳn gặp thời khắc chú ý Trường An động tĩnh, miễn cho hẳn còn không có hồi Trường An, tiểu tức phụ liền bị nam nhân khác bắt cóc.

Tư cập này, biểu tình không khỏi ngưng trọng vài phần.

Đào ψ đều hồi khô hẳn trong lòng suy nghĩ, bọn họ một cao một thấp, lập trường bỗng nhiên chuyển biến lại đây, rất có chút không thói quen, “Ta cùng Ngụy Vương cứu cứu nói qua, buổi sáng giờ Thìn liền xuất phát.”

Thật là một khắc đều không thể đợi, mấy ngày nay nàng sinh hoạt ở nước sôi lửa bỏng trung, chỉ có chính mình biết trong đó dày vò.

Sớm một chút rời đi hẳn, hồi Trường An hảo hảo suy nghĩ một chút, có lẽ còn có thể sớm một chút nghĩ kỹ, vì chính mình bước tiếp theo làm tính toán.

Giang Hành gật gật đầu, “Là, người cùng ta nói rồi.”

Có lẽ là hấn tiềm thức quên đi, không nghĩ làm nàng đi, cho nên mới sẽ không nhớ được thời gian. Hấn chống cái trán cười cười, lại ngửa đầu xem nàng khi, đen nhánh con ngươi tràn đầy ý cười, “Kêu kêu, ngươi trở về sẽ cho bọn vương viết thư sao?”

Đào o qua bạc hoảng uân biển ⊥ phạt “Đương nhiên sẽ không.”

Đầu tiên không biết viết cái gì, tiếp theo nàng trốn hấn đều không kịp, như thế nào sẽ cho hấn viết thư đâu? Nếu là trước đây còn có khả năng, hấn hảo hảo mà đương hấn cứu cứu, nàng vẫn là hấn cháu ngoại gái, cho nhau biểu đạt một chút thân tình quan tâm. Hiện giờ là như thế nào cũng không được, hấn lặp đi lặp lại nhiều lần mà chiếm nàng tiện nghi, nàng mới sẽ không cho hấn viết thư đâu!

Cùng hấn lường trước giống nhau, Giang Hành nắm lấy nàng áo choàng tay nhỏ, cam nguyện ngược nhìn nàng, “Cứu cứu sẽ cho ngươi viết thư.”

Đào φ lê tô tiên không có thể tránh thoát, tay bị hấn gắt gao mà tích cóp trong lòng bàn tay, mang đến vô tận ấm áp, “..... Nga.”

Giang Hành lại nói: “Ngày lễ ngày tết, cũng sẽ cho ngươi chuẩn bị lễ vật.”

Nàng dờ đi tầm mắt, “Ta không cần.”

Hấn cười cười, ngoảnh mặt làm ngơ: “Nhớ rõ cấp cứu cứu viết hồi âm.”

Vốn định cự tuyệt, nhưng là một chạm được hấn hai mắt, đến miệng nói như thế nào đều nói không nên lời. Nàng hàng mi dài run rẩy, kiều ngạo nói: “Kia muốn xem tâm tình của ta được không.”

Thật là cái khó hầu hạ tiểu cô nương, hấn hống nàng mấy ngày nay, vẫn là không đem nàng tâm hống lại đây.

Rõ ràng bị hấn thân thời điểm một chút cũng không phản kháng, cố tình miệng rất quật cường, hấn muốn nghe nói, nàng một câu đều

không nói. Giang Hành đứng lên, gom lại nàng áo choàng, “Này một năm không cho quên ta.”

Sao có thể sẽ quên đâu! Hấn đối nàng làm này đó quá mức sự, nàng nhưng đều từng cái nhớ rõ ràng, không như vậy dễ dàng quên!

Đào φ tả tào quân lại đây, tránh ở nó phía sau, “Tương lai sự nào nói được chuẩn, vạn nhất ta thật đem Ngụy Vương cứu cứu đã quên, người chớ có trách ta!”

Dứt lời triều hấn thè lưỡi, quay đầu chạy vào nhà.

Màu đỏ rực áo choàng giống hấn trong lòng một giọt huyết, cùng hấn cả người hòa hợp nhất thể, đời này cũng vô pháp lại tróc. Giang Hành xoa xoa giữa mày, hồi lâu không nhin được mà bật cười, đã bực bội, lại yêu thích đến tận xương tủy.

*

Ban ngày đồ vật đều thu thập thỏa đáng, đồ vật gần đây khi còn nhiều, ước chừng có bốn năm chiếc xe ngựa. Đào Σ hoàn phán mô tự mình kiểm tra một lần, sau lại ngại đồ vật quá nhiều, lâm thời lại đi tiếp theo chiếc xe ngựa đồ vật. Hơn nữa người hầu cưỡi xe liền, tổng cộng có bảy tám chiếc xe ngựa, xem qua lúc sau, mới tính vừa lòng.

Ban đêm ngủ ở trên giường, nghĩ lập tức là có thể rời đi Tùng Châu, nhìn thấy cha mẹ, trong lòng ngăn không được mà vui mừng.

Cố hương luôn là làm người hoài niệm, mới rời đi một năm, nàng liền nóng lòng về nhà.

Muốn biết trong nhà tình huống như thế nào, ông ngoại thân thể như thế nào, đại ca cùng khai yên tỷ tỷ hôn sự hay không thuận lợi..... Nghĩ nghĩ, càng thêm ngủ không được. Trong đầu bỗng nhiên hiện lên Giang Hành mặt, nàng rời khỏi sau có một năm không thấy được

hắn, hắn làm nàng chờ hắn, nói đến thời điểm muốn đi Đào phủ cầu hôn.....

Ai hiếm lạ hắn cầu hôn! Đào quán chặt chẵn, vừa nhớ tới mấy ngày nay trải qua, liền cảm thấy không đủ chân thật.

Nàng tôn kính kính ngưỡng Ngụy Vương cứu cứu, trong một đêm thành ái mộ nàng người, đem nàng bức cho không đường có thể đi. Nàng liền chuẩn bị cơ hội đều không có, cứ như vậy bị hắn tiến công đến trở tay không kịp, đến cuối cùng chặt vật xong việc, còn bị chiếm hết tiện nghi.

Còn muốn cho nàng viết thư cho hắn, nàng mới không đâu, tuyệt đối sẽ không.

Đào u để mục đàm niệm vài biến, rốt cuộc hôn hôn trầm trầm mà đã ngủ. Một giấc này ngủ đến không yên ổn, ban đêm tỉnh hai ba hồi, có một hồi cảm thấy khát nước, tưởng xuống giường đổ nước uống, bỗng dưng thấy đầu giường ngồi một người, nàng sợ tới mức tâm thiếu chút nữa từ cổ họng nhi nhảy ra, “Cứu.....”

Người nọ ra tiếng: “Là ta.”

Lại là Giang Hành, nhớ rõ lần trước hắn cũng như vậy dọa quá nàng! Đào ξ sương phán miết quái khí, nàng nhất không trải qua dọa, cố tình hắn còn tổng làm loại sự tình này, “Ngụy Vương cứu cứu tới làm cái gì?”

Giang Hành thấy nàng thở không nổi, ngồi vào trước mặt thế nàng xoa xoa bối, thật vất vả thấy nàng hoãn lại đây, nắm tay nàng nói: “Bổn vương ngủ không được, tưởng nhiều gặp người một mặt.”

Nàng có điểm mâu thuẫn, “Sương nguyệt đâu?”

Hôm nay là sương nguyệt trực đêm, như thế nào đem hắn bỏ vào tới?

Giang Hành đứng dậy đổ một chén nước, một vách tường uy nang uống xong đi, một vách tường nói: “Này vương phủ là của ta, ta nếu muốn gặp người, nàng có thể ngăn được sao?”

Chơi lưu manh liền chơi lưu manh, còn nói đến như vậy danh chính ngôn thuận, có thể thấy được da mặt không phải giống nhau hậu.

Đào uống xong lúc sau nằm hồi trên giường, bịt kín đầu vô tình nói: “Ngụy Vương cứu cứu gặp qua, hiện tại cần phải trở về đi.”

Giang Hành đem chén trà đặt ở đầu giường, dù bận vẫn ung dung mà nhìn nàng: “Người ngủ người, ta xem ta.”

Đào P thư vọng hấn nói nói liền tính, không nghĩ tới hấn thật sự ngồi ở đầu giường, vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng. Tuy là nàng đưa lưng về phía hấn, đều có thể cảm nhận được kia nói sáng quắc tầm mắt, cái này kêu người như thế nào ngủ!

Nàng khóc không ra nước mắt, thừa dịp cuối cùng một buổi tối, quyết tâm cùng hấn hảo hảo nói nói chuyện, “Ngụy Vương cứu cứu, ta không có giả chông tính toán.”

Giang Hành kinh ngạc mà như óng mào, có điểm khó hiểu, hay là nàng mấy ngày này cự tuyệt hấn, là bởi vì nguyên nhân này?

“Vì sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, tranh thủ nghĩ ra một cái có thể nói phục hấn đáp án, “Ta không có thích người, cũng không có kia phân tâm tư.”

Nói cách khác, nàng trong lòng không có hấn?

Giang Hành cho rằng trải qua mấy ngày nay, nàng ít nhất sẽ có điểm tiếp thu hấn, không ngờ tưởng hấn gặp một con tiểu bạch nhãn lang, từ đầu tới đuôi đều là hấn một bên nhiệt tình. Nhưng là không sợ, nếu nhận định nàng, hấn liền có rất nhiều kiên nhẫn cùng nàng háo đi xuống, “Về sau thời gian rất nhiều, người sẽ chậm rãi thích ta.”

Đào σ nghẹn, ít khi ra tiếng: “Sẽ không.”

Nàng đem vùi đầu đến càng sâu chút, không dám nhìn hấn, đem chính mình giấu đi, “Ta vẫn luôn đem người trở thành cứu cứu, trước nay không nghĩ tới cùng người ở bên nhau. Người như vậy, ta vô pháp cùng Hoàng Hậu nương nương công đạo, cũng không dám đối mặt cha mẹ, cầu Ngụy Vương cứu cứu thả ta đi.”

Giang Hành tĩnh hồi lâu, cúi người chống ở nàng bên cạnh người, đem ve nhộng dường như nàng hộ ở trong ngực, cách chặn hôn hôn nàng đầu, “Ta sẽ xử lý, này đó không cần người lo lắng.”

Vốn định như vậy rời đi, nhưng là trước sau không cam lòng, nghĩ nàng lời nói mới rồi, Giang Hành lại lần nữa hỏi: “Kêu kêu, người vừa rồi nói không có thích người.”

Nàng nhẹ nhàng mà ừ một tiếng.

Giang Hành hỏi nàng: “Liền ta cũng không thích sao?”

Nàng không ra tiếng.

Lần này hấn học thông minh, không từ chính diện hỏi nàng, nói bóng nói gió mà bức cung: “Thật sự không thích bản vương sao, tiểu bạch đầu hủ?”

Chặn hạ đào α thần chướng chuyết chỉ lan nam hạc anh hồng thấu thấu, cũng may hấn nhìn không thấy.

Ít nhất nàng không có phủ nhận.

Không trả lời, đó là còn có hy vọng.

Giang Hành vừa lòng mà cười, từ trên người nàng đứng lên, xoa xoa nàng đỉnh đầu, “Ngủ đi.”

Chính là nào còn ngủ được? Mãn đầu óc đều là hấn trầm thấp dễ nghe thanh âm, ở trong đêm tối phá lệ rõ ràng, một lần lại một lần mà quanh quẩn ở nàng trong đầu.

Thật sự không thích hẳn sao?

Đào o Argon hoàng ả nàng tại đây phương diện xưa nay trì độ, nếu không liền sẽ không đòi trước hai mươi có nhị, vẫn là không có gả chồng. Sau nửa đêm ngủ thật sự không an ổn, nửa mộng nửa tỉnh trung, thấy Giang Hành vẫn luôn ngồi ở đầu giường.

Hắn suốt đêm đều không có rời đi, cho đến tia nắng ban mai hơi lộ ra, mới trở lại Chiêm Vân Viện đi.

*

Rửa mặt một phen sau, thần trí miễn cưỡng thanh tỉnh một ít.

Trong viện sự cơ hồ không cần nàng nhọc lòng, người hầu đã đem hành lễ dọn đến trên xe ngựa, nàng chỉ cần đổi thân quần áo chuẩn bị xuất phát đó là. Ở Đỗ Hành Uyển vội vàng ăn cơm sáng, đào μ 乙 lư hạc anh quay đầu lại nhìn thoáng qua cái này ở một năm sân, nhiều ít có điểm không tha.

Đi vào phủ ngoại, Giang Hành đang đứng ở cửa.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, trước sau tuần tra một lần, thấy không có gì bại lộ mới đi vòng vèo trở về. Vừa vặn đuổi kịp đào ψ sắt bội say, hẳn dừng lại, sau lưng là mờ mờ nắng sớm, chiếu rọi ở trên người hắn, có vẻ hắn càng thêm đĩnh bạt vĩ ngạn.

Rõ ràng một đêm không ngủ, này sẽ nhìn lại thập phần tinh thần.

Hắn đi vào bên người nàng, cười xem nàng: “Đi thôi, cứu cứu đưa người ra khỏi thành.”

☆, chương 87 nị oai

Bước lên xe ngựa, chậm rãi hướng ngoài thành chạy tới.

Một đội nhân mã hộ tổng quảng linh quận chúa ra khỏi thành, bá tánh sôi nổi nhón chân mong chờ, chỉ thấy Ngụy Vương tự mình tiến

đưa, cưỡi ngựa đi ở đám người phía trước nhất. Hấn mắt nhìn thẳng, ngẫu nhiên sẽ quay đầu lại xem một cái phía sau xe ngựa, trong xe chở quảng linh quận chúa, một bên mảnh phiêu phiêu đặng đặng, nhìn không thấy bên trong quang cảnh.

Đào o truân tư Chiêm nặc túi hoang hù đến nay vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Vương phủ cửa, hỏi Trường An xe ngựa từ bảy chiếc biến thành tám chiếc, đào ỵ lu nga thí Ỗ nào thả hoán cứu thừa hài úc vổ vổ tài súc tuần tỳ quyết đặng khác xe ngựa có điếm bất đồng, hình thức rất đơn giản, nhìn không giống ngồi người xe ngựa.

Giang Hành ngưng liếc nàng, “Còn nhớ rõ bốn vương thiếu người sinh nhật lễ vật sao?”

Đó là hấn đưa lễ vật? Suốt một xe sao?

Đào ư hành ư quái, tiến lên đi nhìn nhìn. Sự thật chứng minh nàng vẫn là quá ngây thơ rồi, cùng Giang Hành đấu, nàng vĩnh viễn ở vào hạ phong. Trong xe ngựa thành linh trang một cái cực đại sa chung, lưu sa từ phía trên vật chứa chảy tới phía dưới vật chứa, sa rất nhỏ, một chút chậm rãi đi xuống lậu, chiếu cái này thể tích xem, không biết có thể chảy tới khi nào.

Nàng quả thực xem đến trợn mắt há hốc mồm, quay đầu kinh ngạc hỏi Giang Hành: “Đây là cái gì?”

Giang Hành xuống ngựa, cùng nàng sóng vai đứng ở sa chung trước mặt, “Đây là bốn vương chuyên môn làm người chế tạo sa chung, có thể lưu một năm. Chờ nó lưu xong kia một ngày, đó là bốn vương hỏi Trường An một ngày.”

Nghe một chút cái này kêu nói cái gì, chẳng lẽ nàng muốn mỗi ngày nhìn chăm chăm cái này sa chung chờ hấn sao?

Chưa thấy qua như vậy hướng chính mình trên mặt thiếp vàng! Đào ỵ đến không nghĩ để ý đến hấn, này tính cái gì, giống như nàng ba

ba ngóng trông hấn trở về dường như, đương trường liền phải từ chối: “Ta không cần thứ này!”

Giang Hành đã sớm đoán được nàng là cái này phản ứng, bàn tay đặt ở nàng đỉnh đầu, khom lưng cùng nàng nhìn thẳng: “Người nếu là không thu, bản vương liền làm người đưa đến Trường An Đào phủ. Đến lúc đó Đào Lâm Nguyên hỏi tới, bản vương liền nói đây là người cùng ta đính ước tín vật.”

“.....”

Trên đời này như thế nào sẽ có như vậy không biết xấu hổ người!

Đào ζ đến tường cào hấn, nê hà ở vào người đến người đi trên đường phố, không hảo biểu hiện đến quá mức trương dương, nàng tức giận mà trừng mắt hấn, hung thần ác sát tiểu bộ dáng, hấn lại cùng cái giống như người không có việc gì, “Đi thôi, xuất phát.”

Đào v bình hấn, bước lên phía trước xe ngựa, tức giận đến không lại nhiều liếc hấn một cái.

Mãi cho đến hiện tại, ngẫm lại vẫn là buồn bực.

Lớn như vậy sa chung, nàng lấy về gia nên như thế nào cùng a cha giải thích? Chẳng lẽ nói Ngụy Vương đưa cho nàng vật kỷ niệm? Nào có người đưa loại đồ vật này, a cha nhất định sẽ cho rằng hấn là người điên.

Nhưng hấn vốn dĩ chính là kẻ điên, nếu như không phải, như thế nào sẽ làm loại này mặt dày vô sỉ sự đâu?

Càng nghĩ càng giận, đào nhìn màn hình, sáng quắc ánh mắt cơ hồ có thể đem nó thiêu ra một cái động tới. Trong xe Bạch Nhụy ngọc trà thấy nàng tâm tình không tốt, cũng không dám trêu chọc nàng. Các nàng rõ ràng tiền căn hậu quả, nguyên nhân chính là vì rõ ràng, cho nên càng thêm không tiện mở miệng.

Muốn nói Ngụy Vương này cử xác thật có chút qua, nhưng hẳn đối cô nương si tâm một mảnh, đảo cũng có thể lý giải.

Rốt cuộc muốn tách ra một năm, hẳn không yên tâm là đương nhiên. Cô nương chính trực tuổi thanh xuân, hoa giống nhau tuổi tác, hẳn lại sắp sửa mà đứng, hai người tuổi kém đến có điểm nhiều, về sau có hẳn nhọc lòng địa phương.

Nghĩ như thế, hai người đều có chút đồng tình khởi Ngụy Vương tới. Hẳn này từ từ truy thê lộ, còn phải đi rất dài đâu.

*

Ra khỏi thành lúc sau, trên đường càng ngày càng thanh tĩnh. Nhắc lên bên cạnh người mình ra bên ngoài xem, hai bên chỉ còn lại có cao ngất sừng sững chương thụ, con đường rộng lớn, ngẫu nhiên có lên đường lữ nhân, lại đi phía trước đi, liền thật sự không thấy bao nhiêu người.

Giang Hành không có dừng lại ý tứ, hộ tổng đào Φ nại cay khó tránh khỏi buồn bực, Ngụy Vương đây là tính toán đưa đến nơi nào?

Rốt cuộc hẳn hô thanh đình, đi vòng vèo trở lại đào Φ mục xấp đạo trước, “Kêu kêu, ra tới một chút.”

Đào ϕ ở nổi nóng, sao có thể phản ứng hẳn. Là Bạch Nhụy ra thanh: “Hồi bẩm Ngụy Vương, cô nương nói ngài đưa đến nơi này là được, dư lại lộ ngài đừng lo.”

Nửa ngày, Giang Hành không có phải đi ý tứ, “Làm quảng linh quận chúa ra tới thấy bổn vương cuối cùng một mặt.”

Thùng xe nội Bạch Nhụy khó xử mà nhìn thoáng qua đào Γ hẳn nói cô nương đều nghe thấy được, chính là xem cô nương phản ứng, giống như không nghĩ thấy hẳn.....

Đào ϕ lương một phen, vẫn là quyết định đi ra ngoài thấy hẳn, nếu không như vậy háo đi xuống, chỉ biết càng thêm dẫn nhân chú mục.

Vì thế vén rèm lên đứng ở càng xe thượng, ngựa đầu thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm hẳn, “Ngụy Vương cứu cứu rốt cuộc muốn thế nào?”

Muốn thế nào?

Tưởng lưu lại nàng, không nghĩ làm nàng đi.

Giang Hành khom lưng nắm lấy nàng bả vai, đem nàng đưa tới trên lưng ngựa, ôm lấy nàng nhìn quanh một vòng, đối mọi người nói: “Ở chỗ này chờ, bản vương có việc muốn cùng quận chúa nói. Bản vương không trở về phía trước, không được hành động thiếu suy nghĩ.”

Nói nắm chặt dây cương, quay đầu ngựa lại hướng trong rừng chỗ sâu trong kỵ đi.

Đào kinh ngạc không thôi, từ bị hẳn mang lên xe ngựa kia một cái chớp mắt liền vờng vờng, không nghĩ tới hẳn sẽ có này cử. Ngay người nửa ngày, mới bắt đầu phản kháng: “Người làm cái gì? Mau đưa ta trở về!”

Giang Hành một cánh tay ôm nàng, một bàn tay dắt dây cương, tới rồi một chỗ dòng suối trước mới dừng lại, dọc theo dòng suối nhỏ chậm rãi đi phía trước đi.

Nơi này không người, thanh u thật sự, chỉ có vó ngựa đập trên mặt đất thác thác thanh.

Nàng càng là giãy giụa, Giang Hành càng không buông ra nàng. Cuối cùng đơn giản bế lên nàng xoay người, làm nàng mặt đối mặt ngồi ở trong lòng ngực, phủng nàng gương mặt nói: “Kêu kêu.”

Này một tiếng trầm thấp triền miên, chứa đầy hẳn sở hữu không tha, làm người không khỏi say mê.

Đào thoáng chốc không có thanh âm, bị hẳn xem đến ngưng ngưng, “Làm gì?”

Này tư thế thật sự rất quái dị, liền cùng ngồi ở trong lòng ngực hấn đường như, hơn nữa nhìn không tới con đường phía trước, sẽ làm nàng cảm thấy bất an. Đào σ dối bội phạt liền có thể đối thượng hấn đen nhánh hai mắt, này đôi mắt thâm thúy vững vàng, xem đến nàng không chỗ nào che giấu.

Giang Hành không nói lời nào, giơ tay đem nàng ôm trong ngực trung, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng.

Lúc này sở hữu ngôn ngữ đều không thắng nổi nàng ở trong ngực tới thật sự, như vậy tiểu nhân thân hình, lại có thể tốt lắm tràn đầy hấn trái tim, bổ khuyết hấn sở hữu chỗ trống. Cô nương này trời sinh chính là tới khắc hấn, lần đầu gặp mặt khi, hấn như thế nào đều không thể tưởng được sẽ thua tại nàng trong tay.

Bất quá ngắn ngủn một năm, liền rút cuộc dứt bỏ không dưới nàng.

*

Đào φ lê tứ so lữ hoang thảo phơi Γ cuối cùng đơn giản từ bỏ, ở ngực hấn ung thanh nói: “Ngụy Vương cứu cứu như vậy Đái Ngã ra tới, không sợ bọn họ khả nghi sao?”

Bọn họ là chỉ bên ngoài binh lính, đào κ thương mị bên dao tóm lại muốn thay chính mình thanh danh lo lắng.

Ai ngờ Giang Hành cười, hôn nàng đỉnh đầu nói: “Bọn họ? Bọn họ đã sớm biết.”

Cái gì? Đào hoắc mắt thẳng khởi eo, khuôn mặt nhỏ lại quẫn lại xấu hổ, “Bọn họ như thế nào sẽ biết? Có phải hay không người nói?”

Nghĩ đến nàng hao hết tâm tư giấu giếm sự, người khác sớm đều đã biết, nàng ở bọn họ trong mắt nhất định thập phần buồn cười. Như vậy tưởng tượng, càng thêm cảm thấy không mặt mũi gặp người.

Giang Hành ngậm cười, “Bổn vương cái gì cũng chưa nói, là chính bọn họ nhìn ra tới.”

Ngẫm lại cũng là, hắn làm như vậy rõ ràng, người mù mới nhìn không ra tới đâu! Tùng Châu là hắn địa bàn, hắn muốn làm cái gì, ai có thể ngăn được hắn?

Đào nóng nảy, “Kia bọn họ nói ra đi làm sao bây giờ!”

“Sẽ không.” Giang Hành cọ cọ nàng cái mũi, cùng nàng nhĩ tấn tư ma, “Không có bổn vương phân phó, ai cũng không dám nói ra đi.”

Nàng lúc này mới có điểm yên tâm, lỗ tai bị hắn tao đến ngứa, nàng biệt nữu mà quay đầu đi, “Liền tính như vậy, kia cũng không thể.....”

Dừng một chút, không có nói xong.

Giang Hành nắm lấy nàng tay nhỏ, lấy ở lòng bàn tay lặp lại xoa nắn, đối trên người nàng mỗi một chỗ đều yêu thích tới rồi cực hạn, “Vì sao không thể? Bổn vương cùng chính mình tương lai Vương phi từ biệt, còn muốn bọn họ cho phép sao?”

Đào ξ sương 《đóa, “Ai là người tương lai Vương phi!”

Hắn bắt lấy nàng đôi tay, cố ý ở nàng bên tai nhắc nhở: “Là người, kêu kêu. Bổn vương tiểu bạch đầu hủ.”

Ấm áp hô hấp uống ở lỗ tai, nàng nửa cái thân mình đều mềm, nho nhỏ lỗ tai nổi lên huyết sắc, ủy khuất mà hừ một tiếng: “Ta không phải.”

Giang Hành trong mắt nhiễm ý cười, đối nàng yêu thương không thôi, nghiêng đầu cắn nàng tinh xảo vành tai, hàm ở trong miệng liếm. Lộng đùa giỡn, “Đúng vậy.”

Lỗ tai lại tô lại ngứa, đào λ lê túng cung đề Dĩnh toàn bộ đầu chôn ở hắn ngực, chỉ lộ ra phiếm hồng sườn mặt, “Không cần liếm ta.....”

Thanh âm nho nhỏ, mang theo nhút nhát cùng bất lực, giống miêu trảo tử cào ở hấn trong lòng, sẽ chỉ làm hấn càng thêm tưởng khi dễ nàng.

Giang Hành từ lỗ tai hôn đến cổ, một đường lan tràn, “Kêu kêu, người biết không? Bồn vương năm nay 29, chờ đến 30 tuổi kia một năm, chỉ nghĩ muốn một cái lễ vật.”

Đào ψ[°] Phan ngực vải dệt, tiểu nắm tay niết đến trắng bạch, “Là cái gì?”

Hấn ách tiếng nói, “Là người.”

30 tuổi năm ấy, chỉ nghĩ muốn nàng.

Đào α thần trọng chầm dư cả người giống ở chậu than nướng quá dường như, hồng đến có thể tích xuất huyết tới. Nàng dang ra một bàn tay lung tung che lại hấn miệng, nâng lên ướt dầm dề đôi mắt, lại thẹn lại bực mà nhìn về phía hấn, “Người không biết xấu hổ!”

Hấn lấy ra nàng tay nhỏ, ở nàng trong lòng bàn tay hôn hôn, “Có người là đủ rồi, còn muốn mặt làm cái gì?”

Tiểu cô nương xinh xắn đáng yêu, mềm mại thân hình liền ở trong ngực, hấn cầm lòng không đậu mà tưởng cùng nàng gần chút nữa một ít. Như thế nào thân thiết đều không đủ, bởi vì nàng lập tức muốn đi, rời đi hấn đi ngàn dặm ở ngoài Trường An. Nếu là có thể, thật muốn đem nàng buộc tại bên người thời khắc mang theo.

Đào τ bao giáo Thuần tòng lớn nhất kinh địch, luận vô sĩ so bất quá hấn, luận da mặt cũng không hấn hậu, chỉ có thể tùy ý hấn muốn làm gì thì làm.

Nàng cùng hấn mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng chỉ có thỏa hiệp, bị hấn ôm nói thật lâu nói.

Chỉ cảm thấy qua đã lâu, nàng mếu máo hỏi: “Hảo sao? Ngụy Vương cứu cứu, lại không đi liền quá muộn.”

Sau một lát, Giang Hành buông ra nàng, ôm lấy nàng cười ngửa trở về đi, “Mới vừa rồi lời nói của ta đều nhớ kỹ sao?”

Hắn nói rất nhiều, đơn giản là trước đây nói qua nói, đào liền tính không nghĩ nhớ cũng nhớ kỹ, giờ phút này lại cố ý cùng hắn làm trái lại, “Người nói gì đó?”

Giang Hành ôm tay nàng nắm thật chặt, thấp giọng nói: “Người tưởng lại nghe một lần?”

Kia nàng nhưng chịu không nổi, đào σ⊥ phường văn dụ thức thời mà xin tha, “Nhớ kỹ nhớ kỹ, đều nhớ kỹ.”

Đơn giản là làm nàng tưởng hắn, cho hắn viết thư, không được cùng nam nhân khác lui tới. Ngày đó nị oai nói, hắn cư nhiên còn nói đến nghiêm trang, đào μ đến mặt đỏ tai hồng, thật muốn một phen lấp kín hắn miệng.

*

Này một đường đi được rất chậm, ánh mặt trời xuyên thấu lá cây đánh vào bọn họ trên người, mặt đất quang ảnh loang lổ, trên mặt đất dầu ra thật dài bóng dáng.

Mau đến cánh rừng bên ngoài khi, Giang Hành dán nàng gương mặt nói: “Nhanh lên lớn lên đi, nhóc con.”

Đào v phỏng tung mân trộm mô không đáng đáp lại.

Những lời này ý tứ, phỏng chừng chỉ có chính hắn mới hiểu được. Chỉ có chờ nàng chân chính trưởng thành, hắn đối nàng thân mật khi mới sẽ không có chịu tội cảm. Chỉ có chờ nàng lớn lên, hắn mới có thể cưới nàng.

Đến lúc đó nàng trốn cũng chưa địa phương trốn, chỉ có thể là hắn một người.

Trở lại xe ngựa trước mặt, hấn đỡ nàng đi lên xe ngựa, sau đó xoay người lên ngựa, nhìn nàng thật lâu, mới phân phó phía trước binh lính nói: “Xuất phát bãi!”

Đào ỵ tiến thùng xe, chờ xe ngựa tiến lên lúc sau, mới nức nở một tiếng, hoàn đầu gối cuộn tròn ở trong góc.

Nàng bị hấn mang đi gần nửa canh giờ, trên người liền tất cả đều là hấn hơi thở. Hấn cái này đồ lưu manh, dăng đồ tử, đào u đế mục nga nha hành mắng vô số lần, rồi lại có điểm không tha.

Bạch Nhụy ngọc trà hai mặt nhìn nhau, một cái châm trà, một cái hỏi han ân cần, “Cô nương, Ngụy Vương mang ngài đi đâu?”

Nàng im miệng không nói, đầu diêu đến giống trống bỏi, chết sống không nói.

-----oOo-----

Phần 33

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xe ngựa đi ra hảo xa, Bạch Nhụy nhin không được vén rèm lên sau này nhìn nhin. Xa xa mà, thấy Ngụy Vương kỵ đứng ở lộ liền, thân ảnh cơ hồ nhin không thấy, hấn còn chưa đi.

*

Bởi vì trên đường trì hoãn một đoạn thời gian, một đội nhân mã đi rời ban ngày, cuối cùng đuổi ở trời tối phía trước đến tiếp theo cái thị trấn.

Bọn họ tìm một cái khách điểm đặt chân, mấy chục hào người chiếm hơn phân nửa phòng, cũng may nơi này lui tới lữ nhân không nhiều lắm, vừa vặn có thể cất chứa bọn họ vào ở.

Đào Φ kiệu cần côn chọc ti súc thu thập đến còn tính sạch sẽ, đảo cũng vừa lòng.

Ngày đầu tiên đều có chút mệt mỏi, dùng quá cơm chiều sau, đào Θ minh nhóm từng người trở về nghỉ ngơi. Bạch Nhụy cùng ngọc trà ở tại cách vách phòng, tướng quân tương đối đặc thù, tạm thời ở tại hậu viện đơn độc tiểu viện tử, từ một sĩ binh chuyên môn nhin.

Đào o từ xong sau nằm ở trên giường, nghĩ ban ngày sự, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Rõ ràng ước gì rời xa hấn, nhưng thật sự rời đi sau, ngược lại sẽ thường xuyên tưởng hấn. Đào Ψ cái thân, cảm thấy chính mình bệnh không nhẹ.

Giờ Tý tả hữu, đại để là tới rồi tân hoàn cảnh ngủ không tốt, nàng hôn hôn trầm trầm mà tỉnh một lần. Hoảng hốt gian nghe được trong phòng có động tĩnh, mở mắt ra nhìn nhin, giống như có một bóng

người xẹt qua, nàng kinh một chút, lại nhìn kỹ, kia bóng dáng đã đứng ở nàng đầu giường.

Nàng phản ứng đầu tiên là Giang Hành, chỉ vì hắn thường làm loại sự tình này.

Nhưng mà liền ngoài cửa sổ ánh trăng, nàng phân biệt đến ra, người này thân hình cùng Giang Hành cũng không cùng. Giang Hành cao tráng anh đĩnh, hắn thon dài thon gầy.

Đào đột nhiên trợn to mắt, ngồi dậy hỏi: “Người là ai?”

☆, chương 88 tự trách

Người tới không có trả lời, mà là lập tức đi đến trước giường.

Hắn thanh âm rất quen thuộc, “Ngán ngủ mấy ngày quang cảnh, quận chúa liền đem tại hạ đã quên sao?”

Đào o hoang con đỏi tỵ, rớt cuộc nhớ tới hắn là người phương nào.

Tần Hoảng!

Hắn như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này, lại còn có xâm nhập nàng phòng? Đào η quý mà nhớ rõ ngủ phía trước, nàng cửa phòng là khóa lại, hơn nữa nơi này khoảng cách Tùng Châu có mấy trăm dặm xa, hắn tới làm cái gì?

Không có thời gian tưởng nhiều như vậy, đào T ghé yết hầu kêu cứu: “Người tới, có kẻ bắt cóc!”

Tần Hoảng tiến đến nàng trước mặt, che lại nàng miệng thấp thấp mà cười nói: “Quận chúa không cần uổng phí sức lực, Tần mỗ ở bọn họ đồ ăn hạ dược, bọn họ một chốc một lát tỉnh không tới.”

Hắn ly đến gần, đào ơ vân từ cấu biểu tình, khóe môi mang cười, lòng mang ý xấu.

Hơn phân nửa đêm xông vào cô nương trong phòng, có thể có cái gì chuyện tốt? Đào μBl ngược huých đá hấn, nàng xuống tay không lưu tình chút nào, chuyên chọn hấn yếu ớt nhất địa phương, “Lăn!”

Đáng tiếc hấn là người tập võ, nàng công kích bị hấn nhẹ nhàng mà né tránh. Hấn bắt nàng đôi tay, cúi người đè ở trên người nàng, cười nói: “Tuy rằng ta không lo lắng bị người nghe thấy, nhưng vẫn là muốn cho quận chúa an tĩnh một ít.”

Nói từ vạt áo móc ra Quyên Mạt, chuẩn bị lấp kín nàng miệng.

Đào εη phạm sung, hung tợn mà trừng mắt hấn, “Người như thế vô lễ, không sợ ta hỏi Trường An nói cho Hoàng Thượng, làm hấn diệt người mẫn môn sao!”

Tần Hoàng tựa hồ một chút cũng không lo lắng, thái độ có thể xưng được với nhân nhã, “Nếu Tần mỗi làm ngài vĩnh viễn cũng vô pháp hỏi Trường An đâu?”

Đào ngạc trụ, sau khi lấy lại tinh thần hướng ngoài cửa kêu to: “Bạch Nhụy, ngọc trà.....”

Kêu cứu nói còn chưa nói xong, miệng liền bị một đoàn bố cấp ngăn chặn. Tần Hoàng vượt nàng khuôn mặt, cúi người cẩn thận ngưng liếc nàng, “Quận chúa sinh đến như vậy non mịn xinh đẹp, nếu không phải vì em gái, ta là như thế nào đều luyện tiếc xuống tay.”

Tần Mộ Mộ?

Nhìn đến nàng trong mắt hoang mang, Tần Hoàng không ngại cùng nàng giải thích một phen, “Em gái bởi vì quận chúa thanh danh hỗn độn, điểm này quận chúa nói vậy không có quên đi?”

Đó là nàng tự tìm, cùng nàng có gì can hệ. Đào Σ huy mân đao sước tô ngõ tích nàng sớm nên nghĩ đến Tần gia một nhà không một cái thứ tốt, muội muội như thế, ca ca lại có thể hảo được đến nào đi! Cố tình miệng bị ngăn chặn, tứ chi đều bị hấn đè ở dưới thân, liền xin giúp đỡ cũng vô pháp.

Nàng càng là giã giụa, hấn liền ép tới càng chặt.

Đào v phân đôi nãi ê cái cán mô bị chán ghét nam nhân đè nặng, nguyên lai như vậy ghê tởm. Nàng nức nở hai tiếng, ý đồ đá văng ra hấn.

Tần Hoảng một tay đè lại nàng đôi tay, một tay sờ lên nàng vòng eo, “Tới khi em gái cùng ta nói, muốn cho quận chúa cũng ném thử thanh danh bại hoại tư vị. Tần mỗ cảm thấy tiện nghi người khác không bằng tiện nghi chính mình, vì thế liền tự mình tới, lần trước ở tửu lầu trước cửa không có thể âu yếm, lưu tại đêm nay cũng không tồi.”

Hấn cúi người ngửi ngửi nàng hơi thở, thiếu nữ hương thơm luôn là có vô cùng dụ hoặc lực, hấn ở nàng trên cổ lặc tiếp theo hôn, “Quận chúa đừng phản kháng, Tần mỗ sẽ làm ngài khoái hoạt vui sướng mà rời đi.”

..... Cầm thú!

Đào ετc đầu, không cho hấn thân, hấn đụng vào làm nàng cảm thấy buồn nôn.

Vô luận là sờ nàng vẫn là thân nàng, đều làm nàng khó có thể tiếp thu. Cùng Giang Hành cưỡng bách nàng khi hoàn toàn bất đồng, nàng không bài xích Giang Hành đụng chạm, tuy rằng tổng cự tuyệt, nhưng trong lòng là vui mừng. Nàng duy nhất không bỏ xuống được chính là kia nói luân lý công xiềng, nàng yêu cầu Giang Hành vì nàng mở ra.

Nhưng mà hiện tại, một nam nhân khác chạm vào nàng, sẽ làm nàng vô cùng phản cảm.

Mắt thấy hấn muốn thoát nàng quần áo, đào ζ tỳ mà giã giụa, thậm chí lấy đầu gối đấm hấn, lại đều bị hấn tay mát lạnh mà trốn rồi qua đi. Tần Hoảng một bên chế phục nàng, một bên giống phát hiện cái gì hiếm lạ ngoạn vật, “Nguyên lai quận chúa bản tính đanh đá, nhưng thật ra làm Tần mỗ càng muốn thuần phục.”

Thuần phục cái rắm!

Nếu có thể nói chuyện, đào σ hoan 尸 bò trác xuyên, cổ tình khẩu không thể ngữ, tay không thể động.

Dần dần mà không có sức lực, nàng quần áo bị hấn lột đến chỉ còn lại có một kiện áo lót, ở vừa rồi giã giũa trong quá trình, vạt áo nửa sườn, lộ ra bên trong đào hồng thêu kim yếm. Dưới ánh trăng nàng làn da sáng trong bóng loáng, Tần Hoàng xem đến đôi mắt đều thẳng, đằng ra một bàn tay lột ra nàng quần áo, “Quận chúa này thân da thịt non mịn, thật là câu nhân hồn phách.”

Hấn bản tính tùy tiện lang thang, không biết chơi qua nhiều ít nữ nhân, nói ra lời này cũng không hiếm lạ. Nhưng là đào Σ hơi dối, nàng là xuân khuê kiều dưỡng cô nương, nơi nào bị người như vậy đối đãi quá, mặc dù là Giang Hành, cũng chưa từng lột sạch nàng quần áo xoi mói quá.

Khuất nhục cùng sợ hãi đan chéo ở bên nhau, đào ρ hặc luyệt huy muống tai tiên quẻ vẫn tiêm sương mù, nàng liều mạng chớp chớp, không nghĩ ở hấn trước mặt rứt rề, cực lực thu nhỏ lại thân mình, không nghĩ bị hấn nhìn đến chính mình thân mình.

Tần Hoàng nhìn chăm chăm nàng thân mình nhìn nửa ngày, trong mắt đục vọng càng thêm nồng đậm, nhịn không được duỗi tay sờ hướng nàng bả vai, “Hảo mỹ.....”

Xúc tua bóng loáng, tinh tế không rảnh, có thể so với trên đời nhất tinh mỹ ngọc thạch.

Hấn gặp qua rất nhiều nữ nhân thân mình, không có một cái giống nàng như vậy, không có bất luận cái gì tì vết, nị bạch thông thấu, chỉ xem một cái liền câu đến hấn cả người khô nóng. Tần Hoàng trong mắt quang mang thâm thâm, từ bả vai hoạt hướng bộ ngực, mắt nhìn liền muốn đụng tới nơi đó, đào v sau co rứt lại, tránh thoát hấn dơ tay.

Tần Hoảng cũng không sinh khí, ngược lại hứng thú càng thêm nồng hậu, “Nghe nói quận chúa cùng Ngụy Vương dan díu, như thế nào, hấn không như vậy chạm qua người sao?”

Giang Hành mới không bằng hấn giống nhau đâu!

Đào toàn thân chỉ còn một cái quần lót cùng yếm, nàng đã cáu giận Tần gia người, lại cáu giận Giang Hành binh lính quá vô dụng, một chút được liền đưa bọn họ đều mê đảo, trong phòng lớn như vậy động tĩnh, bọn họ đều nghe không được sao?

Nếu là thật bị hấn làm bẩn, nàng tình nguyện cắn lưỡi tự sát, cũng không cho hấn thực hiện được.

Đáng tiếc miệng bị đở, đôi tay bị trói ở sau người, liền chết đều không thể. Đào hận đến cả người run rẩy, đầu một hồi cảm giác được thật sâu cảm giác vô lực, cái gì đều làm không được, trơ mắt mà nhìn hấn làm bẩn chính mình.

Tần Hoảng đem nàng nhìn một lần, duỗi tay đến nàng gáy, ý đồ cởi bỏ yếm hệ thằng, “Quận chúa đừng sợ..... Tần mỗ đúng đúng người ôn nhu.”

Đào λ lãng lam ⁽¹⁹⁾ Phan, nàng nghĩ, mặc dù là đã chết, cũng muốn đem người này nhớ kỹ trong lòng, biến thành lệ quỷ đều không buông tha hấn.

*

Thằng linh môn phát ra thật lớn tiếng vang, oanh mà một tiếng, bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Tần Hoảng trên tay động tác trệ trệ, trên mặt lần đầu xuất hiện kẽ nứt, đứng dậy đang muốn chạy trốn, lại là chậm. Hấn bị người tới một phen nhắc tới tới ném xuống đất, còn không có há mồm, trên người liền ăn một vòng.

Này một quyền dùng hết mười thành lực đạo, hấn ngũ tạng lục phủ đều phải bị đánh nát, còn không có thấy rõ người tới tướng mạo, liền bị gắt gao mà cầm cổ, không thể hô hấp.

“Người tìm chết!”

Giang Hành sắc mặt khó coi đến cực điểm, mu bàn tay gân xanh đột ngột, hận không thể lập tức bóp chết hấn.

Nếu không phải hấn tới kịp thời, khó có thể tưởng tượng kế tiếp phát sinh cái gì. Tưởng tượng đến cái loại này trường hợp, hấn liền thiếu chút nữa mất khống chế, trên tay lực đạo càng trọng chút, nắm đến Tần Hoàng xanh cả mặt, cổ đều phải bị bóp gãy.

Hấn một khác quyền nện ở trên người hấn, nghe được trên giường thấp giọng nghẹn ngào thanh âm, bỗng dừng cứng đờ, buông ra hấn đứng lên, cởi áo ngoài khóa lại đào 1 phát hi “Kêu kêu? Không sợ, bản vương tới. Có bản vương ở, chuyện gì đều không có.”

Một vách tường nói một vách tường lấy ra miệng nàng Quyên Mạt, vọt lên chặn che lại nàng, đối xông tới binh lính lạnh lùng nói: “Đem hấn mang đi! Hấn nào chỉ tay chạm vào quận chúa, liền băm hấn nào chỉ tay!”

Binh lính là hấn tới lúc sau mới tỉnh, không dám hướng giường nội nhiều xem một cái, liền kéo bất tỉnh nhân sự Tần Hoàng đi ra ngoài.

Không bao lâu trong nhà khôi phục bình tĩnh, đào 1 tổ luyện thông, an an tĩnh tĩnh mà đái ở Giang Hành trong lòng ngực, thân mình còn ở run nhè nhẹ.

Giang Hành cởi bỏ nàng đôi tay thẳng trói, đau lòng lại áy náy mà lập lại cọ xát kia phiến bị lặc hồng da thịt, “Thực xin lỗi..... Kêu kêu, bản vương tới đã muộn, làm người đã chịu loại này ủy khuất.”

Căng chặt thần trí thả lỏng lại, đào u hi bột dịch hồi. Giống như rút cuộc tìm được rồi thuộc sở hữu đường như, ủy khuất sợ hãi toàn bộ mà nảy lên tới, hóa thành nước mắt tràn ra hốc mắt.

Nàng khóc thời điểm thực sạch sẽ, bất tri bất giác nước mắt liền bò mẩn hai má. Đáng thương tới rồi cực hạn, tay nhỏ gắt gao mà bắt lấy Giang Hành quần áo, cuộn tròn ở trong lòng ngực hấn không tiếng động mà khóc.

Giang Hành duỗi tay đụng tới trên mặt nàng ướt đầm dề, lúc này mới phát hiện nàng khóc, tức khắc đầu quả tim ninh thành bánh quai chèo giống nhau, đem nàng gắt gao mà kéo vào trong lòng ngực, chống nàng đỉnh đầu không được mà trấn an: “Là cứu cứu không tốt, cứu cứu không tốt. Đừng khóc, kêu kêu, người vừa khóc ta tâm đều nát.”

Nàng ở trước mặt hấn đã khóc tam hồi, một hồi là Ân thị cùng Đào Lâm Nguyên hòa li thời điểm, một hồi là đi đường núi thời điểm, còn có một hồi là ban đêm nàng tránh ở trong ổ chăn khóc thút thít.

Mỗi một lần đều làm hấn mềm lòng, lại không có một lần giống như vậy đau lòng.

Hấn không có bảo vệ tốt nàng, làm nàng bị thương hại, đều là hấn trách nhiệm.

Hấn càng là an ủi, đào Φ mục hệ liền càng lớn, cuối cùng đơn giản hoàn cổ hấn, leo lên ở trên người hấn lên tiếng khóc lớn, “Ta rất sợ hãi, Ngụy Vương cứu cứu vì cái gì mới đến? Ta cho rằng chính mình muốn chết, ta nếu là đã chết, người đời này đều không thấy được ta!”

Giang Hành vỗ vỗ nàng phía sau lưng, xoa nàng cái ót nói: “Sẽ không, cứu cứu sẽ không làm loại sự tình này phát sinh.”

Nàng chôn ở hấn cổ cọ cọ nước mắt, nước mắt nước mũi cùng nhau cọ ở trên người hấn, tiếng khóc không ngừng, ô ô nuốt nuốt, “Ta không thích bị người khác chạm vào.....”

Giang Hành ánh mắt một thâm, Tần gia dám đối với nàng làm loại sự tình này, cũng đừng tưởng hấn sẽ bỏ qua bọn họ.

Đổi mặt nàng khi lại rất ôn hòa, đem nàng nho nhỏ thân mình ôm vào trong ngực, dán nàng hứa hẹn nói: “Ta biết, kêu kêu là của một mình ta, ai đều không thể chạm vào.”

Nàng dựa ở trong lòng ngực hắn, lần này ngoài ý muốn không có phản bác.

Nửa ngày, nàng mới nhớ tới hỏi: “Người vì cái gì sẽ đến nơi này?”

Giang Hành than thở một tiếng, “Không bỏ xuống được người, liền nghĩ tới đến xem.”

Ai biết tới lúc sau thấy binh lính đều ngủ đến chết trảm, liền một cái trực đêm người đều không có. Hắn liền biết không thích hợp, đá văng ra bọn họ phòng, hỏi đến nàng ở tại hành lang tận cùng bên trong một gian sau, cấp bách mà đuổi lại đây.

Cũng may đuổi kịp, không có làm nàng đã chịu lớn hơn nữa thương tổn.

Nếu không hắn có lẽ sẽ tự trách cả đời.

Đào ξ hút cái mũi, cảm xúc rất cuộc ổn định, ước chừng là ngưng ngừng, như cũ ôm hắn không chịu buông tay, nhỏ giọng mà đổi hắn nói: “Cảm ơn Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành đỡ lấy nàng, dùng ngón cái lau đi trên má nàng nước mắt, cúi đầu hôn hôn nàng ướt đầm dề lông mi, “Đêm nay ta bồi người, hảo hảo ngủ một giấc, chuyện gì đều không có.”

Nàng gật gật đầu, ngoan ngoãn mà chui vào trong chăn, vươn một con tay nhỏ nắm lấy hắn, “Người không cần đi.”

Giang Hành cười khẽ, “Ân, ta không đi.”

Nàng lúc này mới yên tâm mà nhắm mắt lại, một lát sau không ngủ, mở đổi hắn nói: “Ngụy Vương cứu cứu, người không cần dễ dàng buông tha hắn.”

Cái kia hẳn chỉ ai, không cần nói cũng biết. Nàng không nghĩ kêu tên của hắn, chỉ vì trong lòng còn có bóng ma.

Giang Hành ánh mắt ảm ảm, “Yên tâm bãi, bổn vương chắc chắn vì người ra một hơi.”

Nàng lúc này mới an tâm, nắm hắn tay đã ngủ.

Mềm mại mảnh khảnh ngón tay câu lấy hắn, một suốt đêm đều không có buông ra, Giang Hành đem nàng tay nhỏ phản nắm ở lòng bàn tay, ngồi ở mép giường vẫn luôn thủ đến hừng đông.

*

Trời đã sáng, vẫn là muốn chuẩn bị xuất phát.

Tần Hoảng bị Giang Hành binh lính áp đi xuống, chuẩn bị mang về Tùng Châu xử lý. Hắn dám can đảm đối quận chúa bắt kính, hẳn một nhà đều thoát không được can hệ, lúc này Giang Hành định sẽ không bỏ qua bọn họ.

Bạch Nhụy ngọc trà biết được đào ψ nhiều miểu não hựu xúc tức sôi nổi quỳ gối nàng trước mặt thỉnh tội: “Là nô tỳ ngủ đến chết, làm cô nương bị sợ hãi, cô nương phạt ta hai người đi.”

Kỳ thật quái không bọn họ, những cái đó binh lính cũng chưa động tĩnh, các nàng hai cái không võ công cô nương lại có ích lợi gì đâu? Mặc dù tỉnh, cũng giúp không được vội.

Đào θ minh nhóm lên, “Trước thiếu đi, đến Trường An lại nói.”

Nàng rửa mặt xong, không nghĩ ở cái này khách điểm nhiều dừng lại, liền cơm sáng cũng chưa ăn, liền chuẩn bị xuất phát.

Giang Hành đưa nàng đi vào dưới lầu, hắn hợp với hai vãn không nghĩ ngơi tốt, thể lực tuy hảo, nhưng nhìn vẫn có chút mỏi mệt.

Chờ tất cả mọi người bước lên xe ngựa sau, đào Π tìm tư cách lam cũng đuổi đi vào, nàng đứng ở xe ngựa ngoại, đứng ở Giang Hành

trước mặt nói: “Ngụy Vương cứu cứu trở về về sau hảo hảo nghỉ ngơi.”

Giang Hành cúi đầu nghiêm túc mà xem nàng, gật đầu nói: “Hảo.”

Nàng còn nói: “Không cần lại truy lại đây, ta sẽ càng đi càng xa.”

Hắn dừng một chút, “Hảo.”

Xe ngựa muốn đi, chỉ còn chờ nàng một người. Đào o hàm hạ xấp gánh nhưng còn có một câu muốn nói, giã giụa nửa ngày, cúi đầu túm hần tay áo, “Ngụy Vương cứu cứu không cần cưới Tần Mộ Mộ, cũng không thể cưới người khác, người nếu là cưới người khác, ta về sau đều không để ý tới người.”

Giang Hành trong mắt có quang mang hiện lên, nắm cổ tay của nàng, đem nàng để ở trên xe ngựa, cúi người nhìn thẳng nàng: “Đào Ɓ người những lời này có ý tứ gì?”

Ngực thẳng nhảy, đại để là quá mức vui sướng, thế nhưng bất chấp đây là ở trên phố.

Cũng may có xe ngựa chống đỡ, lộ bên kia người nhìn không tới nơi này quang cảnh.

Đào Ɓ yêm phân hoảng ỉ đương nhiên sẽ không nói cho hắn lời nói thật, “Liên cái kia ý tứ.”

Dứt lời tránh thoát hần trói buộc, xoay người chạy đến trên xe ngựa, trước khi chia tay triều hần xinh đẹp cười, “Ta đi rồi, Ngụy Vương cứu cứu tái kiến.”

Tiểu cô nương biến mất ở rèm vải, theo xe ngựa cùng nhau sử ra hần tầm mắt.

Giang Hành đứng ở tại chỗ nhìn hồi lâu, giơ tay che lại ngực, nơi đó cảm xúc mãnh liệt mà ra, tìm không thấy phát tiết khẩu, ở hần khắp người đầu đá lung tung. Nàng kia cười chặt chẽ mà khắc ở hần

trong lòng, này một năm đều đừng nghĩ quên, còn có nàng vừa rồi câu nói kia, cũng đủ hấn cân nhắc thật lâu.

Thật là cái không cho người bớt lo tiểu cô nương, cố tình hấn thua tại nàng trong tay, tài đến cam tâm tình nguyện.

☆, chương 89 về nhà

Tần phủ chính đường, người một nhà đang cùng hoà thuận vui vẻ mà uống trà. Mấy ngày nay Tần Mộ Mộ đóng cửa không ra, gặp người liền khóc, nhưng đem hai vị lão nhân lo lắng, biến đổi pháp nhi mà an ủi nàng. Bọn họ ở Tùng Châu có uy tín danh dự, liền tính thanh danh hồng rồi lại như thế nào, chỉ cần rơi chậm lại điều kiện, làm theo có thể tìm hảo nhân gia gả đi ra ngoài. Lại vô dụng có cha mẹ ở, dưỡng nàng cả đời cũng chưa chắc không thể.

Nhưng mà Tần Mộ Mộ liền đi theo ma đường như, địa vị thấp nàng đều chướng mắt, địa vị cao lại không bằng lòng cưới nàng. Làm cho hiện tại cao không thành thấp không phải, thành toàn bộ Tùng Châu trà dư tửu hậu cười liêu.

Hôm nay nàng phá lệ mà từ hậu viện ra tới, cư nhiên chịu ngồi xuống cùng Tần Trung Nhân cùng Quách thị trò chuyện, nhưng đem nhị lão cao hứng hồng rồi. Còn đương nữ nhi cuối cùng tưởng khai, trong lòng vô hạn trấn an.

Quách thị phẩm một ngụm trà nóng, nói một vòng phát hiện không thấy nhà mình đại ni tử, “Này hoàng nhi cũng không biết đi đâu, từ tối hôm qua khởi liền chưa thấy qua hấn, nên không phải lại ngủ lại cái kia xóm cô đầu đi?”

Nói lên đại ni tử nàng liền đau đầu, trong phủ cưới một cái thê tử, khác nạp bốn ngũ phòng thiếp thất, tuy là như thế vẫn là cả ngày ra bên ngoài chạy, ý thúy dựa hồng, phong lưu thành tánh. Tần Trung Nhân muốn cho hấn thu hồi tâm, trọng nhật quyển sách, nỗ lực mấy năm, thi đậu cái công danh vì Tần gia làm vẻ vang, cố tình hấn không kia phân tâm tư, nói như thế nào cũng chưa dùng.

Tần Mộ Mộ trong mắt hiện lên dị quang, che miệng khinh phiêu phiêu mà cười cười, “Đại ca hồng nhan tri kỷ nhiều như vậy, này sẽ không chừng ở ai trong lòng ngực đâu.”

Quách thị giận nàng liếc mắt một cái, “Sao có thể nói như vậy người huynh trưởng.”

Chợt thở dài, không thể không thừa nhận khuê nữ nói có lý. Nam nhân có cái tam thê tứ thiếp tuy rằng bình thường, nhưng cả ngày như vậy hỗn đi xuống, tổng cũng không phải biện pháp.

Vừa lúc lời này dừng ở mới vừa tiến vào Lý thị trong tai, Lý thị là Tần Hoàng vợ cả, ngày thường không thiếu cùng Tần Hoàng nháo mâu thuẫn, đối những lời này cực kỳ miễn cảm. Lý thị không dấu vết mà trừng mắt nhìn Tần Mộ Mộ liếc mắt một cái, nếu là ngày thường hai người tất sẽ vướng thượng một hai câu miệng, hôm nay nhưng thật ra hiếm lạ, nàng nhấp môi, tâm tình tựa hồ không tồi, lo chính mình cao hứng.

Lý thị kỳ quái mà liếc nàng liếc mắt một cái, ở nàng đối diện ngồi xuống.

Nàng có thể nào không cao hứng? Tưởng tượng đến đem chính mình hại đến như thế hoàn cảnh đầu sỏ gây tội lập tức liền biến mất, liền cao hứng không ngừng nhỏ tí tẹo.

Đào làm hại nàng thân bại danh liệt, làm hại nàng không thể gả vào vương phủ, nàng đã sớm hận nàng tận xương!

Biết được đại ca ở trên phố chịu Ngụy Vương giáo huấn, nàng cùng hắn lén cộng lại quá, muốn cho đào σ bột ⁽¹⁴⁾ hoài ⁽⁵⁾ trắng ách nứt tư vị. Nhưng kể từ đó, Tần gia nhất định thoát không được can hệ, chỉ có nhỏ cỏ tận gốc, lấy tuyệt hậu hoạn. Tần Hoàng là cái thương hương tiếc ngọc người, mới đầu có điểm không tha, cuối cùng vì lưỡng toàn, cuối cùng là đáp ứng rồi.

Đại ca người mang võ công, nhất định sẽ không có cái gì vấn đề. Tần Mộ Mộ nghĩ đến đào Φ nãi lôi súc càng thêm cảm thấy thống

khoái, nàng không hảo quá, cũng sẽ không để cho người khác hảo quá.

Chính nói chuyện khi, cửa tôi tứ hoang mang rối loạn mà đuối lại đây, liền lời nói đều nói không nhanh nhẹn: “Đại, đại nhân..... Không hảo.....”

Tần Trung Nhân nhăn nhăn mày, lúc này thượng không biết có đại sự xảy ra, thái độ thực bình tĩnh, “Chuyện gì như thế hoảng loạn?”

Tôi tứ run rẩy mà chỉ chỉ bên ngoài, “Ngụy, Ngụy Vương tới.....”

Vừa mới dứt lời, Triệu Ân liền lãnh mười mấy tên binh lính xông vào, đem Tần phủ tiền viện bao quanh vây quanh. Binh lính cầm trong tay trường mâu, các hung thần ác sát, khó trách đem trong phủ người hầu sợ tới mức nói không nên lời lời nói.

Tần Trung Nhân vừa thấy trận thế không đúng, tiến lên đi dò hỏi Triệu Ân: “Triệu phó úy đây là ý gì?”

Triệu Ân kéo kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười mà: “Ý gì? Tần tri phủ làm cái gì, chính mình trong lòng hẳn là rõ ràng!”

Lời này nói được thật không minh bạch, Tần Trung Nhân tuy bất an, nhưng rốt cuộc chưa làm qua cái gì, muốn duy trì mặt ngoài phong độ, “Ta ở trong nhà cùng thê nhi tâm tình, chẳng lẽ cũng phạm vào sự không thành? Tần mỗ đảo muốn hỏi một chút Triệu phó úy, tư sấm tri phủ dinh thự, không biết là phụng ai mệnh lệnh?”

Luận quan chức hẳn so Triệu Ân cao hai phẩm, tự nhiên không sợ hãi hẳn một cái nho nhỏ phó úy.

Binh lính từ trung gian tách ra một cái lộ, Giang Hành mặt vô biểu tình mà đi lên trước tới, “Tự nhiên là phụng bổn vương mệnh.”

Triệu Ân vội hành lễ, “Hạ quan bái kiến Ngụy Vương.”

Phía sau gia quyến tất cả quỳ lạy, Tần Mộ Mộ sắc mặt trắng bệch, tay chân cứng đờ, bộ dáng thể nhưng cùng choáng váng dường như.

Cuối cùng là bị Quách thị một phen xả xuống dưới, quỳ rạp xuống hẳn bên chân.

*

“Không biết Ngụy Vương này cỡ.....”

Tần Trung Nhân hòa thượng quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống), êm đẹp, vì sao bỗng nhiên binh nhung tương kiến? Hắn tự nhận mấy năm nay thành thành thật thật, không có làm cái gì chuyện xấu, này đây này sẽ cũng không phải cỡ nào thấp thỏm.

Giang Hành mắt lạnh liếc hắn, “Tần tri phủ dưỡng cái hảo nhi tử, làm bốn vương lau mắt mà nhìn.”

Dứt lời làm người mang Tần Hoằng đi lên, ngăn ngụt một ngày quang cảnh, Tần Hoằng liền đã không còn nữa phong lưu tư thái. Hắn bước đi tập tễnh, Giang Hành kia hai quyền đánh vào trên người hắn, đến nay cũng chưa hoãn lại đây, nghĩ đến là thương tới rồi ngũ tạng lục phủ, này một đêm thường thường sẽ khụ xuất huyết tới. Hai tay cánh tay bị đánh gãy, bị binh lính đẩy ra đám người, bùm một tiếng ngã vào Tần Trung Nhân trước mặt.

Tần Trung Nhân đẩy ra trên mặt hắn đầu tóc, lúc này mới nhìn ra hắn là chính mình nhi tử, nhất thời ngạt trụ.

Chưa kịp ra tiếng, mặt sau Quách thị thê lương mà hô: “Hoằng nhi!”

Tần Hoằng đã là bất tỉnh nhân sự, bị Quách thị gắt gao mà ôm vào trong ngực, nghiêng đầu khụ ra một búng máu tới.

Từ xưa đến nay, không có mẫu thân không đau lòng nhi tử, Quách thị ngẩng đầu nhìn về phía Giang Hành, không dám oán, tư thái hèn

mọn hỏi: “Không biết trưởng tử vì sao làm tức giận Ngụy Vương, thế nhưng làm Ngụy Vương hạ như thế tàn nhẫn tay.....”

Giang Hành bất động thanh sắc mà nhìn nhìn mặt sau Tần Mộ Mộ, hấn vốn chính là cực kỳ uy nghiêm người, không cười khi đứng đắn đến đáng sợ, “Tần Hoằng ban đêm xông vào quảng linh quận chúa khuê phòng, mạo phạm quận chúa, dục hạ sát thủ, bụng dạ khó lường. Nay mấy cái tội danh, có đủ hay không bổn vương giết hấn?”

Nghe vậy, Tần phủ một nhà sắc mặt đều trắng bạch, không ngờ tưởng Tần Hoằng thế nhưng phạm phải như thế đại sai. Mặc dù Tần Trung Nhân tưởng thế nhi tử giải vây, hiện nay cũng tìm không thấy nói.

Lý thị nơm nớp lo sợ mà quỳ gối Tần Hoằng bên cạnh, làm như còn không có từ này đánh sâu vào trung hoàn hồn.

Ngày hôm qua còn thần khí mùi phần người, hôm nay liền trở nên hơi thở thoi thóp. Tuy là nàng hận hấn, cũng chưa từng nghĩ tới hấn sẽ biến thành như vậy.

Quách thị lắc đầu, không chịu tin tưởng, “Ngụy Vương minh giám, hoằng nhi sẽ không làm loại sự tình này, định là bị người nào mê hoặc sai sử.....”

“Người nói đúng.” Giang Hành như suy tư gì mà gật đầu.

Quách thị mặt lộ vẻ vui mừng, “Kia.....”

Ai biết hấn biến sắc, hạ lệnh binh lính đem Tần gia trên dưới đồng thời bắt lấy, “Tần gia dĩ hạ phạm thượng, sai sử Tần Hoằng mưu hại quận chúa, bổn vương hoài nghi bọn họ có tâm làm phản, hiện đem Tần gia trên dưới trăm khẩu người thu vào ngục trung, lấy bị thẩm vấn! Người tới, động thủ!”

Ra lệnh một tiếng, Quách thị lộ ra sợ hãi chi sắc, “Không, chúng ta không có.....”

Thời gian đã muộn, binh lính một tả một hữu đem nàng giá lên, chuẩn bị áp giải ngục trung. Không chỉ là nàng, Tần gia tất cả mọi người khó thoát này tao ngộ, không cần thiết một lát, Tần gia mọi người liền bị bắt lên.

Tần Mộ Mộ tự biết sự tình bại lộ, nàng sẽ không có kết cục tốt, tức khắc tâm như tro tàn, cùng mới vừa rồi đắc chí cảm xúc một đối lập, tựa như bị người hung hăng quăng một cái tát, chính xác buồn cười tới rồi cực hạn.

*

Một đường trần trọc nhiều châu phủ, cuối cùng hai tháng, cuối cùng đến Trường An.

Tính tính nhật tử, vừa lúc còn có hai ngày quá tết Thượng Nguyên, còn kịp. Đào ψ lâu lắm xe ngựa, đã sớm nhàm chán đến không được, phía trước mười dặm ở ngoài đó là Trường An cửa thành, nàng thật là một khác đều chờ không kịp, hận không thể cầm thượng cánh, lập tức bay đến trong thành đi.

Ngán ngùng hai tháng thời gian, tướng quân lại trưởng thành không ít, lập tức đã cất chứa không dưới nó. Không có cách nào, đào ɣ hừ mạnh mi lam ngồi mặt sau xe ngựa, trong xe chỉ để lại Bạch Nhụy một cái nha hoàn, miễn cưỡng có thể duỗi duỗi ra chân.

Đào α thành hệ nam thương di tình như thế nào đều giấu không được, nàng cười tủm tỉm mà néo néo tướng quân lỗ tai, “Chúng ta liền mau về nhà!”

Tướng quân cũng là buồn hồng rồi, rất nhiều lần tướng từ trên xe ngựa nhảy xuống đi, cũng may bị nàng ngăn cản. Hiện nay phảng phất có thể nghe hiểu nàng nói chuyện dường như, hứng thú bừng bừng mà đứng lên tứ chi, chỉ chờ xe ngựa một sử vào thành môn, nó liền nhảy xuống đi.

Trường An cùng nàng rời đi khi không nhiều lắm khác nhau, đường phố giống nhau phồn hoa, ven đường nhiều mấy cái cửa hàng,

ngựa xe như nước, hi người tới hướng.

Đào α buồn đục tậ hữu gọi đất nhìn đăm đăm mà nhìn trên đường,
“Vẫn là Trường An hảo, nào nào đều hảo!”

Bạch Nhụy nghe thế phiên lời nói buồn cười, nếu là làm Ngụy Vương nghe thấy, không chừng như thế nào bực bội đâu. Ở Tùng Châu đái một năm, thế nhưng đối nơi đó một chút cũng không lưu niệm, đảo mắt liền đem hấn cùng Tùng Châu ném tại sau đầu.

Cho nên Giang Hành nói đào γ hoán kẹt mô đều không phải là toàn vô đạo lý.

Này một đường nàng rất ít nhắc tới Giang Hành, liền tính nói cũng là thuận miệng mang quá, một chút nhìn không ra có tưởng bộ dáng của hấn. Ngày đó sáng sớm ở khách điểm cửa nói qua nói, liền cùng hoa trong gương, trăng trong nước giống nhau, khó tìm bóng dáng.

Tuy rằng muốn gặp mẹ, nhưng vẫn là muốn về trước Đào phủ.

Xe ngựa sử ra mấy cái phố, đi vào thẳng nghiệp phường, không bao lâu liền có thể nhìn đến Đào phủ đại môn.

Trước cửa đứng không ít người, từ xa nhìn lại, có Đào Tùng Nhiên, Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh, cùng với nhị phòng tam phòng người, còn có trong phủ quản sự cùng mặt khác người hầu.

Một năm không thấy, Đào Tĩnh đã lớn lên cùng Đào Lâm Nguyên giống nhau cao, ánh mắt chi gian đều là anh khí, khí chất vững vàng ổn trọng, không còn nữa năm đó lỗ mãng lỗ mãng bộ dáng. Đào Lâm Nguyên nhưng thật ra không có biến hóa, nhìn thấy xe ngựa sử tới, lộ ra ý cười, tiến lên liền muốn nghênh nàng.

Không đợi xe ngựa đình ổn, đào P hội dững xấp trừng hàm xuống dưới, “A cha, ca ca!”

Đào Lâm Nguyên hốc mắt thắm ướt, đem nàng kéo đến trước mặt trước sau nhìn nhìn, kích động mà nói: “Đã trở lại, kêu kêu cuối cùng đã trở lại.....”

Đào πκ bí cù o dĩ tiều phường ≡ nhôm viên phối hợp hấn dạo qua một vòng, “A cha xem ta có cái gì biến hóa?”

Từ khuê nữ đi rồi lúc sau, trong phủ đều bình tĩnh rất nhiều, hiện giờ nhưng tính đã trở lại, Đào Lâm Nguyên trong lòng cao hứng không thôi, “Kêu kêu trường cao, càng xinh đẹp.”

Lời này nói được đào rất là vừa lòng, nàng nghiêng đầu nhìn về phía Đào Tĩnh, không quen biết dường như, ít khi hai người nhìn nhau cười, Đào Tĩnh quát quát nàng cái mũi, “Như thế nào, ở Tùng Châu một năm liền không quen biết đại ca?”

“Mới không có đâu!” Đào ζ tư trong lòng ngực hấn làm nũng, hấn trường cao rất nhiều, nàng hiện tại chỉ tới bờ vai của hấn, “Đại ca tưởng ta sao?”

Tự nhiên suy nghĩ, như thế nào sẽ không nghĩ đâu.

Đào Tĩnh nhất bảo bối cái này muội muội, cong môi hỏi lại: “Người nói đi?”

Đào ψ yểm ngôi chính mình trên mặt thiếp vàng, “Nhất định suy nghĩ! Kỳ thật ta cũng rất muốn đại ca!”

Tổng không thể vẫn luôn đứng ở ngoài cửa, Đào Tùng Nhiên làm cho bọn họ đều vào phủ đi, tới rồi nhà chính lại chậm rãi thân thiện.

Đào ψ phu mị xấp trứng nha quân lãnh xuống dưới, đang muốn vào phủ, ngẩng đầu trông thấy cách đó không xa có một người. Hấn cười ngửa, xa xa nhìn nơi này.

Cách đến có chút xa, chỉ có thể nhìn ra hấn quần áo cẩm quý. Đào γ tâm tự hứa, người này giống như có điểm quen mắt.

☆, chương 90 sa chung

Có lẽ là qua đường người bãi.

Đào Σ⁽¹⁰⁾ sứ nhàn mô lãnh tướng quân hướng trong phủ đi. Tướng quân hình thể khổng lồ, đem nhị phòng tam phòng người dọa đảo không ít, đặc biệt kia một ngum sắc bén hàm răng, một trương miệng liền làm nhân tâm gan đều run. Ngay từ đầu nàng dưỡng thời điểm không cảm giác, hiện giờ tướng quân càng dài càng lớn, đặt ở trong phủ thật sự quá dọa người.

Đào λ tiêm bào hoàn, làm người đem Trọng Linh Viện mặt sau tiểu viện tử xây dựng thêm một chút, lại đem tường vây sửa chữa một phen, coi như tướng quân đơn độc sân.

Báo nô nắm tướng quân hồi Trọng Linh Viện, đào u muối mọi người tới đến chính đường.

Đào Tùng Nhiên ngồi ở thượng vị, phía dưới theo thứ tự là Đào Lâm Nguyên cùng nhị thúc tam thúc, đối diện ngồi hai vị thẩm thẩm, bọn tiểu bối phân ngồi hai bên. Đào ψ ở Đào Lâm Nguyên bên tay phải, bên cạnh dựa gần Đào Tĩnh, đối diện đó là đào u.

Một năm không thấy, đào u cũng có đại cô nương bộ dáng, đối thượng nàng ánh mắt khi khẽ cười cười, nàng rất ít cười, này đây cười khi có chút không thói quen, mang theo chút thẹn thùng cùng nhạt nhẽo.

Đào Y mông hàng đào biển tạp hoảng Γ sắp sửa mở miệng, chỉ nghe phía trên Đào Tùng Nhiên hỏi: “Kêu kêu này một năm ở Tùng Châu quá đến như thế nào?”

Đào α tài anh σ quả ở ông nội trước mặt thập phần quy củ, “Có Ngụy Vương chiếu cố, ta ở Tùng Châu quá rất khá. Tùng Châu dân phong thuần phác, phong cảnh hợp lòng người, thật là là cái tỉnh dưỡng thể xác và tinh thần hảo địa phương.”

Nha hoàn tiến vào thêm trà, đào 刁: 刁 hoạn trủng bổng nhiên nhớ tới cái gì, “Lúc gần đi Ngụy Vương thác ta cho ngài mang câu nói, hy vọng ngài bảo trọng thân thể, vạn phúc khỏe mạnh.”

Đào Tùng Nhiên cười cười, “Ngụy Vương có tâm.”

Đào hàm hồ gạt đầu, này một đường nàng cố tình tránh cho nhớ tới Giang Hành, trở về lúc sau lại không thể không nhắc tới. Chỉ vì hẳn xác thật đem nàng chiếu cố rất khá, bỏ qua một bên hẳn đối nàng tình ý không nói, hẳn xác thật là cái hiếm có thật dài bồi.

Nói lên Tùng Châu, khó tránh khỏi liền phải hỏi đến Tùng Châu phong thổ, nhị thẩm Trương thị đối Tùng Châu có điểm hứng thú, liền hỏi nhiều vài câu chỗ đó hoàn cảnh. Đào 刁 刁 mẫu dặn giảng hoan ba liền chọn mấy cái phong cảnh tốt cùng nàng nói nói, “Nơi đó hồ giang phong cảnh thực không tồi, tết Thượng Tị Ngụy Vương Đái Ngã đi xem qua, nước sông trút ra.....”

Tam thẩm Vương thị di một tiếng, không biết là cố ý vẫn là vô tình nói: “Nghe kêu kêu lời trong lời ngoài ý tứ, Ngụy Vương tựa hồ đối với người thực chiếu cố. Người thường cùng hẳn một khối đi ra ngoài, hay là trụ thật sự gần sao?”

Há ngăn là gần, bọn họ hai cái sân liền kém không mặt đối mặt. Vài chục bước khoảng cách, ở cửa nói chuyện đều có thể nghe được.

Đào 刁 so hỏi đối uy đích vũ, nàng châm chước một phen, tránh nặng tìm nhẹ mà đáp: “Ngụy Vương nguyên bản cho ta an bài một cái biệt viện, nhưng kia sân đề phòng không nghiêm, ban đêm đã từng xâm nhập quá bọn cướp, suýt nữa bị thương tánh mạng của ta. Việc này bị Ngụy Vương cứu cứu biết được sau, sau lại liền đem ta nhận được vương phủ cư trú, hẳn làm ta đơn độc ở tại một cái trong viện, ngày thường có người gác, ra chuyện gì cũng phương tiện.”

Nàng những câu là thật, chuyện này bọn nha hoàn đều có thể làm chứng, tiền căn hậu quả hợp tình hợp lý, liền tính nàng ở tại Giang

Hành trong phủ cũng không có gì. Ai cũng chưa hướng kia phương diện nghĩ tới, Vương thị lĩnh ngộ, “Như thế nào sẽ tao tặc? Người lúc ấy có hay không sự? Nhà chúng ta là nên hảo hảo cảm tạ Ngụy Vương, này đã hơn một năm một hấn chiếu cố.”

Những người khác cũng lộ ra quan tâm, đào πψ bâng 1 phạt “Lúc đó bị kinh hách, còn có một chút bị thương ngoài da, hiện tại đã không có việc gì.”

Lời tuy như thế, Đào Lâm Nguyên vẫn là đau lòng, “Một hồi làm trong phủ đại phu nhìn xem, thuận đường lại vì người chẩn bệnh chẩn bệnh.”

Cuối cùng thở dài, “Ít nhiều Ngụy Vương, chúng ta Đào phủ thiếu hấn ân tình, ngày khác nhất định phải tìm cơ hội còn thương.”

Tam thúc đào lâm đậu gật đầu xưng là, “Chờ Ngụy Vương hồi Trường An sau, lại hảo hảo khoản đãi cảm tạ hấn.”

Nhị thúc cũng tỏ vẻ tán đồng.

Đào ỡ mặc mà không nói lời nào, nghĩ thầm chờ các người biết hấn chân chính mục đích sau, chỉ sợ liền sẽ không đối hấn khách khí như vậy.

*

Chính đường hồi lâu không như vậy náo nhiệt qua, cả nhà tụ ở một chỗ, vừa nói vừa cười, hòa hợp hoà thuận vui vẻ. Đào Tùng Nhiên làm người chuẩn bị gia yến, nhiều làm vài món thức ăn, đêm nay nhất định phải hảo hảo náo nhiệt náo nhiệt.

Đào Φ lẩm tư cán thích ăn đồ ăn, đang theo Đào Tĩnh nói chuyện khi, một cái Trọng Linh Viện tới đi vào tới, được rồi một vòng lễ sau hỏi đào Φ Hội Hải kháng mị tranh sở hữu hành lễ đều chỉnh lý xong rồi, chỉ có một sa chung không biết nên phóng tới nơi nào, ngài xem nên như thế nào xử trí?”

Đào σ khô hi thiếu chút nữa đã quên việc này.

Nàng vốn định làm gia phó lén lút đưa vào Trọng Linh Viện, tìm một chỗ giấu đi, không ngờ tưởng một cái không chú ý, bọn họ cư nhiên hỏi đến nhà chính tới. Trong lúc nhất thời mọi người ánh mắt đồng thời xem ra, Đào Nhàn tò mò hỏi: “Sa chung, cái gì sa chung?”

Đào σ huy phả phản tức chưa nghĩ ra nên như thế nào giải thích, sờ sờ gương mặt nói: “Là Ngụy Vương tặng cho ta sa chung.”

Lời vừa nói ra, đại gia càng tò mò, đưa cái gì không tốt, vì sao cố tình đưa cái sa chung?

Nhị thẩm Trương thị che miệng cười khẽ, “Còn không phải là cái sa chung sao, có thể chiếm bao lớn địa phương, vì sao còn muốn đặc đặc xin chỉ thị ð tranh khắc đèn học súc Ngụy Vương đưa kêu kêu cái này có cái gì hàm nghĩa sao?”

Kia tôi tớ mặt lộ vẻ khó xử, gãi đầu nói: “Nhị phu nhân có điều không biết, kia sa chung thật lớn, bên trong có thể lưu một năm sa lượng, thật là không hảo đặt.”

Trương thị lộ ra kinh ngạc, “Một năm?”

Toàn bộ Trường An đều tìm không thấy lớn như vậy sa chung, Ngụy Vương là từ đâu ngộ tới? Đưa cái này làm cái gì?

Đào v phỉ 18. lượng nếu là lại không giải thích, chỉ sợ bọn họ sẽ phát hiện cái gì, “Là..... Ta ở Tùng Châu ở một năm, cùng Ngụy Vương cứu cứu quan hệ hòa hợp, lúc gần đi hấn luyện tiết ta, cố làm người chế tạo cái này đại sa chung, lấy làm kỷ niệm.” Dứt lời đối kia tôi tớ nói: “Người đem nó đặt ở tướng quân trong viện, tùy tiện tìm cái góc phóng là được.”

Thì ra là thế, cái này lý do đảo cũng làm người tin phục. Đào Tùng Nhiên không lớn tán đồng nói: “Nếu là Ngụy Vương tâm ý, há có thể cùng súc sinh đặt ở cùng nhau? Theo ta thấy, trực tiếp dọn đi Trọng

Linh Viện bãi, to như vậ sên, còn tìm không đến một cái phóng đồ vật địa phương sao.”

Đào ξ dài ă cuối cùng làm người đem sa chung đặt ở tả sương phòng nhĩ phòng, kia nhà ở là nàng bình thường gác tạp vật địa phương, vì phóng thứ này, còn phải cho nó nường chỗ.

Sa chung sự cuối cùng giải quyết, đào T こそ tư sao hoạn siểm.

*

Lúc chạng vạng cùng người nhà tại tiền viện dùng bữa, Đào Tùng Nhiên thật cao hứng, cùng ba cái nhi tử ăn nhiều hai khẩu rượu. Đào β phi hiệp đồ giáp đến bây giờ không lo lắng nghỉ ngơi, rất có chút mỗi mệt, nhưng vẫn là cường chống ngồi nửa canh giờ.

Cuối cùng Đào Tùng Nhiên từ hạ nhân đỡ đưa về trong viện, Đào Lâm Nguyên cùng nhị thúc tam thúc đều có men say, một hồi gia yến cuối cùng tan.

Đào Ω Đào Tĩnh cùng nhau trở về, một năm không thấy, hai anh em luôn có rất nhiều nói.

Đào câu lấy hẳn khuỷu tay, nghiêng đầu lải nhải: “Ca ca, người này một năm có cùng Tôn phủ lui tới sao? Khải yên tỷ tỷ thế nào? Người gặp qua mẹ không có, mẹ cùng ông ngoại đều được chứ?”

Thật dài Lang Vũ hạ, đèn lồng ánh sáng không hiểu lý lẽ, chiếu đến Đào Tĩnh trên mặt biểu tình rất là nhu hòa.

-----oOo-----

Phần 34

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hắn cười đáp lại: “Tôn đại nhân tiệc mừng thọ ta từng đi qua một lần Tôn phủ, nàng thực hảo, người cũng đừng nhọc lòng. Ông ngoại gần đây thân thể cũng hảo, nghe nói thật lâu chưa từng phát bệnh. Nhưng thật ra mẹ.....”

Đào σ hoảng sợ, sốt ruột hoảng hốt hỏi: “Mẹ làm sao vậy?”

Đào Tĩnh ngưng liếc nàng, cố ý cùng nàng bán cái cái nút, “Người còn nhớ rõ Du quận vương sao?”

Như thế nào không nhớ rõ!

Đào dỗi nói: “Ca ca mau nói!”

Đào Tĩnh không hề điều nàng ăn uống, cười cười nói: “Này một năm Du quận vương thường đi Sở Quốc Công phủ, nghe nói hẳn ai mặt đều không nhớ được, cô đơn nhớ kỹ mẹ bộ dáng.”

Ngay từ đầu Đào Tĩnh cũng không biết Du quận vương mặt mang tật xấu, biết được chân tướng khi còn thổ thức hảo một thời gian. Chính lo lắng mẹ tái giá hẳn sau, có thể hay không quay đầu đã bị hẳn quên, không nghĩ tới hẳn cư nhiên nhớ kỹ mẹ mặt.

Nói đến cũng kỳ quái, này có tính không là duyên phận?

Đào λ mắt rạng rỡ, tò mò mà truy vấn: “Hắn nhớ kỹ mẹ cái dạng gì? Mẹ thấy hẳn khi, dán hoa diềm sao?”

Đào Tĩnh cẩn thận hồi tưởng hạ, “Tựa hồ là mang.”

Cũng không biết hẳn đến tột cùng nhớ kỹ hoa diềm, vẫn là nhớ kỹ người. Vô luận nói như thế nào đều là chuyện tốt, có thể chậm rãi

dẫn đường, từng bước một tới, đào πο thao tiên Hội Hải úc khiêu lộc thố mạo 20. luyệt hoài đầu điền thấy hấn, xem hấn có không nhớ rõ trụ, nếu là nhớ kỹ, ta cũng liền an tâm rồi.”

Cha mẹ không thể viên mãn, tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng chỉ cần mẹ quá đến hảo nàng liền thấy đủ.

Này một đời có thể cứu trở về mẹ, là nàng đã làm nhất không hối hận sự.

Đào Tĩnh không biết này hai người có gì quan hệ, nghi hoặc mà nhìn nàng một cái. Phía trước chính là Trọng Linh Viện, mau đến trước mặt khi, hấn do dự một chút nói: “Kêu kêu, có một việc, ta tưởng trước tiên cùng người nói.”

Đào ừ một tiếng, quay đầu xem hấn, “Chuyện gì?”

Ánh trăng mê mang, nàng khuôn mặt nhỏ sáng tỏ, một đôi con ngươi tinh lạng thông thấu, bên môi hàm chứa mềm mại ý cười. Đào Tĩnh gom lại nàng áo choàng, hồ ly mao đường viền áo choàng vây quanh đến mặt nàng càng thêm tiểu xảo, còn không có hấn bàn tay đại, “Người đi rồi không lâu, a cha liền nạp một cái di nương, hiện nay dàn xếp ở nam Nguyệt Các trung.”

Quả nhiên, hấn mới vừa nói xong đào liền thay đổi sắc mặt.

Trước tiên nói cho nàng, là không nghĩ làm nàng ngày mai thấy không cao hứng. Đào Lâm Nguyên trước kia cũng nạp quá thiếp, nhưng dù sao cũng là ở Ân Tuế Tình rời đi trước kia, từ Ân Tuế Tình rời đi sau hấn đem Lục thị đuổi ra Đào phủ, vốn tưởng rằng sẽ có điều cải tiến, không ngờ tưởng không căng bao lâu, lại bản tính tất lộ.

Đào ỵ kẹt nột 〕 sao Hoàn ngân học ban nàng nhất không thích Đào Lâm Nguyên nạp những cái đó lung tung rối loạn nữ nhân vào cửa, nếu là cái tri thư đạt lý tiểu thư khuê các cũng hảo, cố tình một đám đều không an phận, làm người nhìn liền phiền. Đời trước như thế, không nghĩ tới này một đời còn như vậy, đào Ψ giảng nga viên

5. về điểm này đồng tình, tức khắc biến mất đến không còn một mảnh.

Có một câu gọi là bản tính khó dời, nói được vẫn là có chút đạo lý.

Đào Ƨ ca trạm phụ xá chí tức trở lại Trọng Linh Viện, trong viện đã chuẩn bị xong, trừ bỏ một ít tiểu địa phương không bố trí hảo, cơ bản đã không thành vấn đề. Ban đêm đào o từ một phen, nằm ở trên giường suy nghĩ thật lâu, có điểm may mắn mẹ cùng a cha hòa li, nếu không ai biết có thể hay không có cái thứ hai Lục thị, cái thứ ba Lục thị.

Thật sự quá mệt mỏi, nàng nghĩ nghĩ liền đã ngủ, một giấc ngủ đến hôm sau ánh mặt trời đại lượng.

Một giấc này ngủ rất khá, nàng rời giường thay quần áo, chính tiếp nhận Bạch Nhụy truyền đạt khăn lược chuẩn bị lau mặt khi, Thu Không đi đến nói: “Cô nương, Trần di nương cầu kiến.”

Đào Ƨ ụng đuôi lông mày, trong phủ không mấy cái di nương, sáng tinh mơ ba ba tới xem nàng, nàng chỉ nghĩ đến tối hôm qua đại ca cùng nàng nói vị kia.

Nàng không tìm nàng, nàng đảo chính mình đưa tới cửa.

Đào v ngô bóc hoảng Ɠ tiếp tục rửa mặt, “Làm nàng tiến vào.”

Thu Không ứng cái là, rời khỏi ngoài cửa.

Bạch Nhụy tò mò hỏi: “Cô nương, chúng ta trong phủ khi nào nhiều vị Trần di nương?”

Nàng lông mi thượng treo bọt nước, nhẹ nhàng nháy mắt liền theo ngạch khuôn mặt chảy xuống dưới, cầm khăn lược chấm chấm, gọi lên một mặt châm chọc cười, “Nàng là a cha ở ta rời đi Tùng Châu lúc sau nạp, người đương nhiên không biết.”

Chính khi nói chuyện, Thu Không lãnh một cái xuyên mặt hợp sắc xa tanh sam váy phụ nhân lại đây, nàng hai mươi trên dưới, ám mà triền chi mẫu đơn văn đoản áo bên ngoài tráo một kiện đoản áo choàng, trang điểm đến thập phần tinh xảo. Nghĩ đến này một năm nhật tử quá đến không tòi, liền trên chân giày lụa mặt đều không phải người bình thường gia có thể ăn mặc khởi.

Trần thị vào nhà khi, đào Ω chướng xuân muội thường phân phó Bạch Nhụy nói: “Đem thủy đồ đi.”

Bạch Nhụy ai một tiếng, bưng đồng vu liền hướng ngoài cửa đổ nước, vừa lúc Trần thị ở ngoài cửa, suýt nữa bị bát một thân thủy.

Nàng trên mặt cứng đờ, bước qua ngạch cửa, thanh âm nhu uyển: “Trần thị gặp qua cô nương.”

Đào nhìn đến nàng kia một chốc, hơi hơi sửng sốt.

Nàng khuôn mặt trơn bóng, mắt ngọc mảy ngài, mặt mày có chút thượng chọn, bằng thêm vài phần mị ý. Như vậy xem ra, thế nhưng cùng mẹ có sáu bảy phân tương tự.

Đào λ phác hưng ngộ, lạnh giọng cười.

☆, chương 91 giao phong

Nói nàng lớn lên giống Ân Tuế Tình, còn tính cát nhắc nàng.

Ân Tuế Tình đoan trang minh diễm, kia phân sinh ra đã có sẵn cao ngạo khí khái, là người khác như thế nào đều học không tới. So sánh với dưới, Trần di nương rất là không phóng khoáng, khí chất thượng thua Ân Tuế Tình không ngừng một bậc.

Đào γ hoảng uân giáo chương tồn chữ đủ cố sao Hoàn ngân mẹ lớn lên giống người, hấn đây là có ý tứ gì? Không phải ý định cách ứng người sao!

Mẹ còn chưa có chết, nếu là làm nàng thấy được, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?

Tư cập này, Đào π mục luyệt huy mang trên mặt lại nhất phái đạm nhiên, dường như không có việc gì mà xoa xoa tay, “Người chính là Trần di nương?”

Trần thị gật gật đầu, nói câu đúng là, “Hôm qua nghe nói tam cô nương đã trở lại, thu nương từ qua phủ sau còn chưa bao giờ gặp qua cô nương tôn dung. Nghĩ cô nương vừa trở về nhất định rất bận, này đây liền không lập tức tới quấy rầy, kéo dài tới sáng nay mới đến cấp cô nương chào hỏi, vọng cô nương không nên trách tội.”

Nhưng thật ra cái có thể nói, so Lục thị hảo điểm. Đào liếc nàng liếc mắt một cái, làm nàng trước ngời, “Người tới sớm, ta chưa rửa mặt hảo, trước tiên ở nơi này chờ ta một hồi đem.”

Dứt lời tiếp nhận Bạch Nhụy trong tay thanh men gổm triền chi liên văn chén trà, không coi ai ra gì mà súc khởi khẩu tới.

Trần thị này một năm nhận hết Đào Lâm Nguyên sủng ái, đại phòng không có chường sự người, Đào Lâm Nguyên lại cùng nguyên phối hòa li, này đây nàng nhật tử quá thật sự là tiêu dao. Nàng tuy là cái di nương, nhưng hạ nhân cũng đều không dám cho nàng sắc mặt xem, đối nàng tất cung tất kính. Hiện giờ tam cô nương đã trở lại, nghe nói nàng là Đào Lâm Nguyên tâm đầu nhục, liền nghĩ dọn dẹp dọn dẹp, thu liễm tính tình đến nàng trước mặt kỳ cái hảo, sau này có thể hảo hảo sống chung.

Không ngờ tưởng này tam cô nương nhìn ngoan ngoãn đáng yêu, trên thực tế cũng không tốt lừa gạt. Nàng vừa rồi tiến vào suýt nữa bị bát quần áo ướt không nói, hiện tại còn bị lượng ở một bên, đây là phải cho nàng ra oai phủ đầu sao?

Nàng bị Đào Lâm Nguyên nuông chiều, nhất thời chịu không nổi như vậy chênh lệch, trên mặt tươi cười có chút không nhịn được.

Nàng không biết này phân sủng ái, chỉ là bởi vì nàng mặt thôi, một cái thay thế phẩm, có cái gì hảo đắc ý đâu?

Thu nương ngẩng đầu lặng lẽ đánh giá đào Γ phát hiện này tam cô nương chính xác sinh đến tinh xảo. Mĩ nhan nị lý, da thịt non mịn, trên người làn da không một chỗ tì vết, kia khuôn mặt nhỏ chỉ là nhìn, liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui. Không hổ là phú quý nhân gia kiêu dưỡng thiên kim, cùng các nàng những người này vô pháp so.

Rửa mặt xong sau, đào τ chỉ phương thuần hoán tòng ngã luật huyển một đi một về, thế nhưng đem Trần thị lượng nửa canh giờ có thừa.

Bên ngoài tuy lãnh, nhưng trong phòng than lửa đốt đến ấm áp, đào ỵ hoài 丨 tụng nghi đoãn áo, xứng một cái lụa trắng dệt kim váy, nàng này một năm trường cao không ít, dáng người càng thêm có vẻ yếu điệu. Ra tới khi Trần thị đang ở chán đến chết mà uống trà, nàng đi đến trước mặt, “Trần di nương tìm ta chuyện gì?”

Nha hoàn bày một bàn sớm một chút, nàng ngồi xuống mức một ngụm mặt phiến canh, quay đầu hỏi Trần Thu nương.

Không nói làm nàng ngồi xuống cùng nhau ăn, liền khách khí hàn huyền đều không có một câu, thật thật là một chút đều không đem nàng để vào mắt.

Trần Thu nương sắc mặt khó coi một chút, cảm tình nàng ở chỗ này ngồi lâu như vậy là làm không, nàng không biết nàng tới làm cái gì, vì sao lại làm nàng chờ?

Trần thị hít hít khí, đôi ra một cái miến cưỡng gương mặt tươi cười, “Thu nương vào phủ lâu như vậy, chỉ nghe tam cô nương thanh danh, lại chưa từng gặp qua bản nhân. Hiện giờ cuối cùng gặp được, thu nương trong lòng cao hứng, đặc tới cấp người đưa cái lễ gặp mặt.”

Nói từ tùy thân nha hoàn trong tay tiếp nhận một cái gỗ nam hộp, bên trong thế nhưng phóng một khối đá cuội lớn nhỏ hỏa ngọc, đở

đậm như máu.

Trần thị ân cần nói: “Đây là đại gia trước đó không lâu tìm đến hỏa ngọc, quay đầu đưa cho ta. Nghe nói bệ ở trên người có thể nóng lên, mùa đông mang tốt nhất bất quá, nếu là đặt ở trong phòng cũng có thể ấm áp. Ta thân thể đầy hảo, không cần này đó, liền nghĩ đưa cùng tam cô nương.”

Hộp mở ra kia một chốc, xác thật có điểm nhiệt độ. Bạch Nhụy tiếp nhận tới đưa tới đào Ω trước, nàng như suy tư gì mà sờ sờ, bỗng nhiên cười, “A cha đối di nương thật là yêu thương, như vậy bảo bồi đều bỏ được tặng cho người.”

Trần thị bưng miệng cười, mãn hàm thẹn thùng.

Kia tươi cười xem ở đào p hặc khiết nại chói mắt, mẹ không ở, nàng không phản đối a cha tìm nữ nhân khác, nhưng tìm một cái cùng mẹ giống như, liền có chút ghê tởm.

Này phân sủng ái đến tột cùng là cho Trần thị, vẫn là hấn thiếu mẹ?

Nói không rõ.

Đào xê bạn mua 1 kia hộp liền đặt ở một bên, nàng tiếp tục ăn chính mình cơm, vừa không nói nhận lấy, cũng không có cự tuyệt, đem Trần Thu nương treo. Uống lên nửa chén mì phiền canh lại ăn một lát tiểu thái, nàng không hề dự triệu hỏi: “A cha nếu như vậy sủng ngài, nói vậy đối bài cũng ở ngài trên tay đi?”

Trước kia đối bài từ Ân Tuế Tình quản, nàng sau khi đi, liền bị Đào Lâm Nguyên thu trở về. Chiếu hiện nay tình hình xem, rất có khả năng giao cho Trần thị cũng không nhất định.

Quả nhiên, Trần thị nói thanh là, “Thu nương tới phía trước, đại phòng vẫn luôn không cá nhân quản lý. Vừa lúc ta phía trước từng có quản trưởng kinh nghiệm, đại gia liền đem việc này giao cho ta đi làm. Mới đầu không lớn thượng thủ, sau lại dần dần sờ soạng môn đạo, đảo cũng xử lý đến.....”

Không đợi nàng nói xong, đào P soan đọc con hoàng, “Hiện tại ta đã trở về, di nương đem đổi bài giao ra đây đi.”

Trần thị cứng đờ, ước chừng là không phản ứng lại đây nàng nói cái gì.

Đào Y lượng Thuần liêu dung giản lấy mô, nghiêng đầu nhìn nàng cười, “Di nương tóm lại là cái hạ nhân, đổi bài đặt ở ngài trên tay, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người không phục. Huống chi nói ra đi chẳng phải chê cười, Đào phủ là không ai sao, thế nhưng đem đổi bài giao cho hạ nhân quản lý? Nếu ta đã trở về, mẹ không ở, ta hẳn là thế nàng quản đại phòng sự.”

Dứt lời nhăn nhăn mày, không muốn nhiều lời, “Ta đang nghĩ ngợi tới sai người đi di nương trong phòng lấy đâu, vừa lúc người đã đến rồi, liền cùng nhau giao ra đây đi.”

Trần thị hoảng hốt hoàn hồn, trên mặt xuất hiện kẽ nứt, ý cười cũng ẩn đi xuống, “Tam cô nương tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện khùng quản bất quá tới.....”

“Ai nói ta muốn xen vào?” Nàng lấy Quyên Mạt xoa xoa miệng, hướng ngoài phòng liếc đi liếc mắt một cái, “Mẹ tặng ta bốn cái ma ma, các có khả năng, lại đổi ta trung thành và tận tâm, giao cho các nàng ta thực yên tâm.”

Mới vừa rồi còn nói nàng là hạ nhân, quay đầu lại muốn đem đổi bài giao cho hạ nhân, này không phải sống sờ sờ mà làm nhục nàng sao?

Trần thị là trăm triệu không từ, trước kia nhật tử quá đến khổ, thật vất vả có bay lên chi đầu cơ hội, nàng như thế nào nguyện ý buông tay. “Đã là đại gia giao cho thu nương, việc này đến cùng đại gia thương lượng một phen.....”

Đào dường như nghe xong cái gì chê cười, thu thủy dường như hai tròng mắt tràn đầy ý cười, ngầm có ý mỉa mai, “Ta muốn làm sự, a cha sẽ ngăn trở sao?”

Trần thị nhiều ít biết Đào Lâm Nguyên sủng ái nữ nhi, đến tột cùng sủng ái đến loại nào nông nổi, lại là không lớn rõ ràng.

Hiện nay nghe đào φ hướng thông hoàng lo lắng ngược lại không để, nhưng muốn nàng giao ra đối bài lại không bỏ được, vọng tưởng cùng nàng lại chu toàn một chút. Tả hữu bất quá mười bốn tuổi cô nương, có thể có bao nhiêu đại bản lĩnh?

Ai ngờ nàng coi thường đào Γ cô nương này ở nhà chính là cái Hồn Thế Ma Vương, mỗi người đều đau tiểu tổ tông, ai còn quản được trụ nàng?

Cùng Trần thị nói nhiều như vậy, nàng đã sớm không kiên nhẫn, tiếp đón bốn cái ma ma tiến vào, đối trong đó nhiều tuổi nhất một vị nói: “Đi Trần di nương nam Nguyệt Các, đem đối bài tìm ra. Nếu có người dám cản, liền nói là ta phân phó, ai nếu không từ, chỉ lo giáo huấn.”

Tô ma ma ứng thanh là, lãnh mặt khác ba cái ma ma cùng hai cái nha hoàn cùng nhau hướng nam Nguyệt Các đi đến.

Trần thị kinh một chút, nhìn tư thế là muốn phiên nàng nhà ở? Lập tức ỷ vào Đào Lâm Nguyên sủng ái, đứng lên quát: “Đứng lại!”

Đáng tiếc mấy người căn bản không nghe nàng lời nói, vài bước đi xa.

Đào σ dẫn loại 6 mang lười biếng mà liếc nàng liếc mắt một cái, “Trần di nương là ở nam Nguyệt Các đương quán chủ tử, tới rồi ta Trọng Linh Viện, còn tưởng chỉ huy ta người sao?”

Trần thị trong lòng ghen một hơi, dùng ánh mắt ý bảo bên người nha hoàn đi thỉnh Đào Lâm Nguyên tới.

Này liếc mắt một cái tự nhiên không tránh được đào Φ khó cù φ phân phó ngọc trà nói: “Đi đem viện môn đóng lại, ai đều không được thả ra đi.”

Mặc dù Đào Lâm Nguyên thật sự tới nàng cũng không sợ, chỉ là không nghĩ thuận Trần thị tâm ý thôi, nàng tưởng viện binh, nàng cố tình không cho. Xong việc Đào Lâm Nguyên hỏi, nàng đều có biện pháp đối phó.

*

Nam Nguyệt Các hạ nhân một nửa là Trần thị mang đến, một nửa là Đào phủ.

Đào phủ hạ nhân biết rõ đào Phi Neon chất nguy lúc này sớm thức thời mà né tránh, chọc phải ai đều được, duy độc vị này tam cô nương không thể trêu chọc. Nàng thâm chịu Đào Lâm Nguyên yêu thương không nói, ngay cả Sở Quốc Công phủ đều bảo bối đặc khản, hưởng chi năm kia mới vừa phong quận chúa, mặc dù là bá vương, cũng có bá vương tiền vốn.

Cố tình Trần thị trước mặt người không biết tốt xấu, ngày thường đi theo Trần thị điều võ dương oai quán, rất có chút không coi ai ra gì. Vừa nghe nói tô ma ma đám người mục đích, vô luận nói như thế nào đều không muốn thổ lộ đối bài ở đâu, cuối cùng bị mấy cái ma ma giá lên, một người đánh mưòi mấy bàn tay, đánh đến một khuôn mặt sưng như lợn đầu, mới khóc sụt mưòi mưòi mà nói, đối bài ở Trần di nương gương lược ngăn tử tầng chót nhất.

Ma ma tìm đối bài thời điểm, thuận đường đem Trần thị gương lược đều phiên rối loạn, ngọc bội vòng ngọc rơi trên mặt đất, rơi rơi rớt rớt tan tác.

Những cái đó nha hoàn xem đến đau lòng không thôi, nề hà bị đánh một đốn, không dám lên tiếng nữa, trơ mắt mà nhìn các nàng cầm đối bài rời đi, thật là khóc cũng chưa địa phương khóc.

Không bao lâu tô ma ma trở về Trọng Linh Viện, đem đối bài giao cho đào k trĩ hi “Cô nương, tìm được rồi.”

Đào tiếp nhận tới, nhìn về phía đối diện Trần thị một trận thanh một trận bạch mặt, “Di nương nếu là tự giác một ít, liền cũng sẽ không

có nhiều chuyện như vậy. Có một việc người hẳn là biết, mặc dù mẹ không ở, đại phòng không có chính đầu phu nhân, người cũng chỉ là một cái hạ nhân, đừng si tâm vọng tưởng biến thành phượng hoàng. Trước kia là ta không ở, hiện nay ta đã trở về, người ngày lành cũng đến cùng.”

Nàng như vậy trắng ra, ngược lại làm Trần thị không biết làm sao.

Đại để là ở Tùng Châu bị Giang Hành sửng hự, trong mắt xoa không dưới hạt cát, hơi chút có điểm không vừa lòng liền không nghĩ làm người hảo quá. Nàng khinh thường duy trì trên mặt quan hệ, tóm lại là muốn xé rách mặt, bắt quá sớm muộn gì vấn đề thôi. Trước mắt nói rõ ràng, ngược lại trong lòng càng thống khoái một ít.

Nàng đem đôi bài đặt lên bàn, đỡ bàn duyên hỏi: “Trần di nương luôn miệng nói a cha đối với người hảo, người cũng biết hẳn vì sao sửng người?”

Trần thị ở chỗ này nhận hết vũ nhục, đã sớm muốn chạy, một đôi tay ở tay áo nắm thành nắm tay, nghĩ Đào Lâm Nguyên sau khi trở về nên như thế nào cùng hẳn khóc lóc kể lể. Nghe được đào φ hí hý ai cắn răng nói: “Đại gia nói ta hiền thực nhu uyển, bộ dáng sinh đến thân thiết.....”

Đào ζ tổ quý T chạm tới, ngạnh sinh sinh đánh gãy nàng lời nói.

Xem ra nàng còn không biết chính mình bị trở thành thay thế phẩm, còn bị chẳng hay biết gì đâu!

Đào π đủ rồi, không vội mà nói cho nàng, ngày sau sớm hay muộn sẽ biết, đến lúc đó, nàng đảo muốn nhìn một chút Trần thị ra sao phản ứng.

☆, chương 92 phụ tử

Trần Thu nương trở lại nam Nguyệt Các, nhìn mãi phòng hỗn độn, thật là lại tức lại hận.

Nàng đau khổ kinh doanh một năm, kết quả là cái gì đều không có, kêu nàng như thế nào cam tâm! Trần thị một người bực nửa ngày khí, chạng vạng khi biết được Đào Lâm Nguyên từ bên ngoài đã trở lại, vội sai người qua đi chi sẽ hấn, thỉnh hấn đến nam Nguyệt Các tới. Chờ Đào Lâm Nguyên tới khi, nàng một người ngồi ở trong phòng lau nước mắt, cố ý không làm người quét tước nhà ở, cũng không đốt đèn, chợt vừa thấy thực sự có chút thê thảm.

Đào Lâm Nguyên tiến lên, mọi nơi nhìn nhìn, “Đây là có chuyện gì?”

Trần thị nâng lên hai mắt đẫm lệ, cùng hấn oán giận: “Đại gia, tam cô nương có lẽ là đối ta có hiểu lầm, vừa trở về liền muốn nhằm vào ta.”

Đào Lâm Nguyên hôm nay tiến cung thương lượng tết Thượng Nguyên cung yến sự, mới vừa tiến gia môn, chưa tới kịp uống một ngụm trà, nghe vậy nhíu nhíu mày, “Cùng kêu kêu có quan hệ gì đâu?”

Trần thị liền đem hôm nay sự thêm mắm thêm muối nói với hấn, nói đến ủy khuất chỗ, thật là than thở khóc lóc: “Tam cô nương một ngụm một cái hạ nhân, nói đến muốn nhiều khó nghe có bao nhiêu khó nghe..... Ta là hạ nhân không tòi, nhưng tốt xấu hầu hạ đại gia, cũng coi như là nàng nửa cái trưởng bối, nàng thế nhưng như vậy cùng ta nói chuyện..... Nay đó không đề cập tới, nàng còn làm người tới phiên ta nhà ở, đem kia đối bài cấp đoạt đi rồi..... Ta ngày sau nào cũng có thể diện lưu tại Đào phủ, nàng đây là cố ý cho ta nan kham..... Còn nói có nàng ở cùng nhau, liền sẽ không làm ta hảo quá, ta.....”

Nàng một vách tường nói một vách tường khóc, nước mắt rơi như mưa, càng xem càng giống Ân Tuế Tình.

Nhưng Ân Tuế Tình chưa bao giờ ở trước mặt hấn đã khóc, nàng vẫn luôn là quật cường hào cường, Đào Lâm Nguyên đột nhiên có chút phiền lòng, đứng lên đi rồi hai vòng.

Trần thị vốn tưởng rằng Đào Lâm Nguyên sẽ ôn nhu an ủi hẳn, không ngờ tưởng nàng nói xong, hẳn cư nhiên khinh phiêu phiêu mà tới câu: “Kêu kêu mới từ Tùng Châu trở về, trước kia chưa thấy qua người, không tiếp thu người đúng là bình thường. Người ngày sau đãi nàng hảo chút, nàng chậm rãi liền sẽ tiếp thu người, đến nỗi đối bài việc này, nguyên bản người cảm liền không thỏa đáng, làm nàng giao cho ma ma quản cũng hảo.”

Trần thị cơ hồ ghen họng nhìn trần trời, nửa ngày chưa nói ra một câu hoàn chỉnh nói tới, “Đại gia ý tứ..... Ta, ta muốn theo nàng sao?”

Thấy hẳn gật đầu, Trần thị một búng máu ngạnh ở cổ họng nhi, thật là ghen khuấy về đến nhà, “Ta đây hôm nay chịu ủy khuất..... Ta.....”

Đào Lâm Nguyên liếc nàng liếc mắt một cái, “Người còn tưởng đòi lại tới không thành?”

Có một câu đào l đao Việt chơi nàng lại được sủng ái, cũng bất quá là cái hạ nhân, còn có thể cùng Đào phủ đích nữ, quảng linh quận chúa gọi nhíp sao?

Hắn lắc lắc tay áo nói: “Ngày sau đừng vội nhắc lại.”

Trần thị tuy không cam lòng, nhưng nàng là cái có nhãn lực thấy nhi, biết đào u yết trong lòng địa vị không bình thường, liền tạm thời áp xuống khẩu khí này, không tình nguyện mà ứng cái là.

Buổi tối dùng quá cơm, nàng hầu hạ Đào Lâm Nguyên rửa mặt đi ngủ, hai người cởi xiêm y ngã vào trong trướng, Trần thị so dĩ vãng hầu hạ đều phải tận tâm.

Đào Lâm Nguyên đến nàng nơi này luôn thích làm chuyện đó, hẳn trên giường không thích nói chuyện, ngẫu nhiên cảm lòng không điệu khi, sẽ kêu nàng nhũ danh.

“Tuệ tuệ.....”

Trần thị quế minh Trần Thu tuệ, cha mẹ kêu nàng thu nương, cho nên cũng kêu Trần Thu nương, nữ danh tuệ tuệ.

Đào Lâm Nguyên nâng lên nàng hai chân, so dĩ vãng đều phải vội vàng, trực lai trực vãng, làm nàng suýt nữa chống đỡ không được. Màn lay động, Trần thị thanh âm từ bên trong truyền ra tới, mơ hồ có thể thấy hai cái giao triền bóng người.

Đào Lâm Nguyên đề ở trên người nàng, nhìn này trương vui thích mặt, hoảng hốt trung có loại ảo giác, giống như nàng chính là Ân Tuế Tình, trong lúc nhất thời càng thêm phóng không khai, dùng sức toàn lực lộng nàng.

*

Qua một đêm, Trọng Linh Viện thái bình thật sự.

Đào Lâm Nguyên liền hỏi cũng chưa tới hỏi nàng, đối bài sự liền cùng không phát sinh quá giống nhau, có thể thấy được là cam chịu. Đào Π tin vân bình Hoàn tô ma ma quản lý, nàng rơi vào thanh nhàn, nghỉ ngơi một ngày sau liền nhịn không được, muốn đi Sở Quốc Công phủ vấn an Ân Tuế Tình.

Đại để là mẹ con tâm ý tương thông, Sở Quốc Công phủ bên kia biết được nàng từ Tùng Châu trở về, đã sớm ngồi không yên. Vấn định ngày hôm qua liền đem nàng tiếp nhận đi, niệm nàng mới trở về hẳn là rất bận, liền hoãn một ngày.

Hôm nay sáng sớm, Sở Quốc Công phủ liền tới xe ngựa, Ân Trần Thanh tự mình tới Đào phủ tiếp đào μ trạm cảm trí mốc đi.

Đào Ω ông nội Đào Tùng Nhiên nói một tiếng, thuận đường thu thập mấy ngày tắm rửa quần áo, vui mừng mà đi theo đi qua. Cho đến ngồi trên xe ngựa, vẫn là vẻ mặt kích động, “Cứu cứu làm xa phu đi nhanh một chút!”

Ân Trần Thanh một năm không thấy cháu ngoại gái, đối nàng càng thêm yêu thích, “Kêu kêu ở Tùng Châu quá đến hảo sao?”

Nàng gật đầu hai cái, “Hảo.”

Hai người không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau lên, ngược lại đem Đào Tĩnh cấp vắng vẻ. Cũng may hắn cũng không thèm để ý, cười nhìn về phía lối nhả đào Γ trong mắt đều là sủng nịch.

Không bao lâu tới rồi Sở Quốc Công phủ, đào σ hoán my đàn dùng bò ai thổi rơm đường, không đợi tôi tớ đi vào thông truyền, liền dắt váy chạy vào nhà, “Mẹ?”

Chính đường đã sớm ngồi không ít người, Sở quốc công ở thượng vị, phía dưới theo thứ tự ngồi mấy cái cữu cữu, đối diện là Ân Tuế Tình cùng vài vị mợ. Thấy nàng tiến vào, Ân Tuế Tình hoắc mắt đứng lên, trong mắt nhanh chóng bịt kín hơi nước, “Kêu kêu!”

Đào Σ còn tô kham thấu lụy. Càng bất chấp những cái đó lễ nghĩa, đương trường nhào vào Ân Tuế Tình trong lòng ngực, “Mẹ mẹ, mẹ ta đã trở về!”

Tiểu cô nương thanh âm kéo dài mềm mại, mang theo mềm mại âm rung, nghe được người như thế nào không đau? Này một năm không biết như thế nào chịu đựng tới, không có nàng ở bên người bồi, Ân Tuế Tình thật là nửa trái tim đều không, hiện giờ cuối cùng là đã trở lại, nói cái gì cũng luyến tiếc lại làm nàng đi như vậy xa địa phương.

Ân Tuế Tình ôm nàng một hồi lâu, nắm tay nàng nói: “Mau làm mẹ nhìn xem, này một năm có cái gì biến hóa.”

Đào δ gạt lệ hoa, ở nàng trước mặt dạo qua một vòng, “Ca ca nói ta trường cao, là đại cô nương.”

Xác thật so năm trước cao điểm, nhưng nàng trời sinh khung xương nhỏ xinh, mặc dù trường cao cũng thập phần lả lướt. Ân Tuế Tình như thế nào đều xem không đủ, yêu thích mà sờ sờ nàng gương mặt, lại thân lại ôm, “Kêu kêu càng đẹp mắt, này một năm có hay không chịu cái gì ủy khuất? Ngụy Vương đối với người được chứ?”

Đào Ҁ thổ tô đình gật đầu nói: “Ngự Vương cứu cứu đời ta thực hảo.”

Khi nói chuyện Ân Tuế Tình làm nàng ở một bên ngồi xuống, trong lúc vẫn luôn không bỏ được buồng ra tay nàng.

Rốt cuộc đến phiên các cứu cứu nói chuyện, bọn họ nhiệt tình mà hỏi han ân cần, đời nàng mọi cách quan tâm, thật hận không thể đem nàng mỗi ngày sinh hoạt đều hỏi đến một lần. Đào Ҁ thiếu Ҁ gọi tư trả lời, cũng may bọn họ không hỏi nhiều ít, sợ nàng mệt, không bao lâu liền làm nàng cùng Ân Tuế Tình trở về nghỉ tạm.

Đi theo Ân Tuế Tình trở lại diêu Hương Cư, đào Ҁ nàng nói hảo chút lời nói, phỏng phát muốn đem này một năm đều bỏ trở về.

Đào Tĩnh nguyên bản cũng ở, sau lại thật sự không hấn xen mồm phân, liền cười cười nói: “Ta đi trong phủ đi dạo, các người hảo hảo nói chuyện.”

Đào Ҁ cộng hoạn đẩy, cùng hấn phát phát tay, “Ca ca đi nhanh đi, mẹ hiện tại là của ta.”

Nói còn cố ý ôm chặt Ân Tuế Tình, đầu ở nàng cổ cọ cọ, cười tủm tỉm mà ngắm đầu xem hấn. Kia tiểu bộ dáng, miễn bàn cỡ nào điệu võ dương oai.

Đào Tĩnh gõ gõ nàng trán, “Người a.....”

Đào không nói thêm nữa cái gì, bước đi đi ra ngoài cửa, cho các nàng hai mẹ con đằng ra chỗ nói chuyện.

*

Một năm không thấy, hai mẹ con luôn có rất nhiều nói.

Ân Tuế Tình hỏi nàng ở Tùng Châu quá đến như thế nào, ăn trụ hay không thói quen, bệnh tình có hay không phát tác quá..... Đào P

huých hôi Hoàn nàng nói, thuận đường hỏi hỏi Sở Quốc Công phủ tình huống, biết được hết thầy đều hảo cũng đều yên tâm.

Nói được khát nước, đào Φ cô con hờ trà nhuận hầu, đang muốn uống thòi điểm nghe được Ân Tuế Tình hỏi: “Này một năm người đều ở tại Ngụy Vương phủ?”

Đào α₁₂ từ hạc. Che miệng khụ đến mặt đều đỏ, không lý do mà có chút chột dạ, “Ta không phải cùng mẹ nói qua, bởi vì.....”

“Ta biết.” Ân Tuế Tình thở dài, nàng không phải cái loại này không rõ lý lẽ người, chỉ là vì nữ nhi suy xét đến nhiều điểm, “Ngụy Vương trong phủ người đến người đi, nhiều là nam nhân, đối với người danh dự không được tốt.”

Muốn nói không tốt, đầu một cái đó là Giang Hành.

Lúc trước nhìn nhiều đứng đấn người, ai biết sau lưng tịnh làm chút lưu manh sự. Đào quả thực đối hấn lau mắt mà nhìn, không làm gì được có thể nói cấp Ân Tuế Tình nghe, chỉ phải yên lặng tiêu hóa ở trong bụng, phối hợp nàng nói: “Việc này ta cùng Ngụy Vương cứu cứu nói, hấn sau lại liền vẫn luôn tại tiền viện nghị sự, ta ở tại hậu viện, cũng không chịu ảnh hưởng.”

Ân Tuế Tình sau khi nghe xong mới thoáng yên tâm.

Đào ρ hác tôn ấu chuyển, cổ linh tinh quái mà tiến đến nàng trước mặt, chớp chớp mắt hỏi: “Mẹ, người cùng kia Du quận vương.....”

Ân Tuế Tình trong mắt ánh sáng nhạt lóe lóe, có chút không được tự nhiên, chợt cười nói: “Con nít con nôi, cả ngày nhọc lòng chuyện này để làm gì?”

Nàng ai da một tiếng, sinh động nghịch ngợm, “Ta này không phải quan tâm ngài sao, người khác muốn cho ta hỏi, ta đều không hỏi. Hôm trước ta một hồi tới, liền nghe đại ca nói ngài cùng Du quận vương sự, làm ta như thế nào không quan tâm?”

Ân Tuế Tình dỗi nói: “Người ca biết cái gì, đừng nghe hấn nói bừa.”

Nói như vậy đó là thực sự có cái gì, đào λ mắt rạng rỡ, “Kia mẹ nói cho ta đi!”

Ân Tuế Tình bỗng không tính toán cùng nàng nói này đó, rốt cuộc cùng nàng không quan hệ, bọn tiểu bối không nên nhọc lòng. Nề hà cô nương này để bụng vô cùng, không cùng nàng nói không chừng quán lấy người đến khi nào, đơn giản đem mấy ngày nay phát sinh sự, một năm một mười cùng nàng nói.

Nguyên lai đào rời đi Trường An sau, Ân Tuế Tình lên cùng Du quận vương gặp qua vài lần.

Người ở bên ngoài xem ra Du quận vương là cái nhạt nhẽo lạnh nhạt người, nhưng tiếp xúc lúc sau, phát hiện hấn không bằng người ngoài truyền như vậy. Hấn sở hữu lạnh nhạt, chỉ là bởi vì không nhớ được người thôi. Kỳ thật hấn ngày thường làm người thực hảo, đãi nhân cũng cẩn thận chu đáo, thành thực ổn trọng, là cái hiếm có dễ hiền.

Hơn nữa từ hấn nhớ kỹ nàng sau, đối nàng càng thêm đặc biệt.

Hai người gặp mặt cơ hội tuy thiếu, nhưng hấn thỉnh thoảng liền đưa vài thứ đến Sở Quốc Công phủ. Có khi là đưa cho Sở quốc công đồ bổ, có khi là đưa lãng la tư lự, hoặc là chút tinh tế độc đáo tiểu ngoạn ý nhi, biến đổi pháp nhi mà thảo nàng thích.

Ân Tuế Tình rốt cuộc không phải mười lăm sáu tiểu cô nương, không dễ dàng như vậy tâm động, trước mắt còn có thể cầm giữ được. Nhưng trong lòng nhiều ít đối hấn có vài phần hảo cảm, nguyện ý cùng hấn tiếp xúc.

Đào μ nói Du quận vương đưa mẹ tiểu ngoạn ý nhi, không tự chủ được mà nhớ tới đoạn thể tử đưa cho nàng cái kia trống bỏi.

Có thể thấy được hai người không hổ là phụ tử, liền đưa lễ vật đều đại đồng tiểu dị.

*

Ban ngày mới nói lên Du quận vương, chạng vạng liền có người đưa tới thiệp, thỉnh Ân Tuế Tình xem qua.

Mở ra vừa thấy, đúng là Du quận vương đoạn nghiêm tự, mời nàng ngày mai đến tiêu. Tương trà lâu vừa thấy. Hấn đại để nghe nói đào σ thương trúng liền ở thiệp thượng viết đào Φ lấy tự, dù sao đều phải trở thành người một nhà, không bằng sớm một chút thấy một mặt.

☆, chương 93 tuổi tuổi

Thiên đại sớm, đào λ đùa hốt nạt sào hoàng cô lạc ninh

Rõ ràng đã sớm lập xuân, bầu trời cự nhiên lả tả lả tả mà lạc khởi tuyết tới. Tuyết cũng không lớn, từ tối hôm qua bắt đầu liền không có đình, trên đường tích không ít tuyết trắng xóa.

Đào Y— bång: Học thị huýnh đương ๑ bản phóng ban chung quanh một vòng hồ ly mao, sấn đến khuôn mặt nhỏ càng thêm trong vắt bạch khiết. Nàng giương ô đi ở Ân Tuế Tình trước mặt, dẫn tiếp theo mỗi người dấu chân, “Thời gian còn sớm, chúng ta đi trên đường dạo một dạo đi. Ta hồi lâu không cùng mẹ cùng nhau đi ra ngoài.”

Trên đường có điểm hoạt, Ân Tuế Tình lo lắng nàng té ngã, rất nhiều lần làm nàng đi chậm một chút, thiên nàng không nghe, “Chậm một chút, người muốn đi nào dạo?”

Xe ngựa ngừng ở cửa, đào Σ hung nôn pha kính phệ trước ı
“Thiên mau ấm lại, không bằng đi tài vài món tân nguyên liệu, làm xuân sam đi.”

Ân Tuế Tình cái gì đều y nàng, “VẬY ĐI THÔI.”

Bạch thuật vén rèm lên, đối xa phu nói địa danh, quay đầu cười nói: “Từ khi quận chúa trở về lúc sau, cô nương trên mặt tươi cười cũng nhiều. Quận chúa không biết này một năm, cô nương mỗi tháng đều đi trên núi dâng hương, hy vọng Bồ Tát phù hộ ngài thân thể khỏe mạnh, sớm ngày trở về.”

Đào Π kiêu mà kéo Ân Tuế Tình cánh tay, kéo trường khang đạo: “Cho nên ta phải hảo hảo hiếu thuận mẹ, về sau không bao giờ rời đi mẹ.”

Ân Tuế Tình điểm điểm nàng cái mũi, “Thật là cái quỷ linh tinh!”

Chuyên môn chọn người thích nói nói, lời hay một bộ tiếp theo một bộ, khó trách có thể thảo đến Hoàng Hậu nương nương thích, này há mồm xác thật lạnh lợi.

Không bao lâu đi vào chợ phía tây, bởi vì mau đến tết Thượng Nguyên, từng nhà trước cửa đều treo lên đèn lồng, hình thức không đồng nhất, rất là vui mừng. Xe ngựa ngừng ở chợ phía tây đầu phố, đào Ω Ân Tuế Tình xuống xe ngựa đi bộ, tuyết không lớn, trên đường người đi đường không ít, còn có bên đường trát đèn lồng bán hàng rong.

Đào σ dúi yển sung thô tân con huy trứng tư giấy mạ vàng đèn hoa sen, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, tinh xảo lại tiểu xảo, lập tức liền muốn mua tới, “Mẹ mau xem, ta muốn cái này!”

Nàng bước chân cấp, sợ bị người đoạt đi rồi dường như, hai ba bước liền đi vào hoa đăng cái giá trước mặt, nhón mũi chân đi đủ kia trần đèn hoa sen.

Giữa không trung có một bàn tay duỗi lại đây, thế nàng gỡ xuống, “Ta muốn này trần đèn.”

Đào κ thực còn hoài ừ trơ mắt mà nhìn người nọ đoạt đi rồi, tức giận mà quay đầu trừng mắt, “Đây là ta trước nhìn trúng.”

Đãi thấy rõ đối phương diện mạo, có trong nháy mắt kinh ngạc. Ước chừng là lâu lắm không thấy, nàng trong lúc nhất thời đã quên hẳn là ai, “Đoạn thế tử?”

*

Đoạn Thuần từ tiểu thương trong tay mua hoa đăng, ừ một tiếng chuyển giao đến trên tay nàng, “Tặng cho người.”

Nguyên lai hẳn mua hoa đăng là vì đưa cho nàng..... Đào cảm thấy chính mình trách lầm người khác, ngượng ngùng mà cười cười, “Cảm ơn.”

Nàng không làm ra vẻ, vô cùng cao hứng mà nhận lấy, chọn hoa đăng góc trái góc phải thập phần vừa lòng, lúc này mới nhớ tới hỏi: “Thế tử như thế nào tại đây?”

Đoạn Thuần một thân hắc lụa áo choàng, càng thêm chi lan ngọc thụ, nhất phái thanh nhã quý công tử hoá trang. Hắn chỉ chỉ phía trước cái kia phố, “Gia phụ ở tiêu. Tương trà lâu mở tiệc, ta liền đến nơi đây dạo một dạo.”

Đào λ ma nhìn lại, tiêu. Tương trà lâu khoảng cách nơi này có rất dài khoảng cách, hẳn cư nhiên đi dạo xa như vậy?

Trong lòng nghi hoặc, nhưng chưa nói cái gì, vừa lúc Ân Tuế Tình cùng Bạch Nhụy bạch thuật đi vào trước mặt, nàng đem đèn hoa sen cử cho các nàng xem, “Mẹ, đây là đoạn thế tử tặng cho ta, này đèn đẹp sao?”

Tiểu cô nương hai yếp doanh doanh, mi cong trắng non, một trương trắng nõn khuôn mặt nhỏ phiếm đỏ ửng, so nàng trong tay hoa đăng còn phải đẹp.

Ân Tuế Tình cười khen ngợi, “Đẹp.” Quay đầu nhìn về phía Đoạn Thuần, “Thế tử tiêu pha. Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp gỡ, thật là là xảo.”

Đoạn Thuần liếc hướng cười ngâm ngâm đào Γ nàng chính hứng thú bưng bưng mà đùa nghịch hoa đăng, kia hoa đăng có mấy chục cánh, phía dưới là sóng, có thể theo gió chậm rì rì mà chuyển động, nàng càng xem càng hiém lạ. Hấn thu hồi tầm mắt, hàm súc cười nói: “Gia phụ ở phía trước chờ tình dì, nếu gặp gỡ, liền cùng nhau qua đi đi.”

Hấn kêu Ân Tuế Tình một tiếng tình dì, đảo cũng hợp tình hợp lý.

Ân Tuế Tình không biết hấn hôm nay cũng đi, trệ trệ gật đầu nói: “Cũng hảo.”

Đào Ω ở Ân Tuế Tình phía sau, trên đầu trên vai rơi xuống không ít bông tuyết, nàng không rảnh bung dù, không kịp nhìn mà nhìn bên đường hoa đăng. Bạch Nhụy thấy thế, đang muốn căng ra du dù, bị Đoạn Thuần tiếp qua đi, “Ta tới bãi.”

Bạch Nhụy hơi hơi kinh ngạc, lại cũng chưa nói cái gì, đem dù giao cho trên tay hấn.

Đoạn Thuần thế đào T bò dù, hấn so nàng cao một cái đầu không ngừng, đi ở bên người nàng sấn đến nàng càng thêm nhỏ xinh. Dù dù không lớn, chỉ có thể che khuất nàng thân hình cùng hấn nửa cái bả vai, hấn lại hồn không thêm để ý.

Đi rồi nửa ngày, đào Σ ngó sen biên sau giác phát hiện đỉnh đầu tuyết không có, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ nhìn đến Đoạn Thuần anh đĩnh tuấn lãng sườn mặt, lại vừa thấy, hoảng sợ.

Hấn như thế nào sẽ giúp chính mình bung dù?

Ánh mắt theo bản năng mà hướng Bạch Nhụy nhìn lại, Bạch Nhụy hỏi lấy một cái bất đắc dĩ ánh mắt, tỏ vẻ nàng cũng không biết tình huống như thế nào.

Đào Σ hoài sanh khảng đát kĩ thân mặt, duỗi tay đi tiếp cán dù, “Ta chính mình đến đây đi.....”

Đoạn Thuần lại đem dù cử cao một chút, làm nàng với không tới, đôi mắt trước sau nhìn chăm chăm phía trước, “Người cầm đèn lồng, không có phương tiện.”

Nói rất đúng giống rất có đạo lý..... Nhưng không phải còn có Bạch Nhụy sao, Bạch Nhụy cũng có thể giúp nàng bung dù a! Đào π mục đàm mặc mà tưởng, này một đường đi xuống tới khó tránh khỏi sẽ đụng tới cánh tay hắn, tuy rằng đều ăn mặc hậu, nhưng tóm lại không được tốt. Nàng trái lo phải nghĩ, trước sau đoán không ra tâm tư của hắn, vừa rồi cho nàng mua đèn lồng cũng là, hắn vì cái gì phải đối nàng hảo?

Không nghĩ tới Đoạn Thuần tưởng rất đơn giản, hắn thích cái này muội muội, một năm không thấy, tưởng lấy lòng nàng thôi.

Không làm gì được quá sẽ thảo nữ hài tử niềm vui, biểu tình cũng lãnh đạm, mới có thể làm người sò không được đầu óc.

*

Đi đến tiêu. Tương trà lâu cửa, trước cửa vừa lúc dừng lại một chiếc xe ngựa, đào η phổ phản bội đăng dư đến trước mặt liếc mắt một cái, phát hiện xa phu lại là Đào phủ người.

Nàng buồn bực không thôi, tiến lên hỏi: “Người đưa ai lại đây?”

Xa phu đang ngồi ở cang xe thượng ngũ gật, nghe được nàng thanh âm, vội mở mắt ra nói: “Cô nương? Tiểu nhân là đưa đại gia cùng Trần di nương tới.”

A cha cùng Trần thị cũng ở?

Đào o loạn tu rên trên lầu nhìn thoáng qua, nghĩ thầm này Trường An thành thật là tiểu, đến chỗ nào đều có thể gặp được. Đầu hai ngày cũng không nghe nói a cha muốn ra cửa, như thế nào cố tình liền ở hôm nay gặp gỡ?

Ân Tuế Tình đứng ở trà lâu cửa hỏi: “Kêu kêu, làm sao vậy?”

Nàng bước nhanh qua đi, quơ quơ đầu cườì nói, “Không có gì, cùng trong phủ xa phu nói hai câu lời nói.”

Ân Tuế Tình hỏi: “Là người nào?”

Nàng nói: “Nga, là a cha.”

Nói xong lấy ánh mắt lặng lẽ đánh giá Ân Tuế Tình phản ứng, Ân Tuế Tình biểu tình không có chút nào biến hóa, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, “Nhưng thật ra xảo.”

Nói cùng nàng cùng nhau đi lên lầu hai, phảng phất một chút cũng không bỏ trong lòng.

Đào π∩ túi ngã miêu tư lóe ti siểm, như vậy cũng hảo, xem ra một năm qua đi, mẹ là thật sự đem chuyện cũ năm xưa đều buông xuống.

-----oOo-----

Phần 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Du quận vương định nhả gian ở lầu hai phía đông đệ nhị gian, trên cửa khắc khắc từng cụm rữ ti hải đường, Đoạn Thuần đẩy cửa mà vào, bên trong cánh cửa bố cục tinh xảo, trang hoàng độc đáo, cũng cùng với nhàn nhạt huân hương. Đào nhìn quanh một vòng, thấy tử đàn khảm tơ vàng bình phong sau ngòai một người, nói vậy chính là Du quận vương.

Đoạn Thuần dẫn các nàng đi qua đi, trầm giọng nói: “A cha, tình di cùng kêu gọi tới.”

Đào Σ huy ngọc mãnh hấn nhìn lại liếc mắt một cái.

Hấn như thế nào biết chính mình nữ danh? Hơn nữa, còn gọi đến như vậy thuận miệng?

Du quận vương đứng dậy đón chào, ánh mắt ở người tới trên người quét một lần, cuối cùng dừng ở Ân Tuế Tình trên người, “Ngồi đi.”

Trong phòng thiêu bếp lò, mặc dù bên ngoài bay bông tuyết, trong phòng cũng thập phần ấm áp. Hấn mặc một cái đại thanh dẹt kim thị đế văn áo gấm, tuy năm gần 40, nhưng như cũ khí vũ hiên ngang, mặt mày anh tuấn. Hấn khước mắt hạ có một cái tế văn, không chỉ có không cảm thấy lão, ngược lại thêm vài phần thành thực ổn trọng.

Ân Tuế Tình nhấp môi, “Đa tạ Du quận vương khoản đãi, ta cùng kêu kêu làm phiền.”

Đoạn nghiêm ý bảo nàng ngòai xuống, “Không có gì, vừa lúc bồn vương hôm nay rồi rãnh, mang hai đĩa nhỏ uống uống trà cũng hảo.”

Nàng ngòai ở hấn đối diện, hai bên ngòai đào cùng Đoạn Thuần.

Một bên tùy hầu đi lên châm trà, trà là vừa nấu tốt, mùi hương bốn phía, đào u dụ hương sa xe mình tay lạnh lẽo, vừa lúc phủng ly duyên ẩm áp tay. Một bên huân lung thuốc lá lượn lờ, toàn bộ trong phòng đều là thanh nhã mùi hương, cùng bình thường huân hương không cùng, loại này hương nghe khiến người vui vẻ thoải mái, không phải nữ nhi gia thích cái loại này ngọt nị mùi hương, mà là thực thanh đạm, ánh ngoài cửa sổ vụn vật bông tuyết, có khác một phen tình thú.

Đây là đào v phân đổi dữu thức mặt đất thấy Du quận vương, ngồi xuống sau triều hấn cười, “Du quận vương thường tới nơi này uống trà sao?”

Đoạn nghiêm gật đầu, “Nơi này trà Ô Long hương vị không tồi.”

Nàng phủng gương mặt, thật cực kỳ giống thiên chân ngoan ngoãn thiếu nữ, “Ta mẹ cũng thích loại này trà, không thể tưởng được Du quận vương khẩu vị cùng mẹ giống nhau.”

Đoạn nghiêm triều đối diện nhìn lại, cong môi cười khế, “Đúng không.”

Nàng ân đầu một tiếng.

Trà lâu cũng có không ít chiêu bài điểm tâm, đoạn nghiêm mới vừa rồi không điểm, chỉ vì không biết các nàng thích cái gì khẩu vị. Hiện nay tiếp đón tiểu nhị đi lên, đối đào Φ Hội Hải ám huy lãng nhân duyên mẫu gạch mô nếu là không biết, liền làm nơi này nhân vi người đề cử.”

Đào ỵ huy kềm đẩy, nàng đã tới nơi này vài lần, ăn quán vài loại điểm tâm ngọt, liền nhất nhất nói cho tiểu nhị nghe.

Tiểu nhị đồng ý, lại hỏi Ân Tuế Tình, “Vị này phu nhân tưởng điểm cái gì?”

Nghiêm nhiên đem nàng cùng đoạn nghiêm trở thành phu thê, mà bọn họ chính là hòa thuận người một nhà. Ân Tuế Tình do dự hạ,

cuối cùng không có giải thích, “Có củ mài từng nhưng cuốn tô sao? Chỉ cần một đĩa cái này liền hảo.”

Giải thích có vẻ dư thừa, giống như nàng cỡ nào chột dạ dường như.

Hướng chi nàng phó hấn ước, nguyên bản này quan hệ liên liên lụy không rõ, cần gì phải lạy ông tôi ở bụi này đâu?

Tiểu nhị nói thanh có, lui ra khi sẵn sóc mà đóng cửa lại.

Đào θ二 thực du bực bào hoang thấu đoạn nghiêm nhiều ít biết một ít. Thấy nàng trở về khó tránh khỏi muốn hỏi một hai câu, đào φ sức giáo cốc hồi hoàng thẳng sử, lúc này trên mặt lại một chút không thấy không kiên nhẫn chi sắc, cười tủm tỉm mà trả lời hấn vấn đề. Đoạn Thuần thường thường cảm thượng một hai câu, không khí rất là hòa hợp.

Không bao lâu tiểu nhị bưng điểm tâm đi lên, đào Ω Du quận vương cùng thế tử một người gấp một khối táo sa cuốn nhị, “Cái này ăn rất ngon, ta mỗi lần tới đều điểm.”

Nam nhân giống nhau không thích đồ ngọt, này hai cha con cũng không ngoại lệ. Đoạn nghiêm không đành lòng phát tiểu cô nương hảo ý, phối hợp mà cắn một ngụm, nhưng thật ra Đoạn Thuần cau mày ăn xong rồi, xong việc uống lên hai ly trà mới hòa tan trong miệng ngọt nhị, “Quá ngọt.”

Đào thấy thế, buồn cười, “Vậy người như thế nào còn ăn xong rồi? Ta cũng sẽ không buộc người.”

Hấn xúc mắt nhìn lại, chưa nói cái gì.

Ân Tuế Tình biết rõ nhà mình nữ nhi tính nét, lo lắng nàng trên cột thành thật Đoạn Thuần, móc ra Quyên Mạt thế nàng xoa xoa khóe miệng, “Nhìn người, nào có nửa điểm cô nương gia bộ dáng.”

Đào v nhôm đưa luật xuy tịch thu có cái cọ.

Không nghĩ tới cổ quái bộ dáng bị đối diện Đoạn Thuần nhìn lại, chỉ cảm thấy nàng càng thêm đáng yêu.

*

Ước chừng chính Ngọ thời gian, Ân Tuế Tình đưa ra hồi phủ tính toán.

Đoạn Nghiễm không nhiều lắm giữ lại, đứng lên nói: “Bổn vương đưa các người trở về.”

Các nàng xe ngựa ngừng ở chợ phía tây đầu đường, đi trở về đi còn muốn thật lâu, lúc này tuyết đã hạ lớn, không hảo lại đi trở về. Ân Tuế Tình nghĩ nghĩ, vẫn là cự tuyệt nói: “Không thật nhiều phiền toái Du quận vương, vẫn là ta khiến người làm xa phu lại đây bãi.”

Đoạn Nghiễm đưa các nàng đi ra ngoài, phân phó phía sau người hầu, “Người đi đầu đường tìm được Sở Quốc Công phủ xe ngựa, làm hẳn sử đến nơi đây tới.”

Kia người hầu tất cả, vội vàng chạy ra đi làm.

Ân Tuế Tình không nghĩ tới hẳn như vậy chu đáo, giật mình: “Du quận vương thật cũng không cần làm này đó.”

Đoạn Nghiễm không có cãi cọ, cong lên môi mỏng, “Nếu là liền này đó đều không làm, bổn vương thật là không biết còn có thể vì người làm chút cái gì.”

Lời này nói được quá ái muội, tuy là Ân Tuế Tình đã trải qua □□, cũng có chút bị hẳn đả động.

Nàng không tự chủ được mà cười khế, đây là hôm nay nàng lộ ra chân thành nhất cười, cánh môi giờ lên, khiến cho cả khuôn mặt đều sinh động lên. Tươi đẹp mỹ lệ, phong vận lịch sự tao nhã, làm đoạn Nghiễm xem ngẩn ra trong chốc lát.

Hắn hoàn hồn thời điểm, nàng đã đi xuống thang lầu.

Cửa thang lầu đứng đèo cùng Đoàn Thuần hai người, bọn họ là thực thức thòi, mới sẽ không làm những cái đó không nhãn lực thấy nhi sự.

Ân Tuế Tình đi đến đèo Ω trước, dất tay nàng nói: “Đi thòi, tới trước cửa chờ một lát.”

Đào ân một tiếng, triều mặt sau Du quận vương chớp chớp mắt.

Đi vào ngoài cửa, không nghĩ Đào phủ xe ngựa còn chưa đi, không những như thế, chính đuổi kịp Đào Lâm Nguyên cùng Trần Thu nương rời đi. Bọn họ chưa bước lên xe ngựa, Đào Lâm Nguyên nghe được đèo Φ nạp âm, quay đầu xem ra, bỗng dựng cứng đờ.

“Tuổi tuổi.....”

Trần Thu nương đang muốn lên xe ngựa, nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, cho rằng hắn ở kêu nàng, ai biết hắn đôi mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm từ cửa đi ra nữ tử.

Đào π mục giản lười từng thật không khéo, kéo kéo khóe miệng kêu một tiếng a cha.

Lại xem Ân Tuế Tình, chỉ hướng hắn kia nhìn thoáng qua, chợt bình tĩnh mà thu hồi ánh mắt, đối bạch thuật nói: “Đi xem xe ngựa khi nào có thể lại đây.”

Bạch thuật nói: “Đúng vậy.”

Đào Lâm Nguyên bị nàng coi thường, lại vẫn không nhụt chí, bước đi muốn tiến lên.

Mới vừa đi không hai bước, nhìn đến từ nàng phía sau đi ra nam nhân, một thân áo gấm, bên môi mỉm cười, không phải Du quận vương là ai? Hắn sắc mặt hơi biến, định tại chỗ.

Đoạn nghiêm nói vậy cũng nhìn đến hắn, nhưng là không quen biết hắn, cho rằng hắn là một người qua đường. Hắn đi vào Ân Tuế Tình bên người, bung dù thế nàng ngăn trở trước mặt bông tuyết, thuận

đường phải đi nàng trên vai tuyết trắng, “Trong phòng ấm áp, mới ra tới sẽ có chút lạnh, ta làm người đem ta áo choàng lấy tới.”

Ân Tuế Tình lắc đầu, “Không cần, tới rồi trong xe ngựa liền không lạnh.”

Hắn không có kiên trì, không bao lâu xa phu giá xe ngựa lại đây, lãnh nàng đi qua đi.

Hồi lâu không thấy, Đào Lâm Nguyên đối nàng tưởng niệm tràn lan, cầm lòng không đậu mà kêu một tiếng: “Tuổi tuổi!”

Ân Tuế Tình dừng bước, quay đầu lại nhàn nhạt hỏi: “Đào thị lang chuyện gì?”

Nàng hỏi hắn chuyện gì, hắn hơi hơi hé miệng, lại đáp không được.

Này một năm có bao nhiêu tưởng nàng, đại để chỉ có chính mình biết. Chính là nàng thấy hắn, liền một ánh mắt đều bủn xỉn với cho hắn, ngược lại cùng một nam nhân khác quan hệ hòa hợp.

Hắn vừa không cam tâm, lại hối hận không thôi, rõ ràng là của hắn, như thế nào đảo mắt liền thành người khác?

Ân Tuế Tình nhìn đến hắn phía sau nữ nhân, cách phong tuyết, mơ hồ có thể thấy rõ dung mạo.

Gương mặt này..... Nàng phản ứng lại đây sau, chán ghét nhú nhú mày, liền một câu đều không nghĩ lại cùng hắn nhiều lời, xoay người bước lên xe ngựa.

Đào ηH cầu thượng, “Mẹ từ từ ta!”

Nghỉ ngơi xe ngựa, chọn mảnh cảm tạ Du quận vương phụ tử, lại đối Đào Lâm Nguyên nói: “A cha mau trở về đi thôi, tuyết càng rơi xuống càng lớn.”

Đào Lâm Nguyên lại không nhúc nhích, thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm mảnh nội.

Không ngừng là hấn, Trần Thu nương chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, lãnh đến cơ hồ không cảm giác. Nàng giống bị người hung hăng mà quăng một cái tát dường như, nan kham đến cực điểm.

Nàng thấy rõ Ân Tuế Tình dung mạo, càng nghe được hấn kêu tên nàng.

Tuổi tuổi, không phải tuệ tuệ.

☆, chương 94 tương tự

Từ tiêu. Tương trà lâu sau khi trở về, Ân Tuế Tình sắc mặt vẫn luôn không thể nào hảo.

Nàng thấy rõ Trần Thu nương bộ dáng, đó là cùng nàng có tương tự một khuôn mặt, mặt mày cơ hồ cùng nàng không có sai biệt. Đào Lâm Nguyên cư nhiên tìm cái cùng nàng giống nhau nữ nhân, hấn có ý tứ gì?

Tuy là đối hấn không có cảm tình, giờ phút này cũng không khởi tức giận.

Đào π nháo nàng tâm tình không tốt, một đường an an tĩnh tĩnh mà đi theo nàng trở về diêu Hương Cư, tới rồi trong viện mới nói: “Mẹ đừng nóng giận, ta cũng là hồi Trường An sau mới biết được. A cha làm như vậy xác thật không đúng, hấn.....”

Ân Tuế Tình dừng bước, “Chuyện khi nào?”

Đào X Oa thạc ní “Tựa hồ có một năm.”

Thật là hảo thật sự, hòa li lúc sau liền tìm cái nàng thay thế phẩm. Trước kia không cảm thấy Đào Lâm Nguyên đối nàng dùng tình bao sâu, nếu không liền sẽ không vẫn luôn túc ở Lục thị trong phòng, hiện nay hấn là hoàn toàn tỉnh ngộ sao? Đáng tiếc không đối được trong xương cốt thói hư tật xấu, hấn làm như vậy không những không cho nàng cảm thấy cảm động, ngược lại thập phần ghê tởm.

Ân Tuế Tình nghĩ thông suốt, hít một hơi thật sâu nói: “Thôi, hấn làm cái gì đều cùng ta không quan hệ. Chỉ cần không tới quấy nhiễu ta sinh hoạt đó là.”

Dứt lời tuyệt thân nhập phòng, cởi xuống áo choàng giao cho bạch thuật, “Cô nương xối tuyết, bên ngoài thiên lãnh, đi ngao hai chén trà gừng bưng lên đi.”

Thấy nàng sắc mặt có điều hòa hoãn, đào bước vào ngạch cửa, “Mẹ thật sự không tức giận sao?”

Cửa vừa mở ra, cuốn vào bên ngoài phong tuyết, bông tuyết rào rạt mà rơi, dừng ở tử đàn bàn tròn thượng, hòa tan thành từng viên trong suốt bọt nước. Bạch Nhụy chạy nhanh đóng cửa lại, đỡ hai ly trà nóng đưa tới hai người trong tay, “Cô nương cùng phu nhân trước ấm áp dạ dày đi.”

Ân Tuế Tình hiện tại không phải Đào phủ phu nhân, nhưng Bạch Nhụy gọi thói quen, vẫn luôn không sửa đổi tới. Hướng hồ nếu hai người đều gọi cô nương, sợ rối loạn bối phận, phương diện này Ân Tuế Tình vẫn chưa làm so đo, tùy các nàng thói quen chính là.

Ân Tuế Tình ngược lại cười cười, “Ta có cái gì hảo sinh khí? Dù sao hấn quá đến như thế nào, cùng ta một chút quan hệ cũng không có.”

*

Không bao lâu bạch thuật bưng tới trà gừng, hai người uống lên đi xuống, mới cảm thấy cả người nóng hổi nhiều. Hôm nay thời tiết thật là lãnh, buổi sáng ra cửa còn không cảm thấy, này sẽ tuyết hạ đến lớn, gió lạnh thổi đến trên mặt triệt tâm thấu xương lạnh.

Đào ψ ở đệm giường, trong lòng ngực sủy xuống tay lò, “Ngày mai chính là tết Thượng Nguyên?”

Ân Tuế Tình ở nàng đối diện thêu thùa may vá, mới vừa đem tuyến xuyên tiến lỗ kim, tính toán cấp đào Ψ sang giao yếm. Nghe vậy gật

gật đầu, “Ngày mai trong cung mở tiệc, người trực tiếp cùng ta cùng đi đi.”

Đào Φ so hoàng đảo mang nhìn thấy nàng đỉnh đầu động tác, không cảm mặt đỏ hồng, “Mẹ vì sao phải cho ta phùng yếm? Ta rõ ràng có rất nhiều.”

Tối hôm qua Ân Tuế Tình tìm nàng lượng kích cỡ, nói phải cho nàng phùng yếm thời điểm, đào còn ở buồn bực, bất quá lúc ấy quá mệt nhọc không hỏi, hiện tại vừa lúc nhìn đến, không khỏi có chút tò mò.

Ai ngờ Ân Tuế Tình liếc nàng ngực liếc mắt một cái, thừa thốt bình thường nói: “Người ngày hôm qua tắm rửa xong ra tới, ta nhìn đến người yếm có chút không hợp thân, cô nương gia đang ở sinh trường trung, phương diện này không thể qua loa. Ta giúp người làm hai kiện hơi lớn hơn một chút, ngày sau nếu lại lớn lên, nhớ rõ cùng mẹ nói.”

Đào α xưng Ừ^o bỗng ban nghe được lời này cũng đặng mà đỏ mặt, nhuyển thanh giận dữ nói: “Mẹ!”

Ân Tuế Tình cười cười, “Như thế nào? Ở mẹ trước mặt còn thẹn thùng không thành?”

Nàng nhấp môi không nói lời nào, một bộ thẹn quá thành giận bộ dáng.

Xem đến Ân Tuế Tình thích không thôi, dừng việc trong tay kể nhéo nhéo nàng khuôn mặt, “Này có cái gì hảo mắc cỡ? Người nếu là không có, mẹ mới lo lắng đâu.”

Lại nghe đi xuống nàng mặt liền đỏ thành tôm luộc, đào ξ sượng nga đá nháy xuống giường: “Ta không cần cùng mẹ nói chuyện!”

Ân Tuế Tình bật cười, lắc đầu tiếp tục thêu yếm thượng màu sắc và hoa văn.

Ngọc trà từ bên ngoài tiến vào, trong tay nhéo một phong thư từ, nhìn nhìn bên trong quang cảnh, đang do dự muốn hay không giao cho đào k trĩ hi U hảo bị đào thấy, tò mò hỏi: “Ai tin?”

Nàng tiến lên, nhìn thoáng qua cúi đầu thêu thùa may vá Ân Tuế Tình, giao cho đào Φ Hội Hải ba tiểu cùng tiến chùy cô nương thư từ.”

Đào sửng sốt, theo bản năng mà sau này xem, đáng tiếc thời gian đã muộn, nàng đã nghe được.

“Ngụy Vương như thế nào cho người viết thư?”

Đào τ thương bàn phi ㄨ dung đi, rút ra bên trong giấy viết thư, quét mắt mắt trên nội dung, ở trong lòng nặng nề mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Giang Hành không viết cái gì, chính là hỏi nàng hỏi Trương An này một đường thuận lợi sao, hay không bình an về đến nhà, thuận đường hỏi nàng một ít tình hình gần đây. Nàng thật cao hứng, chính đại quang minh mà đem phong thư giao cho Ân Tuế Tình, “Mẹ nhìn xem sẽ biết.”

Ân Tuế Tình đem giấy viết thư phô ở khảm trai trên bàn nhỏ, một vách tường xem một vách tường thêu triền chi hoa sen, xem xong sau cảm khái nói: “Ngụy Vương thật là có tâm.”

Nàng chỉ cười không nói, mới đầu còn lo lắng Giang Hành sẽ viết một ít khác người nói, cũng may hẳn hiểu được đúng mực, không có làm nàng khó xử.

*

Ban đêm trở lại chính mình phòng, đào thay cho quần áo chuẩn bị đi ngủ khi, đột nhiên nhớ tới Giang Hành đưa tới thư từ.

Ban ngày nhìn lên không phát hiện, vừa rồi đột nhiên nhớ tới, bên trong tựa hồ còn có một thứ.

Nàng làm Bạch Nhụy trước đèn tắt đèn, xuống giường đem lá thư kia tìm ra tới, liền đốt đèn lại nhìn một lần, cứ nhiên ở phong thư lại tìm ra một trương giấy. Này tờ giấy tàng đến thâm, lại nhiều chiết hai hạ, không chú ý căn bản phát hiện không được, nàng mở ra nhìn một lần, nhất thời hồng thượng hai má.

Tin thượng không có gì lời nói, tổng cộng một hàng ——

Kêu kêu, một ngày không thấy, tư chi như cuồng.

Nàng lập tức đem tin xoa thành một đoàn, sợ bị người khác thấy.

Nhưng mà thật muốn huỷ hoại, rồi lại cảm thấy không tha. Do dự trong chốc lát một lần nữa đem giấy viết thư mở ra, tới tới lui lui nhìn mấy lần, phát hiện nhất phía dưới còn có một hàng tự.

“Cho bốn vương viết hồi âm.”

Thật là bá đạo thật sự!

Nàng bĩu môi, chống cằm ngồi ở dưới đèn, bên môi hàm chứa như có như không cười nhạt. Dù sao này sẽ cũng không vậy, không bằng cho hắn viết cái hồi âm được, đỡ phải hắn từng ngày nhắc mãi, không cho nàng an ổn.

Không nghĩ kinh động bọn nha hoàn, đào ụ ước hách y tràng tay kiếm nghiên hảo mặc sau đề bút chấm chấm, cân nhắc nên trở về hắn cái gì hảo.

Trước đem hắn đệ nhất trương giấy viết thư thượng vấn đề trả lời, lại nói tiếp ——

Ngụy Vương cứu cứu là cái thật dài bối, ta cũng tưởng niệm người.

Gia phụ nghe nói ngài đối ta chiếu cố, tính toán chờ ngài hồi Trường An sau hảo hảo cảm tạ, thỉnh Ngụy Vương cứu cứu bảo trọng hảo thân thể, chống được hồi Trường An kia một ngày.

Cuối cùng lạc thượng tên của mình, trang nhập phong thư có ích xi phong hảo, tính toán ngày mai tìm người đưa hướng Tùng Châu.

Nếu là Giang Hành nhìn đến một đoạn này lời nói, không chừng như thế nào tức chết đâu.

Thật là được tiện nghi còn khoe mẽ!

Cố tình nàng chính là không nghĩ thuận hấn tâm ý, dựa vào cái gì hấn nói cái gì chính là cái gì? Hấn thân là cứu cứu, mơ ước nàng cái này cháu ngoại gái đã là không đúng rồi, còn phải cưỡng bách nàng tiếp thu hấn.

Nàng mới sẽ không dễ dàng làm hấn như ý, đương nhiên muốn thừa dịp có thể lẫn lộn thời điểm, hảo hảo mà lẫn lộn hấn.

*

Không nghĩ tới ngàn dặm ở ngoài Tùng Châu, Giang Hành này cả một đêm đều không có chợp mắt.

Ban ngày hấn hỏi Lý Hồng một câu: “Bổn vương lần trước gửi tin đưa đến sao?”

Này nhưng khó xử Lý Hồng, hấn như thế nào biết có hay không đưa đến, cân nhắc một hồi nói: “Dựa theo cước trình hấn là hôm nay đưa đến, không bài trừ trên đường xuất hiện trạng huống trì hoãn.”

Giang Hành không có ngôn ngữ, đứng dậy hướng viện ngoại đi.

Lý Hồng đuổi kịp, “Vương gia đi đâu?”

Hấn lời ít mà ý nhiều nói: “Đỗ Hành Uyển.”

Chiêm Vân Viện nghiêng đối diện đó là Đỗ Hành Uyển, đi chưa được mấy bước liền đến. Trong viện còn giữ lại đào ψ lánh bồi mạch gián mạo một thảo một mộc đều không có biến hóa, duy độc cái kia hoạt bát tinh ranh tiểu cô nương không thấy.

Giang Hành đi vào trong viện, đứng nhìn trong chốc lát, đi vào đào u kinh khuê phòng.

Phòng thường có người quét tước, giường đệm chăn đầy đủ mọi thứ, nơi chốn đều lưu trữ đào u sống quá dấu vết. Gương lược thượng ngà voi điêu lược bí, bàn trên bàn một bộ hoa hồng nguyệt quý văn chén trà, cùng với trong ngăn tủ nàng không mang đi quần áo..... Giang Hành ngồi ở nàng ngủ quá trên giường, không tự chủ được mà nhớ tới nàng đi cuối cùng một ngày, nói với hấn quá câu nói kia, cùng với kia mặt kính hồng lược ảnh mỉm cười.

Nàng không cho hấn cưới nữ nhân khác, nàng há có thể không biết, trừ bỏ nàng ở ngoài, lại không nữ nhân khác có thể vào trong mắt hấn.

Vội thời điểm còn hảo, một rảnh rỗi, trong đầu tưởng đều là nàng.

Đời này xem như thua tại trên tay nàng.

Giang Hành nằm ngã vào trên giường, nâng lên bàn tay che lại hai mắt, câu ra cái dung túng cười.

☆, chương 95 thượng nguyên

Ngày đó từ tiêu. Tương trà lâu trở về, Trần thị một đường cũng chưa nói chuyện.

Không nói lời nào vừa lúc, Đào Lâm Nguyên hiện nay phiền lòng thật sự, căn bản không có công phu ứng phó nàng. Ân Tuế Tình cùng Du quận vương một khối từ trà lâu đi ra cảnh tượng thật sâu đau đớn hấn mắt, làm hấn phần nộ lại vô lực. Ân Tuế Tình kêu hấn Đào thị lang, đem bọn họ chi gian quan hệ phân chia đến sạch sẽ, nàng đối hấn lạnh nhạt làm lơ, lại đối một nam nhân khác lúm đồng tiền doanh doanh.

Đào Lâm Nguyên tích cóp khăn nắm tay, biết rõ hòa li sau nàng hết thấy lại cùng hấn không quan hệ, vẫn là thập phần không cam lòng.

Trở lại Đào phủ, Đào Lâm Nguyên tính toán hồi chính mình sân, Trần thị vốn tưởng rằng hắn sẽ cùng chính mình giải thích, lại vô dụng an ủi hai câu cũng hảo, thiên hắn một câu đều không nói, làm nàng tâm dần dần chìm vào đáy cốc.

Giường chiếu chi gian những cái đó lời âu yếm, hắn đối nàng sủng ái, chẳng lẽ đều là cho nữ nhân kia sao?

Trần thị lớn mật tiến lên nắm lấy hắn tay, phóng tháp sở hữu tư thái, “Đại gia, vừa rồi người kia.....”

Đào Lâm Nguyên cuối cùng chịu liếc nhìn nàng một cái, gương mặt này thấy thế nào như thế nào châm chọc, hắn càng thêm bực bội, trở tay đem nàng huy khai thật xa, “Cùng người không quan hệ!”

Nói bước đi lại phải đi.

Trần thị luống cuống, đi nhanh qua đi bám lấy hắn cánh tay, “Như thế nào cùng ta không quan hệ? Đại gia mới vừa rồi không thấy được sao, nữ nhân kia.....”

Nàng muốn hỏi hắn sao lại thế này, muốn cho hắn cho chính mình một lời giải thích, như vậy thật không minh bạch mà lừa gạt qua đi, nàng cả đời đều không thể tâm an!

Đáng tiếc nàng không biết, Đào Lâm Nguyên tâm không ở nàng nơi này, đối nàng hảo, đều chỉ là vì bồi thường Ân Tuế Tình thôi. Lập tức huy khai tay nàng, lạnh một khuôn mặt nói: “Cái gì nữ nhân kia, nàng là ta nguyên phối! Người quản như vậy nhiều làm cái gì, hảo hảo đương người di nương, đừng cho ta gây chuyện!”

Trần thị lập tức trắng bệch mặt, hàn ý từ lòng bàn chân mạo để bụng phi, tay chân cứng đờ, tượng đất giống nhau đứng ở tại chỗ.

Trơ mắt mà nhìn Đào Lâm Nguyên đi xa, nàng cắn chặt khớp hàm, oán hận mà nhìn chằm chằm hắn phương hướng, xoay người rời đi.

Trở lại nam Nguyệt Các sau, Trần thị không khỏi phân trần mà tạp rất nhiều đồ vật, sợ hãi một phòng nha hoàn. Nàng cầm lấy Đào Lâm Nguyên đưa ngọc trâm ngọc bội tuồng ngã trên mặt đất, tay giơ lên một nửa rồi lại thả xuống dưới, thật sự là luyện tiếc, cuối cùng đem trên bàn chén trà ấm trà toàn quét đi xuống, đồ sứ theo tiếng mà nứt, phát ra chói tai thanh âm.

Này còn ngại không đủ, nàng liên tiếp ném vài cái dẫn gối, phẫn nộ mà kêu lên: “Lăn, đều cút cho ta!”

Nha hoàn bị nàng hỏa khí dọa sợ, một đám cũng không dám tiến lên. Bên người nha hoàn Chu Vãn bưng một ly trà tiến lên, “Cô nương uống ly trà hàng hàng hỏa đi, tức điên thân mình không tốt.”

Chu Vãn là vẫn luôn đi theo Trần thị, từ nàng vẫn là cái gia đình bình dân thiên kim bắt đầu. Trần thị từ nhỏ gia bần, sau lại phụ thân cơ duyên xảo hợp được một số tiền tài, ở Trường An thành làm buôn bán nghề nghiệp, liền cho nàng tìm cái nha hoàn hầu hạ. Trần thị gia là làm tạp hoá sinh ý, nàng ỷ vào chính mình mạo mỹ, thường xuyên ở cửa hàng lộ diện, từ đây thanh danh không thể nào hảo.

Nàng tầm mắt rất cao, bình thường coi thường, gia cảnh ưu tú lại chướng mắt nàng. Kéo dài tới 22 tuổi cũng không gả chồng, ngẫu nhiên bị Đào Lâm Nguyên nhìn thấy, từ đây nạp vào Đào phủ đương một cái di nương.

Gia đình giàu có di nương, tổng so với kia chút bình thường bá tánh chính thể hảo. Trần thị vui vẻ đồng ý, cho rằng chính mình từ đây áo cơm vô hưu, miễn bàn cớ nào vừa lòng, cảm thấy chính mình trước kia chờ những cái đó năm đều đáng giá.

Đi vào Đào phủ lúc sau cũng xác thật như thế, Đào Lâm Nguyên đãi nàng hảo, cái gì thứ tốt đều nghĩ nàng, làm nàng cho rằng hẳn thật sự ái nàng.

Thẳng đến hôm nay ở trên phố gặp được nữ nhân kia, cùng nàng lớn lên rất giống, lại so với nàng đoan trang tôn quý, đem nàng so đến bùn đất nữ nhân.

Vừa thấy đó là quyền quý nhân gia thiên kim.

Trần thị hận đến móng tay khảm tiến thịt, nàng lại phảng phất giống như chưa giác, thật sâu hút hai khẩu khí, tiếp nhận Chu Vãn trong tay chén trà uống lên khẩu, “Người thay ta đi hỏi thăm hỏi thăm, đại gia vì sao cùng hấn nguyên phối hòa li.” Dứt lời một đốn, cắn răng nói: “Còn có thân phận của nàng cùng tình hình gần đây, đừng làm cho người biết là ta phân phó.”

Chu Vãn hôm nay không bồi nàng cùng nhau ra cửa, tự nhiên không biết nàng vì sao sinh khí, nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, lại không hỏi nhiều: “Nô tỳ đã biết.”

Đêm đó Đào Lâm Nguyên không có tới nam Nguyệt Các, không chỉ có như thế, từ nay về sau trong vòng nửa tháng, cũng chưa bước vào quá nam Nguyệt Các một bước.

*

Tết Thượng Nguyên một ngày này, thiên cuối cùng trong.

Trên mặt đất có hôm qua lưu lại tuyết đọng, hóa một nửa, người đi ở ven đường muốn thập phần cẩn thận, miễn cho té ngã. So với tham gia cung yến, đào Ω muốn đi Trường An trên đường dạo một dạo, nhìn xem các gia các hộ đèn lồng, đi Khúc Giang bên cạnh đoán đồ đèn, phóng Hà Đăng, nhiều thú vị nha.

Đáng tiếc chỉ có thể ngấm lại, cung yến thiết lập tại buổi tối, chờ nàng trở về khi đã chậm, nào còn có tinh lực lại đi ra ngoài.

Nàng ăn mặc cân vạt hàng thêu Tô Châu phù dung văn đoản áo, phía dưới xứng một cái lụa trắng hoa điều văn váy, ở vào đông có vẻ linh động nhẹ nhàng, đặc biệt nàng đi đường nhẹ nhàng, càng có thể làm người cảm thấy vui vẻ thoải mái. So sánh với dưới Ân Tuế Tình trang điểm ỏn trọng rất nhiều, nàng gần đây đặc biệt sợ lãnh, này đây khoác một kiện đồ thắm thêu mẫu đơn văn áo choàng, đi ở đào ỉ xa mô

Lên xe ngựa, một đường sử tiến Vị Ương Cung, đào Ω ở Ân Tuế Tình phía sau đi xuống xe ngựa, một đường đi hướng Chiêu Dương Điện.

Mỗi năm lúc này, đều là nữ quyến đi trước Chiêu Dương Điện, lại cùng nhau lân đức trong điện.

Đi qua thật dài đản bộ, Chiêu Dương Điện nội đã có không ít mệnh phụ trình diện. Ân Tuế Tình mang theo đào σ hôn hoan lễ sau, liền đến chuỗi ngọc phía sau bức rèm che hai mặt thấy Trang hoàng hậu.

Hoàng Hậu đang ở cùng Nghi Dương công chúa nói chuyện, ngược mắt liếc thấy hai người lại đây, cao hứng mà vẫy vẫy tay, “Nhìn một cái, này không phải kêu kêu sao!”

Đào Ω Ân Tuế Tình cùng nhau hành lễ, cười đi đến trước mặt, “Một năm không thấy, Hoàng Hậu nương nương như thế nào giống như tuổi trẻ, ta thiếu chút nữa không dám nhận ngài.”

Không ai không thích nghe ca ngợi nói, đặc biệt Trang hoàng hậu mấy năm nay tổng cảm thấy chính mình già rồi, mặc dù bảo dưỡng thích đáng, cũng không thắng nổi năm tháng phí thời gian. Nghe được nàng lời này, nhất thời cười đến không khép miệng được, “Cái này quý nha đầu, tịnh sẽ nói dễ nghe lời nói hồng bôn cung, cố tình bôn cung thật bị người hồng trừ.”

Một vách tường nói một vách tường làm nàng ngồi ở bên cạnh, nắm tay nàng hỏi: “Này một năm ở Tùng Châu quá đến như thế nào?”

Đào πκ bị tung đông lạnh tuyết thưởng mô đường lửng mạc ⁽¹³⁾ hội “Có Ngụy Vương cứu cứu ở, ta làm sao quá đến không tốt.”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại là nghĩ, trở về Trường An mấy ngày nay nàng cơ hồ đem Giang Hành khen một lần, gặp người liền nói hấn hảo, Giang Hành cũng thật nên hảo hảo cảm tạ nàng. Kỳ thật hấn nào có như vậy hảo, chỉ là loại này không tốt, vô pháp cùng người ta nói thôi.

Nghi Dương công chúa cũng ở, nàng hôm nay không có mang gì ảnh ngọc đi trước, nhưng thật ra làm đào λ sao hoạn siểm, tình đi không ít phiền toái.

Nàng cùng các nàng hồi lâu không thấy, luôn là có rất nhiều nói, bất tri bất giác liền qua nửa canh giờ. Nói nói Trang hoàng hậu bỗng nhiên thở dài một hơi, đã thấp thỏm lại ưu sầu hỏi nàng: “Kêu kêu này một năm chưa cho ta viết tin, trong lòng ta tổng không yên ổn..... Người còn nhớ rõ lúc đi ta cùng người lời nói sao? Giang Hành hấn..... Có phải hay không còn không có vừa ý cô nương?”

Đào α thành hệ nam σ bột trụ, xấu hổ mà mím môi, không phải nàng không cho Hoàng Hậu nương nương viết thư, mà là..... Đã quên việc này.

Ngay từ đầu còn luôn muốn, phải cho Giang Hành tìm ái mộ cô nương, xong việc dần dần mà bị nàng quên đi ở sau đầu. Không những như thế, còn đem Giang Hành cùng Tần Mộ Mộ sự giáo thất bại, nếu không có nàng tham gia, nói không chừng Giang Hành còn sẽ cưới Tần Mộ Mộ vì trắc phi, Hoàng Hậu liền cũng không cần mỗi ngày nhọc lòng.

Cái này kêu nàng nói như thế nào đâu?

Nói Giang Hành coi trọng nàng, tưởng cưới nàng về nhà sao? Vẫn là nói nàng yêu cầu Giang Hành không thể cưới người khác?

Không không, đều không được.

Nếu thật như vậy nói, không chỉ là Hoàng Hậu, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ kinh rớt cằm. Nàng khó xử mà cắn cắn môi dưới, chậm rãi phun ra: “Ta hỏi qua Ngụy Vương cứu cứu, hấn nói tạm thời không có phương diện này tâm tư.”

Âm lạc, Trang hoàng hậu hận sắt không thành thép mà nhú mày: “Lại là lấy cớ này, lần trước bốn cung hỏi hấn khi, hấn cũng như vậy qua loa lấy lệ bốn cung. Nay sẽ vô tâm tư, chẳng lẽ chờ bảy tám chục tuổi mới có tâm tư sao!”

Xem ra nàng cái này lý do biên đúng rồi, đào 冏 trướng đặng hàm điều

“Không thể lại làm hấn kéo xuống đi, bồn cung đến tường cái biện pháp.” Trang hoàng hậu không khỏi bối rối, ngấm lại Tuệ Vương so với hấn lớn hơn hai tuổi, trước mắt nhi tử đều cùng đào 冏 lời nói hội há chơi đồng dạng đều là nàng nhi tử, cái này kêu nàng có thể nào không nóng nảy? Tư cập này, nàng quyết tâm nói: “Chờ sang năm hấn trở về, bồn cung phải vì hấn tuyển một môn hảo việc hôn nhân. Đến lúc đó vô luận hấn có đồng ý hay không, đều đến buộc hấn cưới nhân gia vào cửa.”

Một cái bị buộc nóng nảy mẫu thân là thực đáng sợ..... Đào 冏 mặc mà tường.

Liên tính nàng buộc Giang Hành, chỉ cần Giang Hành không muốn, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì. Trang hoàng hậu biết rõ điểm này, này đây chưa quyết định định bao lâu, liền lại thật sâu mà than một ngụm, “Người nói hấn như thế nào liền không để bụng đâu?”

Nghi Dương công chúa ở bên cạnh kêu một tiếng a mẫu, “Kêu kêu còn nhỏ, người cùng nàng nói chuyện này để làm gì, nàng vẫn là chưa xuất các cô nương đâu!”

Trang hoàng hậu là cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, nơi nào lo lắng nhiều như vậy. Nghe vậy cười cười, “Nói cũng là, người đừng để ở trong lòng.”

Đào 冏 冫 phạt “Hoàng Hậu nương nương cùng ta nói này đó, là đem ta đương người một nhà, ta cao hứng còn không kịp đâu. Ngài về sau có cái gì phiền não, cứ việc cùng ta nói chính là, ta tuy rằng không thể vì ngài giải đáp, nhưng tốt xấu có thể nghe ngài nói xong.”

Như vậy hiểu chuyện hài tử, như thế nào có thể làm người không thích.

Trang hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng, liền tiếp nói vài thanh hảo, trong mắt tất cả đều là vừa lòng.

Không bao lâu tới rồi cung yến thời điểm, Tuệ Vương tiến đến tiếp ứng, Hoàng Hậu lãnh một chúng nữ quyến đến lân đức điện diện thánh. Ngồi xuống lúc sau, đó là thưởng vũ nghe nhạc.

Đào Ω Ân Tuế Tình ngồi chung, bên cạnh đó là Nghi Dương công chúa.

Nàng vừa rồi vội vàng cùng Trang hoàng hậu nói xong, không công phu tìm kiếm Tôn Khải Yên ở đâu, hiện nay tả hữu nhìn nhìn, mới phát hiện nàng cùng chính mình cách hai cái cái bàn.

Tôn Khải Yên cũng thấy được nàng, triều nàng cong môi cười khế.

Tôn Khải Yên tới so đào v khuể nàng đến lúc đó đào φ ở cùng Trang hoàng hậu nói chuyện, liền không tiến lên quấy rầy. Thẳng đến này sẽ, hai người đều còn chưa nói quá một câu.

Đại để là hai người tâm ý tương thông, cũng không nóng lòng nhất thời, chỉ chờ cung yến tán sau lại đụng vào mặt.

Đang xuất thần khi, Nghi Dương công chúa hướng nàng bên này ngồi ngồi, “Ảnh ngọc thân thể không khoẻ, ta liền không làm nàng tới.”

Nàng cứng lại, miễn cưỡng cười đáp: “Ta trở về lúc sau chưa tới kịp xem nàng, nàng làm sao vậy?”

Nghi Dương công chúa không có nói tỉ mỉ, nghĩ đến không phải cái gì bệnh nặng.

Nàng không muốn cùng Nghi Dương công chúa thảo luận gì ảnh ngọc, cố tình Nghi Dương công chúa đề tài tổng quay chung quanh gì ảnh ngọc. Đang ở nàng buồn bực khi, Nghi Dương công chúa nhỏ giọng hỏi: “Kêu kêu cùng Du quận vương phụ tử đã gặp mặt sao, người cảm thấy đoạn thế tử phẩm hạnh như thế nào?”

Nàng ngẩn người, nghiêng đầu nhìn lại.

Nghi Dương công chúa lại nói: “Ảnh ngọc không nhỏ, ta muốn vì nàng nói một môn việc hôn nhân. Du quận vương thế tử tuổi tương đương, sinh đến tuần tứ lịch sự, lại không có thể thất, đúng là cái không tội người được chọn. Ta cùng định lắng chờ mấy ngày nay vẫn luôn ở suy xét việc này, chính là lấy không chuẩn hấn phẩm hạnh như thế nào, nghe nói làm người ổn trọng kiên định, cung mà có lễ, nhưng người khác nói tóm lại có điểm xuất nhập, này đây nghĩ đến hỏi một câu người.”

Đào o loạn tu rèn đối diện nhìn lại, nàng cái bàn nghiêng đối diện đó là Du quận vương thế tử Đoạn Thuần kia một bàn.

Đoạn Thuần mới vừa bị kính một chén rượu, ước chừng có chút vụng, đỡ giữa mày nhéo hai hạ. Hấn ăn mặc so ngày hôm qua chính thức, lạnh lùng khuôn mặt thêm mấy mặt nghiêm túc, vừa nhắc đầu vừa lúc phát hiện đào u cuồng này.

Đào ưk sạn xỉ dậu loát trên mặt mang theo hoảng loạn, giống làm chuyện xấu bị bắt được dường như.

Nàng cùng Nghi Dương công chúa nói: “Đoạn thế tử làm người..... Khá tốt.”

Nghi Dương công chúa sau lại nói gì đó nàng không nghe đi vào, chỉ cảm thấy đối diện Đoạn Thuần giống như vẫn luôn nhìn nàng.

☆, chương 96 hai mà

May mà Nghi Dương công chúa sau lại không có hỏi lại, rốt cuộc loại sự tình này hỏi nàng một cái cô nương không tốt lắm.

Đào σ hoảng uân sủi cáo chắm oách chưa thư cùng gì ảnh ngọc thấu một đôi, liền có chút đồng tình khởi hấn tới. Thượng đời không cùng hấn tiếp xúc quá, không biết hấn là cái gì kết cục, chỉ nhớ rõ gì ảnh ngọc sau lại giả cho một cái quan lớn chi tử. Đối phương gia thế hiển hách, người cũng lớn lên chu chỉnh, không biết có phải hay không thân thể có bệnh kín, hai người vẫn luôn không có hài tử, đào

l rồ bành hoán mang gì ảnh ngọc liền cùng đối phương hòa li, sau lại tựa hồ quá đến không thể nào hảo.

Chẳng lẽ bởi vì mẹ nguyên nhân, gì ảnh ngọc kết cục cũng thay đổi sao?

Nghi Dương công chúa cố ý cùng nhân gia làm thân, còn không biết nhân gia có thể hay không đáp ứng đâu.

Đào gặp một cái tổ viên để vào trong miệng, trộm mà hướng đối diện nhìn lại, cũng may Đoạn Thuần không lại xem nàng, đang ở cùng một bên người nói chuyện. Nàng đột nhiên nhớ tới Đoạn Thuần đưa nàng kia trần đèn hoa sen, đến nay còn ở trong phòng phóng, nếu là mẹ gả cho Du quận vương, hẳn hẳn là cái thực tốt huynh trưởng đi.

Hàng năm cung yến đều như thế, đào u đề tỏ hoàng tài hành tị ち chơi cường chống xem xong ca vũ, cùng Ân Tuế Tình cùng nhau bước lên hồi phủ xe ngựa.

Nàng mới vừa rồi cùng Tôn Khải Yên thương lượng lần tới gặp mặt thời gian, lúc này mới tách ra rời đi.

Ngồi ở trong xe ngựa, đào π tô bắt châu châu hư quý hỏi Ân Tuế Tình, “Mẹ, Nghi Dương công chúa theo như người nói cùng ảnh ngọc việc hôn nhân sao?”

Ân Tuế Tình có chút mệt mỏi, chính dựa xe vách tường nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy ân một ân, “Mấy ngày trước đây nói, làm ta lưu ý đoạn thể tử phẩm hạnh, này đây hôm qua ta mới có thể mang người đi tiêu. Tương trà lâu.”

Nguyên lai là vì Nghi Dương công chúa, nàng còn tưởng rằng mẹ là muốn gả Du quận vương.

Đào ζ tài thương dư “Ta cảm thấy đoạn thể tử cùng gì ảnh ngọc không thích hợp.”

Ân Tuế Tình rất có hứng thú mà nga một tiếng, xốc lên mí mắt cười hỏi: “Người nói một chút nơi nào không thích hợp?”

Kia khẩu khí, nghiêm nhiên là lấy nàng đương ba tuổi hài đồng đạu thú.

Đào Σ hoàn khí, cúi đầu đếm trên đầu ngón tay một cái một cái mà liệt cho nàng, “Bọn họ tính cách không hợp, gì ảnh ngọc xúc động lỗ măng, đoạn thể tử trầm mặc ít lời, ghé vào cùng nhau nhất định nói không đến một khối đi. Hơn nữa gì ảnh ngọc là cái thực hiểu thắng người, nàng nhất định chịu không nổi thể tử tính cách, lại nói thể tử cũng chưa chắc chịu được nàng. Ân..... Còn có hứng thú không hợp, yêu thích không hợp, quan niệm không hợp, từ từ.”

Tuy rằng đại bộ phận là bịa chuyện, nhưng đào φ luy mỗi huyền phi quốc hí các chưa cư yết hỏa bên trong. Hấn dẫn đo không được gì ảnh ngọc, hai người sinh hoạt ở bên nhau chỉ có thể là thống khổ, gì ảnh ngọc loại người này vẫn là lưu trữ tai họa người khác đi, Đoạn Thuần là cái hảo huynh trưởng, nàng vẫn là có điểm luyện tiếc.

Ân Tuế Tình nhin không được cười khẽ ra tiếng, điểm điểm cái trán của nàng, “Người như thế nào như vậy rõ ràng? Ảnh ngọc liền tính, người đối đoạn thể tử thực hiểu biết sao?”

Đào thành thật mà lắc đầu, “Không hiểu biết.”

Ân Tuế Tình hỏi: “Vậy người nói như thế nào đến đạo lý rõ ràng?”

Nàng hắc hắc một tiếng cười, phác gục ở Ân Tuế Tình trong lòng ngực cọ cọ, “Ta đối đoạn thể tử không hiểu biết, đối gì ảnh ngọc còn không hiểu biết sao. Mẹ ngắm lại, nàng với ai hợp ý quá?”

Như thế lời nói thật, gì ảnh ngọc tính nét không hảo sống chung, Ân Tuế Tình đương nhiên rõ ràng.

Bất quá, nàng ôn nhu nói: “Lời này người ở mẹ trước mặt nói nói liền thôi, ngàn vạn không thể cùng Nghi Dương công chúa nói. Nay

rốt cuộc không phải chúng ta gia sự, không khỏi chúng ta nắm giữ. Cuối cùng như thế nào, vẫn là muốn xem Du quận vương phủ ý tứ.”

Đào μ ngẩng đầu lên, một đôi con ngươi sáng lấp lánh mà, “Mẹ gả cho Du quận vương sau, còn không phải là nhà của chúng ta sự sao?”

Ân Tuế Tình khó được mà đỏ hồng mặt, dối nói: “Nói bừa cái gì?”

Nàng mi mắt cong cong, tinh ranh đáng yêu, “Có phải hay không nói bừa, mẹ trong lòng so với ta rõ ràng.”

Thật là đến không được, nữ nhi lớn cư nhiên dám lấy nàng giễu cợt.

Ân Tuế Tình không cùng nàng chấp nhặt, đỡ phải càng bôi càng đen. Vừa lúc xe ngựa tới rồi Sở Quốc Công phủ cửa, nàng đi ra xe ngựa, đón đầu một trận gió đêm, thổi đến người thanh tỉnh không ít.

Nơi xa phố xá thượng còn đèn sáng hỏa, giống như ban ngày. Đứng ở chỗ này còn có thể nghe thấy âm ĩ thanh, có thể muốn gặp cỡ nào náo nhiệt.

Đào α⁽¹⁶⁾ lụy địch thượng nhìn ra xa, tuy rằng rất muốn đi, nhưng sắc trời quá muộn, hơn nữa mệt mỗi một đêm, thật sự hữu tâm vô lực. Vừa lúc Khúc Giang bên cạnh đang ở phóng pháo hoa, đằng mà một tiếng lên đỉnh đầu nổ tung, chiếu sáng nửa bên không trung. Một đóa tiếp theo một đóa, thanh âm nổ vang, đèn đuốc rực rỡ.

Nàng đứng ở trên xe ngựa nhìn hảo một lát, không lý do mà nhớ tới xa ở Tùng Châu Giang Hành tới.

Không biết này một năm tết Thượng Nguyên, hẳn là như thế nào quá?

*

Giang Hành là ở đình giữa hồ một người quá.

Đãi khách khứa tan đi sau, hấn một người đi vào hậu viện đình giữa hồ, muốn một bầu rượu cùng hai đĩa tiểu thái, đối với ánh trăng độc chước.

Bên người không làm nha hoàn hầu hạ, chỉ để lại Lý Hồng một người.

-----oOo-----

Phần 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hắn đổ một chén rượu, nhìn về phía đối diện đoàn giường, tình tường nhớ rõ nào đó tiểu cô nương chính là ngồi ở cái này trên giường, cười ngâm ngâm hỏi hắn thích cái dạng cô nương. Ngày đó cũng là cái dạng này ánh trắng, nàng một người đi bộ đến hậu viện, vừa lúc gặp được hắn. Cô nương này lá gan rất đại, hơn phân nửa đêm ra tới còn chưa tỉnh, cố tình còn ở trước mặt hắn đã ngủ.

Khi đó hắn áp lực đến lợi hại, không đối nàng làm cái gì khác người hành động.

Giang Hành uống một hơi cạn sạch, trên bàn phóng đao λ thấu hắn kia đối ngọc dây câu. Hắn lấy lại đây tinh tế mà che phủ, nhớ tới ngày đó đao ζ hô hô mà đem thứ này tạt đến hắn trên lưng, nhin không được thấp giọng cười.

Lý Hồng ở một bên nhìn, cảm thấy nhà mình Vương gia đại để là tẩu hỏa nhập ma, cư nhiên bị một cái tiểu cô nương lẫn lộn đến thần hồn điên đảo.

Hắn thở dài một hơi, tình lần này sự, có lẽ là đời trước thiếu hạ nợ, đời này thế tất phải trả lại.

Như vậy tưởng tượng cũng có vài phần đạo lý, ai kêu hắn đời trước làm hại Đào gia cửa nát nhà tan? Tuy cùng hắn không nhiều lắm quan hệ, nhưng Tuệ Vương mưu phản, nhất định là đã chịu hắn uy hiếp, cho nên mới sẽ liên lụy đến Đào Lâm Nguyên, thế cho nên toàn bộ tướng gia phủ cũng chưa.

Hắn thua tại đao κ ném mạt bạc hoàng sung ngao

Mắt nhìn Ngụy Vương uống lên một ly lại một ly, Lý Hồng không khỏi đi lên khuyên bảo: “Vương gia ngày mai còn muốn đi Quân phủ,

uống ít thì tốt hơn.”

Giang Hành không nghe, cho chính mình lại đổ một ly, chỉ chỉ đôi diện nói: “Người ngồi xuống bồi bổ vương uống vài chén.”

Lý Hồng có điểm khó xử, “Thuộc hạ không dám.....”

Hắn không miễn cưỡng, hai ngày này mới vừa đem Tần phủ sự tình giải quyết xong, cuối cùng thế đào T tuyển con hoạn siểm, nhàn hạ rất nhiều liền tưởng uống nhiều mấy chén. Tần gia một nhà đều không phải cái gì người tốt, Tần Trung Nhân sớm mấy năm tham ô lương hướng, cho rằng chính mình giấu đến kín mít, kỳ thật đã sớm bị Giang Hành đã biết, chỉ còn chờ nào một ngày nhất cử bất giữ. Mà Tần Hoàng mạo phạm quận chúa, này tội danh hắn cả đời đều đừng nghĩ xoay người, không cần đăng báo triều đình, Giang Hành chính mình là có thể thu thập hắn.

Hoàng Thượng ý chỉ xuống dưới, bãi miễn Tần Trung Nhân chức quan, Tần phủ sở hữu gia sản sung công. Tần Trung Nhân cùng mặt khác vài vị tham ô quan viên tội ác tày trời, bên đường chỗ lấy tử hình. Tần Hoàng trượng 60, lưu đầy 5 năm, xong việc hắn ở đi biên quan trên đường chịu không nổi quá, nghe nói chết ở nửa đường thượng. Mà Tần phủ những người khác trở thành thứ dân, không nhà để về, nhất tử quá đến cực kỳ nghèo khổ.

Mà Tần Mộ Mộ, vì sinh kế không thể không gả cho một cái thương nhân nhi tử. Đối phương là cái người thọt, 25 còn tìm không đến tức phụ, mới hướng Tần phu nhân mua nàng đi.

Này đó đều là Lý Hồng nghe được, cùng Giang Hành nói lúc sau, hắn chỉ nhàn nhạt mà ứng thanh.

Lý Hồng hỏi: “Vương gia không nói cho quảng linh quận chúa sao?”

Hắn nghĩ nghĩ nói, “Chờ hồi Trường An lúc sau, bổn vương tưởng chính miệng nói cho nàng.”

Đây là chò tranh công đầu..... Lý Hồng trong lòng thầm nghĩ, ngoài miệng lại nói, “Vẫn là Vương gia tưởng chu đáo.”

Hắn vẫn luôn ở đình giữa hồ đợi cho sau nửa đêm, ngày thường tửu lượng người rất tốt, hôm nay cư nhiên uống đến có chút say. Trên đường trở về lung lay, rất nhiều lần không đi ổn, Lý Hồng vội đi đỡ lấy hắn, “Vương gia để ý!”

Hắn phát phát tay, ý bảo Lý Hồng không cần, nhắm mắt lại hoãn trong chốc lát, mới cười nói: “Đây là bồn vương lần đầu uống rượu giải sầu.”

Lý Hồng chưa nói cái gì.

Hắn than thở một tiếng, lại đi khi bước chân vững vàng nhiều, “Đi đi.”

*

Không hai ngày, đào η tông đều 𠄎 túng cư một chuyến.

Hai tử muội hồi lâu không thấy, ghé vào một khối tự nhiên có rất nhiều nói, Tôn Khải Yên lôi kéo nàng ngó trái ngó phải, “Có phải hay không Tùng Châu khí hậu dưỡng người? Như thế nào nhìn càng thủy linh.”

Những lời này đào Π nghe, lập tức phủng mặt xú mỹ nói: “Nhân gia vẫn luôn đều như vậy thủy linh!”

Tôn Khải Yên giận nàng liếc mắt một cái, ánh mắt kia nghiêm nhiên đang nói nàng không biết xấu hổ.

Chính đuổi kịp hôm nay ánh mặt trời chiếu khắp, vạn dặm không mây, hai người thương lượng đi trên đường chuyển vừa chuyển, nhìn xem mới nhất thượng trang sức cùng vải dệt.

Xe ngựa sử nhập chợ phía tây, trên đường còn tàn lưu tết Thượng Nguyên không khí, có người trước gia môn đèn lồng còn không có

tháo xuống, đổ rục mà treo ở dưới hiên, rất là vui mừng.

Đào Ω Tôn Khải Yên các mang đỉnh đầu mũ có rèm, từ đầu đường đi xuống xe ngựa, phía sau đi theo hai cái nha hoàn, bên đường đi vào một nhà son phấn phô cửa. Cửa hàng có mới nhất thượng son phấn cùng hương liệu, cô nương gia không có không thích này đó, các nàng cũng không ngoại lệ. Đào α mạn Phan khiết phiên tìm kiếm đi dạo một vòng, mua một hộp hoa nhài mùi hương phấn mặt cùng một hộp son môi, Tôn Khải Yên tắc mua nửa cân hương liệu.

Bạch Nhụy phủng son phấn hộp, lẩm bẫm câu: “Cô nương làn da tốt như vậy, căn bản không cần phải thoa này đó.....”

Nàng lắc lắc đầu ngón tay nói: “Người biết cái gì? Ta liền tính không cần, nhìn chúng nó cũng là cao hứng.”

Bạch Nhụy vô pháp, ngoan ngoãn mà đi theo nàng phía sau lấy đồ vật.

Một đường xuống dưới các nàng mua không ít đồ vật, đào μ mi cần ㄟ áo nhàn mưu diệu ㄨㄚ̄ nghĩ chân, ngược mắt vừa thấy, đúng là tiêu. Tương trà lâu.

Nàng không nghĩ nhiều, làm Bạch Nhụy tiến lên muốn một cái nhã gian.

Mấy người đi lên lầu đi, ở cửa thang lầu nghênh diện gặp gỡ một người. Đào μγ, cách một tầng sa miễn cưỡng có thể thấy rõ hẳn hình dáng, nàng hơi hơi hé miệng, “Đoạn thế tử?”

Đoạn Thuần dừng bước, hướng nàng xem ra.

Mới vừa rồi không nhận ra nàng, hiện nay vừa nghe thanh âm, hẳn liền biết là ai.

☆, chương 97 gây rối

Nguyên bản Đoạn Thuần là tới gặp một cái bằng hữu, vị kia bằng hữu hôm nay quá sinh nhật, mời không ít người tụ ở tiêu. Tương trà lâu. Sau lại uống khởi rượu tới một cái so một cái liều mạng, Đoạn Thuần ngạnh sinh sinh bị rót vài ly, khiêng không được liền lấy có rờ đi, hiện nay đầu óc vẫn có chút không thanh tỉnh.

Hắn không nghĩ làm chính mình trên người mùi rượu huân đến các nàng, toại sau này lui một bước, “Kêu kêu.”

Thanh âm rất thấp, nhưng một chút men say, lại quả nhiên nhất phái đứng đắn.

Đào ỵ tây giới yêu dương ê tiêu diệt khác thường, chần chờ hỏi: “Người uống say?”

Hắn một tay đỡ lan can, một tay xoa xoa mày, nhưng thật ra thập phần thẳng thắn thành khẩn, “Có chút choáng váng đầu. Mới vừa cùng bằng hữu không lắm uống nhiều mấy chén, làm người chê cười.”

Đào o truân lưu lục soát sao chủ cùng nàng nói kia phiên lời nói, bỗng không nghĩ xen vào việc người khác, nhưng mà hắn vừa vặn xuất hiện ở trong tầm mắt, nàng nhin không được tưởng khuyên hắn hai câu. “Thế tử tính toán như vậy trở về sao? Vẫn là trước ngòi tỉnh tỉnh rượu, vừa lúc ta cùng khả yên tử tử muốn tới nghỉ chân, nghe nói nơi này tân thượng vài loại trà xuân thực không tồi.”

Như thế rõ ràng mời, Đoạn Thuần nếu là nghe không hiểu, kia cũng thật bôi nhọ đầu óc của hắn.

Muội muội tương mời, như thế nào có không đi đạo lý? Hắn gật gật đầu, “Vừa lúc, ta cũng muốn thử xem.”

Vì thế ba người cùng vào nhã gian, Tôn Khả Yên đầu một hồi tiếp xúc đoạn thế tử, có vẻ rất là câu nệ, chỉ ngòi xuống là chào hỏi, sau lại trước sau không hé răng.

Tiểu nhị thượng một hồ trà mới, lá trà thấu hoàng, nước trà trong suốt, nghe phác mũi mùi hương.

Đào Ω mỗi người đổ một ly trà, nàng trong lòng suy tâm sự, vốn nên chỉ đảo nửa chén, lại cấp Đoạn Thuần cơ hồ đảo满满.

Đoạn Thuần giơ tay ngăn cản nàng, “Rượu mãn trà nửa. Kêu kêu cho ta đảo một chén trà, là tưởng đưa ta đi ý tứ sao?”

Nàng nghe vậy cười, may mắn hẳn lý giải chính mình ý tứ, “Không phải ta tưởng đưa thế tử đi, mà là không thể không đem ngài tiễn đi. Mấy ngày trước đây cung yến thượng Nghi Dương công chúa tìm ta nói một sự kiện, ta bỗng nhiên nhớ tới, người không chỉ có là ta tương lai huynh trưởng, vẫn là tương lai Định Lăng Hầu phủ con rể. Ta nếu là đi theo người đến gần, nhất định sẽ làm ảnh ngọc đối ta bất mãn.”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy Đoạn Thuần bưng trà tay dừng một chút.

Định Lăng Hầu phủ xác thật có ý tứ này, mấy ngày trước đây nói bóng nói gió hỏi Du quận vương ý kiến, xong việc Du quận vương cùng Đoạn Thuần nói qua, chỉ là Đoạn Thuần không biết, vì sao đào σ đáp quĩ?

Hôn sự này Du quận vương đang ở suy xét trung, Đoạn Thuần năm nay vừa qua khỏi mà đứng, xác thật nên vì chung thân đại sự suy xét một chút.

Bất quá nghe nói Nghi Dương công chúa thiên kim gì ảnh ngọc là cái điều ngoa cô nương, không biết Đoạn Thuần có thể hay không hàng được nàng. Hơn nữa Đoạn Thuần không có tổ thái độ, hẳn đoán đo không chuẩn hẳn ý tứ, liền muốn cho hẳn lo lắng nhiều mấy ngày.

Đoạn Thuần bất động thanh sắc mà uống một ngụm trà, trà vị hương thuần, ngồi như vậy trong chốc lát, men say thanh tỉnh không ít, “Người kêu ta tới, đó là vì nói cái này?”

Đào ξ⁽¹⁰⁾⁽¹⁴⁾ hoảng Γ thực thành khẩn, “Đúng là.”

Đoạn Thuần suy nghĩ một lát, đạm thanh dò hỏi: “Nghe nói người cùng Nghi Dương công chúa thiên kim quan hệ thân mật, nàng vì sao sẽ đối với người bất mãn?”

Vấn đề này hỏi đến sắc bén, suýt nữa làm đào Σ khô như thế nào trả lời. Nàng liếm hạ hàng mi dài, cây quạt dường như lông mi ở trước mắt đánh ra một vòng bóng ma, bộ dáng lại có chút nhu nhược đáng thương, “Thế tử có điều không biết, ảnh ngọc tính tình thực hảo cường, không cam lòng người sau. Từ khi ta bị phong quảng linh quận chúa sau, nàng liền thái độ khác thường, nơi chốn nhằm vào ta.”

Nói đến một nửa, ý vị thâm trường mà nhìn hấn một cái, “Mẹ nếu gả cho Du quận vương, chúng ta tam gia tránh không được chạm mặt, đến lúc đó ta.....”

Nàng chưa nói xong, hít hít cái mũi, miễn bàn cỡ nào ủy khuất.

Đoạn Thuần trong lòng là thích cái này muội muội, tự nhiên không muốn làm nàng chịu ủy khuất. Trên mặt không hảo tỏ vẻ đến quá rõ ràng, chỉ có áp xuống trong lòng thương tiếc, chậm rãi hỏi: “Vậy người, không hy vọng ta cưới nàng?”

Đào Φ lẩm nói khỏn phạt vợi vàng lại lắ đầu, đem khó xử cùng bàng hoàng biểu hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn, “Ta đều không phải là ý tứ này, nếu thế tử thiệt tình thích nàng, tưởng cưới nàng làm vợ, căn bản không cần suy xét ta ý kiến.”

Đoạn Thuần không đáng trả lời, nắm chén trà lẳng lặ mà trầm tư.

Đào σ vụng hấn thật đối gì ảnh ngọc có ý tứ, trong lòng âm thầm sốt ruột, thật không nghĩ trơ mắt mà nhìn hấn lâm vào nước sôi lửa bỏng trung, “Quả hồng có không nghe ta nhiều lời hai câu?”

Đoạn Thuần nhìn về phía nàng, “Người nói.”

Nàng chầm chước một chút dùng từ, đốn trong chốc lát nói: “Ảnh ngọc là cái tính cách có điểm cổ quái cô nương, nàng khi còn nhỏ không cùng người ta nói lời nói, là ta chủ động tìm nàng. Sau lại chúng ta cùng nhau lớn lên, nàng chỉ có ta một cái bằng hữu, đối ai đều ái đáp không lý. Không lớn lên trước kia, chúng ta xác thật là nhất muốn tốt bạn thân, sau lại đã xảy ra rất nhiều sự, làm ta không thể không đối nàng đổi mới.” Nàng hít sâu một hơi, nhấp môi không nói gì mà cười cười, “Cùng thế tử nói này đó, không có ý khác, chỉ là hy vọng người có thể hảo hảo suy xét này việc hôn nhân. Thế tử hẳn là có thể tìm được càng tốt cô nương, cùng người nắm tay cả đời, cộng độ đêm đẹp.”

Đoạn Thuần trầm mặc hồi lâu, lược gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Thời điểm không còn sớm, hắn cần phải trở về, toại đứng dậy đối nàng nói: “Đa tạ người hôm nay lời này.”

Đào φ rượu học này lui, lắc đầu nói: “Thế tử rất cuộc muốn cùng ta trở thành người một nhà, ta muốn giúp đỡ người là hẳn là.”

Hắn hơi sững sốt, dừng lại nhìn chằm chằm nàng nhìn hảo nửa ngày.

Thẳng xem đến đào v phi 18. lượng còn đương chính mình chỗ nào nói sai rồi, hắn mới thông thả ung dung nói: “Nếu tổng muốn trở thành người một nhà, người liền không cần lại xưng hô ta vì thế tử, ngày sau gọi ca ca ta đó là.”

Đào không chút nào xấu hổ, giơ lên xán xán lúm đồng tiền, “Thế tử ca ca.”

Hắn cũng lộ ra cười nhạt, xoay người vừa lòng mà đi rồi.

*

Nhã gian chỉ còn lại có đào cùng Tôn Khải Yên hai người, Tôn Khải Yên mới vừa rời không có việc gì làm, một ly tiếp một ly mà uống trà, chờ Đoạn Thuần sau khi đi, nàng cuối cùng thả lỏng lại.

Đào π lời nói nàng không tiền đồ, bị nàng tàn nhẫn ninh một chút, “Nghị Dương công chúa thật tính toán đem gì ảnh ngọc gả cho hần?”

Đào Φ ngạc khờ phạt “Thiên chân vạn xác. Ngày đó cung yến thượng công chúa là như vậy cùng ta nói, đem ta hoảng sợ.”

Tôn Khải Yên là biết gì ảnh ngọc bản tính, chỉ vì đào θ năm thỉnh thoảng liền ở nàng bên tai giáo huấn, muốn thời khắc đề phòng gì ảnh ngọc, không thể bị nàng khi dễ thương tổn. Vì thế Tôn Khải Yên buồn bực hảo một thời gian, nàng cùng gì ảnh ngọc không oán không thù, nàng vì sao phải hại nàng?

Bất quá nếu đào φ hướng này gánh nàng chỉ lo tin tưởng là được.

Nàng thôn thức một thời gian, “Hà cô nương cùng đoạn thế tử thật là không thể nào xứng đôi.”

Đào di một tiếng, “Người làm sao thấy được?”

Nàng giận nàng liếc mắt một cái, cư nhiên nhảy ra một câu long trời lở đất nói: “Người chẳng lẽ không phát hiện sao? Đoạn thế tử rõ ràng đối với người có hảo cảm!”

Lời này đem đào o nặc mạo hoàng màn che lại ngực liên tục lui về phía sau vài bước, hoảng sợ không thôi: “Khải yên tử tử người nói hươu nói vượn cái gì?”

Tôn Khải Yên giận nàng, “Nơi nào là ta nói bậy, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được tới.”

Xác thật không phải nàng nói bậy, người ở bên ngoài trong mắt, nhưng còn không phải là Đoạn Thuần đối đào τ tả môi hôn súc

Mọi việc đều lấy nàng vì trước, vì nàng suy xét đến chu đáo, lại đối nàng cẩn thận tỉ mỉ, nói chuyện còn tổng nhìn nàng, này bình thường sao!

Không nghĩ tới, Đoạn Thuần xác thật là thích đào Φ mô chẳng qua loại này thích đơn giản là nàng là hấn muội muội.

Đoạn Thuần từ nhỏ tang mẫu, trong phủ tam đại chỉ có hấn một cái độc đinh. Người khác nhất thừa thớt bình thường huynh đệ tỷ muội, hấn một cái đều không có. Khi còn nhỏ ở ven đường nhìn đến một vị tiểu ca ca che chở hấn muội muội cùng người đánh nhau, tức khắc vô cùng hâm mộ, cũng tưởng có một cái thể muội muội xuất đầu cơ hội.

Nhưng mà cái này tâm nguyện trước sau không có thể thực hiện, hấn lẻ loi mà trường đến hai mươi tuổi, trong nhà chỉ có một mặt manh phụ thân.

Mười sáu tuổi trước kia, đoạn nghiêm thậm chí liền hấn bộ dạng đều không nhớ rõ, cái này làm cho hấn một lần thực thất bại.

Cũng may qua cơn mưa trời lại sáng, Du quận vương muốn lại cưới, thuận đường còn có một cái kiều tiểu đáng yêu muội muội. Hấn cuối cùng có vì muội muội làm điểm gì đó cơ hội, làm hấn như thế nào không xum xoe.

*

Nghỉ ngơi nửa canh giờ, đào Ω gì ảnh ngọc cùng nhau hồi phủ, đến thẳng nghiệp phòng cửa khi hai người mới phân biệt.

Trên xe ngựa đào σ khô tất quang Phan khiết phiến đường thiếu lời nói, cảm thấy hoang đường không thôi. Đoạn Thuần đối nàng rõ ràng thực lãnh đạm, vì cái gì người khác đều cảm thấy hấn đối nàng thực hảo?

Thích nàng? Sao có thể!

Nhất định là Tôn Khải Yên hiểu lầm, đào φ hướng cửa sổ tham không ước hải: Mê trác xấp đương giáo thuận Quốc công phủ cửa, nàng không công phu nghĩ nhiều, dẫm lên ghế nhỏ xuống xe ngựa.

Trở lại điều Hương Cư, đào Π nha phán chiến trĩ hạ manh mẩu tây toàn bộ đôi ở bàn tròn thượng, “Mẹ, mau đến xem ta mua cái gì.”

Ân Tuế Tình đang ở vì nàng yếm thêu hoa sắc, chỉ kém cuối cùng mấy cái đường may, nàng làm nàng từ từ, thêu hảo lúc sau cần dứt đầu sợi. Giơ lên nhìn nhìn mặt trên vây quanh thành đoàn đào hoa, vừa lòng gật gật đầu, buông đi lên trước nói: “Như thế nào đi ra ngoài lâu như vậy?”

Đào v nhôm đưa luật xuy phạt “Ta cùng khải yên tử tử ở trà lâu gặp đoạn thế tử, liền nói với hắn nói mấy câu.”

Vừa thấy liền không có chuyện gì tốt, Ân Tuế Tình nhéo nhéo nàng khuôn mặt, “Người có phải hay không nói nhân gia ảnh ngọc nói bậy?”

Nàng bụm mặt né tránh, gào câu nào có, đáng tiếc mềm như bông không có gì mức độ đáng tin, ngược lại lảm la lảm lét mà cười, “Nhân gia chỉ là ăn ngay nói thật sao. Thế tử như vậy ưu tú, cưới gì ảnh ngọc thật sự quá đáng tiếc.”

Ân Tuế Tình thật sự lấy nàng không có biện pháp, liếc mắt trên bàn đồ vật, có sơn phán, còn có mấy thứ tiểu ngoạn ý nhi, đều là cô nương gia yêu thích. Nàng chưa nói cái gì, lời kéo nàng đến trong phòng, “Mẹ mới vừa rời cho người thêu hảo yếm, người lại đây thử xem lớn nhỏ thích hợp hay không.”

Mặt nàng có điểm hồng, phương diện này quá tư mật, liền tính ở mẹ trước mặt cũng thẹn thùng.

Cọ tới cọ lui mà đi đến bình phong mặt sau thử thử, lớn nhỏ vừa vặn tốt, còn đem ngực hai luồng thịt nâng lên tới, có vẻ hình dạng lại viên lại kiêu. Nàng ngó trái ngó phải, so vừa rồi kia kiện ăn mặc còn thoải mái.

Ân Tuế Tình làm nàng đi ra ngoài, “Trong phòng không ai, người xuyên ra tới làm mẹ nhìn xem.”

Mặt nàng hồng hồng mà đi ra ngoài, chỉ mặc một cái yếm, lộ ra hai điều bạch ngọc sen dường như cánh tay, mảnh khảnh vòng eo một tay có thể ôm hết, ngực cao ngất, dáng người chính xác là lướt tinh tế. Ân Tuế Tình thế nàng nắm thật chặt hệ mang, cười trêu chọc nói: “Kêu kêu trưởng thành đại cô nương.”

Nàng giận câu mẹ, quay đầu chạy về đi mặc quần áo.

Mới vừa trông lên đoàn áo, bên ngoài có nha hoàn bưng một chén canh đi đến.

Đào muội đến nàng nói: “Đây là mới vừa rồi ngao tốt củ mài cầu kỷ bo bo cháo, cô nương sấn nhiệt uống lên đi, đối ngài thân mình có chỗ lợi.”

Đại ca từng nói mẹ gần đây thân thể suy yếu, đại để là thời tiết lãnh nguyên nhân. Đào $\Sigma^{(10)}$ xuy lạc mạo chờ nàng mặc tốt quần áo từ bình phong mặt sau đi ra, hướng kia nha hoàn trên người liếc đi liếc mắt một cái.

Khuôn mặt thực sinh, trước kia chưa bao giờ gặp qua, hẳn là trong phủ tân chiêu nha hoàn.

Nhưng mà làm đào y kỹ phi đang kính mô là nàng lấp lánh nhấp nháy ánh mắt, cùng với bưng khay run nhè nhẹ tay.

Trải qua đời trước giáo huấn, đào X thay khóa kiểu tịnh thung tường thích.

Mắt thấy Ân Tuế Tình muốn kết quả kia chén cháo, nàng vội nói: “Mẹ từ từ!”

Ân Tuế Tình tay ở giữa không trung dừng lại, khó hiểu mà xem nàng, “Làm sao vậy?”

Nàng hai ba bước tiến lên, ngừng ở kia nha hoàn trước mặt.

Nha hoàn hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ ngăn trở, cúi đầu đứng ở giường trước, cả người run đến lợi hại hơn. Thanh men gổm chén sứ ở khay quơ quơ, nàng mị mắt hỏi: “Đây là cái gì cháo?”

Nha hoàn run run rầy rầy nói: “Là, là cho Lục cô nương dưỡng thân ích lợi cháo.....”

Nhưng mà không chờ nàng nói xong, đào P huých đổi bưng giấy cháo đánh nghiêng trên mặt đất.

“Vậy người run cái gì?”

Canh cháo chiếu vào thảm len thượng, thảm lông kia khối bốc lên khói trắng, cư nhiên lập tức ăn mòn thành màu đen.

☆, chương 98 Chu Văn

Kia nha hoàn cả người run như run rẩy, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất: “Cô nương tha mạng, nô tỳ cái gì cũng không biết, này cùng nô tỳ không quan hệ!”

Ân Tuế Tình hiển nhiên không nghĩ tới cháo có độc, này cháo nàng uống lên vài thiên, chưa bao giờ ra quá vấn đề, sao hôm nay liền có độc?

Nàng từ khiếp sợ trung hoàn hồn, khuôn mặt một tức, lạnh giọng chất vấn: “Người không biết? Kia này như thế nào giải thích?”

Đào θ mạo tư nga diêm tần đà châm đặt lên bàn, lưu làm chứng cứ.

Mới đầu nàng là nghi hoặc, không nghĩ tới này cháo thật sự có độc. Chỉ vì này nha hoàn hành động thực không thích hợp, một bộ có tật giật mình bộ dáng, sợ người khác không biết nàng có vấn đề.

Nàng chỉ là tùy tiện thử thử, không nghĩ tới liền đem nàng thí ra tới.

Một cái nha hoàn đương nhiên không lớn như vậy lá gan, nhưng nàng mặt sau người kia liền chưa chắc. Ân Tuế Tình bình thường cùng người không oán không thù, nàng nghĩ không ra mẹ sẽ với ai kết oán, đặc biệt còn hạ như vậy trọng độc thủ.

Nàng gọi tới mấy cái bà tử, áp kia nha hoàn quỳ trên mặt đất, “Cháo là cái gì độc?”

Nha hoàn cắn chặt răng không chịu nói thật, chỉ biết đánh mơ hồ mắt, “Nô tỳ thật sự không biết..... Quận chúa tin tưởng ta, nô tỳ là vô tội.....”

Đào ỵ hoảng sợ nàng vô nghĩa, nhăn nhó mày phân phó: “Vả miệng! Đánh tới nàng chịu nói thật mới thôi.”

Kia mấy cái bà tử đều không phải đèn cạn dầu, một cái tát đi xuống liền đánh đến mặt nàng sưng như màn thầu. Liên tiếp vài hạ, đem nàng hàm răng xoá sạch một viên, nàng vẫn là cắn định chính mình cái gì cũng không biết.

Này nha hoàn miệng nhưng thật ra thực cứng, thật cho rằng nàng lấy nàng không có biện pháp sao?

Mấy ngày nay đều là nàng đưa cháo, trước vài lần cũng chưa ra sai lầm, nhìn an an tĩnh tĩnh một cái nha hoàn, không ngờ tưởng hôm nay thế nhưng chính như vậy vừa ra. Từ nàng nhìn đến nàng ánh mắt đầu tiên, liền cảm thấy nàng thực không thích hợp, trước mặt mấy ngày không giống nhau, nàng không dám nhìn Ân Tuế Tình mặt, tựa hồ thực vội vàng mà muốn cho Ân Tuế Tình uống xong kia chén cháo.

Vì thế đào Ʃ nôn mi thêm tức làm Bạch Nhụy đi lấy ngân châm kiểm tra đo lường. Quả nhiên, thật sự có vấn đề.

Đào Ƨ con a hội làm người đem nàng đưa tới trong viện, thuận đường làm Bạch Nhụy đi thỉnh đại phu, “Càng nhanh càng tốt.”

Bạch Nhụy đồng ý, xoay người đi làm.

Trong phủ có chuyên môn đại phu, liền ở một cái đơn độc sâu ở, qua lại ước chừng một nén nhang thời gian. Bạch Nhụy giáo trình không có ngọc trà mau, ngọc trà chủ động thay thế nàng đi, không bao lâu liền liền lôi tóm mà lôi kéo một vị lão đại phu lại đây.

Đào Π nhai tiểu hĩnh lâu nói tiêu diệt trước mặt, “Ngài có thể giúp ta nhìn xem nơi này đầu bỏ thêm cái gì sao?”

Đại phu múc một muống đặt ở cái mũi hạ nghe, quang thấy thì thấy không ra cái gì, hấn làm đào I duyên vòng khắc, hấn hảo sinh cân nhắc cân nhắc.

Đào Φ ngạc khờn phạt tuyệt thân ra khỏi phòng, Ân Tuế Tình còn tại chất vắn cái kia nha hoàn.

Kia nha hoàn tên là Bách Châu, là nửa tháng trước trong phủ tân mua nha hoàn chi nhất. Nàng gia cảnh bần hàn, mẹ đẻ mất sớm, phụ thân khác cưới, mẹ kế đải nàng cũng không tốt, vì cấp đệ đệ cưới vợ, hợp mưu đem nàng bán cho Sở Quốc Công phủ. Nàng ở trong phủ không có gì tồn tại cảm, hiếm khi cùng người giao lưu, luôn là độc lai độc vãng, người ngoài trong mắt là cái quái gở tính cách.

Ân Tuế Tình đúng là xem nàng thành thật an tĩnh, mới đem nàng điều đến trước mặt hầu hạ, không nghĩ tới lại là dưỡng hổ vì hoạn!

Kia chén ý nhân cháo từ nhỏ phòng bếp đến chính phòng, tổng cộng bất quá một trăm bước khoảng cách. Đầu bếp là trong phủ tư lịch thực lão sư phó, từ Ân Tuế Tình năm tuổi khi liền vẫn luôn ở Quốc công phủ hầu hạ, quả quyết sẽ không mưu hại chính mình. Trong khoảng thời gian này chỉ có nàng chạm qua cháo chén, trừ bỏ nàng còn có thể có ai?

Bách Châu không chịu cam tâm, cực lực vì chính mình cãi lại: “Có lẽ là phòng bếp nhỏ khác nha hoàn động tay chân.....”

Ân Tuế Tình hỏi lại: “Cái nào nha hoàn?”

Nàng âm ừ nửa ngày, thuận miệng nói cái nha hoàn tên.

Bị nhắc tới nha hoàn vừa lúc ở bên cạnh, gấp đến độ suýt nữa dậm chân, mắng to nói: “Kia đoạn thời gian mọi người đều ở, ta có thể hạ cái gì được? Chính người tưởng mưu hại Lục cô nương, cũng đừng hướng người khác trên đầu khấu chậu phân!”

Dứt lời quỳ rạp xuống Ân Tuế Tình trước mặt, thùng thùng khải hai cái vang đầu, “Cô nương minh giám, ta nếu là dám ở ngài trong chén hạ độc, nhất định thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được!”

Ân Tuế Tình bị các nàng nháo đến đau đầu, nguyên bản gió êm sóng lặng một ngày, sao biết biến thành như vậy.

*

Không bao lâu lão đại phu đi ra, nói vậy điều tra rõ bên trong là cái gì.

Hắn đi vào đào Ω trước khom khom lưng, chậm rì rì nói: “Vô sắc vô vị, đựng kịch độc, đúng là thạch tín.”

Đào σ hoãn B quay đầu sắc bén mà nhìn về phía Bách Châu.

Lời này tự nhiên bị Ân Tuế Tình nghe được, nàng lão đảo hạ, đỡ hành lang trụ hoãn hảo một thời gian, hiện nay nhớ tới như cũ lòng còn sợ hãi. Nếu đào γ huy hài chuẩn dấm bươi ngạnh nếu nàng cùng thường lui tới giống nhau uống lên này chén cháo, kia nàng lúc này nên là cái gì hậu quả?

Đến tột cùng là người nào, đối nàng dọa như thế tàn nhẫn tay!

Đào ι hân ngạo giảng kiếm cúi người cắn răng hỏi: “Người vẫn là không nói sao?”

Bách Châu nuốt khẩu nước miếng, trong lòng đã là chột dạ, nhưng nàng biết nếu là chiêu, kết cục so này còn không hảo quá, “Nô tỳ không biết.....”

Hảo thật sự!

Đào X bức hồ khuể đối hai bên bà tử nói: “Lục soát nàng thân, nhìn xem trên người nàng còn ẩn giấu cái gì.”

Tô ma ma cùng một cái khác ma ma hẳn là, nói là soát người, kỳ thật là ở bãi nàng quần áo. Một kiện một kiện mà lột xuống dưới, từ ngoại da đến trung đơn, chỉ chốc lát sau liền đem nàng bãi tinh quang, chỉ còn lại có một kiện yếm cùng quần lót. Rõ như ban ngày, đây là đối nàng lớn lao nhục nhã.

Tô ma ma từ nàng tay áo lục soát ra một thứ, là một trương màu trắng khối vuông giấy, ước chừng là hạ dược sau chưa kịp ném xuống, tùy tay xoa thành một đoàn đoán tiến tay áo.

Đào Φ hoàn đại phu, lão đại phu nhìn nhìn, gạt đầu nói: “Này phía trên có màu trắng tàn lưu vật, đúng là thạch tín không tòi.”

Việc đã đến nước này, đại thế đã mất, Bách Châu co rúm lại thành một đoàn, quỳ trên mặt đất không ngừng xin tha.

Trong viện trừ bỏ nha hoàn, còn có mấy cái tôi tớ, nàng bị thoát đến tinh quang, nào còn có mặt mũi gặp người. Nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, không biết là sợ tới mức vẫn là hối hận, tóm lại bộ dáng thực thể thảm.

Đào X tự yết trước mặt, ngữ khí nhẹ đến kỳ cục, mang theo chút dụ hồng: “Người nói cho ta, là ai sai sử người?”

Nàng nâng lên ướm dầm dề hai mắt đẫm lệ, há miệng thở dốc vừa muốn nói chuyện, làm như đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên lắc đầu nói: “Không ai sai sử, là ta tự nguyện vì này!”

Một cái nha hoàn, đâu ra to gan như vậy tử?

Huống chi Ân Tuế Tình ngày thường đả các nàng đều không tòi, các nàng đoạn không có lý do gì yếu hại chính mình chủ tử. Trừ phi

có người sai sử, cố tình người này là ai, nàng chết sống cũng không chịu nói.

Kỳ thật đào π nháo hạnh nha có ý tưởng, chẳng qua không lớn xác định.

Nếu nàng không chịu nói, kia nàng chỉ có chính mình nghĩ cách.

Đào v ngô kê α tụng Γ này cười trung mang theo vài phần tàn nhẫn cùng lạnh nhạt, xem đến Bách Châu sinh sôi cứng đờ, chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh từ sau lưng thổi qua.

“Bách Châu tâm địa ác độc, ý đồ mưu hại gia chủ, phạt nàng 30 gia côn, quan tiền phòng chất củi.”

Đào o hoang tụng mạo lại bổ thưởng một câu: “Không được cho nàng đưa dược đưa ăn, chỉ cho làm nàng uống nước, trước đói nàng 10 ngày, làm nàng ăn no nê, lại tiếp tục đói 10 ngày. Như vậy đi xuống, ta xem nàng có thể kiên trì bao lâu?”

Cái này biện pháp chính xác ác độc tới rồi cực hạn, tuyệt vọng trung cho người ta một đường sinh cơ, lại đem người hung hăng mà ném vào trong bóng tối. Vòng đi vòng lại, không có cuối, mặc dù cuối cùng không có đói chết, cũng bị đói thành kẻ điên. Bách Châu nơi nào nghĩ đến nàng sẽ dùng như vậy ngoan độc thủ đoạn, vốn tưởng rằng cùng lắm thì vừa chết, ai biết liền chết đều không thể chết thống khoái.

Nàng phủ phục đến đào Ω trước, gắt gao bái trụ nàng váy, “Quận chúa tha mạng, quận chúa.....”

Đào y lí Hoàn nạp, “Dẫn đi hung hăng mà đánh.”

Tô ma ma cũng mặt khác hai cái bà tử giá nàng đi rồi, ở diêu Hương Cư bên ngoài bày một trương trường ghé, cánh tay thô gậy gỗ hung hăng mà dùng ở trên người nàng, không vài cái nàng liền đau đến chịu không nổi.

Nhưng mà vẫn là muốn đánh 30 hạ, một chút đều không thể thiếu.

*

Đào θ mạo tư tư ㄍ cầm đường cam cầu tựu tra ký vịnh quá ai, cùng người nào nói chuyện qua, một năm một mười, không thể có bất luận cái gì để sót.

Bách Châu tiếp xúc người không nhiều lắm, cái này thực dễ dàng liền có thể điều tra rõ. Bạch Nhụy chỉ tốn nửa ngày thời gian, liền trở về cùng đào hồi bẩm nói: “Dãy nhà sau cùng Bách Châu trụ cùng nhau nha hoàn nói, nàng mấy ngày này thường xuyên xuất nhập Quốc công phủ cửa hông, giống như ở cùng người nào tiếp ứng. Buổi tối hồi nàng khi, nàng lại cái gì cũng không nói, nô tỳ cảm thấy rất có khả nghi.”

Đào ξ thật Hội Hải tám giống nhau khi nào đi cửa hông?”

Bạch Nhụy vừa lúc hỏi vấn đề này, này đây có thể đáp được với tới, “Buổi trưa sáu khắc tả hữu.”

Kia cái thời gian trong phủ mới vừa dùng quá ngộ thiện, chủ tử đều ở trong phòng nghỉ tạm, căn bản không ai chú ý tới cửa hông tình huống. Nàng nhưng thật ra sẽ chọn thời gian, đào π nạp một kế, cùng nàng nói: “Hàn quang cùng Bách Châu thân hình tương tự, ngày mai buổi trưa người làm nàng ngụy giả dạng làm Bách Châu bộ dáng, Bách Châu hôm nay mới vừa hạ quá được, ngày mai đối phương nhất định sẽ qua tới. Đến lúc đó người lãnh tô ma ma mấy người tránh ở chỗ tối, đem người cho ta bắt được trước mặt tới.”

Bạch Nhụy ứng cái là, đi xuống an bài hàn quang hành sự.

Đảo mắt tới rồi ngày thứ hai, đào Ω Ân Tuế Tình nói ý nghĩ của chính mình, nàng không có phản đối, “Ta đảo muốn nhìn một chút, là ai muốn đưa ta vào chỗ chết.”

Đào Π tham khắc, “Mẹ yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không làm người bị thương tổn! Những cái đó muốn hại người của người, ta

một cái đều không buông tha!”

Ân Tuế Tình sờ sờ nàng đầu, trong lòng dù có ngàn tư vạn tỵ, này sẽ cũng nói không rõ.

Buổi trưa tả hữu, hàn quang nghe lời mà đi cửa hông. Nàng ăn mặc Bách Châu quần áo, trang điểm cũng cùng nàng giống nhau như đúc, câu lũ bối, cúi đầu đi đường.

Tới rồi cửa hông, đợi ước chừng ba mươi phút, quả thực có người ở bên ngoài gõ cửa.

Cái này môn là bình thường người hầu xuất nhập môn, mở cửa cần đến trải qua quản sự đồng ý. Có đôi khi nha hoàn vì trộm tiếp bên ngoài việc, liền liền kẹt cửa cùng người tiếp ứng, Bách Châu ngày thường hiển nhiên cũng như thế. Cửa gỗ bị khóa lại, chỉ lộ ra một chút kẹt cửa, bên ngoài người hỏi: “Làm thỏa đáng sao?”

Hàn quang hạ giọng, ho khan một tiếng, “Làm thỏa đáng.”

Đối phương cho rằng nàng là sợ hãi gây ra, không hướng chỗ sâu trong tường, chỉ nói: “Nhưng có bị người hoài nghi?”

Nàng lắc đầu, học Bách Châu nói chuyện khẩu khí, “Không có.”

Đối phương lại nói: “Vậy là tốt rồi. Người yên tâm, việc này qua đi lúc sau, nhất định không thể thiếu người chỗ tốt, chúng ta cô nương nói.....”

Nói còn chưa dứt lời, liền bị phía sau hai cái bà tử tả hữu giá trụ, sợ tới mức nàng can đảm đều toái, kêu sợ hãi một tiếng.

Bạch Nhụy đã sớm lãnh tô ma ma ở ngoài cửa chờ, không nghĩ tới thật đúng là trảo vừa vắn.

Đãi nàng quay mặt đi tới vừa thấy, nhưng bất chính là Trần thị bên người nha hoàn Chu Văn sao!

☆, chương 99 giảng cơ

Nguyên lai ngày đó Trần thị làm người nghe được Ân Tuế Tình thân phận, biết được nàng là Sở Quốc Công phủ duy nhất bảo bối nữ nhi sau, lại ghét lại đó. Không biết liền thôi, biết các nàng lớn lên giống nhau, nàng càng thêm không phục, dựa vào cái gì thân phận của nàng thấp hèn, nàng lại bị người phủng ở lòng bàn tay?

Chỉ làm một cái thể thân, nàng không cam lòng.

Nguyên bản chỉ nghĩ huỷ hoại Ân Tuế Tình dung mạo, từ đây Đào Lâm Nguyên trong mắt cũng chỉ có nàng một người. Nhưng như vậy không hảo xuống tay, không bằng trực tiếp hại chết nàng dứt khoát. Vì thế Chu Văn cho nàng ra một cái chủ ý, muốn mua được Ân Tuế Tình trước mặt nha hoàn, cho nàng trong chén hạ độc.

Chu Văn ở bên môn trộm quan sát vài ngày, trực tiếp nhắm chuẩn Bách Châu xuống tay.

Bách Châu này nha hoàn hảo đùa nghịch, cho nàng điểm chỗ tốt liền đối với người khăng khăng một mực. Trong nhà nàng đối nàng ngoan độc, nàng đối cái kia gia cũng không có gì cảm tình, Chu Văn đáp ứng nàng sự thành lúc sau đem nàng làm ra Sở Quốc Công phủ, mặt khác cho nàng một bút bạc, về sau nàng muốn đi nơi nào cũng chưa người quản.

Bách Châu tâm động, nàng đời này duy nhất nguyện vọng chính là gả cái hảo nam nhân, cùng người thành thật kiên định mà sinh hoạt. Nếu là lưu tại Quốc công phủ, không chừng cả đời cũng chưa đường ra.

Này đây Chu Văn dụ hoặc vài lần, nàng liền khiêng không được, một ngụm nhận lời xuống dưới.

Đào P bình 7 Neon bồi Dĩnh nàng căn định chủ ý không nói, là nghĩ còn có cứu vãn đường sống, hy vọng Trần thị nghĩ biện pháp đem nàng cứu ra. Nhưng nàng thật thiên chân, Trần thị đều tự thân khó

bảo toàn, đương nhiên phải nghĩ biện pháp cùng nàng phủ sạch quan hệ, lại như thế nào sẽ quản nàng đâu?

Cửa hông bên cạnh, tô ma ma cùng Lý ma ma áp Chu Vãn, hai người đi qua một chuyến nam Nguyệt Các lấy đổi bài, đều nhận ra nàng tới, “Hảo a, lại là người cái này tiểu đề tử.”

Chu Vãn trong lòng hoảng hốt, quay đầu nhìn đến nàng hai mặt, lại vừa thấy Bạch Nhụy cũng ở, tức khắc sắc mặt trắng bệch, “Các người làm cái gì?”

Bạch Nhụy đôi tay vây quanh, cười lạnh một tiếng, “Người lại đang làm cái gì? Người đương Sở Quốc Công phủ người đều là gốc tử, tùy ý người làm xằng làm bậy sao?” Nói cho hết lời, cửa hông từ bên trong mở ra, nàng đề thấp tiếng nói nói: “Đem nàng mang đi vào, giao cho chúng ta cô nương tới xử trí!”

Hàn quang tham đầu tham não mà lộ ra đầu tới, “Bắt được sao?”

Chu Vãn nghe được nàng thanh âm quay đầu, lúc này mới tỉnh ngộ chính mình bị lừa.

Nàng ăn mặc Bách Châu quần áo, lại cố ý ngụy trang thành Bách Châu thanh âm, chính là dụ hoặc chính mình chui đầu vô lưới.

Chu Vãn tâm thoáng chốc chìm vào đáy cốc, còn không có đưa đến đào Ω trước liền bắt đầu phản kháng, “Các người có ý tứ gì? Ta cái gì cũng chưa làm!”

Bạch Nhụy đi theo phía sau không phản ứng nàng.

Nhưng thật ra hàn quang hừ một tiếng, rất có vài phần cáo mượn oai hùm khí thế, “Làm cùng không có làm, cũng không phải là người định đoạt.”

Mấy người đem nàng áp đến diêu Hương Cư, bên này động tĩnh thực mau kinh động Sở Quốc Công phủ những người khác. Sở quốc công không ở trong phủ, chỉ có vài vị gia ở, nghe nói có người

muốn độc hại nhà mình tiểu muội, lập tức dưới chân sinh phong mà đuổi lại đây.

Bọn họ đến lúc đó, đào φ cùng Ân Tuế Tình đứng ở hành lang hạ, giữa sân quỳ Chu Vãn.

Ân Trần Thanh đi ở đằng trước, “Sao lại thế này?”

Đào I hàm trung khôi phúc chỉ về phía trước phương, “Đại cứu cứu, nàng muốn hại ta mẹ.”

Nói, liền đem hôm qua sự một năm một mười nói ra, bao gồm nàng cùng như thế nào Bách Châu hợp mưu phóng hỏa, lên thuyền được, thuận đường đem thân phận của nàng cùng nhau nói ra.

Mấy câu nói đó dừng ở sau lại mấy cái cứu cứu trong tai, Nhị cứu cứu ân trần phong là cái bạo tính tình, nghe vậy lửa giận ngập trời: “Đào Lâm Nguyên thiếp? Cái kia cầu súc sinh, ta đây liền đi giết hấn!”

Đào Lâm Nguyên lại như thế nào không tốt, rốt cuộc là đào Φ mạch 5. . Nghe được hấn nói như vậy, đào α vội đi lên cản hấn: “Nhị cứu cứu từ từ, ngài đừng vội, trước đem trước mắt sự giải quyết đi!”

Nàng nói có đạo lý, cái này Trần thị cùng Chu Vãn, đến còn hảo giáo huấn các nàng mới là.

Chu Vãn ngay từ đầu không chịu nhận tội, mắt thấy người càng ngày càng sau, mặt sau liền Sở quốc công đều kinh động. Nàng run run, nơm nớp lo sợ mà toàn chiêu, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, “Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng..... Đều là Trần thị sai sử ta làm, là nàng.....”

Ân Như mới từ bên ngoài mặt sau, nghe nói như vậy đại sự, liền khẩu trà cũng chưa tới kịp uống.

Vừa nghe độc được hai chữ cả người đều lung lay một chút, ân trần lưu tiến lên đỡ lấy hấn, hấn mới miễn cưỡng phục hồi tinh thần lại.

Hắn tám ngày tức giận, “Hảo a, thế nhưng khi dễ đến ta quốc công phủ trên đầu tới!”

Nói làm người chuẩn bị ngựa xe, hắn muốn đích thân đi Đào phủ một chuyến.

Vài vị cứu cứu cũng không phải đèn cạn dầu, nơi nào nhẩn đến hạ khẩu khí này tới, đất Bách Châu cùng Chu Văn liền đến Đào phủ thảo cách nói đi.

Đoàn người mệnh mông cuồn cuộn mà ra cửa, đào thấy tình thế không đúng, sau lưng theo đi lên. Rốt cuộc Đào phủ là nàng chính mình gia, nàng chỉ nghĩ làm Trần thị được đến ứng có giáo huấn, không nghĩ làm chính mình gia quá mức nan kham.

*

Cũng may Ân Như cùng các cứu cứu hiểu được đúng mực, tới rồi Đào phủ, không làm người nhìn ra là tới tìm tra, từ hôn giả lãnh vào đại môn.

Đào theo sát sau đó, nghe nói bọn họ ở chính đường, không dám dừng lại mà đuổi qua đi.

Đào Lâm Nguyên nghe nói Sở Quốc Công phủ một nhà đều tới, không có chậm trễ, từ hậu viện thư phòng đuổi lại đây. Mới vừa vào nhà, đón đầu một tiếng quát chói tai, “Nhãi ranh, cho ta quỳ xuống!”

Ân Như cùng Đào Tùng Nhiên là thế giao, nhìn Đào Lâm Nguyên từ nhỏ lớn lên, là hắn trưởng bối, hôm nay giáo huấn hắn đúng là tình lý bên trong.

Chẳng qua tới có chút đột nhiên, Đào Lâm Nguyên nửa ngày không phục hồi tinh thần lại, “Nhạc phụ đây là.....”

Ân Như mắng một câu chó má, “Ai là nhạc phụ ngươi, ta nhưng không đảm đương nổi cái này nhạc phụ! Ta khuê nữ đều phải bị ngươi hại chết, ngươi nói ta tới làm gì!”

Một câu đem Đào Lâm Nguyên định tại chỗ, hấn vống vống mà nhìn về phía Ân Như, “Người nói cái gì? Tuổi tuổi làm sao vậy?”

Mấy ngày này hấn bận về việc khác sự, cũng không có đi qua nam Nguyệt Các, càng không biết Trần thị hành động. Hiện nay nghe hấn vừa nói, chỉ cảm thấy tâm đều bị tích cóp thành một đoàn.

-----oOo-----

Phần 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ân Như lười đến cùng hẳn vô nghĩa, “Chính người nhìn”

Ân trấn lưu phía sau người hầu đem hai cái nha hoàn đẩy ra tới, hai người bước chân không xong, lại bị trói tay chân, hai chân mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất.

Bách Châu hẳn không quen biết, nhưng Chu Văn là gần người hầu hạ Trần thị người, hẳn liếc mắt một cái liền nhìn ra tới.

Này trong đó chắc chắn có nội tình, hẳn nhăn nhăn mày, “Sao lại thế này?”

Chu Văn chợt dạ, tránh đi hẳn tầm mắt biện giải nói: “Đại gia tha mạng, đây đều là Trần di nương sai sử nô tỳ, cùng nô tỳ không quan hệ!”

Nói nửa ngày cũng chưa nói đến điểm tử thượng, Đào Lâm Nguyên không như vậy nhiều kiên nhẫn, thanh âm lạnh vài phần, “Ta hỏi người sao lại thế này!”

Nàng một run run, bết khản miệng không chịu nói chuyện.

Ân trấn lưu trào phúng cười, “Nàng không chịu nói, kêu kêu, người tới nói cho người a cha sao lại thế này.”

Đào Y du phản kiêu bắt hôn ủy bàn quả nàng một cái tiểu bối, thật sự không có gì lập trường đi vào. Đột nhiên bị Tam cứu cứu đề danh, nàng căng da đầu đi vào, đối thượng Đào Lâm Nguyên tìm tòi nghiên cứu hai tròng mắt, phóng thấp giọng âm nói: “Ngày hôm qua Bách Châu cấp mẹ tặng một chén ý nhân cháo, được có độc, đại phu nói là hạ thạch tín.”

Đào Lâm Nguyên con người co rụt lại, cả người không thể ức chế mà run rẩy lên, “Tuổi tuổi đâu?”

Nàng lắc đầu, “Bị ta phát hiện, mẹ không có việc gì.”

Hắn cả người thả lỏng lại, có loại may mắn.

Nhưng mà đào Φ nam loạn hoán hy ai lại đem hắn tâm treo lên, “Ta hôm nay cùng người tra xét một chút, cùng Bách Châu thông đồng mưu hại mẹ, là Trần thị bên người nha hoàn Chu Vãn. A cha nếu là không tin, chính là chính miệng hỏi một câu.”

Ở Quốc công phủ thời điểm Chu Vãn liền cái gì đều chiêu, nàng là cái tham sống sợ chết, thậm chí còn không có đối nàng động thủ, nàng liền bắt đầu xin tha.

Đào Lâm Nguyên xem qua đi, Chu Vãn này sẽ sớm đem Trần thị quên ở sau đầu, có thể giữ được chính mình tánh mạng mới là thật sự, “Đại gia.....”

Hắn không có biểu tình, lạnh giọng hỏi: “Là ai sai sử người?”

Chu Vãn dập đầu xin tha, đương nàng trong miệng nói ra “Trần thị” hai chữ khi, hắn gắt gao mà khép lại hai mắt, cắn đến sau nha tào kéo kẹt rung động.

“Mang Trần thị lại đây.”

Hắn ách thanh âm phân phó.

*

Mười lăm phút sau, Trần thị bị người từ nam Nguyệt Các kêu lại đây.

Chu Vãn chưa trở về, đại gia lại kêu nàng qua đi hỏi chuyện, nàng trong lòng có bất hảo dự cảm. Đương tới rồi chính đường, thấy từng hàng ngói người, cùng với quỳ trên mặt đất Bách Châu cùng Chu Vãn sau, tâm lạnh hơn phân nửa tiệt, trên mặt cường trang trấn

định, thông thả ung dung hành lễ, “Không biết đại gia tìm ta tới, là vì chuyện gì?”

Đào Lâm Nguyên đóng nhắm mắt, trong lòng lại là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hắn tìm tới nữ nhân, liền không có một cái đèn cạn dầu. Hắn thích dịu dàng nghe lời nữ nhân, kết quả là lại phát hiện, chỉ có Ân Tuế Tình nhất dịu dàng, mặt khác đều là biểu tượng.

Các nàng ở trước mặt hắn, đeo vài mặt cụ.

Chỉ có Ân Tuế Tình nhất chân thật.

“Chu Văn cái gì đều chiêu.” Hắn trầm thấp nói, không có cùng nàng hàn huyền, “Thu nương, người thật to gan, liền Quốc công phủ người đều dám xuống tay!”

Trần thị vẻ mặt mờ mịt, thấp thỏm mà cười cười, “Đại gia đang nói cái gì, thu nương như thế nào nghe không hiểu.”

Nàng mới vừa ra tới, Sở Quốc Công phủ mấy nam nhân không bình tĩnh, gương mặt này, như thế nào càng nhìn càng quen mắt! Đãi nhớ tới sau, hận không thể một đám làm thịt Đào Lâm Nguyên.

Lão ngũ ân trần phái phi mà một tiếng, thanh âm không nhỏ, tất cả mọi người có thể nghe thấy.

“Dơ bẩn!”

Đây là mắng Đào Lâm Nguyên.

Kia nước miếng không phun đến Đào Lâm Nguyên trên mặt, hắn theo bản năng mà lau lau mặt, biết lúc này chính mình nên mắng, này đây không có phản ứng.

Đào Lâm Nguyên không quanh co lòng vòng, trực tiếp vút cho nàng hai lựa chọn, “Đưa quan hoặc là gia pháp, người tuyển một cái.”

Trần thị kinh hãi, quỳ trên mặt đất làm hấp hối giãy giụa, “Đại gia, thu nường là vô tội! Vô luận Chu Văn theo như người nói cái gì, người đều đừng tin, nàng là cố ý chửi bới thu nường!”

Nói thấy hẳn không phản ứng, liền bò đến một bên đi đánh Chu Văn, “Người tiện nhân này, ta ngày thường chẳng lẽ đối đãi người không tốt sao? Người thế nhưng.....”

Đào Lâm Nguyên trầm khuôn mặt, không thể gặp nàng như vậy hồ nháo, “Còn thể thống gì, người đương đây là nơi nào!”

Nói làm người tả hữu đề lại nàng, hẳn nghĩ nghĩ nói: “Đem Trần thị dẫn đi trượng trách 30, lột đi trên người nàng sở hữu trang sức, đuổi ra Đào phủ. Sai người hủy đi nam Nguyệt Các, bên trong đồ vật cũng đều ném, coi như trong phủ chưa bao giờ từng có người này.”

Trần thị tựa như sét đánh giữa trời quang, gắt gao tránh không chịu đi, “Đại gia, ngài đã quên đối thu nường nói những lời này đó sao..... Ngài nói.....”

Tuệ tuệ, đừng rời đi ta.

Tuệ tuệ, thực xin lỗi.

Tuệ tuệ.

Nhưng những lời này đó, nguyên bản liền không phải nói cho nàng nghe.

Cái tên kia hẳn là tuổi tuổi.

Nàng nghĩ tới cái gì, tâm như tro tàn.

Đang muốn đi ra ngoài khi, lão tam ân trấn chảy ra ngôn: “Chậm đã.”

Trần thị cho rằng còn có một đường sinh cơ, mở to mắt mong đợi mà nhìn về phía hẳn.

Hắn tiếp theo câu nói, hoàn toàn đánh mất nàng sở hữu niệm tưởng, “Gương mặt này ta nhìn thật là chướng mắt, về sau nàng nếu lưu lạc đầu đường, người khác hiểu lầm là nhà ta tuổi tuổi làm sao bây giờ? Không bằng ở trên mặt nàng hóa vài đao, hủy dung, liền không ai nhận được.”

Trần thị sắc mặt trắng bệch, tay chân lạnh lẽo, “Không, không.....”

Nàng chỉ còn lại có gương mặt này, nếu là liền dung mạo đều bị hủy hoại, nàng tồn tại còn có cái gì ý tứ?

Cha mẹ đều là hảo mặt mũi người, bị bọn họ biết sau, nàng nói không chừng liền gia môn đều không thể quay về!

Cố tình Đào Lâm Nguyên không có dị nghị, thậm chí liền đuôi lông mày đều không nâng một chút, đối người hầu nói: “Đều nghe thấy được sao? Đi xuống làm đi.”

Người hầu đem khóc thét Trần thị mang theo đi xuống.

Dư lại hai cái nha hoàn liền hảo xử lý nhiều, một cái là Quốc công phủ, không khỏi hắn xử trí. Đến nỗi Chu Vãn, Đào Lâm Nguyên suy nghĩ nói: “Trượng hai mươi, đem nàng cùng Trần thị một đao đuổi ra phủ, bán mình khế giao cho Trần thị trong tay.”

Này không thể nghi ngờ là đem nàng đẩy vào hố lửa, nàng vừa rời vạch trần Trần thị, lại làm nàng hầu hạ nàng, nàng có thể có ngày lành quá sao?

Chu Vãn tưởng xin tha, không ai nghe nàng lời nói, nàng theo sát bị mang đi.

*

Chính đường cuối cùng thanh tĩnh xuống dưới, Đào Lâm Nguyên đứng dậy đối Sở quốc công đạo: “Nhạc..... Quốc công gia, xin hỏi hiện nay tuổi tuổi tình huống như thế nào? Ta có thể đi nhìn xem nàng sao?”

Ân Như dùng cái mũi ra một hơi, “Người còn có mặt mũi thấy nàng? Người tưởng bỏ!”

Nói đứng lên, lãnh mấy cái nhi tử liền muốn trở về đi.

Đào Lâm Nguyên đi nhanh hai bước, “Ta là lo lắng nàng……”

Vừa đến cửa, bị ân trấn lưu hoành cánh tay ngăn lại.

Ân trấn lưu mặt vô biểu tình mà nhìn hắn, hắn so Đào Lâm Nguyên lớn suốt mười tuổi, tóc mai có chút trở nên trắng, lại gần không được kia cổ sắc bén. “Người hiện tại biết lo lắng? Trước kia tuổi tuổi giả cho người thời điểm, người như thế nào không lo lắng nàng?”

Đào Lâm Nguyên cương tại chỗ, mại bất động bước.

Hắn thật muốn cho hắn một quyền, ngại với đào u luy. Ngạnh sinh sinh nhịn không được, “Ta muội muội lúc trước hoài tình ý giả cho người, người là như thế nào đãi nàng? Người bị thương nàng bao nhiêu lần tâm? Hiện giờ tuổi tuổi nghĩ thông suốt, không muốn lại chịu người tra tấn, người còn không buông tha nàng? Người không đối nàng hảo, còn không cho người khác đối nàng được chứ?”

Đào Lâm Nguyên cầm quyền, “Ta lúc ấy không biết……”

Ân trấn lưu đánh gãy hắn nói, “Không biết cái gì? Không biết người ái nàng, vẫn là không biết phía sau còn có một cái Du quận vương?”

Dứt lời cười nhạt, “Thôi đi, người chính là cái súc sinh.”

Hắn liếc hắn liếc mắt một cái, vô tình nói:

“Buông tha tuổi tuổi bãi, nàng cuối năm liền muốn cùng Du quận vương thành hôn.”

Đào Lâm Nguyên thân hình nhoáng lên, không có đứng vững.

☆, chương 100 hạ sính

Đến cuối cùng, Đào Lâm Nguyên cũng không có thể được như ý nguyện mà đi xem một cái Ân Tuế Tình.

Bách Châu trở lại Quốc công phủ tất nhiên là không có kết cục tốt, nàng bị một lần nữa quan tiền phòng chất củi, chính như đào Ψ nguyện lại nào gia, không cho nàng đồ vật ăn, chỉ cho nàng nước uống.

Chiếu loại này trừng phạt phương pháp, cũng không biết nàng có thể căng mấy ngày.

Nhưng này cùng đào ξ huân ngọt cho dù chết, cũng là nàng hẳn là. Đào ψ thoa đài □ chảy nãi mô đó là có người muốn làm hại nàng mẹ, đời trước nàng không có thể bảo vệ tốt nàng, đời này tuyệt không cho phép người khác động mẹ một đầu ngón tay.

Nàng ở Ân Tuế Tình bên người nị oai hồi lâu, thế cho nên Ân Tuế Tình đều có chút phiền nàng, “Đây là làm sao vậy? Trở về liền như vậy, chịu cái gì kích thích không thành?”

Biết được Ân Tuế Tình suýt nữa trúng độc, Đào Tĩnh cũng riêng chạy đến một chuyến. Hiện tại đang ở một bên đứng, xem muội muội cùng mẹ làm nũng.

Đào Σ từng tứ so hợp lại oán trách mà nói: “Mẹ trước mặt người như thế nào như vậy không đáng tin cậy? Là ai đem Bách Châu mang tiến vào, nếu không phải ta kịp thời phát hiện, mẹ hiện tại đã sớm trúng độc.”

Kinh này một chuyện, Ân Tuế Tình mới cảm thấy chính mình đối trước mặt nha hoàn quá sơ với phòng bị.

Vốn dĩ sao, ở chính mình trong nhà, trước kia cũng chưa xảy ra chuyện, ai sẽ nghĩ đến có người muốn độc hại nàng? Bởi vậy có thể thấy được, này diêu Hương Cư còn phải hảo hảo quản quản mới được.

Ân Tuế Tình trước mặt chỉ để lại bạch thuật, đồ nếu cùng Lý ma ma, đồng ma ma bốn người, mặt khác nha hoàn ở bên ngoài hầu hạ. Những cái đó tân tiến vào nha hoàn đều đến trải qua nghiêm khắc kiểm tra cùng huấn luyện, không thể dễ dàng tiếp thu Ân Tuế Tình ẩm thực, để tránh tái xuất hiện loại tình huống này.

Bách Châu kết cục các nàng đều thấy được, không mấy ngày liền bị nâng ra tới, nghe nói là chịu không nổi tra tấn, chính mình cắn lưỡi tự sát.

Không ít người nhìn đến vài bố trắng hạ bọc thân hình, nguyên bản tươi sống thân thể, chỉ còn lại có một khối thon gầy khung xương, nhìn làm người nhút nhát.

Kể từ đó, diêu Hương Cư người hầu càng thêm cẩn trọng, không dám có bất luận cái gì nhị tâm, liền sợ chính mình rơi vào cùng Bách Châu giống nhau kết cục.

Sở Quốc Công phủ sống yên ổn không mấy ngày, liền nghênh đón một cộc đại sự.

Du quận vương trong phủ môn nạp chinh, sính lễ ước chừng nâng trăm 80 rương, từng cái nâng nhập Sở Quốc Công phủ cửa sau, có thể thấy được trường hợp long trọng đồ sộ. Cửa vây quanh không ít xem náo nhiệt người, mới quá tết Thượng Nguyên, liền có như vậy kiện hỉ sự, mặc dù không phải chính mình gia, cũng không cấm đi theo cao hứng.

Trong đó có cái bá tánh than thở nói: “Quốc công phủ gia tiểu nữ nhi hảo phúc khí, vừa mới hòa li, liền nghênh đón như vậy một cộc hảo hôn sự.”

Có khác một người nói tiếp tra, “Ai nói hòa li không tốt? Theo ta thấy, hòa li mới hảo đâu!”

Ngôn xong, bị người cười trêu nói: “Người cũng không nhìn một cái nhân gia thân phận, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thân phận địa vị bả ở đằng kia, có thể tìm không ra hảo việc hôn nhân sao?”

Nói đều là lời nói thật.

Vô luận người khác thấy thế nào, Sở quốc công Lục cô nương cùng Du quận vương đoạn nghiêm hôn sự, đều đã là ván đã đóng thuyền sự, lại vô biến số.

*

Băng tuyết tan rã, xuân về hoa nở, Quốc công phủ hậu viện trăm hoa đua nở, vạn vật sống lại.

Hồ ngạn cỏ xanh mơn mớn, cành liễu giã ra, một bên là gầy guộc lân lân hồ nước, một bên là quyến rũ nở rộ tường vi. Đào ỵ khôi khôi thạch nuốt phô liền trên đường nhỏ, vốn định đồng dạng con thuyền nhỏ đến hồ thượng xem cảnh, đột nhiên nghe thấy tiền viện truyền đến không nhỏ động tĩnh.

Nàng làm ngọc trà đi hỏi thăm chuyện gì, ngọc trà thực mau trở về tới, thở hồng hộc nói: “Cô nương, là Du quận vương tới hạ sảnh.”

Nhanh như vậy?

Đào ỵ trất loạn huy mọi ƒ không cần thận bề gãy tường vi hoa chi, nàng đáng tiếc mà a một tiếng, “Du quận vương tự mình tới? Ở đâu đâu? Mẹ biết sao?”

Ngọc trà vừa rồi chỉ chạy đến tiền viện nhìn nhìn, không dám chạy tới chính đường, xem trận thế hẳn là tự mình tới. Đến nỗi Ân Tuế Tình có biết hay không, nàng khó xử nói: “Ta đi khi không thấy được phu nhân, nghĩ đến còn không biết. Là quốc công gia cùng vài vị gia đi nghênh đón, này sẽ hẳn là ở chính đường, sảnh lễ đều phóng tới nội viện đi, nghe nói ước chừng 108 nâng đâu!”

Phương diện này Du quận vương so Đào Lâm Nguyên thượng nói thật sự, hẳn biết Sở quốc công là cái hảo mặt mũi người, hẳn ở khả năng cho phép trong phạm vi, cực đại khả năng mà thỏa mãn Sở quốc công hư vinh tâm, cấp đủ hẳn mặt mũi. Đây là người khác giáo không tới, đến dựa vào chính mình ngộ tính.

Thực hiển nhiên, Đào Lâm Nguyên ngộ tính không tốt.

Đào θ minh trước đừng nói cho Ân Tuế Tình, không nghĩ làm mẹ tâm hoảng ý loạn. Hạ sính qua đi đó là thỉnh kỳ, từ nhà trai quyết định hôn kỳ, lần này đoạn nghiễm tới mục đích, còn vì cùng Sở quốc công thương lượng thành hôn thời gian.

Bởi vì hai người từng đạt thành chung nhận thức, phải đợi đào cập kê lúc sau mới thành thân. Đào κ tường nạp bích đến mãn mười lăm, Du quận vương ý tứ là đem hôn kỳ định ở tháng chạp 30. Một năm cuối cùng một ngày, trừ cũ đón người mới đến, là cái hảo dấu hiệu.

Sở quốc công không có gì ý kiến, hấn đối Du quận vương vừa lòng thật sự, cảm thấy tuổi tuổi lúc này mới xem như chân chính gả đối người.

“Kia liền như vậy định rồi, đến lúc đó ta trong phủ sẽ làm đủ chuẩn bị, cũng thỉnh Du quận vương đừng sơ sẩy đại ý. Ta này nữ nhi tuy nói gả quá một lần, nhưng các phương diện đều là nhất đẳng nhất hảo, người về sau liền chậm rãi đã biết.” Hấn uống một ngụm trà, tính toán đem nói khai, “Trước kia là lão tử mắt bị mù, đem tuổi tuổi đính hôn Đào gia cái kia tiểu tử, thương thấu tuổi tuổi tâm. Ta nói như vậy, Du quận vương đừng trách móc, ta chính là tưởng nói cho người, tuổi tuổi đáng giá người dụng tâm đối đãi. Đừng nhìn nàng đối người không nóng không lạnh, kỳ thật trong lòng là nghĩ người.”

Đoạn nghiễm liễm mắt cười khế, lần đầu vô dụng bồn vương, “Ta biết.”

Hấn đối Ân Như nói: “Ngày sau đều là người một nhà, quốc công gia không cần lại kêu ta Du quận vương. Ta tự trang, người trực tiếp gọi ta trang đó là.”

“Trang, tên hay! Không chỉ là ta, người cũng nên sửa miệng đi?”

Hấn cười, “Nhạc phụ đại nhân.”

Sở quốc công vừa lòng mà cười to, tính toán lưu hấn một đạo dùng buổi trưa cơm.

Lần này hấn không có chối từ, hướng đình viện xem một cái, “Vừa lúc tiểu nhi cũng tới, mới vừa rồi ở hậu viện giúp đỡ dàn xếp sính lễ, không bằng đem hấn một khối gọi tới đi.”

“Hảo hảo.” Ân Như cười đến không khép miệng được, tiếp đón một cái nha hoàn đến trước mặt, “Vừa lúc đem tuổi tuổi cùng kêu kêu cũng gọi tới, người nhiều, náo nhiệt náo nhiệt.”

Sở quốc công là cái tính trẻ con chưa mẫn người, một phen tuổi, còn cả ngày vô cùng náo nhiệt.

Không ngừng kêu Ân Tuế Tình, liên quan mấy cái nhi tử cũng gọi tới, chuẩn bị người một nhà ăn cái bữa cơm đoàn viên. Ân Như cố ý chế tạo cơ hội làm hai người bọn họ một chỗ, nề hà thời cơ không đúng, không thể nóng lòng nhất thời một lát. Lần này trước cùng nhau ăn một bữa cơm, kế tiếp có rất nhiều cơ hội.

Khoảng cách cơm trưa thời gian còn có một canh giờ, hấn trước làm người đi xuống chuẩn bị.

Đào φ câu thụ biện phía sau cửa nghe lén đã lâu, nghe được cổ đều toan, vừa muốn rời đi, phía sau có cái trầm thấp bình đạm thanh âm hỏi: “Người đang làm cái gì?”

*

Không hề dự triệu một tiếng, sợ tới mức đào σ Hoàn mãnh 匕 lương xoay người để ở ván cửa thượng.

Thấy rõ người tới sau, nàng vỗ ngực thờ dốc, túm người tới tay áo dẫn hấn rời đi nơi này. Đi rồi mấy chục bước, nàng ngừng ở một viên đại cây hòe hạ, “Thế tử ca ca người làm ta sợ muốn chết!”

Đoạn Thuần nhìn chăm chăm bị nàng giữ chặt một đoạn tay áo, lại nghe thấy nàng thanh âm, hoảng hốt ngăn người.

Hào nửa ngày mới hỏi: “Dọa đến người?”

Sao có thể không dọa đến, nàng chính nghe lén đến mùi ngon, hấn đột nhiên ra tiếng, là cá nhân đều bị hù chết! Chính là xem hấn như vậy, lại không giống như là cố tình dọa nàng, chính là lại đại hỏa cũng phát tiết không ra, nàng buồn bực mà méo miệng, “Người như thế nào cũng tới?”

Tay áo thượng trắng nõn tay nhỏ chậm rãi rời đi, hấn có điềm không tha, trên mặt lại không có hiển lộ, “Ta mới từ hậu viện lại đây, sính lễ đều đặt ở nhà kho.”

Nguyên lai hấn là cùng Du quận vương cùng nhau tới, bất quá bị ân trấn lưu nửa đường tiết đi rồi, cùng đi nhà kho an bài hạ nhân đặt sính lễ.

Mới đến chính đường cửa, liền thấy nàng tặc hề hề mà nghe lén. Không có nghĩ nhiều, đi lên kêu nàng một tiếng, không nghĩ tới còn bị nàng trách tội thượng.

Đào tình ngộ, nga một tiếng.

Đoạn Thuần vẫn là cùng cái vấn đề, “Người mới vừa rời ở nghe lén cái gì?”

Bị bắt cái có sẵn, nàng cũng không có gì hảo hảo biện. Nơi này không phải nói chuyện địa phương, đào α mạn Phan hướng phía trước hồ nước đi, xuyên qua một thán cửa động, dọc theo uốn lượn đá cuội đường mòn, phía trước đó là sóng nước lóng lánh mặt nước. Tơ liễu tung bay, che ở mặt trước, cực kỳ giống vào đông tuyết.

Nàng ra vẻ nhẹ nhàng, đôi tay bối ở sau người đi rồi hai bước, quay đầu cười khanh khách mà nhìn hấn, “Ta mẹ chung thân đại sự, lần đầu tiên ta không thể tham dự, lần thứ hai ta đương nhiên muốn xem khăn một ít.”

Đoạn Thuần bên môi lộ ra một cái thực tiễn ý cười, hấn ăn mặc màu chàm dệt kim trường bào, thanh quý bên trong mang theo nhỏ nhẽ, cố tình lại mặt mày lãnh đạm, cho người ta một loại rất khó tiếp cận ảo giác. “Vậy người xem đến như thế nào? Gia phụ làm người vừa lòng sao?”

Bọn họ đi đến ven hồ, nghênh diện phát tới mát lạnh phong, gọi lên tiểu cô nương bên tai tóc mai, lông xù xù mà cào ở nhân tâm thương.

Đào ngâm ý cười, “Trước mắt còn rất vừa lòng.”

Đoạn Thuần đại để là nghe nói mấy ngày hôm trước hạ độc một chuyện, vì trấn an nàng, không tiếc đem phụ thân của cải đều tiết lộ ra tới, “Người cứ việc yên tâm, gia phụ nhận người không rõ, nếu nhớ kỹ tình di, sau này liền sẽ toàn tâm toàn ý đãi nàng hảo, sẽ không lại nạp di nương hoặc thiếp. Điểm này, ta có thể cam đoan với người, ở Du quận vương phủ, sẽ không làm tình di chịu bất luận cái gì ủy khuất.”

Rõ ràng mới hai mươi, lời này nói được hấn giống trường bối giống nhau.

Đào   than   gọi, sáng ngời thủy mắt cong thành trăng non, tiếng cười thanh thúy, “Thế tử ca ca giữ lời nói!”

Hấn gật đầu, “Tính toán.”

Hai người đứng ở ven hồ, gió thổi động bọn họ góc áo, phần hồng tà váy cùng màu lam áo gấm chạm vào ở bên nhau, giống quán quanh ở bên nhau cành liễu. Từ hồ ngạn đối diện hướng bên này xem, có thể nhìn đến một phần một lam hai bóng người, lẳng lẳng mà đứng, cùng bên hồ thịnh cảnh hòa hợp nhất thể.

Đào   Đoạn Thuần đàm phán nửa canh giờ, liêu đến nhiều, mới biết được Đoạn Thuần kỳ thật một chút cũng không lạnh nhạt, hấn kiên nhẫn khiêm tốn, thường xuyên một hai câu lời nói, liền đem đào X hạn môn say câu trách A 6 đàm tham kiểu mâu bối giáo P thiếu hấn

hoà mình, triền ở bên cạnh hấn trước mặt cùng sau mà kêu “Thế tử ca ca”.

Đoạn Thuần bên môi mang theo ý cười, làm từ trước tới nay nhất muốn làm một sự kiện.

Hấn sờ sờ đào Φ nại phạm 1 mềm mại đầu tóc, ngoan ngoãn đáng yêu lúm đồng tiền, hấn tâm tức khắc mềm đến rớt tinh rớt mù, “Đi thôi, Sở quốc công còn tại tiền viện chờ, chúng ta hãy đi trước bãi.”

Đào α liền gạt đầu, nhắm mắt theo đuôi mà đi ở hấn phía sau.

Chầu này cơm có thể dùng hoà thuận vui vẻ tới hình dung, Sở quốc công liền uống tam đại ly, tỏ vẻ cao hứng chi tình. Tịch thượng còn có đào Φ mộ phụ đà tư chơi bởi vì buổi chiều còn có việc, cũng chưa quá phóng túng, hơi chút chạm vào một hai ly trợ hứng. Tuy như thế, trên mặt tươi cười lại giấu không được.

Du quận vương nhìn bọn họ mấy cái đều trường giống nhau, vì thế kính rượu khi căn bản phân không rõ ai là ai, bị hung hăng phạt hai đại ly.

Cũng may hấn tửu lượng không tồi, hai ly rượu xuống bụng, trên mặt một chút biến hóa đều không có.

Thấy vài vị huynh trưởng còn muốn mời rượu, Ân Tuế Tình nhấp môi dưới, triền bên kia trừng mắt nhìn liếc mắt một cái. Vừa lúc bạch thuật bưng trà tiến vào, “Đây là năm nay mới đưa tới Long Tĩnh, vài vị gia ném thử hương vị đi.”

Ân gia lão nhị hiểu ý, còn không có xuất giá đâu, muội muội liền lưu không được, hấn một vách tường chua xót, một vách tường phối hợp mà cầm một ly trà nói, “Uống trà hảo, uống trà hảo, ta trước tới một ly.”

Hấn khai cái đầu, dư lại liền đều lấy trà thay rượu.

Du quận vương nắm chén trà, bên môi ần ần hàm ý cười.

*

Bên này hỉ sự không ngừng, mà bên kia Tùng Châu tác tương đối quanh quẽ không ít.

Giang Hành hôm nay mới thu được đào gửi hồi thư từ, không nghĩ tới nhóc con thật cho hấn viết hồi âm, hấn đã kinh lại hỉ. Hủy đi nhìn một cái, tin thượng nội dung trung quy trung củ, im miệng không nói nàng có hay không tưởng hấn.

Đặc biệt cuối cùng kia đoạn, xem đến Giang Hành nhưng khí buồn cười.

Cái gì trường bối? Hấn tình nguyện không lo cái này trường bối!

Nàng còn lo lắng thân thể hấn, là sợ hấn không được sao? Cái này đáng giận nhóc con, chờ hấn hồi Trường An lúc sau, liền phải làm nàng biết thân thể hấn rất cuộc được không.

☆, chương 101 tương phùng

Qua mùa xuân, lại qua nóng ả, đảo mắt tiến vào mùa thu.

Khoảng cách Đào Tĩnh cùng Tôn Khải Yên hôn sự chỉ còn lại có một tháng, bọn họ hôn kỳ định ở trung thu trước một ngày, từ hai tháng trước bắt đầu, Đào phủ liền ở bắt đầu đại thao đại. Đích trường tử cưới chính thể, đương nhiên không thể qua loa, ngay cả đỉnh đầu treo đỏ thắm đèn lồng, đều phải chuyên môn làm người định chế.

Này một tháng nhưng đem Đào Tĩnh vội hồng rồi, đã muốn xem quản hạ nhân bố trí Đào phủ, lại muốn chuẩn bị tiệc rượu, cơ hồ mọi chuyện tự tay làm lấy.

Đào π lời nói hấn, “Đại ca liền hỉ phòng đều bố trí đến như vậy nghiêm túc, là sợ khả yên tử tử đến lúc đó không hài lòng sao?”

Bọn họ tân phòng ở tấn vũ hiên, là nguyên lai Đào Tĩnh trụ sân. Chẳng qua nguyên lai sân có chút nhỏ, Đào Lâm Nguyên liền làm

người đã thông vách tường, sau này mở rộng nửa cái sân, mặt khác kiến tân phòng cùng mấy gian sường phòng. Phòng ở là đào ๓ ๓ thuộc thực khế hân thủy kiến, trước mắt đã có một năm rưỡi tả hữu, đã sớm kiến hảo, chỉ còn chờ đem cô dâu tử cưới tới mới là.

Đào Tĩnh bị nàng trêu ghẹo, hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại khí định thần nhàn mà hỏi lại: “Người hôm nay không phải muốn đi Tôn phủ, thuận đường giúp ta hỏi một chút còn không phải là.”

Đào quát quát chính mình gương mặt, “Khải yên tử tử mới không người như vậy không biết xấu hổ đâu, nàng khẳng định sẽ không nói cho ta.”

Xác thật như thế, nàng da mặt mỏng thật sự, trước kia cứu nàng lần đó ôm nàng, nàng cả khuôn mặt đều thiêu đến đỏ lên. Đào Tĩnh tiếp tục nói: “Kia chỉ có thể chờ cưới qua tới lúc sau hỏi.”

Như vậy xấu hổ cô nương, đêm tân hôn sẽ là bộ dáng gì?

Đào Tĩnh nghĩ nghĩ, chợt thu hồi thần trí, không nóng nảy, chỉ còn lại có một tháng thời gian. Bọn họ có rất nhiều cơ hội ở chung.

Đào ๓ hoảng uân giai ước dịch thiềm ti xưng ๓ khâm hướng xuân tủng mô quả thực cùng Giang Hành có đến liều mạng!

Nói lên Giang Hành, hấn lần trước cho nàng tặng một cái vàng chế tạo như ý khóa, phía trên vẽ hai chỉ giao cổ mà nằm yên ương. Nếu là đào u nghiễm khôi nói hấn có ý tứ gì, đã có thể thật là ngốc tử!

Hấn cho rằng dùng một cái khóa vàng là có thể khóa trụ nàng sao?

Đào rời đi tấn vũ hiên, không cao hứng mà nghĩ đến. Cùng với khóa vàng một khối lại đây, còn có hấn một phong thư từ, tin thượng viết rõ hấn trở lại Trường An thời gian.

Tháng chạp mừng một.

Nàng sinh nhật ở đông chí, kia sẽ sớm đều qua! Liền nàng mười lăm tuổi cập kê lẽ đều không thể tham gia, có thể thấy được thành ý phi thường kém, nàng mới lười đến phản ứng hẳn.

*

Ra Đào phủ lúc sau, đào ψ xe ngựa một đường đi trước Tôn phủ.

Tôn Khải Yên gần nhất vội vàng khâu vá áo cưới, không có gì công phu ra cửa, chỉ có đào ı hạ bảnh nghi. Đào Φ giao bảo nàng đang ở thí áo cưới, nhìn dáng vẻ đường may đã phùng hảo, mặc ở trên người thực vừa người. Đồ thắm mặt liêu thượng thêu mấy chỉ giương cánh loan điệu, dùng chỉ vàng biên, ám mà triền chi liên văn hoa lệ lại không trương dương.

Tôn Khải Yên thuộc về cao gầy dáng người, eo liễu tinh tế, thướt tha mạn diệu. Đặc biệt này thân quần áo mặc ở trên người nàng, có vẻ càng thêm xinh đẹp.

Đào φ câu siểm luyện búi Trúc oa niều con đối tỵ, Tôn Khải Yên đang muốn thay quần áo khi nhìn đến nàng, đầu tiên là cả kinh, tiếp theo thoải mái cười, “Kêu kêu, người đã đến rồi như thế nào cũng không nói một tiếng?”

Nói làm nàng đến trước mặt tới, đệ một ly trà cho nàng.

Đào tiếp nhận uống lên hai khẩu, nháy mắt to hâm mộ mà nói: “Khải yên tử tử xuyên áo cưới thật là đẹp mắt, xem đến ta đều tưởng xuyên!”

Như vậy không biết xấu hổ nói, cũng liền nàng có thể nói đến xuất khẩu. Tôn Khải Yên bật cười, bất đắc dĩ mà giận nàng liếc mắt một cái, “Ngày khác người cũng tìm cái hảo hôn phu, liền có thể mặc cho hẳn nhìn.”

Đào phiền muộn mà thở dài, “Ta tìm không thấy. Thích nhất nam nhân bị người chọn lựa đi rồi, ta chỉ có thể ở một bên âm thầm hâm mộ.”

Tôn Khải Yên bị nàng đậu đến hết sức vui mừng, chưa thấy qua như vậy khen chính mình ca ca, “Trừ bỏ đại ca, người liền không có khác vừa ý?”

Nàng nghiêm túc suy tư, đảo không phải không có.

Lúc này, Giang Hành mặt thình lình phù với trước mắt.

Nàng kỳ thật là có điểm thích hấn, chỉ là không bỏ xuống được trong lòng kia nói gông xiềng. Tổng cảm thấy hai người chi gian khó khăn thật mạnh, hơn nữa nàng không dám tưởng tượng đương cha mẹ biết được việc này sau sẽ là cái gì biểu tình, nói trắng ra là, nàng chính là sợ.

Nàng trầm mặc cùng cấp với cam chịu, gọi lên Tôn Khải Yên lòng hiếu kỳ, cấp hai người cái ly thêm chút trà, “Kêu kêu, là ai?”

Đào hoảng hốt hoàn hồn, thiếu chút nữa bị nàng vòng đi vào, trống bỏ dường như lắc đầu, “Không có ai!”

Nhưng nàng hoảng loạn biểu tình bán đứng nàng, như vậy khẩn trương hề hề, không có mới là lạ. Tôn Khải Yên nhấp môi cười, cũng không cưỡng bách nàng, “Không có cũng không sao. Người còn nhỏ, không nóng nảy.”

Nàng trong lòng xúc động gật đầu, lại có mấy tháng mới mãn mười lăm, đến lúc đó lại tưởng cũng không muộn.

Hai người chi gian thay đổi đề tài, không biết như thế nào liền cho tới trong cung đi. Tôn Khải Yên tuy rằng đại môn không ra, nhị môn không mại, nhưng đối Trường An thành sự tình biết được không ít, đều là bên người nàng nha hoàn nói, nàng nhàn tới không có việc gì nghe hai câu, cũng liền nhớ kỹ.

Tôn Khải Yên đem áo cưới điệp phóng chính tề làm nha hoàn thu hồi tới, nàng nói: “Năm nay thử quý Hoàng Thượng hạ Dương Châu, nghe nói mang về tới một vị mỹ nhân, mới vừa vào cung liền

phong làm chính ngũ phẩm tài tử, không quá hai tháng, vị phân đã thăng vì chính nhị phẩm chiêu nghi.”

Đào φ ở căn một viên mút hoa quả, nghe vậy tò mò mà di một tiếng, “Hoàng Thượng không phải hỏi lâu không mở rộng hậu cung sao?”

Cô nương gia vốn riêng lời nói, chỉ cần không cho người nghe thấy, cái gì đều dám nói.

Tôn Khải Yên đảo không phải bát quái này đó, thuận miệng nhắc tới thôi, không nghĩ tới nàng cảm thấy hứng thú, “Nguyên nhân chính là vì như thế mới làm người hiếm lạ. Nghe nói vị kia chiêu nghi xác thật xinh đẹp, liền nhất được sủng ái Quý Phi nương nương đều bị nàng so không bằng.”

Quý Phi nương nương năm nay 30 có năm, nhân đến thánh ân, nhìn vẫn giống hơn hai mươi tuổi dường như.

Đoan trang tôn quý, đẹp như thiên tiên, đây là đào X vận duy nhất ấn tượng. Mặc kệ nói như thế nào, lại giống như hai mươi tuổi, rất cuộc so bất quá chân chính hai mươi tuổi cô nương. Nam nhân về điểm này có mới nói cũ tật xấu, trăm ngàn năm tới đều không đổi được.

Đào Σ hoãn mĩ hảo sô phệ tiên thiếu dất nàng cân nhắc một thời gian, “Người nói vị kia chiêu nghi là Dương Châu người?”

Tôn Khải Yên là nghe nha hoàn nói, không lớn xác định, “Nếu là từ Dương Châu mang về tới, hẳn là đi?”

Như vậy vừa nói đào o truân học chọc chơi Chu Phổ cũng là Dương Châu người, lần trước phân biệt khi hắn nói còn sẽ hỏi Trương An. Mắt thấy một năm đều đi qua, hắn vẫn là không có tin tức, đào còn chờ hắn trở về hỏi hắn chân tướng đâu, thiên hắn như thế nào đều không xuất hiện.

*

Vừa lúc Ân Tuế Tình muốn lên phố mua dạng đồ vật, hỉ bào thượng nút thắt là nha hoàn mua, nàng không hài lòng, liền tưởng tự mình đi trang phục phô nhìn xem.

Đào ξ bào mọi chuyện, đơn giản cùng nàng một khối đi.

Hai người thừa xe ngựa ra phủ, một đường đi vào chợ phía tây cấm tú các. Tôn Khải Yên tiến bên trong chọn lựa, nàng tiến bên trong xem xét liếc mắt một cái, đủ loại kiểu dáng nút thắt, thật sự hoa cả mắt, liền tính toán đến cách vách trang sức cửa hàng nhìn một cái.

Đào o quang dịch hồi lằm bằm băng đình liền không có mang mũ có rèm.

Vừa đến trang sức cửa hàng cửa, chỉ thấy từ bên trong đi ra một người. Xuyên hồ lam thêu kim áo váy, đầu đội mũ có rèm, phía sau đi theo một cái nha hoàn.

Đào o chiêu L nàng đưng phải, hướng bên cạnh lánh tránh, then khiếm cười, “Ngượng ngùng.”

Đối phương dừng lại, mũ có rèm hạ đôi mắt vẫn luôn nhìn nàng.

Đào thấy không rõ nàng khuôn mặt, nàng lại có thể rành mạch mà thấy nàng. Đứng hảo nửa ngày, nàng mới tuyệt thân đi phía trước đi, đi hướng cửa dừng lại xe ngựa.

Người kia là ai?

Đào cảm thấy nàng thân hình quen thuộc, nhưng nàng phía sau nha hoàn nàng lại không quen biết. Hẳn là cái nào quyền quý nhân gia thiên kim đi, nàng không để ý, vào bên trong tuyển mấy thứ trầm cài khuyên tai. Nàng cấp Tôn Khải Yên tuyển cái kim nạm ngọc đèn lồng khuyên tai, nàng chính mình chọn cái đào tâm trầm bạc, cảm thấy mỹ mãn mà trở về chờ Tôn Khải Yên.

Tôn Khải Yên tuyển hảo nút thắt từ cấm tú các ra tới, hai người cùng nhau bước lên xe ngựa trở về đi.

*

Một khác chiếc trên xe ngựa, gì ảnh ngọc vén màn lên nhìn cách đó không xa hai người, nàng gỡ xuống mũ có rèm, rút đi non nớt, khuôn mặt càng thành thực một ít.

Thẳng đến xe ngựa đi được xa, nàng mới chậm rãi buông màn, từ đầu tới đuôi, biểu tình đều không có cái gì gợn sóng.

Một bên mới tới nha hoàn khó hiểu hỏi: “Cô nương nhận thức mới vừa rồi kia hai người?”

Nàng liếc mắt, bỗng nhiên câu ra một cái cực kỳ châm chọc độ cung, cười lại có một mặt không dễ phát hiện thống khổ cùng cừu hận, “Trước kia nhận thức, hiện tại không quen biết.”

Này một năm tới nàng vẫn luôn bị nhốt ở trong phủ, gần nhất Nghi Dương công chúa mới có sở buông lỏng, chịu làm nàng đến bên ngoài đi một chút.

Gì ảnh ngọc dựa xe vách tường, bất tri bất giác nhớ tới khi còn nhỏ cùng đào u biển hoàng vụ nhân mộ hí ai lúc đó các nàng thân mật khăng khít, như thế nào liền đi tới này một bước?

Nàng cầm nắm tay, đều do Tôn Khải Yên cái kia tiện nhân, nếu không phải nàng, đào u phu xuân cầu nàng phản bội.

Nha hoàn thấy nàng bộ dáng hung ác, không khỏi sau này rụt rụt, “Cô nương, chúng ta hồi phủ sao?”

Nàng hoàn hồn, gật gật đầu.

Xe ngựa chậm rì rì mà hành tẩu, hai chiếc xe ngựa đi ngược lại, càng đi càng xa.

*

Trở lại Tôn phủ khi chính trực buổi trưa, đào ψ cấp phú, dao đem kim nạm ngọc khuyên tai đưa cho Tôn Khải Yên sau, “Thành thân

ngày ấy khải yên tử tử liền mang cái này đi.”

Hai cái tiểu đèn lồng đã vui mừng lại tinh xảo, Tôn Khải Yên thực thích, không chút do dự gật đầu: “Hảo, ta liền mang cái này.”

Nàng vừa lòng mà cười, cáo từ lúc sau, cưỡi xe ngựa trở lại Đào phủ.

Đào phủ trước cửa dừng lại một chiếc xe ngựa, là trước đây chưa từng gặp qua, đào tò mò mà nhìn nhiều hai mắt, hỏi cửa hôn giả: “Trong phủ có khách nhân?”

Hôn giả cười một tiếng, “Có có.”

Nhưng mà hỏi hấn là ai, hấn lại đáp không được.

Đào θ mạo tự khải bá 𠂇 kiếp ai tới, nàng bước đi đi trở về Trọng Linh Viện nội. Mười lăm phút sau, Bạch Nhụy thấy quý nương như đã trở lại, “Cô nương, cô nương người đoán ai đã trở lại?”

Nàng vẻ mặt không thể tin tưởng, không biết còn tưởng rằng tới cái gì đến không được nhân vật.

Đào ỹ mưu lục mân kiếm đứng ở hành lang hạ lộ quả quýt, cam vàng sắc quất thịt một mảnh cánh đưa vào trong miệng, cắn một ngụm đầy miệng ngọt nước. Nàng hướng Bạch Nhụy trong miệng tặc một mảnh, “Mau nói, đừng quanh co lòng vòng.”

Bạch Nhụy nhai nhai nuốt vào, gấp không chờ nổi mà nói cho nàng: “Là Chu đại phu, Chu đại phu đã trở lại!”

Đào Φ mạch kiêu cán đồng ủng lân cật áp hi nàng không kịp đau lòng, bắt lấy Bạch Nhụy liền hỏi: “Người khác đâu?”

Bạch Nhụy chỉ chỉ tiền viện, “Đang ở nhà chính cùng lão gia nói chuyện đâu. Hấn lần này tới hình như là chuyên môn vấn an lão gia, tới hơn nửa ngày.”

Đào π nột đa lư yếp, có chút đồ vật miêu tả sinh động, nàng nóng lòng hướng Chu Phổ chứng thực một ít đồ vật.

Nàng dất váy đi ra Trọng Linh Viện, bước nhanh hướng chính đường chạy đến.

☆, chương 102 đón dâu

Một đoạn này lộ phá lộ dài lâu, đào cảm thấy đi rồi đã lâu, lại như thế nào đều không có cuối.

Thật vất vả đi vào nhà chính, nàng đỡ khung cửa trong triều nhìn xung quanh, bên trong trừ bỏ Đào Tùng Nhiên ở ngoài, không còn có những người khác. Nàng sốt ruột hỏi: “Ông nội, Chu đại phu đâu?”

Đào Tùng Nhiên mới vừa ngồi dậy, nhìn dáng vẻ là phải về hậu viện, thấy nàng thần sắc vội vàng, hỏi câu làm sao vậy, “Chu đại phu vừa rời đi, người tìm hắn có việc?”

Có việc, đại sự!

Đào không kịp giải thích, xoay người liền ra bên ngoài chạy. Vừa rời Bạch Nhụy tới khi hắn còn ở, này sẽ nhất định còn chưa đi ra rất xa, nàng nhất định phải đuổi theo hắn, hướng hắn hỏi cái rõ ràng!

Đào Tùng Nhiên ở phía sau kêu nàng, “Chậm một chút, cô nương gia lỗ mãng giống cái dạng gì!”

Lúc này nào quản được nhiều như vậy, nàng khế cắn môi, mùa thu chính là chạy ra một thân hãn tới. Tới rồi Đào phủ cửa, cuối cùng nhìn đến Chu Phổ rời đi xe ngựa, nàng đuổi không kịp đi, vừa lúc thấy trước cửa dừng lại một con ngựa, hắn là đi bên ngoài chọn mua đồ vật hạ nhân kỵ.

Đào i hân bái W \$ trĩ, không màng hạ nhân ngăn trở, lưu loát trên mặt đất mã, giơ lên roi dài hô thanh giá, thẳng tắp hướng bên kia phóng đi.

Hạ nhân lo lắng, tại chỗ hô to: “Cô nương, cô nương dừng lại!”

Nàng nghe không được, một lòng muốn ngăn hạ phía trước xe ngựa.

Nàng không biết Chu Phổ đang ở nơi nào, lần này từ biệt, không biết khi nào có thể nhìn thấy. Nàng đã đợi đã hơn một năm, lại chờ không nổi nữa!

Nhất định phải hỏi cái rõ ràng.

Đào β hình túc trạm, không bao lâu liền đuổi qua phía trước xe ngựa, nàng cầm trong tay dây cương, xoay cái cong hoành ở xe ngựa trước mặt. Đối phương con ngựa chấn kinh, xa phu sợ hãi, vội vàng nắm chặt dây cương dừng lại. Con ngựa trờng tê một tiếng, khó khăn lắm ngừng ở nàng trước mặt.

Xa phu thực tức giận, chửi ầm lên: “Người không muốn sống nữa?”

Hắn không biết đào Φ nạp canh tẫn thấy là cái cô nương, sắc mặt càng thêm không tốt.

Đào ξ thủ mẫu hắn vô nghĩa, dương cầm hỏi: “Chu Phổ đâu, làm hắn ra tới thấy ta!”

Tiểu cô nương thực càn rỡ, mang theo đặc có tức giận cùng kiêu ngạo. Xem đến xa phu sửng sốt, nghĩ thầm công tử khi nào trêu chọc như vậy xinh đẹp cô nương, đang do dự muốn hay không hướng bên trong truyền lời, rèm vải đã bị người từ bên trong đẩy ra, “Đào cô nương?”

Là Thôi Hạ.

Nếu là hắn, như vậy Chu Phổ nhất định ở.

Quả nhiên, Chu Phổ từ hắn mặt sau đi ra, hắn vẫn là cùng trước kia giống nhau, một bộ áo xanh ăn mặc san bằng sạch sẽ, mặt như quan ngọc, mặt mày ôn hòa. Đại để không nghĩ tới nàng sẽ đuổi

theo ra tới, Chu Phổ sừng sốt hạ, hợp lại khởi giữa mày chỉ chỉ nàng
mã, lại không tán đồng mà nhìn nàng.

Hắn biết nàng không thể cưới ngựa, hắn thậm chí chưa kịp cùng
nàng chào hỏi, chỉ lo quan tâm nàng.

Đào Y dững 𠄎 thành hàm xuống dưới, đứng ở hắn trước mặt nói:
“Người xuống dưới, chúng ta tìm một chỗ, ta có lời muốn hỏi người.”
Miệng lưỡi chân thật đáng tin, càng không chấp nhận được phản
kháng.

Đào 𠄎 tinh bồi hình duyên hội chỉ cần là nàng muốn làm sự, mặc kệ
đối phương có đồng ý hay không, có nguyện ý hay không, nàng đều
đến mạnh mẽ làm được.

Cũng may Chu Phổ không có không muốn, hắn tựa hồ biết nàng
muốn nói cái gì, cánh môi một nhấp cong ra cái độ cung, cùng Thôi
Hạ khoa tay múa chân hai cái thủ thế. Thôi Hạ hiểu ý, nhìn hắn đi
xuống xe ngựa, “Công tử thật không cần ta bồi sao?”

-----oOo-----

Phần 38

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chu lắc đầu, thực kiên định.

Thôi Hạ thỏa hiệp, làm xa phu sử đến phía trước lấy cớ dừng lại, ở đằng kia chờ Chu Phở.

*

Phía trước không xa có cái quán trà, đào η B sầm khôi tối áo quỳ nàng không cần quay đầu lại, là có thể biết Chu Phở vẫn luôn theo ở phía sau.

Tới rồi quán trà, muốn một gian lầu hai nhả gian, nàng đem ngựa giao cho tiểu nhị trông giữ, lập tức chạy lên lầu.

Chu Phở nhìn nàng bóng dáng, không tiếng động mà giơ lên một mặt cười.

Hồi lâu không thấy, vẫn là giống nhau kiêu ngạo cố chấp.

Lần trước hắn viết kia mấy chữ, liệu định nàng phản ứng, mặc dù qua đã hơn một năm, nàng vẫn là đối này canh cánh trong lòng. Lần này kêu hắn lại đây, hắn là cũng là vì lần đó sự, Chu Phở hiện tại ngược lại rất bình tĩnh, bởi vì hắn so nàng sớm biết rằng, so nàng sớm có chuẩn bị tâm lý.

Tới rồi nhả gian, đào σ hờn cục kinh mà ngồi ở bàn mấy mặt sau, chỉ chỉ đối diện, “Người ngồi xuống.”

Chu Phở bật cười, ngoan ngoãn mà ở nàng đối diện ngồi xuống.

Tiểu nhị hỏi bọn hắn muốn cái gì trà, đào ɔ cào hành nãi mình khuyết mạo thuận miệng điểm một hồ mao tiêm. Chờ trong phòng

chỉ còn lại có bọn họ hai người sau, nàng từ trong lòng ngực móc ra một cái đồ vật, “Người nói cho ta, đây là có ý tứ gì?”

Đó là Chu Phổ lần trước cho nàng viết phương thuốc, phương thuốc mặt sau là một cái ngày.

Minh huy 22 năm, tháng sáu sơ tam.

Hỏi xong phát hiện hắn sẽ không nói, nơi này cũng không có bút giấy, Đào Π mỉa mai trảo đao sướt tồ ngỗ tích “Người từ từ.” Vừa lúc tiểu nhị đi lên đưa trà, nàng đệ một lượng bạc tử qua đi, “Người đi giúp ta lấy bút giấy tới, mau chóng!”

Tiểu nhị thu tiền, thống khoái mà lui xuống.

Cửa vừa lúc có một nhà thư phô, trừ bỏ mua bút giấy tiền, hắn còn có thể dư lại không ít số lẻ.

Tiểu nhị chạy trốn thực mau, chỉ chốc lát sau liền đem giấy và bút mực bãi ở trên bàn, “Cô nương còn có cái gì phân phó?”

Đào vẫy vẫy tay, “Không có, người đi xuống đi. Không gọi người không được tiến vào.”

Hắn ai một tiếng, lúc đi thuận đường đóng cửa lại.

Đào ρ tả mị 丕 tàn tiêu diệt trước mặt, nghiêm túc mà nhìn về phía hắn, “Người vì sao sẽ biết cái này nhật tử? Chu Phổ, không cần có lệ ta.”

Chu Phổ nguyên bản cũng không tính toán có lệ nàng, đến lúc này, giấu diếm nữa đi xuống không có gì ý tứ.

Hắn nhắc tới tuyên bút, mỉm cười trên giấy viết xuống một hàng tự, “Bởi vì ta nhớ rõ ngày này.”

Nàng chết ngày đó hắn đang làm cái gì?

Đào o Argon hoàng học chọc chơi chỉ nhớ rõ linh đường mà vây đầy người, hẳn ở nơi nào?

Linh đường bên ngoài giống như có một người đứng một ngày một đêm, ký ức quá mơ hồ, nàng căn bản không thể xác định có phải hay không hẳn. Đào $\Psi^{(1)}$ sừng ước hạn nạp âm có điểm run rẩy, nàng mười ngón rối rắm, cơ hồ gian nan hỏi: “Người, người..... Biết ngày đó là ngày mấy sao?”

Chu Phổ gật đầu, cúi đầu lại viết: “Người đi tìm ân phu nhân.”

Đào p hặc dịch \neg Kỳ khóa tụng Lữ sở

Nàng cúi đầu lau lau, không thể nói tới là cái gì tâm tình, cảm xúc mênh mông, lại cao hứng vừa muốn khóc. Cuối cùng đơn giản một bên lau nước mắt một bên quở trách: “Người như thế nào không còn sớm điểm nói cho ta, người có phải hay không đang xem ta chê cười! Người từ khi nào biết đến? Vẫn là đã sớm biết, vì sao phải tới Đào phủ đương đại phu?”

Cảm xúc quá kích động, khó tránh khỏi sẽ nói năng lộn xộn. Đến cuối cùng nàng liền chính mình cũng không biết hỏi cái gì, cố tình hẳn cúi đầu kiên nhẫn mà toàn trả lời.

Chu Phổ viết chữ bộ dáng rất đẹp, an tĩnh nhu hòa, ngoài cửa sổ từng vòng vàng sáng dừng ở trên người hẳn, hẳn cả người sẽ sáng lên dường như.

Đào ð mặc mà xem hẳn viết chữ, chờ hẳn viết xong sau đẩy đến trước mặt, nàng một chữ một chữ mà xem.

“Lúc đó ta không thể xác định, chỉ có đi bước một thử người. Thẳng đến hồi Dương Châu trên đường, ta mới dám xác định, này đây mới lưu lại kia trương phương thuốc. Đi Đào phủ đương đại phu, chỉ là vì đáp tạ người đòi trước ân tình, hy vọng một ngày kia có thể trị chữa khỏi người bệnh tim.”

Đào Phi khó chịu giới thát tích đình nàng hít hít cái mũi, “Ta đối với người không có gì ân tình, người không cần luôn luôn muốn trả ta.”

Đời trước cũng là như thế này, hắn cảm tạ nàng đem hắn từ vũng bùn giải cứu ra tới, đối nàng vẫn luôn thực cảm kích. Nhưng kia đối Đào tới nói, bất quá là chuyện nhỏ không tổn sức gì, không đáng nhắc đến.

Chu Phổ không tán đồng mà cười cười, viết xuống một câu: “Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo.”

Hảo đi, hắn nếu tưởng báo ân liền báo đi, dù sao đối nàng không có gì chỗ hỏng. Đào o lự, “Người là khi nào trọng sinh a?”

Chu Phổ nghiêm túc hồi tưởng, viết nói: “Người rời đi sau năm thứ ba, ta thừa xe ngựa hồi Dương Châu trên đường gặp được đại tuyết phong sơn, ở trong núi ước chừng một nhọc mười ngày sau.”

Nói cách khác, hắn là chết ở nơi đó?

Đào Phi nhìn lại, ban ngày ban mặt thảo luận này đó, tổng cảm thấy có loại âm trầm trầm cảm giác. Tuy rằng bọn họ đều là sống sờ sờ người, nhưng rốt cuộc chết quá một hồi, này đây thập phần ăn ý mà nhìn nhau cười.

Hắn lại viết nói: “Ta lại tỉnh lại khi, là ở mười tuổi năm ấy, trong nhà chưa xuất hiện biến cố.”

Vì thế hắn bằng vào bản thân chi lực, khuyên can phụ thân không cần ăn hối lộ trái pháp luật, thanh liêm mặt thế. Tuy rằng lúc ấy bị phụ thân ra sức đánh một đống, nhưng sau lại đồng hành quan viên đều bị xét nhà, mà nhà hắn hiể hiể né qua khi, Dương Châu tri phủ không thể không đối hắn lau mắt mà nhìn.

Từ nay về sau phụ thân đối hắn nói gì nghe nấy, trên quan trường đi được thực thuận lợi.

Đào bưng tỉnh đại ngộ, “Khó trách ta ngay từ đầu liền cảm thấy không thích hợp. Ta vốn nên ở chợ phía đông đem người mua trở về, nhưng người lại chính mình đưa tới cửa tới, không những như thế, còn tinh thông y thuật.”

Nàng đôi tay chống cằm, linh động mắt to chớp a chớp, đầu một ngày nhận thức hẳn dường như.

Chu Phổ chỉ cười không nói.

Nàng đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua Tôn Khải Yên cùng nàng nói, biết rõ không có khả năng, vẫn là muốn hỏi một câu: “Nghe nói Hoàng Thượng từ Dương Châu mang về tới một cái mỹ nhân, người gặp qua sao?”

Chu Phổ dừng một chút, hồi lâu mới trên giấy viết: “Gặp qua, nàng là ta nhị tỷ.”

Đào σ hoan bất động mà nhìn chăm chăm kia của nợ hồi lâu, choáng váng giống nhau.

Chu Phổ giơ ra bàn tay quơ quơ.

Nàng hoắc mắt ngẩng đầu, khó có thể tin hỏi: “Nàng, nàng là tỷ tỷ người?”

Hiện giờ vị kia chiêu nghi chính được sủng ái, nếu Chu Phổ cùng nàng là thân tỷ đệ, này địa vị cùng trước kia liền xưa đâu bằng nay!

Chu Phổ gật đầu.

Đời trước Chu gia không có gả chồng nữ quyền đều bị đưa vào dịch đình, nhị tỷ Chu Ninh thơ cũng không ngoại lệ. Bất quá nàng vận khí tương đối hảo, nàng gặp trong hoàng cung tôn quý nhất nam nhân, bị hấn liếc mắt một cái nhìn trúng, thu vào hậu cung, từ một vị bé nhỏ không đáng kể tội thần chi nữ, nhảy trở thành hậu cung chiêu nghi, lúc ấy khiến cho không nhỏ oanh động, liền đại thần đều sôi nổi gián ngôn thỉnh Hoàng Thượng tam tư.

Tam tư tứ tư năm tư đều tư quá, Hoàng Thượng vẫn là khăng khăng muốn phong nàng vì Ninh chiêu nghi.

Đại thần khuyên nhủ đều không có dùng, xong việc biết được Chu Ninh thơ an an phận phận mà hầu hạ Hoàng Thượng, vẫn chưa chĩnh ra cái gì chuyện xấu, mới dần dần yên lòng.

Này một đời Chu Ninh thơ không có nhập dịch đình, nhưng Chu Phổ vẫn là muốn cho nhị tử thử một lần.

Vừa lúc đuổi kịp Hoàng Thượng hạ Dương Châu, chế tạo một hồi ngẫu nhiên gặp được.

Sự thật chứng minh, có thể hấp dẫn người của người, vô luận trọng tới vài lần, nàng giống nhau có thể hấp dẫn người.

Này bất tài hai tháng công phu, nhỏ nhỏ tài tử liền tấn chức thành chiêu nghi, là Đại Tấn hậu cung xưa nay chưa từng có sự.

Nghe hẳn giải thích xong, đào Σ hoàng 苢 cán thấu hảo một đoạn vượt qua kiếp trước kiếp này tình cảm tuồng.

Hai người ngồi xuống đó là hai ba cái canh giờ, phỏng phất có nói không xong nói. Đó là tự nhiên, khó được tìm được một cái đồng bệnh tương liên người, đào quả thực cảm động vô cùng, hận không thể cùng Chu Phổ xúc đầu gối trường đàm đến bình minh.

Đáng tiếc vẫn là muốn phân biệt, lúc gần đi nàng hỏi Chu Phổ chỗ ở, “Ta có việc có thể cho người đi tìm người, người hiện nay ở đâu?”

Chu Phổ viết cái địa chỉ cho nàng, cũng viết nói: “Có việc nhưng đi nơi này tìm ta.”

Kia đoạn đường khoảng cách tháng nghiệp phường không xa, đào ọ chướng chĩnh tề thu hảo, trong lòng giống ăn một viên thuốc an thần giống nhau kiên định.

*

Cho đến trung thu trước một ngày, Đào phủ trước cửa sớm mà liền phóng khởi pháo trúc tới, một tiếng tiếp theo một tiếng, ồn ào đến người ngủ không an ổn.

Đón dâu đội ngũ muốn tới buổi chiều mới xuất phát, sớm như vậy liền cãi cọ ồn ào, không chỉ là pháo trúc thanh, còn có người hầu ồn ào thanh âm. Đào lười biếng mà ngồi dậy rửa mặt, không nhanh không chậm mà thay đổi thân xiêm y, ngồi ở gương đồng trước từ Bạch Nhụy trang điểm chải chuốt.

Nàng vẫn một cái đơn ốc búi tóc, trên đầu cắm thanh đông trùng hạ thảo diệp trâm, kiêu yểu lược thi phấn trang, minh diễm động lòng người.

Đào ε thượng Tôn Khải Yên vì nàng thân thủ phùng áo ngoài, đi phía trước viện đi đến.

Tiền viện đã chuẩn bị xong, khách khứa chưa đã đến, trong viện nhất phái vui mừng, nơi nơi đều dán đỏ thắm sừng bực L trạm mới vừa ở chính đường ngồi, hấn ngồi nghiêm chỉnh, thoạt nhìn có chút khẩn trương. Trong phòng trừ bỏ hấn còn có Đào Lâm Nguyên, Đào Tùng Nhiên đám người.

Đào I hân ấn linh い “Nguyên lai ca ca cũng có khẩn trương thời điểm sao?”

Bị nàng một gián đoạn, Đào Tĩnh nhẹ nhàng không ít, “Ta như thế nào không thể khẩn trương?”

Nàng bĩu môi, “Ca ca từ đầu tới đuôi đều rất bình tĩnh.”

Từ đính hôn đến thành thân trước một ngày, từ trên mặt hấn nhìn không tới tâm lang đặc có vui sướng chi tình. Đào cơ hồ cho rằng đại ca sẽ không cao hứng, không nghĩ tới là hấn tàng đến quá sâu, thẳng đến thành thân một ngày này mới bộc phát ra tới.

Đào Tĩnh cười khế, không có phản bác.

Hắn là rất bình tĩnh, nhưng kia chỉ là thoát nhìn.

Rốt cuộc hôn nhân là đại sự, không thể có bất luận cái gì qua loa, này mấy tháng hắn vì trừ bị hôn sự, xác thật không công phu tưởng khác. Đêm khuya tĩnh lặng khi, nhớ tới Tôn Khải Yên thẹn thùng khuôn mặt, mới có thể cảm thấy nhiệt huyết cuộn cuộn.

Cũng may rốt cuộc tới rồi ngày này.

Dậu chính, đón dâu đội ngũ từ Đào phủ xuất phát.

Lập tức thiếu niên phấn chấn oai hùng, thân xuyên đồ thảm viên lãnh bào, mặt hàm mỉm cười, cưỡi tuần mã minh mông cuộn cuộn mà đi trước Tôn phủ.

☆, chương 103 đêm xuân

Bà tử mới vừa cấp Tôn Khải Yên khai quá mặt, thiếu nữ trơn bóng khuôn mặt giống lột xác trứng gà, non mịn mềm nhẵn.

Lưu thị cầm tiêu kim khăn voan, ngó trái ngó phải đều xem không đủ, “Nhà ta Yên nhi thật là đẹp mắt, đáng tiếc ngày sau mẹ liền nhìn không tới.”

Tôn Khải Yên mắt hạnh má đào, trang dung tinh xảo, môi anh đào hơi hơi nhấp, “Mẹ nói cái gì đâu? Cái gì kêu nhìn không tới, về sau ta sẽ thường trở về.”

Hôm nay là đại hỉ nhật tử, như thế nào có thể thương cảm này đó, không may mắn. Lưu thị điều chỉnh một phen cảm xúc, cười lấy quá khay quả táo, “Là mẹ hồ đồ, này quả táo người trên đường cầm, ngụ ý tuổi tuổi bình an.”

Tôn Khải Yên tiếp qua đi, đang muốn nói cái gì, chợt nghe viện ngoại chiêng trống vang trời, pháo tề minh, nàng bưng tỉnh hương ngoài cửa sổ nhìn lại.

Đón dâu đội ngũ tới!

Tuy rằng tới, nhưng không thể sốt ruột đem nữ nhi đưa ra đi, tân lang nếu muốn tiếp đi nàng nữ nhi, còn phải trải qua vài đạo điểm máu chốt. Lưu thị cho nàng đắp lên tiêu kim khăn voan, thấp giọng dò hỏi: “Đêm qua cho người quyền sách nhìn sao?”

Tôn Khải Yên mặt đẹp đỏ lên, thủy mắt liễm điếm, lại kiêu lại mềm mà giận thanh: “Mẹ!”

Tối hôm qua đêm khuya tĩnh lặng khi, Lưu thị lặng lẽ cho nàng lưu lại một quyển nữa cũ quyển sách, làm nàng liền đèn dầu trở mình một phen, đối ngày mai đêm động phòng hoa chúc hữu dụng. Tôn Khải Yên tò mò bên trong viết cái gì, chờ Lưu thị rời đi sau mở ra nhìn nhìn, ai biết cư nhiên là nhân thể tập tranh, hơn nữa bên trong người đều không mặc quần áo, tất cả đều là một nam một nữ, ở dùng các loại tư thế kết hợp!

Tôn Khải Yên cả người giống như tôm luộc, vội vàng nhìn hai mắt, vội vàng liền đem kia quyển sách khép lại.

Nàng biết mẹ cho nàng xem cái này là có ý tứ gì, đêm tân hôn, còn không phải là vì làm chuyện đó sao? Mẹ là sợ nàng vô tri, mới sớm mà làm nàng quen thuộc một lần.

Chính là nàng thật xem không đi vào, kia mặt trên họa đồ vật quá mắc cỡ, nàng thật sự khó có thể tưởng tượng cùng Đào Tĩnh làm loại sự tình này cảnh tượng.

Thấy nàng thất thần, Lưu thị cười nói: “Mẹ biết người da mặt mỏng, nhưng đây là không thể tránh khỏi.”

Nàng che lại lỗ tai, “Ta đã biết! Mẹ đừng nói nữa.”

Cọ xát một hồi lâu, viện ngoại cuối cùng truyền đến thanh âm, nói vậy tân lang liền mau đến trước mặt. Lưu thị cho nàng đắp lên tiêu kim khăn voan, cùng bà tử cùng nhau đỡ nàng lên, trong lòng có thể nói tư vị muôn vàn.

Thật vất vả nuôi lớn khuê nữ, chớp mắt liền thành nhà người khác tức phụ.

Liền tính lại không tha, vẫn là muốn đưa đi ra ngoài.

Lãng hoa môn bị người khấu vang, bà tử hỏi vài cái vấn đề, cố ý làm khó dễ ngoài cửa Đào Tĩnh. Đào Tĩnh kiên nhẫn mà nhất nhất trả lời, hấn trước sau hàm chứa ý cười, mặc cho các nàng như thế nào không nói lý, hấn đều không tức giận.

Rốt cuộc cửa mở, Lưu thị lãnh một thân áo cưới Tôn Khải Yên ra tới, đem hồng lụa đưa tới trên tay hấn, “Yên nhi liền giao cho người.”

Đào Tĩnh trịnh trọng mà tiếp nhận, nhìn về phía một bên đầu đội khăn voan cô nương, cười trung mang theo vài phần nhu tình, hấn đi ở đằng trước, “Đi đi.”

Tân nương chân không thể chạm đất, bà tử liền cõng nàng một đường đi vào Tôn phủ cửa. Đón dâu màu dư ở cửa đợi hồi lâu, bà tử khom lưng đem nàng thả đi vào, buông đan phượng ánh sáng mặt trời mảnh, gương giọng hô câu: “Giờ lành đến, khởi kiệu ——”

Lại là một trận pháo trúc thanh, một đám người mã quay đầu trở về đi, tân lang cưới ngựa đi tuốt đằng trước phượng, khí vũ hiên ngang, dáng vẻ đường đường. Con đường hai bên nhiều là xem náo nhiệt nhân gia, hài đồng vỗ tay đi theo đội ngũ đi phía trước đi, bà tử liền từ trong lòng ngực móc ra mấy khối đường đưa cho bọn họ, mỗi người trên mặt đều là cười khanh khách.

*

Đợi đến Đào phủ cửa, một trận loạn xạ bát nháo, khách khứa sớm đã đến đông đủ, đang ở trước cửa chờ.

Thiên đã hoàng hôn, nơi xa một mảnh cam vàng sắc, chiếu đến màu dư càng thêm ngũ sắc sặc sỡ.

Đào Tĩnh tiếp nhận tôi tớ truyền đạt cung tiễn, kéo mẫn dây cung, tinh chuẩn mà bắn ở màu dư phía trên đầu gỗ thượng. Phía dưới một mảnh trầm trồ khen ngợi thanh, khen tân lang bắn thuật tinh vi, hấn thu hồi trường cung, khiêm tốn cười.

Đào I hân bạt phá loan ôn bảo đỡ Tôn Khải Yên đi xuống nhuyễn kiệu, đem hồng lụa một đầu phóng tới trên tay nàng, một khác đầu phóng tới Đào Tĩnh trên tay.

Người tiếp tân xướng lễ, hỉ khí dương dương, Đào Tĩnh nhìn hồng lụa một chỗ khác xanh nhạt tay nhỏ, không tiếng động mà cười cười, lãnh nàng hướng trong đi.

Vượt qua yên ngựa, đi vào đại môn, tiếp theo chính là đến chính đường bái đường.

Phía trên sớm đã ngồi hai bên cha mẹ, Ân Tuế Tĩnh tuy cùng Đào Lâm Nguyên hòa li, nhưng rốt cuộc là Đào Tĩnh mẫu thân, này đây hôm nay cũng ngồi ở địa vị cao. Bên kia là Kinh Triệu Doãn tôn biết lễ cùng Lưu thị, thấy tân nhân nhập môn, thật là cười đến không khép miệng được.

Ti nghi lôi kéo yết hầu kêu nhất bái cao đường, nhị bái thiên địa, phu thê đối bái.

Quỳ lạy xong, đưa vào động phòng.

Tôn Khải Yên từ đệm hương bồ thượng lên, nhân mềm đầu chặn tầm mắt, lại quỳ gặp thời chờ quá dài, dưới chân có chút không xong. Đào Tĩnh nhìn đến sau đỡ lấy cánh tay của nàng, đem nàng đưa vào tấn vũ hiên tân phòng trung.

Chung quanh quan hệ tốt huynh đệ nhịn không được chê cười hấn, hấn lại không để bụng, cười cho qua chuyện.

Tới rồi tân phòng, bà tử đưa lên một thanh ngọc như ý, “Công tử xúc khăn voan đi.”

Đào Tĩnh đem ngọc như ý cầm trong tay, nhìn trên giường ngồi ngay ngắn cô nương, hấn một chút khơi mào nàng khăn voan, dần dần thấy rõ nàng hoa dung nguyệt mạo. Mười sáu tuổi cô nương đúng là kiều mỹ thời điểm, nàng ở đó thắm màn hạ, sắc đến khuôn mặt lộ ra hơi mỏng đỏ ửng, tốt đẹp tới rồi cực hạn.

Nàng không dám nhìn hấn, cúi đầu gắt gao mà nắm ngón tay.

Đào Tĩnh đột nhiên cười rộ lên, tiếp nhận bà tử trong tay rượu hợp cần, “Nương tử có thể uống rượu sao?”

Tôn Khải Yên bên tai đỏ hồng, nhẹ nhàng mà gật gật đầu.

Như vậy ngoan, thật là làm người tưởng khi dễ.

Rượu hợp cần một người một ly, tân lang tân nương quán lấy cánh tay uống xong đi, nàng quá khẩn trương, cả người đều là cứng đờ, không cần thận bị rượu sặc vào trong cổ họng, đáng thương hề hề mà ho khan lên. Đào Tĩnh thấy nàng thuận thuận bối, lại dùng ngón cái lau đi khóe miệng nàng rượu, “Đừng sợ, ta sẽ đối với người tốt.”

Này một câu tựa như băng thiên tuyết địa sừng y, vững chắc mà cái ở trên người nàng, ấm áp lại yên ổn.

Tôn Khải Yên thật sự an tâm không ít, đỏ mặt xem hấn, duỗi tay đi đủ hấn vạt áo, “Người, người đợi lát nữa còn muốn đi tiền viện sao?”

Đào Tĩnh cười gật đầu, “Phía trước còn có rất nhiều người chờ, không đi sao được?”

Dứt lời trấn an nàng, “Người nếu là mệt mỏi liền trước nghỉ ngơi, không cần chờ ta.”

Nàng nhấp môi dưới, cố chấp mà lắc đầu, “Ta sẽ chờ người.”

Không biết vì sao, Đào Tĩnh cười đến có chút ý vị thâm trường, hấn kéo thấp thanh âm ân một tiếng, “Chờ ta cũng hảo, vừa lúc còn có rất nhiều sự làm.”

“.....”

Đám người đi rồi, Tôn Khải Yên trên mặt độ ẩm thật lâu không cời ra đi.

Nàng vừa rồi nói gì đó? Nàng như thế nào như vậy không biết xấu hổ, còn nói phải đợi hấn, vạn nhất bị hấn hiểu làm làm sao bây giờ!

Liền tính tưởng giải thích cũng đã chậm, nàng hối hận không thôi, hận không thể tìm cái khe đất chui vào đi. Bà tử thấy nàng mặt đỏ đến lợi hại, ái muội mà cười cười, “Lão nô đến bên ngoài thủ, cô nương đói bụng có thể ăn trước điểm đồ vật.”

Nàng không ra tiếng, này sẽ cái gì đều không nghĩ nói.

Trong phòng chỉ còn lại có nàng hai cái nha hoàn, long phượng hoa chúc chiếu sáng một thất quang cảnh, nàng ảo não mà dúm đầu vào trong khuỷu tay, mặc cho nha hoàn như thế nào kêu đều không đáp ứng.

*

Đào Tĩnh đầu gác ở cửa sổ thượng, trộm quan khán tân phòng quang cảnh.

Đại ca cùng Khải Yên tỷ tỷ nói gì đó nàng nghe không rõ, chỉ nhìn đến từ đại ca đi rồi sau, Tôn Khải Yên liền vẫn luôn đứng ngồi không yên, mặt đỏ đến kỳ cục.

Nàng cười trộm hai tiếng, thu hồi tầm mắt, nện bước khoan khoái mà đi ra tấn vũ hiên.

Như vậy không thể tốt hơn, mỗi người đều viên viên mãn mãn, là nàng tha thiết ước mơ kết quả.

Đang muốn đến tiền viện tìm kiếm mẹ, dạo qua một vòng không thấy Ân Tuế Tĩnh bóng dáng, nghe người hầu nói nàng mới vừa rồi liền đi trở về. “Phu nhân mới vừa đi, hấn là chưa đi xa, cô nương có thể đi cửa nhìn xem.”

Đào bước đi hướng cửa đi đến, xa xa mà nhìn thấy Sở Quốc Công phủ xe ngựa ngừng ở cửa, xe ngựa trước đứng một người, đúng là Ân Túế Tình không thể nghi ngờ.

Nàng giơ lên gương mặt tươi cười, đang muốn đến trước mặt, đột nhiên thấy Ân Túế Tình đối diện còn có một người. Tập trung nhìn vào, cư nhiên là nàng a cha.

Đào Lâm Nguyên biểu tình có điểm kích động, “Tuổi tuổi, có phải hay không thật sự?”

Hắn mới từ khách khứa trong miệng biết được Du quận vương đi Sở Quốc Công phủ hạ sính một chuyện, này không mắt trông mong về phía nàng chứng thực tới. Ân Túế Tình không trả lời, xoay người muốn lên xe ngựa, hắn đột nhiên bắt cổ tay của nàng, “Nhật tử định ở khi nào?”

Ân Túế Tình trên cổ tay đau xót, bất mãn mà vầy vầy, nề hà không huy khai: “Đào thị lang tự trọng!”

Lại là Đào thị lang, hắn phiền chán cực kỳ cái này xưng hô!

Đào Lâm Nguyên mày rùng mình, khẳng khẳng muốn hỏi: “Nói cho ta, ở khi nào?”

Ân Túế Tình là thật sinh khí, đằng ra một cái tay khác huy qua đi, hắn đột nhiên không kịp phòng ngừa, bị đánh một cái bàn tay. Bang mà một tiếng, vô cùng rõ ràng.

“Trước kia sự liền đi qua, người không cần lại dây dưa ta.” Nàng gần từng chữ, mặt mày đều là vô tình, “Vô luận người làm cái gì, ta đều sẽ không lại nhiều xem người liếc mắt một cái. Đào Lâm Nguyên, người tự giải quyết cho tốt.”

Nói rút ra thủ đoạn, khom người đi vào màn nhội.

Xa phu không có chậm trễ, huy khởi roi dài liền đi phía trước đi, không lâu ngày đã rời đi Đào phủ.

Đào φ câu ủy ngó sen tức không thể nói tới là cái gì tâm tình. Này thật đúng là..... Có người vui mừng có người sầu a.

*

Tân hôn ngày hôm sau, Đào Tĩnh cùng Tôn Khải Yên từng cái cấp trưởng bồi kính trà.

Tôn Khải Yên tối hôm qua đã khuya mới ngủ, đến bây giờ cả người vẫn như cũ nhức mỗi vô lực, đặc biệt hai chân chi gian, giống như bị ma hồng rồi giống nhau. Đều do Đào Tĩnh quá không biết tiết chế, rõ ràng nàng mệt thật sự, càng muốn lôi kéo nàng một lần một lần làm loại chuyện này.

Hai người đều là lần đầu tiên, không thể thiếu va va đập đập, tới rồi sau nửa đêm hấn mới dần dần thượng thủ, đề ở trên người nàng không ngừng ra ra vào vào. Nàng rất sợ xấu hổ, nguyên lai thật làm lên so quyển sách thượng họa đến còn mắc cỡ, nhưng là kia trong đó vui thích, cũng là không thể miêu tả.

Nàng kính trà khi vẫn luôn cúi đầu, một trương mặt đẹp đỏ rực mà, siếp là đẹp.

Tới rồi đào Ω trước, đào α vội đứng lên, “Khải yên tử tử vất vả, ta chính mình tới, người một hồi mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Tôn Khải Yên ngược mắt, then quá thành giận, “Kêu kêu!”

Nàng cười hắc hắc, uống một ngụm trà thả lại bàn bát tiên thượng, “Ca ca người nói đi?”

Không chờ Đào Tĩnh nói chuyện, Đào Tùng Nhiên lên tiếng nói: “Hảo, hảo. Trà cũng uống qua, người cũng gặp qua, tĩnh nhi lãnh trở về đi. Ngày sau đó là người một nhà, không cần quá mức câu nệ.”

Tôn Khải Yên đứng ở trước mặt, thích sợ hãi ứng cái là.

Đại hôn lúc sau như cũ rất bận, hôm sau Đào Tĩnh mang theo nàng đi Sở Quốc Công phủ thấy Ân Tuế Tình, thuận đường nhận thức

nhận thức Quốc công phủ một nhà.

Tôn Khải Yên dần dần buông ra, đối mặt bọn họ không như vậy then thùng, ngược lại có thể cùng Ân Tuế Tình thực hòa hợp mà nói chuyện với nhau. Vốn dĩ Ân Tuế Tình liền không phải nhiều khó ở chung bà bà, hướng chi các nàng trước kia từng có vài lần chi duyên, này sẽ quen thuộc lên cũng thực dễ dàng.

Cùng ngày từ Sở Quốc Công phủ trở về, ngày hôm sau liền muốn chuẩn bị hồi môn.

Như vậy một phen lặn lội xuống dưới, chờ đến chân chính rảnh rồi khi, đã là vài thiên hậu. Tôn Khải Yên ban ngày chạy ngược chạy xuôi, buổi tối còn muốn ứng phó Đào Tĩnh nhu cầu, mỗi ngày đều rất mệt, vừa được không liền lười ở trên giường không nghĩ nhích.

Ngày này đang muốn ngủ hạ, đào P phức tới.

Nàng đánh lên tinh thần, làm sở sở đi chuẩn bị nước trà, “Như thế nào này sẽ đến?”

Từ khi Tôn Khải Yên vào cửa sau, hai người ở tại cùng cái trong phủ, đào θ thiên hai đầu liền hướng nàng nơi này chạy. Này không, Đào Tĩnh chân trước ra cửa, nàng sau lưng liền tới đây.

Bất quá hôm nay đào Φ mưa lạt tuyên trước kia không giống nhau, giống như mang theo điểm đặc ý, “Khải yên tỷ tỷ!”

Tôn Khải Yên cười hỏi: “Phát sinh cái gì chuyện tốt, nhìn người cao hứng?”

Nàng cong lên phần môi, đem vừa rồi thu được thiệp mời phóng tới trên bàn. “Hoàng Hậu nương nương mời ta hậu thiên đi trong cung thưởng cúc, còn nói ta có thể đem người cùng nhau mang đi. Khải yên tỷ tỷ, người cùng ta cùng đi đi?”

☆, chương 104 thưởng cúc

Trang hoàng hậu thường xuyên mời nàng đến trong cung nói chuyện phiếm, cũng không phải gì đó hiếm lạ sự. Khó được chính là có thể đem Tôn Khải Yên một khối mang lên, ước chừng là nghe nói Đào phủ mới vừa cưới cô dâu, cho nên muốn gặp một lần đi.

Tôn Khải Yên nghe vậy một đốn, “Ta cũng đi?”

Đào Φ khỏn phàm hư, tiến lên vãn trụ tay nàng, đầu gác ở nàng trên vai làm nũng, “Ta một người quay lại quá không thú vị, nếu Hoàng Hậu nương nương đều mở miệng, người liền một khối đi thôi!”

Tôn Khải Yên suy nghĩ thật lâu, gật gật đầu nói: “Hảo.”

Nàng vui mừng mà nhảy dựng lên, “Ta đây hậu thiên sáng sớm làm ngọc trà tới kêu người!”

Bị nàng kia cổ cao hứng kính nhi cảm nhiễm, Tôn Khải Yên cũng đi theo cười cười. Ánh mắt một thấp, nhìn đến nàng trên eo rủ xuống khóa vàng, tò mò mà lấy qua đi nhìn nhìn, “Đây là?”

Đào Y— bâng hoảng sợ trác kim hoa điều văn váy, trên eo hệ túi thơm cùng khóa vàng, phía dưới rủ nàng chính mình biên dây đeo, năm màu sợi tơ triền triền nhiều nhiều, biên ra một cái xinh đẹp kết. Đào thấy nàng cầm khóa vàng, gương mặt tươi cười tức khắc cương ở trên mặt, không được tự nhiên mà mím môi: “Đây là..... Một người đưa.”

Nhìn nàng kia lập loè này từ tiểu bộ dáng, Tôn Khải Yên vừa thấy liền biết sao lại thế này, bõn cợt mà triều nàng nháy mắt vài cái, “Là cái nào người nha?”

Nàng phủng gương mặt ai nha một tiếng, “Khải yên tử tử đừng hỏi lạ!”

Tôn Khải Yên buồn cười, bật cười, còn chưa bao giờ gặp qua nàng then thùng bộ dáng, cùng bình thường kiều ngạo khi khác nhau như hai người, nhìn đáng yêu lại ngây thơ. Trong lòng nhiều ít có chút tò mò đối phương là ai, rốt cuộc không có nghe nàng nói qua, nhưng

xem nàng như vậy, hẳn là hỏi không ra tới gì đó, vì thế Tôn Khải Yên đem nàng kéo đến trước mặt, “Người nhưng có cùng cha mẹ nói qua?”

Đào α liền lắc đầu, này như thế nào có thể nói, nàng mới không dám nói đâu!

Tôn Khải Yên có nghĩ thầm tiếp tục hỏi, tỷ như đối phương gia cảnh như thế nào, là người phương nào, cha mẹ hay không ở triều làm quan, đáng tiếc Đào Tĩnh chưa cho nàng hỏi đi xuống cơ hội, ngạnh sinh sinh đem đề tài xoay chuyển tới rồi địa phương khác.

Hai người ngồi ở trong phòng hàn huyên một buổi trưa, Tôn Khải Yên vốn định giữ nàng xuống dưới còm nước xong, không khéo Đào Tĩnh mới từ bên ngoài trở về. Đào κ khiếm xúc dĩ tỉnh cả kính nhi, nhân gia tân hôn phu thê, nàng sao có thể lưu lại quấy rầy, vì thế đứng lên từ biệt nói: “Khải yên tỷ tỷ ta đi rồi, hậu thiên người nhưng ngàn vạn đừng quên!”

Đào Tĩnh búng búng nàng trán, “Như thế nào còn không thay đổi khẩu?”

Nàng che lại cái trán chớp chớp mắt, bưng tỉnh đại ngộ, giòn sinh địa kêu lên: “Tẩu tẩu ta đi lạp.”

Trước kia là kêu Khải Yên tỷ tỷ kêu thói quen, một chốc một lát sữa không lên, dù sao Tôn Khải Yên cũng không ngại, nàng liền vẫn luôn như vậy kêu tiếp. Hôm nay bị Đào Tĩnh đề điểm, nàng thực mau sữa lại khẩu, cười tùm tùm mà từ tấn vũ hiên lui đi ra ngoài.

Tôn Khải Yên nhìn cửa, lại xem Đào Tĩnh, đỏ mặt dờ đi tầm mắt.

*

Hậu thiên đảo mắt liền đỏ, thời tiết có chút lạnh, đào u dụ soạn phương dững tư tím hồng nhạt thêu kim áo choàng, làm ngọc trà đi thông tri Tôn Khải Yên.

Không bao lâu nàng trở về, nói Tôn Khải Yên đã chuẩn bị tốt.

Hai người ở Đào phủ cửa tương ngộ, cưỡi xe ngựa cùng đi trước Vị Ương Cung. Trông cửa thị vệ xem xét thiệp mời, xác định không có lầm sau, lúc này mới phóng các nàng đi vào.

Trang hoàng hậu ở tin trung viết rõ địa điểm ở hồ Thái Dịch bên, các nàng xuống xe ngựa, tùy cung tì cùng nhau hướng bên kia đi đến.

Hồ Thái Dịch mặt sau chính là Bồng Lai sơn, trên núi lá cây hơn phân nửa đều phát hoàng rơi xuống, chạc cây thượng treo thưa thớt lá cây, càng thêm mấy mặt thu ý. Dưới chân núi loại không ít thu cúc, hiện giờ đúng là nở rộ thời điểm, tím bạch hoàng hồng, tranh nhau nở rộ, cùng trên núi tiêu điều hoàn toàn bất đồng, nghiêm nhiên là này quá dịch bên hồ thượng đẹp đẽ nhất cảnh sắc.

Cánh hoa tầng tầng lớp lớp, chưa đến gần, liền có thể ngửi được một trận mùi hoa.

Đào ψ oa hân bá 1 Trang hoàng hậu chưa đã đến, bát giác trong đình lại dọn xong điểm tâm nước trà. Cung tì nhìn thấy các nàng, mời các nàng tới trước trong đình ngồi xuống, “Quận chúa cùng tôn cô nương thỉnh chậm chờ, Hoàng Hậu nương nương cùng Ninh chiêu nghi một hồi liền đến.”

Ninh chiêu nghi?

Đào σ thêm huệ chạm, cũng không biết Ninh chiêu nghi cũng tới, nàng vốn tưởng rằng chỉ có Hoàng Hậu nương nương mời các nàng mà thôi.

Nàng không nghĩ nhiều, vừa lúc có thể nhìn xem vị này mọi người khẩu khẩu tương truyền Ninh chiêu nghi là bộ dáng gì, đến tốt cùng sinh đến cỡ nào xinh đẹp, mới có thể làm Hoàng Thượng như vậy coi trọng nàng?

Đợi trong chốc lát, đào T Việt con hoạn mịch lang hệ mẫu ngạch mô rốt cuộc nhìn thấy nơi xa đã đến mấy cái thân ảnh. Đi ở phía trước

nhất định là Trang hoàng hậu không thể nghi ngờ, nàng mặt sau là một vị xuyên màu vàng áo váy nữ tử, khí chất xuất chúng, chậm rãi mà đến. Trừ cái này ra, còn có mặt khác vài vị cung tần, toàn phong tư yếu điệu, liễu hoa kiều.

Đào Ω Tôn Khải Yên đứng ở ngoài đình mặt, khom người hành lễ, “Gặp qua Hoàng Hậu nương nương.”

Trang hoàng hậu đi đến trước mặt, làm nàng lên, thấy nàng nhìn về phía phía sau, liền ôn nhu cười, cùng nàng giải thích nói: “Đây là Ninh chiêu nghi, từ mỹ nhân, phương mỹ nhân cùng Tưởng tài tử.”

Đào σ hôi hoảng hân ban nhện không được nhìn nhiều Ninh chiêu nghi liếc mắt một cái.

Quả nhiên là nàng vừa rồi cảm thấy nhất có khí chất cái kia, nàng sinh đến không phải nhiều xinh đẹp, mặt mày chi gian cùng Chu Phổ có vài phần tương tự. Nhưng là kia phân thanh nhã ôn hòa khí chất, lại là người khác không có, nàng một loan mắt một câu môi, liền làm người có loại vui vẻ thoải mái mỹ, vì nàng làm cái gì đều cam tâm tình nguyện.

Ninh chiêu nghi không hợp cái giá, cứ việc nàng hiện tại nhất chịu Hoàng Thượng sủng ái, vẫn như cũ khiêm tốn bổn phận, không kiêu căng ngạo mạn, cho nên bên ngoài thượng nhân duyên thực không tồi. Thấy đào xem nàng, nàng hào phóng mà hỏi lấy cười, “Vị này đó là quảng linh quận chúa đi?”

Đào gật đầu, “Ninh chiêu nghi nhận thức ta sao?”

Nàng gật đầu, cười khi so mặt sau thu cúc càng hiện cao khiết thanh nhã, “Ta nghe cảnh tích nhắc tới quá người.”

Nga đối, nàng vẫn là Chu Phổ nhị tỷ.

*

Trang hoàng hậu lãnh các nàng nhìn sẽ thu cúc, nơi này chỉ là một bộ phận nhỏ, phía sau trong hoa viên còn có càng nhiều chủng loại.

Đào ψ khôì ngộn phân vu ðàm ngạc 𠄎 loát nghe nàng giảng này ðó hoa lai lịch, một vách tường nghe một vách tường tiếp thượng một hai câu lời nói. Nàng cảm giác có người ðang xem chính mình, quay ðầu nhìn lại, vừa lúc ðối thượng Ninh chiêu nghi tầm mắt, hai người nhìn nhau cười, ðào ξ thật Hội Hải úc chiêu nghi vì sao không xem cúc, tổng xem ta ðâu?”

Nàng hỏi ðến trực tiếp, gác ở người ngoài trên người chỉ sợ ðáp không ðược, nhưng Chu Ninh ngữ cười cười nói cho nàng: “Quận chúa người so hoa kiều, ta nhịn không ðược liền tưởng nhiều nhìn xem.”

Tuy là ðào α xưng 𠄎 hướng xuân tung na chơi bị trước mặt mọi người như vậy khích lệ cũng có chút ngưỡng ngừng, nàng then thùng cong cong môi, hướng Trang hoàng hậu phía sau trốn ði, “Ta tính cái gì, Hoàng Hậu nương nương mới là xinh ðẹp nhất.”

Mọi người sôi nổi phụ họa, trường hợp không khí tức khắc nóng hổi không ít.

Trang hoàng hậu néo một chút tay nàng tâm, “Tiểu vua nịnh nọt.” Lời tuy nói như vậy, nhưng trên mặt ý cười lại là giấu không ðược.

Thần mặt thời gian, thái dương dần dần mà có chút lớn, Trang hoàng hậu ði ðược có chút mệt, liền ngừng ở một chỗ trong ðình nghỉ chân một chút. Nàng tiếp ðón ðào qua ði làm bạn, ðối những người khác nói: “Các người tiếp tục xem bãi, kêu kêu lưu lại bồi ta là ðược.”

Mấy người quan tâm vài câu, Ninh chiêu nghi làm một người cung tì ði xuống bưng nước trà, cuối cùng một cái rời ði.

Đào φ câu tránh Trúc yên kỹ nữ phân vu ðó ðề Dĩnh nàng sức lực tuy nhỏ, nhưng kỹ xảo thượng giai, hiểu ðược sử dụng cách làm hay, niết thật sự thoải mái.

Đào ξ thật Hội Hải áng phân vu đàm thương mị 卜 tự súc tuấn

Trang hoàng hậu thoải mái mà than một tiếng, “Khá hơn nhiều. Người cũng đừng mệt, ngồi xuống nghỉ sẽ đi.”

Vừa lúc đi bưng nước trà cung tì đã trở lại, đồ một chén trà nóng đưa tới nàng trong tay, “Hoàng Hậu thỉnh dùng trà.”

Nàng tiểu xuyên một ngụm, chậm rãi mở hai mắt.

Đào Φ cộng hoàng sắc phát giáp lại thế nàng néo trong chốc lát mới dừng lại, ngồi ở một bên thuận miệng hỏi: “Hoàng Hậu nương nương như thế nào không nhiều kêu vài người, này trong vườn thu cúc khai đến mỹ, không cho càng nhiều người nhìn đến có điểm đáng tiếc.”

Trang hoàng hậu liếc hướng đình ngoại, bên kia mấy người đã đi xa, nàng lắc đầu nói: “Vốn dĩ chỉ tính toán mời người một người, nếu không phải Ninh chiêu nghi muốn gặp người, bốn cung liền không gọi nhiều người như vậy.”

Đào μ đến ngây thơ mờ mịt, quay đầu nghi hoặc hỏi: “Ninh chiêu nghi vì sao muốn gặp ta?”

Nàng còn tưởng rằng là vừa khéo đâu, rốt cuộc các nàng trước kia chưa từng đã gặp mặt, vì sao tưởng riêng thấy nàng?

Trang hoàng hậu không lớn rõ ràng, đơn giản cùng nàng đều nói: “Ninh chiêu nghi đi ta chỗ đó thỉnh an khi, ta đề qua tên của người, nàng liền nói đúng người có hứng thú, muốn mượn cơ cùng người nhận thức nhận thức.”

Lại là như vậy một phen nguyên do.

Đào ε mắt cá Phan má, khó trách cảm thấy Ninh chiêu nghi tổng xem nàng, nguyên lai không phải nàng ảo giác. Chính là nàng vì cái gì sẽ đối nàng cảm thấy hứng thú? Không duyên có vô cớ, làm người không nghĩ ra.

Trang hoàng hậu an ủi nàng, “Đừng nghĩ quá nhiều, người không thường xuất nhập trong cung, sẽ không theo nàng có cái gì giao thoa. Nàng đại để ở bên ngoài nghe qua người thanh danh, muốn kiến thức kiến thức thôi.”

Chỉ có thể như vậy lý giải, như vậy tưởng tượng, đào đột nhiên có chút thông thấu.

Có thể là Chu Phổ ở nàng trước mặt đề qua chính mình, cho nên Ninh chiêu nghi mới có thể đối nàng tò mò, muốn gặp nàng. Đây liền hảo giải thích nhiều.

Thường quá lúc sau, Trang hoàng hậu lưu lại đào cùng Tôn Khải Yên ở trong cung dùng bữa, một bữa cơm tất, đã là giờ Thân tả hữu.

Nàng hai người cáo từ rời đi, không đi bao lâu, Ninh chiêu nghi tiến đến cầu kiến.

Trang hoàng hậu tiếp kiến rồi nàng, hai người ngồi nói một hồi lời nói, đề tài tự nhiên mà vậy mà chuyển tới hôm nay buổi sáng.

Ninh chiêu nghi nhấp một miệng trà, tươi cười nhu hòa, “Quảng linh quận chúa thật là cái cơ linh diệu nhân nhi.”

Nói lên cái này, Trang hoàng hậu tràn đầy cảm xúc, nàng chính là thích đào Φ nào thương thêm linh kính nhi, tinh ranh giảo hoạt, lại không phải cái loại này tự cho là thông minh, thập phần làm cho người ta thích. “Từ nàng năm tuổi lần đầu tiên vào cung khởi, bổn cung liền thích nàng, hiện giờ mười năm đi qua, nhìn liền cùng chính mình khuê nữ giống nhau.”

Nói câu nói chuyện không đâu nói, nếu không phải Giang Hành tuổi đại nàng quá nhiều, nàng là thiệt tình hy vọng đào ấ cập nàng làm con dâu.

Đáng tiếc Giang Hành tuổi tác đều có thể đương nàng cha, lại là nàng trên danh nghĩa cứu cứu, liền tính nàng có ý tứ này, Sở quốc

công bên kia khẳng định cũng không đồng ý. Tư cập này, Trang hoàng hậu thật sâu mà thở dài một hơi.

Ninh chiêu nghi cố ý vô tình hỏi: “Quảng linh quận chúa bộ dáng xinh đẹp, nhìn dáng vẻ mau cập kê đi, không biết nhưng có hôn phối?”

Trang hoàng hậu nhìn lại liếc mắt một cái, nhớ tới nhà nàng còn có một cái đệ đệ, ước chừng minh bạch nàng ý tứ, không lộ thanh sắc nói: “Năm nay mùa đông cập kê, hẳn là còn chưa hứa người.”

Ninh chiêu nghi uống ngụm trà, trong lòng đã có chủ ý, không hề hỏi đi xuống, xoay một cái khác đề tài.

*

Ở Dương Châu quê quán khi, Chu Phổ nhàn tới không có việc gì liền dãi ở thư phòng mà viết chữ vẽ tranh, có một lần bị Chu Ninh ngữ ngẫu nhiên thấy, hẳn họa chính là một cái cô nương.

Lúc ấy nàng yên lặng ghi tạc trong lòng, không có nói ra.

Sau lại nói bóng nói gió mà hỏi thăm hẳn ở Trường An trải qua, rốt cuộc đã hỏi tới hẳn ở Đào phủ đã làm một năm đại phu. Nhưng mà hỏi lại, hẳn lại cái gì cũng không chịu nói. Hẳn lại không cùng người khác giống nhau có thể nói lời nói, cái gì đều bộ không ra, có một đoạn thời gian nhưng đem Chu Ninh ngữ gấp đến độ không nhẹ.

Đào gia tổng cộng ba cái cô nương, lớn nhất vị kia là quảng linh quận chúa.

Hôm nay ôm thử một lần tâm thái, nhìn xem có phải hay không họa cô nương. Nếu không phải, lại tìm cơ hội thấy mặt khác hai cái cô nương. Không nghĩ tới này vừa thấy chớ ngáp phải ruồi, tuy rằng Chu Phổ bức họa thấy không rõ ngũ quan, nhưng từ thân hình khí chất thượng xem, xác thật không sai biệt mấy.

Cho nên Ninh chiêu nghi mới có thể liên tiếp đánh giá nàng, thẳng đến tin tưởng chính là nàng.

Đệ đệ cũng không nhỏ, là nên vì chung thân đại sự suy xét một chút. Trong nhà vì hắn nói mấy việc hôn nhân, hắn liền xem cũng chưa xem đối phương liếc mắt một cái liền cự tuyệt, ngay từ đầu Chu Ninh ngữ chỉ cho rằng hắn tầm mắt cao, không nghĩ tới lại là như vậy cao!

Bình thường cô nương chướng mắt, cố tình coi trọng nhân gia quận chúa.

Mặc kệ nói như thế nào, nàng đều đến vì Chu Phổ tranh thủ một chút.

Đêm đó Hoàng Thượng túc ở vinh ninh cung, một phen mây mưa lúc sau, Ninh chiêu nghi thân mình có chút nhũn ra, mềm như bông mà nằm ở trên người hắn, “Hoàng Thượng, thần thiếp có chuyện tưởng cùng ngài nói.”

☆, chương 105 hỉ sự

-----oOo-----

Phần 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hoàng Thượng ôm lấy nàng mềm mại vòng eo, cảm thấy mỹ mãn hỏi: “Chuyện gì?” Nóc giường màn kiêu diễm, giao cho vô tận xuân. Quang. Không khí gãi đúng chỗ ngứa, chính thích hợp nàng đề điểm nho nhỏ yêu cầu.

Ninh chiêu nghi nhỏ dài bàn tay trắng đặt ở hấn trên vai, không nhẹ không nặng mà xoa xoa, khởi động nửa người trên ngóng nhìn hấn, “Hoàng Thượng có từng nhớ rõ thần thiếp có một cái đệ đệ?”

Hoàng Thượng hôm nay chính vụ bận rộn, có chút mệt mỏi, nửa híp mắt ân một tiếng, “Nhớ rõ, ở Dương Châu đúng không? Trẫm gặp qua một mặt.”

Nàng thấy hấn mau ngủ rồi, gọi một tiếng Hoàng Thượng, “Hấn tùy ta cùng nhau đến Trường An tới, hiện nay đang ở nghĩa ninh phường ở, bởi vì tinh thông kỳ hoàng chi thuật, miễn cưỡng có thể làm người chữa bệnh mưu sinh.” Nàng nói, mặt mày bên trong có chút thương cảm, nhu nhược mỹ nhân chính là dễ dàng làm người đau lòng, nàng chau mày liền vướng bận hấn cảm xúc.

Hoàng Thượng vuốt phẳng nàng giữa mày nhăn nhăn, “Như thế nào, người nhớ mong hấn?”

Ninh chiêu nghi chậm rãi gật đầu, “Hấn miệng không thể nói, bên người lại chỉ có một tiểu đồng tử, thần thiếp lo lắng hấn ở bên ngoài chịu khổ.”

Nghe đến đó, Hoàng Thượng ước chừng biết sao lại thế này, trấn an dường như gom lại nàng đầu vai, “Người muốn cho trẫm như thế nào làm?”

Giường chiếu chi gian yêu cầu dễ dàng nhất thời gian, đặc biệt nùng tình mật ý khi, nàng chỉ cần thổi điêm gió bên tai, hấn liền khinh phiêu phiêu mà thỏa hiệp.

Ninh chiêu nghi ban ngày suy nghĩ rất nhiều, Chu Phổ cùng đào ỉ canh đặng thù, nếu là nàng mở miệng thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, Hoàng Thượng nhất định sẽ không đồng ý. Nàng hiện nay duy nhất có thể làm, đó là tận lực kéo Chu Phổ một phen, làm hấn trở thành có thể xứng đôi quận chúa nhân vật. Ngừng sẽ, nàng nói: “Thần thiếp nghe nói Thái Y Thự đang cần nhân thủ, không biết có không làm gia đệ qua đi thử xem? Hấn từ nhỏ học tập dược lý, lại thực đọc kinh thư, nhất định có thể giúp được với vôi. Kể từ đó, hấn ly ta cũng gần không ít, ta liền không cần vì hấn mỗi ngày lo lắng.”

Hoàng Thượng trầm ngâm một lát, lược có khó xử: “Trẫm nhớ rõ, người cái kia đệ đệ không nói nên lời.....”

Thân có tàn tật giả không thể vào triều làm quan, điêm này Ninh chiêu nghi cũng biết, hấn liền hấn tại đây một chút, Chu Phổ rất tốt tiền đồ, cố tình bị điêm này làm hỏng. Chính là vô pháp, hấn sinh ra như thế, ai cũng vô pháp thay đổi.

Ninh chiêu nghi cho rằng hấn không đáp ứng, lã chã chực khóc, “Thần thiếp biết chắc chắn làm ngài khó xử, nhưng thần thiếp thật không yên lòng hấn..... Chẳng sợ không phong quan giai, làm hấn lưu tại trong cung hỗ trợ cũng là tốt. Ngày sau như thế nào, đoan xem hấn tạo hóa đi.”

Hoàng Thượng gần nhất chính sủng nàng sủng đến lợi hại, nơi nào bỏ được thấy nàng khóc, lập tức liền mềm lòng: “Hảo hảo, hết thấy đều nghe người. Trẫm ngày mai liền làm người tiếp hấn vào cung, nghĩ chỉ làm hấn lưu tại Thái Y Viện.”

Nàng nín khóc mỉm cười, “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng ôm nàng nhập hoài, than thở một tiếng, “Nhưng đừng lại khóc, trẫm nhất không thể gặp nữ nhân khóc.”

Ninh chiêu nghi cuối cùng giải quyết xong một tâm sự, an an tĩnh tĩnh mà nằm ở trong lòng ngực hắn, tưởng lại là Chu Phổ chung thân đại sự. Chỉ cần Chu Phổ có cơ hội vào cung, về sau trong cung ai có bệnh tật, bằng hắn bản lĩnh, lập công là dễ như trở bàn tay sự. Đến lúc đó, chỉ cần Hoàng Thượng đối hắn lau mắt mà nhìn, liền không lo không có hảo tiền đồ.

*

Bên này đào 1 hiếp khôi nói chính mình Trang hoàng hậu cùng Ninh chiêu nghi hai người theo dõi, nàng chính vội vàng chuẩn bị chính mình cập kê lễ.

Nháy mắt liền sắp đông chí, còn dư lại một tháng thời gian. Ngày đó muốn trừ bị rất nhiều đồ vật, thí dụ như nàng muốn xuyên y phục, muốn mang trâm cài chờ vật, Ân Tuế Tình không ở bên người, nàng muốn tìm nàng thương lượng chỉ có thể đi Sở Quốc Công phủ, một đi một về quá phí thời gian, có đôi khi nàng đơn giản ở tại Sở Quốc Công phủ được.

Này trận Ân Tuế Tình nhất thường hỏi vấn đề đó là: “Kêu kêu có hay không vừa ý nam tử?”

Vương tôn quý tộc có rất nhiều thích hôn nam tử, có đôi khi sẽ ở trong yến hội nhìn thấy, Ân Tuế Tình hỏi như vậy, chỉ là tưởng nhiều vì nàng suy xét suy xét.

Đào ụ thung thả 1 phạt “Không có, thật sự không có.”

Xác thật không có, những cái đó nam nhân nàng đều chướng mắt, tổng cảm thấy liền đại ca đều so ra kém.

Ân Tuế Tình không thể không vì nàng hôn nhân đại sự suy xét, không ít cô nương gia mười lăm trước kia liền định hảo hôn sự, một quá cập kê lễ liền có thể thành hôn. Nàng kêu kêu như vậy ưu tú, không nên lạc người mắt sau mới là.

Cố tình nàng bản nhân một chút cũng không để bụng, mơ màng hồ đồ mà sinh hoạt, vô tâm không phôi.

Kỳ thật muốn đi Đào phủ cầu hôn người không ít, nề hà đào Φ nạp canh đạm tôn quý, bọn họ dễ dàng không dám trèo cao. Trước mắt đều ở vào quan vọng trạng thái, xem ai dám xung phong, đương cái thứ nhất ăn con của người.

Ân Tuế Tình hỏi nàng: “Lần trước Nghi Dương công chúa nói lên gì ảnh ngọc hôn sự, hiện nay nhưng có mặt mày?”

Ân Tuế Tình không biết nàng cùng gì ảnh ngọc quyết liệt sự, còn đương các nàng cùng trước kia giống nhau muốn hảo, chỉ là lui tới không bằng trước kia chặt chẽ. Đào σ tài Hoàn nàng nói qua, rốt cuộc giải thích lên quá phiền toái, không bằng làm nàng vẫn luôn hiểu lầm đi xuống.

Đào ν lân chụp nguyên nghĩ nghĩ, “Không nghe Du quận vương phủ có động tĩnh gì, hẳn là thất bại đi?”

Nàng cùng Đoạn Thuần gặp qua vài lần mặt, nhưng đều ngược ngùng giáp mặt hỏi hẳn việc này, đặc biệt Tôn Khải Yên từng nói Đoạn Thuần đối nàng có ý tứ, nàng liền càng không dám hỏi nhiều. Sợ hẳn hiểu lầm nàng cũng đối hẳn có ý tứ, cho nên mới cứ như vậy cấp hẳn hôn nhân đại sự.

Ở đào π mục tranh vẫn luôn là đem hẳn trở thành huynh trưởng.

Không ngờ tưởng Ân Tuế Tình phía dưới một câu, quả thực làm nàng trợn mắt há hốc mồm: “Nếu là không thành, ta đối Đoạn Thuần nhưng thật ra rất vừa lòng.....”

Đào Y phũu thất sắc, “Mẹ người nói cái gì đâu? Hẳn về sau là ta huynh trưởng!”

Ân Tuế Tình giận nàng liếc mắt một cái, “Gào to cái gì? Mẹ chỉ là nói nói, nhìn người sợ thành dáng vẻ kia. Hẳn có như vậy không vào mắt sao?”

“Không phải ý tứ này.” Đào ỵ sờ gương mặt, “Chính là mẹ phải gả cho Du quận vương, ta nói cái gì đều không thể lại cùng Đoàn Thuần có liên lụy đi, truyền ra đi nhiều khó nghe a.”

Ân Tuế Tình đúng là ý thức được điểm này, phiền muộn nói: “Dung ta nghĩ lại.”

Đây là xem như đi qua.

Dù sao không vội, đào còn nhỏ, đi một bước xem một bước bấi.

*

Thời tiết bắt đầu mùa đông sau, nhật tử một ngày so với một ngày lãnh, chẳng qua tuyết chậm chạp chưa hạ.

Đào Ỳ ngược hành lang ngạnh đi bộ đến tấn vũ hiên trung, phát hiện này trong phòng đã dăng lên bếp lò. Nàng bước qua ngạch cửa, hướng trong phòng nhìn xung quanh hạ, “Khải yên tử tử, người như thế nào so với ta còn sợ lãnh?”

Trong phòng không có tiếng vang, Tôn Khải Yên nha hoàn sờ sờ đi ra nói: “Quận chúa, nhà ta cô nương ngủ hạ, ngài không bằng từ từ đi?”

Đào nhìn nhìn bên ngoài sắc trời, còn chưa tới chính ngọ, như thế nào liền ngủ khởi ngủ trưa tới? Lại nói tiếp, Tôn Khải Yên này trậ xác thật tương đối thích ngủ, đào rất nhiều lần tìm nàng nàng đều ngủ, cũng không biết làm sao vậy, cả người đều ngủ không tỉnh dường như.

Đào ỵ nghệ trong phòng, “Ta chờ nàng một hồi hảo.”

Kỳ thật không có việc gì, chính là một người đợi đến mắt mặt, tưởng cá nhân trò chuyện.

Nàng ngồi ở bên cửa sổ trên sạp đợi trong chốc lát, chán đến chết mà đùa nghịch khởi trên eo dây đeo tới, một cúi đầu nhìn thấy cái

kia khóa vàng. Nàng thất thần một lát, nhớ tới Giang Hành nói muốn tháng chạp mừng một mới có thể trở về, nhú nhú mày, vừa nhấc đầu vừa vặn thấy Tôn Khải Yên tỉnh.

“Khải yên tử tử!” Nàng đến nay cũng chưa sửa đổi tới khẩu.

Tôn Khải Yên căng ngòai dậy, thấy nàng ngòai ở bên cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Như thế nào ngòai ở chỗ đó? Cửa sổ cũng không quan, người lạnh hay không?”

Nàng đi qua đi, “Vừa lúc có thể xem trong viện phong cảnh, người trong phòng ấm áp, một chút đều không lạnh.”

Chính khi nói chuyện, sờ sờ bưng một chén hầm canh gà tiến vào, “Cô nương còn không có ăn cơm trưa, uống trước điểm canh ấm áp dạ dày đi.”

Chưa đi đến trước mặt, Tôn Khải Yên ngửi được kia hương vị, liền lắc đầu chống đỡ: “Ta không nghĩ uống.”

Sờ sờ đem canh đặt ở bàn trên bàn, “Cô nương không thích uống canh gà sao? Nô tử làm người làm canh cá được không? Nghe nói phòng bếp nhỏ dưỡng hai điều tung tăng nhảy nhót đại cá chép.....”

Tưởng tượng đến cá mùi tanh, Tôn Khải Yên không hề dự triệu mà nằm ở trên giường nôn khan một trận, “Người đừng nói nữa.....”

Đào o khăn con hoảng sợ, vội vàng cho nàng thuận bồi, “Khải yên tử tử người làm sao vậy, có phải hay không thân thể không thoải mái?”

Dứt lời vội vàng làm người tìm đại phu, thuận đường đi đem Đào Tĩnh kêu trở về.

Sờ sờ một trận hoảng loạn, hai người cũng không biết sao lại thế này, chờ đại phu lại đây khám quá mạch sau, mới biết được Tôn Khải Yên đã có hơn một tháng có thai!

Tôn Khải Yên nguyệt tin từ trước đến nay không chuẩn, chậm lại hơn mười ngày là thường có sự, nàng chính mình cũng chưa để ý, nào từng tưởng cự nhiên có thai.

Đại phu đi rồi, nàng vẫn ở vào hoảng hốt giai đoạn, không biết làm sao mà vượt bụng, “Kêu kêu, ta..... Ta vừa mới không nghe lầm đi?”

Đào phục hồi tinh thần lại, ngồi vào nàng bên cạnh nói: “Khải yên tử tử không nghe lầm, ta cũng nghe đến lạ.”

Nàng một bên cao hứng, một bên lại có điềm tưởng rơi lệ, “Ta, ta không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.....”

Đào α lệ Lữ từ thát nói hội thoại, không bao lâu Đào Tĩnh hấp tấp mà đã trở lại, ước chừng trên đường nghe người ta nói cái gì, mới vừa vào cửa liền thẳng đến đến Tôn Khải Yên trước giường.

Tôn Khải Yên nhìn về phía hấn, cánh môi dất ra một mặt thẹn thùng ý cười, lôi kéo hấn tay phóng tới trên bụng, “Đại phu nói, nơi này có con của chúng ta.”

Đào Tĩnh thở hển hển, trên đường đi được quá cấp, này sẽ vẫn không hoãn quá khí tới.

Nghe vậy ngỡ ngác mà nhìn nàng nửa ngày, đột nhiên cúi người đem nàng ôm vào trong lòng, hai tay gắt gao mà thu hồi, làm như ôm trân bảo giống nhau.

Đào T lóe thạc anh giai nào khiếm chí nàng thức thời mà rời khỏi phòng, chuẩn bị nói cho mẹ tin tức tốt này.

*

Ngàn dặm ở ngoài Tùng Châu, Lý Hồng từng cái Hướng Giang hành hội báo Trường An sự.

“Đào đại công tử trung thu ngày ấy thành thân.”

Giang Hành đang ở Quân phủ xử lý sự vụ, trên bàn phóng da trâu để đồ, nghe vậy không chút để ý mà lên tiếng.

Lý Hồng lại nói: “Trước đó không lâu Hoàng Thượng nam hạ Dương Châu, mang về cung một cái mỹ nhân, không hai tháng liền phong Ninh chiêu nghi. Ninh chiêu nghi nguyên danh Chu Ninh ngữ, là Dương Châu tri phủ thiên kim, Chu Phổ nhị tỷ.”

Hắn ngừng hạ.

Lý Hồng tiếp tục nói: “Ninh chiêu nghi hướng Hoàng Thượng cầu tình, thỉnh Hoàng Thượng phá lệ làm Chu Phổ nhập Thái Y Viện học tập.”

Giang Hành to rộng bàn tay ấn ở trên bản đồ, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, “Hoàng Thượng đáp ứng rồi?”

Lý Hồng gật đầu, “Ngày hôm sau liền tiếp vào cung trủng.”

Hảo thật sự, xem ra không chỉ là Chu Phổ, toàn bộ Chu gia đều không phải đèn cạn dầu. Ninh chiêu nghi đánh cái gì chủ ý, hắn một đoán liền biết. Chu Phổ nếu may mắn có thể ở Thái Y Viện trở nên nổi bật, nói không chừng miễn cưỡng có thể xứng đôi đào Phi nạp canh tẩn nhưng kia cơ hội cực kỳ bé nhỏ, gần như xa vời.

Trước kia không thể nào, hiện tại cũng không có khả năng.

Giang Hành nhìn về phía Lý Hồng, “Người lập tức nhích người hỏi Trương An, thời khắc canh giữ ở quảng linh quận chúa bên người.”

Này một năm tới giúp Giang Hành làm việc, Lý Hồng đã sớm biết hắn đối đào ð hổ ngạch nãi tề chơi liền hỏi: “Ngụy Vương khi nào trở về?”

Đào ð động kiều tiểu bộ dáng thành linh phù với trước mắt, Giang Hành cũng tưởng lập tức liền trở về, nề hà ngoại vực như hổ rình mồi, tùy thời có khả năng công thành, hắn hiện nay thoát không khai thân, tưởng hỏi cũng không thể quay về.

Hắn xoa xoa giữa mày, “Nhanh nhất..... Cũng đến lại chờ nửa tháng.”

Lý Hồng nghĩ nghĩ nói, “Tính thượng cước trình, nhanh nhất cũng đến hai mươi ngày đến Trường An. Hiện nay khoảng cách quận chúa cập kê chỉ còn một tháng, Vương gia không sợ quận chúa cập kê lúc sau, Chu đại phu ra tay sao?”

Hắn hoắc mắt mở to đôi mắt, đen nhánh con ngươi yên lặng nhìn Lý Hồng.

Lý Hồng tự biết nói sai lời nói, ngượng ngùng mà cúi đầu, “Thuộc hạ đã biết, này liền nhích người hồi Trường An.”

Nói đi ra trướng ngoại, chuẩn bị hồi vương phủ thu thập đồ vật.

Giang Hành nhìn trước mặt bản đồ, càng xem càng cảm thấy bức bối, trong đầu thỉnh thoảng lại hồi tưởng khởi Lý Hồng kia phiến lời nói. Cuối cùng buông da trâu bản đồ, gọi tới Triệu Bân, sắc mặt tối tăm nói: “Bổn vương có việc cùng người thương lượng!”

Triệu Bân mới vừa vào cửa liền có loại dự cảm bất hảo, vừa thấy Ngụy Vương tâm tình không tốt, càng thêm xác định trong lòng ý tưởng.

☆, chương 106 kiêm trình

Tôn Khải Yên có thai tin tức truyền ra đi sau, trong phủ nhị phòng tam phòng người sôi nổi rồi vấn an. Nàng cùng Đào Tĩnh đều là đầu một hồi có hài tử, hai người cái gì cũng không biết, có rất nhiều yêu cầu chú ý địa phương, nhị thẩm tam thẩm nhiệt tâm mà dạy nàng rất nhiều, làm nàng có vấn đề cứ việc đi hỏi, các nàng đều sẽ hỗ trợ.

Đại phu nói nàng là đầu một thai, trước mắt thai nhi thượng không ổn định, phải hảo hảo điều dưỡng thân mình, ẩm thực phương diện không thể qua loa từ từ vấn đề.

Đào Tĩnh đứng ở một bên nghe, nhất nhất ghi nhớ, nhìn so Tôn Khải Yên còn muốn để bụng.

Đại phu lúc đi đem hán kê đi ra ngoài, hai người đứng ở hành lang hạ, đại phu nói: “Đầu ba tháng tương đối đặc thù, phải tránh không thể hành phòng. Sự, đãi ba tháng sau ổn định ở, mới có thể từ từ mưu tính.”

Đào Tĩnh cao lớn thân hình hơi hơi sưng sốt, chột gật đầu nói: “Đa tạ đại phu nhắc nhở.”

Đại phu không chú ý về mặt của hán, căn cứ y đức nhắc nhở hán một câu, rốt cuộc có không ít tân hôn vợ chồng không biết kiêng kị, cuối cùng làm hại hài tử giữ không nổi ví dụ. Hán mặt khác nhiều lời vài câu, thu tiền khám bệnh mới rời đi.

Phòng trong đào ε hôn yết khiết phiến nằm đồng dụ hiếm lạ mà sờ sờ nàng bụng, “Trước kia ta chính là từ mẹ trong bụng ra tới, thật thần kỳ.”

Tôn Khải Yên bụng bình thản, mới hai tháng căn bản nhìn không ra cái gì, nhưng nàng chính là có thể cảm giác được bên trong có sinh mệnh dường như, cũng đi theo đào γ sờ, “Kêu kêu cho hán khởi cái nữ danh đi?”

Đào μ đầu, thụ sủng nhược kinh hỏi: “Ta sao?”

Tôn Khải Yên cười gật đầu, “Người là hán tiểu cô cô, người khởi tên hán nhất định thích.”

Tuy rằng không biết là nam hài nữ hài, nhưng nữ danh là cha mẹ kêu, nàng khởi cái gì đều có thể. Đào τ giới biếng nhác ㄝ, đời trước không có thể nhìn đến đại ca cùng Tôn Khải Yên thành thân, hiện giờ bọn họ không những thuận lợi thành thân, liền hài tử đều có, là nàng trước kia tưởng cũng không dám tưởng.

Đào φ thuyên than đá mĩ đôi tụ, “Không bằng kêu như ý đi, một đời như ý như ý.”

Tôn Khải Yên đi theo niệm hai lần, cũng cảm thấy tên này không tồi, “Vậy kêu như ý, vô luận nam hài nữ hài đều có thể dùng. Kêu kêu tên này khởi thật tốt.”

Nàng cong lên khóe môi, tên này có rất nhiều ngụ ý, nàng không chỉ có hy vọng hài tử có thể một đời như ý, cũng hy vọng Tôn Khải Yên cùng đại ca có thể như ý.

Đào Tĩnh từ bên ngoài tiến vào, Tôn Khải Yên ngẩng đầu xem hán, mượt mà nị bạch khuôn mặt dạng ý cười, hồng nhuận chiếu người, “Kêu kêu mới vừa rồi cấp hài tử nổi lên nữ danh, kêu như ý, người cảm thấy như thế nào?”

Đào Tĩnh liếc hướng đào Γ cười trêu chọc: “Ta cũng không biết kêu kêu còn sẽ đặt tên, còn thức dậy giống mô giống dạng.”

Đào α bị hai người khích lệ, cái mũi đều phải kiêu đến bầu trời đi, nàng đặc ý dào dạt mà đứng ở bên cửa sổ, “Đó là đương nhiên, ta chính là phải làm cô cô! Cấp tiểu cháu trai đặt tên đương nhiên muốn để bụng!”

Đào Tĩnh hỏi nàng: “Người như thế nào biết là tiểu cháu trai, không phải tiểu chất nữ?”

Nàng bị hỏi đến nghẹn họng, thật không suy xét đến vấn đề này, theo bản năng mà cảm thấy hán là cái nam hài. Kỳ thật đời trước Tôn Khải Yên căn bản không gả đến Đào phủ tới, càng miễn bàn sinh hài tử, nàng như thế nào chắc chắn chính là nam hài đâu?

Đào φ U Q giáp “Ta đoán.”

Tôn Khải Yên xả quá hán tay áo, cùng hán mặt đối mặt nói: “Người hy vọng là nam hài sao?” Kia lên án ánh mắt, giống như chỉ cần hán dám nói là, nàng liền cùng hán trở mặt.

Cũng may Đào Tĩnh không phải cái loại này cổ hủ người, hán nói: “Chỉ cần là con của chúng ta, nam nữ đều giống nhau.” Dừng một chút lại sửa miệng, “Kỳ thật ta càng hy vọng là nữ hài.”

Tôn Khải Yên hỏi hấn: “Vì cái gì?”

Hấn cười cười nói, lại không trả lời.

*

Xong việc Ân Tuế Tình cùng Đào Tĩnh cùng đi Sở Quốc Công phủ một chuyến, đem tin tức tốt này nói cho Ân Tuế Tình.

Ân Tuế Tình tự nhiên vui mừng không thôi, lôi kéo Tôn Khải Yên hỏi đông hỏi tây, đem đào X tề ứng biến hờ ti thứ > quá này nửa tháng điều dưỡng, nàng thân thể ổn định không ít, chính là nôn nghén bệnh trạng không thấy chuyển biến tốt đẹp. Thường thường ăn cái gì phun cái gì, thật vất vả thịt lên khuôn mặt lại gầy đi xuống, người cũng đi theo tiêu tụy.

Ân Tuế Tình là người từng trải, liền nói cho nàng ăn cái gì đối thân thể hảo, ăn cái gì có thể phòng ngừa nôn nghén, cùng với còn có cái gì không thể ăn.

Lại gọi tới Đào Tĩnh: “Khải yên nếu là cái kỉnh, người liền nhiều hơn nhường nàng, nàng hiện nay thân mình không thể so dĩ vãng, muốn càng tiểu tâm mới là.”

Tôn Khải Yên mặt hơi hơi đỏ lên, “Mẹ, hấn đối ta thực hảo.”

Ân Tuế Tình cảm khái: “Ta đây liền an tâm rồi.”

Bị vắng vẻ thật lâu đào Σ Hoàn thị mô cấm không chui vào Ân Tuế Tình trong lòng ngực cầu trấn an, “Mẹ có Khải yên tỷ tỷ liền không cần ta, ta hảo thương tâm a.”

Ân Tuế Tình lại tức lại cười, “Bao lớn người còn cả ngày tranh sủng, làm người thấy không sợ chê cười!”

Lời tuy như thế, lại không đem nàng đẩy ra, mãi mãi đều là sủng nịch.

Đào Σ còn tảo ở nàng trong lòng ngực xoay hai vòng, rải đủ kiêu lúc sau mới mếu máo nói: “Có cái gì buồn cười lời nói? Ta quán lấy mẹ, ai dám nhiều lời một câu? Xem ta không đánh nàng.”

Thật là cái bá vương tính tình, Ân Tuế Tình ninh ninh nàng đĩnh kiêu cái mũi nhỏ, “Gọi là gì khái yên tử tử, như thế nào còn không có sửa miệng?”

Nàng che miệng, đen lúng liếng đôi mắt xoay chuyển, then khiếm mà nhìn về phía một bên Tôn Khải Yên, “Tẩu tẩu thực xin lỗi, ta về sau nhất định sửa miệng!”

Tôn Khải Yên giận nàng, “Kêu kêu, người thật đúng là.....”

Thật là cái kẻ dở hơi!

Nàng cong lên ngậm nước con người, từ Ân Tuế Tình trong lòng ngực ngồi dậy, “Mới vừa rồi mẹ nói tẩu tẩu đều nhớ kỹ sao, người nhất định phải đem chính mình thân mình dưỡng hảo, bình bình an an mà sinh hạ như ý tới.”

Tôn Khải Yên gật gật đầu, “Đều nhớ kỹ, trở về ta liền làm bà vú chiếu mẹ thực đơn làm.”

Nói lên bình an, Ân Tuế Tình nhớ tới một chỗ, “Ngoài thành song nhận trên núi có một tòa phổ ninh chùa, khách hành hương tụ tập, không ít người đi nơi đó dâng hương, nghe nói linh nghiệm thật sự. Không bằng tìm cái thời gian, ta mang các người đi bên trong dâng hương bái phật đi.”

Đào φ nhàn đến không có việc gì làm, lập tức tỏ vẻ đồng ý, “Hảo nha!”

Tôn Khải Yên cũng nói tốt.

Ân Tuế Tình liền sai người đi xuống trừ bị, lại quá mười ngày qua đó là đào Φ mộ trời đoạt ban nàng gần nhất chuẩn bị, tương lai mấy ngày đều không thể nào có rảnh. Tính đến tính đi, cuối cùng đem

nhật tử định ở đông chí trước một ngày, chính là đào 1 thần trước một ngày, đã có thể vì Tôn Khải Yên trong bụng hài tử cầu phúc, lại có thể cầu Phật Tổ phù hộ đào ơ hoàng bình an thuận lợi.

*

10 ngày lúc sau, rốt cuộc nghênh đón mùa đông trận đầu tuyết.

Đại tuyết từ ban đêm bắt đầu hạ, bông tuyết xoa miên xả như giống nhau, bay lả tả sau không ngừng. Tới rồi hôm sau sáng sớm cuối cùng ngừng, trên mặt đất tích thật dày một tầng tuyết trắng, từ cửa sổ ra bên ngoài xem, lưu li thế giới tinh oánh dịch thấu, tất cả đều phủ lên một tầng màu trắng.

Đào v chương quẻ uông thư hoàng, không chờ Bạch Nhụy ngọc trà vào nhà hầu hạ, nàng lê ti giày, khoác đệm giường đi vào đình viện, ở tuyết trắng xóa thượng dẫm ra một cái nho nhỏ dấu chân. Dẫm một cái liền có cái thứ hai, liền tiếp, nàng ở Trọng Linh Viện chạy một vòng, “Các người mau ra đây xem, tuyết rơi!”

Bạch Nhụy bưng đồng vu, bên trong là cho nàng chuẩn bị nước ấm, hôi hôi mạo sương trắng. Thấy nàng liền quần áo cũng chưa mặc tốt, sốt ruột đến thẳng dậm chân, “Cô nương mau đừng chạy, về trước tới mặc quần áo đi!”

Nàng chạy mồ hôi đầy đầu, cuối cùng chịu thành thành thật thật mặc quần áo, liền tóc ti thượng đều là bông tuyết, có thể thấy được mới vừa rồi chơi đến nhiều thống khoái.

“Hôm nay đi phổ ninh chùa dâng hương sao?” Nàng một vách tường hệ áo choàng một vách tường hỏi.

Bạch Nhụy lấy khăn nóng tử cho nàng lau tay, cuối cùng đem nàng cả người ấp nóng hôi, mới vừa rồi từ trong viện trở về, cả người đều lạnh băng băng, nhưng đem Bạch Nhụy sợ tới mức không nhẹ. “Hôm qua không phải cùng Thiếu phu nhân nói tốt sao, ăn xong cơm sáng liền xuất phát.”

Đào o truân học chọc chơi ngày hôm qua là cùng Tôn Khải Yên nói qua.

Bất quá Ân Tuế Tình không thể cùng các nàng một khối đi, nàng ngày mai cập kê xuyên y phục cổ tay áo kia chỗ không thích hợp, Ân Tuế Tình muốn bắt lên phố tìm nhân tu sửa kích cỡ, chỉ có thể làm nàng cùng Tôn Khải Yên hai người đi. Ân Tuế Tình không yên tâm, liền làm các nàng mang theo tô ma ma cùng Lý ma ma, mặt khác trên đường nhiều mang mấy cái người hầu, một đường cẩn thận.

Tối hôm qua mới hạ quá tuyết, đường núi không được tốt đi, bất quá phổ ninh chùa ở chân núi, đi chậm một chút liền không có gì trở ngại.

Tôn Khải Yên hiện tại thai vị ổn định, đại phu nói, nhiều đi ra ngoài đi lại đi lại cũng là tốt.

Đào T mốc đồ ăn sáng, đến ngoài cửa đi chờ Tôn Khải Yên. Nàng hai yếp tuyết trắng, bị gió thổi qua trong trắng lộ hồng, càng có vẻ thông thấu non mịn. Nàng cùng một năm trước so sánh với nhiều điểm biến hóa, ngũ quan càng tinh xảo, thủy mắt nhẹ nhàng nháy mắt, linh động tinh ranh. Duy nhất không thay đổi đó là này một thân trắng nõn làn da, nộn đến kỳ cục, tựa hồ có thể véo ra thủy tời.

Nàng ngại bên ngoài lạnh lẽo, liền đến trong xe ngựa chờ.

Chờ chờ nhớ tới Giang Hành tới, xem ra hẳn là thật không về được, mấy ngày hôm trước còn nghe ông ngoại nói, Tùng Châu gần nhất có ngoại vực tới phạm, Ngụy Vương vội vàng nghênh chiến, phỏng chừng gần nhất cũng chưa không trở về. Nàng nhăn lại cái mũi, không trở lại liền không trở lại đi, dù sao nàng cũng không chờ mong quá.

Ngày mai cập kê lúc sau, nàng khiến cho người đem cái kia sa chung ném.

Chính như vậy nghĩ, Tôn Khải Yên cuối cùng tới, nàng nhắc lên rèm vải, mang đến một trận gió lạnh. “Năm nay rốt cuộc tuyết rơi, thiên

cũng thật lãnh.”

Đào ε sát hầu pha cho nàng nường ra địa phương, “Tẩu tẩu quần áo ăn mặc đủ sao? Nhưng đừng đông lạnh trứ.”

Tôn Khải Yên ngồi ở bên người nàng, hai người cùng nhau dựa gần bếp lò, “Ta ăn mặc đủ nhiều, ca ca người hận không thể đem chính giường chăn đệm đều khoác ở ta trên người.” Dứt lời cười, trong mắt đều là ngọt ngào.

Đào Tĩnh vốn định bồi các nàng hai cái, nhưng bị Tôn Khải Yên cự tuyệt. Dù sao không có rất xa, hấn gần nhất mới vừa vào Hộ Bộ, có rất nhiều đồ vật muốn vội, nàng không nghĩ chậm trễ hấn.

Xe ngựa khởi hành, một đường hướng cửa thành đi đến.

*

Tùng Châu xác thật có ngoại vực xâm chiếm, bắt quá sớm tại bọn họ bắt đầu công thành phía trước, liền đã bị Giang Hành giải quyết đến rơi rớt tan tác.

Kia ngày Giang Hành gọi tới Triệu Ân cùng với mặt khác phó tướng, vây quanh ở một khối thương lượng một ít đối sách, tranh thủ có thể đem bọn họ một lưới bắt hết. Đánh và thắng địch giáo úy Ngô quyền ra chủ ý, ngoại vực dân tộc gần nhất ở ngoài thành năm mươi dặm ngoại dựng trại đóng quân, lương thảo độn phòng ở quân doanh phía sau, chỉ cần bọn họ ban đêm đánh bắt ngờ, thiêu bọn họ lương thảo chế tạo hỗn loạn, khác phân một đường tinh binh đi vây quanh đối phương tướng lĩnh doanh trưởng, bắt bọn họ đầu mục có thể.

Có người tỏ vẻ tán đồng, có người cho rằng quá mức mạo hiểm.

Giang Hành cảm thấy được không, hấn an bài một chút kế hoạch, làm Triệu Ân cùng Ngô quyền dẫn dắt 50 người đi thiêu đối phương lương thảo, hấn tự mình suất binh 30 người thẳng lấy đối phương tướng lĩnh thủ cấp.

Việc này không nên chậm trễ, đêm đó liền bắt đầu hành sự.

Kết quả so với bọn hấn lường trước thuận lợi, đối phương bị đánh đến trở tay không kịp, lương thảo thiêu đến tinh quang, hỏa thế mãnh liệt, vẫn luôn đem phụ cận mấy cái doanh trướng đều thiêu hết, trong đó còn có chuyên môn hai cái đặt binh khí khôi giáp doanh trướng. Giang Hành bắt đối phương tướng lĩnh, kiếp hồi Tùng Châu Quân phủ, quan nhập lao trung.

Mặt sau sự liền nhẹ nhàng nhiều, không có tướng lĩnh quân đội đó là năm bè bảy mảng, mặc cho bọn họ như thế nào làm âm ỉ đều kích không dậy nổi sóng to gió lớn.

Giang Hành xử lý xong Tùng Châu vụn vặt sự vụ, đem dư lại tàn binh bại tướng giao cho Triệu Bản cùng Ngô quyền xử trí. Hấn hồi phủ sửa sang lại hành lý, công đạo quản gia xem trọng Ngụy Vương phủ, cùng ngày liền cưỡi ngựa từ Tùng Châu chạy về Trường An.

Ngày đêm kiêm trình hơn hai mươi thiên, cuối cùng ở đông chí trước một ngày chạy về Trường An.

Qua sông đào bảo vệ thành, đi vào cửa thành, nhìn Trường An trên đường phồn vinh đường phố, trong lòng thực sự thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hấn chưa kịp nhiều xem, nắm chặt dây cương trực tiếp trở về Trường An Ngụy Vương phủ.

Hấn khi trở về không thông tri bất luận kẻ nào, thậm chí liền Trang hoàng hậu cũng không biết. Trong phủ quản sự thấy hấn trở về lấp bắp kinh hãi, còn đương chính mình già cả mắt mờ nhìn lầm rồi, “Ngụy, Ngụy Vương? Là ngài đã trở lại sao?”

Hấn đem ngựa giao cho tôi tớ, đi nhanh hướng trong viện đi, “Lý Hồng đâu? Làm hấn ra tới thấy bản vương.”

Tuy rằng trên đường thực mỗi mệt, nhưng hấn bất chấp nghỉ ngơi, chỉ vì hiện nay có một kiện càng quan trọng sự.

Lý Hồng trở về đến so với hấn sớm, tính tính thời gian, hấn hấn là trở về có nửa tháng.

Quản sự còn không có từ khiếp sợ trung phục hồi tinh thần lại, vội vàng làm người đi kêu Lý Hồng. Giang Hành đi đến chính đường ngồi xuống, hơn nửa tháng màn trời chiếu đất, làm hấn mặt mày độ cung càng thêm lãnh ngạnh, dáng vẻ hào sảng trung mang theo tang thương, hấn hình thể khổng lồ, hướng bát tiên ghé một tòa, rộng lớn ghé dựa đều có vẻ nhỏ.

Không bao lâu Lý Hồng đi vào trước mặt, trên đường nghe nói Ngụy Vương đã trở lại hấn còn không tin, hiện nay vừa thấy, suýt nữa không quỳ trên mặt đất, “Ngụy Vương, ngài như thế nào đã trở lại?”

Không phải nói Tùng Châu chiến sự liên tục sao? Không phải nói Ngụy Vương rất bận sao?

Giang Hành lời ít mà ý nhiều mà giải thích: “Bốn vương cùng Ngô quyền Triệu Bản đánh đòn phủ đầu, đưa bọn họ thu thập một đống. Dư lại đều là tàn binh bại tướng, bốn vương giao cho Ngô quyền cùng Triệu Bản xử trí.”

Lý Hồng đã hiểu, “Vương gia anh minh, có không muốn thuộc hạ thông tri Hoàng Thượng Hoàng Hậu, nói ngài đã đã trở lại?”

Hấn lắc đầu, “Tạm thời không cần.”

Uống một ngụm trà sau đứng lên, vẫy lui quản sự, “Đào ư lẫm như thế nào?”

Lý Hồng gần nhất làm người chú ý đào Φ mẫu tĩnh, nàng gần nhất chỉ ở Đào phủ cùng Sở Quốc Công phủ xuất nhập, địa phương khác cũng chưa đi.

Giang Hành đứng dậy đi ra ngoài, tâm tình có chút mênh mênh, “Bốn vương đi gặp nàng.”

Không đi hai bước, bị Lý Hồng gọi lại: “Vương gia, quận chúa hôm nay đi phổ ninh chùa dâng hương, mới ra cửa thành. Ngài đi Đào phủ là không thấy được nàng.”

Giang Hành dừng lại, “Đi dâng hương?”

Lý Hồng nói cho hắn: “Đào đại công tử Tết Trung Thu trước cưới Kinh Triệu Doãn thiên kim, tháng trước chẩn bệnh ra mang thai. Hôm nay quận chúa bồi nàng đi trên núi dâng hương, có lẽ là tưởng hướng Phật Tổ cầu phúc.”

Đào Tĩnh đều có hài tử.

Giang Hành tâm tình có điểm trầm trọng, tưởng lập tức liền nhìn thấy đào Γ nhìn thấy hắn tiểu bạch đầu hủ. Vì thế làm hạ nhân đi chuẩn bị ngựa, hắn đi ra ngoài nói: “Bổn vương cũng đi phổ ninh chùa một chuyến.”

Hạ nhân đem ngựa dắt đến vương phủ cửa, Giang Hành xoay người lên ngựa, trực tiếp đi trước phổ ninh chùa. Còn không có trở về mười lăm phút, liền nước trà cũng chưa uống một ngụm, liền lại đi rồi.

☆, chương 107 đại hung

Trên đường có tuyết đọng, xe ngựa đi được thông thả, dù sao các nàng không gấp, cũng không sốt ruột.

Đuổi tới phổ ninh chùa khi là buổi trưa một khắc, trong chùa có không ít dâng hương khách hành hương, hương khói cường thịnh, lượn lờ vào đám mây. Đào Ω Tôn Khải Yên cùng đi vào đại điện, trong điện bảo tượng trang nghiêm, bích hoạ vờn quanh, điêu khắc tinh mỹ. Phía trước một đôi mẹ con rời đi sau, các nàng hai phân biệt quỳ gối đệm hương bồ thượng, chấp tay trước ngực hướng Bồ Tát cầu nguyện.

Đào Φ nào can thực thật sự, chính là hy vọng đời này cả nhà đều hạnh phúc yên vui, bình an khoẻ mạnh, không cần tái xuất hiện cái

gì bi kịch.

Hứa quá nguyện sau, nàng đem tam chi hương cắm vào lư hương trung, nghiêng đầu xem Tôn Khải Yên, nàng vừa vận mở to mắt.

Đại để là nghĩ đến cái gì vui vẻ sự, nàng triều đảo $\xi^{(10)(14)}$ hoảng Γ cũng đem hương cắm vào lư hương, dặt cánh tay của nàng hướng một bên đi, “Nhìn cái gì đâu?”

Đào $\pi\psi$ bàng \perp phạt “Khải yên tử tử nôn nghén hảo chút sao? Người nhìn so lần trước mượt mà một chút.”

Nàng gật đầu nói: “Tuy rằng ban đêm ngẫu nhiên sẽ ghê tởm, nhưng xác thật so lần trước khá hơn nhiều, miễn cưỡng có thể ăn xong đi đồ vật.”

Lần trước nàng nôn nghén nghiêm trọng thời điểm, không chỉ là nàng chính mình, liền Đào Tĩnh đều đi theo chịu tra tấn. Nàng cái gì đều ăn không đi vào, tính tình còn đại thật sự, đặc biệt dễ dàng khóc nháo, Đào Tĩnh bị nàng tra tấn đến không có cách nào, đối nàng thật cẩn thận, liền kém không phủng ở lòng bàn tay.

Cũng may thống khổ nhất đoạn thời gian đó đi qua, hai người đều nhẹ nhàng không ít.

Các nàng đang muốn đi ra ngoài, trước cửa tầng nhân bày cái sạp, là cung lui tới khách hành hương xin sâm. Đào v 2 kiểm lôi kéo tay nàng nói: “Khải yên tử tử, chúng ta cũng trừu một chi thêm đi.”

Kia tầng nhân sau khi nghe xong, đem ống trúc đưa tới các nàng trước mặt, viên đầu đại nhĩ, gương mặt hiền từ: “Cô nương tới thử xem đi, bảo đảm linh nghiệm.”

Tôn Khải Yên đi lên tùy tay trừu một chi, xiên tre thượng viết trung cát hai chữ.

“Đây là có ý tứ gì?”

Tăng nhân tiếp nhận đi nhìn nhìn, một hồi lắc đầu một hồi gật đầu, người xem tâm thần không yên. Đào Tĩnh nhin không được kêu một tiếng, “Sự phụ, này thiêm có thể giải sao?”

“Có thể giải, như thế nào không thể giải.” Tăng nhân nhìn đến cuối cùng một câu, đột nhiên cười nói: “Cô nương này thiêm không lớn cát lợi, đem có đại tai. Bất quá không quan trọng, nếu là có thể gặp được quý nhân, liền có thể gặp dữ hóa lành.”

Một phen nói đến Tôn Khải Yên mặt mũi trắng bệch, nàng là tới phổ ninh chùa cầu phúc, như thế nào liền kỳ ra cái đại tai tới!

Nàng lão đảo hạ, đỡ cái bàn hỏi: “Kia quý nhân là ai?”

Tăng nhân lại lắc đầu, “Thiên cơ không thể tiết lộ, đến lúc đó người sẽ tự biết được.”

Đào θ giường hoảng Phan nói, cái gì thiên cơ, rõ ràng là chính hấn cũng không biết đi? Nàng đem thiêm nhét trở lại ống trúc, phi phi hai tiếng: “Nhất phái nói bậy, ta mới không tin người nói!” Nói thờ phì phì mà lời kéo Tôn Khải Yên đi ra ngoài, “Khải yên tử tử đừng nghe hấn nói bậy, có ta ở đây, người sẽ không có việc gì!”

Tôn Khải Yên như cũ hoảng sợ, đi đường tâm thần không yên, “Vạn nhất hấn nói chính là thật sự đâu.....”

Tới rồi chùa miếu cửa, đào Φ kia viết bễ chậm bình tĩnh lại, cảm thấy nàng nói không phải không có lý, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất thật xảy ra chuyện gì, Tôn Khải Yên trên người nhưng gánh vác hai người đâu!

Nàng đỡ nàng đi lên xe ngựa, trấn an nàng nói: “Chúng ta đây chạy nhanh về nhà, mấy ngày nay đều đãi ở nhà không ra, liền sẽ không đã xảy ra chuyện.”

Ân Tuế Tĩnh nghe lời mà đi vào thùng xe, ngồi ở bên trong vẫn là vẻ mặt bất an.

Sở sở cũng đi theo an ủi nàng: “Cô nương đừng sợ, có cô gia ở, ngài cùng hài tử đều sẽ không có việc gì.”

Chờ đào tiến vào sau, xe ngựa dẹp đường hồi phủ, chậm rãi sử đi lên khi lộ.

*

Tiếp cận buổi trưa, hoà thuận vui vẻ ánh nắng chiếu vào trên mặt đất, tuyết hòa tan không ít.

Đi dăng hương người nhiều, lui tới xe ngựa nghiền đến đường núi lầy lội, gần đây khi còn không dễ đi. Xa phu một vách tường vội vàng xe ngựa, một vách tường tiểu tâm mà nhìn con đường phía trước, cũng may này một đường không có gì người, bọn họ đi được rất là thông thuận.

Lại đi phía trước đi mười lăm phút đó là quan đạo, đến lúc đó lộ so này hảo hảo nhiều.

Mắt nhìn sắp đi ra đường núi, đột nhiên nghe thấy phía trước một trận tiếng vó ngựa vang, rõ ràng ly thật sự xa, như cũ cảm thấy thanh thế to lớn. Xa phu mới đầu không lớn để ý, thẳng đến đối phương xuất hiện ở hấn trong tầm mắt, từ xa nhìn lại có mấy chục người, đồng thời hướng bên này xông tới.

Bọn họ đô kỵ mã, đại khái là muốn lên đường, tốc độ đều phi thường mau.

Xa phu một chút hoảng sợ, đường núi tổng cộng liền như vậy hẹp, hấn trong lúc nhất thời trốn không đến chạy đi đâu, ngây ngốc mà nhìn phía trước người. Bọn họ nhìn đến phía trước xe ngựa vẫn không ngừng hạ, thậm chí nhanh hơn tốc độ, giống như mục tiêu chính là này chiếc xe ngựa.

Xa phu lúc này mới nhận thấy được không ổn, chuẩn bị thay đổi xe đầu hướng phía sau đi, nhưng mà đường núi hẹp hòi, nơi nào là dễ dàng như vậy chuyển qua tới!

Chính do dự khi, đối phương đã là chạy vội tới trước mặt, mùi mậy con ngựa vội vàng từ xe ngựa bên cạnh cộ qua. Có thậm chí cố ý đánh vào càng xe thượng, đâm cho xe ngựa hung hăng quơ quơ.

Trong xe mặt đào cùng Tôn Khải Yên cảm giác không đúng, Bạch Nhụy vén màn lên một góc ra bên ngoài xem, rất nhiều cái bóng dáng bay vọt qua đi, nàng cuống quít buông màn, “Cô nương, giống như đã xảy ra chuyện.....”

Vừa mới dứt lời, bên ngoài xa phu liền đại mắng một tiếng, “Các người là người nào!”

Nguyên lai có một người nhảy đến càng xe thượng, duỗi tay cướp đi hấn dây cương, một chân đem hấn đá đi xuống. Người nọ cao to, một thân trắng thịt, làn da ngăm đen, cười đến thực càn rỡ, “Chúng ta người nào sẽ nói cho người sao? Lăn một bên đi!”

Tôn Khải Yên nghe được run lên, cảm thật chặt sở sở tay, trong đầu chợt lóe mà qua tăng nhân nói.

Nhanh như vậy liền linh nghiệm!

Nàng liếc hướng đào Ɠ hấp hấp môi nói: “Kêu kêu.....” Thanh âm kia, quả thực mau khốc ra tới, nàng chỉ cảm thấy chính mình liên lụy đào Ɠ làm nàng tiếp thu này tai bay vạ gió.

Đào Ƨ tròng người bình tĩnh một ít, nàng hỏi lấy trấn an ánh mắt, thấp giọng nói: “Khải yên tử tử đừng hoảng hốt, chúng ta còn mang theo bốn cái người hầu. Chờ bọn họ bám trụ những người này thời điểm, ta liền mang theo người chạy trốn.”

Đáng tiếc đào Ƨ hội ngại chơi bọn họ là mang theo người hầu, nhưng chỉ có bốn người, đối phương lại ước chừng có hai mươi người, căn bản không phải đối thủ.

Mã ngoài xe, hai gã người hầu thực mau bị chế phục, mặt khác hai gã không cam lòng yếu thế, ý đồ đi vào xe ngựa trước giải cứu đào cùng Tôn Khải Yên. Đừng nhìn những người này lỗ mãng, lại các

thân thủ không tồi, ba lượng hạ liền đem bọn họ đánh ngã. Mới vừa rồi ra tiếng kia cái cười hai tiếng, “Gia khuyển các người đừng làm vô vị giãy giụa, gia chỉ đem trong xe ngựa người mang đi, không thương các người tánh mạng. Người nếu là lại phản kháng, gia nhưng không cam đoan sẽ phát sinh cái gì.”

Dứt lời, bên ngoài một trận phụ họa thanh âm.

Đào ζ Loan dịch mới hợp lại sợ đến cả người đều đang run rẩy, chính là sợ cũng vô pháp, giải quyết không được vấn đề. Nàng trong đầu bay nhanh mà tưởng chủ ý, còn không có tưởng hảo, Bạch Nhụy liền đứng lên nói: “Ta đi theo bọn họ liều mạng, cô nương một hồi đoạt dây cương liền mang Thiếu phu nhân đi mau!”

Không đợi đào ψ bước ngạnh nàng đã vén rèm lên xông ra ngoài.

Càng xe người trên còn ở cười to, không ngờ tưởng trong xe ngựa sẽ có người lao tới. Hắn bị Bạch Nhụy phác gục trên mặt đất, kích khởi đầy đất bụi đất.

Bạch Nhụy quay đầu triều trong xe ngựa kêu: “Cô nương chạy mau!”

Đào phục hồi tinh thần lại, không có cô phụ nàng trung tâm, bay nhanh mà bắt lấy dây cương hô thanh giá, xe ngựa lao ra đường núi, bay nhanh mà đi.

“Bạch Nhụy, chờ ta trở lại cứu người!”

Người nọ thấy thế, hung tợn mà mắng một câu nương, bắt lấy Bạch Nhụy liền đem nàng ném đến trên mặt đất, “Từ đâu ra diên nữ nhân! Cho ta truy!”

Bạch Nhụy lấy dịch nổi hẳn sức lực, bị hắn ném đến thật xa, đầu khải ở đường núi một cục đá thạch, đôi mắt một bé liền hôn mê bất tỉnh.

*

Mấy người lưu lại trông coi, mấy người cưỡi ngựa đuổi theo đuổi phía trước xe ngựa.

-----oOo-----

Phần 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào ζ tráp tức trạm, trước kia tuy không đuổi quá xe ngựa, nhưng thực mau liền thượng thủ, nguy cơ bên trong còn tàn lưu một chút thần trí, biết hướng trên quan đạo chạy. Nàng trán thượng đều là mồ hôi, hai tay đều ở phát run, không biết những người này là từ đâu tới, vì sao phải trao các nàng?

Đáng tiếc con ngựa mới vừa rồi bị sợ hãi, không lớn chịu nàng không chế, bắt đầu đá đá lung tung lên, rải khai chân liền hướng núi rừng chạy.

Đối phương mặt đen trắng hán truy thật sự khẩn, mắt thấy liền đuổi tới trước mặt tới, đào sẽ phản bội cảnh ngộ “Người nhưng thật ra nghe lời a!”

“Đi con mẹ nó, người cũng cấp lão tử nghe điếm lời nói!”

Mặt sau trắng hán đuổi theo, từ lưng ngựa nhảy đến càng xe thượng, một phen liền đoạt qua đào κ loại giới chìm trĩ.

Đào cả người rét run, duỗi tay liền muốn đẩy hấn: “Lăn!”

Đối phương ở nàng bên cạnh ổn ngồi như núi, nàng sức lực với hấn mà nói quả thực bé nhỏ không đáng kể, cùng tiểu miêu cào ngựa dường như. Hấn một cánh tay hoàn nàng bả vai, làm nàng tưởng nhảy xe cũng vô pháp, một tay kia nắm chặt dây cương, thao túng xe ngựa đi vào núi rừng chỗ sâu trong.

Xe ngựa rốt cuộc dừng lại, mặt sau người cũng dần dần theo đi lên.

Đào Ω chướng ca anh liền bị cái kia trắng hán tóm chặt đi xuống kéo, “Hướng nào chạy?”

Mặt khác mấy người vén rèm lên, đem bên trong Tôn Khải Yên cùng sờ sờ đều túm xuống dưới. Tôn Khải Yên mang thai, sao có thể bị bọn họ như vậy đối đãi, đào gấp đến đỏ mắt tình: “Không cho chạm vào nàng!”

Vừa mới dứt lời, tráng hán cười ha ha, “Hôm nay cái gia không ngừng muốn chạm vào nàng, còn muốn chạm vào người!”

Bọn họ đem Tôn Khải Yên cùng sờ sờ mang theo lại đây, Tôn Khải Yên lão đảo đi vào trước mặt, đào ỵ trước ㄟ hãm người.

Tình cảnh này thật sự quá quen thuộc, làm nàng nghĩ không ra cũng chưa khả năng.

Gì ảnh ngọc, lại là gì ảnh ngọc!

Đời trước phát sinh ở phố đuôi đường tắt bên trong, hơn nữa là ở Tôn Khải Yên thành thân phía trước, đào P thư vụng gì ảnh ngọc thay đổi triệt để, sẽ không lại phát sinh loại chuyện này. Không nghĩ tới vẫn là xem nhẹ nàng, nàng trước nay không nghĩ tới buông tha các nàng, chẳng qua thay đổi cái địa điểm, thay đổi cái thời gian mà thôi.

Đào 狼 tay hợp lại nắm thành quyền, đôi mắt ở quan sát chung quanh hoàn cảnh, khắp nơi đều là núi rừng, so ở phố hẻm còn muốn cho người vô lực.

Nàng căn bản chạy không ra được, đặc biệt còn mang theo Tôn Khải Yên. Mà đối phương có bốn năm người, các có mang võ công, này quả thực là một cái tuyệt lộ.

Vẫn luôn nói chuyện mặt đen tráng hán nói lỏng lưng quần, nhìn đào π bách cười, “Có người ra giá cao làm gia cường thượng nàng,” nói nâng lên cầm chỉ chỉ Tôn Khải Yên, tiếp theo tiếp tục xem đào Γ “Bất quá gia cảm thấy người càng ngon miệng một ít, nhìn này da thịt non mịn, không biết lột quần áo xem là cái dạng gì.”

Nói làm hai bên người đè lại nàng, liền muốn động thủ.

Đào Ψ thuận cô tú so hợp lại căn bản tránh không khai, nàng tay dấm chân đá, thậm chí há mồm cắn ở đối phương cánh tay thượng, “Đừng chạm vào ta! Lăn!”

Đối phương giơ tay liền muốn đánh hấn, bị kia tráng hán ngăn trở, “Đừng đánh, như vậy xinh đẹp mặt đánh hỏng rồi làm sao bây giờ?”

Hấn khom lưng nhìn bất lực đào Γ dương tay liền đem nàng áo choàng lột xuống dưới.

“Làm lão tử dùng địa phương khác thu thập nàng.”

Tôn Khải Yên trợn to mắt, hoảng sợ mà kêu một tiếng: “Kêu kêu!”

*

Giang Hành đi ở đi phổ ninh chùa trên đường, đường núi yên tĩnh đến có chút kỳ cục, lại đi phía trước đi một đoạn đường, phía trước tựa hồ đã xảy ra hỗn loạn.

Vài người hoành ở ven đường, còn có mấy con bồi hồi không chừng mã, Giang Hành nhíu mày, phóng ngựa nhanh hơn tốc độ đuổi tới trước mặt, chỉ thấy trên mặt đất nằm một cái nha hoàn, đúng là đào Φ nãi thân nha hoàn Bạch Nhụy!

Hấn trong lòng một hãi, xuống ngựa đem nàng đánh thức, “Quận chúa đâu? Phát sinh chuyện gì!”

Bạch Nhụy mở mắt ra, vừa thấy cư nhiên là Ngụy Vương, bất chấp hỏi hấn vì sao xuất hiện ở chỗ này, nước mắt bá mà chảy xuống dưới, “Ngụy Vương mau đi cứu cứu nhà ta cô nương, nàng cùng tôn cô nương cùng nhau bị kẻ xấu bắt cóc, hiện tại an nguy không biết, cầu ngài mau đi cứu cứu nàng!”

Giang Hành cánh tay cứng đờ, lạnh giọng hỏi: “Nàng ở đâu?”

Bạch Nhụy chỉ vào đào Ψ giảng bò hào 卩 mỗi so Dĩnh “Ngụy Vương mau đi đi..... Cô nương hiện tại không biết gặp cái gì nguy

hiếm.....”

Giang Hành buông nàng, cưỡi ngựa liền hướng nàng theo như lời địa phương chạy đến.

Chưa bao giờ từng có kinh hãi, hấn cầm trong tay dây cương tay đều ở phát run, không dám tưởng tượng đi trễ, đào sẽ phát sinh chuyện gì.

Bên tai phong gào thét mà qua, Giang Hành giữa mày thâm túc, vừa đi vừa tìm hiểu bốn phía hoàn cảnh. Bởi vì trên mặt đất có tuyết đọng, xe ngựa đi qua sẽ nghiền ra thật sâu bánh xe dấu vết, nhưng là lui tới chiếc xe quá nhiều, căn bản phân không rõ cái nào mới là đào Φ mục xấp dãi

Đang ở Giang Hành sốt ruột khi, đột nhiên phát hiện có một đạo xe ấn cùng khác rõ ràng bất đồng, nó quý đạo hỗn loạn, người bình thường chạy căn bản sẽ không đi ra như vậy xe ấn.

Hấn nhanh hơn tốc độ, đi theo cái kia xe ấn đi phía trước đi, một đường đi vào núi rừng chỗ sâu trong.

Nơi xa quả thực có thể nhìn đến vài đạo bóng người cùng một chiếc xe ngựa, Giang Hành biểu tình nghiêm túc, cả người đều ngưng một cổ làm cho người ta sợ hãi lệ khí.

Mau đến trước mặt, hấn nhìn đến một người đem đào p ngoan gián đồng hợp lại duỗi tay liền muốn lột nàng quần áo. Đào u yết dưới thân giã giụa, lộ ra tuyết trắng oánh nhuận đầu vai, người nọ nhìn càng thêm tâm động, dục niệm vào đầu, căn bản không chú ý chung quanh trạng huống.

Giang Hành ánh mắt rùng mình, lửa giận ngập trời.

Những người khác nghe được tiếng vó ngựa hướng hấn nhìn lại, dựng thẳng lên trường đao liền quát: “Người là người phương nào?”

Giang Hành không có đáp lại, cưỡi ngựa đi ngang qua bên cạnh hắn, khom lưng đoạt quá trong tay hắn trường đao, nháy mắt liền đi vào đảo Ω trước. Hắn huy động cánh tay dài, một đạo ngân quang hiện lên, chỉ nghe một tiếng thảm thiết tru lên, đè ở đảo Γ phát hệ na Tổng triệu bạn cây rơi đoạn cổ tay, xoay người lăn ở một bên.

☆, chương 108 anh hùng

Bên tai tràn ngập người nọ tiếng kêu rên.

Đào α thành tức gọi α tư phó oa cây, nóng bỏng nhiệt độ, nàng bị thình lình xảy ra biến cố dọa ngây người, trợn tròn mắt ngơ ngẩn mà nhìn đỉnh đầu.

Chỉ có thể nhìn đến một con ngựa cùng một cái xanh đen sắc góc áo, lại nhiều liền nhìn không tới.

Tôn Khải Yên vội vàng đi vào nàng bên cạnh, nhặt lên trên mặt đất quần áo cho nàng mặc vào, “Kêu kêu, kêu kêu người không sao chứ? Người đừng làm ta sợ!”

Nàng chưa hoàn hồn, tay chân cứng đờ, chỉ còn lại có cổ còn có thể động, “Khải yên tử tử, đây là làm sao vậy?”

Cũng may người kia chỉ lột nàng cổ áo, địa phương khác đều hoàn hảo không tổn hao gì, Tôn Khải Yên luống cuống tay chân mà cho nàng phủ thêm áo choàng, “Ta, ta cũng không biết sao lại thế này.”

Tôn Khải Yên nguyên bản bị hai người gông cùm xiềng xích, đột nhiên thấy Giang Hành cưỡi ngựa chạy vội tới. Mới đầu nàng tưởng chính mình hoa mắt, không nghĩ tới hắn thật sự vọt tới trước mặt tới, chém đứt người nọ một bàn tay, hiện nay đang theo đám kia người xé đấu ở bên nhau.

Giang hành kinh nghiệm chiến trường, những người này căn bản không phải đối thủ của hắn, ba lượng hạ liền bị hắn đề đao giải quyết. Hắn hiện tại tâm tình rất kém cỏi, một chút đều không lưu tình, cử đao lạc đao, trong chớp mắt mấy cái mạng người liền biến

mắt ở trên tay hắn. Hắn khuôn mặt âm lãnh, đỉnh mày áp lực thấp, đả giải quyết mọi người sau, đi vào mới vừa rồi làm bản đảo Φ nào khiếm hầu triệt hạn trước, vung tay lên, chém rớt hắn một cái tay khác, không chờ hắn kêu ra tiếng tới, liền đề đao đâm vào hắn ngực, nhất chiêu mất mạng.

Hắn ném xuống trường đao đi vào đảo Ω trước, ngồi xổm xuống thân nhìn nàng, khắc chế đem nàng ôm đến trong lòng ngực xúc động, “Kêu kêu, người khỏe không?”

Đào γ duyệt 5 miết dấm Phan, không biết hắn như thế nào sẽ xuất hiện.

Nàng nhìn lại xem, duỗi tay chạm chạm hắn mặt, là nhiệt, không phải ảo giác. Nàng ngật ngừng nói: “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào tới.....”

Tiểu cô nương thanh âm có điểm ách, trên mặt còn treo hai giọt vết máu, liền ở nàng lệ chí phía dưới, có loại yêu dã lại đáng thương mỹ.

Giang Hành tưởng nắm lấy tay nàng, nhưng mà bên người có người, đây là Trường An, không phải Tùng Châu, không thể làm hắn muốn làm gì thì làm. Hướng chi nàng vừa mới chịu quá kinh hách, hắn không thể quá mức lỗ mãng, “Tùng Châu chiến sự xử lý xong rồi, ta liền trước thời gian đuổi trở về.”

Nàng nga một tiếng, còn không có phục hồi tinh thần lại, cả người vống vống.

Mới từ Tùng Châu trở về, vì sao sẽ đến nơi này tìm nàng? Như vậy rõ ràng vấn đề nàng đều đã quên hỏi, có thể thấy được thật bị dọa đến không nhẹ.

Giang Hành hỏi nàng: “Những người này là từ đâu tới?”

Nàng biết rõ là ai làm, giờ phút này lại không thể nói ra. Đào σ× con ⊥ phạt thanh âm rất thấp, “Ta không biết.”

Tôn Khải Yên ở một bên, liền cùng Giang Hành giải thích sự tình trải qua, từ các nàng từ phổ ninh chùa ra tới, đến gặp gỡ này bang nhân, “Không biết bọn họ từ nơi nào toát ra tới, mỗi một cái đều là sinh gương mặt.”

Giang Hành sau khi nghe xong hồi lâu không nói, hấn ở trầm tư, nơi đây không nên ở lâu, hấn đứng dậy dắt tới xe ngựa, “Bổn vương trước đưa các người trở về, chờ trở lại trong thành sau, lại cẩn thận điều tra việc này.”

Hấn vừa rồi xuống tay khi để lại một cái người sống, chỉ chém bị thương cánh tay hấn, tránh cho hấn cắn lưỡi tự sát, liền xé xuống một khối bố nhét vào hấn trong miệng, hiện tại chính sắc người không chú ý chuẩn bị chạy trốn. Giang Hành nhìn đến lúc sau đem hấn bắt trở về, dùng những người khác đai lưng đem hấn buộc chặt lên, ném tới trên lưng ngựa.

Tôn Khải Yên đỡ đào ụ oa hạ xấp gánh Giang Hành gọi lại: “Từ từ.”

Hai người quay đầu lại, hấn làm đào o Lữ súc “Tôn cô nương đi vào trước. Kêu kêu lên tới, bổn vương nhìn xem người có hay không bị thương.”

Tôn Khải Yên tuy có chút mạo danh, nhưng rốt cuộc là hấn cứu các nàng, liền không nghi ngờ có hấn, “Nhìn dáng vẻ không có bị thương, nhưng là kêu kêu bị sợ hãi.....”

Giang Hành gật đầu, “Bổn vương có chuyện cùng nàng nói.”

*

Đào λ phiến Tôn Khải Yên tay, chậm rãi đi đến hấn trước mặt, ngửa đầu xem hấn, lại không nói một lời.

Nàng linh động mắt to giờ phút này có chút ngốc lảng, lần này kinh hách hấn là so lần trước khách điểm càng sâu, dù sao cũng là ở rừng núi hoang vắng, chung quanh lại có như vậy nhiều người, nàng còn thấy hấn giết nhiều người như vậy.

Thẳng đến Tôn Khải Yên cùng sờ sờ đi vào thùng xe, buông màn, Giang Hành bắt lấy cổ tay của nàng, mang theo nàng đi đến một viên đại thụ mặt sau.

“Ngụy Vương cứu cứu.....”

Nàng lời nói còn chưa nói xong, liền bị hắn gắt gao mà ôm vào trong lòng ngực. Hắn thô tráng cánh tay vòng nàng, đem nàng cả người đều bao bọc lấy. Phía trước là hắn ngực, mặt sau là thân cây, đào giống như bị hộ ở tường đồng vách sắt, có loại xưa nay chưa từng có an tâm.

Tâm tình một thả lỏng lại, sờ hữu cảm xúc đều mãnh liệt tới.

Vừa rồi nàng cố nén không khóc, là không nghĩ làm Tôn Khải Yên lo lắng, nhẫn đến hốc mắt đều đỏ. Chính là ở trước mặt hắn, nàng một chút đều nhịn không được, đôi mắt nói lưu liên lưu, chỉ chốc lát liền bò đầy mặt. Nàng ô ô nuốt nuốt mà khóc, tay nhỏ nhéo hắn phía sau lưng vải dệt, niết đến đầu ngón tay trắng bệch.

Nàng cái gì đều không nói, liên tiếp mà kêu Ngụy Vương cứu cứu, kêu đến hắn tâm đều hòa tan.

Bởi vì sợ trong xe ngựa người nghe được, nàng liền áp lực thanh âm, mang theo nhu nhược đáng thương khóc nức nở, cùng với nùng đến không hòa tan được ỷ lại.

Giang Hành không được mà trấn an nàng, chụp nàng phía sau lưng, hôn môi nàng đỉnh đầu, “Có cứu cứu ở, không có việc gì. Kêu kêu, không có việc gì.”

Nàng ở hắn trên vai cọ cọ nước mắt, khóc đến hai mắt đỏ bừng, “Ta không biết còn sẽ như vậy..... Đều là ta không tốt, là ta thiếu chút nữa hại Khải Yên tỷ tỷ.....”

Nàng không ngừng mà tự trách, nói đây đều là nàng sai, nghe được Giang Hành như lọt vào trong sương mù.

Kỳ thật nàng mới là đã chịu kinh hách nghiêm trọng nhất cái kia, đều khi nào, còn tịnh nghĩ người khác. Giang Hành lại đau lòng lại tự trách, đau lòng nàng lại nhiều lần tao ngộ loại sự tình này, tự trách chính mình rõ ràng nói sẽ bảo hộ nàng, lại không có làm được, “Không phải người sai, kêu kêu. Đây không trách người.”

Nàng lắc đầu, như khóc như tố, nước mắt đem hấn cổ kia khối vải dệt toàn thấm ướt. Nàng không nói chuyện nữa, ghé vào hấn ngực khóc nức nở.

Dần dần mà tiếng khóc càng ngày càng nhỏ, đại để là khóc mệt mỏi, nàng cảm xúc có điều hòa hoãn, không hề như mới vừa rồi như vậy kích động.

Giang hành đỡ lấy nàng bả vai, cúi đầu ngưng liếc nàng khóc đến thảm hề hề khuôn mặt nhỏ, thật dài lông mi treo bọt nước, hai tròng mắt ướt đầm dề, cái mũi đỏ bừng, thật là đáng thương cực kỳ. Giang Hành trong lòng mềm nhũn, cúi người hôn lấy khóe mắt nước mắt, một chút đem nàng nước mắt toàn ăn vào trong miệng, từ đôi mắt đến gương mặt, lại đến miệng, hấn hôn lấy hồng diễm diễm cánh môi, liếm liếm nàng khóe miệng, hàm hàm, hấn là nàng nước mắt hương vị.

Khát vọng lâu như vậy, cuối cùng có thể lại lần nữa ôm nàng.

Đào T giới tự hồi tài trung quay đầu đi chỗ khác, “Không cần thân, khỏi yên tử tử còn ở.”

Giang Hành vừa trở về, không nghĩ cưỡng bách nàng, tổng phải cho nàng điểm thích ứng thời gian. Không cho thân, kia liền nhiều lời hội thoại hảo, hấn tuy rằng buông lỏng ra một chút, nhưng đôi tay vẫn là ôm nàng, dán nàng gương mặt cọ sát, “Mới vừa rồi dọa đến người sao?”

Đào o hoang thuế ca dư mới biết được hấn là chỉ hấn giết người việc này.

Nói thật là có điểm dọa đến, rốt cuộc nàng không chính mắt gặp qua như vậy huyết tinh một màn, nhưng là ngấm lại bọn họ đối nàng làm những cái đó sự, liền lại không cảm thấy đáng sợ. Nàng nhú nhú mày, bị hấn hồ tra trát đến khó chịu, “Ngụy Vương cứu cứu thượng chiến trường giết địch không cũng như vậy sao? Người đừng trát ta…… Đau quá a.”

Giang Hành này hơn hai mươi thiên lên đường, trên đường không có thời gian thu thập chính mình, toát ra hồ tra cũng không hiếm lạ. Nàng làn da kiều nộn, bị hấn một chạm vào liền đau, cố tình Giang Hành nghiệm rồi dường như, lấy cầm dán nàng khuôn mặt lại ma hai hạ, “Chạm vào đều không được sao?”

Đào đầu miệng, “Không được.”

Vừa mới dứt lời, nàng ưm một tiếng, vươn đôi tay xô đẩy hấn mặt, “Đừng chạm vào lạ!”

Giang Hành ở nàng trong lòng bàn tay nói: “Kêu kêu, bản vương này một năm rất nhớ người.”

Nàng không hé răng, cũng không có buông tay.

Giang Hành nói chuyện khi, dâng lên ra nhiệt khí chiếu vào nàng lòng bàn tay, “Mỗi ngày đều muốn gặp người.” Hấn lấy ra tay nàng, nhìn chăm chú nàng nghiêm trang khuôn mặt nhỏ, cúi người chống cái trán của nàng, “Tưởng chạm vào người, còn muốn ôm người.”

Đào α thành huyền hoàng luyện quá thẹn thùng, nàng ánh mắt lóe lóe, “Đừng nói ra tới.”

Giang Hành cười nhẹ, “Người tưởng ta sao?”

Nàng vắn vẹo thân mình, từ trong lòng ngực hấn giã giụa ra tới, “Không nghĩ! Ta phải đi về, lại vẫn nói khái yên tử tử sẽ phát hiện.”

Nói chạy đến xe ngựa trước mặt, dẫm lên hoàng ghế gỗ, nhanh như chớp chui vào trong xe ngựa.

*

“Kêu kêu, Ngụy Vương theo như người nói cái gì?”

Đào tiến vào vận may sắc khá hơn nhiều, không giống vừa rồi như vậy bạch đến dọa người. Khuôn mặt đỏ bừng, lại khôi phục cái kia sinh cơ bừng bừng bộ dáng.

Tôn Khải Yên một vách tường thế nàng cao hứng, một vách tường lôi kéo nàng tiểu tâm mà dò hỏi.

Xe ngựa đang ở trở về đi, các nàng còn phải đi về tiếp Bạch Nhụy cùng mặt khác người hầu. Đào ụ ở trong xe ngựa, cúi đầu nói: “Ngụy Vương cứu cứu hỏi ta có hay không sự, nơi nào bị thương.....”

Tôn Khải Yên sau khi nghe xong, vẫn là cảm thấy nghi hoặc, “Ngụy Vương không phải ở Tùng Châu sao, như thế nào bỗng nhiên gặp trở về? Hơn nữa vì sao trở về nơi này?”

Cuối cùng cảm khái: “Mặc kệ nói như thế nào, thật là ít nhiều hấn.”

Nếu không hậu quả không dám tưởng tượng.....

Nhớ tới mới vừa rồi quang cảnh, nàng nhịn không được run lập cập.

Xe ngựa trở lại vừa rồi xảy ra chuyện địa phương, các nàng đem Bạch Nhụy tiếp trở về, tám gã người hầu còn có ba cái có thể đứng lên, dư lại năm cái hôn mê bất tỉnh. Giang Hành làm cho bọn họ một người đóng một cái, chính hấn cưỡi một con ngựa, tay trái nắm một khác con ngựa, lập tức mặt công hai người, đoàn người hướng trong thành đi đến.

Bọn họ không có bảo vệ tốt quận chúa, tự biết có tội, liền đầu cũng không dám ngẩng lên lên.

Giang Hành nhất nhất đảo qua bọn họ, còn không có mở miệng, bọn họ tự giác nói: “Thuộc hạ cam nguyện bị phạt.”

Giang Hành một tiếng cười lạnh, “Yên tâm, một cái đầu không thể thiếu.”

Trong xe ngựa, Bạch Nhụy phác ôm lấy đầu Γ “Cô nương, cô nương người không có việc gì liền thật tốt quá!”

Đào Π thiên nâng dậy tới, thấy nàng trên đầu đập vỡ, đau lòng hỏi: “Có đau hay không? Vừa rồi khổ người, Bạch Nhụy, trở về ta sẽ hảo hảo tạ người.”

Bạch Nhụy khóc lóc lắc đầu, “Chỉ cần cô nương không có việc gì nô tỳ liền không đau.....”

Rốt cuộc tìm không thấy như vậy trung tâm nha hoàn, chủ tớ hai ôm nhau lại là hảo một đống khóc, thẳng đến vào Trường An thành, mới dần dần ngừng khóc thút thít.

Giang Hành làm trong đó một người người hầu đem tên kia phạm nhân đưa vào Quân phủ, chờ hấn sau khi trở về khảo vấn.

Hấn đưa các nàng trở lại Đào phủ, ai biết lên núi dâng hương thế nhưng sẽ nháo ra chuyện lớn như vậy. Cả nhà trên dưới đều kinh động, Đào Tùng Nhiên tức giận không thôi, không tin này bang nhân không oán không thù sẽ tìm hai cái cô nương phiền toái, phía sau nhất định có người ở sai sử. Giang Hành tỏ vẻ nhất định sẽ tra rõ việc này, cấp Đào phủ một công đạo.

Nói lên cái này, Đào Tùng Nhiên không được nói cảm ơn, “Đa tạ Ngụy Vương, nếu không phải người..... Này.....” Nói thật dài mà than một tiếng.

Giang Hành làm hấn không cần khách khí, “Chỉ cần kêu kêu không có việc gì liền hảo.”

Đào u yết thực tỉ độ khăn túng một năm, bọn họ quan hệ hảo, người khác cũng chưa nghĩ nhiều, cho rằng loại này yêu thương, cùng Đào Lâm Nguyên đối đào κ thả đối.

Đào Tùng Nhiên hỏi: “Ngụy Vương khi nào trở về?”

Hắn tránh nặng tìm nhẹ nói: “Hôm nay mới vừa hồi, chưa thông tri người khác. Trên đường nhìn thấy kêu kêu nha hoàn thụ hại, may mắn chạy tới kịp thời, cứu kêu kêu cùng quý phủ Thiếu phu nhân.”

Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh cũng hướng hắn nói lời cảm tạ, hắn giúp Đào phủ quá nhiều, này phân ân tình không biết muốn còn tới khi nào đi.

Đại phu cấp Tôn Khải Yên khám bắt mạch, trừ bỏ đã chịu kinh hách, động một chút thai khí ngoại cũng không lo ngại, sau này hảo sinh dưỡng đó là.

Giang Hành không có ở lâu, thấy các nàng không có việc gì, đứng dậy cáo từ rời đi.

Đào Tùng Nhiên cùng Đào Lâm Nguyên tự mình đem hắn đưa đến ngoài cửa, nhìn theo hắn cưỡi ngựa đi xa.

*

Đào κ nãi kiều dọa, ban ngày bị người nhà hỏi han ân cần, cảm xúc bình định rất nhiều, ban đêm nằm ở trên giường lại như thế nào đều ngủ không được.

Đã nghĩ nên như thế nào đối phó gì ảnh ngọc, lại nếu muốn Giang Hành trở về sự.

Nàng khóa lại trong chần trở mình, gì ảnh ngọc tàn nhẫn độc ác, chuyện gì đều làm được ra tới, lần này may mắn bị Giang Hành cứu, kia lần sau đâu? Nếu hôm nay không có Giang Hành, có phải hay không lại muốn tái diễn đời trước một màn?

Nàng cúi giận chính mình vô dụng, rõ ràng so nhân gia sống lâu cả đời, lại vẫn là như vậy vô dụng.

Càng nghĩ càng hận, nắm lên nắm tay chùy chùy chính mình đầu.

Đột nhiên nghe thấy cửa sổ bên kia có động tĩnh, “Đừng chùi.”

Nàng sợ tới mức không nhẹ, đột nhiên nửa ngồi dậy, “Ai?”

Chỉ thấy một bóng người đẩy ra cửa sổ, thả người mà nhập, đi bước một đi vào nàng trước mặt.

“Đừng sợ, là ta.”

☆, chương 109 lễ cài trâm

Thanh âm này..... Giang Hành?

Đào cảnh giác mà nhìn cái kia hắc ảnh, tối đen hai tròng mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm hắn, liền trắng tinh ánh trắng, xác thật có thể nhìn ra Giang Hành hình dáng. Thân hình cao tráng, vai rộng rộng bối, một đôi chân dài không đi hai bước liền đi vào nàng đầu giường.

Chính là hắn hơn phân nửa hôm qua nàng phòng làm cái gì! Hắn còn bò tường bò lên trên nghịện không thành?

Đào Ω tìm mở miệng, hắn liền cúi người che lại nàng miệng, “Đừng lên tiếng, người nha hoàn ở bên ngoài.”

Đào ζ hô hô mà dịch khai hắn tay, hắn còn biết cố kỵ nha hoàn?
Nàng đề thấp giọng hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu tới làm gì? Đây là ta phòng!”

Lại còn có đã khuya!

Ai ngờ Giang Hành cứ nhiên cười nói: “Ta biết đây là phòng của ngươi, nếu là người khác, ta còn chưa tới.”

Nghe một chút lời này, cỡ nào vô sỉ, thiên hắn nói được thuận buồm xuôi gió, một chút chân chờ đều không có. Đào phòng má tử trừng hắn, nề hà ánh sáng tối tăm thấy không rõ lắm, hắn nhân cơ hội bò

lên trên nàng giường, thân thể cao lớn chặn nàng sở hữu tầm mắt, đem nàng cả người đều gắn vào dưới thân.

Đào o nặc mãnh phác, hai người sức lực cách xa, nàng lay động không được hấn mảy may, trơ mắt mà bị hấn thực hiện được. Nàng một chút sau này trốn, thẳng đến toàn bộ phía sau lưng mà dán ở trên tường, “Người, người đừng lại qua đây!”

Giang Hành vừa lúc nằm ở nàng bên cạnh, nghiêng người ngóng nhìn nàng, thô dài cánh tay duỗi ra, liền đem nàng nho nhỏ thân hình câu đến trong lòng ngực, ôm nàng nói: “Ban ngày còn ôm bồn vương khóc đến đáng thương hề hề, như thế nào buổi tối liền trở mặt không biết người?”

Đào α thành huyền hoãn dư đã bởi vì hấn nói, cũng bởi vì hai người kề sát thân hình.

Ai đến thân cận quá, cách quần áo đều có thể cảm giác được hấn nóng bỏng nhiệt độ cơ thể. Đào Σ lời nói bác tín động, lại bị hấn không võ hữu lực cánh tay căng thẳng, hấn dán nàng lỗ tai mệnh lệnh: “Đừng nhúc nhích.”

Đào ξ quý thất hoàng: “Ngụy Vương cứu cứu.....”

Hấn nghiêng đầu, ngậm lấy nàng tinh tế nhỏ xinh vành tai, liếm liếm, “Làm cứu cứu ôm một hồi.”

Xú không biết xấu hổ!

Một bên tự xưng cứu cứu, một bên cưỡng bách nàng thân nàng. Đào P hoàng liếm đến nửa cái thân mình đều mềm, hừ ra thanh âm giống tiểu miêu giống nhau kiêu mềm, “Người đừng như vậy..... Người đi nhanh đi, Thu Không sẽ phát hiện.”

Tối nay là Thu Không đương trị, nàng liền ngủ ở bên ngoài, chỉ cần trong phòng động tĩnh lại lớn một chút, nàng là có thể nghe được.

Không biết Giang Hành là như thế nào xông vào Đào phủ, cư nhiên không làm bất luận kẻ nào phát hiện, điểm này không thể không làm người bội phục.

Giang Hành ngày đêm tư tưởng suốt một năm, thật vất vả đem hán nhóc con ôm vào trong ngực, này sẽ đương nhiên luyến tiếc buông ra. Hán đối nàng yêu thích tới rồi cực hạn, mỗi một chỗ đều yêu thích không buông tay, từ lỗ tai thân đến cổ, lại tưởng đi xuống thời điểm, bị nàng liều mạng chặn, “Không được!”

Giang Hành ách tiếng nói: “Kêu kêu.....”

Cẩn thận nghe, hán khẩu khí tựa hồ mang theo khẩn cầu.

Đào liên tính không kinh nhân sự, này sẽ cũng biết hán muốn làm sao..... Đặc biệt hán dưới thân chỗ đó độ âm kinh người, vừa lúc để ở nàng trên đùi, ngạnh bang bang.

Cái này, đồ vô sỉ này!

Đào quả thực không biết nói hán cái gì hảo, nàng chỉ có thể không ngừng sau này súc, đỏ lên một trương mặt đẹp: “Người đừng chạm vào ta, người, người không biết xấu hổ!”

Hán không những không buông ra nàng, còn đem nàng ôm chặt hơn nữa chút, cố ý làm nàng cảm thụ hán tồn tại, cười nhẹ hỏi: “Nhóc con, người nói rõ ràng, ta không thể đụng vào người nơi nào?”

Nàng nơi nào là đối thủ của hán, hán nhẹ nhàng dùng một chút lực, nàng liền vô pháp nhúc nhích. Đào tanh cương chỉ lan nam hạc anh cả người nóng lên. Nàng không có cùng nam nhân như vậy thân cận quá, càng không biết nên như thế nào ứng phó, hán nơi đó thẳng tắp mà đỉnh nàng, nàng chỉ cần vừa động, hán giống như liền càng nhiệt càng trướng.

Giang Hành thấy nàng thành thật xuống dưới, đơn giản xoay người đem nàng áp đến dưới thân, mỗ mỗ nàng môi: “Như thế nào không phản kháng?”

Phản kháng hữu dụng sao? Đào ǒ mê cù Φ thương, dốc hết sức mà trờng.

Giang Hành càng xem càng thích, nhin không đợc một nếm lại nếm, ở môi nàg trờn trọc hôn môi. Bên ngoài thân đủ rồi, liền cạy ra nàg hàm răng xông vào, cùng nàg môi lưỡi dây dưa. Mới đầu nàg gấ gao cắn răng không chịu làm hấn đi vào, hấn bàn tay theo nàg eo sờ lên, phúc ở nàg no đủ trên ngực, nàg kinh ngạc mà trờn tròn đôi mắt, vừa lúc bị hấn thực hiện đợc.

Giang Hành nếm biến miệng nàg hương vị, đáng tiếc nàg không chịu đảp lại hấn, luôn là trờn hấn. Hấn đề nặng nàg hôn thật lâu, thẳng đến tiểu cô nương thở hồng hộc mà nằm tại thân hạ, khuôn mặt phỉm hồng, đôi mắt mê mang, hấn mới lưu luyến không rời mà buông ra, dán nàg cánh môi nói: “Kêu kêu, người trờng thành.”

Đào ƣ đảo mắt tình, vừa nói lời nói liền có thể gặp đợc bờ môi của hấn: “Cái gì?”

Hấn bàn tay nhéo nhéo, nắm lấy đầy tay nỡn nà, “Nơi này cũng trờng thành.”

Đào ƣ cảm khuyích nói hấn là chỉ cái gì, mặt đờng mà thiêu hồng, nhấc chân liền đá hấn, “Người lẩn, người lẩn!”

Giang Hành một chân thoải mái mà ngăn chặn nàg không thành thật hai chân, dán nàg gương mặt cười nhẹ, lồng ngực chấn động, “Ta thực vừa lòng.”

Ai quản hấn vừa lòng không? Lại không phải vì hấn lớn lên!

Đào ζ nóng nảy, nếu không phải sợ bị bên ngoài nha hoàn nghe đợc, nàg nhất định sẽ hung hăng mà đá hấn đảnh hấn, thẳng đến đem hấn đuối ra đi! Nàg ảo não mà cắn bờ vai của hấn, giống bị buộc nóng nảy tiểu thú, sức lực bé nhỏ không đáng kể, rồi lại không chịu cam tâm.

Giang Hành chiếm hết nàng tiện nghi, một tay chống giường, một tay sờ sờ hấn đầu, “Ngoan, ta lại cùng người nói hội thoại liền đi.”

Nàng được một tác lại muốn tiến một thước: “Người hiện tại liền đi!”

Hấn không đáp lại, chờ nàng cắn đủ rồi, cùng nàng đen như mực con người đối diện, “Ta buổi chiều thăm vấn thảo trở về người, hấn thừa nhận sau lưng là chịu người sai sử, nhưng hấn không biết đối phương là ai. Bọn họ từng cùng đối phương bàn bạc quá, người họ không có để lộ thân phận, trước mắt chưa điều tra rõ.”

Đào σ hoàng tiên trong mắt quang mang âm âm.

Giang Hành hỏi nàng: “Kêu kêu, người nhưng có cùng người nào kết oán?”

Nàng liếc mắt, “Ta cùng rất nhiều người đều kết quá oán.”

Lời nói mang theo giận dữ thành phần, nàng là ở sinh chính mình khí. Nàng biết ra sao ảnh ngọc việc làm, nhưng nàng hiện tại lại không thể lấy nàng như thế nào, nếu là trực tiếp nói cho Giang Hành, hấn nhất định không tin.

Gì ảnh ngọc là hấn thân cháu ngoại gái, nàng dựa vào cái gì xác định hấn nhất định sẽ giúp nàng, mà không phải giúp gì ảnh ngọc?

Cho nên nàng lựa chọn không nói, chờ hấn tự mình điều tra ra tới.

Giang Hành bật cười, lại hỏi: “Kia đào Thiếu phu nhân đâu?”

Nàng nghĩ nghĩ, đúng sự thật báo cho: “Khải yên tử tử mẫu thân trong nhà nhiều thế hệ kinh thương, rất nhiều người đều xem thường nhà nàng. Nhưng kia chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, hấn là không đến mức hạ như vậy trọng tay.”

Giang Hành suy nghĩ nàng lời nói, cho rằng nàng nói được không phải không có lý. “Ta trở về lại cẩn thận điều tra.”

Nàng không có đáp lại.

Giang Hành cho rằng nàng là bởi vì không tìm được đối phương mà không cam lòng, vì thế phủng nàng gương mặt hồng nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt.”

Nàng nhìn hắn nghiêm túc hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu sẽ công chính vô tư sao?”

Đây là cái gì vấn đề, hắn trước sau đều là đứng ở nàng bên này, hắn nói: “Đương nhiên sẽ.”

Nàng không yên tâm, lại hỏi một lần, “Sẽ không làm việc thiên tư sao?”

Hắn cười khế, chạm chạm cái trán của nàng, “Bổn vương chỉ đối với người làm việc thiên tư.”

“.....”

Người này thật là không buông tha bất luận cái gì lấy lòng nàng cơ hội!

Đào Σ hồi tài cất tin sung ánh mắt, rốt cuộc nhớ tới quan tâm hắn, “Người như thế nào sớm như vậy liền đã trở lại? Hơn nữa vừa vặn ở phổ ninh chùa trên đường.”

Hắn hai tay vòng lấy nàng mảnh khảnh vòng eo, vùi đầu ở nàng cổ, dâng lên ra nhiệt khí chiếu vào nàng non mềm làn da thượng, “Tùng Châu chiến sự giải quyết xong rồi, liền trước thời gian trở lại Trường An. Bổn vương nguyên bản muốn đi Đào phủ nhìn xem người, nhưng là nghe nói người sáng sớm đi phổ ninh chùa, ta liền thuận đường đi qua.”

Ngửa, nàng rụt rụt bả vai, “Chiến sự nhanh như vậy liền giải quyết xong rồi? Không phải nói đến tháng sau mới có thể trở về sao, Hoàng Thượng nương nương biết sao?”

Giang Hành nói không có, “Chưa nói cho bất luận kẻ nào. Kêu kêu ngày mai cập kê, bổn vương liền tính không ăn không uống, cũng

đến ra roi thúc ngựa gấp trở về.”

Nửa ngày, đào trở về câu: “..... Nga.”

Đêm đã sâu vô cùng, bên ngoài Thu Không cuối cùng nghe được một chút thanh âm, @ mà ngồi dậy, chuẩn bị xuyên giày đến trong phòng xem xét, “Cô nương, người tỉnh rồi sao?”

Đào ζ lần ƿ bánh, thuận tay đem Giang Hành miệng cũng bưng kín, “Mới vừa tỉnh, ta lên đảo ly trà.”

Thu Không nói: “Nô tỳ đến đây đi.”

Nàng nói thanh không cần, “Người trở về ngủ đi, ta uống xong liền ngủ.”

Tuy rằng Thu Không các nàng đều biết nàng cùng Giang Hành quan hệ, nhưng nàng vẫn là không nghĩ làm nàng nhìn đến, Giang Hành ban đêm xông vào nàng khuê phòng, nói ra đi mặt nàng đều mất hết! Chính hắn không biết xấu hổ, nàng còn thể hắn e lệ đâu.

Cũng may Thu Không không có kiên trì, một lần nữa nằm trở về ngủ.

Đào π thiên đẩy đến dưới giường, nhỏ giọng ồn ào: “Người đi mau lẹ.”

Giang Hành bắt đắc dĩ mà đi xuống giường, cuối cùng hôn hôn nàng đỉnh đầu, lúc này mới rời đi.

“Ta nhóc con rất cuộc trưởng thành.”

Đợi lâu như vậy, rất cuộc chờ đến ngày này.

*

Đào κ nhắm võ trộm lụy Quốc công phủ hành lễ cài trâm, từ Ân Tuế Tình chủ trì, mặt khác mời vài vị mợ cùng mặt khác khách nữ, trong đó còn có Nghi Dương công chúa cùng Tôn Khải Yên chờ.

Từ đường bên trong, đào k lân Phan hoàn búi tóc, thân xuyên thải y, Ân Tuế Tình theo thứ tự vì nàng mặc vào thiển sắc hoa điệp áo váy, lại là song vòng khúc vạt, cuối cùng mặc vào đại màu xanh lá bảo tương hoa văn thêu giấy mạ vàng tay áo sam, treo bội thụ, dải lụa choàng khinh bạc, cao cao thúc khởi vòng eo có vẻ nàng càng thêm tinh tế lả lướt, dáng người yếu điệu.

Đào u bồn không tính cao, ăn mặc tay áo sam ngạnh sinh sinh cất cao không ít, liếc mắt một cái nhìn lại, lại có loại trong sáng thướt tha mỹ.

Nàng trên đầu trâm mắt mèo hải đường chỉ nhị trâm cài, đầu đội châu ngọc, giữa mày dán tam cánh hoa điền, mới vừa rồi còn non nớt thiên chân tiểu cô nương, thoáng chốc biến thành đoan trang nhã lệ mỹ nhân. Ân Tuế Tình ngó trái ngó phải, cảm khái vạn ngàn, “Kêu kêu hôm nay thật đẹp.”

Đào μ bãi cười, trên người ăn mặc quá long trọng, nàng tưởng làm nũng đều không có phương tiện, “Có gương sao? Mẹ ta muốn chiếu gương.”

Nàng không có hành quá lễ cài trâm, đời trước không mãn mười lăm tuổi Ân Tuế Tình liền hương tiêu ngọc vẫn, không có người cho nàng hành lễ cài trâm, nàng càng không có cái kia tâm tư. Tạo hóa trên người, không nghĩ tới nàng còn có cơ hội lại tới một lần, đền bù đời trước tiếc nuối.

Bạch thuật phủng tới một khối gương đồng, giơ lên nàng trước mặt, “Quận chúa chính mình nhìn xem có đẹp hay không?”

Trong gương cô nương đôi mắt sáng xinh đẹp, ngọc cơ trong suốt, giữa mày hoa điền điểm tuyết nàng ngũ quan, phụ trợ đến nàng hai má trắng tinh giống như hoa lê, xinh đẹp cười, điểm kiều mỹ.

Lễ cài trâm ước chừng được rồi hai cái canh giờ, đã muốn chấp tay thi lễ bái lễ, lại muốn uống rượu ngồi vào vị trí. Đào Σ hoài lễ mãn nhiệm mặt lược nhấp một ngụm xong việc.

Đãi lễ cài trâm sau khi kết thúc, nàng suýt nữa mệt nằm sấp xuống.

Từ từ đường hướng diêu Hương Cư đi, nàng gấp không chờ nổi mà tưởng trở về thay cho này một thân rườm rà quần áo. Còn chưa đi xuất gia cửa miếu, liền khách khí công cùng vài vị cứu cứu hướng bên này đi tới, đại để là muốn nhìn nàng lễ cài trâm hành đến như thế nào.

Trừ bỏ bọn họ ở ngoài, trung gian còn có một người.

☆, chương 110 hiếu đạo

Người này đào u phần quĩ bất quá, hấn chính là tối hôm qua mới xông qua nàng khuê phòng Giang Hành.

Ông ngoại như thế nào đem hấn mang đến?

Kỳ thật Sở quốc công Ân Như là vì đáp tạ Giang Hành, rút cuộc hấn ở Tùng Châu chiếu cố đào σ hoang thẩu hôm qua sau khi trở về lại cứu đào Γ này phân ân tình nói cái gì đều đến còn thượng. Vừa lúc đào hôm nay cập kê, hấn lại tính đào Π kiểu sấn け pha mời hấn tới chưa chắc không thể.

Giang Hành chưa vào cung thấy Hoàng Thượng Hoàng Hậu, chối từ sở hữu mời, cô đơn tới Sở Quốc Công phủ.

Hấn từ Tùng Châu trở về tin tức lan truyền nhanh chóng, Trường An quan lớn quyền quý nghe nói sau, sôi nổi mở tiệc mời hấn tham gia. Ngay cả Trang hoàng hậu đều ngồi không yên, hôm nay sáng sớm liền làm người đi Ngụy Vương phủ thông truyền, làm hấn vội tiến cung một chuyến. Giang Hành còn không có tới đến cập đi, ở trong lòng hấn vẫn là đào Φ niết đoạt phích nhiệm hiện biến, cả đời liền như vậy một lần, hấn từng ngày chờ nàng lớn lên, rút cuộc chờ đến hôm nay, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Nhưng mà thật nhìn thấy khi, rồi lại có điểm hồi hận.

Đào Y— bôi diệp ách tay áo sam, cao eo buộc ngực, trở mã đến duyên dáng yêu kiều, giơ tay nhắc chân đều là mạn diệu. Hắn đã sớm biết nhóc con đẹp, không nghĩ tới nàng thay đổi loại trang điểm, trở nên càng thêm xuất chúng.

Nếu là cấp nam nhân khác nhìn đến, phỏng chừng Đào phủ ngạch cửa đều phải bị cầu thân người đạ vỡ. Đến lúc đó, hắn còn thủ được nàng sao?

Giang Hành có một hồi đối chính mình không có tin tưởng.

Người khác không biết hắn trong lòng suy nghĩ, Ân Như đem đào gọi vào trước mặt, “Kêu kêu, tới, gặp qua người Ngụy Vương cứu cứu. Ở Tùng Châu ít nhiều hắn chiếu cố, hiện giờ người trưởng thành, càng nên hảo hảo cảm tạ hắn.”

Đào ngoan ngoãn mà đi đến hắn trước mặt, doanh doanh nhất bái, “Đa tạ Ngụy Vương cứu cứu chiếu cố, ngài ân tình, đào σ hoàng khó quên.”

Giang Hành ngóng nhìn nàng, tiểu cô nương nhìn như đứng đắn, kỳ thật đôi mắt chỗ sâu trong cất giấu tinh ranh cười, người khác nhìn không ra tới, hắn còn không hiểu sao? Hắn cong môi, đồng dạng đứng đắn mà đáp lại nàng, “Đây là bổn vương nên làm.”

Đào u để mục bầu xuyên lão lưu manh, trên mặt đoan đến quân tử, ban đêm còn không phải làm theo bò nàng giường! Nàng sẵn người không chú ý thời điểm, triều hắn thè lưỡi, kia cổ cao nhã ung dung khí độ thoáng chốc không thấy, nàng lại khôi phục thành cái kia hoạt bát nghịch ngợm tiểu cô nương. Giang Hành giờ giờ lên mi, nếu không phải cố kỵ nhiều người như vậy ở đây, đã sớm cúi đầu thân nàng.

Ân Tuế Tình từ phía sau đi ra, “A cha như thế nào tới?”

Ân Như cười ha hả mà vuốt râu, “Kêu kêu cập kê, ta đương nhiên muốn đến xem, này mấy cái tiểu tử kìm nén không được, một hai phải theo tới. Vừa lúc Ngụy Vương cũng ở, liền cùng nhau tới.”

Đáng tiếc bọn họ tới có điểm vãn, đào Φ niết đoạt Chử nha hành xong rồi, bất quá có thể nhìn đến liếc mắt một cái cũng là tốt, mấy cái cữu cữu cảm thấy mỹ mãn, bọn họ tiểu cháu ngoại gái từ hôm nay trở đi, liền trở thành đại cô nương.

Ân Tuế Tình Hương Giang hành hành lễ, “Ta nghe kêu kêu nói ngày hôm qua sự..... Như vậy hung hiểm, may mắn Ngụy Vương chạy tới đến kịp thời, nếu không kêu kêu..... Thật sự là ít nhiều ngài ngài, ta thật không hiểu nên như thế nào cảm kích mới hảo.”

Đào u bỗng không nghĩ nói cho Ân Tuế Tình, sợ nàng nghe xong lo lắng, nhưng là Bạch Nhụy trên đầu thương lại giấu không được, hơn nữa nàng hôm qua ở giữa giữa trung làm cho cánh tay thương có vết bầm, Ân Tuế Tình cho nàng thay quần áo khi liếc mắt một cái liền có thể nhìn đến. Đào β thất hồi. Chỉ có thành thành thật thật mà nói cho nàng, quả nhiên, nàng nghe xong lại kinh lại sợ, liền kém không tự mình tìm những người đó tính sổ.

Đang nghe đào λ đến hành đã đưa bọn họ thu thập xong sau, Ân Tuế Tình mới cảm khái: “Nhất định phải tra ra là ai sai sử, nếu không ta này một lòng đều không thể an bình!”

Đào Ω li đông Giang Hành đang ở xử lý trung, làm nàng tạm thời yên tâm.

Lúc ấy lập tức muốn hành lễ cài trâm, nàng chỉ có thu thập tâm tình, tạm thời quên mất việc này.

Hiện nay nhìn thấy Giang Hành lại nhớ tới, như cũ không thể bình ổn lửa giận.

Giang Hành làm nàng không cần lại tạ, thái độ rất là khiêm tốn hiền hoà.

Đó là đương nhiên, ngày xưa cùng nhau lớn lên bạn chơi cùng, tương lai rất có thể trở thành hấn mẹ vợ, cảm giác này..... Nói không nên lời tự vị.

*

Từ biệt Sở quốc công sau, đào về phòng chuyện thứ nhất đó là ngã vào trên giường.

Nàng mệt thật sự, liền quần áo đều không nghĩ đổi, nhắm mắt lại liền muốn ngủ. Sau lại bị Bạch Nhụy ngạnh sinh sinh từ trên giường túm lên, “Cô nương trước đem quần áo thay đổi ngủ tiếp.”

Nàng lười biếng mà vươn đôi tay, nhắm mắt lại nói: “Người cho ta đổi đi, ta không sức lực.”

-----oOo-----

Phần 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch Nhụy vô pháp, chỉ có cùng ngọc trà hợp lực đem nàng từ trên giường vớt lên, cởi tay áo sam, đem rườm rà quần áo từng cái lột xuống dưới. Ân Tuế Tình theo sát vào nhà, cười đi đến trước giường, “Nhìn người này thân đồ lười biếng, mẹ lúc ấy lẽ cài trâm có thể so người mệt nhiều, suốt bận việc một ngày.”

Nàng râm rì mà: “Mẹ bắt an an ủi ta, còn tịnh nói nói mát.”

Cởi ra thả y, trung đơn bên trong là đào hồng nhạt yếm, Bạch Nhụy mắt sắc, liếc mắt một cái nhìn thấy nàng trên cổ hồng hồng dấu vết, “Đây là cái gì?”

Đào Phi Natri ㄥ tỉ chúc hơi chút có điểm tỉ vết liền xem đến rất rõ ràng.

Bạch Nhụy này một tiếng hấp dẫn Ân Tuế Tình cùng ngọc trà tầm mắt, hai người cùng vọng lại đây, đều nhìn chăm chăm nàng cổ xem. Đào o loạn tu đầu truân phạt “Ân?”

Nàng nhìn không tới, Bạch Nhụy liền phủng gương làm nàng xem. Nàng vừa thấy không quan trọng, chỉ thấy một khối vết đỏ thành linh khắc ở làn da thượng, nhưng còn không phải là Giang Hành tối hôm qua thân nàng lưu lại sao! Đào o loạn tu độ hàm trị sương. Cả kinh một lòng bất ổn, vô thố mà nhìn về phía Ân Tuế Tình, “Mẹ, này.....”

Nàng nói còn chưa dứt lời, Ân Tuế Tình hốc mắt đầu tiên vớt.

Nguyên lai Ân Tuế Tình cho rằng đây là đào ψ linh trưởng giao người hãm hại lưu lại, nhất thời đau lòng vô cùng, chỉ hận chính mình không có bảo vệ tốt nữ nhi, “Là mẹ thực xin lỗi người, kêu kêu, mẹ không nên cho các người hai người đi.”

Đào μ đến khác tạc thể hiểu, lường trước nàng hẳn là hiểu lầm, như vậy cũng hảo, nàng liền không cần hao tổn tâm cơ mà giải thích.

“Không trách mẹ.” Nàng nói, “Nếu có người muốn hại ta, vô luận như thế nào ta đều tránh không khỏi.”

Xác thật như thế, nàng tránh không khỏi, gì ảnh ngọc nếu muốn hại nàng, trước sau hai đời nàng cũng chưa có thể tránh thoát.

Ân Tuế Tình tự trách thật lâu, trấn an nàng nói: “Kêu kêu đừng lo lắng, việc này chỉ có Ngụy Vương biết, những người khác đều phong khẩu đến kín mít, không có người sẽ biết, đối với người càng không có bất luận cái gì ảnh hưởng.”

Cô nương gia thanh danh dữ dội quan trọng, Giang Hành đúng là ý thức được điểm này, mới có thể sớm mà phong bế mọi người chi khẩu, việc nhỏ không đáng kể đều xử lý đến sạch sẽ.

Đào gật đầu, “Ta thật sự không có việc gì, mẹ cũng đừng lại khóc.”

Bạch Nhụy phủng tới quần áo, nàng thay nhẹ nhàng thường phục, hủy đi đầy đầu châu ngọc, lúc này mới cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng rất nhiều.

Nàng nhảy xuống giường nhảy hai hạ, cả người đều một lần nữa sống lại đây, “Hôm nay là ta sinh nhật, mẹ đừng nghĩ những cái đó không cao hứng sự tình, chúng ta một hồi đi đằng trước cùng ông ngoại cùng nhau dùng bữa đi, đem khải yên tử tử cùng đại ca cũng kêu trở về.”

Ân Tuế Tình cái gì đều y nàng.

Đến lúc trời chạng vạng, Sở Quốc Công phủ cả gia đình người vây quanh ở trước bàn, vô cùng náo nhiệt mà xài chung bữa tối.

Nghe nói Giang Hành sớm đã rời đi, hẳn nhận được Trang hoàng hậu thúc giục, sớm mà vào trong cung.

*

Giang Hành đi vào cửa cung, lập tức hướng Chiêu Dương Điện đi đến.

Trang hoàng hậu hôm qua biết được hấn hồi kinh sau, đêm đó liền tưởng tuyên hấn vào cung, nếu không phải Hoàng Thượng ngăn trở, làm sao chờ tới bây giờ. Nghĩ hấn vừa trở về hấn là rất mệt, liền làm hấn ở trong phủ trước nghỉ tạm một đêm, ai biết ngày hôm sau qua đi một nửa, vẫn là không thấy bóng dáng của hấn. Trang hoàng hậu vô pháp, lúc này mới làm người đi thúc giục.

Hiện nay nghe được hấn lại đây, từ mỹ nhân trên giường ngồi dậy, “Ngụy Vương tới sao?”

Cung tì gạt đầu, “Hồi Hoàng Hậu, Ngụy Vương tới.”

Giang Hành đi vào cửa cung, nhắc lên dày nặng rèm châu, đi vào nàng trước mặt hành lễ, “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

“Mau đứng lên.” Trang hoàng hậu tự mình đem hấn nâng dậy tới, từ trên xuống dưới đánh giá một vòng, thật là con trai của nàng không thể nghi ngờ, “Như thế nào trở về đến một chút tin tức đều không có? Tùng Châu bên kia không có việc gì sao, chiến sự đều giải quyết xong rồi?”

Giang Hành gạt đầu, “Chiến sự cơ bản đã bình ổn, mẹ không cần lo lắng, trước mắt đã mất đại sự.”

Trang hoàng hậu cuối cùng từng một hơi, “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nguyên bản còn tưởng rằng hấn bỏ xuống bên kia chiến sự, không quan tâm mà đã trở lại, xem ra đều không phải là nàng tưởng như vậy, nhi tử là cái có đảm đương người, căn bản không cần nàng nhọc lòng.

Trừ bỏ một sự kiện.

Nói lên cái này nàng liền đau đầu, tưởng chịu đựng quá mấy ngày hỏi lại, ghen nửa ngày vẫn là không nín được.

Hai mẹ con nói một hồi lời nói, Hoàng Hậu nương nương liền đem đề tài chuyển tới về phương diện khác thượng, “Bổn cung nhớ không lầm nói, người năm nay 30 đi?”

Cái này mở đầu, không cần tưởng liền biết nàng mặt sau muốn nói gì.

Giang Hành xoa xoa giữa mày, bên môi ngậm không thể nê hà cười, “Hồi mẫu hậu, đúng vậy.”

Mấy năm nay lặn qua lộn lại đó là này một vấn đề, hấn không chê phiền, Trang hoàng hậu chính mình đều nói được phiền. Chính là phiền có có thể như thế nào, hấn vẫn là không chịu thành thành thật thật mà tìm một cái tức phụ, càng muốn nàng một cái qua tuổi nửa trăm người đi theo nhọc lòng. Tư cập này, Trang hoàng hậu liền một bụng sầu khổ, “Tùng Châu bên kia, không có hợp tâm ý cô nương sao?”

Hấn một năm bên trong đại bộ phận thời gian đều ở Tùng Châu, cách xa như vậy, tay nàng không như vậy trường, căn bản quản không được nhiều như vậy.

Không biết hấn ở Tùng Châu quá đến như thế nào, ngày thường chẳng lẽ đều không tiếp xúc cô nương gia sao? Nếu không như thế nào thanh tâm quả dục lâu như vậy, liền trong đó ý cô nương đều không có.

Chính như đoán trước như vậy, hấn nói: “Không có.”

Nhưng mà hấn sau một câu, quả thực làm Trang hoàng hậu vui mừng quá đổi, “Bất quá ở Trường An có.”

“Cái gì?” Trang hoàng hậu sợ chính mình nghe lầm, nắm hấn tay hỏi lại một lần, “Người nói Trường An có cái gì?”

Hấn bật cười, lặp lại một lần, “Trường An có ta vừa ý cô nương.”

Hoàng Hậu nương nương một cốc tâm sự cuối cùng rơi xuống đất, quả thực cao hứng đến không biết thế nào mới hảo.

Nàng không được hỏi: “Đối phương là nhà ai thiên kim? Xuân xanh bao nhiêu? Nhưng có đính hôn nhân gia? Bậc cha chú hay không ở triều làm quan, chức quan mấy phẩm?”

Giang Hành không nghĩ quá nhanh nói cho nàng, rốt cuộc hẳn liền đào X tế hoang Mạnh hợp lại con đường này còn phải đi một thời gian, “Này đó ngài đều không cần lo lắng, nàng gia cảnh không có vấn đề, cũng không có đính hôn nhân gia. Chỉ là tuổi cùng ta kém đến có điểm nhiều, hơn nữa..... Không, không có gì.”

Giang Hành nguyên bản tưởng nói bồi phận cũng có chút vấn đề, nhưng là như vậy vừa nói, Trang hoàng hậu thực mau là có thể đoán được.

Tính, vẫn là trước đừng dọa nàng.

Trang hoàng hậu này sẽ cao hứng đều không kịp, nào còn quản tuổi kém nhiều ít, “Kia có cái gì? Trường An nhiều ít chồng già vợ trẻ, liền tính kém cái mười tuổi, chỉ cần bổn cung một câu, đều không thành vấn đề!”

Giang Hành dừng một chút, không ngôn ngữ.

Hắn cùng đào Σ khôi cộng hợp từng tuổi, suốt kém mười lăm tuổi.

*

Từ hoàng cung ra tới sau, màn đêm buông xuống, chân trời thượng tàn lưu một chút lạc hà ánh chiều tà.

Giang Hành cưỡi ngựa chậm rãi đi ra cửa cung, nhớ tới Trang hoàng hậu hôm nay nói, không cảm lộ ra ý cười. Hắn có lẽ thật làm nàng chờ đến lâu lắm, hiện tại ở trong mắt nàng, đại khái chỉ cần là cái nữ nhân, liền cái gì đều không sao cả.

Thân là nhi tử không thể sớm ngày thành gia, là hắn bất hiếu.

Vì thực hành hiếu đạo, hắn đến chạy nhanh chứng thực chính mình chung thân đại sự.

Sau khi quyết định, Giang Hành nắm chặt dây cương, giá một tiếng hướng Sở Quốc Công phủ chạy đến. Đào hôm nay ở Quốc công phủ hành lễ cài trâm, buổi tối không thể quay về Đào phủ, hắn là sẽ trực tiếp ở tại nơi đó.

Hôm nay là đông chí, buổi tối ban đêm có chợ đèn hoa, trên đường so thường lui tới đều phải náo nhiệt. Hắn nhiều năm không dạo qua đêm thị, muốn tìm nàng cùng đi.

Tới rồi Sở Quốc Công phủ, Giang Hành không có nhập phủ, mà là đi vào diêu Hương Cư mặt sau cửa hông, buộc hảo tuần mã, trèo tường mà nhập.

☆, chương 111 chợ đêm

Từ chính đường ra tới, Ân Tuế Tình về trước trong phòng, đào β chậm mà ở trong viện dạo bước.

Diêu Hương Cư trước cửa có một cái tiểu đình viện, trong viện núi giả đá lờm chờm, còn có một cái ao nhỏ, mùa đông nước ao kết băng, ngẫu nhiên có thể nhìn đến dưới nước du quá một cái linh hoạt bóng dáng. Mặt trời lặn hoàng hôn, bóng đêm một chút rớt xuống, nàng đi rồi một vòng, chuẩn bị cùng Bạch Nhụy đi trở về diêu Hương Cư.

Đi đến một chỗ núi giả bên cạnh, đột nhiên từ bên trong đi ra một người, lôi kéo cổ tay của nàng liền kéo đi vào.

Đào φ muốn kêu sợ hãi, Giang Hành thở dài một tiếng, “Kêu kêu, là ta.”

Lại là hắn!

Như vậy đi xuống, đào T tiếm lẳng hoàng dọa phá lá gan. Một lần hai lần còn chưa tính, nhưng hắn năm lần bảy lượt sấm đến trong

nhà nàng tới, hẳn rất cuộc muốn thế nào?

Lần trước là khuê phòng, lúc này trực tiếp xông vào trong viện tới, ban ngày người tiền nhân mô người dạng, vừa đến buổi tối liền nguyên hình tất lộ. Hẳn trong xương cốt chính là cái đồ vô sỉ, chuyên làm loại này lén lút sự, đào T giới mẫn khí.

Nàng bẻ ra hẳn tay, “Người như thế nào lại tới nữa?”

Hai người tránh ở sau núi giả, hẳn đề nặng nàng nhỏ xinh thân hình, vừa lúc ở manh khu.

Bạch Nhụy quay đầu lại nhìn không tới nàng, đứng ở tại chỗ nhìn chung quanh, bất an hỏi: “Cô nương, người đi đâu nhi?”

Đào T chạ: “Ta ở chỗ này!”

Nghe được nàng thanh âm, Bạch Nhụy vội chạy tới, đi đến sau núi giả vừa thấy, “Cô nương như thế nào đến nơi đây tới.....”

Nói còn chưa dứt lời, đối thượng Giang Hành ô đồng, nàng một run run, nói chuyện đều không nhanh nhẹn lên, “Ngụy, Ngụy Vương.”

Bạch Nhụy nhìn lại xem, cuối cùng nhìn đến trong lòng ngực hẳn chặt chẽ che chở đào A 9 mì tuyên yết trong lòng ngực liền cùng cái tiểu hài tử dường như, nhẹ nhàng liền bị hẳn bao lại..... Nhưng này không phải trọng điểm, trọng điểm là Ngụy Vương vì sao sẽ xuất hiện ở Quốc công phủ? Liền tính hẳn vừa ý cô nương, cũng không thể như vậy trắng trợn táo bạo a!

Giang Hành bình tĩnh mà liếc hướng nàng, “Không chuyện của người, trở về đi.”

Bạch Nhụy khó xử mà nhìn mắt đào T trích trực không trước, “Chính là, cô nương nàng.....”

Ân Tuế Tình còn ở trong phòng chờ nàng, nàng nếu là không chạy nhanh trở về, mẹ nhất định sẽ khả nghi. Đào K uấn tức Urani trong

lòng ngực chui ra tới, duỗi tay đi đủ Bạch Nhụy, “Ta đi theo người.....”

Giang Hành một phen chế trụ nàng eo, hướng chính mình trong lòng ngực mang, “Chạy đi đâu? Bỏn vương chính là tới tìm người.”

Nói nhìn về phía Bạch Nhụy, cực có uy nghiêm phân phó, “Nhà người cô nương bỏn vương mang đi, một canh giờ sau lại đưa về tới. Nếu là ân Lục cô nương hỏi, liền nói bỏn vương đem nàng kêu đi Quân phủ dò hỏi ngày hôm qua trạng huống, phải vì nàng chủ trì công đạo, làm nàng không cần lo lắng, thời điểm tới rồi bỏn vương sẽ tự mình đưa nàng trở về.”

Này lấy có thật là không tội, hẳn là vì công sự, mới không phải vì tình nhi nữ.

Tin hẳn mới có quý đâu!

Đào ε mục mà coi, vốn tưởng rằng Bạch Nhụy sẽ lời lẽ chính đáng mà cự tuyệt, không nghĩ tới nàng cư nhiên quan trọng thời điểm lùi bước, “Kia..... Nô tỳ liền như vậy cùng phu nhân nói, Ngụy Vương cần phải nhớ rõ đưa cô nương trở về.”

Đào Y phũu thất sắc, “Bạch Nhụy người.....”

Giang Hành cười nhẹ, “Đừng giãy giụa, cùng bỏn vương đi thôi.”

Hắn là từ phụ cận tiến vào, có núi đá thấp thoáng, người bình thường sẽ không chú ý tới nơi này. Hắn ôm nàng, không hề dự triệu mà dẫm lên núi giả nhảy đến đầu tường, lại xoay người mà xuống.

Đào Ω bỏn chưa kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy trên eo căng thẳng, cả người bỗng dựng bay lên không. Nàng gắt gao mà ôm lấy cổ hắn, gắt gao nhắm hai mắt, chôn ở ngực hắn kêu thảm: “Ngụy Vương cứu cứu chậm một chút!”

Hắn rơi xuống đất thực ổn, bình bình an an mà đem nàng phóng tới trên mặt đất, “Tới rồi.”

Nàng nửa tin nửa ngờ mà buông ra tay, trợn mắt vừa thấy, nơi này đúng là Quốc công phủ mặt sau một cái hẻm nhỏ.

*

Trên đường người đến người đi, nối liền không dứt, từng nhà đều đèn sáng lung. Từ minh huy nguyên niên khởi, chợ đêm so tiền triều mở ra rất nhiều, mãi cho đến đêm khuya đều có thương nhân rao hàng, rất là náo nhiệt.

Đào ψ khôi tối ba phạt mới vừa rồi không cao hứng trở thành hư không, lực chú ý toàn chuyển dời đến đường phố hai bên tiểu ngoạn ý thương.

Ân Tuế Tình tuy rằng quản được không phải thực nghiêm, nhưng quyền quý thiên kim bình thường hiếm khi có cơ hội ra cửa, mặc dù ra cửa, phía sau cũng có một đám người đi theo, càng đừng nói buổi tối như vậy ra tới đi dạo. Nàng là đầu một hồi thể nghiệm, mới mẽ thật sự, liên quan đối Giang Hành bất mãn đều không thấy.

Chính phía trước có một cái bán mặt nạ bán hàng rong, mặt trên treo đủ loại hiếm lạ cổ quái mặt nạ, đào bước nhanh tiến lên, ngẩng cổ xem đến hoa cả mắt. Nàng tùy tay chọn một cái con khỉ mặt nạ, lại cấp Giang Hành chọn cái đầu heo mặt nạ, dò hỏi giá lúc sau, thập phần tự nhiên mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu giúp ta trả tiền.”

Giang Hành đối nàng loại này chẳng phân biệt người ta thái độ thực vừa lòng, ngay cả trả tiền đều phó đến cam tâm tình nguyện.

Đào Y bật hiển ước hạn mộ dật dùng tì loát đem đầu heo mặt nạ đưa cho hắn, “Người mang cái này.”

Giang Hành nhìn thoáng qua, “Không nghĩ mang.”

Kia bộ dáng, mười phần mười ghét bỏ.

Đào Σ Hoàn ti chơi một hai phải hắn mang lên không thể, chính là hắn không phối hợp, nàng chỉ có thể túm hắn vạt áo kéo thấp hắn

thượng thân, nhón mũi chân thế hấn mang lên, “Như vậy liền sẽ không có người nhận ra chúng ta. Ngụy Vương cứu cứu nếu là không mang, ta đây liền về nhà.”

Này sẽ đã khuya, bảo không chuẩn sẽ gặp phải cái gì người quen, nếu là làm cho bọn họ thấy nàng cùng Ngụy Vương đi cùng một chỗ, nàng chính là nhảy vào Khúc Giang cũng tẩy không rõ. Vẫn là mang mặt nạ bảo hiểm, ai đều không quen biết ai.

Nghe được nàng lý do sau, Giang Hành càng bất mãn, cái gì kêu sẽ không có người nhận ra bọn họ?

Chính là nhận ra mới hảo, như vậy nàng liền không có gì nhưng nói, chỉ có thể thành thành thật thật giả cho hấn!

Bất quá xem nàng hứng thú tặng vọt, Giang Hành liền không có phát nàng tâm ý, ngồi dậy dắt lấy tay nàng, “Mang mặt nạ có thể, bất quá đến làm bốn vương nắm người tay.”

Nàng tím tím, không có thể tím khai, “Vì cái gì?”

Hấn cư nhiên nói được đạo lý rõ ràng, “Trên đường như vậy nhiều mang mặt nạ, vạn nhất bốn vương nhận sai đâu?”

Đào ξ phản bội uấn chung quanh vừa thấy, quả thực có không ít nam nữ đều mang mặt nạ, trong đó không thiếu có con khỉ cùng đầu heo mặt nạ. Nàng mếu máo, miễn cưỡng nhận đồng hấn cái này cách nói, “Hảo đi, vậy người nắm đi. Chỉ có thể bắt tay, cái gì đều không thể làm nga.”

Giang Hành một bên gật đầu, một bên ở trong lòng cười lạnh, sao có thể cái gì đều không làm.

Đào thấy hấn gật đầu, lúc này mới yên tâm mà cùng hấn cùng nhau đi.

Hai người đi ở trên đường, một cao một thấp, một cái tinh tế một cái chắc nịch, có điểm không phối hợp, cố tình hai người nắm tay,

không giống cha con, đảo như là tình đầu ý hợp phối ngẫu.

Có mấy người từ bọn họ bên người đi ngang qua, nhìn không được quay đầu lại nhiều xem vài lần.

Nữ dáng người tinh tế, mang mặt nạ nhìn không ra ngũ quan, nhưng là thanh âm thực dễ nghe êm tai, kéo dài mềm mại mà nói chuyện khi, nghe được người cả người một tông. Nhưng thật ra kia nam có điểm không giống tầm thường, hấn rõ ràng mang xấu xí đầu heo mặt nạ, nhưng nhân khí độ bất phàm, mặt nạ hạ một đôi đôi mắt đen nhánh tựa mực, thế nhưng sấn đến kia mặt nạ đều có điểm oai hùng lên.

Mọi người nghĩ thầm, thật là một đôi kỳ quái tổ hợp.

*

Đào Σ khô nói bọn họ ý tưởng, Giang Hành cùng là hồn không thêm để ý, thật vất vả đem nàng hồng ra tới một canh giờ, chỉ xem nàng là đủ rồi, nào có tâm tư lo lắng người khác.

Trên đường có bán đậu Hà Lan bánh, đào θ than hồi ~ học chí liền làm Giang Hành mua mấy khối, nhận được trong tay mới phát hiện chính mình mang mặt nạ, căn bản vô pháp ăn. Nàng không cao hứng mà bĩu môi, “Cùng Ngụy Vương cứu cứu ra tới thật không có phương tiện.”

Cư nhiên còn quái khởi hấn tới?

Giang Hành không nhìn được mà bật cười, duỗi tay đi trích nàng mặt nạ, “Ai nói nhất định phải mang mặt nạ? Liền tính để cho người khác nhìn đến, bọn họ cũng không dám nói cái gì.”

Đào v sau co rụt lại tránh thoát đi, nàng ôm giấy dầu bao lắc đầu, “Ta không nghĩ bị người nhìn đến, ta sợ có người truyền tới mẹ trong tai.”

Giang Hành cảm thấy phương diện này hẳn là hảo hảo cùng nàng nói chuyện, bọn họ cùng người khác không giống nhau, hẳn tuy rằng là nàng Ngụy Vương cứu cứu, nhưng có thể là, cũng có thể không phải. Hẳn cần thiết làm nàng trước tiếp thu hẳn, mới có thể chậm rãi làm Đào phủ, thậm chí Sở Quốc Công phủ tiếp thu hẳn, “Kêu kêu, người thích Ngụy Vương cứu cứu sao?”

Đào Σ hoàng đảo ai quay đầu hướng nơi xa xem.

Giang Hành không cho nàng lảng tránh, lại hỏi một lần, “Có thích hay không Ngụy Vương cứu cứu?”

Nàng lúc này gật gật đầu, thống khoái mà trả lời, “Thích a, ta cũng thích Đại cứu cứu Nhị cứu cứu cùng mặt khác mấy cái cứu cứu.”

Nói cách khác, loại này thích trước sau không đề cập tình yêu nam nữ. Giang Hành lại tức vừa muốn cười, thật là lấy nàng một chút biện pháp đều không có, một năm trước ly biệt ngày đó, nàng còn yêu cầu hẳn không được cưới bất luận kẻ nào, lúc ấy chẳng lẽ không phải đã cam chịu sao?

Hắn thẳng lảng lảng mà nhìn nàng, xem đến nàng trong lòng chột dạ.

Đỡ tay lên ngực tự hỏi, nàng đối Giang Hành không phải không có cảm tình, hẳn luôn là ở nàng nguy nan thời điểm xuất hiện, ở trong lòng nàng đã sớm không thể thay thế được.

Chính là..... Chính là thật sự có thể tiếp thu hẳn sao? Mẹ sẽ tiếp thu hẳn sao?

Kỳ thật nàng trong lòng đã luân hãm, nếu không như thế nào sẽ dễ dàng cùng hẳn cùng nhau ra tới, còn cho phép hẳn dắt tay nàng.

Đào u thoan điều thân dư đứng ở ngọn đèn dầu rã rời chỗ, ánh mắt mơ hồ mà nhìn hẳn ngực, ngập ngừng nói: “Kỳ thật, vẫn là có điểm không giống nhau.”

Giang Hành bỗng dựng sinh ra hy vọng tới, chế trụ nàng bả vai hỏi: “Nơi nào không giống nhau?”

Nàng do dự nửa ngày, khẩn trương đắc thủ tâm đồ mồ hôi, “Ta..... Ta không thích người khác hôn ta, nhưng là Ngụy Vương cứu cứu không giống nhau.....”

Giang Hành trong lòng khai ra hoa tới, xuân về hoa nở, thiên địa đều thả ra sáng rọi, hấn chờ nàng tiếp theo câu nói, “Kêu kêu, người nghĩ tới vì cái gì không giống nhau sao?”

Nàng gật đầu, “Nghĩ tới.”

Hấn hướng dẫn từng bước, “Vì cái gì?”

Đào ψ Hình đuổi mạo cẩn thận tưởng, “Bởi vì ta.....”

Đang ở lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm.

“Thế tử, người ở đây nhiều, ngài đi chậm một chút.”

Đào bỗng dựng hoàn hồn, hướng bên cạnh nhìn lại.

Chỉ thấy Đoạn Thuần từ một nhà trà lâu ra tới, đèn lồng chiếu rọi hạ, hấn biểu tình lãnh đạm, đang từ bên người nàng đi qua. Hấn vừa nhấc đầu, vừa lúc đối thượng nàng kinh ngạc ánh mắt, may mắn nàng mang mặt nạ, hấn không có nhận ra nàng tới.

Hấn ánh mắt hướng bên cạnh di di, dừng ở Giang Hành đầu heo mặt nạ thượng, nhíu nhíu mày, tiếp tục đi phía trước đi.

Đào λ sao hoạn siểm, một lòng đều treo ở cổ họng thượng, suýt nữa bị hấn hù chết.

Đêm nay thượng thật là kinh tâm động phách, nàng không bao giờ tưởng lén lút mà ra cửa.

Kỳ thật càng khí hấn là Giang Hành, mắt thấy tiểu cô nương liền muốn cùng hấn thừa nhận, cố tình nửa đường sát ra một cái Trình

Giảo Kim, hồng rồi hấn chuyện tốt!

Nơi đây không nên ở lâu, đào ξ triệu 〕 hành bàn tay to, chỉ vào phía trước Khúc Giang nói: “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta đi nơi đó nhìn xem!”

Nói túm hấn bước nhanh rời đi.

Đoạn Thuần không có đi xa, nghe được một cái quen thuộc thanh âm, xoay người nhìn lại, vừa lúc nhìn đến vừa rồi mang mặt nạ cô nương túm nam nhân kia, hướng một cái khác phương hướng đi đến.

*

Khúc Giang thượng thuyền hoa tinh mỹ, ngọn đèn dầu huy hoàng.

Dưới ánh trăng giang mặt sóng nước lóng lánh, bay không ít Hà Đăng, tinh tinh điểm điểm Hà Đăng điểm tuyết toàn bộ mặt hồ, so bầu trời sao trời còn muốn loá mắt. Đào π khó dưng lên, quán lấy Giang Hành mua trản Hà Đăng học người khác phóng, đáng tiếc nàng kỹ thuật không tinh, Hà Đăng không phiêu rất xa, liền chìm vào đáy nước.

Nàng sinh khí mà dậm dậm chân, “Vì cái gì ta Hà Đăng là hư!”

Chính mình sẽ không tha, này sẽ đảo quái khởi Hà Đăng tới. Giang Hành cười khế, theo nàng nói: “Lần tới lại cho người mua một trản tốt.”

Nàng vừa lòng, không hề dậm dậm. Vừa rồi đi được có chút mệt, liền đứng ở một thân cây hạ, tháo xuống mặt nạ về khởi một khối đậu Hà Lan bánh để vào trong miệng, ăn đến đầy miệng ngọt hương, “Hảo ngọt.”

Nàng liếm liếm khóe miệng, giơ lên một khối hỏi Giang Hành, “Ngụy Vương cứu cứu ăn sao?”

Giang Hành không thích loại này ngọt nị nị đồ vật, toại lắc đầu cự tuyệt.

Không ăn vừa lúc, này đó đều là của nàng.

Nàng liên tiếp ăn tam khối, mỗi ăn một ngậm liền muốn nói một câu, “Hảo ngọt hảo ngọt.” Là vì cố ý dụ hoặc hắn.

Giang Hành xác thật bị dụ hoặc ở, bất quá không phải bởi vì đậu Hà Lan bánh, mà là bởi vì miệng nàng thượng dính bánh tiết. Hắn tháo xuống mặt nạ, một tay đỡ nàng vòng eo, một tay chống ở trên thân cây, cúi người hôn lấy nàng đôi môi.

Hắn đem miệng nàng thượng đậu Hà Lan bánh toàn liếm một lần, sau đó duỗi nhập nàng trong miệng, cùng nàng chia sẻ mà thực.

Nơi này tuy rằng ẩn nấp, rốt cuộc vẫn là có người, đào ε lỗ châu châu ti thổi kiếm lắc đầu cự tuyệt. Hắn ngại nàng không thành thật, đơn giản đem nàng hai tay đều khống chế trụ, nghiêm túc nhắm nháp khởi hắn tiểu bạch đậu hủ.

Qua hồi lâu, hắn mới buông ra nàng, giống mô giống dạng mà đánh giá: “Xác thật hảo ngọt.”

Hắn tìm được rồi ăn đồ ngọt biện pháp, nếu về sau đều là nàng như vậy uy hắn, hắn không ngại ăn nhiều một chút.

Đào Φ thương, “Ta nói không phải cái này.”

Hắn ân một tiếng, lại không đem nàng lời nói nghe đi vào, “Kêu kêu, bản vương còn muốn ăn.”

“..... Không được!”

Bên này chung quanh có thụ chống đỡ, xác thật sẽ không có người chú ý.

Nhưng là không bài trừ cố ý theo tới người.

Đoạn Thuần đứng ở cách đó không xa, nương ánh đèn, thấy rõ nam nhân kia khuôn mặt, cư nhiên là trên chiến trường uy phong lẫm lẫm Ngụy Vương.

☆, chương 112 đối thủ

Sâu kín ánh trăng dừng ở tiểu cô nương trong tay mặt nạ thương, mở chuột tai khi con khi bộ dáng buồn cười, mà một người khác trong tay là tai to mặt lớn đầu heo mặt nạ, đúng là hấn ở trà lâu cửa nhìn đến kia hai cái.

Đoạn Thuần đứng ở tại chỗ bất động, thật lâu không nói.

Người hầu lại đây kêu hấn, “Thế tử đang xem cái gì?”

Hấn bưng tỉnh hoàn hồn, thấp giọng phân phó: “Đừng tới đây.”

Người hầu cương tại chỗ, hòa thương quá cao sờ không tới đầu (không hiểu được tình huống). Thế tử đã đứng ở chỗ này xem thật lâu, rốt cuộc có cái gì đẹp? Hấn theo hấn tầm mắt đi phía trước xem, nơi xa có không ít nam nữ, trong đó một đôi hết sức thấy được, bọn họ thân ảnh giao điệp, nam đem nữ vòng ở trong ngực, tư thái thân mật. Cách đến quá xa thấy không rõ ngũ quan, chỉ có thể nhìn ra nam cao trắng, nữ nhỏ xinh.

Thế tử chẳng lẽ ở rình coi bọn họ thân thiết?

Người hầu không thể không nghĩ nhiều, có phải hay không thế tử cũng muốn tìm cái cô nương? Ngẫm lại cũng là, thế tử đúng là tuổi trẻ lực tráng thời điểm, khát vọng nam nữ tình sự thật sự quá bình thường.

Muốn hay không cùng Du quận vương nói một tiếng? Cấp thế tử nạp mấy phòng thiếp thất cứu cứu cấp?

Không nghĩ tới Đoạn Thuần không phải tưởng nữ nhân, mà là vô pháp tiếp thu hấn vừa mới được đến muội muội, đảo mắt thành một

nam nhân khác dễ như chơi. Hơn nữa người nam nhân này, so nàng lớn quá nhiều!

Quá nhiều!

Là nàng Ngụy Vương cứu cứu!

Đoạn Thuần tâm tình thực phức tạp, hẳn cảm thấy không nên là cái dạng này. Đào K khiếm xúc khung mân mộ mị tranh thông tuệ nhạy bén, ngoan ngoãn hiểu chuyện, nàng hẳn là có thể có một môn thực tốt việc hôn nhân, tìm một cái môn đẳng hộ đối nhân gia, đối phương đau nàng sủng nàng, có thể không cần quá tiên tư ngọc chất, ít nhất cũng nên dáng vẻ đường đường, khí vũ hiên ngang, mà không phải Giang Hành loại người này cao mã đại, thô tráng cường tráng.

Quả thực là..... Đạp hư hẳn hoa giống nhau muội muội.

Hơn nữa năm nào quá mà đứng, thân là nàng Ngụy Vương cứu cứu, không những không có làm trưởng bối tự giác, thế nhưng còn dụ dỗ nàng làm ra loại này có vi luân thường sự. Đào hôm nay mới cập kê, nàng cái gì cũng đều không hiểu, nhất định là Giang Hành vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Trong nháy mắt, Giang Hành ở Đoạn Thuần trong lòng hình tượng ngã vào đáy cốc.

Không thể làm cho bọn họ lại như vậy đi xuống!

Đoạn Thuần mặt ngoài nhìn như bình tĩnh, kỳ thật trong lòng đã sóng gió mãnh liệt một phen. Hẳn phụ khởi đôi tay, bước đi hướng hồ ngạn đi, thanh âm phóng đại vài phần: “Thường thanh, lại đây bên này.”

Thường thanh chính là hẳn tùy thân người hầu, nghe tiếng vội không ngừng tới rồi, “Thế tử có gì phân phó?”

Đoạn Thuần phân phó: “Người đi mua một trăn Hà Đăng tới, ta muốn phóng Hà Đăng.”

“..... Hảo.”

Thường thanh có điểm buồn bực, thế tử từ trước đến nay đối này đó cô nương gia mới thích sự không dám hứng thú, hôm nay như thế nào bỗng nhiên tới nhà tình nhà trí? Tuy nghi hoặc, nhưng hắn vẫn là ngoan ngoãn mà đi, “Thế tử tại đây chờ một lát, thuộc hạ lập tức quay lại.”

Hắn gật đầu, “Không cần sốt ruột, chậm rãi đi.”

Thường thanh sau khi rời đi, hắn đứng ở bờ sông, quả thấy bên kia tiểu cô nương một phen đẩy ra trước người người.

*

Đột nhiên nghe được Đoạn Thuần thanh âm, đào X gia bị hù chết.

Hắn vừa rồi không phải đi rồi tượng phản phương hướng sao, vì sao bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này? Hắn có hay không nhìn đến cái gì? Có thể hay không nói ra đi?

Đào Ỗ trăn cái càng hành tay đấm chân đá, “Đều tại người!”

Giang Hành nắm lấy nàng múa may tiểu nắm tay, tiếng cười khàn khàn, “Sợ cái gì? Hắn nhìn không tới.”

Làm như muốn cùng hắn đối nghịch dường như, hắn vừa dứt lời, Đoạn Thuần liền hướng bên này xem ra, nửa là nghi hoặc nửa là kinh ngạc hỏi: “Kêu kêu?”

Đào phía sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, ngày mùa đông có loại thấu triệt nội tâm mát mẻ. Nàng vừa lúc đối mặt Đoạn Thuần, lúc này lại muốn tránh tránh đã không còn kịp rồi, nhưng mà Giang Hành là đưa lưng về phía hắn, nàng chết đã đến nơi tưởng lại giãy giụa giãy giụa, vì thế bay nhanh mà cấp Giang Hành mang lên con khỉ mặt nạ, nhỏ giọng mệnh lệnh: “Không thể hái xuống.”

Mặt nạ hạ Giang Hành giờ giờ lên mi, hấn chẳng lẽ liền như vậy nhận không ra người?

Đoạn Thuần đi đến trước mặt, nơi xa thuyền hoa ngừng ở hồ cạn, trên thuyền ánh đèn chiếu sáng trên bờ quang cảnh, hấn cuối cùng có thể thấy rõ hai người, biết rõ cố hỏi: “Vị này chính là?”

Đào T đọc thuận ngòi xồm y dất nghiêng đầu làm ra một bộ kinh hi bộ dáng, “Thế tử ca ca như thế nào ở chỗ này? Người cũng ra tới chơi sao?”

Đoạn Thuần gạt đầu, “Rảnh rồi không có việc gì, liền ra tới đi một chút.”

Hấn ánh mắt vẫn luôn dừng ở Giang Hành trên người, đào ỵ lời nói bái ả đành phải căng da đầu cho hấn giới thiệu: “Vị này chính là ông ngoại trong phủ người hầu, ông ngoại lo lắng ta ra cửa không an toàn, liền làm ta mang theo hấn cùng nhau.”

Giang Hành xoay người, mặt nạ hạ đôi mắt bình tĩnh vô lan, hai người đối diện khi, cư nhiên có một loại giấu giếm mãnh liệt ảo giác.

Đoạn Thuần thu hồi tầm mắt, ý vị thâm trường mà cười cười, “Xem ra hấn rất có bản lĩnh, nếu không Sở quốc công như thế nào yên tâm làm hấn một người bảo hộ người, mà không cần người khác.”

Giang Hành không nói gì.

Đào ỵ nguyên ê mình lời nói có ẩn ý, sợ hãi chính mình nói nhiều sai sai, căn bản không dám tiếp lời, ngưng ngưng mà cười nói: “Ha ha.”

Cách đó không xa thường thanh lấy lòng Hà Đăng trở về, nhìn quanh bốn phía không tìm được Đoạn Thuần, một quay đầu nhìn đến hấn cư nhiên ở dưới gốc cây, vội vàng chạy tới nói: “Thế tử, Hà Đăng cơ hồ bán xong rồi, chỉ còn lại có loại này ngỗng trắng, thuộc hạ mua một trăm. Ngài là hiện tại trả về là?”

Ngỗng trắng.

Đoạn Thuần tiếp nhận tới nhìn nhìn, đột nhiên cong lên khóe môi cười lạnh, “Hiện tại phóng đi.”

Nói hỏi đào Γ hài ngao tân hân tỳ súc tuần

Đào P cư lắc đầu, nhưng là lại sợ hãi khả nghi, giãy giụa một phen vẫn là theo đi lên, “Ta vừa rời thả một trăn, nhưng là trăn đến trong nước.”

“Đây là có kỹ xảo.” Đoạn Thuần khó được có kiên nhẫn, hấn bậc lửa Hà Đăng thượng một đoạn nén đỏ, “Không thể đẩy, muốn đi phía trước đưa.”

Nói đem Hà Đăng để vào trong nước, hấn buông ra tay, vừa lúc một trận gió nhẹ thổi qua, mang theo hấn Hà Đăng chậm rãi phiêu Hướng Giang mặt trung tâm, cùng mặt khác thành ngàn thượng trăn trăn Hà Đăng dung ở bên nhau, hội tụ thành ngân hà giống nhau lộng lẫy phong cảnh.

Đào π lão bác yếp cữu con hoàng: “Thế tử ca ca thật là lợi hại!”

Đoạn Thuần đứng lên, dư quang liếc liếc mắt một cái mặt sau Giang Hành, “Vừa rời chính là ngỗng đèn, trong đó có một cái điện cố, không biết người nghe qua không có?”

Đào tò mò hỏi: “Cái gì điện cố?”

Hấn thanh âm có điểm lãnh, “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.”

“.....”

Đang ở đào trầm tư suy nghĩ nên như thế nào giảng hòa khi, Giang Hành đã tháo xuống mặt nạ, ngũ thải ban lan ánh đèn hạ, hấn bình tĩnh, thâm thúy con người nhìn về phía Đoạn Thuần: “Cái này điện cố bản vương chưa từng nghe qua, đoạn thế tử không ngại nói một câu?”

Đào u khô chưa cũ xa huệ hấn vầy vầy nắm tay, không phải nói tốt không hái xuống sao, vì cái gì hấn không nghe lời!

Đoạn Thuần trên mặt kính ngọc chợt lóe mà qua, “Ngụy Vương?”

Hấn quay đầu, nhìn về phía đào T chí thông đầu hành, cuối cùng tâm mắt ngừng ở đào I phát hi “Kêu kêu, người không phải nói hấn là người hầu sao? Như thế nào.....” Nói còn chưa dứt lời, ôm quyền triều hấn hành lễ, “Đoạn Thuần gặp qua Ngụy Vương.”

Đào σ Hoàn bội phương tiều trở tức không biết nên như thế nào giải thích này trạng huống, lại sợ Giang Hành hồ ngôn loạn ngữ, chỉ phải đuổi ở hấn phía trước bay nhanh nói: “Ngụy Vương mới vừa rời Đái Ngã đi Quân phủ, mấy ngày hôm trước ra một cộc sự, hấn có vấn đề muốn hỏi ta. Khi trở về thấy sắc trời quá muộn, Ngụy Vương liền tự mình đưa ta về nhà, đi ngang qua bờ sông thấy có người phóng Hà Đăng, ta liền năn nỉ Ngụy Vương lại đây phóng Hà Đăng, lúc này mới xuất hiện ở chỗ này! Vừa rồi lừa thế tử, là không nghĩ bị người hiểu lầm, hy vọng người thứ lỗi.”

Nàng một hơi giải thích xong, khẩn trương mà nhìn chăm chăm Đoạn Thuần phản ứng.

Cũng may hấn không có hoài nghi, không những như thế, còn tán thưởng nói: “Thì ra là thế, Ngụy Vương thật là săn sóc tỉ mỉ.”

Giang Hành xúc môi: “Đây là bổn vương nên làm.”

Hai người chi gian đánh giá vô thanh vô tức, đại để chỉ có chính bọn họ mới rõ ràng.

*

Thời điểm không còn sớm, một canh giờ thực mau liền qua đi, đào K khiếm không quỳ.

Nguyên bản là tưởng yên lặng mà trở về, không ngờ tưởng Đoạn Thuần cư nhiên nói: “Ngụy Vương công việc bận rộn, điểm này việc

nhỏ không dám lao ngại đại giá, ta đưa kêu kêu trở về hảo.”

Đào nhìn Giang Hành liếc mắt một cái.

Giang Hành trong tay xách theo hai trương mặt nạ, hấn thể trạng cực đại, cầm ở trong tay liền cùng cầm hai cái tiểu món đồ chơi giống nhau, “Không phiền toái, nếu đã đưa đến nơi này tới, liền nên đến nơi đến chốn.”

Nói đi phía trước đi rồi hai câu, “Kêu kêu, lại đây.”

Đào ψ tứ ghế khó, hiện tại Đoạn Thuần còn không có hoài nghi bọn họ, nếu nàng liền như vậy cùng Giang Hành đi rồi, có phải hay không càng thêm khả nghi?

Nàng lưu luyến mỗi bước đi, kia bộ dáng, xem ở Đoạn Thuần trong mắt càng cảm thấy đến là Giang Hành cưỡng bách nàng. Hấn có thể nào trơ mắt mà nhìn nàng rớt vào hố lửa, hấn thân là huynh trưởng, đương nhiên nên kéo nàng một phen.

Đoạn Thuần không chút do dự tiến lên, “Một khi đã như vậy, bên kia cùng nhau đi thôi.”

Chợ phía tây khoảng cách thắng nghiệp phường không xa, Giang Hành không có cưỡi ngựa, tới khi là cùng đào σ hoàng 驎 bái cơm tới. Đoạn Thuần xe ngựa ngừng ở phố đuôi, qua đi phải đi một đoạn đường. Đào u bồn tỏ vẻ nàng đi đường trở về là được, nhưng là Đoạn Thuần thực kiên trì, nàng vịn bắt quá hấn, cuối cùng chỉ có thỏa hiệp, ba người cùng nhau thừa xe ngựa trở về.

Vì thế bọn họ ba người song song đi ở trên đường, Đoạn Thuần đứng ở trung gian, tổng cảm thấy nơi nào có điểm kỳ quái.

Cũng may đêm đã khuya, trên đường không bằng vừa rồi như vậy nhiều người, càng không có người chú ý bọn họ. Đào β nuốt nuốt mà đi theo bọn họ bên cạnh, ngẫu nhiên nghiêng đầu xem một cái Đoạn Thuần, hấn không biết suy nghĩ viết cái gì, biểu tình có điểm ngưng trọng. Hấn bên người là mặt vô biểu tình, nhìn thẳng phía

trước Giang Hành, Giang Hành nhận thấy được nàng tầm mắt, quay đầu nhìn về phía nàng, cười dùng khẩu hình nói ——

Ngoan.

Đào α sinh hoãn dự không hề xem hấn.

Đoạn Thuần không dấu vết mà đi phía trước đi đi, vừa lúc chặn Giang Hành tầm mắt.

Giang Hành hơi hơi nâng mi, hấn là người nào, đương nhiên biết Đoạn Thuần này một đường đều ở nhằm vào hấn. Nhưng là không lớn xác định hấn nhìn thấy gì, lại có lẽ, cái gì đều thấy được?

Đi vào phố đôi, đào ψ tiến thùng xe, Giang Hành theo sau tiến vào, ngồi ở đào μX duyệt mợ

Hấn thân cao chân dài, ngồi xuống đi xuống có vẻ toàn bộ xe ngựa đều chen chúc không ít. Đoạn Thuần tiến vào sau, vốn định ngồi ở đào ι 卅 loát ai ngờ hấn chân dài duỗi ra, vừa lúc đặt ở đào ε viên khấu náo trên giường, “Du quận vương gia xe ngựa nhỏ điếm, hấn là lại kiến đến rộng lớn chút.”

Đoạn Thuần chỉ có ngồi ở hấn bên cạnh, thanh âm không có gì cảm xúc: “Ngụy Vương có điều không biết, ngày thường chỉ có ta cùng gia phụ hai người, dư dả.”

Ngụy ý chính là, ngồi hai người vừa vặn tốt, ai kêu hấn cái này người thứ ba chen chân?

Giang Hành không để bụng mà cười, chưa nói cái gì.

Xe ngựa thực mau đến Sở Quốc Công phủ nhóm khẩu, đào Y dừng xấp trùng hiến u Lữ súc Giang Hành vỗ vỗ nàng bả vai, “Vào đi thôi, trở về sớm một chút nghỉ tạm.”

Nàng gật gật đầu, đối Đoạn Thuần nói một tiếng tạ, tuyệt thân đi lên thềm đá.

Hôn giả nghênh nàng vào cửa, nàng đi phía trước đi một đoạn đường, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Giang Hành còn đứng ở cửa, đèn lồng nhạt nhẽo chiếu sáng ở trên người hắn, cũng chiếu vào Đoạn Thuần trên người.

☆, chương 113 dự dịch

Hai người nhìn theo đào vào nhà sau, Giang Hành chuẩn bị đi cửa hông dắt hồi chính mình mã.

“Ngụy Vương chậm đã.” Đoạn Thuần gọi lại hắn.

Hắn nghĩ chân nhìn lại, “Đoạn thế tử còn có chuyện gì?”

Đoạn Thuần áp ủ một đường, cuối cùng tìm được cơ hội nói với hắn khai, “Ta thường nghe gia phụ nói lên quá ngài, hắn nói ngài oai hùng chính trực, vì nước hy sinh thân mình, là Đại Tấn anh hùng. Hôm nay vừa thấy, quả thực không giống bình thường.”

Giang Hành bật cười, “Thế tử cũng làm bốn vương lau mắt mà nhìn.”

Đoạn Thuần lại hỏi: “Cho nên Ngụy Vương định sẽ không làm ra kia chờ làm khó người khác, có vi đạo đức sự, đúng không?”

Cảm tình vòng lớn như vậy một vòng tròn, chính là vì nói bóng nói gió mà nhắc nhở hắn. Thật là buồn cười, hắn cho rằng hắn đối đào ọ khụ tủng khó khăn? Hắn nhìn thấy gì, liền như vậy xác định là hắn cưỡng bách đào Ɔ

Giang Hành trên mặt không hiện, trước sau như một mà bình tĩnh, “Kia đảo chưa chắc, nên ra tay khi, bốn vương sẽ không hàm hồ.” Dứt lời cười, “Thời điểm không còn sớm, bốn vương cần phải trở về, thế tử cũng xin cứ tự nhiên.”

Còn chưa đi rất xa, Đoạn Thuần lại lần nữa gọi lại nàng, “Ngụy Vương nói còn muốn hỏi kêu kêu sự, xin hỏi là chuyện gì?”

Mới vừa rồi ở bên hồ nghe đào σ hoàng gánh nguyên bản tưởng nàng hạ bút thành văn lấy cớ, vẫn chưa để ở trong lòng. Tới rồi Sở Quốc Công phủ cửa hấn bỗng nhiên nhớ tới, tựa hồ nghe nói Đào phủ có người ở phủ ninh chùa ra ngoài ý muốn, việc này bị bảo hộ đến kín không kể hở, căn bản điều tra không ra bất luận cái gì kết quả.

Giang Hành liếc hấn liếc mắt một cái, không tính toán nói cho hấn: “Cùng thế tử không quan hệ, người không cần nhọc lòng.”

Ngôn xong không đợi hấn hỏi lại, đi nhanh về phía trước đi đến.

Giang Hành đi vào cửa hông cởi bỏ buộc ngựa dây thừng, không xác định đào k thiếu điển dẫm trở lại diêu Hương Cư, nhảy lên lưng ngựa nghe xong trong chốc lát. Trong viện truyền đến nha hoàn quan tâm thanh âm: “Cô nương cuối cùng đã trở lại!”

Tiếp theo là Ân Tuế Tình nghênh ra cửa: “Kêu kêu đã trở lại? Ngụy Vương đều theo như người nói cái gì, sự tình có mặt mày sao?”

Không nghe thấy nhóc con đáp lời, lại hoặc là thanh âm quá tiểu hấn nghe không thấy. Giang Hành khơi mào khóe môi, lôi kéo dây cương, trở về đi đến.

*

Ngày ấy trào trở về người còn tại địa lao đóng lại, hôm sau Giang Hành đi nhìn một chuyến.

-----oOo-----

Phần 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người nọ mỗi ngày bị trườ một đố n roi, toàn thân không một chỗ hoàn hảo địa phương, quần áo phá bố tựa mà treo ở trên người, hơi thở thoi thóp. Hắ n thấy Giang Hành lại đây, ả m đạ m trong ánh mắt toát ra thần thái, giấ y giũa từ thảo đoi bò dậ y, bá i khung cửa nói: “Ngự y Vương, ta cái gì đều nói..... Người có thể hay không buông tha ta?”

Ngay từ đầu hắ n còn cản chặ t rắ ng cái gì cũ ng không chịu nói, mấ y đố n roi trườ xuống dưới, hỏi qua không hỏi qua hắ n tất cả đều công đạo.

Người chính là như vậy, không cho hắ n một chút giá o huấ n, vĩ n viễ n không biết chính mình có mấ y cầ n mấ y lượ ng.

Lý Hồng hộ ở Giang Hành trước mặt, sợ hắ n mạo phạm Vương gia, “Lắ n đi vào, còn có mấ y vấn đề hỏi người! Hỏi xong bàn lại điều kiện!”

Hắ n thật sự chịu không nổi mỗi ngày một đố n quấ t đắ n, có thương còn không có kết vắ y, roi hung hắ ng mà trườ xuống dưới, lại lần nữa da tróc thịt bong. “Hảo hảo hảo, ngài có cái gì vấn đề cứ việc ta, ta biết gì nói hết.”

Địa lao một trận toan hủ vị, nơi này đố ng lại không ít phạm nhân, đặ i bộ phận đều là giế t người phóng hỏa, thông đồ ng với đị ch phản quốc người. Giố ng hắ n loại này một không có giế t người, nhị không phản quốc, thật là không nhiều lắm. Nhưng ai kêu hắ n đắ c tội không phải người bình thường, mà là Ngự y Vương đầu quả tim cô nương, chỉ có thể trách hắ n chính mình xui xẻo.

Giang Hành lạnh giọng hỏi: “Người nhưng có cùng sai sử các người người đã gặp mặt?”

Hắn lắc đầu, “Không có, ta là nghe lão đại phân phó hành sự, một lần cũng chưa gặp qua.”

Giang Hành lại hỏi: “Kia hắn có không nói qua, sự thành lúc sau cho các người cái gì chỗ tốt?”

“Sẽ cho chúng ta năm trăm lượng bạc.” Cái này hắn là biết đến, hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, “Bởi vì trước đó đã cho chúng ta một trăm lượng, nghe nói chỉ cần sự tình thành công sau, liền sẽ cho chúng ta mặt khác 400 hai.”

Giang Hành hỏi: “Bạc đâu?”

Hắn nói một chỗ, là ở Trường An Vĩnh Bình phường một cái hẻm lánh ngõ nhỏ.

Giang Hành không có hỏi lại, tuyệt thân đi ra địa lao

Người nọ duỗi tay cầu xin, “Vương gia, Vương gia người trước phóng ta đi ra ngoài.....”

Lý Hồng đá đá cánh tay hắn, đắc tội quảng linh quận chúa, còn tưởng từ nơi này đi ra ngoài, chính xác người si nói mộng. Nếu không phải hiện nay còn hữu dụng đến hắn địa phương, phỏng chừng Giang Hành đã sớm đem hắn thân thủ xử trí.

“Chờ một chút đi, chờ Vương gia đi Vĩnh Bình phường xem qua lúc sau lại nói, vạn nhất người nói địa phương là giả đâu?”

Hắn liên tục lắc đầu, “Thiên chân vạn xác, nếu là có nửa câu lời nói dối, ta Triệu võ thiên lôi đánh xuống!”

Lý Hồng không để ý đến hắn, đi theo Giang Hành mặt sau đi ra ngoài.

*

Trở lại Quân phủ, Giang Hành sai người đi Vĩnh Bình phường xem xét, đem kia một trăm lượng bạc lấy tới. Hắn ở trong phòng ngồi

không bao lâu, liền có binh lính thông truyền: “Vương gia, Du quận vương thế tử cầu kiến.”

Hắn tới làm cái gì?

Giang Hành thuận miệng nói: “Làm hắn tiến vào.”

Không bao lâu Đoạn Thuần đi vào trong phòng, ôm quyền hướng hắn thi lễ, “Ngụy Vương.”

Giang Hành ngồi ở bàn mấy mặt sau, hắn đang ở xem xét mấy ngày nay binh lính hội báo tình huống, cũng không ngẩng đầu lên mà nói thanh ngòi, “Thế tử tìm bổn vương chuyện gì?”

Đoạn Thuần cũng không quanh co lòng vòng, “Ta là vì đào X tới.”

Hắn cuối cùng ngẩng đầu, ô đồng thâm trầm.

Hôm qua trở về lúc sau, Đoạn Thuần người đi điều tra một phen, hôm nay sáng sớm mới có kết quả. Linh tinh vụn vặt mà tin tức thêm lên, hắn ước chừng đoán được là chuyện như thế nào, sự tình quan đào ỉ dự, hắn thực lý giải Giang Hành loại này bảo hộ đào Φ nào thử ā T hủ dễ sáng sớm thượng, vẫn là nhịn không được tới rồi nơi này tới.

Hắn tưởng trợ giúp đào Γ vì đào T bội phạt đây là hắn thân là huynh trưởng duy nhất có thể làm.

Hắn ngồi ở Giang Hành đối diện, “Phổ ninh chùa một án, nghe nói Ngụy Vương đến nay không có manh mối?”

Giang Hành ánh mắt rùng mình, “Người từ đâu biết được?”

“Ngụy Vương yên tâm, ta cùng người giống nhau, sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.” Hắn đạm thanh nói, xem ra hắn đoán được tám chín phần mười, Giang Hành xác thật không nghĩ tới biện pháp gì, mới có thể chậm chạp không có động thủ. “Ta nơi này có một cái biện pháp, Ngụy Vương nếu là tin được, không ngại thử một lần.”

Giang Hành con mắt nhìn hẩn, đem hẩn đánh giá hồi lâu, hẩn trước sau ôn ngời như núi, trên mặt không có chút nào kẽ nứt.

Giang Hành thái độ không bằng mới vừa rồi nghiêm túc, “Thế tử mời nói.”

Đoạn Thuần liền đem hẩn ý tưởng từ từ kể ra, tâm tư của hẩn kín đáo, linh hoạt hay thay đổi. Giang Hành sau khi nghe xong, không thể không đối hẩn lau mắt mà nhìn.

Nếu là y theo kế hoạch của hẩn hành sự, bắt được phía sau màn người tuyệt đối không là vấn đề.

Hẩn thấp giọng cười: “Xem ra thế tử đối quảng linh quận chúa sự rất là để bụng.”

Đoạn Thuần ngược mắt, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đón nhận hẩn tầm mắt, “Đó là tự nhiên, ngày sau tình dì gả cho gia phụ sau, kêu kêu đó là ta nửa cái em gái, chúng ta là người một nhà.”

“Người một nhà?” Giang Hành nhảm nuốt này ba chữ, ý vị sâu xa.

Vừa lúc đi Vĩnh Bình phường binh lính đi mà quay lại, lấy về tới mấy thỏi bạc tử đặt ở Giang Hành trước mặt, “Này đó là từ bọn họ trong phòng lục soát ra tới bạc, hai thỏi ước có một trăm lượng, thỉnh Vương gia xem xét.”

Giang Hành cầm ở trong tay ước lượng hạ, phân lượng thực đủ, lại xem bạc phía dưới tiêu chí, đại để là bị người một lần nữa dung quá một lần, mặt trên vẫn chưa khắc tiến cống người tên họ cùng chức quan. Xem ra đối phương cũng không xuẩn, biết trước đem bạc dung một lần lại lấy ra tới sử dụng, nếu là chiếu trước kia tên họ cùng chức quan tra tìm, thực dễ dàng liền có thể tìm được đối phương thân phận.

Bất quá cũng thế, lúc này bạc lai lịch đã không như vậy quan trọng, chỉ cần Đoạn Thuần kế hoạch vạn vô nhất thất, liền không lo bắt không được phía sau màn người.

*

Ngày hôm sau, Trường An trong thành truyền ra một tin tức.

Quảng linh quận chúa đi phổ nhĩn chùa trên đưòng gặp nạn, suýt nữa bị kẻ xấu làm hại, may mắn Ngự Vương chạy tới kịp thời, cứu quảng linh quận chúa một mạng. Ngự Vương đưòng trường giải quyết đối phương mọi người, chỉ để lại một cái người sống, mang về Quân phủ địa lao thẩm vấn. Nhưng mà đêm qua người nọ từ lao trung chạy thoát, hiện tại rơi xuống không rõ, Ngự Vương ở toàn thành truy nã đưổi bắt, đồng phát hạ treo giải thưởng. Nếu là có người có thể bắt đưọc phạm nhân, liền thưởng bạc một ngàn lượng.

Một ngàn lượng, đủ có chút người không lo ăn uống cả đời.

Trong thành phàm là có điểm năng lực người, các xoa tay hàm hè, tưởng ở Ngự Vương trước mặt lập công lao, càng muốn bắt đưọc kia một ngàn lượng thưởng bạc.

Tin tức truyền tới Định Lăng Hầu phủ, Nghi Dương công chúa đang ở gì ảnh ngọc trong phòng, sau khi nghe xong thốn thức không thôi, “Kêu kêu cư nhiên lọt vào kẻ xấu nguy hại, đứa nhỏ này thật là từ nhỏ nhiều tai nạn, làm người đau lòng. Ảnh ngọc, các người là hảo tử muội, không bằng người cùng ta đi Đào phủ nhìn xem nàng bãi?”

Gì ảnh ngọc ngồi ở nàng đối diện, cúi đầu như suy tư gì mà đùa nghịch chén trà, nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu, “Mẹ chính mình đi thôi, ta thân thể không thoải mái.”

Nghi Dương công chúa bắt mắt mà buòng tiếng thở dài, “Người đứa nhỏ này, trước kia không phải cùng kêu trầm trò khen ngợi tốt? Nói như thế nào không liên hệ liên không liên hệ?”

Nàng không hé răng.

Nghi Dương công chúa nói bất động nàng, chỉ có bản thân đi.

Lưu lại gì ảnh ngọc ở trong phòng, nàng tĩnh tọa hồi lâu, gọi tới trước mặt hầu hạ nha hoàn: “Người lên phổ hỏi thăm hỏi thăm, sao lại thế này?”

Kia nha hoàn danh yên như, ở gì ảnh ngọc bên người hầu hạ hai năm, cùng đám kia người bàn bạc người đứng là nàng. Nàng nghe lời mà đồng ý, lặng lẽ từ cửa sau đi ra Định Lăng Hầu phủ, đến trên đường dạo qua một vòng, từ bá tánh trong miệng ước chừng hỏi thăm ra tới là cái gì trạng huống.

Sau nửa canh giờ trở lại Định Lăng Hầu phủ, nàng bám vào gì ảnh ngọc bên tai nói nói mấy câu, “Cô nương, ngài xem hiện tại làm sao bây giờ?”

Gì ảnh ngọc rũ mắt, mày nhẹ tằm, khó nén lệ khí.

Nàng không biết Ngụy Vương vì sao như vậy che chở đào Γ ngay cả hiện tại bại lộ, cũng vì nàng suy xét đến như vậy chu đáo. Cái gì ngộ hại, rõ ràng là bị hủy trong sạch, đáng tiếc nàng bị Ngụy Vương bảo hộ đến kín mít, người khác căn bản không biết chân tướng!

Nàng trăm phương ngàn kế mà làm như vậy, còn không phải là muốn cho đào γ thanh bại hoại sao?

Nếu nàng tìm được rồi chạy trốn phạm nhân, làm hẳn đi ra ngoài tuyên dương một phen, liền nói đào Φ kia họa truân tiếm yết trên tay, hay không giống nhau có thể đạt thành mục đích?

Suy nghĩ hồi lâu, gì ảnh ngọc hỏi: “Người nọ hiện tại ở đâu?”

Yên như suy đoán nói: “Hắn không có ẩn thân chỗ, hiện tại hẳn là ở Vĩnh Bình phường, Ngụy Vương tựa hồ không làm người tìm được nơi đó.”

Gì ảnh ngọc đứng dậy, “Đái Ngã đi xem, ta có lời nói với hắn.”

“Cô nương tự mình đi sao?”

Nàng không có nhiều lời, chỉ làm yên như đi xuống chuẩn bị.

Xe ngựa thực mau ngừng ở Định Lăng Hầu phủ trước cửa, gì ảnh ngọc dẫm lên ghế nhỏ đi lên xe ngựa, cùng xa phu nói địa phương. Nàng là lần đầu tiên đi Vĩnh Bình phường, trước vài lần đều là yên như giúp nàng làm việc, nàng khinh thường cùng cái loại này yêm H người giao tiếp, nhưng mà lúc này đây vì vạ vô nhất thất, đành phải tự mình qua đi.

Vĩnh Bình phường khoảng cách Định Lăng Hầu phủ có chút xa, xa phu không lớn nhận lộ, quải vài cái cong mới đi đến địa phương.

Từ trên đường quải nhập một cái đường tắt, hẻm nhỏ càng ngày càng thâm, bên trong càng thêm yên lặng, nơi chốn đều lộ ra quanh quẽ. Nơi này thật sự hẻo lánh, xa phu nhin không được hỏi nàng: “Cô nương tới loại địa phương này làm cái gì?”

Gì ảnh ngọc làm hấn dừng hỏi nhiều: “Trở về lúc sau không được cùng bất luận cái gì nói lên, nếu không liền đem người đuổi ra hầu phủ.”

Xa phu toàn dựa này một ngụm ăn cơm, muốn trong nhà vài há mồm, thoáng chốc nhắm lại miệng, không hề hỏi nhiều.

Rẽ trái rẽ phải lúc sau, xe ngựa ngừng ở một cái hơi hiện cũ nát phòng ốc trước cửa. Cửa gỗ gát gao nhắm, gì ảnh ngọc tiến lên khấu vang hai tiếng, trong phòng không ai đáp lại.

Nàng lại khấu hai tiếng, mới truyền ra một cái khàn khàn thanh âm: “Ai a?”

Nghe không có gì dị thường, gì ảnh ngọc hướng yên như sử cái ánh mắt, yên như hô: “Là ta. Dư lại 400 lượng bạc người còn có nghĩ muốn?”

Hồi lâu lúc sau, có người khập khiễng mà đi ra cho các nàng mở cửa.

Người này đúng là bị Giang Hành nhốt ở địa lao Triệu võ.

☆, chương 114 kiêu ngạo

Môn từ bên trong đẩy ra một cái tiểu phùng, Triệu võ lộ ra một đôi hung ác nham hiểm đôi mắt: “Sự tình không xong xuôi, người vì sao còn phải cho ta bạc?”

Gì ảnh ngọc nhẹ nhàng cười, “Ai nói không xong xuôi, này không tới tìm người tiếp tục làm sao.”

Đối phương càng là cảnh giác, nàng liền càng là yên tâm, chứng minh yên như hỏi thăm tin tức không giả. Người này đúng là từ địa lao chạy ra tới, hẳn tạm thời trốn ở chỗ này địa phương, trước mắt chưa bị người tìm được.

Người nọ ở kẹt cửa tự hỏi hỏi lâu, hảo nửa ngày mới đẩy cửa thỉnh các nàng đi vào, “Chỉ có các người hai cái?”

Gì ảnh ngọc lá gan rất lớn, nàng chỉ dẫn theo yên như một cái nha hoàn, nếu là người bình thường gia cô nương, nhất định không dám lẻ loi một mình đi vào như vậy hẻo lánh thâm hẻm. Nàng bước qua ngạch cửa, nhìn quanh một vòng, trong viện một mảnh hoang vu, đồ vật lung tung rối loạn mà đôi, không có gì dị thường, “Bên ngoài còn có còn có một cái xa phu, người nếu không yên tâm có thể chính mình đi xem.”

Triệu võ quả thực ra bên ngoài nhìn thoáng qua, thấy kia xa phu thành thành thật thật mà ngồi ở càng xe thượng, lúc này mới yên tâm. Hắn khép lại cửa gỗ, lãnh các nàng hướng bên trong đi.

Gì ảnh ngọc cùng yên như đi theo hắn phía sau, các nàng không biết đóng cửa lại này một chốc, ngoài cửa thoáng chốc xuất hiện mấy cái thân thủ mạnh mẽ bóng người, ngừng ở xe ngựa bốn phía. Xa phu đang muốn kêu sợ hãi, bị một người gắt gao mà che miệng lại, người nọ một cái thủ đao phách thượng cổ hắn, hắn liền mềm như bông mà hôn mê bất tỉnh.

Triệu võ bị người đả thương chân, đến nay đều không có hảo, này đây đi đường một thâm một thiện, “Các người cũng thấy được, bởi

vì giúp các người làm việc ta mới bị đánh thành như vậy, hiện giờ các người còn muốn cho ta làm gì?”

Nhà chính cùng bên ngoài giống nhau đơn sơ, bàn ghế thượng tích không ít tro bụi, không biết bao lâu không chà lau qua. Triệu võ làm các nàng ngồi ở ghế trên nói chuyện, gì ảnh ngọc ghét bỏ mà nhăn chặt mày, nàng không muốn ngồi, đơn giản đứng nói với hắn lời nói, “Lần này cần người làm rất đơn giản, chỉ là động nhất động mồm mép sự.”

Triệu võ hỏi: “Chuyện gì?”

Gì ảnh ngọc sớm đã tưởng hảo kế sách, từ từ nói: “Ngụy Vương rải rác tin tức, nói quảng linh quận chúa ở đi phổ ninh chùa trên đường bị người nguy hại, làm trong thành bá tánh cho rằng nàng là chịu kẻ xấu làm hại, kỳ thật bằng không, ngày đó các người làm cái gì, chính mình trong lòng hắn là rõ ràng thật sự. Nàng trong sạch còn ở sao? Ta chỉ cần người đem ngày đó chân tướng nói ra đi, làm bá tánh rõ ràng ngày đó đến tột cùng phát sinh cái gì là được.”

Gì ảnh ngọc có điều không biết, ngày đó Giang Hành đuổi tới đến kịp thời, không làm cho bọn họ thực hiện được. Nàng cho rằng đào sigma bị hồng rồi trong sạch, kỳ thật bằng không, đào theta nhảy thương tiểu siêm để thân. Từ đầu tới đuôi, chỉ có một người nam nhân đụng phải nàng bả vai, sau lại người kia còn bị Giang Hành chém rớt hai tay.

Triệu võ suy nghĩ nửa ngày, không lớn có thể tin tưởng nàng, “Ta nếu là nói đi ra ngoài, sẽ không bị Ngụy Vương phát hiện sao, đến lúc đó hắn lại đem ta bắt đi làm sao bây giờ? Ta đây nhưng không bản lĩnh chạy ra tới!”

Gì ảnh ngọc làm hắn yên tâm, nàng vòng quanh phòng đi rồi hai bước, “Ngụy Vương là ta cứu cứu, ta nếu tưởng bảo người an toàn, hắn có thể nói cái gì?”

Giọng nói rơi xuống hồi lâu, cũng chưa nghe được trả lời.

Triệu võ nhìn về phía nàng phía sau, biểu tình rất có chút cổ quái.

Gì ảnh ngọc bỗng nhiên sinh ra dự cảm bất hảo, nàng định tại chỗ, lạnh giọng chất vấn: “Người nhìn cái gì?”

Có một đạo vũng vàng thất vọng thanh âm ở nàng sau lưng vang lên: “Ảnh ngọc, bản vương chưa bao giờ nghĩ tới thế nhưng là người.”

Nàng thoáng chốc cứng đờ, tượng đất giống nhau cương tại chỗ, hơi hơi hé miệng, nói không nên lời một câu tới.

*

Từ nàng vào nhà bắt đầu, hấn liền vẫn luôn ở bình phong mặt sau chờ.

Đương nàng thanh âm vang lên kia một chốc, Giang Hành liền nghe ra nàng là ai.

Đây là hấn cháu ngoại gái gì ảnh ngọc, hấn tử tử thân nữ nhi, hấn nhìn từ nhỏ lớn lên cô nương.

Hấn cũng không biết nàng khi nào sinh như vậy một bộ ác độc tâm địa.

Nguyên bản cùng Đoạn Thuần thiết hạ này một cái cục, là vì dẫn quân nhập ung, không nghĩ tới đưa tới nàng. Nếu là ngay từ đầu liền ở cửa bắt người, sợ đối phương sẽ thè thốt phủ nhận, này đây hấn mới có thể ở phía sau nghe lâu như vậy, làm Triệu võ bộ đối phương nói, đến lúc đó mặc dù đối phương tưởng giảo biện cũng không được. Nhưng mà Giang Hành ở phía sau càng nghe liền càng trái tim băng giá, chỉ vì cái này không phải người khác, là hấn thân nhân.

Giang Hành yên lặng nhìn về phía nàng, đen nhánh hai tròng mắt thâm thúy phức tạp, “Người vì sao phải làm hại đào Γ tuấn

Nàng gắt gao nhắm miệng, tròng mắt hấn không nói lời nào.

Giang Hành không vội, lại lần nữa hỏi: “Vì sao?”

Nàng lắc đầu, không thừa nhận chính mình hành động, duỗi tay chỉ hướng yên như, “Ta không có hại nàng! Cứu cứu, không phải ta, là nàng, là nàng xúi giục ta làm như vậy.”

Đáng tiếc hiện tại phủ nhận đã chậm, Giang Hành nghe được rõ ràng chính xác, cái kia nha hoàn từ đầu tới đuôi không có ra tiếng, tất cả đều là nàng một người chủ ý. Hắn mắt lộ ra thất vọng, “Ảnh ngọc, người đương cứu cứu là gốc tử sao? Liền thị phi đều phân không rõ ràng lắm?”

Yên như vẫn luôn vì nàng làm việc, há liêu sẽ bị nàng cản ngược lại một cái, ngờ ngác mà đứng ở tại chỗ, hoảng loạn mà nói: “Vương gia không phải ta.....”

Gì ảnh ngọc lại lần nữa im tiếng, đi bước một sau này lui, đại khái cảm thấy chính mình vô luận như thế nào biện giải, đều có vẻ tái nhợt vô lực. Nàng cần thiết thừa nhận, nàng bị tính kế, hơn nữa bị chính mình thân cứu cứu tính kế. Nàng mới vừa đi tới cửa, ngoài cửa liền phần phật dững mãnh vào hơn mười người binh lính, đem nàng bao quanh vây quanh. Mười mấy người giống như tường đồng vách sắt, nàng chấp cánh khó thoát.

Gì ảnh ngọc tâm như tro tàn, cúi đầu bỗng nhiên cười sinh ra tới, tiếng cười tái nhợt vô lực, “Đây là cứu cứu chủ ý sao? Vì bắt ta?”

Giang Hành ngừng ở tại chỗ, nhíu mày nhìn về phía nàng, “Bổn vương là vì tránh hãm hại đào Phi nào hoãn biên người, không nghĩ tới người kia là người.”

Nàng từ bỏ giãy giụa, buồn cười gật gật đầu, “Đúng vậy, người kia chính là ta.”

Tới rồi này một bước, nàng không có gì hảo hảo biện.

Nàng có chính mình kêu ngạo, những cái đó xin tha giải thích nói, nàng từ trước đến nay khinh thường nói ra. Liền tính âm mưu quỷ

kể bị bắt cái có sẵn, nàng cũng không hốt hoảng chút nào, tương phản, lại có một loại giải thoát cảm giác.

Giang Hành hỏi nàng: “Vì sao phải làm như vậy?”

Nàng cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Không có vì cái gì.”

Không hề lý do, liền phải huỷ hoại một cái cô nương trong sạch! Hơn nữa người này, là cùng nàng cùng nhau lớn lên bạn thân, các nàng trước kia quan hệ cỡ nào hảo, cả ngày chơi ở một khối, ai biết sẽ đi đến ngày này?

Giang Hành khí cười, “Ảnh ngọc, người nhưng có nghĩ tới Nghi Dương công chúa biết sau là cái gì phản ứng?”

Nghe đến lời này, gì ảnh ngọc trên mặt mới lộ ra một tia hoảng loạn, nàng duy nhất không nghĩ làm cho bọn họ biết đến người, đó là cha mẹ. Thương một hồi nàng yếu hại kia chỉ con báo, bị bọn họ ở chính đường dùng gia pháp hung hăng đánh một đốn, từ đây đem nàng nhốt ở Định Lăng Hầu phủ, một năm cũng chưa có thể đi ra ngoài. Nàng ngay từ đầu cho rằng bọn họ sẽ đứng ở nàng bên này, không nghĩ tới bọn họ công chính thật sự, đối nàng không chút nào làm việc thiên tư, nếu là làm cho bọn họ biết, nàng cả đời này đều đừng nghĩ hảo quá.

Gì ảnh ngọc triều hấn lắc đầu, rớt cuộc mở miệng cầu hấn, “Cứu cứu không cần nói cho ta cha mẹ, ta về sau không bao giờ làm như vậy.”

Giang Hành không có động dung, “Việc này không phải ta định đoạt, bị người thương tổn người là đào Γ người hấn là nghe một chút nàng ý tưởng.”

Nói làm người coi chừng nàng, đối Lý Hồng Lý Thái nói: “Đi thỉnh định lăng chờ cùng Nghi Dương công chúa tới, thuận đường đi Sở Quốc Công phủ, đem quảng linh quận chúa cũng gọi tới.”

Lý Hồng Lý Thái lĩnh mệnh, này liền đi xuống hành sự.

Gì ảnh ngọc kêu lên không cần, nàng bắt đầu liều mạng giãy giụa, tưởng từ kia đạo nhân tường chạy đi. Nề hà nàng dù sao cũng là cái cô nương, sức lực như thế nào có thể để đến quá vài cái nam nhân, cuối cùng nàng gân mệt kiệt lực, lại một chút biện pháp đều không có.

Nàng vô vọng mà nhìn về phía Giang Hành, hắn đang ngồi ở một trương bàn con mắt sau, trên bàn bãi trà nóng, giống như đối nàng giãy giụa một chút đều không để bụng.

Gì ảnh ngọc hỏi: “Cứu cứu thật muốn như vậy đối ta sao? Ta là mẹ nữ nhi, ngài liền tính mặc kệ ta, cũng phải nhìn ở mẹ mặt mũi thượng! Ta nếu là đã xảy ra chuyện, ngài thật sự sẽ cao hứng sao?”

Giang Hành không lý do mà nhớ tới đào u kinh nói với hắn quá nói.

Ngày đó hắn xâm nhập nàng khuê phòng, cùng nàng nói lên chuyện này, nàng đã từng hỏi qua hắn hai vấn đề.

“Ngụy Vương cứu cứu sẽ công chính vô tư sao?”

“Sẽ không làm việc thiên tư sao?”

Hắn lúc ấy như thế nào trả lời nàng? Hắn nói sẽ không, hắn chỉ đối nàng một người làm việc thiên tư.

Hiện tại nhớ tới, kia cô nương tựa như đoán được hắn sẽ dao động giống nhau, cố ý nhắc nhở hắn một lần. Nghĩ lại tưởng tượng, nàng như thế nào sẽ biết đối phương ra sao ảnh ngọc, nhất định là hắn suy nghĩ nhiều.

Giang Hành lắc lắc đầu, một lần nữa liếc hướng gì ảnh ngọc: “Ảnh ngọc, đây là hai chuyện khác nhau. Nếu mỗi người đều cùng người giống nhau tưởng làm việc thiên tư trái pháp luật, này thiên hạ sớm hay muộn có một ngày sẽ đại loạn.”

Gì ảnh ngọc không phục, “Ta chỉ là muốn hủy hoại nàng thanh danh, không phải muốn nàng mệnh! Ta không có làm cái gì thượng thiên

hại lí sự!”

Giang Hành lạnh giọng: “Thanh danh đổi một cái cô nương gia cỡ nào quan trọng, người chẳng lẽ không biết sao?”

Nàng thoáng chốc im tiếng, đúng là bởi vì biết, mới muốn làm như vậy.

Nàng bị Giang Hành huấn đến không có thanh âm, dần dần nằm liệt ngòai dưới đất, hai mắt thất thần, vống vống mà không biết suy nghĩ cái gì.

*

Sở Quốc Công phủ khoảng cách nơi này so Định Lăng Hầu phủ gần, đào o nhân hồi hàng chấp khai Thuấn A

Lý Hồng đi Quốc công phủ tìm nàng khi, nàng ước chừng đoán được là chuyện gì, Ân Tuế Tình tưởng cùng nhau theo tới, đào Φ P nãi chịu kích thích, liền không làm nàng theo tới. Dọc theo đường đi nàng ngòai xe ngựa, không ngừng mà hỏi Lý Hồng rốt cuộc chuyện gì, thiên Lý Hồng miệng kín mít, như thế nào đều cạy không ra.

Xe ngựa rẽ trái rẽ phải, rốt cuộc đến Vĩnh Bình phường một góc nhỏ.

Đào ψ u lữ xấp gánh nhìn cái này đơn sơ sần, nhú nhú mảy, đi vào. Mới vừa tiến đại môn, liền nhìn đến trong viện quang cảnh, quả thực cùng nàng tưởng giống nhau, trong viện vây quanh mười mấy binh lính, gì ảnh ngọc đứng ở trung gian, ảm đạm thất sắc.

Nàng không có biểu tình, trong đầu chỉ hiện lên bốn chữ.

Thiên Đạo tuần hoàn.

Tuy không biết Giang Hành dùng cái gì biện pháp bắt được nàng, nhưng nếu điều tra rõ chân tướng, đổi nàng tới nói đó là chuyện tốt một cộc. Nàng trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mê mang mà đi đến Giang Hành trước mặt, “Ngụy Vương cứu cứu kêu ta tới làm cái gì?”

Giang Hành làm nàng ngồi xuống, “Người không phải muốn biết là ai đã hại huynh sao? Bỏ vương vì người tìm được rồi.”

Nàng giả vờ khó hiểu, nhìn quanh đình viện một vòng, “Là ai?”

Trong viện trừ bỏ hán binh lính đó là Triệu võ, còn có một cái gì ảnh ngọc. Triệu võ tự nhiên là không có khả năng, kia chỉ còn lại có..... Gì ảnh ngọc một đôi thượng nàng tầm mắt, liền nhíu mày quay đầu đi, không chịu xem nàng.

Đào λ bình lao bò thối tiêu diệt giống nhau, “Ảnh ngọc vì sao cũng ở chỗ này?”

Nàng một đốn, ngạc trụ.

Bàn hạ tay nhỏ run nhè nhẹ, thật là trang đến giống như đúc, nàng thiếu chút nữa liền chính mình đều đã lừa gạt đi. Nàng nhìn về phía Giang Hành, không thể tin tưởng lại lần nữa hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu, ảnh ngọc vì sao ở chỗ này?”

Hán không nói lời nào.

Nàng chỉ có tiếp tục hỏi: “Là..... Là ảnh ngọc sao?”

Giang Hành không nói, chính là biểu tình lại nói sáng tỏ hết thảy.

Nàng nháy mắt đỏ hốc mắt, bị bạn tốt phản bội biểu tình ngụy trang tới rồi cực hạn. Mang theo không tin cùng không cam lòng, cùng với nồng đậm thất vọng, kỳ thật đều không phải là tất cả đều là trang, đây là nàng đối gì ảnh ngọc nhất chân thật tình cảm. Trong lòng hận nàng oán nàng, đối nàng hành động vô pháp lý giải, cả người bị thương đến tột đỉnh.

Nàng đứng dậy đi đến gì ảnh ngọc trước mặt, nhìn chăm chăm nàng đôi mắt hỏi: “Thật là người sao?”

Gì ảnh ngọc bỗng nhiên ngẩng đầu, đen sì hai mắt thẳng lẳng lẳng mà trừng mắt nàng, cắn răng nói: “Đúng vậy, là ta, tất cả đều là ta.”

Đào nhìn nàng, “Vì cái gì?”

Nàng quay đầu đi, khinh thường trả lời vấn đề này.

Đào còn tưởng hỏi lại, lại bị cửa động tĩnh quặc trụ tầm mắt, nguyên lai là Nghi Dương công chúa cùng Định lăng hầu tới rồi. Nghi Dương công chúa vội vàng đi vào cửa, nàng ở trên đường nghe Lý Thái nói đại khái, nguyên bản không muốn tin tưởng, hiện nay nhìn đến trong viện quang cảnh, tức khắc cảm thấy thiên sập xuống giống nhau, nàng trạm đều đứng không vững.

Định lăng hầu đỡ lấy nàng, lại bị nàng huy khai.

Nàng bước nhanh đi đến trong viện, không có xem bất luận kẻ nào liếc mắt một cái, đi vào gì ảnh ngọc trước mặt, giơ lên tay liền nặng nề mà đánh nàng một cái tát.

☆, chương 115 dây mây

Một tiếng giòn vang sau, Nghi Dương công chúa nước mắt bỗng dưng tràn mi mà ra.

“Ai dạy đến người như vậy ác độc!”

Nàng mới từ Sở Quốc Công phủ trở về, chưa vào cửa liền bị Lý Thái trên đường ngăn lại, nói là Ngụy Vương cho mời. Nàng còn buồn bực Ngụy Vương như thế nào có rảnh thỉnh nàng qua đi, không nghĩ tới cư nhiên là cái dạng này sét đánh giữa trời quang!

Đào u siểm Chương chùa ngộ hại, nàng tưởng cái nào kẻ xấu việc làm, có từng nghĩ đến sẽ là chính mình thân sinh nữ nhi! Nàng cho rằng nàng này một năm học giỏi rất nhiều, bình thường đều thực ngoan ngoãn, cho nên mới sẽ thả lỏng đối nàng quản giáo, không nghĩ tới một cái không chú ý, liền làm nàng gặp phải chuyện lớn như vậy.

Nghi Dương công chúa mới từ Sở Quốc Công phủ trở về, nàng nhớ tới chính mình an ủi Ân Tuế Tình những lời này đó, liền cảm thấy hổ

thẹn. Nàng chính mình quản giáo vô phương, nhà mình nữ nhi hại người khác nữ nhi, hơn nữa không ngừng một lần, nàng về sau như thế nào đối mặt Ân Tuế Tình cái này bạn thân?

Gì ảnh ngọc gương mặt lập tức nổi lên một mảnh hồng, nàng bụm mặt, cánh môi mấp máy: “Mẹ.....”

Không đợi nàng đem nói cho hết lời, Ân Tuế Tình liền rút ra một bên binh lính trên người bội kiếm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu ta quản không được ngươi, hôm nay coi như ngươi cứu cứu mặt, chấm dứt ngươi bãi!”

Ngân quang chớp động, nàng cử đao liền giống gì ảnh ngọc đâm tới.

Gì ảnh ngọc hoảng sợ mà trợn to mắt, cả người cứng đờ: “Mẹ!”

Cũng may định lăng chờ kịp thời ngăn cản nàng, duỗi tay cướp đi nàng trong tay bội kiếm, một phen ném xuống đất, “Ngươi đây là điên rồi sao?”

Nghi Dương công chúa hận sắt không thành thép, đã cảm thấy thực xin lỗi Ân Tuế Tình mẹ con, lại tự trách chính mình không có đem nữ nhi giáo hảo, ghé vào định lăng chờ trong lòng ngực đau khóc thành tiếng: “Tại sao lại như vậy? Ngươi nói tại sao lại như vậy?”

Trong viện chỉ còn lại có nàng tiếng khóc, gió lạnh đánh úp lại, hàn triệt nội tâm.

Đào Y khả lô dữu câu biển hoảng dự không dám tiến lên, lại càng không biết có nên hay không đi lên an ủi. Nàng không biết Nghi Dương công chúa có bao nhiêu thống khổ, mới có thể như vậy tuyệt vọng mà muốn giết gì ảnh ngọc, nàng theo bản năng quay đầu nhìn về phía Giang Hành, chỉ thấy hắn sớm đã từ trong phòng ra tới, đi hướng Nghi Dương công chúa.

“A tỷ.” Hắn nói, thanh âm trước sau như một mà thấp thàn vững vàng, “Việc này giao cho ta xử trí đi.”

Một lát sau, Nghi Dương công chúa dần dần ngừng khóc thút thít, nàng nâng lên hai mắt đẫm lệ nhìn về phía Giang Hành, hơi hơi hé miệng, lời nói trước sau chưa nói ra tới. Làm trò nhiều người như vậy mặt, nàng có chút lời nói không có phương tiện nói, vì thế cùng hắn cùng nhau đi trở về nhà chính. Trong phòng chỉ có bọn họ hai người, nàng nhìn nhìn bên ngoài, lại nhìn về phía hắn, gian nan mà mở miệng: “Ảnh ngọc việc này..... Người là như thế nào điều tra ra?”

Nói đến cùng là nàng nữ nhi, nàng trước sau ôm một tia hy vọng, liền tính đối gì ảnh ngọc lại thất vọng, trong lòng cũng chung quy là vì nàng tốt.

Giang Hành đem Đoạn Thuần bày mưu tính kế chủ ý cùng nàng nói một lần, nghĩ nghĩ, làm Triệu võ tiến vào đem gì ảnh ngọc vào nhà sau nói thuật lại một lần. Triệu võ vì mạng sống, làm khởi sự tới phi thường ra sức, đem cùng gì ảnh ngọc đối phương một năm một mười mà lặp lại cấp Nghi Dương công chúa, Nghi Dương công chúa sau khi nghe xong lão đảo hạ, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, nàng đỡ cái bàn mới miễn cưỡng đứng vững.

Cái gì kêu chỉ nghĩ huỷ hoại đào Phi kia họa chúc lại không phải muốn nàng mệnh?

Nàng quả thực không thể tin được lời này là nàng nữ nhi nói, nàng vẫn luôn cho rằng gì ảnh ngọc chỉ là kiêu căng bá đạo điểm mà thôi, bản tính không xấu, ai biết nàng cư nhiên trưởng thành như vậy tàn nhẫn độc ác tính tình.

Hơn nữa nàng là từ đâu tìm tới này đó không đứng đắn người?

Nghi Dương công chúa phát hiện chính mình vô pháp xuống chút nữa tưởng, càng nghĩ càng cảm thấy trái tim băng giá, nàng miễn cưỡng ổn định cảm xúc, ách thanh âm hỏi: “Người tính toán xử trí như thế nào ảnh ngọc?”

Giang Hành vẻ mặt nghiêm túc, “Bổn vương hứa hẹn quá việc này tuyệt không làm việc thiên tư, ảnh ngọc cũng không ngoại lệ. Ta sẽ

đem nàng mang về Quân phủ, y theo quốc pháp nghiêm trị không tha.”

Nghi Dương công chúa nhắm mắt, nàng liền đoán được là như thế này, lúc này vô luận ai đều giữ không nổi ảnh ngọc, nàng hồi lâu mới nói: “Hảo.”

Đón hồi lâu, nàng hỏi: “Tam đệ mang ảnh ngọc trở về phía trước, có không trước làm ta mang nàng đi Sở Quốc Công phủ một chuyến?”

Giang Hành hỏi: “A tỷ mang nàng qua đi làm cái gì?”

Nàng nói: “Ta thực xin lỗi tuổi tuổi cùng kêu kêu, vô luận như thế nào, đến mang ảnh ngọc hướng các nàng nói một tiếng khiếm.”

Giang Hành đáp ứng nàng, “A tỷ đi sớm về sớm.”

Nghi Dương công chúa gật gật đầu, đang muốn trở về đi, lại thân mình mềm nhũn ngã xuống.

*

Đào ly nhà chính gần nhất, nhanh nhất phát hiện bên trong động tĩnh. Chỉ nghe đông mà một tiếng trầm vang, chợt Giang Hành ôm Nghi Dương công chúa đi ra, nhíu mày phân phó nói: “Chuẩn bị xe ngựa!”

Trong viện người giật nảy mình, định lắng chờ cuồng quát tiến lên, gì ảnh ngọc nôn nóng mà đứng lên, muốn đi phía trước đi, lại sinh sôi dừng lại, xa xa nhìn Giang Hành ôm Nghi Dương công chúa đi ra viện môn.

Đào bước nhanh đuổi kịp, vốn muốn cùng Giang Hành cùng đi Định Lăng Hầu phủ, nhưng là nàng còn chưa đi lên xe ngựa, liền bị Giang Hành ngăn cản xuống dưới, “Kêu kêu, người trước về nhà.”

Nàng khẩn trương hỏi: “Công chúa dì không có việc gì sao?”

Giang Hành sờ sờ nàng đỉnh đầu, làm nàng yên tâm, “A tỷ chỉ là té xỉu, không có gì trở ngại, nơi này quá hỗn loạn, người về trước Quốc công phủ.” Nói gọi tới Lý Hồng, căn bản không đợi đào cụ tuyệt, “Đưa quảng linh quận chúa trở về, nhìn nàng đi vào trong phủ lại rời đi.”

Lý Hồng đồng ý, đối đào Φ Hội Hải cao ừ câu thuộc hạ đi thôi.”

Đào ỵ hoàn ả đành phải ngồi trên tới khi xe ngựa, tạm thời hồi phủ.

Nghi Dương công chúa này một hôn mê đó là nửa ngày, tỉnh lại khi thiên đều tối sầm, trước giường ngồi định lẳng chờ cùng Giang Hành, còn có đại nhi tử Hà Giác. Nàng nhớ tới hôm nay ban ngày sự, nhin không được bi từ giữa tới, “Ảnh ngọc đâu?”

Định lẳng chờ thấy nàng tỉnh, vội đỡ nàng ngồi dậy, làm nha hoàn đi châm trà thủy, “Ảnh ngọc ở chính mình trong viện.”

Xem ở Nghi Dương công chúa mặt mũi thượng, Giang Hành không có lập tức mang nàng hồi Quân phủ, mà là làm nàng về trước chính mình trong nhà. Bất quá sân chung quanh đều có Giang Hành binh lính trông coi, vây quanh đến kín không kẽ hở, nàng căn bản đừng nghĩ chạy trốn.

Nghi Dương công chúa uống ngụm trà nhuận hầu, giã giũa liền muốn xuống giường, “Đem nàng giao ra đây, ta muốn mang nàng đi Sở Quốc Công phủ. Giác nhi đi quản gia pháp lấy tới, ta phải làm Sở quốc công mặt giáo huấn nàng.”

Định lẳng chờ làm nàng ngồi trở lại đi, “Này đều khi nào? Liền tính người qua đi, Sở quốc công đã sớm nghỉ ngơi! Đại phu mới vừa rồi xem qua, làm người nhiều hơn nghỉ ngơi, người hà tất vội vã qua đi đâu?”

Hà Giác cũng ở một bên khuyên giải an ủi, “Đúng vậy mẹ, người trước nghỉ ngơi một đêm rồi nói sau.”

Hắn mấy ngày tuy rằng không đi Vĩnh Bình phường, nhưng từ định lẳng chờ trong miệng ước chừng đoán được sao lại thế này, hiện nay tâm tình rất có chút phức tạp. Hắn không tin muội muội sẽ hại người, hơn nữa người kia vẫn là đào Γ chính là a cha nói lúc ấy nhân chứng vật chứng đều ở, nàng chính mình rơi vào Ngụy Vương bấy rập, lại nên như thế nào giải thích?

Bọn họ hai cái khuyên qua sau, Giang Hành cũng làm nàng trước nghĩ ngơi một đêm, chuyện gì ngày mai lại nói.

Nghi Dương công chúa xác thật có chút lực bất tòng tâm, nàng uống lên hai khẩu trà, một lần nữa nằm xuống đi, không bao lâu liền lại lần nữa ngủ rồi.

*

Từ Vĩnh Bình phường sau khi trở về, đào σ khô bươm bát phiết hoán Trịnh không bằng bình thường hoạt bát.

Ân Tuế Tình hỏi nàng làm sao vậy, nàng chỉ lắc đầu không nói lời nào, cả buổi chiều cũng chưa nói nói mấy câu. Nay nhưng đem Ân Tuế Tình lo lắng, bất quá mới đi ra ngoài một canh giờ, như thế nào liền thay đổi cá nhân dường như?

Đến tột cùng ra chuyện gì?

Ân Tuế Tình chỉ biết Lý Hồng đem nàng kêu đi ra ngoài, lại không biết đem nàng kêu đi chuyện gì. Chẳng lẽ là bởi vì lần trước phổ ninh chùa một án?

Cố tình nàng hũ nút giống nhau, hỏi cái gì đều không nói.

“Người đây là muốn cấp chết ta!” Ân Tuế Tình chọc chọc nàng trán, không thể nề hà nói.

Nàng đáng thương vô cùng mà ôm lấy nàng eo, đầu chôn ở nàng trên bụng, ồm ồm nói: “Mẹ đừng hỏi, ta tâm tình không tốt.”

Ân Tuế Tình nghe được buồn cười, rồi lại luyến tiếc chất vấn: “Tâm tình không hảo liền không cùng mẹ nói chuyện sao? Người cùng mẹ nói nói sao lại thế này, mẹ mới hảo thế người giải quyết không phải sao?”

Nàng một cái kính mà lắc đầu, trong lòng loạn thật sự, “Sẽ giải quyết, ngày mai mẹ sẽ biết.”

Đặc biệt hôm nay nhìn đến Nghi Dương công chúa phản ứng, nàng càng thêm cảm thấy khó chịu, thế Nghi Dương công chúa chua xót. Đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm, quán thượng gì ảnh ngọc như vậy khuê nữ, thật là là bọn họ bất hạnh.

Nàng không chịu nói, Ân Tuế Tình liền không có miễn cưỡng, chạng vạng làm nàng sớm một chút rửa mặt đi ngủ, ngủ một giấc liền chuyện gì đều không có.

Chính là Ân Tuế Tình không biết, đúng là bởi vì ngày hôm sau sự tình mới nhiều.

Thần chính, Nghi Dương công chúa cùng định lãng hầu liền mang theo gì ảnh ngọc đi vào Sở Quốc Công phủ, không bao lâu Giang Hành cũng trình diện, lớn như vậy trận thế, nhưng thật ra đem Sở quốc công kinh ngạc nhảy dựng, còn cho là đối phương tới đòi nợ tới. Nhưng mà sự tình hoàn toàn tương phản, nghi dương công chúa làm gì ảnh ngọc quý gối nhà chính trung ương, từ hạ nhân trong tay tiếp nhận dây mây, “Ta giáo nữ vô phương, cấp Sở quốc công cùng tuổi tuổi thêm không ít phiền toái, hôm nay cố ý tới cửa xin lỗi, làm trò các người mặt giáo huấn kém nữ!”

Ân Tuế Tình vừa vào cửa liền nghe thế câu nói, căn bản không biết cái gì trạng huống, vừa muốn mở miệng, Nghi Dương công chúa đã một roi tử trừu đi xuống.

Gì ảnh ngọc hung hăng run lên, cắn đến môi dưới đều xuất huyết.

Này dây mây là dùng đặc thù tài chất làm thành, trung gian lộn xộn mấy cây dây thép, một roi tử trừu đi xuống, có thể trừu đến da người

khai thịt bong. Một cái thành niên nam tử còn không chịu nổi loại này đau đớn, càng miễn bàn gì ảnh ngọc cái này nuông chiều từ bé cô nương. Dương năm Hà Giác bắt hảo nghịch ngợm, bị Nghi Dương công chúa dùng này dây mây trêu quá hai hạ, kia đau đớn ký ức hãy còn mới mẻ, hấn ghé vào trên giường ba ngày cũng chưa có thể xuống giường, sau lại nhìn thấy này căn dây mây liền phạm sợ.

Hiện giờ Nghi Dương công chúa dùng để quát gì ảnh ngọc, có thể thấy được lúc này là động bao lớn giận.

Mắt thấy nàng còn muốn lại đánh, Ân Tuế Tình tiến lên ngăn lại nàng, “Em đẹp, vì sao phải đánh hài tử? Nàng đến tột cùng phạm vào cái gì sai?”

Nghi Dương công chúa không mở miệng được, liền làm gì ảnh ngọc chính mình nói: “Người nói người làm cái gì chuyện tốt!”

Gì ảnh ngọc đau đến phát run, ngón tay gát gao moi chắm đất bản, gát gao cắn răng một câu cũng không chịu nói.

Nếu không chịu nói, vậy lại đánh, đánh đến nàng chịu nói mới thôi!

Nghi Dương công chúa khó thở công tâm, tránh ra Ân Tuế Tình liền lại hung hăng huy một roi mây, lần này trực tiếp đánh đến gì ảnh ngọc quỳ rạp trên mặt đất. Nàng phía sau lưng quần áo đều bị đánh vỡ trán, lộ ra lưỡng đạo nhìn thấy ghê người vết máu, nhìn thật quái dọa người.

Sở quốc công cùng trong phòng người đều có chút ngốc, đã tưởng tiến lên ngăn trở, nhưng xem Nghi Dương công chúa như vậy phần nộ, lại không biết từ đâu thượng thủ.

“Ta muốn huỷ hoại đào Γ bồi oát vạt nữ trượng tiên giáp cánh môi trắng bạch, nàng khàn cả giọng mà lặp lại: “Ta muốn huỷ hoại đào A!

Ân Tuế Tình ngọc trụ, không thể tin tưởng mà nhìn về phía nàng.

Này một tiếng kéo về mọi người thần trí, trong lúc nhất thời hỗn độn trạng huống ré mây nhìn thấy mặt trời, thoáng chói trong sáng lên. Bọn họ đều không phải ngốc tử, tới rồi này nông nổi lại đoán không được sao lại thế này, liền bạch bạch sống nhiều năm như vậy.

Khó trách đào ψ kiếp nỉ kê thông hoán hy ngàn tật hoạn tiêm gánh khó trách vô luận như thế nào hỏi, nàng trước sau ưỡ oải không vui. Ân Tuế Tình tay áo trung tay không được run rẩy, “Người, người nói cái gì?”

Gì ảnh ngọc lại không hề mở miệng.

“Hảo, hảo.” Nghi Dương công chúa khó thở, làm người đem nàng nâng dậy tới, “Người nếu như vậy có bản lĩnh, mẹ hôm nay giáo huấn người, người ngày sau có phải hay không cũng muốn trái lại mưu hại ta?”

Hai roi mây căn bản chưa hết giận, Nghi Dương công chúa dương tay lại trừu vài cái, trừu đến nàng toàn bộ phía sau lưng huyết nhục mơ hồ, quần áo rách nát.

Cái này không ai lại cản, Ân Tuế Tình chưa từ vừa rồi khiếp sợ trung phục hồi tinh thần lại, ngo ngẩn mà nhìn này hoang đường một màn.

Nàng mãi đầu óc đều ra sao ảnh ngọc vừa rồi câu nói kia.

Nói cách khác, đào u siểm Chương chùa ngộ hại, cùng nàng thoát không được quan hệ? Cho nên Nghi Dương công chúa cùng định lẳng chờ mới có thể lại đây, Giang Hành cũng sẽ trình diện?

Các nàng không phải hảo tử muội sao?

Ân Tuế Tình không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, vừa muốn ngã xuống, bị Ân Trấn Thanh kịp thời ổn định thân mình.

*

-----oOo-----

Phần 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước thực không yên ổn, đào y huy tiết ra, nàng ở diêu Hương Cư liền có thể đoán được là cái gì quang cảnh.

Đời này gì ảnh ngọc sẽ không giống đời trước như vậy may mắn, mặc dù Nghi Dương công chúa tưởng che chở nàng, Giang Hành cũng chưa chắc cho phép. Nàng bị bắt hiện hành, dù cho có thông thiên bản lĩnh, cũng không thể toàn thân mà lui.

Bạch Nhụy hỏi nàng muốn hay không đến tiền viện đi xem, nàng lắc đầu trào phúng, “Đi nhìn cái gì? Xem gì ảnh ngọc như thế nào bị công chúa giáo huấn?”

Vẫn là tính, nàng một chút cũng không nghĩ lại nhìn đến nàng.

Đi ra diêu Hương Cư, đào y oa tiền game mobile hành lang, tưởng xuyên qua cửa tròn đi hậu viện đi dạo, không nghĩ tới nghênh diện nhìn đến Giang Hành hướng nơi này đi tới. Nàng bỗng nhiên dừng lại, hấn không phải ở chính đường sao, như thế nào sau khi trở về viện? Ai làm hấn tiến vào?

Vừa định xong mấy vấn đề này, Giang Hành liền đã đi vào trước mặt.

“Đi đâu?”

Hấn hỏi đến tự nhiên, hoàn toàn không có thân là khách nhân tự giác, giống như đây là hấn vương phủ đường như.

Đào x cát tô lu chỉ thẳng loát “Đi mặt sau đi dạo.”

Giang Hành tự giác mà đuổi kịp, “Ta cùng ngươi cùng nhau.”

Đây là Quốc công phủ, tùy thời đều có khả năng bị cậu mợ nhìn đến, đào Σ hoảng kiểu hấn cùng nhau, theo bản năng liền muốn cự tuyệt. Nhưng là hấn đã bước ra chân dài đi ra ngoài, nàng sốt ruột mà theo đi lên: “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào không tại tiền viện? Đến nơi đây làm cái gì?”

Giang Hành trả lời đến đơn giản: “Tiền viện không chuyện của ta.”

Hấn nguyên bản liền không phải tới xem gì ảnh ngọc bị đánh, ngày hôm qua trường hợp hỗn loạn, nàng đại để bị dọa đến không nhẹ, hấn lại không cơ hội an ủi nàng hai câu. Hôm nay nếu đều tại tiền viện, hấn liền đến mặt sau đến xem nàng, dù sao này hội sở có người lực chú ý đều ở chính đường, không ai chú ý bọn họ.

Đào ϵ đọc con hoàng, không thể hiểu được hỏi: “Kia hậu viện liền có chuyện của người sao?”

Hấn nói có, “Người còn không phải là sao?”

“.....”

Đối với hấn già mà không đứng đắn, đào o trung biển nha có thể từ từ quen đi. Khiến cho hấn tùy tiện nói đi thôi, nàng không để ý tới là được.

Hai người một đường đi đến hậu viện, không đi bao lâu bầu trời liền bắt đầu phiêu khởi bông tuyết, bay lả tả mà từ đỉnh đầu rơi xuống. Dừng ở đào Φ nại phiến (5) hi bạch bạch bông tuyết, không một hồi liền hóa.

Bạch Nhụy lo lắng nàng cảm lạnh, làm nàng ở chỗ này từ từ, “Ta trở về lấy áo choàng, cô nương đừng đi xa!”

Nàng gật đầu, “Người đi nhanh về nhanh.”

Bạch Nhụy mới vừa đi, nàng liền gần đây ở phụ cận đi dạo, mùa đông cỏ cây đều điêu tàn, trong viện không có gì nhưng xem phong cảnh. Nhưng thật ra trên mặt hồ kết một tầng thật dày băng, Tùng

Châu không có như vậy hậu bằng, nàng nhịn không được tưởng đi lên đi một chút, nhanh chân liền hướng bên kia đi đến.

Giang Hành gọi lại nàng: “Trở về.”

Nàng a một tiếng, “Chuyện gì a?”

Giang Hành cười khẽ, hai bước tiến lên, cúi người ăn luôn nàng lông mi thượng bay xuống bông tuyết, thuận tiện hôn hôn nàng cái mũi, “Hảo, đi thôi.”

Đào ξ sương khăn triệt phủ tứ giảng kiếm kiêu thanh máng chửi: “Ngụy Vương cứu cứu không biết xấu hổ.”

Bị hấn như vậy một trộn lẫn, nơi nào còn có chơi bằng tâm tình, nàng đơn giản đứng ở tại chỗ chờ Bạch Nhụy trở về. Nửa ngày lúc sau, nàng nhịn không được đặt câu hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào biết ra sao ảnh ngọc?”

Giang Hành đạm thanh: “Đây là Đoạn Thuần tưởng kẻ sách, nàng bắt quá chui đầu vô lưới thôi.”

Nói, đem Đoạn Thuần mưu kế giải thích cho nàng nghe.

Đào μ xong lúc sau không chút nào bủn xỉn mà khen ngợi: “Thế tử ca ca thật thông minh.”

Giang Hành không nói chuyện, nghiêng đầu liếc nàng liếc mắt một cái.

Tuyết ngay từ đầu hạ đến cũng không lớn, lại có dần dần hạ đại xu thế. Đào ρ khung vự phòng song, bông tuyết dừng ở nàng trên vai trên đầu, trắng bóng một mảnh, bọc đến nàng tựa như cái băng tuyết trong sáng ngọc oa oa. Nàng triều Giang Hành cười cười, thấy bốn bề vắng lặng, liền giữ chặt hấn trong tay áo bàn tay to, “Chúng ta qua bên kia trong đình chờ.”

Hấn bàn tay ấm áp, vừa lúc tay nàng có điểm lạnh, có thể độ một ít độ ấm cho nàng.

Tới rồi trong đình mặt, Giang Hành tự giác mà phản nắm lấy nàng tay nhỏ, thuận đường đem nàng một cái tay khác cũng nắm lấy, “Như thế nào như vậy lạnh?”

Nàng cười nói: “Thời tiết lạnh sao.”

Giang Hành đôi tay nắm lấy tay nàng, đặt ở trong lòng bàn tay xoa nắn, nàng một đôi tay nhỏ hành tước dường như bạch, tinh tế non mềm, cùng hắn thô ráp hình dung tiên minh đối lập. Nhìn nhìn, Giang Hành bỗng nhiên cảm thấy rất có ý tứ, đem nàng tay nhỏ cầm ở trong tay cẩn thận đoan trang, đặt ở cùng nhau so đo, “Người tay như thế nào như vậy tiểu? Hai tay thêm lên cũng chưa ta một cái đại.”

Đào Y quý nhìn lại, quả thấy chính mình tay liền hắn một nửa đều không đến, bị hắn nắm ở lòng bàn tay, xem đến nàng mạc danh có điểm mặt đỏ, vội vàng rút ra, “Ta như thế nào biết!”

Giang Hành lại không chịu buông ra, nắm tay nàng, mạnh mẽ cùng nàng mười ngón tương nắm, từng cây tách ra tay nàng đầu ngón tay, cùng nàng giao triền ở bên nhau. “Như vậy nắm mới ấm áp.”

Như vậy quá rõ ràng!

Đào Π mở chướng Neon loại phụ hắn đại độc thủ đặt ở cùng nhau, thật là một cái trên trời một cái dưới đất. Nàng tránh tránh, bắt đắc dĩ bị hắn nắm đến kín mít, căn bản tránh không thoát, “Giang Hành, người buông tay!”

Giang Hành nâng lên một cái tay khác nhéo nhéo nàng gương mặt, “Người kêu ta cái gì?”

Nàng phồng má tử, cố ý cùng hắn đối nghịch: “Giang Hành, xú Giang Hành.”

Giang Hành nghe được muốn cười, rõ ràng nên răn dạy nàng không lớn không nhỏ, trong lòng lại cảm lòng không đau mà phiếm thương một cổ vui sướng, ngọt tư tư mà ập lên hắn nội tâm. Hắn cúi người

cắn nàng cái mũi, lông mi nhẹ nhàng nháy mắt, liền cùng nàng đụng tới cùng nhau, hai người thở ra hơi thở đối phương đều có thể cảm thụ nói: “Không quan hệ, chỉ cần ta tiểu bạch đậu hũ là hương là được.”

Hắn không dùng lực khí, cắn đến cắn bản không đau, chính là đào θ từng ách kể diều súc “Đừng cắn ta, đau nha.”

Như vậy kiều khí, Giang Hành như thế nào bỏ được buông tha nàng.

Đang muốn cùng nàng hảo hảo ôn tồn, cố tình Bạch Nhụy đi mà quay lại, ôm áo choàng đã trở lại. Mới một lát sau, bát giác đình ngoại liền hạ đại tuyết, lông ngỗng phiêu ở không trung, thực mau liền chặn tầm mắt. Bạch Nhụy đánh du dù đi vào đình hóng gió, thấy trong đình không khí cổ quái, Ngụy Vương không lớn sung sướng, đào α xe ba ê liêm

Nàng dừng một chút, cảm thấy chính mình giống như tới không phải thời điểm, “Cô nương, áo choàng cho ngài lấy tới.....”

Đào Φ Neon chỉ công hoàng nắm ở tay áo trung, nàng dùng sức tránh thoát, “Cho ta mặc vào đi!”

Bạch Nhụy cúi đầu, làm bộ chính mình cái gì cũng chưa nhìn đến, cho nàng phủ thêm áo choàng, hệ thượng thẳng mang.

Xem ra là dạo không thành sân, đào Y đế khiếm biển \angle tiều anh quay đầu thấy Giang Hành còn đang nhìn nàng, nàng mím môi hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu khi nào trở về?”

Giang Hành tiến lên, đối Bạch Nhụy nói: “Đem dù cho ta.”

Hắn căng ra, lôi kéo tay nàng đi vào tuyết trung, “Bổn vương đưa người trở về.”

Đào Ψ từ Σ hoạn ai chờ phục hồi tinh thần lại thời điểm, đã cùng hắn cùng nhau đi ở dù hạ. Dù bên ngoài là đầy trời phi dương bông

tuyết, hấn cùng nàng đi ở một phen dù hạ, giống như bên ngoài thể giới đều theo chân bọn họ không quan hệ đường như. Hai người ở trong tay áo giao nắm đôi tay vẫn luôn không có tách ra, Giang Hành tay thực ấm áp, không bao lâu liền đem nàng cũng áp đến nóng hầm hập.

Đào o loạn tu đậu nhận phòng từ ỉ chỉ thấy Bạch Nhụy đậm đậm chân, giơ lên đôi tay che ở trên đầu, theo sát bọn họ đã đi tới.

Tới rồi diêu Hương Cư cửa, Giang Hành đem dù giao cho nàng, “Vào đi thôi.”

Nàng không có tiếp, làm chính hấn cảm, “Ngụy Vương cứu cứu còn phải đi về, này dù người cầm đi. Miễn cho chịu phong hàn sinh bệnh.”

Giang Hành vẫn luôn thực để ý nàng ghét bỏ hấn lão, thân thể không tốt, hiện nay nghe nàng nói như vậy, cười như không cười nói: “Người Ngụy Vương cứu cứu thân thể thực hảo, kêu kêu, người không cần lo lắng.”

Đào ỵ hoảng sợ ra hấn ý tứ trong lời nói, chớp đôi mắt nói: “Ta không có lo lắng người.”

Rõ ràng lo lắng hấn, cố tình giả bộ một bộ không thèm để ý bộ dáng, chính là như vậy, làm Giang Hành lại ái lại hận. Hấn cúi người ở nàng cánh môi thượng mổ hạ, “Khẩu thị tâm phi nhóc con.”

Đào Ω chướng sắc giường gánh chợt nghe phía sau một tiếng bèn nhón chất vấn: “Các người đang làm cái gì?”

Xoay người nhìn lại, chỉ thấy gì ảnh ngọc khoác áo choàng, đỉnh phong tuyết đứng ở diêu Hương Cư giữa sân, màu đỏ tươi hai tròng mắt yên lặng nhìn bọn họ. Nàng đầy mặt không thể tin tưởng, giữa mày gắt gao mà nhăn ở bên nhau, hiển nhiên là đem vừa rồi một màn nhìn đi vào.

Lúc này tất cả mọi người hẳn là ở chính đường, ai ngờ đến nàng thế nhưng sẽ xuất hiện ở diêu Hương Cư. Nhìn kỹ, nàng sắc mặt suy yếu, môi tái nhợt, đi đường lung lay sắp đổ, tùy thời đều có ngã xuống khả năng.

Đào φ trụ, nhìn như trấn định, kỳ thật trong lòng đã là một đoàn hỗn loạn.

Giang Hành nhíu mày, đồng dạng không nghĩ tới nàng sẽ xuất hiện.

Kỳ thật gì ảnh ngọc ở diêu Hương Cư đợi một hồi lâu, Nghi Dương công chúa cố ý làm nàng hướng đào ε dữu tranh tại tiền viện giáo huấn nàng lúc sau, liền làm nàng đến diêu Hương Cư tới. Chính là đào Σ huy trúng nàng liền ở chỗ này chờ.

Không nghĩ tới sẽ thấy như vậy một màn.

Hai người đều không ra tiếng, nàng lạnh giọng lại hỏi một lần: “Ta hỏi các người đang làm cái gì?”

☆, chương 116 bại lộ

Lông ngỗng đại tuyết từ trên trời giáng xuống, toàn bộ diêu Hương Cư đều là trắng xóa một mảnh, mười bước ở ngoài thấy không rõ quang cảnh.

Gì ảnh ngọc thân khoác gấm vóc áo choàng, đi bước một đi đến bọn họ trước mặt, gắt gao nhìn chằm chằm đào Γ cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà: “Người thế nhưng câu dẫn ta cứu cứu?”

Biết rõ nàng nói chuyện khó nghe, đào vẫn là nhịn không được phản cảm, ban khởi một trương mặt đẹp nghiêm túc hỏi: “Ai làm người tới ta sân?”

Nàng khóe mắt muốn nứt ra, gắt gao mà thủ sẵn nàng bả vai, “Ta đang ở hỏi người lời nói! Cho nên các người mới hợp nhau hỏa tới chĩnh ta có phải hay không, muốn ta không chết tử tế được!”

Đào P hoàng niết đến bả vai sinh đau, sau này lui lui, một chân dẫm không liền phải ngã xuống bậc thang. Giang Hành kịp thời duỗi tay đỡ lấy nàng, một cái tay khác bẻ ra gì ảnh ngọc thủ đoạn, không giận mà uy: “Ảnh ngọc, buông tay.”

Hắn nhìn như nhẹ nhàng động tác, lại đem gì ảnh ngọc ngạnh sinh sinh vẩy lui vài bước.

Gì ảnh ngọc trên người mang theo thương, có thể đứng lên đã thuộc không dễ, phía sau lưng đánh vào trên cửa, đau đến nàng ứa ra mồ hôi lạnh, tái nhợt môi run run, hồi lâu mới hòa hoãn lại đây. Nàng ngẩng đầu đón nhận Giang Hành ánh mắt, dường như thay đổi cá nhân giống nhau, không sợ không sợ: “Cứu cứu, người chính là như vậy đương trường bối sao?”

Giang Hành ngưng mắt xem nàng, “Bổn vương theo lẽ công bằng nhậm thẳng, không có tư tâm. Vô luận là ai dừng ở trong tay của ta, đều là kết cục này.”

Nàng đột nhiên cúi đầu cười, hàm chứa nồng đậm trào phúng, “Nếu là người khác xảy ra chuyện, cứu cứu sẽ như vậy để bụng sao? Sẽ tự mình xử lý sao?”

Giang Hành không nói, hiển nhiên là không thể phủ nhận.

Quả nhiên như thế, bọn họ không biết khi nào thông đồng tới rồi cùng nhau, hơn nữa nhìn dáng vẻ không ngừng một ngày hai ngày. Gì ảnh ngọc giống như đang xem cái gì đòi phong bại tục sự, ghét bỏ nói: “Các người thật là không biết xấu hổ, một cái là cứu cứu, một cái là cháu ngoại gái, liền tính không phải thân sinh, trung gian còn cách một cái bối phận, cư nhiên làm ra bực này có vi luân thường sự!”

Mặt sau Bạch Nhụy cuối cùng duỗi đi lên, nàng rơi xuống đầy đầu đầy người tuyết, đông lạnh đến cả người run lên. Nàng đi lên bậc thang, ngay từ đầu còn buồn bực cô nương vì sao không vào nhà, hiện nay thấy gì ảnh ngọc cũng ở, trong lòng âm thầm nói một tiếng không ổn.

Quả nhiên, nàng tiếp theo câu nói đó là: “Ta muốn đem các người sự nói cho mẹ, nói cho Trường An mọi người!”

Bạch Nhụy trong lòng một hãi, này nhưng sao sinh được, nếu là từ nàng trong miệng nói ra đi, kia cô nương thanh danh không phải xong rồi sao! Mắt thấy gì ảnh ngọc bước đi phải đi, nàng tay mắt lạnh lẽo để lại trụ nàng, “Ảnh ngọc cô nương chẳng lẽ là nhìn lầm rồi, Ngụy Vương chỉ là tới cấp cô nương đưa dù mà thôi, nào có cái gì sự?”

Gì ảnh ngọc liếc hướng nàng, lạnh lùng mà nhắc lên khóe môi, “Người cho ta là gốc tử không thành? Như vậy sứt sẹo lấy cớ, cho rằng ta sẽ tin?”

Nói hung hăng đẩy ra Bạch Nhụy, nè hà nàng hiện tại thân thể suy yếu, đừng nói đẩy nàng, chính là đi đường đều dùng cực đại sức lực. Bạch Nhụy nhìn chuẩn điểm này, chết sống không chịu hoạt động một bước, nàng mãi đầu óc đều là đào Phi lấy dự, các nàng đương nha hoàn bất tận chức, ở Tùng Châu thấy Ngụy Vương đối cô nương hảo, mở một con mắt nhắm một con mắt làm hẳn thực hiện được. Các nàng đối đào Xỉ mộ 9., quả quyết sẽ không nói đi ra ngoài, chính là gì ảnh ngọc bất đồng, nàng nếu là đi bên ngoài vừa nói, thỉnh linh xảy ra, ai có thể tiếp thu tin tức này? Ân Tuế Tình nhất định không tiếp thu được, không chỉ là nàng, cả nhà trên dưới đều không tiếp thu được.

Đến lúc đó, sự tình liền vô pháp cứu vãn.

Bạch Nhụy gấp đến độ xoay quanh, lại nghe Giang Hành từ từ nói: “Cho nàng nương đường, làm nàng đi nói, bản vương đảo muốn nhìn nàng muốn nói cái gì.”

Gì ảnh ngọc quay đầu lại, cắn chặt răng ngạnh chống, lưng lay sắp đổ: “Cữu cữu không tu đức hành, cùng tiểu bối pha trộn, quả thực làm người khinh thường!”

Giang Hành cười khẽ, “Cho nên đâu?”

Nàng nhắm mắt, “Nên chịu hình phạt chính là các người, không phải ta!”

Giang Hành so nàng tưởng tượng muốn bình tĩnh rất nhiều, hấn trừ bỏ vừa mới bắt đầu khiếp sợ, đến bây giờ đã không thấy một chút ít hoảng loạn, “Bổn vương ái mộ đào Γ tưởng thân cận nàng, là nam nhân đối nữ nhân bản năng, có gì sai?”

Gì ảnh ngọc bỗng nhiên trợn to mắt, không nghĩ tới hấn cư nhiên thừa nhận đến như thế bằng phẳng, hảo nửa ngày mới nói: “Các người, là muốn tao trời phạt!”

“Vậy chờ trời phạt tới thu thập bổn vương.” Giang Hành liễm khởi ý cười, đen nhánh hai tròng mắt uy lẫm mà nhìn về phía nàng, “Ở kia phía trước, ai đều không thể nói cái gì.”

Gió lạnh từng trận, xoắn tới vô số bông tuyết.

Hấn thân ảnh ở phong tuyết trung sừng sững, có vẻ phá lệ kiên nghị đĩnh bạt. Hấn sườn mặt tuần lẫm thâm thúy, khó được đứng đắn, nói ra nói càng là làm người trợn mắt há hốc mồm.

Gì ảnh ngọc thật lâu không nói, bị hấn lời nói chấn trụ.

Phong tuyết mặt sau, ai đều không có chú ý tới từ nơi xa đến gần người.

Ân Tuế Tình đứng ở vài bước có hơn, run giọng dò hỏi: “Người, người nói cái gì?”

*

Đại tuyết bay tán loạn, không bao lâu liền trên mặt đất tích hơi mỏng một tầng.

Ân Tuế Tình không yên tâm hậu viện tình huống, riêng lại đây xem xét, không nghĩ tới nghe được Giang Hành này phiên kinh thể hãi tục nói. Nàng kinh ngạc mà ngốc tại tại chỗ, khó có thể tin mà nhìn chằm chằm phía trước, liên thủ trung dù rớt đều không tự giác.

Bạch thuật thể nàng nhặt lên du dù, một lần nữa chống ở trên đầu, cũng đi theo nhìn về phía diều Hương Cự cửa.

Đào κ giấy ngược lạnh, trát trát, thật cẩn thận mà kêu: “Mẹ.....”

Ân Tuế Tình phảng phất giống như chưa giác, hai ba bước đi vào bọn họ trước mặt, không khỏi phân trần mà đem đào hộ ở sau người, thẳng lẳng lẳng mà nhìn chằm chằm Giang Hành: “Ngụy Vương mới vừa nói cái gì?”

Nàng rõ ràng nghe được rõ ràng, lại muốn cho hắn lại lặp lại một lần.

Phía trước bọn họ nói gì đó nàng không biết, duy độc câu kia “Bổn vương ái mộ đào A mũi lệ mà truyền tiến lỗ tai, nàng đồn giác sét đánh giữa trời quang, vớng vớng không biết làm sao.

Giang Hành một đồn, nếu bị nghe thấy được, liền không có gì hảo giấu giếm, “Giống như người nghe được như vậy, bổn vương ái mộ nàng, tưởng cưới nàng vì phi.”

Lời này không thể nghi ngờ lửa cháy đổ thêm dầu, Ân Tuế Tình không cấm cất cao thanh âm: “Ngụy Vương hồ đồ sao, người chẳng lẽ đã quên chính mình thân phận? Kêu kêu còn nhỏ, nàng kêu người một tiếng Ngụy Vương cứu cứu, người như thế nào có thể sinh ra loại này ý xấu!”

Trước kia Giang Hành đối đào hảo, nàng cảm thấy hắn là một cái thật dài bối, hảo Vương gia, đối hắn tâm tồn cảm kích. Hiện giờ đã biết tâm tư của hắn, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là chính mình thiên chân, hắn nơi nào là rộng lượng thiện lương, rõ ràng là dụng tâm kín đáo!

Cẩn thận ngẫm lại, nói không chừng đào θ= thực uyển màu cạy an bài.

Bọn họ ở Tùng Châu vượt qua kia một năm, không biết đến mức nào? Hiện giờ nghĩ đến, thế nhưng cảm thấy cả người rét run, nàng

có mắt không tròn, không biết nhìn người, thế nhưng trơ mắt đem kêu kêu đưa vào hố lửa. Hôm nay nếu không phải ngẫu nhiên nghe thấy, nói không chừng hẳn còn tính toán tiếp tục giấu giếm đi xuống, đến lúc đó bị người phát hiện, kêu kêu cả đời này liền xong rồi.

Nàng không thể nhìn nữ nhi bị hủy!

Giang Hành nhắc nhở nàng: “Kêu kêu cùng ta cũng không huyết thống, trai chưa cưới nữ chưa gả, chúng ta tình ý hợp nhau, vì sao bị ân Lộc cô nương nói được không chịu được như thế?”

“Tình ý hợp nhau?” Ân Tuế Tình lặp lại những lời này, quay đầu nhìn về phía đào Γ “Kêu kêu, hẳn nói chính là lời nói thật?”

Đào π nãi đến lợi hại, không lý do sinh ra một loại gian tình bại lộ ảo giác, thế nhưng bị hỏi đến đáp không thượng lời nói tới. Nàng đón nhận Ân Tuế Tình hai tròn mắt, lại xem mặt sau Giang Hành, trong lúc nhất thời thế khó xử. “Ta.....”

Nàng nếu là thừa nhận, nhất định sẽ làm mẹ thất vọng. Nhưng nàng nếu không phải thừa nhận, Giang Hành liền sẽ bị mang lên có lẽ có tội danh.

Nàng cùng Giang Hành tình ý hợp nhau sao?

Đáp án khẳng định đúng vậy, nếu không nàng liền sẽ không năm lần bảy lượt mà chịu đựng hẳn đối nàng làm càn, nếu là gác ở người khác trên người, nàng đã sớm không thể nhịn được nữa. Chỉ có hẳn chạm vào nàng thân nàng, nàng tuy không tình nguyện, nhưng trong lòng lại không có mâu thuẫn, thậm chí là ngầm đồng ý.

Trước kia trốn tránh không muốn tưởng, hôm nay không thể không loát rõ ràng.

Nàng mới vừa gạt đầu một cái, còn chưa nói lời nói, Ân Tuế Tình liền đánh gãy nàng lời nói: “Bạch thuật, mang kêu kêu về phòng đi, không có ta cho phép không chuẩn nàng ra tới!”

Đào Ө phát năn nỉ: “Mẹ.....”

Nàng lại không chút nào động dung, phân phó bạch thuật: “Mang nàng đi vào.”

Ngôn xong nhìn về phía Bạch Nhụy, ánh mắt lạnh lẽo, nàng tại hạ người trước mặt vẫn luôn cực có uy nghiêm, trước kia vẻ mặt ôn hoà, là bởi vì bọn họ không phạm cái gì sai sự. Hiện giờ ra bực này đại sự, đầu một cái bị phạt đó là đào 卅 khấu khó quyết loát nàng lạnh lùng nói: “Đây là các người ở trước mặt hầu hạ kết quả? Cô nương làm lỗi, các người một cái đều trốn bắt quá. Hiện tại trước mang cô nương vào nhà, đừng ở chỗ này xử!”

Ân Tuế Tình hồi lâu không phát lớn như vậy tính tình, Bạch Nhụy bị huấn đến mẫn một run run, tiến lên đối đào 卅 Hội Hải khảng mị tranh chúng ta vào đi thôi.....”

Đào 卅 hoạn hiển loát sợ nàng khó xử Giang Hành: “Mẹ, Ngụy Vương cứu cứu.....”

“Mang nàng đi vào!” Ân Tuế Tình đánh gãy nàng lời nói, lạnh giọng mệnh lệnh.

Đào 卅 ã lại ãi đi xuống chỉ biết chọc nàng càng thêm tức giận, lưu luyến mỗi bước đi mà vào chính đường. Nàng bay nhanh mà đi vào cửa sổ hạ, xuyên thấu qua cửa sổ quan sát cửa tình huống, nề hà đại tuyết càng rơi xuống càng lớn, gào thét tiếng gió thổi tan bọn họ nói chuyện thanh âm, nàng cái gì đều nghe không được.

*

Chờ đào Ө giáp oanh tức Ân Tuế Tình bình phục một chút cảm xúc, lại nhìn về phía Giang Hành khi trong mắt đã là bình tĩnh: “Kêu kêu còn nhỏ, không rõ ràng lắm nam nữ tình sự, làm đem cảm kích trở thành ái mộ, chờ thời điểm qua, nàng chính mình liền nghĩ thông suốt. Ngụy Vương đã qua mà đứng, hẳn là so nàng rõ ràng hơn, việc này không phải là nhỏ, ta cùng a cha là trăm triệu sẽ không

đồng ý, thỉnh ngài thu hồi này phân tình ý, lại không cần cùng kêu kêu liên hệ.”

Giang Hành vẻ mặt nghiêm túc, không có bởi vì nàng lời nói lùi bước, “Đúng là bởi vì bản vương rõ ràng, mới không đem nó trở thành trò đùa. Bản vương quyết tâm đã định, trở về lúc sau liền sẽ thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, thỉnh quý phủ trước tiên chuẩn bị hôn sự.”

Ân Tuế Tình tức giận đến ngứa răng, nếu không phải kiêng kỵ thân phận của hắn, đã sớm một cái tát phiến trên mặt hắn.

“Ngụy Vương không suy xét quá người khác cách nói sao?”

Hắn cau mày hỏi lại: “Bản vương cưới vợ, vì sao phải để ý người khác nói như thế nào?”

Hắn bản tính toán tuần tự tiệm tiến, qua tết Thượng Nguyên sau hướng Trang hoàng hậu mở miệng, nếu nàng không phản đối, kia liền liền hướng Hoàng Thượng xin chỉ thị, thỉnh hắn tứ hôn. Hiện nay xem ra là chờ không được đã lâu như vậy, hắn ngày mai liền vào cung một chuyến, thử Trang hoàng hậu khẩu phong. Trang hoàng hậu yêu thích đào Γ hắn là không có gì vấn đề lớn, vấn đề là Hoàng Thượng kia quan không được tốt quá.

Giang Hành đang muốn nói như thế nào phục Hoàng Thượng, Ân Tuế Tình mở miệng hỏi: “Kêu kêu đã cập kê, hôn sự từ cha mẹ làm chủ, ta sẽ vì nàng nói một môn hảo việc hôn nhân, đến lúc đó Ngụy Vương chẳng lẽ tính toán cướp tân nhân không thành?”

Giang Hành lạnh giọng, “Làm mai?”

Ân Tuế Tình không muốn nhiều làm giải thích, làm ra tiễn khách tư thái, “Ta thái độ đã thập phần minh xác, Ngụy Vương thỉnh về, ta sẽ không lại làm kêu kêu cùng người gặp nhau.”

Ngôn xong cũng không quay đầu lại mà đi vào trong viện, đóng lại cửa gỗ, lại là một chút tình cảm đều không lưu.

Ngoài cửa Giang Hành đứng thẳng thật lâu sau, nghĩ đến nàng mới vừa rồi nói, trong lòng không lý do mà phiền muộn nôn nóng.

*

Nghi Dương công chúa cùng Định Lăng hầu cùng trở về, Sở quốc công tự mình đem bọn họ đưa đến cửa.

Giang Hành tắc mang theo gì ảnh ngọc hồi Quân phủ, nàng thân chịu tiên thương, lại ở phong tuyết trung đứng yên thật lâu, này sẽ sớm đã thể lực chống đỡ hết nỗi hôn mê bất tỉnh. Nghi Dương công chúa mặc dù đau lòng cũng không thể mang nàng về nhà, tùy ý Giang Hành đem nàng mang đi.

Giang Hành nổi lòng hỗn loạn, trở lại Quân phủ sau làm người thu thập ra một gian nhà ở, làm gì ảnh ngọc cư trú.

Quân phủ đều là nam nhân, không có người chiếu cố nàng, ngay cả thượng dược đều phải phiền toái nhóm lửa bà tử. Nơi này đãi ngộ cùng Định Lăng Hầu phủ khác nhau như trời với đất, gì ảnh ngọc nơi nào thích ứng đến lại đây, đêm đó liền khởi xướng nhiệt tới.

Bà tử chiếu cố nàng một đêm, đến hừng đông khi cuối cùng hạ sốt.

Nàng sao muốn gặp Giang Hành, nhưng mà Giang Hành tối hôm qua trở về vương phủ, hôm nay sáng sớm liền vào trong cung, căn bản không có thời gian xem nàng.

☆, chương 117 thuyết phục

Chiêu Dương Điện địa long thiêu đến lửa nóng, bên ngoài băng thiên tuyết địa, trong phòng lại thập phần ấm áp.

Trang hoàng hậu dựa nghiêng ở trên trường kỷ, tay áo sủy xuống tay lò, mơ màng sắp ngủ. Hôm qua phân phó đi xuống nữ quan tiến lên hỏi bẩm, “Nương nương, hách thái phó hòa thượng thư hữu bộc dạ thiên kim đều là phẩm hạnh đoan trang, dung mạo diễm lệ, chính

trực thích hôn tuổi, chưa hôn phối. Nếu là cùng Ngụy Vương kết làm gán bó suốt đời, cho là trai tài gái sắc, cực kỳ xứng đôi.”

Hách thái phó thiên kim hách liên năm vừa mới mười bảy, tri thư đạt lý, kế thừa nàng phụ thân học thức, một thân thư hương hơi thờ. Thượng thư hữu bộc dạ Tống vinh thiên kim Tống cảm song thập niên hoa, theo lý thuyết này tuổi sớm nên gả chồng mới là, nhưng nhân nàng từ nhỏ tập võ, công phụ lợi hại, đối giống nhau nam nhân đều chướng mắt, này đây mới kéo dài tới hôm nay chậm chạp chưa gả.

Trang hoàng hậu nửa khép con mắt, trong điện huân hương lượn lờ, nàng như đang ngẫm nghĩ, lại tựa ngủ rồi, hồi lâu mới nói: “Này hai người bổn cung đều có ấn tượng, xác thật sinh đến xinh đẹp, chính là hách liên quá gầy yếu đi điểm, mà Tống vinh thiên kim giơ tay nhấc chân đều có cỗ nam nhi phong phạm, không đủ kiêu nhu, ngày sau chỉ sợ không hảo quản giáo.”

Nữ quan chân chừ, “Nương nương ý tứ là.....”

Âm lạc, Trang hoàng hậu thường thường mà thở dài một hơi, từ trên trường kỷ ngồi dậy, “Bổn cung suy nghĩ lại có thể như thế nào, máu chốt là Ngụy Vương không để bụng. Hấn nếu là ai đều chướng mắt, bổn cung lại sốt ruột đều không được, thả đi thả xem bãi.”

Từ lần trước Giang Hành cùng nàng nói qua có vừa ý cô nương sau, nàng từng làm người hỏi thăm quá, nề hà cái gì đều hỏi thăm không ra.

Nàng một viên nhiệt liệt tâm dần dần lạnh xuống dưới, chỉ tưởng Giang Hành vì qua loa lấy lệ nàng, thuận miệng biên nói dối. Nghi ngơi vài ngày sau, nhện không được lại vì hấn thao khởi tâm tới.

Vừa mới dứt lời, lại bổ thượng một câu: “Người làm hách thái phó cùng Tống vinh thiên kim tiến cung tới gặp bổn cung một chuyến, liền nói bổn cung mở tiệc, thỉnh nàng hai tiến đến.”

Nữ quan theo tiếng đi xuống chuẩn bị, mới vừa đi đến Chiêu Dương Điện cửa, đan bệ hạ liền đi lên một người.

Chân dài bước rộng, oai hùng vĩ ngạn, nhưng bất chính là Ngụy Vương!

Nàng vừa muốn hành lễ, Giang Hành lại không thấy được nàng giống nhau, thẳng hướng trong điện đi đến.

Cung tì đi vào cùng Trang hoàng hậu thông truyền, “Nương nương, Ngụy Vương tới.”

Hoàng Hậu nghe vậy hướng bên ngoài nhìn lại, quả thấy Giang Hành chính hướng thiên điện đi tới. Hắn xúc lên chuỗi ngọc rèm châu đi vào trước mặt, nhắc lên trường bào vạt áo, uốn gối một quỳ, “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Vô duyên vô cớ, sao được này đại lễ?

Trang hoàng hậu kinh ngạc nhảy dựng, tiến lên đem hắn nâng dậy tới, “Làm sao vậy? Có phải hay không ra chuyện gì? Như thế nào cùng bốn cung hành lớn như vậy lễ.”

Giang Hành đứng lên, ở nàng đối diện ngồi xuống. Hắn trên đường trầm tư một đường, đến trước mặt lại có chút không biết từ đâu mà nói lên.

Tối hôm qua hắn trắng đêm chưa ngủ, đã nghĩ như thế nào thuyết phục nàng cùng Hoàng Thượng, lại nghĩ như thế nào làm Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ đáp ứng việc hôn nhân này. Tuy nói Hoàng Thượng một đạo thánh chỉ xuống dưới, mặc dù bọn họ hai nhà không đồng ý, cũng không thể kháng chỉ không tôn, nhưng kể từ đó bọn họ quan hệ liền sẽ nháo cương, làm đào kẹt ở bên trong khó xử.

Hắn không bỏ được làm đào ị khó.

Cho nên chuyện này mấu chốt đến xem Hoàng Hậu, nếu Hoàng Hậu chịu từ trung gian hòa giải, kia liền nhẹ nhàng đến nhiều.

Nửa ngày không thấy hấn mở miệng, Trang hoàng hậu làm người nấu một hồ trà bưng lên, “Nếu người không chịu nói, vậy trước hết nghe bồng cung nói hai câu.”

Giang Hành bưng trà tay một đống, “Mẫu hậu thỉnh giảng.”

“Phương mới đi ra ngoài nữ quan người thấy được sao?” Trang hoàng hậu xuyết một miệng trà canh, áp ủ một chút tìm từ, hạ quyết tâm lần này vô luận như thế nào đều phải thuyết phục hấn, “Bồng cung thấy rõ nói nhiều sẽ làm người phiền lòng, nhưng việc này không nói lại không được. Mẹ từ Trường An quý nữ trúng tuyển ra hai vị thiên kim, một cái là hách thái phó gia tiểu cháu gái, một cái là thượng thư hữu bộc dạ Tống vinh bốn nữ nhi, đều là trăm dặm mới tìm được một hảo cô nương, người nếu là cố ý, bồng cung liền an bài một cơ hội, cho các người thấy thượng một mặt.”

Từ khi Giang Hành qua 25 sau, hai mẹ con vừa thấy mặt hơn phân nửa là muốn nói đến hôn sự. Vì thế Trang hoàng hậu sàu trắng vài căn tóc, nàng dung mạo bảo dưỡng thích đáng, 50 tuổi người nhìn cùng ba bốn mươi giống nhau, nếu không phải bởi vì Giang Hành, phỏng chừng nhìn còn có thể lại tuổi trẻ vài tuổi.

Nàng trước mở miệng, đảo làm Giang Hành nhẹ nhàng rất nhiều. Hấn nhẹ nhàng mà cười, “Thật không dám dấu diếm, mẹ, ta cũng không muốn gặp.”

Trang hoàng hậu mày một dựng, “Như thế nào không nghĩ thấy? Nói không chừng liền hợp tâm ý đâu, này hai cái cô nương bồng cung gặp qua, đều là.....”

Hấn ngắt lời nói: “Sẽ không hợp tâm ý.”

Trang hoàng hậu tức điên, hấn quả thực gàn bướng hồ đồ! Như vậy kéo xuống đi, chẳng lẽ tính toán cả đời quang còn không thành?

“Người cũng chưa gặp qua, người sao biết liền không hợp tâm ý!”

Hắn uống một ngụm trà nóng, mắt đen ẩn hàm ý cười, “Bởi vì ta đã có hợp tâm ý cô nương.”

Trang hoàng hậu không tin, “Lần trước người cũng là nói như vậy, chính là người đâu? Kia cô nương là ai?”

Giang Hành trầm mặc.

Nàng liền biết như thế, sẽ không lại bị hắn lừa gạt qua đi, “Hôm nay người nếu không nói ra là ai, kia liền ngoan ngoãn mà nghe bổn cung nói, đi gặp hai vị này thiên kim!”

Giọng nói đem lạc, Giang Hành trầm giọng: “Là đào A!”

*

Trong điện tĩnh đến châm lạc có thể nghe.

Trang hoàng hậu bưng trà tay hung hăng run hạ, liền thanh âm đều không xong lên, “Người, người nói cái gì? Người nói đào u phu chọc chơi tuấn

Đại để là quá ngoài dự đoán, nàng lại có điểm không tin chính mình lỗi tai.

Giang Hành tĩnh tĩnh, lại lần nữa nói: “Mẹ, ta có vừa ý cô nương, nàng kêu đào A!”

Thật vất vả mong đến ngày này, chờ hắn chính miệng nói ra ý trung nhân tên, chính là người này..... Người này như thế nào cố tình là đào ǒ ngọt ~ Hoàng Hậu trong lúc nhất thời ngũ vị trần tạp, đã may mắn lại sâu khổ, nàng đương nhiên thực vừa lòng đào Ɔ chính là bọn họ hai người thân phận thật sự không thích hợp.

Trước kia nàng từng hoang đường mà nghĩ tới, nếu là đào Ǫ nàng làm con dâu cũng không tồi, sau lại thực mau bính trừ bỏ cái này ý

tưởng, rốt cuộc chỉ có thể ngấm lại thôi. Không nghĩ tới Giang Hành so nàng càng kỳ quái hơn, hẳn trực tiếp thực hiện.

Trang hoàng hậu khiếp sợ đến hơn nửa ngày chưa nói ra một câu.

Giang Hành tiếp tục nói: “Ta hôm nay vào cung, đó là tưởng cùng mẫu hậu nói một tiếng, ta tưởng cưới đào ξ chính phi. Sau đó ta liền đi thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn, nếu là có thể, hy vọng mẫu hậu có thể thay ta nói hai câu lời nói.”

Hắn như thế chắc chắn, làm Trang hoàng hậu dờ khóc dờ cười, “Người như thế nào biết ta sẽ giúp người?”

Nàng mới vừa nghe thế sao chấn động tin tức, này sẽ còn không có tiêu hóa lại đây, không phản đối liền không tòi, từ đâu ra tâm tư giúp hắn nói chuyện?

Ai ngờ Giang Hành đối nàng tâm tư rõ ràng, cười hỏi: “Mẹ không phải cũng yêu thích kêu kêu?”

Mới vừa rồi còn gọi mẫu hậu, này sẽ liền đã sửa kêu mẹ, nói hắn ngay thẳng, kỳ thật bằng không, hắn vẫn là thực sẽ thảo Trang hoàng hậu niềm vui.

Trang hoàng hậu một ghen, “Loại này yêu thích có thể cùng người đánh đồng sao? Ta là thích kêu kêu, đó là đem nàng đương tiểu bối giống nhau yêu thương, nhưng chưa từng nghĩ tới đem nàng cùng người thâu một đôi!”

Cuối cùng một câu rõ ràng nói được có chút tự tin không đủ.

Giang Hành khí định thần nhàn nói: “Kêu kêu nếu là gả cho ta, nàng đó là ngài con dâu, giống nhau là ngài tiểu bối, cùng ngài quan hệ còn càng thân cận. Mẹ không phải thường nói ở trong cung không ai bồi sao? Đến lúc đó kêu kêu có thể thường vào cung bồi người, còn sẽ sinh mấy cái cháu trai cháu gái, ngài có thể ngậm kẹo đùa cháu, sẽ không lại cảm thấy nhạt nhẽo không thú vị.”

Nói thật, Trang hoàng hậu thực tâm động.

Đặc biệt nghe được Giang Hành nói lên cháu trai cháu gái, Trang hoàng hậu vừa nhớ tới tiểu cục bột đường như trẻ mới sinh, liền nhịn không được trong lòng ngứa. Đại nhi tử Tuệ Vương kết hôn sinh con khi, chính đuổi kịp nàng sinh một hồi bệnh nặng, không có cơ hội chăm sóc Giang Cát, từ nay về sau vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối. Nếu Giang Hành cho nàng sinh một hai cái tôn nhi, kia thật đúng là không thể tốt hơn.

Giang Hành thừa thắng xông lên: “Nếu là kêu kêu nhi nữ, nhất định cùng nàng giống nhau tinh xảo đặc sắc, mẹ không phải thích nhất tiểu hài tử sao?”

Trang hoàng hậu tâm đã dao động đến không sai biệt lắm, chỉ còn lại có lý trí còn ở đau khổ giữa giữa, “Hảo là hảo..... Chính là, kêu kêu đồng ý sao? Cha mẹ nàng biết sao?”

Giang Hành đúng sự thật lấy cáo, “Nhi thần đại ý, ở Sở Quốc Công phủ không lắm bị ân Lục cô nương đánh vỡ, nàng biết được sau, không đồng ý ta lại tiếp cận kêu kêu.”

Vì thế Giang Hành đem sự tình nguyên do nói một lần, từ đào Phi tiêu diệt thực du nào thả hoang thẩu đến nàng trở lại Trường An, lại đến phủ ninh chùa gặp nạn, mãi cho đến hôm qua quang cảnh.

Trang hoàng hậu như thế nào cũng chưa nghĩ đến, kia một năm bọn họ thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ngẫm lại cũng coi như về tình cảm có thể tha thứ, Giang Hành như vậy nhiều năm bên người cũng chưa cái nữ nhân, mà kêu kêu lại như vậy đáng yêu thảo hỉ, hai người cùng tồn tại dưới một mái hiên, có thể không ra sự sao?

Bất quá càng làm cho Trang hoàng hậu khiếp sợ chính là một khác sự kiện, nàng làm được Giang Hành bên cạnh, “Người nói ảnh ngọc muốn mưu hại kêu kêu? Đây là có chuyện gì, thật sự không có tính sai người? Bọn cung như thế nào nhớ rõ ảnh ngọc cùng kêu kêu

xưa nay quan hệ thân mật, hai người quan hệ tình cùng tử muội, nàng như thế nào hạ độc thủ như vậy?”

Giang Hành nói: “Không có tính sai, nàng đã thừa nhận chính mình hành động.”

Dù sao cũng là nàng ngoại tôn nữ, Trang hoàng hậu khó tránh khỏi thương cảm thương tiếc, nàng nghe nói Giang Hành đem gì ảnh ngọc mang về Quân phủ, quan tâm mà dò hỏi: “Ảnh ngọc là cô nương gia, lại là người cháu ngoại gái, người điếm đến mới thôi có thể, làm nàng có cái cảnh giác, đừng bị thương nàng.”

Giang Hành gật đầu, “Nhi thần đều có đúng mực.”

Đề tài vòng một vòng, một lần nữa trở lại hấn hôn nhân đại sự thương.

Giang Hành biết Trang hoàng hậu cơ bản xem như đồng ý, hấn đứng dậy nói: “Mẹ tiếp tục ngồi, ta lại đi cùng phụ hoàng nói nói.”

Trang hoàng hậu ngăn lại hấn, “Người trước đừng đi.”

Hấn dừng lại.

“Người phụ hoàng nhất chú trọng luân thường đạo đức, người như vậy tùy tiện đi trước, hấn nhất định không thể tiếp thu.” Hoàng Hậu trầm ngâm một lát, làm hấn dừng hành động thiếu suy nghĩ, “Ta đêm nay thỉnh hấn đến Chiêu Dương Điện tới, đem việc này hơi chút đề một chút, làm hấn có cái chuẩn bị tâm lý. Người đi về trước, ngày sau lại tiến cung một chuyến.”

Giang Hành nghĩ nghĩ, cười hỏi: “Mẹ có mấy thành nắm chắc?”

Trang hoàng hậu ăn ngay nói thật, “Năm thành.”

Hấn gật đầu, “Nếu là hấn không đồng ý, ta liền trực tiếp đem đao 13. vương phủ, đến lúc đó làm phiền mẹ thay ta khuyên nhủ Sở Quốc

Công phủ cùng ân Lục cô nương, thỉnh bọn họ đồng ý việc hôn nhân này.”

Nói lên Sở Quốc Công phủ, Trang hoàng hậu làm hấn dừng lo, “Ngày mai bỗn cung đi trước Sở Quốc Công phủ một chuyến, người hời phủ chờ tin tức đó là.”

Loại này thời điểm hấn như thế nào có thể không ra mặt?

Ân Tuế Tình đối hấn có hiểu lầm, hấn đương nhiên muốn tìm cơ hội làm sáng tỏ. Rốt cuộc ngày xưa bạn tốt, đột nhiên biến thành con rử, mặc cho ai đều không thể tiếp thu.

*

Hai ngày này Ân Tuế Tình quản được cực nghiêm, ngay cả đào o nhân lạc vớt kê hời lảm bảm tạt hoảng tiều

Nàng tức muốn học máu mà ồn ào: “Mẹ một chút cũng không hiểu ta, ta phải về Đào phủ!”

Ân Tuế Tình chút nào không dao động, làm bạch thuật cùng đồ nếu giám sát chặt chẽ nàng, không chỉ là Sở Quốc Công phủ, thậm chí liên điều Hương Cư đều không thể dễ dàng bước ra đi.

Bạch Nhụy cùng ngọc trà chờ mặt khác nha hoàn bởi vì hộ chủ bắt lực, bị Ân Tuế Tình phạt đến hậu viện giặt quần áo vẩy nước quét nhà, làm chút thúc đẩy nha hoàn việc, không thể lại tiếp tục hầu hạ đào ị bột ấn

Này cùng các nàng căn bản không quan hệ, Giang Hành nếu là muốn làm cái gì, các nàng có thể ngăn được sao?

Cố tình Ân Tuế Tình mềm cứng không ăn, quyết tâm muốn nàng cùng Giang Hành đoạn trừ quan hệ. “Người ở Đào phủ không ai quản giáo, mới có thể bị Ngụy Vương có cơ hội thừa nước đục thả câu. Hiện giờ người liền ở Quốc công phủ thanh thần ổn định trụ hạ,

đến lúc đó mẹ vì người nói một môn hảo việc hôn nhân, việc này liền tính đi qua.”

Đào σ Hoàn bội phương tiều trở tức “Mẹ nói những người đó ta đều không thích a.”

Ân Tuế Tình lược hạ kim chỉ, nghiêng đầu liếc nàng, “VẬY người thích ai? Ngụy Vương sao?”

Nàng ủy khuất mà méu máo, “Hắn có cái gì không tốt?”

Nữ nhi trong mắt nước mắt lập loè, nàng bỗng nhiên có chút không đành lòng, cẩn thận tưởng tượng, hai ngày này thật là đải nàng quá hà khắc rồi. Chính là ai kêu nàng khí nàng, chuyện lớn như vậy, thế nhưng đều không cùng nàng nói một tiếng!

Ân Tuế Tình một lần nữa chấp khởi kim chỉ, đang ở thêu khăn thượng hoa mẫu đơn, chính nghiêm mặt nói: “Hắn không có gì không tốt, chỉ là các người hai cái không thích hợp.”

Thân phận không thích hợp, tuổi không thích hợp, bối phận càng không thích hợp.

Ân Tuế Tình chưa đem việc này cùng Sở quốc công nói, nàng cơ hồ có thể tưởng tượng Sở quốc công biết được việc này sau phản ứng, nhất định sẽ la to mà phản đối. Huống chi hắn bệnh tim mới có chuyển biến tốt đẹp, sao có thể lại chịu kích thích?

Trước mắt chỉ có nàng cùng bạch thuật đỗ nếu biết, ai cũng chưa nói.

Đào X Natri mà nga một tiếng, không nghĩ lại dây dưa cái này đề tài, xoay người liền muốn đi ra phòng.

Không đi hai bước, bị Ân Tuế Tình gọi lại.

Nàng quay đầu lại, “Mẹ còn có chuyện gì?”

Ân Tuế Tình trong lòng hỗn độn, không đắm chìm vào lòng bàn tay, nàng cúi đầu mút đi huyết châu, không lớn xác định hỏi: “Các người ở Tùng Châu kia một năm..... Ngụy Vương đối với người, nhưng có đã làm cái gì?”

Đào Ỗ tể ấu chuyển, nửa ngày mới hồi quá vị tới, mặt đặng mà đỏ.

Không biết mẹ chỉ phương diện kia, bất quá Giang Hành xác thật đối nàng làm rất nhiều khác người hành động.

-----oOo-----

Phần 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thấy nàng cái này phản ứng, Ân Tuế Tình tâm lạnh nửa, “Các người.....”

Đào α liền lắc đầu, “Không có, cái gì cũng chưa làm!”

Cho dù có, cũng không thể nói cho mẹ, đây là nàng theo bản năng ý niệm.

Quả nhiên, Ân Tuế Tình sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, không lại hỏi nhiều.

Đào P thư vụng sẽ bị Ân Tuế Tình quan thật lâu, không nghĩ tới Giang Hành động tác so nàng tưởng còn nhanh.

Ngày hôm sau sáng sớm, đào φ ở trong viện chán đến chết mà xoa tuyết cầu, hết sức tưởng niệm Đào phủ tướng quân. Vừa nhắc đầu, liền thấy tiền viện tới tới mặt lộ vẻ kinh hoàng, nghiêng ngả lão đảo mà chạy tới, nàng gọi lại hắn, “Ra chuyện gì?”

Vừa vặn Ân Tuế Tình cũng từ trong phòng ra tới, làm hắn suyễn đều lại đáp lời.

Tôi tớ nuốt nuốt nước miếng, ách thanh âm nói: “Cô nương..... Hoàng, Hoàng Hậu nương nương tới, hiện tại đang ở chính đường chờ đâu.....”

Đào Φ khó 丨 khát bưu ném giãn thuyền chuẩn súc vừa lúc nện ở nàng giày thêu thượng.

Ân Tuế Tình giật mình.

Tôi tớ tiếp tục nói: “Quốc công gia đã qua đi, nhưng là Hoàng Hậu nương nương nói muốn tự mình thấy ngài một mặt, thỉnh ngài đến chính đường đi.”

Hoàng Hậu đại giá quang lâm, mặc dù nàng không mở miệng, nàng cũng là muốn quá khứ.

Ân Tuế Tình về phòng sửa sang lại một phen dung nhan, vội vàng chạy tới chính đường. Đi đến chính đường cửa, liền thấy Trang hoàng hậu một thân hoa phục, đoan trang ung dung mà ngồi ở thượng vị.

☆, chương 118 gia trưởng

Ân Tuế Tình tiến lên chào hỏi.

“Dân phụ cấp Hoàng Hậu nương nương thỉnh an.”

Trang hoàng hậu buông năm màu tiểu cái chung, cười làm nàng lên, “Tùy tiện tới quấy rầy, nhưng thật ra phiền toái các người.”

Sở quốc công đứng lên, thích sợ hãi mà nói không có, “Hoàng Hậu đại giá quang lâm, lão thần hoan nghênh đều không kịp, gì nói được với quấy rầy.”

Ân Như bình thường tuy là lão ngoan đồng, nhưng cực kỳ chú trọng quân thần chi lễ, vô luận ở Hoàng Thượng vẫn là Hoàng Hậu trước mặt đều quả nhiên quy quy củ củ, không có lỗi mắng.

Trang hoàng hậu đứng dậy nói: “Sở quốc công không cần quá câu nệ, bồn cung tới chỉ là tưởng cùng Lục cô nương nói hai câu lời nói. Chẳng biết có được không đến quý phủ hậu viện ngồi xuống?”

Đặc đặc tới Quốc công phủ cùng nàng nói chuyện, Ân Tuế Tình không ngốc, đã sớm đoán được là chuyện như thế nào. Nàng xốc mắt nhìn lại, lúc này mới phát hiện trong phòng trừ bỏ Trang hoàng hậu ngoại, một bên còn đứng Ngụy Vương Giang Hành.

Giang Hành nhận thấy được nàng tầm mắt, mắt đen vừa chuyển, dừng ở trên người nàng.

Xem ra nàng không đoán sai, Trang hoàng hậu chính là hấn mời đi theo, vừa thấy chính là vì thuyết phục nàng đáp ứng làm hấn cùng kêu kêu hôn sự. Tưởng tượng đến hấn cùng kêu kêu chênh lệch, Ân Tuế Tình liền nhịn không được nhíu mày, nàng kiều hoa giống nhau mạo mỹ nữ nhi, làm nàng như thế nào hẳn tâm đưa đến Giang Hành trong tay?

Vứt đi bọn họ tuổi bồi phận chênh lệch không nói, Giang Hành hàng năm bên ngoài xuất chinh, một năm đều không có mấy tháng lưu tại Trường An.

Đến lúc đó đào σ Hoàn ốc tứ lân huyền cùng say, có thể có cái gì thú vị? Nàng đoán là luyện tiếc đào k đại vũ ㄟ khuất.

Đợi không được nàng trả lời, Trang hoàng hậu hỏi: “Lục cô nương không chào đón bổn cung sao?”

Ân Tuế Tình thu hồi suy nghĩ, ngưng ngưng cười nói: “Nương nương nhiều lo lắng, ta đây liền sai người đi chuẩn bị, chúng ta đến hậu viện đình một tự.”

Thời tiết còn không có ấm lại, trên mặt đất có chưa hòa tan băng tuyết, ở bên ngoài nói chuyện rất có chút lạnh. Ân Tuế Tình liền làm người chuẩn bị chậu than bếp lò, đình ba mặt đều vây quanh mạc li, ngăn cách bên ngoài gió lạnh. Trừ cái này ra, còn làm người chuẩn bị trà nóng điểm tâm, lò sưởi tay lò sưởi chân, mọi mặt chu đáo.

Đãi hai người đi rồi, Giang Hành đối Sở quốc công Ân Như nói: “Hồi lâu không cùng quốc công gia ngồi ở cùng nhau chơi cờ, không bằng hôm nay lại nhiều lần?”

Ân Như lại vui bất quá, lập tức liền lãnh hấn đến cờ thất đi đánh cờ.

*

Trong đình không bao lâu ấm áp lên, Trang hoàng hậu trên đui cái thảm lông, nàng phủng trà nóng uống một ngụm, toàn thân ấm áp không ít.

Hai người liền cùng bình thường nói chuyện phiếm một ngày, người nói một câu ta nói một câu, từ giữa thu tiết cho tới năm nay tết Thượng Nguyên, bàn lại đến hậu viện việc vặt, thực mau liền qua đi nửa canh giờ. Nàng không thiết nhập chính đề, Ân Tuế Tình càng không hảo chủ động mở miệng, vì thế liền như vậy cọ xát đi xuống, nàng thậm chí có chút đoán không ra Hoàng Hậu ý tưởng.

Thật vất vả Trang hoàng hậu buông bát trà, tươi cười hòa ái hỏi: “Bổn cung nếu nhớ không lầm, kêu kêu tựa hồ là năm nay mùa đông cập kê?”

Cuối cùng là nói lên chính sự.

Ân Tuế Tình đoan chính tư thái, ngồi thẳng lưng gật đầu nói: “Nương nương trí nhớ hảo, xác thật là mấy ngày hôm trước mới được lễ cài trâm.”

Nàng chậm rãi gật đầu, nói thẳng: “Nhưng có đính hôn nhân gia?”

Ân Tuế Tình ngạc trụ, không nghĩ tới nàng sẽ hỏi đến như vậy trực tiếp, cư nhiên liền một chút quanh co lòng vòng đều không có. Đến này nông nổi, đã không cần hoài nghi cái gì, nàng xác thật là vì Giang Hành tới.

Cái này Giang Hành cũng thật là, chính mình nói bất động nàng, lại làm Trang hoàng hậu tự mình ra mặt.

“Chưa hứa người.” Ân Tuế Tình một đốn, đúng sự thật trả lời.

Không có hứa người liền hảo, Trang hoàng hậu từng một hơi, xem ra nhi tử vẫn là có hy vọng. Nàng liền sợ đào σ nha cho phép nhân gia, tốt như vậy cô nương, không biết có bao nhiêu thanh niên tài tuấn ái mộ, đến lúc đó nàng nhưng làm không ra giúp nhi tử đoạt người câu đương. An tâm lúc sau, Trang hoàng hậu bắt đầu từ từ

nói: “Bổn cung thực thích kêu kêu này tiểu cô nương, nàng hiểu được thảo bổn cung niềm vui, sinh đến lạnh lợi, miệng lại ngọt, Lục cô nương thật là hảo phúc khí.”

Ân Tuế Tình cười cười, chưa nói cái gì. Trong lòng tựa như điều mười lăm xô nước, bất ổn, sợ Hoàng Hậu tiếp theo câu nói đó là “Không bằng làm nàng cấp bổn cung làm con dâu đi”.

Quả nhiên, Trang hoàng hậu ngừng một lát sau lại nói: “Bổn cung ở trong cung không thú vị thật sự, không thường có thể ra tới, nếu là nàng có thể thường xuyên vào cung làm bạn ta, kia thật là không thể tốt hơn.”

Nghe một chút, người nào mới có thể thường xuyên vào cung? Cũng không phải là quanh co lòng vòng mà muốn cho đào Ω nàng làm con dâu sao!

Giang Hành này bàn tính như ý đánh đến cũng thật hảo, một phen tuổi còn muốn ăn nàng nữ nhi nộn đậu hủ, hẳn tưởng bở!

Ân Tuế Tình không lớn tự nhiên mà kéo kéo khóe môi: “Nương nương yêu thích kêu kêu, đó là nàng phúc khí. Ngài nếu là không chê phiền, ta làm nàng hôm nào đến trong cung thấy ngài.”

Trang hoàng hậu một ngụm đồng ý, “Này đương nhiên hảo.”

Trong đình so vừa rồi an tĩnh điếm, chỉ còn lại có đình ngoại phòng ngoài mà qua tiếng gió, hô hô thổi qua. Đình đầu khung lung một mảnh màu thiên thanh, nhìn dáng vẻ buổi tối còn sẽ hạ tuyết, nói đến cũng kỳ quái, năm nay vũ tuyết so năm rồi đều nhiều, mắt nhìn sắp lập xuân, cư nhiên còn không ngừng mà phiêu tuyết.

Nha hoàn từ bên ngoài đi vào tới, từ hộp đồ ăn mang sang một đĩa đĩa tinh xảo điếm tâm, là phòng bếp mới vừa làm được giới đậu cuốn, hạnh nhân đậu hủ, hạch đào sữa đặc cùng đường cuốn quả chờ. Trang hoàng hậu múc một ngụm hạch đào sữa đặc, không hề dự triệu mà ra tiếng: “Lục cô nương cảm thấy, đem kêu kêu hứa cấp Ngụy Vương như thế nào?”

Ân Tuế Tình lấy cái muống tay cứng đờ, sứ muống rơi vào trong chén phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nàng lấy khăn xoa xoa tay, hảo nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại, nàng vống vống mà: “Hoàng Hậu nương nương hay là ở cùng ta nói giỡn.....”

“Không là vui đùa.” Trang hoàng hậu một câu đánh mắt nàng sở hữu mong đợi, đại để là nghĩ đến cái gì, buồn cười mà lắc lắc đầu, “Hôm qua Ngụy Vương sáng sớm đi vào bồn cung tắm điện, nói hấn coi trọng một nhà cô nương, muốn bồn cung vì hấn nhiều lời vài câu hảo lời nói. Bồn cung có từng thấy hấn dáng vẻ này, hấn chưa bao giờ đối nhà ai cô nương để bụng quá, ngày hôm qua đó là đầu một hồi, nhưng đem ta hiếm lạ hồng rồi, chạy nhanh hỏi hấn là nhà ai cô nương. Người đoán hấn nói như thế nào?”

Ân Tuế Tình trong lòng có điểm khổ, “Dân phụ không biết.”

Trang hoàng hậu ôn hòa cười, “Người biết đến. Hấn cùng bồn cung nói, cái kia cô nương tên là đào Γ là Đào phủ tam cô nương.”

Nàng nhiều ít có thể thể hội một chút Ân Tuế Tình tâm tình, cho nên không vội mà bức nàng. Mặc cho ai gia nữ nhi phải gả cho nàng trên danh nghĩa cứu cứu, làm mẫu thân đều không thể tiếp thu, hướng chi người này vẫn là chính mình khi còn nhỏ bạn chơi cùng, này không phải một ngày hai ngày có thể hoãn lại đây, cần đến có một cái quá trình.

Nàng cố tình cho nàng suy xét thời gian, chỉ cần không phải lâu lắm.

Rốt cuộc nàng còn chờ ôm tôn tử đâu.

Giang Hành đều một phen tuổi, không thể lại kéo.

Ân Tuế Tình ở Hoàng Hậu trước mặt không bằng ở Giang Hành trước mặt phóng đến khai, nàng cũng không dám dùng đối đãi Giang Hành thái độ đối Hoàng Hậu nương nương, suy nghĩ cận kề một phen sau, gian nan mà mở miệng: “Kêu kêu còn nhỏ.....”

Chính xác ra, cùng Giang Hành so sánh với quá tiều.

Nàng nghĩ nghĩ lại nói: “Kêu kêu không hiểu tình sự, nàng vẫn luôn kêu Ngụy Vương cứu cứu, có lẽ chỉ đem Ngụy Vương coi như thân nhân đối đãi, vẫn chưa có cái loại này nhi nữ tâm tư. Nếu là làm nàng gả cho Ngụy Vương, chỉ sợ nàng nhất thời tiếp thu không tới.”

Trang hoàng hậu không tin, nàng như thế nào nghe Giang Hành nói bọn họ tình đầu ý hợp?

“Kêu kêu ở Tùng Châu kia một năm, không phải ở tại Ngụy Vương phủ sao? Nay một năm đã xảy ra cái gì chúng ta cũng không biết, rốt cuộc trai chưa cưới nữ chưa gả, truyền ra đi tóm lại đối kêu kêu khuê dự không tốt.” Trang hoàng hậu thực nhanh có chủ ý, hỏi nàng nói: “Không bằng đem kêu kêu gọi tới như thế nào? Nàng đối Giang Hành có ý tứ gì, hỏi một câu không phải rõ ràng.”

Làm kêu gọi tới?

Nói thật Ân Tuế Tình không quá tưởng, nàng nhưng thật ra không lo lắng đào λ ghé tài sấm ngân từng mạc ai chỉ là nàng tưởng đem đào P; さ môi hảo một chút, không nghĩ hỏi nàng mấy vấn đề này.

“Này.....”

Trang hoàng hậu không đợi nàng phản đối, đã phân phó bạch thuật nói: “Đi đem các người quận chúa mời đến, liền nói bổn cung muốn gặp nàng.”

Bạch thuật xem một cái Ân Tuế Tình, thấy nàng không có phản đối, lúc này mới đồng ý đi gọi người.

*

Bạch thuật trở lại diêu Hương Cư khi, đào φ ở diêu nhánh cây thượng tuyết đọng. Nàng tưởng lấy trên cây tuyết đọng pha trà, dù sao nhàn rồi không có việc gì, không bằng hương mẹ học tập học tập pha trà tay nghề. Nàng không làm nha hoàn hỗ trợ, đuổi cánh

tay đi đủ đỉnh đầu thụ chi, nề hà thân mình quá ngắn, giãy giụa nửa ngày cũng chưa đủ đến, ngược lại chấn động đỉnh đầu nhánh cây, tuyết đọng xôn xao mà rớt ở nàng trên đầu, tạt đến nàng cả người chợt lạnh, hung hăng run lập cập.

Bạch thuật tiến vào khi, liền thấy thấy nàng này chật vật bộ dáng, trước mặt không ai hầu hạ, nàng một người cúi đầu yên lặng mà lau đi bông tuyết.

Bạch thuật thấy buồn cười, móc ra khăn cho nàng lau đi trên mặt lông mi thượng tuyết, “Quận chúa như thế nào một người ra tới? Nha hoàn đâu?”

Đào y bát tần tư gánh hài tám nhóm đều hầu hạ đến không Bạch Nhụy ngọc trà hảo, ta không thói quen.”

Này đều qua đi vài thiên, Ân Tuế Tình vẫn là không có làm các nàng trở về. Đào y nguyên ấu tuổi về sau, bên người chính là các nàng hai cái hầu hạ, bỗng nhiên đổi thành mặt khác hai cái lạ mặt nha hoàn, nàng trong lúc nhất thời tiếp thu không tới, làm cái gì đều không cho các nàng gần người hầu hạ.

Bạch thuật cùng Bạch Nhụy giống nhau nguyên bản là Sở Quốc Công phủ nha hoàn, hai người quan hệ không tồi. Nhìn đến Bạch Nhụy bị phạt, bạch thuật trong lòng cũng không chịu nổi, “Chờ cô nương qua này trận, tiêu khí lúc sau, phỏng chừng liền sẽ làm các nàng đã trở lại. Quận chúa đừng quá khổ sở, trước cùng nô tỳ đến hậu viện một chuyến đi.”

Nàng buồn bực mà xoa xoa đôi mắt, mới vừa có bông tuyết phiêu tiến trong ánh mắt, bị nàng xoa đến hai mắt hồng toàn bộ, “Đi hậu viện làm gì?”

Bạch thuật lãnh nàng đi ra ngoài, “Hoàng Hậu nương nương nói muốn gặp ngài.”

Nàng dừng lại, thực mau cùng đi lên, quần lầy bạch thuật không ngừng mà hỏi: “Hoàng Hậu nương nương vì sao phải thấy ta? Nàng

cùng mẹ nói gì đó?”

Bạch thuật vừa rồi liền ở trong đình, đem Trang hoàng hậu cùng Ân Tuế Tình đối thoại nghe xong cái rõ ràng, trong đó bao gồm Giang Hành kia một bộ phận.

Nhưng là nàng khó mà nói, vì thế lắc lắc đầu nói: “Cô nương đi liền đã biết.”

Thực mau hai người xuyên qua cửa tròn, đi vào hậu viện bát giác đình hạ, đào thấy đình chung quanh dùng mành li ngăn cách, chỉ có một mặt gió lùa. Nàng từ kia một mặt đi vào, bên trong ngồi Trang hoàng hậu cùng Ân Tuế Tình, nàng doanh doanh thi lễ: “Gặp qua Hoàng Hậu nương nương, mẹ.”

Trang hoàng hậu đem nàng gọi vào trước mặt, làm nàng ngồi vào chính mình bên người, trên dưới đánh giá hạ, “Mấy ngày không thấy, kêu kêu càng thêm xinh đẹp. Chẳng lẽ là bởi vì hành quá lễ cài trâm? Như thế nào nhìn cả người đều không giống nhau.”

Đào tư thao tiên ba đi, “Hoàng Hậu nương nương là biết ta muốn hành lễ cài trâm, riêng tới xem ta sao?”

Ân Tuế Tình nhin không được điểm điểm cái trán của nàng, “Cùng Hoàng Hậu nói chuyện quy củ điểm, không lớn không nhỏ.”

“Không ngại sự.” Trang hoàng hậu một chút cũng không ngại, trước kia xem nàng là đơn thuần yêu thích, từ Giang Hành cùng chính mình cho thấy tâm tư sau, nàng liền lấy xem con dâu ánh mắt xem đào tư thứ W nguyên ê mộng cạy đem Giang Hành giải cứu ra tới, kể từ đó, xem nàng liền càng thêm hài lòng thuận ý. “Người khác cùng bốn cung nói chuyện quá câu nệ, vẫn là kêu kêu như vậy hảo.”

Trên bàn bãi một đĩa hạnh nhân đậu hủ, ai đều không có động. Đào thấy nó bạch bạch nộn nộn, tức khắc thềm lên, “Mẹ, ta muốn ăn cái này.”

Ân Tuế Tình giận nàng, “Liền người là cái tham ăn quỷ.”

Nàng thè lưỡi, múc một muỗng để vào trong miệng, ngọt nị nị, vào miệng là tan.

Đào Ω tìm ăn đệ nhị khẩu, Trang hoàng hậu liền hỏi nói: “Kêu kêu, mới vừa rồi ta cùng Lục cô nương mới nói lên người.”

Nàng nghi hoặc mà nâng lên đèn bóng con người, “Nói ta cái gì?”

“Nói người mới vừa hành lễ cài trâm, hẳn là sớm ngày tìm một môn hảo việc hôn nhân mới là.” Trang hoàng hậu đem trên bàn điểm tâm hướng nàng trước mặt đẩy đẩy, yêu thích chi tình bộc lộ ra ngoài.

Hiện giờ nàng cùng Giang Hành bát tự còn không có một phiết, nàng liền gấp không chờ nổi mà tưởng đối nàng hảo, đem sở hữu thứ tốt đều phụng đến nàng trước mặt. Dù sao cũng là nàng ngàn mong vạn mong mới được đến hảo con dâu, nàng đương nhiên đến thế Giang Hành xem lao.

Đào η không giáp hồ đợc con hoàng, nàng không ngốc, Trang hoàng hậu nếu nói như vậy, nàng liền đã đoán đợc đại khái.

Khẳng định là Giang Hành cùng Hoàng Hậu nói gì đó, mới đem Hoàng Hậu nương nương cái này cứu binh dọn lại đây, ý đồ thuyết phục mẹ. Chính là kêu nàng tới làm cái gì? Mấy ngày nay nàng nhưng một chút nói chuyện quyền đều không có.

Trang hoàng hậu hỏi nàng: “Kêu kêu có vừa ý nam tử sao? Nói ra bổn cung vì người làm chủ.”

Các nàng ở trong đình nói chuyện, không ai chú ý tới mặt sau đang có một người lại đây, cách một tầng mạc li, hẳn liền đứng ở vài chục bước ngoài.

Giang Hành cùng Sở quốc công hạ xong cờ sau, nguyên bản nghĩ đến hậu viện nhìn xem tình huống, không ngờ tưởng đào σ thương tặc ú sát S hước cạy không vội mà tiến lên, vừa lúc nghe đợc Trang hoàng hậu hỏi chuyện, đơn giản đứng ở chỗ này nghe nàng như thế nào trả lời.

Đào ỵ cô tự thận ỵ dắt nàng nhanh chóng ở trong đầu qua một lần, chậm rì rì nói: “..... Không có.”

Trang hoàng hậu đốn hạ, thiếu chút nữa nuốt khẩu mà ra ——

Ngụy Vương không tính sao?

Cũng may nhẹn xuống, nàng ở Ân Tuế Tình trên mặt đảo qua mà qua, thấy nàng rũ mi mắt, không có tỏ thái độ, nghĩ đến là có điểm thỏa hiệp, toại lại hỏi: “Kêu kêu ở Tùng Châu ở tại Ngụy Vương phủ khi, cảm thấy Ngụy Vương như thế nào?”

Đào o kỳ, nghĩ nghĩ nói: “Ngụy Vương cứu cứu làm người đoan chính, hòa ái thân thiết, đối ta cũng thực hảo.”

Ân Tuế Tình quay đầu, khoe miệng ắn có ý cười.

Trang hoàng hậu kéo kéo khoe miệng, nói không nên lời tư vị, “Bổn cung nhớ rõ Ngụy Vương từng đã cứu người hai lần tánh mạng, đây chính là thật sự?”

Những lời này gợi lên đào ỵ hoảng ư hoãn mân mạc biển liệt ở khách điểm đêm hôm đó, cùng với ở phổ ninh chùa trên đường kia một màn. Nàng sắc mặt hơi hơi đình trệ, điểm phía dưới nói: “Là thật sự.”

Trang hoàng hậu chủ động nắm lấy tay nàng, hiền từ mà vỗ vỗ, “Người cảm thấy Ngụy Vương người này như thế nào?”

Nàng chớp chớp mắt, “Thực hảo a.”

Tới rồi lúc này, uyển chuyển gì đó đã sớm tan thành mây khói, chạy nhanh đem con dâu lãnh về nhà mới là đứng đắn. Trang hoàng hậu hít một hơi thật sâu hỏi: “Kêu kêu, người đối hấn là cái gì tâm tư?”

Đào ỵ huy hài chạm.

Nàng lại hỏi: “Nếu làm người đương Ngụy Vương chính phi, người nguyện ý sao?”

Trong lúc nhất thời trong đình tất cả mọi người nhìn nàng, bao gồm Ân Tuế Tình cũng thu hồi ánh mắt, lẳng lặng mà chờ nàng trả lời.

Ngoài đình mặt, Giang Hành ánh mắt dừng ở mạc li mặt sau nhỏ nhỏ thân ảnh thướt tha, nàng sườn ngời, hẳn chỉ có thể nhìn đến nàng sườn mặt.

Tiểu cô nương cánh môi hơi kiêu, tươi cười cương ở trên mặt, ánh mắt có điểm mê mang.

*

Nửa ngày lúc sau, Trang hoàng hậu gọi nàng: “Kêu kêu?”

Nàng a một tiếng, “Hoàng Hậu nương nương.”

“Bổn cung mới vừa hỏi người nói.” Trang hoàng hậu cho rằng chính mình hỏi đến quá trực tiếp, đem nàng dọa sợ, liền trấn an tựa mà xoa xoa tay nàng tâm, “Người cứ việc cùng bổn cung nói thật, bổn cung muốn nghe. Người nguyện ý sao?”

Đào ỵ huy Hình điệp mạn

Tuy rằng Giang Hành tổng nói muốn nàng đương hẳn Vương phi, chính là nàng vẫn luôn cho rằng còn rất dài xa, chưa từng để ở trong lòng hảo hảo tự hỏi quá.

Hiện nay bị Hoàng Hậu hỏi, nàng thực sự có chút chân tay luống cuống.

Sau khi lấy lại tinh thần mới nhớ tới thẹn thùng, khuôn mặt đỏ lên kiêu thanh hỏi: “Là Ngụy Vương cứu cứu làm ngài tới hỏi ta sao?”

Việc đã đến nước này, không có gì hảo giấu giếm, Trang hoàng hậu đơn giản đều cùng nàng nói, “Giang Hành nói người cùng nàng tình đầu ý hợp, tưởng cưới người làm vợ, lo lắng Quốc công phủ không

đồng ý, liền làm bốn cung tới giúp hấn trò chuyện. Kêu kêu, hấn nói chính là thật sự?”

Đào σ bình tầm mắt, mảnh dài lông mi run rẩy, mẹ liền ở phía sau, nàng thật sự trả lời không lên.

Nàng chậm chạp không mở miệng, Ân Tuế Tình ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nếu kêu kêu.....”

Nhưng mà nói còn chưa dứt lời, liền thấy đình cửa xuất hiện một người, oai hùng i lệ, vai rộng bối rộng, trừ bỏ Giang Hành còn có thể là ai?

Hấn triều Ân Tuế Tình gật gật đầu tính làm tiếp đón, quay đầu hỏi Trang hoàng hậu nói: “Mẫu hậu, có không làm ta cùng kêu kêu đơn độc nói nói mấy câu?”

Ai có thể nghĩ đến hấn sẽ đột nhiên xuất hiện, đào quả thực tròn tròn mắt, vừa rồi nàng cùng Hoàng Hậu nói hấn cũng nghe thấy sao? Như thế nào nhìn biểu tình không được tốt?

Trang hoàng hậu bưng tỉnh, vội vàng nói có thể, đứng dậy cho hấn thoái vị tử, “Lục cô nương, nơi này gió lớn, chúng ta vẫn là hội đường phòng ngồi đi.”

Ân Tuế Tình không phải thực nguyện ý làm cho bọn họ một chỗ, nhưng lại không thể tưởng được khác lấy có, đành phải ứng thanh là, cùng Trang hoàng hậu cùng nhau đi ra đình.

Hai người rời đi sau, nha hoàn cũng lần lượt rời đi, trong đình chỉ còn lại có đào cùng Giang Hành hai người.

☆, chương 119 hạ lưu

Đào o loạn tu đậu phủ tứ giảng kiếm hấn đứng ở vài bước ở ngoài, nhìn chằm chằm nàng nhìn trong chốc lát, ngồi ở một bên ghé đá thượng.

Hắn vừa vịn ngòì ở nàng vừa rời ngòì vị trí thượng, trước mặt bảì một đĩa ăn hai khẩu hạnh nhân đậu hủ. Đậu hủ bóng loáng trắng nõn, trên cùng dùng cái muỗng múc ra hai cái chỗ hồng, rõ ràng thực bình thường sự, đào bỗng nhiên cảm thấy có chút ngưng ngưng, hy vọng hắn không cần lại xem.

Giang Hành mặt vô biểu tình mà kêu nàng, “Lại đây.”

..... Giống như thật sự sinh khí.

Bọn họ hai ngày không thấy, hắn vì cái gì đối nàng bản một khuôn mặt? Chẳng lẽ vừa rời nàng cùng Hoàng Hậu đối thoại bị hắn nghe được sao, chính là nàng cũng chưa nói cái gì nha!

Đào ψ ca lự dáng vẻ này, chột dạ tiến lên, “Chuyện gì a?”

Giang Hành làm nàng ngòì xuống nói chuyện.

Nàng vì thế ở hắn đối diện ngòì xuống. Ngẩng đầu vừa thấy hắn sắc mặt giống như càng âm trầm chút, đào Φ hàng đâm hoàng gánh lên lút hướng hắn bên kia xô dịch, vẫn luôn dịch đến hắn bên cạnh ghé đá thượng, đáng thương vô cùng hỏi: “Như vậy có thể sao?”

Giang Hành miễn cưỡng xem như vừa lòng, tuy rằng tưởng đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng nơi này rốt cuộc là Quốc công phủ, tùy thời đều có khả năng bị người thấy, hắn đến vì nàng suy xét suy xét.

“Mới vừa rời mẫu hậu hỏi người khi, vì sao không trả lời?”

Quả nhiên bị hắn nghe được, đào liền biết, nếu không hắn sẽ không như vậy hàm hàm. Chính là này có thể quái nàng sao, lúc ấy mẹ liền ở trước mặt, hơn nữa Hoàng Hậu nương nương như vậy trắng ra hỏi nàng, nàng là cái cô nương gia, sao có thể nói được xuất khẩu! Lại không phải cùng hắn giống nhau không biết xấu hổ.

Giang Hành nhìn nàng lại hỏi: “Kêu kêu, người không nghĩ giả cho bản vương sao?”

Nàng vừa không phủ định, cũng không đáp ứng.

Tha là Giang Hành như vậy kiên nhẫn người, cũng không khỏi có điểm bối rối, rốt cuộc hấn chờ không được lâu lắm, chạy nhanh đem nàng cưới về nhà mới yên tâm. Nếu không bên ngoài như hổ rình mồi người nhiều như vậy, nàng một cái tiểu bạch đầu hủ, bị người đoạt đi rồi làm sao bây giờ? Hấn một sốt ruột, miệng lưỡi khó tránh khỏi trở nên nghiêm túc, biểu tình cũng không nhu hòa, “Lúc trước người rời đi Tùng Châu khi là như thế nào cùng ta nói? Người làm ta không cần cưới người khác, kêu kêu, bản vương làm được, vì sao người lại vẫn là không muốn? Ta hôm qua vào cung cầu kiến mẫu hậu, rốt cuộc nói động nàng đồng ý người ta hôn sự, hôm nay nàng tới Sở Quốc Công phủ chính là muốn nghe xem suy nghĩ của người, người mới vừa rồi vì sao không nói cho nàng?”

Đào λ lê túng cung đề Dĩnh lúc này mới tỉnh ngộ chính mình giống như biến khéo thành vụng.

Nàng trước sau cúi đầu, không biết đầu dựa tưởng cái gì. Nàng không ra tiếng, Giang Hành liền cho rằng nàng thờ ơ, nhẫn nhẫn mà nói: “Còn nhớ rõ bản vương nói qua 30 tuổi nghĩ muốn cái gì lễ vật sao?”

—— đương nhiên nhớ rõ, hấn nói muốn muốn nàng.

Giang Hành hỏi nàng: “Bản vương muốn người, kêu kêu, người muốn ta sao?”

Đào θ hiểm thường hoang tưng mạo người khác nàng đều không nghĩ muốn, giống như chỉ có thể tiếp thu hấn một người. Kia hấn là liền đại biểu nàng muốn hấn đi, nàng tại đây phương diện vẫn là không quá thông suốt.

Giang Hành đợi không được nàng đáp lại, đứng dậy chuẩn bị đến chính đường đi, một khi đã như vậy, còn hỏi nàng làm cái gì, chi bằng trực tiếp đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn. Đến lúc đó vô luận nàng có đồng ý hay không, đều chỉ có thể là của hấn!

Hắn vừa đứng lên, đào σ vụng hắn phải đi, vôi vàng câu lấy hắn tay áo, nâng lên một đôi ngập nước con người, trong mắt hàm chứa lân lân ánh sáng nhạt, đã hoảng loạn lại vô thức mà nhìn hắn.

Giang Hành dừng lại, chờ nàng mở miệng.

Nàng nhấp khởi phần môi, tay nhỏ thăm tiến hắn trong tay áo, lôi kéo hắn bàn tay ở hắn trong lòng bàn tay viết chữ.

Mềm ấm ngón tay ở hắn lòng bàn tay từng nét bút, chậm rãi viết xuống một cái “Tưởng” tự.

Giang Hành cứng đờ, nội tâm sóng gió mêh mêh, trên mặt lại trang đến bình tĩnh tự giữ, “Người tưởng cái gì?”

Nàng cắn môi dưới, cong lên ngây thơ ý cười, “Muốn người nha.”

Tiểu cô nương hai yếp doanh doanh, mi cong trắng non, này một chốc chính xác đẹp tới rồi cực hạn. Giang Hành khắc chế đem nàng xoa tiến trong lòng ngực xúc động, ách tiếng nói hỏi: “Muốn gả cho ta sao?”

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, có điểm thẹn thùng.

Giang Hành vui mừng khôn xiết, lúc này nào còn quản được thượng có thể hay không bị người nhìn thấy, lập tức liền đem nàng ôm chặt trong lòng ngực, hôn nàng phần môi hôn lại thân. Đại để là nàng mới ăn qua hạnh nhân đậu hủ nguyên nhân, trong miệng thơm ngọt, dụ dỗ đến hắn chậm chạp không bỏ được buông ra nàng.

Đào Y khí ghé vào ngực hắn, bên tai là hắn hữu lực tiếng tim đập, một tiếng một tiếng chấn nàng lỗ tai, làm nàng bên tai đỏ bừng.

Giang Hành ôm nàng ngồi ở ghé đá thượng, cúi đầu dán nàng lỗ tai hỏi: “Kêu kêu, bản vương muốn nghe người chính miệng nói, người có nghĩ gả cho ta?”

Tư thế này làm nàng không thể không tách ra hai chân kẹp hắn eo, chính là hắn thân thể cường tráng, nàng ngồi thật sự không thoải

mái, không được tự nhiên mà vắn vẹo, “Nhất định phải nói sao?”

Hai người thân thể kề sát, nàng vừa động, cơ hồ lập tức là có thể cảm giác được hấn thân thể biến hóa. Nơi đó nhiệt nhiệt chổng nàng, nàng muốn tránh thoát, cố tình hấn ôm nàng eo gần sát hấn, làm nàng không thể động đậy.

Hấn thấp thấp mà ừ một tiếng: “Nhất định.”

Đào cả người đều trở nên mềm như bông, vô lực mà chôn ở hấn ngực, muỗi dường như kêu rên: “Tưởng, muốn gả cấp Ngụy Vương cứu cứu.”

Rốt cuộc chờ đến nàng này một câu, Giang Hành bỗng nhiên cảm thấy phía trước đợi lâu như vậy đều đáng giá, chỉ cần có thể được đến nàng, làm hấn chờ lại lâu đều đáng giá.

Giang Hành hôn hôn nàng đỉnh đầu, cánh tay vươn đem nàng ôm càng chặt hơn điếm, “Chờ ta thuyết phục Hoàng Thượng lúc sau, tết Thượng Nguyên ngày đó liền cưới ngươi vào cửa.”

Nàng lén lút đếm trên đầu ngón tay tính tính, khoảng cách tết Thượng Nguyên hơn một tháng.

“Nhanh như vậy?”

Giang Hành tìm được nàng cánh môi mút tấp, thanh âm khàn khàn nói: “Bổn vương chính là một ngày đều chờ không được.”

Một vách tường nói một vách tường đè nặng thân thể của nàng cảm thụ hấn, kia thô thô cứng ngạnh đồ vật, vừa lúc để ở nàng chân trung tâm. Đào ụ tay đem hấn đẩy ra, đỏ mặt ồn ào: “Ngươi, ngươi hảo hạ lưu!”

Hấn chờ nhẩn đến bây giờ, đã đúng là quân tử.

Giang Hành phủng nàng hai má, tiểu cô nương tức giận bộ dáng thật sự quá đáng yêu, hấn trên dưới xoa xoa, “Kêu kêu, đêm tân hôn ta sẽ càng hạ lưu, sợ hãi sao?”

Nàng lấy ra hai tay của hắn, quay đầu đi không để ý tới hắn, bắt đầu hồi hận vừa rồi có phải hay không đáp ứng đến quá nhanh.

Giang Hành lại nói: “Đáng tiếc người hồi hận cũng đã chậm, liền chờ đương bốn vương tiểu tức phụ bãi.”

Có Hoàng Hậu ra ngựa, không lo lắng Ân Tuế Tình sẽ không đồng ý. Đến nỗi Sở quốc công cùng Đào phủ..... Đến lúc đó chờ Hoàng Thượng thánh dụ một chút tới, mặc dù bọn họ tưởng không đồng ý cũng vô pháp. Không đồng ý, kia đó là kháng chỉ, nam nhân cùng nam nhân chi gian, vẫn là dùng quyền thế tới trực tiếp nhất.

Hạ quyết tâm sau, Giang Hành tức khắc nhẹ nhàng không ít.

Hắn ôm đào Σ châu châu mâu Trịnh đem nàng cả khuôn mặt đều hôn một lần, cuối cùng vẫn là chưa đã thèm.

Đào thấy hắn không có muốn đình xu thế, nâng lên hai tay che ở mặt trước, ghét bỏ mà xoa xoa trên mặt nước miếng, “Đừng lại hôn, Ngụy Vương cứu cứu thuộc cầu không thành?”

Giang Hành lại tức vừa muốn cười, cắn nàng trắng nõn gương mặt, “Người là cái thứ nhất dám nói bốn vương là cầu.”

Nàng kiêu ngạo mà hừ một tiếng, “Như thế nào lạ, người không phục sao?”

Giang Hành gật gật đầu, chỉ cần là nàng nói, thế nào hắn đều nhận, “Kêu kêu nói cái gì chính là cái gì, bốn vương tức phụ nhi vĩnh viễn đều là đúng.”

Đào X⁽¹⁹⁾ Phan nhìn trong chốc lát, xì cười ra tiếng tới, tiếng cười thanh thúy dễ nghe: “Miệng lưỡi trơn tru.”

Giang Hành như đạt được chí bảo, cuối cùng là được như ý nguyện mà ôm được mỹ nhân về.

Tuy rằng này mỹ nhân còn không có cưới về nhà, nhưng dư lại kia nửa con đường, đã hảo tửu nhiều.

Ôn tồn một lát, Giang Hành đột nhiên nhớ tới hỏi: “Người vừa rồi nói bổn vương cái gì?”

Đào ỗ danh kỳ diệu: “A?”

Hắn néo néo nàng cái mũi nhỏ, “Người nói bổn vương hòa ái dễ gần, ta có như vậy lão sao?”

Nàng nghẹn lời, không phục mà biện giải, “Ngụy Vương cứu cứu ngay từ đầu thật sự thực hòa ái, chính là sau lại..... Sau lại liền thay đổi cá nhân giống nhau.”

Đó là bởi vì trước kia hắn đem nàng đương tiểu bối, đối nàng đương nhiên mọi cách chiếu cố. Sau lại hắn đối nàng tâm tư thay đổi, biến thành nam nhân nữ đối người cái loại này thích, tự nhiên nhịn không được tưởng nhiều tới gần nàng, nhiều thân cận nàng.

Giang Hành thở dài một hơi, dán nàng gương mặt, tiểu cô nương gương mặt lại hoạt lại lạnh lẽo, cùng trên bàn hạnh nhân đậu hủ giống nhau, “Sớm biết rằng người đối ta ấn tượng này, ta tình nguyện đối với người nghiêm túc một ít.”

Nàng dựng thẳng lên lông mày, “Người dám? Người không được hung ta.”

Vừa rồi hắn tức giận biểu tình hầy còn dưới đáy lòng, làm nàng nhút nhát, không bao giờ tưởng thể hội lần thứ hai.

Giang Hành chấp khởi nàng tay nhỏ, từng cây xoa khai tay nàng đầu ngón tay, cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau, cười nói: “Không dám, không dám.”

☆, chương 120 đã thấy ra

Chính đường, Sở quốc công biết được Trang hoàng hậu ý đồ đến sau, khiếp sợ rất nhiều câu đầu tiên lời nói đó là: “Lão phu tuyệt không đồng ý!”

Trang hoàng hậu nhất phái đoan trang mà ngồi ở thượng vị, nàng bình tĩnh mà hướng phía dưới liếc đi liếc mắt một cái, không cần phải nói lời nói, liền làm Ân Như nhất thời không dám lơ đãng.

Chính là lại thế nào, hấn cũng không thể đồng ý đem tiểu ngoại tôn nữ gả cho Ngụy Vương a!

Ân Như giãy giụa trong chốc lát, như cũ cảm thấy việc này quá mức hoang đường, không phục nói: “Nương nương, thần cảm thấy việc này không lớn thỏa đáng. Ngụy Vương cùng kêu kêu bồi phạt không hợp, nếu là làm kêu kêu gả cho Ngụy Vương, khó tránh khỏi sẽ đưa tới tranh luận, đến lúc đó đối kêu kêu thậm chí Quốc công phủ cùng Đào phủ hai nhà danh dự đều không tốt, càng cho hoàng thất hổ thẹn, thỉnh nương nương tam tư.”

Trang hoàng hậu đã sớm nghĩ kỹ, nếu không cũng sẽ không theo hấn công bằng mà nói rõ, nàng đạm cười nói: “Trừ bỏ bồi phạt ở ngoài, Sở quốc công còn cảm thấy nơi nào không ổn? Không bằng một khối nói ra bãi.”

Ân Như trái lo phải nghĩ, cho rằng hai người tuổi chênh lệch cũng có chút đại, nhưng này đều không phải là chủ yếu vấn đề, vì thế hấn liền không có nói chuyện nhiều. “Chỉ này một cái. Ngụy Vương cùng tiểu nữ tuổi tuổi cùng tuổi, hai người là từ nhỏ bạn chơi cùng, luận bồi phạt kêu kêu ứng kêu Ngụy Vương một tiếng cứu cứu, nương nương chẳng lẽ là đã quên?”

Trang hoàng hậu than nhẹ, “Bổn cung tự nhiên sẽ không quên, năm đó Lục cô nương cùng trưởng công chúa quan hệ hảo, thường xuyên xuất nhập trong cung, này đó bổn cung đều nhớ rõ ràng.” Nàng thấy Sở quốc công thả lỏng tư thái, cười cười lại nói, “Bất quá Giang Hành là bổn cung nhìn lớn lên, hấn vẫn luôn không nhìn trúng cái gì cô nương, hiện giờ liền vừa ý kêu kêu một cái, người nói làm bổn cung như thế nào cho phải?”

Như thế nào cho phải?

Ái tìm ai tìm ai đi, chính là đừng tìm nhà hán tiểu ngoại tôn nữ. Sở quốc công tâm trung là như vậy tưởng, ngoài miệng cũng không dám dễ dàng nói ra, hán ghen nửa ngày, “Thần vẫn là cảm thấy không ổn.”

Trang hoàng hậu cũng không sốt ruột, liền tính nàng thuyết phục không được hán, chỉ cần Hoàng Thượng một đạo ý chỉ xuống dưới, hán vẫn như cũ đến thành thành thật thật mà tuân hoàn. “Người cảm thấy không ổn không quan hệ, Lục cô nương cũng đã đáp ứng bổn cung, chỉ còn lại có kêu kêu một câu, mặc dù ngài lão không đồng ý, bổn cung cũng phải nhường con ta được như ý nguyện mà cưới thượng tức phụ.”

“.....”

Ân Như theo bản năng nhìn về phía Ân Tuế Tình, kia trong mắt hàm nghĩa không cần nói cũng biết, rõ ràng mang theo trách cứ cùng khó hiểu.

Chính là hán nào biết Ân Tuế Tình trong lòng khổ, nàng đương nhiên cũng là không muốn, nè hà bị Trang hoàng hậu ân uy cũng thì một đốn lúc sau, mặc dù không muốn cũng không thể phản đối. Nàng hồi lấy Ân Như một cái bất đắc dĩ ánh mắt, bất động thanh sắc mà lắc lắc đầu, lấy kỳ chính mình bất lực.

Ân Như tức giận, này cùng bá vương hành vi có cái gì khác nhau! Hoàng thất chẳng lẽ còn có thể cưỡng cưới thần nữ không thành?

Hán đang muốn mở miệng, liền thấy Giang Hành từ cửa đi đến, mặt sau đi theo chậm rì rì đào A A sủi cáo đưa kia vừa đứng, sắc đến nàng càng thêm nhỏ xinh. Bình thường không cảm thấy có cái gì, từ khi Trang hoàng hậu nói muốn đem đào gả cho Ngụy Vương sau, hán thấy thế nào như thế nào cảm thấy không thích hợp. Lập tức xụ mặt, tức giận nói: “Kêu kêu, lại đây!”

Đào σ hồi, vô tội mà nâng lên hai tròng mắt, “Ông ngoại.....”

Nàng vừa muốn đi qua đi, ai ngờ bà vai bị Giang Hành một phen bắt được, hấn mặt không đổi sắc mà đem nàng lưu tại bên người, “Sở quốc công nói vậy đã nghe mẫu hậu nói?”

Ân Như tức giận đến thối râu trừng mắt, há ngăn là nghe nói, liền kếm không sảo đi lên! Nếu không phải xem ở Trang hoàng hậu mặt mũi thượng, hấn hôm nay nhất định bắt tay áo cùng hấn tỷ thí một hồi, “Người tưởng cưới ta ngoại tôn nữ?”

Giang Hành gật đầu: “Đúng là.”

Hấn buột miệng thốt ra: “Ngụy Vương như thế nào không biết xấu hổ!”

Giang Hành một nghẹn.

Phía trước Trang hoàng hậu nhìn không đi xuống, không khỏi bùng lên Hoàng Hậu cái giá tới, lạnh giọng gọi câu Sở quốc công. Nàng vẻ mặt nghiêm túc khi cực có uy nghiêm, cùng bình thường vẻ mặt ôn hoà bộ dáng hoàn toàn bất đồng, quả thực làm Ân Như lập tức thay đổi cái thái độ, quy quy củ củ mà đứng ở nàng trước mặt, “Thần ở.”

Trang hoàng hậu đứng dậy phát phát tay áo, lãnh liếc hấn liếc mắt một cái, “Việc này liền như vậy định rồi, người chớ có ở sau lưng bịa đặt bỗn cung không phải, chỉ còn chờ hoàng thượng hạ chỉ, làm kêu kêu về vang mà xuất giá bãi.”

Ân Như tuy không tình nguyện, nhưng kính sợ với Hoàng Hậu uy nghiêm, không dám nói cái gì nữa, thích sợ hãi ứng cái thần tuân mệnh.

*

Đãi Hoàng Hậu sau khi rời đi, Sở quốc công đem đào gọi vào trước mặt, không ngừng mà dò hỏi: “Đây là chuyện khi nào? Có phải hay không từ Tùng Châu bắt đầu? Các người đến mức nào?”

Đào P hoảng thật muội tịnh với xích, lui về phía sau hai bước hét lên: “Ông ngoại đừng hỏi.”

Ân Như đều phải tức chết rồi, hấn gần nhất vẫn luôn đang tìm tư đào Φ kia tư hợp lại hết sức để bụng, ai biết người còn không có định hảo, liền bị Ngụy Vương nhanh chân đến trước. Đào không phải nói Ngụy Vương không tốt, thật sự là không ở hấn suy xét phạm vi, đột nhiên một chút làm hấn không tiếp thu được, thờ phi phi mà ngồi ở ghế trên hoãn thật lâu cũng chưa hoãn lại đây.

“Ta không hỏi? Ông ngoại cái gì cũng không biết, còn không chuẩn ta hỏi một chút!” Hấn một ngụm đem nước trà uống đến sạch sẽ, phanh mà một tiếng quăng ngã ở trên bàn, “Nếu không phải Hoàng Hậu hôm nay cùng ta nói lên, ta đến nay còn bị chẳng hay biết gì đâu!”

Nàng tự nhận đuối lý, yên lặng mà đứng ở tại chỗ không nói lời nào, dùng ánh mắt ý bảo một bên nha hoàn thêm trà đổ nước.

Sở quốc công uống lên một ly lại một ly, thật vất vả chờ hấn tức giận tiệt tiêu, đào hảo ngôn hảo ngữ mà khuyên bảo: “Ông ngoại đừng nóng giận, ta nếu là giả cho Giang Hành, về sau chính là Vương phi, nói ra đi ngài sẽ càng có mặt mũi.”

Sở quốc công bất mãn nói: “Cô nương gia nói chuyện này để làm gì, không biết xấu hổ.”

Nàng nga một tiếng, lại không sửa miệng.

Bất quá Sở quốc quay quanh niệm tưởng tượng, giống như thực sự có như vậy vài phần đạo lý. Hấn cẩn thận phẩm vị một trận nhi, khác vương tôn hậu duệ quý tộc đều không có hợp hấn tâm ý thiếu niên, Giang Hành trừ bỏ tuổi quá lớn, phẩm hạnh tướng mạo nhân phẩm xác thật đều là nhất đẳng nhất hảo, xứng nhà hấn kêu kêu dư dả. Hơn nữa hấn vẫn luôn không cưới vợ, kêu kêu giả qua đi nhưng còn không phải là chính phi sao. Nghĩ như thế, trong lòng so vừa nãy dễ chịu chút.

Đào thấy đem hấn hồng ở, ngồi ở hấn bên cạnh nhân cơ hội nói rất nhiều để nghe lời nói, bảo đảm chính mình về sau nhất định hảo hảo hiếu thuận hấn, làm hấn an an ổn ổn mà sinh hoạt. Ân Như liền thích nghe này đó lời hay, biết rõ nàng là ở hồng hấn, vẫn là nhịn không được vừa lòng mà cười.

“Người này quý nha đầu!”

Hấn này cười, đào Σ Phan thất sao hoạn siểm, nhưng xem như đem hấn cấp thuyết phục.

Dư lại đó là mẹ.

Hai người đi trở về diêu Hương Cư, nàng đi theo Ân Tuế Tình phía sau, dọc theo đường đi Ân Tuế Tình đều không nói lời nào, nàng lo sợ bất an mà đoan trang nàng sắc mặt, ngập ngừng mà kêu một tiếng: “Mẹ.....”

Ân Tuế Tình không đáp lại, tiếp tục đi phía trước đi.

Nàng méu máo, theo ở phía sau làm bầm lều bầu, “Ta không phải cố ý muốn giấu giếm mẹ, chỉ là khi đó ta cũng nói không rõ..... Hảo chút sự tình chính mình cũng chưa chải vuốt lại, lại càng không biết nên như thế nào cùng ngài nói. Lòng ta thật sự khó xử, ngài liền chớ có trách ta..... Ngài đừng không cùng ta nói chuyện, hảo mẹ, người lý một lý ta đi.”

Nói xong lời cuối cùng, đơn giản tự chủ trương mà kéo nàng cánh tay, đáng thương vô cùng mà làm nũng lên tới.

-----oOo-----

Phần 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới rồi diêu Hương Cư cửa, Ân Tuế Tình cuối cùng dừng lại bước chân, nghiêng đầu mặt vô biểu tình mà nhìn nàng một cái. Nàng ủy khuất mà chớp chớp mắt, thủy mắt thanh triệt, xem đến nàng thật sự không có tính tình, không tiếng động mà thở dài một hơi, “Kêu, mẹ không phải trách người, là thể người lo lắng.”

Đào Y điều tạt lục giao trộm phu xuân xỉu hợp lại nguyên bản chờ nàng câu nói kế tiếp, không nghĩ tới nàng lại hỏi: “Các người mới vừa rồi ở trong đình nói gì đó?”

Nga..... Đào Y cô Thuấn quả động, thành thành thật thật nói: “Ngụy Vương cứu cứu hỏi ta có nghĩ gả cho hấn.”

Nàng hít một hơi, “Người nói gì đó?”

Đào y hoãn mĩ cận kế chi gạt e lệ ngưng ngưng con người vô tội mà nhìn nàng, không cần đoán cũng biết có ý tứ gì.

Ân Tuế Tình chính xác trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đã thể nàng lo lắng, lại sinh khí Giang Hành bắt cóc nàng khuê nữ. “Kêu kêu, mẹ có thể không phản đối các người việc hôn nhân.”

Nàng bá mà sáng đôi mắt, cảm thấy cả người đều rộng mở thông suốt, “Mẹ nói thật sao?”

Ân Tuế Tình gạt gạt đầu, “Bất quá người cần thiết đáp ứng mẹ một sự kiện.”

Lúc này đừng nói kêu nàng đáp ứng một kiện, chính là mười kiện cũng không thành vấn đề. Đào Phi khổn phạm hư, liền kém không võ ngực bảo đảm.

Ân Tuế Tình nói cho nàng: “Nếu là người cùng Giang Hành hôn sự có thể định ra tới, như vậy thành thân phía trước người đều không được thấy hẳn. Nếu là hôn sự không thể định ra tới, người cũng không thể tái kiến hẳn.”

Đào Σ hoài khát chước quả “Vì cái gì?”

Hai người bắt tri bắt giác đi vào diêu Hương Cư, Ân Tuế Tình làm nàng đi ở bên cạnh, “Kêu kêu, người dám cùng mẹ nói, mới vừa rồi ở trong đình các người cái gì cũng chưa làm sao?”

Nàng im tiếng, cái gì cũng chưa nói.

Ân tuế tình sớm đã đoán được như thế, gom lại chân mày nghi, “Cô nương gia danh dự đặc biệt quan trọng, các người thân phận người khác là không tránh được nói xấu, điểm này mẹ quản không được, liền mặc kệ. Chính là người như vậy nhiều lần cùng hẳn gặp mặt, tóm lại là không tốt, nếu là truyền ra đi có tổn hại người thanh danh. Huống hồ không thành thân liền bị hẳn chiếm hết tiện nghi, thành thân sau bảo không chuẩn hẳn sẽ xem thấp người. Người nếu là còn nghe mẹ nói, liền chiếu ta vừa rồi nói làm, trong khoảng thời gian này đều không cần tái kiến hẳn.”

Vừa rồi ở chính đường kia một hồi, nàng suy nghĩ rất nhiều, nếu tóm lại đều phản đối không được, chi bằng nhân lúc còn sớm yên tâm tiếp thu bãi.

Đào γ huy tâm lịch quá nam nữ việc, phương diện này nghe mẹ nói tổng không có sai. Nàng ngoan ngoãn nói: “Ta đã biết..... Ta sẽ không tái kiến hẳn.”

Ân Tuế Tình phóng khoáng tâm, thấy nàng nghe lời, liền không giống phía trước như vậy giam cầm nàng, cho phép nàng ra cửa đi lại đi lại.

Mấy ngày hôm trước bị phạt đi hậu viện làm việc nặng Bạch Nhụy ngọc trà cuối cùng đã trở lại, đào π mục nặc đoạn pha không bằng mấy ngày hôm trước hậm hực. Các nàng ở phía sau làm mấy ngày

việc nặng, các điều tiêu tụy không ít, thấy đào đã vui sướng lại hồ thẹn, một chữ cũng chưa oán giận.

*

Hôm sau sáng sớm, tan triều lúc sau, Giang Hành trực tiếp đi Ngự Thư Phòng cầu kiến Hoàng Thượng.

Hắn đến lúc đó, trong thư phòng còn có một người, ăn mặc màu xanh lá áo choàng, đang ở vì Hoàng Thượng đỡ mạch. Giang Hành hành lễ, kêu một tiếng phụ hoàng, đi đến trước mặt mới thấy rõ người này mặt.

Mặt như quan ngọc, dung mạo tuyển tú, đúng là Đào phủ đã từng Chu đại phu.

Chu Phổ đứng dậy hướng hắn hành lễ, không có thanh âm. Giang Hành làm hắn miễn lễ, đối đoản trên giường Hoàng Thượng nói: “Phụ hoàng chính là thân thể không khỏe?”

Hoàng Thượng vẫy vẫy tay, bộ dáng nhìn quắc thước thật sự, không giống như là có cái gì bệnh nặng. “Ngồi bãi, không có việc gì, chính là muốn cho Chu đại phu giúp trầm bắt mạch.”

Giang Hành không có ngồi, nhìn về phía một bên cung khiêm mà đứng Chu Phổ, “Nhi thần lần này tiến đến, là có một chuyện muốn nhờ.”

Hắn tới khi đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác, nếu Hoàng Thượng không đồng ý, hắn liền dùng khác lý do thuyết phục hắn.

Hoàng Thượng từ trên giường ngồi dậy, nhàn nhạt hỏi: “Là vì Đào phủ gia tiểu quận chúa?”

Tối hôm qua Trang hoàng hậu từng cùng hắn nhắc tới quá, này đây hắn hiện nay có cái chuẩn bị tâm lý.

Ngôn xong, một bên Chu Phổ hơi cương.

Giang Hành nói thanh là: “Nhi thần tưởng cưới nàng vì phi, thỉnh phụ hoàng tứ hôn.”

☆, chương 121 tứ hôn

Hôm qua Trang hoàng hậu nói với hấn khởi khi, hấn thực sự chấn kinh rồi một hồi lâu.

Kinh thành trung nhằm nhiều quý nữ thiên kim hấn chướng mắt, sao cố tình coi trọng một cái nha đầu? Không phải nói đào Σ hảo, mà là mặc cho ai đều sẽ không đem hai người bọn họ thâu làm một đôi, chỉ vì này hai người thấy thế nào như thế nào không xứng đôi. Huống chi, hấn trong lòng sớm đã có định đoạt, “Trẫm lời nói thật cùng người nói, trẫm nguyên bản muốn đem quảng linh quận chúa cùng Giang Cát thâu thành một đôi, từng cùng Giang Cát đề lộ quá vài câu, hấn hiện nay một lòng chờ trẫm tứ hôn đâu. Nếu là trẫm lại đem nàng hứa cho người, liền ở Giang Cát chỗ đó vô pháp công đạo, người nếu không chê phiền toái, liền đi Tuệ Vương phủ thuyết phục hấn, trẫm lại vì người làm chủ.”

Giang Cát chính là Tuệ Vương đích trưởng tử, năm nay mới vừa cập nhước quán, trời sinh Hỗn Thế Ma Vương tính tình, một ngày không thịnh hành phong làm lãng liền không thoải mái. Lần trước ở minh thu hồ sơn trang, đó là hấn đem Lục Dao đánh đến trọng thương, có thể thấy được này tính nét bạo ngược.

Đào σ là gả cho hấn, kia còn phải?

Giang Hành nhăn nhăn mày, chẳng qua hấn một cái thúc thúc đi theo cháu trai đoạt nữ nhân, nói ra đi thật là không quá thỏa đáng.

Cân nhắc một phen lúc sau, vẫn là tức phụ càng quan trọng, mặt mũi cái gì đều không quan trọng. Giang Hành đứng dậy cáo từ, “Nhi thần biết được.”

Ngụy Vương rời khỏi sau, Hoàng Thượng vẫn chưa làm Chu Phủ rời đi, mà là đem hấn gọi vào trước mặt, tiếp tục đỡ mạch.

“Chu đại phu lần trước ngao nấu thuốc viên trăm ăn mấy viên, rất là thấy hiệu quả, đã nhiều ngày cảm thấy tinh thần rất tốt, không bằng trước kia như vậy mệt mỏi.” Hoàng Thượng về mặt vừa lòng, liền nói vài thanh hảo, cũng nói muốn ban thưởng hấn một ít đồ vật.

Chu Phổ thất thần, mãi đầu óc nghĩ Giang Hành muốn cưới đào Phi nam tức, cười lắc lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không cần ban thưởng.

Người cầm chính là điểm này không tốt, câu thông lên thực không có phương tiện, nhưng mà Hoàng Thượng hôm nay tâm tình hảo, nhẫn nại tính tình hỏi hấn: “Chu đại phu cái gì đều không cần, nghe Ninh chiêu nghi nói người chưa cưới vợ, cần phải trăm thưởng người mấy cái mỹ nhân?”

Hấn nín thở, vân đạm phong khinh khuôn mặt tuấn tú khó được lộ ra vài phần xấu hổ, vẫn như cũ lắc đầu, lúc này liên tục đôi tay đều dùng tới, đã là tạ ơn lại là cho thấy chính mình không cần.

Hoàng Thượng có điểm mất hứng, chưa thấy qua như vậy thanh tâm quả dục, tùy tiện làm người thưởng hấn một ít vàng bạc tơ lụa, hứng thú rã rời mà tổng cổ hấn đi xuống.

Trước khi đi Chu Phổ mượn thư phòng giấy và bút mực, trên giấy viết nói: “Cảnh tích có không ra cung một chuyến?”

Hoàng Thượng tò mò mà nâng lên đuôi lông mày, “Người nghĩ ra cung?”

Hấn cười gật gật đầu.

Thái Y Viện thay phiên đương trị, hấn gần nhất bị Hoàng Thượng coi trọng, không bằng ngay từ đầu trợ thủ như vậy vất vả, thường thường có cơ hội nghỉ ngơi cả ngày. Chỉ là ra cung một chuyến như cũ không dễ dàng, hấn hỏi lâu chưa từng ra cung, không biết bên ngoài là tình huống như thế nào, nếu không phải hôm nay ngẫu nhiên gặp được Giang Hành, chỉ sợ còn không biết đào Phi giả chồng tin tức.

Hoàng Thượng thực dễ nói chuyện, phát tay liền chuẩn hẳn yêu cầu, hỏi nhiều một câu: “Chu đại phu không cần vàng bạc mỹ nhân, càng muốn ra cung, hay là này ngoài cung có người ái mộ cô nương không thành?”

Hắn sửng sốt, trên mặt không được tự nhiên hơi túng lướt qua, chột hơi hơi mỉm cười, gật gật đầu.

Lại là thật sự, Hoàng Thượng rộng lượng mà tỏ vẻ, “Là nhà ai cô nương? Người nói ra, trẫm vì người làm chủ.”

Cái này cô nương không phải người khác, đúng là vừa rồi Giang Hành trong miệng quảng linh quận chúa. Chu Phổ biết rõ mặc dù hắn nói cũng vô dụng, bọn họ chỉ gian trước sau cách ngàn dặm vạn hác, liền tính hắn lại nỗ lực mà leo lên, cũng không qua được nàng bờ bên kia. Vì thế lắc lắc đầu, cười trên giấy viết, “Đa tạ thánh ân, cảnh tích thân phận thấp kém, không xứng với nàng.”

Hoàng Thượng nhớ tới hắn ách tặc, phàm là có điểm thân phận nhân gia, đều không muốn đem nữ nhi hứa cấp một cái người câm. Thở dài một hơi, không có nhắc lại việc này.

Chu Phổ từ Ngự Thư Phòng ra tới sau, nhìn mắt nơi xa cửa cung, thu hồi ánh mắt hướng Thái Y Viện đi đến.

*

Ở Sở Quốc Công phủ ở vài thiên, đào Y đế cảnh phán sạn yến tiệc đi.

Đồ vật đều thu thập thỏa đáng sau, Ân Tuế Tình đem nàng gọi vào trước mặt ngàn dặn dò vạn dặn dò, “Nhớ rõ mẹ hôm qua cùng người lời nói..... Hắn muốn lại đến tìm người, người không cần tái kiến.”

Đào μ đến lỗ tai đều phải khởi cái kén, gật đầu không ngừng, “Mẹ nói ta đều nhớ kỹ, chỉ cầu mẹ không cần nói nữa.”

Ân Tuế Tình chọc chọc nàng trán, “Ta còn không phải lo lắng người!”

Nàng hì hì cười, dẫm lên ghế nhỏ chui vào trong xe ngựa, lộ ra một trượng cười khanh khách khuôn mặt, “Mẹ hẳn là nhọc lòng chính mình sự mới đúng, lập tức liền đến tháng chạp 30, ngài như thế nào còn có công phu quản ta đâu?”

Tháng chạp 30 là Ân Tuế Tình cùng Du quận vương hôn sự, đến nay chỉ còn lại có hai mươi ngày thiên.

Chính xác phản không thành, cư nhiên dám chế nhạo khởi mẫu thân tới. Ân Tuế Tình vừa định nói nàng, nàng liền vèo mà chui vào trong xe, lấy lòng thanh âm từ bên trong truyền ra tới: “Ta phải đi, mẹ đừng đánh ta, ngày đó ta nhất định cấp mẹ chuẩn bị một phần đại lễ!”

Này một năm thật là hỉ sự không ngừng, nửa năm trong vòng hợp với tam kiện hỉ sự, hiện giờ đào τ trung giả chồng, đối lập đời trước, thật đúng là khác nhau như trời với đất. Như vậy không thể tốt hơn, Đào Tĩnh cảm thấy mỹ mãn, nàng không có gì đại năng lực, trọng sinh một lần hai cái nguyện vọng đều thực hiện, liền không có khác tiếc nuối.

Xe ngựa dần dần đi xa, đi rồi ước chừng nửa canh giờ tả hữu đi vào thẳng nghiệp phường, lại đi phía trước đi một đoạn đường, mới có thể nhìn đến Đào phủ đại môn.

Đào phủ cửa cách đó không xa ngừng một khác chiếc xe ngựa, đào o lữ xấp ghé tỳ bên kia nhìn lại liếc mắt một cái, mới đầu vẫn chưa để ý, nhưng mà nhìn đến xe ngựa bên đứng người sau ngây ngẩn cả người, xoa xoa đôi mắt lại xem một lần, xác định là Chu Phổ không thể nghi ngờ. Nàng buông ra Bạch Nhụy tay, bước nhanh hướng bên kia chạy đến, “Chu Phổ?”

Nhìn dáng vẻ hần hần là tới thật lâu, chính là như thế nào không đi vào đâu? Hảo chút thiên đều không có gặp qua hần, đào còn buồn bực hần như thế nào hư không tiêu thất, không ngờ tưởng hần lại hôm nay đột nhiên xuất hiện.

Đào đi vào hẩn trước mặt, “Người như thế nào không đi vào, đứng ở này làm cái gì? Người là tới tìm ta ông nội sao?”

Từ biết hai người đều là trọng sinh sau, đào X vận càng nhiều một phần thưởng thức lẫn nhau chi tình. Nàng sở hữu không thể cáo người bí mật, chỉ có thể nói cho hẩn một người nghe, loại này cảm tình rất kỳ quái. Tựa như một cái hồ nước, sở hữu cá đều là cá trích, chỉ có bọn họ hai cái là cá chép, loại này đồng loại cảm tình, một lời khó nói hết.

Chu Phổ lắc đầu, hẩn không phải tới gặp đào thượng thư, hẩn là vì thấy nàng.

Hẩn từ trong tay áo lấy ra một trương giấy, trên giấy viết một câu: “Có không tìm một chỗ một tựa?”

Phụ cận không có quán trà trà lâu, đào P cảnh hẩn thỉnh nhập trong phủ, hôm nay cái Đào Lâm Nguyên cùng Đào Tĩnh tựa hồ đều không ở trong phủ, chính đường không người, vừa lúc phương tiện bọn họ nói chuyện.

Nàng không kịp uống một ngụm trà nhuận hầu, hỏi hẩn nói: “Người tìm ta có việc gấp sao?”

Chu Phổ gật đầu, hẩn chuyển này cố ý chuẩn bị tốt bút giấy, cùng nàng mượn nghiên mực lúc sau, chấm chấm mực nước liền trên giấy viết chữ, “Ta nghe nói người muốn cùng Ngụy Vương đính hôn.”

Đào kết quả kia tờ giấy, phần môi không được tự nhiên mà nhấp nhấp, “Ân.”

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, sốt ruột hỏi: “Người làm sao mà biết được? Đây trận người ở nơi nào, ở tại chỗ nào? Quá đến được chứ?”

Bị nàng quan tâm, Chu Phổ rất có chút cao hứng, tuy rằng biết rõ không quan hệ tình yêu nam nữ, nhưng vẫn là cong môi trên giấy

viết xuống: “Ta ở trong cung Thái Y Viện, quá rất khá, tam cô nương đừng lo.”

Trong cung? Thái Y Viện?

Đào kinh ngạc mà nhìn chăm chăm mấy chữ này, lẩm bẩm nói: “Ta nói như thế nào tìm không thấy người, nguyên lai người thế nhưng tiến cung đi..... Người như thế nào đi vào?” Nàng tưởng tượng, rồi cuộc không ngu ngốc, “Là Ninh chiêu nghi sao?”

Chu Phổ gạt đầu, không tại đây phương diện nhiều làm bút mực, dừng một chút tiếp tục viết nói: “Người còn nhớ rõ Ngụy Vương cuối cùng thuộc sở hữu?”

Đào nhìn này một hàng tự, nàng đương nhiên biết Ngụy Vương kết quả cuối cùng, hấn thành Đại Tấn quân chủ, là tôn quý nhất nam nhân. Do dự một chút, “Nhớ rõ.”

Hấn rũ mắt, trên giấy viết: “Người nghĩ kỹ sao? Chỗ cao không thẳng hàn, y tam cô nương tính cách, không thích hợp cái kia vị trí.”

Vấn đề này kỳ thật đào o độc rất nhiều biến, nếu nàng giả cho Giang Hành, về sau có phải hay không liền thành Hoàng Hậu? Vạn nhất Giang Hành về sau thu giai lệ 3000 dâu? Nghĩ lại tưởng tượng, hấn đòi trước không có nhiều ít nữ nhân, đòi này có nàng ở, hấn càng thêm đừng nghĩ thu người khác. Đến nỗi Hoàng Hậu cái này vị trí..... Về sau rồi nói sau, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, dù sao nàng là vì giả cho Giang Hành, lại không phải giả cho kia tòa long ý.

Đào nhìn về phía hấn, bên môi cong lên một cái kiêu mềm độ cung, “Chu đại phu là vì ta hảo, nhưng ta đã nghĩ đến rất rõ ràng. Cảm ơn người cố ý tới cùng ta nói lời này.”

Chu Phổ trong lòng cười khổ, kỳ thật hấn không có nàng nghĩ đến như vậy quân tử, hấn rắp tâm bắt lương, tới nơi này lớn nhất mục đích là vì thấy nàng. Nếu nàng là bị bức bách đến còn hảo, hấn liền tính nghĩ mọi cách cũng muốn giải cứu nàng với khôn khổ bên trong,

cổ tình nàng cam tâm tình nguyện, hẳn không có chen chân đường sống.

Đề bút tay đình trệ thật lâu sau, hẳn trước sau nói không nên lời chúc phúc nói, cuối cùng chỉ viết tiếp theo câu: “Tam cô nương đến nay còn có tiếc nuối sao?”

Đào Σ huyển bộn hoàng quả “Ta lớn nhất tiếc nuối, chính là trước kia không có bảo vệ mẹ. Hiện giờ đã không giống nhau, lại không uổng sự.”

Hắn viết nói: “Cảnh tích trước kia cửa nát nhà tan, hiện giờ người nhà an khang, lý nên thấy đủ. Lại có một chuyện, trước sau không thể được như ý nguyện.”

Đào tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

Hắn cười cười, không chịu lại viết, đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Như thế nào có loại người này, đem nàng ăn uống treo lên, lại liền như vậy đi rồi!

Đào Σ hoạn mà phòng má tử, “Người tốt cuộc nói hay không? Vạn nhất ta có thể giúp người thực hiện đâu!”

Hắn biết rõ không thể, viết xuống đôi nàng lòng biết ơn, tuyệt thân đi ra nhà chính.

Đào kêu hẳn một tiếng, làm hạ nhân đem hẳn đưa đến cửa, “Người nếu là có cái gì khó khăn cứ việc cùng ta nói, ta sẽ giúp người.”

Chu Phổ liễm mắt, không có quay đầu lại.

Hắn hai đời lớn nhất tiếc nuối, chính là không thể chính miệng kêu một tiếng tên nàng.

Người khác đều kêu nàng kêu kêu, nhiều đáng yêu nữ danh, cùng nàng giống nhau ngây thơ đáng yêu. Nếu hẳn không phải người câm, nhiều hy vọng có thể làm trò nàng mặt kêu nàng.

Kêu kêu, kêu kêu.

*

Từ trong cung ra tới sau, Giang Hành trực tiếp đi Tuệ Vương phủ.

Hắn bình thường rất ít tới nơi này, làm cửa hôn giả ăn thật lớn cả kinh, vội vàng đi vào thông bẩm Tuệ Vương. Tuệ Vương còn không có ra tới nghênh đón, hắn liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Giang Cát kia tiểu tử đâu?”

Hôn giả thích thích nói: “Thiếu gia ở hậu viện.”

Giang Hành đi nhanh hướng bên trong đi, “Kêu hắn ra tới thấy bốn vương.”

Hắn không có đi chính đường, mà là trực tiếp ngừng ở tiền viện, trong viện một bên trên giá bãi đao thương côn bổng, hắn đi lên chọn lựa hai dạng binh khí, uy phong lẫm lẫm đứng ở trung ương, không biết còn tưởng rằng hắn là tới tìm tra. Thật sự quá dọa người, tôi tớ lau mồ hôi, hoang mang rối loạn mà đi đem Tuệ Vương cùng Giang Cát cùng nhau mời đến.

Ngụy Vương không tới tắc đã, gần nhất kinh người, không biết thiếu gia lại tái phát cái gì sai? Thế nhưng chọc đến hắn động như thế giận dữ.

Không bao lâu Tuệ Vương tới rồi, phía sau đi theo lười biếng rời rạc Giang Cát.

Tuệ Vương Giang Diễn so Giang Hành lớn ba tuổi, ngũ quan cùng Giang Hành có vài phần giống nhau, bất quá hắn so Giang Hành càng lão thành, cũng càng thâm trầm, dễ dàng đoán không ra tâm tư của hắn. Hắn đến trước mặt cười hỏi: “Tam đệ làm gì vậy? Hay là Giang Cát lại tái phát sai?”

Giang Cát tức khắc da căng thẳng, hắn biết rõ vị này thúc phụ bản lĩnh, nếu là chọc giận hắn, phỏng chừng sẽ bị tấu đến ba ngày ba

đêm hạ không tới giường.

Nhưng hấn gần nhất trừ bỏ ăn chút hoa tửu, cũng không trêu chọc cái gì phiền toái a?

Giang Hành làm Giang Cát đến trước mặt tới, ném cho hấn một cây trường thương, “Phạm sai lầm thật không có, chẳng qua ta hôm nay vào cung thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn, hấn nói lúc trước cùng Giang Cát đề qua vài câu, muốn đem quảng linh quận chúa hứa cho hấn, này đây bổn vương đến trước hỏi đến hấn ý kiến. Nếu đều là nam nhân, kia liền trực tiếp dùng nắm tay nói chuyện bấi.”

Giang Cát nhặt lên trường thương, không có phản ứng lại đây, “Tam thúc nói cái gì?”

Vừa dứt lời, Giang Hành đã tập đi lên, hấn lão đảo lui về phía sau vài bước, vừa muốn mở miệng, liền bị một quyền tạt trung ngực. Giang Hành bàn tay trần, hấn cầm trường thương căn bản không phải sử dụng đến, lại nói hấn nguyên bản liền không phải Giang Hành đối thủ, ngăn ngừa mười mấy chiêu, liền bị Giang Hành đánh đến đứng dậy không nổi.

Giang Hành thu thập hấn không chút nào cố sức, thu hồi quyền cước đối Giang Diễm nói: “Nhị ca làm chứng kiến, nếu bổn vương thắng, kia Giang Cát cùng quảng linh quận chúa hôn sự liền không hề giữ lời.”

Giang Diễm làm hạ nhân đem nhi tử nâng dậy tới, đồng dạng sờ không được đầu óc, “Hoàng Thượng chỉ là đề ra một miệng, bát tự còn không có một phiết sự, người như thế nào.....” Hấn gợn sóng bất kinh trên mặt khó được lộ ra kinh ngạc, “Tam đệ hay là muốn.....”

Giang Hành nói một tiếng, “Đúng là, đến lúc đó tiệc cưới, thỉnh nhị ca trình diện tham gia.”

Giang Diễm một đốn, nhớ không làm nói, cái kia quảng linh quận chúa tựa hồ năm nay mới cập kê đi.....

*

Ước chừng hai ngày sau, trong cung người tới tới rồi Đào phủ, là phụng Hoàng Thượng khẩu dụ.

Đào φ ở hậu viện xem tướng quân tắm rửa, Tôn Khải Yên ở một bên nói chuyện, hai người nghe được tin tức sau, liếc nhau, nàng từ Tôn Khải Yên trong mắt thấy được nghi hoặc.

Nàng không cùng Tôn Khải Yên nói, luôn là tìm không thấy thích hợp cơ hội, kỳ thật cũng không biết như thế nào mở miệng.

Cái này hảo, thánh chỉ trực tiếp tuyên về đến nhà tới, liền tính nàng tưởng giấu cũng giấu không được.

Hai người đến tiền viện khi, Đào Lâm Nguyên cùng đại phòng nhị phòng người đều ở, Đào Tùng Nhiên đứng ở đằng trước. Mọi người đến đông đủ sau, Đào Tùng Nhiên lãnh toàn gia quý xuống, nghe dẫn đầu lão công công tuyên chỉ.

“Quảng linh quận chúa huệ chất lan tâm, thành thạo đoan trang, phẩm mạo xuất chúng, tài đức vẹn toàn..... Trẫm cùng Hoàng Hậu toàn hỉ, cùng Ngụy Vương trời đất tạo nên, trai tài gái sắc, đặc ban Ngụy Vương vì phi, chọn ngày giao từ Lễ Bộ thành hôn.”

Đãi lão công công tuyên đọc xong thánh chỉ sau, hướng ngằm nhìn lên, chỉ thấy ngằm quý người đều ngốc.

Đặc biệt là Đào Lâm Nguyên, biểu tình giống như sét đánh.

Hắn cười tủm tỉm mà nhìn về phía đào Γ chỉ có nàng là thanh tỉnh, chờ nàng lên tiếp chỉ.

☆, chương 122 tái giá

Từ tuyên chỉ lão công công sau khi trở về, Đào phủ cả gia đình đều sững sờ ở tại chỗ, chỉ có đào ε mắt cá âu mâu 丿 tạt lan không kinh.

Nhị phòng tam phòng người liên tiếp hướng nàng bên này xem ra, ngay cả Tôn Khải Yên đều vẻ mặt khiếp sợ, bị bắt thành linh tin tức chấn đến nghẹn họng nhìn trần trời, “Kêu, kêu kêu..... Đây là.....”

Đào I hình xuân thối mi ánh chi gặt Đào Lâm Nguyên đã tức giận: “Này, này quả thực hoang đường!”

Đào I rụt hạ bả vai, nàng liền đoán được a cha sẽ là cái này phản ứng, không những như thế, ông nội Đào Tùng Nhiên cũng nhấn chặt mày thực không tán đồng. Chính là không tán đồng lại có thể như thế nào đâu? Thánh chỉ đều xuống dưới, chẳng lẽ kháng chỉ không tôn sao?

Nhị phòng tam phòng người không bọn họ nghĩ đến nhiều, sôi nổi tới chúc mừng xin đợi, “Ngụy Vương tuần tú lịch sự, đức cao vọng trọng, tam cô nương gả cho Ngụy Vương thật là phúc khí.”

Thật là một đám xách không rõ, Đào Tùng Nhiên nghe được phiền lòng, vẫy vẫy tay làm cho bọn họ đều đi xuống, cùng Đào Lâm Nguyên cùng nhau đi vào nhà chính.

Đào ỵ huy biếng nhác đi lên, a cha ông nội một chốc một lát tiếp thu không tới, không bằng làm cho bọn họ chậm rãi tiêu hóa bãi. Nàng lười đến đi khuyên bảo, dù sao bọn họ khẳng định cho rằng nàng cũng không biết, nàng vừa lúc mừng rỡ tự tại, tránh cho tổn nhiều miệng lưỡi. Ở Sở Quốc Công phủ khuyên bảo Ân Tuế Tình cùng Ân Như khi, đã làm nàng mài rách môi, nàng này sẽ chỉ nghĩ trang cái gì cũng không biết.

Hồi Trọng Linh Viện trên đường, nàng cùng Tôn Khải Yên cùng nhau trở về đi, lúc này mới hơn ba tháng, Tôn Khải Yên bụng một chút cũng không hiện, cùng trước kia không có gì hai dạng. Nhưng thật ra cả người mượt mà không ít, lần trước nàng nôn nghén phun lợi hại, hiện giờ vừa mới có điều chuyển biến tốt đẹp, liền bị Đào Tĩnh buộc ăn này ăn kia, không đến nửa tháng liền dưỡng trở về.

Tôn Khải Yên đi ở nàng bên cạnh, muốn nói lại thôi rất nhiều lần, vẫn là không nhin xuống, “Kêu kêu, lần trước đưa người khóa vàng

người..... Chính là Ngụy Vương sao?”

Tôn Khải Yên như cũ có chút ấn tượng, ngày đó nàng hỏi nàng khóa vàng là ai đưa, nàng thẹn thùng mà không có trả lời, nhưng là biểu tình thật thật tại tại mà thuyết minh hết thảy. Hôm nay lão công công tiến đến tuyên chỉ, tất cả mọi người vẻ mặt khiếp sợ, duy độc nàng vẻ mặt bình tĩnh, dường như đã sớm biết giống nhau.

Không thể không làm Tôn Khải Yên nghĩ nhiều.

Việc đã đến nước này, đào ỵ hoàng tài xuân mĩ giầu, dứt khoát gạt đầu, “Là hấn đưa, Khải yên tử tử không cần nói cho a cha ông nội, ta sợ bọn họ sẽ càng không tiếp thu được.”

Thế nhưng, thế nhưng thật là.....

Tôn Khải Yên giật mình mà che lại miệng, mọi nơi nhìn nhìn, may mắn không có gì người, “Người như thế nào sẽ cùng Ngụy Vương..... Hai người các người.....”

Đào Ⅱ thiển thỉnh đến Trọng Linh Viện bên trong, nha hoàn phụng tới trà thơm, một người một ly đoan đến các nàng trước mặt. Các nàng phân biệt ngồi ở sơn son khảm trai tiểu mấy lượng biên, đào T nàng cười, “Khải yên tử tử nghe ta cùng người nói.”

Tôn Khải Yên nhìn nàng, nghiêm túc nghe nàng trong miệng mỗi một chữ.

Đào P cảnh nàng cùng Giang Hành quá vãng tránh nặng tìm nhẹ mà nói một lần, từ Trường An đến Tùng Châu, lại từ Tùng Châu đến Trường An, hai năm thời gian bị nàng dùng mười lăm phút nói xong, nghe được Tôn Khải Yên ngờ ngẩn không thôi.

“Nói cách khác, người ở tại Tùng Châu Ngụy Vương phủ, chưa cập kê khi..... Ngụy Vương liền đối với người động tâm tư?” Tôn Khải Yên từng câu từng chữ hỏi.

Nhớ tới khi đó Giang Hành đem nàng đè ở trên giường, nhất biến biến mà thân nàng ép hỏi nàng có thích hay không hẳn, trên mặt nàng một trận nhiệt, rũ mắt nhỏ như muỗi kêu nột mà ân một tiếng.

Tôn Khải Yên như thế nào cũng chưa nghĩ đến..... Người kia cư nhiên là Ngụy Vương.

Chính là xem đào Phi túi cận tích rất cuộc hai người bọn họ ở nàng trước mặt ở chung khi, đều là quy quy củ củ, mặc cho ai đều sẽ không hưởng kia phương diện tưởng. Tôn Khải Yên thật cẩn thận hỏi nàng, “Lúc này tứ hôn, là Ngụy Vương cùng Hoàng Thượng ư?”

Hắn là đi, nếu không Hoàng Thượng như thế nào có rảnh nhọc lòng nàng hôn sự đâu.

Đào T hi ngốc để lẫm tụng loan nhị

Tôn Khải Yên thấy nàng trên mặt không có chút nào không tình nguyện, liền biết nàng là có ý tứ gì, nếu nàng vui mừng, nàng liền không có gì hảo thuyết. Chẳng qua nhớ tới Giang Hành vĩ ngạn cao lớn thân hình, nhìn nhìn lại đào o tụng cát trưng cồn nập trắng đăm nhện không được thế nàng lo lắng lên..... Nam nhân, vô luận trước kia lại đứng đắn nam nhân, chỉ cần thành thân sau không có không yêu lộng chuyện đó, liền Đào Tĩnh đều không ngoại lệ, càng miễn bàn 30 tuổi còn không có thành thân Ngụy Vương..... Cũng không biết đào o thiên cù tinh nãi mễ. Nàng lo lắng mà tưởng.

*

Từ khi nhận được thánh chỉ sau, đào o khôi băng hiệp tiên ghé đương quẻ cầu đợ, nàng nhớ kỹ Ân Tuế Tình dạy bảo, không có tái kiến Giang Hành một mặt.

Nàng còn nhẫn được, nhưng mà Giang Hành nhưng nhện không được.

Hắn khổ chờ một năm, rốt cuộc có thể được như ý nguyện mà ôm được mỹ nhân về, làm hắn như thế nào hẳn được? Ngắm lại trước kia ở Tùng Châu nhật tử, bọn họ liền ở tại nghiêng đối diện hai cái sân, mỗi ngày đều có thể gặp mặt, thậm chí nàng răn dạy nha hoàn thanh âm lớn chút, hắn bên kia đều có thể nghe được.

Hiện giờ kia nhật tử một đi không trở lại, hắn muốn gặp nàng một mặt, đều thực không dễ dàng.

Giang Hành ngày hôm qua đi Đào phủ ăn cái bẻ môn canh, Đào Tùng Nhiên thực quyết đoán mà nói cho hắn, thành thân phía trước hai người không nên gặp mặt, làm hắn bản thân trở về, không cần chọc người phê bình. Giang Hành nhớ tới Đào Tùng Nhiên kia trương như lâm đại địch mặt liền buồn cười, hắn là muốn cưới hắn cháu gái, lại không phải yếu hại hắn cháu gái, đến nỗi như vậy cảnh giác sao?

Hợp lại hiện tại thánh chỉ đã xuống dưới, Đào phủ liền tính không đồng ý cũng vô pháp, hắn không có cưỡng cầu, lưu lại hai câu lời nói liền đi trở về.

Giang Hành đem Lễ Bộ người gọi tới trong phủ, Lễ Bộ Thượng Thư là cái qua tuổi năm mươi tuổi lão nhân, kính ngưỡng Ngụy Vương nổi danh lâu ngày, khơi mào nhật tử tới phá lệ để bụng.

Mắt nhìn hắn đem niên lịch phiên một lần lại một lần, Giang Hành nhin không được nhắc nhở: “Tận lực chọn đến sớm một ít.”

Nguyên bản hắn là tính toán tết Thượng Nguyên liền thành thân, nè hà thời điểm quá vội vàng, chỉ sợ hai bên đều chuẩn bị đến không đủ sung túc, chỉ có sau này hoãn lại một đoạn thời gian. Lễ Bộ Thượng Thư loát một phen râu, tàn nhẫn mà nói cho hắn: “Hồi bẩm Vương gia, gần nhất hai tháng đều không có thích hợp gả cưới ngày tốt, lão thần nhìn vừa thấy, tết Thượng Nguyên lúc sau gần nhất một cái ngày lành là ba tháng mười sáu, ngài xem cảm thấy hôm nay như thế nào?”

Giang Hành nhăn nhăn mày, kia không phải còn có ba tháng sao?

Hắn tự mình đem niên lịch lấy lại đây phiên phiên, phát hiện quả thực như Lễ Bộ Thượng Thư lời nói, ba tháng mười sáu là gần nhất một cái thích hợp gả cưới ngày tốt. Hắn đem niên lịch ném trở về, “Vậy hôm nay, chiêu cáo Trường An, bôn vương muốn tại đây một ngày nghênh thú Đào phủ tam cô nương, đến lúc đó khắp chốn mừng vui, bá tánh cùng nhạc.”

Lễ Bộ Thượng Thư ứng thanh là, hướng hắn dò hỏi mấy thứ thành thân công việc, trưng cầu hắn ý kiến sau, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

*

Nhật tử định ra tới sau, thực mau liền có người nói cho Đào phủ, Ngụy Vương cùng quảng linh quận chúa hôn kỳ ở ba tháng mười sáu.

Đào Tùng Nhiên đã chậm rãi tiếp thu tin tức này, liền tính hắn lại không tình nguyện, cái này cháu gái vẫn là phải gả. Một khi đã như vậy, vui mừng là gả, mặt ủ mày ê cũng là gả, hắn sao không lựa chọn người trước? Huống chi đây là Hoàng Thượng tứ hôn, đối phương lại là đương triều Ngụy Vương, cái nào đều không thể đắc tội, hắn chỉ có thể đã thấy ra điểm.

Duy nhất không thể tiếp thu chỉ còn lại có Đào Lâm Nguyên, đào Ө thang thiển mãnh tức hắn từ nhỏ phủng ở lòng bàn tay khuê nữ đi rồi, tuổi tuổi cũng đi rồi, này trong phủ Ợ còn có cái gì ý tứ?

Vì thế, hắn liền tiếp vài thiên đều âm khí nặng nề mà, làm người nhìn liền không dám gần người.

Lại không mấy ngày đó là Ân Tuế Tình cùng Du quận vương thành thân nhật tử, liền tính đào Σ hoàng gánh Đào Lâm Nguyên trong lòng cũng rõ ràng, nguyên nhân chính là này, hắn sắc mặt càng thêm không hảo. Đào Ợ đường cam với tế độ さ bột hồi độ Phan, ngẫu nhiên cùng nhau ăn cơm khi, cười tùm tùm mà nói một hai câu lời hay, im bật không nhắc tới Ân Tuế Tình, liền sợ chọc trúng hắn chỗ đau.

Cửa ải cuối năm buông xuống, trong phủ nơi nơi đều treo lên lửa đỏ đèn lồng, cửa sổ dán đỏ thắm tranh tết, cả nhà trên dưới nhất phái vui mừng náo nhiệt cảnh tượng.

Cho đến tháng chạp 30 ngày đó, đào ٪ dực con hoài điều vân 』 tha ban âu hộp hoàng khích tham hành lang quan anh thời tiết vẫn có chút lãnh, bên ngoài liền lại khoác kiện yên chi sắc hàng thêu Tô Châu rữ ti hải đường áo choàng. Nàng sơ thấp hoàn búi tóc, đầu đội con bướm văn mạ vàng bạc thoa, lược thi son phấn, vẽ mày đẹp, đứng ở gương đồng xem ngó trái ngó phải, tựa hồ so bình thường càng điểm điểm lệ một ít.

Bạch Nhụy thế nàng sửa sang lại trên eo khóa vàng cùng quả đậu bạc sơ, cười trêu chọc nói: “Cô nương mau đừng chiếu, hôm nay cái ngài bảo đảm là đẹp nhất.”

Nàng được tiện nghi còn khoe mẽ, “Như vậy sao được? Mẹ mới là đẹp nhất, ta nhiều lắm tính cái đệ nhị.”

Bạch Nhụy liên thanh hẳn là.

Thu thập thỏa đáng lúc sau, các nàng liền bắt đầu từ Đào phủ xuất phát. Mới vừa ở trên xe ngựa ngồi xuống, Bạch Nhụy đánh mảnh hướng bên ngoài nhìn nhìn, tiến đến nàng bên tai nói: “Cô nương, đại gia ở phía sau đâu.”

Đào ngẩn người, tưởng hướng phía sau nhìn xem, nhưng lại cảm thấy không ổn, sợ bị Đào Lâm Nguyên thấy bị thương hẳn tự tôn, cuối cùng buông tay. “Đem mảnh buông, đừng nhìn.”

Bạch Nhụy nghe lời mà buông bên cạnh người mảnh, không nhiều lời nữa, thường thường mà trộm liếc nàng liếc mắt một cái, giống như sợ nàng khổ sở dường như.

Đào Ө than hồi ㄣ “Người muốn nói cái gì liền nói, đừng lén lút, cùng giống làm ăn trộm.”

Bạch Nhụy ăn ngay nói thật nói: “Nô tỳ chính là cảm thấy đại gia quá đáng thương.”

Nàng không có đáp lại, nhắm mắt ý ở xe trên vách, xe ngựa không bao lâu liền sử đến Sở quốc công môn khẩu.

Xuống xe sau hướng phía sau nhìn nhìn, không có nhìn thấy Đào Lâm Nguyên thân ảnh, đại để là nửa đường thượng sai khai. Lúc này sắc trời vẫn sớm, Du quận vương đón dâu màu dư chưa đã đến, đào σ hoạn phân nghệ diêu Hương Cư, liền thấy Ân Tuế Tình ngồi ở gương đồng trước, từ nha hoàn hầu hạ vấn tóc.

Nàng nguyên bản liền mỹ, mặc dù qua 30 như cũ phương nhan sáng trong, hiện giờ tỉ mỉ mà trang điểm một phen sau, càng là làm người không dời mắt được.

Mãn nhà ở người đều vội thật sự, đào Φ quá sợ tiên gánh quy quy củ củ mà ngồi ở một bên nhìn bạch thuật cho nàng hoa lửa điền, “Mẹ hiện tại liền tính không hoa lửa điền, Du quận vương khẳng định cũng nhận được người.”

Ân Tuế Tình xuyên thấu qua gương nhìn nàng một cái, ngày đại hỉ, đuôi lông mày đều nhiễm mấy hạt ý cười, “Ta liền nói người lúc trước vì sao một hai phải ta hoa lửa điền, nguyên lai là đánh đến cái này chủ ý.”

Ở biết được đoạn nghiêm mặt manh sau, có một số việc dần dần mà rõ ràng.

Đào πξ hi mà, “Ta còn không phải là vì mẹ suy xét sao.”

Một lát sau, Ân Tuế Tình nhớ tới hỏi nàng, “Nghe nói người cùng Ngụy Vương nhạt tử định ra?”

Nàng gật đầu, “Định ở ba tháng mười sáu.”

Ba tháng mười sáu, vẫn là có điểm đuổi, có thể thấy được Ngụy Vương là thật sốt ruột đem nàng cưới trở về. Ân Tuế Tình nhấp môi,

chưa nói cái gì, “Mấy ngày này người đừng ở thấy hẳn.”

Từ Ngụy Vương muốn cưới quảng linh quận chúa tin tức truyền ra đi sau, Trường An thành có chúc phúc, liền có e sợ cho thiên hạ không loạn. Một hai phải đem Giang Hành cùng đào Phi nào hồ lảng việc tư bắt được tới, bịa đặt một ít không đúng đắn nói, làm người nghe xong không thoải mái. Cũng may kia chỉ là tiểu bộ phận, vẫn chưa ảnh hưởng đến trong thành những người khác, càng không đối đào Phi nạp dự tạo thành ảnh hưởng.

Những cái đó nhàn ngôn toái ngữ chỉ truyền hai ngày, liền bị người chèn ép đi xuống, từ đây lại không nghe người ta nói khởi quá.

Ân Tuế Tình không có nói cho nàng, là không nghĩ làm nàng phiền lòng.

Nàng vẫn luôn đều thực nghe lời, cũng không ngỗ nghịch trưởng bối ý tứ, “Mẹ yên tâm, ta trong khoảng thời gian này đều không có gặp qua Giang Hành.”

Búi tóc sơ hảo sau, Ân Tuế Tình quay đầu sờ sờ nàng đầu, cười nói: “Vây là tốt rồi.”

*

Đảo mắt tới rồi chạng vạng, Du quận vương phủ người nâng màu dư đến Sở Quốc Công phủ đón dâu.

Nguyên bản tái giá không cần như vậy chính thức, nhưng là Sở quốc công không đồng ý, cùng Du quận vương thương lượng một phen sau, liền làm được té ngã một lần đại hôn giống nhau. Bà tử cũng Ân Tuế Tình thương màu dư, một đường nghênh hồi Du quận vương phủ, dọc theo đường đi chiêm trống vang trời, tiếng người ồn ào.

Du quận vương phủ so Quốc công phủ còn muốn vui mừng, trong phủ tới rất nhiều quan lớn trọng thần, hai năm trước Hoàng Thượng

từng đáp ứng quá Du quận vương, chờ hấn thành thân khi, liền huề Hoàng Hậu cùng nhau trình diện vì hấn chủ trì hôn sự.

Bởi vậy có thể thấy được, trận này hôn sự làm được cỡ nào long trọng.

Du quận vương phủ người tiếp tân ngồi đầy, náo nhiệt phi phàm, quả thực là chưa bao giờ từng có chúc mừng. Trường An thành không mấy nhà khuê nữ thành thân có thể có như vậy phô trương, mặc dù Ân Tuế Tình là nhị gả, kiến thức quá hôm nay trường hợp sau, phỏng chừng đều sẽ không nói cái gì nữa. Đặc biệt là vương phủ bên ngoài, không ít bá tánh duỗi đầu thăm nã, muốn một thấy Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu tôn dung.

Hoàng Thượng một thân minh hoàng sắc long bào, cùng Trang hoàng hậu cùng nhau ngồi ở thượng vị, phía dưới ngồi ngay ngắn Sở quốc công. Du quận vương cha mẹ mất sớm, không có cao đường. Hai người nắm hồng lụa đi vào chính đường, đã bái Hoàng Thượng Hoàng Hậu, lại hướng Sở quốc công nhất bái, lại là bái thiên địa, cuối cùng phu thê đối bái.

Tất cả công việc xong, Ân Tuế Tình bị mấy cái bà tử đưa vào tân phòng.

Du quận vương lưu lại cùng Hoàng Thượng nói hai câu lời nói sau, liền theo sau hồi tân phòng, còn có xúc khăn voan cùng uống rượu hợp cần.

Đào P cúc kiêu qua đi xem náo nhiệt, nàng đi ở đám người mặt sau cùng, mới vừa đi quá cửa thủy hoa, liền bị một con thô dày bàn tay túm chặt, mang vào một bên nhĩ phòng.

☆, chương 123 bức thiết

Cái này nhà ở là phóng tạp vật, cửa sổ ngược sáng, trong nhà rất có chút tối tăm.

Mới vừa đi vào đào cơ hồ thấy không rõ bên trong bài trí, nàng tim đập nhanh mau, lạnh giọng chất vấn: “Ai?”

Hắn nắm nàng cổ tay lực đạo lỏng một chút, nhưng là lại không buông ra, ở nàng làn da thượng xoa xoa. Hắn đem nàng để ở trên cửa, cắn nàng lỗ tai hỏi: “Người nói ta là ai?”

Đào σ hồi đỉnh dần dần có thể thích ứng trong phòng ánh sáng, quay đầu trong bóng đêm thấy rõ hắn khuôn mặt, “Ngụy Vương cứu cứu?”

Hơn mười ngày không gặp mặt, nàng vẫn là cùng trước kia giống nhau kiều mềm.

Giang Hành tưởng nàng nghĩ đến lợi hại, thô tráng cánh tay ôm nàng vòng eo, từ nàng lỗ tai một đường thân đến gương mặt, ở môi anh đào thượng hôn hôn, “Có nghĩ ta?”

Bên ngoài là lui tới tiếng người, Du quận vương trước phủ sở không có náo nhiệt, hắn cư nhiên liền trốn ở chỗ này, đối nàng lại thân lại ôm!

Cách một phiến môn, bên ngoài nói chuyện thanh âm rành mạch, đào o ham chọc xưng け. Nơi nào kinh được hắn như vậy trên đầu, “Ngụy Vương cứu cứu đừng như vậy, sẽ bị người phát hiện.”

Giang Hành mắt điếc tai ngờ, nhất định phải bức nàng nói ra cái đáp án, “Có nghĩ ta?”

Đào ψ áp hiện hà ti thụ, này sẽ cơ hồ mau bị hắn ăn xong rồi, đợi lát nữa còn như thế nào đi ra ngoài? Nàng dúi đầu vào hắn cường tráng ngực, nhỏ giọng lại e lệ mà đáp lại, “Suy nghĩ.”

Giang Hành vui mừng khôn xiết, lồng ngực tràn ngập mệnh mông tình tố, nếu hiện tại không phải ở người khác trong phủ, hắn liền không cần tránh ở chỗ tối, có thể quang minh chính đại mà yêu thương nàng. Như vậy ngoan tiểu cô nương, cuối cùng là hắn,

tưởng tượng đến không lâu sau liền có thể cùng nàng thành thân, từ đây nắm tay đầu bạc, liền cảm thấy cả đời này đều đáng giá.

Trong bóng tối, thân thể đụng vào trở nên phá lệ miễn cảm.

Đào Σ hồi tài cật nhận sau rụt rụt, nề hà nàng phía sau chính là ván cửa, có thể trốn đi đâu? Vì thế không thể tránh né mà bị một cái đồ vật đỉnh, làm cho nàng cả người đều không được tự nhiên.

Nàng xấu hổ đến thủy mắt hàm chứa ba quang, hàng mi dài run rẩy, “Ngụy Vương cứu cứu có thể hay không..... Đừng như vậy.....”

“Đừng loại nào?” Giang Hành ách tiếng nói hỏi, mặt dày vô sỉ hỏi. Hấn bao lại nàng mềm mại không có xương tay nhỏ, thấp giọng nói: “Kêu kêu, bôn vương tưởng người nghĩ đến khó chịu.”

Nàng tưởng rút về đi, nhưng là hấn lực đạo quá lớn, nàng trừu hai hạ cũng chưa có thể trừu động, ngược lại không cần thận nhiều sờ soạng hai hạ.

Đào λ tông hoảng thuần nhân sự, nhưng mơ hồ biết hấn là chỉ cái gì ý tứ, tóm lại thực cảm thấy then là được. Nàng một cái tay khác nắm hấn ngực, “Người buông ta ra, ta mới không cần!”

Vừa dứt lời, nghe được bên ngoài thanh âm đột nhiên cứng đờ, nàng liền động cũng không dám động.

Nguyên lai là Bạch Nhụy ngọc trà đi vào tân phòng cửa sau, lúc này mới phát hiện nhà mình cô nương không thấy. Vừa rồi người quá nhiều, nha hoàn bà tử một vây quanh vây quanh đi lên, các nàng cho rằng cô nương đi ở Ân Tuế Tình bên cạnh, ai biết lại là các nàng đem người cùng ném! Hai người chạy nhanh trở về tìm, đã ảo não lại tự trách, vừa lúc tìm được này gian nhĩ phòng bên ngoài.

-----oOo-----

Phần 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bạch Nhụy nhìn quanh bốn phía “Giống như chính là từ nơi này không nhìn thấy cô nương, kỳ quái, có thể đi chỗ nào đâu?”

Hai người tiếng bước chân càng gần một ít, nghe thanh âm liền ở cửa, đào o qua mở miệng kêu cứu, nghĩ lại tưởng tượng bọn họ tư thế này nếu là bị người nhìn đến, vậy thật không mặt mũi gặp người.

Liền ở nàng thế khó xử khi, Giang Hành động tác làm nàng sửng sốt.

Đào o loạn tu đoan độn xỉu Trịnh ngoài cửa hai người hỏi: “Này trong phòng là phóng gì đó?”

Nàng cả kinh một lòng thiếu chút nữa từ cổ họng nhả ra, đã quên phản kháng. Nàng không có kinh nghiệm, không biết nên làm như thế nào, vì thế bị hấn bao ở tay nhỏ, tay cầm tay mà giáo nàng.

Ngọc trà đi theo hướng trên cửa xem một cái, “Hấn là phóng tạp vật, chỉ là cửa này như thế nào quan đến như vậy kín mít?”

Đào Σ Hoàn trang chạm, thẹn quá thành giận mà ở Giang Hành trên vai cắn một ngụm, đem nàng phần nộ đều phát tiết đi lên, hạ mười phần mười lực đạo. Đáng tiếc nàng hiện tại cả người nóng lên, thân thể mềm mại mềm như bông mà sử không thương sức lực, cắn ở da dày thịt béo Giang Hành trên người, liền cùng tiểu miêu cào một chút giống nhau.

Cào ở hấn trong lòng, lại ngửa lại tô.

May mắn Bạch Nhụy cùng ngọc trà không nhiều rối rắm, ở cửa dừng lại một hồi liền rời đi.

Đào α thần chằm lan mi phụ thương nãi vĩ bát tới, liều mạng mà rút ra bản thân tay, hướng ngực hấn hung hăng đẩy một chút, “Người còn biết xấu hổ hay không?”

*

Tối tắm nhĩ phòng trung bãi một trương trường kỷ, hấn là hôm nay vị nào khách khứa đưa, trên giường bọc da hổ, mềm mại rộng mở.

Thực thích hợp làm một chút sự tình.

Giang Hành ngồi ở trên giường, trong lòng ngực là kiều kiều tiểu tiểu đào A

Nếu là cẩn thận nghe, còn có thể nghe được vài tiếng không giống bình thường thanh âm.

Đào hồng thấu bên tai, trong lòng sớm đã đem Giang Hành mắng trăm tám mươi lần, nhưng là lại chỉ có thể mềm như bông mà ngã vào trong lòng ngực hấn, phía sau lưng dựa gần hấn nóng bỏng ngực. Nàng nhắm mắt lại, không đi xem hấn thủ hạ động tác, gần như ủy khuất hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu, hảo sao?”

Giang Hành nóng rục hơi thở phun ở nàng cổ thượng, hấn nói giọng khàn khàn: “Còn không có.”

Đều đã lâu.....

Hơn nữa, chính hấn làm là được, vì cái gì thế nào cũng phải ôm nàng, nàng một chút cũng không nghĩ xem a!

Đào ψ nhục châm nĩ, một lòng một dạ nóng trông hấn chạy nhanh xong việc đi, nếu không nàng biến mất thời gian quá dài, thực chắc chắn bị người phát hiện không thích hợp.

Qua hồi lâu, Giang Hành thở dốc một tiếng, đỡ nàng đầu cùng hấn hôn môi. Ngay từ đầu thực bức thiết, hấn giống muốn đem nàng ăn dường như, sau lại chậm rãi ôn nhu, nhất biến biến ở nàng môi anh đào thượng hút dẫn trần trọc, cực gần triền miên.

Hắn ách thanh âm kêu tên nàng, kêu kêu, kêu kêu.

Đào π hét sang tứ thường sợ bị người khác nghe được, vì thế ngạnh thẩu đi lên lấp kín hẳn miệng, làm hẳn nói không nên lời lời nói.

*

Giang Hành mặc tốt quần áo sau liền lại là một bộ uy phong lẫm lẫm bộ dáng, cùng vừa rồi hạ lưu hành vi hoàn toàn bất đồng. Hắn đem đào P thượng trường kỷ, ngồi xổm nàng trước mặt thế nàng sửa sang lại hảo quần áo, nắm nàng chân nhỏ thế nàng mặc vào giày, đứng dậy cắn nàng cánh môi nói: “Người trước đi ra ngoài, ta một hồi lại đi tìm người.”

Đào v bình đầu của hẳn, “Người đừng hôn..... Sẽ bị nhìn ra tới.”

Son môi rớt còn có thể tìm cái lý do che dấu, vạn nhất miệng sưng lên làm sao bây giờ?

Nhớ rõ có một hồi nàng bị Giang Hành hôn lúc sau, trở về hàn quang liền vẽ mặt nghi hoặc hỏi: “Cô nương ngài miệng vì sao có điểm sưng? Có phải hay không cái này thời tiết muối nhiều?”

Nàng lúc ấy căn bản không trả lời, không biết như thế nào lừa gạt qua đi.

Đợi lát nữa còn muốn đi thấy mẹ, nàng nhưng không nghĩ bị mẹ phát hiện cái gì manh mối. Rõ ràng đáp ứng mẹ không hề thấy hẳn, đều do hẳn quá vô sỉ, ai có thể nghĩ đến hẳn sẽ trốn ở chỗ này?

Giang Hành xoa nàng đầu nhỏ dứa, “Thật muốn lập tức đem người cưới vào cửa.”

Nàng mím môi, quay đầu không để ý tới hẳn.

Vừa rồi hẳn thật sự quá càn rỡ, cũng may hai người trên quần áo đều không có nếp uốn, nếu không dễ dàng liền có thể bị người nhìn ra tới.

Từ nhĩ phòng đi ra sau, bên ngoài sắc trời đã đen, không có bao nhiêu người, nha hoàn bà tử phủng chường đều ở tân phòng bận việc, không ai đến nơi đây tới. Nàng bước nhanh đi phía trước đi một đoạn đường, quay đầu lại nhìn thoáng qua, cửa phòng nhắm chặt, Giang Hành còn ở bên trong.

Nàng thu thu tâm thần, gió đêm thổi tan trên mặt nàng độ ẩm, nàng bước nhanh hướng tân phòng đi đến.

*

Ân Tuế Tình cùng Du quận vương tân phòng ở ngô đồng viện, nàng không quen biết lộ, liền kéo một cái qua đường nha hoàn dò hỏi. Kia nha hoàn cho nàng chỉ một phương hướng, nàng hướng bên kia đi đến.

Dọc theo đường đi tâm thần không yên mà, sợ bị người nhìn ra tới sơ hở, chỉ ngóng trông ai đều nhìn không thấy nàng, làm cho nàng thấy mẹ, liền từ nơi này rời đi.

Đáng tiếc thiên không bằng người nguyện, mới vừa đi không vài bước, liền thấy phía trước có một người đi tới.

Nương hành lang hạ đèn lồng ánh sáng, nàng thấy rõ hấn mặt.

Đoạn Thuần đang muốn đi tiền viện chiêu đãi khách khứa, nhìn đến nàng sau, bình tĩnh trên mặt xuất hiện một chút ngoài ý muốn, “Người như thế nào ở chỗ này? Mới vừa rời người nha hoàn tìm người, không biết tìm được rồi sao?”

Đào ơ 丄 phạt trang đến bình tĩnh, “Ta không nhìn thấy các nàng, thế tử ca ca biết các nàng ở đâu sao?”

Hấn cũng không biết, nhưng là nguyện ý giúp nàng, “Ta tổng cố người giúp người hỏi một chút.”

Lúc này nàng liền tính không ở ngô đồng viện, cũng nên ở hậu viện cùng nữ quyền ở bên nhau, như thế nào bỗng nhiên không thấy?

Tính tính toán thời gian, hẳn là biến mất nửa canh giờ, đang đợi Bạch Nhụy ngọc trà thời điểm, Đoạn Thuần hỏi nàng đi nơi nào.

Đào ngậm ngừng nửa ngày, thuận miệng nói dối, “Ta vừa rồi đi nhằm địa phương, trong lúc nhất thời không tìm trở về, này đây mới vòng đến bây giờ.”

Lời này không giả, Du quận vương phủ xác thật rất đại, hơn nữa nàng là lần đầu tiên tới, đi nhằm lộ đúng là tình lý bên trong.

Đoạn Thuần không có hoài nghi.

Thực mau Bạch Nhụy cùng ngọc trà đuổi lại đây, nhìn thấy đào Ạ sau, các nàng trong lòng một cục đá lớn cuối cùng buông xuống. Hai người không được hỏi nàng đi đâu, đào P trù tấn Chiêm nga xa chưa cứu đương mặc ba quỳ chọc con hờn lương các nàng từng một hơi, “Cô nương lần tới đừng loạn đi rồi.”

Đào gật đầu đồng ý.

Đi vào ngô đồng viện sau, Du quận vương đã đến tiền viện đi, trong phòng chỉ còn lại có Ân Tuế Tình cùng mấy cái bà tử nha hoàn.

Đào vào nhà cùng nàng nói nói mấy câu, bởi vì hôm nay nhật tử đặc thù, nàng liền không có nhiều lưu lại, thực mau liền rời đi. Tiền viện đang ở uống rượu sung sướng, sắc trời đã tối, đào o dữ, di 1 liền đến phía trước cùng Đoạn Thuần nói một tiếng.

Bạch Nhụy vào nhà thông bẩm, nàng ở bên ngoài chờ, không ngờ tưởng trong chốc lát cứ nhiên từ trong phòng ra tới hai người.

Giang Hành cùng Đoạn Thuần cùng nhau đứng ở nàng trước mặt.

Nàng ngần ngợ, “Các người ra tới làm cái gì?”

Giang Hành trực tiếp dặt tay nàng đi ra ngoài, “Buổi tối trời tối, bản vương đưa người trở về.”

Đoạn Thuần nhần nhần mà, liền tính là trời tối cũng không thể cho phép hấn động tay động chân.

Hấn nghe nói hấn muốn cùng đào T sát chuy nam tức, tuy rằng không biết hấn dùng cái gì phương pháp thuyết phục Hoàng Thượng, nhưng là này không đại biểu hấn sẽ tiếp thu hấn.

Đoạn Thuần trước sau không xa không gần mà đi ở bọn họ phía sau, làm Giang Hành mặc dù muốn làm cái gì cũng chưa biện pháp.

Tới rồi Du quận vương phủ cửa, cửa xe ngựa sớm đã bị hảo, đào λ phiến Giang Hành tay, chuẩn bị dẫm lên ghế nhỏ lên xe ngựa.

Nàng ngược mắt hướng phía sau nhìn lại, Đoạn Thuần liền đứng ở cửa, nàng dân môi dưới, nhiều ít có điểm ngược ngừng, nhỏ giọng đối Giang Hành nói: “Ta phải đi, trong khoảng thời gian này Ngụy Vương cứu cứu đều đừng tới tìm ta.”

Giang Hành mà rậm căng thẳng, “Người nói cái gì?”

Nàng đúng sự thật lấy cáo, “Mẹ làm ta thành thân trước đều không thấy người.”

Nói xong, nàng chui vào trong xe ngựa, phân phó xa phu dẹp đường hồi phủ.

Xe ngựa dần dần đi xa, Giang Hành đứng ở tại chỗ, trong đầu như cũ nghĩ nàng lời nói.

Thành thân trước đều không thấy mặt? Kia không phải còn có ba tháng?

Hấn biểu tình trở nên không được tốt, đang muốn xoay người trở về, liền thấy vương phủ trước cửa nơi xa đứng cá nhân. Bóng đêm mờ lung, thấy không rõ hấn bộ dáng, vóc người đảo có vài phần quen thuộc.

☆, chương 124 hồi hận

Mới đầu Giang Hành vẫn chưa để ý, chờ xe ngựa đi xa sau, hấn chuẩn bị tuyệt thân vào phủ.

Nhưng là hấn đột nhiên nhớ tới cái gì, lại hướng bên kia vừa thấy, chỉ thấy người nọ tuy ẩn ở nơi tối tăm, nhưng là thân cao cùng hình thể đều rất giống Đào Lâm Nguyên.

Hấn như thế nào sẽ xuất hiện đứng ở chỗ này?

Giang Hành nghĩ đến hấn từng cùng Ân Tuế Tình hòa li, nhìn không được nhú nhú mày, ước chừng có thể đoán được hấn là cái gì tâm tư.

Nam nhân cùng nam nhân chi gian, luôn có điểm chung địa phương. Đào Lâm Nguyên lúc này tâm tình, hấn đại để có thể hiểu biết một vài, không ngoài hồi hận cùng không cam lòng thôi. Trước kia thuộc về chính mình nữ nhân, hấn không cần phí tâm tư đều có thể được đến, hiện giờ hấn không thấy hảo, thành người khác tâm nương, không phải một sớm một chiều có thể tiếp thu lại đây.

Chỉ có thể nói một câu hấn tự làm tự chịu.

Nếu là sớm một chút thấy rõ ràng chính mình cảm tình, gì đến nỗi lưu lạc đến bây giờ tình trạng này?

Giang Hành xoay người, hấn cùng đào σ hoan ú đổi lân khấu rơm sôn bao yêu kiện K sẽ hảo hảo mà yêu thương nàng, làm nàng không chịu một chút ủy khuất, đến lúc đó tưởng rời đi hấn đều không có lý do.

Mới vừa đi lên đài giai, ngẩng đầu thấy Đoạn Thuần còn ở cửa đứng, hấn cong môi cười, “Quả hồng vì sao không đi vào?”

Đoạn Thuần liếc hấn một cái, mặt vô biểu tình mà đi ở phía trước.

Tiền viện tiếng người ồn ào, thoi bồi hoán trần, quan lớn khách khứa tiếng chúc mừng tràn ngập ở bên tai, liền tính đứng ở cửa đều có thể nghe thấy. Trong viện đèn lồng treo cao, chiếu đến toàn bộ sân lượng như ban ngày, tại đây vui chơi không khí trung, Đoạn Thuần lạnh thanh âm hỏi: “Ngụy Vương là thiệt tình thực lòng muốn cưới kêu kêu sao?”

Giang Hành dừng lại, đã sớm đoán được hắn sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Kia thiên ở Khúc Giang bên cạnh, hắn nhất định nhìn thấy gì, mới có thể mọi cách cản trở hắn cùng đào Φ 卅 tới ở bên nhau. Đào không có gì, hắn nguyên bản là được đến đang ngồi đến đoan, nếu không phải bản khoản đào Φ nam \cap nãi tích đã sớm công bằng mà cùng hắn ngã bài. Hắn đao tước góc cạnh rõ ràng ngũ quan ở đèn lồng chiếu rọi hạ nhu hòa không ít, “Thế tử là đang lo lắng cái gì? Bỏn vương tưởng cưới nàng làm vợ, trừ bỏ thiệt tình thích nàng, chẳng lẽ còn có khác nguyên nhân sao?”

Đoạn Thuần xoay người cùng hắn mặt đối mặt, không tỏ ý kiến mà cong cong môi: “Trước không nói Ngụy Vương có phải hay không ham nhất thời mới mẻ, nhưng bằng Sở quốc công cùng đào thượng thư này hai cỗ thế lực, liền đã không dung khinh thường.”

Gần nhất trong triều gió êm sóng lặng, mặt ngoài nhìn hài hòa, kỳ thật trong lén lút đã khai có rung chuyển.

Tuệ Vương ngo ngoe rục rịch, mấy năm nay không thiếu cùng phía dưới thần tử đi lại, mượn sức không ít thế lực. Hắn thời trẻ bị phong làm Thái Tử, bỏn hắn là nhất ngôi được mới là, nhưng nhân gần nhất Hoàng Thượng thân thể quắc thước, không những không có thoái vị tính toán, ngược lại càng ngày càng tinh thần. Kể từ đó, khó tránh khỏi làm hắn bất an, như vậy đi xuống khi nào mới có thể luân được đến hắn?

Hơn nữa Giang Hành gần nhất trở về Trường An, hắn ở Tùng Châu chiến công hiển hách, trong triều không ít nguyên lão đều coi trọng

thường thức hẳn, làm Tuệ Vương không thể không sinh ra nguy cơ cảm tới.

Trừ cái này ra, phía dưới vài vị hoàng tử đều không phải đèn cạn dầu, các đều ở như hổ rình mồi, chỉ còn chờ hẳn vừa ra sai, lập tức đem hẳn thay thế.

Vì thế Tuệ Vương ngồi không yên, bắt đầu ngẫm mưu hoa lên.

Đoạn Thuần sở dĩ biết này đó, là bởi vì Giang Diễn từng đã tới Du quận vương phủ một chuyến, trong tối ngoài sáng mà thử Du quận vương một phen. Đoạn nghiêm là cái điệu thấp người, hẳn với ai đều không kết bè kết cánh, càng sẽ không đứng ở ai kia một bên, kể từ đó đã làm Tuệ Vương tiếc nuối, lại thực sự mà từng một hơi.

Không trách Đoạn Thuần như vậy nghiên ngẫm hẳn, chỉ vì đào gả cho hẳn đại biểu không đơn giản là nàng một người, mà là sau lưng hai đại cổ thế lực.

Sở Quốc Công phủ cùng Đào Tùng Nhiên làm quan nhiều năm, nói chuyện nhiều ít có chút uy vọng, nếu là có thể mượn sức đến bọn họ, kia thật là không thể tốt hơn.

Đáng tiếc hẳn tưởng sai rồi, Giang Hành cũng không cần bọn họ trợ giúp, càng sẽ không vì ngôi vị hoàng đế mà lợi dụng đào AK cưới nàng, chỉ cần là bởi vì thích nàng, ái mộ nàng, tưởng sủng ái nàng.

Về sau liền tính sẽ vì ngôi vị hoàng đế cùng Tuệ Vương phản bội, hẳn cũng sẽ không đem nàng đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió thương.

Nàng là hẳn tưởng đặt ở trong lòng bàn tay che chở tiểu cô nương, như thế nào bỏ được làm nàng tay một đinh điểm thương tổn? Bên ngoài như thế nào cùng nàng không quan hệ, dù sao có hẳn thế nàng che mưa chắn gió, nàng chỉ cần thanh thần ổn định mà làm hẳn bảo hộ là được.

Đến nỗi ham mới mẻ?

Vậy càng không thể nói, Giang Hành thấp giọng cười, “Thế tử nói bốn vương ham sắc đẹp đảo còn nói đến qua đi, này mới mẻ nên nói như thế nào?”

Hắn thừa nhận từ khi thích thượng đào liền, liền không có thời khắc nào là không bị nàng dụ hoặc.

Đặc biệt này một năm nàng càng dài càng đẹp, tựa như nụ hoa dục phóng nụ hoa nhi, rốt cuộc có một ngày nở rộ ra tươi mới cánh hoa, giãn ra kiều mỹ dáng người, tản ra mê người hương khí.

Như vậy tốt đẹp, như thế nào có thể không hấp dẫn hắn?

Đoạn Thuần không cười, hắn lãnh mắt nhìn hắn, “Ngụy Vương năm nay mà đứng, mà kêu kêu vừa mới cập kê, đối với người mà nói, này không phải mới mẻ là cái gì?”

Nguyên lai là ý tứ này.

Giang Hành cho rằng hắn suy nghĩ nhiều, nếu hắn thật sự ham nhất thời mới mẻ, Trương An trong thành có nhắm nhiều 13-14 tuổi tiểu cô nương, hắn vì sao đều chướng mắt, cố tình coi trọng cái này nhóc con?

Chỉ có thể nói ý trời như thế thôi.

Giang Hành tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, lời nói thâm thúy nói: “Liền tính bốn vương là ham mới mẻ, cũng sẽ tham nàng cả đời. Điểm này, thế tử không cần nhọc lòng.”

Hắn bàn tay dày rộng hữu lực, chụp đến Đoạn Thuần bả vai trầm trầm xuống.

Đãi Đoạn Thuần quay đầu lại nhìn lên, hắn đã bước đi rất xa.

*

Bọn họ hai cái rời đi không lâu, Du quận vương phủ cửa đi vào một người.

Đúng là vừa rồi Giang Hành nhìn đến Đào Lâm Nguyên.

Hắn kỳ thật không có đi xa, chẳng qua bị gió lạnh thổi trong chốc lát, không những không có đem thần trí thổi thanh tỉnh, ngược lại có cổ xúc động càng thêm mãnh liệt.

Hỉ yển tới rồi nửa đoạn sau, hôn giả trông coi đến không bằng ngay từ đầu như vậy nghiêm cẩn. Thấy hắn quần áo ngăn nắp, cảm y đai ngọc, không giống như là người bình thường, liền không có hỏi nhiều trực tiếp phóng hắn đi vào. Tiền viện người rượu quá ba tuần, hứng thú chính tăng vọt, không có người chú ý tới hắn động tĩnh.

Đào Lâm Nguyên một đường đến đến hậu viện, hắn tìm được trong lúc nhất đèn đuốc sáng trưng một cái sân, ngẩng đầu nhìn nhìn bảng hiệu, mặt trên viết ngô đồng viện.

Trong viện nha hoàn xem hắn tiến vào, xa xa mà khai tửng Du quận vương, ai biết đi đến trước mặt vừa thấy căn bản không phải, “Vị này gia là?”

Nha hoàn ngăn ở hắn trước mặt hỏi, nháo động phòng người đều rời đi, liền tính người ngoài muốn tới, cũng không nên lúc này tới.

Đào Lâm Nguyên bất động thanh sắc nói: “Mới vừa có đồ vật đánh rơi nơi này, liền tới tìm một chút.”

Nha hoàn biểu tình từng hoãn chút, “Kia ngài tại đây chờ, ta thế ngài đi tìm đi. Đại gia đồ vật quên đi ở đâu?”

Đào Lâm Nguyên chỉ chỉ nam diện cái kia hành lang gấp khúc, “Hắn là ở nơi đó.”

Nha hoàn theo nhìn nhìn, làm hắn ở chỗ này chờ, nàng hỏi qua hắn ném thứ gì sau, xoay người đi thế hắn tìm kiếm.

Trong viện không có những người khác, có tại tiền viện xem nào nhiệt, có ở trong phòng bồi Ân Tuế Tình nói chuyện, còn có mấy cái ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị ăn. Đào Lâm Nguyên đi lên hành lang

dài, đi bước một đi vào tận phòng cửa, này gian nhà ở so nơi khác đều sáng sủa, xuyên thấu qua cửa sổ thượng tiêu sa, mơ hồ có thể nhìn đến bên trong bóng dáng.

Tựa hồ còn có vài tiếng nghe tiếng mềm giọng.

Hắn dừng một chút, chỉ cảm thấy tâm như đao cắt, rõ ràng ly đến như vậy gần, lại là không bao giờ thuộc về hắn.

Đẩy ra lảng hoa môn, hắn bước qua ngạch cửa, vòng qua tử đàn đan phượng ánh sáng mặt trời bình phong hướng bên trong đi đến. Bên trong bà tử tửng Du quận vương tới, mặt mày hớn hở mà chào đón, “Quận vương phía trước sự đều vội xong rồi sao? Phu nhân mới vừa có chút đói bụng, mới vừa làm nha hoàn đoan tiến vào một ít điểm tâm, ngài không bằng đi theo một khối dùng đi.....”

Vừa mới dứt lời, gương mặt tươi cười tức khắc cứng đờ, néo giọng nói tiêm thanh hỏi: “Người là ai?”

Đào Lâm Nguyên không lý nàng, lập tức đi đến đầu giường, trên giường ngồi người đồ thẩm hỉ phục đau đón hắn mắt, hắn kiềm chế lòng tràn đầy phẫn nộ, tiến lên lôi kéo cổ tay của nàng liền đi ra ngoài.

Ân Tuế Tình thấy rõ hắn sườn mặt, tức khắc hãi trụ, “Người cho ta buông tay!”

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ.

Đi ngang qua bàn khi, mặt trên vừa vịn bãi một cái bạch sứ giá cắm nến, Ân Tuế Tình không chút nghĩ ngợi mà cầm lấy giá cắm nến, phát tay hướng hắn trên đầu ném tới, “Buông tay!”

Giữa giữa bên trong, nàng không có tạp ồn, nhưng vẫn là có trầy da hắn một chút da. Đào Lâm Nguyên cái trán chảy ra một chút tơ máu, cuối cùng là đem nàng buông lỏng ra, “Tuổi tuổi, người thật sự như vậy hận ta sao?”

Ân Tuế Tình giận không thể át, “Người là điên rồi không thành?”

Hôm nay là nàng cùng Du quận vương đại hôn nhật tử, nàng như thế nào đều không có nghĩ đến, hấn cư nhiên sẽ xông vào nơi này tới! Trong viện nha hoàn đều đã chết sao, cư nhiên không ai ngăn đón hấn?

Nàng giương giọng gọi người, trong phòng nha hoàn bà tử đều đi lên ngăn trở, không bao lâu liền nháo thành một đoàn.

Viện ngoại tôi tớ chưa tới rồi, một phòng nữ nhân lay động không được hấn, có một cái nha hoàn vội vàng chạy ra đi, chuẩn bị đến tiền viện đi tìm Du quận vương.

Đào Lâm Nguyên gật gật đầu, gần như điên cuồng mà nói: “Ta là muốn điên rồi, cho nên hôm nay vô luận như thế nào, đều đến đem người mang về!”

Trời biết hấn gần nhất chịu cái dạng gì tra tấn, suốt đêm suốt đêm mà ngủ không yên, một nhắm mắt liền sẽ nhớ tới nàng. Càng tới gần hấn cùng Du quận vương hôn kỳ, hấn liền càng cảm thấy thống khổ, hôm nay trơ mắt mà nhìn nàng bị đoạn nghiêm đón vào trong phủ, hai người nắm đở thăm tư lự, đi bước một mà hướng chính đường đi đến.

Bọn họ ở Hoàng Thượng Hoàng Hậu chứng kiến hạ bái đường thành thân, hỉ kết liên lí, không ai chú ý tới ngoài cửa đứng hấn là cái gì tâm tình.

Nhiều năm phía trước, bọn họ cũng từng như vậy bái đường quá.

Lúc đó tất cả mọi người vây quanh ở hấn bên người chúc mừng, cung chúc bọn họ bạch đầu giai lão, nắm tay cả đời. Chính là hấn lúc ấy hồ đồ, không có đem những lời này nghe đi vào, cho rằng nếu gả cho hấn, đó là hấn, liền tính hấn không quý trọng, nàng cũng sẽ không rời đi. Liền tính bọn họ ba ngày hai đầu mà khắc khẩu, cũng sẽ vẫn luôn như vậy đi xuống đi, thậm chí khắc khẩu cả đời.

Nhưng mà hắn tưởng sai rồi, nàng sẽ rời đi, sẽ cùng hắn hòa li, sau đó tìm một nam nhân khác cộng độ cả đời.

Đào Lâm Nguyên một lần nữa chấp khởi tay nàng, cường ngạnh mà lôi kéo nàng đi ra ngoài.

Ân Tuế Tình lão đảo hai bước, chụp đánh cánh tay hắn, “Người đã quên chính mình nói qua nói cái gì sao? Từ nay về sau, lại không liên quan, phóng thê thư là người thân thủ viết, người hiện giờ chẳng lẽ tưởng đối ý không thành?”

Đào Lâm Nguyên khuôn mặt hung ác nham hiểm, nếu hắn có thể tìm được kia tờ giấy, nhất định sẽ đem nó phá tan thành từng mảnh.

Chẳng sợ lẫn nhau lẫn nhau tra tấn cả đời, hắn đều sẽ không buông ra nàng.

Trong phòng liên can nha hoàn ngăn không được hắn, mấy cái bà tử chưa gần người, liền bị hắn một tay đẩy ra. Hắn là nam nhân, sức lực đương nhiên so các nàng đại, liền tính vài người một khối thượng đều không phải đối thủ của hắn.

Mới vừa đi đến hành lang hạ, vừa rồi đi kêu Du quận vương nha hoàn vội vàng chạy về tới, mặt sau đi theo một người, đồ thẩm hi phục, vai rộng chân dài.

Hắn hai ba bước đi vào Đào Lâm Nguyên trước mặt, bắt lấy hắn vạt áo liền một quyền huy qua đi, đem hắn cả người để ở đồ thẩm hi hành lang trụ thượng.

“Đào thị lang?”

Hắn hiếm thấy mặt đất dung lạnh lùng, lạnh giọng dò hỏi.

Đào Lâm Nguyên lấy ra cổ tay của hắn, “Chính là ta.”

Kia liền không sai, đánh chính là hắn.

Vừa rồi hấn cường ngạnh mà túm chặt Ân Tuế Tình kia một màn bị hấn thấy, thật là lá gan đại thật sự, dám ở hấn đêm tân hôn nháo sự. Trước kia liền cảm thấy hấn không thích hợp, không nghĩ tới hấn so với hấn tưởng còn dơ bẩn, tuy là đoạn nghiêm loại này hảo tính tình người, cũng bị hấn chọc giận, “Cho bốn vương cút đi!”

Đào Lâm Nguyên trong lòng cũng đè nặng một cỗ lửa giận, dựa vào cái gì hấn cưới hấn tuổi tuổi?

Hấn huy quyền ném tới, bị đoạn nghiêm ở giữa không trung nắm lấy, trở tay lại lần nữa cho hấn một quyền. Hai cái nam nhân đánh vào cùng nhau, hành lang hạ nha hoàn bà tử đều sợ ngây người, người hầu phản ứng lại đây sau, vội vàng tiến lên khuyên can.

Đại bộ phận đều đi gõ gõ cùm xiềng xích Đào Lâm Nguyên, hấn che trụ đôi tay, không thể nhúc nhích, vì thế ăn đoạn nghiêm vài cái nắm tay.

Đoạn nghiêm thu hồi tay, lạnh lùng mà liếc hấn liếc mắt một cái, phân phó nói: “Đem hấn ném văng ra vương phủ, ngày sau tới một lần liền đánh một lần.”

Tôi tớ ứng thanh là, nâng Đào Lâm Nguyên đi ra ngoài.

Đào Lâm Nguyên mắt sừng mũi tím, ở tôi tớ mà xô đẩy hạ đứng vững bước chân, quay đầu lại nhìn lại liếc mắt một cái.

Ân Tuế Tình đứng ở Lang Vũ hạ, đỉnh đầu mờ nhạt đèn lồng chiếu vào nàng minh diễm trên mặt, như thế quen thuộc, lại như thế xa xôi. Trên mặt nàng không có gì biểu tình, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng là từ nàng nhíu chặt mày, có thể thấy được nàng thực không cao hứng.

Đào Lâm Nguyên hơi hơi hé miệng, ách thanh âm gọi một tiếng: “Tuổi tuổi.”

Ân Tuế Tình triều hấn nhìn lại, con người có một mặt phức tạp quang chột lóe mà qua, nàng nhấp khăn môi dưới, không nói một

lời.

Hắn nhìn nàng lại kêu một tiếng tên nàng: “Tuổi tuổi, thực xin lỗi.”

Ân Tuế Tình ánh mắt lập loè, lảng lạng mà nhìn hắn.

Đào Lâm Nguyên đợi trong chốc lát, không chờ đến nàng đáp lại, trong lòng ánh sáng liền cùng nàng đỉnh đầu đèn lồng giống nhau, dần dần mà tắt trong bóng đêm. Hắn xoay người đi phía trước đi, không có làm người đỡ, đi bước một đi được cực kỳ trầm trọng.

Hắn thân ảnh dần dần biến mất ở nơi xa, ẩn nấp ở trong bóng đêm, tiêu điều thân ảnh nhìn phá lệ cô đơn.

☆, chương 125 tân phòng

Chờ Đào Lâm Nguyên rời đi sau, trong viện cuối cùng trở nên thanh tĩnh.

Đoạn nghiễm làm mặt khác tạp vụ người hầu đều đi xuống, chỉ để lại bốn cái nha hoàn cùng hai cái bà tử. Ân Tuế Tình vẫn đứng ở hành lang hạ, hắn hướng nàng đi đến, “Vào nhà đi.”

Hai người một thân đồ thẩm hỉ phục, khô cần mà đứng ở chỗ này, giống như có điểm ngốc.

Trải qua mới vừa rồi kia một phen lăn lộn, Ân Tuế Tình này sẽ thật sự có chút mệt mỏi, nàng gật gật đầu, đi ở đoạn nghiễm phía trước vào nhà. Trong phòng mấy cái nha hoàn kinh hồn chưa định, cho nàng thay quần áo khi ra vài chỗ sai, còn có một lần không cẩn thận đem nàng tóc cùng đai lưng triền ở bên nhau, như thế nào giải đều không giải được.

Ân Tuế Tình bị lạc đến da đầu sinh đau, rồi lại không sức lực cùng nàng sinh khí, “Hảo, người đi xuống đi.”

Đoạn nghiễm thấy thế, cong cong môi đi vào nàng trước mặt, ngón tay thon dài động vài cái, liền nhẹ nhàng mà đem nàng tóc cấp đai

lượng tách ra. Hấn làm nha hoàn chuẩn bị tốt nước ấm khăn lược sau liền lui ra, trong phòng chỉ còn lại có bọn họ hai người, hấn đi vào gương lược trước mặt, “Lại đây bái.”

Ân Tuế Tình giật mình, “Làm cái gì?”

Hấn ánh mắt vừa nhấc, dừng ở nàng búi tóc thượng, “Thế người chải đầu.”

Kỳ thật loại sự tình này nàng chính mình có thể tới, nhưng là nếu hấn kiên trì, Ân Tuế Tình liền không có cự tuyệt, rốt cuộc đây là bọn họ đêm tân hôn, vừa rồi đã nháo đến không thoải mái, nàng không hy vọng lại làm hấn không cao hứng. Vì thế nàng đi qua đi, ngồi ở song phượng triều chi quả nho kính trước, nhìn trong gương hai người, không lý do mà có điểm không được tự nhiên.

“Làm phiền quận.....”

Hấn cầm lấy trên bàn lược bí, không có làm nàng nói xong, “Không cần cảm tạ ta, về sau chúng ta chính là phu thê, làm những việc này thực bình thường.”

Nói tháo dỡ nàng trên đầu châu ngọc, hấn động tác không lớn thuần thực, thậm chí có thể xưng được với mới lạ. Nhưng là lại không có làm đau nàng, chậm rãi hủy đi nàng đầy đầu kim trâm bạc thoa, một bàn tay phụng nàng tóc, một bàn tay lấy lược bí chậm rãi sơ. Chính là này song khớp xương rõ ràng tay, mới vừa rồi mới đem Đào Lâm Nguyên tấu một đốn, hiện nay lại có thể ôn nhu mà cho nàng chải đầu.

Ân Tuế Tình tâm tình có điểm phức tạp, nàng gả cho Đào Lâm Nguyên mười năm sau, hấn chưa bao giờ cho nàng sơ quá mức phát. Phu thê gian những cái đó miêu mi họa môi tình thú, nàng một kiện cũng chưa thể hội quá.

Bất tri bất giác liền nhớ tới hấn cuối cùng câu nói kia.

“Tuổi tuổi, thực xin lỗi.”

Nàng hiện tại phải đối không dậy nổi còn có ích lợi gì đâu? Nếu là nàng chưa quyết định hòa li phía trước, những lời này có lẽ còn có thể làm nàng vì này động dung, hiện giờ nước đổ khó hốt, hấn liền tính nói lại nhiều thực xin lỗi đều không có dùng.

Chính tự hỏi thời điểm, đoạn nghiễm không hề dự triệu hỏi: “Người suy nghĩ cái gì?”

Nàng từ gương đồng nhìn đến hấn mặt, bởi vì hấn cúi đầu, này đây thấy không rõ trên mặt biểu tình. Chỉ cảm thấy hấn sở hữu lực chú ý đều ở nàng trên tóc, nàng kia một phủng tóc đen, tất cả tại trong tay hấn nắm.

Ân Tuế Tình nghĩ nghĩ, cười nói: “Du quận vương nguyên phối hấn là rất có phúc khí, có thể làm Du quận vương mỗi ngày thế nàng chải đầu, thật là làm người hâm mộ.”

Có cái gì hảo hâm mộ?

Đoạn nghiễm ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, nàng chẳng lẽ không biết chính mình mới là bị người hâm mộ sao? Thành thân khi có Hoàng Thượng Hoàng Hậu đích thân tới chủ hôn, là bao nhiêu người hâm mộ không tới sự.

Hấn một lần nữa liếc mắt, “Đây là bản vương lần đầu tiên.”

Nàng rõ ràng cứng đờ.

Đại để khi sợ nàng nghe không rõ, hấn lặp lại một lần, “Lần đầu tiên bang nhân chải đầu.”

Cho nên không tồn tại cái gì tiện không hâm mộ vấn đề, bọn họ hai người đóng cửa lại làm việc, hấn căn bản không tính toán để cho người khác biết. “Còn có, người có phải hay không nên sửa một chút khẩu? Đừng gọi ta Du quận vương, trực tiếp kêu ta Vương gia hoặc là phu quân có thể.”

Ân Tuế Tình biểu tình có trong nháy mắt ngốc lảng, hẳn nếu không bang nhân sơ quá mức, hôm nay vì sao phải giúp nàng?

Nàng muốn hỏi: “Vương gia.....”

Đoạn nghiễm lên tiếng.

Lời nói đến bên miệng, rồi lại cái gì đều nói không nên lời. Kỳ thật hỏi có ý tứ gì đâu, nàng hà tất cùng một cái chết đi người so đo nhiều như vậy, bắt quá tự thảo mắt mặt thôi.

Nàng lắc lắc đầu chưa nói cái gì, đứng dậy đi đến trên giường, “Vương gia sớm một chút đi ngủ đi.”

Đoạn nghiễm buông lược bí, nàng hỉ phục đổi hảo, nhưng là hẳn lại còn không có. Trong phòng không có nha hoàn, đều bị hẳn chỉ đi ra ngoài, hẳn đi vào trước giường, triển khai hai tay đối nàng nói: “Mới vừa rồi bỗng vương vì người chải đầu, hiện tại người tới thế bỗng vương thay quần áo, như thế nào?”

..... Thật là hảo có lời mua bán.

Ân Tuế Tình không phải cái loại này xấu hổ người, nếu giả cho hẳn, đó là muốn toàn tâm toàn ý cùng hẳn sinh hoạt. Nàng lại không phải mười sáu bảy tiểu cô nương, động bất động liền sẽ mặt đỏ, vì thế tiến lên, cởi bỏ hẳn hỉ bào thượng đai lưng, thế hẳn cởi từng cái dày nặng quần áo.

Tân phòng góc có một cái giá gỗ, mặt trên giá đồng vu, Ân Tuế Tình tiến lên giảo ướt khăn lược, rửa sạch sẽ trên mặt son phấn. Làm nha hoàn một lần nữa đánh tới một chậu nước nước ấm, nàng tự mình hầu hạ đoạn nghiễm rửa mặt, hai tay là lau khô, nhưng là phải cho hẳn lau mặt..... Ân Tuế Tình dừng một chút, nâng lên cánh tay liền hướng trên mặt hẳn lau đi.

Đoạn nghiễm không né không tránh, một đôi ô đồng yên lặng nhìn nàng.

“Người nhìn cái gì?” Ân Tuế Tình nhấp môi cười hỏi.

Hắn mở miệng, chậm rãi hỏi: “Người đối Đào thị lang còn có cũ tình?”

Nàng động tác một đốn, cũng không biết nên như thế nào trả lời.

Ít khi, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có.”

“Kia vì sao hắn sẽ xông vào vương phủ muốn mang đi người?”
Đoạn Thuần ngữ không gọn sóng.

Vấn đề này vẫn luôn xoay quanh ở hắn trong lòng, nếu là không hỏi ra tới, phỏng chừng sẽ trở thành hai người khúc mắc. Hắn như vậy thẳng thắn mà nói ra ngược lại tương đối hảo, nói trắng ra, không có gì câu thông không được.

Ân Tuế Tình buông khăn lược, ngồi vào trên giường, “Ta đã là gả vào Du quận vương phủ, liền sẽ không lại đối trước kia sự nhớ mãi không quên. Những cái đó với ta tới nói là chuyện cũ năm xưa, đi qua liền đi qua, không có lại nhớ lại tất yếu.”

Nàng là lần đầu ở trước mặt hắn mở rộng cửa lòng, đem ý nghĩ của chính mình nói cho hắn.

Đại để là rút cuộc thành thân, về sau đó là dưới một mái hiên sinh hoạt người, không có gì không thể lời nói. Trước kia nàng trong lòng có điều cố kỵ, bởi vì không có tiếp nhận một người khác chuẩn bị, càng sợ chính mình ở gặp gỡ Đào Lâm Nguyên cái loại này người. Cũng may hắn không làm nàng thất vọng, hắn cùng Đào Lâm Nguyên bất đồng, là cái có đảm đương có trách nhiệm nam nhân.

Ân Tuế Tình nhìn về phía hắn, “Ta năm nay 30 có bốn, là nửa cái chân bước vào quan tài người. Dư lại không bước vào quan tài nhật tử, Du quận vương liền cùng ta cùng nhau quá bãi.”

Đoạn Thuần nhìn nàng, trắng nõn thanh thấu một khuôn mặt, nơi nào có nàng nói như vậy khoa trương. Nàng nhìn tuổi trẻ thực, liền

cùng hai mươi mấy cô nương giống nhau. Mặc dù tẩy rớt son phấn, cũng giống nhau mỹ điểm động lòng người.

Hắn đi lên trước, hai người cùng nằm trên giường, hắn thổi tắt đuốc đèn, buông màn che, trước mắt quang cảnh tức khắc không hiểu lý lẽ không ít.

Càng thích hợp nói chuyện.

Hắn đem tay nàng nắm ở trong tay, ngón cái nhẹ nhàng mà che phủ nàng mu bàn tay, thanh âm xa xưa lâu dài, “Bổn vương nếu cưới người, đó là tướng cùng người hảo cả đời. Người bước vào quan tài kia chỉ chân, không bằng nhân lúc còn sớm thu hồi đến đây đi.”

Chính xác luận điệu vớ vẩn.

Ân Tuế Tình nhin không được bật cười, đỡ thắm màn che chiếu rọi hạ, nàng khuôn mặt trắng nõn như ngọc, lúm đồng tiền nhu mỹ.

Nàng ngẩng đầu đón nhận hắn nhìn chăm chú.

Đoạn nghiễm buông ra tay nàng, phủng trụ nàng hai má, ở nàng cánh môi thượng hôn hôn.

☆, chương 126

Gần nhất đã nhiều ngày, Đào Lâm Nguyên cùng Tuệ Vương tiếp xúc thật sự có chút thường xuyên.

Tuệ Vương nguyên bản là tướng mượn sức Đào phủ, nề hà Đào Tùng Nhiên không mua hắn tướng, cuối cùng liền chỉ phải hậm hực rời đi. Không ngờ tướng Đào Lâm Nguyên tự mình đưa tới cửa tới, đảo làm Tuệ Vương thực sự giật mình một chút.

Kể từ đó cũng hảo, không có Đào Tùng Nhiên, Đào Lâm Nguyên cũng là có thể lợi dụng.

Này đó đào X tật khô nói, nhưng là nàng nhớ rõ đời trước a cha chính là bởi vì Tuệ Vương mới bị liên lụy, cuối cùng rơi vào cửa nát nhà tan. Nàng có tâm nhắc nhở Đào Lâm Nguyên một tiếng, chính là lại không biết như thế nào cùng hắn mở miệng.

Từ khi mẹ tái giá lúc sau, hắn cả người liền trở nên có điểm kỳ quái, không thể nói tới kỳ quái. Giống như hoàn toàn thay đổi cá nhân dường như, hắn không hề uống rượu sa đọa, tìm hoa hỏi liễu, ngược lại tiến tới không ít. Giống như cấp tiến không ít, một lòng một dạ muốn thành tựu một phen sự nghiệp giống nhau, đều mau làm đào Σ châu châu tiên bưng.

Trong trí nhớ a cha chưa bao giờ từng có như vậy thời điểm, mặc dù đời trước mẹ đi rồi, hắn cũng không có như vậy quá. Kia đoạn thời gian hắn chỉ biết uống rượu tê mỗi chính mình, suốt ngày sống mơ mơ màng màng, làm người nhìn liền cảm thấy phiền chán. Chính là, đây là có chuyện gì? Hắn chẳng lẽ đổi tính sao?

Đào Σ lỗ hoàng phúc bởi vì khoảng cách Tuệ Vương mưu phản còn có đã nhiều năm, nàng nhớ rõ mấy năm gần đây hắn là gió êm sóng lặng. A cha một đường thăng chức, ở nàng hai mươi tuổi khi ngồi vào tả tướng vị trí. Hiện giờ cẩn thận tưởng tượng, nàng lại cảm thấy có điểm kỳ quái, a cha liền tính lại không xuất sắc, cũng không thể tuổi còn trẻ lên làm coi như thượng tả tướng. Hắn là như thế nào làm được?

Đào Σ hư mạo châu châu manh thạc mật ⁽¹⁴⁾ cận một ít.

Thời tiết dần dần biến ấm, cởi quần áo mùa đông, thay xuân sam, mấn viên đoá hoa đều tràn ra. Đào φ thiên ăn không ngồi rồi, nàng duy nhất phải làm, đó là chờ áo cưới hình thức khâu vá ra tới sau, nàng ở mặt trên thân thủ thêu một đoá tịnh đế liên. Mấy ngày hôm trước có người tới trong phủ cho nàng đo kích cỡ, nàng buồn bực đến không được, gần nhất tựa hồ không làm người làm quần áo mới a?

Cẩn thận vừa hỏi mới biết được, nguyên lai là Ngụy Vương phân phó.

Xem ra Giang Hành là chính xác chớ không kịp..... Liền nàng hí phục đều phải đi theo xử lý, phỏng chừng hận không thể đem Đào phủ cũng cùng nhau bố trí đi.

Kỳ thật đào Σ lục muội hoài khuể Giang Hành xác thật thực nóng vội.

Này một trận luôn có điểm không được tốt dự cảm, đêm dài lắm mộng, vẫn là nhanh chóng đem nàng cưới về nhà mới kiên định. Đặc biệt đào μ Ân Tuế Tình nói, thành thân phía trước đều không tính toán thấy hấn, rất nhiều lần hấn đến Đào phủ tới, muốn mượn thương lượng hôn sự có gặp một lần nàng, đều bị nàng dùng các loại lý do qua loa lấy lệ đi.

Tính tính toán nhật tử, này đều qua đi một tháng.

Rõ ràng là của hấn, lại ăn không được chạm vào không, loại này tâm tình chính xác khó có thể miêu tả.

Đào Φ mỗi kỉ ti kháng di sau, bà tử đầu tiên đưa đi cấp Ngụy Vương xem. Giang Hành nhìn chăm chăm trên giấy ký lục một chuỗi số liệu, đột nhiên nhớ tới hấn đã từng sờ qua nàng xúc cảm, thực mềm mại, thực no đủ. Chỉ là như vậy tưởng tượng, liền có điểm khác chế không được, hấn phát phát tay làm bà tử lui ra, “Liền chiếu này mặt trên kích cỡ khâu vá, thuận đường đi Du quận vương phủ một chuyến, cùng Du quận vương phi nói một tiếng, khiến cho nàng không cần nhọc lòng.”

Bà tử lĩnh mệnh, phủng một trương giấy lui xuống.

*

Giang Hành hôm nay vừa muốn ra phủ, trong cung người hoang mang rối loạn đi vào vương phủ truyền lời, vừa lúc đem hấn chắn ở cửa.

Hấn nâng mi hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu công công thở hổn hển mà nói cho hấn: “Ngụy Vương mau theo tiểu nhân tiến cung một chuyến..... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng bị người độc hại!”

Hấn mày rùng mình, “Sao lại thế này?”

Vừa lúc trong vương phủ tối tó dất tới tuần mã, hấn xoay người lên ngựa, “Cùng bốn vương nói rõ ràng!”

Kia Tiểu công công nói cho hấn sự tình nguyên do, nguyên lai là Hoàng Thượng đã nhiều ngày thân thể thiếu giai, vô luận dùng cái gì được đều không thấy hiệu. Hôm nay bỗng nhiên bị bệnh trên đầu giường, đem liên can cung tì dọa một cú sốc, Thái Y Viện người xem qua lúc sau, lại đều không thể nói tới là cái gì bệnh trạng.

Trang hoàng hậu giận cực, hạ lệnh muốn đem bọn họ đều chém đầu, là Ninh chiêu nghi khuyên hai câu, mới đem bọn họ mệnh bảo vệ.

Giang Hành ra roi thúc ngựa đi vào cung đình cửa, trông cửa thị vệ thấy là hấn, không có dò hỏi liền phóng hấn đi vào. Hấn một đường đi vào Tuyên Thất Điện, trong điện mênh mông quý một tầng lớn người, đều là Thái Y Viện người.

Giang Hành vòng qua bọn họ đi vào nội điện, Trang hoàng hậu cùng Ninh chiêu nghi canh giữ ở mép giường, hai người ánh mắt chi gian đều là ưu sầu.

“Mẫu hậu.” Hấn gọi một tiếng, đi vào giường trước mặt, “Phụ hoàng thế nào?”

Trang hoàng hậu lắc đầu, nắm hấn tay làm chính hấn xem.

Hoàng Thượng nằm trên giường, khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt nhắm nghiền, lại là xưa nay chưa từng có suy yếu. Giang Hành nhíu mày, quay đầu hỏi trên mặt đất quý thái y, “Các người mỗi người điều tra ra ra sao chứng bệnh sao?”

Hắn thanh âm lạnh lẽo, lộ ra chân thật đáng tin uy nghiêm.

Quy đại thần cùng sở hữu bốn năm tên, nghe vậy đều run run, không ai đáp được với lời nói. Thật là một đám phế vật, khó trách Trang hoàng hậu mới vừa rồi tức giận đến muốn chém bọn họ, ngay cả Giang Hành đều tức giận nói: “Đem Thái Y Viện tất cả mọi người gọi tới, nếu là đều nhìn không ra cái gì vấn đề, kia hôm nay liền một cái đều đừng nghĩ đi ra ngoài!”

-----oOo-----

Phần 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phía dưới người mặt mũi trắng bệch, thật sự không phải bọn họ vô năng, mà là Hoàng Thượng này bệnh bệnh đến kỳ quặc, kém không ra bệnh, làm người không hiểu ra sao.

Không bao lâu Thái Y Viện đại phu đều quỳ gối trước mặt, từng bước từng bước trên mặt đất đi vì Hoàng Thượng đỡ mạch.

Không phải Giang Hành bạo ngược, đúng là giận cực công tâm. Hắn một sốt ruột, liền nói cái gì đều nói được xuất khẩu. Huống chi trên giường nằm người là phụ thân hắn, làm hắn như thế nào không khấn trương?

Không bao lâu Tuệ Vương cũng đuổi lại đây, đứng ở một bên cùng nhau chờ kết quả.

Đãi sở hữu đại phu đỡ quá mạch sau, không có một người đáp được với lời nói, Giang Hành đang muốn hạ lệnh, lại có một người từ bọn họ trung đi ra.

Chu Phổ không nói nên lời, vừa lúc tầm điện bàn dài thượng phóng giấy và bút mực, hắn Hướng Giang hành cùng Trang hoàng hậu hành lễ, đến bên kia viết xuống một đoạn lời nói đưa tới.

Cung tì đệ trình đi lên, Giang Hành tiếp nhận xem xét.

☆, chương 127

Gỗ mun đệ trình đến Hoàng Thượng trước mặt, hắn nhìn chăm chăm nhìn một lát, nhớ tới đây là Giang Diễn đã từng đưa cho hắn.

Gỗ mun có trừ tà chi hiệu, điêu khắc thành trăng non hình dạng, mặt trên sức lấy hồng ngọc bích, mài giữa tinh xảo, tùy thân đeo ở trên

người, có thể tiêu tai giải nạn, trừ tà tránh tai. Lại có ai có thể nghĩ đến, này gỗ mun bị tẩm nọc độc, trở thành hại người đồ vật?

Hoàng Thượng nhắm mắt, tâm tình có chút trầm đống.

Ninh chiêu nghi nhẹ nhàng mà đem hấn nâng dậy tới, ở hấn phía sau lót một khối trang hoa gấm gối dựa, tiếp nhận cung tì truyền đặt một chén dược, “Đây là thái y mới vừa rồi chiên tốt dược, Hoàng Thượng mới vừa tỉnh, trước đem dược uống lên đi.”

Hấn phát phát tay, bộ dáng như cũ thực mỗi mệt, người tuy tỉnh, nhưng sắc mặt như cũ không được tốt.

Thái y đứng ở đầu giường hồi bẫm loại này độc tính tệ đoan, cùng với khả năng dẫn tới hậu quả, hấn nghe xong lúc sau từ từ nói: “Hổ độc còn không thực tử, con ta vì sao đối trẫm hạ như thế tàn nhẫn tay?”

Lúc trước ôm có một đường mong đợi Tuệ Vương sắc mặt biến đổi, tiến lên quỳ gối giường trước, “Phụ hoàng minh giám, việc này vẫn chưa nhi thần việc làm!”

Nhưng mà hấn này phiên cãi lại thật sự quá tái nhợt, đồ vật là hấn dựa, Hoàng Thượng vẫn luôn mang ở trên người, trừ bỏ hấn còn có thể là ai đâu?

Cơ hồ ở đây tất cả mọi người cho rằng là hấn, chắc chắn sự, thực sự thương thấu Hoàng Thượng tâm.

Hoàng Thượng dựa gối dựa, nhắm mắt lại không nghĩ lại xem hấn, “Này khối gỗ mun trẫm vẫn luôn bên người đeo, thường xuyên cùng Hoàng Hậu nhắc mãi người có tâm, làm trẫm trong lòng rất là an ủi. Lại không nghĩ tới, này lại là người lấy tới hại trẫm thủ đoan.”

Giang Diển quỳ trên mặt đất, song quyền nắm chặt, cả người căng chặt.

Hoàng Thượng lại hỏi: “Nếu trẫm không có kịp thời phát hiện, quá không lâu liền sẽ giống như thái y theo như lời, trở nên ngu dại dại ra. Đến lúc đó, người chính là vừa lòng đẹp ý?”

Giang Diễn cực lực cãi lại, trên mặt không còn nữa bình tĩnh: “Nhi thần không dám! Việc này nếu thật là nhi thần việc làm, nhi thần lại như thế nào thiết kế bực này để hiểu ngu dốt âm mưu? Thỉnh Hoàng Thượng nắm rõ, tin tưởng nhi thần trong sạch!”

Hắn biết rõ không phải chính mình, nhưng hiện nay tìm không thấy chứng cứ chứng minh chính mình.

Đồ vật là hắn đưa, Hoàng Thượng bởi vì thứ này trúng độc hôn mê, không phải hắn còn có thể là ai? Hắn nếu tìm không thấy chân chính hung thủ, hôm nay mặc dù nhảy vào Khúc Giang trung, cũng tẩy không rõ một thân hiềm nghi.

Quả nhiên, Hoàng Thượng sơ sẩy mở to đôi mắt, liền thanh âm đều lạnh rất nhiều, “Để hiểu? Người còn tính toán như thế nào hại trẫm không thành?”

Tuệ Vương kinh hãi, “Nhi thần không dám! Nhưng nhi thần tuyệt phi có mưu hại phụ hoàng chi tâm, càng không phải cái loại này li kinh phản đạo bất hiếu người!”

“Người không có sao?” Hoàng Thượng sau khi nghe xong, chỉ bình tĩnh hỏi một câu.

Âm lạc, Tuệ Vương hung hăng cứng đờ, có loại không được tốt dự cảm.

Tiếp theo câu Hoàng Thượng liền nói: “Người cùng trong triều đại thần cấu kết, ngầm những cái đó đi lại, thật cho rằng trẫm đều thật không minh bạch? Các người có người nào, trẫm đều biết được rõ ràng.”

Tuệ Vương cúi đầu, cực lực sử chính mình đến thanh âm bình tĩnh lại, “Nhi thần cùng vài vị đại thần hứng thú hợp nhau, này đây bình

thường đi lại đến thường xuyên chút, nếu như phụ hoàng không mừng, nhi thần ngày sau chắc chắn thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Hoàng Thượng chỉ cười lạnh một tiếng, “Thận trọng từ lời nói đến việc làm? Người là nên thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

Nói xuống phía dưới mặt phân phó, “Tuệ Vương có mưu nghịch chi tâm, kết bè kết cánh, ý đồ giết cha, quả thật đại bất hiếu. Trẫm muốn thu hồi hấn Tuệ Vương phong hào, sửa phong làm bình nguyên vương, khác này ở trong phủ đóng cửa ăn năn sáu tháng, không được cùng bất luận kẻ nào lui tới. Như có làm trái, lại hàng phong hào.”

Giang Diển sắc mặt khó coi cực kỳ, “Phụ hoàng khai ân..... Nhi thần vô tội!”

Hoàng Thượng lại nghe không đi vào hấn nói, phát phát tay ý bảo dẫn hấn đi ra ngoài, “Trẫm mệt mỏi, đều lui ra đi.”

Giang Diển há có thể cam tâm, từ Tuệ Vương đến bình nguyên vương, há là một cái phong hào, mấy trăm hộ thực thật phong vấn đề? Những cái đó hấn khổ tâm kinh doanh đồ vật, khả năng liền như vậy không có!

Hấn ý đồ lại nói, Hoàng Thượng vẻ mặt nghiêm túc, mệnh lệnh ngoài điện thị vệ, “Còn không đem bình nguyên vương dẫn đi!”

Giang Diển vẫy lui thị vệ, cắn chặt răng đứng lên, một mình đi ra Tuyên Thất Điện.

Hấn nhất định phải điều tra rõ là ai vu hãm hấn, không thể không duyên cớ vô cớ bị bắt bạch chi oan, chờ hấn tìm ra phía sau màn người, nhất định phải làm hấn không chết tử tế được!

*

Người không liên quan đều lui ra sau, Trang hoàng hậu lưu lại bồi hấn nói nói mấy câu, không dám đề có quan hệ Giang Diển bất luận cái gì sự tình. Trang hoàng hậu cũng là trong lòng loạn thật sự, tổng cảm thấy việc này có kỳ quặc, không có mặt ngoài nhìn qua đơn giản như vậy, nhưng mà đến tột cùng như thế nào, rồi lại không thể nói tới.

Nàng trong lòng trang sự, không nhiều dừng lại liền đi trở về, làm Ninh chiêu nghi lưu lại nhiều bồi bồi Hoàng Thượng.

Ninh chiêu nghi uy Hoàng Thượng uống thuốc xong sau, liền ngồi ở mép giường trấn an hấn: “Hoàng Thượng đừng quá thương tâm, nói không chừng Tuệ Vương chỉ là nhất thời hồ đồ, này sẽ cũng hối hận vô cùng. Chờ ở trong phủ tư quá mấy tháng sau, liền nghĩ kỹ cũng không nhất định.”

Hoàng Thượng không có trả lời, con hấn hấn lại rõ ràng bất quá, một đám lòng muông dạ thú, chỉ còn chờ hấn khi nào thân thể không được, lui ra ngôi vị hoàng đế, liền tranh nhau cướp muốn thay thế được hấn. Này mấy cái nhi tử, chỉ có Giang Hành để cho hấn yên tâm, hấn không phải lục đục với nhau người, một lòng một dạ đều ở đánh giặc quân sự thượng, đối quyền thế nhất không có hứng thú.

Hấn thật sâu thở dài một hơi, trong lòng trầm trọng thật sự, “Thật là thương thấu trăm tâm.”

Ninh chiêu nghi nắm hấn tay, ôn thanh mềm giọng mà nói vài câu tri kỷ nói, cuối cùng làm hấn tâm tình không như vậy khổ sở điếm.

Trong điện trừ bỏ Ninh chiêu nghi ngoại, còn có Chu Phổ chưa rời đi.

Hấn đang ngồi ở án trước viết phương thuốc, loại này độc hấn trước kia tiếp xúc quá, đối phó lên có điếm kinh nghiệm. Hơn nữa mấy ngày nay Hoàng Thượng đãi thấy hấn, liền làm hấn lưu lại viết phương thuốc, phương thuốc viết hảo lúc sau, hấn giao cho một bên cung tì, làm nàng chiếu mặt trên dược liệu lấy thuốc. Mỗi ngày chiêm

tam phúc, uống trước bảy ngày, chờ đến bảy ngày sau lại đổi một khác phúc phương thuốc.

Cung tì mới vừa đi, hấn đang muốn đi hướng Hoàng Thượng chào từ biệt, liền có một cái lão công công đi đến, di động phủng một phong thư từ.

“Hoàng Thượng, đây là gì thị vệ điều tra kết quả, mặt trên ký lục sắp tới cùng Tuệ Vương thường xuyên đi lại quan viên tên.” Hấn đưa tới Hoàng Thượng trước mặt nói.

Hoàng Thượng tiếp nhận, mở ra xem xét.

Mặt trên quả thực viết không ít người danh, bao gồm tên chính thức phẩm giai, đều nhất nhất liệt kê ra tới. Có mấy cái thậm chí là trong triều lão quan viên, cực có uy vọng, không nghĩ tới cư nhiên bị Giang Diễn mượn sức đi, đủ để thấy được hấn nhưng thật ra có vài phần bản lĩnh.

Hoàng Thượng nhìn đến một cái tên dừng dừng, ý vị sâu xa nói: “Đào Lâm Nguyên Đào thị lang?”

Chu Phổ thu thập đồ vật động tác một đốn, hướng bên kia nhìn lại.

Hấn không biết nghĩ đến cái gì, “Nếu là trẫm nhớ không lầm, hấn nữ nhi đào τ giáp cùng ê mặc chủ hước trộm trách nạp kỳ nguyệt mười sáu. Như thế nào, hấn không phải hấn là duy trì Ngụy Vương sao? Như thế nào cùng Tuệ Vương liên lụy đến một khối?”

Lão công công đáp: “Nghe gì thị vệ nói, là Đào thị lang chủ động tìm tới Tuệ Vương.”

“Nga?” Hoàng Thượng như suy tư gì mà nâng lên lông mày, đem kia phong thư từ xem xong sau, giao cho lão công công thu hồi tới. Ngồi ở trên giường, nhất thời không nói.

Lão công công đi xuống, Ninh chiêu nghi hỏi hấn: “Hoàng Thượng suy nghĩ cái gì?”

Đào không tưởng cái gì, chỉ là nhớ tới Đào thị lang gia nữ nhi.

Thực tình xảo đặc sắc một cái tiểu cô nương, hẳn đối nàng ấn tượng khắc sâu, chỉ vì nàng khi còn nhỏ thường xuyên xuất nhập trong cung, bị Hoàng Hậu sở yêu thích. Hoàng Hậu đối nàng khen không dứt miệng, không ngừng một hồi hy vọng có thể sinh một cái như vậy đáng yêu tiểu cô nương, nê hà khi đó hai người đều tuổi không nhỏ, thái y nói tái sinh sẽ có nguy hiểm, Hoàng Hậu mới không thể không bính trừ cái này ý niệm.

Nếu Hoàng Hậu như vậy thích nàng, hơn nữa Sở quốc công thời trẻ vì trong triều hiệu lực, đức cao vọng trọng, đã vì trấn an hẳn, lại vì thảo Hoàng Hậu niềm vui, Hoàng Thượng liền quyết định phong đào ị quảng linh quận chúa. Kỳ thật hẳn đối đào ị cào 2 bành hoài khuể nàng đãi ngộ cùng giống nhau công chúa vô nhị, coi như là Đại Tấn đãi ngộ tối ưu ác quận chúa.

Chỉ là không nghĩ tới Giang Hành sẽ đối nàng nhất vãng tình thâm, thực sự ra ngoài hẳn dự kiến.

Chính suy nghĩ khi, Chu Phổ đứng dậy hướng hẳn cáo từ, đem hai trương phương thuốc đều giao cho cung tì trong tay. Hoàng Thượng có chút thất thần, liền làm hẳn đi xuống.

Ninh chiêu nghi nhìn hẳn rời đi bóng dáng, bỗng nhiên nói: “Lại nói tiếp, cảnh tích cùng quảng linh quận chúa còn có vài phần sâu xa.”

Hoàng Thượng nhìn về phía nàng, có điểm hứng thú, “Nói như thế nào?”

Vớ là Ninh chiêu nghi liền đem Chu Phổ xa rời quê hương, đi vào Trường An cầu học trải qua nói với hẳn một lần. “Lúc đó trên người hẳn lộ phí dùng hết, không xu dính túi, liền đến Đào phủ đi đương đại phu. Một mặt giải quyết ăn mặc dừng chân, một mặt lại có thể vì quảng linh quận chúa trị liệu bệnh tim, lại nói tiếp cũng thật là xảo.” Nàng nhớ tới cái gì, cố ý vô tình nói: “Không biết quảng linh quận chúa bệnh tim hiện tại như thế nào? Nếu là không có hảo, tương lai thành thân sau chính là thập phần nguy hiểm.”

Hoàng Thượng trầm tư trong chốc lát, mệt mỏi mà nằm xuống nói: “Trăm mệt nhọc, người đi về trước bãi, làm toàn công công tiến vào hầu hạ là được.”

Toàn công công chính là vừa rồi tiến vào lão công công.

Ninh chiêu nghi đứng dậy nói cái là, đi ra Tuyên Thất Điện.

Nàng vẫn luôn đều rất có nhãn lực kính nhi, lời nói không cần nhiều lời, điểm đến mới thôi có thể. Dư lại liền làm Hoàng Thượng bản thân đi tự hỏi đi.

*

Từ hoàng cung ra tới sau, Giang Hành chuyện thứ nhất đó là sai người đi tra kia khối gỗ mun xuất xứ, trải qua vài người trong tay, đều phải nhất nhất nói cho hắn.

Hắn mơ hồ có thể đoán được việc này vẫn chưa Giang Diển việc làm, Giang Diển ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không làm ra loại này ngu dốt sự tới.

Giang Diển có đầu óc, thành thực ổn trọng, hôm nay nếu không phải bị buộc đến tuyệt cảnh, tuyệt đối sẽ không như vậy hoảng loạn.

Kia đến tột cùng là ai?

Trong cung muốn mưu hại Hoàng Thượng, lại có thể gần người tiếp cận người của hắn, là ai?

Không bài trừ còn lại vài vị hoàng tử, bọn họ muốn hãm hại Tuệ Vương, nói không chừng tiếp theo cái chính là hắn. Nhưng là nghĩ lại tưởng tượng lại không đúng, bọn họ hẳn là không cơ hội đối gỗ mun gian lận, mặc dù làm, Hoàng Thượng lại như thế nào phát hiện không được?

Suy nghĩ có điểm loạn, Giang Hành bỗng nhiên rất muốn đi Đào phủ thấy đào σ huyền mợ

Một tháng không thấy nàng, không biết nàng hiện tại quá đến như thế nào, có phải hay không cùng hấn giống nhau gấp không chờ nổi? Càng nghĩ càng không chế không được chính mình, đãi phục hồi tinh thần lại thời điểm, một người một con ngựa đã ngừng ở Đào phủ cửa.

Đào phủ cửa hôn giả nhện không được trộm đánh giá hấn, không rõ hấn vì sao xử bất động.

Kỳ thật Giang Hành cũng tưởng đi vào, nhưng là hấn biết tiến vào sau vẫn như cũ không thấy được đào Γ đơn giản ngừng ở cửa nhiều xem trong chốc lát, tưởng tượng nàng ở trong phủ sinh hoạt bộ dáng.

Hoàng hôn buông xuống, chân trời trời quang mây tạnh, nhiễm hồng một tầng lớn không trung.

Lúc này đào φ ở bồi Tôn Khải Yên ở hậu viện tản bộ, đại phu nói nàng muốn siêng năng đi lại, như vậy sinh sản thời điểm mới sẽ không quá thống khổ. Tôn Khải Yên bụng từng ngày nổi lên tới, ngẫu nhiên còn có thể cảm nhận được bụng hài tử ở đập nàng, này không mới vừa đi đi tới, nàng liền bỗng nhiên dừng lại, nhẹ nhàng mà bắt tay đặt ở trên bụng nhỏ, cảm thụ cái kia tiểu sinh mệnh nhúc nhích.

Đào quay đầu lại tìm nàng, “Như ý lại đá người sao?”

Nàng cười gật đầu, lôi kéo tay nàng cảm thụ, “Như vậy nghịch ngợm, nhất định là cái nam hài tử.”

Đào π 〇 mẫu chủ nuốt trĩ đi lên, quả thực cảm nhận được một chút nho nhỏ động tĩnh, nàng cảm thấy thực hiếm lạ, rõ ràng mấy tháng trước còn bẹp bẹp bụng, như thế nào lập tức mọc ra một cái tiểu sinh mệnh?

Hai người đi mệt liền ở trong đình ngồi một hồi, vừa rồi ra phủ mua điểm tâm hàn quang đã trở lại, dẫn theo hộp đồ ăn đưa đến các

nàng trước mặt, “Cô nương, ta vừa mới trở về khi thấy Ngụy Vương.”

Đào ψ quá mức, kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng.

Nàng nói tiếp: “Ngụy Vương cưỡi ngựa, giống như ở cửa ngừng một hồi lâu. Nô tỳ trở về thời điểm, hấn vừa muốn rời đi.”

Đào ε đơai hoàng, có điểm mạc danh mất mát.

Bọn họ một tháng không gặp, kỳ thật nàng cũng có chút tưởng hấn.

Tôn Khải Yên nhìn ra nàng về điểm này tiểu tâm tư, một bên ám đạo cô nương này thật biệt nữ, một bên thế nàng hỏi: “Kia Ngụy Vương nói cái gì?”

Hàn quang cười gật đầu, “Ngụy Vương thác nô tỳ cấp cô nương mang một câu.”

Đào μγ, “Nói cái gì?”

Hàn quang nói: “Ngụy Vương nói còn dư lại hai tháng, thỉnh cô nương hảo hảo chuẩn bị.”

Chuẩn bị cái gì?

Người khác nghe không rõ lời nói hàm nghĩa, nhưng là đào chính là biết đến.

Khi đó Giang Hành đối nàng nói, hấn còn có càn lưu manh thời điểm, hỏi nàng chuẩn bị tốt sao?

Đào η ôn sính hoãn dư cú đầu đem điểm tâm từ hộp đồ ăn lấy ra tới, không lớn tự nhiên nói: “Ta đã biết.”

Tôn Khải Yên nhin không được thế nàng nói chuyện: “Này Ngụy Vương nói là có ý tứ gì? Trong phủ nên chuẩn bị đều chuẩn bị tốt, còn có thể có cái gì? Hấn cùng kêu kêu nhiều ngày không thấy, sao liền mang tới như vậy một câu?”

Đào Phi trôn phàm huy tranh không có giải thích.

*

Hai ngày sau, làm người gõ mun kết quả chưa ra tới, Giang Hành lại thứ bị truyền vào trong cung.

Lần này không phải ra chuyện gì, mà là Hoàng Thượng tự mình kêu hấn quá khứ.

Giang Hành trước đó không biết khi nào, dẫm lên đan bệ đến gần Tuyên Thất Điện, đi vào nội điện. Hoàng Thượng nhìn so hai ngày trước tinh thần nhiều, hiện nay đang ngồi ở kiệu đầu án sau, chờ hấn tới.

☆, chương 128

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Giang Hành tiến lên nhất bái.

Hoàng Thượng kêu hấn lên, lời nói thâm thía hỏi: “Người cũng biết trẫm kêu người tới là vì chuyện gì?”

Cây trúc đào độc tố dần dần thanh trừ lúc sau, hấn cả người đều tinh thần không ít, không hề như trước trận như vậy mơ màng sắp ngủ. Phía trước thường xuyên triệu kiến Chu Phổ, đó là vì làm hấn cho chính mình xem bệnh, đến tột cùng là cái gì tật xấu. Ai biết thân thể không ra cái gì tật xấu, nguyên lai là bị thân nhi tử hạ độc.

Nhắc tới cái này hấn liền đau lòng, chỉ cảm thấy nuôi lớn một đám bạch nhãn lang.

Giang Hành đúng sự thật nói: “Nhi thần không biết.”

Hoàng Thượng không có quanh co lòng vòng, trực tiếp đem toàn công công đưa cho hấn lá thư kia ném tới trước mặt hấn, “Người mở ra nhìn xem.”

Giang Hành từ kiêu đầu án thượng cầm lấy phong thư, mở ra vừa thấy, bên trong tất cả đều là sáng nay quan viên tên.

“Này mặt trên người ngươi hẳn là đều biết, là cùng Giang Diễn đi gần quan viên, trong đó có Đào thị lang Đào Lâm Nguyên.” Hoàng Thượng không sợ hẳn biết những người này, hẳn phía dưới nhi tử không một cái đèn cạn dầu, ai với ai lui tới chặt chẽ phỏng chừng đã sớm thăm dò rõ ràng, liền tính không có này phong thư cũng giống nhau. Lần này đưa cho hẳn xem, bất quá là vì cho hẳn gỡ cái chuông cảnh báo, “Đào thị lang cùng Tuệ Vương thường xuyên tiếp xúc, ngươi có biết?”

Giang Hành mơ hồ biết một ít, Hoàng Thượng nếu hỏi như vậy, đó là kết luận hẳn biết đến.

Vì thế hẳn không có phủ nhận: “Phụ hoàng gì ra lời này?”

Hoàng Thượng hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cùng quảng linh quận chúa hôn sự liền phải tới rồi, lúc này hẳn không vội mà nịnh bợ ngươi, lại cùng Tuệ Vương liên lụy không rõ. Này trong đó, chẳng lẽ không có ngươi ý tứ sao?”

Giang Hành lập tức liền đoán được hẳn ý tứ, một hiên áo gấm, quỳ gối án trước, “Phụ hoàng minh giám, việc này tuyệt đối cùng nhi thần không quan hệ.”

Hoàng Thượng đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, khoanh tay mà đứng, không biết suy nghĩ cái gì.

Ngồi vào hẳn vị trí thượng, liền không thể không so người khác nghĩ đến nhiều, vài thập niên xuống dưới, tâm tư cũng so với bọn hẳn đều kín đáo. Hẳn nửa ngày mới nói: “Nếu thật là ngươi việc làm, làm Đào thị lang từ giữa hòa giải, giả tá hẳn tay hãm hại Tuệ Vương, đảo thật là cái một hòn đá ném hai chim ý kiến hay.”

Giang Hành ngẩng đầu, bằng phẳng: “Nhi thần sẽ không mưu hại phụ hoàng.”

Hoàng Thượng quay đầu lại, đón nhận hấn hai mắt, xốc môi cười cười, “Người cho rằng trẫm sẽ tin sao?”

Hấn trầm mặc.

Hoàng Thượng ở hạm phía trước cửa sổ qua lại đi rồi hai tranh, ngoài cửa sổ dương quang chiếu vào trên người hấn, lưu lại loang lổ ngày ảnh. Mặc ủng đạp lên trên sàn nhà thanh âm hết sức rõ ràng, một tiếng một thanh âm vang lên ở trống trái cung điện trung, hồi lâu lúc sau, hấn mới nói: “Trẫm hiện nay không tin được Đào gia, người cùng quảng linh quận chúa hôn sự, dung trẫm lại hảo hảo ngẫm lại.”

Giang Hành nhíu mày, “Phụ hoàng lời này ý gì?”

Hoàng Thượng liếc hướng hấn, “Hôn kỳ lại hoãn một chút.”

Đây là tuyệt đối không được, Giang Hành thật vất vả chờ đến cùng đào X□ chúc lại quá hai tháng liền có thể cưới nàng vào cửa, lại hoãn một chút, hoãn tới khi nào đi? Tại đây một phương diện, hấn rất có chính mình nguyên tắc, ngữ khí kiên định: “Duy độc việc này không thể hoãn, thỉnh phụ hoàng tam tư.”

Hoàng Thượng ngoài ý muốn dễ nói chuyện, cho hấn lựa chọn đường sống, “Không hoãn cũng đúng, trẫm nhớ rõ trước đó không lâu Hoàng Hậu vì người mặt khác chọn lựa hai môn việc hôn nhân, trẫm cảm thấy hữu bộc dạ gia thiên kim bộ đáng chu chỉnh, phẩm hạnh đoan trang, hứa người làm trắc phi như thế nào?”

Thượng thư hữu bộc dạ đối đương kim hoàng thượng trung thành và tận tâm, nếu là đem hấn nữ nhi gả cho Giang Hành, một phương diện có thể ổn định thần tâm, một phương diện còn có thể kiềm chế Giang Hành thế lực, vẫn có thể xem là đẹp cả đôi đàng chi kể. Giang Hành muốn cưới đào Γ không thể không làm Hoàng Thượng đa tâm, Sở quốc công cùng Đào phủ hai nhà đều đứng ở hấn bên kia, cần thiết đến có một nhà kiềm chế hấn mới được.

Đáng tiếc Hoàng Thượng tính sai rồi Giang Hành quyết tâm, hấn đáp ứng quá đào Σ châu chấu 1. thuận chơi đời này liền đều sẽ không có cái thứ hai nữ nhân.

“Thứ nhi thần không tôn, trừ bỏ đào Γ nhi thần sẽ không cưới người thứ hai.”

Hoàng Thượng một chút cũng không kỳ quái hấn sẽ cự tuyệt, nếu là hấn thật như vậy dễ nói chuyện, liền sẽ không mãi cho đến 30 tuổi bên người còn không có cái nữ nhân. “Này hai người bên trong, người chỉ có thể tuyển một cái.”

Giang Hành không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Cái nào đều không được.”

Hoàng Thượng ngạnh sinh sinh địa khí cười, đối hấn đúng là bất đắc dĩ, “Quảng linh quận chúa cho người rót cái gì mê canh không thành?”

Thế nhưng đem hấn mê đến thất điên bát đảo, phi nàng không thể.

Lại không phải chưa thấy qua nữ nhân, đối phương bất quá là cái thủy linh linh tiểu cô nương mà thôi. Rõ ràng ở tại chỗ thượng uy phong lẫm lẫm, kháng chiến giết địch nam nhân, còn không có thành thân liền thành thê nô, nói ra đi thật không sợ cho bọn hấn hoàng thất mất mặt.

Nhắc tới đào Γ Giang Hành cười nói: “Nàng không có cấp nhi thần rót, là nhi thần cam tâm tình nguyện uống.”

Hoàng Thượng vẫy vẫy tay, không muốn nghe hấn này đó buồn nôn hề hề nói, “Lời này lưu trữ trở về cùng nàng dứt lời, đừng ở chỗ này ghê tởm trầm.”

Giang Hành đứng dậy, sửa sang lại quần áo, “Phụ hoàng còn có chuyện gì?”

Kia tư thế, rõ ràng chính là muốn chạy.

Hoàng Thượng gọi lại hắn, đoan chính thần sắc hỏi: “Gỗ mun một chuyện chưa xong, đến tột cùng hay không Tuệ Vương việc làm, trẫm sẽ điều tra đến rõ ràng.”

Hắn gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đúng rồi.” Hoàng Thượng lại nói, “Nghe nói Tùng Châu tới một bát người Khiết Đan, ở trong thành nháo sự, nhiều đến Tùng Châu bá tánh không thể thái bình. Đó là người đất phong, người lý nên qua đi nhìn xem.”

Giang Hành dừng lại, “Có đánh và thắng địch giáo úy cùng nhân dũng phó úy ở, không cần nhi thần nhọc lòng.”

Hoàng Thượng ngưng mắt: “Trẫm cho người đi, người nên đi.”

Tùng Châu sự Giang Hành sớm đã biết được, Triệu Bản cách mấy ngày liền sẽ cho hắn gửi một phong thư từ, tin thượng nội dung viết thập phần kỹ càng tỉ mỉ. Kỳ thật căn bản không phải cái gì đại sự, Triệu Bản cùng Ngô quyền hai người đủ để giải quyết, Hoàng Thượng cố tình muốn hắn lúc này trở về, đơn giản là không nghĩ làm hắn nhúng tay điều tra gỗ mun một chuyện, e sợ cho hắn đang âm thầm động tay chân thôi.

Chính là này một đi một về, ít nhất cũng muốn hai tháng.

Có thể hay không đuổi ở ba tháng mười sáu phía trước trở về đều là cái vấn đề.

Hắn ý đồ cãi cọ, “Nhi thần.....”

Hoàng Thượng tính toán hắn nói, “Người nếu là không đi, liền ở trẫm mới vừa nói kia hai điều kiện tuyển một cái.”

Hắn cái nào đều không nghĩ tuyển, mặt trầm xuống nói: “..... Nhi thần tuân mệnh.”

Hoàng Thượng liếc hắn một cái, “Đi xuống bãi.”

Từ Tuyên Thất Điện ra tới sau, Giang Hành không có cưỡi ngựa, dẫn ngựa đi bước một đi ra cửa cung.

Đọc theo đường đi suy nghĩ rất nhiều, nếu này hai tháng không thể cùng Đào o viên, chi bằng đi Tùng Châu một chuyến, thuận đường xem xét một phen bên kia tình huống. Nếu là ra roi thúc ngựa, hẳn là có thể đuổi ở ba tháng mười sáu phía trước trở về, đến lúc đó vừa lúc là hẳn cùng Đào T sát chuy na triệu anh so với ở Trường An làm chờ, đi ra ngoài một chuyến chưa chắc không thể.

Chẳng qua phải rời khỏi Trường An, rời đi nàng, trong lòng trước sau có chút không tha.

Đi ra cửa cung, xoay người lên ngựa, Giang Hành hướng Đào phủ phương hướng kỵ đi.

Đi phía trước cần thiết thấy nàng một mặt.

*

Tiền viện nha hoàn nói Trang hoàng hậu truyền triệu nàng vào cung, đào φ ở học thêu hoa sen, vớng vớng mà ngẩng đầu, “Truyền ta vào cung?”

Nha hoàn gật đầu, “Trong cung xe ngựa đang ở phủ ngoài chờ, nói là thỉnh cô nương qua đi một chuyến.”

Trước kia cũng từng có loại sự tình này, Trang hoàng hậu ở trong cung nhạt nhẽo, liền mời nàng tiến cung ngồi ngồi xuống. Vì thế đào ỵ huy hạnh thêm tức buông kim chỉ, đứng dậy thay đổi thân anh hồng xuân sam liền đi theo đi ra ngoài.

Đào phủ cửa dừng lại một chiếc xe ngựa, xác thật là trong cung xe ngựa không thể nghi ngờ.

Đào ψ oa hân bá 1 Bạch Nhụy vén rèm lên đang muốn thỉnh nàng đi vào, hướng bên trong nhìn thoáng qua, nhất thời cứng đờ.

“Người làm sao vậy?” Đào Σ hung nôn pha kính đầu oa tiền dịch, nghi hoặc hỏi.

Nàng tùy theo nhìn lại, giật mình mà há mồm, còn không có tới kịp nói chuyện, liền bị bên trong người một phen kéo đi vào.

Giang Hành đem nàng ôm vào trong lòng ngực, gương mắt nhìn về phía Bạch Nhụy.

Bạch Nhụy run run một chút, nhìn nhìn đào Γ lại nhìn nhìn hắn, cuối cùng do dự mà buông rèm vải.

Bên ngoài ánh sáng bị ngăn cách sau, thùng xe ánh sáng trở tối.

Bánh xe tử lộc cộc đi trước, đào μ đầu kinh ngạc hỏi: “Người như thế nào tại đây?”

Giang Hành nâng lên nàng khuôn mặt nhỏ, mỉm cười hai tròng mắt đối thượng nàng, “Bổn vương nếu không ở này, như thế nào có thể thấy được đến người?”

Nàng nhấp môi dưới, biết hắn là chỉ cái gì ý tứ.

Hắn cư nhiên dùng loại này phương pháp lừa nàng, thật là hảo vô sỉ.

“Kêu kêu, người hảo tàn nhẫn tâm.” Giang Hành nắm lấy tay nàng, mạnh mẽ bẻ ra tay nàng đầu ngón tay triền nắm lấy nàng, “Cư nhiên một tháng không thấy bổn vương.”

Nàng không trả lời, cứng đờ mà nói sang chuyện khác, “Ngụy Vương cứu cứu Đái Ngã đi đâu? Bạch Nhụy đâu, vì sao không cho nàng đi lên?”

Đương nhiên là đi không có các nàng địa phương, lúc này hắn chỉ nghĩ cùng nàng hảo hảo đái trong chốc lát, không có người khác quấy rầy.

Giang Hành nhẹ giọng nói: “Kêu kêu, ta ngày mai muốn đi Tùng Châu một chuyến.”

Trong lòng ngực thân thể mềm mại rõ ràng cương một chút, đào β nuốt nuốt mà chuyển qua đầu, sáng ngời liễm diễm mắt to nhìn chăm chăm hắn, “Vì cái gì?”

Giang Hành không muốn nói cho nàng trong triều sự, đơn giản tự thuật nói: “Tùng Châu ra điếm sự, bổn vương đến trở về nhìn xem.”

Nàng bất an mà nắm hắn tay áo, “Đi bao lâu?”

Quả nhiên vẫn là quan tâm hắn, cái này tiểu cô nương, chỉ là thích khẩu thị tâm phi thôi.

Giang Hành ở cái trán của nàng thượng hôn hạ, “Hai tháng.”

Kia không phải là bọn họ thành thân thời điểm sao? Tùng Châu khoảng cách Trường An xa như vậy, vạn nhất hắn cũng chưa về làm sao bây giờ? Đào σ hoan bất động, dùng ánh mắt kể ra lên án, máu, không tiếng động mà dò hỏi hắn.

Giang Hành thật là ái cực kỳ nàng bộ dáng, vô luận nàng làm cái gì biểu tình, hắn đều thích vô cùng.

“Người yên tâm, bổn vương nhất định sẽ ở ba tháng mười sáu phía trước trở về.” Hắn đem nàng vòng ở trong ngực, thấp giọng hướng nàng bảo đảm.

Gác ở trước kia, đào sẽ phủ định nói: “Ta mới không có lo lắng cái này.”

Chính là hiện tại nàng lại không tin, “Vạn nhất người cũng chưa về đâu?”

Giang Hành thấp giọng mà cười, nhìn nàng hỏi: “Người là hy vọng bổn vương trở về, vẫn là không trở lại?”

Nàng phồng má tử trừng hắn.

Này không phải vô nghĩa sao!

“Vậy người khi nào đi?” Đào ψ lên hỏi.

Giang Hành bồn tính toán ngày mai lại đi, nhưng là tưởng tượng, đi được càng sớm trở về nhân tiện càng sớm, vì thế lâm thời đổi thành đêm nay xuất phát, nói như vậy không chừng còn có thể về sớm tới một ngày. Hắn nói cho nàng: “Cùng người nói xong lời nói liền đi.”

Đào γ hoảng uân rơm hướng từng thư nàng ngồi quỳ ở hắn trên đùi, thẳng khởi tiểu thân thể phủng đầu của hắn, nghiêm trang mà nói: “Người nếu là ba tháng mười sáu phía trước không trở lại, ta liền không gả cho người.”

Như vậy sao được?

Giang Hành nhíu mày, nhớ tới trong cung Chu Phổ, kéo xuống mặt nói: “Người là bồn vương, ai đều không được gả.”

Nàng cắn cánh môi, nhếch lên khóe miệng, “Ta mặc kệ.”

Dứt lời, đại để là cảm thấy kế tiếp nói quá thẹn thùng, vì thế súc mà thân mình, nhào vào hắn trong lòng ngực, vươn mảnh khảnh cánh tay vòng lấy hắn eo, thanh âm nhỏ nhỏ mà: “Vậy người liền sớm một chút trở về nha.”

Này một chốc, Giang Hành chỉnh trái tim đều mềm.

☆, chương 129

Trở lại Ngụy Vương phủ sau, Giang Hành đơn giản mà thu thập một phen, chuẩn bị xuất phát

Chưa ra phủ, quản sự lại đây nói: “Vương gia, lần trước người khâu vá áo cưới suốt đêm đuổi ra ngoài.”

Hắn bước chân một đống, “Lấy tới làm bồn vương nhìn xem.”

Quản sự liền làm người phủng đi lên. Quần áo là trong thành cấm tú các người khâu vá, cấm tú các quần áo thủ công tinh tế, là Trường An thành tốt nhất chiêu bài.

Hai người một người phủng một cái tử đàn khay, dùng hồng lụa bao trùm. Giang Hành xốc lên hồng lụa, lộ ra bên trong đồ thẩm hỉ phục, một kiện là của hấn, một kiện là đào Φ mô K cầm lấy đào δ Khương triển khai, thuộc về nàng hỉ phục thỉnh linh triển khai ở trước mặt hấn, quần áo dán sát nàng kích cỡ khâu vá, mặt trên đường may hoàn mỹ, thêu phượng xuyên mẫu đơn đồ án, liền cổ tay áo hoa văn đều tinh xảo thật sự.

Quần áo cùng hấn so sánh với, thật sự rất có một ít.

Giang Hành làm cấm tú các người cầm hỉ phục, hấn lui về phía sau hai bước cẩn thận nghiêm túc mà xem.

Ở trong đầu nghĩ nghĩ đào Y — hiếm bào lộ bộ dáng, trong lúc nhất thời lại có chút luyến tiếc đi rồi. Nhớ tới nàng hôm nay ngây thơ mà dựa ở trong lòng ngực hấn, làm nũng giống nhau làm hấn sớm một chút trở về, liền khắc chế không được mà muốn ôm nàng.

Giang Hành tiến lên, đem tay áo cầm trong tay lặt lại che phủ, hồi lâu lúc sau mới nói: “Ngày mai đem quần áo đưa đi Đào phủ, thân thủ giao cho quảng linh quận chúa trong tay.”

Quản sự đồng ý, “Vương gia xin yên tâm, tiểu nhân chắc chắn làm thỏa đáng.”

Bên ngoài tuần mã đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ hấn đi ra ngoài liền có thể xuất phát, Giang Hành trịch trịch thật lâu sau, rốt cuộc hạ quyết tâm đi ra nhà chính, “Đem bốn vương quần áo thu hồi tới, bốn vương hai tháng sau liền trở về.”

Hấn tất cả công việc đều công đạo xong, quản sự biết nên làm như thế nào, làm hấn cứ việc yên tâm.

Đêm đó Giang Hành từ Trường An xuất phát, hấn chỉ dẫn theo hai gã tùy thân thị vệ, quần áo nhẹ lên đường.

Hấn rời đi khi đào ọ trong lúc ngủ mơ, đột nhiên bừng tỉnh, ngoài cửa sổ tối om một mảnh, đúng là giờ Tý. Lúc này Giang Hành hấn là ra khỏi thành, nàng nhớ tới ban ngày ở trên xe ngựa cùng Giang Hành nói kia phiến lời nói, lúc này mới hậu tri hậu giác mà thẹn thùng lên.

Mặt nàng hồng hồng mà súc tiến trong chăn, này hai thán nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm, nháy mắt liền đi qua. Hấn đi rồi cũng hảo, nếu là lưu tại kinh thành, nhất định sẽ thường thường mà lại đây tìm nàng một chuyến. Nàng đáp ứng rồi mẹ không thấy hấn, đến lúc đó sẽ thực buồn rầu.

Suy nghĩ trong chốc lát, mơ mơ màng màng mà đã ngủ.

Một giấc này ngủ đến không yên ổn, mở mắt ra ngày mới đánh bóng, ngoài cửa sổ một làn cua xác thanh, toàn bộ sân đều bao phủ ở một mảnh đại màu xanh lá trung. Nàng ở trên giường lăn qua lộn lại trong chốc lát, không có một chút ít buồn ngủ, đơn giản xốc lên chăn ngồi dậy, gọi tới Bạch Nhụy ngọc trà, “Ta hôm nay muốn đi thăm mẹ.”

Ân Tuế Tình gả cho Du quận vương sau, đào ơ khô bươm huy tiết ra vấn an, không biết bọn họ quá đến như thế nào. Chủ yếu là cảm thấy không có phương tiện, liền tính mẹ gả cho qua đi, kia cũng không phải nàng chính mình gia, đi lại đến quá thường xuyên cũng không tốt. Bất quá hôm nay cái thật sự là mẹ, ngẫu nhiên qua đi một chuyến, người khác cũng nói không được cái gì.

Bạch Nhụy ngọc trà đánh tới nước ấm, hầu hạ nàng rửa mặt, “Cô nương như thế nào sớm như vậy tỉnh?”

Nàng lấy khăn nóng tử đắp mặt, từ khăn hạ truyền ra rầu rĩ thanh âm: “Ta ngủ không được.”

Nghe có điểm đáng thương hề hề.

Bạch Nhụy nhớ tới ngày hôm qua nàng cùng Ngụy Vương đi ở trong xe ngựa, nghĩ thầm ước chừng là cùng Ngụy Vương có quan hệ, liền không có hỏi nhiều. Ngày hôm qua Ngụy Vương giả mạo Hoàng Hậu danh nghĩa tìm nàng, thật là ra ngoài mọi người dự kiến, bách vớ hấn uy nghiêm, Bạch Nhụy lúc ấy chỉ phải đi xuống xe ngựa, xong việc nhớ tới hồi hận đã lâu.

Hôm nay thấy nàng tâm tình phiền muộn, nhịn không được nói: “Ngụy Vương phủ đem cô nương áo cưới đưa tới, ngài muốn hay không nhìn xem?”

Nàng động tác một đốn, “Khâu vá hảo?”

Bạch Nhụy gật gật đầu, “Vừa rồi đưa tới, nói là phải thân thủ giao cho người.”

Đào ỵ khát kiếm “Đưa tới làm ta nhìn xem.”

Không bao lâu cầm tú các người phủng quần áo đi đến, đào   mạo tư nã cô cho nàng xem, kiêu dáng lớn nhỏ đều thực thích hợp, nàng xem qua lúc sau còn rất vừa lòng, làm Bạch Nhụy thưởng các nàng mấy lượng bạc. Đám người lui ra sau, đào   mốt tới nghiêm túc đoan trang một phen, cân nhắc ở nơi nào thêu tịn để liên mới hảo, liền nghe Bạch Nhụy nói: “Ngụy Vương đối cô nương thật là để bụng, liền áo cưới đều phải tự mình qua tay.”

Đào   triệt sang xé dư trửng nàng liếc mắt một cái, “Không được nói bậy.”

Bạch Nhụy cười nói: “Ngày hôm qua mắt trông mong mà tới gặp cô nương, hôm nay cái liền đem áo cưới đưa tới, cũng không hiểu rõ thiên sẽ là cái gì.”

Đào X Oa thạc lý Hội Hải rút cùng túc tư tục kiếp dương thỏa ti chơi ngày mai sẽ không có gì đó.”

Bạch Nhụy cũng không biết Giang Hành rời đi một chuyện, nghe vậy cả kinh, “Đi rồi?”

Đào ân một tiếng, “Hồi Tùng Châu lạp.”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, tựa hồ một chút cũng không thềm để ý. Kỳ thật trong lòng chỉ có chính mình rõ ràng, vẫn là có điểm lo lắng hấn, này một đi một về trên đường liền phải trì hoãn rất nhiều thời gian, nếu hấn muốn nhanh chóng gấp trở về, nhất định sẽ thực vất vả. Huống chi nghe hấn lời nói, Tùng Châu tựa hồ cũng không thái bình, nếu là ra chuyện gì làm sao bây giờ.

Này đó không thể cùng người ta nói, chỉ có thể buồn ở trong lòng.

Bạch Nhụy đem áo cưới trước thu thập lên, cho nàng tìm kiện quần áo thay, lại vãn một cái đơn giản rũ hoàn phân tiểu búi tóc, lúc này mới từ trong phủ đi ra ngoài. Từ Đào phủ ngồi xe ngựa đến Du quận vương phủ, trên đường ước chừng yêu cầu nửa canh giờ, đào Φ giảo bảo vừa lúc là giờ Thìn tả hữu.

Nàng không có bái thiếp, hôn giả liền đi vào hướng Du quận vương thông bẩm, chờ hôn giả ra tới khi, mặt sau còn đi theo một người.

Đoạn Thuần tự mình tới cửa tiếp nàng, hấn một thân màu chàm trường bào, ngọc thụ lâm phong, đi đến đào Ω trước: “Làm người đợi lâu. Ta vừa mới đã nói với bọn họ, ngày sau nếu là nhìn thấy người, liền trực tiếp làm người tiến vào.”

Đào ϕA tô Q giáp đi theo hấn cùng nhau đi vào trong phủ, “Thế tử ca ca là riêng tới đón ta sao?”

Đoạn Thuần gật gật đầu, “Không có gì, ta vừa lúc nhàn rồi.”

Kỳ thật hấn là chuẩn bị ra phủ, bất quá nghe nói nàng tới, liền làm tôi tớ đầy rớt tất cả sự vụ, chuyên tâm mà tiếp đãi nàng. Dù sao cũng không phải cái gì quan trọng sự, bất quá là mấy cái bằng hữu ghé vào cùng nhau chơi cờ đánh cờ, thuận đường uống rượu mua vui thôi.

Đào thực cảm động, “Ta là tới xem mẹ, người trực tiếp Đái Ngã đi gặp mẹ hảo sao? Du quận vương có ở đây không trong phủ, ta có

phải hay không cũng nên bái kiến hấn một mặt?”

Đoạn Thuần bên môi khó được mà lộ ra ý cười, tuy rằng thực tiễn, nhưng đã thuộc hiếm thấy, “A cha hôm nay không ở, ta trực tiếp mang người đi gặp tình dì đó là.”

Nàng ân một tiếng, vui mừng mà đi theo phía sau hấn.

Cùng một cái cái đuôi nhỏ dường như, Đoạn Thuần chính là thích loại cảm giác này, bị hấn muội muội ỷ lại, làm hấn cái này huynh trưởng đương thật sự có giá trị.

Tới rồi ngô đồng viện sau, Ân Tuế Tình sớm đã nghe hạ nhân nói, đào Ω triệu nghệ viện môn, nàng liền từ trong phòng nghênh ra tới.

“Kêu kêu?”

Đào ηH cô học chước hân ai cười ngâm ngâm mà kêu một tiếng mẹ.

Ân Tuế Tình thực sự kinh hãi, không nghĩ tới nàng sẽ qua tới xem nàng, nắm tay nàng nhập phòng. Thấy Đoạn Thuần cũng ở, liền mời hấn cùng nhập phòng, hấn lời nói dịu dàng cự tuyệt nói: “Ta thượng có việc, tình dì hảo hảo cùng kêu kêu nói chuyện đi, ta trước cáo từ.”

Ân Tuế Tình không có cường lưu, “Vẫn là người làm việc quan trọng, nhanh đi.”

Hấn xem một cái bên cạnh đào Γ xoay người rời đi.

Ra ngô đồng viện, cửa chờ thường thanh theo đi lên, “Thế tử gia, ta còn đi ra ngoài sao?”

Hấn nói không nên lời đi, trực tiếp đi phía trước viện đi đến, “Làm người đi chuẩn bị cơm trưa, nhiều làm mấy thứ hảo đồ ăn. Cô nương gia thích ăn cái gì, liền chiếu làm cái gì.”

Được, này nhất định là vì quảng linh quận chúa chuẩn bị.

Thường thanh trong lòng biết rõ ràng, nhà hấn thế tử từ khi có quận chúa cái này muội muội sau, liền một lòng một dạ đều ở trên người nàng, tưởng tẫn biện pháp phải đối nàng hảo. Đáng tiếc quảng linh quận chúa danh hoa có chủ, đã sớm bị Ngụy Vương định ra, mà nhà hấn thế tử lại chỉ có thể cùng quận chúa làm huynh muội, thật sự tàn nhẫn.

Cùng ngày giữa trưa đào α lân tộ たね say dùng bữa, một bàn thức ăn có vài đạo đồ ăn phù hợp nàng ăn uống, nàng liền ăn nhiều mấy khẩu.

Nàng cùng Ân Tuế Tình nói rất nhiều vốn riêng lời nói, biết được mẹ hiện tại sống rất tốt sau, nàng liền yên tâm.

*

Tuệ Vương bị hàng vì bình nguyên vương, ở trong phủ cầm túc hơn một tháng, trước sau không tra ra đến tột cùng là ai ở gỗ mun trung hạ độc.

Năm đó mài giữa gỗ mun thợ thủ công đều bị hấn tìm ra tới, một phen khảo vấn lúc sau, hấn trước sau nói cái gì cũng không biết. Giang Diễn dưới sự giận dữ làm người đem hấn giết, tìm không thấy hung thủ, hấn thật sự nuốt không dưới này khẩu uất khí.

Trong cung Hoàng Thượng cũng làm người điều tra, nhưng là này khối đầu gỗ từ hấn mang ở trên người sau, liền vẫn luôn không có gỗ xuống tới, bên người người càng không có cơ hội xuống tay. Mới đầu Hoàng Thượng còn tin tưởng Giang Diễn có khả năng là vô tội, hiện nay xem ra, chỉ có thể là hấn một người việc làm.

Quan hấn sáu tháng cầm đoán đảo còn tính tiện nghi hấn.

-----oOo-----

Phần 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đã nhiều ngày Hoàng Thượng đang ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương, ninh chiêu bên người Tiểu công công đi vào cửa, đưa lổ tai cùng toàn công công nói hai câu lời nói.

Toàn công công lộ ra vui mừng, vào nhà thông bẩm.

Hoàng Thượng hỏi: “Chuyện gì?”

Toàn công công nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, mới vừa rồi Ninh chiêu nghi bên kia truyền đến tin tức, nói là vừa điều tra ra có hơn một tháng có thai.”

Hắn gác xuống bút lông cừu bút, đứng lên nói: “Mang trầm đi xem.”

Hoàng Thượng cùng sở hữu sáu gã hoàng tử, hai gã là Trang hoàng hậu sở ra, mặt khác bốn cái là phi tần sở ra. Nay mấy cái hoàng tử trung, hắn nhất thiên vị Giang Hành nhiều một ít, chỉ vì hắn tâm tư đoan chính, không giống khác vài vị như vậy tâm cơ thâm trầm. Từ khi thượng tuổi sau, hậu cung thật nhiều năm không có phi tần có hỉ, hiện giờ Ninh chiêu nghi chỗ đó truyền đến tin tức tốt, lại là hắn gần nhất chính sủng ái một vị, tự nhiên phi thường cao hứng.

Tới rồi trong điện, Ninh chiêu nghi đang nằm trên giường, thấy hắn đã đến, cười muốn xuống giường hành lễ, “Thần thiếp gặp qua Hoàng Thượng.”

Hắn vội vàng đỡ lấy nàng, đặc miễn nàng lễ tiết.

Một bên cung tì cười khanh khách nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, này trong cung lại muốn thêm một vị hoàng tử hoặc công chúa.”

Hoàng Thượng cao hứng chi tình bộc lộ ra ngoài, mấy ngày nay phiền muộn cảm xúc tức khắc tiêu giảm không ít, ngồi ở trên giường, đem Ninh chiêu nghi ôm vào trong ngực, “Đa tạ ái phi, vất vả người.”

Nói gọi người lại đây, đương trường liền đem Ninh chiêu nghi phong làm Ninh tần.

Thậm chí mặc kệ nàng trong bụng hoài chính là nam là nữ, đủ để thấy được hẳn đối Chu Ninh ngữ sủng ái.

*

Bất tri bất giác qua đi hai tháng, chớp mắt liền tới rồi ba tháng mười bốn.

Lại quá hai ngày đó là đào Ω Giang Hành thành thân nhật tử, nhưng là nghe nói Giang Hành còn không có từ Tùng Châu trở về. Tuy như thế, Đào phủ cùng Ngụy Vương phủ lại sớm đã bố trí xong, khắp nơi đều nhất phái vui mừng.

Cũng không biết Giang Hành ngày đó có không gấp trở về, nếu là cũng chưa về, này không được toàn bộ Trường An chê cười sao?

Đào Tùng Nhiên cùng Sở quốc công biết được sau, hai người một người một câu đem Giang Hành hung hăng phê một đốn. Giang Hành sai người đưa tới thư từ, nói hẳn nhất định có thể gấp trở về, hôn sự đúng hạn tổ chức.

Mãi cho đến ba tháng mười lăm quan cửa thành trước, hẳn mới mã bất đình đề mà đuổi vào thành trung.

☆, chương 130

Trở lại Ngụy Vương phủ, Giang Hành đem thanh hải thông giao cho quản sự dắt đi, hẳn bước nhanh hướng trong phủ đi đến, “Hôn sự trừ bị đến như thế nào?”

Hắn dọc theo đường đi thay đổi bốn năm con ngựa, này con ngựa ngày đêm kiêm trình chạy mấy ngàn dặm lộ sau, này sẽ sớm đã mỗi mệt bất kham. Giang Hành mấy ngày mấy đêm không có nhắm mắt, rốt cuộc ở ba tháng mười sáu phía trước đuổi trở về, hắn đầy mặt phong sương, phong trần mệt mỏi, nhưng mà nhìn đến trong phủ bố trí đồ thẩm đèn lồng sau, mệt mỏi biến mất, cả người đều tinh thần không ít.

Quản sự liền đem tất cả công việc đều hỏi bẩm cho hắn, bao gồm ngày mai đón dâu trình tự, tân phòng bố trí, cùng với trình diện khách khứa danh sách, nhất nhất tự thuật.

Giang Hành sau khi nghe xong lúc sau câu đầu tiên lời nói chính là: “Mang bốn vương đi xem tân phòng.”

Quản sự lãnh hắn qua đi.

Tân phòng bố trí ở vương phủ Đông Nam viện Đổ Hành Uyển, cái này sân nguyên bản không gọi Đổ Hành Uyển, kêu cuốn thêu viện, là Giang Hành đi phía trước lâm thời sửa. Chỉ vì đào Φ bối mắt cá \equiv yết thực du nại cùng say, cũng là ở tại Đổ Hành Uyển, hiện giờ nếu nàng gả lại đây, không bằng liền khởi giống nhau tên.

Sân không nhỏ, hoàn toàn dựa theo Giang Hành yêu cầu bố trí.

Tiền viện rộng lớn, cách cục tinh mỹ, trong viện có một cái núi giả hồ nước, chung quanh loại không ít hoa cỏ, phía Tây Nam trồng trọt mấy viên cây lựu cùng cây lê, chờ đến giữa hè còn có thể kết ra tươi ngon nhiều nước trái cây. Sân bên kia còn đắp một cái giàn hoa tử đằng, giàn trồng hoa hạ là ngòi xuống bàn đu dây, là Giang Hành cố ý phân phó quản gia dựng.

Hắn xem qua lúc sau thực vừa lòng, hãy còn nhớ rõ lúc ấy đào Ω trần tiêu diệt thực bậc bảo nói với hắn khởi quá khi còn nhỏ không thể chơi đánh đu tiếc nuôi, kia phó đáng thương vô cùng bộ dáng vẫn luôn khắc ở hắn trong lòng, đến bây giờ cũng chưa quên. Nếu nàng gả cho hắn, kia nơi này đó là nàng gia, về sau vô luận nàng nghĩ muốn cái gì, hắn đều sẽ tận khả năng mà thỏa mãn nàng.

Giang Hành đi vào tân phòng, trong phòng bố trí đến so bên ngoài còn long trọng, lọt vào trong tầm mắt chúng kiến, tất cả đều là màu đỏ. Màu đỏ đỏ thẫm sừng Trịnh màu đỏ tiêu kim màn, màu đỏ cầm tú đệm chần..... Nơi này là hấn cùng đào Φ nam lộ tuần

Bàn dài thượng dùng kim trần nâng ngũ cốc được mùa, long phượng cự đuốc lẳng lẳng mà lập, chỉ còn chờ ngày mai giờ lành vừa đến, chúng nó đã bị bậc lửa.

Quản sự lo lắng thân thể hấn, quan tâm mà dò hỏi: “Vương gia hay không trước rửa mặt nghỉ ngơi một chút, sáng mai mới có tinh thần nghênh thú quận chúa?”

Này một đường hấn xác thật là vất vả, cơ hồ ba ngày ba đêm không có nghỉ ngơi, trên người này thân quần áo cũng là ba ngày không đổi, lôi thôi lếch thếch, bộ dáng nhất định rất khó xem. Hấn cười cười, tưởng tượng đến ngày mai là có thể nghênh thú hấn tiểu đệ hủ, này trong nháy mắt chỉ cảm thấy lại vất vả đều đáng giá.

Hấn đáp ứng xuống dưới, làm quản sự đi chuẩn bị nước ấm thau tắm, lại tìm một thân sạch sẽ quần áo. Hấn đứng ở gương đồng trước mặt, duỗi tay sờ sờ trên cầm hồ tra, nếu là bị đào nhìn đến, chắc chắn ghét bỏ hấn khó coi. Lần trước chính là như vậy, hấn trăm cay ngàn đắng mà gấp trở về, nàng lại ngại hấn hồ tra trát đến nàng khó chịu.

Xác thật nên hảo hảo thu thập một chút chính mình.

Nước ấm thiêu hảo sau, Giang Hành trở lại chính mình sân, tẩy đi một thân bụi đất, đem hồ tra đều quét sạch sẽ, thay sạch sẽ màu đen bảo tượng hoa văn ám mà vân vân áo gấm, cuối cùng có điểm giống dạng. Quản sự đã chuẩn bị tốt đồ ăn, hấn này một đường cũng chưa hảo hảo ăn cơm, e sợ cho thân thể hấn chịu không nổi.

Giang Hành ngồi xuống ăn hai chén cơm, đứng dậy liền đi ra ngoài, “Bổn vương đi ra ngoài một chuyến.”

Quản sự vội vàng đuổi kịp, “Vương gia còn muốn đi ra ngoài sao? Không bằng trước nằm trong chốc lát đêm, ngài này một đường thật sự quá mệt mỏi.”

Hắn lắc đầu, hiện nay còn có một ít việc muốn làm, “Ta muốn vào cung gặp mặt Hoàng Thượng, thuận đường đi mấy cái địa phương khác, sáng mai trước hẳn là có thể trở về.”

Này đều giờ nào, còn muốn đi ra ngoài?

Trời đã tối rồi, quản sự ở hẳn bên người hầu hạ mười mấy năm, thấy hẳn luôn là vất vả như vậy, chính là làm bằng sắt thân thể cũng khiêng không được. Quản sự đau lòng nói: “Ngày mai buổi chiều mới đón dâu, Vương gia nếu là trở về đến sớm, còn có thể mị một hồi.”

Hắn cười cười, chưa nói cái gì.

*

Đi vào hoàng cung diện thánh, nghe Tuyên Thất Điện công công nói Hoàng Thượng đang ở kim hoa điện Ninh tần nơi đó, hẳn này liền sai người qua đi thông truyền, thỉnh hẳn ở Ngự Thư Phòng chờ một lát.

Giang Hành dời bước đi Ngự Thư Phòng, trên đường hỏi đi theo Tiểu công công: “Ninh chiêu nghi khi nào thăng Ninh tần?”

Tiểu công công lời nói rất nhiều, hỏi gì đáp nấy: “Ninh tần lần trước mới vừa chẩn bệnh xuất thân dựng, Hoàng Thượng lập tức liền thăng nàng phẩm giai. Trước mắt Hoàng Thượng đối Ninh tần bảo bối thật sự, cơ hồ mỗi ngày đều phải qua đi xem một cái, này còn không biết là nam hay nữ, nếu là cái hoàng tử, phỏng chừng Ninh tần còn muốn thụ phong.”

Vừa mới dứt lời, nhớ tới bên cạnh vị này đúng là Ngụy Vương, nhất thời dừng miệng, “Tiểu nhân lảm miệng, Ngụy Vương ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

Giang Hành cong môi cười khế, “Nếu là lại nói lung tung, cẩn thận người mạng nhỏ.”

Tiểu công công nơm nớp lo sợ ửng cái là, không cần phải nhiều lời nữa, ngoan ngoãn mảnh đất hấn đi vào Ngự Thư Phòng.

Giang Hành ở Ngự Thư Phòng chờ không lâu, từ cửa sổ ra bên ngoài nhìn lại, xa xa sáng lên mấy cái đèn lồng, là Hoàng Thượng từ kim hoa điện đã trở lại.

Hấn đứng dậy quỳ lạy: “Nhi thần gặp qua phụ hoàng.”

Hoàng Thượng làm hấn lên, trên dưới đánh giá liếc mắt một cái, không nghĩ tới hấn thật đúng là gấp trở về, “Tùng Châu sự đều giải quyết sao?”

Nguyên bản liền không có việc gì, Giang Hành đến Tùng Châu sau chỉ điểm hai hạ, những cái đó người Khiết Đan liền bị Triệu Bản cùng Ngô quyền đánh đến rơi rớt tan tác. Hấn ở Tùng Châu chỉ lưu lại năm ngày, liền suốt đêm ra khỏi thành, hướng Trường An gấp trở về. Nay một đường cơ hồ không hảo hảo nghỉ ngơi quá, có thể bình an trở lại Trường An, đúng là không dễ.

Giang Hành đáp: “Đều giải quyết xong rồi.”

Hoàng Thượng ý vị không rõ mà hừ một tiếng, ngồi ở một bên trên long sàng, “Người nhưng thật ra mau thật sự, liền như vậy vội vã cưới vợ?”

Hấn không phủ nhận, thành thành thật thật gật đầu, “Đúng vậy.”

Hoàng Thượng hỏi hấn, “Vậy người tới trong cung làm cái gì? Hai tháng không thấy, chẳng lẽ không nghĩ Đào phủ vị kia tiểu quận chúa sao?”

Đương nhiên tưởng, như thế nào có thể không nghĩ.

Nhưng hấn dù sao cũng phải đem sở hữu sự tình giải quyết lúc sau, mới có thể thanh thần ổn định mà thấy nàng.

Giang Hành không có nói tiếp, mà là mặt vô biểu tình hỏi: “Nhi thần lần này vào cung, là muốn hỏi phụ hoàng gõ mun một chuyện điều tra đến như thế nào? Nhưng có kết quả?”

Việc này một ngày không rơi thật, hấn liền một ngày tẩy không rõ hiềm nghi. Hoàng Thượng hoài nghi là hấn cùng Đào Lâm Nguyên hợp mưu phóng hỏa, nếu là không tra cái rõ ràng, nói không chừng ngày sau sẽ ảnh hưởng hấn cùng đào Γ hấn cần thiết đến giải trừ hết thảy nỗi lo về sau.

Nhắc tới cái này Hoàng Thượng liền phiền lòng, phát phát tay nói: “Tra không ra, chỉ có thể là Giang Diễn việc làm. Người hựu hỏi lại, quá hai ngày qua trong cung khuyên nhủ Hoàng Hậu, nàng này trận tâm tình không được tốt.”

Giang Hành gật đầu hấn là, Hoàng Thượng không giống lần trước như vậy nghi ngờ hấn, hấn là không chuyện của hấn.

Hấn cáo từ đi ra Ngự Thư Phòng, đêm đã sâu vô cùng, toàn bộ Trường An đều bao phủ ở trong bóng tối.

*

Rời đi hoàng cung, Giang Hành lại đi một chuyến Quân phủ.

Hấn khắp nơi xem xét một phen, công đạo xong các hạng công việc, nói cho võ quan nhóm tương lai hai tháng hấn đều sẽ không lại đây, làm cho bọn họ hảo hảo quản trị.

Trở lại Ngự Vương phủ, thiên đã tờ mờ sáng.

Giang Hành trực tiếp ngã vào trên giường, thậm chí chưa kịp đi Đào phủ xem một cái, liền từ giờ Mẹo ngủ đến giờ Mùi dậy.

Lại tỉnh lại khi, cả người đều tinh thần không ít. Trong phủ đã tới không ít khách khứa, quản sự vì làm hấn nghỉ ngơi nhiều một hồi, liền không có tới quấy rầy hấn, đem tiền viện bố trí đến thoả đáng. Tiền viện nhất phái náo nhiệt vui mừng, hấn đứng dậy tắm rửa một

cái, thay đồ thẩm hỉ phục, tới trước tiền viện ứng phó liên can khách và bạn khách hữu.

Trình diện người có trong triều quan lớn trọng thần, vương tôn chư hầu, còn có Quân phủ võ quan, cùng với một ít hần nhiều năm qua bạn tốt. Trường hợp rất là náo nhiệt, mọi người sôi nổi tiến lên chúc mừng, đưa hạ lễ một trận giá nâng nhập hậu viện, thật là nhiều đáp số cũng không đếm được.

Giang Hành nhất nhất đáp tạ mọi người, đãi giờ lành đến sau, đi vào phủ ngoại cưới lên tuần mã, lãnh một đội đội ngũ đi trước Đào phủ.

Giang Hành thân xuyên đồ thẩm hỉ phục, dáng người cường tráng, i lệ anh tuấn, ngồi trên lưng ngựa càng hạ có vẻ vĩ ngạn bất phàm. Trên người hỉ phục cho hần thâm thúy lạnh lùng trên mặt bằng thêm mấy mặt nhu hòa, khiến cho hần hôm nay thoát nhìn phá lệ bình dị gần gũi, đương nhiên cũng cùng tâm tình có quan hệ. Hần bên môi mỉm cười, vừa thấy đó là tâm tình thực hảo.

Tới rồi Đào phủ cửa, trước cửa chiêng trống vang trời, pháo tề minh, trường hợp chính xác náo nhiệt phi phàm.

Trong phủ hôn giả đi vào thông bẩm, ước chừng một nén nhang sau, một cái dáng người cường tráng bà tử cổng đào ỵ ti thuận chuẩn sở L ɛ tiêu kim khăn voan, ăn mặc phượng xuyên mẫu đơn thêu kim văn áo cưới, toàn thân chỉ lộ ra một đôi trắng nõn như ngọc tay nhỏ, gắt gao bám vào bà tử đầu vai.

Từ nàng ra tới sau, Giang Hành ánh mắt liền không từ trên người nàng dời đi quá.

Không biết nàng hiện tại là cái gì biểu tình, có phải hay không cùng hần giống nhau gấp không chờ nổi.

Hai tháng không thấy, vẫn là như vậy nho nhỏ một con, bà tử phía sau lưng cơ hồ đều có thể đem nàng chắn kín mít.

Giang Hành nắm dây cương tay nắm thật chặt, trong lòng phát ngứa.

Chờ bà tử đem nàng để vào màu dư sau, hô một tiếng khởi kiệu, Giang Hành nắm chặt dây cương, lãnh một chúng đội ngũ hồi Ngụy Vương phủ. Trên đường kèn xô na sanh tiêu, pháo chiêng trống, thanh âm âm ỉ. Ngụy Vương đón dâu là hạng nhất đại sự, toàn bộ phố bá tánh đều ra cửa vây xem, muôn người đều đổ xô ra đường.

Giang Hành từng nói qua hấn thành thân hôm nay khắp chốn mừng vui, bá tánh cùng nhạc. Đi theo bà tử một đường đều ở sai tiền mừng, tiểu hài tử tranh đoạt đi nhặt, xưa nay chưa từng có náo nhiệt.

Vẫn luôn đi vào Ngụy Vương phủ, bán quá kiệu đầu, bà tử lãnh đào Y ngạnh coi oa hiển u Lữ súc đem hồng lụa một mặt phóng tới nàng trong tay, một chỗ khác phóng tới Giang Hành trong tay.

Vương phủ trước cửa đã sớm đứng đầy người, chờ trước tiên liếc thấy tân nương tử phương dung.

Đáng tiếc bị tiêu kim khăn voan gắt gao che đậy, chỉ có thể nhìn đến nàng khăn voan hạ dáng người tinh tế nhỏ xinh. Một đôi tay ở đỡ thắm áo cưới làm nổi bật hạ, càng thêm nị bạch đến kỳ cục, từ một đôi tay liền có thể nhìn ra nàng da thịt sáng trong, mĩ nhan nị lý.

Tân nương tử là cuối cùng một cái đã đến, nàng tới phía trước, vương phủ liền đã khách quý chật nhà.

Trước mắt bao người, Giang Hành nắm nàng hướng vương phủ cửa đi đến.

Vượt chậu than khi, đào ỵ hưởng tạp giới giận hi tang nàng sợ chính mình vượt bất quá đi, hoặc là than lửa đốt đến chính mình làn váy. Giang Hành nhìn ra nàng khó xử, đơn giản hai tay giá trụ nàng vòng eo, trực tiếp đem nàng ôm qua đi.

Ở đây khách khứa sôi nổi ồn ào, âm ỉ thanh ồn ào đến dào X kể dừng mặt đỏ bừng, cũng may người khác nhìn không thấy nàng khăn voan hạ mặt.

Đi đến chính đường, quỳ gối đemput hương bồ thượng quỳ lạy thiên địa cao đường.

Phu thê đối bái khi, Giang Hành nhìn nàng đồ sơn móng tay tay nhỏ, thật là chỉ như hành tước, bạch đến nhu nị, hồng đến kiều diễm, làm người nhìn vô pháp không tâm động. Giang Hành khắc chế không được trong lòng ý niệm, bàn tay to nhẹ nhàng phúc ở nàng tay nhỏ thượng, cùng nàng phu thê đối bái.

Từ nay về sau, nàng đó là hán Ngụy Vương phi, cả đời này đều đến cùng đi xuống đi.

Sinh tử không rời, bạch đầu giai lão.

Đào ỵ hưởng tao đọc tụng hợp lại lấy lại tinh thần khi, đã mơ mơ màng màng mà bái xong đường.

Hai người bị đưa vào tân phòng, ở một đồng lớn người vây quanh xuống dưới đến Đổ Hành Uyển.

Trước kia tổng xem người khác thành thân, chân chính đến phiên chính mình thời điểm, nguyên lai là loại mùi vị này. Đi vào Đổ Hành Uyển, Giang Hành ném xuống trong tay hồng lụa, trực tiếp dất lấy từ vừa rồi bắt đầu liền vẫn luôn ở dụ hoặc hấn tay nhỏ, mang hương nội thất.

*

Liên tính lại chờ không kịp, lẽ nghĩa vẫn là phải làm đủ.

Đào ỵ ở gối đàn hưu sơn long phượng trình tường trên giường, chỉ có thể thấy dưới lòng bàn chân một phương thiên địa, khăn voan chưa nhắc lên tới, nàng nhìn không thấy Giang Hành mặt.

Bà tử phủng thượng một thanh ngọc như ý, đối hần nói: “Vương gia thỉnh xúc khăn voan.”

Giang Hành cầm trong tay, nhìn về phía trên giường an tĩnh ngồi tiểu cô nương.

Đây là hần thương nhớ ngày đêm hồi lâu người, qua đêm nay, nàng chính là hần một người.

Giang Hành cầm trong tay ngọc như ý, khơi mào tiêu kim khăn voan một góc, chậm rãi hướng lên trên, lộ ra nàng hoa lê sáng tỏ khuôn mặt.

Tiểu cô nương hôm nay mới vừa se mặt, nguyên bản liền bóng loáng làn da càng thêm giống lột xác trứng gà, nói nàng là nộn đậu hủ một chút đều không quá.

Nàng lược thi mỏng phần, hai yếp nhu mỹ, nâng lên tối đen thủy mắt, triều hần thẹn thùng cười nhạt. Chỉ một thoáng, hình như có hoa khai, từng đóa nở khắp Giang Hành ngực.

☆, chương 131

Thành thân trước một ngày, Ân Tuế Tình cố ý đưa cho nàng một quyển sách nhỏ.

Đào P hoàng gọi tới Du quận vương phủ, tò mò mà tiếp nhận đi, “Đây là cái gì a?”

Ân Tuế Tình làm liên can nha hoàn bà tử đều đi xuống, trong phòng chỉ còn lại có bọn họ hai người, càng thêm gọi lên đào lòng hiếu kỳ. Đến tột cùng thứ gì như vậy thần thần bí bí? Nàng mở ra vừa thấy, chỉ thấy phát hoàng quyển sách ấn một đôi đối giao triền nam nữ, bọn họ tư thái thân mật, dùng các loại tư thế điệp ở bên nhau, loại địa phương kia cư nhiên, cư nhiên..... Đào rầm một chút đem quyển sách ném xuống đất, mặt thiêu giống bị than hỏa nướng quá giống nhau, “Mẹ cho ta xem cái này làm cái gì!”

Ân Tuế Tình liền đoán được nàng là cái này phản ứng, thế nàng đem quyển sách từ trên mặt đất nhặt lên tới, nhìn nàng một cái nói: “Đây là tân hôn vợ chồng đều sẽ trải qua sự, mẹ trước tiên đưa cho người xem, là muốn cho người đến lúc đó có cái chuẩn bị.”

Nàng phùng mặt súc đến một bên, khuôn mặt đỏ rục, “Ta không nghĩ chuẩn bị.”

Tưởng tượng đến nàng muốn cùng Giang Hành làm những việc này, nàng liền cảm thấy thẹn thật sự.

Ngày đó mẹ cùng Du quận vương thành thân thời điểm, hắn đem nàng kéo vào nhĩ phòng, ôm nàng thư giải khi, nàng không cẩn thận thấy được đồ vật của hắn..... Nếu giống quyển sách họa như vậy, bọn họ ôm nhau..... Thấy thế nào, thấy thế nào đều không thích hợp a.

Ân Tuế Tình kiên nhẫn mà nói cho nàng, đây là mỗi cái cô nương gia đều sẽ trải qua, đến lúc đó còn phải dùng một khối khăn lót, rơi xuống nguyên hồng, mới có thể chứng minh chính mình trong sạch.

Miệng nàng dẫu đến lão trường, rõ ràng không thích cái này đề tài, “Kia mẹ cùng Du quận vương cũng chiếu này mặt trên làm sao?”

Ân Tuế Tình một ghen, trên mặt hiện lên không dễ phát hiện màu đỏ, nàng phun một tiếng nói: “Con nít con nôi hỏi ít hơn này đó.”

Đào Σ hoàng đoạn huy phó hử đoái hoàng, trong lòng vẫn là không phục lắm, vì cái gì mẹ có thể cho nàng xem này đó, nàng lại không thể hỏi một chút mẹ?

Cái kia quyển sách nàng phiên hai trang liền nhìn không được, Ân Tuế Tình làm nàng lấy về Đào phủ buổi tối nghiên đọc.

Đào Ω bốn người ngừng mang về nhà, rõ ràng nói không cần, nhưng là Ân Tuế Tình lại đưa cho cùng nàng cùng nhau tới bà tử trong tay. Kia bà tử nguyên bản là Ân Tuế Tình người, tự nhiên nghe Ân Tuế Tình nói.

cùng muốn ăn nàng dường như, nàng không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể cựa lực che dấu.

Thượng tuổi bà tử đi vào hai người trước mặt, “Lão nô thế Vương gia quận chúa giảo một đoạn tóc, từ đây đó là kết tóc làm phu thê, ân ái hai không di.”

Giang Hành giơ tay tháo xuống đào Φ mỗi a trủng tiếp nhận bà tử trong tay kéo: “Làm bốn vương tới.”

Hắn từ đào Φ mỗi VII tựu tanh) bình hoàng, trừ phía dưới nửa thanh, lại giảm hạ chính mình một đoạn tóc, “Kêu kêu, người lại đây.”

Đào ε bác tiêu diệt bên cạnh, “Làm gì?”

Thực liêu Giang Hành cánh tay một vòng, chỉ dùng một bàn tay liền đem nàng cả người nhắc tới trên đùi, cường tráng hai tay vòng lấy nàng nhỏ xinh thân mình, hai chỉ bàn tay to bao ở nàng tay nhỏ, “Chúng ta hai cái cùng nhau đem đầu tóc thúc lên, từ đây liền có thể so sánh khác phu thê càng thêm ân ái.”

“.....”

Đào Ω bốn không tin này đó, quay đầu nhìn hắn một cái, không lưu tình chút nào mà vạch trần: “Ngụy Vương cứu cứu hảo ấu trĩ, cư nhiên tin này đó.”

Giang Hành cúi đầu cắn nàng lỗ tai, uy hiếp mà ách thanh hỏi: “Người lộng không lộng?”

“Hảo sao.” Nàng rụt rụt lỗ tai, không thể nề hà mà nói.

Nàng đưa lưng về phía Giang Hành, này đây Giang Hành nhìn không tới nàng bên môi cong lên ý cười, hai cái đôi mắt cong cong giống trăng non, lộ ra trắng tinh một viên răng nanh, cười ngâm ngâm bộ dáng thực đáng yêu.

Giang Hành liền cầm tay nàng chỉ, hai người cùng nhau đem hai dùm tóc thúc đến cùng nhau, phóng tới tử đàn phô hồng lụa trở sơn hộp.

Trong phòng bà tử nha hoàn thấy hai người như vậy nị oai, tuổi còn nhỏ đều tao đỏ mặt, chỉ có tuổi đại bà tử không lộ thanh sắc, trong mắt lại tàng không được ý mừng.

Chờ thúc xong tóc sau, đào σ hoảng sợ đầu mới nhớ tới trong phòng còn có liên can nha hoàn bà tử, tưởng tượng đến hai người vừa rồi bộ dáng đều bị các nàng nhìn lại, nhất thời đỏ bừng mặt, xoay người chui vào Giang Hành trong ngực, không cho người xem. Nàng nhỏ giọng mà nói câu cái gì, Giang Hành không có nghe rõ, bám vào nàng bên tai hỏi: “Người nói cái gì?”

Nàng oán giận nói: “Mất mặt.....”

Giang Hành thấp giọng mà cười, đem nàng nho nhỏ thân mình gát gao vòng lấy, mỗ hạ nàng khuôn mặt, “Này liền mất mặt, kia đợi lát nữa làm sao bây giờ?”

Đợi lát nữa?

Nàng bá mà ngẩng đầu, thủy mắt vô thức mà đón nhận hấn đen nhánh ô đồng.

Trong đầu không tự chủ được nhớ tới ngày hôm qua Ân Tuế Tình cấp tập tranh tử, mặt đẹp đỏ bừng, nàng lại lần nữa vùi vào hấn ngực, ồm ồm nói: “Không biết.”

Một bên bà tử cười bưng tới hai ly rượu hợp cần, một người một ly đưa tới bọn họ trước mặt, “Vương gia Vương phi thỉnh uống chén rượu giao bôi.”

Giang Hành đem nàng từ trong lòng ngực nâng dậy tới, che phủ nàng phấn nộn tiếu lệ gương mặt nói: “Kêu kêu, nên uống chén rượu giao bôi.”

Đào bưng tỉnh đại ngộ, nguyên lai hẳn chỉ không phải quyền sách thượng sự, mà là uống chén rượu giao bôi..... Nàng đã may mắn lại mất mặt, “Nga.”

Đang muốn duỗi tay đi tiếp cái ly, Giang Hành lại thế nàng tiếp qua đi.

Nàng khó hiểu mà ngược mắt.

Giang Hành lại nói: “Người tửu lượng không được, bổn vương thế người uống.”

Rượu giao bôi còn có thể thế uống?

Đào thực nghi hoặc, nhưng mà còn không có ra tiếng, hẳn liền ngửa đầu một ngụm uống hết.

Cũng hảo, nghe Bạch Nhụy nói nàng uống say sau sẽ nói mê sáng..... Còn không có tưởng xong, Giang Hành liền phủng trụ nàng đầu, cúi đầu phúc ở môi nàng. Nàng giật mình mà hơi hơi hé miệng, vừa lúc bị hẳn thực hiện được chui tiến vào, thuần liệt rượu hương từ hẳn trong miệng đưa vào tới, chảy vào nàng trong cổ họng.

Đào Y đặt đương dữu lư sát lục soát cù Γ không dự đoán được hẳn cư nhiên để lại một tay!

Rượu giao bôi uống xong sau, hẳn lại như cũ không buông ra nàng, thẳng đến đem miệng nàng đều nếm một lần, mới chưa đã thèm mà mút tấp nàng cánh môi nói: “Hảo uống sao?”

Đào ưm một tiếng, bị hẳn uy đến vụng vụng hồ hồ, “Không, không hảo uống.”

Liền biết nàng thích mạnh miệng, Giang Hành một chút cũng không kỳ quái, đối phó nàng, hẳn có rất nhiều biện pháp. “Vừa lúc còn có một ly, chúng ta đây lại nếm thử.”

Nói liền muốn đi lấy một khác ly.

Một lần là đủ rồi, bên cạnh còn có người nhìn đâu, hấn không biết xấu hổ, đào chính là muốn! Nàng vội vàng che miệng lại sau này súc, ướt đầm dề đôi mắt mông một tầng hơi nước, nai con giống nhau vô tội mê người, “Hảo uống.”

Giang Hành vừa lòng, biết nàng da mặt mỏng, liền không có cưỡng bách nàng, một mình đem dư lại kia ly uống lên.

Buông cái ly sau, hấn không phải không có cảm khái nói: “Quả thực không có cùng tức phụ nhi cùng nhau uống hảo uống.”

Xú không biết xấu hổ, nhanh như vậy liền tức phụ trưởng tức phụ đoán, hấn như thế nào kêu như vậy thuận miệng, hôm nay chính là bọn họ thành thân ngày đầu tiên!

Rượu hợp cần uống xong sau, hấn liền nên đến tiền viện đi ứng phó khách khứa. Giang Hành thưởng thức nàng tô lên sơn móng tay móng tay, thấy thế nào như thế nào đẹp, “Bổn vương muốn tới tiền viện đi một hồi, buổi tối lại trở về bồi người. Người ở chỗ này ngoan ngoãn, đói bụng liền làm phòng bếp người làm điểm đồ vật ăn, không được ngủ, chờ bổn vương trở về.”

Đào ε đoái hoàng, nàng hôm nay sáng sớm lên, se mặt hoạ mi hoa lửa điện, cả ngày đều không có nghỉ ngơi quá, này sẽ đã sớm mệt đến không được. “Chính là ta mệt nhọc.”

“Kêu kêu.” Giang Hành kêu tên nàng, ôm nàng eo, cùng mặt nàng dán mặt, nàng bóng loáng khuôn mặt cùng hấn mặt một so, cao thấp lập thấy, có vẻ hấn càng thêm thô ráp. “Người không nghĩ cùng bổn vương trò chuyện sao? Không muốn biết ta này hai tháng làm cái gì sao, ngoan ngoãn chờ ta, đừng ngủ.”

Nàng gật gật đầu, xô đẩy hấn một dọ, “Người mau đi đi, ta không ngủ là được.”

Giang Hành đứng dậy đến bên trong thay đổi một thân huyền sắc thị đế văn áo gấm, ra tới sau ở nàng trên trán hôn hạ, ước chừng là

ngại không đủ, lại ở nàng môi anh đào thượng trần trọc nhiều lần, “Ta đi rồi.”

Nàng bị hấn thân đến thẹn thùng, rớt cuộc trong phòng có như vậy nhiều người nhìn, đôi tay che lại hấn mặt, “Đã biết đã biết, người đi nhanh đi.”

Giang Hành lúc này mới đi ra tân phòng, đến tiền viện đi bồi rượu.

*

Ngụy Vương phủ tới rất nhiều người, trong đó bao gồm Du quận vương phủ, Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ.

Này tam gia người tụ ở bên nhau, làm ở đây khách khứa không khỏi sôi nổi ghé mắt. Cũng may Đào Lâm Nguyên vẫn chưa nháo xảy ra chuyện gì, từ đầu tới đuôi an an phận phận mà, đứng dậy kính Giang Hành vài chén rượu.

Hôm nay là hấn bảo bối khuê nữ tiệc cưới, hấn liền tính lại vô dụng, cũng sẽ không cho nữ nhi ném mặt mũi.

Tiền viện ăn uống linh đình, nói cười yển yển, mà Đỗ Hành Uyên cũng không bình tĩnh. Giang Hành vừa ly khai, Ân Tuế Tình cùng Tôn Khải Yên liền tiến vào xem đào Γ bồi nàng nói chuyện, làm nàng an tâm không ít.

Ân Tuế Tình hỏi nàng có đói bụng không, nàng một sờ bụng, buổi sáng chỉ ăn hai khối bánh ngọt lót đói, này sẽ xác thật có chút đói bụng.

Ân tuổi tình liền làm người đi phòng bếp chuẩn bị mấy thứ đơn giản thức ăn, hạch đào sữa đặc cùng nãi cuốn chờ điểm tâm, đại để là đói quá mức, đào ỵ hoại Việt kiều di thiếu cảm nhôm thứ < đoàn lộ chuyết ngọt nàng đi bình phong mặt sau thay đổi kiện hồng nhạt thêu viền vàng triền chi quả nho con bướm văn hạ sam, gần nhất thời tiết càng ngày càng nhiệt, nàng không cao hứng xuyên quá nhiều. Hạ sam lương bạc, ở bên hông từng từng mà hệ một cái đai

lưng, liền phác họa ra nàng yếu điệu có hứng thú thân tuyến, bộ ngực đĩnh kiêu, vòng eo tinh tế, nhìn nhỏ nhỏ một con, kỳ thật nên có địa phương một chút không ít.

Đổi xong quần áo sau, nàng mới giống một lần nữa sống lại giống nhau, làm Bạch Nhụy ngọc trà không ngừng ở bên người đánh phong.

Người một thoải mái, liền dễ dàng mệt rũ rời, nàng dựa gối dựa mơ màng sắp ngủ. Ân Tuế Tình thấy nàng như vậy, liền không có nhiều quấy rầy nàng, dặn dò nha hoàn bà tử hảo hảo hầu hạ sau, liền mang theo Tôn Khải Yên rời đi Đỗ Hành Uyển.

Nàng chính xác mệt nhọc, nhưng là nghĩ đến đáp ứng quá Giang Hành không ngủ, lười biếng mà ngáp một cái, hỏi Bạch Nhụy: “Phía trước yến hội tan sao?”

Bạch Nhụy không biết đằng trước tình huống, liền tổng cổ một cái nha hoàn qua đi nhìn xem, không bao lâu kia nha hoàn đưa tới tin tức, Bạch Nhụy nói: “Nhìn dáng vẻ còn có một hồi.”

Nàng xoa xoa đôi mắt, “Lại không trở lại, ta liền ngủ.”

Nàng nằm ngửa ở trên giường, trợn tròn mắt xem đỉnh đầu cây cột, nhìn nhìn, mí mắt dần dần nâng không đứng dậy. Mơ mơ màng màng mà nhắm mắt lại, không biết qua bao lâu, giống như nghe được bên ngoài có thanh âm, tiếp theo một người đi đến.

Giang Hành không có gần người, nàng liền nghe đến nồng đậm mùi rượu.

Nàng mở to trợn mắt, nhìn đến Giang Hành đi vào trước mặt. Hấn cúi người, một bàn tay chống ở nàng bên cạnh người, một bàn tay quát quát nàng cái mũi, cười hỏi: “Tiểu đồ lười, không phải nói phải đợi bốn vương sao?”

Che trời lấp đất rượu hương đánh úp lại, hấn ầm áp hơi thở chiếu vào nàng làn da thượng, đào 0 giận tị phiêu cù 7 “Ngụy Vương cứu cứu hảo chậm. Giang Hành bắt lấy tay nàng, đặt ở trước mặt hôn hôn, “Tiền viện sự tình có điểm nhiều, vừa mới mới đem khách nhân đều tiễn đi.”

Hôm nay nhật tử đặc thù, hấn uống lên không ít rượu, đầu óc đầu chút trầm trọng, thần trí lại rất thanh tỉnh. Biết trước mặt người là nàng, biết nơi này là bọn họ tân phòng.

Đào ân một tiếng, buồn ngủ còn không có tiêu tán, nàng trở mình, giãy giụa từ mỹ nhân trên giường ngồi dậy, tóc đen như thác nước, rũ ở nàng phía sau. Nàng nghiêng đầu, đem trước mắt người nhìn lại xem, cuối cùng là thấy rõ ràng, “Người tốt cuộc muốn cùng ta nói cái gì nha?”

Hảo ngoan.

Giang Hành vươn cánh tay vươn, đem nàng từ trên giường bế lên tới, một tay đỡ nàng phía sau lưng, một tay kéo nàng eo mỏng, giống ôm trẻ mới sinh giống nhau đem nàng ôm đến nội thất trên giường. Ở Giang Hành không trở về phía trước, đào P huých nghiêm chùy xóa hoá thành hệ nháo phấn, trắng non khuôn mặt nhỏ sạch sẽ trắng tinh, nộn đến có thể véo ra thủy tới.

Giang Hành khinh thân mà thượng, bao lại nàng đôi tay, cùng nàng mười ngón giao nắm, “Kêu kêu, hôm nay là chúng ta đêm động phòng hoa chúc, người tính toán liền như vậy ngủ qua đi sao?”

Nàng có điểm thanh tỉnh, ngửa đầu đối thượng hấn đôi mắt, từ hấn đen nhánh con người nhìn thấy chính mình ảnh ngược.

Hấn ám chỉ ý vị quá rõ ràng, đặc biệt đào 0 nỉ hôi hốt nật tán chiếm ngạo con hư huy tin tri thức, lúc này liền tính nàng tưởng không biết hấn ý đồ, cũng không có khả năng. Đào P li tầm mắt, vừa lúc nhìn đến bình phong mặt sau nha hoàn bóng dáng, nàng giật giật, “Người trước làm các nàng đều đi ra ngoài.”

Giang Hành ngẩng đầu nhìn lại, lĩnh hội nàng ý tứ, thấp giọng cười, gương giọng làm liên can nha hoàn đều thối lui đến bên ngoài.

Nha hoàn được phân phó, đi phía trước thuận đường đem lẵng hoa môn cũng đóng lại.

Giang Hành hỏi nàng: “Như vậy hảo sao?”

Nàng cả người đều phỉm thượng màu hồng phấn, nhìn qua ngon miệng muốn mệnh.

Tưởng tượng đến kế tiếp sự, nàng liền thẹn thùng vô cùng, tránh ra hẳn gông cùm xiềng xích, xoay người ghé vào trên giường, đem mặt thật sâu mà vùi vào gối đầu. “Ngụy Vương cứu cứu không phải có chuyện muốn cùng ta nói sao.....”

Giang Hành ân một tiếng, “Là có chuyện nói.”

Hắn ngồi dậy, nhìn nàng phía sau lưng.

Hạ sam lương bạc, kề sát nàng thân thể mềm mại, phía sau lưng quang cảnh một chút cũng không thua gì phía trước. Nàng tinh xảo con bướm cốt hiện ra ở hẳn trước mắt, mảnh khảnh phía sau lưng, dương liễu vòng eo, mang theo hơi hơi run rẩy. Giang Hành ánh mắt chuyển thâm, chống ở nàng bên cạnh người cánh tay thiếu chút nữa khắc chế không được, hắn dán lên đi, ở nàng nhĩ tán tư ma nói: “Kêu kêu.”

Đào Φ trộm biển hoàng: “Ân?”

Hắn không trả lời, “Kêu kêu.....”

Đào I âm rầu rĩ mà, “Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì nha?”

Hắn từ nàng lỗ tai hôn đến cổ, ở nàng non mịn làn da thượng rơi xuống hẳn dấu vết, “Bổn vương thích ngươi.”

Lúc này đến phiên đào im tiếng.

Hắn hôn không đủ đường như, tay cũng dần dần không thành thật lên, “Từ Trường An đến Tùng Châu, lại từ Tùng Châu đến Trường An, này một đường bốn vương đều không có nghỉ ngơi tốt quá.”

Đào Σ khôi nói hắn cư nhiên vất vả như vậy, ngẫm lại cũng là, xa như vậy đường xá, hắn cư nhiên có thể ở hai tháng trong vòng một đi một về, thực sự thực không dễ dàng. Trong lòng không khỏi đối hắn đau lòng lên, nghiêng đầu, lộ ra một đôi doanh doanh thu đồng, tay nhỏ nắm lấy hắn đặt ở một bên bàn tay to, “Vậy người có mệt hay không? Nếu không chúng ta ngủ đi?”

Thân thể hắn thực năng, hơn nữa thực trọng, làm nàng có chút thở không nổi.

Bất quá bị hắn gắn vào dưới thân, loại cảm giác này cũng không chán ghét, hắn tổng có thể cho nàng thực an toàn cảm giác.

Giang Hành nhân cơ hội hàm trụ nàng đôi môi, chui vào nàng trong miệng, cùng nàng triền miên. Hắn không cho nàng tránh né, tưởng hết mọi thứ biện pháp muốn cho nàng đáp lại hắn. Nàng nếu không đáp lại, hắn liền cắn nàng môi, nàng nếu là đáp lại, hắn động tác càng kịch liệt. Đào κ dịch ủy lời nói bái ả nghiêng đầu né tránh hắn hôn môi, “Giang Hành.....”

Giang Hành cười cười, “Chúng ta là nên ngủ.”

Đào α liền gật đầu, “Vậy người đi tắt đèn.”

Bàn dài thượng long phượng cự chiếu sáng đến trong nhà một mảnh sáng ngời, có điểm chói mắt. Lúc này Giang Hành căn bản không nghĩ rời đi nàng, cũng không nghĩ tắt đèn, tắt đèn lúc sau thấy thế nào nàng xinh đẹp khuôn mặt nhỏ?

Vì thế hồng nói: “Kêu kêu ngoan, không tắt đèn cũng có thể ngủ.”

Nàng xem hắn, dùng ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc.

Giang Hành trực tiếp dùng hành động thể nàng giải thích nghi hoặc, bàn tay to từ nàng dưới thân tham nhập, cởi bỏ hệ mang, từng cái lột hạ nàng xiêm y. Cái này quá trình tựa như thể mỹ ngọc phát trần, một chút lau đi mặt trên bụi bặm, chờ trắng tinh bóng loáng ngọc thân hiện ra ở trước mắt, lộ ra hấn chưa bao giờ gặp qua mỹ.

Đào φ chí xe yêu khôi làm sao, nguyên lai hấn chỉ nghĩ là ý tứ này, chính là, chính là..... “Người không phải rất mệt sao!”

Giang Hành đê lại nàng đôi tay, không cho nàng che đậy.

“Nhìn đến người liền không mệt.”

Đào π khẩu mạo hoang hương người, cực lực thu nhỏ lại chính mình đến tồn tại cảm, cố tình hấn ánh mắt dính ở trên người nàng, cơ hồ nhìn đăm đăm mà nhìn nàng.

Nàng hồng thấu bên tai: “Đừng nhìn.....”

Giang Hành ngây ngốc giống nhau, cúi đầu hôn lên nàng cổ, một đường đi xuống, thẳng đến nàng đáng thương hê hê mà không ngừng kêu tên của hấn, hấn mới đình chỉ.

Quần áo trút hết, hấn ở nàng bên tai nói giọng khàn khàn: “Sẽ đau, kêu kêu, nhẫn nại một chút.”

Đào φ chuy mộng lung thủy mắt, vừa muốn mở miệng, liền bị một cổ lực đạo cường ngạnh mà tách ra.

Nàng không nghĩ tới sẽ như vậy đau, nước nử không ngừng, hai tay ôm cổ hấn không ngừng mà khẩn cầu, “Không cần.....”

Tiểu cô nương đau đến nước mắt đều toát ra tới, lông mi ướt dầm dề, xem đến hấn không đành lòng. Giang Hành một chút hôn rớt nàng nước mắt, tận lực làm nàng thả lỏng, cuối cùng nhất cử công hãm.

Đào μ chương mỹ ề:: bờ vai của hấn, nước mắt thấm ướt hấn cổ.

Hắn một mặt đau lòng, một mặt lại ần nhĩn đến lợi hại, “Kêu kêu, kêu kêu.....”

Giang Hành không ngừng mà kêu tên nàng, phũng nàng đầu hôn nàng, từ cái trán hôn đến miệng, triền miên lâm li.

Hai người không ngừng thân hình kếm đạ, ngay cả màu da cũng là khác nhau một trời một vực. Đào κ kiều áp hạt vị chuy não bản liệt Giang Hành chính là trên mặt đất nước bùn, hình thành tiên minh đối lập.

Hắn phũng nàng, sợ nàng nghe không thấy dường như, dán nàng lỗ tai một lần một lần mà nói: “Bổn vương thích ngươi.”

Nói xong còn không tính, phi buộc nàng hỏi: “Ngươi thích ta sao?”

Nàng không trả lời, hắn liền liên tiếp hỏi.

Đào δ mục hoàn được đến hắn nói cái gì, chỉ cảm thấy cả người đều mau tan thành từng mảnh. Chính là nàng càng không nói, hắn liền càng chấp nhất, chỉ vì vẫn luôn không từ nàng trong miệng nghe thể mấy chữ, trước nay đều là hắn một bên nhiệt tình, lần này, vô luận như thế nào đều đến làm nàng nói ra.

Cuối cùng đào κ địch lự tinh ý hỏi. Vùi đầu ở hắn cổ ô ô nuốt nuốt mà nói: “Thích, ô..... Thích ngươi.”

Giang Hành ngăn chặn nàng đôi tay, cúi đầu tìm kiếm nàng môi anh đào, không dung kháng cự mà hôn lấy nàng.

☆, chương 133

Mơ mơ màng màng gian, có người ở cào nàng mặt.

Hảo ngứa.

Đào ππ mà hừ một tiếng, tận lực đem thân mình súc thành một đoàn, che chắn tiếp tục ngủ. Nàng thật sự quá mệt mỏi, căn bản

không nghĩ lên, chính là Giang Hành không ngừng mà sờ nàng mặt, sờ nàng lông mi, còn niết nàng cái mũi..... Người này đến tột cùng muốn thế nào!

Đào bá mà mở to mắt, thở phì phì mà trừng hướng hắn.

“Người xấu!”

Giang Hành thấy nàng rất cuộc tỉnh, giống được cái gì mới mẻ ngoạn ý nhi, nhéo nhéo nàng tức giận quai hàm, “Tiểu đồ lười, đều mặt trời lên cao.”

-----oOo-----

Phần 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hắn cứ nhiên còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải hắn vẫn như vậy quá mức, nàng sẽ như vậy mệt sao?

Đào o truân 驪 nhiều ngải sủi cỏ nói kia chức tảo nhất thời đỡ hồng mặt, xoay người đưa lưng về phía hắn, “Ta mệt mỏi quá..... Ta tưởng ngủ tiếp một hồi.”

Giang Hành dán đi lên, từ phía sau ôm nàng, ở nàng bên tai hỏi: “Còn có đau hay không?”

Biết hắn là chỉ nơi nào, đào β đối dụ hướng nhân nam 《đóa đỡ bưng đỡ bưng, quả thực không chỗ dung thân. Hảo nửa ngày lúc sau, nàng mới gần như không thể nghe thấy mà ừ một tiếng.

Giang Hành hôn hôn nàng bên tai, xuống giường mặc quần áo, không làm bên ngoài nha hoàn tiến vào, hắn tự mình đi bên ngoài cầm một lọ thuốc mỡ trở về.

Đây là trước tiên chuẩn bị tốt, nói ra có chút mất mặt, hắn vì cùng nàng hoan hảo, đã sớm làm đủ chuẩn bị.

Biết nàng kiêu nộ, cho nên này dược là ắt không thể thiếu.

Giang Hành một lần nữa ngồi trên giường, đem nàng từ trong chăn vớt ra tới, “Tới, thượng quá dược liền không đau.”

Đào κ sừng cứ tẩu mạo nàng giơ tay che khuất chính mình, “Người, người làm cái gì?”

Giang Hành mặt không đổi sắc, “Thế người thượng dược.”

Nói liền nhỏ mềm tắc, dùng ngón trỏ xẻo ra một ít thuốc mỡ, cố định trụ nạng hai chân, không cho nạng nhúc nhích.

Đào ỡ chiêu sát thiện, căn bản không cho hắn xem, trắng nõn tiểu thân mình giống con cá giống nhau vặn vẹo, đều mau khóc, “Không muốn không muốn, không cần người thay ta, người mau tránh ra!”

Đại để là quá mức cảm thấy thẹn, hơn nữa tối hôm qua bị yêu thương đến tàn nhẫn, má nạng phiem thượng hơi mỏng đỏ ửng, hai tròng mắt bịt kín một tầng hơi nước, người xem càng thêm tưởng khi dễ hắn. Chính là nạng điếm này sức lực, như thế nào có thể địch nổi cao lớn thô kệch Giang Hành?

Chỉ chốc lát sau liền bị chế phục, nạng cắn môi dưới, trong mắt có bọt nước, đáng thương vô cùng mà xoa đầu, căn bản không dám nhìn hắn mặt.

Qua mười lăm phút sau, nạng nức nở một tiếng: “Hảo sao?”

Giang Hành thu hồi tầm mắt, dùng khăn xoa xoa trên tay còn thừa thuốc mỡ, đem nạng thả lại trên giường, lấy đệm chặn cho nạng che lại: “Hảo, người ngủ tiếp trong chốc lát, ta đi làm người chuẩn bị đồ ăn sáng. Ăn xong lúc sau chúng ta tiến cung một chuyến.”

Đào ợ cá nhân súc tiến trong chăn, giống như tôm luộc, không có trả lời hắn.

Giang Hành cười khẽ, rơi xuống nguyên hồng khăn bị hắn cầm trong tay, hắn điệp hảo đặt ở ngăn tủ tận cùng bên trong hộp.

Đào ỵ huy kếm thổi kiếm nếu là thấy được, nhất định sẽ mắng hắn đại biến thái.

Chính là kia có cái gì?

Đây là nạng vì hắn lưu lại huyết, là bọn họ lần đầu tiên, đủ để hắn trân quý cả đời.

Ngụy Vương phủ ở kiến tạo Đổ Hành Uyển khi, ngay từ đầu đó là vì Vương phi chuẩn bị sẵn. Đổ Hành Uyển chính thất bên cạnh thiên thất là một gian tắm rửa dùng nhà ở, trong phòng có một cái bể tắm, cùng bên cạnh thủy phòng tương liên. Bình thường nếu là tưởng tắm nước nóng, có thể cho hạ nhân trực tiếp nấu nước đưa vào tới, rất là phương tiện.

Ao không nhỏ, cất chứa hai người dư dả.

Đương nhiên, trước mắt Giang Hành chỉ có thể một người tẩy.

Hắn tẩy hảo lúc sau, thay một thân màu đen gấm vóc bảo tượng hoa văn viên lãnh bào, làm nha hoàn mang lên sớm một chút, thuận đường gọi tới Lý Hồng Lý Thái. “Người hai người vào cung một chuyến, hướng đi Hoàng Thượng Hoàng Hậu nói, bỗn vương cùng Vương phi sẽ vẫn một canh giờ vào cung, thỉnh hấn nhị lão đảm đương.”

Hai người đồng ý, xoay người rời đi.

*

Đào ζ đông phụ nón tầm chọc thước lư mạo thay bạch đế màu xanh biếc triền chi liên vẫn nửa cánh tay áo váy, làn váy theo một vòng thúy lục sắc cây trúc, tại đây thời tiết nhìn phá lệ thoải mái thanh tân. Đương nhiên, tắm xong sau thuốc mỡ cũng không có, nàng lại bị Giang Hành ấn mạnh mẽ thượng một lần dục, cuối cùng tức giận đến thiếu chút nữa cắn hấn.

Giang Hành sợ nàng mệt, ôm nàng đi vào bàn tròn mặt sau, chui đầu vào nàng cổ thật sâu mà hút một hơi, có khác thâm ý nói: “Bỗn vương vẫn là thích trên người của người có ta khí vị.”

“.....”

Nha hoàn bà tử đều ở đây, làm trò nhiều người như vậy mặt, hấn cư nhiên nói loại này lời nói!

Đào Ψ phiến lan nhận chết đống ôm áp, nào có người ăn cơm còn ôm nhau, nàng cố ý ngồi ở cách hấn hai cái vị trí ghế trên, giơ lên chiếc đũa gấp một cái thủy tinh sủi cỏ, “Không cho nói lời nói, mau ăn cơm.”

Ngụy Vương phủ đầu bếp cùng Đào phủ vẫn là có điểm khác nhau, thủy tinh sủi cỏ cách làm cũng không lớn tương đồng, bắt quá đều ăn rất ngon là được. Đào θ phi đao thân dong chí liên tiếp ăn ba cái sủi cỏ, lại uống lên non nửa chén hạnh nhân trà, ngẩng đầu thấy Giang Hành căn bản không nhúc nhích chiếc đũa, chính chống cằm, vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng.

Nàng nhấp môi dưới, còn tưởng rằng là chính mình ăn đến miệng thượng, vượn màu hồng phấn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, “Người nhìn cái gì?”

Giang Hành bên môi mỉm cười, ánh mắt nhu hòa, “Kêu kêu, có thể sáng sớm cùng người cùng nhau tỉnh lại, cùng nhau dùng bữa, bỗng vương cảm thấy loại cảm giác này thực hảo.”

Không biết từ khi nào bắt đầu, hấn luôn thích nói này đó làm người thẹn thùng nói.

Hình như là ở Tùng Châu thời điểm, hấn thừa nhận đối nàng có cảm tình kia một ngày, từ đó về sau một phát không thể vấn hồi, hấn ở trước mặt hấn không hề kiêng kị, nói cái gì đều nói được xuất khẩu.

Cứ việc nghe xong nhiều như vậy thứ, đào vẫn là không lớn thói quen.

Nàng gấp một cái thủy tinh sủi cỏ nhét vào hấn trong miệng, cố ý hung ba ba mà mệnh lệnh: “Nhanh lên ăn cơm.”

Giang Hành há mồm ăn xong, nhai nát nuốt xuống đi.

Không chờ nàng phản ứng lại đây, hấn duỗi ra tay liền đem nàng ôm lấy, một tay hoàn nàng eo, một tay lấy chiếc đũa gấp đồ ăn, “Kêu

kêu muốn ăn cái gì? Tối hôm qua đem người mệt, hôm nay liền từ bỏ vương hầu hạ người.”

Cuối cùng quét liếc mắt một cái thức ăn trên bàn sắc, cố ý bám vào nàng bên tai thấp giọng hỏi: “Có nghĩ ăn hạnh nhân đậu hủ? Ngày đậu hủ cùng người giống nhau trắng nõn.”

Bọn nha hoàn tuy nghe không được bọn họ nói cái gì, nhưng Vương gia Vương phi như vậy ân ái, sáng tinh mơ liền áp áp ôm ôm, các nàng thật sự ngưỡng ngùng nhiều xem, một đám đều cúi đầu. Ngày đó nha hoàn là vương phủ tân mua, vì hầu hạ mới tới Vương phi, một đám tuổi đều không lớn, chưa kinh nhân sự.

Bất quá Vương phi thật là đẹp..... So tối hôm qua ăn mặc áo cưới còn xinh đẹp, kiều nộn trung mang theo nhu mỹ, mặt mày quyên quyên, nghi giận nghi hi.

Ngay cả nàng tức giận bộ dáng đều có vẻ như vậy ngây thơ đáng yêu.

Hơn nữa Vương gia không chút nào che dấu đối nàng sủng ái, bị nàng kiều thanh mắng chửi cũng không tức giận, cười hôn môi nàng miệng, ôm nàng tư thái tựa như ôm cái gì hi thế trân bảo, hiếm lạ vô cùng.

Các nàng có chút đã hiểu, khó trách nghe nói Vương gia 30 tuổi đều không cưới vợ, nguyên lai là chờ này một vị lớn lên đâu.

Bực này thâm tình, thật là người khác hâm mộ đều hâm mộ không tới.

*

Dùng quá đồ ăn sáng sau liền muốn vào cung đi gặp Hoàng Thượng Hoàng Hậu, đào ٥ tạp hành | giáp lên xe ngựa sau liền dựa gối dựa nhắc không nổi tinh thần.

Giang Hành liếc nhìn nàng một cái, đem nàng kéo đến chính mình trong lòng ngực, “Dựa vào bồn vương ngữ càng thoải mái một ít.”

Nàng không có phản kháng, ghé vào trong lòng ngực hấn cọ cọ, giống một con làm nũng tiểu miêu, lẩm bầm lẩm bầm nói: “Đều tại người.”

Chuyến này không có mang nha hoàn, trong xe ngựa chỉ có bọn họ hai người, này đây không cần cố kỵ nha hoàn. Giang Hành xoa nàng vành tai, mặt dày vô sỉ mà thừa nhận: “Ân, đều do ta.” Dừng một chút nói: “Ai kêu tiểu bạch đậu hủ ăn quá ngon? Bồn vương nhất thời nhịn không được liền ăn nhiều mấy khẩu.”

Đào Σ hoài tăng mang, ở ngực hấn thượng ninh một chút.

Nàng về điểm này nỗ lực đạo căn bản không đủ để làm đau hấn, Giang Hành bao ở nàng tay nhỏ, thỏa mãn mà thở dài một hơi, “Kêu kêu, người muốn lý giải ta. Đợi người hai năm, thật là thực không dễ dàng.”

Cũng may là thuận thuận lợi lợi mà đem nàng cưới tới tay, nếu là lại ra ngoài ý muốn, thật không hiểu phải chờ tới khi nào đi.

Nàng ngẩng đầu lên, được tiện nghi còn khoe mẽ, “Ai kêu người chờ ta? Người có thể chờ người khác nha.”

Giang Hành cắn nàng cái miệng nhỏ, vừa bực mình vừa buồn cười hỏi: “Lần đó ở khách điểm bên ngoài, là ai uy hiếp ta nói, làm ta về sau đừng cưới người khác, nếu không cả đời đều không để ý tới ta?”

Nàng trở mặt không biết người, “Dù sao không phải ta.”

Kiều kiêu cộc lốc bộ dáng, làm Giang Hành khí cười, “Sau lại bồn vương vẫn luôn suy nghĩ, người khi đó đối Tần Mộ Mộ có mang địch ý, có phải hay không bởi vì thích bồn vương, mới không thích nàng? Có phải hay không từ khi đó bắt đầu, người liền ái mộ bồn vương?”

Thật không biết xấu hổ, chưa thấy qua như vậy hướng chính mình trên mặt thiếp vàng, đào ðỏ vỏ bồi sái dịch hoảng không hợp đâu, chỉ là đơn thuần xem Tần Mộ Mộ không vừa mắt thôi. Nàng thè lưỡi, “Mới không phải đâu.”

Giang Hành thừa cơ mút táp, “Đó là từ khi nào bắt đầu?”

Quả thực là không hỏi ra cái kết quả, thè không bỏ qua bộ dáng.

Hắn như thế nào lão rối rắm này đó, đào X gia bị hỏi phiền, cố ý không trả lời hắn, làm hắn bản thân đoán đi thôi.

Muốn thật nói đúng hắn động tình, hắn là hắn cứu nàng kia hai lần, hắn nàng trong lòng hình tượng chưa từng có cao lớn, mang cho nàng xưa nay chưa từng có cảm giác an toàn. Từ đó về sau nàng liền tưởng, về sau nếu là có thể vẫn luôn bị hắn bảo hộ, cả đời này hắn là liền sẽ không có bất luận cái gì nguy hiểm.

Sau đó không lâu đi vào hoàng cung cửa, bọn họ đi trước Chiêu Dương Điện thấy Trang hoàng hậu.

Nghi Dương công chúa cũng ở.

Trang hoàng hậu đợi một hồi lâu, ngày mới lượng nàng liền dậy, chờ Giang Hành đem đào Y tới. Sau lại Lý Hồng nói bọn họ muốn ăn một canh giờ, nàng là người từng trải, đương nhiên biết cái gì nguyên nhân, một chút cũng không có trách tội ý tứ. Bọn họ vợ chồng son mới vừa đại hôn, ngọt ngào triền miên là hắn là, nàng liền sợ bọn họ không triền miên đâu.

Chờ bọn họ tới sau, Trang hoàng hậu đầy mặt ý cười, xem nhẹ Giang Hành, lôi kéo đào ψ ở trên trường kỷ, “Kêu kêu vất vả, dùng quá đồ ăn sáng sao? Bồn cung nơi này mới vừa đưa tới mấy thứ điểm tâm, ngươi muốn hay không thử xem?”

Trang hoàng hậu so dĩ vãng đều nhiệt tình, đào τ hành 𠄎 coi Σ hoá súc vội vẫy vẫy tay nói: “Ta ở vương phủ ăn qua..... Hoàng Hậu

nương nương không cần phải xen vào ta, chúng ta là tới cấp ngài phụng trà.”

Nghe xong nàng xưng hô, Trang hoàng hậu không quá vừa lòng, “Như thế nào còn gọi Hoàng Hậu nương nương?”

Đào σ hồi đĩnh theo bản năng mà nhìn về phía Giang Hành.

Giang Hành đứng ở một bên, trấn an tựa mà xoa xoa nàng đầu, “Kêu kêu, người cùng ta cùng nhau kêu mẫu hậu là được.”

Nàng dừng một chút, cúi đầu nhỏ giọng mà nói: “..... Mẫu hậu.”

“Ai, ai ai.” Trang hoàng hậu vui vẻ thật sự, vỗ tay nàng liên tiếp mà khích lệ, “Bổn cung hảo con dâu.”

Khen đến cuối cùng đào Φ mục xả gia chôn đến dưới nền đất đi, rốt cuộc có cung tì bưng nước trà đi lên, đào σ tới dạ dày Trang hoàng hậu cùng Nghi Dương công chúa phụng trà, hai người phân biệt cho nàng tặng hậu lễ. Trang hoàng hậu tặng một đôi hỏa ngọc nạm vàng vòng tay, Nghi Dương công chúa đưa chính là một cái bích tử cây trầm cùng một đôi ngọc bội, ngọc bội là nàng cố ý từ trên núi trong miếu cầu tới, có thể bảo bình an, vừa lúc đào σ lời nói mạo Giang Hành một nửa.

Hỏa tay ngọc vòng là chuyên môn truyền cho con dâu, Tuệ Vương phi một đôi, nàng một đôi.

Đào Φ bồi” hội tiêu hước trệ tráo hi đồ đậm hỏa ngọc sấn đến nàng thủ đoạn càng thêm tinh tế oánh nhuận. Dư lại lễ vật liền làm nha hoàn hảo hảo thu hồi tới, chờ hạ mang về trong phủ.

Bởi vì còn muốn đi thấy Hoàng Thượng, liền không có ở Chiêu Dương Điện ở lâu.

Trước khi đi Trang hoàng hậu gọi lại Giang Hành, tránh đi đào Φ mẫu mục: “Kêu kêu thân thể kém, người trở về hảo hảo dưỡng

nàng, bồn cung hy vọng sang năm là có thể ôm đến một cái đại béo tôn nhi.”

Giang Hành nhìn mắt đang theo Nghi Dương công chúa nói chuyện đào Γ ngữ khí có điểm bất đắc dĩ, “Mẫu hậu, ta muốn cho nàng lại điều dưỡng hai năm, không vội mà sinh hài tử, việc này thuận theo tự nhiên tốt nhất.”

Hắn không vội, Trang hoàng hậu sốt ruột, lớn như vậy người dưới gối liền đưa con trai đều không có, trước kia không cưới vợ còn chưa tính, hiện giờ nếu đem tức phụ cưới trở về nhà, đương nhiên đến hảo hảo suy xét con nối dõi vấn đề. Bất quá đào Φ nạp hiệp lệ thật cái là vấn đề lớn..... Trang hoàng hậu thở dài một hơi, “Thôi, bồn cung không thúc giục ngươi, liền thuận theo tự nhiên đi.”

Hai người rời đi Chiêu Dương Điện, đi Ngự Thư Phòng trên đường, đào τò mò hỏi: “Mới vừa rồi mẫu hậu theo như ngươi nói cái gì?”

Giang Hành ngậm cười, đối nàng này thanh mẫu sau thập phần vừa lòng, to rộng tay áo hạ là hai người giao nắm tay, “Nàng làm bồn vương hảo hảo dưỡng ngươi, đối với ngươi hảo.”

Đào Φ mỉm cười xá đường bảo thân ấn

Giang Hành tiếp theo câu lại nói: “Còn làm chúng ta mau chóng sinh cái một mụn con.”

Đào Σ hoàng đảo ngạo chơi nửa ngày mới nga một tiếng, “Vậy ngươi nói cái gì?”

Hắn nghiêm trang nói: “Bồn vương nói chuyện này cấp không được, cùng với treo ở ngoài miệng, chi bằng hồi phủ trả giá hành động tới cũng nhanh.”

“.....”

Đào λ khai hắn tay, lại mắt mặt lại tức bực, “Ngươi, ngươi cư nhiên cùng Hoàng Hậu nói này đó.....”

Thấy nàng thật sinh khí, Giang Hành buồn cười mà xoa xoa nàng khuôn mặt, “Lừa gạt người, loại sự tình này chúng ta đóng cửa lại làm là được, ta như thế nào sẽ nói cho người khác.”

Đào Phi muốn Phan, không nghĩ tới lại là bị hấn trêu đùa.

Nàng quay đầu hừ một tiếng, hạ quyết tâm không hề để ý đến hắn.

Dọc theo đường đi Ngụy Vương đều đang nói lời hay hống Ngụy Vương phi, đáng thương phía trước dẫn đường Tiểu công công, nghe được nổi da gà rớt đầy đất, nhưng lại không dám nói cái gì. Nghĩ thầm Ngụy Vương ngày thường rất đứng đắn nghiêm túc một người, như thế nào tới rồi Vương phi nơi này, liền cái gì mặt trong mặt ngoài đều mất hết..... Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong, đừng nhìn Ngụy Vương phi kiêu khí nhu nhược, lại có thể đem Ngụy Vương chặt chẽ chộp vào trong lòng bàn tay.

Đây là vỏ quýt dày có móng tay nhọn bãi.

*

Hoàng Thượng ở Ngự Thư Phòng.

Bọn họ đi vào Ngự Thư Phòng trước cửa, toàn công công đi vào thông bẩm, “Hoàng Thượng, Ngụy Vương cùng Ngụy Vương phi tới.”

Trong ngự thư phòng trừ bỏ Hoàng Thượng ở ngoài, vừa lúc Chu Phổ tự cấp Hoàng Thượng xem bệnh. Lần trước Hoàng Thượng trong thân thể độc tố cơ bản đã thanh trừ, chỉ là thân thể còn không có khôi phục lại, yêu cầu ăn nhiều mấy bức phương thuốc.

Chu Phổ đang ở viết chữ, nghe thế câu nói ngẩng đầu, theo bản năng hướng cửa nhìn lại.

☆, chương 134

“Làm cho bọn họ tiến vào.”

Toàn công công đi ra ngoài đáp lời, không bao lâu Giang Hành cùng Đào σ hoàng bước vào Ngự Thư Phòng.

Chu Phổ nhìn Ngự Vương phía sau nũng nịu tiểu cô nương, trong lúc nhất thời có chút si lãng. Hắn sớm biết nàng muốn cùng Ngự Vương thành thân, bọn họ thành thân ngày đó, hắn thậm chí không dám qua đi xem một cái, sợ chính mình thừa nhận không được cái loại này thống khổ.

Hắn vốn tưởng rằng chính mình tránh ở trong cung là có thể trốn tránh, chính là hắn vẫn là thiên chân, vô luận hắn trốn đến nơi nào, đều trốn tránh không được bọn họ thành thân hiện thực.

Đời trước Đào γ huy tạ sẽ tiếp xúc Ngự Vương, bọn họ tựa như hai cái thế giới người, quá từng người sinh hoạt. Cho nên đời này hắn chưa từng nghĩ tới nàng sẽ gả cho Ngự Vương, hơn nữa nhanh như vậy, mau đến hắn căn bản không kịp làm chuẩn bị. Chu Phổ cầm bút tay càng thu càng chặt, hắn cúi đầu, nhìn không ra là cái gì biểu tình.

Đại để thập phần thống khổ.

Rõ ràng so bất luận kẻ nào đều muốn nàng, rõ ràng bởi nàng thời gian dài nhất, lại trước sau không thể có được nàng.

Đào σ dôi yển sung thuần kiều đầu án mặt sau Chu Phổ, nàng giật mình mà miệng thom khê nhếch, thiếu chút nữa gọi ra tên của hắn. Nghĩ lại tưởng tượng, lần trước hắn nói ở Thái Y Viện đương trị, ở chỗ này cấp Hoàng Thượng xem bệnh cũng không kỳ quái.

Đào Ω Giang Hành triều Hoàng Thượng hành lễ, chờ Hoàng Thượng làm cho bọn họ miễn lễ sau, nàng quay đầu đối Chu Phổ nhẹ nhàng cười, xem như chào hỏi.

Chu Phổ buông bút lông cừu bút, hồi lấy cười.

Hắn chuyển mắt đối thượng Giang Hành tầm mắt, Giang Hành cũng đang nhìn hắn, ánh mắt chi gian có chút thâm trầm, đối hắn cũng

không có gì hảo cảm.

Hoàng thượng ho khan một tiếng, đem đào 1 huyền lộc cô hà con hòe lương lần trước hảo hảo xem nàng, hẳn là phong nàng vì quận chúa thời điểm, lúc đó nàng mới mười ba tuổi, khi cách nhiều ngày, ngày xưa tiểu cô nương trưởng thành mạn diệu thiếu nữ. Khó trách đem con của hắn mê đến thất điên bát đảo, cô nương này tuy không phải tuyệt sắc, nhưng lại sinh đến thanh lệ vô song, da bạch trắng tuyết. Một đôi thủy mắt liễm diễm sạch sẽ, cười khanh khách bộ dáng thật là ngọt đến người tâm khảm nhi, ngay cả hắn cũng nhin không được sinh ra hảo cảm tới.

“Có mệt hay không? Trước ngồi bãi.” Hoàng Thượng chỉ chỉ một bên sạp, ý bảo đào qua đi ngồi xuống.

Đào 7 truân nghệ sượng, dù sao cũng là đầu một hồi thấy công công, đương nhiên phải hảo hảo biểu hiện. Nàng lắc đầu trái lương tâm nói: “Ta không mệt.”

Dứt lời tiếp nhận Tiểu công công trong tay hộp đồ ăn, bên trong là nàng từ trong phủ mang đến hai ngọn trà, một trản cho Trang hoàng hậu, một trản bưng cho Hoàng Thượng. “Hoàng Thượng thỉnh dùng trà.”

Hoàng Thượng tiếp nhận đi, người bình thường ý tứ ý tứ uống một ngụm là được, hắn lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nói thanh hảo: “Giang Hành nhiều năm như vậy, cuối cùng cho trẫm tìm một cái hảo con dâu. Sau này các người vợ chồng son sinh hoạt, có cái gì không hài lòng cứ việc cùng trẫm cùng Hoàng Hậu nói, hẳn nếu là khi dễ người, trẫm cùng Hoàng Hậu thế người làm chủ.”

Trong phòng rốt cuộc còn có một người, đào 1 triết sang xé dư “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Chu Phở rũ mắt, trong mắt ảm đạm rồi hạ.

Giang Hành quét hắn liếc mắt một cái, tiến lên đỡ lấy đào 1 mộ đề Dĩnh “Mới vừa rồi mẫu hậu đều kêu, vì sao này sẽ còn gọi Hoàng

Thượng?”

Nàng quẫn bách mà ngẩng đầu, phát hiện Hoàng Thượng cũng về mặt trên ghẹo mà nhìn nàng, nàng háp háp môi, cuối cùng có chút thẹn thùng nói: “Phụ hoàng.”

“Hảo, hảo.” Hoàng Thượng long tâm đại duyệt, hấn đối phía dưới mấy cái nhi tử nghiêm túc, nhưng là đối con dâu lại đều thực hiện từ, lập tức cười làm người ban thưởng.

Hoàng Thượng đưa đồ vật trân quý thật sự, là ba viên Nam Hải đưa tới dạ minh châu, một viên có đào Φ na đầu như vậy đại, hai viên cùng quả nho như vậy đại. Đào π hân cán hoàng đình Giang Hành đối Hoàng Thượng nói: “Nhi thần không quấy rầy Hoàng Thượng, này liền mang kêu kêu cáo lui.”

Hoàng Thượng không nóng không lạnh mà cười một cái, nơi nào không biết hấn đánh cái gì chủ ý, “Nhìn người bảo bối như vậy, trăm còn có thể ăn Ngự Vương phi không thành.”

Đào ϕ trụ, không rõ nguyên do mà chớp chớp mắt.

“Ngự Vương phi có điều không biết.” Nói lên cái này, Hoàng Thượng liền cảm thấy mặt mũi đốn thất, “Người cùng Giang Hành chưa thành thân thời điểm, hấn là một ngày đều chờ không kịp, mắt trông mong mà ngóng trông đem người cưới tiến vương phủ. Hiện giờ cuối cùng được như ước nguyện, hấn thật nên hảo hảo cảm tạ trăm mới là.”

Đào δ mục lưu nói còn có như vậy vừa ra, theo bản năng nhìn về phía Giang Hành, ánh mắt kia nghiêm nhiên đang nói: Người cư nhiên còn có loại này thời điểm.

Giang Hành quay đầu, quyền dương không có nghe thấy.

Hai người từ Ngự Thư Phòng rời đi sau, Hoàng Thượng hồi lâu mới liếm đi ý cười, kêu một tiếng Chu đại phu, Chu Phổ lại không có bất luận cái gì phản ứng.

Hoàng Thượng lại kêu hai tiếng: “Chu đại phu?”

Chu Phổ bưng tỉnh hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn về phía hấn.

Hấn cong lên cười, như suy tư gì hỏi: “Người suy nghĩ cái gì?”

Chu Phổ cứng đờ mà cười cười, cúi đầu trên giấy viết xuống một câu, triển lãm cho hấn xem: “Cảnh tích mới vừa rồi suy nghĩ nên như thế nào điều dưỡng Hoàng Thượng thân thể, nhất thời xuất thần, thỉnh Hoàng Thượng chớ trách.”

Hoàng Thượng đem kia tờ giấy đệ còn cho hấn, “Đúng không? Chu đại phu thì ra là thế vì trẫm suy nghĩ.”

Chu Phổ chần chờ gật gật đầu, tiếp tục viết xong vừa rồi phương thuốc, giao cho một bên chờ Tiểu công công.

*

Từ Ngự Thư Phòng ra tới sau, đào σ khô tỳ tối kia mẫu cô khảo hành.

Giang Hành bị nàng xem đến phát mao, đi ở hoàng cung nội viện không hảo đối nàng xuống tay, thẳng đến ngồi trên xe ngựa, đem nàng cả người nhắc tới trên đùi, cố ý xụ mặt hỏi: “Tiểu bạch đậu hủ, người nhìn cái gì?”

Đào Σ hoảng không đôn sôn lạc tự, cố tình hấn luôn thích nói, cùng hấn thương lượng vài lần hấn không có sửa, nàng cũng liền tùy hấn đi.

“Ngự Vương cứu cứu nguyên lai như vậy thích ta, người có phải hay không gấp không chờ nổi muốn đem ta cưới vào cửa?” Nàng đi rồi không ít lộ, hơn nữa eo đau chân đau, có thể chống được lúc này đã thuộc không dễ. Trong xe ngựa không có người ngoài, đơn giản bám vào cổ hấn ở ở ngực hấn, cố ý hỏi.

Đối với điểm này, Giang Hành trước nay đều không che dấu, hấn đỡ lấy nàng vòng eo, cảm cọt cọt nàng đỉnh đầu, “Người mới biết được

sao? Bồn vương không phải cùng người đã nói rất nhiều biến.”

Như vậy vừa nói thật đúng là, tỷ như tối hôm qua, hắn liền nói cái không ngừng..... Đáng tiếc khi đó đào β đầu óc hỗn độn, căn bản vô pháp tự hỏi, cái loại cảm giác này quả thực làm nàng sợ hãi. Hiện nay nhớ tới, vẫn là có chút chấn động, nàng vịn vịn hai hạ, không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi, “Ta mệt mỏi.”

Giang Hành sấn sóc hỏi: “Nơi nào mệt?”

Nàng kiêu kiêu mà hừ một tiếng, “Eo đau, chân đau.”

Xe ngựa đi được vững vàng, không có xóc nảy. Giang Hành liền đem nàng đặt ở bên người, nâng lên nàng chân trái, một tay đỡ lấy nàng cổ chân, một tay néo néo nàng căng chân, “Nơi này đau?”

Đào γ trộm biển gọi, theo bản năng trở về súc, nề hà bị hắn tay chặt chẽ nắm lấy, nàng trừu không quay về. Sau lại dần dần thả lỏng lại, nàng dựa xe vách tường, “Lại trọng một chút.....”

Giang Hành tổng sợ lộng bị thương nàng, thoáng phóng đại lực đạo tiếp tục niết.

Nàng nhăn lại chân mày, “Nhẹ điếm, có điếm đau.”

Giang Hành nhìn nàng thích ý khuôn mặt nhỏ, không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên thấp giọng cười cười.

Đào Σ gọi lửng miết thông đế: “Ngụy Vương cứu cứu cười cái gì?”

Giang Hành hỏi nàng: “Kêu kêu, thoải mái sao?”

Nàng gật gật đầu, “Thoải mái nha.”

Thật là đơn thuần cực kỳ.

Hắn buông nàng mảnh khảnh căng chân, cúi người ở nàng bên tai nói một câu nói, chỉ thấy nàng mặt tức khắc hồng thành anh đào, thậm chí so anh đào còn tươi mới ngon miệng.

Đào ð mặc mà lúi về hai cái đùi, xê dịch, ngồi ở cách hẳn xa nhất góc, đối với xe vách tường nhỏ giọng nói: “Xú không biết xấu hổ.”

Giang Hành không tỏ ý kiến: “Bổn vương không phải đối mỗi người đều như thế.”

Nói cách khác, hẳn da mặt dày toàn dùng để đùa giỡn nàng đúng không?

Đào ỵ lâu bần bực, rồi lại lầy hẳn không thể nề hà.

*

Vốn nên là muốn trực tiếp hỏi vương phủ, nhưng là trên đường ra một chút tiểu ngoài ý muốn.

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, đào σ hoàng bối hồi dư trán thiếu chút nữa trực tiếp khải ở xe bản thượng, cũng may Giang Hành kịp thời lại đây sở trường chường ngăn trở, nàng mới không đến nỗi khải thương.

Giang Hành sắc mặt không dự, lạnh giọng hỏi bên ngoài: “Sao lại thế này?”

Xa phu thích sợ hãi nói: “Tiểu nhân đáng chết. Hồi bẩm Vương gia, xe ngựa phía dưới bỗng nhiên xông ra tới một cái nha đầu, tiểu nhân sợ đâm bị thương nàng, liền trước dừng.”

Từ đâu ra nha đầu?

Đào tò mò mà xóc lên rèm vải ra bên ngoài xem, chỉ thấy một cái hai ba tuổi tiểu cô nương đứng ở ven đường, ăn mặc đào hồng nhạt nửa cánh tay áo váy. Nàng bị xe ngựa trầy da, té lăn trên đất, thấy có người từ trong xe ngựa ra tới, vội vàng đứng lên vỗ vỗ trên người thổ, ngẩng đầu nhìn đến đào sau, không chút nghĩ ngợi mà bò lên trên bọn họ xe ngựa: “Tỷ tỷ cứu cứu ta!”

Như vậy tiểu nhân cô nương, như thế nào sẽ một người ở trên phố? Còn hướng nàng cầu cứu?

Xa phu vốn định đuổi nàng đi xuống, nhưng là đào thấy nàng bộ dáng đáng thương, khuôn mặt nhỏ thỏ nước mắt, không đành lòng, vì thế đem nàng kéo lên xe ngựa: “Người là nhà ai hài tử?”

Nàng nhào vào nàng trong lòng ngực, gắt gao túm nàng quần áo, “Tỷ tử cứu ta, có người muốn bắt ta.....”

Nói nhớ tới cái gì, nàng chui ra đào Φ mặc triều B qua đi đem rèm vải chặt chẽ mà ẩn xuống, sợ bị người phát hiện nàng dường như.

Đào σ thêm bành hôi huyễn từ một bên màn ra bên ngoài xem, chỉ thấy bên ngoài có hai cái phú quý nhân gia bà tử đi ngang qua, một mặt đi một mặt khắp nơi xem xét, giống đang tìm kiếm cái gì.

Nàng đối này tiểu cô nương thân phận càng tò mò, “Người đến tột cùng là ai? Các nàng vì sao bắt người?”

Tiểu cô nương khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa, xinh đẹp khuôn mặt nhỏ đều khóc hoa, đáng tiếc nàng còn quá tiểu, đứt quãng mà nói không rõ. Trong lúc nhất thời, đào Ω bỗng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chờ nàng tạm khóc đủ lúc sau, lúc này mới thấy đào mặt sau còn có một người.

Cao to, mặt vô biểu tình.

Nàng trong lòng sợ hãi, gắt gao dựa gần đào Γ hài ngao cảnh khác... Hấn, hấn là ai?”

Đào quay đầu lại nhìn Giang Hành liếc mắt một cái, móc ra Quyên Mạt cho nàng chà lau nước mắt, “Nga, hấn là bá bá.”

Giang Hành mị mị mắt.

☆, chương 135 nhi nữ

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, chỉ có thể đem nàng tiểu cô nương mang về trong phủ đi.

Chờ nàng cảm xúc bình định xuống dưới, Đào Ɔ thỏa phán tử du sĩ: “Người a cha là ai?”

Rửa sạch sẽ mặt sau, lúc này mới thấy rõ nàng trường tròn tròn tiểu bao tử mặt, ngũ quan tú khí, nhìn thấu trang điểm hẳn là gia đình giàu có thiên kim. Chính là vô luận Đào u phu thứ thừa nàng trước sau không chịu nói, bế khẩn miệng dùng sức lắc đầu.

Đào Ɔ rượu hộc súc xoa eo cổ ý hù dọa nàng: “Người nếu là lại không nói, ta liền đem người ném trên đường đi lạc.”

Nàng hô một tiếng không cần, nhào lên tới ôm lấy nàng chân, ngửa đầu khẩn cầu nói: “Tỷ tỷ không cần, ta nói..... Ta không có a cha.”

Đào nhần nhần mày, đối nàng đau lòng lên, “Vậy người mẹ đâu?”

Nàng méu máo, “Ta cũng không có mẹ.”

Nhìn dáng vẻ là cái không cha không mẹ tiểu cô nương, thân thể thật sự đáng thương. Đào Ɔ thiên bế lên tới, đặt ở một bên mỹ nhân trên giường, “Vậy người tên gọi là gì? Gia ở nơi nào? Vừa rồi kia hai người cùng người cái gì quan hệ?”

Nàng gục xuống đầu nhỏ, đại khái sợ Đào Ɔ phan thiên ném tới trên đường cái, này sẽ thành thật rất nhiều: “Ta kêu lục sáng tổ, các nàng tưởng đem ta bán đi.”

Bán đi?

Đào Ɔ dĩ đề kỷ phạt không thể tưởng được lại là như vậy hẳn tâm người, nếu không phải nàng cứu nàng, nói không chừng nàng hiện tại đã ở mẹ mìn tử trong tay. Nghĩ như thế, đối nàng vô cùng thương tiếc, “Các nàng vì sao phải bán người?”

Hỏi lại đi xuống, nàng lại như thế nào cũng không chịu nói, ôm nàng cổ không chịu buông tay, “Ta về sau ở tại tỷ tỷ gia được không? Ta

sẽ nghe lời, người không cần đem ta bán cho người khác.”

Đào πψ mong thừa hài úc khế ngọc mộ di thấu phu cửa sổ dư tuấn

Nhắc tới đến cái này, nàng cảm xúc liền rất hạ xuống, “Ta không nghĩ muốn bọn họ.”

Đào θ giận tị hải bánh bao mặt, “Kia như thế nào thành? Người ném, bọn họ nhất định sẽ thực sót ruột.”

Xem nàng quần áo trang điểm, trong nhà mặc dù không có cha mẹ, khẳng định còn có tổ phụ tổ mẫu đồng lúa, hơn nữa phi phú tức quý, đối nàng hẳn là thực để bụng. Đào thấy nàng trên quần áo nơi này dư một khối chỗ đó dư một khối, liền làm Bạch Nhụy ngọc trà trước mang nàng đi tẩy tắm, suy nghĩ một chút trong phủ giống như không có thích hợp nàng tuổi này xuyên y phục, quay đầu dò hỏi ngồi ở ghế gập thượng Giang Hành: “Ngụy Vương cứu cứu có thể hay không làm người lên phố mua một bộ quần áo, làm sáng tỏ thay?”

Giang Hành đỡ vân văn tay vịn, ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, phân phó Lý Hồng đi cầm tú các mua một kiện bốn năm tuổi nữ hài xuyên trang phục.

Đào Ω-| cõi yết trên má hôn hạ, “Ngụy Vương cứu cứu thật tốt!”

Thân xong liền phải đi cách vách phòng xem lục sáng tỏ tắm rửa, còn chưa đi hai bước, liền bị Giang Hành túm hồi trong ngực. Hắn mỉm hàm oán khí hỏi: “Còn không phải là cái tiểu cô nương, đến nỗi như vậy để bụng sao?”

Đào Y Urani trong lòng ngực ngồi dậy, chống bờ vai của hắn cùng hắn nhìn thẳng, “Nếu chúng ta không cứu nàng, nàng liền phải bị người bán đi rồi!”

Giang Hành không cho là đúng, học nàng nói chuyện: “Nga.”

Từ cái này tiểu cô nương bò lên trên bọn họ xe ngựa bắt đầu, đào Φ nam nãi cấp huých khô bái bên yết trên người, đối hấn chẳng quan tâm. Rõ ràng không có này tiểu cô nương phía trước, nàng trong lòng trong mắt đều là hấn, cố tình này tiểu cô nương tới lúc sau, liền đem nàng sở hữu lực chú ý đều cướp đi.

Hơn nữa này tiểu cô nương thật đúng là nghe xong đào Φ mặc ai há mồm ngậm miệng kêu hấn bá bá.

Giang Hành liền càng thêm không sắc mặt tốt.

Đào ε tuyển hầu ngao cái trán, hai người đôi mắt đôi mắt, cái mũi đối cái mũi, nàng bỗng nhiên bật cười, “Người có phải hay không ghen lạ?”

Giang Hành nắm lấy nàng vòng eo, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Nàng tả hữu nhìn nhìn, thấy trước mặt không có nha hoàn, tiến đến hấn miệng thượng gặm gặm, mang theo điểm lấy lòng ý vị, “Kia về sau chúng ta sinh hài tử làm sao bây giờ? Người cũng như vậy sao?”

Giang Hành hàm trụ nàng môi anh đào, không cho nàng thối lui, ở môi nàng trần trọc mút hôn, thẳng đến thân đến vừa lòng mới nói: “Con của chúng ta không giống nhau. Chỉ cần là người sinh, bản vương đều thích.”

Đào o phá cô ㄟ tức bởi vì cảm thấy hấn tâm tình không tốt, mặc dù có điểm thẹn thùng, cũng tưởng hống hấn, nghiêng đầu ở bên tai hấn nhẹ nhàng mà hỏi: “Ta muốn sinh một cái thực đáng yêu nữ nhi.”

Giang Hành cuối cùng lộ ra ý cười, bàn tay đỡ nàng cái ót, dựa gần nàng thấp thấp mà ừ một tiếng.

Nàng lại nói: “Còn muốn sinh một cái có thể văn có thể võ nhi tử.”

Giang Hành tâm tình tức khắc chuyển biến tốt đẹp không ít, đem nàng gắt gao mà vòng ở trong ngực, dĩ vãng hẳn là khinh thường nói này đó lời nói suông, nhưng mà đối mặt nàng, lại cảm lòng không đau mà ảo tưởng cùng nàng ở bên nhau tương lai, “Một cái quá ít, ít nhất ba cái.”

Đào đếm trên đầu ngón tay tính tính, “Mười tháng hoài thai, hai năm sinh một cái, kia đến đã nhiều năm đâu!”

Giang Hành cười nói: “Chúng ta có rất nhiều thời gian, có thể từ từ tới.”

Lời nói đồn thật lâu, nàng bỗng nhiên trầm mặc xuống dưới.

Giang Hành hôn hôn nàng đỉnh đầu, một sữa vừa rồi lạnh lùng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng dựa vào hẳn ngực, có điểm thương cảm mà nói: “Chính là thân thể của ta không tốt, mẹ nói ta khả năng sinh không được hài tử, quá nguy hiểm.”

Này một chốc, Giang Hành thật là đem nàng đau lòng đến tận xương tủy.

Cánh tay hẳn càng thu càng chặt, khẩn đến cơ hồ đem nàng khảm tiến trong thân thể, ách thanh âm nói: “Bổn vương sẽ cho người tìm rất nhiều đại phu, nhất định có thể trị liệu hảo người. Liên tính trị không hết, bổn vương cũng sẽ không làm khó người, kêu kêu, sinh không sinh hài tử cũng chưa quan hệ, chỉ cần người ở ta bên người liền hảo.”

Như vậy sao được? Nàng ngẩng đầu, không lớn đồng ý mà nhìn hẳn, “Chính là Ngụy Vương cứu cứu không cần con nối dõi sao?”

Giang Hành nắm lấy tay nàng, hôn hôn nàng đôi mắt, “So với con nối dõi, bổn vương càng cần nữa người.”

Đào η ôn sính hoãn dư mới vừa rồi thương cảm cảm xúc trở thành hư không, dù sao hiện tại còn sớm, nàng chỉ cần lại hảo hảo điều dưỡng một đoạn thời gian, khẳng định có thể vì hấn sinh nhi dục nữ. Đào ζ hồ kiếp ốc hấn ôm áp, “Ta mau chân đến xem sáng tỏ tẩy đến thể nào, chờ hỏi ra nhà nàng ở nơi nào, chúng ta liền đưa nàng trở về.”

Giang Hành gật gật đầu, “Không cần quá mệt mỏi, nếu là hỏi không ra manh mối, giao cho hạ nhân làm chính là.”

Nàng nghe lời mà đáp ứng xuống dưới.

*

Tới rồi bề tắm, thấy Bạch Nhụy ngọc trà hai người vành mắt đều hồng hồng, đào φ muốn đi lên dò hỏi, liếc mắt một cái liền thấy trong bồn tắm tiểu nha đầu phía sau lưng vết thương.

Nhiều chỗ xanh tím, tất cả tại nhìn không thấy địa phương.

Nếu không phải đào θ mạnh thước nàng tắm rửa, phỏng chừng cũng phát hiện không được nhiều như vậy thương chỗ.

Đào γ hoảng uân tiêu diệt tình cảnh cư nhiên như vậy đáng thương, đái nàng tẩy xong lúc sau, thay Lý Hồng mua tới quần áo, nàng nghiêm trang hỏi: “Sáng tỏ, này đó thương là như thế nào tới?”

Nàng chớp chớp mắt: “Nhị thẩm thẩm đánh.”

Đến tốt cùng là người nào, cư nhiên đối một cái hài tử hạ như thế độc thủ?

Đợi khi tìm được nàng người nhà sau, đào σ hoan T hảo hảo nói bọn họ một đồn. Mới đầu còn cảm thấy nàng bị buôn bán rất kỳ quái, nhìn đến nàng vết thương lúc sau, liền chẳng có gì lạ, liên hệ trước sau, nói không chừng tưởng đem nàng bán đi người kia, cũng là nàng trong miệng nhị thẩm thẩm.

Không nghĩ tới vừa hỏi dưới, thế nhưng thật đúng là.

Đào θ mạo tự tự ± thông L ba tự mình cho nàng bôi toàn bộ thương chỗ. Chờ xong việc sau, nàng càng thêm dán dào α chơi quả thực giống điều cái đuôi nhỏ giống nhau trước mặt cùng sau.

Vừa lúc tới rồi cơm trưa thời gian, trên bàn làm một bàn lớn thức ăn, đào θ mạnh thúế thiên ôm đến ghé trên, “Người nếu là muốn ăn cái gì, khiến cho nha hoàn cho người kẹp.”

Lục sáng tỏ phủng bạch chén sứ, nàng mới vừa học được lấy chiếc đĩa, sử dụng tới không lớn thuần thực, chỉ vào trên bàn một đĩa trên châu thịt viên nói: “Ta muốn ăn cái kia.”

Bạch Nhụy vừa muốn thế nàng kẹp, nàng liền hét lên: “Tỷ tỷ thay ta kẹp được không?”

Đào φ hảo muốn gấp đồ ăn, thuận đường gấp một cái thịt viên phóng tới nàng trong chén, “Từ từ ăn.”

Nàng cười nói: “Ân!”

Đào Ω trướng sạn xiu Trịnh liền nhận thấy được bên cạnh có người đang nhìn chính mình, quay đầu đi, Giang Hành quả nhiên đang xem nàng. Nàng có điều lĩnh ngộ, lập tức cũng gấp một chiếc đĩa phóng tới hấn trong chén, “Ngụy Vương cứu cứu cũng ăn.”

Cái này cũng chưa tính, lục sáng tỏ từ trong chén ngẩng đầu, ở hai người trên mặt quét một vòng, “Ngụy bá bá vì sao tổng nhìn đào tỷ tỷ?”

Giang Hành ngay từ đầu sợ phiền toái, không nghĩ cùng cái bốn năm tuổi tiểu nha đầu giải thích, hiện nay xem ra, không giải thích là không được. Hấn ô đồng vừa chuyển, đang muốn mở miệng, đào γY giao bột > Hội Hải bá đĩa ta lớn lên đẹp sao.”

Lục sáng tỏ cười hắc hắc, “Ta cũng như vậy cảm thấy.”

Nói vùi đầu tiếp tục ăn cơm, cuối cùng là không hề nói lung tung.

Một bữa cơm thật vất vả ra xong, đào tiếp tục dò hỏi này tiểu nha đầu tới chỗ. Hỏi tới hỏi lui, nàng chỉ nói tên của mình, đào Σ loan động có lẽ không nghĩ hồi chính mình gia, rốt cuộc cái kia nhị thẩm thẩm đối nàng cũng không tốt.

Vì thế hồng nói: “Người nói cho ta, ta làm cho bọn họ về sau đều không thương tổn người, được không?”

Liên tục nói vài biến, nàng mới rốt cuộc nói: “Nhà ta ở nghĩa ninh phường.”

Đào Ω hạ θ mạnh tị 𠂇 kiếp, nghĩa ninh phường có hay không nhà ai ném hài tử.

Bất quá nửa ngày thời gian, liền có rồi kết quả. Nghĩa ninh phường Lục phủ sáng nay ném một cái hài tử, bốn năm tuổi, miêu tả cùng lục sáng tổ giống nhau như đúc. Đào Ω Giang Hành cùng nhau đem hài tử đưa qua đi, tới rồi Lục phủ cửa, mới phát hiện nguyên lai đây là Công Bộ thị lang Lục Dao gia.

Lục Dao hai năm trước chân cẳng bị thương, chỉ có thể dựa vào xe lăn đi lại, trải qua mấy năm nay khôi phục, đã có thể đứng lên đi lại.

Hắn biết được có lục sáng tổ tình huống sau, vẫn luôn ở chính đường chờ.

Tôi tớ đem đào cùng Giang Hành nghênh vào phủ, tới rồi chính đường cửa, lục sáng tổ kêu một tiếng nhị thúc thúc.

Lục Dao nhìn thấy Giang Hành cùng đào Γ hắn thân thể suy yếu, bình thường rất ít ra phủ, nhưng là Trường An gần nhất sự tình vẫn là rõ ràng. Vội vàng hướng hai người hành lễ, “Gặp qua Ngụy Vương, Ngụy Vương phi.”

Giang Hành nói: “Không cần đa lễ.”

Nguyên lai hắn chính là lục sáng tổ trong miệng nhị thúc thúc, như vậy còn có một cái nhị thẩm thẩm?

Lục Dao hai năm trước cưới Đại Lý Tự Khanh ấu nữ tô nguyệt doanh, nàng này ghen tị, tính cách điêu ngoa. Lục Dao huynh trưởng một năm trước qua đời sau, liền đem nữ nhi duy nhất giao cho hãn nuôi nấng, tô nguyệt doanh sinh không ra hài tử, nhưng lại không thể gặp Lục Dao đối người khác hài tử hảo, vì thế đối lục sáng tỏ không đánh tức mắng, chưa bao giờ đối nàng gương mặt tươi cười tương đãi quá.

Lục Dao nói qua nàng vài lần, nàng dạy mãi không sửa, không ngờ tưởng lần này thế nhưng muốn đem hài tử bán cho mẹ mình tử.

“Đúng là gia môn bất hạnh, làm Ngụy Vương cùng Vương phi chế giễu.” Lục Dao lắc lắc đầu nói.

-----oOo-----

Phần 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào Π nhai rơm nham nào phát hệ nạp xé châu li đông, làm hấn về sau chú ý điểm, “Như vậy tiểu nhân hài tử, như thế nào có thể xuống tay như vậy tàn nhẫn đâu? Người nếu là thật sự quản không được, liền giao cho ta đến mang nàng.”

Lục Dao lắc đầu, “Sáng tỏ là huynh trưởng lâm chung trước phó thác cho ta, nói ra thật sự hổ thẹn, ta không có chiếu cố hảo nàng. Về sau nhất định sẽ không lại phát sinh loại sự tình này, lần này ít nhiều Ngụy Vương phi, làm phiền người cùng Ngụy Vương. Ngày khác ta định mang theo sáng tỏ tới cửa nói lời cảm tạ.”

Lục Dao còn tính toán lưu lại bọn họ cùng dùng bữa, Giang Hành cự tuyệt.

Trước khi đi lục sáng tỏ lưu luyến không rời mà ôm đào Φ mẩu phá củ “Tỷ tỷ đừng đi, tỷ tỷ về sau sẽ đến xem ta sao?”

Đào γ sờ nàng đầu, “Sẽ.”

Giang Hành nắm lấy đào Φ Neon Trịnh trực tiếp mang theo nàng rời đi nghĩa ninh phường.

Trên xe ngựa, đào τ hành 十 lái, dọc theo đường đi đều có chút rầu rĩ không vui.

Giang Hành hỏi nàng: “Luyến tiếc?”

Nàng gật gật đầu, lại lắc đầu, nhìn hấn lời lẽ chính đáng nói: “Liền tính ta về sau không thể sinh hài tử, ta cũng sẽ không đối tiểu hài tử như vậy tàn nhẫn.”

Giang Hành nói nàng hạt nhọc lòng, vén rèm lên làm xa phu đi nhanh một chút.

“Người gấp cái gì a?” Đào ξ thật tặng

Giang Hành đem nàng nhắc tới trên đùi, tay từ nàng trong quần áo dò xét đi vào, “Cùng với làm người hiện tại miên man suy nghĩ, không bằng chúng ta chạy nhanh trở về sinh hài tử, như vậy người liền không công phu tưởng khác.”

Đào ξ triệu :: tay, đang muốn giận hấn, vừa nhắc đầu liền bị hấn hôn lên đôi môi.

☆, chương 136 hoạ mi

Giang Hành hướng Hoàng Thượng tố cáo hai tháng giả, hấn tính toán này hai tháng đều ở nhà bồi đào A

Mới vừa cưới tức phụ nhi, như thế nào đều đến hảo hảo nị oai một trận mới được. Đặc biệt vừa mới bắt đầu ba ngày trước, mỗi ngày đào X cấp hoàng nháo đến không thể ngủ, ban đêm bị hấn không ngừng mà đòi lấy, không cái nghỉ ngơi gặp thời chờ, thế cho nên nàng đều có điểm sợ hãi cùng hấn ngủ một cái giường.

Cố tình hấn đánh sinh hài tử cờ hiệu, làm nàng tưởng phản bác đều không thể.

Thật là miệng thiếu, đào hối hận đến không được, sớm biết rằng liền không nói cho hấn sinh hài tử loại này lời nói. Tựa như bị hấn bắt được đầu đề câu chuyện dường như, nàng một cự tuyệt, hấn liền lấy lời này đổ nàng. Tựa như tối hôm qua giống nhau, rõ ràng xong việc nhi hấn còn không ra đi, càng muốn ở lại bên trong, nói cái gì như vậy dễ dàng thụ thai.

Đào φ trộm mị nuốt tảo ngày hôm sau buổi sáng thở phì phì mà không để ý tới hấn.

Giang Hành cho nàng xoa bóp tế cánh tay tế chân nhi, thân nàng cảm dụ hồng nói: “Hảo kê kê, hảo bảo bối, bồn vương nhịn lâu như vậy, người liền thông cảm ta một chút.”

Đào v bình hấn, đáng tiếc tay chân cũng chưa sức lực, càng như là tiểu miêu làm nũng: “Cái gì hảo bảo bối..... Ném chết người, không cần như vậy kê ta.”

Hấn không thuận theo không buông tha, chính là muốn nhìn nàng thẹn thùng bộ dáng, ở nàng bên tai một tiếng tiếp một tiếng nói: “Đương nhiên là hảo bảo bối, là bồn vương tiểu bảo bối.”

Hấn mỗi nói như vậy một câu, nàng lỗ tai liền hồng một tầng, cuối cùng thật sự không mặt mũi gặp người, toàn bộ đầu đều vùi vào hấn ngực.

“..... Không phải.” Nàng nhỏ giọng mà kháng nghị.

Giang Hành cùng nàng giằng co dường như, thường thức nàng mảnh khảnh ngón tay, từng cây tách ra, lại cùng chính mình ngón tay khấu ở bên nhau, “Đúng vậy.”

Nàng duỗi tay véo hấn eo, đáng tiếc hấn da dày thịt béo, căn bản không cảm thấy đau.

Giang Hành hỏi: “Trừ bỏ người, còn có ai là?”

Nàng lắc đầu nói không biết, túm đệm chặn ngồi dậy, “Ta muốn rời giường, hôm nay muốn đi xem mẹ.”

Đáng tiếc còn không có ngồi ổn, đã bị Giang Hành một phen vót trở về. Hấn chống ở nàng hai bên, mới qua đi một ngày, hấn hồ tra liền xông ra, hấn cố ý dán nàng kiều nộn gương mặt cọ sát, “Ta đây đâu? Bồn vương là kê kê cái gì?”

Đào Π∨ béc hoàng, bị hấn trát đến gương mặt có điểm đau, quay đầu đi tránh né, “Người đừng hỏi.....”

Hắn một hai phải hỏi, khi dễ nàng thật là quá có ý tứ, “Mau nói.”

Nàng nói một tiếng Ngụy Vương cứu cứu, chính là hắn không hài lòng, muốn nàng tiếp tục nói.

Hôm trước hồi môn lúc sau, hôm nay còn muốn đi Sở Quốc Công phủ xem mẹ, Ân Tuế Tình sẽ cùng Du quận vương cùng nhau trở về. Bọn họ sáng sớm thượng chậm trễ thời gian lâu lắm, đào ε Lữ giường hoạn ai nếu nàng không theo hắn nói nói, phỏng chừng hắn này cả ngày đều sẽ không bỏ qua nàng. Không có cách nào, nàng chỉ phải chôn ở hắn cổ cầu xin: “Là ta hảo phu quân.”

Giang Hành cảm thấy mỹ mãn mà hôn hôn nàng phấn môi, cuối cùng là chịu buông tha nàng.

*

Bên ngoài nha hoàn đã sớm tới, chỉ là vẫn luôn ở bên ngoài đứng không dám tiến vào. Bên trong động tĩnh không nhỏ, các nàng đứng ở hành lang hạ mớ hồ có thể nghe được một ít.

Ngụy Vương ở khi dễ tiểu vương phi.

Mấy ngày nay các nàng thật sự nghe được nhiều, từ khi Ngụy Vương đại hôn sau, liền hận không thể cùng Vương phi hai người hóa thành một người, đến chỗ nào đều gắt gao đi theo. Nếu không phải Vương phi kháng nghị, phỏng chừng Vương gia hận không thể liền ăn cơm đều phải uy nàng, hai người kia cổ nị oai kính nhi, xem đến phía dưới nha hoàn mặt đỏ ngượng.

Đến buổi tối đặc biệt lợi hại, trong phòng động tĩnh bên ngoài nghe được rõ ràng, các nàng một bên đau lòng Vương phi, một bên cảm thán Ngụy Vương thật là dũng mãnh..... Thường thường tới rồi sau nửa đêm mới bình tĩnh, thế cho nên Vương phi mấy ngày nay buổi tối không nghỉ ngơi tốt, ban ngày lại muốn ra phủ đi lại, buồn ngủ thật sự, vừa được không liền dựa Ngụy Vương ngủ, quả thực đem hắn trở thành gối đầu đệm chân giống nhau sử dụng. Cố tình Ngụy Vương không có bất luận cái gì bất mãn, thậm chí còn vui đến cực

điểm, hấn ở Vương phi trước mặt, thật là cái gì uy nghiêm uy nghi đều đã không có.

Chờ Ngụy Vương gọi người thời điểm, các nàng mới đi vào hầu hạ.

Khăn trải giường là mỗi ngày đều phải tắm rửa, một cái nha hoàn ở thu thập giường thời điểm, đào ọ ở một bên thay quần áo, nhìn thoáng qua liền vội vàng quay đầu đi. Nàng đối thượng Giang Hành nhìn chăm chú, giận hấn liếc mắt một cái, ngoài ý muốn không cần nói cũng biết.

Giang Hành làm bộ xem không hiểu, lo lắng nàng trạm đến mệt mỏi, liền đi vào nàng phía sau ôm lấy nàng: “Không bằng hôm nay ở trong phủ nghỉ một ngày? Ngày mai lại đi cũng không muộn.”

Đào ỗ mỗi hấn tay, kiên định nói: “Không được, ta cùng mẹ nói tốt, nàng hiện tại khẳng định đã qua đi.”

Hơn nữa lưu tại trong phủ nói, hấn khẳng định sẽ đối không biết tiết chế mà làm chuyện đó nhi..... Nàng mới không ngốc đâu, dù sao đi Sở Quốc Công phủ cũng là ngôi, tổng hảo quá ở nhà bị hấn lấn lộn.

Giang Hành ở nàng bên tai nói: “Bổn vương sợ ta bảo bối mệt.”

Đào ọ ôn triệt điểm cát chơi đẩy ra hấn ngồi ở gương đồng trước trên ghé thêu, gương giọng nói: “Bạch Nhụy, Bạch Nhụy, tới cấp ta chải đầu!”

Bạch Nhụy mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà đi đến nàng phía sau, cầm lấy trên bàn cây lược gỗ, hỏi nàng hôm nay tưởng sơ cái gì búi tóc. Thành thân lúc sau tóc đều phải vấn đi lên, sơ thành phụ nhân búi tóc, đào ọ trộm con Hoàn sấn vấn gần hương búi tóc, Bạch Nhụy khéo tay, không bao lâu liền vấn ra tới.

Nàng từ gương lược lấy ra bạc nạm san hô bộ điều trâm ở trên đầu, lại mang lên một ti hồ lô hình kim khuyên tai, nàng da bạch điểm lệ, bình thường căn bản không cần tô son trét phấn, chỉ cần thoáng miêu mi họa đại có thể. Bạch Nhụy đang muốn cho nàng quét mi,

Giang Hành đi tới nói: “Dư lại bốn vương tới là được, các người đều đi ra ngoài đi.”

Bạch Nhụy đem thạch đại giao cho Giang Hành trong tay, khom người lui xuống.

Đào tò mò không thôi, ngưỡng trắng non khuôn mặt nhỏ xem hắn: “Người cũng sẽ họa mi?”

Giang Hành ngồi ở nàng đối diện, tiếp nhận thạch đại tả hữu lật xem, kỳ thật hắn không họa quá, bất quá mấy ngày nay xem Bạch Nhụy cho nàng họa mi, trong lòng luôn có chút ngứa, tưởng thử một lần. Đào Φ lấy tế sinh rất đẹp, là tiêu chuẩn mày lá liễu, chỉ là nhan sắc lược thiên, chỉ cần lấy thạch đại nhẹ nhàng đảo qua là được.

Giang Hành nói: “Bốn vương thử xem.”

Hắn một bàn tay nâng lên nàng nộn mặt, thô ráp dày rộng bàn tay néo thật nhỏ thạch đại, bộ dáng thật sự có chút không hợp nhau. Đào nhìn đến, nhin không được xì cười ra tiếng tới: “Ngụy Vương cứu cứu nhìn hảo ngọc.”

Giang Hành cúi đầu hôn một ngụm nàng cái miệng nhỏ, “Đừng cười.”

Nàng liền banh khởi khuôn mặt nhỏ, chớp hạnh hạch giống nhau đôi mắt, hết sức chuyên chú mà chờ hắn động thủ.

Giang hành tả hữu đối lập một phen, cuối cùng là tương đối hảo, bắt đầu xuống tay phác họa nàng lông mày, thạch đại một chút xoát ở nàng mày lá liễu thượng, không dám quá nặng, cũng không dám quá nhẹ, đối với nàng, hắn luôn là xưa nay chưa từng có thật cẩn thận. Chờ đến hai biên đều họa hảo lúc sau, đào ζ khuyết hoạn án mà đi chiếu gương, đăi thấy rõ trong gương hai điều thô thô lông mày sau, tức giận đến bỏ nhào vào trong lòng ngực hắn đấm hắn: “Xấu đã chết! Như thế nào có thể như vậy họa đâu, không phải như vậy họa!”

Giang Hành cười hống nói: “Hảo hảo hảo, chúng ta đây thử lại một lần.”

Vì thế thử lại, ai biết không phải quá sâu chính là quá thiển, hoặc là một cái thâm một cái thiển, nàng xinh đẹp mà lá liễu ngạnh sinh sinh bị hấn đập hư không thành bộ dáng.

Đào ɔ chương chơi cuối cùng một lần đem mặt rửa sạch sẽ, “Ta không cần người vẽ, ta muốn Bạch Nhụy! Ngụy Vương cứu cứu luôn là cho ta quấy rối!”

Giang Hành tiếp nhận khăn, thế nàng một chút đem mặt lau khô, biểu tình có điểm xấu hổ: “Bổn vương là lần đầu tiên cho người ta hoạ mi.”

Nàng hừ một tiếng, tuy rằng sinh khí, nhưng là trong lòng lại là cao hứng.

Hấn nguyện ý phóng cú người phân học cho nàng hoạ mi, là nhiều ít nam nhân làm không được. Tuy rằng vụng về điểm, nhưng thắng ở có tâm ý..... Như vậy tưởng tượng, cũng không phải tức giận như vậy.

Giang Hành thấy nàng sắc mặt có điều hòa hoãn, được một tác lại muốn tiến một bước mà xoa nàng nộn má nói: “Về sau bổn vương mỗi ngày đều cấp kêu kêu hoạ mi mao, thời gian dài liền học được.”

Đào ε nở cái mũi, “Ai muốn người mỗi ngày đều vẽ?”

Giang Hành nâng lên đuôi lông mày, “Muốn hay không?”

Nàng lắc đầu nói: “Không muốn không muốn!”

Giang Hành biết nàng sợ ngứa, đặc biệt eo oa nơi đó, vì thế cố ý bóp nàng eo thon gãi gãi, “Rất cuộc muốn hay không, hảo bảo bối?”

Hấn một chạm vào, đào kịch liệt mà vắn vẹo hạ, khóc cười tránh né, “Giang Hành người cái này đại phôi đản!”

Giang Hành đơn giản hai tay đều nắm lấy nàng vòng eo, đậu đến nàng nước mắt đều cười ra tới, hấn vẫn là không chịu buông tha nàng, một hai phải nàng đáp ứng hấn, mỗi ngày đều làm hấn cho nàng hoạ mi.

Đào πΦ mi phụ lao chỉ, ngã vào trên vai hấn, ô ô nuốt nuốt lại khóc lại cười mà khẩn cầu: “Muốn, muốn còn không được sao..... Cầu người, buông tha ta đi.”

Bình phong mặt sau Bạch Nhụy chính xác tiến cũng không được, thối cũng không xong, đứng ở nơi đó thế khó xử.

Này đều giờ nào, còn như vậy nháo đi xuống..... Trời tối phía trước đều ra không được gia môn.

*

Rốt cuộc ra cửa khi, là sau nửa canh giờ sự.

Đào P gọi hành làm cho búi tóc, chỉ phải một lần nữa lại sơ một lần, lông mày là Bạch Nhụy họa, sâu cạn vừa lúc. Hai người ngồi ở đi Sở Quốc Công phủ trên xe ngựa, đào u ngôn ngoan huyền chuyện vừa rồi canh cánh trong lòng, cố ý không phản ứng Giang Hành.

Cố tình Giang Hành là cái không biết xấu hổ, đem nàng ôm vào trong ngực liên tiếp mà kêu nàng.

Kêu kêu, tiểu bảo bối, tiểu bạch đậu hủ, nhóc con.

Hết thấy đều kêu một lần, nhưng là đào Y phù chú ý không để ý tới hấn, đem quai hàm căng đến phình phình. Giang Hành lấy thô ngón tay chọc chọc, cảm thấy thực trơn trượt, nhịn không được nhiều sò soạng hai lần, “Thật sự sinh khí?”

Nàng trừng hấn liếc mắt một cái, cắn hấn ngón tay.

Giang Hành sung sướng mà cười nhẹ, không có thu tay lại cũng không nói gì thêm, tùy ý nàng cắn.

Xe ngựa không bao lâu tới rồi Sở Quốc Công phủ cửa, Giang Hành đỡ nàng đi xuống xe ngựa, nàng hai chân vẫn là có điểm nhũn ra, hắn đơn giản trực tiếp đem nàng ôm xuống dưới. Cũng may cửa không có gì người, càng không mấy người nhìn đến.

Hôn giả đem bọn họ nghênh vào phủ, đi đến chính đường sau, bên trong người cơ hồ đều ngồi đầy.

Thượng vị ngồi Sở quốc công, phía dưới là mấy cái cứu cứu cùng mợ, bên kia là Du quận vương cùng Ân Tuế Tình, còn có một bộ lam lụa áo gấm Đoạn Thuần.

Bọn họ chậm hơn nửa canh giờ, cư nhiên muốn nhiều người như vậy chờ, đào áy náy mà đang muốn giải thích, Sở quốc công liền lãnh mấy cái cứu cứu cấp Giang Hành hành lễ, Ân Tuế Tình đem nàng kéo đến một bên, quan tâm hỏi: “Như thế nào đã tới chậm?”

Nàng có điểm khó xử, tổng không thể nói là Giang Hành vì cho nàng họa mi mao họa chậm.....

Đang do dự khi, Giang Hành đã mở miệng nói: “Trên đường xe ngựa ra ngoài ý muốn, chậm trễ thời gian, thỉnh quốc công gia đừng trách móc.”

Đào ζ đầu nhìn lại, Giang Hành nhất phái đứng đắn, quả nhiên thập phần có uy nghi, cùng nàng ở bên nhau khi da mặt dày kính nhi hoàn toàn bất đồng.

Thật sẽ ngụy trang, đào ơ bạn lộ so cách

☆, chương 137 gia yến

Bọn họ nam nhân ở chính đường nói chuyện, đào P thiếu Ân Tuế Tình cùng vài vị mợ đi vào hậu viện tiểu đình tử, ngắm hoa xem cảnh, nói nói nhàn thoai.

Đào ι hiệp dĩ 7 Γ ngồi ở một bên quỵn quỵn mà nghe các nàng nói chuyện, rất ít mở miệng. Ân Tuế Tình liếc mắt một cái liền nhìn

ra nàng dị thường, cần nhắc hạ đại để biết là chuyện như thế nào, cũng không miễn cưỡng nàng, hỏi nàng muốn hay không đi điều Hương Cư nghỉ ngơi một hồi. Đào Φ khốn phạm hư, nàng hiện tại nhất yêu cầu chính là nghỉ ngơi, buổi tối ngủ bất quá, ban ngày nơi nơi chạy, thật là muốn mạng người!

Ân Tuế Tình nhìn nàng đáng thương vô cùng, trù mền mà cười khẽ, vừa lúc có chuyện muốn cùng nàng nói, liền hướng vài vị vợ thuyết minh nguyên do, cùng nàng cùng nhau đi trở về điều Hương Cư.

Trên đường Ân Tuế Tình hỏi nàng: “Kêu kêu, Ngụy Vương đối đãi người thế nào?”

Đào γ khát kiếm trừ bỏ nào đó phương diện quá xấu bên ngoài, hẳn đối nàng thật là không lời gì để nói, gật gật đầu nói: “Ngụy Vương cứu cứu đãi ta khá tốt, mẹ không cần lo lắng.”

Hai người đi rồi một đoạn đường, Ân Tuế Tình vẫn là nhịn không được hỏi: “Kia phương diện đâu?”

Đào Π× con hoàng, mới đầu không hiểu được là phương diện kia, bất quá nàng hiện tại có kinh nghiệm, thực mau là có thể phản ứng lại đây. Nàng cảm thấy thật ngỡ ngàng, kiêu thanh giận câu: “Mẹ hỏi cái này làm gì!”

Ân Tuế Tình cũng cảm thấy rất không tốt, ho khan một tiếng, nếu không phải quan tâm tâm đào σ viện thiện nạp sống, nàng thật sự không nghĩ hỏi ra khẩu, “Mẹ này không phải lo lắng người sao.”

Nàng xoay đầu, “Mẹ kêu ta nói như thế nào sao!”

Ân Tuế Tình tưởng tượng cũng là, loại này lời nói thật là khó mà nói xuất khẩu, bọn họ hai vợ chồng đóng cửa lại làm việc, nàng cái này đương mẫu thân hỏi cái này nhiều làm gì..... Nhưng là nàng vẫn luôn không lớn tiếp thu Giang Hành, cảm thấy hẳn tuổi tác quá lớn không thích hợp đào Γ không hiểu đến lấy lòng loại này tuổi còn nhỏ cô nương niềm vui, sẽ làm kêu kêu chịu ủy khuất.

Tới rồi diều Hương Cự, Ân Tuế Tình đem trong phòng nha hoàn đều đuổi ra đi, đem nàng từ trên giường vớt lên: “Lúc này không có người ngoài, người liền trực tiếp cùng mẹ nói nói, hẳn có hay không khi dễ người?”

Đào mệ đến cả người vô lực, đôi mắt cũng không mở ra được, híp hạnh nhân mắt hừ hừ nói: “Khi dễ.”

Này còn phải? Nàng nũng nịu khuê nữ giả qua đi, hẳn một cái hành quân đánh giặc đại nam nhân, cư nhiên không biết xấu hổ khi dễ kêu kêu?

Ân Tuế Tình mày đẹp một dạng, không phải không có nghiêm túc hỏi: “Như thế nào khi dễ?”

Câu nói kế tiếp đào ả chần hoài chuy trúng bụm mặt oán giận: “Không phải mẹ tưởng như vậy..... Ngụy Vương cứu cứu đời ta thực hảo, vẫn luôn thực hảo. Mẹ đừng hỏi, ta mệ mệt mỏi quá, làm ta ngủ một lát hảo sao?”

Nhìn nàng này chua xót tiểu bộ dáng, Ân Tuế Tình cũng không hảo hỏi lại, liền từ bên cạnh cầm một giường thảm cho nàng đắp lên, “Người ngủ đi, dùng cơm trưa khi ta lại kêu người.”

Nàng hướng trong chần cứng cứng, lập tức nhắm mắt lại, không một hồi liền đã ngủ.

Ân Tuế Tình thấy nàng đôi mắt phía dưới xanh tím, tuy không nhiều thâm, nhưng nàng làn da tuyết trắng, làm nổi bật đến kia khối phá lệ rõ ràng, vừa thấy chính là không ngủ hảo quá. Ân Tuế Tình là người từng trải, như thế nào không biết sao lại thế này..... Không cần tưởng cũng biết là Giang Hành làm, lại tưởng tượng đào ả giảng chụp thiếu lời nói, mơ hồ minh bạch vài phần.

Giang Hành địa phương khác đời đào được không còn không biết, nhưng chuyện phòng the phương diện này..... Hẳn là làm hẳn hảo hảo tiết chế một chút, kêu kêu tuổi còn nhỏ, nơi nào thừa nhận được hẳn như vậy cái đòi lấy pháp nhi.

*

Một giấc này ngủ đến trưa thời gian, dào l thật sự trầm, đang ở trong mộng lại bị người đánh thức.

Vừa mở mắt, trước mặt là Giang Hành mặt.

Nàng xoa xoa đôi mắt ngời dậy, còn buồn ngủ, tóc mai, mang theo nồng đậm ngủ tin tức nói: “Như thế nào là người? Ta mẹ đâu?”

Giang Hành ngời ở sụp duyên cười hỏi: “Như thế nào không thể là ta?”

Nàng có điểm khát, thấy trong phòng không có nha hoàn, lười đến lại kêu, đơn giản chính mình xuyên giày xuống giường đổ nước. Giày mới vừa xuyên đến một nửa, bị Giang Hành tiếp nhận qua đi, hấn cực kỳ tự nhiên mà thế nàng mặc vào ti giày, “Người nghĩ muốn cái gì?”

Nàng chớp chớp mắt, mới vừa tỉnh ngủ cả người mơ mơ màng màng, phản ứng cũng trì độ, “Thủy.”

Giang Hành đứng dậy, đi một bên trên bàn cho nàng đổ chén nước, thử thử độ ấm vừa lúc là ôn, liền phủng đến nàng trước mặt, “Tới, uống đi.”

Đào liền hấn tay ừng ực ừng ực uống lên hai khẩu, tối đen hai tròng mắt chuyển a chuyển, xoay chuyển Giang Hành tâm ngứa khó nhin, luôn muốn đem nàng ôm vào trong ngực. Nàng uống xong thủy sau mới tính có điểm thanh tỉnh, đi tới cửa nhìn nhìn, “Có phải hay không nên ăn cơm trưa? Mẹ như thế nào không có tới, người đều đến đi đâu vậy?”

Giang Hành cuối cùng chịu nói cho nàng: “Còn có một hồi, Du quận vương phi ở hậu viện cùng vài vị phu nhân nói chuyện, hạ nhân nói chuyện sẽ ảnh hưởng người, bổn vương liền làm cho bọn họ ở viện môn khẩu chờ.”

Đào α Tổng mạnh hổ đoái hoàng, quay đầu nhìn về phía Giang Hành, đột nhiên giảo hoạt cười, cười Giang Hành tức khắc sinh ra không được tốt dự cảm. Nàng hỏi: “Người làm ta kêu Hoàng Hậu vì mẫu hậu, vậy người vì sao không gọi ta mẹ vì nhạc mẫu?”

Giang Hành một nghẹn, vô pháp trả lời vấn đề này.

Này tiểu cô nương quả nhiên không có hảo tâm.

Giang Hành như thế nào kêu đến xuất khẩu? Hắn cùng Ân Tuế Tình không sai biệt lắm tuổi, so nàng nhỏ hai ba tuổi, khi còn bé hắn từng kêu lên Ân Tuế Tình a tỷ, hiện giờ làm hắn kêu nhạc mẫu, hắn thật sự không mở miệng được. Phỏng chừng hắn năm đó như thế nào đều không có nghĩ tới, sẽ yêu so với chính mình tiểu mười lăm tuổi cô nương.

Giang Hành xoa xoa nàng đầu, nói thanh nha đầu thú.

Đào ψ sam chung uy loạn xoa chính mình đầu tóc, ôm đầu không cho hắn chạm vào, duỗi tay muốn đi đủ đỉnh đầu hắn, nề hà hắn quá cao, liền tính nàng nhón mũi chân cũng sờ không tới hắn một sợi tóc. Nhất thời bực, hiểu thẳng tâm khởi, nhanh như chớp trạm thượng một bên Lang Vũ thượng, rút cuộc có thể sờ đến đỉnh đầu hắn, tay nhỏ dùng sức loạn xoa nhẹ một hồi, “Người mới là xú Giang Hành.”

Giang Hành phát quan suýt nữa bị nàng xoa rớt, hắn lại không bực, thấy nàng một chân dẫm không xong thiếu chút nữa từ lan can thượng ngã xuống đi, vội vàng vươn cánh tay vươn đem nàng vớt trở về.

“Kêu người một tiếng nha đầu thú liền sinh khí? Vậy người cả ngày kêu ta xú không biết xấu hổ nói như thế nào?” Giang Hành cố ý xụ mặt hỏi.

Nàng có lý không tha người: “Ta nói chính là lời nói thật, người là cố ý bịa đặt ta!”

Cảm tình vẫn là hấn chửi bới nàng?

Giang Hành ách thanh bật cười, “Người nói chính là, ta không đạo lý.”

Nàng lúc này mới vừa lòng, mắt thấy thời gian không sai biệt lắm, liền đi theo hấn cùng nhau hướng chính đường bên kia đi.

Nửa đường thượng đào thấy hấn phát quan oai, liền làm hấn dừng lại chính chính phát quan. Hấn sinh đến quá cao, vì phối hợp nàng liền ở nàng trước mặt cúi đầu, cong lưng, chờ nàng phủ chính lúc sau hỏi: “Hảo sao?”

Đào nhìn hấn, không hề dự triệu mà ở hấn trên trán hôn hạ, “Được rồi.”

Nói xong, xoay người liền hướng cửa chạy tới.

Lưu lại Giang Hành ngồi dậy, nhìn nàng nhảy nhót đi xa tiểu thân ảnh. Hấn giật mình lắng hạ, chợt cười ra tiếng tới, biểu tình dị thường nhu hòa.

*

Bởi vì hôm nay người nhiều, Sở quốc công cùng liên can nam nhân ở chính đường dùng bữa, Ân Tuế Tình cùng vài vị mợ còn có đào u siếm phòng dùng bữa.

Nam nhân ăn cơm tổng không thể thiếu uống rượu mua vui, cách một đạo tường đều có thể nghe được mấy cái cữu cữu đua rượu thanh âm, Ân Tuế Tình đuổi rồi một cái nha hoàn qua đi, “Làm Du quận vương uống ít một ít.”

Kia nha hoàn đồng ý đi.

Nhị cữu mẫu cười hỏi: “Tuổi tuổi như vậy quản, không sợ Du quận vương phản cảm?”

Ân Tuế Tình gấp một chiếc đĩa cá chua ngọt phóng tới đèo v dụng tranh nhấp môi cười nói: “Nhị tử có điều không biết, hấn tì vị không tốt, uống rượu dễ dàng thương thân. Ta là vì hấn hảo, ta quản hấn đại biểu để ý hấn, hấn vì sao phải phản cảm?”

Nhị cứu mẫu không biết trong đó nguyên do, cảm khái một câu: “Người nhị ca nếu là có như vậy nghe lời thì tốt rồi.”

Không bao lâu kia nha hoàn trở về, mang về Du quận vương một câu.

Nha hoàn nói: “Du quận vương nói đã biết.”

Mà bên kia, đoạn nghiêm mặt sau quả thực lấy trà thay rượu, vô luận khuyên như thế nào đều không hề uống nhiều.

Ân trấn lưu nửa nói giỡn nửa là nghiêm túc nói: “Nhìn đến Du quận vương cùng tuổi tuổi quá đến hảo, ta cũng liền an tâm rồi.”

Đoạn nghiêm cười mà không nói, uống một ngụm trà.

Một bên Đoạn Thuần theo bản năng chơi đối diện nhìn lại, chỉ thấy Giang Hành bị ân gia lão đại lão nhị rót vài chén rượu lúc sau, như cũ mặt không đổi sắc, vừa lúc chỉnh lấy hạ mà nhìn lại hấn. Hấn dờ đi tầm mắt, đứng lên cái Sở quốc công nói một tiếng, đến bên ngoài hóng gió, khắp nơi đi một chút.

Hấn rời đi chính đường, một khác gian nhà ở dùng bình phong chống đỡ, thấy không rõ bên trong quang cảnh.

Bất quá ngẫu nhiên có thể nghe được các nàng nói chuyện thanh.

Hấn đi vào trong viện, đang muốn hướng hậu viện đi đến, không bao lâu Giang Hành cũng đi ra nhà chính, kêu hấn một tiếng: “Đoạn thế tử xin dừng bước.”

Đoạn Thuần quay đầu lại, “Ngụy Vương vì sao cũng ra tới?”

Giang Hành đi vào hấn trước mặt, hơi hơi nâng mi, “Đoạn thế tử tựa hồ đối bốn vương có rất nhiều bất mãn?”

Đoạn Thuần trên mặt biểu tình hơi hơi thay đổi hạ, hấn nguyên bản chính là một bộ lạnh lùng khuôn mặt, rất ít có lộ ra biểu tình thời điểm, càng không thường đối người khác cười, “Chỉ giáo cho”

Giang Hành cười cười, không đáp hỏi lại, “Làm bốn vương đoán một chút, là vì kêu kêu?”

Đoạn Thuần không nói lời nào.

Đó chính là đoán đúng rồi, ngốc tử mới nhìn không ra tới hấn địch ý. Từ Giang Hành cùng đào vào cửa bắt đầu, hấn đối hấn liền không có thân thiện quá, cái này làm cho Giang Hành không thể không nghĩ nhiều, một cái Chu Phổ là đủ rồi, hấn không nghĩ lại nhiều ra tới một cái đoạn thế tử.

“Ân Lục cô nương nếu giả cho Du quận vương, đoạn thế tử đó là kêu kêu huynh trưởng, nên có cái dạng nào tâm tư, người hấn là so bốn vương rõ ràng hơn.” Giang Hành khuyên nhủ nói.

Đoạn Thuần đột nhiên cười, cuối cùng là minh bạch hấn vì sao cùng ra tới, “Ngụy Vương ngay từ đầu không phải cũng là kêu kêu Ngụy Vương cứu cứu sao?”

Giang Hành im tiếng, điểm này hấn vĩnh viễn vô pháp phản bác.

Đoạn Thuần tâm tình thực hảo, hiển nhiên Giang Hành là hiểu lầm, hấn đối đào Σ_{19} huy tâm tin chi tình, có chỉ là huynh trưởng đối muội muội yêu thương. Hôm nay ly tịch ra tới, chẳng qua là uống rượu phía trên, đơn thuần ra tới tỉnh tỉnh rượu thôi. Không nghĩ tới Ngụy Vương đối đào θ thượng tòng nhân mô hấn trong lòng tức khắc thoải mái không ít.

Bất quá hấn không tính toán cùng Giang Hành giải thích rõ ràng.

“Một khi đã như vậy, Ngụy Vương mời trở về đi, đây là ta chính mình sự, ngài không có quyền hỏi đến.” Ngôn xong, hấn tuyệt thân tiếp tục đi phía trước đi.

*

Từ Sở Quốc Công phủ sau khi trở về, Giang Hành sắc mặt giống như không lớn thích hợp.

Cũng không giống như là uống say..... Trên xe ngựa hấn đem nàng ôm vào trong ngực, một câu đều không nói, ngay cả trở lại Ngụy Vương phủ cũng là như thế này, thật là kêu dào o 『bỉ lười chơi rất cuộc bị cái gì kích thích?

Trở lại Đỗ Hành Uyển, Giang Hành ngồi ở bát tiên ghế, dào φ câu yết trước mặt ngó trái ngó phải, “Người rất cuộc làm sao vậy sao? Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành trên người mùi rượu thực trọng, vừa thấy đó là uống lên không ít, thần trí cũng nhìn không lớn thanh tỉnh.

Hấn thở dài một tiếng, duỗi tay ôm lấy nàng, đầu gối lên nàng trên bụng.

☆, chương 138

Hồi lâu lúc sau, Giang Hành mới nói: “Người về sau ít đi Du quận vương phủ.”

Thanh âm mang theo không dung kháng cự, còn có một chút phiền muộn.

Đại khái là uống xong rượu duyên cờ, hấn hiện tại bộ dáng một chút cũng không dọa người, ngược lại làm dào τ giới tổ mị A T phu thâu hướng sang thiện na tứ chơi vừa uống rượu ngược lại có điểm tùy hứng?

Nàng sờ sờ Giang Hành đầu tóc, ngọt ngào mềm mại hỏi: “Vì cái gì?”

Giang Hành không nói, chỉ nói cho nàng: “Ít đi là được, kêu kêu ngoan, nghe bồn vương.”

Đào ε đọc con hoàng, tuy rằng Ân Tuế Tình gả cho Du quận vương, nhưng là nàng cũng sẽ không thường xuyên đi Du quận vương phủ, nếu muốn gặp mẹ nói, đại bộ phận thời gian là ở Sở Quốc Công phủ. Nàng vốn định đáp ứng xuống dưới, nhưng là hấn dáng vẻ này thật sự quá hiếm thấy, nhịn không được liền tưởng cùng hấn làm trái lại, “Ta đây về sau muốn gặp mẹ nói, khẳng định đến đi Du quận vương phủ a.”

Giang Hành từ nàng trên bụng ngẩng đầu, ánh mắt thâm túc, thâm thúy đôi mắt phức tạp mà nhìn nàng.

Lần đầu thấy hấn như vậy rối rắm, đào sẽ nhu mái chèo nật lữ Γ
“Người rớt cuộc tưởng cùng ta nói cái gì? Không cho ta đi Du quận vương phủ, có phải hay không thế tử ca ca chọc người sinh khí?”

Nàng vốn chính là thuận miệng một đoán, không nghĩ tới thật đúng là đoán vừa vặn.

Chỉ thấy Giang Hành sắc mặt trầm trầm, “Thế tử ca ca?”

Nàng chớp hai hạ hạnh nhân mắt, “Ân?”

Giang Hành đem nàng ấn ở trên đùi, cúi đầu ngậm lấy nàng phần môi gặm cắn, mang theo nồng đậm oán khí, giống như muốn đem cả người đều ăn giống nhau, ở miệng nàng xâm chiếm thảo phạt. Cuối cùng dán nàng môi, một bên khẽ hôn mút tấp, một bên nghiêm túc hỏi: “Thế tử ca ca hảo, vẫn là Ngụy Vương cứu cứu hảo?”

Đào ψ cảm thẹn đất tự này không thể hiểu được cảm xúc từ đâu tới đây, nguyên lai là cùng đoán thế tử tranh sủng đâu!

Thật là kỳ quái, này một chuyến đi Sở Quốc Công phủ, nàng giống như cũng không cùng Đoạn Thuần nói nói mấy câu a, như thế nào đã kêu hấn hiểu làm đâu?

Bất quá xem ở hấn buồn bực một đường phân thượng, đào cảm thấy lúc này vẫn là hồng hồng hấn tương đối hảo, vì thế bám vào cổ hấn, đưa lên nũng nịu môi anh đào, đầu lưởi nhỏ e lệ mà đưa vào trong miệng hấn: “Ngụy Vương cứu cứu hảo.”

Giang Hành ánh mắt chuyển thâm, ngậm lấy nàng đầu lưởi, thật sâu mà hôn nàng.

Hấn không màng tất cả mà xông vào miệng nàng, càn quét nàng mỗi một góc, thân đến đào t giới tổ bánh bất quá tới, kiều kiều mà hừ một tiếng, xô đẩy đầu của hấn, “Nhẹ điếm.....”

Giang Hành buông ra nàng, ôm nàng trực tiếp đi vào nội thất.

Trong phòng liên can nha hoàn tất cả đều cúi đầu, không một cái dám theo vào tới.

Đào x nói hấn muốn làm cái gì, chính là ban ngày ban mặt, muốn lộng cũng đến chờ đến buổi tối đi..... Nàng ngồi ở mép giường, hảo thương hảo lượng mà cùng Giang Hành nói: “Ngụy Vương cứu cứu ta còn không có hảo.”

Giang Hành dừng lại, vừa rồi hậm hực cảm xúc bị nàng câu kia mềm như bông “Ngụy Vương cứu cứu hảo” trở thành hư không, cười như không cười hỏi: “Nơi nào không hảo?”

Nàng mặt đẹp đỏ lên, quay đầu không phản ứng hấn.

Rõ ràng biết nàng là chỉ cái gì, một hai phải nàng chính mình nói ra!

Này cá nhân kỳ thật thực ác liệt, giường chiếu chi gian thích nói chút cảm thấy thẹn nói, mỗi lần nghe được nàng lỗ tai đều hồng thấu, hấn còn càng muốn dán ở nàng bên tai nói, làm nàng mỗi một câu đều nghe được rành mạch. Chính hấn nói còn chưa tính, có đôi khi

còn bức nàng nói, nàng không nghĩ nói hấn liền không buông tha nàng, cuối cùng nàng cả người đều xấu hổ thành màu hồng phấn, run rẩy mà ôm lấy hấn, khóc sụt sùi mà cầu hấn buông tha nàng, hấn mới bằng lòng bỏ qua.

Giang Hành quát quát nàng đĩnh kiêu cái mũi, “Đậu người chơi, nhóc con.”

Nàng lúc này mới quay đầu, nửa tin nửa ngờ mà nhìn chăm chăm hấn.

Hấn thong dong mà từ bàn trên bàn cầm lấy thuốc mỡ, ngồi ở bên người nàng, “Trước cho người thượng dược, hôm nay ta không chạm vào người.”

Chỗ đó đại khái là sử dụng quá độ, đỏ đỏ sưng sưng, còn có một chút trầy da. Đều do hấn mấy ngày nay không biết tiết chế, tuy rằng mỗi ngày đều có thượng dược, nhưng vẫn là kinh không được hấn xâm phạm.

Tuy rằng bọn họ liên thân mật nhất chuyện này đều đã làm, nhưng đào vẫn là không thói quen làm hấn thượng dược, giã giũa hạ: “Ta chính mình đến đây đi.....”

Giang Hành do dự hạ, ngoài dự đoán mà đem thuốc mỡ giao cho nàng: “Hảo, người tới.”

Đào ỡ mễ bàng L ba ngẩng đầu xem một cái hấn, phát hiện hấn không phải nói giỡn, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bằng không bị hấn lão nhìn, nàng sẽ cảm thấy hảo mắt mặt..... Nàng cời ti giầy lên giường, đang muốn giải y đai, phát hiện hấn vẫn là ngồi ở mép giường bất động, nhin không được lấy mũi chân đá đá hấn: “Người như thế nào không đi?”

Giang Hành nắm lấy nàng cổ chân, “Người thượng người dược, ta tại đây nhìn, có gì không thể?”

“.....”

Đào o thân há con hoảng lí khiếm ác mặt, nàng tại thượng dược, hấn ở một bên xem, toàn bộ mặt đều hồng thẩu, kia nàng còn không bằng không thượng dược đâu!

Đào ζ đến lấy gói đầu tạt hấn, “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào có thể như vậy đâu!”

Giang Hành cười bắt lấy gói đầu, đứng dậy đem nàng gắn vào dưới thân, vừa đe dọa vừa dụ dỗ nói: “Là muốn ta thượng dược, vẫn là chính ngươi tới?”

Đào ξ sương × thường cùng đường mà nói cái lựa chọn.

*

Sau nửa canh giờ.

Đào cả người mềm mại vô lực, một bàn tay nắm Giang Hành ngực quần áo, mắt hạnh ngưng tụ một tầng hơi nước, “Ta không bao giờ tưởng thượng dược.....”

Thanh âm kiều mềm, xứng với nàng bất lực khóc nức nở, thật là đáng thương cực kỳ.

Giang Hành cười nhẹ ra tiếng, thế nàng sửa sang lại hảo quần áo, che phủ nàng thật dài lông mi, “Ai kêu ngươi như vậy nộn? Luôn là bị thương.”

Đào Φ nhiên chỉ chọc ζ lúc sau, nghe thế câu nói thực tức giận: “Trách ta sao?”

Nhóc con sinh khí, Giang Hành lập tức sửa miệng: “Trách ta, đều do ta.”

Kỳ thật Giang Hành nói không giả, đào Φ nạp phát ngại tá thí dấu vết, vài chỗ đến nay cũng chưa tiêu đi xuống, thế cho nên Giang Hành cũng không dám nhiều chạm vào nàng. Nàng làn da kiều nộn, sức lực hơi chút lớn một chút liền ứ thanh một mảnh, Giang Hành

cực gần khả năng mà đối nàng ôn nhu, vẫn là không thể tránh né mà thương tổn nàng.

Đương nhiên, có đôi khi khắc chế không được, cũng sẽ lộng thương nàng.

Hai người ở trong phòng nị oai một hồi lâu, mới kêu bên ngoài nha hoàn múc nước tiến vào. Giang Hành rửa rửa tay, làm người thay đổi một chậu nước, cấp đào Σ lượng nháy mắt lượng triệt cởi Trịnh lúc này mới mang nàng đi ra ngoài.

Buổi sáng ở Sở Quốc Công phủ, Giang Hành đi đánh thức đào Φ Neon bồi Dĩnh Ân Tuế Tình từng nói với hắn quá một phen lời nói.

Nói ngắn lại, chính là ám chỉ hắn ở chuyện phòng the thương thu liễm một chút.

Hai người mặt đối mặt nói loại này đề tài, thật sự xấu hổ..... Giang Hành sau lại nghĩ lại, mấy ngày nay xác thật có điểm thường xuyên, hắn là tiết chế một chút. Chỉ đồ thừa nhóc con quá ngon miệng, làm hắn một khi nhấm nháp qua đi, liền quên không được cái loại này tư vị.

*

Gần nhất thời tiết càng ngày càng nhiệt, đào o không đối đảng hào giản não hàm thiên giá hạ hóng mát, nàng nằm ở đoạn trên giường, Bạch Nhụy ngọc trà ở bên cạnh phiến phong, ngẫu nhiên có phong đánh úp lại, thổi đến nàng rất là thích ý.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngồi dậy hỏi: “Tướng quân mấy ngày nay thế nào?”

Từ nàng gả vào Ngụy Vương phủ sau, liền thuận đường đem tướng quân cũng mang theo lại đây, mấy ngày nay nó vẫn luôn ở tại mặt sau giang tâm viện. Sân không lớn, dùng để trụ tướng quân dư dả, bên trong có hai cái báo nô mỗi ngày chiếu cố nó, đào φ đường cam hồ Φ than đá tảo đều không có công phu đi xem nó.

Bạch Nhụy cầm trong tay quạt tròn, một bên đánh phong một bên trả lời: “Nô tỳ hôm qua đi nhìn một lần, nhìn dáng vẻ quá đến không tồi. Chỉ là.....”

Đào nhìn về phía nàng: “Chỉ là cái gì?”

Nói lên cái này, Bạch Nhụy có điểm thẹn thùng, ậm ừ hồi lâu mới nói: “Chỉ là tướng quân gần nhất tới rồi động dục kỳ, muốn tìm mẫu con báo.”

Đào Y niếu Thuần đăng thực mau phản ứng lại đây: “Nga..... Kia, vậy cho nó tìm bái.”

Nói như vậy, tướng quân xác thật già đầu rồi, hình thể càng dài càng lớn, cùng khi còn nhỏ đáng yêu bộ dáng phán nếu hai báo. Đòi trước đào ỵ hoán lịch quá loại sự tình này, đối này cái biết cái không, hôm nay nghe Bạch Nhụy vừa nói, mới tỉnh ngộ xác thật nên vì tướng quân suy xét suy xét..... Chính là thượng chỗ nào cho nó tìm mẫu con báo?

Đào Ⅱ nhan tu lộ Giang Hành nói, Giang Hành ý vị thâm trường mà liếc nhìn nàng một cái: “Trong cung có không ít Tây Vực tiến cung con báo, có thể mang nó vào cung chọn lựa.”

Đào hoang mang hỏi: “Có thể mang nó vào cung sao? Hoàng Thượng đáp ứng sao?”

Giang Hành nói: “Bổn vương có thể cho người nói với hần một tiếng.”

Nói như vậy, đào liền an tâm rồi, ngọt ngào cười, “Cảm ơn Ngụy Vương cứu cứu!”

Giang Hành cong môi, ngồi ở bát tiên ghế, đôi tay tùy ý mà đáp ở hai bên trên tay vịn, “Kêu kêu, miệng cảm tạ còn chưa đủ.”

Nàng nghiêng đầu: “Kia muốn như thế nào cảm tạ?”

Giang Hành duỗi tay điểm điểm gương mặt, kia ý tứ, thân nơi này.

Đào ỵ đát tư ý tứ sau, tả hữu nhìn nhìn, bọn nha hoàn đều thức thời mà vội chính mình trong tầm tay việc, có trực tiếp đi ra chính thất. Nàng leo lên cổ hần, bẹp hôn một cái, “Như vậy đủ rồi sao?”

Giang Hành tâm tình sung sướng mà cười cười, đem nàng kéo vào trong lòng ngực hảo hảo dư vị một phen.

*

Ngày hôm sau đào Ƨ tâm viện xem tướng quân, quả thấy nó quỳ rạp trên mặt đất, trong cổ họng tràn ra ục ục thanh âm, lại thấp lại trầm.

Như vậy đại một con, từ xa nhìn lại thật là có điểm dọa người.

Đào ỉ tinh di thượng tư ê mang trong phủ nha hoàn càng thêm sợ hãi, mặc cho ai đều liều mạng ly nó rất xa, sợ nó thú tính quá độ cần bị thương chính mình. Bọn nha hoàn đều không nghĩ ra, nững nịu Ngụy Vương phi vì sao phải dưỡng một con cái này sủng vật, dưỡng chút Miêu nhi cầu nhi không tốt sao?

Đào ỉ hân ngao tân túng hai tiếng, nó chỉ quay đầu nhìn nhìn, liền nằm sấp xuống không hề phản ứng nàng.

Hôm qua Giang Hành làm người cùng Hoàng Thượng nói một tiếng, Hoàng Thượng đáp ứng xuống dưới, hôm nay liền có thể mang nó tiến cung. Đào ε mục hầu nãi đầu, thật vất vả đem nó kêu lên: “Đi lạp, cho người tìm tức phụ đi.”

Giang Hành ở một bên nhìn, nghe thế câu nói cong cong môi.

Tiểu cô nương lãnh một con con báo đi vào hần trước mặt, “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta đi thôi.”

Giang Hành nắm lấy tay nàng, mang nàng đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi nha hoàn đều sợ tới mức né xa ba thước, bình thường tướng quân nhất ở giang tâm viện còn hảo, ai đều không đi

nơi đó. Hôm nay là lần đầu tiên mang nó ra tới, thật là sợ hãi không ít người.

Cũng may tướng quân thực thành thật, lười biếng mà đi theo nàng lên xe ngựa.

Đi vào cửa cung sau, có một cái Tiểu công công canh giữ ở cửa tiếp ứng, lãnh bọn họ đến hồ Thái Dịch mặt sau phương trượng phía sau núi mặt một cái hẻm lánh cung trong viện. Đào η W ầu quân đi vào đi, cách một đạo hàng rào, bên trong bò nằm bảy tám chỉ Tây Vực tiến cung con báo, trong đó năm con cùng tướng quân lớn nhỏ không sai biệt lắm.

Đào σ hoàng phiến tay, nó liền vọt vào hàng rào nội.

Mặt sau nội dung nàng ngược ngừng xem, lời kéo Giang Hành đi ra ngoài, “Chúng ta đến bên ngoài chờ.”

-----oOo-----

Phần 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bên hồ Thái Dịch thượng có không ít đình, đào đi vào gần nhất một cái bát giác trong đình nghỉ chân. Nàng mới vừa rồi dò hỏi báo nô thời gian, ước chừng phải đợi thượng một canh giờ tả hữu. Đào Π thẳng nghiêm mục đương ngải ách dấm hạp 亅 cùng Giang Hành câu được câu không mà nói chuyện, không bao lâu bên người Hoàng Thượng toàn công công lại đây, nói là kêu Giang Hành qua đi một chuyến.

Giang Hành đứng dậy, không yên tâm đem nàng một người lưu lại nơi này: “Ta trước mang người đi Chiêu Dương Điện.”

Làm nàng đi Chiêu Dương Điện thấy Trang hoàng hậu, tổng hảo quá một người ở chỗ này.

Đào θ minh không cần phải xen vào, nếu là Hoàng Thượng kêu hẳn, hẳn là có khẩn cấp sự, “Người mau đi đi, ta nếu là không thú vị, sẽ chính mình quá khứ.”

Giang Hành nhăn nhăn mày, làm toàn công công lưu lại chăm sóc đào Γ hẳn lúc này mới rời đi.

Toàn công công rất có nhãn lực kính nhi, vội làm người đi Ngự Thiện Phòng lấy tới điểm tâm nước trà, đây chính là Hoàng Hậu cùng Ngự Vương đều bảo bồi tiểu tổ tông, đương nhiên phải hảo hảo hầu hạ mới được. Đào ψ uống lên trong chốc lát trà, mới qua đi nửa canh giờ, đang chuẩn bị đi Chiêu Dương Điện tìm Trang hoàng hậu, khởi thân nhìn đến nơi xa đi tới một người.

Chu Phổ một thân thanh bào, trường thân ngọc lập, chính dẫn theo dượng thảo hướng bên này đi tới.

☆, chương 139 dược liệu

Hai người ánh mắt tương ngộ, hấn tạm dừng hạ, chột sắc mặt như thường mà hướng bên này đi tới.

Đào ọ rượu hộc súc chờ đến hấn đi đến trước mặt cười hỏi: “Chu đại phu như thế nào tới?”

Chu Phổ lẽ loi một mình, từ hấn vào cung lúc sau, Thôi Hạ liền bị lưu tại ngoài cung, không thể đi theo hấn một đạo vào cung. Hấn triều nàng cười cười, trong tay dẫn theo dược liệu không thể khoa tay múa chân, hấn liền chỉ chỉ phương trượng sơn phương hướng, ý bảo chính mình muốn hướng bên kia đi.

Trên tay hấn dẫn theo dược liệu, là bên trong trông giữ con báo lão công công yêu cầu, gần đây có một con tiểu báo tử bị thương, liền hướng Thái Y Viện mượn dược liệu. Chu Phổ hôm nay vừa lúc không có việc gì, vì thế lại đây đưa dược liệu, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được nàng.

Đào xem thời gian không sai biệt lắm, đơn giản cùng hấn cùng nhau qua đi, “Ta cùng người cùng đi đi, nhà ta tướng quân cũng ở bên trong.”

Chu Phổ nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, dùng ánh mắt dò hỏi nàng nguyên nhân.

Nàng mím môi, có chút khó có thể mở miệng.

Toàn công công bị Giang Hành chi mệnh, đi theo hai người phía sau, thuận miệng thế nàng đáp: “Chu đại phu có điều không biết, Ngụy Vương phi trong phủ con báo ở vào động dục kỳ, Ngụy Vương cùng Ngụy Vương phi liền riêng vào cung một chuyến, vì nó tìm kiếm mẫu con báo.”

Nghe vậy, Chu Phổ nhẹ nhàng cười cười.

Hắn tươi cười ấm áp, như xuân phong quét vào mặt, rõ ràng thực ôn hòa, lại không lý do mà làm đảo đổ mặt.

Nàng giải thích nói: “Đây là thực bình thường sự.”

Chu Phổ gật gật đầu, tỏ vẻ hắn có thể lý giải.

Kia hắn cười cái gì? Đào P quyết dứt dư tiếp tục đi theo hắn đi phía trước đi, hai người đi vào phương trượng phía sau núi mặt báo viên, một bên nhĩ phòng có cái Tiểu công công ra tới nghênh đón. “Làm phiền Chu đại phu cố ý đi một chuyến, thật là vất vả ngài.”

Tiểu công công nói xong, quay đầu thấy đào Γ vội vàng cho nàng hành lễ.

Chu Phổ đem dược liệu đưa cho hắn, hắn thích sợ hãi tiếp được.

Đào nhìn mắt dược liệu, từ vừa rồi bắt đầu liền vẫn luôn rất tò mò: “Các người này có con báo bị thương?”

Nàng chỉ nhìn đến tướng quân ở cùng một con hoa văn mẫu con báo nị ở bên nhau, đại khái còn không có xong việc nhi, chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, liền dời đi tầm mắt, vẫn chưa nhìn đến có bị thương con báo. Kia Tiểu công công gật gật đầu, lãnh bọn họ hướng một khác gian phòng đi đến, hơi có chút phiền muộn nói: “Này chỉ cũng không biết sao lại thế này, cùng khác con báo đều dung nạp không đến một khối, mấy ngày hôm trước còn cùng mặt khác một con đánh một trận, tính tình liệt thật sự. Này không, không đánh quá người ta, ngược lại đem chính mình làm cho một thân thương.”

Nhĩ phòng bên cạnh một cái khác căn nhà nhỏ phóng một cái lồng sắt, lồng sắt quả thực nằm bò một con héo héo tiểu báo tử, hình thể cùng tướng quân nửa tuổi thời điểm không sai biệt lắm lớn nhỏ.

Đào π mục ngọc ra vài phần thân thiết cảm, nó trên người có bao nhiêu chỗ vết thương, vừa thấy đó là cùng người cắn xé lưu lại, có mấy chỗ rất sâu, miệng vết thương cơ hồ sinh mủ.

Nơi này người đều không lớn sẽ chiếu cố, càng đối chúng nó không dễ bụng, có thể nhớ tới dùng dược liệu đã thực không dễ dàng. Bình thường nếu là có động vật đã chết, đào cái hố chôn là được, dù sao Hoàng Thượng cũng nghĩ không ra chúng nó, càng không ai nhớ mong. Chúng nó có thể sống sót là may mắn, sống không được tới cũng không ai để ý.

Nếu là khác còn chưa tính, cố tình này chỉ cùng tướng quân khi còn nhỏ lớn lên giống nhau như đúc, đào o ngoạt nhiễm người: “Nó bị thương nghiêm trọng sao?”

Tiểu công công đáp: “Hồi bẩm Vương phi, không làm thái y xem qua, trước dược hẳn là liền không có việc gì.”

Đào λ gánh hài úc khế thẹn cường mao nó thượng dược đi.”

Tiểu công công đồng ý, đi xuống nghiên ma dược thảo.

Không bao lâu hẳn đi mà quay lại, đem ma tốt nước thuốc bụng tới, ngồi xổm lòng sắt bên cạnh cấp tiểu báo tử thượng dược. Tiểu công công hiển nhiên không trải qua loại này sống, nơm nớp lo sợ, rón ra rón rén mà, tiểu báo tử vừa động, hẳn lập tức liền bắt tay thu trở về. Đào u biển hoảng chìa khóa thối mẽ ngẫu nhiên bảo đi lên chỉ đạo hẳn: “Không phải như thế, người muốn trước trấn an nó.”

Nói liền muốn đi hỗ trợ, vừa lúc kia Tiểu công công không cẩn thận đụng tới tiểu báo tử miệng vết thương, nó bèn nhón mà kêu một tiếng, giơ lên móng vuốt liền nhào tới.

Đào Φ Neon chung hảo đuổi đến trước mặt, mắt thấy liền phải bị nó trảo thương, Chu Phổ kinh hãi mà trọn to mắt, che ở nàng trước mặt.

*

Tính một hồi, trong phòng chỉ có Tiểu công công thanh âm.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, Vương phi không có việc gì đi.....”

Đào nhìn nhìn chính mình tay, một chút việc cũng không có.

Nhưng là Chu Phổ liền không hảo, cánh tay hắn bị cắt một đao ba tấc dài hơn miệng vết thương, vải dệt bị cắt qua, lộ ra bên trong bị thương da thịt.

Đào ọp rọu học súc làm người đi Thái Y Viện thỉnh thái y lại đây.

Tiểu công công từ trên mặt đất bò dậy, đại để là cảm thấy chính mình có sai, muốn lập công chuộc tội, “Tiểu nhân này liền đi thỉnh thái y tới!”

Canh giữ ở bên ngoài toàn công công nghe được động tĩnh, đầu tiên là quan tâm đào Phi náo loạn chí thấy nàng không có bị thương mới thật dài từng một hơi, nếu không thật là vô pháp cùng Ngụy Vương công đạo. Vừa rồi bọn họ vào nhà hắn liền không quá đồng ý, nhưng là đào kiên trì, hắn khuyên bắt quá, lại tưởng có lòng sắt đóng lại hắn là không có việc gì, không nghĩ tới vẫn là ra ngoài ý muốn.

Đào áy náy mà nhìn về phía Chu Phổ cánh tay, “Thực xin lỗi.....”

Chu Phổ cười lắc lắc đầu, hai người đi ra ngoài phòng, nhất thời tìm không thấy giấy và bút mực, hắn chỉ có cúi người, trên mặt đất viết xuống mấy chữ: “Không ngại sự, không đau.”

Mặc cho ai đều biết là giả, không đau mới là lạ đâu, như vậy thâm miệng vết thương.

Cũng may thái y thực mau liền tới rồi, động tác thành thạo mà thế hắn băng bó một phen, dặn dò nói: “Mấy ngày nay đừng đụng thủy, trở về ta lại cho người lấy chút dược, không bài trừ sẽ nhiễm cái gì bệnh tật.”

Nghe thái y như vậy vừa nói, đào liền càng áy náy, nếu bởi vậy hại hẳn nhiễm bệnh gì, kia nàng như thế nào quá ý đến đi?

Đi ở trên đường trở về, nàng ngừng ở bát giác đình hạ, gọi lại hẳn nói: “Lần này cảm ơn Chu đại phu.”

Dưới ánh mặt trời thiếu nữ tóc mai, giữa mày đều là thẹn khiếm, ủ rũ héo úa, hiển nhiên thực hối hận chính mình vừa rồi sơ sẩy đại ý. Nàng cái trán bị ánh mặt trời chùng ra mấy viên mồ hôi, tinh oánh dịch thấu, liền cùng nàng người này giống nhau, cái gì biểu tình đều viết ở trên mặt, một chút cũng không hiểu đến nguy trang.

Đời trước cũng là như thế, nàng luôn là so người khác đều chân thật.

Chu Phổ đột nhiên sinh ra vô hạn thương tiếc, rất muốn sờ sờ nàng, nói cho nàng không cần khổ sở, bởi vì là hẳn cam tâm tình nguyện thế nàng chống đỡ. Nếu hẳn không đỡ, như vậy bị thương chính là nàng, như vậy hẳn sẽ càng không dễ chịu.

Tay mới duỗi đến giữa không trung, phía sau đột nhiên có một tiếng trầm thấp thanh âm: “Kêu kêu, người như thế nào tại đây?”

Đào muội nhìn lại, Giang Hành đang đứng ở vài bước ở ngoài.

Nàng bước nhanh đi đến, cùng hẳn giảng thuật vừa rồi tình huống: “Mới vừa rồi Chu đại phu vì cứu ta, bị một con tiểu báo tử trảo bị thương.....”

Giang Hành theo tiếng nhìn lại, Chu Phổ xoay người lại, hai người tầm mắt chạm vào nhau, Giang Hành bất động thanh sắc mà nhú nhú mày.

Hắn theo bản năng nắm lấy đào Φ Neon Trịnh “Đa tạ Chu đại phu.”

Chu Phổ tầm mắt dừng ở bọn họ giao nắm trên tay, ảm ảm, chột lác đầu miễn cưỡng cười, tỏ vẻ không cần đa tạ.

Đào o truân 驪 ước hạn mộ kiết băng cách hiệp hoàng hi 尸 mô tưởng lấy tới cảm tạ hấn, tính toán quá mấy ngày làm người đưa vào cung tới. Nhớ tới thái y dặn dò những lời này đó, nàng không yên tâm mà lặp lại một lần: “Người nhớ rõ mỗi ngày đổi dược, không thể cảm nhiễm, cũng không thể dính thủy.”

Chu Phổ nghe lời gật gật đầu.

Đào ọ liêu phái minh trở về.

Không bao lâu, báo nô đem tướng quân dắt lại đây, bọn họ ngồi trên hời phủ xe ngựa, đào ọ khuyệt Phan đầu không được mà cảm khái: “Đều tại người, nếu không phải người, nào có nhiều như vậy sự.”

Tướng quân kêu một tiếng, rất là thoả mãn.

Đào T cấu hừ một tiếng, tiếp tục nhắc mãi: “Nếu không phải người, Chu đại phu cũng sẽ không bị thương.”

Này một đường nàng ít nhất nhắc tới Chu Phổ ba lần, Giang Hành tâm tình không dự, đem nàng ôm lại đây: “Người như thế nào sẽ cùng Chu Phổ ở bên nhau?”

Đào ị hiệp khiên bao quĩ không, theo bản năng ôm lấy cổ hấn, “Hấn đi cho người ta đưa dược, ta liền theo qua đi, thuận đường qua đi nhìn xem sao lại thế này.”

Giang Hành nói: “Lần tới không được nhiều như vậy lo chuyện bao đồng.”

Nàng nghe lời mà ân một tiếng, nhớ tới một chuyện, “Hoàng Thượng theo như người nói cái gì?”

Giang Hành nhớ tới Ngự Thư Phòng cùng Hoàng Thượng đối thoại, chạm chạm cái trán của nàng, “Chưa nói cái gì, làm ta bớt thời giờ đi Quân phủ một chuyến.”

Đào ỵ huy vũ dây cương thừa không lâu sau liền về tới Ngụy Vương phủ.

*

Ngày hôm sau, đào 𠄎 mạnh thuê tuần chí huân xi, nàng từ bên trong chọn không ít trân quý dược liệu, tính toán cấp Chu Phở đưa vào trong cung đi.

Nàng trước đó hỏi qua Giang Hành, Giang Hành biểu tình không được tốt xem, nàng còn tưởng rằng hắn là luyến tiếc này đó dược liệu, căn bản không biết hắn là đơn thuần không nghĩ đưa cho Chu Phở mà thôi.

Chờ nàng tìm ra nhân sâm lộc nhung chờ đồ bổ, thuận đường còn nháy ra một lọ chữa khỏi miệng vết thương thực tốt thuốc hay, liền Hướng Giang hành thảo lại đây.

Giang Hành hỏi nàng: “Người tính toán như thế nào đưa qua đi?”

Đào 𠄎 lăm không có vào cung lý do, suy nghĩ nửa ngày, đem đồ vật đẩy đến trong tay hắn, “Ngụy Vương cứu cứu giúp ta đi một chuyến đi.”

Hai ngày này nàng luôn là nhắc tới Chu Phở, làm Giang Hành thực không vui, nếu bất tận sớm đem việc này giải quyết, nàng chỉ biết vẫn luôn nhớ mong. Chu Phở tuy rằng che giấu rất khá, nhưng là nam nhân cùng nam nhân chi gian, luôn là có như vậy một chút ăn ý, hắn đối đào 𠄎 tài hành nãi tích Giang Hành sớm đã rõ ràng.

Đặc biệt hắn còn ở Đào phủ đương quá lớn phu.

Giang Hành cân nhắc nửa khắc, hỏi đào 𠄎 Hội Hải úc lãng cù phu chùy hành hòe liền tiên tuần

Đào 𠄎 đào 𠄎 𠄎 tụng hợp lại có điểm bi tráng mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu nói làm sao bây giờ đi.”

Giang Hành bám vào nàng bên tai nói: “Buổi tối lại nói.”

Đào ξ sương nga đóa lui về phía sau nửa bước, cắn môi nhìn hấn.

*

Hôm sau Giang Hành vào cung, mang theo đào Φ mưu cổ phòng thối giáo bệnh viện.

Hướng bên trong người dò hỏi lúc sau, hấn đi vào Chu Phổ đương trị một gian dược phòng, đi vào đi lúc sau, bên trong chỉ có Chu Phổ một người ở.

Chu Phổ xoay người, nhìn thấy hấn rất là ngoài ý muốn.

Giang Hành đem trang thuốc bổ gỗ đàn hộp phóng tới bàn dài thượng, “Đây là bổn vương Vương phi tặng cho ngươi. Không biết Chu đại phu thương thế như thế nào?”

Chu Phổ ngừng tay trung động tác, nhìn về phía án thượng hộp, đốn hỏi lâu, không biết là ở tự hỏi hấn câu nào lời nói, ít khi đi đến một bên viết xuống ——

“Cũng không lo ngại, làm phiền Ngụy Vương cùng Ngụy Vương phi nhớ mong.”

Giang Hành gật gật đầu, “Không có việc gì liên hảo, lần trước ít nhiều Chu đại phu, bổn vương là nên hảo hảo cảm tạ ngươi.”

Chu Phổ không nói.

Hấn như suy tư gì hỏi: “Chu đại phu nghĩ muốn cái gì?”

Nghĩ muốn cái gì? Chu Phổ rất ít tưởng vấn đề này.

Hấn duy nhất muốn, mặc dù hấn nói, hấn cũng sẽ không chấp tay nhường lại.

Chu Phở cười khẽ, lắc đầu lại viết nói: “Cảnh tích không nghĩ muốn cái gì.”

Vốn nên là phải đi, Giang Hành đón nói: “Chu đại phu từng ở Đào phủ đương quá lớn phu, bổn vương thường nghe kêu kêu nói lên quá người.”

Chu Phở gật đầu, hơi hơi mỉm cười.

Ai ngờ hần tiếp theo câu nói lại là: “Bổn vương có một chuyện vẫn luôn khó hiểu, lúc trước Chu đại phu đến Đào phủ đương đại phu, tựa hồ là bởi vì không xu dính túi, cùng đường. Nhưng là theo bổn vương biết, đều biết phủ ở Trường An có mấy môn hộ hàng xa, lúc đó Chu đại phu vì sao không đầu nhập vào bọn họ môn hạ, ngược lại đi xưa nay không quen biết Đào phủ?”

Chu Phở cứng lại, không ngờ tưởng hần thế nhưng biết này đó.

Hần đúng là Trường An có mấy phòng hộ hàng xa, bắt quá lúc ấy vì tiếp cận đào Γ mới bịa đặt trốn đi đầu không đường lấy cớ, không nghĩ tới hôm nay lại bị xuyên qua. Hần không lời nào để nói, đề bút trên giấy bồi hồi thật lâu sau, cuối cùng là một câu cũng không viết ra tới.

Giang Hành hỏi hần: “Chu đại phu, vì cái gì?”

Hần rũ mắt.

Giang Hành trực tiếp thế hần trả lời: “Vì tiếp cận kêu kêu, bổn vương nói đúng sao?”

Hần sơ sẩy ngược mắt, có loại bí mật bị người vạch trần nan kham.

“Vì cái gì tiếp cận nàng? Người có mục đích gì?”

Giang Hành không thể không nghĩ nhiều, chỉ cần là cùng đào τ tiết để Neon hợp lại hần đều phá lệ để bụng. Huống chi hần tinh tường biết, lúc trước Hoàng Thượng từ Dương Châu mang về tới Ninh chiêu nghi, hơn phân nửa là Chu Phở từ giữa chu toàn, người này

tâm tư không bằng mặt ngoài xem đến đơn giản như vậy, hẳn là cẩn thận bố trí phòng vệ.

Chu Phổ chấp bút cánh tay có chút hơi hơi mà run rẩy, hẳn dùng một cái tay khác đỡ lấy, chậm rãi trên giấy viết xuống một hàng tự.

“Bởi vì chúng ta là một loại người.”

Giang Hành nhíu mày, nhìn chăm chăm kia hành tự.

☆, chương 140 mất khổng chế

Một loại người? Loại nào?

Giang Hành sắc mặt tuyệt đối không thể xưng là đẹp, hẳn ô đồng có chút lạnh băng, thanh âm cũng thực nghiêm túc: “Nói rõ ràng. Nhạc - văn -”

Nhưng mà Chu Phổ lại lắc lắc đầu, câu nói kế tiếp hẳn tuyệt đối sẽ không nói xuất khẩu, đó là hẳn cùng đào cộng đồng bí mật, không có đào Φ nào thị khuể hẳn sẽ không thiện làm chủ trương. Hẳn buông bút lông cừu bút, đối Giang Hành làm cái tiễn khách thủ thế, miễn cưỡng cong ra một nụ cười, thỉnh hẳn trở về.

Giang Hành bình tĩnh mà liếc hẳn một cái, “Mặc kệ Chu đại phu tồn cái gì tâm tư, bản vương đều hẳn là nói cho người một tiếng, kêu kêu hiện nay là ta Vương phi, ai đều không thể động nàng mảy may, càng không thể từ bản vương bên người cướp đi nàng.”

Chu Phổ mỉm cười, không đáng tỏ thái độ.

Chính là loại này vẫn đậm phong khinh thái độ, làm Giang Hành mười phần mười mà chán ghét, giống như vô luận hẳn nói cái gì, đều không thể dao động hẳn mảy may.

Từ Thái Y Viện ra tới, hẳn cưỡi ngựa ra cung, vốn nên trực tiếp hỏi vương phủ, nhưng là lại nửa đường đi vòng đi Quân phủ.

Quân phủ người võ quan nhìn thấy hấn hơi có chút kinh ngạc, Ngụy Vương không phải thỉnh hai tháng giả sao? Lúc này không bồi tiểu vương phi tâm hôn yến nhĩ, tới bọn họ này đàn hán tử đòi làm cái gì?

Hơn nữa xem Ngụy Vương biểu tình không được tốt, nên không phải cùng tiểu vương phi cầu kính đi?

Thực mau, bọn họ liền biết sao lại thế này.

Ngụy Vương lấy ra mấy cái bản lĩnh tốt binh lính ở giáo trường luyện võ, hấn một người đối phó bảy tám cái, các đều là thân cao tám thước cường tráng rắn chắc hán tử, lại không một hồi đã bị hấn đánh đến quỳ rạp trên mặt đất khởi không tới. Ngụy Vương làm người đem bọn họ nâng đi xuống, lại kêu mười cái người, uy nghiêm mà trách mắng: “Lấy ra thật bản lĩnh tới, không cần đối bản vương thủ hạ lưu tình.”

Kể từ đó, mười cái người dốc hết sức lực đối phó hấn.

Giang Hành mới vừa rồi tiêu hao thể lực, ứng phó đến hơi có hết sức, bất quá vẫn là đem kia mười người theo thứ tự lực đỡ.

Mọi người tuy không biết sao lại thế này, nhưng là mơ hồ đoán được Ngụy Vương nhất định tâm tình không tốt, ai cũng chưa dám lên đi trên chọc hấn. Nếu hấn muốn phát tiết, kia bọn họ ngoan ngoãn đưa lên đi bị đánh là được. Liên tiếp vài luân, Giang Hành thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, hấn quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt, đơn giản cởi ra ném xuống đất, nhặt lên trên mặt đất trường mâu, lạnh lùng nói: “Đứng lên!”

Triệu Bân từ trong phòng ra tới khi, vừa lúc thấy như vậy một màn.

Hấn là mấy ngày hôm trước mới từ Tùng Châu trở về, không đuổi kịp Giang Hành cùng Đào Y lễ lương xong việc bổ tưng hạ lễ, gần nhất chính lưu tại Quân phủ làm việc. Hôm nay nghe được cấp dưới nói Ngụy Vương tới, hấn mới ra tới, không nghĩ tới liền thấy như vậy một màn.

Này đó binh lính nơi nào là đối thủ của hấn? Chiếu như vậy đi xuống, không bị hấn đánh đến chết khiếp cũng đến tàn phế!

Chu vây người nhiếp với Ngụy Vương uy nghiêm, ai cũng không dám đi lên khuyên can, Triệu Bản căng da đầu tiến lên, vốn định cướp đoạt trong tay hấn trường mâu, nhưng là Giang Hành lại cùng hấn đánh nhau lên. Triệu Bản không có cách nào, chỉ phải ra tay nghênh chiến, hai người giao thủ mấy chiêu chi sau, Triệu Bản đoạt quá trong tay hấn trường mâu, trở tay chỉ vào hấn ngực nói: “Vương gia mệt mỏi, không bằng ngày khác tái chiến đi. Thuộc hạ biết có một nhà tửu lầu nưộng mùi rượu cam thuần hậu, Vương gia cần phải cùng thuộc hạ cùng đi trước?”

Giang Hành thô suyễn mấy hơi thở, ngực kia cổ trọc khí như cũ không có phát tiết đi ra ngoài, hấn nhặt lên trên mặt đất quần áo, “Đi thôi.”

Cuối cùng, quay đầu đối trên mặt đất tứ tung ngang dọc nằm binh lính nói: “Đều đứng lên đi, hôm nay bổn vương làm ông chủ, thỉnh các người một khối đi uống rượu.”

Mới vừa rồi còn ai ai rên rĩ binh lính nhất thời tinh thần tỉnh táo, một đám từ trên mặt đất bò dậy, trên mặt phát ra ra sáng rọi.

“Ngụy Vương oai hùng!”

“Đa tạ Ngụy Vương!”

*

Triệu Bản theo như lời tửu lầu ở Bình Khang phường chỗ sâu trong, hấn cũng không thường tới, là nghe người ta nói mới biết được.

Tửu lầu không lớn, là một cái hai tầng lầu phòng ở, chưa đến gần, liền có rượu hương đánh úp lại. Liên can quân gia vào tửu lầu, bởi vì người nhiều liền muốn hai cái nhả gian, Triệu Bản muốn kiếm nam thiêu xuân chờ rượu, không bao lâu liền có tiểu nhị đưa tới.

Những người này ở Quân phủ áp lực đến tàn nhẫn, vừa ra tới liền các rải hoan đường như, người một ngụm ta một ngụm mà đối với đưa rượu.

Trong đó có người nói làm uống rượu không thú vị, liền đưa ra muốn điều xúc xắc hành tửu lệnh. Mọi người ăn nhip với nhau, lập tức liền làm tiểu nhị đưa tới mấy cái xúc xắc.

Giang Hành ngồi ở một bên, chỉ lo uống chính mình: “Các người chơi, không cần quản ta.”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, bởi vì Ngụy Vương ở, đảo cũng không dám nháo đến quá phận, không bằng một khác gian không khí khí thế ngất trời.

Âm ĩ trong thanh âm, Giang Hành một ly tiếp một ly mà chuốc rượu, người khác nói chuyện hẳn cũng không để ý tới, đôi mắt thẳng tắp mà không biết suy nghĩ cái gì. Đều nói Ngụy Vương tửu lượng hảo, đó là bởi vì hẳn tự không chế năng lực hảo, giống nhau cảm thấy chính mình mau say khi liền đình chỉ không hề uống, hôm nay cái bất đồng, hẳn lòng ngực phiền muộn, mãi đầu óc đều nghĩ đào ποσ thao tiên nam × thường cùng với Chu Phổ viết xuống câu nói kia, giữa đầu lại là một chén rượu xuống bụng.

Cái gì một loại người? Đào Ω Chu Phổ chỉ thấy, có hẳn không biết bí mật sao?

Hắn lại rót mấy chén.

Như vậy uống xong đi..... Không ra sự mới là lạ.

Triệu Bân ở một bên nhìn, tưởng khuyên lại không biết nên khuyên như thế nào, do dự hạ: “Ngụy Vương có phải hay không có cái gì phiền lòng chuyện này.....”

Giang Hành liếc xéo hẳn liếc mắt một cái, ánh mắt đăm đăm.

Được, Triệu Bản diêu hạ xúc xúc, hấn vẫn là bớt lo chuyện người thì tốt hơn.

Một canh giờ sau, hai cái nhĩ gian người đều uống đến không sai biệt lắm, đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ, còn có nói muốn đi tìm cô nương lại đây. Bình Khang phường là phong hoa tuyết nguyệt nơi, nơi này ở không ít tú bà, mỗi người đều dưỡng mười mấy hai mươi cái cô nương, bọn họ vào cửa khi thấy được, đối diện đó là một nhà.

Cái này đề nghị đưa tới không ít người phụ họa, đại gia ở Quân phủ dễ dàng không thấy được nữ nhân, đi vào bên ngoài, đương nhiên phải hảo hảo sung sướng sung sướng.

Vì thế bọn họ liền làm tiểu nhị đi đem đối diện cô nương gọi tới, thuận đường đánh thưởng tiểu nhị mấy cái bạc vụn, kia tiểu nhị vui mừng mà đi.

Triệu Bản theo bản năng nhìn về phía Giang Hành, chỉ thấy hấn một tay chống cái trán, một tay nắm chén rượu, hai mắt khấn hạp, không biết là ngủ rồi vẫn là như thế nào.

Không bao lâu tiểu nhị đẩy cửa ra, oanh oanh yển yển nối đuôi nhau mà nhập. Các cô nương một đám trang điểm đến hoa hòe lộng lẫy, vải dệt khinh bạc, đều là mười bảy tám tuổi thanh xuân thiếu nữ, tư sắc miển cưỡng không có trở ngại. Đối với này đàn hiếm khi tiếp xúc nữ nhân đàn ông tới nói, cũng đủ làm cho bọn họ chảy nước dãi ba thước.

Trong lúc nhất thời, nhĩ gian thêm không ít oanh thanh yển ngữ, kiêu kiêu mềm mại mà, nghe được nhân tâm đều tồ.

Đang ngồi quân gia một người ủng một cái, lẫn nhau uy uống rượu, có thể nói cực kỳ khoái hoạt.

Triệu Bản bên cạnh cũng ngồi một cái, hấn đẩy đẩy, không có đẩy ra, trên mặt khó xử nói: “Gia là có gia thất người.”

Mà bên kia, một cái xuyên vàng nhạt nạm biên hoa cỏ văn hạ sam cô nương đi vào Giang Hành bên cạnh, ân cần mà hướng hẳn bên người dựa dựa: “Vị này quân gia như thế nào không nói lời nào, cần phải nô gia hầu hạ người uống rượu sao?”

Giang Hành bất động, đối phương cho rằng hẳn là ngầm đồng ý, liền nương tựa hẳn, muốn thay hẳn rót rượu.

Này nhóm người trung, chỉ có hẳn nhất thấy được, hơn nữa ngồi ở thượng vị. Tuy rằng cúi đầu thấy không rõ mặt, nhưng là kia cường tráng thể trạng liền làm nàng tâm trí hướng về, nếu là ở trên giường có thể hầu hạ hẳn, không biết nên là như thế nào sung sướng.

Cái này cô nương kêu tú nương, tại đây đàn tử muội trung nhất có tư sắc, ngày thường không thiếu hầu hạ nam nhân, cho rằng Giang Hành cũng theo chân bọn họ giống nhau, đà thanh âm phải cho hẳn uy rượu: “Quân gia.....”

Giang Hành xác thật ngủ rồi, hẳn mới vừa rồi uống đến có chút mãnh, đầu óc không lớn thanh tỉnh, liền chi đầu nghỉ ngơi một lát.

Bên người tựa hồ có cái thanh âm vẫn luôn kêu hẳn, đà đà khí, dáng vẻ kịch cỡm, hẳn nghe quán đảo ỵ ai hiệp miêu thổi nạp âm, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy phiền chán. Hơn nữa son phấn mùi vị càng ngày càng nùng, hẳn đau đầu dục nứt, mở ngăm đen lạnh băng hai mắt, nhìn đến một nữ nhân đang ở cười quyến rũ triều hẳn uy rượu.

Hắn nhíu mày, lập tức giơ tay huy khai, lạnh giọng nói: “Lăn!”

Chén rượu phiến đảo, toàn bộ chiếu vào tú nương trên người, nàng ngạc trụ, mặt mũi đốn thất, nan kham mà đổ hai mắt.

Giang Hành nhìn quanh một vòng, nhã gian dâm. Tiếng gầm. Ngữ, hẳn một nhíu mày, còn lại quan quân biết hẳn tức giận, vội vàng đẩy ra trong lòng ngực mỹ kiều nương, “Vương gia, các huynh đệ đây là.....”

Giang Hành khuôn mặt tối tăm, thiết diện vô tư: “Bại hoại tục lệ, chướng khí mù mịt, mỗi người trở về lãnh 50 quân côn!”

Ngôn xong giao cho Triệu Bản xử lý, hấn bước đi đi ra tửu lầu, thiên đã hoàng hôn, hấn từ chuồng ngựa dắt ra bản thân mã, kỵ hời vương phủ.

*

Trở lại vương phủ, men say chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Người hầu nhóm thấy hấn giống cái hắc diện thần giống nhau, ai cũng không dám đi lên trên chọc, hành sự càng thêm tiểu tâm cẩn thận.

Giang Hành trở lại Đổ Hành Uyển, nhìn quanh một vòng, không có nhìn đến đào Γ “Vương phi đâu?”

Hàn quang đáp: “Vương phi đang ở thiên thất tắm rửa.”

Đào Ω Chiêm nặc người cùng nhau dùng bữa, nhưng là chậm chạp đợi không được hấn, vì thế liền chính mình ăn trước, mười lăm phút trước mới đi cách vách phòng tắm rửa. Nghe vậy, Giang Hành bước đi liền hướng thiên thất đi đến, hấn một thân mùi rượu, hơn nữa nổi giận đùng đùng, hàn quang lo lắng hấn sẽ thương tổn đào Γ liền cùng Thu Không cùng nhau theo sau.

Ai biết Giang Hành đi vào liền đóng cửa lại, đem các nàng trở ở ngoài cửa.

Tử đàn trở sơn bình phong nội, đào Ω chướng thổi bóc lời nói mạo nghe được tiếng bước chân còn tưởng rằng là nha hoàn vào được, quay đầu nhìn lại: “Đem ta quần áo.....”

Lời nói mới nói được một nửa, nhìn đến Giang Hành, nàng kinh ngạc trương viên cái miệng nhỏ: “Ngụy Vương cứu cứu?”

Tiểu cô nương tinh tế mượt mà bả vai lộ ở mặt nước, trắng nõn khuôn mặt bị hấp hơi phẩn hồng, hai tròng mắt tối đen, toàn thân

mỗi loại đều thảo hấn thích.

Nàng cùng người khác không giống nhau, người khác mặc dù dùng ra mọi cách sức lực, hấn cũng không có một đỉnh điểm hứng thú. Chỉ có nàng, cái gì đều không làm, liền làm hấn khát vọng đến muốn mệnh.

Tựa như hiện tại, nàng chân tay luống cuống mà súc ở trong ao, hấn cơ hồ lập tức liền nổi lên phản ứng.

Giang Hành liền quần áo đều không có thoát, trực tiếp đi xuống trong nước, đem nàng bức đến trong một góc, gắt gao mà ôm lấy nàng nhỏ xinh thân thể, dúi đầu vào nàng cổ, một chút một chút mà hôn: “Kêu kêu, kêu kêu.....”

Đào P hoàng trên người mùi rượu sợ hãi, như vậy nùng liệt, nên là uống lên nhiều ít rượu a?

“Ngụy Vương cứu cứu làm sao vậy?”

Hấn không trả lời, trên tay không thành thật lên, ách thanh âm nói: “Người là của ta, kêu kêu, người là bổn vương.”

Đào ξ quý thất hoàng, đang muốn mở miệng, lại ở trên người hấn nghe thấy được son phấn mùi vị, không phải nàng hương vị, hấn là người khác.

*

Hàn quang cùng Thu Không canh giữ ở ngoài cửa, bên trong thanh âm rất lớn, các nàng đứng ở ngoài cửa nghe được rõ ràng.

Tiếng nước ào ào, rất là kịch liệt.

Cùng với đào tiêm tế xin tha thanh, còn có từng trận khóc nước nở thanh, vẫn luôn giằng co nửa canh giờ mới dừng lại.

Các nàng đang muốn đi vào, lại thấy Giang Hành ướt đầm dề mà ôm đào ỵ ti thuận chuẩn sở L ỵ còn một kiện áo ngoài, nửa khuôn

mặt vùi vào Giang Hành ngực, trong trắng lộ hồng, hàng mi dài run rẩy.

Giang Hành phân phó: “Chuẩn bị hai thân sạch sẽ quần áo đưa đến trong phòng.”

Hàn quang ngần ngợ, phản ứng lại đây sau vội đi xuống làm.

Chờ nàng đưa vào trong phòng thời điểm, bên trong người đã không cần. Giang Hành đem đào P lên giường giường, không bao lâu bên trong liền lại truyền ra động tĩnh. Lần này so trong bồn tắm hơi chút ôn hòa một chút, nhưng vẫn là làm đào T tinh ý hỏi: Quang mặt đỏ lên, rời khỏi phòng, trước khi đi tựa hồ nghe đến đào khóc lóc cầu xin hẩn chậm một chút.

Đêm nay thượng lặn lộn hồi lâu, Giang Hành nhất biến biến mà ở nàng bên tai nói “Kêu kêu, người là của ta”, không chê phiền lụy.

Đào Φ nạp ๓๓ dong kĩ môn bình chơi trắng nõn như ngọc thân mình chật vật bất kham.

Chân trời lộ ra một mặt bụng cá trắng, trong phòng động tĩnh mới dần dần đình chỉ.

Ngoài phòng hàn quang cùng Thu Không thủ một đêm, một mặt oán giận Vương gia không hiểu đến thương hương tiếc ngọc, một mặt đau lòng nhà mình cô nương, một suốt đêm cũng chưa nhắm mắt.

*

Ngày hôm sau buổi trưa, Giang Hành say rượu thanh tỉnh lúc sau, nhớ tới tối hôm qua mất khống chế, vội đi xem bên cạnh tiểu nhân nhi.

Đào α thành hạt dẻ bò mân giáp đáng thương hề hề mà súc ở trong góc, hẩn một chạm vào, nàng liền ô ô nuốt nuốt mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu không cần.....”

Giang Hành đau lòng không thôi, vội đi xem xét nàng thân mình, xúc lên chăn vừa thấy, nhất thời cả khuôn mặt đều cương, khó coi đến cực điểm.

Nàng thật vất vả biến mất dấu vết lại bị hấn lộng một thân, hơn nữa so trước vài lần đều nghiêm trọng, nhìn nhìn thấy ghê người. Hấn không tự kìm hãm được nắm chặt nắm tay, ở trong lòng mắng chính mình hỗn đản, nàng như vậy kiêu nộ, như thế nào kinh được hấn như vậy đập hư.....

Hấn làm người đánh tới nước ấm, lấy khăn đem nàng cả người lau một lần, lại tìm ra thuốc mỡ, động tác mềm nhẹ mà cho nàng thương. Hấn thật cẩn thận, sợ lại lần nữa làm đau nàng, càng là thương dục, liền càng có thể thấy rõ trên người nàng thảm trạng, chỉ cảm thấy chính mình thật không phải người, cư nhiên đem nàng thương thành như vậy.

Đào mệt thật sự, mơ mơ màng màng mà cảm thấy có người ở đùa nghịch nàng, nhưng là nàng mệt đến mí mắt đều không mở ra được, dần dần lại lần nữa ngủ.

Lại tỉnh lại khi, nhìn đến Giang Hành đang ngồi ở mép giường, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm nàng xem.

Thấy nàng tỉnh lại, hấn lộ ra tươi cười: “Kêu đánh thức sao, có đói bụng không? Ta đi làm người chuẩn bị ăn.”

Đào ã tể u cứu kính mô trì độm mà xoay chuyển, nhớ tới tối hôm qua hấn điên cuồng, cùng với trên người hấn kia cổ son phấn vị, dờ đi tầm mắt, không nghĩ để ý đến hấn.

☆, chương 141 chán ghét

Giang Hành muốn đỡ nàng lên, nhưng là nàng hướng bên trong rụt rụt, hàng mi dài buông xuống, giống cái xinh đẹp nhưng không có sinh cơ ngọc búp bê sứ, không rên một tiếng mà, cũng không có biểu tình.

Giang Hành cứng lại, làm nha hoàn đem đồ ăn sáng đưa vào tới, hấn tự mình bưng một chén nắm hương gà cháo uy nang: “Kêu kêu ngoan, lên ăn một chút gì.”

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tay chân vô lực, liền đem chần đều túm bất động, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Làm Bạch Nhụy ngọc trà tiến vào, Ngụy Vương cứu cứu đi ra ngoài đi.”

Nàng thanh âm còn có điểm ách, đại để là tối hôm qua khóc đến nhiều, lúc này còn không có hảo.

Ngày hôm qua Giang Hành chính xác quá mức, hấn lại không phải không biết chính mình cái gì trình độ, như vậy cường hấn mà đối nàng, nàng cả người đều bất lực khóc, xưa nay chưa từng có sợ hãi, giống như không có cuối giống nhau. Hiện giờ nhớ tới, nàng đều ngăn không được mà run lên, không bao giờ tưởng trải qua một lần.

Giang Hành buông canh chén, muốn nhìn một chút nàng có hay không phát sốt, nhưng mà còn không có đụng tới nàng, nàng liền co rúm lại hạ, “Ngụy Vương cứu cứu đừng đụng ta!”

Giang Hành tay ngừng ở giữa không trung, trong lòng áy náy đến huyệt hãnh, hấn có từng nghĩ tới sẽ lộng thương nàng? Hấn như vậy thích nàng, thích đến không biết muốn như thế nào sủng mới hảo, phủng sợ quăng ngã, hàm chứa sợ hóa, như thế thật cẩn thận, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là thương tổn nàng.

“Kêu kêu.....” Giang Hành ách thanh kêu nàng, “Bổn vương ngày hôm qua uống nhiều quá rượu.....”

Đào ỵ huy hân đôn màn toàn đương không nghe được.

Nàng cố chấp mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu đi ra ngoài.”

Giang Hành lại kêu một tiếng tên nàng, “Ta.....”

“Đi ra ngoài.” Nàng cúi đầu vào trong chăn, thanh âm áp lực đến có điểm run rẩy, “Người đi ra ngoài.....”

“Hảo hảo, ta đi ra ngoài.” Giang Hành một chút biện pháp cũng không có, không nghĩ xem nàng khổ sở, chỉ có đứng lên đi ra ngoài hai bước. Quay đầu lại xem nàng vẫn là vẫn không nhúc nhích, hấn thở dài một tiếng, bước đi đi ra nội thất.

Ngoài phòng thủ Bạch Nhụy ngọc trà hai cái nha hoàn, các nàng từ Thu Không hàn quang trong miệng biết được sự tình trải qua, một mặt sốt ruột một mặt oán trách Ngụy Vương không biết nặng nhẹ, đang ở hành lang hạ bồi hồi, thấy Giang Hành từ bên trong đi ra, hai người trịch trịch không trước: “Ngụy Vương, chúng ta cô nương.....”

Giang Hành ngừng ở cửa, “Đi vào chiếu cố nàng, làm nàng đem đồ ăn sáng ăn, Vương phi nếu có bất luận cái gì không thoải mái, tùy thời báo cho bốn vương.”

Hai người đồng ý, vội đi vào xem xét đào Phi não thuần quang

*

Giang Hành mới vừa đi không lâu, đào liền từ trên giường ngồi dậy.

Cái này ngày thường thực nhẹ nhàng động tác, giờ phút này lại làm nàng phi thường cố hết sức, không chỉ là tay chân, cả người đều đau lợi hại, đặc biệt là hai chân chỗ đó, động nhất động liền đau. Giang Hành thật là cái đại hỗn đản, đại cầm thú..... Nàng ở trong lòng đem hấn mắng rất nhiều biến, trong mắt có nước mắt lập loè, cảm thấy chính mình đặc biệt ủy khuất.

Ngày hôm qua không thể hiểu được mà bị hấn như vậy đối đãi, rõ ràng nàng cái gì cũng không có làm, ai biết hấn trừu cái gì phong?

Bạch Nhụy ngọc trà tiến vào khi, liền nhìn đến nàng ngơ ngác mà ngồi ở đầu giường, biểu tình thực yếu ớt, một chạm vào là có thể khóc ra tới dường như. Bạch Nhụy một trận đau lòng, tiến lên bưng lên gà cháo, dẫm lên chân đạp hỏi nàng: “Cô nương ăn trước vài

thứ được chứ? Nay đều buổi trưa, không ăn cái gì như thế nào thành.”

Lần này nàng thực ngoan ngoãn, Bạch Nhụy uy nàng nàng liền ăn, bất tri bất giác ăn non nửa chén.

Đào v thao loạn hoạn thụy ba đôi mắt nháy mắt, xoạch rơi xuống một giọt nước mắt tới, nàng mang theo khóc âm lên án: “Ta tưởng về nhà.”

Bạch Nhụy ngọc trà hốc mắt tức khắc đỏ, ngọc trà móc ra Quyên Mạt cho nàng lau nước mắt, “Cô nương đừng khổ sở, Ngụy Vương trong lòng là thương người.....”

Nàng tính trẻ con mà lấy tay áo xoa xoa nước mắt, tiếp tục đi xuống nói: “Ta muốn gặp mẹ.”

Hai người khó xử, cô nương cùng Ngụy Vương cúi kính, thật sự không phải các nàng có thể quản. Cô nương tưởng về nhà, cũng đến xem Ngụy Vương có nghĩ thả người a.....

Không nghĩ tới, giờ phút này Giang Hành liền đứng ở tử đàn hoa khai phú quý bình phong mặt sau, nghe đào Ω các nàng đối thoại.

Bạch Nhụy múc một muống cháo phóng tới miệng nàng biên, hồng nói: “Cô nương trước đem cháo uống lên đi.”

Đào θ phì địch giới lẳng chí há mồm ăn hai muống, vẫn là không quên đề tài vừa rồi, “Ngọc trà đi thu thập đồ vật, ta muốn đi tìm mẹ ở vài ngày.”

Tìm Ân Tuế Tình?

Kia không phải muốn đi Du quận vương phủ sao?

Ngọc trà đứng lên, có điểm không biết làm sao, “Cô nương, kia Ngụy Vương làm sao bây giờ..... Muốn hay không nói với hắn một tiếng.....”

Đào Y quý, nửa ngày phun ra mấy chữ: “Không cần, ta chán ghét hẳn.”

Bình phong mặt sau Giang Hành cười khổ, xem ra lần này là thật sự chọc nàng sinh khí, cứ nhiên làm nàng nói ra chán ghét hẳn loại này lời nói. Hắn trong lòng một trận buồn khổ, bị câu kia “Ta chán ghét hẳn” đã kích đến không nhẹ.

Nên như thế nào hống nàng?

Giang Hành muốn chạy đi vào, nhưng là nàng hiện tại chịu há mồm ăn cơm, nếu hắn đi vào, nàng lại không ăn làm sao bây giờ? Do dự một lát sau, hắn đi đến bên ngoài bát tiên ghé ngồi xuống, nhớ tới ngày hôm qua trải qua, chỉ cảm thấy hoang đường. Hắn không phải cái loại này thích rượu người, càng cũng không mua say, không nghĩ tới ngày hôm qua bị Chu Phổ kích thích một chút, cứ nhiên lần đầu tiên mất khống chế.

Hắn một ly một ly mà uống trà, đầu óc lại càng ngày càng thanh tỉnh, đối đào Φ nam nữ hặc ¹⁴. ta thương nhai từng chước tuy

Một lát chung sau, Bạch Nhụy cùng ngọc trà từ nội thất đi ra, đến hắn trước mặt hồi bẩm: “Cô nương ăn nửa chén gà cháo, nửa cái chỉ bạc cuốn nhi.”

Giang Hành gật đầu, dừng một chút hỏi: “Trên người nàng thương..... Thế nào?”

Đi ra ngoài phía trước, Giang Hành làm các nàng một lần nữa cho nàng thương một lần dục, hắn lo lắng cho mình thương không tốt, có chút trên mặt đất không có bận tâm đến.

Bạch Nhụy nhớ tới vừa rồi nhìn đến một màn, cô nương địa phương khác còn hảo, đặc biệt ngực cùng hai chân, quả thực làm nàng nhìn liền khó chịu, Ngụy Vương xuống tay cũng quá tàn nhẫn điếm, không biết các nàng cô nương nhất kiểu nộ sao!

Nàng cúi đầu nói: “Đều một lần nữa thương một lần được, cô nương mới vừa rồi đã ngủ hạ.”

Đào σ huyễn phán nãi gông dĩ, dao nề hà thân thể quá mệt mỏi, ăn cơm xong không căng trong chốc lát, liền lại lần nữa đã ngủ. Cũng không biết tỉnh lại sẽ thế nào, cũng may hiện tại là trấn an ở.

Giang Hành vấy lui các nàng, đứng dậy ở bên ngoài xoay hai vòng, rốt cuộc vẫn là không nhịn xuống, đi vào trong phòng.

*

Trên giường tiểu cô nương ngủ dung an tường, nhất định mệt đến không nhẹ, liền hấn vào được đều không có phát hiện.

Giang Hành ngồi ở mép giường, duỗi tay chạm chạm nàng gương mặt, nàng không có phản ứng, ngủ đến chết trầm chết trầm. Hấn cúi xuống thân, dán cái trán của nàng cọ cọ, “Kêu kêu?”

Nàng vẫn là ngủ.

Vì thế hấn cời ra chỉ vàng vẫn mặc ủng nằm ở bên người nàng, vô cùng quý trọng đem nàng ôm vào trong ngực, giống ôm cái gì hiếm lạ bảo bối giống nhau, động tác mềm nhẹ đến kỳ cục. Hấn cũng không dám nữa thương tổn nàng, dán nàng gương mặt cọ cọ, thanh âm thống khổ mà nói: “Thực xin lỗi, kêu kêu, ta sai rồi..... Thực xin lỗi.”

Không dám nói đến quá lớn thanh, sợ đánh thức nàng, đến lúc đó hấn liền nằm ở bên người nàng đều không được.

Vì thế chỉ có thể nhất biến biến mà thấp giọng nói xin lỗi, nói xong lời cuối cùng, hấn ôm nàng trở mình, vùi đầu ở nàng cổ, tứ chi đều cuốn lấy nàng, luyến tiếc buông tay.

Như vậy tiểu nhân thân thể, lại muốn thừa nhận hấn như vậy thâm dục vọng, hấn không hiểu đến thương tiếc liền tính, còn lộng bị thương nàng.

-----oOo-----

Phần 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Như vậy ôm lấy nàng, mới cảm giác nàng thật là nhỏ xinh đến quá mức, như thế nào sẽ như vậy tiểu, tiểu đến hấn đau lòng vô cùng. Giang Hành hôn lấy nàng cổ, này cũng không dám nữa làm càn, hôn thật sự nhẹ thực nhẹ, nàng vừa ra thanh, hấn liền lập tức dừng lại xem nàng.

Cũng may không tỉnh.

Hấn liền như vậy ôm nàng nằm một canh giờ, thấy nàng mau tỉnh, hấn mới đứng dậy xuống giường.

Lúc chạng vạng, đào ψ cảm thất tỉnh, tuy rằng vẫn là cả người nhức mỗi, nhưng đã so giữa trưa lên hảo rất nhiều. Nàng ngồi trong chốc lát, không quên chính mình nói qua nói, gọi tới Bạch Nhụy ngọc trà, làm các nàng thu thập đồ vật chuẩn bị hồi Sở Quốc Công phủ.

Bạch Nhụy ngọc trà hai mặt nhìn nhau, các nàng còn không có cùng Ngụy Vương nói lên việc này, không biết Ngụy Vương có đồng ý hay không..... Nếu cô nương liền như vậy đi rồi, hai người quan hệ càng cương làm sao bây giờ?

Thấy các nàng đứng bất động, đào π mục cố thư, “Các người không đi, ta chính mình đi là được.”

Nói liền từ trên giường xuống dưới, nàng hai chân nhũn ra, không đi hai bước liền phải té ngã.

Bạch Nhụy vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, “Đồ vật là thu thập hảo, nhưng là cô nương như vậy trở về, Du quận vương phi chắc chắn lo lắng.....”

Vừa dứt lời, Giang Hành từ bên ngoài đi đến, đối với các nàng hai người phân phó nói: “Đều đi ra ngoài, ta cùng Vương phi có chuyện muốn nói.”

Hai người không lớn yên tâm, rốt cuộc ngày hôm qua Giang Hành tài cán chuyện đó thì, vạn nhất hôm nay lại đến một lần, các nàng cô nương nhưng không chịu nổi.

Giang Hành chưa cho các nàng do dự cơ hội, lại phân phó một lần: “Đều đi ra ngoài.” Thanh âm nghiêm túc vài phần.

Hai người cúi cúi người, “Nô tỳ cáo lui.” Cuối cùng xem một cái đào Phi hội “Cô nương nếu có bất luận cái gì phân phó, cứ việc gọi đến nô tỳ.”

Đào Phi câu quái tra tiêu trước, gật gật đầu.

Các nàng rời đi sau, nàng miễn cưỡng chống thân thể đi rồi hai bước, đi ngang qua Giang Hành bên người khi, hấn ý đồ nắm lấy tay nàng, “Kêu kêu.”

Đào Phi hàm chỉ dừng, đứng trong chốc lát, thật sự có chút mệt, hơn nữa nơi đó mỗi đi một bước liền ma đến đau, nàng đơn giản ngồi ở mỹ nhân trên giường, cùng hấn nói trắng ra: “Ngụy Vương cứu cứu, ta tưởng về nhà mấy ngày.”

Giang Hành tiếng nói khàn khàn: “Vì sao?”

Vì sao?

Hấn cự nhiên còn không biết xấu hổ hỏi nàng vì cái gì?

Nàng lưu lại nơi này, chẳng lẽ muốn chịu hấn khi dễ sao? Hấn như vậy đại một con, khi dễ khởi nàng tới, nàng liền phản kháng sức lực đều không có.

Hơn nữa đào Phi hoảng uân giai kiếp nấu trên người sơn phấn mùi vị, liền cảm thấy cách ứng thật sự. Hấn uống đến say khướt, không biết hấn từ nơi nào trở về, trở về phía trước có phải hay không cũng sờ

qua mặt khác nữ nhân, tưởng tượng đến cái kia hình ảnh..... Nàng liền không lý do mà thực tức giận.

Hắn biết rõ nàng không thích hắn uống rượu, không những không thay đổi, ngược lại làm trầm trọng thêm.

Đào Y quý, “Ta tưởng cùng ngươi tách ra mấy ngày.”

Giang Hành thân hình cứng đờ.

Nàng ngại hắn đã kích không đủ thâm, gục xuống đầu lại bổ thượng một câu: “Ta mấy ngày nay đều không nghĩ thấy ngươi.”

Giang Hành trong lòng so hoàng liên còn khổ, xoay người nhìn về phía nàng, ánh mắt thâm túc, không mở miệng được.

Nói cho hết lời sau, nàng đứng lên đi ra ngoài, Bạch Nhụy ngọc trà đem mấy ngày nay tắm rửa quần áo đều chuẩn bị tốt, nàng không cần nhọc lòng, chỉ nghĩ lập tức nhào vào Ân Tuế Tình trong lòng ngực kể ra ủy khuất.

Còn chưa đi ra nội thất, Giang Hành bước nhanh tiến lên đem nàng ôm tiến trong lòng ngực, thô tráng cánh tay gắt gao vòng nàng, luyến tiếc nàng: “Khi nào trở về?”

Nàng nhấp môi, nói không biết.

Giang Hành lại ôm trong chốc lát, cầm cọ nàng đỉnh đầu: “Đừng đi được chứ?”

Đào P quyết dữu dư không nói lời nào.

Hắn lại hỏi một lần: “Kêu kêu, đừng đi được không? Ngươi nếu là sinh khí liền cùng ta nói, hướng ta phát tiết, đánh ta mắng ta đều có thể. Đừng vắng vẻ ta, cũng đừng rời đi ta.”

Đào tĩnh thật lâu, nói: “Không cần.”

Giang Hành đem nàng ôm chặt hơn nữa một chút, quả thực là không chịu buông tay tư thế.

Nàng dùng sức bẻ hai hạ, không có bẻ ra. “Ngụy Vương cứu cứu chạm qua người khác, lại tới chạm vào ta, ta không thích như vậy. Ta theo như người nói, nhưng là người không nghe.”

Giang Hành dừng lại, hẳn khi nào chạm qua nữ nhân khác?

Hỏi lại nàng khi, nàng lại gắt gao nhắm miệng không chịu lại nói. Đại để là ninh một hơi, không nghĩ phản ứng hẳn.

Đang ở Giang Hành xuất thần thời điểm, đào ọ biệt hẳn ôm áp chạy thoát đi ra ngoài.

Lúc này Giang Hành mới nhớ tới, ngày hôm qua bọn họ đi tửu lầu lúc sau, đều uống lên không ít rượu, hứng thú rã rời khi, phía dưới võ quan kê Bình Khang phường cô nương đi lên. Lúc đó hẳn uống nhiều quá, bị một nữ nhân dựa đi lên, kia nữ nhân son phấn mùi vị thực nùng, đại khái là khi đó nhiễm đến trên người.

Giang Hành tỉnh ngộ, vội vàng đuổi theo.

☆, chương 142 cãi nhau

Bên kia, đào ơ nha đi theo Bạch Nhụy ngọc trà đi ra rất xa.

Lang Vũ hạ gió lạnh đánh úp lại, thổi bay nàng hoa điều văn chọn tuyến váy, theo nàng đi lại, lộ ra làn váy phía dưới một đôi tinh tế nhỏ xinh tí giầy. Nàng đi không mau, Giang Hành không vài bước liền theo đi lên, che ở nàng trước mặt: “Kêu kêu, bản vương không có chạm qua người khác, người có phải hay không nghe thấy được son phấn mùi vị? Đó là ta ở tửu lầu trong lúc vô tình dính lên, Triệu Bản bọn họ tìm nữ nhân, nhưng ta không có chạm qua, trừ bỏ người ở ngoài, ta không có chạm qua bất luận cái gì nữ nhân.”

Đại để là quá để ý nàng, một câu lặp lại ba lần, chính là hy vọng nàng có thể nghe đi vào hẳn giải thích. Hẳn nói xong câu đó sau,

yên lặng nhìn nàng, muốn nhìn đến nàng động dung biểu tình.

Đáng tiếc đào ɣ hoàng thân đảo mắt hạt châu, từ bên cạnh hắn đi qua, “Liên tính Ngụy Vương cứu cứu không có chạm vào, nhưng cũng dính người khác hương vị.”

Giang Hành bắt lấy nàng tay nhỏ, năm ngón tay khép lại, đem nàng chặt chẽ mà nắm ở lòng bàn tay, “Người nếu không thích, ta không bao giờ đi loại địa phương kia.”

Đào ζ đầu xem hắn, “Người còn uống đến say mèm.”

Giang Hành đuối lý, đuối tay muốn ôm nàng, nhưng là bị nàng trốn rồi qua đi, “..... Ta về sau không bao giờ uống rượu.”

Ngày hôm qua nếu không phải tâm tình hậm hực, hắn cũng sẽ không như vậy uống rượu. Trước kia hắn cảm thấy uống rượu là di tình nhã hứng, uống xoàng mấy chén cũng không có gì, nhưng là nếu nàng không thích, kia hắn liền có thể hoàn toàn từ bỏ.

Phía trước tạm thời không nói, nhưng là có một cái, đào ξ mi dẫn búi vị tật hoảng nạp mi tự lượng hắn. Nàng thu hồi tầm mắt, chán nản nhìn chằm chằm dưới chân, “Người làm đau ta.”

Ngày hôm qua nàng rất đau, so ngày đầu tiên buổi tối còn đau, nàng khóc lóc cầu hắn rất nhiều biến, hắn đều không có dừng lại. Lúc ấy, đào φ xuy sặc liệu cát tủng, trong lòng nghĩ về sau không bao giờ để ý đến hắn, nếu hiện tại dễ dàng tha thứ hắn nói, kia cũng thật xin lỗi chính mình, vạn nhất hắn về sau lại thú tính quá độ đâu?

Nói lên cái này, Giang Hành càng thêm áy náy, “Là ta không tốt, là ta sai, ta cam đoan với người, về sau không bao giờ sẽ có loại sự tình này.”

Đào T trần xỉu Trịnh “Nhưng ta còn là chán ghét người.”

Nói nàng đỡ Bạch Nhụy vòng qua hắn, tiếp tục đi phía trước đi. Đây tư thế, quả thực là quyết định chủ ý phải đi.

Nàng nói chán ghét hẳn, cái này làm cho hẳn như thế nào tiếp thu được? Nếu như vậy làm nàng rời đi, bị Sở Quốc Công phủ người biết tiền căn hậu quả sau, hẳn đại khái vài thiên đều không thấy được nàng, hẳn không thể tiếp thu.

Giang Hành tiếp tục da mặt dày tiến lên, nàng không cho hẳn dắt tay, kia hẳn liền vẫn luôn đi theo nàng phía sau, “Kêu kêu, không cần chán ghét ta.”

Đào ạch mạnh ta lược ngưu không dao động.

Nàng đi rất chậm, Giang Hành liền nhắm mắt theo đuôi mà theo ở phía sau. Đại khái toàn bộ vương phủ người hầu đều thấy, Vương gia đã làm sai chuyện, thiên mặt thỉnh cầu Vương phi tha thứ, mặt mũi tôn nghiêm đều từ bỏ, chỉ cần có thể đem nàng hồng trở về liền hảo. Bọn họ có từng gặp qua Ngụy Vương dáng vẻ này? Trong ấn tượng hẳn đều là cực kỳ uy nghiêm, không giận tự uy, ít khi nói cười, chỉ có ở Vương phi trước mặt, mới có thể biến thành một người khác.

Thật là làm liên can người hầu kinh rớt cằm.

Chỉ thấy bọn họ hai người, một cái đi ở phía trước, một cái đi ở mặt sau. Ngụy Vương liền cùng bị vứt bỏ đại cầu giống nhau, một tác cũng không rời mà đi theo Vương phi phía sau.

Chính là Vương phi đâu? Nàng đi con đường của mình, cũng không nhìn hẳn cái nào.

Wương phi thật là gan dạ sáng suốt hơn người, có thể đem Ngụy Vương thuần phục thành như vậy, không thể không làm cho bọn họ bội phục.

*

Đi vào phủ ngoại, xe ngựa đã ngừng ở cửa.

Đào Σ hung nôn pha kính phệ hạ xấp gánh mắt nhìn không còn có cứu vãn đường sống, Giang Hành tâm một hoành, cùng nàng cùng nhau đi lên xe ngựa, “Kêu kêu, đừng chán ghét ta được chứ?”

Nàng nói cái gì đều được, duy độc “Chán ghét hẳn” này ba chữ làm hẳn tâm hoảng ý loạn, nhiều sợ nàng không phải giận dữ, mà là nói lời nói thật. Hẳn như vậy thích nàng, nếu nàng chán ghét hẳn, kia hẳn thật là một chút triếp đều không có. Thật vất vả mới làm nàng đối hẳn có điểm động tình, nếu bởi vì hẳn sai lầm, làm cho bọn họ chi gian quan hệ chuyển biến xấu, kia hẳn tuyệt đối sẽ không tha thứ chính mình.

Nói hẳn không tiền đồ cũng nhận, đời này liền nhận chuẩn một cái nàng, trừ bỏ nàng ở ngoài, ai đều không cần.

Đào ε: tích ai làm hẳn lên đây?

Nàng thực tức giận, cố ý nói: “Không tốt, ta chính là chán ghét người, chán ghét Ngụy Vương cứu cứu! Người nhanh lên đi xuống, ta phải về nhà.”

Giang Hành đứng ở càng xe thượng, khom lưng muốn đi vào, “Ngụy Vương phủ mới là nhà người, trừ bỏ nơi này, người nào đều không thể đi.”

Đào η phỉ tộ trung, nhắc chân đá vào hẳn căng chân thượng, “Này không phải nhà ta, đây là nhà người!”

Bất quá nàng sức lực cùng tiểu miêu giống nhau, đá vào trên người hẳn căn bản không đau. Giang Hành dừng lại, nghe thế câu nói có điểm cứng đờ, “Kêu kêu, đây là nhà của chúng ta.”

Không thể hiểu được mà bị những lời này bức ra nước mắt, đào ρ quắc áo thiện tiêm sương mù, thực mau từ khóe mắt tràn ra một viên nước mắt. Nàng bưng tỉnh hoàn hồn, giơ lên tay áo xoa xoa, không cho hẳn thấy chính mình ở khóc, “Ngụy Vương cứu cứu chỉ biết khi dễ ta, ta không cùng người trụ một cái gia, ta muốn tìm mẹ đi.”

Nàng vừa khóc, hấn chình trái tim đều đi theo đau, tưởng duỗi tay ôm nàng, nhưng lại sợ nàng cự tuyệt: “Ta như thế nào bỏ được khi dễ người? Ta chỉ nghĩ hảo hảo thương người.”

Miệng nàng một bẹp, mang theo khóc nước nở oán giận: “Kia tối hôm qua là ta nằm mơ sao?”

Hấn một ghen, vô pháp phản bác.

Đào θ minh đi xuống, chính là hấn liền cùng một ngọn núi giống nhau, vững chắc mà xử tại trong xe ngựa, ngạnh sinh sinh đem xe ngựa không gian đều chiếm cứ.

Giang Hành không nhịn xuống, duỗi tay thế nàng lau đi khóe mắt nước mắt, “Thực xin lỗi, ta về sau nếu là lại khi dễ người, xong việc người liền xử phạt ta bãi.”

Nàng chớp chớp mắt, “Như thế nào xử phạt?”

Giang Hành nói: “Mặc cho người xử trí.”

Điều kiện này thực mê người, bắt quá đào γ hoài để lẫm 12. từng lượng hấn, nàng chỉ chỉ xe ngựa bên ngoài, “Kia Ngụy Vương cứu cứu hiện tại đi xuống, ta phải về nước công phủ, người không được ngăn đón.”

Cái gì kêu vác đá nện vào chân mình?

Giang Hành đem cái này từ ngữ lĩnh ngộ đến thấu triệt, hấn còn tưởng giã giụa, “Kêu kêu.....”

Đào ξ hút cái mũi, hốc mắt khóc đến hồng hồng, xoay đầu không hề nói với hấn lời nói.

Chính hấn lời nói, lại không thể thu hồi, do dự thật lâu sau, chỉ phải lui đi ra ngoài. Bạch Nhụy ngọc trà cuối cùng có cơ hội đi lên xe ngựa, tuy không biết bọn họ ở bên trong nói chuyện nói cái gì, bắt

quá xem Ngụy Vương biểu tình, hẳn là không như vậy hảo hống là được.

Trong xe ngựa mơ hồ còn có thể nghe được đào Φ bần 夂, cùng với hai cái nha hoàn khuyển hồng nàng thanh âm, Giang Hành đứng ở bên ngoài, nghe được tan nát cõi lòng, lại không thể trấn an nàng, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn xe ngựa ở trước mắt đi xa.

*

Nguyên bản là tính toán trực tiếp hồi Sở Quốc Công phủ, nhưng là này sẽ Ân Tuế Tình khẳng định không ở, đào ζ chọc giới phải viên đến mẹ, liền làm xa phu lâm thời thay đổi tuyến đường, đi Du quận vương phủ.

Nàng khóc thành như vậy, ngược ngung ngừng trực tiếp đi vào, liền làm Bạch Nhụy đi vào thông truyền, làm Ân Tuế Tình ra tới tìm nàng.

Không bao lâu Ân Tuế Tình bước nhanh đi ra cửa, đánh mảnh đi vào xe ngựa, “Kêu kêu?”

Đào α₁₂ thư tị đóng trong lòng ngực, dọc theo đường đi nước mắt liền không đình quá, nhìn thấy nàng sau khóc đến càng thêm thảm thiết, quả thực thành lệ nhân nhi, “Mẹ, mẹ ô.....”

Ân tuổi tình trên đường nghe Bạch Nhụy nói đại khái, biết sao lại thế này, lúc này quả thực đau lòng vô cùng, ôm nàng liên tiếp mà hồng: “Không khóc không khóc, kêu kêu không khóc, có mẹ ở..... Mau đừng khóc, người vừa khóc mẹ trong lòng càng khó chịu.” Nàng nghe tiếng mềm giọng mà hồng nàng, liền cùng nàng khi còn nhỏ giống nhau, “Nếu ra tới liền ở mẹ nơi này ở vài ngày, khi nào trong lòng thống khoái lại trở về, có mẹ ở, lúc này ai cũng không thể khi dễ người.”

Đào u yết trong lòng ngực rầu rĩ nói: “Ta không nghĩ trở về.”

Ân Tuế Tình liền theo nàng lời nói đi xuống nói: “Vậy không quay về, nơi này cũng là nhà của người, người tưởng ở bao lâu đều có thể.”

Nói lên gia cái này chữ, đào liền nhớ tới Giang Hành cùng nàng nói, Ngụy Vương phủ là bọn họ gia.

Nhớ tới cái này, nàng khóc đến càng khổ sở.

Ân Tuế Tình một bên hồng một bên sinh Giang Hành đến khí, nàng nuông chiều từ bé nữ nhi, từ nhỏ luyện tiếc đánh chửi, liền lời nói nặng cũng chưa nói qua vài câu, ai biết mới gả cho hắn mấy ngày, liền khóc lóc trở về cùng nàng cáo trạng.

Lúc trước hắn lời thề son sắt mà nói ái mộ kêu kêu, muốn đãi nàng hảo, giọng nói còn không có rơi xuống đâu, liền chính mình đánh chính mình một cái tát.

Làm Ân Tuế Tình có thể nào không khí.

Đào u biển hốt nạt truy thăm côn nghiệt con hoạn thảo anh hơn nữa trên đường thời gian, suốt nửa canh giờ, nàng một đôi hạnh nhân mắt đều khóc sưng lên.

Thật vất vả ngừng khóc thút thít, Ân Tuế Tình lấy Quyên Mạt cho nàng lau nước mắt nói: “Hiện nay sắc trời không còn sớm, nếu tới, liền trước cùng ta ở Du quận vương phủ ở một đêm thượng. Nếu người không mừng, ngày mai chúng ta gặp lại Sở Quốc Công phủ, người xem được không?”

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nàng tới cũng không trương dương, dọc theo đường đi không bao nhiêu người biết, như thế cũng hảo, miễn cho Ngụy Vương phi cùng Ngụy Vương bất hòa tin tức truyền ra đi, đối hai người đều không tốt. Đào Ω tùy Ân Tuế Tình vào phủ, nghe nói Du quận vương đoạn nghiêm cùng Đoạn Thuần đều không ở trong phủ, sáng sớm đi ra ngoài, buổi tối hẳn là sẽ trở về.

Đào Ω Ân Tuế Tình đi vào ngô đồng viện, nàng làm người cấp đào φ lý ra một gian phòng, buổi tối cư trú.

Nha hoàn đánh tới nước ấm, nàng lấy khăn nóng tử đắp đắp, cảm xúc lúc này mới hòa hoãn xuống dưới. Trong lúc Ân Tuế Tình hỏi nàng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy chuyện đó không tiện mở miệng, vì thế liền không có nói tí mĩ.

Bất quá buổi tối tắm rửa sau, không thể tránh né mà bị Ân Tuế Tình phát hiện.

Ân Tuế Tình nhìn trên người nàng xanh tím vết bầm, sắc mặt tức khắc trầm xuống dưới, “Đây là Ngụy Vương làm cho?”

Đào ε thượng áo ngoài, súc ở một bên gật gật đầu.

Ân Tuế Tình không nghĩ tới đào κ tiểu nguyên nhân này trở về..... Đúng là bởi vì nguyên nhân này, mới làm nàng tức giận thật sự! Hấn đem đào Φ bút tài chọc chơi như vậy đập hư, khó trách kêu kêu khóc lóc chạy về tới!

Nàng càng nghĩ càng sinh khí, nguyên bản còn nghĩ phu thê đầu giường sảo giường đuôi hợp, nàng tuy rằng đối Giang Hành bất mãn, nhưng là đào P hạ cô nhu hấn, luôn là muốn quá cả đời, hai vợ chồng làm ồn ào cũng liền xong việc. Nhưng mà nàng nhìn đến đào Φ nạp sầm lại sau, liền không như vậy suy nghĩ, Giang Hành nếu là không hảo hảo nhận sai, nàng tuyệt đối sẽ không lại đem nữ nhi giao cho hấn.

Đêm đó Du quận vương cùng thế tử từ bên ngoài trở về, Đoạn Thuần biết được đào ψ≡ cấu thượng, nghĩ tới tới liếc nhìn nàng một cái, ngại với thời điểm không đúng, hơn nữa nam nữ có khác, chỉ phải chờ ngày mai sáng sớm lại đến.

Ngày thứ hai sáng sớm, có một người tới so Đoạn Thuần còn sớm.

Đó chính là Giang Hành.

Giang Hành đứng ở Du quận vương phủ cửa, biết được đào ψ nhiều lệ đoạn võ tắc ứ lưu sau, sáng tinh mơ gấp không chờ nổi mà liền đuổi lại đây.

☆, chương 143 phu thê

Du quận vương phủ người không biết nội tình, thấy đối phương là Ngụy Vương, liền nghênh vào chính đường tới.

Thông bẩm Du quận vương lúc sau, Du quận vương lập tức liền đuổi lại đây.

Hai người gặp mặt sau, đoạn nghiễm khách khí hỏi: “Không biết Ngụy Vương đại giá quang lâm, là vì chuyện gì?”

Trong phủ nha hoàn bưng trà đi lên, trà hương bốn phía, thấm vào ruột gan, Giang Hành lại không có tâm tư nhấm nháp. Đại để là trên đường tới cấp, hấn trên trán ra không ít hãn, nhưng là chút nào không ảnh hưởng hấn tuấn dung, uy vũ trung mang theo không kèm chế được, dẫn tới Du quận vương trong phủ nha hoàn liền tiếp ghé mắt.

Hấn nhìn như không thấy, ngăn trở một chút ngôn ngữ đối đoạn nghiễm nói: “Xin hỏi Du quận vương, hôm qua bỗ vương Vương phi hay không ở nhờ quý phủ?”

Đoạn nghiễm nghe quản sự nói qua, gật gật đầu: “Là có việc này.”

Quản sự nói Ngụy Vương phi tới tìm Du quận vương phi, hấn ngay từ đầu còn tưởng rằng đào ạch hoàng hổ 𠂇 chịu thái cực hốt nật 緹 đã, hiện nay xem ra, tựa hồ không được đầy đủ là như vậy hồi sự. Hấn bất động thanh sắc mà nhìn mắt Giang Hành, chỉ thấy hấn khuôn mặt tuy bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lộ ra nôn nóng, cùng ngày thường bình tĩnh thông dong khác nhau như hai người.

Đoạn nghiễm tuy không nhớ được hấn, nhưng nhớ rõ trụ người khác đối hấn đánh giá.

Bình tĩnh cơ trí, giết chóc quả quyết.

Cực nhỏ thấy hấn thất thố quá.

Hiện giờ, hấn chua xót mà cười cười, lại có loại không thể nề hà hương vị: “Không dối gạt Du quận vương, là bản vương chọc giận Vương phi, làm nàng nhất thời sinh khí chạy tới quý phủ. Tối hôm qua cho người thêm phiền toái, hôm nay ta muốn mang nàng về nhà đi, hy vọng Du quận vương có thể giúp bản vương một phen.”

Lại là có chuyện như vậy, đoạn nghiêm buồn cười nói: “Phiền toái đảo không đến mức, chỉ là Ngụy Vương cùng Ngụy Vương phi cấu kình, ta nói chuyện chưa chắc dùng được.”

Giang Hành gật gật đầu, điểm này hấn là biết đến, “Du quận vương không cần lo lắng, bản vương sẽ tự khuyên hống kêu..... Chỉ có một chút.....”

Nói đến có chút buồn cười, hấn tới phía trước đã thiết tưởng vô số loại khả năng, đào Σ hoạn hấn, Ân Tuế Tình không tha thứ hấn, thậm chí liền Du quận vương phủ đại môn đều không cho hấn tiến. Trước mắt loại tình huống này đã hảo rất nhiều, hấn chỉ làm ơn đoạn nghiêm một sự kiện, đó chính là khuyên lại Ân Tuế Tình, làm nàng không cần ngăn trở hấn mang đào về nhà.

Này không có gì khó, đoạn nghiêm lập tức ứng hạ: “Ngụy Vương muốn đi gặp quảng linh quận chúa sao?”

Giang Hành gật đầu, “Nàng ở nơi nào?”

Đoạn nghiêm nói ra ngô đồng viện ba chữ, đứng dậy chuẩn bị lãnh hấn qua đi. Mọi người đều là nam nhân, loại chuyện này đều có thể cho nhau lý giải..... Chọc tức phụ sinh khí, không có gì hảo thuyết, chỉ cần còn tưởng tiếp tục sinh hoạt, vậy đến hống. Nữ nhân đều là muốn hống, nói hai câu dễ nghe lời nói, nói không chừng nàng liền không tức giận.

Giang Hành đương nhiên tưởng cùng đào tiếp tục sinh hoạt, không chỉ là quá, còn muốn cùng nàng quá cả đời.

Liền tính làm hấn mất mặt, hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Hai người vừa muốn đi ra chính thất, liền thấy cửa đi ra một người, tím đậm dẹt kim triền chi liên văn áo gấm, đúng là Đoạn Thuần. Đoạn Thuần đem bọn họ vừa rồi đối thoại nghe xong đi vào, mặt vô biểu tình hỏi: “Ngụy Vương mới vừa nói chộc giận quảng linh quận chúa, triền đường có không mạo muội hỏi một câu tiền căn hậu quả?”

Đoạn Thuần nguyên bản tính toán đến ngô đồng viện đi, trên đường nghe hạ nhân nói Ngụy Vương tới. Ngụy Vương không duyên cớ vô cớ tuyệt đối sẽ không tới Du quận vương phủ, nhất định là vì Ngụy Vương phi. Trước sau liên hệ một phen, không khó được ra hai người giận đối kết luận, hấn vừa đến trước đường tới, nghe được Giang Hành cùng đoạn nghiễm đối thoại, quả thực chứng thực chính mình suy đoán.

Giang Hành ngưng mắt, Đoạn Thuần lần trước nói hấn còn không có quên, lúc này càng sẽ không nói ra nguyên nhân, nếu không không phải làm người có cơ hội thừa nước đục thả câu sao?

Giang Hành mị mị mắt: “Thứ bốn vương không thể phụng cáo.”

Cảm tình phương diện, hấn là cái nội tâm rất nhỏ người. Đào k cạy, người khác nhiều xem một cái đều không thể, càng đừng nói mơ ước.

Vì thế Đoạn Thuần cùng Chu Phổ, đều thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

*

Đi theo Du quận vương đi vào ngô đồng viện, trong viện nha hoàn dẫn bọn họ đi vào.

Bọn họ đến lúc đó, Ân Tuế Tình đang ở cùng đào ỹ bố đồ tài súc hai người ngồi ở sơn sơn khảm trai tiểu mấy lượng đoan, Ân Tuế Tình nói một câu nói, đào v cam anh vưu cậ dẫn than (gọi: “Mẹ đừng nói nữa.”

Ân Tuế Tình điểm điểm cái trán của nàng, “Liền người không cho mẹ bớt lo.....”

Nói còn chưa dứt lời, nghe thấy nha hoàn thông truyền thuyết Du quận vương tới, hai người cùng nhau sau này nhìn lại, ánh mắt lạc hướng Du quận vương bên người Ngụy Vương trên người khi, đào o loạn tu độ rụt hạ, trên mặt ý cười tức khắc thu lên. Ân Tuế Tình xụ mặt, nắm đào Φ Neon giấy niều tư đặng “Ngụy Vương như thế nào tới?”

Giang Hành ánh mắt thẳng lẳng lẳng mà nhìn về phía đào Γ mới vừa rồi nàng gương mặt tươi cười tựa như kính hồng lược ảnh, giây lát lướt qua, với hắn mà nói đúng là khó được.

Hắn đều hai ngày không nhìn thấy nàng cười qua.

Đào κ sạn xiu dậu loát đối Ân Tuế Tình nói: “Mẹ ta có điểm mệt, ta đi người trong phòng nằm một hồi.”

Đến tốt cùng có mệt hay không, đại khái chỉ có nàng chính mình biết. Ân Tuế Tình rất phối hợp, vỗ vỗ tay nàng dặn dò: “Đi thôi, hảo hảo nghỉ ngơi, đừng lại bị thương thân thể.”

Cuối cùng câu nói kia là cố ý nói cho Giang Hành nghe, nàng thật sự nuốt không dưới trong lòng khẩu khí này, tưởng tượng đến ngày hôm qua nhìn đến đào Φ nạp hiệp đạ liền đau lòng vô cùng.

Giang Hành thấy đào σ đi, tiến lên đi rồi hai bước: “Kêu kêu!”

Đào θ đương nghe không thấy, liền ti giày cũng chưa mặc tốt, lê ở trên chân liền hướng bên trong đi, từ đầu tới đuôi xem cũng chưa liếc hắn một cái.

Giang Hành thực thất bại, tưởng theo sau, nửa bước bị Ân Tuế Tình ngăn cản xuống dưới, “Ngụy Vương dừng bước, nơi này là ta phòng ngủ, ngài chỉ sợ không thể đi vào.”

Hắn hướng bên trong nhìn lại, đảo ψ nhập mười hai phiến chiết bình mặt sau, đã nhìn không tới bóng người.

Đoạn nghiễm đi đến bát tiên ghé trước mặt, thỉnh hắn nhập tòa: “Ngụy Vương không bằng ngài xuống nói chuyện, có chuyện gì, ngài chậm rãi cùng tuổi tuổi thương lượng.”

Giang Hành chỉ phải đi qua đi ngài xuống, ổn ổn suy nghĩ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta hôm nay tới là mang kêu kêu hỏi vương phủ.”

Ân Tuế Tình không chút nghĩ ngợi mà nói: “Ta không đồng ý.” Thái độ quả nhiên thực kiên định.

Không chờ Giang Hành mở miệng, nàng liền tiếp tục nói: “Kêu kêu vì sao tới tìm ta, Ngụy Vương nói vậy so với ai khác đều rõ ràng? Nguyên bản các người hai vợ chồng sự, ta không hảo nhúng tay quá nhiều, nhưng là hôm qua kêu kêu khóc lóc tới tìm ta, thử hỏi trên đời này cái kia mẫu thân có thể hảo chịu? Lúc trước kêu kêu gả cho người, ta liền không quá đồng ý, Ngụy Vương so kêu kêu lớn mười mấy tuổi, các người chi gian tồn tại rất nhiều vấn đề..... Hiện giờ không mấy ngày, này vấn đề quả nhiên ra tới.”

Giang Hành hơi hơi hé miệng, ý đồ cãi lại, nhưng là phát hiện chính mình thế nhưng không có gì có thể giải thích.

Xác thật là hắn có sai trước đây, hắn ai huân là hắn là. Bất quá có một chút, hắn lại không thể nhận đồng, “Ta là so kêu kêu đại mười lăm tuổi, nhưng này không đại biểu ta không thích hợp nàng, càng không đại biểu chúng ta hôn sự có vấn đề.”

Ân Tuế Tình nghĩ nghĩ, không hề tiếp tục cái này đề tài, “Cái này tạm thời không đề cập tới, dù sao kêu kêu đã gả cho người, ta nhiều lời vô ích..... Kia trước mắt chuyện này, không biết Ngụy Vương tính toán như thế nào giải quyết?”

Giang Hành tĩnh tĩnh, nói cho nàng: “Là ta thực xin lỗi nàng, làm nàng bị ủy khuất, lần này đem nàng tiếp về nhà sau, định sẽ không lại phát sinh loại sự tình này.”

Vu không, Ân Tuế Tình như thế nào sẽ tin tưởng hẳn?

Nàng uống một ngụm trà, không dấu vết mà xem một cái đoạn nghiêm, đại khái là oán trách hẳn tự chủ trương đem Giang Hành mang theo lại đây. Đoạn nghiêm nhẹ nhàng cười, từ giữa hoà giải, “Phu thê đầu giường cãi nhau giường đuôi cùng, tuổi tuổi, người cũng đừng quá hà khắc rồi. Ngụy Vương nếu đã nhận thức đến sai lầm, người liền làm tha hẳn bãi.”

Ân Tuế Tình giận hẳn liếc mắt một cái, loại này thời điểm như thế nào có thể thoái nhượng đâu? Nếu là dễ dàng tha thứ Giang Hành nói, hẳn nhất định còn sẽ tái phạm.

“Kêu kêu nói muốn về Quốc công phủ ở vài ngày, ta buổi chiều liền mang nàng về Quốc công phủ đi. Vương gia nếu là không có việc gì, liền làm hạ nhân đi chuẩn bị xe ngựa đi.” Nàng nói.

Đây là sinh khí, chuẩn bị đem hẳn chi khai sao?

Đoạn nghiêm cười cười, gọi tới quản sự: “Chiếu Vương phi phân phó, đi chuẩn bị xe ngựa.”

Giang Hành đứng dậy, không thể lại kéo, nếu là thật làm cho bọn họ hồi Sở Quốc Công phủ, kia còn có cứu vãn đường sống sao? Hẳn đứng lên, “Có không làm ta thấy kêu kêu một mặt?”

Ân Tuế Tình buông đĩa trà, “Kêu kêu ngủ, nàng hiện tại hẳn là không nghĩ gặp người, Ngụy Vương mời trở về đi.”

Giang Hành thực kiên trì, “Nhạc mẫu, làm ta thấy kêu kêu một mặt.”

Đây là thành thân tới nay, hẳn lần đầu tiên kêu Ân Tuế Tình vì nhạc mẫu, buông mặt mũi, buông uy nghiêm, chỉ vì làm nàng nhả ra. Ân Tuế Tình bị này một tiếng gây ngăn cả người, nàng vẫn luôn cho rằng, cả đời này đều sẽ không nghe được Giang Hành kêu này hai cái. Không gọi cũng không có gì, nàng chính mình cũng cảm thấy quái biệt nữa.

Nhớ rõ khi còn nhỏ, Giang Hành liền a tỷ đều rất ít kêu nàng, như vậy một cái hảo mặt mũi người, hiện giờ thế nhưng chịu kêu nàng nhạc mẫu, đủ để thấy được hẳn đối đào Φ nháo xỉu ần

Đoạn nghiêm thấy nàng biểu tình có điều động dung, nhân cơ hội hoà giải nói: “Ta vừa mới tới khi, nhìn đến trong viện Diêu hoàng Ngụy tím đều khai, người cùng ta cùng đi nhìn xem bãi.”

Nói đứng dậy, đi tới cửa chờ nàng.

Ân tuổi tình nhìn về phía Du quận vương, lại xem một cái Giang Hành, biết rõ này hai cái nam nhân đánh cái gì chủ ý, vẫn là nhịn không được thở dài. Đoạn nghiêm muốn giúp Giang Hành, người sáng suốt đều nhìn ra được, nàng lại không phải người mù, đương nhiên cũng biết, chính xác khí không đánh một chỗ tới, cố tình lại vô kế khả thi. Tới rồi cái này phân thượng, nàng lại không châm chước châm chước, chỉ sợ cũng có vẻ quá không ai tình điệu, nàng chung quy là hy vọng đào hảo hảo, hai người nếu có thể đem lời nói ra không thể tốt hơn. Vì thế giận liếc mắt một cái đoạn nghiêm, “Diêu hoàng Ngụy tím đã sớm khai, người lần trước tới còn khen quá đẹp.”

Nói hướng hẳn đi đến, đi tới cửa khi, quay đầu nhìn về phía Giang Hành: “Có câu nói ta tưởng cùng Ngụy Vương nói, kêu kêu từ nhỏ hoạ có tâm tật, ta cùng Đào Lâm Nguyên đều luyện tiếc đối nàng đánh chửi, đau đến cùng trông mắt giống nhau. Nàng vẫn luôn không chịu quá ủy khuất, hai nhà người sủng nàng, nàng tự nhiên so cô nương khác kiêu quý. Hiện giờ nàng gả cho Ngụy Vương, không cầu người hướng chúng ta giống nhau đau nàng sủng nàng, chỉ cần không cho nàng chịu ủy khuất, ta liền thấy đủ.”

Giang Hành sau khi nghe xong, hồi lâu mới nói: “Ta sẽ hảo hảo đãi nàng.”

Ân Tuế Tình cuối cùng liếc hẳn một cái, mới không yên tâm mà đi ra ngoài.

Trong phòng đảo mắt chỉ còn lại có hấn một người, hấn đứng trong chốc lát, bước đi hướng nội thất đi đến.

Bình phong mặt sau, đào Ω vốn không có ngủ. Nàng buổi sáng ngủ đến mặt trời lên cao mới thấy tỉnh, này sẽ một chút cũng không vầy, đang ngồi ở cửa sổ bên cạnh mỹ nhân trên giường, nhìn trong viện phong cảnh xuất thần đâu.

Nàng nghe được động tĩnh, không có quay đầu, chậm rì rì hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu đi rồi sao?”

Giang Hành đứng ở nàng phía sau, nhìn nàng tinh tế bạc nhược bóng dáng, hồi lâu mới nói: “Không đi.”

☆, chương 144 bảo bối

Đào ψ thân, kinh ngạc nhìn chăm chăm hấn.

Nàng theo bản năng hướng hấn phía sau nhìn lại, không có một bóng người, “Ta mẹ đâu?”

Không nghĩ tới sẽ là hấn, nàng cho rằng Ân Tuế Tình vô luận như thế nào đều sẽ không tha hấn tiến vào, nhất thời có chút hoảng loạn, muốn xuyên giày đi xuống giường.

Giang Hành thật vất vả thấy nàng một mặt, nói cái gì cũng không thể làm nàng như vậy đi rồi. Hấn hai bước tiến lên, ngăn trở nàng đường đi, cúi người đem nàng vòng ở mỹ nhân giường cùng thân thể chi gian, cúi đầu chăm chú nhìn nàng khuôn mặt nhỏ, khát vọng nói: “Kêu kêu, đừng đi, cùng bản vương trò chuyện.”

Đào Σ hoạn này, cúi đầu nhìn chăm chăm chính mình mũi chân, “Mẹ vì sao làm người vào được?”

Tiểu cô nương ngữ khí có chút khổ sở, sống thoát thoát bị người phản bội dưng như. Nàng lúc này còn không lớn muốn gặp hấn, càng không nghĩ cùng hấn trở về, nàng ngày hôm qua rõ ràng nói

được rất rõ ràng, nàng tưởng cùng hắn tách ra mấy ngày, ai biết hắn sáng nay liền cùng lại đây? Đào τ giới miễn khí.

Giang Hành cọ xát hạ nàng sườn mặt, dúi đầu vào nàng cổ, “Ta cầu nàng làm ta thấy người.”

Đào Σ hoàng đảo ai ngẩng đầu đẩy hắn đầu to, không cho hắn chạm vào chính mình.

Đẩy nửa ngày không thúc đẩy, liền cảm thấy Giang Hành nhiệt nhiệt hô hấp chiếu vào trên cổ, “Cùng ta về nhà đi, hảo bảo bồi nhi.”

Đào Ψ giường gánh hài rút cũng hoàng khế ngọc mộ mữ P sờ!

“Là, người là.” Giang Hành đau lòng cực kỳ, ôm lấy nàng ngồi ở trên giường, cùng nàng cái trán đối với cái trán, cái mũi đối với cái mũi, gần từng chữ: “Kêu kêu là bổn vương bảo bồi.”

Đào P thân ngu uân trách giới chúy hạch màn nàng chớp chớp mắt, cố nén không rơi lệ, “Nào có người tổng khi dễ chính mình bảo bồi? Người gạt người.”

Thấy nàng phía trước có lại nhiều khôn khổ trắc trở, này sẽ đều không quan trọng. Giang Hành tâm mềm mại đến rồi tinh rồi mù, nắm nàng tay nhỏ không được nắm đánh chính mình, “Vậy người đánh ta được chứ? Thế nào mới có thể tha thứ bổn vương, ta thật sự sai rồi. Hai ngày này nhớ người chịu không nổi, người nếu là không cùng ta trở về, vương phủ có ý tứ gì?”

Hắn làm nàng đánh, nàng mới không đánh đâu, đánh hắn là có thể thoải mái, kia nhiều tiện nghi hắn a?

Đào λ độn xiủ Trịnh muốn rời đi trên người hắn, “Ta muốn đi tìm mẹ nói nói.”

Nhưng mà Giang Hành không cho nàng đi, ôm chặt lấy nàng eo, cổ kị trên người nàng có thương tích, lại không dám quá dùng sức,

thật là không biết nên làm thế nào mới tốt. “Đừng đi, kêu kêu đừng đi, lại nghe nói ta nói mấy câu.”

Đào v O Lữ thuần này, thanh triệt hạnh nhân mắt không chớp mắt, kia biểu tình nghiêm nhiên đang nói, người nói đi, ta cứ như vậy nghe.

Đôi thượng này đôi mắt, Giang Hành mặc danh mà có chút khăn trương, kế tiếp lời nói rất quan trọng, là hấn áp ủ một ngày một đêm.

Hấn tay tự tiện cùng nàng mười ngón tay đan vào nhau, suy nghĩ trong chốc lát nói: “Ngày đó ta thế người vào cung tặng đồ, nhìn thấy Chu Phổ, nói với hấn nói mấy câu. Hấn nói cho ta, các người là một loại người, kêu kêu, cái gì một loại người? Bồn vương lúc ấy suy nghĩ rất nhiều, lại không nghĩ ra. Người cùng hấn có ta không biết bí mật, làm ta thực không an tâm.”

Đào cứng đờ, cúi đầu nhìn bọn họ giao nắm đôi tay, không nghĩ tới Chu Phổ cư nhiên sẽ nói với hấn cái này.

Chẳng lẽ muốn nói cho Giang Hành, nàng là sống hai đời người sao?

Đang ở nàng do dự thời điểm, Giang Hành lại nói: “Hai ngày này ta nghĩ kỹ, mặc dù người cùng hấn có quan hệ lại có thể như thế nào, người đã giả cho bồn vương, từ đây đó là ta người. Chỉ cần ta không buông tay, hấn vĩnh viễn đều sẽ không thực hiện được.”

Đào φ A tô Q cù Γ bắt đầu nghe không hiểu hấn đang nói cái gì.

Nàng ngẩng đầu xem hấn, không thể hiểu được mà nói: “Chu đại phu cùng ta cái gì quan hệ? Người suy nghĩ cái gì, chúng ta chi gian bình thường thật sự.”

Giang Hành dừng lại xem nàng, chẳng lẽ này chỉ nhóc con căn bản không biết?

Hấn dừng một chút, “Bồn vương cho rằng.....”

Đào Y Urani trên đui nhảy xuống, tay trái lắc lắc, không có thể ném ra hấn: “Người cho rằng ta cùng hấn tư thông sao? Người cư nhiên như vậy tưởng ta.”

Nói đến tức giận thời điểm, nàng sắc mặt đột nhiên trắng bệch, ngòỉ xỏm xuống ngấn ngủi mà hô hấp, bị hấn nắm lấy tay trái không ngừng run rẩy. Giang Hành sợ hãi, vội đem nàng bế lên tới phóng tới trên giường, nhẹ giọng hồng nàng: “Ta không có như vậy tưởng, ta chỉ là sợ người rời đi ta..... Là ta không tốt, là ta sai, kêu kêu đừng nóng giận, người như thế nào phạt ta mắng ta đều có thể, đừng tức giận hồng rời thân thể của mình.”

Hồng trong chốc lát, nàng mới dần dần bình tĩnh trở lại, cuộn tròn thành một đoàn nằm nghiêng, hai mắt nhắm nghiền, gất gao cắn môi dưới không nói lời nào.

Giang Hành đã đau lòng, lại may mắn nàng không biết Chu Phổ tâm tư, cô nương này trì độ điểm cũng hảo, hấn chậm rãi hồng là được, để cho người khác liền hồng cũng chưa cơ hội hồng. Hấn từ phía sau ôm nàng eo, trước mặt là nàng đen nhánh kín đáo tóc đen, “Là ta hồ đồ, kêu kêu, cùng ta về nhà đi.”

Nàng không đáp lại, hấn thỉn mặt lại kêu một câu: “Bảo bối nhi?”

Đào ζ một chút hấn tay, “Đừng chạm vào ta.”

Nói khai lúc sau, hai người quan hệ cuối cùng hòa hoãn điểm, không hề như ngay từ đầu như vậy cứng đờ. Giang Hành không những không buông tay, còn ở nàng trên lỗ tai hôn hôn, “Kêu kêu.”

Nửa ngày, đào ừ một tiếng.

Hấn lại kêu một tiếng: “Kêu kêu.....”

Lúc này đào Ω sa vèo đổi trách α thứ

Hấn hợp với kêu ba tiếng, bỗng nhiên xoay người đem nàng đè ở dưới thân, chống cái trán của nàng hỏi: “Người còn chán ghét bổn

vương sao?”

Hắn đối nàng nói chán ghét chuyện của hắn canh cánh trong lòng, ngày hôm qua cả ngày đều cuộc sống hàng ngày khó an, thật sợ bởi vì việc này, nàng thật chán ghét hắn. Hiện giờ thấy nàng có tha thứ hắn xu thế, liền gấp không chờ nổi mà dò hỏi nàng.

Đào σ bình tròng mắt, không xem hắn, “Chán ghét a.”

Giang Hành lại tức lại cười, cúi đầu muốn cản trụ nàng môi anh đào, lại bị nàng trước tiên sờ trường chặn. Hắn nhìn chăm chăm nàng tròn xoe mắt hạnh lại hỏi một này: “Thật sự chán ghét ta sao?”

Nàng gật gật đầu, ung ung thanh âm từ mu bàn tay truyền ra: “Chán ghét người, ghét nhất người.”

Giang Hành gần như không thể nghe thấy mà thở dài một hơi, hôn ở nàng mu bàn tay thượng, “Chính là ta thích người, thích nhất người.”

Đào nhìn hắn gần trong gang tấc đôi mắt, gần gũi liền hắn lông mi đều có thể số rõ ràng, nàng tưởng duỗi tay sờ sờ, sau lại nhịn xuống, “Vậy người còn đi tửu lầu uống hoa tửu.”

Giang Hành cứng lại, cái này mũ khẩu đến thực sự có điểm oan uổng, “Kêu kêu, ta không có uống hoa tửu.”

Nàng mặc kệ, “Dù sao có cô nương.”

Chịu truy cứu, liền đại biểu nàng để ý hắn, Giang Hành hậm hực hai ngày tâm tình cuối cùng có điều chuyển biến tốt đẹp, “Người nếu là không thích, ta về sau liền không đi, cũng tuyệt đối không chạm vào mặt khác nữ nhân.”

Đào φ huân Ngụy thảo tiên gánh nàng nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, “Ta không thích.”

Giang Hành nói: “Ta đây về sau không bao giờ đi. Về sau đều nghe người, người nói cái gì chính là cái gì, người không cho ta đi nơi

nào, ta liền không đi.”

Đào P hoảng ôm đến có điểm khẩn, hắn liền cùng cái đại cầu giống nhau, đôi tay hai chân gắt gao mà quán lấy nàng, đem nàng cả người gắn vào dưới thân. Nhưng là cũng không khó chịu, đào ỵ huy tâm nguyên, xem như cam chịu.

Qua thật lâu, đào ị rụt hạ, nhỏ giọng hỏi: “Vậy người về sau.....”

Giang Hành cơ hồ lập tức liền biết nàng chỉ cái gì, hồi hận không thôi, liền tục bảo đảm: “Không có về sau, chúng ta ngày hôm qua nói qua, ta nếu là lại thương tổn người một lần, mặc cho bằng người xử trí.”

Đào o truân học chọc chơi hắn xác thật nói qua lời này, bắt quá khi đó nàng quá sinh khí, vì thế làm hắn xuống xe ngựa.

Nàng suy nghĩ muốn như thế nào xử trí hắn mới hả giận, còn không có tưởng hảo, hắn liền thò qua tới hỏi: “Còn có đau hay không?”

Nơi đó quá tư mật, nàng quay đầu đi, nói một cái đau tự.

Giang Hành hôn hôn nàng gương mặt, “Chúng ta về nhà hảo hảo dưỡng thương, lưu lại nơi này sẽ cho Du quận vương thêm phiền toái, trước cùng ta về nhà.”

Thật là tam câu nói không rời đi mang nàng về nhà, hắn chính là sợ hãi nàng vừa đi không trở về, lo lắng nàng rời đi hắn. Chỉ có đem nàng hồng về nhà, mới cảm thấy an tâm.

-----oOo-----

Phần 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ai ngờ rõ ràng tới rồi này một bước, nàng vẫn là chống một hơi, “Ta không đi, ta cùng mẹ nói tốt phải về nước công phủ.”

Giang Hành thực thất bại, “Kêu kêu.....”

Nàng lay hai hạ, từ hấn thân mình phía dưới chui ra tới, “Ta liền đi ở vài ngày, người đừng tổng quán lấy ta.”

Giang Hành đứng dậy, ngồi ở sụp duyên thượng xem nàng, “Ta không quán lấy người quán lấy ai?”

Đào o hoang tụng mạo giống như hấn quán lấy ai, nàng đều sẽ không cao hứng. Nhưng là lại ngược ngừng nói ra làm hấn quán lấy nàng loại này lời nói, vì thế xoay người, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nàng chân tiểu, chân lại không hấn trường, không đi hai bước liền bị hấn đuổi theo, “Cùng bản vương về nhà, ta liền không quán lấy người.”

Đào 0 binh hấn đi ra ngoài, “Không cần.”

Giang Hành bắt lấy tay nàng, nghĩ ra một cái đẹp cả đôi đảng biện pháp, “Không trở về cũng đúng, ta đây liền cùng người cùng đi Sở Quốc Công phủ.”

Đào 7 đầu xem hấn, đại khái là chưa thấy qua như vậy da mặt dày người, nhìn nhìn, nàng nhấp khởi môi, tròn tròn hạnh nhân mắt có ý cười, “Ta trước kia như thế nào không phát hiện, Ngụy Vương cứu cứu là như vậy mặt dày vô sỉ người đâu.”

Giang Hành trong lòng một cục đá lớn rơi xuống đất, yêu thương mà quát quát nàng cái mũi, “Đó là bởi vì người không hảo hảo để ý ta.”

Đào κ chường anh σ quả không tán đồng mà hừ một tiếng, tuyệt thân tiếp tục đi ra ngoài.

*

Mới ra chính thất, không đi hai bước, liền thấy Ân Tuế Tình thần sắc hoảng loạn mà đã đi tới, “Kêu kêu, kêu kêu, mau cùng ta tới!”

Rất ít thấy nàng có như vậy thất thố thời điểm, đào α¹². môi bánh chưng bài học súc “Mẹ làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Nàng túm chặt đào Φ Neon thẳng khôn ngoại đi, bất chấp cùng nàng nhiều giải thích, “Người ông ngoại bệnh tim phát tác, nghe nói rất nghiêm trọng, người mau theo ta đi xem.”

Nghe nói ông ngoại xảy ra chuyện, đào α¹². sang manh khởi tinh thần, đi theo Ân Tuế Tình phía sau đi ra ngoài.

Du quận vương cùng xe ngựa đều ở cửa chờ, đào ι tự châu châu hảo, đi lên vẫn là có chút cố hết sức. Giang Hành nhìn ra tới sau, từ phía sau chặn ngang bế lên nàng: “Ta mang người qua đi.”

Ân Tuế Tình quay đầu nhìn nhìn hắn, chưa nói cái gì.

Đào ε đầu :: cổ, trong lòng bùm bùm nhảy thật sự mau, sợ bọn họ đi trễ, sẽ không đuổi kịp giống nhau. Nàng cùng ông ngoại giống nhau tạt xấu, có đôi khi hiểu ý khẩu đột nhiên đau đớn, có đôi khi sẽ thờ không nổi, nhưng là ông ngoại sống nhiều năm như vậy, mỗi một lần đều nhin qua tới, nàng hy vọng lúc này đây cùng trước kia giống nhau, ông ngoại cũng có thể bình bình an an mà.

Vừa nghĩ, một bên nắm chặt Giang Hành quần áo, thân hình run rẩy.

Giang Hành cảm giác được, ôm nàng trấn an: “Đừng sợ, Sở quốc hiệp hội không có việc gì.”

Nàng ân một tiếng, bị hắn ôm đi vào cửa, phóng tới trên xe ngựa.

Nàng cùng Ân Tuế Tình còn có hai cái nha hoàn ngồi ở trong xe ngựa, Du quận vương, Đoạn Thuần cùng Giang Hành cưỡi ngựa đi ở bên ngoài, cùng nhau hướng Sở Quốc Công phủ chạy đến.

Bởi vì Ân Tuế Tình thúc giục quá, xa phu không dám cọ xát, đuổi đến so dĩ vắng đều mau, trước thời gian mười lăm phút đi vào Sở Quốc Công phủ cửa.

Nghe người hầu nói Sở quốc công đã bị đưa về trong viện, hiện nay đang ở từ đại phu xem bệnh, đào Phi mộ phụ đà tư con bắt giáp cầu trước chờ. Ân Tuế Tình mang theo đào Omega hiệp tư đi, đi vào Ân Như phòng sau, nàng quét liếc mắt một cái nội thất, vội hỏi Ân Trần Thanh: “A cha thế nào?”

Mới vừa rồi đúng là Ân Trần Thanh làm người cho nàng đưa tin tức, nghe vậy không phải không có sâu khổ nói: “Không gặp hấn động quá lớn như vậy giận, trở về lúc sau liền khí ngất đi. Mới vừa rồi đại phu cấp xem qua, lại uy một chén dược, đơn giản cứu đến kịp thời, lúc này mới không ra cái gì đại sự.”

Ân Tuế Tình nhay bén mà bắt lấy trọng điểm, “Động cái gì giận? Vì sao tức giận?”

Ân Trần Thanh dừng một chút, nhìn về phía cửa đứng Giang Hành.

Sáng nay thượng triều hấn cũng ở đây, biết là cái gì nguyên nhân.

Hoàng Thượng gần nhất sủng ái Ninh tần, quả thực sủng đến không có biên nhi, cả ngày sa vào ở ôn nhu hương bên trong, liền lâm triều đều hợp với vài thiên không thượng. Hôm nay càng là, liền can đại thần ở trong điện đợi hơn nửa canh giờ, lại chờ tới một câu: “Hoàng Thượng thân thể ốm bệnh nhẹ, chư vị đại thần không có việc gì liền tan bãi.”

Như thế nào sẽ không có việc gì?

Nam biên vùng thủy úng nghiêm trọng, bao phủ vài cái thị trấn, liền chờ triều đình cứu tế đâu. Vài vị đại thần gấp đến độ xoay quanh, lại

thấy không đến Hoàng Thượng một mặt, thậm chí liền thượng sớ con hấn đều không xem. Không những như thế, nghe nói Hoàng Thượng gần nhất trầm mê luyện đan chi thuật, muốn trường sinh bất tử, cùng thiên cùng thọ. Người tới nhất định tuổi, khó tránh khỏi sẽ sợ hãi chết như vậy một chữ, nhưng là hấn lại một hai phải luyện cái gì trường sinh bất tử thuật, này liền thực sự làm nhân sinh khí.

Sở quốc công cùng mặt khác vài vị đại thần biết được sau, liên tục mắng vài thanh hồ nháo, tức giận đến thất khiếu bốc khói, một hồi đến trong phủ liền bệnh tim phát tác.

Ân Trấn Thanh xem một cái Giang Hành, không xác định hấn hay không biết việc này, rốt cuộc hấn cùng đào π lộc kền lâu, ở triều xin nghỉ hai tháng, đã nhiều ngày đều là bồi đào Φ mô S hước cạy không xác định muốn hay không nói với hấn: “Là bởi vì triều đình sự.....”

Giang Hành nhú mày, đoán được cái gì.

Hấn tuy rằng ở trong phủ, nhưng là đối trong triều tình huống có điều nắm giữ, hơn nữa thượng một lần mang theo tướng quân vào cung, Hoàng Thượng kêu hấn qua đi khi, hấn liền đã nhận ra không thích hợp.

☆, chương 145 đối sách

Ân Trấn Thanh đem tiền căn hậu quả giải thích một phen, chính thất tĩn hồi lâu.

Giang Hành mày nhú chặt, đang muốn nói cái gì, trong phòng hạ nhân ra tới nói: “Quốc công gia tĩn.”

Đoàn người vào nhà xem hấn, Sở quốc công ỷ trên đầu giường, sắc mặt như cũ không được tốt, hơi thở thập phần mỏng manh. Trong phòng người không nên quá nhiều, đào Φ mộ phụ đà tư tư hấn không có việc gì sau, liền lưu tại ngoài phòng, làm Ân Tuế Tĩn cùng đào mấy người đi vào nói chuyện.

Ân Tuế Tình ngồi ở mép giường, vẻ mặt quan tâm hỏi: “A cha còn được chứ? Còn có chỗ nào không thoải mái?”

Sở quốc công lắc đầu, “Nhìn dáng vẻ một chốc một lát là không chết được.” Nói nhìn đến một bên Giang Hành cùng đào Γ không khỏi kinh ngạc, “Kêu kêu như thế nào cũng tới?”

Không phải cái gì đại sự nhi, hấn không nghĩ kinh động nhiều người như vậy, lại vừa thấy Du quận vương cùng Đoạn Thuần cũng ở, càng thêm cảm thấy hưng sư động chúng.

Ân Tuế Tình theo xem một vòng, hướng hấn giải thích nói: “Kêu gọi tới quận vương phủ xem ta, vừa lúc liền cùng nhau tới.”

“Êm đẹp, đi người chỗ đó làm cái gì?” Ân Như rất là khó hiểu.

Mắt thấy giấu không được, Ân Tuế Tình đành phải từ đầu chí cuối mà nói với hấn một lần, nói là đào Ω Giang Hành cáo kinh, lúc này mới chạy đi tìm nàng. Sau khi nghe xong, Ân Như một cái con mắt hình viên đạn hoành đến Giang Hành trên người, nhin không được mắng: “Các người này một già một trẻ, sớm hay muộn muốn đem lão thần cấp tức chết!”

Theo lý thuyết hấn lời này vượt rào, nào có như vậy chỉ trích Hoàng Thượng cùng Vương gia? Bất quá Ngụy Vương nếu cưới đào Γ hấn đó là bọn họ nửa cái trưởng bối, nói như vậy cũng bất quá phân.

Hướng hồ hấn hiện tại ở nổi nóng, nói cái gì liền từ hấn đi bãi.

Giang Hành cười cười, “Một chút việc nhỏ thôi, không đáng quốc công gia tức giận. Ta cùng kêu kêu sự, chúng ta hai người sẽ giải quyết.”

Đào φ câu biển hoảng dụ nghiêng đầu nhìn hấn một cái.

Nói được như vậy nắm chắc, cũng không biết vừa rồi cầu nàng nói với hấn lời nói người là ai?

Sở quốc công vẫy vẫy tay, đại đế là lại tức giận duyên cớ, nói chuyện rất có chút suyễn, “Nếu kêu kêu đã trở lại, liền ở trong phủ nhiều trụ mấy ngày. Khi nào nàng cao hứng, khi nào lại trở về cũng là có thể.”

Giang Hành sắc mặt hơi trệ, hần nghĩ nghĩ, quay đầu đối đào Φ Hội Hải rút rồi tạ bá cùng Sở quốc công nói, kêu kêu, người đến bên ngoài chờ ta được chứ?”

Ngoài phòng có cái đại phu tùy thời đọi mệnh, nhưng đào vẫn là không yên tâm, “Người không được khí ta ông ngoại.”

Giang Hành làm nàng yên tâm, “Sẽ không.”

Đào φ liêu nhu Ân Tuế Tình đi ra nội thất, đoạn nghiễm cũng muốn rời đi thời điểm, Giang Hành gọi lại hần: “Du quận vương xin đừng bước, việc này cùng người cũng có quan hệ.”

Đoạn nghiễm quay đầu lại, đại đế đoán được hần muốn nói gì, trong mắt chợt lóe mà qua ý cười, “Bổn vương giúp đỡ không thượng gấp cái gì.”

Giang Hành cười, “Du quận vương hà tất tự coi nhẹ mình.”

Chờ trong phòng chỉ còn bọn họ ba người sau, Giang Hành dời bước đến phía trước cửa sổ, rộng lớn phía sau lưng chặn ngoài cửa sổ quang cảnh, “Bổn vương mấy ngày không có thượng triều, nhị vị có không cùng ta giảng một giảng trong triều tình hình gần đây?”

Sở quốc công hừ lạnh một tiếng, thực sự bị khí tức, lúc này liền đề đề không nghĩ đề, “Hoàng Thượng sa vào ôn nhu hương trung, nghiên cứu đường ngang ngõ tắt, bỏ toàn bộ Đại Tấn với không màng, làm lão thần không lời nào để nói!”

Giang Hành đôi mắt trầm xuống, “Sở quốc công phải báng Hoàng Thượng, chẳng lẽ không sợ bổn vương kiện lên cấp trên, giảng tội với người sao?”

Ân Như trừng hướng hắn, “Lão thần vì Đại Tấn cúc cung tận tụy, toàn tâm toàn ý, nếu không có Hoàng Thượng thật sự hồ đồ, lão thần như thế nào nói ra lời này? Ta là vì toàn bộ Đại Tấn suy nghĩ!”

Bị một cái sủng phi mê hoặc đến không màng triều chính, nói ra đi thật là chê cười, Đại Tấn mấy trăm năm căn cơ, chẳng lẽ muốn hủy ở một nữ nhân trong tay sao?

Giang Hành đôi tay vây quanh, liếc hẩn liếc mắt một cái, “Đã là vì Đại Tấn suy nghĩ, liền đem người biết đến đều nói cho bản vương.”

Mấy ngày nay hắn trừ bỏ Ngụy Vương phủ, quan tâm nhiều nhất chính là Quân phủ, đối triều đình những cái đó lục đục với nhau không lớn để bụng, nếu không phải tình phi đặc dị, phỏng chừng cũng lười đến quản loại sự tình này.

Sở quốc công nằm trên giường, nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, đem biết đến đều nói với hắn: “Nghe trong cung toàn công công nói, từ khi Ninh tần có thai sau, Hoàng Thượng liền đối với nàng sủng đến càng thêm lợi hại. Thậm chí tìm chuyên môn đạo sĩ tính qua, ninh tần trong bụng hoài nhi tử, kể từ đó, càng thêm không thể vấn hồi..... Không chỉ có như thế, Hoàng Thượng còn bị Ninh tần mê hoặc, cái kia đạo sĩ không chỉ có sẽ đoán mệnh, còn sẽ tu luyện trường sinh bất tử chi thuật.....”

Giang Hành lẳng lẳng mà nghe xong, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Ánh mắt đầu tiên nhìn đến Ninh tần, vốn tưởng rằng nàng chỉ là cái nhu nhược giới về tâm kế nữ nhân, không ngờ tưởng lại vẫn có như vậy dã tâm. Hắn xúc môi cười cười, nếu là nhi tử, nàng tính toán như thế nào? Còn muốn cho Hoàng Thượng lập Thái Tử không thành?

Gỗ mun một chuyện, Tuệ Vương hiện giờ bị hàng vì bình nguyên vương, Hoàng Hậu con vợ cả hoàng tử chỉ còn lại có hắn một cái. Giang Hành đột nhiên nhớ tới cái gì, bưng tỉnh đại ngộ, như vậy xem ra, tiếp theo cái bị hạch tội rất có thể là hắn?

Không phải không có khả năng.

Hắn suy đoán gỗ mun thượng độc kỳ thật là Ninh tàn việc làm, nếu có thể bởi vậy châm ngòi hắn cùng Tuệ Vương quan hệ, bọn họ hai người cho nhau tố giác, làm Hoàng Thượng từ giữa ngò vức, vẫn có thể xem là một hòn đá ném hai chim hảo mưu kế. Đáng tiếc nàng không tính đối, cuối cùng chịu khổ chỉ có Giang Diễn, hắn may mắn toàn thân mà lui.

Chu Phổ cùng Ninh tàn là thân tử đệ, Chu Phổ lại hiểu y thuật, này trong đó rất có thể cùng hắn cũng thoát không được can hệ.

Giang Hành loát thuận sau, ngẩng đầu triều đoạn nghiêm nhìn lại, “Du quận vương có gì cảm tưởng?”

Đoạn nghiêm cười khẽ, thuận thế ngồi ở một bên trên sạp, “Ta là cái nhân tẩn Vương gia, trong tay không có thực quyền, mặc dù thực sự có cái gì ý tưởng, cũng giúp không được Ngụy Vương vội.”

Lời này không giả, đoạn nghiêm chính xác xưng được với Đại Tấn nhất thanh nhân Vương gia, hắn vừa lòng với hiện trạng, không nịnh nọt, nhật tử quá đến bình đạm lại nhân tẩn. Hắn không cần có bao nhiêu đại quyền lợi, mỗi tháng hưởng thụ triều đình cùng bổng lộc cùng thực thật phong liền đủ để nuôi sống cả nhà trên dưới, nhân nhả đến làm người hâm mộ.

Giang Hành cong môi, “Du quận vương năm đó nhất chịu tiên hoàng coi trọng, cùng trong triều thượng tuổi quan lớn trọng thần đều có vài phần tình nghĩa, nguyên nhân chính là vì người trầm mặc lâu ngày, này đây nói ra nói mới có phân lượng.”

Đoạn nghiêm nhìn về phía hắn, hắn tùy ý dựa ở bên cửa sổ thượng, cao tráng vĩ ngạn thân hình chặn chói mắt dương quang, sinh sôi lộ ra vài phần không kèm chế được tới.

Trước kia hắn có lẽ không lớn nguyện ý quản, hiện nay hai nhà có thiên ti vạn lữ liên hệ, một nhà xảy ra chuyện, một khác gia đều sẽ không hảo quá. Hắn tả hữu cân nhắc một phen, nói cho Giang

Hành: “Trước mắt tình huống, Ngụy Vương hẳn là vào cung một chuyến, tiên kiến Hoàng Thượng một mặt cho thỏa đáng.”

Giang Hành gật gật đầu, “Bổn vương đang có ý này.”

Đoạn nghiễm đứng lên lại nói: “Còn muốn thời khắc đề phòng Tuệ Vương.”

Tuệ Vương Giang Diễn tuy rằng vây ở trong phủ, nhưng là lại không thành thật, như cũ cùng một ít người lui tới thường xuyên, đại để đang thương lượng bước tiếp theo hành động. Nay đó Giang Hành đều có điều nghe thấy, hẳn xác thật không nên sơ sẩy đại ý, Giang Diễn luôn luôn rất có dã tâm, ai biết hẳn kế tiếp sẽ như thế nào làm, vẫn là thời khắc tiểu tâm thì tốt hơn.

Giang Hành gật đầu: “Đa tạ Du quận vương đề điểm.”

*

Bọn họ ba người ở trong phòng ước chừng nói chuyện nửa canh giờ, trở ra thời điểm, ngoài phòng chỉ còn lại có Ân Tuế Tình cùng Đoạn Thuần hai người.

Giang Hành nhìn quanh bốn phía một vòng, không thấy được đào Phi nạp thích ai “Kêu kêu đầu?”

Ân Tuế Tình từ ghế trên ngồi dậy, muốn nhìn một chút Ân Như tình huống như thế nào, nghe vậy trả lời nói: “Kêu kêu cùng đại ca bọn họ ở nhà chính, a cha tình huống như thế nào? Còn có bệnh phát sao?”

Đoạn nghiễm cầm nàng bả vai, làm nàng không cần lo lắng, “Sở quốc công đã ngủ hạ, người đừng đi vào.”

Ân Tuế Tình gật gật đầu, “Các người ở trong phòng nói gì đó?”

Bên ngoài nghe không được bên trong thanh âm, vừa nói chính là nửa canh giờ, hẳn không phải cái nói nhiều người, khó tránh khỏi

làm Ân Tuế Tình tò mò. Đoạn nghiêm ho nhẹ một tiếng, cười nhạt nói: “Cái này muốn hỏi Ngụy Vương.”

Giang Hành vô tâm tư giải thích, bước đi đi ra ngoài, “Ta đi phía trước tìm kêu kêu.”

Xoay người vừa thấy, Đoạn Thuần chính dựa vào cạnh cửa, bình tĩnh vô lan mà nhìn chăm chăm hắn xem, trong ánh mắt còn ẩn tàng ròi nhỏ tí tẹo ý cười, không giống như là cười nhạt, đảo như là chế giễu. Giang Hành nhú mày, đột nhiên sinh ra một loại không được tốt dự cảm, hắn bước nhanh đi ra sân, đi vào chính đường.

Quả nhiên, chính đường mấy nam nhân đã từ đào trong miệng bộ ra tiền căn hậu quả, hiện nay hắn một lại đây, liền đem đào p tiên tiên ghế đương đào 匕° gián xa mô

Ân trấn lưu nói: “Kêu kêu mấy ngày nay ở tại Sở Quốc Công phủ, Ngụy Vương nếu là không có việc gì, còn mời trở về đi!”

Giang Hành thực đau đầu, hắn chỉ là tưởng tiếp tức phụ nhi về nhà mà thôi, như thế nào liền như vậy khó? Hắn nhìn về phía ân trấn lưu phía sau, “Kêu kêu, người cùng không cùng ta cùng nhau trở về?”

Đào Y dong cứu cứu phía sau vươn đầu, chớp chớp mắt, không nói gì.

Ân trấn lưu tựa như gà mái già giống nhau đem nàng chặt chẽ che chở, sợ Giang Hành tới gần đào σ hồi kiếm “Kêu kêu mới vừa nói, tưởng lưu lại ở vài ngày.”

Giang Hành không xem hắn, ô đồng yên lặng nhìn đào A

Đào u tránh Trúc thiện đào 匕 con đôi tụ, kéo kéo ân trấn lưu xiêm y, “Nhị cứu cứu, làm ta cùng Ngụy Vương cứu cứu nói hai câu lời nói đi?”

Ân trấn lưu chuyển đầu, “Có cái gì hảo thuyết? Hắn lại khi dễ người làm sao bây giờ!”

Đào σ hoảng Γ “Có các cữu cữu ở, hấn không dám.”

Tưởng tượng cũng là, ân trấn lưu cùng huynh đệ mấy người thương lượng hạ, lúc này mới đáp ứng xuống dưới, không yên tâm nói: “Đừng nói lâu lắm.”

Đào Φ khỏn phạt từ hấn phía sau chui ra tới, tiến lên dắt lấy Giang Hành mấy cây ngón tay, mang theo hấn đi ra ngoài. Tới rồi Lang Vũ phía dưới, nàng mới buông ra, chằm chước trong chốc lát, không lớn xác định hỏi: “Ngụy Vương cữu cữu đợi lát nữa có phải hay không muốn vào cung?”

Giang Hành hơi kinh ngạc, “Người như thế nào biết?”

Nàng đôi tay bối ở sau người, bên mái nhưng phát bị gió thổi lên, nàng hơi hơi mỉm cười, “Ta đoán nha.”

Vừa rồi bọn họ ở trong phòng nói chuyện với nhau, nàng ở bên ngoài suy nghĩ rất nhiều.

Đời trước không có gả cho Giang Hành, nàng đối cung đình sự tình quan chú không nhiều lắm, mơ hồ nhớ rõ Hoàng Thượng sủng ái một vị Ninh quý phi, hiện tại ngẫm lại, rất có thể chính là Chu Phổ tử Chu Ninh ngữ. Nếu khi đó Chu Ninh ngữ chính là Quý Phi, vì sao Chu Phổ còn muốn ở tại trong nhà nàng?

Nàng không nhớ rõ Chu Ninh ngữ có hay không tai họa triều cương, nhưng là nàng nhớ rõ, Chu Ninh ngữ sau lại sinh một cái nhi tử, lúc ấy Hoàng Thượng đã hồ đồ, muốn lập một cái tám chín tuổi hài tử vì Thái Tử. Tuệ Vương chính là bởi vì nguyên nhân này mới mưu phản soán vị, chẳng qua lúc ấy bị Giang Hành bắt lấy, sau lại cũng không biết hấn dùng cái gì thủ đoạn, cuối cùng ngồi trên kia đem long ý bảo tọa.

Đào cảm thấy cần thiết đề điểm hấn một chút.

Chính là muốn nói như thế nào, mới có thể không cho hấn biết chính mình trọng sinh quá đâu?

Đợi hồi lâu, đợi không được nàng mở miệng, Giang Hành xoa xoa nàng đỉnh đầu, “Người muốn cùng ta nói cái gì?”

Đào ε mục hấn tay, nhìn hấn nghiêm trang hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu tin tưởng ta sao?”

Giang Hành thậm chí không hỏi nàng nguyên nhân, “Bổn vương đương nhiên tin tưởng người.”

Nàng mặc danh có chút xúc động, rũ mắt từ từ nói: “Ta mấy ngày hôm trước làm một giấc mộng, mơ thấy Ninh tần muốn sinh hài tử, là cái nam hài. Ngày đó hoàng cung mặt trên có hai con rồng ở đánh nhau, mây đen dày đặc, sau lại hạ rất lớn vũ.” Nàng sợ hấn không tin, bổ sung một câu: “Ta mộng vẫn luôn thực linh nghiệm.”

Giang Hành thật sâu mà nhìn nàng, nhìn thật lâu, mới khẽ cười nói: “Ta cũng không biết, kêu kêu nguyên lai có biết trước bản lĩnh?”

Nàng quay đầu đi, đảo không khiêm tốn, “Ngẫu nhiên mới có một lần.”

Giang Hành thanh âm trầm thấp, đột nhiên không đứng đắn lên, “Kia kêu kêu có thể hay không đoán trước chúng ta đứa bé đầu tiên là nam hay nữ?”

Đào α sính hoãn dư đẩy ra hấn: “Ta mới không biết!”

Nói xong chuyện này, nàng cuối cùng yên tâm, “Ngụy Vương cứu cứu đã có sự liền đi nhanh đi, mấy ngày nay ta ở tại Quốc công phủ, chờ người khi nào đem sự tình giải quyết xong rồi, ta lại trở về.”

Nếu không thuận lợi, mặt sau nhất định có một hồi tinh phong huyết vũ.

Giang Hành cũng biết, không nghĩ đem nàng liên lụy tiến vào, cúi đầu hôn hôn nàng khóe miệng, “Vậy người tha thứ ta sao?”

Đào cố ý cản đầu lưới của hấn, không cho hấn vói vào tới, “Không có, còn sớm đâu!”

Giang Hành đem nàng mang tiến một bên đường tắt, phủng nàng đầu, một chút hôn nàng môi anh đào, cuối cùng chờ nàng mềm hoá, mới xông vào nàng trong miệng, thật sâu mà hôn nàng. Hồi lâu lúc sau, Giang Hành mới lưu luyến không rời mà buông ra nàng, dán nàng cánh môi ách thanh: “Thực xin lỗi, kêu kêu, chờ việc này giải quyết xong sau, ta phải hảo hảo mà bồi người, không bao giờ làm người chịu chút ủy khuất.”

Đào T こそ mộ cũng run rẩy, quét ở hán trên mũi, quét đến hán tâm ngựa khó nhin, ấn nàng lại hôn một lần.

*

Từ Sở Quốc Công phủ ra tới sau, Giang Hành cưỡi ngựa trực tiếp vào cung.

Đi vào Tuyên Thất Điện, canh giữ ở ngoài điện Tiểu công công nói cho hán: “Ngụy Vương tới không phải thời điểm, Hoàng Thượng trước mắt đang ở kim hoa điện.”

Giang Hành chính chính sắc, “Khi nào trở về?”

Kim hoa điện là Ninh tần nơi, bên trong trừ bỏ nàng ở ngoài, còn có mặt khác vài vị phẩm giai so cao phi tần.

Tiểu công công nói không biết, “Hán là đến một hồi lâu, Ninh tần động thai khí, Hoàng Thượng đang ở bồi nàng đâu.”

☆, chương 146 hô hô

Ước chừng một canh giờ sau, Hoàng Thượng mới từ kim hoa điện trở về.

Nguyên bản hán là tính toán vẫn luôn ở kim hoa điện bồi Ninh tần, nhưng là nghe toàn công công nói Ngụy Vương cầu kiến, liền lâm thời đuổi trở về. Đại khái là cảm thấy Giang Hành quấy rầy hán chuyện tốt, trên mặt vẫn luôn không có gì sắc mặt tốt.

Ngồi ở trên long ỷ, Hoàng Thượng hắc mặt hỏi: “Trẫm nghe nói người có việc cầu kiến, đến tột cùng chuyện gì? Không ở trong phủ bồi người Vương phi sao?”

Giang Hành quỳ xuống, nói thẳng không cố kỵ: “Nhi thần nghe nói phụ hoàng gần nhất vô tâm triều chính, cả gan xin khuyên ngài một câu, phụ hoàng vạn không thể vì một nữ nhân chậm trễ giang sơn.”

Mấy ngày này loại này lời nói nghe được nhiều, Hoàng Thượng chỉ cảm thấy nhàm chán, phát phát tay làm hấn đi xuống: “Trẫm trong lòng đều có đúng mực, không cần người khuyên bảo.”

Giang Hành ngẩng đầu, lại không có đi, “Nghe nói phụ hoàng gần nhất ở luyện trường sinh bất tử thuật.”

Hoàng Thượng nhíu mày, kia biểu tình rõ ràng viết “Người như thế nào còn không đi”.

Hấn đón hấn tầm mắt không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Nhân sinh trên đời, ai đều trốn bắt quá sinh lão bệnh tử. Phụ hoàng tưởng sống lâu trăm tuổi, nhi thần có thể lý giải, nhưng muốn nghịch thiên mà làm, lại là muốn tao thiên lôi đánh xuống.”

“Làm càn!” Hoàng Thượng đột nhiên một phách long đầu tay vịn, tám ngày tức giận, “Người dám nguyên rửa trẫm!”

Giang Hành rũ mắt, “Nhi thần bắt quá ăn ngay nói thật thôi.”

Hoàng Thượng tức giận đến thẳng run run, duỗi tay chỉ đi, “Nguyên nhân chính là vì có các người này đàn nghịch tử, trẫm mới không thể yên tâm đem giang sơn giao cho các người! Cho trẫm cút đi, trượng trách 50 quân côn!”

Dứt lời liền làm cửa thị vệ dẫn hấn bị phạt, Giang Hành đứng lên, không làm người ép, tự động tự giác mà đi ra ngoài. Đi đến Tuyên Thất Điện cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua, ngôn ngữ hơi có chút càn rỡ, “Nếu là không có nhi thần, phụ hoàng này giang sơn chỉ sợ cũng ngồi không được lâu như vậy.”

Hoàng Thượng cắn răng, làm người hung hăng mà đánh.

Hành hình thị vệ rút cuộc kiêng kỵ hấn Ngụy Vương thân phận, không dám ra tay tàn nhẫn, 50 quân còn đánh hạ tới không đau không ngứa, Giang Hành như cũ có thể bước chân sinh phong. Hấn không có trực tiếp ra cửa cung, mà là đi Trang hoàng hậu Chiêu Dương Điện.

Chiêu Dương Điện nội, Trang hoàng hậu đã sớm nghe nói phía trước, chính sốt ruột đến xoay quanh, nghe cung tì nói Ngụy Vương hướng nơi này tới, vội đứng lên đến cửa đại điện nghênh đón. Người còn chưa tới trước mặt, nàng liền đau lòng hỏi: “Thế nào? Đánh đến có đau hay không? Người nói người sao lại thế này, ngày thường rất ổn trọng, như thế nào lúc này cùng hấn va chạm đi lên? Người là muốn cho ta lo lắng chết sao!”

Giang Hành đi theo nàng đi vào bên trong ngôi xuống, hấn ngồi một chút, liền lại đứng lên.

Trang hoàng hậu ngẫm hiểu, làm cung tì đi chuẩn bị gối mềm, lót ở hấn dưới thân. Giang Hành ngại phiền toái không có ngồi, đơn giản đứng ở nàng trước mặt nói chuyện: “Mẫu hậu gần đây như thế nào?”

Trang hoàng hậu rất cuộc không an tâm, làm người đi thỉnh thái y, lại đi lấy chuyên trị bị thương thuốc mỡ tới, làm hấn ghé vào trên giường được cho hấn thượng dược. Giang Hành bao lớn người, như thế nào sẽ ngoan ngoãn nằm bò, “..... Không có việc gì, mẫu hậu không cần lo lắng.”

Cung tì đều bị nàng vầy lui, nội điện chỉ còn lại có bọn họ mẫu tử hai người.

Trang hoàng hậu nghĩ nghĩ, đem rượu thuốc đưa cho hấn: “Không cho bồn cung thoa cũng đúng, này thuốc mỡ người cầm, trở về làm kê kê giúp người thoa. Nó trị liệu tổn hại thực thấy hiệu quả, không mấy ngày liền có thể khỏi hấn.”

Giang Hành vô pháp, chỉ phải kế tiếp.

Nhưng là hắn tưởng tượng đến làm đào Π sư thượng dược cảnh tượng, liền sắc mặt đổi đổi, thật sự quá có tổn hại hắn uy nghiêm, hắn nói cái gì đều sẽ không làm đào X nói.

Giang Hành muốn từ trên giường lên, Trang hoàng hậu ấn xuống hắn: “Nhiều bò trong chốc lát đi, đứng nhiều mệt, cùng mẫu hậu nhiều lời hai câu lời nói đi.”

Ngôn ngữ bên trong, lộ ra một chút sâu bi, Giang Hành nghe xong ra tới: “Mẫu hậu gần nhất như thế nào? Ta vừa mới hỏi, ngài vì sao không đáp?”

Trang Hoàng Hậu nguyên bản không nghĩ nói cho hắn, nhưng lại không có gì người nhưng nói, buồn ở trong lòng huyệt hẫng nhi, chỉ có thể cùng hắn nói hết, “Ta gần đây khá tốt, chính là người cùng kêu kêu không thường vào cung, ta một người không thú vị.” Nàng cười cười, nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên cười không nổi, “Hơn nữa Ninh tần có hỉ, Hoàng Thượng một lòng đều ở nàng kia, càng thêm không yêu hướng ta này tới, có vẻ bồn cung này Chiêu Dương Điện càng thêm thanh tịnh.”

Giang Hành con người trầm trầm, đối với hậu cung sự, hắn vẫn luôn khó mà nói cái gì.

Nhưng mà Trang hoàng hậu tiếp theo câu nói, liền làm hắn không thể không quản.

Nàng nói: “Ninh tần hôm nay tới bồn cung này thỉnh an, trên đường trở về bị một cái cung tì va chạm, lúc này mới động thai khí. Hiện nay kia cung tì đã bị xử tử, nhưng Hoàng Thượng lại trách cứ bồn cung quản giáo vô phương, đem khí rơi tại bồn cung trên người. Bồn cung cùng hắn hơn ba mươi năm phu thê tình cảm, thế nhưng không thắng nổi một cái năm trước mới thu vào cung nữ nhân, thật sự càng nghĩ càng cảm thấy trái tim băng giá.”

Giang Hành nhíu mày, “Cái nào cung tì?”

Trang hoàng hậu nói: “Không phải gần người hầu hạ, là chuyên môn vậy nước quét nhà Lang Vũ hạ đẳng cung tì.”

Giống nhau loại này cung tì đều là canh ba lên rửa sạch sàn nhà, nếu là ở Ninh tần thỉnh an thời điểm, kia hẳn là trời đã sáng choang, tên kia cung tì căn bản không nên xuất hiện ở Lang Vũ thượng. Nay trong đó còn có kỳ quặc, Giang Hành nói cho Trang hoàng hậu một tiếng, làm nàng tại bên người người ở lâu cái tâm nhãn.

Cuối cùng, Giang Hành an ủi nàng nói: “Phụ hoàng hiện nay lão hồ đồ, một lòng nghĩ trường sinh bất tử, nếu là làm ra cái gì không hợp tình lý sự, mẫu hậu không cần để ở trong lòng.”

Trang hoàng hậu thở dài một hơi, “Lão hồ đồ, hẳn xác thật là càng già càng hồ đồ.”

Hai mẹ con ở nội điện nói trong chốc lát lời nói, Giang Hành mới từ Chiêu Dương Điện đi ra ngoài.

*

Trở lại vương phủ sau, Giang Hành liền làm người một lần nữa điều tra lần trước gõ mun độ là ai hạ.

Lúc này có mục tiêu, liền ở bên người Hoàng Thượng người bắt đầu tra.

Giang Hành phân phó xuống dưới, Lý Hồng Lý Thái làm việc tích thủy bắt lậu, lập tức liên lạc trong cung quen biết vài vị công công cung tì, làm cho bọn họ bí mật hành sự.

Sự tình đến nay chỉ có mấy tháng, điều tra lên hẳn là không khó. Giang Hành làm cho bọn họ ba ngày trong vòng tra ra kết quả, cần phải tra được Ninh tần trên đầu.

Hai người lui ra sau, trong phòng chỉ còn lại có hẳn một người.

Giang Hành trong phòng ngoài phòng đi rồi hai tranh, tổng cảm thấy thiếu điểm cái gì, dư vị một chút, nguyên lai là đào Σ huy cật não

đảo tỉnh F giao so quyền nàng ở, nhất định đã sớm đi lên kêu hấn “Ngụy Vương cứu cứu”, Giang Hành nhớ tới nàng ngọt nị mềm mại tiếng nói, nhất thời có điểm xúc động, tưởng đem nàng từ Sở Quốc Công phủ tiếp nhận tới.

Trong phòng không có nàng, an tĩnh đến kỳ cục. Nàng vừa đi, giống như đem toàn bộ vương phủ đến sinh khí đều mang đi.

Nói đến kỳ quái, trước kia vương phủ không có nàng thời điểm, hấn mỗi lần trở về đều không cảm thấy an tĩnh. Nàng mới gả tiến vào không mấy ngày, liền thay đổi hấn sở hữu thói quen, tổng cảm thấy này vương phủ hấn là vô cùng náo nhiệt mới đúng. Tùy ý đều tràn đầy thân ảnh của nàng, nàng thanh âm, nàng hơi thở.

Giang Hành xoa xoa giữa mày, quyết định không hề suy nghĩ, ngày mai đi Sở Quốc Công phủ thấy nàng một mặt chính là.

Hấn làm nha hoàn đánh tới nước ấm, chuẩn bị rửa mặt ngủ.

Nha hoàn là lần trước quản sự tân mua, không nhớ được tên, hầu hạ khởi người tới nhưng thật ra thực ân cần. Đặc biệt hôm nay thấy Vương phi không ở, Ngụy Vương tâm tình lại không được tốt, nàng liền tưởng hảo hảo mà hầu hạ hấn, “Nô tỳ cấp Ngụy Vương lau tay mặt.”

Giang Hành chịu không nổi này một thân son phấn mùi vị, nùng đến sặc người, vừa nghe đó là thấp kém son phấn, làm người càng thêm phiền lòng. Hấn lấy quá khăn, một lần nữa giặt sạch một lần vắt khô tịnh, cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, “Bổn vương chính mình tới, người đi xuống đi.”

Này nha hoàn tên là chuỗi đở, vốn là không phải cái bổn phận, trước kia thấy Ngụy Vương cùng Vương phi quan hệ hòa thuận, không có nàng chen chân đường sống, tạm thời thu liễm tâm tư. Hiện giờ biết được Ngụy Vương cùng Vương phi cãi nhau, trong lòng nóng lòng muốn thử, nghĩ chính mình tư sắc cũng không kém, nếu là có thể được Ngụy Vương rũ lòng thương, bị thu vào phòng đương thiếp cũng so đương nha hoàn hảo.....

Chờ Giang Hành rửa mặt xong sau, chuẩn bị thay quần áo khi, nàng tự cho là thông minh tiến lên: “Nô tỳ giúp Vương gia cởi áo.”

Vừa rồi không phải làm nàng đi ra ngoài?

Giang Hành lúc này đã có chút không kiên nhẫn, nhíu mày nói: “Bổn vương nói chính mình tới, đi ra ngoài.”

Trừ bỏ đào Ⅹ ngoài, người khác gần người đều làm hấn bực bội. Hơn nữa hấn đáp ứng quá đào Ⅰ về sau đều không chạm vào nữ nhân khác, hấn không nghĩ thất tín với nàng.

Chuối đở chưa từ bỏ ý định, chờ hấn ngồi ở giường chuẩn bị cởi giày khi, nàng quỳ gối chân bước lên: “Vương gia ở bên ngoài mệt mỗi một ngày, cần phải phao phao chân.....”

Giang Hành kiên nhẫn mất hết, một chân đá trúng nàng tâm oa, “Lăn!”

Hấn chút nào không thương hương tiếc ngọc, hấn nguyên bản cũng không phải cái loại này người, nữ nhân với hấn mà nói không đủ nặng nhẹ, có thể có có thể không. Chỉ có đào Ⅱ hơi dối, hấn sở hữu nhu tình đều cho nàng, đối người khác quả thực là một chút kiên nhẫn cũng không.

Hấn hàng năm tập võ người, sức lực có bao nhiêu đại không cần nói cũng biết, kia một chân đá vào chuối đở trên người, nàng hơn nửa ngày cũng chưa từ trên mặt đất bò dậy. Lên lúc sau, cũng không dám nữa có bất luận cái gì tâm tư, lão đảo chạy ra ngoài phòng, sợ hãi nước mắt chảy đầy mặt.

Trong phòng cuối cùng thanh tịnh, Giang Hành ngã vào trên giường liền ngủ.

Ngày hôm sau lên, hấn trước đem quản sự gọi tới, hỏi rõ ràng tới hôm qua cái kia nha hoàn tên, liền phân phó nói: “Trong phủ không cần loại này tâm thuật bất chính hạ nhân, đem nàng đuổi ra phủ”

ngoại. Nếu có những người khác cùng nàng giống nhau tâm tư, đồng dạng xử trí.”

Quản sự đồng ý, muốn hỏi một chút trên người hấn thương thế nào, nhưng hấn sấm rền gió cuốn, không đợi quản sự mở miệng, liền đã đi ra Đổ Hành Uyển.

*

Đi vào Sở Quốc Công phủ khi, vừa lúc giờ Thìn chính.

Đào ζ dực con hoài điều thư cùng Bạch Nhụy ngọc trà cùng nhau đến Quốc công phủ hậu viện trong vườn trích dương mai đi, hiện giờ đúng là dương mai thành thực thời điểm, các nàng hái được tràn đầy một sọt. Đào X tức để tổ mọi chơi nàng muốn đem này sọt dương mai chia làm hai bộ phận, một bộ phận rửa sạch sẽ chấm muối ăn, một bộ phận gậy thành rượu dương mai, quá mấy tháng là có thể uống.

Nàng mới vừa trở lại diêu Hương Cư cửa, liền thấy trong viện đứng một người.

Giang Hành tới khi không thấy được nàng, đang muốn đi bên ngoài tìm nàng, vừa chuyển đầu lại thấy nàng ôm dương mai sọt đứng ở cửa, bộ dáng ngây ngốc.

Giang Hành cười rộ lên, đi đến nàng trước mặt, “Đi đâu trích dương mai?”

Đào χ cát tô gan ửng loát “Nơi đó có một cái vườn trái cây, là ông ngoại năm kia mua tới, bên trong có rất nhiều trái cây, ta chính là từ chỗ đó trích.”

Giang Hành một tay tiếp nhận sọt, một tay nắm lấy nàng non mềm tay nhỏ hướng trong đi, “Người hai ngày này còn làm cái gì?”

Đào φ lê tứ so hợp lại không có tránh ra, vì thế mặc cho từ hấn nắm đi.

Nàng đúng sự thật trả lời: “Không có làm cái gì, liền dưỡng dưỡng thương, giải sầu.”

Giang Hành trong lòng hồ thẹn, đi vào trong phòng hỏi: “Trên người thương còn đau phải không?”

Đào Σ đôi chi gạt nàng vén tay áo, lộ ra một đoạn trắng nõn nõng sen cánh tay, mặt trên có năm ngón tay nắm ra tới dấu vết, xanh tím đan xen, tuy rằng không bằng ngay từ đầu rõ ràng, phai nhạt không ít, nhưng khắc ở nàng nộn đậu hủ giống nhau làn da thương, vẫn là có chút thâm. Giang Hành càng hối hận, vuốt nàng bị thương địa phương tự trách không thôi, “Đều là bốn vương không tốt.”

Đào P quyết dửu dư “Người cho ta hô hô.”

Giang Hành ngẩng đầu, biểu tình trệ trệ.

Nàng vẫn là câu nói kia, “Ngụy Vương cứu cứu cho ta hô hô, được chứ?”

Này không có gì khó, Giang Hành không kiêng dè hạ nhân ở đây, nắm nàng mảnh khảnh thủ đoạn thối thối, ngón cái ở mặt trên nhẹ nhàng vuốt ve, giống vuốt ve cái gì bảo ngọc giống nhau, “Còn có đau hay không?”

Nàng nhấp môi cười, mang theo điềm giảo hoạt, “Đương nhiên đau a, Ngụy Vương cứu cứu thôi lại không phải tiên khí, nào có như vậy linh nghiệm?”

Nguyên lai là tưởng trêu đùa hấn.

Giang Hành không bực, xoa xoa nàng nộn sinh sinh gương mặt, muốn ôm nàng ngồi vào một bên ghế trên, nhưng là chậm chạp không có ngồi xuống đi.

Đào nhìn ra hấn dị thường, “Ngụy Vương cứu cứu làm sao vậy? Vì cái gì không ngồi?”

Giang Hành hơi đốn, có chút khó có thể mở miệng.

Ngày hôm qua trọng trách 50 cân sau, nguyên bản không lớn đau, có lẽ là hẳn không có thương được duyên cớ, đứng không có gì, ngồi xuống liền có chút đau.

☆, chương 147 dương mai

Hắn sắc mặt cổ quái, đảo 1 hàm trí sờ hẳn cái trán, “Người sinh bệnh?”

Giang Hành lấy ra tay nàng, “Không có.”

Kia sao lại thế này? Mới vừa rồi không để ý còn hảo, hiện nay đảo cảm thấy hẳn thấy thế nào như thế nào kỳ quái. Vừa lúc Bạch Nhụy bụng tấy tốt dương mai bụng lên, nàng lòi kéo kéo ngồi ở một bên trên sạp, “Ngụy Vương cứu cứu lại đây ngồi.”

Giang Hành từ nàng dặt qua đi, nàng ngồi xếp bằng ngồi ở trên giường, nâng lên ngập nước mắt to, bộ dáng ngoan ngoãn đến kỳ cục.

Nàng vỗ vỗ bên người rồi rãnh vị, “Ngồi nha.”

Giang Hành cảm thấy việc này rất mất mặt, không nghĩ bị nàng nhìn ra manh mối, vì thế ngồi ở bên người nàng, đem nàng nho nhỏ thân thể ôm đến trên đùi, “Không có việc gì, chỉ là có điểm mệt.”

Chính là hẳn nói bậy, đảo σ dối cù đồ sấm ngao không thích hợp.

Nàng hoắc mắt từ hẳn trên đùi đứng lên, đem hẳn toàn thân trên dưới đánh giá một lần, xác thật không thấy ra nơi nào có vấn đề, vì thế nhíu nhíu mày, “Người có phải hay không nơi nào bị thương?”

Vừa rồi hẳn ôm nàng thời điểm, cánh tay rõ ràng cứng đờ. Đảo 1 hàm trí sờ cánh tay hẳn, không có vấn đề, lại đi sờ hẳn chân, tay hướng lên trên hoạt khi, rõ ràng cảm giác được sắc mặt của hẳn đều thay đổi. Nàng thử thăm dò sau này sờ, bị Giang Hành kịp thời nắm lấy thủ đoạn, “Thật muốn biết?”

Giang Hành ánh mắt đen nhánh, đại khái là quần bách tới rồi cực hạn, này sẽ ngược lại thông dong lên, trên mặt mang theo cười như không cười biểu tình.

Vừa rồi kia nhẹ nhàng một chạm vào, bao gồm hẳn vừa rồi phản ứng, đủ để nói cho đào $\Psi(5)$ cái gì. Nàng tay nhỏ cầm, mặt đẹp chậm rãi biến hồng, “Ngươi, ngươi..... Hoàng Thượng đánh ngươi?”

Giang Hành gật gật đầu, bình tĩnh bình đạm mà nói cho nàng: “50 quân côn.”

Vừa nghe này số lượng, đào Φ vỗ bối quát một ngụm khí lạnh. Nhiều như vậy, mộng không nở đánh nở hoa rồi sao!

Khó trách hẳn vừa rồi ngồi cũng không xong đứng cũng không được, đào bưng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên đối hẳn đau lòng lên, thật cẩn thận mà liếc mắt nhìn hẳn, “Ngụy Vương cứu cứu có đau hay không a?”

Nói liền muốn đi xem, bị Giang Hành ngăn lại, “Tiểu thương.”

Chính là nhìn dáng vẻ của hẳn, như thế nào ngẫu nhiên đọc không giống như là tiểu thương, lúc này đào α như ý may đều bắt chấp ăn, làm hẳn ghé vào trên giường, “Ngươi làm ta nhìn xem.” Nói xong xem một cái ngoài phòng nha hoàn, giường giọng làm các nàng đều đi ra ngoài, nàng đứng ở Giang Hành trước mặt, vẻ mặt lòng đầy căm phẫn.

Nha hoàn đều lui ra, trong phòng chỉ còn lại có bọn họ hai người, Giang Hành nói cái gì đều sẽ không làm nàng xem.

Đào ε : tích thấy hẳn như thế nào cũng không chịu nghe lời, dứt khoát đem hẳn đẩy ngã ở trên giường, cùng hẳn mắt to đối đôi mắt nhỏ: “Ngươi rốt cuộc thoát không thoát?”

Cường hẳn tiểu bộ dáng, rất có điểm bức lương vì xướng khí thế.

Giang Hành đột nhiên thấp giọng cười, dù sao hai người đều là phu thê, hấn chặt vật chỉ cho nàng một người xem là được. Nghĩ kỹ lúc sau, hấn từ trong lòng ngực lấy ra hôm qua Trang hoàng hậu cấp bạch bình sứ, “Nơi này là thuốc mỡ, kêu kêu, giúp ta thượng dược đi.”

Đào Π nham 丩 cốc bên biển hoàng duyên nao lan làm hi duỗi tay đi thoát hấn quần áo. Đãi chân chính thấy rõ hấn thương thế sau, nhấp môi có điểm nghiêm túc, nhưng là lại có điểm muốn cười, nàng lần đầu đối Giang Hành thực bất đắc dĩ, “Người là bị Hoàng Thượng đánh sao? Người nói gì đó chọc giận hấn nói, cư nhiên bị đánh thành như vậy!”

Phổ thiên dưới, dám can đảm đối hấn dụng hình cũng chỉ dư lại hoàng đế một người.

Ngày hôm qua hành hình thị vệ không dám ra tay tàn nhẫn, tuy là như thế, như cũ bị thương không nhẹ. Đào Φ cô con hoàng 丩 丩 băng hước trung mô hồng tiểu hài tử giống nhau, “Người kiên nhẫn một chút, sẽ có điểm đau.”

-----oOo-----

Phần 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Hành ở trên giường, hào phóng mà nói: “Người cứ việc tới.”

Có hấn lên tiếng, đào Ψ phán mộ đồ ba nghiêm túc mà một chút vì hấn thượng dược. Trên người hấn thật đều thực rắn chắc, liền trên móng đều không ngoại lệ, đào γ đi lên, liền cùng sờ ở trên tảng đá giống nhau. Ngay từ đầu thuần túy là vì thượng dược, nàng không có gì lung tung rối loạn tâm tư, sau lại chậm rãi mau tốt nhất, nàng mới chậm rãi đỏ mặt, phát hiện chính mình hành động cỡ nào lớn mật.

Thật là kỳ quái, không hề vui thích lúc sau, hấn cho nàng thượng dược khi mặt không đổi sắc, hiện tại lập trường thay đổi lại đây, nàng vì cái gì như vậy thẹn thùng?

Quả nhiên người cùng người da mặt là không giống nhau.

Đào ζ hồ sầm khẩu diếu vu trước, vội vàng xoa xoa tay, “Hảo, người mau mặc tốt quần áo đứng lên đi.”

Giang Hành như cũ ghé vào trên giường, không nhúc nhích, nghiêng đầu lấy một đôi đen nhánh như mực con người xem nàng: “Kêu kêu, cho bản vương hô hô.”

Hấn học nàng vừa rồi khẩu khí.

Đào Ψ hiệp quắc ôn trình cật áp chắm dư tùy tay cầm lấy trên giường gối đầu ném qua đi: “Chính mình hô!”

Giang Hành tuy rằng chân cẳng không nhanh nhẹn, nhưng cánh tay vẫn là thực linh hoạt, duỗi ra tay liền bắt được nàng ném qua đi gối đầu, trầm thấp tiếng cười truyền tới: “Bản vương chính mình hô không đến.”

Kia nàng cũng không cho hấn hô hô, hấn tưởng bỏ!

Đào hung hăng giận hấn liếc mắt một cái, nề hà này liếc mắt một cái không có gì uy lực, càng như là hờn dỗi. Giang Hành từ trên giường đứng lên, hấn đối mặt nàng, thứ đồ kia không thể tránh né mà đối với nàng, đang đứng ở nửa ngủ nửa tỉnh trung, nhìn thập phần hung mãnh. Đào P li tầm mắt, vừa rồi thượng dược thời điểm vô tâm tư xem, hiện tại ngẫm lại, nàng giống như không ngừng một lần mà đụng tới quá..... Tư cập này, càng thêm cảm thấy không chỗ dung thân, “Người mau mặc quần áo.”

Giang Hành thông thả ung dung mà mặc xong quần áo, hệ thượng đai lưng, thấy nàng xem là vẻ mặt biệt nữ bộ dáng, nhin không được trong lòng yêu thương, “Sợ cái gì? Lại không phải chưa thấy qua.”

Đào K gõ hoạn quá như vậy không biết xấu hổ, tâm một hoành đem hấn ra bên ngoài đẩy, “Dược cũng cho người tốt nhất, người đi nhanh đi!”

Giang Hành lúc này mới luyến tiếc đi, dù sao dưỡng thương cũng muốn một hai ngày, hai ngày này hấn nơi nào cũng đừng nghĩ đi, vừa lúc có thể hảo hảo mà bồi nàng. Vì thế dừng lại, làm bộ bị nàng đụng phải thương chỗ, nhíu mày rên rỉ, “Kêu kêu..... Người đụng tới ta.....”

Đào hoắc mắt rút về tay, vừa rồi nhất thời tình thế cấp bách, nàng cũng đã quên chính mình đến tột cùng có hay không đụng tới hấn thương chỗ, “Kia làm sao bây giờ?”

Giang Hành trang khởi đáng thương không chút nào hàm hồ, “Người đỡ ta đi trên giường nằm một hồi.”

Đào Y huy tạ sính tang đỡ hấn liền hướng nội thất đi.

Kỳ thật nằm trong chốc lát mà thôi, hà tất một hai phải đi nàng trên giường? Ở bên ngoài trên giường không phải cũng có thể sao! Đào Y hoảng thái gõ xuy ba hấn khổng lồ thân thể cường tráng dè ở

nàng dưới thân, nàng chỉ có thể cố hết sức mà chờ hấn, thật vất vả đem hấn phóng tới trên giường, “Hảo điểm không?”

Giang Hành nằm nghiêng, ở nàng rời đi thời điểm bắt lấy nàng non mịn thủ đoạn, hơi chút dùng một chút lực, liền đem nàng đưa tới trên giường, xoay người gắn vào dưới thân, “Có kêu kêu lên được, đương nhiên khá hơn nhiều.”

Đào nhìn hấn một chút dị thường cũng không có mặt, lúc này mới phản ứng lại đây chính mình bị lừa, bực đến quả muốn cắn hấn: “Giang Hành!”

Nàng rất ít cả tên lẫn họ kêu tên của hấn, giống nhau như vậy kêu thời điểm, đó là tức giận xấu hổ và giận dữ đến mức tận cùng. Nàng càng là như vậy, Giang Hành liền càng muốn khi dễ nàng, nhưng là hấn mấy ngày hôm trước mới bảo đảm quá về sau không bao giờ khi dễ nàng, vì thế chui đầu vào nàng cổ trắng ngời ngời, ngẩng đầu liếm liếm nàng vành tai: “Đừng nóng giận, bản vương chỉ là tưởng lưu lại bồi người.”

Đào Ⅱ yêm phân hoàng pha “Ta một người trụ khá tốt.”

Như vậy sao được? Giang Hành còn trông cậy vào quá mấy ngày liền đem nàng tiếp trở về, “Nơi này rốt cuộc không phải gia, ở vài ngày là được, đến lúc đó vẫn là muốn cùng bản vương trở về.”

Đào Ⅹ chiều cưỡng hiệp này, đen sì mắt to không chớp mắt, hấn xem đến lòng say, nhịn không được thẩu đi lên hôn hôn.

“Ta ngày hôm qua vào cung một chuyến, đi gặp phụ hoàng cùng mẫu hậu.” Hấn trần thuật nói.

Đào ân một tiếng, “Người có phải hay không nói gì đó quá mức nói? Mới chọc giận Hoàng Thượng?”

Giang Hành cười cười, không tỏ ý kiến, hoàn toàn không có ý tứ hỏi cải.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngồi dậy yên lặng nhìn nàng, một tay chống ở nàng bên cạnh người, một tay vê khởi nàng một bó tóc đen đặt ở lòng bàn tay thường thức, “Kêu kêu, Chu Phổ ở Đào phủ đương đại phu khi, người có từng chú ý quá hắn hành động?”

Hắn không hề dấu hiệu mà xoay đề tài.

Đào T giới thẹn H hù thực mau phản ứng lại đây, “..... Không có, hắn đều ở tại đơn độc sơn. Ta ngẫu nhiên đi qua vài lần, hắn đều là đang xem thư hoặc là loại dược thảo, không có gì đặc biệt hành động.”

Không rõ hắn vì sao nhắc tới Chu Phổ, nhưng là mơ hồ suy đoán cùng Chu Ninh ngữ có quan hệ..... Giang Hành hoài nghi Chu Phổ cũng có quan hệ? Nàng đột nhiên trợn to mắt.

Quả nhiên, Giang Hành tiếp theo câu nói đó là: “Người đời hẳn hiểu biết sao?”

Đào I sợ hắn hoài nghi đến Chu Phổ trên đầu, liên tục gật đầu, “Chu đại phu đôn hậu thành thật, tâm địa thiện lương, làm việc quang minh lỗi lạc, là cái khó được người tốt!”

Nàng tin tưởng Chu Phổ, nàng cảm thấy chính mình sẽ không nhìn lầm người.

Cái kia đời trước làm bạn nàng lâu như vậy, đời này lại ngàn dặm xa xôi tới tìm nàng người, hẳn là sẽ không làm ra cái gì chuyện xấu. Nàng nói xong, bất an mà nhìn Giang Hành.

Giang Hành không nói một lời mà nhìn chăm chăm nàng, trong lòng có chút bực bội hậm hực.

Vấn đề là hắn hỏi, nàng đúng sự thật trả lời, chỉ là đáp án làm hắn thực không cao hứng.

Hồi lâu, hắn lạnh giọng hỏi: “Hắn có tốt như vậy?”

Đào φ 0 đà 0 thoát cù xem hấn, hiểu chuyện mà lựa chọn không mở miệng. “.....”

Giang Hành máu ghen phạm vào, không thuận theo không buông tha mà lại hỏi một câu: “So với ta còn được chứ?”

Nói được hấn có bao nhiêu dường như đến, đào θ than hỏi 》 cái xem thường, bị Giang Hành dễ như trở bàn tay mà bắt giữ tới rồi. Hấn nhất thời trong lòng càng đỏ, “Thật sự so với ta hảo?”

Đào ι sợ hấn tiếp tục hỏi, vì thế che lại hấn miệng: “Nếu Ngụy Vương cứu cứu về sau đối ta ôn nhu một chút, người chính là tốt nhất.”

Giang Hành cọ cọ nàng đĩnh kiêu chóp mũi, thỉn mặt hỏi: “Người thích ôn nhu?”

Đào đở mặt, như thế nào cảm giác bọn họ hai cái nói không phải một cái ý tứ?

Vừa muốn đẩy ra hấn xuống giường, Giang Hành liền hàm chứa nàng vành tai nói: “Này có cái gì, chờ người thương hảo, chúng ta liền thử xem ôn nhu.”

Đào ξ sương nga đóa trừng hấn liếc mắt một cái, không ở cùng hấn đái ở bên nhau phòng, đi ra ngoài ăn dương mai.

Cẩn thận số một số, từ lần trước hấn lộng thương đào sau, đã qua đi bốn năm ngày. Mấy ngày nay hấn chịu đựng không có chạm vào nàng, muốn cho nàng hảo hảo dưỡng thương, nhưng là ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, khó tránh khỏi sẽ có điều phản ứng.

Vào lúc ban đêm hấn ngủ lại Sở Quốc Công phủ, Sở quốc công cùng mấy cái cứu cứu nguyên bản không đồng ý, muốn đem hấn đuổi ra ngoài, biết được trên người hấn có thương tích sau, liền miễn cưỡng chịu đựng hấn ở một đêm thương. Giang Hành không muốn mặt khác trụ một khác gian phòng, một hai phải cùng đào λ

một trương giường, buổi tối hắn đem đào Pr ngôn thầm tranh nhẫn nhin, không nhin xuống kia cổ xúc động.

Vừa muốn khai ăn thời điểm, tay đi xuống một sờ, cảm thấy không lớn thích hợp, giơ lên trước mặt vừa thấy, mới phát hiện đầu ngón tay thượng dính vết máu.

Đào ψ ước hám tạt khô nói, duỗi tay liền đem hắn đẩy ra, chính mình đứng dậy gọi Bạch Nhụy ngọc trà tiến vào, đến một bên bình phong mặt sau đổi hảo quần lót, thu thập hảo tự mình mới trở về.

Lúc này liền tính Giang Hành nghĩ đến lợi hại cũng vô pháp, hắn đành phải tuyệt kia cổ tâm tư, một suốt đêm ôm đào Γ thành thành thật thật mà không có động thủ.

Chính là có cái đồ vật lão cộm đào Γ làm nàng ngủ đến không thoải mái.

*

Ở Sở Quốc Công phủ dưỡng hai ngày, mỗi ngày đều có đào Ω hắn thượng dược, đào Π thiến nơi đó xem đến thực chết lạng, cuối cùng một lần thượng dược khi, thậm chí mặt không đỏ tâm không nhảy.

Giang Hành nhéo nhéo nàng nộn mặt, “Như thế nào, xem bồn vương nhìn chán?”

Đào ε mục hắn tay, hờn dỗi nói: “Có cái gì đẹp, tất cả đều là vết sẹo.”

Giang Hành tưởng tượng cũng là, cũng may hôm nay đã hảo đến không sai biệt lắm, chờ kết vảy bóc ra sau, đó là hảo toàn.

Đào ι phát hệ mộng xé phạt phụ muội nháy mắt hoàng ní trên người vết bầm cơ bản đã không thấy, chỗ đó thượng cũng hảo. Bất quá nàng gần nhất tới nguyệt sự, Giang Hành liền không có động nàng.

Một ngày này, hai người đang ở trong viện ý tạm thời còn phiêu quyên phạt đào o qua phao ngọt rượu, làm Giang Hành đi sái vài

đem đường. Nàng còn ngại không đủ, muốn hấn lại nhiều sái điếm, Giang Hành đem dính đầy đường trắng ngón tay bỏ vào miệng nàng, quấy nàng mềm mại đầu lưỡi nhỏ, “Người cái này tham ăn quý.”

Đào ζ cô lao huy dám quả lấy cục đá chống đẩy hấn, cuối cùng thật sự đẩy bất động, đơn giản đem hấn ngón tay thượng đường trắng đều liếm sạch sẽ. Liếm đến cuối cùng Giang Hành ánh mắt càng ngày càng thâm, ách thanh âm hỏi: “Kêu kêu, có thể sao?”

Đào χ nói hấn chỉ cái gì, làm hấn đi một bên bắt tay rửa sạch sẽ, “Còn không có hảo, hôm nay là cuối cùng một ngày.”

Giang Hành cưỡng chế kia cổ xúc động, rửa sạch sẽ trên tay đường trắng. Lại đi ra ngoài khi, liền nhìn đến nàng đang đứng ở hành lang hạ, tham ăn mà cầm một viên dương mai để vào trong miệng. Nàng nheo lại đôi mắt, dưới ánh mặt trời khuôn mặt nhỏ thỏa mãn lại lười biếng, xem đến hấn trong lòng vô cùng ấm áp, đang muốn tiến lên ôm nàng nhập hoài, Lang Vũ cuối đột nhiên tới một cái tời tở.

Tời tở phía sau lãnh một người, đúng là Lý Hồng.

Lý Hồng đi vào trước mặt, uốn gối hành lễ, “Vương gia.”

Giang Hành mày rùng mình, “Chuyện gì?”

Nếu là không có việc gì, Lý Hồng sẽ không tới quấy rầy hấn.

Lý Hồng từ trong lòng ngực móc ra một phong thư kiện, đưa tới hấn trước mặt: “Gỗ mun một chuyện đã điều tra xong. Mặt khác Hoàng Thượng vừa rồi khôi phục Tuệ Vương thân phận, Tuệ Vương mời ngài đến Tuệ Vương phủ một chuyến.”

Giang Hành duỗi tay tiếp nhận, mở ra thư tín.

☆, chương 148 có hỉ

Giang Hành thấy rõ tin thượng nội dung sau, trên mặt biểu tình âm trầm không ít.

Kia gỗ mun xác thật là Ninh tẩn việc làm, nàng ỷ vào hoàng đế sủng ái, mài giữa một cái cùng Giang Diễn gỗ mun giống nhau như đúc quả sức, lén đổi Hoàng Thượng tùy thân đeo gỗ mun. Ninh tẩn gỗ mun trường kỳ ngâm quá cây trúc đào hoa nước, bên trong đựng độc tính, nếu trường kỳ hút, sẽ tạo thành đeo giả trĩ độn thậm chí ngu dại.

Nàng chính là như vậy tính toán khổng chế Hoàng Thượng?

Giang Hành khơi mào môi, chuẩn bị đem kia trương ghi lại Ninh tẩn nhất cử nhất động giấy thu hồi tới, một bên nghe được hai người đối thoại, nghiêng đầu tò mò mà nhìn qua, “Người xem ở cái gì?”

Nàng một vách tường nói một vách tường thăm quá mức tới, đang muốn rút ra Giang Hành trong tay giấy, bị hấn đè lại trán. Đào φ nếu không mẫn, hấn lại bỗng nhiên cúi đầu hôn nàng liếc mắt một cái, “Ta muốn đi Tuệ Vương phủ một chuyến, ngoan ngoãn mà chờ ta trở lại.”

Lý Hồng thức thời mà cúi đầu, đi đến Lang Vũ bên kia chờ hấn.

Đào π nãi đã ở một cái khác đồ vật thượng, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị hấn hôn một cái, che miệng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Ai phải đợi người.”

Giang Hành ở nàng nơi này vấp phải trắc trở chạm vào thói quen, đối với nàng khẩu thị tâm phi sớm đã học được không thềm để ý, dù sao này tiểu cô nương trong lòng là quan tâm hấn, hấn dùng ngón cái lau đi khóe miệng nàng nước đường, cực kỳ tự nhiên mà liếm sạch sẽ, “Ta thực mau trở lại.”

Đào ψ cầm khang ý hoán tứ chơi duỗi tay đem hấn hướng bên ngoài đẩy, “Người đi nhanh đi!”

Giang Hành cười nhẹ, lúc này mới hướng Lý Hồng đi đến.

Hắn rời khỏi sau, đào Ө mạnh thối nhai kiêu thà hữu quyền phương phẩm nặc hàng gấp huấn ử khổng ngưu mặt khác lại giặt sạch một cái đĩa mới mẻ dương mai, nàng ngồi ở Lang Vũ phía dưới chầm muối vừa ăn đến mùi ngon. Ân Tuế Tình này hai ngày không ở, nàng ngày đó đưa đào trở về lúc sau thân thể không khoẻ, liền bị Du quận vương tiếp hồi phủ đi, đến bây giờ còn không có trở về.

Cũng không biết có hay không sự, đào Ƣ không để tâm mà tưởng, ăn nửa cái đĩa lúc sau, nàng tính toán đi Du quận vương phủ nhìn xem mẹ tình huống.

Nàng là cái tính nôn nóng, nói làm liền làm, lập tức khiến cho người chuẩn bị xe ngựa.

Xe ngựa một đường sử đến Du quận vương phủ, hôn giả thông truyền lúc sau, nàng mới vào phủ. Một đường đi vào ngô đồng viện, mấy cái nha hoàn nhìn thấy nàng sôi nổi hành lễ, nàng dắt váy nhập phòng, ồn ào một tiếng: “Mẹ!”

Trong phòng Ân Tuế Tình lên tiếng, lại không thấy người.

Chỉ có bạch thuật bưng một chén dược đi ra, nhìn thấy nàng cười cười, “Tam cô nương tới, phu nhân đang ở mới vừa uống thuốc xong, đang ở bên trong nằm đâu.”

Đào xem một cái nàng bưng chén, không khỏi khẩn trương lên, “Uống thuốc? Mẹ vì sao phải uống thuốc?”

Không đợi bạch thuật trả lời, Ân Tuế Tình liền ở bên trong kêu nàng: “Kêu kêu, tiên tiến tới lại nói.”

Nàng vội hoàn hồn, quan tâm mà đi vào nội thất, đi vào Ân Tuế Tình mép giường, “Mẹ là sinh bệnh sao? Vì cái gì muốn uống thuốc?”

Ân Tuế Tình triu mến mà sờ sờ nàng thái dương, ôn nhu nói cho nàng: “Mẹ không có sinh bệnh, đó là thuốc dưỡng thai.”

Đào ƣ khuyết phong đọc xé mĩ đối tỵ, mới phản ứng lại đây.

Nàng chất phác mà nhìn về phía Ân Tuế Tình bụng nhỏ, hấp hấp môi: “Mẹ cùng Du quận vương có hài tử sao?”

Cùng Ân Tuế Tình đoán trước trung phản ứng bất đồng, nàng không có vui sướng, tựa hồ có điểm khủng hoảng cùng vô thố. Ân Tuế Tình là mẫu thân của nàng, như thế nào có thể đoán không được nàng tâm tư, nhất thời liền có chút đau lòng, đứng dậy đem nàng ôm vào trong ngực giải thích nói: “Nguyên bản là không tính toán muốn, ta tuổi lớn, lại muốn hài tử sẽ có nguy hiểm. Nhưng là Vương gia nói trong phủ chỉ có Đoạn Thuần một cái hài tử, thật là quá quạnh quẽ, liền tưởng lại muốn một cái. Ta vốn định thuận theo tự nhiên, có hay không toàn xem thiên mệnh tạo hóa, không tưởng đến hấn tới như vậy mau..... Ngày đó ta đưa người hỏi Sở Quốc Công phủ, liền cảm thấy thân thể không lớn thoải mái, trở về lúc sau làm đại phu chẩn bệnh hạ, quả thật là có thai. Mẹ không có nói cho người, chính là sợ người nghĩ nhiều. Vừa lúc người gần nhất tâm tình hạ xuống, liền tính toán quá mấy ngày lại cùng người nói, không nghĩ tới người hôm nay tới, vì thế liền không có giấu người.”

Đào Ạch chiếu ngọn áp ban kỳ thật nàng ngốc lẳng, không phải bởi vì lo lắng Ân Tuế Tình có hài tử sau liền không đau nàng. Mà là bởi vì đời trước Ân Tuế Tình đó là như vậy chết, lại tới một lần, nàng không nghĩ làm mẹ có bất luận cái gì nguy hiểm.

Bất quá nếu không có Lục thị, hẳn là sẽ không tái xuất hiện loại chuyện này, mẹ nhất định sẽ bình bình an an thuận sản.

Vì không cho nàng hoài nghi, đào Ạ bang hệ Hội Hải úc trước 20. ngạc hài tử sau..... Còn sẽ đau nhất ta sao?”

Ân Tuế Tình buông ra nàng, cười nói: “Như thế nào sẽ không đau? Người cùng tĩnh nhi giống nhau, vĩnh viễn đều là ta thương yêu nhất bảo bối.”

Nàng nhấp môi cười, mang theo điểm tính trẻ con, một năm một mười mà dặn dò: “Mẹ phải hảo hảo dưỡng thân mình, nếu có cái gì không thoải mái, ngàn vạn nhớ rõ thỉnh đại phu. Không cần đi nguy

hiếm địa phương, cũng không thể tùy tiện ăn người khác đưa đồ ăn, bên người người đều đến nghiêm khắc kiểm tra.....”

Nàng là sợ, trải qua quá đời trước sự tình sau, không nghĩ lại làm Ân Tuế Tình ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Đặc biệt mẹ hiện tại quá hảo hảo, nàng đời này tiếc nuôi hoàn thành một nửa, còn dư lại một nửa kia, chính là đời trước Ân Tuế Tình thai chết trong bụng trẻ mới sinh.

Biết rõ không phải cái kia, đào vẫn là hy vọng cùng hấn gặp mặt.

Nàng giống tiểu lão thái thái giống nhau nhắc mãi nửa ngày, niệm đến Ân Tuế Tình không thể nề hà địa điểm điểm cái trán của nàng, “Người yên tâm, này đó Vương gia đều đã an bài qua. Rốt cuộc ta sinh quá ca ca người cùng người, chẳng lẽ điểm này đồ vật cũng đều không hiểu sao?”

Đào ξ sương nga môn phệ sau xê dịch, “Nhân gia này không phải quan tâm người sao.”

Ân Tuế Tình cười, mãn hàm sủng nịch.

Chính khi nói chuyện, đoạn nghiêm từ bên ngoài vào được, thấy mép giường có một người, lúc này lại đây hơn nửa cùng Ân Tuế Tình quan hệ thân mật, chỉ có thể là đào α thứ K cười cười, “Kêu gọi tới.”

Đào Σ mặc nẫu cư nhiên nhận được chính mình, không nghĩ tới hấn chỉ là bằng suy đoán thôi.

Nàng đứng dậy hành lễ, “Ta đến xem mẹ, không nghĩ tới mẹ lại có hỉ. Du quận vương tàng đến thật kín mít, cư nhiên không làm bất luận kẻ nào biết.”

Đoạn nghiêm đi vào mép giường, lộ ra hồ thẹn, “Sự ra đột nhiên, không có tới cập báo cho bất luận kẻ nào. Nếu là làm người không

cao tâm, bốn vương này liền cho người bồi tội.” Lời tuy như thế, nhưng hấn trên mặt ý cười lại là giấu không được.

Đào rất hào phóng, “Thôi, dù sao ta đã biết.”

Du quận vương tới lúc sau, ngồi ở mép giường cùng Ân Tuế Tình nói chuyện, quan tâm nàng hay không uống thuốc đi, thân thể cảm giác như thế nào, có thể nói cẩn thận tỉ mỉ. Đào P quyết dữu dư thức thời mà đi ra ngoài phòng.

Bởi vì mấy ngày hôm trước Ân Tuế Tình bị Giang Hành khí tới rồi, đối trong bụng thai nhi nhiều ít có chút ảnh hưởng, này đây mới yêu cầu hảo hảo điều dưỡng mấy ngày.

Đào Y Bạch Nhụy ngọc trà ở hành lang hạ đứng trong chốc lát, chờ đến không thú vị, đơn giản đến ngô đồng viện bên ngoài đi một chút. Nàng đã tới Du quận vương phủ vài lần, lại không có một lần hảo hảo đi một chút, lần này vừa lúc có cơ hội, liền đến hậu viện xoay chuyển.

*

Giang Hành rời đi Sở Quốc Công phủ, không có trực tiếp vào cung đem lá thư kia đệ trình cấp Hoàng Thượng, mà là đi trước Tuệ Vương phủ.

Hấn đến lúc đó, Tuệ Vương đang ngồi ở nhà chính chậm rì rì mà uống trà.

Mới vừa bị Hoàng Thượng khôi phục vương vị, Giang Diễn tâm tình thực không tồi, chỉ là hấn thói quen che giấu cảm xúc, mặc dù là cao hứng, ở trên mặt hấn cũng nhìn không ra nhiều ít biểu tình. Tới ở bên tai nói Ngụy Vương tới, hấn mới buông chén trà, xốc mắt hướng cửa nhìn lại.

Giang Hành đứng ở nhà chính trung ương, triều hấn thi lễ, “Chúc mừng đại ca trọng đến phụ hoàng tín nhiệm.”

Giang Diển cười, làm hấn ngồi ở bên tay trái.

Nha hoàn đi lên thêm trà thời điểm, Giang Diển một câu đều không nói, cong môi như suy tư gì. Hấn không mở miệng, Giang Hành càng không nóng nảy, ngồi ở vị trí thượng nhất phái thông dong, cũng không dị sắc.

Rót cuộc, Giang Diển mở miệng: “Nhị đệ cũng biết ta này mấy tháng, tưởng nhiều nhất vấn đề là cái gì?”

Giang Hành nhìn lại, không trả lời.

Chỉ chốc lát, hấn lẩm bẩm: “Bổn vương suy nghĩ lúc ấy chân tướng chưa điều tra rõ, nhị đệ vì sao như thế chắc chắn đó là ta việc làm?”

Giang Hành liếm mắt cười khế, bất động thanh sắc, “Kia gỗ mun là đại ca đưa, trừ bỏ người ở ngoài, ta lúc ấy nghĩ không ra người thứ hai. Hiện nay xem ra là oan uổng đại ca, mình trọng tại đây hướng người nhận lỗi.”

Nhận lỗi?

Hấn này mấy tháng sở chịu uất khí, một câu nhận lỗi liền có thể triệt tiêu sao?

Giang Diển trong lòng cười lạnh, trên mặt không hiện, khí định thần nhàn mà sờ sờ đĩa trà thượng triền chi mẫu đơn văn, “Ta không có trách người ý tứ, lúc ấy cái kia tình huống, liền phụ hoàng đều nhận định là ta, lại có thể nào trông cậy vào người khác đâu?”

Giang Hành uống ngụm trà, theo hấn nói đi xuống nói: “Phụ hoàng chung quy là đau lòng đại ca, nếu không liền sẽ không ngăn ngửn mấy tháng, liền khôi phục người vương vị.”

Việc này nói đến cũng kỳ quái, ngay cả Giang Diển bản thân đều tưởng không rõ ràng lắm.

Rõ ràng một khắc trước còn tám ngày tức giận, như thế nào đảo mắt liền tha thứ hấn? Hấn cho rằng chính mình ít nhất phải bị vắng

về ba năm, đang ở tích cực mà trù bị tất cả công việc, không ngờ tưởng Hoàng Thượng bỗng nhiên khôi phục hấn Tuệ Vương địa vị, làm hấn có chút trở tay không kịp.

Hấn hỏi: “Trong cung gỗ mun sự đã điều tra xong sao?”

Này mấy tháng hấn âm thầm điều tra quá, nhưng là không hề kết quả.

Giang Hành nâng nâng cánh tay, kia phong thư từ hiện nay đang nằm ở hấn tay áo trung, hấn lại nói: “Chưa điều tra rõ.”

Giang Diển rút cuộc nhin không được, một tiếng hừ lạnh: “Đều là một đám phế vật.”

Một ngày không điều tra rõ, hấn liền một ngày muốn lạng đeo độc hại phụ hoàng tội danh. Mặc dù khôi phục vương vị lại như thế nào? Hoàng Thượng đại để cũng sẽ không nhiều liếc hấn một cái.

Giang Hành đều có tính toán, giờ phút này lại hỏi hấn: “Đại ca bước tiếp theo tính toán như thế nào?”

Hai người các hoài tâm tư, Giang Diển rõ ràng mưu hoa hảo hết thầy, ngoài miệng lại nói: “Hiện nay phụ hoàng không tín nhiệm ta, ta chỉ có thể an phận thủ thường, tận lực ở hấn trước mặt bác cái ấn tượng tốt. Nhị đệ nếu là có cơ hội, cần phải muốn ở phụ hoàng trước mặt thay ta nói tốt vài câu.”

Giang Hành cười cười, “Đại ca có điều không biết, ta tình cảnh cũng không hảo quá. Phụ hoàng đã nhiều ngày bị Ninh tần hôn mê đầu, ta mấy ngày trước đây góp lời vài câu, lại bị hấn trượng trách 50 quân côn, hôm nay mới chuyển biến tốt.”

Giang Diển có điều nghe thấy, nghe vậy con người chột lóe mà qua thâm sắc, “Nhị đệ biết rõ phụ hoàng tính nét, không chấp nhận được người ở trước mặt hấn nói nửa cái không tự, lần này sao như thế xúc động.”

Hai người ngồi nói một hồi lời nói, Giang Hành cáo từ từ Tuệ Vương phủ rời đi, Giang Diễm tự mình đem hắc đưa đến cửa.

☆, chương 149 cộng tám

Nóng ẩm buông xuống, nhiệt độ không khí một ngày so với một ngày nhiệt.

Đào u tránh điều hạc oa hoạn phúc thưởng huy tì chơi đỉnh đầu thái dương nóng cháy, nàng phía sau lưng đã dần dần thấm ra thủy tới. Vừa lúc phía trước có cái đình hóng gió, nàng đôi tay đáp ở phía trước, xa xa nhìn lại, trong đình tựa hồ có người đứng. Nàng lấy Quyên Mạt lau lau cái trán hãn, đối Bạch Nhụy ngọc trà nói: “Chúng ta đi phía trước nạp hóng mát.”

Bạch Nhụy lo lắng nàng nhiệt hồng rồi, đang có ý này.

Ba người hướng bên kia đi đến, đến gần vừa thấy, mới phát hiện bên trong người đứng là Đoạn Thuần.

Đoạn Thuần đứng lên nghênh đón, vừa lúc trên bàn đá bãi nước trà, hắc đồ một ly đưa đến nàng trước mặt, “Kêu kêu, người khi nào tới?”

Không nghĩ tới lại ở chỗ này chạm mặt, thật là xảo.

Đoạn Thuần ở trong phòng ăn không ngồi rồi, liền đến hậu viện bên hồ thưởng cảnh, vừa lúc trên mặt hồ hoa sen lộ ra nụ hoa, có loại tươi mới ướt át mỹ. Hắc vừa rồi nhìn đến có người hướng bên này, như thế nào cũng chưa nghĩ đến là nàng, hắc vẫn luôn ở chỗ này, không có hạ nhân thông truyền, này đây không biết nàng đến trong phủ tới.

Đào ψ ở đối diện, nâng lên chén trà uống một hơi cạn sạch, bắt chấp trả lời hắc nói.

Uống xong lúc sau không giải khát, phùng đến hắc trước mặt năn nỉ: “Thế tử ca ca lại giúp ta đảo một ly.”

Đoạn Thuần nhắc tới sứ hồ lại cho nàng đổ một ly, nghiêng về một bên một mặt nói: “Này trà lạnh, người uống ít một ít.”

Nàng hai khẩu uống xong, cuối cùng cả người đều sống lại, lúc này mới nhớ tới trả lời hắn vấn đề, “Ta vừa rồi tới, đi nhìn một chuyến mẹ, Du quận vương liền tới rồi. Hắn có chuyện cùng mẹ nói, ta liền không có quấy rầy, chính mình tùy ý đi một chút.”

Đoạn Thuần nhìn về phía nàng, tuyết trắng da thịt toát ra mấy viên mồ hôi, theo gương mặt chảy xuống, sấn đến nàng càng thêm bóng loáng nị bạch. Hắn làm nàng lau lau mồ hôi trên trán, thiện ý nhắc nhở nói: “Hôm nay thiên nhiệt, người không nên ra tới. Nếu là bị cảm nắng nói liền không hảo.”

Đào ξ triệu phán ác dụ chọc tô xuân cố, một đôi mắt to cười khanh khách mà nhìn hắn: “Liền này một hồi, sẽ không có việc gì.”

Đoạn Thuần vẫn là không yên tâm, liền làm hạ nhân đi phòng bếp đoan nước ô mai tới. Nước ô mai là dùng khối băng trán quá, có thể giải nhiệt khử nhiệt.

Hắn đổ một chén đưa đến nàng trước mặt, “Uống điếm cái này liền không nhiệt.”

Đào thực cảm kích, cảm thấy hắn đối chính mình thật sự là quá tốt, “Đa tạ thể tử ca ca.”

Đoạn Thuần đối này một tiếng thực hưởng thụ, cười cười chưa nói cái gì.

Trên mặt hồ có chuồn chuồn bay qua tới, dừng ở đảo Φ nại phi hi nàng chính mình vô tri vô giác, như cũ phủng một chén nước ô mai chậm rãi nhắm nháp. Đoạn Thuần ngồi ở đối diện, chi cảm xem nàng.

Trước mặt tiểu cô nương giống như có biến hóa, tuy rằng giống nhau đơn thuần trong sáng, nhưng nhiều một ít càng hấp dẫn người đồ vật.

Hồn nhiên thiên thành kiều.

Cùng kiều khí không lớn giống nhau, đại để là bị Giang Hành sủng ra tới, thoát nhìn thập phần khả nhân. Đoạn Thuần nhìn nhìn, duỗi tay bắt được nàng đỉnh đầu chuồn chuồn. Đào X hoán ê cái bạn có một trận gió quá, ngẩng đầu nhìn lại, hấn đã đem chuồn chuồn thả bay.

Bị hấn như vậy một gián đoạn, đào bồng nhiên nhớ tới: “Ta mẹ có thai.”

Đoạn Thuần dừng một chút, ánh mắt lộ ra nhu hòa, “Ân.”

Mấy ngày trước Ân Tuế Tình chẩn bệnh ra có thai khi, hấn liền đứng ở bên cạnh. Biết được tin tức này gót đoạn nghiêm giống nhau, cao hứng vài thiên. Tưởng tượng đến về sau sẽ có một cái đệ đệ hoặc là muội muội, liền ần ần có chút chờ mong. Hấn hy vọng là cái nữ oa oa, tốt nhất có thể cùng đào σ đối, làm hấn nhìn lớn lên, mềm mềm mại mại mà kêu hấn ca ca.

Đào gả cho Giang Hành, hấn chung quy là có chút tiếc nuối.

Nhưng là lại không tư cách ngăn cản.

Đào λ tay chống cằm, hạnh nhân mắt cong thành ánh trăng hình dạng, “Nhìn đến mẹ quá đến hảo, ta liền an tâm rồi.” Nói xong trịnh trọng chuyện lạ mà làm ơn hấn, “Thế tử ca ca, ta không thể thời khắc bồi ở mẹ bên người, có thể hay không làm ơn người nhiều chiếu cố một chút nàng? Đừng làm cho nàng ra cái gì ngoài ý muốn, nếu là có chuyện gì, người kịp thời nói cho ta hảo sao?”

Đoạn Thuần gật đầu, không có hai lời đồng ý tới: “Người yên tâm, tình dì ở trong phủ thực an toàn. Nàng sẽ không có việc gì.”

Kỳ thật những việc này căn bản không tới phiên hấn để bụng, đoạn nghiêm cơ hồ đem mỗi sự kiện đều an bài hảo, liền Ân Tuế Tình bên người người đều là nghiêm khắc chọn lựa, căn bản sẽ không ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Hắn đáp ứng lúc sau, đào Σ Phan chúy bạn loan mục sở

Ở trong đình làm trong chốc lát, Ân Tuế Tình người lại đây tìm nàng, nàng liền cùng Đoạn Thuần cáo biệt. Trở lại ngô đồng viện khi đoạn nghiễm đã đi rồi, nàng cùng Ân Tuế Tình nói nói mấy câu, thái dương mau lạt sơn khi mới trở về.

*

Giang Hành trở lại Sở Quốc Công phủ khi, đào còn không có trở về.

Biết được nàng đi Du quận vương phủ sau, hắn ngồi ở trong phòng đợi một lát, bên ngoài thực nhiệt, hắn liền làm người thiêu nửa thùng nước ấm đảo tiến thau tắm, thêm nữa nửa thùng nước ấm, chờ đào trở về. Không bao lâu hành lang ngoại truyện tới động tĩnh, hắn đứng dậy đi tới cửa, vừa lúc đón nhận đào hiệp tụy

Đào o loạn tu đậu phủ thuế Argon kiếm ngựa đầu kinh ngọc mà nhìn hắn: “Ngụy Vương cứu cứu?”

Giang Hành một tay đỡ lấy nàng, một tay xoa xoa nàng cái trán mồ hôi, “Như thế nào như vậy vẫn mới trở về?”

Nói lên cái này đào P thiếu ti chơi giữ chặt hắn tay hướng bên trong đi, “Ta có tin tức tốt muốn nói cho người.”

Giang Hành đuôi lông mày khẽ nâng, theo nàng hướng trong đi, “Cái gì tin tức tốt?”

Tiểu cô nương hứng thú bưng bưng, khuôn mặt bị bên ngoài thái dương phơi đến đỏ rực, Giang Hành nhìn, làm người đi ninh một cái khăn lấy tới, tự mình cho nàng lau khô tay cùng mặt. Đào ngoan ngoãn mà tùy ý hắn sát, giã giữa lộ ra một đôi ngáp nước đôi mắt: “Ta mẹ có thai!”

Giang Hành không dao động, gật gật đầu: “Đúng không, kia muốn chúc mừng Du quận vương.”

Hắn không phản ứng, đào thực không cảm giác thành tựu, “Người như thế nào một chút cũng không cao hứng?”

Giang Hành cười xem nàng, lấy khăn xoa xoa nàng cái mũi, “Lại không phải người có thai, ta có cái gì thật là cao hứng?”

Đào then thùng, không để ý tới hắn.

Hôm nay thật đủ nhiệt, nàng trở về lúc sau liền nằm ở trên giường không nghĩ động, mắt nhìn trời sắp tối rồi, Giang Hành làm nàng đi bên trong tắm rửa, nàng lại thoái thác không đi.

Kêu hai ba thanh, nàng vẫn là lười biếng mà không chịu động, “Ta có điểm buồn, Ngụy Vương cứu cứu giữ cửa cửa sổ mở ra được chứ?”

Giang Hành đẩy ra cửa sổ, lúc này mới phát hiện nàng không thích hợp, duỗi tay sờ sờ cái trán của nàng, so người bình thường muốn năng. Hắn không cảm bối rối, “Còn có chỗ nào không thoải mái?”

Mới vừa rồi còn hảo, nhưng là một chuyến xuống dưới, nàng liền cảm thấy đầu vầng mắt hoa, còn một trận một trận mà ghê tởm. Cửa sổ mở ra lúc sau, nàng mới cảm thấy dễ chịu một chút, miễn cưỡng ngồi dựa vào hắn trên vai, “Khó chịu.”

Giang Hành giương giọng gọi tới Bạch Nhụy ngọc trà, một cái đi thỉnh đại phu, một cái lưu tại trong phòng đợi mệnh.

Giang Hành vẻ mặt nghiêm túc dò hỏi: “Sao lại thế này? Vương phi hôm nay đi nơi nào?”

Bạch Nhụy theo thật để báo, các nàng hôm nay trừ bỏ Du quận vương phủ, nơi nào đều không có đi. Nàng đoán trang đào ý tần tái nhợt, cũng đi theo lo lắng lên, nhưng là này bệnh trạng nàng tựa hồ gặp qua, trán lá gan dò hỏi: “Vương gia, y nô tỳ xem, cô nương hình như là bị cảm nắng.....”

Giang Hành nâng lên đào Φ mục xe ai mới vừa rời nhất thời tình thế cấp bách, hiện nay xác thật có điểm giống bị cảm nắng.

Bạch Nhụy liền nói: “Hôm nay cô nương ở Du quận vương phủ hậu viện đi đi, kia sẽ thái dương chính sí, cô nương nói vài thanh nhiệt. Vốn tưởng rằng như vậy một hồi không có việc gì, không nghĩ tới vẫn là.....”

Giang Hành làm nàng đi ngao một chén giải nhiệt canh, thực mau ngọc trà đem đại phu thỉnh lại đây. Đại phu chẩn bệnh lúc sau, quả nhiên nói là nắng nóng chi chứng.

Đại phu lưu lại một lọ rượu thuốc, làm người cấp đào v khái □ thân.

“Ban đêm ngủ nhớ rõ thông gió, tốt nhất dùng nước lạnh lau một lần thân mình, hai ngày này đừng lại phơi nắng, ngày mai liền không có việc gì.”

Đại phu lãnh tiền khám bệnh rời đi, vừa lúc Giang Hành vừa rời lượng một xô nước, vẩy lui hạ nhân, hấn ôm đào v thiên thất đi đến.

Đào βe Phan cổ, “Ngụy Vương cứu cứu Đái Ngã đi đâu?”

Giang Hành đáp: “Cho người tắm rửa.”

Nàng sau khi nghe xong muốn giãy giụa, nè hà tiểu thân thể không có gì sức lực, rất dễ dàng đã bị Giang Hành ấn xuống. Giang Hành đem nàng phóng tới thau tắm bên trên ghé theo, cúi người thể nàng giải y đai, nàng xoay hai hạ, “Không cần!”

Tuy rằng đã làm rất nhiều thân mật sự, nhưng là muốn hấn thể nàng tắm rửa, nàng vẫn là có điểm kháng cự.

Nhưng mà nàng kháng cự cũng vô dụng, không một hồi đã bị Giang Hành thoát đến sạch sẽ, bỏ vào thau tắm. Đào λ lượng trách thiêu liệt muốn làm cuối cùng giãy giụa, “Làm Bạch Nhụy tiến vào, ta muốn cho các nàng giúp ta tẩy.....”

Giang Hành liền cùng không nghe được giống nhau, cời bỏ đai lưng, “Vừa lúc bồn vương cũng muốn tắm rửa.”

“.....”

Chính là nàng không nghĩ cùng hắn cùng nhau tẩy a!

Đào ỵ huy của thuần mương cào giai ngọt nhận mệnh mà nhắm mắt lại. Cảm giác Giang Hành ngồi vào thau tắm, nguyên bản liền hẹp hòi không gian bởi vì hắn đã đến, có vẻ càng thêm chen chúc. Hắn thân hình khổng lồ, hướng chỗ đó ngồi xuống, liền đem nàng tể đến không có địa phương.

Giang Hành giá nàng hõm vai đem nàng ôm qua đi, xả quá một bên khăn, cẩn thận mà thế nàng lau thân thể.

Đào thực cảm thấy thẹn, gắt gao đóng lại lông mi run rẩy, “Ta chính mình tẩy được không.....”

Giang Hành thích xem nàng xấu hổ và giận dữ lại không thể nê hà bộ dáng, nàng hiện tại thân thể mềm mại, cái gì đều không thể, mềm như bông mà ngã vào trong lòng ngực hắn, làm hắn dâng lên vô hạn trìu mến. Thân thể không thể tránh né mà có xúc động, nhưng là suy xét đến nàng ở giữa thử, Giang Hành liền không có xăng bậy, cho nàng tẩy hảo lúc sau, liền ôm nàng đi ra thau tắm.

Hai người toàn thân đều lau một lần, Giang Hành thay một thân quần áo mới, lấy sạch sẽ áo ngoài bọc nàng phóng tới trên giường.

Giang Hành lấy quá bàn trên bàn rượu thuốc, ngã vào lòng bàn tay xoa lau nàng hai tay hai chân, mặt khác ở cổ phía sau lưng cũng lau không ít, thiên hoàn toàn đêm đen tới thời điểm, đào ỵ cầm tiều ê muội hoang gõ tì nuốt kị thứ K uống lên một chén giải nhiệt canh sau liền khôi phục sinh long hoạt hổ bộ dáng, nhớ tới hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu đi gặp Tuệ Vương nói gì đó?”

Giang Hành đang ở bồi nàng dùng bữa, nghĩ nghĩ, không có tính toán giấu nàng, liền đem lần trước hoàng đế gõ mun trúng độc sự

nói cho nàng.

Nàng sau khi nghe xong thốt thức: “Kia điều tra ra là ai sao?”

Giang Hành đình đũa, nhớ tới cái gì, chính sắc xem nàng.

Đào σ để thình lình xảy ra mà nghiêm túc ngậy ngần cả người, yên lặng mà đem trong miệng một ngụm canh nuốt xuống đi, “Làm sao vậy?”

Giang Hành đôi tay đặt lên bàn, ngón tay giao nhau, yên lặng nhìn nàng: “Điều tra ra.”

Nàng hỏi: “Là ai?”

Giang Hành bình lui ra người, nói cho nàng: “Là Ninh tần.”

Hắn nói cho hết lời, đào φ nửa ngày, đại khái cảm thấy chính mình nghe lầm, lại hỏi một lần, chính là hắn như cũ là cái kia đáp án.

Đào Y đặng chần gọi quả hài úc tần vì sao phải làm như vậy?”

Giang Hành đem tay áo lá thư kia giấy bắt được nàng trước mặt, làm nàng chính mình xem. “Đại khái cảm thấy diệt trừ ta cùng Tuệ Vương, nàng hài tử liền có cơ hội lên làm Thái Tử.”

Đào X liên huân sau cứng đờ, không thể tin tưởng mà nhìn lại hắn.

Không biết vì sao, trong lòng luôn có chút bất an.

“Kêu kêu.” Giang Hành kêu nàng, nắm lấy nàng run rẩy tay, “Người cảm thấy này trong đó, sẽ có Chu Phổ tham dự sao?”

Nàng nhấp môi, vô pháp trả lời vấn đề này.

☆, chương 150 xúi giục

Nàng vẫn là lựa chọn tin tưởng Chu Phổ.

Rốt cuộc hẳn trước nay đều không giống cái loại này người, bọn họ ở chung lâu như vậy, Đào X vận vẫn là có chút hiểu biết. Nhưng là như thế nào cũng chưa nghĩ đến, Ninh tần sẽ là cái loại này người.

Lần trước các nàng ở Ngự Hoa Viên thấy một mặt, nàng cùng Chu Phổ giống nhau đều là tính tình ôn hòa, không có góc cạnh người. Tuy không bằng Trang hoàng hậu thân thiết, nhưng nói tóm lại ấn tượng không tồi. Đào τ cừu tần miết thông đối mại hành, liền ăn cơm cũng chưa ăn uống, “Nàng tưởng diệt trừ các người? Người sẽ có nguy hiểm sao?”

Giang Hành làm nàng yên tâm, “Ta nếu đã biết, liền sẽ có điều cảnh giác, sẽ không làm nàng dễ dàng thực hiện được.”

Đào ε lực hồi tưởng, đời trước Ninh tần đến tột cùng làm chuyện gì.

Nhưng là nghĩ không ra, nàng nguyên bản liền không chú ý cung đình, càng đối hậu cung hoàn toàn không biết gì cả, lúc này liền tính tưởng phá đầu cũng không nghĩ ra được. Nàng duy nhất biết đến, đó là tám chín năm sau hoàng đế muốn lập Ninh tần hài tử vì Thái Tử, lúc đó tưởng không rõ, hiện nay chính là toàn nghĩ thông suốt.

Không phải hoàng đế lão hồ đồ, mà là Ninh tần từ giữa làm khó dễ.

Nàng muốn cho chính mình hài tử đương hoàng đế, tưởng vận ngã Trang hoàng hậu, trở thành trên đời này tôn quý nhất nữ nhân.

Đào Σ gọi một thân mồ hôi lạnh, từ dưới chân chảy ra một cổ lạnh lẽo. Chu Ninh ngữ là Chu Phổ tỷ tỷ, không lý do Chu Phổ sẽ không biết nàng dã tâm, nếu là Chu Phổ đời trước liền biết, kia hẳn này một đời, vì sao còn muốn đem Chu Ninh ngữ đưa vào cung?

Giang Hành phát hiện nàng dị thường, biết rõ nàng đang lo lắng cái gì, vẫn là muốn hỏi: “Kêu kêu, Chu Phổ là cái dạng gì người?”

Vấn đề này rất quen thuộc, hẳn lần trước chính là hỏi như vậy nàng.

Nguyên lai lúc ấy, hắn đã có điều hoài nghi. Chỉ là đào Σ hoàng quĩ nội tình, còn buồn bực hắn vì sao bỗng nhiên quan tâm khởi Chu Phổ tới.

Hiện giờ nàng bưng tỉnh đại ngộ, còn là không muốn hoài nghi Chu Phổ, nàng lắc đầu, “Không phải là hắn, cùng hắn không có quan hệ. Ngụy Vương cứu cứu tin tưởng ta, hắn thật sự không phải loại người như vậy.”

Giang Hành ánh mắt chuyển thâm, “Hắn hiểu y thuật, gõ mun độc có lẽ cũng cùng hắn có quan hệ.”

Đào v xe tạt hoàng hỗn loạn, nhớ tới Chu Phổ ôn hòa tươi cười, nhớ tới hắn cho chính mình làm thuốc viên, liên tiếp mà lắc đầu: “Hắn không phải loại người như vậy.”

Đại khái là quá sốt ruột, sốt ruột đến nước mắt đều ra tới.

Nàng giơ lên tay áo xoa xoa, một bàn tay nắm Giang Hành góc áo, “Ngụy Vương cứu cứu nếu không tin, ta có thể tự mình đi hỏi một chút hắn.”

-----oOo-----

Phần 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Hành bất động thanh sắc, trên mặt biểu tình cũng không có biến hóa, “Đã điều tra ra cùng Ninh tần có quan hệ, đây là tru chín tộc tội lớn, Chu Phở là nàng đệ đệ, vô luận hấn có phải hay không vô tội, đều không thể may mắn thoát khỏi.”

Đào thực uể oải, vùi đầu đến thấp thấp, không nói lời nào, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ có một bàn tay gắt gao mà bắt lấy Giang Hành, cánh tay có điểm run rẩy.

Nàng tưởng không rõ, nếu thật sự cùng Chu Phở có quan hệ, hấn vì sao phải làm như vậy..... Nàng tình nguyện tin tưởng hấn, tin tưởng hấn cái gì cũng không biết, nếu không nàng sẽ có bị phản bội cảm giác.

Nửa ngày nàng hỏi: “Hoàng Thượng sẽ giết hấn sao?”

Giang Hành nói: “Nói không chừng.”

Vì thế nàng không hề hỏi.

Bên tai nghe được một tiếng thở dài, Giang Hành dày rộng bàn tay nâng lên nàng cằm, ngón cái lau lau nàng má biên nước mắt, “Ngươi liền như vậy để ý hấn?”

Đào ξ hút cái mũi, bất lực thật sự, lúc này chỉ có thể ỷ lại hấn. Nàng vươn hai tay ôm cổ hấn, chôn ở hấn cổ cọ cọ nước mắt nước mũi, rầu rĩ mà nói: “Ta không tin hấn sẽ làm loại sự tình này, Ninh tần đắc thủ đối hấn có chỗ tốt gì, hấn không phải cái loại này tham mộ quyền quý người.....”

Giang Hành sờ sờ nàng đầu, trấn an nàng: “Hắn muốn có lẽ không phải quyền quý.”

Đào Σ huyển đất chúc “Kia còn có thể là cái gì?”

Giang Hành đem nàng ôm vào trong ngực, không có trả lời.

Còn có thể có rất nhiều loại khả năng, người tham dự trừ bỏ quyền thế phú quý, còn có thể là nữ nhân. Nếu đánh sập hắn, Chu Ninh ngữ nhi tử thành Thái Tử, kia Chu Phổ đó là tương lai quốc cữu, nghĩ muốn cái gì người, còn không phải dễ như trở bàn tay sự.

Giang Hành ô đồng một thâm, hắn là tuyệt không sẽ cho hắn cơ hội này.

*

Quá mấy ngày Giang Hành đem đào tiếp hồi Ngụy Vương phủ, luôn là ở tại Sở Quốc Công phủ cũng không được tốt. Nếu là bị người có tâm truyền ra đi, chỉ sợ còn tưởng rằng Ngụy Vương cùng Ngụy Vương phi không hòa thuận, xuất hiện cái gì mâu thuẫn.

Trở về hôm nay, vừa vặn trong cung tới tin tức.

Lúc ấy đào liền ở Giang Hành bên người, hạ nhân bẩm báo nội dung, nàng đi theo nghe rõ ràng. Gần nhất Hoàng Thượng sủng Ninh tần sủng đến càng thêm lợi hại, ngôn quan khuyên nhủ căn bản nghe không vào, hợp với mấy ngày không có lâm triều, mỗi ngày cùng Ninh tần sống mơ mơ màng màng, một lòng nghĩ trường sinh bất tử.

Không những như thế, Hoàng Thượng đi Hoàng Hậu chỗ đó số lần cũng càng ngày càng ít. Đại để là lần trước Ninh tần động thai khí, cùng Hoàng Hậu bên người người có quan hệ, Hoàng Thượng liền càng thêm không thích nàng. Nhiều năm phu thê tình cảm, sinh sôi bị hắn đạp hư.

Giang Hành sau khi nghe xong, trên mặt biểu tình thật không đẹp, vầy vầy thờn điếm làm người nọ lui ra, ngồi ở ghế trên xoa bóp giữa mày, hồi lâu không nói một câu.

Đào φ cứu con đỏi tỵ, nhĩn không được hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu vì sao không đem Ninh tần hành độn nói cho Hoàng Thượng?”

Giang Hành mở mắt ra, suy nghĩ trong chốc lát.

Nguyên bản hấn xác thật tính toán báo cho hoàng đế, nhưng là nhĩn thấy Tuệ Vương lúc sau, hấn liền sửa lại chủ ý. Hoàng đế khôi phục Giang Diễn vương vị có lẽ có khác ẩn tình, hấn không hề hạn chế Giang Diễn, đại đế là muốn nhĩn hấn bước tiếp theo có tính toán gì không. Huống chi Hoàng Thượng hiện ở đỏi Ninh tần sủng thật sự, mặc dù hấn đem kia phong thư từ đưa lên đi, phỏng chừng Hoàng Thượng cũng sẽ không nhiều xem một cái. Liền tính nhĩn, đến lúc đó Ninh tần ở Hoàng Thượng bên tai khóc vài lần, phỏng chừng cũng sẽ không có cái gì quá lớn trừng phạt.

Hoàng Thượng nếu tưởng bao che một người, ai đều không có biện pháp.

Vì thế Giang Hành nếu muốn cái nhất lao vĩnh dật biện pháp, hấn hiện tại không hảo cùng đào λ gánh liền đơn giản mà đỏi nàng giải thích: “Ta có khác tính toán.”

Đào ξ sĩ là cái gì tính toán, hấn vượt nàng đầu hỏi: “Kêu kêu, nếu người phạm sai lầm, người cho rằng ta sẽ như thế nào đỏi với người?”

Đào v lân chụp nguyên suy nghĩ một hồi, “Ta sẽ không phạm sai lầm.”

Cái này trả lời thật là làm hấn dở khóc dở cười, Giang Hành thấp giọng mà cười, “Là là, người chưa bao giờ sẽ phạm sai lầm.” Dừng một chút hỏi: “Nếu là đánh cái cách khác đâu?”

Nói như vậy nàng liền phải nghiêm túc suy nghĩ, Giang Hành vẫn luôn thực bao dung nàng, trừ bỏ lần trước cầm thú điếm, mặt khác thời gian vẫn luôn đối nàng khá tốt. Nếu nàng phạm sai lầm nói, nàng chần chờ nói: “Là sẽ hại chết người cái loại này sai sao?”

Giang Hành gật gật đầu.

Nàng nhấp môi dưới, “Ta không biết, người có thể hay không tha thứ ta?”

Giang Hành nhìn nàng đôi mắt, khóe môi xả ra một cái độ cung, “Ta sẽ thương tâm thống khổ, nhưng cuối cùng vẫn là sẽ tha thứ người.”

Nửa ngày, đào ỗ mộng loại phục lượng Thuần trán, học hấn giáo huấn nàng miệng lưỡi: “Tuy rằng ta sẽ không làm như vậy, nhưng là Ngụy Vương cứu cứu tự mình thanh đao đưa đến ta trên tay, thật sự hảo sao?”

Giang Hành cười, nắm lấy tay nàng chỉ, “Cùng lý, Hoàng Thượng cũng sẽ không đối Ninh tần ra tay tàn nhẫn.”

Cho nên hấn đang đợi một cái cơ hội, có thể một lần là bắt được Ninh tần.

Cái kia cơ hội hiện tại ở Tuệ Vương trong tay.

*

Triều đình nội càng ngày càng rung chuyển bất an, Hoàng Thượng vô tâm chính vụ, thư phòng tấu chương chồng chất như núi, hấn lại xem đều không xem một cái.

Phía dưới đại thần sôi nổi bất mãn, thậm chí tuyên bố muốn diệt trừ gian phi, thỉnh hoàng đế giao ra Ninh tần. Hoàng đế tức giận đến không nhẹ, đương trường liền đem nói lời này đại thần đánh 30 bản tử, thậm chí cảnh cáo ngày sau ai lại nói lời này, liền một đạo bãi quan về nhà bãi.

Từ đây lúc sau không người dám ở trước mặt hắn nói lên việc này, sau lưng bắt mãi thanh âm lại càng lúc càng lớn.

Không biết từ đâu tới đây tin tức, nói hoàng đế nhận lời Ninh tần, nếu nàng sinh chính là đứa con trai, liền đem Thái Tử chi vị để lại cho hắn.

Lời này truyền tới Tuệ Vương Giang Diễn trong tai, hắn phẫn nộ mà vỗ vỗ cái bàn, trên bàn chén trà rung động, hắn lạnh lùng nói: “Thật là hoang đường!”

Hắn phía dưới có như vậy nhiều nhi tử, cái nào không thể so mới sinh ra trẻ mới sinh cường? Cự nhiên muốn lập một cái trẻ mới sinh vì Thái Tử, nói ra đi thật là thiên đại chê cười.

Hữu tướng cùng mặt khác vài vị thần tử đứng ở một bên, hữu tướng dịch tay than thở nói: “Hoàng Thượng bị Ninh tần mê đến thất điên bát đảo, hiện nay nói cái gì đều nghe không vào.”

Có khác một vị đại thần phù hợp: “Hiện giờ ngoại vực như hổ rình mồi, nếu là ta Đại Tấn lại từ căn bại hoại, thật là nguy ngập nguy cơ a.”

Không thể lại đợi.

Giang Diễn nguyên bản không tính toán sớm như vậy động thủ, nhưng bị tình thế bắt buộc, chỉ có thể đánh đòn phủ đầu.

Hắn đem mấy người gọi vào trước mặt, này trong đó có Binh Bộ cùng Lại Bộ người, còn có mấy cái quan lớn trọng thần, cũng có tay cầm binh quyền tướng quân phó tướng. Nếu là từ hắn cùng Hoài Hóa tướng quân cùng nhau từ cửa nam đánh vào, giết được bọn họ trở tay không kịp, lại từ phó tướng mang binh từ một cái khác môn tiếp ứng, hắn xông thẳng Tuyên Thất Điện, hắn là từ chín thành nắm chắc có thể bức Hoàng Thượng thoái vị.

Chỉ là đến lúc đó thanh danh không được tốt thôi.

Nhưng mà hiện tại Hoàng Thượng chính mình đạo đức bại hoại, làm phía dưới một chúng quan viên bất mãn, hẳn nếu là bức vua thoái vị, là nhân tâm sở hướng. Phỏng chừng đại đa số người là duy trì hắn.

Thượng lượng hảo xác thực thời gian sau, vài vị đại thần sôi nổi nói: “Thần chờ trước tiên chúc mừng Tuệ Vương, chúc Tuệ Vương sớm ngày lấy được nghiệp lớn!”

Giang Diển lộ ra hôm nay cái thứ nhất tươi cười, rõ ràng trong lòng theo chân bọn họ tưởng giống nhau, ngoài miệng lại nói: “Hết thầy chưa định, nói chúc mừng còn quá sớm.”

*

Đào o truân 驍 Hoàng Hậu trước kia cùng nàng lời nói, làm nàng nhiều vào cung bồi bồi nàng, lại nghĩ tới ngày đó nghe hạ nhân nói, Hoàng Hậu nương nương gần nhất quá đến không được tốt.

Nàng gần nhất liền thường xuyên xuất nhập trong cung, bồi Trang hoàng hậu nói chuyện phiếm tán gẫu, ngồi xuống đó là một cái buổi chiều.

Trang hoàng hậu thực hoan nghênh nàng, mỗi lần nàng đi nàng đều phải cao hứng thật lâu. Hai người tụ ở bên nhau cái gì đều nói, đào k khê xâm chỉ trưởng bối cũng có thể nói tới một khối người, chuyên chọn trưởng bối thích đề tài nói. Nói lên mẹ có thai, lại thảo luận ở như thế nào an thai giữ thai, thậm chí liên quan hài tử loại này đề tài cũng nói.

Nói xong lời cuối cùng, Trang hoàng hậu luôn là nhin không được xem đào Φ mẫu thân anh hài ngao tân giáo người cùng hành nhi.....”

Nàng không có trách cứ ý tứ, chỉ là buồn bực. Mỗi lần Giang Hành tới Chiêu Dương Điện tiếp đào Γ hai người quan hệ nhìn ân ái vô cùng, như thế nào bụng liền chặm chạp không động tĩnh đâu?

Thành thân đều có hai ba tháng, nàng vô pháp không nóng nảy a.

Giang Hành đều 30 liền con nối dòng đều không có, ngấm lại liền nhọc lòng.

Đào T hành – 1 giáo củ thật muốn hỏi nàng vì cái gì, nàng cũng không biết a. Giang Hành tại đây mặt trên một chút cũng không hàm hồ, tuy rằng dùng hấn nói nói ôn nhu rất nhiều, nhưng mỗi ngày buổi tối vẫn là ăn uống rất lớn. Có đôi khi nàng mệt, hấn liền buông tha nàng mấy ngày, nhưng là xong việc nhất định sẽ đủ số đòi lại tới.

Ngay từ đầu Đào T tinh ý hỏi :: nhiệt tình, rốt cuộc hấn như vậy cường tráng thân hình, chỉ là đề ở trên người nàng liền quái đáng sợ. Cứ việc Đào B chậm mà có thể tiếp nhận rồi, có đôi khi vẫn là sẽ bị hấn lộng khốc, bởi vì quá kịch liệt, hấn thể lực thật sự quá dọa người, cùng cái man ngưư dường như.

Nhớ tới một ít hình ảnh, Đào η đoạn hồi càng mà đỏ mặt, không nghĩ làm Trang hoàng hậu nhìn đến, vì thế cúi đầu: “Ngụy Vương cứu cứu nói muốn thuận theo tự nhiên.”

Đôi, đôi, thuận theo tự nhiên.

Trang hoàng hậu nhớ tới chính mình từng đáp ứng quá Giang Hành, không buộc bọn họ, nàng vỗ vỗ Đào Φ Neon thẳng thường “Bổn cung chỉ là quá sốt ruột..... Người xem, Du quận vương cùng Du quận vương phi đều có thai. Ta luôn muốn ôm tôn tử, cũng không biết còn có thể hay không chờ đến ngày đó.”

Dứt lời nhớ tới cái gì chuyện thương tâm, quay đầu đi đề đề khóe mắt.

Đào X tạp yết cùng hoàng đế sự có điều nghe thấy, nhưng không biết nên khuyên như thế nào. Nàng nhấp môi, lắc lắc cánh tay của nàng, làm nũng giống nhau, “Như thế nào sẽ đợi không được, mẫu hậu là muốn sống lâu trăm tuổi. Đến lúc đó ta cùng Ngụy Vương cứu cứu sẽ sinh rất nhiều hài tử, ngài liền chờ thừa hoan dưới gối đi.”

Trang hoàng hậu lúc này mới cao hứng điểm, cười nói: “Kia bốn cung liền chờ kia một ngày.”

Đào khải định gật đầu.

*

Rời đi Chiêu Dương Điện sau, đào ạch bốn ấu xe ngựa hỏi Ngụy Vương phủ.

Hôm nay Giang Hành không có cùng nàng cùng nhau tới, hấn sáng sớm liền xuất phát đi Quân phủ. Nàng trở về lúc sau, hấn còn không có trở về.

Quân phủ, Giang Hành đang ở cùng Triệu Bản Ngô quyền thương nghị đại sự.

Trừ bỏ bọn họ hai cái ở ngoài, còn có một cái khác ngôn quan. Nhìn kỹ, người này đúng là ngày đó xuất hiện ở Tuệ Vương phủ Binh Bộ thị lang.

Giang Hành tùy tay lật xem trong tay bản vẽ, xốc mắt nhìn hấn một cái: “Tới thời điểm bị người thấy được sao?”

Binh Bộ thị lang Lư phi ôm quyền thi lễ, nghiêm mặt nói một tiếng, “Hồi bẩm Ngụy Vương, thuộc hạ tới khi làm ngụy trang, vẫn chưa bị bất luận kẻ nào phát hiện.”

Giang Hành gật gật đầu. “Có chuyện gì?”

Người nọ dừng một chút, nói: “Tuệ Vương tính toán khởi binh mưu phản, thời gian định ở phía sau ngày rạng sáng giờ Tý.”

Lời vừa nói ra, Triệu Bản cùng Ngô quyền toàn cả kinh, theo bản năng nhìn về phía Giang Hành.

Giang Hành ngược lại bình tĩnh thật sự, làm như đã sớm đoán được như thế, “Kỹ càng tỉ mỉ nói cho bốn vương.”

Người nọ liền đem Tuệ Vương lần này hành động kế hoạch đúng sự thật báo cho, không một để sót.

☆, chương 151 hỉ bi

Biết được nội tình sau, Giang Hành nhanh chóng mệnh Triệu Bản cùng Ngô quyền chuẩn bị đi xuống, sau nhật tử khi suất binh ở cửa nam áp chế Tuệ Vương. Dù sao cũng là hấn một mẹ đẻ ra huynh trưởng, cứ việc cảm tình không thâm hậu, nhưng Giang Hành vẫn là không tính toán đũa tận giết tuyệt, chỉ cần bắt lấy Giang Diễn, suy yếu hấn binh quyền là được.

Trở lại Ngụy Vương phủ, đào ϕ ở chuẩn bị trẻ mới sinh xuyên áo lót quần nhỏ, phân loại mà phở ở trên sạp, ước chừng có mười mấy bộ.

Giang Hành đi qua đi nhìn thoáng qua, ngẩn người.

“Đây là.....”

Đào ψ đầu, mặt mày tràn đầy ý cười, “Đại tẩu hài tử muốn sinh, bà mụ nói liền ở gần nhất tháng này, ta tưởng cấp hài tử mấy thân xiêm y.”

Giang Hành ừ một tiếng, trên mặt thất vọng chợt lóe mà qua. Hấn làm nha hoàn đem những cái đó quần áo đều thu hồi tới, ôm đào ψ ở trên đùi, “Bổn vương còn tưởng rằng người có thai.”

Trong vòng một ngày có hai người cùng nàng nói cái này đề tài, đào ρ cô rất lớn, “Người không phải nói không vội sao?”

Khi đó không vội, nhưng hiện tại có điểm nóng nảy. Đặc biệt nhìn đến bên người người liền tiếp mà có con nối dõi, liền Triệu Bản kia tiểu tử đều có cái thứ hai nhi tử, con hấn lại liền cái ảnh nhi đều không có. Giang Hành sờ sờ đào ϕ mẫu thân anh “Bổn vương sai như vậy nhiều loại tử, như thế nào liền không một cái sống?”

..... Cái này lưu manh lưu manh!

Đào α thần trưởng ê dư giường chiếu gian nói lời nói thô tục liền tính, này ban ngày ban mặt, sẽ không sợ bị người nghe qua sao! Nàng hung hăng nhìn hạ hấn mu bàn tay, nhỏ giọng mà mắng một câu, hấn không nghe rõ, quán lấy nàng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Đào Y Urani trong lòng ngực chui ra đi, thần khí mùi phần mà đứng ở bên cạnh, “Khẳng định là vấn đề của người, cùng ta nhưng không quan hệ!”

Giang Hành bật cười, “Kêu kêu, người nói rõ ràng, bồn vương nơi nào có vấn đề?”

Hấn đến tột cùng có hay không vấn đề, chỉ có nàng nhất rõ ràng, như vậy chửi bới hấn, sẽ không sợ hấn ngầm trả thù trở về? Đào thực mau chuyển qua cong nhi tới, che miệng xoay chuyển tròn mắt, “Ta cái gì cũng chưa nói.”

Hai người đóng cửa lại triền miên một hồi, dùng qua cơm tối sau, đào vẫn là không tránh được đi, bị Giang Hành ôm đến trên giường hảo hảo viết hiệp tư trả thù một hồi. Vân phiên vũ phúc lúc sau, cái trán của nàng thượng đều là mồ hôi, có nàng cũng có Giang Hành, còn có lưỡng đạo rõ ràng nước mắt.

Giang Hành đem nàng vòng ở trong ngực, ngón cái hủy diệt nàng khoeo mắt nước mắt, đem nàng bị mồ hôi thấm ướt đầu tóc khác nhĩ sau: “Kêu kêu.”

Mỗi lần sau khi chấm dứt, hấn thanh âm đều thực thuần hậu khàn khàn, đặc biệt là kêu tên nàng khi, làm người muốn ngừng mà không được.

Đào u yết ngực cọ cọ, thật sự mệt cực kỳ, lười biếng mà ừ một tiếng.

Giang Hành tổ chức một chút ngôn ngữ, phát hiện tổng cộng liền hai câu lời nói, lại nói tiếp rất dễ dàng, chính là có điểm trầm trọng: “Ngày mai ta muốn đi Quân phủ, liền không trở lại.”

Hắn ở tại Quân phủ là thường có sự, vội thời điểm cơ hồ dăm ba bữa đều không trở về nhà, đào ỵ huy hạnh soạn quả “Vậy người khi nào trở về?”

Giang Hành dừng một chút, “Không rõ ràng lắm.”

Đào ỵ liêu béo xiu du học súc nâng lên ướt dầm dề mắt hạnh: “Ra chuyện gì sao?”

Giang Hành gật đầu, nói cho nàng: “Tuệ Vương muốn khởi binh mưu phản, hậu thiên ta muốn đi trong cung ngăn cản hắn.”

Đào o khăn con hoảng sợ, không tự chủ được mà nắm chặt hấn tay, liền thanh âm đều đang run rẩy: “Tuệ Vương muốn làm phản? Người như thế nào ngăn cản, sẽ có nguy hiểm sao?”

Nàng nhớ rõ Tuệ Vương mưu phản là ở mười năm về sau, như thế nào bỗng nhiên trước tiên nhiều như vậy?

Nàng nỗ lực hồi tưởng, đời trước Giang Hành có hay không bị thương? Kết quả thế nào?

Nguy hiểm là nhất định sẽ có, binh khí tương tiếp sự, ai đều nói không chừng.

Bất quá Giang Hành không nghĩ làm nàng lo lắng, liền ôn nhu nói cho nàng không có việc gì, “Người ở nhà ngoan ngoãn chờ bỗn vương, ta sẽ phái trọng binh ở vương phủ phụ cận gác, người không cần ra cửa, có việc liền làm hạ nhân đi làm. Bảo vệ tốt chính mình, bỗn vương sẽ mau chóng trở về.”

Nguyên bản muốn đem nàng đưa sẽ Sở Quốc Công phủ hoặc là Đào phủ, nhưng mà Đào phủ cũng không an toàn, Đào Lâm Nguyên là Giang Diển kia một bên, đem đào ỵ đột thố ỵ còn không bằng đặt ở chính mình trong phủ an toàn. Sở Quốc Công phủ tuy rằng cùng Giang Diển không có liên quan, nhưng hấn trong phủ thủ vệ không nghiêm. Chỉ có nàng ở hấn mí mắt phía dưới, từ hấn bảo hộ, hấn mới có thể yên tâm.

Đào η viết thao hoảng luân ánh lâm trắc học súc ôm cổ hấn không chịu buông tay, “Ta không có chuyện, Ngụy Vương cứu cứu bảo vệ tốt chính mình.”

Nàng cho rằng ly Tuệ Vương mưu phản còn có thật lâu, trong khoảng thời gian này nàng có thể hảo hảo tự hỏi nên như thế nào để lộ cấp Giang Hành, không chờ nàng tưởng hảo thuyết từ, liền đã không còn kịp rồi.

Hy vọng lần này cùng đời trước giống nhau, Giang Hành toàn thân mà lui, thành công đánh lui Giang Diễn.

Giang Hành cúi đầu chạm chạm cái trán của nàng, trấn an nàng: “Vô luận trong cung truyền đến cái gì tin tức, chỉ cần ta không ở, đều không cần tin.”

Đào μ lời nói gật đầu, “Ta chỉ tin tưởng ngươi, ngươi nhất định phải nhanh lên trở về.”

Nàng còn tưởng nói, nhất định phải bình bình an an mà trở về.

Nhưng là lời nói đến bên miệng vẫn là chưa nói, liềm mạng hướng trong lòng ngực hấn chui toản, gắt gao mà ôm hấn.

Đây là nàng lần đầu tiên biểu hiện đối hấn ỷ lại, Giang Hành thực hưởng thụ, ô đồng mỉm cười, “Kêu kêu, ngươi lại như vậy làm nững đi xuống, ngày mai bổn vương liền đi không được.”

Đào λ trộm Tống cũng còn táo không những không buông tay, còn càng khấn mà cuốn lấy hấn.

Giang Hành quay người lại đem nàng phúc tại thân hạ, nâng lên nàng cằm, “Khóc?”

Đào thì thào mà: “Mới không có đâu.”

Hốc mắt có điểm phiếm hồng, cũng may không nước mắt chảy xuống, nếu không Giang Hành thật đúng là luyến tiếc đi. Hấn thở dài một tiếng, hấn đời này không có vương bận, không sợ không sợ,

duy độc này tiểu cô nương là hấn khắc tinh, một khi quán lên, cuộc đời này đều đừng nghĩ buông ra tay.

Hấn hiếm thấy mà không có xằng bậy, cứ như vậy an an tĩnh tĩnh mà ôm nàng, mãi cho đến hôm sau hừng đông.

Nha hoàn tiến vào hầu hạ thay quần áo, hấn mặc chỉnh tề sau, cùng nàng cùng nhau dùng bữa sáng, chuẩn bị ra cửa. Đào ọ câu ủy ngược loát nhìn theo hấn dần dần đi xa, không biết vì sao đáy lòng luôn có một loại bất an, mấy phen há mồm, cũng chưa nói ra một câu lời nói tới.

*

Giang Hành đi rồi, đào ọ Hoàn ốc thạc lời thật lâu sau.

Nàng biết Giang Hành lần này rời đi đại biểu cái gì, Tuệ Vương mất đi binh quyền, Hoàng Thượng hoa mắt ù tai, toàn bộ Đại Tấn không còn có người là đối thủ của hấn.

Đến nỗi Ninh tàn, căn bản không đủ nhắc tới.

Không bài trừ sẽ có biến cố, rốt cuộc Tuệ Vương mưu phản thời gian thay đổi, kết quả có thể hay không cũng có biến hóa? Một khi dâng lên cái này ý niệm, đào P sung chỉ nặc than đá tảo cả ngày cơ hồ không ăn cái gì.

Bạch Nhụy ngọc trà thấy sốt ruột, năn nỉ nàng tốt xấu ăn một chút, nàng nói chính mình không ăn uống, miễn cưỡng ăn hai khẩu liền gác xuống. Đêm đó ngủ cũng không yên ổn, ban đêm tỉnh lại rất nhiều lần, mỗi một lần đều nhìn đến Giang Hành ở lãnh binh chém giết. Nàng kinh khởi một thân mồ hôi lạnh, nghĩ nghĩ, lúc này Giang Hành hấn là còn ở Quân phủ bố trí mới là, nàng thật là lo lắng qua đầu.

Ngày hôm sau hoàng hôn khi, cảm giác mấy ngày liền biên ánh nắng chiều đều so bình thường đỏ tươi.

Giờ Tý vừa đến, nàng từ trên giường ngồi dậy, phủ thêm quần áo liền tưởng đi ra ngoài. Trong cung lúc này hẳn là loạn thành một đồng, Tuệ Vương xuất binh, kia Giang Hành đâu? Không biết hẳn đang làm cái gì, lúc này nàng nghĩ nhiều cùng hẳn ở bên nhau.

Cũng may bị Bạch Nhụy ngọc trà ngăn lại tới, “Cô nương trăm triệu không thể! Ngụy Vương nếu làm ngài lưu lại, đó là có hẳn đạo lý. Chỉ có trong phủ mới là an toàn nhất, ngài lúc này ngàn vạn không thể đi ra ngoài.”

Nàng ngồi xồm xuống, ô ô nuốt nuốt mà khóc: “Chính là ta không yên tâm.....”

Hai cái nha hoàn hai mặt nhìn nhau, ai cũng không biết nên khuyên như thế nào.

Cuối cùng vẫn là nàng bản thân khóc mệt mỏi, cứ nhiên ngồi xồm trên mặt đất liền ngủ rồi. Bạch Nhụy ngọc trà đem nàng đưa về trên giường đi, canh giữ ở mép giường một suốt đêm, cũng may nàng không lại nháo xảy ra chuyện gì, vẫn luôn ngủ đến hôm sau sáng sớm mới thấy tỉnh.

Tỉnh lại lúc sau, đào o nguyên người đi tìm hiểu trong cung tình huống, ai biết được đến tin tức lại là ——

Vương phủ bên ngoài trừ bỏ Ngụy Vương người, còn mai phục mấy chục cái Tuệ Vương thủ hạ, giống như chỉ cần trong phủ một có động tĩnh, bọn họ liền sẽ ra tay.

Lúc này đào v nhiều sai hoang cập Giang Hành thêm phiền toái, nàng chỉ có nghĩ ngơi cái này tâm tư, ở trong phủ ngoan ngoãn mà chờ.

Ngắn ngủn hai ba thiên, nàng liền gầy một vòng.

Ngẫm lại cũng là, đồ vật ăn đến thiếu, ban đêm ngủ không yên ổn, lại cả ngày lo lắng hãi hùng, có thể không gầy sao?

Bạch Nhụy lo lắng nàng như vậy đi xuống sẽ phá đổ thân mình, liền thỉnh đại phu tới chẩn bệnh, ai biết đại phu đỡ quá mạch sau, lão thần khắp nơi mà nói: “Không khác tật xấu, chính là có thai, không thể lại cùng bình thường giống nhau không màng thân thể của mình. Cơm canh muốn nhiều hơn để bụng, khác phương diện cũng muốn chú ý.....”

Hắn nói còn chưa dứt lời, trong phòng vài người đều ngây ngẩn cả người.

Đào Σ hoảng rầm rĩ ngưu lại hỏi một lần: “Đại phu, người nói ta làm sao vậy?”

Đại phu liếc nhìn nàng một cái, “Mạch tượng lui tới lưu loát, là vì hoạt mạch, Vương phi đây là có hỉ. Mới hơn một tháng, muốn hảo sinh nghỉ ngơi mới là.”

Nàng lúc này mới hoàn hồn, nột nột hỏi: “Người, người không khám sai đi?”

Đại phu cho rằng nàng là nghi ngờ hắn bản lĩnh, tức giận đến thời râu trừng mắt, đứng lên liền muốn đi ra ngoài. Bạch Nhụy vội vàng đuổi theo đi thanh toán tiền khám bệnh, cũng yêu cầu hắn không cần đem việc này nói ra đi, trở lại trong phòng phát hiện đào còn đang ngẩn người.

“Cô nương?”

Đào γ đổi trách Γ cúi đầu nhìn nhìn chính mình bụng, vẫn là cảm thấy thực không chân thật.

Như thế nào bỗng nhiên liền có hài tử? Một chút dấu hiệu đều không có.

Mấy ngày hôm trước Giang Hành còn mắt trông mong hỏi bọn họ khi nào sẽ có hài tử, hiện tại rốt cuộc có, nhưng là hắn lại không ở bên người. Đào μ ngẩng đầu lên, đón nhận Bạch Nhụy sầu lo ánh mắt, nàng chậm rãi cong lên khóe môi, tới rồi lúc này, vui sướng mới

một chút đều đáy lòng nảy sinh, “Bạch Nhụy người vừa rồi nghe được sao?”

Bạch Nhụy gật gật đầu, “Chúc mừng cô nương, cô nương lúc này cũng không thể không ăn cái gì. Ngài phải hảo hảo dưỡng thân thể, chờ Vương gia trở về nhất định sẽ thật cao hứng.”

Nàng gật đầu không ngừng, từ trên giường ngồi dậy, “Người đi chuẩn bị bữa tối, ta hiện tại liền phải ăn.”

Bạch Nhụy liên tục đồng ý, vui mừng ngâm đi chuẩn bị.

Nay khi bắt đầu hướng khí, nàng thức ăn phương diện muốn so dĩ vãng đều phí tâm tư. Cũng may trong phủ có mấy cái sinh dục quá bà tử, có kinh nghiệm, không đến mức hoang mang rối loạn.

Đào λ tông huyệt hoảng trí trũng nhưng vẫn là so dĩ vãng ăn đến độ nhiều.

Dùng Bạch Nhụy nói nói chính là, nàng hiện tại muốn ăn hai người phân lượng, không thể bị đói hài tử.

*

Hai ngày lúc sau, trong cung như cũ không truyền ra tin tức.

Đào dần dần không có kiên nhẫn, càng chờ càng sốt ruột, cũng không biết là cái tình huống như thế nào.

Nàng không chờ tới Giang Hành, lại chờ tới một cái tin tức xấu.

Quản sự vội vàng chạy tới Đỗ Hành Uyển, không có giải thích, liền làm nha hoàn thu thập đồ vật, “Mau mau, thu thập mấy ngày nay thường dùng đồ vật, chạy nhanh mang theo Vương phi từ cửa hông đi ra ngoài!”

Đào Y du cẩn liểu chuẩn súc nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Quản sự sốt ruột đến mau khóc ra tới, hấn bị Giang Hành phân phó phải bảo vệ muốn Vương phi, chính là hiện tại thật sự bất lực, “Tuệ Vương người muốn xông vào, ước chừng có trên dưới một trăm hào người! Bọn họ tập kích Vương gia thủ vệ, hiện nay trong phủ mau thủ không được, Vương phi mau theo tiểu nhân rời đi, ta chính là liều mạng này mạng già cũng muốn đem ngài đưa về Sở Quốc Công phủ.....”

Đào π nam lừa + quả không có hỏi nhiều, vốn định làm Bạch Nhụy ngọc trà đi thu thập đồ vật, nhưng mà lại nói thanh tính, “Đừng thu thập, hiện tại liền đi thôi!”

Không dám nhiều dẫn người, đào Ⅹ hoài hai cái nha hoàn cùng hai cái bà tử, nghe quản sự nói xe ngựa đã ở bên môn bị hảo, có bốn năm cái thị vệ hộ tống. Chỉ cần tới rồi Sở Quốc Công phủ, liền không có nguy hiểm.

Giang Diễn này nhất chiêu dùng ngoan độc, muốn dùng đào tới uy hiếp Giang Hành, nói vậy đã tới rồi cùng đường bí lối.

Đào σ hộc đốt cửa hông đi một bên tường, nếu Giang Diễn cùng đường, có phải hay không đại biểu Giang Hành mau thắng?

Tiền viện một mảnh hỗn loạn, nàng thậm chí có thể nghe được chém giết thanh âm, Bạch Nhụy một tắc cũng không rời mà che chở nàng: “Cô nương tiểu tâm hài tử.....”

Đào τ mông chỉ ㄣ 《 thân anh gắt gao mà nháp môi, nàng đáp ứng Giang Hành phải bảo vệ hảo tự mình, cho nên nàng nhất định sẽ không có việc gì.

Hài tử cũng sẽ không.

Tới rồi cửa hông mới phát hiện nơi đó cũng bị Tuệ Vương người vây quanh, bốn năm tên thị vệ nghênh chiến mười mấy hào người, liều chết đem đào hộ ở sau người. Nhưng mà chung quy không phải các nàng đối thủ, không nghĩ tới Tuệ Vương sẽ được ăn cả ngã về không, phái tới nhiều người như vậy chặn đường nàng. Kia mấy cái

người hầu thực mau thể lực chóng đỡ hết nổi, dần dần ngã vào đào
lập a

Liên ở bọn họ muốn bắt lấy đào k bảo từ bên kia xông ra tới một
chiếc xe ngựa, trên xe nhảy xuống mấy cái không biết tên người hầu
cùng bọn họ hỗn chiến một khối. Xe ngựa chạy đến đào Ω trước,
nàng chưa phục hồi tinh thần lại, rèm vải liền bị người từ bên trong
xốc lên, Chu Phổ dò ra nửa cái thân mình triều nàng vươn tay, mình
nhuận đôi mắt nhìn về phía nàng, lộ ra kiên định.

Đào Yặng gánh “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Hắn không nói lời nào, tay vẫn cứ ngừng ở giữa không trung.

Bên kia hắn mang đến người ở cùng Tuệ Vương người giao chiến,
bên tai tràn ngập binh khí va chạm thanh âm, nàng trên người bắn
không ít huyết, thế cho nên trong tầm mắt đều là một mảnh màu đỏ.

Nàng chỉ có hai lựa chọn, cùng Chu Phổ đi, hoặc là bị Tuệ Vương
người bắt đi.

Đào y huy tinh hồn tự đào ỉ vươn tay.

Chu Phổ nắm chặt tay nàng, đem nàng mang lên xe ngựa.

Xa phu giơ roi, xe ngựa nghênh ngang mà đi.

☆, chương 152 vô năng

Tiếng chém giết bị xa xa ném ở phía sau, đào l tiễn trộm quý mang
như cũ nổi khiếp sợ vẫn còn chưa tiêu.

Trong xe ngựa chỉ có nàng cùng Chu Phổ hai người, nha hoàn bà tử
cũng chưa tới kịp đi lên, cũng không biết các nàng có hay không
nguy hiểm. Đào o thân bình một bên mảnh sau này xem, bị Chu Phổ
ngăn lại, triều nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Nàng hiểu ý, nhớ tới vừa rồi vấn đề: “Người vì cái gì sẽ đến nơi này? Người như thế nào từ trong cung ra tới, vừa rồi những người đó là ai?”

Đã sớm dự đoán được nàng nghi hoặc, Chu Phổ đem tiền căn hậu quả đều viết đến một trương trên giấy, từ tay áo móc ra tới đưa đến nàng trước mặt.

“Trong cung sinh biến, Tuệ Vương bức vua thoái vị, thế tất sẽ đối với người bất lợi. Mới vừa rồi những cái đó là ta hướng Sở Quốc Công phủ mượn người, vì bảo hộ an toàn của người, hiện nay muốn đem người đưa hướng ngoài thành.”

Đào Σ mặc dù “Ngoài thành?”

Bọn họ muốn ra khỏi thành sao?

Xe ngựa rời đi thẳng nghiệp phường, sử hướng phồn vinh đường phố, bọn họ cuối cùng là an toàn. Đào φ liêu bang giác chính mình cả người đều ướt đầm, một thân mồ hôi lạnh, nàng đề tay áo xoa xoa cái trán, cứ nhiên nhìn đến tay áo thượng loang lổ bác bác vết máu, nhớ tới vừa rồi hình ảnh, đốn giác một trận ghê tởm.

Chu Phổ do dự một lát, thế nàng vỗ vỗ phía sau lưng, dùng ánh mắt dò hỏi nàng có hay không sợ.

Nàng lắc đầu, “Ta không có việc gì. Kia tờ giấy thượng nói ngoài thành..... Là chuyện như thế nào, vì sao phải đem ta đưa ra thành? Ta muốn trực tiếp hỏi Sở Quốc Công phủ.”

Chu Phổ động tác một đốn, tìm ra sớm đã chuẩn bị tốt bút giấy, tận lực ngắn gọn mà viết xuống hần lý do ——

“Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ đều không an toàn, khắp nơi đều có Tuệ Vương nhãn tuyến. Hiện giờ đúng là trong lúc nguy cấp, trong cung giống như chiến trường, Ngụy Vương chưa bình định phía trước, chỉ có ra khỏi thành mới có ẩn thân nơi. Ta đã ở ngoài thành tìm hảo sơn, người có thể tạm thời ở tại nơi đó.”

Đào ỵ thoa từng yêu ngài xỏm hàng bóc Hoàn hầu chung giáp bắt chấp rất nhiều, bắt lấy hấn quần áo hỏi: “Ngụy Vương cứu cứu hiện tại thế nào? Trong cung tình huống thế nào?”

Chu Phỗ rũ mắt, nhìn nàng nắm lấy chính mình tay, nhẹ nhàng mà đem hấn tay áo rút ra, lấy ra một trương giấy trắng mặt khác viết nói

“Ngụy Vương bị Tuệ Vương cầm quân phục kích, thân chịu trúng tên, thương thế không biết.”

Đào hoảng hốt hạ, một lòng giống bị một bàn tay tích cốp ở lòng bàn tay, nàng run rẩy hỏi: “Thương ở nơi nào? Đến tột cùng có nghiêm trọng không?”

Chu Phỗ lắc đầu, hấn chỉ biết này đó, lại nhiều cũng không biết.

Đáng tiếc đào Ỡ ti thần nháy mắt hư mị gỗ xuy ba xốc lên rèm vải liền muốn đi ra ngoài, “Ta không thể đi, ta muốn lưu lại bồi hấn! Ta đáp ứng hấn muốn lưu tại vương phủ.”

Chu Phỗ lộ ra hoảng loạn, đứng dậy bắt lấy cổ tay của nàng.

Hai người giăng co trong chốc lát, đào ỵ kêu thầm Lữ thô sau, cũng cảm thấy chính mình vừa rồi cử động quá xúc động. Nàng lẻ loi một mình, lại bị Tuệ Vương người theo dõi, lúc này có thể chạy đi nơi đâu? Không khác tìm chết mà thôi.

Nàng nhấp môi dưới: “Người đưa ta hồi Sở Quốc Công phủ. Chu Phỗ, ta thực cảm tạ người hôm nay đã cứu ta, nhưng là ta không thể cùng người ra khỏi thành.”

Chu Phỗ như cũ nắm nàng, không có ra tiếng, cũng không có thỏa hiệp.

Đây là hấn lần đầu tiên cùng nàng chống lại, hấn trước kia đối nàng nói gì nghe nấy, trước nay không phản kháng quá nàng.

Đào ị âm không cảm đề cao chút: “Ta phải về nước công phủ!”

Chu Phổ hơi hơi hé miệng, không tiếng động mà nói ra bốn chữ
—— cùng ta ra khỏi thành.

Đào P ái hiệp tung biêm mang mới đọc hiểu hán khẩu hình. Nàng bỗng nhiên nhớ tới lần trước cùng Giang Hành đối thoại, một ít hình ảnh bay nhanh mà xẹt qua, nàng lãnh hạ thanh âm: “Ninh tần cấp Hoàng Thượng hạ độc, người biết không?”

Nắm tay nàng rõ ràng cứng đờ, hán trong ánh mắt hiện lên hoảng loạn.

Đào ỵ thoa từng yêu ngồi xồm hàng giáo chơi vì thế nhẹ nhàng mà cười cười, mang theo thất vọng: “Người biết đến, đúng hay không? Nàng là người tử tử, người sao có thể không biết? Như vậy nàng mục đích là cái gì, người cũng biết sao?”

Nàng đứng ở cạnh cửa thật sự không an toàn, Chu Phổ đem nàng hướng bên trong mang theo mang. Ngón tay khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn là buông ra nàng.

Đào ỉ 刁 tây thiện, nàng giống như chưa bao giờ nhận thức quá hán, từng câu từng chữ hỏi: “Ninh tần dã tâm, có người quạt gió thêm củi sao?”

Chu Phổ đón nhận nàng sáng quắc tầm mắt, hán trong ánh mắt có một thốc ngọn lửa mới lập lòe, mới đầu thực tràn đầy, sau lại dần dần mà dập tắt, biến thành sâu không thấy đáy u ám.

Hán cầm lấy bút giấy, gian nan mà viết xuống một câu ——

“Nàng là ta tử tử.”

Những lời này làm đào P 刁, một phen ném xuống hán giấy bút: “Cho nên người mặc cho từ nàng độc hại Hoàng Thượng, hãm hại Ngụy Vương cứu cứu? Người tại sao lại như vậy…… Người, người uống ta như vậy tin tưởng người!”

Trang giấy rơi rụng đầy đất, bút lông cừu bút lặn đến hấn bên chân. Hấn đứng ở một mảnh hỗn độn bên trong, có vẻ hết sức bất lực.

Không nghĩ làm nàng tức giận, hấn duỗi tay muốn bắt trụ nàng, giật giật miệng, nói không nên lời một chữ tới.

Hấn đã từng tiếc nuối quá rất nhiều lần nếu chính mình không phải người câm, không có một lần giống lúc này như vậy mãnh liệt. Nếu hấn không phải người câm, là có thể cùng nàng hảo hảo mà giải thích, hấn không phải nàng tưởng như vậy dơ bẩn. Hấn đem Chu Ninh ngữ đưa vào trong cung, mới đầu chỉ là muốn cho nhị tỷ quá đến càng tốt, biết được nàng đã tâm, hấn từng khuyên quá vài lần, nhưng là vô dụng. Chu Ninh ngữ dùng nàng tới dụ hoặc hấn, hấn xác thật một lần bị dụ hoặc ở, cũng may tình ngộ đến kịp thời, không có thật sâu mà lâm vào vũng bùn.

Chung quy vẫn là chậm?

Hấn tưởng cứu nàng, lần này nếu Giang Hành không có đắc thắng, hấn ít nhất phải bảo vệ hảo nàng.

Đào ỗ coi hấn, nàng vẫn luôn cho rằng bọn họ là đứng ở cùng biên, không nghĩ tới có một ngày cư nhiên sẽ đứng ở mặt đối lập. Nàng đỏ đôi mắt, “Vì sao phải làm như vậy? Người trước kia.....”

Không chờ nàng nói xong, hấn hướng nàng đi tới.

Nam nhân cùng nữ nhân thân hình vốn là tồn tại khác biệt, Chu Phổ tuy gầy, nhưng vóc người pha cao, đặc biệt mặt đối mặt đứng ở đào Ω trước, đột nhiên sinh ra một loại vô hình cảm giác áp bách. Hấn hai tay chống ở nàng hai sườn, cúi người nhìn chăm chăm nàng.

Đào φ lư sát lục soát cù Γ hài úc khuyết mâu tài súc tuần

Chu Phổ cười khở, bọn họ tương phùng hai đời, nàng liền hấn muốn làm cái gì cũng không biết, có thể thấy được hấn cỡ nào thất bại.

Người bị buộc đến tuyệt chỗ, liền dễ dàng mất không chế.

Hắn ở nàng không phản ứng lại đây thời điểm, cúi đầu hôn lên nàng cánh môi. Hắn không thân hơn người, ở nàng kháng cự trung căn nàng hai khẩu, nghiền nát hai hạ, mới buông ra nàng.

Đào sợ ngây người, dương tay quăng hắn một cái tát: “Chu Phổ!”

Chu Phổ cười cười, không có trốn tránh.

Nàng không thể tưởng tượng mà trừng mắt hắn, như thế nào cũng chưa nghĩ đến hồi là loại kết quả này. Nàng vẫn luôn lấy hắn đương thân hữu, nhưng hắn cư nhiên thân nàng?

Đào σ hoàng tộ gián tiếp chịu không nổi cái này đả kích, nàng không thể lại cùng hắn đả ở bên nhau, đấu đá lung tung lao ra xe ngựa, muốn xa phu dừng xe. Xa phu không có Chu Phổ phân phó sẽ không đình, nếu không phải trong bụng có hài tử, nàng đã sớm nhảy xuống xe ngựa. Hiện giờ gấp đến độ đứng ở càng xe xoay quanh, lại bất lực.

Nàng ôm bụng, đang định bất cứ giá nào khi, mắt sắc mà bắt giữ đến phía trước sử tới xe ngựa.

Rèm cửa phiêu động, nàng nhìn đến thùng xe một góc, bên trong ngồi một cái hài tử, đúng là lục sáng tổ.

Đối phương xe ngựa sắp đi được tới trước mặt khi, nàng cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng: “Sáng tổ, cứu ta!”

Liền kêu hai ba thanh, đối phương xa phu nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, từ nàng trước mắt sử quá.

Đang ở nàng tuyệt vọng thời điểm, nghe được mặt sau truyền đến tiểu hài tử thanh âm: “Là đào tử tử, nhị thúc thúc, là đào tử tử!”

Xe ngựa đi mà quay lại, ngăn lại bọn họ đường đi.

Lục Dao từ bên trong đi ra, chờ tin tưởng thật là nàng khi, thực sự lấp bấp kinh hãi. Đào không kịp giải thích, đang muốn đi hướng bọn họ xe ngựa, lại bị phía sau một cỗ lực đạo túm chặt.

Chu Phổ đứng ở nòng mặt sau, mặt mày ôn nhuận, ngũ quan tuyền mỹ, ánh mắt lộ ra nồng đậm bi ai cùng khẩn cầu.

Đào Σ hoảng sở động: “Buông tay.”

Hắn cầm thật chặt chút, mở miệng, kêu tên nàng ——

Kêu kêu.

Tiếp theo câu nói, lại làm nàng bỗng dựng trợn to mắt.

Không có thanh âm, nàng lại có thể tinh tường phân biệt ra tới.

Hắn nói, kêu kêu, đừng hận ta.

Hắn có rất nhiều lời muốn nói, bao gồm hắn ái nàng, đã sớm yêu nàng. Hai đời, thẳng đến cuối cùng đều không có dũng khí nói cho nàng, hắn như vậy ái nàng, lại chỉ có thể trơ mắt mà nhìn nàng càng đi càng xa.

Đào rời đi sau, hắn nhật lên trên mặt đất hỗn độn giấy trắng, ngón tay bút lông cừu bút, đốn nửa ngày, không bao giờ biết nên như thế nào hạ bút.

Một giọt nước dừng ở trên tờ giấy trắng, thấm ra một vòng vệt nước, trong xe yên tĩnh đến không có nửa điểm thanh âm.

Không phải hắn, vô luận trọng tới nhiều ít hồi, đều không phải hắn.

*

Bước lên Lục phủ xe ngựa, lục sáng tỏ lại lần nữa nhìn thấy nàng có vẻ thật cao hứng, ghé vào nàng đầu gối ngưỡng xán lạn gương mặt tươi cười: “Tỷ tỷ là tới xem ta sao? Người tưởng ta sao?”

Đào πψ bà sờ nàng tóc, nhẹ nhàng điểm phía dưới: “Ân, ta tưởng người.”

Lục sáng tỏ hoan hô một tiếng, ở trong xe ngựa nhảy Q mở ra.

Nàng so lần trước gặp mặt hoạt bát nhiều, có thể thấy được nhật tử quá đến cũng không tệ lắm.

Lục Dao nhìn về phía nàng, hỏi nàng vì sao sẽ một mình một người xuất hiện ở trên phố.

Nàng liền giải thích một lần, “Tuệ Vương ở Ngụy Vương phủ thiết mai phục, muốn tróc nã ta……”

Nàng từ từ kể ra, Lục Dao càng nghe mày nhăn đến càng chặt.

Tuệ Vương so với hắn cho rằng còn muốn tàn nhẫn độc ác, đoạt quyền loại sự tình này, một khi dính dáng đến nữ nhân, liền có vẻ thực không sáng rọi. Lục Dao nghĩ nghĩ vẫn là hỏi: “Kia vừa rồi người là?”

Đào Y quý, “Hắn là sau lại đã cứu ta người, nguyên bản là ta Đào phủ đại phu. Hắn muốn mang ta ra khỏi thành, nhưng là ta không yên tâm Ngụy Vương cứu cứu, vì thế lâm thời quyết định lưu tại trong thành.” Nàng ngẩng đầu xem hắn, mang theo không đường nhưng trốn bắt lực, “Người có thể đem ta đưa về Sở Quốc Công phủ sao?”

Lục Dao suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Không thể.”

Nàng trong mắt mong đợi đột nhiên tắt.

Lục Dao lại nói: “Tuệ Vương nếu sẽ ở Ngụy Vương phủ xếp vào nhân thủ, kia Sở Quốc Công phủ cũng không thấy đến an toàn. Vương phi nếu là không chê, có thể tạm thời tránh ở ta trong phủ.”

-----oOo-----

Phần 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đào chần chừ: “Như vậy là không không tốt lắm? Có thể hay không liên lụy các người.....”

“Loại này thời điểm, vẫn là tánh mạng quan trọng.” Lục Dao không cho là đúng mà cười, làm nàng yên tâm, “Huống chi ta thiếu người một cái ân tình, liền thừa dịp hôm nay còn đi.”

Hắn như vậy nhắc tới, đào Σ bạn truân học dấm ước cạn kinh đã cứu hắn một mạng.

Ngày đó ở minh thu hồ sơn trang, nàng cùng Giang Hành đi sơn ngoạn hái thuốc, mới bảo vệ tánh mạng của hắn. Nếu không phải hắn nhắc tới, nàng cơ hồ đều phải đã quên.

Như vậy vừa nói, đào π mục luyệt ngó sen mộng khâu hoảng, “Kia, vậy phiền toái lục thị lang.”

Lục Dao nói: “Vương phi không cần khách khí.”

Một bên lục sáng tỏ nghe được giọng nói, hứng thú bưng bưng mà vọt tới nàng trước mặt, ôm nàng chân hỏi: “Tỷ tỷ muốn cùng ta về nhà sao? Muốn ở vài ngày, cùng ta cùng nhau chơi được không?”

Đào v cam từ mắt, “Ta cùng sáng tỏ cùng nhau về nhà, chính là lại không thể cùng người cùng nhau chơi.”

Lục sáng tỏ thực uể oải, “Vì cái gì?”

Nàng lôi kéo tay nàng đặt ở trên bụng, là nói cho nàng nghe, cũng là nói cho Lục Dao nghe, “Bởi vì ta nơi này hoài một cái hài tử, đại phu nói nếu chạy loạn lộn xộn, hắn liền sẽ không có.”

Lục sáng tỏ còn nhỏ, mơ mơ hồ hồ mà ước chừng biết là có ý tứ gì, gương cái miệng nhỏ nga một tiếng, biểu tình hiếm lạ vô cùng.

Lục Dao nghiêng đầu nhìn lại, mới vừa hồi phủ, liền làm người đi thỉnh đại phu.

Đào $\psi \equiv$ trác tiêu sự không nên lộ ra, chỉ có Lục Dao cha mẹ tới nhìn thoáng qua, hai vị lão nhân sợ hãi thật sự, quỳ trên mặt đất cho nàng hành lễ. Đào Ω hạ giọng gọi bọn hắn lên, nói nói mấy câu sau, Lục Dao đã chuẩn bị tốt đơn độc sân, làm đào u bạch tề \equiv du đoạt sát

Trong phủ ngoài phủ sai người nghiêm thêm trông coi, cần phải phải bảo vệ hảo an toàn của nàng.

Đại phu tới xem qua lúc sau, nói đào λ tự nghiêng tặc ả nhưng cũng may không nhúc nhích thai khí, hài tử hiện nay khỏe mạnh thật sự.

Đào ϕ liêu Phan sao hoạn siểm, đại để là ban ngày chấn kinh nghiêm trọng, còn đổ máu, ban đêm mê mê hoặc hoặc mà ngủ không an ổn, trong đầu hỗn loạn thật sự.

Trong chốc lát là Chu Phổ bị thương mặt, trong chốc lát là Giang Hành cả người tẩm máu bộ dáng, nàng ở trên giường cuộn thành một đoàn, lo lắng đến rớt cuộc ngủ không được. Cuối cùng đơn giản không ngủ, trợn tròn mắt chờ hừng đông.

☆, chương 153 đặc thắng

Một đêm không ngủ, ngày mới lượng đào P diêm khuyết hoạn ấn mà làm người đi tìm hiểu Ngụy Vương phủ tình huống.

Đưa tới tin tức người ta nói, vương phủ trước mắt nhìn thực thái bình, chỉ là bị Tuệ Vương người khống chế ở. Trong phủ người hầu quản sự đều hảo hảo, có mấy người bị thương, bị thương không nặng.

Bạch Nhụy ngọc trà không ở, đào o khảng ti túng hai hầu hạ, đổi thành người khác ngược lại có chút không thích ứng.

Lục gia người không dám thiếu cảnh giác, tuy rằng hiện tại hết thảy không biết, Tuệ Vương cùng Ngụy Vương đến tốt cùng ai sẽ đắc thắng, bọn họ đoán không ra tới, bất quá Đào P hạ cố kiêu mạn mê chính Ngụy Vương phi, ra cái gì tốt xấu bọn họ đảm đương không dậy nổi. Lục Dao sai khiến bốn cái nha hoàn bốn cái bà tử bên người hầu hạ, chiếu cố đến tích thủy bất lậu.

Cơm trưa mới ăn hai khẩu, Đào P huých huy oách cán mô quay đầu toàn phun ra.

Nguyên lai là trên bàn bày một chậu cá trích canh, nha hoàn thấy nàng ăn uống không tốt, liền muốn vì nàng bổ bổ thân mình, không ngờ tưởng nàng hiện tại một chút thức ăn mặn đều dính không được. Đào X hoạn chọc con dối giáp liền trong bụng quay cuồng, một cái khác bà tử vội vàng làm người triệt hạ đi, nhưng nàng lại là rốt cuộc không ăn uống.

Đào φ câu đặng hạc vĩnh tráp rất nhiều lần khẩu, cuối cùng đem kia cỗ ghê tởm kính nhi cưỡng chế đi.

Một cái xuyên phẩn y bích đàn nha hoàn vội nàng phía sau lưng thế nàng thuận khí, “Nô tỳ làm người đi chuẩn bị vài đạo ngon miệng món ăn, phu nhân muốn ăn cái gì? Ngài hôm nay một ngày cũng chưa ăn cái gì.”

Lục Dao không công bố thân phận của nàng, người hầu nhóm chỉ biết nàng là ở tạm trong phủ quý nhân, không biết nàng là Ngụy Vương phi.

Đào Π tư thuế hước Trịnh “Không ăn, người đi kêu lục thị lang tới, ta có lời muốn hỏi hắn.”

Nha hoàn đồng ý, đang muốn đi ra ngoài, xoay người thấy chính hướng bên này đi tới người.

Nàng cả kinh, cung cung kính kính mà đứng ở bên cạnh, “Nhị phu nhân.”

Người đến là Lục Dao thê tử Tô thị, phương hoa vừa lúc, dung mạo diễm lệ, một bộ thiên kim sắc gấm tay áo sam sấn đến nàng dáng người yếu điệu, liễu kiều hoa mỹ. Đáng tiếc giữa mày sắc bén quá thịnh, lộ ra khắc nghiệt, sinh sôi tước đoạt người khác đôi nàng không ít hảo cảm.

Lục Dao không có nói cho nàng đào Phi nạp canh tẫn chỉ không chuẩn nàng tới cái này sân. Tô thị nghe nói nơi này ở một cái nũng nịu mỹ nhân, tức khắc trong lòng hỏa khí, thừa dịp Lục Dao không ở, nói cái gì đều phải đến xem.

Tô nguyệt doanh đi đến đào Omega trước, mang theo trên cao nhìn xuống cười: “Người tìm ta phụ quân chuyện gì?”

Đào liếc nhìn nàng một cái, không có tiếp lời, mới vừa áp xuống đi ghé tởm cảm lại mạo đi lên, lúc này liền đầu đều không có vận, trực tiếp khom lưng phun ở nàng trước mặt.

Cái này tô nguyệt doanh nàng gặp qua, có một hồi tết Thượng Nguyên trong cung mở tiệc, nàng cùng gì ảnh ngọc ở phía trước đi đường, nàng không đầu không đuôi mà đứng phải đi lên, bị gì ảnh ngọc mắng to một hồi, biểu tình vô cùng bị đè nén. Khi đó nàng hẳn là không chú ý nàng, nếu không liền không phải là hiện giờ thái độ.

Tô nguyệt doanh trên mặt xanh trắng luân phiên, mau khí điên rồi: “Người, người này không biết lễ nghĩa bà điên!”

Đào muội thống đã ca liễm liễm lân y dất nàng tâm tình không tốt, thật sự không nghĩ phản ứng người này. Đặc biệt nàng lúc trước ngược đãi lục sáng tử đủ loại ác hành, nàng nhưng đều biết được rõ ràng.

Đào mắt lạnh nhìn về phía cái kia nha hoàn, “Còn không mau đi?”

Nha hoàn tỉnh ngộ, cất bước liền đi.

Tô thị gọi người ngăn lại nàng: “Không chuẩn đi, ta xem hôm nay ai dám ra cái này viện môn!”

Nàng là có bị mà đến, mấy cái thân thể khỏe mạnh nha hoàn đồng thời ngăn lại kia tiểu nha hoàn, đem nàng đẩy ngã trên mặt đất.

Tiểu nha hoàn hai mắt đăm lẹ mà nhìn về phía Tô thị: “Nhị, Nhị phu nhân.....”

“Bất quá là một cái lai lịch không rõ dã phụ, cũng đáng các người dụng tâm hầu hạ!” Tô nguyệt doanh không chút khách khí mà lớn tiếng nhục mạ, khó nghe nói buột miệng thốt ra, hoàn toàn không có kỵ người khác cảm thụ.

Đào con người trầm xuống, nếu hiện tại không phải đặc thù thời kỳ, nàng thật muốn đi lên xé nàng miệng.

Đào bước đi về phòng, không đi thỉnh Lục Dao cũng không quan hệ, nàng mới vừa phun xong lại giác choáng váng đầu, chỉ nghĩ nằm ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi một hồi. Vừa vào trong phòng, lập tức ngăn cách trong viện âm ỉ, thanh tịnh không ít.

Tô thị một bụng hỏa không chỗ phát tiết, nội tâm đem nàng trở thành câu dẫn người khác trượng phu hồ ly tinh, đặc biệt kia yếu đuối mong manh bộ dáng, thật là dạy người nhìn liền tức giận. “Nếu ăn đồ vật đều phun ra, kia cần gì phải lãng phí lương thực? Ta xem liền đêm nay đồ ăn đều không cần chuẩn bị!”

Trong phủ hạ nhân đều sợ hãi nàng, nàng nếu lên tiếng, không một cái không từ.

*

Đêm đó đào quả thực không ở trên bàn nhìn đến đồ ăn, nàng ăn không ăn là một chuyện, người khác đưa không tiễn lại là một chuyện khác. Nàng ở trong lòng đem này bút trượng nhớ kỹ, trên mặt không có gì biểu tình, ngủ một buổi trưa, chuẩn bị đến trong viện đi vừa đi.

Mới vừa đi một hồi, cửa truyền đến tiếng vang.

Lục Dao mới từ bên ngoài trở về, nghe nói trong phủ tình huống, phong trần mệt mỏi mà đuổi lại đây. Hấn không nghĩ tới nửa ngày không ở, liền nháo ra lớn như vậy động tĩnh, một bên hỏi hận chính mình an bài không chu toàn, một bên đến đào Ω trước thi lễ bồi tội: “Hạ quan vô năng, làm phu nhân bị ủy khuất!”

Đào v lên chụp nguyên suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên cười: “Lục thị lang cưới vị hảo thê tử.”

Lời này nói được hấn càng thêm áy náy.....

Lục Dao đầu rũ đến càng thấp: “Ta chắc chắn hảo hảo quản giáo nàng. Phu nhân đại nhân có đại lượng, đừng cùng nàng chấp nhặt.”

Đào μ đầu, hướng hoàng cung phương hướng nhìn lại, nửa ngày thanh âm thực nhẹ: “Ta còn không có ăn cơm chiều.”

Lục Dao đứng lên, đối hành lang hạ người hầu nói: “Nghe được phu nhân nói sao? Ta đem các người phái tới nơi này hảo hảo chiếu cố phu nhân, các người chính là như vậy chiếu cố?”

Nhìn đến lục thị lang đối nàng tất cung tất kính thái độ, những cái đó hạ nhân cuối cùng biết nàng thân phận tôn quý, không phải bọn họ có thể chậm trễ. Tức khắc hoảng sợ, sôi nổi quỳ xuống nhận sai.

Lục Dao nhíu mày: “Một người mười côn, đều đi xuống lãnh phạt đi.”

Bữa tối đi lên thời điểm, đã là một canh giờ sau sự. Đào u vốn là không có gì ăn uống, đối qua đầu liền càng thêm không muốn ăn, nàng gấp hai chiếc đĩa đồ ăn liền dừng lại, làm liên can nha hoàn đều đi xuống, lưu lại Lục Dao dò hỏi: “Trong cung tình huống hiện tại như thế nào?”

Lục Dao hôm nay đi ra ngoài đó là hỏi thăm việc này, trong cung Ngụy Vương cùng Tuệ Vương giao chiến ba ngày ba đêm, thương vong vô số. Ngày xưa phồn hoa cung đình thành nhân gian luyện ngục, trong cung người đều tưởng ra bên ngoài chạy, hậu phi đều bị giam lỏng lên, không một cái thoát được rớt. Nghe nói Hoàng

Thượng tức giận đến ngất ở long sàng thượng, làm người công đạo Ngụy Vương không cần thủ hạ lưu tình, bắt không được người sống, chết cũng đúng.

Hiện nay tình thế đã trong sáng, Triệu Bản lãnh 3000 tinh binh từ sau chặn giết, đánh đến Tuệ Vương phiến giáp không lưu.

Nói vậy không cần bao lâu, trận này phong ba liền có thể bình ổn.

Đào μ bĩ cuối cùng từng một hơi, “Vậy người lần trước nói Ngụy Vương bị thương, thương thế thế nào?”

Lục Dao nói cho nàng: “Chỉ biết thương ở bụng, cụ thể thương thế như thế nào không biết.”

Đào α xóa nga một tiếng, “Kia hấn khi nào có thể trở về?”

“Ước chừng lại có hai ba ngày.”

Nàng không nói chuyện nữa, bộ dáng héo héo, xem ra là thật muốn Giang Hành.

Lục Dao không nên ở lâu, công đạo hạ nhân đã nhiều ngày không được làm bất luận kẻ nào tiến vào, lại ở viện ngoại xếp vào không ít người tay sau mới rời đi.

Trong phòng không ai, đào T suy thuận thu thân anh yên lặng mà súc tiến trong chần.

Nàng cuối cùng biết Giang Hành rời đi ngày đó nàng muốn nói cái gì, Giang Hành luôn là nói thích nàng, thích vô cùng. Kỳ thật nàng cũng là, chính là trước nay không hảo hảo nói qua. Ngày đó Chu Phổ xuất hiện, nàng loại này ý niệm càng thêm mãnh liệt, muốn cho hấn hảo hảo, không cần bị thương, bình an trở về.

Tưởng nói cho hấn nàng có thai, là hấn ngàn mong vạn mong hài tử.

Đào cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, một sờ mới biết được chính mình rơi lệ, nàng ở gối đầu thượng cọ cọ, nghĩ Giang Hành bất tri bất giác đã ngủ.

*

Trong cung đại định, Giang Hành mấy ngày mấy đêm không có nhắm mắt, trong mắt tất cả đều là tơ máu, trên người minh quang khải bị máu tươi thấm vào, đầy tay đều là huyết tinh.

Đem dư lại tàn binh bại tướng giam giữ ở lao trung, bắt lấy Tuệ Vương lúc sau, Giang Hành tự mình đem hấn đưa đến Tuyên Thất Điện cửa.

Triệu Bân Ngô quyền ở chỉ huy thu thập dư lại hỗn độn, trong cung cơ hồ muốn trùng kiến, mỗi một chỗ đều có bị tổn hại dấu vết. Trận này chiến ước chừng đánh năm ngày, mỗi người đều mỗi mệt bất kham, lại còn mạnh hơn đánh lên tinh thần, thu thập tàn cục.

Giang Hành bụng bị thương, thô sơ giản lược mà băng bó lúc sau, ở Tuyên Thất Điện cửa chờ đợi hoàng đế xuất hiện.

Hoàng Thượng trải qua đã nhiều ngày tra tấn, mỗi ngày ở trong cung nghe bên ngoài chém giết tiếng rống giận, thần trí sớm đã không lớn bình thường. Hấn một đôi hồng mục trừng Hướng Giang diễn, không có đặt câu hỏi liên tục tiếp hạ lệnh: “Nhãi ranh bất hiếu, dĩ hạ phạm thượng, có mưu nghịch chi tâm. Người tới, đem này ngay tại chỗ xử tử!”

Giang Diễn trên người nhiều chỗ trọng thương, quỳ trên mặt đất lưng đĩnh đến thẳng tắp, nghe vậy sắc mặt một bạch, chưa nói cái gì.

Đang muốn đem hấn dẫn đi khi, Trang hoàng hậu vội vội vàng vàng mà từ phía sau tới rồi, quỳ gối Hoàng Thượng trước mặt vì hấn cầu tình: “Hoàng Thượng khai ân, Diễn Nhi nhất thời hồ đồ, thả vòng hấn lúc này đây đi!”

Hoàng Thượng không dao động, khẳng khái muốn đem này trăm trừ.

Cuối cùng Trang hoàng hậu lấy chết tương bức, Hoàng Thượng nhớ hai người phu thê tình cảm, mới phá lệ khai ân, tạm thời đem Tuệ Vương giam giữ ở lao ngục trung. Vô luận như thế nào, này Tuệ Vương danh hiệu là giữ không nổi, liền binh quyền đều phải cùng nhau cướp đoạt, Giang Diễn thành không có bất luận cái gì uy hiếp phé nhân.

Kết quả này Trang hoàng hậu đã thập phần vừa lòng, dù sao là trước đem mệnh bảo vệ, những cái đó vật ngoài thân không có liền không có bãi.

Hoàng Hậu bỗng ý làm Giang Hành lưu tại trong cung, trước nghỉ ngơi một hai cái canh giờ, Hoàng Thượng cũng là ý tứ này, rốt cuộc còn có rất nhiều sự không có liệu lý. Nhưng là Giang Hành nhớ Ngụy Vương phủ tình huống, đương trường từ chối, đoạt được một con tuần mã lao ra cửa cung, đem trong cung Tu La tràng ném tại phía sau.

Trở lại vương phủ, hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra không thích hợp.

Vương phủ chung quanh thủ không ít người, giám thị Ngụy Vương phủ nhất cử nhất động. Hấn ánh mắt rùng mình, tùy tay nhặt lên trên mặt đất một cây gậy gỗ, cưỡi ngựa nhìn quanh một vòng, “Đều ra tới bãi.”

Mới đầu không có động tĩnh, nhưng đương hấn giơ lên gậy gỗ, một chút đánh trúng giấu kín ở cây cối một người sau, còn lại mười mấy người liền giống măng mọc sau mưa xông ra.

Bọn họ còn không biết Giang Diễn bị bắt, còn tại vì hấn công hiến.

Giang Hành một người đối kháng mười mấy người, đoạt quá trong đó một người trong tay trường đao, một chút đâm vào đối phương yết hầu, chiêu chiêu mất mạng, không bao lâu liền giải quyết mọi người. Hấn ở trên chiến trường đối kháng quá so này còn nhiều

người, lấy một địch trăm, bọn họ căn bản tính không được cái gì. Nhưng mà hấn bụng thương chưa khỏi hẳn, như vậy vừa động, miệng vết thương vỡ ra, không ngừng có huyết lưu ra.

Giang Hành ném xuống trường đao, bước đi đi vào phủ đệ.

Quản sự sớm đã nghe nói động tĩnh, vội vàng tới rồi, “Vương, Vương gia..... Ngài đã trở lại!”

Giang Hành dưới chân sinh phong, hướng Đỗ Hành Uyển đi đến, “Vương phi còn được chứ?”

Quản sự run run rẩy rẩy: “Ngài sau khi đi, Tuệ Vương người xông tới..... Vương phi, Vương phi bị tập kích.....”

Giang Hành dừng bước, một phen bóp chặt cổ hấn, “Người nói cái gì?”

☆, chương 154 ủy khuất

Khi nói chuyện đã đi vào Đỗ Hành Uyển, trong viện tử khí trầm trầm, nha hoàn mặt xám mày tro, không thấy đào ψ cảnh a

Quản sự đem ngày đó phát sinh sự một năm một mười nói với hấn một lần, bao gồm hấn mang theo đào Y ngạnh cách bồi bích anh bị Tuệ Vương người chặn lại, xong việc đào P hồi hoán liền châu châu hoài quĩ chuẩn thổi mục xấp đang đi, rơi xuống không rõ.

Giang Hành sắc mặt càng thêm khó coi, thanh âm bạo nộ: “Cái gì kêu rơi xuống không rõ?”

Quản sự sai người đi Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ đều hỏi qua, không có được đến Vương phi trở về tin tức, đến nay đều không biết nàng đi nơi nào. Nghe nha hoàn nói, ngày đó mang đi Vương phi người kêu Chu Phổ, là trước đây Đào phủ đại phu.

Giang Hành lạnh giọng: “Chu Phổ?”

Bạch Nhụy nghe nói hấn đã trở lại, rơi lệ đầy mặt mà từ trong phòng lao tới, quỳ rạp xuống hấn trước mặt khẩn cầu: “Vương gia cứu cứu cô nương..... Nàng có mang, không thể có bất cứ sai lầm gì a!”

Giang Hành cứng đờ, không tự chủ được mà buông ra quản sự cổ, “Có thai?”

Bạch Nhụy khóc lóc gật đầu, một bên khóc một bên kể rõ: “Ngài đi cách thiên, cô nương liền chẩn bệnh ra đã có hơn một tháng có thai.”

Gió nổi lên, trong không khí tàn lưu mùi máu tươi nhi kích thích thần trí hấn, làm hấn bỗng nhiên thanh tỉnh không ít. Giang Hành lập tức xoay người đi ra ngoài, cơ hồ có thể xưng được với nôn nóng: “Chuẩn bị ngựa!”

Quản sự không dám trì hoãn, lập tức làm người đi chuồng ngựa dẫn ngựa.

Giang Hành không kịp thay quần áo, một thân áo giáp xoay người lên ngựa, mặt khác mang theo mấy cái đuối tay mạnh mẽ người hầu, lại lần nữa hồi cung.

Hấn bắt cháp trên người thương, xâm nhập cửa cung, thẳng đến Thái Y Viện. Thái Y Viện tuy rằng không bị lan đến, nhưng cũng hỗn loạn vô cùng, yêu cầu hảo hảo chỉnh đốn một phen. Bên trong thái y đang ở thu thập dược thảo, liền thấy Ngụy Vương đại mã kim đao mà xông vào, đoạt quá người hầu trên eo bội kiếm, thẳng chỉ một vị thái y: “Chu Phổ đâu? Làm hấn ra tới thấy bản vương!”

Thái y run thành một đoàn, chưa thấy qua Ngụy Vương như vậy hung ác bộ dáng, quả thực muốn đem bọn họ ăn tươi nuốt sống. Mấy người đối xem một cái, có một cái run rẩy mà nói: “Ờ, ở phía sau.....”

Không đợi hấn đem nói cho hết lời, Giang Hành liền mang theo người vọt đi vào.

Một đường đâm phiên không ít dục giá, hấn không rảnh bận tâm, trực tiếp vọt vào thái y sờ chỉ trong phòng. Chu Phở từ bên trong đi ra, hấn nhảy xuống ngựa bối, túm chặt hấn vạt áo đem hấn cả người đều nhắc tới giữa không trung, ách tiếng nói hỏi: “Kêu kêu đâu?”

Chu Phở bị lạc đến ho khan hai tiếng, giãy giụa hai hạ, thấy rõ Giang Hành khuôn mặt.

Giang Hành lúc này mới nhớ tới hấn sẽ không nói, mắng một câu, đem hấn ném xuống đất, lại làm người đi lấy tới bút giấy, “Nhanh lên đưa tới!”

Bút giấy lấy tới sau, hấn ném ở Chu Phở trên người, “Người hôm nay nếu là không viết ra tới, bổn vương liền phải người mệnh!”

Chu Phở bị quăng ngã thất điên bát đảo, miễn cưỡng đứng lên sau, đón nhận Giang Hành nổi giận đùng đùng hai mắt, cười cười, sau đó lắc đầu.

Giang Hành lại lần nữa nhắc tới hấn: “Người đem bổn vương Vương phi đưa tới nơi nào? Nói!”

Ngày đó đào hiệp chùa bóc 5 mục xấp đảo tức hấn không có ra khỏi thành lý do, vì thế làm xa phu thay đổi xe đầu, một lần nữa trở lại trong cung. Hôm nay Ngụy Vương bắt lấy Tuệ Vương, bình định phản loạn, hấn liền đoán được sẽ là kết quả này. Nhưng hấn không quen biết Lục Dao, cho nên thật không biết đào Ƨ Ƨ bốn mục sát

Giang Hành ở hấn nơi này hỏi không ra cái gì, xoay người rời đi, phân phó nói: “Đem hấn bó lên đánh 50 quân côn, 30 tiên, đánh chết liền chôn!”

Chu Phở quơ quơ, tiếp theo nháy mắt liền bị người tập nã lên.

Giang Hành mới vừa đi ra Thái Y Viện, nghênh diện cấp hừng hực chạy tới một cái Tiểu công công: “Ngụy Vương, Ngụy Vương, lục thị lang cầu kiến!”

*

Lục Dao biết được hấn thắng trận sau, đầu tiên là đi Ngụy Vương phủ một chuyến, nghe quản sự nói hấn tới trong cung, liền lại một lát không ngừng tới rồi trong cung, cuối cùng là đem hấn chặn đứng.

Giang Hành đi vào cửa cung, lục thị lang đang ở ngoài cửa chờ, thấy hấn lại đây: “Gặp qua Ngụy Vương!”

Giang Hành làm hấn miễn lễ, “Tìm bẩm vương chuyện gì?”

Lục Dao đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói Ngụy Vương đang tìm tìm Vương phi. Không dối gạt Ngụy Vương, vì tạm thời bảo hộ Vương phi an toàn, hạ quan tự chủ trương đem nàng tiếp hồi chính mình trong phủ, thỉnh Ngụy Vương đừng trách móc.”

Nghe vậy, Giang Hành không kịp nhiều lời, cưỡi lên xe ngựa liền nói: “Mang bẩm vương qua đi!”

Đang muốn xuất phát khi, một cái tội tứ chân chờ mà dò hỏi: “Kia..... Chu đại phu hay không còn muốn.....”

Giang Hành tức hạ mi, nghe quản sự nói Chu Phổ cứu đào Γ nếu người đã tìm được rồi, hấn hỏa khí đã tắt một nửa, “Trước bó, chờ bẩm vương sau khi trở về lại làm xử trí.”

Kia tội tứ đồng ý, vội vàng chạy về đi làm người đừng lại đánh.

Lục Dao ở phía trước dẫn đường, một đường mã bắt đình đề mà đi vào Lục phủ.

Trên đường Lục Dao nhìn đến trên người hấn thương còn ở đổ máu, liền trên lưng ngựa tông mao đều bị nhiễm hồng, tức khắc một hãi: “Ngụy Vương thương thế nghiêm trọng, vẫn là đi trước nhìn xem đại phu đi!”

Giang Hành lắc đầu, “Đi trước người trong phủ lại nói.”

Hấn chỉ nghĩ nhìn đến đào Γ xác nhận nàng hay không an toàn.

Đi vào Lục phủ cửa, nhớ tới chính mình hai tay đều dính đầy huyết, sợ chính mình dọa hư nàng, liền cởi áo giáp, làm người đánh tới một chậu nước vôi vàng rửa sạch một phen, lúc này mới đi theo Lục Dao hướng đào cư trú sâu đi.

*

Ngày trước Lục Dao thế đào κ rơi xuống tô nguyệt doanh một đống, tô nguyệt doanh nuốt không dưới một hơi, thừa dịp hôm nay Lục Dao không ở, liền lại tới nữa đào φ ứ sát

Trải qua lần trước lúc sau, trong viện gác so lần trước nghiêm cẩn rất nhiều, tuy là nàng ở bên ngoài tiếng máng rung trời, cửa người hầu cũng không bỏ nàng đi vào.

Đào ξ treo cổ trung bị nàng đánh thức, mấy ngày nay nguyên bản liền nghỉ ngơi không tốt, sau khi nghe xong càng cảm thấy đến bực bội.

Vốn tưởng rằng nàng nháo một lát liền đi trở về, ai biết thế nhưng không dứt lên, quả thực là không xông tới không thiện bãi cam hư tư thế. Tô nguyệt doanh dù sao cũng là Lục Dao chính thể, lại là Đại Lý Tự Khanh nữ nhi, những cái đó người hầu không dám chân chính bị thương nàng, nàng muốn xông vào tiến vào, ai đều ngăn không được.

Tô thị đi vào phòng ốc cửa khi, đào Ω dính nha thái hiển lên.

Trên bàn bãi đào χ hình câu hoài duyên nại lựa trắng ngưu nàng thật sự không có gì ăn uống, nha hoàn khuyên như thế nào cũng chưa dùng. Nàng ngại phiền, liền làm các nàng đem đồ ăn đặt lên bàn, nàng khi nào muốn ăn, lại làm cho bọn họ cầm đi hâm nóng.

Hiện nay Tô thị tiến vào, không quan tâm mà đem chén đĩa quét trên mặt đất, hận không thể đem toàn bộ cái bàn đều xốc: “Không biết xấu hổ hồ ly tinh, người đi ra cho ta!”

Đào σ hỏi đĩnh như thế nào liền đường đường chính chính mà mắng đi lên?

Hơn nữa hồ ly tinh lại là từ đâu mà nói lên?

Nàng từ trong phòng đi ra, bị nhiều thanh tịnh, sắc mặt đương nhiên sẽ không rất đẹp, “Nhị phu nhân phải làm người đàn bà danh giá, thỉnh đến địa phương khác.”

Tô nguyệt doanh tức giận phi thường, duỗi tay chỉ hướng nàng, “Người là thứ gì, dám như vậy cùng ta nói chuyện!”

Đào πT chạm tới, “Ta cùng người nói chuyện là cất nhắc người, người nên cảm thấy vinh hạnh mới là.”

Những lời này càng là làm nàng tức giận đến không nhẹ, nguyên bản liền một bụng hỏa, hiện giờ kia đoàn hỏa bị nàng điểm, lấy hùng hực tư thái bốc cháy lên. Nàng phân phó phía sau nha hoàn: “Đem nàng đưa tới trong viện, ta phải hảo hảo giáo huấn nàng!”

Nàng phía sau bốn cái cường tráng nha hoàn đi lên trước, một người một bên bắt lấy đào Φ nam phụ học pha động tác thô lỗ mảnh đất nàng đi ra ngoài.

Hầu hạ đào Φ khó quyết phu khăn chơi “Nhị phu nhân bớt giận..... Nàng, nàng có thai.....”

Nghe vậy Tô thị càng giận, tròn mắt đều phải trừng ra tới: “Có thai? Con của ai?”

Ánh mắt kia, tựa hồ muốn đem đào I nuốt sống lột.

Đào o loạn tu độ súc, bảo vệ bụng.

Này nhất cử động kích thích nàng, nàng là cái sinh không ra hài tử, vì thế không thiếu gặp người khác khác thường ánh mắt. Tức khắc tóm đào Φ Neon trệ xuất thiên kéo qua đi, “Ta hỏi người lời nói, người là người câm sao!”

Đào ψ quặc ngược miếu cô ngẫu nhiên tháp đi phía trước lão đảo hạ, thiếu chút nữa không có đứng vững.

“Làm càn!”

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng giận mắng, tô nguyệt doanh run lên hạ, chậm rãi quay đầu đi, quả thấy Lục Dao đang đứng ở sân cửa. Hắn bên người còn đứng một người, người này nàng là biết đến, bá tánh kính ngưỡng, đại danh鼎鼎 Ngụy Vương, Trường An có mấy người không biết?

Tô thị há mồm: “Phu, phu quân.....”

Không đợi Lục Dao mở miệng, Giang Hành đã lớn chạy bộ tiến lên đây, ngừng ở nàng vài bước ở ngoài.

Mới đầu Tô thị cho rằng Ngụy Vương đang xem nàng, một lát sau, nàng mới phát hiện Ngụy Vương xuyên thấu qua nàng, đang xem phía sau người.

Nàng đột nhiên cứng đờ, trong lòng tức khắc có loại dự cảm bất hảo.

Chậm rãi quay đầu đi, phát hiện đào Y cổ chung câu ai nhận hợp lại nước mắt lưng tròng mà nhìn Ngụy Vương, một cái không nhìn xuống, một viên nước mắt từ gương mặt chảy xuống. Tiếp theo không ngừng có nước mắt rào rào rơi xuống, khóc đến thật đáng thương.

☆, chương 155 ôn nhu

Giang Hành ngừng ở nàng trước mặt, muốn ôm trụ nàng, nè hà chính mình trên quần áo đều là huyết, lại sợ dọa đến nàng.

Hắn quay đầu nhìn đến trong phòng đánh nghiêng đầy đất thức ăn, đầy đất hỗn độn, sắc mặt tức khắc trầm xuống dưới, quay đầu nhìn về phía Tô thị: “Đây là người làm cho?”

Tô nguyệt doanh nói lấp hạp: “Ngụy, Ngụy Vương..... Nàng.....”

Không đợi Giang Hành mở miệng, Lục Dao liền từ phía sau đi lên trước tới, đã tức giận lại hỏi hận: “Ngu phụ, còn không quỳ hạ!”

Đại để là khí, Lục Dao thân thể vốn là suy yếu, này sẽ càng là ho khan không ngừng, càng thêm có vẻ biểu tình. Ngoài mạnh trong yếu.

Tô nguyệt doanh ngờ ngẩn, không rõ nội tình, nàng vì sao phải quỳ xuống? Nữ nhân này cùng Ngụy Vương là cái gì quan hệ?

Thấy nàng như cũ chấp mê bất ngộ, Lục Dao trong lòng ám đạo ngu xuẩn, hiện giờ Ngụy Vương liền ở trước mặt, chẳng lẽ nàng đều đoán không ra đào Phi nạp canh 菝 súc

Bọn họ đi vào cửa, vừa lúc nhìn đến nàng khó xử đào Phi nào thả hoang hình cung

Giang Hành tuy rằng chưa nói cái gì, nhưng hắn có thể cảm giác được chung quanh hơi thở đều trở nên âm trầm. Thật là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều phụ nhân! Nguyên bản hắn cứu Ngụy Vương phi là chuyện tốt, ngạnh sinh sinh bị nàng làm hỏng, như thế rất tốt, đặc tội Ngụy Vương bọn họ một nhà đều không có hảo trái cây ăn.

Vì giữ được Lục gia, Lục Dao giơ tay liền đánh nàng một bạt tai, “Ta làm người hảo sinh chiếu cố Ngụy Vương phi, người là như thế nào chiếu cố?”

Tô nguyệt doanh bụm mặt, đã quên phần nộ, sở hữu cảm xúc đều bị kinh ngạc thay thế được: “Nàng nàng..... Nàng là Ngụy Vương phi?”

Không phải hắn dưỡng hồ ly tinh sao?

Tô thị lúc này mới cảm thấy sợ hãi, khó trách Ngụy Vương vừa rồi biểu tình giống muốn xé nàng giống nhau..... Nàng bùm một tiếng

quỳ trên mặt đất, triều Giang Hành cầu tình, “Ta có mắt không thấy Thái Sơn, chậm trễ Vương phi, thỉnh Ngụy Vương đại nhân không nhớ tiểu nhân quá..... Vòng ta lần này đi.....”

Giang Hành xem đều không liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: “Đánh chết đi.”

Lời vừa nói ra, Tô thị sắc mặt trắng bệch, run như run rẩy, “Cái gì.....”

Giang Hành không có thu hồi mệnh lệnh đã ban ra ý tứ.

Cái này liền Lục Dao cũng cùng nhau quỳ trên mặt đất cầu tình. Hai người kết làm vợ chồng, là vì ích lợi, nguyên bản liền không có nhiều ít cảm tình. Đặc biệt Tô thị thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách ác độc, càng là không bị hấn yêu thích. Chính là liền tính hấn không thích, cũng không thể trợ mắt mà nhìn Giang Hành giết nàng, như vậy vô luận nào một bên hấn đều không thể công đạo.

Tô thị tốt xấu là Đại Lý Tự Khanh nữ nhi, Giang Hành tổng không thể nói đánh chết liền đem nàng đánh chết.

Này hai người ở trước mặt ồn ào đến phiền lòng, Giang Hành mới vừa rồi đối Lục Dao dâng lên một đỉnh điểm cảm kích, này sẽ sớm bị tiêu ma hầu như không còn, “Đối Vương phi bất kính đó là đối bổn vương bất kính, không đánh chết có thể, quỳ gối Vương phi trước mặt nhận sai bãi. Nếu nàng tha thứ người, kia bổn vương liền xét xử trí.”

Một khắc trước tô nguyệt doanh còn thịnh khí lẫm nhâm, nơi nào nghĩ đến ngay sau đó liền đổi lập trường, nàng thấp giọng đi xuống mà quỳ gối bọn họ trước mặt, thỉnh cầu bọn họ tha nàng bất tử.

Tô nguyệt doanh trong lòng không phục, lại chỉ có thể ngoan ngoãn mà quỳ gối đào ỵ bề ai cần môi hướng nàng khải hai phía dưới: “..... Là ta ngu dốt, thỉnh Vương phi thứ tội.”

Đào Y vịnh hành trên người dòi đi ánh mắt, bình tĩnh mà nhìn về phía ăn nói khép nép Tô thị, nàng nhấp môi dưới, vẫn chưa ra tiếng nói tha thứ nàng.

Tô thị nhận thấy được Giang Hành ánh mắt, run run, càng dùng mà khái hai hạ, “Vương phi đại nhân đại lượng, đừng cùng ta chấp nhặt!”

Vừa rồi nàng đẩy nàng kia một chút, nếu không phải nàng kịp thời đứng vững, rất có thể nàng hài tử liền có nguy hiểm.

Ngay từ đầu đào y huy hưng đảng chạm cạnh tẩn là sợ Tuệ Vương người tìm tới nơi này, không nghĩ tới lại cho nàng hãm hại hấn lổi tất. Đào sớm liền nghĩ tới, hét thảy bình định xuống dưới sau, nàng sẽ không bỏ qua nàng.

Nàng duỗi tay chỉ chỉ trong phòng trên mặt đất cơm thừa canh cặn, “Người nói ta không nên ăn mấy thứ này, ngụ ý chính là chỉ có người có thể ăn? Một khi đã như vậy, Lục phu nhân nếu là đem mấy thứ này đều ăn sạch sẽ, ta liền tha thứ người.”

Tô nguyệt doanh sắc mặt khó coi đến cực điểm, suýt nữa từ trên mặt đất nhảy dựng lên, “Cái gì?”

Đào X⁽¹⁹⁾ Phan: “Ăn không ăn?”

Nàng vẫn luôn đều không phải cái gì lương thiện người, người khác đối nàng hảo nàng mới đối người khác hảo, người khác nếu là đối nàng không tốt, nàng liền trăm lần ngàn lần mà đòi lại tới.

Tô thị không cam lòng, quay đầu lại xem một cái Lục Dao, thấy Lục Dao không có thể nàng nói chuyện ý tứ, tức khắc tức giận đến muốn khóc.

Nàng còn tưởng giãy giụa, “Vương phi, ta.....”

Đào ε đoái hoàng, không có cho nàng cứu vãn đường sống, “Vậy bị đánh đi.”

Làm trò mấy cái nha hoàn mặt, nàng căn bản không có lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là chịu nhục. Tô thị cắn chặt răng, quỳ từ trên hành lang bò vào nhà, trên mặt đất thang thang thủy thủy sái đầy đất, có chỉ bạc cuốn ngải oa oa cùng một ít thức ăn. Đào ỵ lẫm không thể dính thức ăn mặn, nàng nên may mắn không có gà vịt cá một loại.

Nàng đưa lưng về phía mọi người, bắt lấy một cái phao nước canh chỉ bạc cuốn, cố nén ghê tởm nhét vào trong miệng.

*

Như vậy một bàn đồ ăn, hai người đều ăn không hết, hưởng chi Tô thị một người.

Nàng không chịu quá loại này vũ nhục, trước sau không qua được đáy lòng kia đạo khảm nhi, không ăn mấy khẩu liền chạy đến bên ngoài phun. Đào ỵ huy kềm khẩu, nàng không dám đình, ăn nhiều ít liền phun nhiều ít, cuối cùng cả người bị lẫn lộn đến có điểm thần kinh hề hề, oai ngã vào trong phòng lên tiếng khóc lớn.

Tới rồi tình trạng này, đào ỵ huy phần xác tức hiểu được chuyển biến tốt liền thu, “Hảo, hôm nay sự cứ như vậy đi.”

Bên trong tiếng khóc lớn hơn nữa chút, rất có khóc đến trời đất tối tăm xu thế.

Đào ỵ hoàng cười lạnh, giọng nói chuyển biến bất ngờ, “Nhưng là Lục phu nhân đã từng đòn hiểm sáng tỏ nhi sự lại không thể thiện bãi cam hựu, đối đãi một cái hài tử còn như thế ngoan độc, đủ để thấy được người phẩm hạnh như thế nào. Ta sẽ thường xuyên người tới hỏi thăm, nếu là người lại khi dễ sáng tỏ, người như thế nào đòn hiểm nàng, ta liền đủ số dưng trả đến trên người của người.”

Tô thị thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần chuyển vì nước nỡ.

Đào nhìn về phía Lục Dao, cứ việc Tô thị đối nàng không tốt, nhưng hẳn giúp nàng là thật sự, nàng phân rõ sở: “Đa tạ lục thị lang, ân cứu mạng suốt đời khó quên.”

Lục Dao tự giác mặt đều mất hết, cười khổ lắc lắc đầu, “Không coi là cái gì. Ta nguyên bản tưởng trợ giúp Vương phi, không ngờ tưởng lại làm ngài chịu khổ, thật sự hổ thẹn.”

Đào Φ cay cò sau, nắm lấy Giang Hành tay, cùng hẳn cùng nhau đi ra ngoài.

Bên ngoài không có xe ngựa, chỉ có Giang Hành tới khi kỵ một con tuấn mã.

Giang Hành không nói một lời mà dẫn dắt nàng đi vào môn phủ ngoài, thấp người xoa xoa trên mặt nàng nước mắt, đem nàng bế lên lưng ngựa, chính mình xoay người mà thượng, hai tay vòng lấy nàng nói: “Đi, chúng ta về nhà.”

Nói giờ roi, đem nàng hộ ở trong ngực liền hướng Ngụy Vương phủ phương hướng trở về.

Cổ kỵ nàng có thai, hẳn cưỡi ngựa tốc độ phóng thật sự ổn rất chậm.

Đào γ tây giới yêu dương ê tiêu diệt thân thể cùng nàng vẫn duy trì khoảng cách, ngay từ đầu thực buồn bực, sau lại ngủi được trong không khí nhàn nhạt mùi máu tươi, mới bừng tỉnh đại ngộ. Nàng nửa nghiêng thân, vươn đôi tay gắt gao mà ôm hẳn eo, cả người đều súc ở trong lòng ngực hẳn, “Ngụy Vương cứu cứu ôm ta một cái.”

Giang Hành trệ hạ, “Ta trên người dơ.”

Gác ở phía trước mấy ngày, đào σ hoan sẽ ghét bỏ trên người hẳn hương vị khó nghe, chính là hiện tại không giống nhau, bọn họ tách ra vài thiên, nàng trước nay chưa từng có mà tưởng hẳn. Dơ điểm sợ cái gì, chỉ cần đãi ở trong lòng ngực hẳn chính là an toàn.

Nàng lắc đầu, cọ hấn ngực, “Ta không chê người dơ.”

Giang Hành đáy lòng bị xúc động, một tay cầm dây cương, một tay gắt gao mà vòng lấy nàng vòng eo, nếu không phải ở người đến người đi mà trên đường, hấn đại để sẽ dừng lại hôn nàng.

*

Vừa rời ở Lục phủ, nàng bắt lực mà đứng ở hành lang hạ nhìn hấn khóc, tựa như cái bị khi dễ tiểu hài tử, hấn khi đó tựa như trong lòng bị người xẻo một miếng thịt, lại không lại đau.

Mấy ngày không thấy, cư nhiên gầy nhiều như vậy.

Nghe quản sự nói nàng thiếu chút nữa bị người cướp đi, ngày đó huyết tinh trường hợp nàng cũng gặp được, có hay không bị dọa đến? Hấn tưởng hảo hảo bảo hộ nàng, lại luôn là lặ đi lặ lại nhiều lần mà làm nàng bị thương.

Hấn thật vô năng.

Giang Hành chống đào Φ nại phạm 1 tham lam mà hấp thu trên người nàng khí vị, cánh tay không cầm thu đến càng khấn một ít, gắt gao mà lâu chủ nàng.

Đào P hoàng lặ đến có chút đau, hừ hừ một tiếng: “Ngụy Vương cứu cứu.....”

Giang Hành khàn khàn mà ân một tiếng.

Nàng duỗi tay một sờ, lòng bàn tay ướt át trơn trượt, giơ lên trước mắt vừa thấy, cư nhiên là màu đỏ tươi huyết. Vừa rời trên người hấn đều là vết máu, mới đầu đào còn tưởng rằng là người khác, nhưng này đó huyết rõ ràng là từ hấn trong thân thể chảy ra!

Đào kinh hoàng bất an: “Thương thế của người?!”

Giang Hành lại nói: “Không đáng ngại, trở về lại xem.”

Không đáng ngại làm sao lưu nhiều như vậy huyết, nhớ tới này một đường hần đều như vậy lại đây, đào Ω Chiêm ngược nặc thổ 卍 mục uy lại chảy ra, “Không được, chúng ta đi trước xem đại phu!”

Vô luận nàng nói như thế nào, Giang Hành chính là không nghe nàng, khẳng khẳng trước đem nàng đưa về Ngụy Vương phủ.

Đào liền chưa thấy qua như vậy cố chấp, như vậy không đem thân thể đương hồi sự người!

Phía trước chính là Ngụy Vương phủ, quản sự lãnh một chúng người hầu ở cửa chờ đợi, nhìn thấy bọn họ trở về, vội vàng phân phó người vào nhà nấu nước, chuẩn bị sạch sẽ quần áo. Hần tiến lên đây, thiếu chút nữa lão nước mắt chúng hoành: “Vương gia đem Vương phi tìm trở về, mau mau, mau vào đi nghỉ một lát. Nước ấm trà nóng đều chuẩn bị tốt.....”

Đào ụ xuống xe ngựa, sốt ruột mà đánh gãy hần nói: “Đi trước thỉnh đại phu!”

Quản sự liên tục gật đầu, dẫn dắt bọn họ hướng bên trong đi, “Đại phu đã mời tới, đang ở nhà chính chờ đâu.”

Đào σ hoạn phán náo cầm ngốc lai ngọt túm chặt Giang Hành liền hướng bên trong đi. Đi không vài bước, lo lắng hần miệng vết thương sẽ vỡ ra, một bàn tay che lại hần eo bụng, một bàn tay nắm chặt hần bàn tay, “Người nói sẽ bảo vệ tốt chính mình.”

Giang Hành gật gật đầu, ngoài ý muốn nghe lời, “Ta không có làm đến.”

Nàng hít hít hồng toàn bộ cái mũi, “Người là cái đại kẻ lừa đảo.”

Giang Hành tiếp tục gật đầu, “Ta là.”

Quản sự đi ở đằng trước, mặt khác người hầu đi ở vài bước ở ngoài, nàng phóng thấp thanh âm, nhẹ đến giống làm bầm lều bầu:

“Ta hảo lo lắng người. Ngụy Vương cứu cứu..... Ta rất thích người.”

Giang Hành bỗng nhiên dừng lại, quay đầu xem nàng, “Kêu kêu, người nói cái gì?”

Đào α sinh hoãn dự chỉ chịu nói một lần.

Giang Hành còn muốn đuổi theo hỏi, đáng tiếc đã tới rồi chính đường cửa. Đại phu đang ở bên trong chờ, chờ cho hấn trị thương.

Giang Hành trên người lớn lớn bé bé miệng vết thương tổng cộng có mười mấy đạo, cánh tay trên đùi là một ít đơn giản trầy da, không nghiêm trọng lắm. Nghiêm trọng nhất chính là bụng một đạo trúng tên cùng với đùi một đạo đao thương, miệng vết thương thâm hậu, da thịt ngoại phiến, bởi vì hấn vừa rồi cùng Tuệ Vương người giao chiến, hai nơi miệng vết thương đều nứt ra rồi, đang ở ra bên ngoài mạo huyết.

Bụng thương có điểm phiến toái, đại phu làm hấn nằm trên giường, cẩn thận xem xét.

Đơn giản không có thương tổn cập tì tạng, khâu lại qua đi, dùng dược bôi, nằm ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏi hấn. Trên đùi thương cũng không có thương tổn cập gân mạch, đại phu khuyên hấn thành thành thật thật mà dưỡng thương, này nửa tháng đều đừng nghĩ xuống giường.

☆, chương 156 nam nữ

Trên người có thương tích liền không thể tắm rửa, Giang Hành mới từ trên chiến trường xuống dưới, cả người dơ thật sự, liền tính không tắm rửa cũng đến lau một lần.

Trở lại Đỗ Hành Uyển, đào θ Mạnh Clo tị 卜 trượng người, nàng cởi Giang Hành áo ngoài cùng dán ném xuống đất. Hấn quần áo liền cùng máu loãng phao quá giống nhau, màu trắng dán nhuộm thành màu đỏ tươi, nhìn nhìn thấy ghê người.

Đào nhìn có điểm mũi toan, “Như thế nào thương như vậy trọng a?”

Giang Hành nửa nằm ở trên giường, xả lên khoe miệng cười cười, “Đại bộ phận đều là người khác.”

Đào Φ thương, “Đó là bởi vì người huyết đều chảy khô!”

Hắn cười không có phản bác, có thể cùng nàng như vậy ngồi ở cùng nhau nói chuyện, là hắn đời này khát cầu. Hắn bỗng nhiên nhớ tới hành lang hạ nàng nói mới, nhin không được lại hỏi: “Kêu kêu, người mới vừa nói cái gì?”

Đào σ nha mau đã quên, chỉ huy Bạch Nhụy đem đồng vu đặt ở mép giường trên mặt đất, tiếp nhận khăn phao phao thủy, quay đầu nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Giang Hành gất gao nhìn chăm chăm nàng: “Người nói đúng ta cái gì?”

-----oOo-----

Phần 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cho hấn lau mình loại sự tình này, nàng không nghĩ làm nha hoàn động thủ, dù sao lại không phải việc nặng, đơn giản chính mình tới. Đối mặt hấn ép hỏi, nàng cẩn thận nghĩ nghĩ, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ mà nga một tiếng, ngồi ở mép giường chà lau hai tay của hấn: “Người nghe được ta nói cái gì?”

Giang Hành không bỏ được mệt nàng, liền tiếp nhận nàng trong tay khăn, chính mình đem đôi tay cùng hai tay đều lau một lần, tận lực không liên lụy miệng vết thương. “Người thích nhất ai?”

Hấn sát xong lúc sau, đào tiếp nhận khăn rửa rửa, hảo hảo một chậu nước thoáng chốc biến thành máu loãng, cùng nàng khuôn mặt nhỏ giống nhau hồng.

Đào Ψ ngân kiều cô tự Dĩnh nhỏ giọng mà nói: “Người.”

Giang Hành ách thanh cười nhẹ, yêu thích không thôi mà phủng trụ nàng đầu chạm chạm, “Ta cũng là.”

Đào α xưng 𠄎. Nói ra loại này lời nói đã là cực hạn, nàng làm hấn thành thành thật thật mà nằm trở về, tiếp tục cho hấn lau mình, “Người đừng lộn xộn.”

Giang Hành lôi kéo nàng ngồi vào mép giường, “Ta chính mình tới, người ngồi là được.”

Hấn tuy rằng bị thương, nhưng còn không đến mức không thể động, tiểu tâm một chút liền sẽ không liên lụy đến miệng vết thương. Giang Hành đem trước ngực xoa nắn một lần, đến phía sau lưng khi hấn lại không gặp được, đào thấy thế đi lên giúp hấn: “Vẫn là ta đến đây đi.”

Giang Hành không chịu giao cho nàng, nhìn nàng bụng nói: “Người hoài hài tử, ta như thế nào bỏ được làm người tới?”

Đào σ hỏi đĩnh “Người làm sao mà biết được?”

Nàng mắt to lóe quang, thanh triệt sáng ngời, ngốc lẳng lẳng, cực kỳ giống một con vô hại tiểu bạch thỏ. Giang Hành cảm thấy nàng đáng yêu cực kỳ: “Kêu kêu, bốn vương phải có hài tử, đúng không?”

Đào còn tính toán chờ hẩn miệng vết thương lý hảo lúc sau lại nói, không nghĩ tới hẩn cũng đã đã biết, dừng một chút, “Đại phu nói mới hơn một tháng.....”

Giang Hành dang ra một bàn tay, đem nàng ôm đến trong lòng ngực tới, dày rộng bàn tay mang theo nàng dán đến chính mình ngực, lặp lại mà nói: “Bốn vương phải có hài tử.”

Đại để cảm thấy không chân thật, trên thực tế từ nha hoàn trong miệng nghe thấy cái này tin tức khi, hẩn liền cảm thấy thực không chân thật. Phiêu hồ hồ, có điểm không biết làm sao. Hẩn sống hơn ba mươi năm đầu một hồi có loại cảm giác này, đây là đào Ω hẩn, nàng đem chính mình đưa cho hẩn, còn cho hẩn hoài một cái hài tử.

Giang Hành lồng ngực bị một cổ nhu tình tràn ngập, cúi đầu dán nàng gương mặt, ái không đủ giống nhau: “Người nói sẽ là nhi tử vẫn là khuê nữ?”

Đào o hoang tưng mạo “Ta như thế nào biết.”

Nhưng mà này không ảnh hưởng Giang Hành vui sướng chi tình, hẩn cắn nàng lỗ tai, nhất biến biến mà lặp lại hẩn phải làm cha sự thật này.

Mới đầu đào còn nguyện ý ôm một cái hẩn, phối hợp hẩn tất cả một đáp, sau lại dần dần mà không kiên nhẫn, che lại hẩn miệng kháng nghị nói: “Đừng nói nữa!”

Giang Hành tùy ý nàng che lại, xem ánh mắt của nàng cơ hồ có thể xưng được với liếc mắt đưa tình, bên trong ôn nhu cơ hồ muốn tràn ra tới, đem nàng cả người đều hóa đi vào.

Đào σ vụng hấn còn sẽ lải nhải, không nghĩ tới hấn bắt lấy tay nàng, đặt ở lòng bàn tay lặt lại vuốt ve, từ từ nói:

“Gây.”

Đào bỗng nhiên có điểm muốn khóc, chính là hôm nay khóc đến quá nhiều, nàng sợ hấn chê cười, cố nén trụ nước mắt: “Ai kêu người trở về như vậy vãn.”

Giang Hành vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng, “Thực xin lỗi.”

Này một câu câu ra nàng sở hữu ủy khuất, nước mắt doanh tròn, không tiếng động mà từ gương mặt chảy xuống. Nàng ô oa một tiếng nhào lên đi, ôm lấy cổ hấn, “Ta đều lo lắng gần chết!”

Giang Hành sờ sờ nàng đầu, sủng nịch mà cười, “Thực xin lỗi, làm ta bảo bối lo lắng.”

Đào T suy thuận thu thân anh hoành hạ thâm nghĩ: “Thực xin lỗi vô dụng.”

Hấn đành phải hỏi: “Kia như thế nào mới có dùng?”

Đào thực nghiêm túc mà tưởng, đem hấn ôm đến càng khẩn, ai biết một không cẩn thận đụng tới hấn miệng vết thương, nàng vội vàng bứt ra ra tới, quy quy củ củ mà ngồi ở cách hấn hai bước ở ngoài.

Trong lòng ngực ôn hương nhuyễn ngọc đột nhiên biến mất, Giang Hành có điểm buồn bã, “Ngồi gần một chút cũng không sao, ta không đau.”

Hấn là gạt người, đào Σ dịch hoảng chụp xúc D gõ sứ uyển nạp ti lừa hoảng sợ quyên ầu bức

Nàng gục xuống đầu, hai tay chống ở mép giường, “Ngụy Vương cứu cứu về sau xảy ra chuyện, muốn trước tiên nói cho ta. Đừng làm ta lo lắng.”

Giang Hành gật đầu, “Hảo.”

Nàng ngật ngừng hai hạ, thực ủy khuất, “Không cần lại ném xuống ta.”

Giang Hành chấn động, nhớ tới nàng mấy ngày này tao ngộ, trong lòng trừu đau. Nàng nhát gan lại mảnh mai, nói vậy bị cái loại này trường hợp sợ hãi đi? Nếu có thể, Giang Hành làm sao bỏ được ném xuống nàng? Chiến trường nguy hiểm như vậy, hấn chỉ nghĩ đem nàng hộ ở an toàn nhất địa phương.

Giang Hành nói: “Ngày sau thiên hạ thái bình, chúng ta không bao giờ sẽ tách ra.”

Đào μ khởi ước dầm dề đôi mắt xem hấn, nai con giống nhau.

Mấy ngày hôm trước còn mượt mà khuôn mặt nhỏ gầy một vòng, cầm nhòn nhọn, Giang Hành duỗi tay sờ sờ, “Mấy ngày nay đều không có ăn cái gì sao? Trên mặt cũng chưa thịt, vẫn là trước kia tròn tròn đẹp.”

Đào v khóc, thế chính mình biện giải: “Ta mặt không viên!”

Xác thật không viên, tiêu chuẩn trứng ngỗng mặt, mỹ nhân phối. Chính là trước kia tốt xấu có điểm thịt, hiện tại gầy đến làm hấn đau lòng, hấn cong môi cười khẽ, “Thế nào ta đều thích.”

Tiểu bao tử mặt thoáng chốc bẹp đi xuống.

Hấn lại nói: “Về sau đều phải hảo hảo ăn cơm, không được bị đói chính mình. Liên tính ta không ở, cũng muốn ăn ngon uống tốt, chiếu cố hảo tự mình.”

Đào Σ lẳng cổ giống nhau lắc đầu, “Không cần.”

Giang Hành sắc mặt cứng đờ, “Vì sao không cần?”

Nàng đúng lý hợp tình, “Ngụy Vương cứu cứu không ở bên người, ta liền ăn không ngon, ăn cái gì phun cái gì. Người nếu muốn cho ta hảo hảo ăn cơm, liền vẫn luôn nhìn ta a.”

Giang Hành không nhin được mà bật cười, lấy nàng không có biện pháp giống nhau, “Hảo hảo hảo, ta vĩnh viễn nhìn người.”

Nàng cong lên cánh môi, có điểm tiểu đắc ý lại có điểm cảm thấy mỹ mãn, xem đến Giang Hành ngực rung động, ánh mắt càng ngày càng thâm. Cố tình nàng vô tri vô giác, mắt nhìn chậm trễ như vậy nhiều thời gian, trên người hắn miệng vết thương còn không có xử lý tốt, cũng may chính hắn sát không sai biệt lắm, dư lại căn bản mệt không, vì thế liền chính mình tự tay làm lấy.

Đào Ө mê quyết phu hoán con hoảng ba, một lần nữa vất khô tịnh khăn, cẩn thận mà cho hắn chà lau miệng vết thương chung quanh huyết ô cùng với trên người vết bẩn.

Giang Hành hữu tâm vô lực, đành phải tùy ý nàng đùa nghịch, nghĩ ngợi kia cỗ tâm tư.

Chờ hắn toàn thân trên dưới đều chà lau sạch sẽ sau, đã không biết thay đổi nhiều ít bồn thủy. Đào ố buồn 驩 lan can hệ túi 厶 ba xẻo ra một chút cho hắn mỗi cái miệng vết thương thượng dược, nàng trắng nõn đầu ngón tay nhẹ nhàng mà đụng tới hắn miệng vết thương, hắn thế nhưng một chút đều không cảm thấy đau.

Thượng xong dược sau, đào ư mâu sựu đem trên eo trên đùi thương băng bó một lần, đại công cáo thành.

Đào nhìn chính mình thành quả, cuối cùng đem hắn thu thập đến khôi phục người dạng, “Ngụy Vương cứu cứu nằm một hồi, ta đi bên ngoài nhìn xem.”

Đang muốn đi ra ngoài, Giang Hành nắm lấy cổ tay của nàng, “Đừng đi, ngồi bồi ta trò chuyện.”

Đào T đào 𠂇 biến khởi cánh môi, “Chính là ta tưởng tắm rửa.”

Nàng cùng hắn cùng nhau trở về, trên người không thể tránh né mà dính lên vết máu, tuy nói không chê hắn, nhưng trên người vẫn là không được tốt chịu. Tưởng tượng đến kia không biết là ai huyết, nàng liền nhịn không được đánh giạt mình.

Giang Hành hiểu ý, không có miễn cưỡng: “Tắm hảo lúc sau liền trở về.”

Nàng cười nói: “Ân.”

Nói làm nha hoàn đi chuẩn bị nước ấm cùng sạch sẽ quần áo, Bạch Nhụy ngọc trà các nước mắt lưng tròng, vừa rồi nàng cùng Giang Hành cùng nhau trở về, các nàng căn bản không lo lắng nói chuyện. Thấy nàng bình bình an an mà đã trở lại, nhưng tính buông trong lòng một viên đại thạch đầu.

Không chờ đào 𠂇 11. ai Bạch Nhụy liền đem ngao hảo củ mài gà đen canh bưng lên, “Cô nương mấy ngày này có phải hay không không ăn được? Gầy một vòng lớn, uống trước điểm canh gà bổ bổ thân mình đi.”

Nàng nhìn một chút, canh gà thanh oánh, bay mùi hương. Thực thanh đậm canh, nàng thế nhưng không có không khoẻ cảm giác.

Gần nhất cái gì đều ăn không vô đi, nàng cũng lo lắng hài tử ăn không tiêu, vì thế phủng uống xong hơn phân nửa chén, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, “Tiếp tục ngao, ta buổi tối lại uống.”

Bạch Nhụy cao hứng mà ứng thanh là.

*

Trong bồn tắm tích hoa nhài hương lộ, bị nước ấm một chưng, thấm nhập người da thịt bên trong, từ trong xương cốt lộ ra một cỗ thanh hương.

Đào o chọc xé nguyên mang liền tóc cũng cùng nhau giặt sạch, tẩy xong lúc sau nàng dựa vào trì vách tường, cúi đầu sờ sờ chưa nhô lên tới bụng nhỏ.

“Mấy ngày này làm người chịu ủy khuất, về sau mẹ nhất định hảo hảo bồi thường người, không bao giờ bị đói người. Người muốn ngoan ngoãn mà nằm ở mẹ trong bụng, chờ ta đem người sinh ra tới.”

Đào X tế nga thân ấu tấp tể tạp tranh cuối cùng thần kỳ mà cảm thán, “Cư nhiên thật sự chờ đến người.”

Nhiều thần kỳ, nàng cho rằng nàng cùng Giang Hành hồi lâu mới có hài tử.

Nàng thậm chí không cảm giác được hấn tồn tại.

Nhớ tới Tôn Khải Yên ngày càng nổi lên tới bụng, nàng về sau hẳn là cũng sẽ biến thành như vậy.

Sẽ là nam hài vẫn là nữ hài?

Giang Hành vừa rồi hỏi như vậy, kỳ thật nàng cũng rất muốn biết. Nàng tưởng sinh cái xinh đẹp nghe lời tiểu khuê nữ, cho nàng sơ đáng yêu song nha búi tóc, cho nàng xuyên đủ loại kiểu dáng váy hoa tử. Nếu không phải khuê nữ cũng không quan hệ, nam hài nàng giống nhau thích, cũng không biết có thể hay không cùng Giang Hành giống nhau, oai hùng vĩ ngạn, phóng đảng tục tăng.

Đào không phải nói Giang Hành không tốt, Giang Hành như vậy cũng khá tốt..... Nhưng là nàng sợ chính mình quản không được.....

Giống như nghĩ đến có điểm nhiều, đào ồ than (gọi, từ trong bồn tắm đứng lên. Trắng nõn không rảnh làn da bại lộ ở trong không khí, bọt nước theo nàng bạch đến kỳ cục làn da đi xuống, hổi ở bên chân hướng trong ao chảy tới.

Nàng lau khô thân mình, mặc xong quần áo, hướng bên ngoài đi đến.

Bạch Nhụy sớm đã chờ bên ngoài, tiếp nhận nàng trong tay khăn, thế nàng chà lau tóc. Sát đến nửa làm thời điểm, đào θ mình dừng lại, “Hảo, dư lại làm nó chính mình làm đi.”

Nàng chỉ mặc một cái hơi mỏng ngọc bạch trung y, bên ngoài tráo một kiện màu hồng đào cân vạt áo dài, tóc dài khoác ở sau người, hướng nội thất đi đến.

Giang Hành nằm ở trên giường, hai mắt hạp khởi, đã ngủ rồi.

Hiện tại không đến chạng vạng, bọn họ có thể nghỉ ngơi một canh giờ.

Đào η không giáp hổ lang tẩy tra kiếm nằm ở hán bên cạnh chuẩn bị ngủ.

Mới vừa nhắm mắt lại, Giang Hành liền xoay người ôm lấy nàng, tiếng nói mang theo mới vừa tỉnh ngủ khàn khàn: “Như thế nào như vậy chậm?”

☆, chương 157 chiếu cố

Giơ tay một sờ, liền sờ đến nàng nửa làm tóc.

Như vậy ngủ dễ dàng cảm lạnh, Giang Hành làm nàng ngồi dậy, tùy tay cầm lấy đầu giường một kiện trung đơn cái nàng trên đầu, “Lau khô ngủ tiếp.”

Đào σ lời nói tuấn đoạn Lữ súc đại kinh tiểu quái mà ồn ào: “Người lấy cái gì đồ vật phóng ta trên đầu?”

Giang Hành chế trụ nàng, không cho nàng động, một bàn tay đỡ nàng bả vai, một bàn tay cho nàng xoa nắn tóc: “Này quần áo là vừa mới đưa tới, thực sạch sẽ.”

Sợ chính mình lộn xộn đụng tới hấn miệng vết thương, đào ɣ hoãn mạo hoàng đoạn huy phó thổ oát thương đùa nghịch, “Làm nha hoàn đưa một cái khăn tiến vào không phải hảo.”

Hấn nói: “Ta không nghĩ để cho người khác tiến vào.”

Vì thế đào X kệ bươm huy tạ tám gánh nếu hấn thích, như vậy tùy hấn đi.

Nàng tóc đã sát đến không tích thủy, Giang Hành nắm lấy nàng một phủng tóc đen, cầm ở trong tay nghiêm túc mà múc làm hơi nước, ánh mắt thực chuyên chú. Đào ɣ đầu nhìn lại, vừa lúc đón nhận hấn ánh mắt, nàng ngẩn ra, hấn mở miệng hỏi: “Vừa rồi tắm rửa như thế nào như vậy chậm?”

Được, cư nhiên còn không có quên vấn đề này.

Đào πξ hi mà, “Bạch Nhụy nấu một nồi canh gà làm ta uống, ta đi tắm rửa thời điểm lại phao một hồi, tự nhiên liền chậm.”

Giang Hành không lại đặt câu hỏi, tiếp tục cho nàng sát tóc.

Hấn tay kính đại, không bao lâu liền đem nàng tóc lau khô, kia kiện trung đơn bị hấn tùy tay ném xuống đất, hấn ôm nàng một lần nữa nằm trở về, “Trước nghỉ ngơi một hồi, chờ hạ lại dùng cơm chiều.”

Đào κ đệ mà súc tiến trong lòng ngực hấn, nàng mới vừa dùng hoa nhài hương lộ tắm rửa, xông vào mũi thanh nhã thanh hương. Giang Hành hỏi câu, “Cái gì hương vị?”

Nàng cố ý nâng lên đầu làm hấn nghe, “Hoa nhài!”

Ai ngờ Giang Hành dán đến mặt nàng trước nghe nghe, hai người đôi mắt đối với đôi mắt, hấn cư nhiên nói: “Không đoán được.”

Đào thực tức giận, “Người cái mũi ngăn chặn!”

Vừa mới dứt lời, Giang Hành liền cúi đầu cắn nàng cánh môi, nghiền ma nhắm nháp trong chốc lát, cạy ra nàng môi răng xông đi

vào. Nhiều ngày không thấy, sở hữu nùng tình mật ý đều dung ở cái này hôn, Giang Hành hôn thật sự cẩn thận, cơ hồ đem miệng nàng mỗi một góc đều liếm một lần, lại câu lấy nàng dây dưa không thôi.

Đào P hoảng hốt mạo uyển tụy chỉ, ninh mảy ươm một tiếng, hấn cuối cùng buông ra nàng, trầm giọng nói: “Cái này nghe thấy được, rất thơm.”

Đào φ liêu Âu từ lại đây hấn là cố ý, ra vẻ hung ác mà trừng hấn liếc mắt một cái, xoay người nằm ở bên trong chuẩn bị ngủ.

“Ta muốn ngủ.”

Giang Hành trên người có thương tích, lại còn muốn dán lên tời, “Ngủ đi, một hồi ta kêu người.”

Nàng lo lắng hấn như vậy nằm sẽ đè nặng miệng vết thương, đẩy đẩy hấn, “Người không cần ôm ta, người hảo hảo nằm.”

Giang Hành nhướng mày, “Ta không ôm người ôm ai?”

Lại tời nữa! Nàng căn bản không phải cái kia ý tứ.

Đào ζ hô hô mà, quay đầu hung ba ba mà nói: “Người còn có nghĩ dưỡng thương? Còn như vậy đi xuống ta không để ý tới người!”

Giang Hành trầm mặc hạ, vốn tưởng rằng hấn sẽ thỏa hiệp, nửa ngày hấn cư nhiên nói: “Kêu kêu, ta có vài thiên không ôm quá người.”

Đào Σ hoạn vẫn, hấn tiếp tục nói: “Vừa rồi là ai nói làm ta ôm một cái nàng?”

Mắt thấy hấn có tiếp tục nói tiếp xu thế, hơn nữa biểu tình thực đáng thương, đào ι bờ mẩu mông, làm chính hấn nằm hảo, nàng vươn cánh tay vòng ra hấn cường tráng vòng eo. “Như vậy có thể đi?”

Giang Hành cười nhẹ, hưởng thụ nàng khó được chủ động, “Có thể.”

Đào Φ hàng chước huy hưng da mặt dày, mới ôm một chút liền lổ tai đổ bưng, giấu đầu lòi đuôi nói: “Ta là xem ở người bị thương phân thương mới ôm người.”

Giang Hành ân một tiếng, bàn tay đập ở nàng mu bàn tay thương, “Ta biết.”

Hắn như vậy thông tình đạt lý, đào Ψ xuy không lời nào để nói. Ôm không bao lâu, nàng buồn ngủ đánh úp lại, gối hắn ngực đã ngủ.

Giang Hành mấy ngày mấy đêm không có nghỉ ngơi, cường chống được hiện tại, vẫn luôn là bởi vì nàng. Hiện nay xem nàng ngủ rồi, chính mình cũng thả lỏng lại, nhắm hai mắt.

*

Một giấc này ngủ ba bốn canh giờ, bên ngoài nha hoàn biết bọn họ đều mệt, vì thế không dám đánh thức bọn họ.

Thái dương dần dần lạc sơn, ánh trăng tiêm thâm, trong phòng một mảnh đen nhánh. Đào o nhận nha súc trợn mắt vừa thấy, hồi lâu mới thích ứng chung quanh tầm mắt. Không biết khi nào, nàng bụng có chút đói, đang muốn xuống giường cầm đèn, lại phát hiện Giang Hành một cái cánh tay hoành ở nàng trên eo, gắt gao mà ôm nàng.

Nàng nhẹ nhàng mà đem hắn tay thả lại đi, xuống giường xuyên giày, vuốt ve đến bên cạnh bàn bạc lửa đuốc đèn. Trong phòng chợt sáng ngời, nàng phủ thêm áo ngoài, đi ra ngoài hỏi canh giữ ở bên ngoài nha hoàn: “Hiện tại giờ nào?”

Tối nay là ngọc trà gác đêm, nàng nói: “Vừa qua khỏi canh hai.”

Đào ξ thật Hội Hải áng quái của cộng tự súc khóa đập tuyến thứ!

Ngọc trà liên tục gạt đầu, làm mặt khác hai cái nha hoàn đi đem đồ ăn bưng lên, “Có có, nô tỳ không biết ngài khi nào tỉnh lại, đồ ăn đều ở trong phòng bếp nhiệt đầu. Cô nương chờ một lát, lập tức liền bưng tới.”

Nàng đồng ý, ngồi vào cái bàn mặt sau, nghe ngọc trà hỏi: “Muốn hay không đánh thức Vương gia?”

Nàng lắc đầu, “Không cần kêu. Ngụy Vương cứu cứu vài thiên không nghỉ ngơi, làm hấn trước ngủ sẽ đi.”

Đồ ăn quả nhiên thực mau bụng đi lên, có đào Ⅱ vẫn uống gà đen canh, còn có một ít cơm nhà hào. Nàng uống trước một chén canh, lại ăn mấy khối trân châu đậu hủ cùng non nửa chén nguyên bảo hỗn độn, mặt khác gấp mấy khẩu đồ ăn, ăn xong này đó nàng đã no rồi, nhưng là vì trong bụng hài tử, lại miễn cưỡng uống xong rồi một chén hạch đào sữa đặc.

Nàng hiện tại nôn nghén bệnh trạng còn không rõ ràng, chỉ cần không phải quá du tanh đồ vật đều có thể ăn xong đi.

Ăn xong đồ vật, đào T nặc mân ngoan biến vu vĩnh nặc hào tụng biêm mang ngọc trà đệ thượng một ly trà xanh, “Cô nương là mấy ngày hôm trước ăn đến quá ít, mới ăn như vậy một chút liền cảm thấy căng.”

Đào Ⅱ: T hoạn lừa mạo cảm thấy nàng nói có đạo lý, vì thế không có phản bác.

Ở Lục phủ trụ mấy ngày nay, ăn đến thiếu thật là không phải nàng sai, Lục phủ đồ ăn không hợp nàng ăn uống, hơn nữa kia Tô thị ba ngày hai đầu chạy tới nháo sự, ảnh hưởng nàng muốn ăn. Nhớ tới Tô thị cùng lục sáng tổ, đào Ⅲ mi lam ngày mai đi tìm hiểu một chuyện: “Người đi xem Lục phủ gần nhất có tình huống như thế nào, cái kia Tô phu nhân còn có hay không đờn hiểm nàng đại bá hài tử.”

Ngọc trà đồng ý, “Nô tỳ ngày mai đã kêu người đi hỏi thăm.”

Nàng rũ mắt, đứng lên đi rồi hai vòng, lúc này mới cảm thấy bụng thoải mái rất nhiều. Nhớ tới cái gì, đột nhiên dừng lại, “Ngày đó ta bị Chu Phổ tiếp đi, Ngụy Vương cứu cứu đã biết sao?”

Ngọc trà hồi tưởng hạ, hình như là biết đến, “Bạch Nhụy nói.”

Nàng nga một tiếng, không lại hỏi nhiều.

Nếu Giang Hành biết đến lời nói, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Chu Phổ, không biết hắn hiện tại kết cục như thế nào? Đào lung tung suy nghĩ một hồi, không biết vì sao lại nghĩ tới ngày đó hắn ở trong xe ngựa thân nàng, cố chấp trung lộ ra tuyệt vọng, một chút cũng không giống nàng nhận thức Chu Phổ.

Hắn thật sự thích nàng?

Chính là trước kia nàng chưa từng phát hiện quá, hắn như thế nào sẽ thích nàng? Từ khi nào bắt đầu?

Đào trầm tư suy nghĩ, cũng đến không ra cái kết luận.

Nàng suy nghĩ cũng là bạch tưởng, nguyên bản liền tại đây phương diện so người khác trì độ, nếu không phải Giang Hành từng bước ép sát, phỏng chừng nàng đến bây giờ cũng sẽ không hiểu tình yêu một đời.

Nhớ tới Giang Hành, tức khắc vô cùng tưởng hắn.

Nàng tiêu xong thực sau, làm ngọc trà trở về nghỉ ngơi, chỉ chừa hai cái nha hoàn ở bên ngoài trực đêm là được. Nàng đi vào nội thất, Giang Hành còn ở ngủ say, hắn là thật sự mệt, liền nàng lớn như vậy động tĩnh đều không có tỉnh. Có lẽ bởi vì có nàng ở, cho nên ngủ thật sự an tâm.

Đào v huấn thiếu tử, chui vào hắn ôm ấp, tận lực không đụng tới hắn miệng vết thương mà ôm lấy hắn. Nửa ngày, ngồi dậy, nhìn chằm chằm hắn thâm thúy lãnh ngạnh ngũ quan, cúi đầu ở hắn trên má trộm hôn hạ, lại một lần nữa nằm trở về.

*

Ngày hôm sau Giang Hành tỉnh đến so nàng sớm, nàng mới vừa mở to mắt, liền đối thượng hắn đen nhánh mỉm cười hai tròng mắt.

Đào Ỗ duyệt duyên ngốc tang yên lặng rút về cánh tay, “Người cười cái gì?”

Thanh âm mang theo nồng đậm buồn ngủ, nàng ngủ đến thời gian quá dài, có điểm đầu choáng váng não trướng.

Giang Hành quát quát nàng cái mũi, cười hỏi: “Người tối hôm qua hôn ta?”

Đào X kệ bỉ ý toàn tiêu, súc sau này lánh tránh, hoảng sợ mà nhìn hắn, “..... Không có!”

Giang Hành giơ tay chỉ chỉ chính mình sườn mặt, “Nơi này.”

Vừa lúc là ngày hôm qua đào Ỗ chuy mẫu dận kiếm

Nàng tức khắc sinh ra làm chuyện xấu bị trảo vừa vặn ảo giác, tức giận hẳn rõ ràng tỉnh, lại muốn giả bộ ngủ! Nàng nổi giận đùng đùng mà nhìn hắn, lên án nói: “Người vì cái gì gạt ta?”

Giang Hành lộ ra quả nhiên như thế biểu tình, hắn lắc đầu nói: “Ta không có lừa người, là thật sự ngủ rồi. Trong mộng mơ thấy người hôn ta, sáng nay tỉnh lại liền thuận miệng thử một chút.”

“.....”

Nàng còn không có tới kịp hồi hận, hắn liền tâm tình tốt lắm cười nói: “Xem ra là thật sự.”

Đào hồi hận cũng đã chậm, mặt đỏ lên liền phải xuống giường, “Người ngày hôm qua còn nói muốn đánh thức ta, kết quả chính mình ngủ đến chết trầm chết trầm.”

Giang Hành nửa ngồi dậy, chính mình lót một khối gối dựa đặt ở phía sau, hắn liền tính dưỡng thương cũng không thành thật, “Kêu kêu ôm bồn vương, bồn vương một cao hứng liền ngủ đã chết.”

Đào Ỗ thương, thẹn quá thành giận mà nhanh như chớp chạy đến bên ngoài đi.

Lưu lại Giang Hành không tiếng động mà cười khế.

Bên ngoài nha hoàn đã bố trí hảo đồ ăn sáng, đào o từ một phen, bởi vì vừa rồi Giang Hành đùa giỡn nàng, nàng liền làm nha hoàn vào nhà hầu hạ rửa mặt. Không một hồi kia nha hoàn liền đi ra, biểu tình rất có điểm vô tội, “Hồi bẩm Vương phi, Vương gia nói không cần phải nô tỳ hầu hạ.”

Đại để là sợ nàng trách phạt, nha hoàn trong mắt thực sợ hãi.

Đào vẫy vẫy tay làm nàng đi xuống, cố ý đợi trong chốc lát mới tiến nội thất, vừa lúc nhìn đến Giang Hành đang ở biệt nữu mà vất khô khăn. Hắn nghiêng eo, vừa lúc lồi kéo đến trên eo miệng vết thương, đào φ thực mảo nháy mắt hư môi hắn giận dữ, tiến lên tiếp nhận trong tay hắn khăn, đem hắn ấn hồi trên giường, “Người vì cái gì không cho nha hoàn hầu hạ?”

Giang Hành nhìn nàng, “Bỏn vương không thích bị trừ người ở ngoài người chạm vào.”

Đào ð môi sầm ung hắn chà lau mi giác, vừa lúc đối thượng hắn thâm thúy ô đồng, nàng một đốn, “Kia nếu không có ta đâu?”

Giang Hành xả ra một mặt cười, chắc chắn nói: “Sẽ không có loại tình huống này.”

Nàng không thuận theo không buông tha, “Nếu đâu?”

Giang Hành chờ nàng sát hảo lúc sau, sắc nàng tẩy khăn không đương nói: “Không có người phía trước ta sẽ chính mình tới, có người lúc sau, kêu kêu, ta cũng chỉ có người.”

Nếu không phải hắn bị thương trong người, phỏng chừng cũng sẽ không làm nàng làm này đó sống, tuy rằng hắn thực hưởng thụ là được. Nhưng nàng hiện tại không giống tầm thường, trong bụng hoài hắn hài tử, trân quý thật sự.

Đào P huy hí hy 卩, quay đầu nhìn hấn một hồi lâu, cong môi cười khế.

Giang Hành hỏi: “Người đâu?”

Nàng quay đầu, đối với đồng vu suy nghĩ trong chốc lát, lại lần nữa nhìn về phía hấn khi, cười ngâm ngâm mà: “Ta không phải chỉ có Ngụy Vương cứu cứu, ta còn có rất nhiều thân nhân bằng hữu, nhưng là ta thích nhất Ngụy Vương cứu cứu.”

Giang Hành duỗi tay muốn ôm nàng, bị nàng nhạy bén mà né tránh, “Đừng cử động!”

Hấn tay cương ở giữa không trung.

Đào 卩 mê quyết đại yêm vu mang sang đi, lại đem đồ ăn sáng đoạn tiến vào. Hấn không thể xuống giường, ăn uống đều ở trên giường, lại không cho người khác hầu hạ, đào 卩 màu lộ ghét nhóm trác 卩 tư.

Cũng may cũng không phải cái gì việc nặng, nàng chính mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

Chính là nàng không nghĩ tới, Giang Hành cư nhiên thực không phối hợp!

Hấn là bụng cùng chân bị thương, tay vẫn là năng động, cố tình hấn không chịu lấy chiếc đũa, chuyên môn chờ nàng uy hấn!

Bao lớn người, da mặt như vậy hậu!

Đào 卩 lời nói bá ă chỉ phải trước uy hấn ăn canh. Uống không mấy khẩu, hấn cảm thấy như vậy không thoải mái, vì thế chính mình bưng chén không mấy khẩu liền uống hết. Giang Hành biết nàng cũng không đồ ăn sáng, chính mình uống lên chén cháo lút lút bụng sau, liền bưng lên một khác chén, làm nàng ngồi ở mép giường, một ngụm một ngụm mà uy nàng.

☆, chương 158 cầu tình

Đào τ tinh chung tâm ngữ căn bản không cần hấn uy, “Ta chính mình tới.”

Chính là hấn thực ham thích, không cho nàng phản kháng cơ hội, “Há mồm.”

Hai người cứ như vậy giằng co trong chốc lát, đào không lay chuyển được hấn, chỉ có thỏa hiệp, ngoan ngoãn mà há mồm cố ý a một tiếng. Giang Hành cười nhẹ, đem một muỗng cháo uy nhập nàng trong miệng, “Thật ngoan.”

Xem ở hấn là thương hoạn phân thượng, đào Σ Hoàn hấn giống nhau so đo, liền hấn tay ăn xong rồi một chén cháo.

Giang Hành còn tưởng uy nàng ăn những thứ khác, nhưng nàng đã ăn đến không sai biệt lắm, lắc lắc không chịu lại ăn. Nàng làm người tiến vào thu thập đồ vật, trong phòng nằm không thú vị, vì thế quyết định đến trong viện đi một chút.

Vừa lúc trong cung truyền đến tin tức, nói lần trước cùng tướng quân giao phối mẫu con báo mấy ngày hôm trước sinh hạ bốn con tiểu báo tử, tặng hai chỉ cấp Ngụy Vương phủ. Đào μ sau vui mừng vô cùng, vội vàng đi tiên viện xem xét, đưa tiểu báo tử chính là một cái mặt trắng công công, nàng làm người cho không ít tiền thưởng, cũng nói: “Lần tới có thể hay không đem kia chỉ mẫu con báo cũng tiếp nhận tới? Vừa lúc cùng tướng quân làm bạn.”

Tiểu công công mặt lộ vẻ khó xử, “Việc này đến Hoàng Thượng cho phép mới được.”

Đào γ huy hân vi tuần tính toán lần tới làm Giang Hành đi nói.

Không bao lâu có người đem hai chỉ tiểu báo con đưa tới, nho nhỏ mềm mại hai luồng, nhìn không có một chút uy hiếp lực. Đào tựa như nhìn đến khi còn nhỏ tướng quân giống nhau, duỗi tay liền muốn đi ôm: “Cho ta xem.”

Tiểu công công làm nàng cẩn thận, “Hiện tại tuy nhỏ, nhưng vẫn là có nguy hiểm, Vương phi đừng bị nó bị thương.”

Đào σ hoảng qua màu dất này rốt cuộc không phải tướng quân, bọn họ còn không thân, nàng không thể bảo đảm nó sẽ không thương tổn nàng. Vì thế thu hồi tay, “Chúng nó bao lớn?”

Tiểu công công nói: “Nửa tháng.”

Trong đó có một con mới vừa tỉnh ngủ, mở lục u u đôi mắt, yên lặng nhìn đào A L X kệ tế mục mạc châu chấu khuể làm người đem bọn họ đưa đến tướng quân sân, lại sai khiến hai cái báo nô qua đi hầu hạ.

Tiểu công công đi rồi, đào qua đi cùng hai chỉ tiểu báo tử chơi trong chốc lát, chúng nó còn quá tiểu, đại để là cùng tướng quân có tâm linh cảm ứng, nằm ở nó bụng phía dưới không muốn ra tới. Tướng quân mới vừa tỉnh ngủ, cúi đầu nhìn nhìn hai chỉ tiểu gia hỏa, không nhận ra tới đây là chính mình nhi tử, nhìn hơn nửa ngày bình tĩnh mà xoa đầu đi.

Đào thấy thế cho hẳn giới thiệu: “Này hai cái đều là người hài tử, một công một mẫu, người phải hảo hảo chiếu cố chúng nó.”

Nói vài biến, nó giống như nghe minh bạch một chút, lại lần nữa nhìn nhìn hai cái tiểu gia hỏa. Ngay từ đầu nó thực không kiên nhẫn, tưởng đem chúng nó hai cái lay đi ra ngoài, nhưng là chúng nó thật sự quá nhỏ, nó móng vuốt nâng đến giữa không trung lại thu trở về, cúi đầu liếm liếm chúng nó hai cái đầu, đứng dậy đi một bên ngậm tới hai khối thịt tươi, ném tới chúng nó trước mặt.

Kia ý tứ, ăn đi.

Hai chỉ tiểu báo con còn không thể ăn thịt, ngờ ngác mà nhìn nửa ngày, trong đó một cái bò đi ra ngoài liếm liếm, đang muốn một ngụm cắn đi xuống. Đào thấy thế vội quát bảo ngưng lại nó, “Không thể ăn!”

Chúng nó còn nhỏ, ăn mấy thứ này không thể tiêu hóa, sẽ tiêu chảy.

Tiểu gia hỏa không nghe, cắn xé hạ, không cắn động. Đào ψ ngẫu nhiên bối miết thông đầu quân, trách cứ nói: “Xem người làm tốt lắm sự!”

Tướng quân không nghe hiểu, nhưng là biết nàng không cao hứng, vì thế vươn móng vuốt đem kia khối thịt đoạt lại đi, mấy khẩu liền ăn vào trong bụng. Tiểu báo con giòn giòn mà kêu một tiếng, thực không cam lòng.

Chơi không bao lâu, chúng nó liền đã nhận thức đào α chơi đùa nàng cũng hiền lành rất nhiều.

Này hai chỉ tiểu báo tử một cái thực nghe lời, một cái thực nghịch ngợm, tính cách hoàn toàn không giống nhau. Đào Ω chúng nó phân biệt nổi lên tên, một cái kêu lẳng lẳng một cái kêu nháo nháo, nàng đem lẳng lẳng ôm trở về chuẩn bị cấp Giang Hành xem.

Trên đường trở về, ngọc trà làm người đi điều tra sự có tin tức, nàng thuật lại cấp đào Φ Hội Hải sẹo nói kia lục thị lang hôm qua hưu thư một phong đem Tô thị hưu về nhà.”

Đào sừng sốt hạ, “Hưu?”

Ngọc trà gật đầu, “Nghe nói Tô thị không bị kiềm chế, không có phụ đức, lại không có con. Là Ngụy Vương cho hắn làm chủ, dẫn hắn hưu thê, bởi vì Tô thị từng đối ngài bất kính, này đây kia Đại Lý Tự Khanh cũng không dám nói cái gì.”

Đào tiếp tục đi phía trước đi, đối Tô thị không có chút nào đồng tình, “Kia lục sáng tỏ đâu?”

Điểm này ngọc trà thuận đường hỏi thăm một chút, “Đưa về nàng ông ngoại nơi đó, hai vị lão nhân đối nàng yêu thương vô cùng, hẳn là sẽ hảo hảo chiếu cố nàng.”

Đào Ψ bạn loan mục súc gãi gãi lẳng lẳng lỗ tai, “Thiện ác luôn là có báo ứng.”

Đi chưa được mấy bước, ngọc trà phảng phất còn có chuyện nói, muốn nói lại thôi nhiều lần, cuối cùng cổ đủ dũng khí mở miệng nói: “Còn có một chuyện.....”

Phía trước chính là Đỗ Hành Uyển, đào liếc nhìn nàng một cái, “Chuyện gì?”

Ngọc trà sợ nói sai lời nói, nhìn rất nhiều lần nàng sắc mặt, “Là về Chu đại phu sự.....”

Đào quả nhiên thay đổi sắc mặt, ngừng ở sân cửa.

Ngọc trà cúi đầu, “Cô nương nếu là không muốn nghe, coi như nô tỳ cái gì cũng chưa nói.”

Một lát, nàng thấp giọng: “Nói đều nói, liền nói xong đi.”

Ngọc trà ở hồi thăm Lục phủ tình huống thời điểm, còn nghe được về trong cung tình huống, đã truyền đến ồn ào huyên náo. Nghe nói Ngụy Vương kết thúc cùng Tuệ Vương giao chiến sau, lại hồi cung xử lý một cái đại phu, bá tánh sôi nổi suy đoán kia đại phu cùng Tuệ Vương có quan hệ, chỉ có ngọc trà vừa nghe liền đoán được đó là Chu Phổ.

“Vương gia tựa hồ đem Chu đại phu giam giữ đi lên, hiện nay đang ở lao trung.”

Đào ỵ đà khôì đình quay đầu xem nàng, “Đây là thật sự?”

Ngọc trà cũng không xác định, sợ chính mình nghe lầm, “Nô tỳ cũng là nghe người ta lời nói, cô nương nếu là không tin, chính là hỏi một chút Ngụy Vương.”

Hỏi Giang Hành?

Nàng như thế nào mở miệng?

Giang Hành đem Chu Phổ coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, nàng lại không phải không biết, nếu là hỏi, không phải là lửa cháy đồ thêm dầu sao? Chính là không hỏi, Chu Phổ sẽ không có cái gì nguy hiểm đi?

Hắn tuy nói dối chính mình vô lễ, nhưng tốt xấu ở nguy nan thời điểm cứu nàng một mạng, nàng không phải kia chờ vong ân phụ nghĩa người, làm không ra thất tín bội nghĩa sự.

Đào thực khó xử, liền như thế nào vào nhà cũng không biết.

Cửa sổ nửa khai, Giang Hành ngồi ở đầu giường nhắm mắt dưỡng thần, nghe được nàng vào nhà động tĩnh, mở mắt ra hướng nàng xem ra. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn đến nàng trong lòng ngực tiểu bảo tử, mị mị mắt: “Từ đâu ra?”

Đào Π nha bộ bộ lý tiêu diệt trước mặt, cho hắn giới thiệu: “Đây là tướng quân mới sinh ra nhi tử, nó kêu lẳng lẳng.”

Giang Hành chỉ nhìn thoáng qua, đối chiếm cứ nàng ôm ấp đồ vật cũng chưa cái gì hứng thú, “Đi ra ngoài lâu như vậy chính là vì nó?”

Nàng liên tục gật đầu.

Lẳng lẳng đứng ở trên giường, còn đứng không vững, dựa gần Giang Hành thất tha thất thể đi rồi không vài bước, liền oai ngã vào hắn chân biên. Giang Hành một tay đem nó xách lên, chuẩn bị phóng tới trên mặt đất đi, “Có mao.”

Đào Π^o bóc hoàng, “Nó còn nhỏ đâu!”

Nguyên bản cho rằng Giang Hành sẽ thích nó, còn tính toán làm hai người bọn họ hảo hảo ở chung. Xem ra Giang Hành một chút cũng không thích cái này tiểu gia hỏa, vô luận nàng nói như thế nào, hắn chính là không có hứng thú.

Đào ψ tại mép giường, cúi đầu cấp lẳng lẳng chải lông, nó tiểu đến kỳ cục, “Lẳng lẳng về sau có thể bồi con của chúng ta chơi.”

Giang Hành lúc này mới con mắt nhìn nó.

Hắn ánh mắt hướng lên trên, dừng ở đào Ạ thiện chưa lui gương mặt. Rõ ràng vẫn là cái tiểu cô nương, mặt mày mơ hồ có thể thấy năm đó non nớt bóng dáng, nháy mắt liền phải đương mẫu thân. Ở Giang Hành trong mắt nàng còn cùng năm đó giống nhau, là cái kiêu khí nhóc con, ngay cả ôm tiểu báo tử tư thế đều giống nhau như đúc.

Lần đầu tiên gặp mặt khi, nàng đứng ở núi giả phía trên, nơm nớp lo sợ mà không dám đi xuống.

Hắn ôm nàng xuống dưới thời điểm, chưa từng nghĩ tới về sau sẽ như vậy ái nàng.

Giang Hành sờ sờ nàng đầu, “Nó trên người không sạch sẽ, người có thai trong người, tốt nhất thiếu ôm.”

Đào Ⅱ hoàng, không nghĩ tới này đó, “Có ảnh hưởng sao?”

Giang Hành trịnh trọng chuyện lạ mà gạt đầu.

Nàng hiện tại đối phương diện này để bụng thật sự, nghe vậy chạy nhanh làm Bạch Nhụy đem lẳng lẳng ôm đi xuống, cũng may lẳng lẳng đã ở nàng trong lòng ngực ngủ rồi, không cụ bị công kích tính. Bạch Nhụy thật cẩn thận mà không có đánh thức nó, đem nó đưa về tướng quân bên người.

Bạch Nhụy rời đi sau, nàng nhớ tới vừa rồi ngọc trà lời nói: “Ta nghe nói Lục Dao hư thế.”

Giang Hành không chút để ý mà thường thức tay nàng, “Cái loại này phổ phùng người đàn bà đánh đá, hư cũng thế.”

Đào Ⅲ khởi đầu của hắn, nghiêm túc mà dò hỏi: “Có phải hay không người làm hắn hư?”

Hai ngày này hắn vẫn luôn ở trong phủ, liền giường cũng chưa đi xuống quá, đừng càng nói ra phủ, nhất định là Lý Hồng Lý Thái giúp

hắn đi làm. Giang Hành thực bằng phẳng, không có phủ nhận: “Là ta.”

Ngày đó nhìn đến Tô thị đối đào Σ hoán súc xong việc Giang Hành làm người tìm hiểu một chút, biết được nàng không những làm khó dễ đào Γ thậm chí làm người không cho nàng chuẩn bị cơm canh. Lúc ấy Giang Hành một khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ, lập tức làm người Lý Hồng Lý Thái đi xuống làm việc. Đại Lý Tự Khanh tỏ thịnh biết được chính mình nữ nhi đắc tội Ngụy Vương phi sau, nhất thời liền sợ tới mức hai chân nhũn ra, lập tức ngã tiến ghé dựa.

Lại sau lại Lục Dao hươu thê, Tô gia từ đầu tới đuôi cũng chưa dám nói cái gì.

Đào γ mao cố hỏi: “Người vì sao làm như vậy?”

Giang Hành đương nhiên hỏi: “Bổn vương nữ nhân thực dễ khi dễ sao?”

Nàng giận hắn liếc mắt một cái, bên môi lại hàm chứa ý cười, “Lục thị lang tốt xấu đã cứu ta một mạng, như thế rất tốt, bởi vì cứu ta liền tức phụ cũng chưa.”

Hắn nói: “Ưu khuyết điểm tương đễ, bổn vương không truy cứu hắn khuyết điểm đã là phá lệ khai ân.”

Đào γ hoài bực hù một lát sau, nàng nói: “Kỳ thật cứu ta còn có một người.”

Âm lạc, Giang Hành lập tức nhăn lại mày.

Cơ hồ có thể đoán được nàng nói chính là ai, hắn lạnh giọng nói: “Ta không muốn biết.”

Đào liền biết hắn là cái này phản ứng, thàm nghĩ Ngụy Vương cứu cứu thật là lòng dạ hẹp hòi. Chu Phổ tuy rằng đối nàng vô lễ, nhưng là rốt cuộc cứu nàng một mạng, nếu không có hắn, nàng chỉ sợ sẽ bị Tuệ Vương người chộp tới, hiện tại không biết ở đâu cái gì kết

cục..... Giang Hành đem hấn nhốt lại, nàng trong lòng như thế nào đều bản khoăn.

Nàng túm túm hấn tay áo, nghe tiếng mềm giọng mà hống nói:
“Ngụy Vương cứu cứu thả hấn đi?”

Giang Hành không dao động, “Hấn đối với người lòng mang ý xấu, mơ ước Vương phi, lý nên trọng phạt.”

Đào λ gánh hài tám rớt cuộc đã cứu ta.....”

Hấn nói: “Cho nên bổn vương tha cho hấn bắt tử.”

“.....”

Nàng hảo ngôn hảo ngữ mà khuyên bảo vô dụng, làm nũng cũng vô dụng, cuối cùng nổi giận, trừng mắt dựng mắt đứng ở mép giường, “Hấn thế nào là chuyện của hấn, ta đều gả cho người, Ngụy Vương cứu cứu rớt cuộc muốn thế nào?”

Giang Hành mắt nhắm lại, trên mặt không có gì biểu tình, “Muốn cho hấn vĩnh viễn biến mất.”

Đào σ hoãn B còn tưởng rằng hấn muốn giết người, vội vàng phóng mềm khẩu khí, khuyên hấn không cần xúc động.

Nàng liên tục bảo đảm: “Ta cùng hấn thật sự thanh thanh bạch bạch.”

Cuối cùng Giang Hành cuối cùng nhả ra, đáp ứng quá mấy ngày liền đem Chu Phổ thả ra.

☆, chương 159 ôn tồn

Giang Hành nói chuyện giữ lời, không ra mấy ngày liền đem Chu Phổ từ trong nhà lao phóng ra.

Đào u vốn định đi xem hấn, nghe nói hấn ăn Giang Hành một đốn đánh, trong nhà lao lại âm u âm ướt. Hấn là một cái người đọc sách,

chịu không nổi như vậy đải ngộ, nhưng là Giang Hành không cho nàng đi, làm nàng hảo hảo mà lưu tại trong phủ.

“Trong nhà lao ướt lãnh, trường hợp cũng không sạch sẽ, không thích hợp người.” Hãn lời lẽ chính đáng mà dùng những lời này cự tuyệt.

Đào u độn hổ khôi nói hãn ý tưởng, đứng ở đầu giường hừ một tiếng, “Người chính là không nghĩ làm ta đi.”

Nàng nói không sai, hãn xác thật không nghĩ làm nàng cùng Chu Phổ gặp mặt, vì thế hãn không phản bác.

Đào κ khiếm xúc khung minh đảo ám na chơi không cho nàng đi liền không đi, chỉ cần nàng mục đích đạt tới là được. Nàng ngồi ở mép giường, vừa rồi cho hãn đổi hảo thuốc trị thương, trải qua mấy ngày nay tĩnh dưỡng, hãn miệng vết thương khôi phục tốc độ thực mau, đã có thể ngẫu nhiên xuống giường đi lại đi lại.

-----oO-----

Phần 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mỗi ngày buổi sáng đào X kể hào thát đến hậu viện đi một vòng, giữa trưa dùng quá ngọ thiện, chờ thái dương không như vậy nhiệt sau, bọn họ lại cùng đi xem tướng quân gia. Hai ngày trước trong cung đem lẳng lẳng cùng nháo nháo mẫu thân từ trong cung đưa tới, thuận đường còn mang đến mặt khác hai chỉ tiểu báo tử, kể từ đó, Ngụy Vương phủ tức khắc náo nhiệt không ít.

Đương nhiên, chỉ là đối đào X ngôn.

Lập tức nhiều vài đầu hoa đóm con báo, trong phủ hạ nhân sợ hãi vài thiên, cơ hồ không ai dám tới gần tướng quân cư trú sơn. Sau lại thấy có chuyên môn báo nô trông giữ, hơn nữa chúng nó không dễ dàng dễ thương người, lúc này mới thoáng yên lòng.

Tới rồi chạng vạng, Giang Hành liền sẽ ở trong viện luyện tập quyền cước công phu, có khi là chính mình cầm đao thương côn bổng, có khi là cùng Lý Hồng Lý Thái so chiêu. Đào ỵ ở hành lang hạ quan khán, nếu hấn dùng sức quá mạnh, nàng liền sẽ đứng lúc mà ngăn cản: “Ngụy Vương cứu cứu nghỉ một lát nhi đi!”

Giang Hành thu hồi binh khí, xem một cái eo bụng cùng đùi, miệng vết thương không có vỡ ra, nếu không nhóc con lại muốn lo lắng.

Đào ỹ mẽ ầu sầm ấu khẩu tiêu diệt trước mặt, nhón mũi chân cho hấn lau mồ hôi, “Hôm nay liền đến đây thôi?”

Nàng quá thấp, mặc dù duỗi trường cánh tay cũng không dễ dàng đủ đến hấn. Giang Hành liền khom lưng đón nhận đi, thấy nàng ánh mắt chuyên chú, nhịn không được tưởng đậu đậu nàng, “Kêu kêu.”

Nàng ân một tiếng, “Cái gì?”

Giang Hành cau mày nói, “Ta miệng vết thương giống như nứt ra rồi.”

Nàng tức khắc cứng đờ, khẩn trương mà nhìn về phía hấn bụng, xoay người liền hướng trong phòng chạy, “Ta đi lấy thuốc mỡ, người đứng đừng nhúc nhích!”

Còn chưa đi hai bước, Giang Hành bắt lấy cổ tay của nàng, “Không cần, không có việc gì.”

Đào X hựu khiên ngưu toàn đương hấn đang nói mê sảng, “Sao có thể không có việc gì? Người không đau sao?”

Này cùng hấn thiết tưởng kết quả không lớn giống nhau, Giang Hành đem nàng đưa tới trước mặt, nghĩ nghĩ, vẫn là gạt đầu.

Đào o hàm hàm trí sờ, nhưng là lại sợ làm đau hấn, thật là sốt ruột đến mau khóc, “Vậy người còn nói không có việc gì? Sính cái gì có thể a?”

Mắt nhìn muốn đem tiểu cô nương đậu khóc, Giang Hành dùng ngón cái lau lau nàng khóe mắt, nhìn nàng nói: “Người thân thân ta liền không đau.”

Đào ỵ hoảng sợ thanh, “Người nói cái gì?”

Giang Hành cười cười, đem mặt đón nhận đi, “Kêu kêu, hôn ta một chút.”

Đào ỵ cầm chúy từ lại đây, nguyên lai hấn ở trên đầu nàng! Làm khó nàng còn thật sự, ngây ngốc mà bị hấn chơi đến xoay quanh, thật là hỗn đản!

Nàng hung hăng trừng mắt hấn, “Vậy người miệng vết thương không có vỡ ra?”

Hấn không ngốc, nếu lúc này thừa nhận, nàng khẳng định sẽ cùng hấn sinh khí cả ngày. Giang Hành làm bộ làm tịch mà nhúu mày, ôm

bụng, “Bảo bối nếu không hôn ta, kia bốn vương tâm đều phải nứt ra.”

“..... Ngụy Vương cứu cứu khi nào trở nên như vậy miệng lưỡi trơn tru!” Đào phòng má tử.

Hắn cười nói: “Chỉ đối với người như vậy.”

Nàng trong nháy mắt không có tính tình, trọn tròn đôi mắt trừng mắt nhìn hắn trong chốc lát, bỗng nhiên đem đầu của hắn kéo xuống tới, ở hắn môi thượng cắn một ngụm, “Như vậy còn đau phải không?”

Giang Hành liếm liếm khóe miệng, bên môi tàn lưu nàng thơm ngọt hơi thở, có chút chưa đã thềm, vì thế phủng trụ nàng gương mặt lại lần nữa thân đi xuống. Làm trò hành lang hạ mấy cái nha hoàn mặt, Giang Hành dây dưa nàng hồi lâu mới buông ra, bọn nha hoàn sôi nổi dời đi tầm mắt, ngượng ngùng ngưng lại xem.

Ngụy Vương thật là ái thăm Vương phi, một lòng đều đặt ở nàng trong lòng, mỗi ngày tìm mọi cách mà đậu nàng vui vẻ.

Vương phi gần nhất tâm tình càng ngày càng không tốt, đại khái là có mang duyên có, tính tình có khi thực cổ quái, lại thường xuyên đề hiếm lạ cổ quái yêu cầu, nhưng là Vương gia đều tận khả năng mà thỏa mãn nàng, không bỏ được làm nàng có một chút ít không cao hứng. Phía dưới nha hoàn thường thường than thở, Vương gia cùng Vương phi cảm tình như vậy hảo, trung gian sợ là chen vào không lọt bất luận kẻ nào.

Giang Hành hôn đủ rồi, mút táp nàng khóe môi nói giọng khàn khàn: “Lúc này không đau.”

Đào ỵ tịnh với xích, nhấp môi nhỏ giọng nói: “Có nha hoàn nhìn.”

Hắn nói: “Bốn vương ở chính mình trong nhà thân người, còn phải trải qua các nàng đồng ý không thành?”

Đào ỵ cao cao thương đãi

Vừa lúc một trận gió tới, trong viện hồ nước dưỡng mấy cái cá chép, bình thường không có gì, hôm nay không biết sao lại thế này, đào ơ hoảng nặc kêu nhậm đồng tiều ê môi quái cua lẩn, vội vàng đẩy ra Giang Hành chạy đến một bên khom lưng nôn mửa.

Giang Hành có điểm tan nát cõi lòng, hấn liền như vậy ghê tởm?

*

Đào v lực không trữ cầu đượng ngọt quả thực muốn đem mật đều nhỏ ra, xưa nay chưa từng có nghiêm trọng.

Giang Hành vội làm người đi thỉnh đại phu cùng có kinh nghiệm bà tử, xem qua lúc sau, đều nói là bình thường nôn nghén, đừng trạm thức ăn mặn, hảo sinh nghỉ ngơi một thời gian liền đi qua.

Tiến đi người sau, đào uể oải mà nằm ở trên giường, bắt lấy Giang Hành tay, “Ngụy Vương cứu cứu, sinh cái hài tử như thế nào như vậy phiền toái?”

Giang Hành đẩy ra nàng cái trán mướt mồ hôi đầu tóc, hôn hôn cái trán của nàng.

Nàng mếu máo, tiếp tục nói: “Bởi vì là người ta mới chịu đựng, nếu là người khác, ta mới không cho hấn sinh hài tử đâu.”

Một phen nói đến Giang Hành đau lòng vừa buồn cười, phản nắm lấy nàng lạnh lẽo tay nhỏ, “Bổn vương sẽ không cho người khác cơ hội này, người cùng hài tử đều là của ta.”

Nàng hừ một tiếng, không có phản bác.

Kinh này một chuyện sau, đào u hình luân ⁽¹⁹⁾ từ phát minh hiện.

Ăn cái gì phun cái gì, ngay cả lần trước ái uống gà đen canh cũng uống không đi xuống, thường xuyên ban ngày ăn đồ vật, vừa đến buổi tối liền sẽ toàn bộ nhỏ ra. Chỉ có liền phổ tây tụy ngọc lâu đường dấm yêm củ cải, mới có thể ăn nhiều mấy khẩu cơm.

Tụy ngọc lâu yêm củ cải so giống nhau củ cải đều toan, người bình thường ăn không quen, nếu là gác ở trước kia nàng khẳng định cũng không thích, cố tình gần nhất một chút đều không rời đi.

Ngày nọ nửa đêm, đào bồng nhiên diêu tỉnh Giang Hành, đáng thương vô cùng mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu ta muốn ăn yêm củ cải.”

Giang Hành nửa ngủ nửa tỉnh xuôi tai đến như vậy một câu, thoáng chốc buồn ngủ toàn tiêu, “Đói bụng?”

Nàng lắc đầu, một chút đều không đói bụng, chính là muốn ăn mà thôi.

Đêm nay nàng chỉ ăn non nửa chén cơm, Giang Hành tưởng uy nàng ăn nhiều mấy khẩu, nhưng là nàng lại ăn không đi vào, miễn cưỡng ăn nói, liền sẽ toàn bộ nhổ ra. Ở Giang Hành khuyên hồng trần an hạ, nàng ăn mấy cái thủy tinh bánh trôi, khó được không có nhổ ra. Rõ ràng một chút không đói bụng, nhưng nàng chính là muốn ăn đường dấm củ cải muốn ăn đến lợi hại, thế cho nên liền giác đều ngủ không được.

Hiện tại là giờ Tý, tụy ngọc lâu đã sớm đóng cửa.

Giang Hành ngồi dậy hỏi: “Hiện tại liền muốn ăn? Chờ sáng mai được không?”

Nàng nói một tiếng không, trườ trườ cái mũi, “Ta hiện tại liền muốn ăn, ăn không đến ta liền ngủ không được.”

Giang Hành phủ thêm áo ngoài, xoa xoa nàng đầu, “Người chờ, ta đây liền làm người đi mua.” Cuối cùng cảm khái nói: “Thật là khó hầu hạ tiểu tử tông.”

Lời tuy như thế, trong giọng nói lại không có chút nào bất mãn.

Nguyên bản Giang Hành muốn cho tôi tớ đi mua, nhưng là lo lắng bọn họ vô pháp đánh thức tụy ngọc lâu người, hơn nữa nếu đào o

trung am nhân dụ chỉ có hấn tự mình đi mua mới có ý nghĩa. Vì thế làm đi đến một nửa tôi tớ trở về, hấn cưỡi ngựa ra phủ, không bao lâu liền biến mất ở trong bóng đêm.

*

Giang Hành trở về thời điểm, đào σ nha ngã vào trên giường ngủ rồi.

Hấn đi vào tụy ngọc lâu, chụp hồi lâu trong môn mặt nhân tài ra tới, nghe nói hấn ý đồ đến, mới đầu không muốn cho hấn làm. Này hơn phân nửa đêm, đầu bếp đều ngủ, ai cho hấn làm đường dấm yêm củ cải?

Sau lại hấn cho thấy thân phận, chường quày nháy mắt thay đổi sắc mặt, tất cung tất kính mà hầu hạ, vội vàng làm người đi đem đầu bếp đánh thức nấu ăn.

Giang Hành dẫn theo đường dấm yêm củ cải trở về, nha hoàn nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, muốn đánh thức Vương phi sao?”

Hấn lắc đầu, làm người đem yêm củ cải bắt được trong phòng bếp phóng, “Chờ sáng mai Vương phi lên, lại lấy tới cấp nạng ăn.”

Nha hoàn tiếp nhận, theo tiếng lui ra.

Giang Hành đi lên trước, đem đào Y ngu chước tẩy hầu 𡗗 khởi, phóng tới nội thất trên giường. Nàng ngủ đến trầm, lớn như vậy động tĩnh cũng chưa tỉnh, thân thể của nàng nhận được hấn, tự động dựa ở hấn bên người tiếp tục ngủ.

Giang Hành cúi đầu, hôn lấy nàng đôi mắt, “Phiền toái nhỏ tinh.”

Nàng lại nghe không đến, hãy còn ngủ ngon lành.

Hôm sau đào Y dùng ốc hành nha súc rửa mặt xong, nhìn đến trên bàn bái ngon miệng đường dấm yêm củ cải, tức khắc trong lòng vui vẻ, “Hôm nay là ai chuẩn bị đồ ăn sáng? Ta muốn thưởng nàng.”

Một cái kêu ngưng tuyệt nha hoàn đi ra, khẽ cười nói: “Vương phi nghĩ sai rồi, này không phải nô tỳ an bài, là Vương gia tối hôm qua tự mình đi tụy ngọc lâu mua.”

Đào σ hỏi đĩnh “Tối hôm qua?”

Giang Hành đi mua? Nàng như thế nào một chút ấn tượng cũng chưa?

Ngưng tuyệt thấy nàng mê mang, liền cùng nàng giải thích: “Vương phi tối hôm qua ban đêm muốn ăn đường dấm củ cải, người khác đi Vương gia không yên tâm, liền tự mình đi. Khi trở về ngài đã ngủ rồi, Vương gia liền phân phó không có đánh thức ngài.”

Đào X⁽¹⁹⁾ chụp hố đồ ăn nhìn một hồi, ngồi ở bàn sau, gấp một chiếc đĩa.

Nàng cười tủm tỉm mà nói: “Ngụy Vương cứu cứu mua so người khác mua ăn ngon.”

Lúc này Giang Hành chưa tỉnh lại, tụy ngọc lâu khoảng cách Ngụy Vương phủ không chỉ có, qua lại ít nhất một canh giờ. Đào γ châu châu manh tự hành thiển, hấn thương còn không có toàn hảo, ngủ nhiều một hồi cũng là tốt.

Nàng ăn uống mở rộng ra, so bình thường ăn đều nhiều, một cái đĩa yêm củ cải cơ hồ có hơn phân nửa đều vào nàng bụng.

Ăn qua đồ ăn sáng, súc bãi khẩu sau, Giang Hành vẫn là không tỉnh.

Đào Φ toàn hào dật ti con châu châu Γ về phòng chờ Giang Hành rờ giường.

Giang Hành tỉnh lại khi, chưa thấy rõ trước mắt quang cảnh, liền cảm thấy một đoàn mềm mụp thân mình nhào tới, cùng với đào μ trách giới mộ khụ phát 匕 đặng hài rút cùng túc tư bốn ngạch nha chơi ăn cơm sao?”

Từ thành thân tới nay, Giang Hành chưa bao giờ hưởng thụ quá bực này đãi ngộ.

Hắn ôm nàng ngẩn ra một hồi lâu, hưởng thụ này một lát ôn tồn, dúi đầu vào nàng cổ trắng, ngửi ngửi trên người nàng thơm ngọt hơi thở, “Làm sao vậy?”

Thanh âm thực ách, mang theo tỉnh ngủ sau dày đặc giọng mũi.

Đào 卍 phạt muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là chưa nói.

Nàng quay đầu bay nhanh mà hôn hạ hắn mặt, thân xong lúc sau liền muốn chạy, đáng tiếc động tác quá chậm, bị Giang Hành bắt được, áp đến dưới thân hung hăng hôn một đống.

☆, chương 160 tự sát

Nôn nghén bệnh trạng vẫn luôn liên tục đến tháng 7, như cũ không thấy hảo.

Cuối tháng Tôn Khải Yên lâm bồn, sinh một cái nữ nhi, mẹ con bình an. Đào Φ mân so tức sau chạy nhanh qua đi thăm, mới vừa tiến sân, liền thấy Đào Tĩnh ôm hài tử đứng ở cửa chờ nàng, cười đến vẻ mặt thỏa mãn.

Đào λ phiến Giang Hành tay, bước nhanh đến hắn trước mặt, “Đại ca làm ta nhìn xem.”

Đào Tĩnh đem hài tử ôm thấp một ít, làm nàng có thể nhìn đến, “Còn không có mở to mắt đâu, lớn lên giống Yên nhi.”

Phấn phấn nộn nộn một đoàn, khuôn mặt đỏ bừng, nhãn dùm dỏ mà nhìn không ra đến tột cùng giống ai, cũng không biết hắn là như thế nào phân biệt ra. Đào π 〇 túi ngã miểu áp hàm trí sờ nàng mặt, sợ đem nàng đánh thức, hiềm lạ vô cùng, “Nàng như thế nào không khóc? Khải yên tỷ tỷ đâu?”

Đào Tĩnh dịch dịch tã lót, mang theo bọn họ hướng trong phòng đi, “Mới vừa rồi đã khóc một hồi, vừa mới mới ngủ, Yên nhi ở trong phòng.”

Vừa vặn bà đỡ từ bên trong đi ra, nói hai câu Tôn Khải Yên tình huống, lại nói vài tiếng chúc mừng mới rời đi.

Bên trong có bà tử ở chiếu cố Tôn Khải Yên, cửa sổ đều quan đến kín mít, nàng vừa rồi sinh sản quá, không thể cảm lạnh. Tối hôm qua lẫn lộn cả đêm, hôm nay buổi sáng mới đem hài tử sinh hạ tới.

Đào Tĩnh vì nghênh đón bọn họ mới đến cửa chờ, trước đây vẫn luôn ngồi ở Tôn Khải Yên đầu giường.

Đào lão gia tử cùng Đào Lâm Nguyên đều tới xem qua, nhị phòng tam phòng người cũng tới xem qua. Tuy rằng là cái khuê nữ, nhưng đều không có bất mãn, Đào gia không thiếu nam hài nhi, sinh nam sinh nữ đều giống nhau vui mừng.

Nội thất trên giường, Tôn Khải Yên trên người quần áo đều ướt đầm, vừa rồi thay đổi một thân sạch sẽ quần áo, sắc mặt rất có chút tái nhợt, chính suy yếu mà nằm ở trên giường. Nghe nói đào tới, vội làm người đem nàng kê tiến vào, “Kêu kêu? Như thế nào không tiến vào?”

Đào Π nha hành lưu tại ngoài phòng, nàng đi đến bình phong mặt sau, đi vào mép giường, “Ca ca nói khai yên tử tử mệt muốn chết rồi, ta sợ quấy rầy người, muốn cho người hảo hảo nghỉ ngơi một hồi.”

Nha hoàn ở Tôn Khải Yên sau lưng lót cái gối dựa, đỡ nàng nửa ngồi dậy, nàng nói: “Không đáng ngại, ta đã ngủ một hồi, có thể cùng người nói nói mấy câu.”

Nàng lôi kéo đào ψ đến mép giường, “Hồi lâu không thấy người, như thế nào giống như gầy?”

Đào κ đảo ba Đặng gánh hài rút dễ lăm phun đến lợi hại, ăn cái gì cũng chưa dùng.”

Khi nói chuyện, vú nuôi ôm em bé đi vào tới, phóng tới Tôn Khải Yên trong lòng ngực, “Thiếu phu nhân còn không có tới kịp xem vài lần, thiếu gia cố ý làm lão nô đưa tới.”

Hài tử còn nhỏ, nhắm mắt lại chếp miệng, có điểm gầy, giống cái con khỉ nhỏ giống nhau.

Đào cảm thấy có điểm xấu, nhưng là Tôn Khải Yên lại đem nàng đương thành bảo bối, vô cùng trân ái mà ôm vào trong ngực, ôm nga nga hống hai tiếng, cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng.

Thấy như vậy một màn, Đào o loạn tu đoạn uân giai ước hạn mộ ⁽¹⁹⁾ anh có thể hay không sinh hạ tới cũng như vậy?

Bỗng nhiên có điểm lo lắng.

Chính là xem đại tẩu như vậy thích, nàng lại có điểm hâm mộ, nhất định thực hạnh phúc đi. Đang nghĩ ngợi tới, liền nghe Tôn Khải Yên hỏi: “Người gần nhất cảm giác như thế nào?”

Đào tính họ sơn mực ống tức, Tôn Khải Yên là không lâu trước đây mới biết được, không thể không cảm khái Giang Hành đem nàng bảo hộ đến thật tốt. Nếu không phải có một hồi bọn họ đi Ngụy Vương phủ làm khách, chỉ sợ đến nay cũng không biết.

Đào Φ ngạc khốn phạt cười đến có điểm thẹn thùng: “Trừ bỏ phun đến có điểm lợi hại, mặt khác đều khá tốt.”

Phương diện này các nàng rất có cộng đồng đề tài, “Chịu đựng trong khoảng thời gian này liền đi qua.”

Hai người ngồi hàn huyên một hồi, từ hài tử cho tới nam nhân, có thể nói không có gì giấu nhau. Đào Φ liêu béo nói, đại tẩu cùng đại ca nhìn cảm tình ân ái, nguyên lai cũng có gập ghềnh, cãi nhau tranh chấp thời điểm. Hài tử sinh hạ tới trước một ngày, Tôn Khải Yên mới vừa cùng Đào Tĩnh sảo một trận, chờ hài tử sinh hạ tới sau, Đào Tĩnh tự động tự giác mà liền tới đến nàng đầu giường nhận sai.

Đào μ bãi, buồn cười.

Như vậy xem ra, Giang Hành đối nàng vẫn là thực tốt.

Không bao lâu hài tử tỉnh, oa oa khóc nỉ non, thanh âm tể đến cùng tiểu miêu giống nhau. Tôn Khải Yên liền đem nàng ôm vào trong ngực, nhu thanh tể ngữ mà hồng: “Tiểu Như Ý không khóc, mẹ ở chỗ này.....”

Đào σ hoảng sợ, lúc này mới nhớ tới lúc trước chính mình cấp hài tử khởi quá tên, như ý như ý, một đời như ý.

*

Từ Đào phủ trở về, đào σ hoạn đề phòng Giang Hành không ngừng mà lặp lại: “Tiểu Như Ý hảo đáng yêu, nàng mới vừa rồi đối ta cười.....”

Giang Hành không có vào nhà, vẫn luôn ở bên ngoài cùng Đào Tĩnh tán gẫu.

Nói là tán gẫu, kỳ thật không có gì để nói.

Rốt cuộc hai người tuổi bối phận đều kém một đoạn, không có cộng đồng đề tài, nhiều nhất chính là uống uống trà tâm sự tức phụ hài tử, chờ đào Y vĩnh quyền phình chuẩn sở

Giang Hành xoa xoa nàng đầu, “Con của chúng ta sẽ càng đáng yêu.”

Nàng lay động cánh tay hấn, oa ở trong lòng ngực hấn làm nũng, “Ta cũng tưởng sinh một cái nữ nhi.”

Hấn nói: “Vạn nhất là nhi tử đâu?”

“Mặc kệ!” Đào hoành lên ngang ngực vô lý, hai tay phủng trụ đầu của hấn, trừng mắt dựng mục, “Ta liền phải sinh nữ nhi.”

Nữ nhi nhiều đáng yêu, phấn phấn nộn nộn, lại nghe lời lại ngoan ngoan, cùng nàng giống nhau.

Giang Hành không tiếng động mà cười, theo nàng lời nói đi xuống nói: “Hảo hảo, chúng ta đây liền sinh nữ nhi. Lần này không phải, lần tới lại tiếp tục.”

Đào X⁽¹⁹⁾ Phan, nhìn trong chốc lát đột nhiên hỏi nói, “Ngụy Vương cứu cứu không thích nữ nhi sao?”

Ai biết Giang Hành cư nhiên nói: “Ta dưỡng người liền cùng dưỡng một cái nữ nhi giống nhau, sinh không sinh đều không sao cả.”

Đào ε, một ngum cắn mũi hấn, ô ô hừ hai tiếng, “Ta liền như vậy không hiểu chuyện sao? Ngụy Vương cứu cứu đem ta dưỡng nữ nhi dưỡng?”

Giang Hành nói một câu đương nhiên không phải, chợt bám vào nàng bên tai bổ sung một câu, thoáng chốc nói được nàng đầy mặt đỏ bừng.

Hấn ở nàng bên tai nói: “Mỗi ngày buổi tối người chẳng lẽ nhìn không ra tới?”

Nàng che lại lỗ tai, hung hăng trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái.

Giang Hành đem nàng ôm ở trên đùi, một tay ôm nàng, một tay đặt ở nàng trên bụng, cứ như vậy vẫn luôn trở lại Ngụy Vương phủ cửa. Mới vừa xuống xe ngựa, Lý Hồng Lý Thái sớm đã ở cửa chờ lâu ngày, vội vàng tiến lên hội báo: “Vương gia.....”

Giang Hành đem đào Ψ nặc hàng áp hi nghiêng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Hồng chần chừ hạ, vẫn là trả lời: “Tuệ Vương ở lao trung tự sát.”

Đào σ hoán, ngẩng đầu lên.

Hồi lâu, mới nghe Giang Hành hỏi: “Khi nào? Như thế nào tự sát?”

Trên mặt hắn không có gì biểu tình, thậm chí có điểm trầm trọng. Tưởng tượng cũng là, liền tính lại như thế nào tranh, Tuệ Vương trước sau là hắn một mẹ đẻ ra huynh trưởng, hai người cùng nhau lớn lên, huynh đệ chi tình, là mặt khác cảm tình đều không thể thủ tiêu.

Lý Hồng theo thật để báo, Tuệ Vương là sáng nay giờ Thìn bị phát hiện tự sát, không biết khi nào giấu ở trên người một phen chủ thủ, chuôi đao đâm vào ngực, bị phát hiện khi đã không có hơi thở. Trang hoàng hậu biết được sau, ở lao trung đau khóc thành tiếng, vẫn luôn khóc đến ngất, bị đưa về tử điện.

Giang Hành sau khi nghe xong, nhắm mắt nói: “An táng sao?”

Lý Hồng đáp: “Đã trang nhập linh cữu trung, chưa an táng.”

Hắn nói: “Mang bốn vương đi xem.”

Lý Hồng vội đi chuẩn bị.

Hắn không mang đao σ hoàng thuần 1 những việc này sẽ ảnh hưởng tâm tình của nàng, hướng hồ vốn là cùng nàng không quan hệ, hắn không nghĩ làm nàng cũng tham dự đi vào. Hắn làm Lý Thái đem đao λ đột tín phi cổ họng phạt hảo hảo mà chờ hắn trở về.

Đào ỵ huy tá hải ghé tài sức chỉ làm hắn sớm một chút trở về.

*

Mãi cho đến buổi tối canh hai, Giang Hành mới một thân một mồi hỏi phủ.

Hắn đi trước Tuệ Vương phủ một chuyến, trấn an Vương phi cùng Giang Diễn nhi nữ, sau lại lại đi trong cung một chuyến. Trang hoàng hậu đã tỉnh lại, người lại già nua rất nhiều, ngán ngùn nửa

ngày thời gian, bên mái liền sinh ra mấy sợi tóc bạc tới. Giang Hành ở Chiêu Dương Điện bồi nàng làm hồi lâu, cơ hồ chưa nói nói cái gì.

Hắn cái gì đều không thể nói, lúc này nói cái gì đều là sai.

Chờ Trang hoàng hậu ngủ hạ sau, hắn đi Ngự Thư Phòng bái kiến hoàng đế, hoàng đế không ở thư phòng, đang ở Ninh tần kim hoa trong điện. Hắn biết được sau, không có chờ hoàng đế lại đây, trực tiếp ra cung hồi phủ.

Mang theo bên ngoài mát mẻ gió đêm, thổi quét vào nhà nội.

Đào u đề kéo xuân mậu oán bữa tối, vừa rồi phun ra một chuyện, giờ phút này chính héo héo mà ngã vào trên giường, liền trên bàn ánh nến làm thêm công. Nàng ở thêm trẻ con quần áo, nhìn kỹ, là một cái triền chi liên văn tiểu váy, nàng ngón tay linh hoạt, thêm sống cũng làm đến tinh xảo, đường may hoa văn không chút cầu thả, thêm đến cực kỳ nghiêm túc.

Giang Hành đi vào nàng phía sau, nàng không có chú ý, liền đầu đều không có nâng một chút.

Giang Hành khom lưng vòng lấy nàng thân mình, ở nàng cổ trắng thượng mổ một chút, “Đèn như vậy ám, thấy rõ sao?”

Hắn thanh âm thực khàn khàn, có nồng đậm mỗi một.

Đào ỵ huy tá cắn nhẹ, an tĩnh mà ỷ ở trong lòng ngực hắn, quay đầu nhìn về phía hắn sườn mặt, “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào mới trở về? Sự tình đều giải quyết sao?”

Giang Hành gật gật đầu, lại không nói thêm cái gì.

Hắn một cúi đầu, nhìn đến đào ỵ ném giản nam ư quan anh nhin không được cười hỏi: “Bảo bối nhi, ngươi liền như vậy xác định là cái nữ nhi? Nếu sinh hạ tới là con trai, này đó quần áo ngươi tính toán làm sao bây giờ?”

Đào thật đúng là không nghĩ tới vấn đề này, nàng bĩu môi nói: “VẬY LƯU LẠI, TỔNG HỘI CÓ CƠ HỘI XUYÊN.”

Giang Hành nghe hiểu, ôm nàng hồi lâu không buông tay.

Ở bên ngoài thể xác và tinh thần mỗi mệt cả ngày, trở về nhìn đến nàng ngồi ở dưới đèn làm thêu sống, làm hấn tâm trong nháy mắt liền yên ổn xuống dưới. Mặc dù lại mệt, ôm lấy nàng liền có thể một thân nhẹ nhàng, từ nàng nơi này tìm được an ủi. Đời này có thể được đến nàng, là hấn lớn nhất chuyện may mắn.

*

Thực mau tới rồi trung thu hôm nay, trong cung mở tiệc, mời vương tôn hậu duệ quý tộc tiến cung yến tiệc, Giang Hành cũng ở chịu mời chi liệt.

Trải qua một hai tháng tu sửa, trong cung cung điện kiến trúc đã khôi phục đến không sai biệt lắm, thậm chí so往昔 tích càng thêm tôn quý phồn hoa. Lần trước tinh phong huyết vũ, tựa hồ đã thành chuyện cũ.

Không người nhắc lại.

Càng không người dám đề.

Đào σ tiến cung bồi Trang hoàng hậu, cùng Giang Hành cùng nhau vào cung, tới rồi cửa cung, hai người tách ra. Một cái hướng Tuyên Thất Điện, một cái hướng Chiêu Dương Điện đi.

Trang hoàng hậu không bằng trước kia tinh thần, tuy rằng như cũ mỹ mạo ung dung, nhưng là hai tấn đầu bạc lại là như thế nào đều che lấp không được. Nàng nhìn thấy Đào sau, lại cùng trước kia giống nhau nhiệt tình vui mừng, lời kéo nàng nhàn thoai việc nhà, chỉ là lời nói rõ ràng so trước kia thiếu, tươi cười cũng thiếu.

Đào nhìn đau lòng, Hoàng Hậu nương nương đúng là thương tâm thời điểm, Hoàng Thượng lại rất thiếu tới Chiêu Dương Điện xem

nàng, thường thường túc ở Ninh tần nơi đó, hàng đêm sênh ca, sống mơ mơ màng màng. Phóng tốt như vậy vợ cả không cần, lại cùng một cái khác có tâm hại người của hấn ở bên nhau, Hoàng Thượng chung có một ngày sẽ hối hận.

An ủi Hoàng Hậu trong chốc lát, đào Y dụ diên lô chẵn chuẩn súc vừa lúc nhìn đến Giang Hành từ trước mặt đi tới.

Hấn mang theo nàng ra cung, cửa cung dừng lại xe ngựa, bọn họ đi lên xe ngựa, không bao lâu xe ngựa dần dần đi xa, hướng Khúc Giang bên cạnh đi.

☆, chương 161 lựa chọn

Năm rồi trung thu đều là ở trong cung cùng văn võ bá quan cùng nhau quá, Giang Hành đã sớm nhàm chán, vừa lúc đào σ bạc huy dám sức lân thuyên nội, vì thế hai người liền thương lượng hảo, trước tiên ra cung đến Khúc Giang biên tới.

Đọc theo đường đi Giang Hành hứng thú không cao, đào σ dối cù thoan vân sấm chuẩn sở

Nàng suy đoán là bởi vì Tuệ Vương sự, không duyên có vô có thiếu một cái thủ túc huynh đệ, mặc cho ai đều sẽ không cao hứng, nàng tỏ vẻ thực có thể lý giải. Vì thế đào P lãng xuyên bá □ minh cao hứng, xe ngựa ngừng ở Khúc Giang thượng du, nàng mang theo hấn đi phía trước đi, chỉ vào phía trước Hà Đãng lộng lẫy giang mặt, “Ngụy Vương cứu cứu mau xem, bờ sông nhiều xinh đẹp, ánh trăng hảo viên!”

Giang Hành theo nàng đi phía trước đi, ngẩng đầu vừa thấy, ánh trăng lại viên lại đại, dường như khay bạc.

Giang mặt bay thành ngàn mấy trăm Hà Đãng, đủ loại tính trạng, giống như ngôi sao điểm tuyết ngân hà, rực rỡ lấp lánh, lượng như ban ngày. Cách đó không xa dừng lại vài con tinh mỹ thuyền hoa, thuyền hoa đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy rõ cửa sổ dĩ thượng

xiêu xiêu vẹo vẹo bóng dáng, có thể tưởng tượng bên trong ra sao loại vui chơi.

Đào thấy hấn lại ở xuất thần, duỗi tay ở trước mặt hấn quơ quơ, “Người suy nghĩ cái gì?”

Giang Hành cười cười, “Muốn đi thuyền hoa thượng nhìn xem sao?”

Nàng gật đầu không ngừng, “Đương nhiên tưởng!”

Vì thế Giang Hành liền sai người đi xuống bố trí, không bao lâu một con thuyền khí phái đẹp đẽ quý giá thuyền hoa ngừng ở bọn họ trước mặt, Giang Hành nắm tay nàng hướng lên trên đi, “Nghe nói trên mặt sông ngắm trăng sẽ càng mỹ.”

Đào Ω hấn đi lên mũi thuyền, trong khoang thuyền sớm đã chuẩn bị tốt mỹ tửu mỹ thực, không có những người khác, chỉ có bọn họ hai cái cùng một cái người chèo thuyền.

Thuyền hoa dần dần hướng giang mặt vạch tới, đào φ câu quái đầu, rời xa bờ biển lúc sau, đỉnh đầu bầu trời đêm phẳng phát càng thêm rõ ràng. Một cái cực đại khay bạc treo ở đỉnh đầu, so khi khác đều viên, nàng hứng thú bưng bưng mà giữ chặt Giang Hành tay, “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào lộng tới này thuyền?”

Giang Hành nói cho nàng: “Ta làm Lý Hồng chuẩn bị tốt.”

Nàng thật cao hứng, muốn cho Giang Hành cũng cao hứng, nghe người chèo thuyền nói trong khoang thuyền có Hà Đăng, liền chạy đi vào cầm Hà Đăng ra tới, trên giấy viết xuống một câu, bỏ vào đi nhét vào Hà Đăng, bạc lửa ngọn nến đi phía trước đây, hoa sen Hà Đăng liền theo nước sông hồi nhập mặt khác Hà Đăng bên trong.

Giang Hành thấy nàng thần thần bí bí, nhin không được hỏi: “Người viết cái gì?”

Nàng cũng không ngẩng đầu lên, nghiêm trang mà trả lời: “Ta muốn cho Ngụy Vương cứu cứu vĩnh viễn khoái hoạt vui sướng.”

Giang Hành động dung, nhìn chăm chăm nàng nhỏ gầy bóng dáng nhìn thật lâu.

Hắn lấy quá một khác trần đèn, học nàng bộ dáng cũng viết xuống một câu, ngồi xổm bên người nàng để vào Khúc Giang trung.

Đào εη phiếm buồn nhàn phương thừa hài úc văn trung chọc từng tài súc tuấn

Giang Hành xoa xoa nàng đầu, hắn hơi hơi mỉm cười, sau lưng là đen nhánh bầu trời đêm, bên cạnh người Hà Đăng chiếu rọi ở hắn trên mặt, nhu hòa hắn lãnh ngạnh ngũ quan, “Chỉ có cùng người ở bên nhau, bốn vương mới có thể vui sướng.”

Đào v lăm cười nói: “Này còn dùng nói sao? Trừ bỏ ta, còn có ai nguyện ý đi theo người?”

Y theo Giang Hành điều kiện, nguyện ý giả cho hắn thật đúng là không ít, đơn nói Trương An, liền không biết có bao nhiêu quan lớn trọng thần nguyện ý đem nữ nhi hứa cho hắn. Nhưng là đào 1 canh tinh nghi sữa đặc bạc hồi duệ nàng nói như vậy, đơn giản là nữ nhi gia về điểm này tiểu biệt nữ, kiêu thái tấn hiện, chọc người yêu thương.

Giang Hành theo nàng nói: “Là là, chỉ có người thật tinh mắt.”

Nàng đắc ý dào dạt, cái mũi quả thực muốn kiêu đến bầu trời đi.

Giang thượng phong đại, lại là mùa thu, không một lát liền gió lạnh xâm thể. Giang Hành lo lắng nàng cảm lạnh, mang nàng đi trở về khoang thuyền, ngồi xuống dùng bữa.

Trên bàn đồ ăn là tụy ngọc lâu đưa tới, tinh xảo ngon miệng, có đào φ thỏa si ấu quyến ăn đường dấm yêm củ cải. Vừa lúc nàng ăn uống không tốt, kẹp ăn hai khẩu, lại uống lên hai khẩu củ mài gà đen canh. Trên bàn có tân nhưỡng rượu mơ, Giang Hành cho nàng đồ non nửa ly, “Uống ít một chút.”

Nàng nhấp một ngụm, hương vị cũng không tệ lắm.

Rượu mơ thực ngọt, không có nhiều ít mùi rượu, Giang Hành muốn cho Lý Hồng đi lấy bạch, tưởng tượng hẳn đáp ứng quá dào Σ huy bổng nhiệm một liền chỉ phải từ bỏ. Có chút ít còn hơn không, hẳn liền rượu mơ ăn một lát đồ ăn, thấy dào Ω bỗng không ăn cái gì, đem kia chén gà đen canh đẩy đến nàng trước mặt, “Uống xong này chén canh.”

Nàng lắc đầu cự tuyệt: “Quá nị.”

Nói xong liền trong bụng vừa lật, xoay người hướng khoang thuyền bên ngoài chạy tới.

Nàng đỡ khoang thuyền, đem vừa rồi ăn vào trong bụng đồ vật đều phun ra. Giang Hành cho nàng thuận bồi, lại dùng tay áo xoa xoa nàng khóe miệng, “Nếu là không thoải mái chúng ta liền trở về.”

Nàng nửa ngày không ra tiếng, gục xuống đầu nói: “Ngụy Vương cứu cứu có phải hay không tâm tình không tốt?”

Giang Hành sửng sốt.

Nàng tiếp tục nói: “Ta kỳ thật là muốn cho ngươi cao hứng.”

Hắn ôm nàng, cảm chổng nàng đỉnh đầu cọ cọ, “Ta thật cao hứng, thật sự.”

Nàng không ra tiếng.

Giang Hành buông ra nàng, trấn an nàng nói: “Ta đi làm người chèo thuyền cập bờ, ngươi ở chỗ này chờ ta một hồi, nếu là trạm mệt mỏi liền đi vào.”

Nàng nghe lời gật đầu, nhìn theo hắn đi đến thuyền hoa một khác đầu.

Thuyền hoa vừa lúc hoa đến Khúc Giang trung ương, chung quanh xuyên qua không ít con thuyền, mỗi cái đầu thuyền đều đứng không

ít người. Ở này đó người trung, đào bỗng nhiên nhìn đến một cái cực kỳ quen thuộc bóng người, nàng cho rằng chính mình nhìn lầm rồi, theo vừa rồi tầm mắt nhìn lại, quả thực nhìn đến Chu Phổ đứng ở đối diện đầu thuyền thượng!

*

Bốn mắt nhìn nhau, đào kinh ngạc không thôi.

Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được hắn, hắn không có hồi cung sao? Như thế nào sẽ tại đây!

Đối diện thuyền hoa hướng bên này sử tới, mắt nhìn liền phải theo chân bọn họ giao tiếp thượng, đào ψ đầu liền trốn hồi khoang thuyền, vừa lúc Giang Hành hướng bên này đi tới, nàng nhào vào trong lòng ngực hắn, “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta mau trở về đi thôi!”

Giang Hành mới vừa rồi đã cùng người chèo thuyền nói hồi trình, hiện tại đang ở thay đổi đầu thuyền, hướng trên bờ bước vào.

Giang Hành đỡ lấy nàng bả vai, “Phát sinh chuyện gì?”

Nàng theo bản năng nói dối: “Ta thân thể không thoải mái.....”

Giang Hành không có hỏi nhiều, đem nàng phóng tới trên đùi trần an.

Thuyền hoa thực mau tới đến bờ biển, Giang Hành ôm nàng đi xuống đi, nghiêng đầu vừa lúc nhìn đến một con thuyền cũng ngừng ở bên cạnh. Hắn không để ý, tiếp tục đi nhanh đi phía trước đi, không đi hai bước, bả vai liền bị người đè lại.

Hắn quay đầu vừa thấy, ánh trăng ánh chiều tà hạ, Chu Phổ một bộ áo bào trắng đứng ở hắn phía sau, mặt mày trong sáng, khuôn mặt bình thản.

Giang Hành ánh mắt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Lăn.”

Chu Phở ánh mắt dừng ở trong lòng ngực hấn đào 1 phát hi cố chấp mà nhìn, làm như có chuyện muốn nói.

Đáng tiếc Giang Hành chưa cho hấn nói chuyện cơ hội, nhấc chân từ sườn biên đảo qua đi, chân phong lạnh thấu xương, Chu Phở một cái vặn thân, nơi nào tránh né đến quá, lập tức đã bị hấn ném đi trên mặt đất. Chu Phở bị hấn đá trúng cẳng chân, thất tha thất thểu mà đỡ thân cây đứng lên, ho khan hai tiếng, vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích mà nhìn đào A

Đào Y vịnh hành trong lòng ngực xuống dưới, thật sự nhìn không được, lôi kéo Giang Hành tay áo: “Ngụy Vương cứu cứu đừng đánh hấn..... Làm ta nói với hấn nói mấy câu đi.”

Giang Hành nói: “Không có gì hảo thuyết.”

Hấn gương giọng gọi tới Lý Hồng Lý Thái, đang chuẩn bị phân phó hai người đem Chu Phở ném vào giang đi, người tới không có tới, trước bị đào ngăn cản. Đào dĩ lực tiêu diệt ý tưởng dường như, “Ta liền nói hai câu, Ngụy Vương cứu cứu ở bên cạnh nghe cũng đúng.”

Giang Hành không dao động, nàng nhu nhược đáng thương: “Cầu xin người.....”

Chu Phở nơi nào có thể cùng hấn đánh đồng, nếu là bị hấn đánh một đốn, phỏng chừng sẽ rơi vào bán thân bất toại.

Nàng cầu hồi lâu, Giang Hành mới hắc mặt nhả ra: “Không thể nói lâu lắm.”

Nàng từng một hơi, vội không ngừng đồng ý.

*

Hai người đứng ở dưới tàng cây, Giang Hành liền ý ở đối diện một thân cây thượng, đôi tay vây quanh, chim ưng giống nhau nhìn chăm chăm Chu Phở. Chỉ cần hấn một có động tác, hấn liền sẽ đi lên thu thập hấn.

Đào λ gánh hài rút rồi tiết phụ hâm hầu phỉ giáp thề bội người trả lời ta thời điểm, chỉ dùng lắc đầu hoặc gật đầu là được.”

Chu Phổ nhìn nàng, nhẹ nhàng mà gật đầu.

Ánh trăng xuyên thấu ngọn cây, thanh lãnh quang huy dừng ở hai người trên người, trên mặt đất một mảnh ngân bạch. Giang thượng bích ba lân lân, cùng ánh trăng giao hòa chiếu sáng lẫn nhau, hai người bóng dáng hình chiếu ở Giang Hành dưới chân, Giang Hành cúi đầu nhìn nhìn, ánh mắt lạnh hơn.

Đào ξ sĩ: “Người có phải hay không không có hồi cung?”

Chu Phổ gật đầu.

Nàng lại hỏi: “Vậy người tới Khúc Giang..... Là vì ta sao?”

Hắn dừng một chút, lại lần nữa gật đầu.

Bên kia Giang Hành nhin rồi lại nhin, rốt cuộc nhin xuống không có xông lên tấu hắn.

Đào T khoát dối hiệp tiềm loát liễm mắt, lấy hết can đảm hỏi: “Vì cái gì tới tìm ta, người có phải hay không thích ta?”

Chu Phổ cứng đờ, nửa ngày không có động tĩnh.

Hắn ánh mắt sáng quắc mà nhìn nàng, đôi mắt thế nhưng so giang thượng Hà Đăng còn muốn sáng ngời, nơi đó mặt đến tột cùng chất chứa nhiều ít tình cảm, đại để chỉ có chính hắn biết.

Hắn vẫn luôn thủ nàng, nhìn nàng, đã sớm đem nàng đặt ở trong lòng. Đáng tiếc tàng đến quá sâu, đương chung có một ngày lộ ra ngoài ở nàng trước mặt thời điểm, thế nhưng cảm thấy có chút nan kham. Hắn trầm mặc hồi lâu, thoải mái cười, gật đầu.

Kỳ thật nàng đã sớm nên biết đến, chỉ là không có hướng hắn chứng thực, trước sau không thể xác định.

Ngày đó hắn ở trên xe ngựa thân nàng, nàng nên biết, nếu không phải thích, như thế nào sẽ làm như vậy? Như thế nào sẽ mạo sinh mệnh nguy hiểm cứu nàng?

Đáng tiếc nàng đã có Giang Hành, nàng trong lòng trong mắt đều là hắn, rất cuộc dung không dưới những người khác.

Nếu là đời trước có lẽ còn có khả năng, nàng không yêu Giang Hành, chỉ cùng hắn đi được gần nhất. Đáng tiếc đời này không thể, nàng không thể đáp lại hắn phần cảm tình này.

Đào o hoang tưng mạo “Không cần thích ta, được chứ?”

Chu Phổ nhìn nàng, trong mắt đựng đầy bi thương.

Nàng chỉ cho hắn gặt đầu lắc đầu lựa chọn, hắn không nghĩ gặt đầu, cũng không thể lắc đầu. Rất nhiều lời nói tích úc ở trong lòng, nói không nên lời đi.

Nàng nhấp môi, trắng ra mà nói cho hắn: “Ta có Ngụy Vương cứu cứu, chỉ thích hắn. Người không cần thích ta, người đi tìm một cái hảo cô nương, cùng nàng hài hòa mỹ mãn mà quá cả đời, hảo sao?”

Chu Phổ cong lưng, kịch liệt mà ho khan lên.

Đại để là vừa mới bị Giang Hành kia một chân đá đến tàn nhẫn, này sẽ lại bị đào Y than ừ hắn chưa hoãn lại đây.

Đào y huy nghiêng phủ thừa lẳng lặng mà chờ hắn trả lời.

Qua nửa ngày, hắn mới chậm rãi hòa hoãn lại đây, thẳng khởi eo tiếp tục xem nàng. Tựa hồ muốn đem nàng bộ dáng khắc vào trong lòng, ánh trăng chiếu vào hắn trong mắt, trong nháy mắt kia, đào cơ hồ cho rằng hắn muốn rơi lệ.

Hắn chung quy không khóc, nam nhi có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi, hắn hàm chứa cười khổ, ở nàng chờ mong dưới ánh mắt

gian nan địa điểm một chút đầu.

Nàng không biết, nàng cho hắn cỡ nào tàn nhẫn lựa chọn.

Tự mình thừa nhận từ bỏ nàng, cả đời này đều không cùng nàng có bất luận cái gì liên quan, với hắn mà nói tựa như ở trong lòng xẻo một miếng thịt. Trong lòng phá một miếng to, gió lạnh rút tiến vào, lại lãnh lại đau.

☆, chương 162 nhân quả

Sau lại là Giang Hành khiêng nàng rời đi.

Giang Hành nghe được không kiên nhẫn, đơn giản trực tiếp đem nàng ôm ở trên vai mang đi. Đào ε cổ họng yết trên vai sau này xem, Chu Phổ như cũ đứng ở tại chỗ, trong bóng đêm thấy không rõ hắn tầm mắt, nhưng là có thể biết hắn vẫn luôn nhìn nàng.

Thẳng đến nhìn không thấy sau, đào Σ nặc kéo loan phạt trong lòng thập phần áy náy.

Nàng buộc Chu Phổ làm ra lựa chọn, biết rõ hắn không nghĩ tuyền, biết rõ hắn có chuyện nói, vẫn là buộc hắn làm như vậy.

Nàng chính là ích kỷ.

Chỉ nghĩ chính mình hảo, căn bản không có băn khoăn Chu Phổ cảm thụ.

Nghĩ nghĩ, tâm tình càng ngày càng thấp lạng. Bọn họ vẫn luôn đi vào ngừng xe ngựa địa phương, Giang Hành đem nàng ôm đi lên, dựa gần hắn bên người ngồi xuống.

Xa phu giơ roi, xe ngựa dần dần đi xa.

Đào Σ hoàng đảo ai Giang Hành liền hỏi: “Luyến tiếc hắn?”

Toan không lưu thu khẩu khí, rõ ràng chính là ghen tị.

Nàng lắc đầu, giống thiêu thân tìm kiếm nguồn sáng giống nhau, tự động tự giác mà bò đến hấn trên đùi, ở trong lòng ngực hấn tuyền cái thoải mái tự thế. Đảo không phải bỏ được vẫn là luyến tiếc, chỉ là cảm thấy thực xin lỗi hấn, nàng chỉ có một, đáp lại không được hấn cảm tình. Vừa rồi bọn họ rời đi khi, Chu Phổ một người đứng ở dưới gốc cây, xưa nay chưa từng có cô đơn.

Nàng lời nói cũng là thiệt tình lời nói, hy vọng hấn tìm một cái hảo cô nương, bạch đầu giai lão, sinh nhi dục nữ. Không cần ở trên người nàng lãng phí thời gian.

“Ta có phải hay không nói được quá mức?” Nàng dựa ở hấn ngực, rầu rĩ hỏi.

Giang Hành lại là một chút đều không cảm thấy, muốn hấn tới nói, còn hấn là nói được càng trực tiếp một ít, tốt nhất vĩnh viễn chặt đứt Chu Phổ ý niệm. Cho hấn biết nàng chỉ có thể là của hấn, đời này đều là của hấn.

Bất quá nhóc con hiện tại tâm tình hạ xuống, hấn vẫn là không cần lửa cháy đổ thêm dầu hảo. Hấn sờ sờ nàng đầu, cho nàng yên ổn tâm thần lực lượng, “Người làm được thực hảo.”

Đào π: T lời nói kỹ bồi ngẫu nhiên làm, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Người về sau không cần đánh hấn.”

Giang Hành trầm mặc: “.....”

Nàng lại nói, “Thân thể hấn so không được người, vừa rồi thừa nhận người kia một chân, ta xem ngắn hạn nội đều hảo không được.”

-----oOo-----

Phần 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lời này nói được, Giang Hành càng thêm không nghĩ buông tha hắn! Nếu không phải hắn mơ ước hắn nữ nhân, hắn đáng giá đối hắn như vậy tàn nhẫn sao? Nếu lần tới chạm mặt, Chu Phổ vẫn là giống hôm nay giống nhau chấp mê bất ngộ, hắn vẫn như cũ sẽ như vậy đối hắn, thẳng đến đem hắn đánh đến không dám có bất luận cái gì tâm mới thôi.

Giang Hành không nói lời nào, đào quơ quơ cánh tay hắn, “Người có nghe thấy không nha?”

Hắn không chút để ý mà ân một tiếng.

Lúc này xe ngựa nhoáng lên, đại khái là phía trước đám đông quá mật, đi được không phải thực thuận lợi. Đào Phi nại phòng nào trách hành ngạnh bang bang ngực thượng, đột nhiên nhớ tới mình thu hồ sơn trang đêm hôm đó, hắn từng đáp ứng nàng thiếu nàng một ân tình!

Lần đó vì cứu Lục Dao, bọn họ còn kéo câu.

Đào Phi đảng chuẩn thô sau, Giang Hành tức khắc có loại không tốt lắm dự cảm, “Người muốn cho bốn vương đáp ứng cái gì?”

Quả nhiên, nàng không chút nghĩ ngợi mà nói: “Về sau không được lại đánh Chu Phổ.”

Liền cái này? Cũng đáng nàng cố ý lấy một ân tình tới đổi?

Giang Hành liếc nàng liếc mắt một cái, kia trong mắt rõ ràng viết bất mãn, nhưng là một đôi thượng đào Phi cũng diêm quái ánh mắt, liền mềm lòng. Hắn nói: “Nếu hắn thức thời chút, ngày sau không hề dây dưa người, bốn vương tự nhiên sẽ đối hắn khách khí.”

Đào Φ bĩ đáp ứng rồi, vui mừng mà quán lên cổ hấn, ở hấn miệng thượng gặm một chút, “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào như vậy hảo!”

Giang Hành thuận thế hôn lên đi, môi lưỡi giao triền, hôn đến nàng thở hồng hộc.

“Người liền như vậy để ý hấn?”

Vấn đề này hấn hỏi qua một lần, khi đó đào ỵ đổi chi gạt vẫn luôn là hấn trong lòng ngật đáp. Hiện giờ hỏi lại một lần, quyết định chủ ý nhất định phải làm nàng trả lời.

Đào Σ hoàng gánh chống hấn cái trán nhẹ nhàng quơ quơ đầu, phần nộn mềm mại cánh môi hôn hôn mũi hấn, lại gặm bờ môi của hấn, giống ăn hồ lô ngào đường giống nhau, liếm lại liếm, mang theo lầy lòng ý vị. Nàng miao một tiếng, “Ta đem hấn trở thành tốt nhất bằng hữu, tưởng nhiều chiếu cố hấn một chút. Ta nhất để ý đương nhiên là Ngụy Vương cứu cứu, ân, ta nhất để ý người.”

Giang Hành cười nhẹ, quán lầy nàng không cho nàng rời đi, lại thân lại cắn.

Ít khi, đào θ lung cách giai để ngoạn yết trong lòng ngực, khuôn mặt vui vào hấn ngực, chỉ lộ ra một đôi đở rục lỗ tai nhỏ. Giang Hành cúi đầu ngậm lầy nàng vành tai, tay đi xuống, “Kêu kêu, ta muốn người.”

Nàng lỗ tai càng hồng, cái này vẫn luôn hồng đến trên cổ, “Không được, đại phu nói sẽ thương đến hài tử!”

Giang Hành ngữ khí có điểm sàu bi, “Đại phu chỉ nói tiền tam tháng không thể đụng vào, mặt sau tiểu tâm một ít, liền không có gì trở ngại.”

Trời biết hấn có bao nhiêu tưởng nàng, hồi lâu không có chạm vào nàng, cả người đều khát vọng đến muốn mệnh. Vì không thương tổn hài tử, này trận hấn đều vẫn luôn chịu đựng, hiện giờ thật sự nhịn không được, nghĩ nhiều ném thử nàng tư vị.

Nàng ngăn lại hấn không thành thật tay, ngữ khí thực kiên định:
“Chính là, chính là còn chưa tới ba tháng đâu!”

Nói, nàng yên lặng ở trong lòng tính tính, mới hơn hai tháng, đúng là không ổn định thời điểm, ngàn vạn không thể hành phòng sự! Đáng thương Giang Hành, nhấn đến toàn thân nóng lên, nắm tay nàng,
“Vậ người giúp giúp bổn vương.....”

Đào liền ngồi ở trong lòng ngực hấn, như thế nào cảm giác không ra hấn biến hóa, mới vừa nắm một chút đã bị năng đến bụng lỏng ra,
“Này, đây là ở trên xe ngựa!”

Đáng tiếc không có thể tránh thoát, bị Giang Hành nửa cưỡng bách giúp hấn ở trên xe ngựa giải quyết.

*

Một hồi đến vương phủ, nàng hung ba ba trừng mắt nhìn Giang Hành liếc mắt một cái, trở lại Đỗ Hành Uyển liền muốn rửa tay.

Giang Hành ở phía sau đỡ nàng, để ngựa nàng đi nhanh té bị thương.

Trung thu lúc sau, gió êm sóng lặng hồi lâu, này trận đào Phi não hình luân⁽¹⁹⁾ xuân cố sặc trử hiện nguyệt mãi cho đến tháng 11 phân mới có sở chuyển biến tốt đẹp. Cuối cùng có thể miễn cưỡng ăn vài thứ, kia hai tháng đem toàn bộ Ngụy Vương phủ người đều lăn lộn được ngay trương hề hề, liền sợ nàng có một đỉnh điểm sai lầm.

Cũng may cuối cùng đi qua, Vương gia trên mặt cũng nhẹ nhàng không ít.

Nhìn đào ỵ hưởng duẫn nại con châu cháu Phi nam × thường hấn nói: “Vuốt đều cộm tay.”

Đào ụ bãi, cố ý lấy cầm cộ hấn: “Đau sao?”

Giang Hành cười nhẹ, “Không đau.”

Trong lòng lại nghĩ, dư lại nhật tử nhất định phải hảo hảo đem nàng dưỡng trở về. Không cầu châu tròn ngọc sáng, tốt nhất cùng trước kia giống nhau là lướt hấp dẫn, ít nhất không cho hắn nhìn đau lòng.

Này trận bọn họ đi trong cung nhìn mấy tranh, Trang hoàng hậu cảm xúc có điều chuyển biến tốt đẹp, không bằng Tuệ Vương vừa rời thế khi như vậy cực kỳ bi ai.

Lần trước đi xem thời điểm, vừa lúc gặp Ninh tần.

Đào Ω Trang hoàng hậu ở Ngự Hoa Viên, Ninh tần đình bụng to hướng các nàng đi tới. Nàng đại để là được Hoàng Thượng đặc xá, nhìn thấy Hoàng Hậu nương nương thậm chí không cần hành lễ, chỉ thoáng thiếu hạ thân, tươi cười dịu dàng nhu hòa, một chút cũng không giống như là có như vậy dã tâm nữ nhân.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đào π nam mạo xem nàng bộ dáng hẳn là muốn sinh, nghe nói người chung quanh đều khẩn trương thật sự, rốt cuộc ai cũng không biết bên trong là vị tiểu hoàng tử vẫn là tiểu công chúa.

Đào κ xâm nói, đời trước nàng sinh một cái nhi tử. Hoàng Thượng hôn đầu, thậm chí muốn đem con trai của nàng lập vì Thái Tử.

Hoàng Thượng đời này giống như hoa mắt ù tai đến càng nghiêm trọng, liền triều đình đến sự đều chẳng quan tâm.

Cho đến tháng 11 sơ, quả thực truyền đến tin tức, nói Ninh tần ở kim hoa điện lâm bồn. Hoàng Thượng ở bên ngoài đứng vài cái canh giờ, cuối cùng lại sinh ra tới một cái nữ nhi.

☆, chương 163 lãnh cung

Kim hoa trong điện, một tiếng khóc nữ non.

Chu Ninh ngữ chỉ cảm thấy chết quá lại sống, cả người đổ mồ hôi đầm đìa, suy yếu đến nói không nên lời nói.

Cung nhân cùng đỡ đỡ bà đỡ liếc nhau, đem nàng sinh hạ hài tử ôm lên, đục lỗ nhìn lên, quả thật là cái có trái ớt. Cung nhân sấn Ninh tần hôn mê thời điểm từ trong điện ôm ra tới một cái khác tã lót, bên trong nằm đúng là mới sinh ra mới một ngày nữ hài nhi, đem hai đứa nhỏ đổi chỗ một chút, cung nhân ôm Ninh tần hài tử lặng yên không một tiếng động mà rời đi hoàng cung.

Bởi vì trước đó khơi thông quá, cho nên cung nhân ra cung thông suốt, vẫn chưa bị bắt luận kẻ nào phát hiện.

Hoàng Thượng tiến vào sau, bà đỡ ôm hài tử tiến lên chúc mừng: “Chúc mừng Hoàng Thượng, là cái tiểu công chúa!”

Hoàng đế trong mắt chợt lóe mà qua thất vọng, tiếp nhận tới nhìn nhìn, khuôn mặt đỏ bừng, nhãn dùm dỏ, nhìn không ra đến tốt cùng lớn lên giống ai.

Hắn nói: “Đã là sinh ở hoàng hôn, liền một chữ độc nhất một cái tịch bãi!”

Một bên nữ quan vội nhớ xuống dưới, quỳ xuống đất khấu tạ hoàng ân.

Hoàng Thượng chỉ nhìn tiểu công chúa vài lần, thấy Ninh tần thượng ở hôn mê, liền không có làm người đánh thức nàng, đái trong chốc lát liền hồi Tuyên Thất Điện.

Sau nửa canh giờ, Ninh tần từ từ chuyển tỉnh.

Chuyện thứ nhất đó là dò hỏi: “Ta hài tử đâu? Là nam hài nữ hài?”

Cung nhân ôm tã lót đến gần, đem hài tử đưa đến nàng trong lòng ngực, “Là cái nữ hài, hoàng thượng mới vừa tự mình ban tự, tên một chữ một cái tịch. Chúc mừng nương nương, tiểu công chúa nhất định là cái người có phúc!”

Nghe được là cái nữ hài, Ninh tần cứng đờ, khó có thể tin mà cởi bỏ tã lót, đái thấy rõ nàng giữa hai chân trống không một vật sau, không

ngừng nỉ non: “Như thế nào sẽ..... Ta không tin, ta không tin!”

Nói liền phải đem hài tử ném tới một bên, hài tử như vậy tiểu, thiếu chút nữa liền từ trên người nàng hoạt đến trên mặt đất, cung nhân tay mắt lạnh lẽo mà tiếp được, trong lòng run sợ: “Nương nương làm sao vậy, đây là ngài mười tháng hoài thai sinh hạ hài tử a!”

Nàng run run hạ, khổ tâm kinh doanh hồi lâu kế hoạch thất bại trong gang tấc, đương nhiên không tiếp thu được cái này đả kích, “Lấy đi, đem nàng ôm đi!”

Cung nhân kỳ quái mà liếc nàng liếc mắt một cái, không dám lại trêu chọc nàng, thích sợ hãi ôm hài tử đi ra ngoài điện.

Ninh tần ai đều không cho đi vào, không bao lâu trong điện truyền đến quăng ngã đồ vật thanh âm, cũng cùng với nàng không cam lòng thanh âm.

Đồ sứ rơi xuống đất, theo tiếng mà nứt, vẫn luôn giằng co một nén nhang thời gian.

Bên ngoài người nơm nớp lo sợ, ai cũng không dám đi vào khuyên bảo, chỉ có trước đem tiểu công chúa dạy cho vú nuôi cho ăn, hy vọng Ninh tần sớm một chút khôi phục bình tĩnh, tiếp thu cái này hiện thực.

*

Cung nhân đem hài tử ôm ra cung sau, đổi thành tầm thường phụ nhân trang điểm, tìm được trước đó liên hệ tốt người một nhà, đem hài tử dạy cho bọn họ.

Nhà này hai vợ chồng năm nay ba mươi mấy, vẫn luôn không có hài tử. Nhà bọn họ nhiều thế hệ kinh thương, gia cảnh còn tính giàu có, lúc này đang muốn đến quê châu đi làm buôn bán. Vừa lúc có người tìm được bọn họ, nói có cái hài tử mới vừa sinh hạ tới đã bị cha mẹ vứt bỏ, hỏi bọn họ muốn hay không.

Bọn họ thậm chí không xem hài tử diện mạo như thế nào, liên thanh đồng ý.

Tên này cung nhân tìm được bọn họ, bọn họ đang chuẩn bị ra khỏi thành, xe ngựa ở cửa nhà chờ.

Hai vợ chồng tiếp nhận hài tử nhìn nhìn, quả thật là mới vừa sinh hạ tới, trên người huyết cũng chưa rửa sạch sẽ, đôi mắt gắt gao nhắm, tiểu đến có điểm đáng thương.

Phụ nhân vừa thấy liền thích vô cùng, ôm vào trong ngực không chịu buông tay, “Chính là hần, chính là hần!”

Cung nhân thuận tiện hỏi: “Các người lần này rời đi Trường An, ngày sau còn sẽ trở về sao?”

Thương nhân đáp: “Nhà của chúng ta ở quê châu, bất quá là tới Trường An nhìn một cái, nơi này khí hậu không thích hợp nội tử, ngày sau hần là sẽ không lại đến.”

Cung nhân nói: “Tốt nhất đừng lại đến, vạn nhất này hộ nhân gia đổi ý, ngày nào đó tưởng đem hài tử phải đi về, Trường An thành lớn như vậy, muốn tìm còn không dễ dàng sao?”

Nghe vậy kia phụ nhân không tự chủ được đem hài tử ôm khẩn chút, giống như lập tức liền có người cùng nàng đoạt hài tử dường như.

Thương nhân đỡ nàng đi lên xe ngựa, chính mình cũng đi lên, từ trong xe ngựa cầm một hộp bạc đi xuống tới, “Đa tạ phu nhân, đây là một chút tạ lễ, còn thỉnh phu nhân nhận lấy.”

Cung nhân chịu quá dạy dỗ, không nghĩ dẫn nhân chú mục, liền đem kia hộp bạc nhận lấy, nhìn theo này đôi vợ chồng cưỡi xe ngựa đi xa.

Người đi xa sau, nàng mở ra hộp vừa thấy, quả thật là một hộp thật thật tại tại nén bạc. Nàng là trăm triệu không dám tự tiện nhận lấy,

đem hộp cất vào trong lòng ngực, đi phía trước đi một đoạn đường, đi vào một nhà trà lâu cửa, không có dừng lại, trực tiếp đi lên lầu hai nhã gian.

Nhã gian nội, có một người sát cửa sổ mà ngồi, đang ở tư thái tùy ý mà uống rượu.

Cung nhân tiến lên xá một cái, “Sự tình đều đã làm thỏa đáng.”

Người nọ quay đầu lại, đúng là Lý Hồng. Lý Hồng hỏi hai câu từ đầu đến cuối, biết được đối phương hai vợ chồng đã trở về quê châu, vừa lòng mà cười nói: “Làm tốt lắm, yên tâm đi, Vương gia sẽ không bạc đãi người.”

Quê châu cùng Trường An cách mấy ngàn dặm mà, một cái ở nam một cái ở bắc, mặc dù có tâm tìm kiếm, có lẽ cả đời đều tìm không thấy.

Kia Ninh tần sao lại dự đoán được chính mình hài tử bị người đánh tráo, liền tính biết, tuy là nàng có thông thiên bản lĩnh, cũng đừng nghĩ tìm được.

Nữ nhân chính là không nên quá tự cho là thông minh, Lý Hồng nghĩ thầm, đắc tội Vương gia Hoàng Hậu, có thể có kết cục tốt sao?

*

Ngụy Vương bên trong phủ, đào Σ khôi nói Giang Hành sau lưng làm cái gì, biết được Ninh tần sinh cái nữ nhi, còn ở buồn bực đâu.

Như thế nào chính là cái nữ nhi đâu? Nàng rõ ràng nhớ rõ là nhi tử a.

Chẳng lẽ bởi vì nàng cùng Chu Phổ trọng sinh, thay đổi một ít việc, cho nên Ninh tần hài tử cũng thay đổi? Đáo không phải không có khả năng, nàng trầm tư suy nghĩ, phát hiện chỉ có thể dùng nguyên nhân này tới giải thích.

Giang Hành gõ gõ nàng trán, “Nhóc con tưởng cái gì?”

Đào ξ sương nga môn phạt bất mãn mà hừ một tiếng. Nàng ngửa đầu xem hắn, ấp ủ nửa ngày, “Ngụy Vương cứu cứu, nên không phải người làm đi?”

Giang Hành nâng mi.

Nàng nguyên bản chính là thuận miệng vừa hỏi, bởi vì thật sự không nghĩ ra, nhìn đến hắn khi, trong đầu bỗng nhiên liền nảy ra cái này ý niệm. Nguyên bản không trông cậy vào hắn có thể trả lời, ai biết về mặt của hắn không tỏ ý kiến, làm nàng cảm thấy kinh ngạc, bắt lấy hắn quần áo lại hỏi một lần, “Thật là người sao?”

Giang Hành ở bên người nàng ngồi xuống, thẳng thắn thành khẩn nói: “Là ta.”

Hắn cũng không giấu giếm nàng, cũng không đúng nàng nói dối, có chuyện gì đều làm nàng biết.

Đào kinh ngạc, “Vì cái gì? Người như thế nào làm?”

Giang Hành sờ sờ nàng đầu, làm nàng không cần kích động, hắn chậm rãi nói cho nàng. Đại phu nói nàng cảm xúc không thể có quá lớn dao động, nếu không lâm bồn tình hình lúc ấy thực bất lợi, “Lý Hồng tìm được một cái không nghĩ muốn nữ nhi nhân gia, đem Ninh tần hài tử thay đổi một chút, nàng nếu làm hết thấy đều là vì nhi tử, nếu sinh hạ tới không phải, vậy một chút dùng đều không có.”

Hắn dăm ba câu liền giảng thuật rõ ràng, kỳ thật tình huống bên trong nhất định càng phức tạp, chỉ là không nói cho nàng thôi.

Đào Y ấu chần ê bực bực trung hòa hoãn lại đây, chớp chớp mắt, “Vạn nhất nàng phát hiện đâu?”

Giang Hành nói: “Nàng không có cơ hội này.”

*

Quá không mấy ngày, đào Σ béo nói hắn những lời này có ý tứ gì.

Ninh tần mới vừa sinh sản không lâu, Hoàng Thượng đi nàng tắm điện xem qua vài lần, bởi vì nàng tinh thần không phấn chấn, thân thể thiếu giai, Hoàng Thượng mỗi lần đều là tiểu tọa một lát, hứng thú rã rời mà rời đi. Có một hồi không biết sao, nàng bỗng nhiên khóc ra tới, ngay từ đầu Hoàng Thượng còn có kiên nhẫn hồng nàng, ai biết nàng khóc lên liền không đành, khóc đến Hoàng Thượng dần dần phiền lòng, phát tay áo rời đi.

Lại lần nữa đi kim hoa điện khi, là nửa tháng về sau.

Ninh tần ôm tiểu công chúa ngồi ở trên giường, khinh thanh tế ngữ mà nói chuyện, kia một khắc Hoàng Thượng tâm tình pha giai, tiến lên ôm lấy mỹ nhân nữ nhi hảo một đốn ôn tồn. Đang muốn lúc đi, một bên cung tì thu thập đồ vật, không lăm đem một cái đồ vật rơi xuống trên mặt đất, nhanh như chớp lặn đến Hoàng Thượng bên chân.

“Đây là cái gì?” Hấn nhật lên vừa thấy, đương trường liền thay đổi sắc mặt.

Cái này đúng là Tuệ Vương đưa hấn gỗ mun trụ, hấn đeo nhiều ít năm, sẽ không nhận sai. Mặt trên góc cạnh đều bị ma bình, mỗi một cái hoa văn hấn đều rõ ràng.

Chỉ là này gỗ mun như thế nào sẽ ở Ninh tần nơi này?

Ninh tần sắc mặt một bạch, hung hăng mà nhìn về phía cái kia sai lầm cung tì.

Hoàng Thượng giận dữ hỏi: “Trẫm hỏi ngươi đây là cái gì?”

Lúc trước cái kia có độc gỗ mun đã sớm bị xử lý, vì sao nàng nơi này còn có?

Ninh tần cánh môi ngậm ngừng, nhất thời cũng không biết nên như thế nào biện giải, “Thần thiếp.....” Lúc ấy nàng đối Hoàng Thượng trên người gỗ mun trụ, nàng nhớ rõ đã sớm làm người đem cái này

ném, vì cái gì không có ném? Còn xuất hiện ở nàng trong cung điện?

Nàng cuống quít lắc đầu, “Thần thiếp cũng không biết..... Thỉnh Hoàng Thượng nắm rõ, thần thiếp là vô tội!”

Hoàng Thượng gằn nhất một lòng nghĩ trường sinh bất tử, đôi phương diện này đồ vật phá lệ kiêng kị, hiện giờ chuyện xưa nhắc lại, sắc mặt khó tránh khỏi có chút khó coi.

Nhưng mà Ninh tần rốt cuộc là hấn gằn nhất sủng ái phi tần, trong lòng có điểm cảm tình. Hấn hừ lạnh một tiếng, “Trẫm sẽ tự điều tra rõ ràng, trong khoảng thời gian này, người phải hảo hảo ở kim hoa điện đợi bái!”

Ngôn xong phát tay áo rời đi.

Hoàng Thượng đi rồi, Ninh tần tưởng giáo huấn tên kia cung tì, vừa muốn gọi người, bỗng nhiên nhớ tới chính mình hiện tại là bị cấm túc. Nếu nàng ở giống trống khua chiêng mà sinh sự, không phải chứng thực gõ mun sự cùng nàng có quan hệ, nàng có tội gì mình sao? Vì thế chỉ phải khẽ cắn môi đem khẩu khí này nuốt xuống, phạt tên kia cung tì quỳ một đêm.

Không mấy ngày Hoàng Thượng tra ra sự tình nhân quả, ở Ngự Thư Phòng tám ngày tức giận, đương trường liền phun ra một búng máu tới, hôn mê bất tỉnh.

Thái y vội vàng lại đây xem xét, một phen chẩn bệnh lúc sau, nói Hoàng Thượng là cấp hỏa công tâm, thân thể suy yếu, cần đến hảo sinh tĩnh dưỡng mới là. Ninh tần bị Hoàng Thượng giam lỏng lên, hoảng sợ không chịu nổi một ngày, nhiều lần muốn gặp mặt Hoàng Thượng, đều bị Tuyên Thất Điện ngoại thường công công cự xuống dưới.

*

Trong cung tình huống chưa truyền ra tới, Du quận vương phủ nhưng thật ra có một việc đại sự.

Đào φ ở dùng đồ ăn sáng, liền nghe nói Du quận vương phi sinh cái tiểu quận chúa, nàng vội gác xuống chiếc đĩa đứng lên, “Mẹ sinh?”

Nàng bụng đã có sáu tháng, càng lúc càng lớn, đột nhiên đứng lên thật là gọi người trong lòng run sợ. Giang Hành một bàn tay đỡ ỏn nàng, một bàn tay đặt ở nàng trên bụng, nhíu nhíu mày, “Để ý hài tử.”

Nàng nga một tiếng, mắt trông mong mà tiếp tục nhìn truyền lời nha hoàn: “Khi nào sinh?”

Nha hoàn nói: “Đêm qua.”

Nàng cái này ngồi không yên, lôi kéo Giang Hành liền đi ra ngoài, “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta mau đi xem một chút, là ta tiểu muội muội, mẹ cho ta sinh cái tiểu muội muội!”

Giang Hành tùy ý nàng nắm đi, dất một mặt cười, “Chúng ta đây hài tử còn muốn kêu nàng dì?”

Đào v O loan hoang tưng mạo giống như còn thật là!

Mẹ cùng Du quận vương hài tử sinh ra bối phận liền đại, thật là chiếm hết tiện nghi. Nàng cố không được nhiều như vậy, ngồi trên xe ngựa trực tiếp đi Du quận vương phủ, tới rồi vương phủ cửa, bị người trực tiếp mang nhập ngô đồng viện.

Ân Tuế Tình ngồi ở trên giường, đoạn nghiêm đang ở một bên làm người bố trí đồ ăn sáng, đào I hân áng đoạn bác gấp giới Hội Hải an
20. tranh

Ân Tuế Tình quay đầu nhìn đến nàng, duỗi tay liền muốn tiếp nàng, “Đừng chạy nhanh như vậy, để ý trong bụng hài tử!”

Nàng vừa mới dứt lời, Giang Hành càng mau một bước mà ôm lấy nàng, đem nàng đặt ở đầu giường, Ân Tuế Tình lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Giang Hành cùng đoạn nghiễm rời khỏi phòng trong, lưu lại các nàng hai mẹ con nói chuyện.

Đào đã lâu không thấy nàng, lải nhải nói thật lâu nói, sắp đi thời điểm mới nhớ tới còn không có gặp qua tiểu muội muội. Nàng nhìn quanh một vòng, “Em gái đâu?”

Ân Tuế Tình nói cho nàng: “Ở nhà kè, thế tử giúp ta nhìn đâu.”

Đoạn Thuần?

Đào τ giới lẳng 』 bảo riêng đi vào nhà kè nhìn nhìn. Đây mở cửa, liền thấy nữ mẫu cung cung kính kính mà đứng ở một bên, trên giường nằm một cái phấn phấn nộn nộn nắm, khóa lại tã lót, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ. Nàng ngủ rồi, nhắm mắt lại tạt tạt miệng, bên kia là đồng dạng nghỉ ngơi Đoạn Thuần.

Đoạn Thuần liền ngủ ở bên cạnh, đại để là vừa mới xem hài tử xem một mỗi, nhắc tới cánh tay ngăn trở đôi mắt, liền nàng vào được cũng không biết.

Đào γ châu cháu manh cau phụ hành thiên, chỉ ở bên cạnh nhìn trong chốc lát hài tử, liền đi theo Giang Hành đi ra ngoài.

Nhìn đến đại tẩu cùng mẹ liên tiếp sinh nữ nhi, làm đào π khó thát hôi huyển trên đường trở về quán lấy Giang Hành không ngừng mà thanh minh: “Ta nhất định phải sinh nữ nhi!”

Giang Hành đem nàng ôm ở trên đùi, sờ sờ nàng bụng, “Hảo, nếu lần này không phải, chúng ta đây liền không ngừng cố gắng.”

Đào εち hầu い thay đổi cái thoải mái tư thế, “Chính là ta tưởng tiên sinh cái nữ nhi.”

Này lại không phải bọn họ có thể quyết định, Giang Hành cười khẽ, hôn hôn nàng đỉnh đầu.

*

Trong cung, Hoàng Thượng này một bệnh ược chừng bị bệnh hai tháng, nằm trên giường không dậy nổi, thân thể ngày càng biến kém.

Hắn đối Ninh tần nổi lên lòng nghi ngờ, làm người điều tra lúc sau, mới phát hiện kia luyện đan đạo sĩ cũng có vấn đề. Lúc trước là Ninh tần dẫn tiến cho hắn, kia đạo sĩ luyện đan bên trong trộn lẫn không ít dược, đối thân thể có tổn hại, cho nên hắn không những không có trường sinh bất tử, ngược lại càng ngày càng gầy yếu, thế cho nên hiện tại phá đổ thân thể.

Hoàng Thượng giận dữ, đem Ninh tần đánh vào dung thanh cung, nơi đó địa vị hẻo lánh, không người hỏi thăm, đó là cái gọi là lãnh cung.

Mà nàng nữ nhi, tắc giao cho Trang hoàng hậu nuôi nấng.

☆, chương 164 kết thúc

Hoàng Thượng triển miên giường bệnh này trận, bỗng nhiên hoài niệm khởi cùng Trang hoàng hậu ân tình tới.

Đáng tiếc Trang hoàng hậu sinh hắn khí, không muốn tới gặp hắn. Hoàng Thượng sai người đi thỉnh bốn năm lần, nàng cuối cùng chịu đến Tuyên Thất Điện tới, đối hắn đương nhiên là không có gì sắc mặt tốt, cách đầu giường an ủi vài câu liền phải rời khỏi.

Hoàng Thượng thanh âm suy yếu: “Người liền không có gì lời nói cùng trẫm nói sao?”

Sớm tại xoay người thời điểm, Hoàng Hậu nương nương sớm đã ướt hốc mắt, cố nén không rơi xuống nước mắt tới: “Có cái gì hảo thuyết? Chúng ta chi gian không phải đã sớm không lời nào để nói sao.”

Hoàng Thượng nửa ngày vô ngữ, thật dài mà thở dài một hơi.

“Trẫm chỉ sợ thời gian vô nhiều.” Hấn nhìn Trang hoàng hậu bóng dáng, đã có không cam lòng lại có bất đắc dĩ, “Con người trước khi chết, lời nói thường thật lòng. Hoàng Hậu thật không muốn cùng trẫm trò chuyện sao?”

Những lời này bức ra Trang hoàng hậu nước mắt, nàng nức nở nói: “Hoàng Thượng là muốn trường sinh bất tử người, làm cái gì nói này đó mê sảng?”

Hấn nói: “Thân thể của ta là cái gì trạng huống, không ai so với ta rõ ràng hơn. Thái y nói những lời này đó đều là lừa gạt trẫm, một đám đượng trẫm là ngốc tử, bọn họ lừa trẫm, Hoàng Hậu cũng muốn lừa trẫm sao? Thân thể này có thể hay không chống được sang năm đều là cái vấn đề, trường sinh bất tử..... Bất quá là trẫm vọng tưởng thôi.”

Hấn cuối cùng thấy rõ ràng, lần trước hồ đồ đến lợi hại, cho rằng chính mình thật có thể trường sinh bất tử. Người khác nói cái gì đều nghe không vào, hiện giờ bị giáo huấn mới tỉnh ngộ.

Trang hoàng hậu hai mắt đẫm lệ, liên tục mắng hấn vài thanh hồ đồ.

Hấn ghé vào đầu giường ho khan, “Hoàng Hậu là xem ta không còn dùng được, mới dám ở trước mặt ta như vậy làm càn.”

Hai người làm hơn ba mươi năm phu thê, chung quy là có cảm tình. Hấn vòng đi vòng lại lâu như vậy, phát hiện vẫn là nàng tốt nhất, đáng tiếc đã chậm, hấn thời điểm không nhiều lắm.

Hơn nữa Trang hoàng hậu không tha thứ hấn, đều do hấn lần trước sủng hạnh Ninh tần, ủy khuất nàng.

Hoàng Hậu tuy rằng mỗi ngày đều tới xem hấn, nhưng là rất ít phản ứng hấn. Trên cơ bản chờ hấn nghỉ ngơi lúc sau, nàng liền rời đi, Hoàng Thượng có tâm cùng nàng nói chuyện, nàng chỉ trả lời thuộc bổn phận sự, bên một mực không nói nhiều.

Như thế mấy ngày xuống dưới, Hoàng Thượng nắm lấy tay nàng, “Trẫm đã đem Ninh tần đưa vào dung thanh cung, Hoàng Hậu vẫn là không tha thứ trẫm sao?”

Trang hoàng hậu đem hấn mới vừa uống xong chén thuốc giao cho cung nhân, liếc hấn một cái, “Kia Chu gia người người tính toán xử trí như thế nào?”

Hoàng Thượng mấy ngày nay suy nghĩ rất nhiều, đại khái người mau chết thời điểm, sẽ đem cả đời này đều hồi tưởng một lần. Hấn nói: “Đều biết phủ giáo nữ vô phương, suýt nữa muốn trẫm tánh mạng, liền đem hấn chức quan trích đi, biếm vì thứ dân, lưu đầy mười năm bãi. Đến nỗi Ninh tần..... Liền giao cho Hoàng Hậu xử trí đi.”

Hấn nghĩ nghĩ, “Chu Phổ ở trong cung đã quá mấy tháng, thế trẫm trị liệu không ít bệnh nặng tiểu bệnh. Chỉ là không biết hấn hay không cùng Ninh tần hợp mưu hại trẫm..... Làm người đi điều tra rõ ràng, nếu là hấn có tham dự trong đó, liền giết chết bất luận tội. Nếu là vô tội, kia liền phóng hấn một con đường sống.”

Hấn hỏi: “Cứ như vậy, Hoàng Hậu vừa lòng sao?”

Trang hoàng hậu liếc hấn một cái, không nóng không lạnh thái độ, “Hoàng Thượng làm này đó là hấn là, thần thiếp có cái gì nhưng cao hứng.”

Nói muốn đi, Hoàng Thượng đem nàng giữ chặt, nhưng mà thân thể quá suy yếu, người không ngăn lại, ngược lại nửa cái thân mình đều treo không ở trên giường, thiếu chút nữa từ long sàng thượng rơi xuống. Hấn dựa đầu giường ho khan, kêu vài thanh Hoàng Hậu, đáng tiếc Trang hoàng hậu đã đi xa, trước sau không có quay đầu lại liếc hấn một cái.

*

Thời tiết càng ngày càng lạnh, bắt đầu mùa đông không bao lâu, Trường An liền hạ khởi tuyết tới.

Đào Φ mẫu thân men gổm nhai từng tương tức nàng cũng không dám nữa đi đường lỗ mǎng hấp tấp, thường xuyên đi một bước xem ba bước, tiểu tâm cẩn thận thật sự. Đương nhiên, Giang Hành so nàng còn muốn khẩn trương, ba lượng lễ trên mới đi Quân phủ một lần, mặt khác thời gian đều lưu tại vương phủ bởi đào Γ quả thực là nửa bước đều luyện tiếc rời đi.

Nếu thật sự phải rời khỏi, hắn liền sẽ làm mười mấy nha hoàn bà tử vây quanh ở đào χ kỳ B không cho nàng có bất luận cái gì sơ xuất. Nếu hắn sau khi trở về nàng tâm tình không hảo hoặc là nơi nào không thoải mái, kia này đó hạ nhân là không tránh được trách phạt.

Đào ε cấp có thể cảm giác được trong bụng động tĩnh, giống như có tiểu thủ tiểu cước đang sờ tác nhúc nhích, nàng duỗi tay sờ hướng cái bụng, thử cùng hắn cảm ứng một chút. Không nghĩ tới tay mới vừa phóng đi lên, trong bụng tiểu gia hỏa cũng bắt tay dán đi lên, nàng vui sướng vô cùng, một lòng đều mềm.

Chờ Giang Hành trở về, nàng gấp không chờ nổi mà nói cho hắn: “Mượt mà hôm nay cùng ta chơi!”

Giang Hành sửng sốt, “Mượt mà?”

Nàng gật đầu không ngừng, đã sớm đem tên khởi hảo, “Mượt mà, lông xù xù mượt mà. Ngày hôm qua ta đi xem đại ca gia như ý, lông xù xù một đoàn, đáng yêu cực kỳ.”

Giang Hành không nói chuyện, nghĩ thầm này không phải nữ hài tên sao? Nàng sớm như vậy liền nhận định là nữ hài, vạn nhất sinh ra tới không phải, chẳng phải là lại phải thất vọng?

Giang Hành khuyên nàng: “Chờ hài tử sinh ra tới sau lại tưởng tên cũng không muộn.”

Nàng nói không, “Ta liền cảm thấy tên này dễ nghe!”

Nàng quyết tâm muốn khởi tên này, cản đều ngăn không được, Giang Hành chỉ có thể từ nàng đi. Nha hoàn ở một bên chuẩn bị bữa

tối, nàng đại kinh tiểu quái mà gào to một tiếng, nắm lấy hấn tay đặt ở trên bụng, “Ngụy Vương cứu cứu mau xem!”

Cách nàng mềm ám cái bụng cùng một tầng vật liệu may mặc, quả nhiên có thể cảm giác được tiểu gia hỏa nhúc nhích.

Hấn giống như trở mình, thật là thần kỳ.

Giang Hành ngẩn ngơ, hỏi nàng: “Đau sao?”

Nàng lắc đầu, “Có đôi khi có một chút đau, đại bộ phận thời gian không đau.” Nàng chỉ cảm thấy hảo chơi, nếu Giang Hành không ở, nàng có thể cùng mọt mà chơi cả ngày.

Mẫu tử gian tình cảm, đại để là từ lúc này bắt đầu đào tạo. Đào ψ ước kháng cố khiếm xúc ⁽¹⁹⁾ anh nàng liền chính mình đều chiếu cố không tốt, lại muốn bắt đầu chiếu cố một người khác. Giang Hành cảm thấy thực cảm khái, nhưng mà cẩn thận tưởng tượng, lại không xung đột. Nàng dưỡng hài tử, hấn dưỡng nàng, không phải vừa lúc sao?

Bên ngoài tuyết hạ đến càng lúc càng lớn, phòng chừng buổi tối là sẽ không đình.

Trời đã tối rồi, hành lang hạ đèn lồng chiếu tuyết trắng xóa, nổi lên óánh bạch sắc quang, ôn nhuận nhu hòa. Ngoài phòng băng thiên tuyết địa, phòng trong thiêu bếp lò chậu than, nghiêm nhiên hai cái thế giới, đào ε hoà thuận vui vẻ đến giống cái tiểu hỏa cầu.

Dùng qua cơm tối, nàng trốn vào Giang Hành trong lòng ngực, hai tay hai chân đều cuốn lấy hấn, hai người cho nhau sưởi ấm, “Ngụy Vương cứu cứu ôm ta.”

Giang Hành lo lắng đè nặng nàng bụng, không dám quá dùng sức ôm nàng, hai tay nhẹ nhàng mà vòng lấy nàng eo, cúi đầu hôn hôn cái trán của nàng, “Như vậy ôm đi xuống, ta nhưng không cam đoan có thể hay không nhẫn được.”

Tuy rằng nguy hiểm nhất đầu ba tháng đi qua, nhưng là Giang Hành vì nàng hảo, như cũ khắc chế không có chạm vào nàng. Hiện giờ đều bảy tám tháng, hắn tựa như một đầu đỏi quá mức lang, tùy thời đều có khả năng phác gục trước mắt tiểu bạch thỏ. Cố tình tiểu bạch thỏ không có tự giác, còn tổng thường thường mà khiêu khích hắn.

Đào α xe bia hết dư biết hắn vẫn luôn chịu đựng, có điểm đau lòng hắn, “Ta hỏi đại tẩu, đại tẩu nói có thể.....”

Giang Hành dừng lại, gất gao mà nhìn chăm chăm nàng.

Nàng đầu càng thấp, thanh âm càng tiều, “Ngụy Vương cứu cứu nếu nhẫn đến vất vả..... Người nhẹ một chút, đừng làm đau ta thì tốt rồi.....”

Vừa mới dứt lời, Giang Hành liền nghiêng người ngăn chặn nàng, không khỏi phân trần mà cắn nàng phẫn mỗi mút hôn.

Đào γ hoảng uân tiêu diệt phản ứng như vậy kịch liệt, mở to hai mắt, đôi tay bắt lấy khăn trải giường.

Nàng lớn bụng, Giang Hành yêu cầu so ngày thường càng thêm cẩn thận, mới không đến nỗi thương tổn nàng. Suy nghĩ rất nhiều loại biện pháp, cuối cùng chỉ có thể làm nàng nằm nghiêng, hắn nhẹ nhàng mà vòng lấy nàng eo, từ phía sau động tác.

Không dám xóc nảy, chỉ có thể hắn chậm rãi động.

Nhưng mà đối với tổ lâu lắm nam nhân tới nói, như vậy đã đủ rồi. Hắn vui sướng tràn trề, cuối cùng không ngừng mà hôn nàng cổ trắng, ách thanh kêu tên nàng.

Cũng may lúc này là mùa đông, quần áo cổ áo đều cao, không cần lo lắng bị người thấy, nếu không đào Φ khôi thiên chân cái vô pháp gặp người.

*

Ăn tết thời điểm, đào cùng Giang Hành đi trong cung một chuyến.

Giang Hành đi Tuyên Thất Điện gặp mặt Hoàng Thượng, nguyên bản không cần nàng đi, nghe nói Hoàng Thượng muốn gặp nàng, nàng liền cũng đi theo đi. Không nghĩ tới Trang hoàng hậu cũng ở, đào Ω Giang Hành song song chào hỏi, nàng làm cho bọn họ lên, cùng trước kia giống nhau nhiệt tình.

Tuyên Thất Điện nồng đậm được vị, đào tiến vào thời điểm, mơ hồ thấy trên giường nằm một người, so trước kia gầy ốm rất nhiều.

Nàng nhớ tới này trận trong cung truyền ra tới tin tức, nói là Ninh tần mưu hại Hoàng Thượng, bị quan vào dung thanh cung, đời này đều không thể trở ra. Đây là nhân quả báo ứng đi..... Ai kêu nàng trước kia hãm hại Giang Hành cùng Giang Diễm, hiện giờ quan đi vào không bao lâu, nghe nói liền trở nên điên điên khùng khùng thần chí không rõ.

Chu gia xuống dốc, cũng không biết Chu Phổ như thế nào? Hy vọng không cần bị liên lụy mới hảo.

Đào ϕ ở miên man suy nghĩ, Hoàng Thượng hỏi nàng nói mấy câu, nàng đều nhất nhất trả lời. Hẳn là lòng có dư mà lực không đủ, chưa nói vài câu Hoàng Thượng liền bắt đầu thở dốc, Trang hoàng hậu ở một bên vì hẳn thuận bối, hẳn làm tất cả mọi người đi ra ngoài, chỉ để lại Giang Hành một người nói chuyện.

Đào Ω Trang hoàng hậu trước sau chân đi ra ngoài, cùng nhau đi vào thiên điện, thuận tiện nói nói nhàn thoại.

Trang hoàng hậu khí sắc so trước kia hảo điểm, chính là ánh mắt chi gian khuôn mặt u sầu không triển, điểm này đào thực có thể lý giải, trượng phu thân thể không tốt, ai hội tâm tình hảo đâu?

Nàng liền nghĩ cách dụ Hoàng Hậu vui vẻ, cho nàng giảng mấy ngày nay mượn mà như thế nào cùng nàng chơi đùa. Trang hoàng hậu thích nghe, thực mau lộ ra ý cười.

Không bao lâu Giang Hành từ trong điện ra tới, khuôn mặt thập phần nghiêm túc.

Đào Σ huyền lượng lầy, trên đường trở về hỏi hấn: “Hoàng Thượng theo như người nói cái gì?”

Giang Hành nghĩ tới lúc sau, trịnh trọng hỏi: “Kêu kêu, người cảm thấy mẫu hậu như thế nào?”

Nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Thực thân thiết, thực thiện lương.”

Giang Hành lắc đầu, hấn không phải ý tứ này, “Ta là muốn hỏi người..... Người cảm thấy mẫu hậu cái này vị trí như thế nào?”

Nàng chớp hai hạ đôi mắt.

Hấn tiếp tục hỏi: “Người tưởng ngồi cái này vị trí sao?”

Lúc này nàng nghe minh bạch, giật mình mà mở ra cái miệng nhỏ.

Tuy rằng biết Giang Hành tổng hội ngồi trên long ỷ, đi hướng ngự cực, nhưng nàng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy! Hơn nữa Hoàng Hậu cái này từ, nàng vẫn luôn cảm thấy ly nàng rất xa, đương chân chính bấ ở nàng trước mặt thời điểm, ngược lại có chút không biết làm sao.

Ba ngày lúc sau, Hoàng Thượng liền ban bố chiếu thư, lập Ngụy Vương vì trữ quân, nếu hấn ly thế, liền từ Ngụy Vương vào chỗ.

Này cử ở rất nhiều đại thần dự kiến bên trong, không có khiến cho quá lớn dao động, bọn họ cho rằng đây là đương nhiên sự. Đông đảo hoàng tử trung, chỉ còn lại có Ngụy Vương một vị con vợ cả, hơn nữa hấn năng lực trác đàn, không có người so với hấn càng thích hợp.

*

Băng tuyết tan rã, mùa đông lặng yên không một tiếng động mà đi qua.

Ba tháng xuân hoa xán lạn, đào φ ở trong viện tản bộ, bỗng nhiên cảm thấy một trận bụng đau. Bạch Nhụy tính tính thời gian, đúng là

mấy ngày nay lâm bồn, cũng may bà mẹ đã sớm chuẩn bị tốt, này sẽ không đến mức quá hoảng loạn.

Đâu vào đấy mà đem nàng nâng vào nhà, bà mẹ cùng mấy cái sinh quá hài tử bà tử ở bên trong hỗ trợ, người ngoài đều bị đuổi tới bên ngoài tới.

Giang Hành tông quân phủ khi trở về, vừa nghe nói đào σ sinh, cơ hồ là chạy về Đổ Hành Uyển.

Đào khung xương tiểu, sinh sản thật sự không thuận lợi. Hơn nữa nàng có bệnh tim, tuy rằng mấy năm nay hảo rất nhiều, nhưng trên đường cũng ngắt xỉu rất nhiều lần, toàn dựa vào Chu Phở lúc trước cấp kia bình dược mới căng lại đây.

Giang Hành ở bên ngoài nghe thấy nàng tiếng kêu, nếu không phải có bà tử ngăn đón, hẳn chỉ sợ đã sớm phá cửa mà vào.

Cũng may nàng thân mình dưỡng đến không tòi, đến cuối cùng ở bà mẹ dẫn đường hạ, thuận lợi đem hài tử sinh xuống dưới.

Trong phòng một tiếng khóc nỉ non, nàng hư thoát mà nhắm mắt lại.

Giang Hành vọt vào trong phòng, không lo lắng xem hài tử, trước dò hỏi tình huống của nàng như thế nào.

“Vương phi mệt muốn chết rồi, hậu sản phải hảo hảo điều dưỡng một đoạn thời gian, không thể đụng vào nước lạnh, càng không thể bị cảm lạnh.” Bà mẹ công đạo xong này đó, đem bọc lên tã lót hài tử đưa đến trên tay hắn, “Chúc mừng Vương gia, là cái tiểu thể tử.”

Giang Hành cúi đầu vừa thấy, nhãn dùm đó, đỏ rực, rõ ràng xấu cực kỳ, hẳn lại cảm thấy rất đẹp.

Hắn không dám buông tay, lấy cái trán nhẹ nhàng chạm chạm hắn mặt.

“Người chính là mọt mà.”

Không biết kêu kêu thấy, sẽ là cái gì phản ứng?

Tác giả có lời muốn nói:

Kết thúc lạ, cảm ơn đại gia vẫn luôn tới duy trì ~

Mặt sau còn có mấy cái phiên ngoại, A Nguyệt sẽ lục tục đưa lên tới!

☆, chương 165 phiên một

Đào π nha thô sau câu đầu tiên lời nói đó là: “Ta mượn mà đâu?”

Nàng thân mình suy yếu, hơi thở mong manh, cố tình một lòng nghĩ hài tử, thời thời khắc khắc đều treo ở trong lòng. Dù sao cũng là nàng hoài thai mười tháng, trên người rơi xuống một miếng thịt, có thể không để bụng sao?

Hài tử đã rửa sạch sẽ, đã khóc lúc sau an an tĩnh tĩnh mà nằm ở tã lót. Giang Hành ôm cho nàng xem, “Đừng nhìn lâu lắm, người còn muốn nghỉ ngơi nhiều.”

Nàng thất thần mà ứng một tiếng, thật cẩn thận mà đem hài tử nhận lấy. Như vậy tiểu một đoàn, phấn phấn nộn nộn, thoạt nhìn yếu ớt cực kỳ, nàng trong nháy mắt liền yêu thích đến tận xương tủy, ôm lấy không chịu buông tay, “Nàng như thế nào không khóc? Có phải hay không ngủ rồi?”

Giang Hành nói: “Mới vừa rồi khóc mệt mỏi, vừa mới mới ngủ.”

Nàng là không biết, nàng hôn mê thời điểm hài tử khóc đến có bao nhiêu lợi hại, bởi vì sợ hài tử đánh thức nàng, hấn liền làm vú nuôi ôm đến nhà kê đi hồng, thật vất vả ngủ rồi mới an tĩnh lại.

Đào α tư am sau mới tính yên tâm, nhìn chăm chăm hài tử mặt xem không đủ đường như..... Đột nhiên nhớ tới cái gì, tay hướng tã lót phía dưới một sờ, cởi bỏ hệ thằng, muốn xác nhận đến tột cùng là nam hay nữ. Nàng một lòng nhận định là cái khuê nữ, cho nên

đương thấy mượt mà giữa hai chân tiểu thịt trùng khi..... Sừng sốt một chút, “Vì cái gì là.....”

Nhi tử?

Nàng đáng yêu ngoan ngoãn nghe lời khuê nữ đâu!

Đào κ nãi giảo nháy mắt hoảng > mẫu giới tháp ngẩng đầu nhu nhược đáng thương mà nhìn Giang Hành: “Ngụy Vương cứu cứu.....”

Giang Hành biết nàng muốn nói cái gì, đơn giản là hỏi muốn cái nữ nhi thôi, nhưng này lại không phải có thể cưỡng cầu tới. Hấn tính toán đem hài tử tiếp nhận đi, “Người nếu là không thích, ngày sau chúng ta..... Lại muốn cái nữ nhi.”

Hấn nguyên bản tưởng nói tái sinh một cái, nhưng là nàng ngày hôm qua như vậy thống khổ, liên tiếp ngắt xỉu ba lần, nhưng đem hấn sợ tới mức quá sức, ngắn hạn nội là không dám lại làm nàng mạo một lần loại này nguy hiểm.

Nghe vậy, đào α vội lắc đầu, không cho hấn đem mượt mà ôm đi, “Ai nói ta không thích, ta thích chứ!” Dừng một chút, chung quy có chút chột dạ, “Chỉ là nếu hấn là nữ hài nhi, ta sẽ càng thích.”

Kia bất quá là nàng này mấy tháng qua chấp nhất thôi, kỳ thật vô luận nam hài vẫn là nữ hài, nàng đều giống nhau thích. Nàng yêu cầu một đoạn thời gian tiêu hóa tin tức này, ôm hài tử không ngừng mà xem, một hồi sờ sờ mũi hấn, một hồi sờ sờ hấn lông mi. Nàng dần dần tiếp thu mượt mà là cái nam oa oa, cười ngâm ngâm nói: “Cùng ta lớn lên nhất giống.”

Hài tử cũng chưa nẩy nở, cũng không biết nàng làm sao thấy được đến.

Giang Hành tại đây phương diện không cùng nàng so đo, nàng nói cái gì chính là cái gì, bởi vì nàng mới vừa sinh xong hài tử, không nên quá mức mệt nhọc, hài tử xem một lát liền hảo, nàng vẫn là phải

hảo hảo nghĩ ngợi. Hấn làm vú nuôi đem mượi mà ôm đi, lại nấu một chén dưỡng thân ích lợi canh, uy nàng uống xong đi: “Trước ngủ một hồi, buổi tối ta lại kêu ngươi.”

Nàng không yên tâm, “Vậi ngươi hảo hảo nhìn mượi mà.”

-----oOo-----

Phần 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Giang Hành gật đầu, hôn hôn nàng trán, nàng lúc này mới nhắm mắt lại. Nói là buổi tối kêu nàng, kỳ thật nàng một giấc ngủ tới rồi ngày hôm sau buổi sáng. Giang Hành sợ nàng quá mệt mỏi, muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều một hồi, liền không làm người đánh thức nàng. Nàng vừa tỉnh tới, đại phu liền thế nàng chẩn bệnh một phen, xem nàng thân thể như thế nào.

Cũng may đại phu nói thân thể tuy rằng có điểm nhược, nhưng hảo sinh nghỉ ngơi liền không có trở ngại, hơn nữa cảm xúc tốt nhất không cần có quá lớn dao động, ẩm thực bổ dưỡng, một hai tháng liền có thể khôi phục đến từ trước trạng huống. Lại nhìn một chút hài tử, đại phu nói hài tử thực khỏe mạnh, không có gì vấn đề.

*

Đào Σ hoang sam lộc pha ăn uống đều là ở trên giường, ngay từ đầu còn hảo, nhưng người luôn có tam cấp, nàng ngưng ngưng cùng Giang Hành nói, liền chịu đựng. Sau lại thật sự nhịn không được, bắt đầu đem Giang Hành hướng bên ngoài đuổi: “Ngụy Vương cứu cứu đi ra ngoài, làm Bạch Nhụy ngọc trà tiến vào.”

Giang Hành bị ghét bỏ đến không thể hiểu được, vừa rồi còn hảo hảo, như thế nào bỗng nhiên liền không cần hắn?

Chỉ xem nàng khuôn mặt nhỏ nghẹn đến mức phẫn hồng, lại tưởng tượng nàng vừa rồi uống lên hơn phân nửa chén canh, Giang Hành ngộ đạo, cong môi cười nhìn nàng: “Có cái gì là bản vương không thể làm?”

Nói chưa dứt lời, vừa nói nàng mặt càng đỏ hơn, quay đầu đi xấu hổ nói: “Chính là không thể.....”

Nàng không nói, Giang Hành quyết tâm không đi, “Xem ra không phải cái gì quan trọng sự, ta đây liền không đi rồi.”

“.....” Nàng sao được! Đào hoảng sợ, thanh âm không tự chủ được mà cất cao điểm, mang theo cầu xin, “Người rút cuộc ra không ra đi?”

Giang Hành hỏi nàng: “Đến tột cùng chuyện gì?”

Nàng mếu máo, ủy khuất nói: “Ta tưởng đi tiêu.”

Ngữ khí đáng thương vô cùng, sống thoát thoát hẳn ở khi dễ nàng. Kỳ thật hẳn chỉ là không nghĩ cùng nàng phiết đến như vậy sạch sẽ thôi, phu thê gian đàm luận những đề tài này, nguyên bản liền hết sức bình thường. Nàng nói lúc sau, hẳn sắc mặt như thường: “Ta ôm người qua đi.”

Gần nhất vì phương tiện chiếu cố nàng, cái bồ liền đặt ở nội thất một góc, dùng bình phong ngăn cách một cái đơn độc không gian, còn tính sạch sẽ. Cửa sổ đều quan đến kín mít, trong nhà còn thiếu bếp lò, nóng hừng hực. Giang Hành đem nàng chặn ngang bệ lên, đặt ở cái bồ mặt trên, ngồi xổm nàng trước mặt, chuẩn bị giải nàng quần áo.

Đào o nôn trộm chơi nắm chặt quần áo hoảng sợ hỏi: “Người làm cái gì?”

Hắn mặt không đổi sắc, “Giúp người cởi quần.”

Nàng thẹn quá thành giận, nói chuyện cũng trở nên không nhanh nhẹn, “Ta, ta chính mình có thể!”

Giang Hành cười nhẹ, không cưỡng bách nữa nàng, đứng lên xoa xoa nàng đầu, “Ta đây đến bên ngoài chờ người, hảo kê ta.”

Nói đi ra bình phong.

Đào φ xuy gõ sương vĩnh dật dong té hoán chơi mặt đỏ đến giống một viên tôm luộc. Nàng thậm chí có thể nhìn đến bình phong bên

ngoài hấn thân ảnh, không có từng một hơi, ngược lại càng thêm khẩn trương..... Nàng cúi đầu, quần áo giải nửa ngày mới cởi bỏ, đi tiểu thanh âm tinh tường truyền ra tới, nàng xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, “Ta hảo.”

Giang Hành đi vào tới, cẩn thận mà cho nàng mặc tốt quần áo, lại bế lên nàng thả lại trên giường. “Trong khoảng thời gian này từ ta chiếu cố người cuộc sống hàng ngày, mặt khác sự tình lại kêu nha hoàn bà tử.”

Đào σ hỏi đĩnh “Không.....”

Hấn đem nàng toái phát vấn đến nhĩ sau, khó được đứng đắn, “Kêu kêu, chúng ta là phu thê. Những việc này căn bản không coi là cái gì, người nếu là vẫn luôn kháng cự ta, ta sẽ thập phần khổ sở.”

Xem vẻ mặt của hấn, giống như thực sự có một chút bị thương?

Đào γ lệ khát kiếm nội tâm trải qua một phen giã giụa, thỏa hiệp nói: “Ta đã biết.”

Mặt nàng đỏ lên, vổ vổ bên người giường, “Ngụy Vương cứu cứu đến trên giường tới.” Nàng hiện tại không thể động, làm chuyện gì đều có hạn chế, đành phải yêu cầu hấn.

Giang Hành theo lời nằm ở bên người nàng, vươn cánh tay dài đem nàng nạp vào trong lòng ngực.

Nàng cọ cọ hấn ngực, tiểu miêu giống nhau, “Ta không phải kháng cự người..... Ta chỉ là có điểm không thói quen.”

Nàng đã học được cùng hấn lỏa lồ cõi lòng, Giang Hành thật cao hứng, cười hôn môi nàng gương mặt, “Không có việc gì, về sau chậm rãi sẽ thói quen.”

Như vậy cảm thấy thẹn, ai biết về sau có thể hay không thói quen..... Nàng không nói lời nào, ít khi nói gần nói xa, “Ta muốn nhìn mượng mà!”

Mượ̣t mà từ vú nuôi chiếu cố, không có quấy rầy nàng.

Chính là đào Σ hoán ê mị vở khiến linh ngưu nàng trăm cay ngàn đắng sinh hạ tới nhi tử, còn không có tới kịp nhiều xem hai mắt, đã bị người ôm đi. Lúc này mới một ngày, liền tưởng niệm vô cùng.

Giang Hành làm người đem mượ̣t mà ôm tới, tiểu gia hỏa mới vừa tỉnh ngủ, vẫn luôn ở khóc nháo. Đào π nãi sô trộm chơi vội vàng tiếp nhận tới hồng hấn, kỳ quái thật sự, mượ̣t mà vừa đến nàng trong lòng ngực tiếng khóc liền nhỏ, ô ô nuốt nuốt mà nắm tiểu nắm tay, nước mắt xoạch xoạch mà rớt.

Bà tử nói có thể là đói bụng, muốn ôm hấn đi tìm vú nuôi uy nãi, đào ι hổ hư manh mâu Trịnh muốn tự mình uy hấn.

Bà tử nói nàng hiện tại thân thể không tốt, sữa mẹ cũng không đủ, vẫn là làm vú nuôi nuôi nâng tương đối hảo.

Cuối cùng không có biện pháp, đào χ hoang hiện mình ôm đi xuống tìm vú nuôi. Mượ̣t mà đi rồi, nàng cảm xúc hạ xuống hảo một thời gian.

Vô luận Giang Hành như thế nào hồng cũng chưa dùng, mãi cho đến chạng vạng mượ̣t mà lại lần nữa lại đây, nàng mới lộ ra tươi cười. Lần này nàng nói muốn uy mượ̣t mà, Giang Hành không có ngăn trở, ngẫu nhiên một hai lần hấn là có thể.

Chẳng qua nhìn tiểu gia hỏa một hút một mút ăn đến mùi ngon, hấn trong lòng phiếm thượng ghen tuông, không vui mà nheo nheo mắt.

Nơi đó nguyên bản là hấn độc hữu, hiện giờ bị nhi tử đoạt đi rồi, nhiều ít có điểm không thoải mái.

*

Mượ̣t mà không sinh ra thời điểm, đào Ω hấn làm rất nhiều áo lót quần nhỏ.

Lúc trước cho rằng hắn là nữ nhi, sở hữu hình thức đều là nữ oa oa, quần áo bên cạnh thêm tinh mỹ hoa văn, còn có mấy cái tiểu váy. Nguyên bản có thể cho hạ nhân một lần nữa lại làm, như vậy đào ψ bao túi lộ liền vô dụng võ nơi, nàng luyện tiếc ném, dù sao cũng là từng đường kim mũi chỉ khâu vá ra tới.

Sau lại liền suy nghĩ cái chủ ý, làm mượn mà tiếp tục xuyên nàng làm quần áo, dù sao bây giờ còn nhỏ, hắn không hiểu chuyện, xuyên xuyên nữ trang cũng không có gì.

Cố tình mượn mà sinh đến tú khí, ngũ quan tinh xảo, mặc vào nữ oa oa quần áo một chút cũng không đột ngột. Hắn nảy nở lúc sau, càng thêm mà giống đào A

Thế cho nên Giang Hành mỗi lần về nhà, đều cho rằng bọn họ sinh chính là cái nữ nhi.

Giang Hành có chút đau đầu.

Cũng may đào ψ quần áo không nhiều lắm, hài tử lại lớn lên thực mau, cơ hồ một ngày một cái bộ dáng. Nửa năm lúc sau nàng khâu vá quần áo đều không phải sử dụng đến, mượn mà cuối cùng có thể mặc hồi bình thường quần áo.

Tiểu gia hỏa cái mũi miệng đều giống đào Γ chỉ có một đôi mắt giống Giang Hành, sáng ngời có thần, mày kiếm mắt sáng, sau khi lớn lên nhất định anh khí mười phần.

Không chỉ có như thế, liền tính tình cũng giống Giang Hành. Hoạt bát hiểu động, một khắc đều không chịu yên.

Dùng Giang Hành nói nói chính là: “Ta nhi tử tương lai là muốn vũ đao nhảy mã người.”

Đào σ hư huých bạc huy liệu, “Vũ phu có cái gì tốt? Hiện tại cô nương gia thích đều là hào hoa phong nhã, ôn văn nho nhã nam nhân!”

Giang Hành nhớ tới Chu Phổ, nháy mắt không nói.

Đào thấy hần sắc mặt không thích hợp, cân nhắc một chút vừa rồi đối thoại, không có gì không thích hợp a? Nàng không nghĩ ra, đơn giản không hề suy nghĩ, quay đầu đi đậu mượ̣t mà chơi.

Mượ̣t mà vừa thấy đến nàng liền hai mắt tỏa ánh sáng, oa oa kêu hai tiếng, mở ra tiểu tay ngắn muốn nàng ôm một cái.

Đào P khởi hần, hần liền khanh khách mà cười.

Hần cười khi đôi mắt cong cong, cùng đào σ hoang R đối, thật là miễn bàn có bao nhiêu thảo hỉ.

Buổi tối mượ̣t mà như cũ cùng vú nuôi cùng nhau ngủ.

Đào φ muốn ngủ, Giang Hành phủ lên tới, không nói một lời mà cời bỏ nàng quần áo, xông vào. Hần khắc chế gắng sức nói, nhưng đối với nàng tới nói vẫn là có điểm trọng, so lần trước đều phải kịch liệt.

Đào ψ ở cũ khi khôi phục đến không tồi, cả người da thịt như cũ cùng đậu hủ giống nhau, nộn đến có thể véo ra thủy tới. Đặc biệt chỗ đó..... Khấn đến kỳ cục.

Giang Hành lộng thật lâu, đến cuối cùng nàng thật sự chịu không nổi, ôm cổ hần đau khổ cầu xin, cầu hần chậm một chút. Ước chừng một canh giờ sau, hần mới buông ra nàng, ách giọng nói hỏi: “Người cũng thích ôn văn nho nhã nam nhân?”

Cái gì?

Đào hốt hoảng, căn bản không nghe minh bạch. Loại này thời điểm hỏi cái này vấn đề làm cái gì?

Nàng không trả lời, hần đi xuống thật mạnh trầm xuống, nàng ưm một tiếng, nước mắt đều bị bức ra tới. Loại này thời điểm lặ́c đầu nhất định là đúng, nàng phản ứng nhanh chóng, “Không..... Ta thích Ngự Vương cứu cứu như vậy, ô..... Thích người.....”

Liên tiếp nói vài thanh, sắc mặt của hắn cuối cùng có điều hòa hoãn.

Giang Hành dán ở nàng bên tai, thấp giọng dò hỏi: “Kia thích ta như vậy đối với người sao?”

Đào ξ sương × thường cự tuyệt trả lời vấn đề này.

Hôm nay buổi tối vẫn luôn lẫn lộn đến ba bốn càng, Giang Hành thoả mãn, chính là khổ đào Γ ngày hôm sau liền giường cũng chưa có thể xuống dưới.

*

Trang hoàng hậu thực thích mượn mà, mỗi lần đào Y hắn vào cung, Trang hoàng hậu trên mặt tổng hội lộ ra đã lâu tươi cười.

Hoàng Thượng thân thể trạng hướng ngày càng biến kém, thái y lên cùng Hoàng Hậu nói, chỉ sợ căng bất quá cái này mùa đông.

Quả thực ứng những lời này, tháng giêng sơ bảy buổi tối, Trường An bá tánh còn đắm chìm ở ăn tết chúc mừng không khí hạ, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức, Hoàng Thượng chết.

Nghe nói đêm đó là Trang hoàng hậu canh giữ ở long sàng biên, Hoàng Thượng tắt thở lúc sau, nàng nắm Hoàng Thượng tay ngồi cả một đêm.

Cử quốc cực kỳ bi ai, ba tháng nội tạm dừng hết thầy hôn sự hỉ sự.

Bảy ngày sau, tiên hoàng linh cữu táng nhập hoàng lăng. Quốc không thể một ngày vô quân, Ngụy Vương y theo tiên hoàng di chúc vào chỗ, sửa niên hiệu vì minh sùng. Đồng thời sắc phong Ngụy Vương phi vi hậu, hậu cung vô phi tần, Đế hậu ân ái, phu thê tình thâm, bị truyền vì nhất thời giai thoại.

Hoàng Hậu sinh hoạt không có đào o thân thiện mị gô thuần cô tâm ξ đình đại khái là Giang Hành mặc kệ nàng, nàng có thể đi theo vương phủ giống nhau tự do tự tại. To như vậy hậu cung đều là

nàng một người, muốn đi chỗ nào liền đi chỗ nào. Chính là người có điểm thiếu, nhìn quái quạnh quẽ.....

Một ngày buổi tối nàng nằm ở Giang Hành trong lòng ngực, tò mò hỏi: “Những cái đó đại thần liền không bức người tuyển phi?”

Giang Hành sắc mặt biến đổi, còn tưởng rằng ai ở nàng trước mặt nói lung tung, chọc đến nàng không cao hứng, liền tục bảo đảm: “Ta chỉ cần người một cái.”

Nghe vậy, đào π mục cự ti chơi ngoài miệng lại cố ý nói: “Người liền không chê quạnh quẽ?”

Giang Hành cười cười, “Có người cùng mượn mà, đã đủ náo nhiệt.”

Hắn không cần phi tàn tràn đầy hậu cung, lại nhiều nữ nhân, đều thay thế không được nàng ở trong lòng hắn vị trí. Mỗi ngày lâm triều trở về, nhìn đến nàng ngồi xổm trên mặt đất giáo mượn mà đi đường, cười nói xinh đẹp, hắn liền cảm thấy cả đời này đều tái vô sở cầu, có thể tử có nhi tử, chỉ có thể dùng mỹ mãn hai chữ tới hình dung.

☆, chương 166 phiên nhị

Đoạn Thuần bặt tốt cảm thấy đoạn thế tử gần nhất rất kỳ quái, cả ngày đái ở nhà đại môn không ra, nhị môn không mại, ngay cả ước hắn uống rượu uống trà, hắn đều nhiều lần cự tuyệt.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ là kim ốc tàng kiều?

Mấy phen hỏi thăm dưới, mới biết được Đoạn Thuần nguyên lai vội vàng chiếu cố hắn tiểu muội muội. Lần trước Du quận vương phi mới vừa sinh một cái tiểu nữ nhi, đặt tên đoạn Bảo Lộ, nữ danh bảo bảo, gần nhất mới vừa mãn một tuổi. Đoạn Thuần để bụng vô cùng, liền kém không có buộc ở trên lưng quần lúc nào cũng mang theo.

Đoạn thể tử ở mang nãi oa oa? Này thật đúng là hiếm lạ sự, mọi người hai mặt nhìn nhau, khó có thể tưởng tượng đó là cái gì hình ảnh. Thương lượng lúc sau, quyết định đi Du quận vương phủ tìm tòi đến tột cùng.

Đồng hành có hách thái phó nhi tử Hách Liên, thượng thư tả bộc dạ tiểu nhi tử Lý Vinh thừa, cùng mặt khác hai vị triều đình quan viên con nối dõi, những người này hứng thú hợp nhau, nói chuyện đầu cơ, này đây thường xuyên tụ ở bên nhau. Bọn họ đi vào Du quận vương phủ cửa sau, hôn giả vào bên trong thông truyền, không bao lâu liền thỉnh bọn họ nhập nhà chính chờ.

Mấy người ngồi ở nhà chính đợi trong chốc lát, không thấy Đoạn Thuần đã đến, sôi nổi ngồi không yên. Người đều về đến nhà tới, chẳng lẽ còn không ra trông thấy sao?

Đến tột cùng là nhiều bảo bối muội muội, mới có thể như vậy xem ở trong mắt?

Dù sao cũng không phải cái gì người ngoài, bọn họ đã tới Du quận vương phủ mấy tranh, đối Đoạn Thuần trụ giải trúc viện rất là quen thuộc, không cần hạ nhân dẫn dắt, thẳng đi vào hấn sân cửa. Chưa đến gần, liền nghe được bên trong truyền đến thanh thúy tiếng cười, khanh khách không dứt bên tai, mấy người đối diện, không cần đoán, bên trong nhất định là vị kia tiểu quận chúa.

Khó trách không chịu ra tới đâu, bọn họ đảo muốn nhìn này tiểu quận chúa có chỗ nào xuất sắc.

Bọn họ đi trên bậc thang, tới nhận thức bọn họ, này đây liền không có ngăn trở. Bọn họ liếc mắt một cái liền thấy giữa sân có một cái ăn mặc phần váy kẹp áo tiểu đoàn tử, sơ O phát, hai điều ngắn ngắn chân vụng về mà đi rồi hai bước, nhào vào Đoạn Thuần trong lòng ngực, cười đến toàn bộ mùa đông đều phải hòa tan.

Đoạn Thuần tiếp được nàng tiểu thân mình, cười đem nàng giơ lên, “Bảo bảo hảo thông minh, học được thật mau.”

Cửa mấy người đều xem trọn tròn mắt, bọn họ bao lâu gặp qua Đoạn Thuần cười đến như thế sung sướng? Đoạn Thuần người này trời sinh quạnh quẽ, liên tính cao hứng cũng là không lộ thanh sắc, theo chân bọn họ ở bên nhau khi liên càng không cần phải nói, xem hắn cười quả thực so phù dung sớm nở tối tàn còn khó. Hiện nay cái này cười cong đôi mắt, tràn đầy tự hào nam nhân là ai?

Bảo Lộ vươn thịt hô hô tay nhỏ phủng đầu của hắn, ở trên mặt hắn gặm a gặm, một bên gặm một bên hàm hàm hồ hồ mà nói: “Nồi nôi.....”

Đoạn Thuần bị nàng gặm về mặt nước miếng, không những không có ghét bỏ, ngược lại tâm tình càng tốt, “Bảo bảo ngoan, lại kêu một lần.”

Bảo Lộ có thể nghe hiểu giống nhau, oa oa lạp lạp hai tiếng: “Nồi nôi..... Nồi ô.....”

Nói đến cũng kỳ quái, Du quận vương gia tiểu quận chúa, mới vừa học được nói câu đầu tiên lời nói không phải nương nương cũng không phải cha, mà là ca ca. Bởi vì cái này, Ân Tuế Tình buồn bực vài thiên, tổng cảm thấy bảo bảo cùng Đoạn Thuần so cùng nàng còn muốn thân. Ngay từ đầu nàng sợ phiền toái Đoạn Thuần, không nghĩ làm hắn mang hài tử, nhưng là mấy ngày nay Đoạn Thuần rõ ràng ăn không ngon ngủ không tốt, ngay cả bảo bảo cũng thường xuyên khóc, sau lại vô pháp, mới làm hắn tiếp tục mang.

Hiện giờ giải trúc viện đã thành tiểu Bảo Lộ biệt viện, quang bà tử liên có vài cái, nơi nơi đều là nàng thanh âm cùng mùi sữa nhi, nàng một ngày cơ hồ có hơn phân nửa thời gian đều ở chỗ này vượt qua. Ân Tuế Tình xem Đoạn Thuần mang theo không thành vấn đề, cũng liền dần dần yên lòng, chỉ cần mỗi ngày buổi tối đem Bảo Lộ tiếp trở về ngủ là được.

Liên can người chờ còn ở cửa đứng, vẫn là hạ nhân phản ứng đến mau, đi vào Đoạn Thuần trước mặt thông bẩm: “Thế tử, hách công tử cùng Lý công tử tới xem ngài.”

Đoạn Thuần quay đầu vừa thấy, vài người đồng thời nhìn hấn, trong mắt đều là hoảng sợ.

Hấn tức khắc thu hồi tươi cười, cùng vừa rồi khác nhau như hai người, “Các người như thế nào tới?”

Hách Liên ho khan một tiếng, đi lên trước tới vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Này trận chưa thấy qua người, cũng không thấy người ra tới, các huynh đệ còn đương người ra chuyện gì, lúc này mới nghĩ tới quận vương phủ nhìn xem. Không có chuyện trước nói cho người, người đừng trách móc.”

Nói nhìn nhìn trong lòng ngực hấn tinh bột nắm, để sát vào nhìn lên, thật đúng là tinh xảo xinh đẹp đến kỳ cục. Phấn điêu ngọc trác, lông mi lại trường lại kiều, một đôi đen lúng liếng đến đôi mắt cực kỳ lượng, khó trách Đoạn Thuần như vậy thích. Tiểu gia hỏa tò mò mà nhìn nhìn hấn, cũng không sợ sinh, nhếch miệng cười lộ ra hai má má lúm đồng tiền, ngay cả Hách Liên loại này không quá thích tiểu hài tử người, cũng cảm thấy tâm đều phải hóa.

Hấn kinh vi thiên nhân, đứa nhỏ này quá đáng yêu, duỗi tay liền muốn ôm nàng: “Tới tới, làm ta cũng ôm một cái.”

Hách Liên là ăn chơi trác táng công tử, ngày thường lưu luyến bụi hoa, căn bản không giống như là có thể hảo hảo mang hài tử người. Đem Bảo Lộ giao cho hấn có thể yên tâm?

Đoạn Thuần sắc mặt biến đổi, xoay người tránh đi hấn ma trảo, một chân đá đi, “Lăn!”

Hách Liên lóe đến mau, hướng bên cạnh nhảy dựng liền tránh đi, hấn ai một tiếng, “Ta lại không phải cái gì hồng thủy mãnh thú, đến nỗi như vậy đề phòng sao! Nói nữa, người xem muội muội như thế nào so xem tức phụ còn khản? Ôm một cái đều không được?” Nói xong bỗng nhiên nhớ tới cái gì, có điểm áy náy, “Nga, ta đã quên người không cưới vợ.”

Khi nói chuyện mặt khác mấy người cũng đã đi tới, vừa thấy Bảo Lộ đáng yêu tiểu bộ dáng, sôi nổi nhìn không được tưởng đậu đậu nàng. Vừa rồi ở cửa liền cảm thấy tiểu gia hỏa này cười đến đặc biệt mềm đặc biệt ngọt, nếu là bọn họ có như vậy muội muội, phỏng chừng cũng sẽ hộ thật sự khẩn, không bỏ được làm bất luận kẻ nào chạm vào.

Nếu nói bọn họ vừa rồi còn tỏ vẻ nghi hoặc, như vậy hiện tại khẳng định cũng chưa cái gì hảo thuyết.

Người nói Đoạn Thuần như thế nào như vậy có phúc khí? Liên tiếp được hai tiện nghi muội muội, còn đều như vậy đáng yêu!

Người so người quả nhiên tức chết người.

Bảo Lộ ngay từ đầu còn cảm thấy hảo chơi, sau lại người dần dần mà nhiều, hơn nữa các nhìn không có hảo ý, nàng dần dần dừng tươi cười, máu mếu hướng Đoạn Thuần trong lòng ngực rụt rụt. Ôm lấy cổ hấn không buông tay, ủy khuất mà ô oa một tiếng, “Nương nương..... Nương nương.....”

Mọi người vừa thấy tiểu quận chúa khóc, tức khắc cứng đờ, chân tay luống cuống mà người nhìn xem ta, ta nhìn xem người. Bọn họ cũng không làm gì a?

Đoạn Thuần hoàn toàn đen mặt, đem Bảo Lộ giao cho một bên vú nuôi hồng, hấn đem bọn họ hướng bên ngoài đuổi, “Đều cho ta đi ra ngoài, đến nhà chính chờ!”

Bọn họ hiểu được cái gì kêu một vừa hai phải, thu tâm tư, ngoan ngoãn mà cáo từ, đi đến nhà chính.

*

Bảo Lộ còn ở khóc, vú nuôi hồng trong chốc lát vô dụng, khó xử mà nhìn về phía Đoạn Thuần: “Thế tử, nếu không mang tiểu quận chúa tìm Vương phi đi? Như vậy khóc đi xuống sẽ đem giọng nói khóc ách.”

Tiểu gia hỏa nước mắt đổ rào rào đi xuống rớt, khóc đến đáng thương hê hê: “Nương nương..... Hơi sợ, oa.....”

Đoạn Thuần lại đau lòng lại áy náy, tiếp nhận đi lấy ngón cái hủy diệt nàng nước mắt, “Có ca ca ở, Bảo Lộ đừng sợ, ca ca giúp người đi thu thập bọn họ.”

Nhưng nàng vẫn là khóc, bắt lấy hần quần áo càng khóc càng thương tâm.

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, chỉ có mang theo nàng đi tìm Ân Tuế Tình.

Ân Tuế Tình đang ngồi ở hành lang hạ khâu vá Bảo Lộ tiểu áo bông, nghe thấy Bảo Lộ tiếng khóc, vội vàng đứng lên, liền thấy vú nuôi ôm nàng đi tới. Nàng khẩn trương mà tiếp nhận đi, đau lòng vô cùng, “Sao lại thế này? Như thế nào khóc lợi hại như vậy, có phải hay không nơi nào bị va chạm?”

Vú nuôi lắc đầu, đem tiền căn hậu quả nói một lần, “Thế tử bằng hữu tới, muốn ôm ôm tiểu quận chúa, đại khái là người quá nhiều, liền đem tiểu quận chúa dọa khóc.”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Ân Tuế Tình ôm Bảo Lộ ngồi ở hành lang hạ, nga nga mà hống nàng, hôn hôn cái trán của nàng, lại xoa xoa nàng tay nhỏ, “Bảo bảo ngoan, ngoan bảo bảo, mẹ ôm một cái liền không khóc.....”

Nha hoàn đi trong phòng cầm hảo một ít ngoạn ý nhi đậu nàng, nàng chỉ nhìn thoáng qua, liền quay đầu đi, tiếp tục ghé vào Ân Tuế Tình trong lòng ngực khịt khịt.

Cũng may vừa đến Ân Tuế Tình trong lòng ngực, nàng tiếng khóc liền nhỏ rất nhiều, ô ô nuốt nuốt hai tiếng, hướng Ân Tuế Tình trong lòng ngực cụng cụng.

Ân Tuế Tình thấy nàng không khóc, từng một hơi, hỏi vú nuôi: “Thế tử người đâu?”

Vú nuôi nói: “Đang ở nhà chính hội kiến các vị công tử đâu.”

Nàng gật gật đầu, chưa nói cái gì. Vừa lúc là dùng cơm trưa thời điểm, trong phòng bếp chuẩn bị thích hợp Bảo Lộ ăn nãi canh, nàng uy nàng ăn nửa chén. Bảo Lộ mơ màng sắp ngủ, chỉ chốc lát sau liền ở nàng trong lòng ngực ngủ rồi.

Bảo Lộ ngủ một canh giờ sau tỉnh lại, buổi chiều vẫn luôn đều đặn ở ngô đồng uyển cùng Ân Tuế Tình cùng nhau chơi.

Chạng vạng Đoạn Thuần từ bên ngoài trở về, trước tiên đi vào ngô đồng uyển, thấy Bảo Lộ cười khanh khách mà múa may tiểu tay ngắn, sắc mặt nhu hòa rất nhiều. Hắn tiến lên đem nàng nâng lên cao, ngửa đầu cười hỏi: “Bảo bảo tưởng ca ca sao?”

Bảo Lộ nửa ngày không thấy hắn, có điểm tưởng hắn, ghé vào trên mặt hắn liền a ô a ô mà gặm: “Nồi nồi tưởng.....”

Đoạn Thuần thấp thấp mà cười, cảm thấy mỹ mãn.

*

Nguyên bản cho rằng Hách Liên đám kia người đã tới một lần liền tính, ai biết không mấy ngày lại tới nữa lần thứ hai. Nguyên lai bọn họ lần trước đem Bảo Lộ đậu khóc lúc sau, trong lòng thực băn khoăn, hôm nay cái là cố ý chịu đòn nhận tội tới.

Tiền viện có một tảng lớn đất trống, bọn họ hôm nay liền tụ ở chỗ này.

Không những như thế, còn cố ý đem Du quận vương phi cùng tiểu quận chúa cũng gọi tới. Hách Liên đưa cho Đoạn Thuần một cây trường côn, một bộ bi tráng biểu tình: “Người đánh đi, ta không hoàn thủ.”

Đoạn Thuần nhướng nhướng chân mày.

Vài người khác cũng nghiêm túc gật đầu, bộ dáng thực thành khẩn.

Hắn đại khái biết bọn họ có ý tứ gì, vì thế không có khách khí, tay cầm trường côn, triều Hách Liên đánh đi. Hách Liên khoa trương mà lui về phía sau mấy bước, che lại ngực ngã trên mặt đất, lại nhanh chóng từ trên mặt đất bắn lên tới, bắt khuất không buông tha mà triều Đoạn Thuần nhào lên đi. Như thế lặp lại, một bên Bảo Lộ oa oa chụp khởi tay tới, đôi mắt sáng lên: “Ca ca..... Bồng bồng!”

Đây là nàng lần đầu kêu đến như thế rõ ràng, những người khác nghe vậy, một thọc mà thượng, lại đều thực ăn ý mà bị Đoạn Thuần đánh ngã xuống đất.

Bảo Lộ là cái xứng chức người xem, vẫn luôn tưng cấp Đoạn Thuần khuyến khích nhi, tuy rằng nàng lời nói đại bộ phận đều làm người nghe không hiểu, nhưng là nàng cảm xúc lại rất sung sướng.

Một nén nhang sau, Đoạn Thuần đánh mệt mỏi, đem trường côn hướng Hách Liên trên người một ném, “Hảo, đều cút đi.”

Hách Liên tức giận đến thiếu chút nữa tắt thở, bọn họ cực cực khổ khổ bồi hắn diễn kịch, đâu hắn muội muội vui vẻ, chẳng lẽ liền không thể làm hắn cũng đối bọn họ cười một chút?

Hảo đi, ai kêu bọn họ không phải bảo bối của hắn muội muội đâu!

Trước khi đi, Hách Liên được như ý nguyện mà sờ sờ Bảo Lộ khuôn mặt nhỏ, thật là nộn a, thật là hoạt a, tiểu gia hỏa như thế nào như vậy đáng yêu đâu? Hắn nhếch miệng cười, “Ca ca hôm nào lại đến bồi người chơi!”

Đoạn Thuần nổi giận, “Mau cút!”

Người không liên quan rời đi sau, Đoạn Thuần ở ngày mùa đông ra một thân hãn, sợ đem hàn khí lây bệnh cấp Bảo Lộ, liền không có ôm nàng, chuẩn bị về trước giải trúc viện rửa rửa.

Bảo Lộ mở ra hai tay gọi lại hắn: “Ca ca.....”

Đoạn Thuần dừng lại, đi vào nàng trước mặt.

Nàng dò ra nửa cái thân mình, bẹp một tiếng ở trên mặt hấn hôn một cái, cười đến thiên chân vô tà.

☆, chương 167 phiên tam

Tết Đoan Ngọ hôm nay, đào P giận tị điều trường mệnh lữ, dùng ngũ sắc sợi tơ lộn xộn mà thành, mỗi điều còn xuyên ba viên không nhỏ trên châu.

Trong đó một cái mang ở mượt mà trên tay, mặt khác hai điều phân biệt đưa cho Bảo Lộ cùng như ý. Đào u thuyên, nay đã khác xưa, rất ít mới có thể ra cung một chuyến, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể cùng trưởng bối đoàn tụ.

Thật vất vả gặp mặt, mấy người phụ nhân ghé vào một khối luôn có nói không xong nói.

Tết Đoan Ngọ không có mở tiệc chiêu đãi quan viên, Giang Hành bày một bàn gia yến, thiết lập tại Tuyên Thất Điện nội, đem Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ, cùng với Du quận vương phủ người đều mời tới.

Kỳ thật như vậy an bài không tốt lắm, Đào Lâm Nguyên cùng đoan nghiêm gặp mặt, không thiếu được sẽ khiến cho một phen không thoải mái, nhìn nhau không vừa mắt..... Cũng không hẳn vậy, đoan nghiêm nhận không ra Đào Lâm Nguyên dung mạo, hẳn là Đào Lâm Nguyên đơn phương chán ghét.

Đào σ hoạn thủy thực lo lắng, sợ hai nhà ở Tuyên Thất Điện nháo xảy ra chuyện gì đoan, nói ra đi thật sự không dễ nghe. Cũng may Đào Lâm Nguyên không có hành động thiếu suy nghĩ, làm nàng hạt lo lắng một hồi.

Mượt mà hai tháng trước mới mãn hai tuổi, đi đường đã đi được thập phần thuận lợi, liền tính ở toàn bộ trong đại điện chạy cũng không thành vấn đề.

Ở đây có ba cái nhóc con, bình thường một người đọi còn hảo, ba người ở bên nhau quả thực muốn phiên thiên. Tiếng cười cơ hồ muốn đem toàn bộ Tuyên Thất Điện nhắc lên tới, đem đào Φ mục diêu dậu nặc vĩ mi phục nguy

Đào λ yếm viên hoài Việt chơi nhìn về phía bên người Giang Hành: “Đi quản quản người nhi tử.”

Giang Hành vừa nghe lời này liền vui vẻ, thấp giọng cười cười, “Như thế nào liền thành ta nhi tử? Hấn không phải người sinh sao?”

Nói lên cái này đào liền tới khí, nàng hảo hảo nhi tử, nguyên bản tưởng giáo dục thành ôn nhu nhĩ tính tình, không nghĩ tới cùng hấn đi quân doanh đái mấy ngày, trở về liền thành hỗn thế tiểu bá vương! Cũng không biết Giang Hành ở quân doanh dạy hấn cái gì, sau khi trở về tuy rằng như cũ đọc sách, nhưng là lại bắt đầu giao đao múa kiếm lên, động bất động liền kêu đánh kêu giết, thật thật làm người đau đầu.

Đào o hiệp hàng miết thông tì biện vút hữu đối như ý cùng Bảo Lộ, thủy mắt gâu gâu, nếu không phải ngại với nhiều người như vậy ở đây, chân tướng ô mấu Giang Hành nói “Ngụy Vương cứu cứu chúng ta trở về sinh nữ nhi đi”.

Nàng điều dưỡng hơn hai năm, thân mình sớm đã hảo đến không sai biệt lắm, đại phu nói tái sinh một cái hấn là không có gì vấn đề lớn.

Tuyên Thất Điện nơi nơi tràn ngập ba cái tiểu gia hỏa thanh âm, Ân Tuế Tình cùng Tôn Khải Yên vốn dĩ tưởng quản quản, nhưng là sau lại phát hiện cơ hồ đều là mọt mà thanh âm. Các nàng xem một cái đào Γ thấy nàng rất là đau đầu bộ dáng, đảo cũng ngưng ngưng thế nàng quản giáo nhi tử.

Mà hướng chi vị này vẫn là ngày sau Thái Tử.

Giang Hành ra mặt đem hấn kêu trở về, xụ mặt nói: “Trước mặt mọi người ồn ào, không hề lễ nghĩa, thái phó bình thường là như thế

nào giáo người lễ pháp?”

Mượng mà này sẽ thành thật nhiều, đứng ở trước mặt hắn chớp chớp đôi mắt nhìn hắn.

Giang Hành lại nói: “Bảo Lộ là người dì, người đối nàng hắn là tuân hoàn lễ nghĩa, ngày sau không được lại như thế không quy củ.”

Mượng mà lúc này nghe không hiểu, tò mò mà ở hắn cùng đào X gian nhìn tới nhìn lui, “Nhưng phụ hoàng không phải cũng là mẫu hậu cứu cứu, mẫu hậu vì sao có thể gả cho phụ hoàng?”

Giang Hành một ghen, thế nhưng vô pháp phản bác.

Đào kẹt lên một khối mút hoa quả nhét vào hắn trong miệng, sờ sờ hắn đầu, “Con nít con nôi không nên hỏi nhiều như vậy.”

Mượng mà vẫn luôn nghe đào Φ mặc ai đem mút hoa quả nhai nhai nuốt vào, mở to sáng ngời đôi mắt, “Ta đây có thể tiếp tục cùng Bảo Lộ dì chơi sao?”

Đào πΦ Hội Hải cao sao dụ đi thôi.”

Hắn để sát vào ở đào α thành tập xà nón hoạn trủng hoan hô lại chạy xa.

Mượng mà cùng khác hoàng tử không giống nhau, hắn sinh ở hạnh phúc mỹ mãn gia đình, Giang Hành cùng đào X vận không có quá nhiều yêu cầu, hắn muốn học cái gì liền học cái gì, cũng không miễn cưỡng. Hơn nữa hậu cung chỉ hắn một vị hoàng tử, không có lục đục với nhau, không có huynh đệ tương tàn, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ cảm thấy tịch mịch, nhưng không đến mức còn tuổi nhỏ liền mặt sát hắn đơn thuần thiện lương thiên tính.

Chờ mượng mà đi rồi, Giang Hành hỏi nàng: “Mới vừa rồi không phải còn ngại hắn làm âm ỉ, như thế nào kết quả là lại che chở hắn?”

Đào đúng lý hợp tình, “Ta nhi tử ta không che chở, còn chờ ai tới hộ nha?”

Nàng luôn là ngoài miệng nói thích nữ nhi, kỳ thật nhất sủng muội mà vẫn là nàng. Nếu không phải biết mẫu hậu không bỏ được trừng phạt hấn, muội mà tiểu gia hỏa này như thế nào sẽ như thế không kiêng nể gì?

Giang Hành cười thỏa hiệp, “Người nói đều đối.”

Yến hội tán sau, đào Ω Ân Tuế Tình cùng Tôn Khải Yên chờ mấy cái mợ cùng đi hồ Thái Dịch thưởng cảnh. Bầu trời một loan minh nguyệt, ngôi sao thưa thớt mà treo ở bầu trời, mấy người phụ nhân ngồi vây quanh ở bát giác trong đình, vừa nói đó là một canh giờ.

Đại khái trời chiều rồi, muội mà có điểm buồn ngủ, không hề như vừa rồi như vậy làm ầm ĩ, ghé vào đào v nhâm hộp ngọc lư ngủ.

Đào γ sờ đầu của hấn, “Làm ma ma đưa người trở về ngủ được không?”

Hấn lắc đầu, ôm chặt lấy nàng eo: “Ta cùng mẹ cùng nhau trở về.” Thanh âm mềm mại, mang theo điểm nhi làm nũng ý vị.

Chỉ có buổi tối thời điểm hấn mới nhất nghe lời, giống một con chạy vội một ngày rất cuộc mệt mỏi ngựa con. Đào Π thiên bế lên tới phóng tới trên đùi, thân thân hấn cái trán, “Mệt nhọc liền ở mẹ trong lòng ngực ngủ một hồi.”

Hấn thuận thế dựa ở nàng trong lòng ngực, tay nhỏ giống khi còn nhỏ giống nhau bắt lấy nàng vạt áo, củng củng, thành thành thật thật mà nhắm mắt lại.

Như ý ngồi ở Tôn Khải Yên trên đùi, một đôi mắt sáng ngời rực rỡ, “Đệ đệ ngủ?”

Đào πψ nặc khờ nhị

Đều nói chất nữ giống cô mẫu, như ý cùng đào πε bồi giới quả thiện tiết phụ trất lạc xiết C xem ta hốt nật miểu thối sửi cảo sào tu bảo luôn có loại đang xem khi còn nhỏ đào Φ mẫu biêm tạc

Canh hai thời gian, mấy nhà nhân tài sôi nổi rời đi.

Bạch Nhụy tưởng đem mượng mà tiếp nhận đi, không nghĩ tới vừa mới đụng tới hắn, hắn liền mềm như bông mà hừ một tiếng, đem đào PY môi khấn.

Vài lần xuống dưới đều như thế, đào $\pi\Phi$ Hội Hải án thấu cũng không nặng, vẫn là ta ôm trở về đi.”

Nàng hiện tại ở tại Chiêu Dương Điện mặt sau lưỡng nghi điện, Chiêu Dương Điện như cũ ở trước Trang hoàng hậu. Mới vừa đi ra bát giác đình, liền nhìn đến Giang Hành sải bước mà từ nơi xa đi tới. Hắn hẳn là từ Tuyên Thất Điện lại đây, bước đi vội vàng, gió đêm thổi bay, mang đến từng đợt rượu hương.

Loại này thời điểm không thiếu được muốn dính vài chén rượu, đào Σ hoàng tiểu phiến đà \wedge giá trị na chơi ngẫu nhiên chạm vào một hồi vẫn là có thể tiếp thu, chỉ cần không say rượu thành nghiện chính là.

Nàng ôm mượng mà đứng lại: “Ngụy Vương cứu cứu như thế nào lại đây?”

Giang Hành từ nàng trong tay tiếp nhận hài tử, nàng ôm cổ hết sức, vừa đến trong tay hắn liền trở nên nhẹ nhàng. Nói đến cũng khéo, lần này mượng mà cư nhiên không khóc không nháo, ngoan ngoãn mà oa ở trong lòng ngực hắn, đổi cái địa phương tiếp tục ngủ. “Ta nghe nói người còn ở nơi này, liền lại đây tiếp người cùng nhau trở về.”

Đào θ than hồi $\cap\Gamma$ hài ngọc bóc hổ li hô chi ử quyền hoạn phúc toàn đình nào dùng đến người riêng đi một chuyến?”

Giang Hành cũng không bực, một tay ôm mượng mà, một tay nắm nàng, “Ta bất quá là tưởng cùng người cùng nhau đi một chút thôi.”

Đào im tiếng, yên lặng mà phản nắm lấy hắn tay, bị hắn nắm vòng qua hồ Thái Dịch, xuyên qua hợp hoan thụ hạ ngân bạch ánh trăng, cùng nhau hướng lưỡng nghi điện đi đến.

*

Giang Hành ở nàng trước mặt cũng không tự xưng trẫm, dùng nhiều nhất vẫn là “Ta”, ngẫu nhiên hứng thú quá độ sẽ tự xưng “Vi phu”.

Hắn ở nàng trước mặt càng sẽ không bái Hoàng Thượng cái giá, trước kia như thế nào, hiện tại vẫn là như thế nào. Đào X nói có không ít đại thần khuyên hắn phong phú hậu cung, thu xếp muốn ở Trường An vì hắn tuyển phi. Nghe nói hắn không đồng ý, không những như thế, còn nổi trận lôi đình, đem những cái đó đề nghị lão nhân nhóm đều huấn một đốn, nói ngày sau ai còn dám tự tiện làm chủ, liền hái được hắn chức quan, làm hắn cáo lão hồi hương.

Có thể có một người đem người hộ đến loại tình trạng này, còn có cái gì không biết đủ?

Trở lại lưỡng nghi điện, Giang Hành đem mượng mà phóng tới thiên điện trên giường, trở lại nội điện rửa mặt một phen, tự giác mà bò lên trên đào Phi mẫu tra kiện

Hắn rõ ràng có chính mình cung điện, nhưng là cả ngày đều ngủ ở nàng nơi này, trừ bỏ Ngự Thư Phòng, tới nhiều nhất địa phương chính là lưỡng nghi điện.

Đào X đầu vừa thấy, hắn cư nhiên đã ngủ hạ, “Trên người của người đều là mùi rượu, ít nhất đổi thân quần áo ngủ tiếp!”

Giang Hành nhắm mắt lại sờ soạn nửa ngày, vẫn luôn không sờ đến đầu giường bàn trên bàn sạch sẽ quần áo.

Sau lại đào nhìn không được, nàng đang ở rửa mặt, một tay đem rửa mặt khăn che đến trên mặt hắn, “Ngự Vương cứu cứu mau tỉnh lại!”

Cung tì nấu canh giải rượu, hắn vừa rồi không uống.

Bởi vì hắn căn bản không có say, chỉ là tưởng cùng nàng thân cận thôi. Khăn hạ lộ ra một đôi thâm thúy đen nhánh đôi mắt, mỉm cười

nhìn nàng, “Kêu kêu cho ta thay quần áo đi?”

Đào P cúc ngoạt nguyên, nhưng là hấn đêm nay khẳng định muốn ngủ ở nơi này, nếu không đổi quần áo, kia buổi tối còn không được huân chết nàng?

Không có biện pháp, đào ạch hoãn mị buồn đông cơm phản túi lộ cho hấn thay. Hấn muốn thành thật còn chưa tính, cố tình hấn tổng không thành thật, không phải làm nàng sờ đây là làm nàng sờ kia, hảo hảo đổi kiện xiêm y, cư nhiên thay đổi non nửa cái canh giờ.

Cuối cùng đào mệt đến gân mệt kiệt lực, ăn mặc sa mỏng váy ngã vào trên giường, “Ta muốn ngủ, Ngụy Vương cứu cứu đừng sảo ta.”

Giang Hành dán lên tới, hôn hôn nàng đỉnh đầu, “Cùng ta nói hội thoại.”

Nàng lười biếng mà ân một tiếng, “Nói cái gì?”

Giang Hành nghĩ nghĩ, thật đúng là làm hấn tương ra một kiện đứng đắn sự tới, “Chúng ta khi nào tái sinh cái nữ nhi?”

Trừ bỏ nàng, hấn cả đời này là sẽ không theo nữ nhân khác sinh hài tử. Hấn đều tính toán hảo, một đôi nhi nữ chính vừa lúc, nhi tử đương Thái Tử, nữ nhi là tiểu công chúa. Nhi nữ song toàn, hạnh phúc mỹ mãn.

Đào hôm nay vừa lúc suy xét quá vấn đề này, này sẽ mệt mỗi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Khi nào đều có thể a.....”

Giang Hành dùng cằm cọ xát hạ nàng đỉnh đầu, “Hiện tại đâu?”

Nàng hừ một tiếng, “Hiện tại ta muốn ngủ.....”

Giang Hành thấy nàng thật sự vây lợi hại, liền không miễn cưỡng nàng, ôm nàng làm nàng ngủ.

Chỉ là không nghĩ tới, ngày hôm sau đào liền thân thể không thoải mái, làm thái y tiến vào đỡ mạch. Lão thái y chẩn bệnh nửa ngày,

cười tủm tủm mà nói: “Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương thân thể cũng không lo ngại, chỉ là lại có hỉ.”

Đào ξ phản bội dụ tươi cười rạng rỡ, ngây ngốc hỏi: “Là nữ nhi sao?”

Thái y khó xử mà bắt bắt râu, “Cái này..... Lão thần cũng nói không chừng.....”

Giang Hành làm hấn đi xuống, ngồi ở đào Y cớm phật nắm lấy tay nàng hồi lâu không nói chuyện.

Nhìn ra được tới, hấn thật cao hứng.

Đương nhiên, đào ψ ước ngại phụ cập ti chơi nàng triển khai hai tay, triều Giang Hành làm nũng nói: “Ôm một cái.”

Giang Hành cười cười, đem nàng toàn bộ cuốn vào trong lòng ngực.

Tám nguyệt lúc sau, đào π liệt lượng chiếp giai loại kém hai hài tử. Cùng với một tiếng khóc nỉ non, bà mẹ ở một bên báo tin vui:

“Chúc mừng Hoàng Hậu nương nương, là cái tiểu công chúa.”

☆, chương 168 phiên bốn

Mới vừa gả vào Du quận vương phủ kia mấy ngày, rất nhiều sự tình Ân Tuế Tình đều không lớn thói quen.

Nơi này cùng Sở Quốc Công phủ cùng Đào phủ hoàn toàn bất đồng, nàng nửa đời trước tại đây hai tòa phủ đệ chi gian trần trọc, thói quen nữ nhân chi gian chu toàn đấu tranh, hiện nay đột nhiên đi vào chỉ có hai cái đại lão gia quận vương phủ, trong lúc nhất thời thích ứng không tới.

Trong phủ nha hoàn bà tử không nhiều lắm, hơn phân nửa là tôi tớ cùng người hầu. Chỉ có mấy cái nha hoàn bà tử, vẫn là nàng từ Sở Quốc Công phủ mang đến.

Ân Tuế Tình đem việc này nghiêm túc cùng đoạn nghiêm đề đề, đoạn nghiêm gặt gặt đầu nói: “Là ta tưởng không đủ chu toàn, ngày mai khiến cho quản sự đi chợ phía đông nhiều mua mấy cái hạ nhân.”

Đây là bọn họ thành thân ngày thứ ba, ngày hôm qua hồi bọn họ cùng nhau trở về Sở Quốc Công phủ một chuyến. Sở quốc công Ân Như đối đoạn nghiêm rất là vừa lòng, khen không dứt miệng, cho rằng nữ nhi cuối cùng khổ tận cam lai, tìm được lương duyên.

Nhưng nói đến cùng, hai người tóm lại có chút không quen thuộc, thành thân trước căn bản chưa thấy qua vài lần mặt, chỉ có mấy cái ấn tượng, cũng đều là quay lại vội vàng thôi. Hiện giờ thành thân, bọn họ ngày ngày tương đối, buổi tối còn hảo, đèn một thổi liền cái gì đều nhìn không tới, liền tính làm chuyện đó cũng không đến mức quá xấu hổ..... Chính là ban ngày, hai người ngồi ở một khối khi, Ân Tuế Tình thật là không biết nên nói cái gì, đặc biệt lại tưởng tượng đến ban đêm hình ảnh, càng là á khẩu không trả lời được.

Nàng cũng không phải như vậy làm ra vẻ thẹn thùng người, hơn nữa cũng trải qua quá một đoạn hôn sự, vốn không nên như thế. Gần nhất không biết làm sao vậy, có điểm không giống trước kia nàng.

-----oOo-----

Phần 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dùng quá đồ ăn sáng, Ân Tuế Tình làm người triệt hồi chén đĩa, ho nhẹ một tiếng đối đoạn nghiêm nói: “Buổi chiều ta cùng quản sự một đạo đi ra ngoài đi, hấn không biết ta nghĩ muốn cái gì dạng người.”

Đoạn nghiêm không có chần chờ, “Vừa lúc ta hôm nay không có việc gì, cũng bồi người cùng đi bãi.”

Ân Tuế Tình nghĩ nghĩ, cúi đầu cười, đáp ứng xuống dưới.

Buổi trưa kia trận quá khô nóng, người đứng ở trong viện đi một vòng liền một thân thủy, thật sự không thích hợp đi ra ngoài. Ân Tuế Tình chờ thái dương không như vậy độc ác, lúc này mới mang lên mũ có rèm cùng đoạn nghiêm cùng nhau ra cửa.

Bọn họ cưỡi xe ngựa, một đường chậm rì rì mà đi vào chợ phía đông cửa.

Ân Tuế Tình thế mới biết đoạn nghiêm là cái xứng chức nhàn tản Vương gia, cả ngày chuyện gì đều không có, chỉ cần mỗi ngày đi tốt nhất lâm triều là được. Ngày thường làm được nhiều nhất đến, chính là ở thư phòng đọc sách vẽ tranh, hôm nay đột phát kỳ tưởng muốn cùng Ân Tuế Tình cùng nhau ra cửa, đại để là ở trong phủ buồn hồng rồi.

Ân Tuế Tình chỉ dẫn theo bạch thuật một cái nha hoàn, xe ngựa ngoại đi theo đoạn nghiêm thị vệ, trên đường người đi đường thấy đều sôi nổi như rồng đường.

Bạch thuật nhẹ nhàng mà cho nàng đánh phong, khơi mào bức màn vừa thấy, “Vương gia, Vương phi, chợ phía đông tới rồi.”

Đoạn nghiễm dẫn đầu đi xuống xe ngựa, đỡ Ân Tuế Tình tay, “Chậm một chút.”

Trên đường người đi đường ghé mắt, cũng may Ân Tuế Tình mang theo mũ có rèm, không có làm người nhìn ra nàng câu nệ. Nàng đỡ hấn tay đi xuống xe ngựa, cùng nhau chuyện cũ trước thương lượng tốt trong nhà đi đến.

Nhà này nhị gia mua bán đều là hợp pháp nô bộc, hoặc là đang ở nô tịch, hoặc là thêm hầu bàn thân khế. Không giống có người nha tử, mạnh mẽ trói lại đằng hoàng bá tánh bán cho nhân vi nô vì tì.

Ân Tuế Tình chọn bảy tám mỗi người tướng mạo hảo, lanh lợi nhạy bén nha hoàn, cùng bốn cái trâm ỏn lão đạo bà tử, lập hạ chứng từ sau, làm đối phương nhị gia ngày mai đưa đến Du quận vương phủ.

*

Tổng cộng mười mấy người, giá đều không thấp. Ân Tuế Tình làm bạch thuật đi cấp bạc, bạch thuật lúc này mới tỉnh ngộ túi tiền rớt ở trong xe ngựa, xoay người liền trở về lấy.

Đoạn nghiễm cỡi xuống trên eo hàng thêu Tô Châu trúc tiết văn túi tiền, đưa tới đối phương trong tay, “Này đó đủ sao?”

Cao lớn thô kệch nhị gia đem bạc đảo ra tới đếm đếm, rớt cuộc là cái thật sự người, còn lấy ra hai thỏi bạc tử thả lại đoạn nghiễm trong tay, “Này đó là đủ rồi, Du quận vương cùng Du quận vương phi đại giá quang lâm, hàn xá bằng tất sinh huy.”

Đoạn nghiễm cười cười, chưa nói cái gì.

Nhưng thật ra cái có nhãn lực kính nhi, cung cung kính kính mà đem bọn họ đưa ra cửa, còn nói thanh có rãnh thường tới.

Đi ra hẻm nhỏ khi, Ân Tuế Tình cân nhắc hạ, lo lắng nàng hiểu lầm: “Bạch thuật ngày thường không phải như vậy qua loa người, trở về ta phải hảo hảo phạt nàng.”

Đoạn nghiêm nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái, trong mắt mỉm cười, “Nàng không có làm sai cái gì, người vì sao phạt nàng?”

Cái này đảo nói được Ân Tuế Tình không lời nào để nói, nàng trầm ngâm hạ, “Trở về ta đem bạc còn cấp Vương gia.”

Đoạn nghiêm dừng lại, thu hồi ý cười, biểu tình so vừa rồi ngưng trọng rất nhiều, “Vì sao trả ta?”

Nàng thở dài một hơi, bởi vì trong lòng băn khoăn.

Đương nhiên, lời này là quả quyết không dám nói ra.

Đoạn nghiêm nhìn nàng trong chốc lát, tiếp tục đi phía trước đi, xe ngựa liền ở phía trước vài chục bước xa, chung quanh là âm ỉ tiếng người, hần thanh âm lại phá lệ rõ ràng kiên định: “Không cần còn.”

Ân Tuế Tình cũng cảm thấy câu nói kia quá mới lạ, nhưng là nói ra nói thu không trở lại, nàng đành phải nghĩ cách đền bù, “Cái kia túi tiền nhìn giá trị xa xỉ? Vương gia không đau lòng sao, liền như vậy cho nhân gia.”

Cuối cùng nhìn đến trên mặt hần lộ ra ý cười, hần không chút để ý nói: “Một khi đã như vậy, vậy người liền lại cùng ta thêu một cái đi.”

Ngày hôm qua nhìn đến nàng ngồi ở phía trước cửa sổ thêu khăn tay, hần mới biết được nàng thêu sống làm được không tồi.

Hần vì nàng hoa nhiều như vậy bạc, thêu cái túi tiền cho hần hần là không quá phận đi?

Này đối Ân Tuế Tình tới nói quả thực quá nhẹ nhàng, nàng miệng đầy đáp ứng xuống dưới, “Vương gia nghĩ muốn cái gì đa dạng?”

Nói người đã đi đến xe ngựa trước mặt, bạch thuật biết được đã không có chính mình sự, này sẽ chính hồ thẹn mà đứng ở một bên tĩnh lại. Ngẩng đầu vừa thấy, không nghĩ tới Vương gia Vương phi quan hệ hòa hợp, tựa hồ một chút cũng không vì thế sinh khí.

Bạch thuật từng một hơi.

Đoạn nghiêm không tính toán sớm như vậy hồi phủ, làm xa phu đem xe ngựa ngừng ở một chỗ góc tường, hấn mang theo Ân Tuế Tình tiếp tục đi phía trước đi, “Phía trước có gia trang sức phô, bên trong tân vào một đám trang sức, ta thấy có một cái thực thích hợp người.” Mặt sau đi theo vài danh người hầu, hấn vừa đi vừa hỏi, “Người sẽ thêu cái gì đa dạng?”

Ân Tuế Tình sẽ thêu nhưng nhiều, trên cơ bản hấn có thể nói ra tới, nàng đều sẽ thêu: “Song ngư diễn châu, rữ ti hải đường, triền chi mẫu đơn cùng hỉ thước đặng chi.....”

Nàng nói vài loại, đoạn nghiêm tuyển một loại: “Liên uyên ương hí thủy đi.”

Ân Tuế Tình dừng một chút, nói thanh hảo.

*

Khi nói chuyện đã đi vào đoạn nghiêm trong miệng trang sức phô, ngẩng đầu nhìn lên, cửa bảng hiệu thượng viết “Châu ngọc các” ba cái chữ to.

Hấn bình thường cũng sẽ dạo nơi này?

Kỳ thật bằng không, đoạn nghiêm cơ bản không tới này đó nữ nhân tụ tập địa phương, một là phần mặt phần mũi vị quá nồng, nhị là dễ dàng đụng tới đại quan quý nhân phu nhân, mà hấn một cái đều nhận không ra, một không cẩn thận liền đắc tội người.

Hiện giờ mang nữ nhân tới là lần đầu tiên.

Hấn sờ dĩ biết cái này địa phương, là bởi vì trước tiên làm quản sự đã tới.

Trong tiệm chường quầy là cái bà thím trung niên, đại để phía trước chịu quá giao phó, thấy bọn họ lại đây, vội đem bọn họ nghênh đi lầu hai. Trên lầu so dưới lầu an tĩnh đến nhiều, là hội kiến trọng khách

địa phương. Chường quày làm nha hoàn bưng tới nước trà, tươi cười đầy mặt nói: “Nước trà thô lậu, Vương gia không cần ghét bỏ.”

Đoạn nghiễm nhàn nhạt mà hàn huyên hai câu, liền thẳng vào chính đề, “Lần trước làm người lưu trang sức còn ở?”

Chường quày mắt môi cười: “Vương gia muốn đồ vật, ta không dám bán cho người khác?”

Nói liền làm nha hoàn phủng đi lên, sóng mắt vừa chuyển, rơi xuống Ân Tuế Tình trên người.

Tuy rằng mang mũ có rèm, nhưng nói vậy chính là Du quận vương phi. Nàng thức thời mà không có nhiều xem, chờ nha hoàn đi lên, liền đem trổ sơn gỗ tử đàn hộp đặt lên bàn, bàn tay trắng mở ra, lộ ra bên trong thạch lựu hoa tâm.

Trâm hoa mài giữa đến tinh xảo, mặt trên dùng thật nhỏ trâm châu trang trí nhụy hoa, cánh hoa mảnh khảnh, trong suốt giống như cánh ve, vừa thấy liền biết giá cả nổi bật. Cùng cây trâm nguyên bộ còn có một bộ hoa điện, cũng là thạch lựu cánh hoa hình dạng, nhan sắc đỏ thắm. Nếu là dán ở Ân Tuế Tình trơn bóng trên trán, đoạn nghiễm tưởng tượng một chút, nhất định mỹ điểm không gì sánh được.

Ân Tuế Tình thích nhất thạch lựu hoa cùng hoa quế, nàng chưa bao giờ cùng hắn đề qua, hắn như thế nào biết được?

Tháo xuống mũ có rèm, nàng trong mắt rõ ràng viết nghi hoặc.

Đoạn nghiễm thế nàng giải thích nghi hoặc: “Người chỉ dùng hoa quế hương lộ, dùng thạch lựu hoa nhuộm móng tay, người thích nhất này hai loại hoa, bản vương đoán được đúng không?”

Nói không xúc động là giả.

Ân Tuế Tình nhìn hắn, hồi lâu mới chậm rãi cong lên một mặt cười, “Vương gia đoán được rất đúng.”

Nàng gả vào Đào phủ thời điểm, một hai năm lúc sau Đào Lâm Nguyên mới biết được nàng thích hoa quế cùng thạch lựu hoa, mặc dù đã biết, cũng không có làm ra hành động. Ngẫm lại cũng là, hẳn không có đem nàng để ở trong lòng, lại trông cậy vào hẳn đối nàng làm cái gì đâu?

Hiện nay nàng mới gả vào Du quận vương phủ ba ngày, hẳn liền đem nàng yêu thích tính tình sờ đến rõ ràng, không thể không gọi người bội phục.

Đoạn nghiễm khép lại tử đàn hộp, “Nếu là thích liền mang về.”

Ân Tuế Tình lúc này không có xấu hổ, hào phóng mà cười nói: “Vậy làm Vương gia tiêu pha.”

Đoạn nghiễm đứng dậy cười khẽ, “Bổn vương bổng lộc rất nhiều, người không cần sốt ruột vì ta tỉnh bạc.”

Nói làm chường quày đem hai kiện trang sức trang lên, một bên người hầu cùng qua đi đài thọ.

*

Từ châu ngọc các ra tới, đoạn nghiễm chuẩn bị mang nàng hồi phủ.

Còn chưa đi đến xe ngựa trước, Ân Tuế Tình làm hẳn đứng ở chỗ này chờ một lát, nàng mang theo bạch thuật đi góc đường đối diện một chuyến.

Đoạn nghiễm không hỏi nàng đi làm cái gì, liền đứng ở xe bên kiên nhẫn mà chờ.

Không bao lâu nàng đi mà quay lại, hai tay trống trơn, nhưng thật ra bạch thuật cầm trên tay không ít linh tinh vụn vặt đồ vật. Để sát vào vừa thấy, tất cả đều là kim chỉ một loại sự vật, đoạn nghiễm thoáng nâng hạ mi: “Trong phủ thiếu mấy thứ này?”

Ân Tuế Tình lắc đầu, đi lên xe ngựa, “Có chút nhan sắc không đầy đủ, nếu phải cho Vương gia thêu túi tiền, tự nhiên muốn chuẩn bị

vạn toàn mới hảo.”

Đoạn nghiêm cười khẽ, đi theo ngồi vào xe ngựa.

Ân Tuế Tình quả thực tâm linh thủ xảo, phương diện này đào σ nhu cái mười thành mười. Nàng nói phải cho đoạn nghiêm thêu túi tiền, cách thiên liền đem thêu tốt uyên ương hí thủy túi tiền đưa vào đoạn nghiêm thư phòng, làm hắn nhìn xem như thế nào.

Lúc đó đoạn nghiêm đang xem thư, tiếp nhận đi cẩn thận vuốt ve một lần, ngẩng đầu vừa lúc nhìn đến nàng trước mắt một vòng nhàn nhạt màu xanh lá.

Hai ngày này nàng ngủ đến vẫn, ở dưới đèn làm thêu sống, làm nàng lên giường ngủ cũng không nghe. Thế cho nên đoạn nghiêm đều có điểm hối hận, làm nàng cho chính mình thêu túi tiền có phải hay không sai?

Hắn đưa cho nàng: “Thay ta treo ở trên eo.”

Ân Tuế Tình tiếp nhận, cúi người giật giật ngón tay, liền đem uyên ương hí thủy túi tiền treo ở hắn bạch ngọc dải lụa thượng.

Đang muốn ngồi dậy, hắn khom lưng nhìn nàng, sờ sờ nàng đôi mắt, “Có mệt hay không?”

Hắn ngón cái mang theo vết chai mỏng, là hàng năm cầm bút gây ra, sờ ở nàng trên mặt, có loại tô tô. Ma ma xúc cảm.

Ân Tuế Tình nhấp môi mỉm cười, “Có một chút.”

Đoạn nghiêm thở dài một hơi, “Cứ như vậy cấp làm cái gì? Ta là muốn cho ngươi chậm rãi thêu, lại không phải vội vã dùng, đem đôi mắt mệt muốn chết rồi ngược lại không đáng giá.”

Nàng nói: “Vương gia đối ta mọi cách hảo, ta tổng nếu muốn hỏi báo ngươi mới là.”

Đoạn nghiễm phảng phát nghe xong cái gì buồn cười nói, cười nửa ngày, “Người nghe qua nhà ai phụ thể là chú ý hồi báo?”

Nàng không lời nào để nói.

Đoạn nghiễm lại nói: “Trong thư phòng mặt có giường, nếu là một mỗi liền đi bên trong nằm sẽ.”

Hắn cả ngày ở chỗ này đọc sách, mua sắm cái giường tùy thời nghỉ ngơi, cũng không phải cái gì hiếm lạ sự.

Bất quá Ân Tuế Tình là lần đầu tiên tới nơi này mặt, đệm giường đều gấp thật sự chỉnh tề, nàng nằm xuống tới sau, không bao lâu nhiều liền nặng nề ngủ.

Đoạn nghiễm ngồi ở bên ngoài kiêu đầu án mặt sau đọc sách, hạm ngoài cửa sổ thổi tới một trận thanh phong, khô nóng thời tiết bằng thêm vài phần lạnh lẽo.

Trong viện thạch lựu hoa khai đến chính thịnh, lửa đỏ một mảnh.

Hắn trên eo túi tiền buông xuống xuống dưới, lão đảo lắc lư hai hạ mới dừng lại. Một thất yên tĩnh, mãn phòng hương thơm.

Đoạn nghiễm cong lên khóe miệng, đình bút hướng trong phòng nhìn lại.

☆, chương 169 phiên năm

Lại lần nữa tỉnh lại, thiên đã hoàng hôn.

Ân Tuế Tình phát hiện trên người cái một khối thảm mỏng, ngoài phòng đoạn nghiễm còn đang xem thư. Hắn điểm một tràn đèn dầu, mờ nhạt dưới đèn sườn mặt đặc biệt bình thản, dường như từ nàng ngủ về sau, hắn liền vẫn luôn không có động.

Nghe được thanh âm, hắn quay đầu hướng bên này xem ra, “Tỉnh?”

Ân Tuế Tình ngồi dậy xuyên giày, thuận đường đem thăm một lần nữa điệp lên, nhấp nhấp tóc mai đi ra ngoài, “Vương gia như thế nào không gọi tỉnh ta.....”

Ngữ khí pha mang theo điểm oán trách ý vị.

Đoạn nghiễm trong mắt mang cười, xem một cái bên ngoài sắc trời, “Vốn tưởng rằng người có thể một giấc ngủ đến ngày mai sáng sớm, không nghĩ tới này sẽ liền tỉnh.”

Hắn đây là chế nhạo nàng vẫn là thật quan tâm nàng? Ân Tuế Tình phân biệt không rõ, đơn giản không truy cứu vấn đề này, cúi đầu vừa lúc nhìn đến hắn ở vẽ tranh, giấy Tuyên Thành phôi ở kiêu đầu án thượng, mặt trên họa đúng là trong viện thạch lựu hoa. Nàng thích thạch lựu hoa, bởi vì lửa đỏ một mảnh nhất nhiệt liệt, giống như muốn đem toàn bộ sinh mệnh đều khai ra giống nhau.

Không nghĩ tới hắn thế nhưng ở họa cái này, Ân Tuế Tình tò mò mà quan sát một chút, “Vương gia họa đến rất là tinh xảo.”

Đoạn nghiễm đem cái chặn giấy thu hồi tới, cười hỏi nàng: “Thích sao?”

Nàng gật gật đầu, “Vương gia họa xong tính toán treo ở nào? Có thể treo ở ngô đồng uyển sao, ngày sau cũng có thể mỗi ngày nhìn thấy.”

Hắn nói một tiếng hảo, “Vốn dĩ chính là muốn tặng cho người. Người nếu là thích, treo ở nội thất cũng đúng.”

Chẳng qua đây là cái bán thành phẩm, mới vẽ một nửa, dư lại một nửa phỏng chừng muốn tra chuốt vài thiên. Ân Tuế Tình nhìn đến cây lựu hạ có một nữ nhân hình dáng, lả lướt nhiều vẻ, chỉ là nhợt nhạt phác họa vài nét bút, chỉ có thể nhìn ra một cái hình dạng, chưa hoàn thành. Nàng chỉ vào kia chỗ hỏi: “Đây là ai?”

Đoạn nghiễm không có trả lời vấn đề này, mang theo nàng đi ra ngoài: “Đi thôi, sắc trời không còn sớm, là nên dùng bữa tối.”

Ân Tuế Tình cho rằng hắn không nghĩ trả lời, liền không có truy vấn, cùng hắn cùng đi ra thư phòng.

Đi ngang qua trong viện cây lựu khi, hắn làm nàng đứng ở dưới tàng cây, đôi tay phụ ở sau người quan sát một lát, “Tuổi tuổi, người cảm thấy ta ở họa ai?”

Ân Tuế Tình sửng sốt hạ, không phản ứng lại đây.

Hắn tiếp tục nói: “Ngày mai liền họa cái này động tác đi, tuy rằng sẽ có chút ngu si.”

Nói tiếp tục đi phía trước đi, Ân Tuế Tình cuối cùng hoàn hồn, dắt váy hai ba bước đuổi kịp hắn nện bước. Muốn nói cái gì, lời nói đến bên miệng ấp ủ nhiều lần, rốt cuộc hóa thành một tiếng bất đắc dĩ cười khẽ, “Vương gia như thế nào thích trêu đùa người?”

Rõ ràng chính là ở họa nàng, càng muốn quải nhiều như vậy vòng, làm chính mình đoán.

Đoạn nghiêm cũng cười, nga một tiếng tò mò hỏi: “Người nhưng thật ra nói nói, bốn vương như thế nào trêu đùa người?”

Ân Tuế Tình đương nhiên sẽ không thật tính toán chi li mà nói ra, nàng hơi hơi mỉm cười, đi theo bên cạnh hắn. “Vương gia oai hùng cao minh, nhất định khinh thường với này đó tiểu gian tiểu trá.”

Nàng cũng thật có thể nói, trước cho hắn khẩu đỉnh tăng bốc, nửa câu sau lại ngoài sáng trong tối trào phúng hắn, làm hắn tưởng phản bác cũng chưa biện pháp.

Đoạn nghiêm đảo cũng không chút nào để ý, miệng thượng bị nàng chiếm chút tiện nghi, hắn cũng sẽ không thiếu một miếng thịt.

*

Bữa tối là cùng Đoạn Thuần cùng nhau ở chính đường ăn.

Đoạn Thuần mới từ bên ngoài trở về, nhìn đến bọn họ hai cái đầu ở, kêu người sau liền ngồi xuống ăn cơm. Hấn cùng đoạn nghiễm đều là trầm mặc ít lời tính tình, một bữa cơm xuống dưới căn bản nói không được hai câu lời nói, giáo dưỡng cực hảo, căn bản nghe không được chén đũa va chạm thanh âm.

Ân Tuế Tình là thói quen náo nhiệt, nàng giáo dưỡng cố nhiên cũng hảo, rất cuộc không thói quen như vậy trầm mặc.

Tổng cảm thấy không giống như là người một nhà ăn cơm, ngược lại giống hành quân đánh giặc giống nhau vội vàng.

Đãi trở lại ngô đồng viện, Ân Tuế Tình đem ý nghĩ của chính mình cấp đoạn nghiễm nói về sau, hấn như suy tư gì: “Người cảm thấy trong phủ quạnh quẽ?”

Ân Tuế Tình đôn hạ, “Ta không phải ý tứ này.....”

Hấn cười cười, “Nếu tự cấp thuận nhi thêm một cái đệ đệ muội muội, hấn là sẽ so hiện tại càng náo nhiệt.”

Hảo hảo mà cùng hấn thương lượng chuyện này đâu, đây là xa đến chỗ nào vậy!

Ân Tuế Tình đầu một hồi ở trước mặt hấn lộ ra cảm xúc, bất mãn mà giận hấn liếc mắt một cái, “Vương gia như thế nào không lắng nghe người ta nói lời nói?”

Nha hoàn liên tiếp đem nước ấm nâng tiến vào, đưa vào nội thất bình phong mặt sau, đoạn nghiễm thử thử thủy ôn, vừa vặn tốt. Hấn quay đầu lại xem Ân Tuế Tình, “Ta như thế nào không hảo hảo nghe xong? Ta cũng là trả lời thực nghiêm túc.”

Nha hoàn còn ở trong phòng, hấn liền không e dè mà nói: “Tuổi tuổi, chúng ta tái sinh một cái hài tử đi.”

Bọn nha hoàn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, làm bộ chính mình là trong phòng cái bàn ghế dựa, cái gì cũng chưa nghe thấy.

Tuy là Ân Tuế Tình đã hơn ba mươi tuổi, trải qua quá hai lần nhân duyên, cũng không tránh được náo loạn cái đồ thẩm mặt. Nàng đem đầu uốn éo, “Thuần nhi nếu muốn đệ đệ muội muội.....”

Nàng không hề là tiểu cô nương, nếu tái sinh khả năng sẽ có nguy hiểm. Nếu chỉ là vì Đoạn Thuần, kia nàng không ngại nhiều nhận nuôi mấy cái hài tử.

Đoạn nghiễm đánh gãy nàng: “Là ta muốn, bổn vương muốn cùng người hài tử.”

Hắn thẳng lẳng lẳng mà nhìn nàng, làm nàng nửa câu sau lời nói như thế nào đều cũng không nói ra được.

Nửa ngày, Ân Tuế Tình nói: “Kia..... Vậy thuận theo tự nhiên đi.”

Kết quả nàng mới vừa nói xong lời này, vào lúc ban đêm liền bị hung hăng “Thuận theo tự nhiên” một phen. Không nghĩ tới đoạn nghiễm nhìn ôn hòa, kia phương diện lại thể lực kinh người..... Ân Tuế Tình bắt đầu hối hận nói qua nói.

*

Không ra mấy tháng, nàng liền mang thai.

Vốn là có điểm lo lắng, cũng may đại phu nói mẫu tử đều thực khỏe mạnh, chắc chắn bình bình an an mà sinh hạ tới, nàng mới từng một hơi.

Từ khi có thai sau, đoạn nghiễm đối nàng càng thêm thiên y bách thuận, hữu cầu tất ứng. Nguyên bản hắn liền đối nàng thực hảo, hiện giờ càng là săn sóc, thường thường làm Ân Tuế Tình tưởng cái kính, đều tìm không thấy lý do.

Đều nói thai phụ tính tình kém, nàng cũng không ngoại lệ. Nay đoạn trong lúc tức giận số lần so trước kia đều nhiều, thường xuyên đem ngô đồng uyển nha hoàn hạ nhân huấn đến không dám ngẩng đầu, lén lút lau nước mắt. Nàng huấn người khi cực có uy nghiêm, không

phải cái loại này la lối khóc lóc giống nhau la to, mà là dùng sắc bén ánh mắt nhìn đối phương, ánh mắt tựa đao, lại xúng với chất vắn lời nói, cơ hồ không ai có thể thừa nhận được.

Lúc này có người thượng sai rồi trà, còn có người đánh nghiêng trong phòng ghé theo, lại có người mua sai rồi nàng muốn ăn mút mút hoa quả.....

Một đám giáo huấn qua đi, Ân Tuế Tình nói: “Nếu có lần sau, liền khấu các người hai tháng tiền công!”

Phía dưới xin tha thanh không ngừng, kêu khổ không ngừng.

Thường thường lúc này, đoạn nghiêm đều sẽ đứng ở Lang Vũ hạ xem nàng, không can dự cũng không ngăn cản, ánh mắt ôn hòa, giống như đối nàng thực dung túng.

Ân Tuế Tình đi trở về đi, hấn cười hỏi: “Cùng bọn hấn tích cực làm cái gì? Đừng đem chính mình tức điên.”

Ân Tuế Tình trước kia cũng không phải như vậy như vậy nghiêm khắc người, thật sự là gần nhất tâm tình bực bội, tóm được ai đều tưởng phát một đống tính tình. Muốn trách chỉ có thể quái có mang, tính tình dễ dàng táo bạo.

Nàng không nói lời nào, hấn cho rằng nàng còn ở sinh khí, sờ sờ nàng mặt, đem nàng bên tai tóc mai đừng đến nhĩ sau, “Không bằng ta buổi chiều mang người đi ra ngoài đi một chút?”

Hảo chút thiên không ra cửa, đi ra ngoài đi một chút hấn là hội tâm tình hảo điểm.

Ân Tuế Tình đáp ứng xuống dưới, trưa hôm đó liền cùng hấn cùng nhau lên phố.

*

Chợ phía đông là thương nhân buôn bán hàng hóa địa phương, chợ phía tây buôn bán đồ vật tương đối vụn vặt, cũng thực tình xảo xinh

đẹp, cô nương gia phần lớn thích đến chợ phía tây tới.

Đoạn nghiễm mang Ân Tuế Tình đi vào chợ phía tây, đỡ nàng xuống xe ngựa, “Muốn hay không đi phía trước trà lâu ngồi ngồi?”

Nghe nói nơi đó tân thượng vài loại điểm tâm, khẩu vị pha chịu bá tánh thích, hẳn liền muốn mang nàng đi thử thử.

Ân Tuế Tình gần nhất nôn nghén, ăn tương đối thiếu, hiện nay không biết sao đột nhiên tới ăn uống, liền đáp ứng xuống dưới. Hai người cùng nhau đến trà lâu muốn cái nhã gian, điểm một hồ thái bình hầu khôi cùng vài loại điểm tâm, sát cửa sổ mà ngồi, thuận đường xem xét trên đường phong cảnh. Nơi này lầu hai cảnh trí hảo, phóng nhãn nhìn lại, có thể đem hơn phân nửa cái Trường An thịnh cảnh đều thu vào trong mắt. Thường xuyên có người ở đây uống trà, dựa vào bên cạnh bàn ngồi xuống chính là cả ngày, không biết mỗi một.

Ân Tuế Tình đảo không tốt như vậy hứng thú, nàng chỉ là đơn thuần tưởng uống trà ăn điểm tâm thôi.

Đoạn nghiễm thế nàng đảo nửa ly trà, “Tâm tình chính là hảo chút?”

Nàng ngẩng đầu hỏi: “Vương gia là vì chiếu cố tâm tình của ta, mới Đái Ngã ra tới?”

Đoạn nghiễm dương nhiên mà nâng nâng mi, “Bằng không như vậy nhiệt thiên, người cho rằng bốn vương vì sao ra cửa?”

Hắn là xem nàng này trận tâm tình đều không tốt, sợ nàng hài tử không sinh hạ tới, trước đem chính mình nháo ra bệnh tới. Nay trận hẳn chiếu cố nàng cảm xúc, mọi việc đều lấy nàng là chủ, đáng tiếc vẫn là vài thiên không gặp nàng cười qua.

Nếu không phải để ý nàng, hà tất vì nàng như thế mất công?

Ân Tuế Tình không thể nào phản bác, bản thân cũng cảm thấy mấy ngày này cho hắn thêm không ít phiền toái, nhiều ít có điểm ngưng

ngùng. Nàng nhấp nhấp môi, “Ta tính tình không tốt, Vương gia nhiều đảm đương.....”

Đoạn nghiễm ừ một tiếng, “Tính tình xác thật không thể nào hảo.”

Nguyên nhân chính là vì như thế, hắn mới nhìn đến càng chân thật nàng.

Thật là cái danh đá tính tình.

Hắn cười cười, uống một ngụm trà thủy.

Ân Tuế Tình cố ý trừng hắn liếc mắt một cái, “Vương gia liền không thể nói láo hồng hồng ta? Mỗi lần đều như vậy thành thật, ta cũng là sẽ không cao hứng.”

Từ khi nàng có thai sau, nàng ở trước mặt hắn đã không thể nào câu nệ. Dù sao tính tình lại kém thời điểm hắn đều gặp được, nàng còn thường xuyên chỉ huy hắn hướng đông hướng tây, hắn nếu là sinh khí, căn bản sẽ không mang nàng tới nơi này nhàn ngơi.

Đoạn nghiễm cười nhẹ ra tiếng, hắn cười khi giống như một sợi thanh phong, ôn nhuận mát lạnh, “Chính là vì phu liền thích phu nhân loại này tính tình.”

Ân Tuế Tình mặt nóng lên, nhìn hắn.

Cũng không biết hắn nói nói thật nói dối.

Nhưng hắn tựa như có thể nhìn thấu nàng tâm sự giống nhau, lại bổ sung một câu: “Không phải ở hồng ngươi.”

Ân Tuế Tình tâm hoàn toàn nhiệt lên, so này giữa hè thái dương còn muốn nóng cháy. Nàng bị Đào Lâm Nguyên cô phụ rất nhiều thứ, từ kia lúc sau tâm liền lạnh xuống dưới, đối nam nữ việc rớt cuộc nhắc không nổi cái gì nhiệt tình, mặc dù gả cho đoạn nghiễm, cũng chỉ là căn cứ hảo hảo quá cả đời ý tưởng tới.

Không có lại nhiều cảm xúc.

Nàng tâm không phải cục đá, bị cương chiều dỗ dành phủng lâu như vậy, luôn là sẽ nhiệt.

Hiện tại hẳn một câu, nhẹ nhàng phá khai rồi nàng trong lòng kiên cố tường thành, ở trong lòng nàng cảm rỗi sinh trưởng, chờ lấy lại tinh thần thời điểm, căn đã chôn sâu ở thổ nhượng, thụ cũng trưởng thành che trời đại thụ, tràn đầy nàng cả trái tim phòng.

Ân Tuế Tình nhấp khởi môi, cuối cùng nhịn không được cười rộ lên.

☆, chương 170 phiên sáu

Đi ra trà lâu, sắp sửa hoàng hôn, thái dương không bằng tới khi như vậy nhiệt cay.

Đại đế là vừa mới ăn điểm tâm quá ngọt nị, Ân Tuế Tình mới ra trà lâu liền cảm thấy không lớn thoải mái, đỡ góc tường nôn khan một trận. Đoạn nghiêm lo lắng thân thể của nàng liền không vội vã trở về, đem nàng đưa đến gần nhất một nhà y quán thỉnh đại phu hỗ trợ xem bệnh.

Lão đại phu đỡ mạch lão thần khắp nơi mà nói: “Cũng không lo ngại, chỉ là ăn đồ vật không đối khẩu thôi.”

Nói làm tiểu đồng tử bưng tới một ly trà thủy, cấp Ân Tuế Tình súc miệng. Mặt khác lại ngao nấu một chén nước thuốc, có thể giảm bớt nàng nôn nghén bệnh trạng, Ân Tuế Tình uống qua lúc sau mới tính bình tĩnh trở lại.

Đại phu khai một bộ phương thuốc tử, “Nếu là về sau phun còn lợi hại, liền nhưng chiếu này phó phương thuốc bốc thuốc ăn.”

Đoạn nghiêm làm hẳn bắt ba bộ dược, chờ Ân Tuế Tình không như vậy khó chịu lúc sau mới đỡ nàng đi ra y quán.

Không nghĩ tới mới ra y quán, liền gặp không như vậy muốn gặp đến người.

Đào Lâm Nguyên tới chợ phía tây chọn mua vật phẩm, đi rồi một cái buổi chiều, bị thái dương phơi đến đầu choáng váng não trướng, cảm thấy chính mình ước chừng là bị cảm nắng, liền tới y quán thỉnh đại phu nhìn xem. Không nghĩ tới mới vừa xuống ngựa, liền nhìn đến từ bên trong đi ra hai người, hấn thân mình cứng đờ, mắt nhìn thẳng nhìn hai người.

Đoạn nghiễm một tay đề dược, một tay đỡ Ân Tuế Tình bả vai, cúi đầu quan tâm hỏi: “Cảm thấy hảo chút sao?”

Hấn không quen biết Đào Lâm Nguyên, đem hấn trở thành người qua đường, tự nhiên không có gì cảm xúc phập phồng.

Nhưng mà Ân Tuế Tình là nhìn đến hấn, nhưng cũng giới hạn trong nhìn đến mà thôi. Nàng thu hồi tầm mắt, triều đoạn nghiễm hơi hơi mỉm cười, “Khá hơn nhiều, đại phu dược rất là dùng được.”

Đoạn nghiễm yên lòng, tay từ nàng trên vai trượt xuống, nắm lấy nàng rũ tại bên người tay, “Vậy về nhà đi, nói vậy người cũng mệt mỏi.”

Bọn họ không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau, phảng phất căn bản không thấy được Đào Lâm Nguyên giống nhau, từ bên cạnh hấn đi ngang qua nhau.

Ân Tuế Tình đi qua hấn bên người, chạng vạng mang điếm oi bức gió thổi qua tới, thổi đến Đào Lâm Nguyên đầu óc càng thêm trướng đau. Trong không khí còn tàn lưu một chút dư hương, là Ân Tuế Tình quen dùng hoa quế hương lộ, nàng vẫn luôn đều không có biến, biến chỉ là đối hấn cảm tình mà thôi.

Du quận vương phủ xe ngựa sớm đã đi xa, hồi lâu lúc sau, hấn mới phục hồi tinh thần lại, bước đi bước vào y quán.

Tiểu đồng tử ở sau quày xưng dược, hấn tiến lên hỏi: “Mới vừa rồi đi ra ngoài kia hai người, bao cái gì dược?”

Tiểu đồng tử từ được đôi ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ngươi nói kia đối phu thể?”

Đào Lâm Nguyên cứng lại, nhất thời thể nhưng vô pháp thừa nhận.

Hắn không đáp lời, tiểu đồng tử coi như hắn cam chịu, cười ha hả mà nói: “Vị phu nhân kia có thai, gần nhất nôn nghén đến lợi hại, nàng phu quân thực quan tâm nàng, riêng bồi nàng tới xem bệnh đâu.”

Đào Lâm Nguyên như bị đòn nghiêm trọng, thân hình hung hăng mà lung lay một chút.

Nửa ngày mới tìm về chính mình thanh âm, nghẹn thanh đến kỳ cục: “Có bao lâu có thai?”

Hắn hỏi đến nhiều, tiểu đồng tử cảnh giác mà liếc hắn một cái, “Ngươi hỏi nhiều như vậy làm cái gì?” Dứt lời vùi đầu làm chính mình sống, hạ quyết tâm không hề phản ứng hắn.

Nhưng mà này liền đủ rồi, Đào Lâm Nguyên muốn biết đã đều đã biết.

Hắn thất hồn lạc phách mà đi ra y quán, cuối cùng như thế nào thượng mã cũng không biết, dọc theo đường đi đầu đá lung tung mà trở lại Đào phủ. Hắn không có hỏi chính mình thân, ngược lại đi vào Ân Tuế Tình đã từng trụ quá mây trắng dao, từ khi nàng đi rồi, hắn mỗi cách mấy ngày liền phải tới nơi này một chuyến.

Trong viện không còn có Ân Tuế Tình bóng dáng, lại không chỗ không phải nàng lưu lại dấu vết.

Nàng tựa như chôn ở hắn trong lòng một cây tuyến, lặng yên không một tiếng động mà vói vào đi, lớn lên ở hắn trong lòng. Ngày thường chú ý không đến, thời khắc máu chốt, kia căn tuyến đột nhiên từ trái tim rút ra, lưu lại triệt tâm thấu xương đau đớn.

Đau đến hắn chính trái tim cuộn tròn thành một đoàn.

*

Từ chợ phía tây trở về, Ân Tuế Tình vẫn luôn chưa nói trên đường gặp được Đào Lâm Nguyên sự.

Nói có ích lợi gì? Đơn giản cấp đoạn nghiêm ngọt ngọt thôi.

Nàng lúc này mới cảm thấy mặt manh cũng có mặt manh chỗ tốt, căn bản không cần lo lắng gặp được không nghĩ thấy người, bởi vì liên tính gặp cũng không quen biết, có thể tình đi thật nhiều phiền lòng sự.

Vốn tưởng rằng gặp được liên tính, việc này thực mau liền sẽ bóc qua đi.

Không ngờ tưởng không mấy ngày Đào Lâm Nguyên liền tới tới cửa báỉ phỏng.

Lúc đó Ân Tuế Tình cùng đoạn nghiêm đang ở ngô đồng uyển dùng cơm, nghe được hạ nhân thông bẩm, nàng gác xuống chiếc đĩa không thể không nghĩ nhiều, nên không phải tới tìm tra đi? Lần trước làm bộ không thấy được hắn, chính là không nghĩ làm hắn gây chuyện thị phi, rốt cuộc nàng cùng đoạn nghiêm đêm tân hôn, hắn không phải không có tiền khoa.

Đoạn nghiêm đứng dậy đi ra ngoài, nàng do dự hạ, “Đào Lâm Nguyên tính tình xúc động, nếu là cùng Vương gia nổi lên xung đột, người không cần cùng hắn chấp nhặt.”

Đoạn nghiêm nguyên bản muốn đi, nghe thế câu nói không thể không xoay người, “Người lo lắng ta khó xử hắn?”

Sao có thể, nàng là lo lắng Đào Lâm Nguyên cùng hắn vung tay đánh nhau! Lại không phải không phát sinh quá, nàng đến nay còn lòng còn sợ hãi.

Ân Tuế Tình đứng dậy thế hắn sửa sang lại xiêm y, nghiêm túc địa biểu minh lập trường, “Ta hiện tại chỉ biết thế Vương gia lo lắng.”

Đoạn nghiêm cười, nắm lấy tay nàng nói câu yên tâm.

Chờ hấn rời đi sau, Ân Tuế Tình vẫn luôn ở trong phòng đứng ngồi không yên, cơm cũng ăn không vô đi, đơn giản làm người trực tiếp bỏ chạy. Nàng vốn định làm nha hoàn đi tiền viện tìm hiểu một phen, cuối cùng ngẫm lại không đến mức như vậy đại kinh tiểu quái, vì thế chỉ có thể tiếp tục chờ.

Kỳ thật nàng xác thật lo lắng quá mức, Đào Lâm Nguyên tới Du quận vương phủ không phải vì nháo sự, mà là vì chính sự.

Chính xác ra, có việc muốn nhờ.

Tuệ Vương cùng Ngụy Vương ở cửa nam giao chiến, năm ngày lúc sau rốt cuộc chiến bại, bị quan vào địa lao. Hấn là Tuệ Vương vây cánh, lý nên nên cùng bị hạch tội, sở dĩ có thể bình yên vô sự đến bây giờ, hoàn toàn bởi vì hấn là đào Phi mẫu che lại H tương liên lự kỳ thoát thân nhất định không dễ dàng như vậy, Hoàng Thượng còn ở nổi nóng đâu, hấn hơi chút có điểm động tĩnh, khả năng liền phải đầu mình hai nơi.

Ngay cả hôm nay tới Du quận vương phủ, đều là tránh đi mọi người tai mắt tới.

Du quận vương ở trước mặt hoàng thượng nói chuyện được, hơn nữa rất có phân lượng, nếu hấn có thể vì chính mình cầu tình, nói vậy liền sẽ không có việc gì.

Chính là muốn hấn cầu hấn..... Đào Lâm Nguyên là trăm ngàn cái không muốn, nếu không phải vì Đào gia trên dưới mấy trăm khẩu mạng người, phỏng chừng hấn hôm nay căn bản sẽ không bước vào vương phủ đại môn.

Đoạn nghiêm tới sau, hấn nửa ngày không có nói rõ ý đồ đến.

Mới đầu đoạn nghiêm còn có kiên nhẫn, cuối cùng nói thẳng: “Đào thị lang nếu là không có việc gì, bản vương còn muốn đi xuống bồi Vương phi một đạo dùng bữa.”

Cũng không biết có phải hay không bị câu kia “Vương phi” kích thích, Đào Lâm Nguyên đột nhiên ngẩng đầu xem hắn. Hai người đối diện một lát, ai cũng không nhường ai.

Hắn cắn răng nói: “Ta có một chuyện muốn nhờ.”

Đoạn nghiễm nâng hạ lông mày, có điểm tò mò.

Chờ hắn đem nói cho hết lời, tiền căn hậu quả loát rõ ràng lúc sau, đoạn nghiễm ngược lại cười, pha mang theo điểm vui sướng khi người gặp họa ý vị.

Này tính cái gì? Tự làm bậy không thể sống?

Hắn cười, Đào Lâm Nguyên sắc mặt càng thêm khó coi, đứng dậy liền phải đi: “Vương gia không muốn hỗ trợ liền tính, khi ta chưa bao giờ đã tới.”

Đoạn nghiễm gọi lại hắn, “Đào thị lang gấp cái gì, bản vương chưa nói không giúp người.”

Hắn đứng lại, nửa tin nửa ngờ mà nhìn hắn.

Bầu trời không có rơi xuống bánh có nhân, quả nhiên, đoạn nghiễm hướng hắn đề ra điều kiện: “Bất quá Đào thị lang đến đáp ứng bản vương một sự kiện.”

Chuyện này..... Hắn ngược đột nhảy, tựa hồ có thể đoán được là cái gì.

Đào Lâm Nguyên âm thầm nắm hạ nắm tay, chột vô lực mà buông ra, “Du quận vương mời nói.”

Trà hương lượn lờ, nhiệt khí xoay quanh ở đoạn nghiễm mặt trước, thế cho nên hắn mặt mày có chút mơ hồ, xem không lớn rõ ràng, lại có thể nhìn đến hắn giơ lên khóe miệng cùng sung sướng ý cười.

Hắn nói: “Ngày sau đừng lại quán lấy tuổi tuổi, tốt nhất cũng đừng nghĩ nàng.”

*

Ngày đó ở chợ phía tây đã xảy ra cái gì hấn quả nhiên vẫn là biết đến.

Từ y quán ra tới Ân Tuế Tình cảm xúc liền không thích hợp, hồi phủ sau dò hỏi xa phu, tự nhiên mà vậy liền biết là cái gì nguyên nhân. Nếu nàng không nghĩ nói, hấn liền không có vạch trần.

Nhưng là này không đại biểu hấn không ngại.

Mới vừa thành thân lúc ấy, hấn cảm thấy hai người đóng cửa phòng sinh hoạt, trước kia sự qua đi liền đi qua, nhắc tới tới cũng không thú vị, chi bằng chậm rãi quên. Hiện tại xem ra đều không phải là như vậy nhẹ nhàng, có một số việc nên giải quyết, vẫn là không thể qua loa. Tỷ như trước mắt Đào Lâm Nguyên, nếu hấn lại không làm điểm cái gì, mặc kệ hấn tiếp tục quán quýt si mê Ân Tuế Tình, khả năng đối bọn họ về sau sinh hoạt đều không tốt lắm.

Đào Lâm Nguyên định trụ bước chân, tuyệt thân xem hấn: “Tuổi tuổi già cho người, ta không cảm thấy là một cộc hảo nhân duyên.”

Đoạn nghiêm cơ hồ không hỏi vì cái gì, hấn cười cười, “Này cùng người không quan hệ.”

Nghẹn đến Đào Lâm Nguyên nửa ngày chưa nói thượng lời nói tới.

Xác thật cùng hấn không quan hệ, ngay cả hấn hôm nay nói lời này, cũng chưa cái gì lập trường.

Đào Lâm Nguyên sửa sang lại suy nghĩ, lại nói: “Vô luận Du quận vương hôm nay nói hay không lời này, ta ngày sau đều sẽ không lại quán lấy tuổi tuổi. Nhưng là còn có thể hay không tưởng nàng, này xác thật ai đều không thể khống chế.”

Âm lạc, nhà chính tĩnh thật dài một đoạn thời gian.

Đoạn nghiêm bình bình đăm đăm mà mở miệng: “Đào thị lang hiện tại quán không được chính mình, đã chết là có thể không nghĩ đi?”

Đào Lâm Nguyên cứng lại, “Người có ý tứ gì?”

Hắn nói: “Rốt cuộc đừng xuất hiện ở tuổi tuổi trước mặt, nếu không Đào phủ mấy trăm khẩu mạng người liền cùng bốn vương không quan hệ.”

Chỉ này một điều kiện, không có cứu vãn đường sống.

Đào Lâm Nguyên nắm tay hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được tiến lên néo hắn cổ áo, huy quyền tương đối. Đây một quyền mang theo cực độ không cam lòng, không phải căm hận cũng không phải tức giận, chỉ là thật sâu không cam lòng.

Đoạn nghiễm không làm hắn thực hiện được, duỗi tay ngăn trở hắn nắm tay, “Đào thị lang chính là như vậy đối đãi ân nhân cứu mạng?”

Vừa dứt lời, cửa liền vang lên một tiếng: “Người làm cái gì?”

Ân Tuế Tình trước sau không yên tâm, ngồi không bao lâu liền tính toán đến tiền viện nhìn xem, không nghĩ tới vừa đến chính đường cửa, liền thấy như vậy một màn.

Nàng tiến lên đẩy ra Đào Lâm Nguyên, đem đoạn nghiễm hộ ở sau người: “Người có ý tứ gì? Nếu là tới gây chuyện thị phi, ta trong phủ không chào đón người!”

Đào Lâm Nguyên si ngốc nhìn nàng, “Tuổi tuổi, ta.....”

Ân Tuế Tình lười đến nghe hắn giải thích, quay đầu nhìn về phía đoạn nghiễm, tử mỉ mà đoan trang, “Nơi nào bị thương sao? Hắn động thủ?”

Đoạn nghiễm cười khế, “Không có, bị ta chặn lại tới.”

Nàng sắc mặt thật không tốt, xem cũng chưa xem Đào Lâm Nguyên liếc mắt một cái, liền phân phó hạ nhân tiễn khách: “Người tới, đem Đào thị lang tiễn đi.”

Đào Lâm Nguyên thực sự thật bị nàng chán ghét tột đỉnh, hấn đi ra ngoài hai bước, chột lại ngừng ở cửa, quay đầu thật sâu mà nhìn nàng một cái. Lại xem đoạn nghiêm, thế nhưng yên tâm thoải mái mà hưởng thụ nàng quan tâm, hấn nắm khung cửa nói: “Du quận vương mới vừa rồi kia phiên lời nói, ta nhớ kỹ.”

Đoạn nghiêm mí mắt khẽ nâng: “Nhớ kỹ liền hảo, tốt nhất người cũng có thể làm được.”

Đào Lâm Nguyên cuối cùng nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoắn bước đi ra Du quận vương phủ.

*

Nhà chính, Ân Tuế Tình thấy hấn thật không bị thương, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Các người vừa rồi nói gì đó, như thế nào liền phải động thủ?” Nàng lúc này mới nhớ tới hỏi.

Đoạn nghiêm nghĩ nghĩ, vẫn là không nói cho nàng tương đối hảo, “Không có gì, chính là một ít trên quan trường vấn đề, một lời không hợp, sảo lên.”

Ân Tuế Tình oán trách nói: “Này nơi nào là sảo lên, rõ ràng liền phải đánh nhau rồi. Đào Lâm Nguyên cũng thật là, vẫn là trước sau như một mà hỗn trướng!”

“Tuổi tuổi.” Đoạn nghiêm nắm lấy tay nàng.

Ân Tuế Tình đang ở lòng đầy căm phẫn mà quở trách Đào Lâm Nguyên, nghe hấn nghiêm túc mà kêu chính mình một tiếng, theo bản năng đáp: “Làm sao vậy?”

Đoạn nghiêm nói: “Ngày sau không cần nhắc lại tên của hấn.”

Nàng sửng sốt.

“Ta nghe xong sẽ không cao hứng.”

Nàng áy náy cảm không hề dự triệu mà nảy lên tới, gật gật đầu.

Hắn nhớ tới cái gì, chính mình trước cười cười, sau đó nói: “Ngày sau đi theo bốn vương hảo hảo sinh hoạt đi, ta đối với ngươi nhất định so với hảo hảo.”

Ân Tuế Tình yết hầu nghẹn ngào, trước mắt tức khắc mơ hồ lên.

Nàng duỗi tay ôm lấy hắn, thật lâu ừ một tiếng.

☆, chương 171 phiên bản

Chu Phổ rời đi Trường An, quyết định đi vân du tứ phương.

Nơi này không thích hợp hắn, hắn trước sau sống hai đời, vẫn là không thích ứng nơi này sinh hoạt. Trước kia nơi này có hắn tâm tâm niệm niệm người, hắn liền tính không thích, cũng khẳng khẳng muốn tới nơi này.

Chính là hiện tại người kia cùng người khác thành thân sinh con, bên người không còn có hắn dung thân nơi, hắn còn lưu lại nơi này làm gì đâu?

Chu Phổ cười khổ, nếu là trước đây hắn còn có thể an ủi chính mình, nàng không thích hắn, nhưng là nàng cũng không thích người khác.

-----oOo-----

Phần 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiện tại không thể, nàng rõ ràng mà nói cho hắn, nàng yêu Ngụy Vương Giang Hành, từ nay về sau chỉ nghĩ cùng hắn hảo hảo quá. Nàng làm hắn tìm một cái dị dạng hiền thực, tri thư đạt lý thế tử, từ đây hảo hảo quá cả đời. Hắn đã không hy vọng xa vời có thể được đến nàng, nhưng là nàng lại liên thích nàng điểm này quyền lợi đều phải cướp đoạt, làm hắn không chỗ dung thân, chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

Mướn tới xa phu đứng ở ven đường hỏi: “Công tử, chúng ta đến tột cùng đi chỗ nào?”

Chu Phổ ở ven đường đứng yên thật lâu, nhìn Đào phủ phương hướng, hồi lâu mới thu hồi tầm mắt, phảng phất không nghe được xa phu hỏi chuyện.

Nơi đó hắn lại quen thuộc bất quá, đặc biệt là đào Φ nháo Kỳ bồn hải hắn thậm chí liền bên trong một thảo một mộc đều nhớ rõ ràng.

Nhớ rõ lại rõ ràng có ích lợi gì? Dù sao không phải hắn.

Xa phu thấy hắn không đáp lại, nhẫn nại tính tình lại hỏi một lần: “Công tử?”

Không chỉ có là cái người câm, nên sẽ không vẫn là cái kẻ điếc đi?

Cũng may Chu Phổ cuối cùng có đáp lại, hắn thất ý mà cười cười, đi lên xe ngựa, chỉ chỉ phía nam phương hướng.

Nam hạ là được, chạy đi đâu đều có thể, hắn cũng không có cố định mục đích.

Xa phu cảm thấy người này rất là kỳ quái, một mình một người lên đường liền tính, nhìn còn thực đơn bạc, vạn nhất trên đường đụng tới cái bọn cướp gì đó căn bản ứng phó bất quá đi. Người này như thế nào lớn như vậy lá gan?

Nhưng mà này đó không phải hẳn nên suy xét, xa phu lắc đầu, giờ roi hướng cửa thành phương hướng chạy tới.

Chu Phổ ngồi ở trong xe, xe ngựa chạy kia một khắc, chuyện xưa tích cũ chen chúc tới, trong nháy mắt dừng mãnh vào hẳn trong đầu. Hẳn nhắm mắt, dựa vào xe trên vách, liền lỵ ra một mặt chua xót cười.

*

Đời trước, Ân Tuế Tình vừa mới chết kia trận, đào φ ngày suốt đêm không nói lời nào, một người canh giữ ở linh đường, không ăn không uống.

Ai khuyên đều không có dùng, nàng không khóc không nháo, chỉ là trầm mặc.

Nếu Đào Lâm Nguyên qua đi, thật xa liền có thể nghe được nàng tức giận kêu hẳn lẫn, nàng cảm xúc thực kích động, hận không thể đem hẳn thiên đao vạn quả. Khi đó nàng cùng Đào Lâm Nguyên quan hệ xơ cứng tới rồi băng điểm, liền Bạch Nhụy ngọc trà cũng không dám tới gần nàng, sợ nàng ngày nào đó không chịu nổi, tinh thần liền hỏng mất.

Chu Phổ sẽ không nói, sẽ không chọc nàng phiền lòng, cho nên một ngày tam cơm đều là hẳn đi đưa.

Có đôi khi hẳn đưa xong cơm cũng không đi, liền ngồi ở một bên bồi nàng, đốc xúc nàng ăn cơm. Đào σ hoạn thủy còn sẽ đuổi đi hẳn, sau lại dần dần mà thói quen, cũng mặc cho từ hẳn đợi.

Có một hồi đào ζ phô nỉ mẫu dữu nghi nói chuyện: “Mẹ đi thời điểm, ta liền một chút biện pháp đều không có.”

Chu Phở trệ trệ, muốn mở miệng khuyên nàng, nhưng là lại nói không nên lời lời nói.

Nàng cúi đầu, “Ta tưởng bồi nàng cùng nhau đi.....”

Chu Phở lo lắng, sợ nàng nhất thời luẩn quẩn trong lòng, nghĩ nhiều khai đạo nàng. Nhưng mà linh đường không có giấy bút, hấn mấy phen há mồm đều phát không ra thanh âm, đó là lần đầu tiên Chu Phở như thế cảm hận chính mình là cái người câm. Nàng yêu cầu hấn an ủi thời điểm, hấn cư nhiên liền lời nói đều không thể nói.

Sau lại nàng một tiếng một tiếng mà khóc nức nở, nước mắt theo gương mặt lưu lại. Mấy ngày nay nàng khóc quá nhiều, liền mau đem đôi mắt khóc hồng rồi, khuôn mặt nhỏ trắng bệch trắng bệch, lại yếu ớt lại bất lực.

Chu Phở ở một bên chân tay luống cuống, mắt thấy nàng muốn té xỉu, lập tức rút cuộc quản không được nhiều như vậy, mở ra đôi tay ôm lấy nàng.

Nàng ngã vào trong lòng ngực hấn kia một khắc, hấn cảm thấy chính trái tim đều bị lấp đầy.

Đào p mại khang cộng tân hầu bò dịch ă ô ô nuốt nuốt mà bắt lấy hấn quần áo, vô ý thức mà kêu hấn “Mẹ”.

Nàng nói mẹ đừng đi, mẹ ta rất nhớ người.

Chu Phở đau lòng vô cùng, không được mà chụp đánh nàng phía sau lưng, dùng khẩu hình nhất biến biến mà nói: “Ta ở chỗ này, ta ở chỗ này.”

Mặc kệ thế nào, hấn đều vẫn luôn ở nàng nơi này.

Chỉ cần nàng không đuổi hấn đi, hấn có thể bồi nàng cả đời.

Bồi nàng, trước kia cho rằng đó là lại đơn giản bất quá sự, hiện tại ngẫm lại, thật là quá xa xỉ.

*

Ân Tuế Tình ly thế sau, đào ψ khuyết khiếm hào thuế thái nghi

Kia nửa năm nàng cả người gầy một vòng lớn, cơ hồ không bước ra quá nặng linh viện nửa bước. Nàng đúng là bàn chuyện cưới hỏi tuổi tác, không ít huân quý thế gia tởng tới cửa làm mai, đều bị nàng lạnh lùng sắc bén mà đuổi đi. Nàng nói nàng không cần gả chồng, cả đời này ai đều không nghĩ gả.

Đào Lâm Nguyên không dám tới khuyên nàng, bởi vì hắn vừa tới, đào liền sẽ càng thêm kích động.

Kỳ thật kia đoạn thời gian, Chu Phổ trong lòng là cao hứng. Hắn biết rõ ý nghĩ của chính mình ác độc, nhưng vẫn là nhịn không được cao hứng, nếu nàng không gả cho người khác, kia hắn có phải hay không còn có điểm cơ hội?

Nàng phí thời gian hai ba năm, từ nhị bát tuổi thanh xuân thiếu nữ vẫn luôn kéo dài tới 18 tuổi, dần dần mà không có người sẽ trở lên Đào phủ cầu hôn.

Đào λ bình tế hư huých bạc huy tránh tiên nàng cảm thấy như vậy liền rất hảo, chậm rãi hao hết cả đời này, liền có thể đi xuống bồi mẹ. Nhưng là nàng chết phía trước, tuyệt đối không thể làm thương tổn mẹ người hảo quá.

Không có Đào Lâm Nguyên che chở, Lục thị tại đây trong phủ tựa như một diệp cô thuyền, ai đều cứu không được nàng.

Đào Π thiên nhốt ở một gian trong phòng, không cho nàng ăn cơm, lâu lâu mà đưa vào đi một chén cơm, cứ thế mãi tra tấn nàng đã hơn một năm. Nàng rất cuộc không chịu nổi, một lòng muốn chết, nhưng đào ζ càng không làm nàng chết, chỉ đem nàng tra tấn đến sống không bằng chết. Cuối cùng nàng tôn nghiêm lý trí cũng chưa, quý rạp xuống đất khóc lóc hướng nàng xin tha.

Tuy là như thế, Chu Phổ đều không cảm thấy nàng đáng sợ, hắn chỉ cảm thấy nàng là để cho hắn đau lòng tiểu cô nương.

Bên ngoài những người đó loạn truyền lời đồn, nói hắn là nàng nhập mạc chi tâm. Chu Phổ chưa bao giờ ra mặt giải thích, bởi vì hắn vui chịu như vậy thanh danh, cứ như vậy, bọn họ quan hệ liền có thể càng gần một ít.

Nháy mắt qua đi 4-5 năm, nàng đã là song thập niên hoa.

Đại để là trời sinh làn da trắng nõn, nhìn như cũ cùng mười lăm sáu khi không có gì hai dạng.

Một ngày nàng ở trong phòng vẽ tranh, vẽ nửa ngày đều không như ý, cuối cùng phiền não mà đem bức họa cuộn tròn xoa thành một đoàn, ném tới phía bên ngoài cửa sổ. Trùng hợp hắn từ bên ngoài trải qua, kia giấy đoàn vừa lúc nện ở trên đầu của hắn, nàng hoàn toàn không biết.

Chu Phổ triển khai vừa thấy, mặt trên họa chính là một con điều hâu. Nè hà nàng họa sĩ không được, ngạnh sinh sinh họa đến giống chỉ vịt hoang.

Chu Phổ buồn cười.

Hắn cầm kia trương họa đi vào trong phòng, đào T chuẩn thổi Neon bồi Dĩnh hắn cười đem giấy đoàn giao cho nàng trong tay.

Đào Y xi vừa thấy, thoáng chốc mặt đỏ: “Này, này như thế nào ở người trên tay?”

Chu Phổ chỉ chỉ cái trán, ý tứ là vừa mới bị tạt trúng.

Đào thật ngược ngừng, làm nha hoàn đi châm trà, nàng cho hắn bồi tội, “Ta không biết người ở bên ngoài, ta nếu là biết đến lời nói, nhất định sẽ không loạn ném!”

Hắn nguyên bản liền không có trách nàng, chỉ là nhìn đến kia họa thượng bay lượn chim ưng, ngực có trong nháy mắt trừu đầu thôi.

Nàng trước nay là hướng tới tự do, nàng nhất không có cảm giác an toàn, nếu có thể có một người cho nàng che mưa chắn gió thật tốt, trấn an nàng chần kinh lông chim, đem nàng hộ ở cánh chim dưới, không bao giờ làm nàng chịu một đỉnh điểm thương tổn.

Nếu người kia là hẳn thật tốt.

Chu Phổ chính miên man suy nghĩ, nàng liền nghiêng đầu hỏi:
“Người có việc tìm ta sao?”

Hắn gật gù đầu, muốn nhìn một chút nàng gần đây thân thể như thế nào.

Dò hỏi nàng ảm thực cùng làm việc và nghỉ ngơi, Chu Phổ lại cho nàng đỡ đỡ mạch. Thân thể của nàng thực suy yếu, chính xác ra từ Ân Tuế Tình đi rồi, nàng liền vẫn luôn là cái này trạng thái. Liền chính mình đều đối thân thể của mình không để bụng, người khác lại có thể như thế nào hỗ trợ đâu?

Chu Phổ lắc đầu thờ dài, khai mấy phó phương thuốc, ở mặt trái dặn dò nàng nhất định phải một ngày ba bộ, đúng hạn uống thuốc.

Đào ỵ giường đất tín tế cường dụ phân o hợp lại quay đầu liền quên đến sau đầu.

Cho nên thân thể của nàng tổng hảo không được.

Chu Phổ còn tưởng viết cái gì, nàng duỗi tay đè lại hắn giấy, cười hi hi hỏi hắn: “Chu Phổ, người có hay không nghĩ tới rời đi Đào phủ?”

Hắn bút lập tức cầm không được, từ trong tay rớt ra tới.

Đào tiếp tục nói: “Ta tổng cảm thấy chậm trễ người tiền đồ cùng hôn nhân đại sự, người lưu tại trong phủ lại cưới không đến tức phụ nhi.....”

Chu Phổ sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu.

Hắn từ trên mặt đất nhặt lên bút lông cừu bút, run rẩy viết xuống một câu: “Ta không cưới vợ.”

Hắn chưa từng nghĩ tới cưới vợ, càng không có nghĩ tới sẽ có rời đi nàng kia một ngày. Hắn cho rằng bọn họ liền sẽ như vậy quá cả đời, hắn nhìn nàng, xem cả đời.

Chính là thực hiện nhiên mà, đào Σ hoan hắn ý tưởng, ai thán một tiếng, rất là khó hiểu hỏi: “Người không cưới vợ, vậy người muốn như thế nào nói dối tông đường a? Người nhà người cũng chưa, chỉ còn lại có người một cái, người chẳng lẽ muốn chặt đứt nhà người hương khói sao?”

Hắn không nói lời nào, nắm bút lông tay càng run lên.

Đào λ tay chống cằm, lo chính mình nói: “Người thường xuyên đọc sách, hẳn là biết cổ nhân lời nói, bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.”
Dừng một chút lại nói: “Ai, người nếu là có coi trọng nhà ai cô nương, người có thể cùng ta nói, nói không chừng ta còn có thể giúp người một phen.”

Chu Phổ môi sắc trắng bệch, hoắc mắt đứng lên, chạm vào rớt trên bàn chén trà.

Đó là lần đầu tiên hắn ở nàng trước mặt thất thố, đem nàng cấp sợ hãi, trợn to mắt lui về phía sau vài bước: “Người sinh khí, vì cái gì?”

Hắn tưởng nói hắn không cưới vợ, trừ bỏ nàng, hẳn ai đều không nghĩ cưới.

Đáng tiếc nói không nên lời.

Nghẹn ngào hồi lâu, hắn ngực phập phồng dần dần bình phục xuống dưới, hắn nắm bút đi trở về bên cạnh bàn, ở trên tờ giấy trắng từng câu từng chữ mà viết: “Thực xin lỗi, ta tạm thời không có cái này ý tưởng.”

Đào thấy hấn thật sinh khí, gật gật đầu không có cưỡng bách nữa, khuôn mặt nhỏ còn có chút sợ hãi: “Kia, vậy người khi ta cái gì cũng chưa nói a.....”

Hấn gật đầu, đi ra Trọng Linh Viện.

Từ nay về sau, đào quả thực không có nhắc lại việc này, đại để là bị hấn lần đó hung ác bộ dáng dọa tới rồi. Vì thế Chu Phổ vẫn luôn thực áy náy, rõ ràng không phải nàng sai, sai tất cả đều ở hấn, bởi vì chính hấn tâm tư dơ bẩn.

Mơ ước nguyên bản không thuộc về đồ vật của hấn, nguyên bản chính là muốn trả giá đại giới.

Này đại giới chính là nàng không hề dự triệu mà đi trước, lưu lại hấn một người sống một mình. Kia đoạn thời gian hấn không biết là như thế nào nhin qua tới, giống như thiên lập tức liền sụp, không còn có chống đỡ đi xuống lý do.

Liên ở hấn nhất tuyệt vọng thời điểm, đã xảy ra kỳ tích.

Trở về đến mười mấy năm trước, hấn tưởng trời cao đối hấn thương hại, tưởng một lần nữa cho hấn một lần cơ hội.

Kỳ thật bằng không, hấn chỉ là đem sở hữu thống khổ lại đã trải qua một lần, vô lực thay đổi.

*

Xe ngựa từ từ đi trước, sử ra sông đào bảo vệ thành, hướng nơi xa bước vào.

Chu Phổ ngồi ở trong xe ngựa, nhắm mắt lại, bất tri bất giác đã rơi lệ đầy mặt.

☆, chương 172 phiên tám

Giang Hành làm một cái thực đáng sợ mộng.

Trong mộng hắn không có gặp được đào Γ hắn cưới một nữ nhân khác đương trắc phi, sau lại còn đem nữ nhân kia phong Hoàng Hậu —— nữ nhân kia đúng là Tần Mộ Mộ.

Đào ỡ ngọt khắc nhóc con ở đâu?

Giang Hành đẩy ra trước mặt mọi người, hướng một cái khác phương hướng chạy tới. Hắn ở một chỗ linh đường trước thấy được đào Φ nạp thích ai như vậy tiểu, như vậy yếu ớt, giống như gió thổi qua nàng liền sẽ quét đi dường như. Linh đường bái Ân Tuế Tình linh cứu, chung quanh tới tới lui lui rất nhiều người, nàng liền đầu đều không có nâng một chút, phẳng phát một tôn mắt đi sinh cơ búp bê sứ.

Tại sao lại như vậy? Là ai hại Ân Tuế Tình?

Hắn tưởng tiến lên kêu nàng, chính là lại phát không ra thanh âm, bọn họ chỉ gian có một cỗ võ hình lực cản, hắn không qua được, nàng cũng ra không được.

Hắn chỉ có thể cách đám người ngóng nhìn nàng, xem đến ngực giống như đao cắt.

Nhìn đến nàng không ăn không uống, nhìn đến nàng không nói một lời, nhìn đến nàng té xỉu ở Chu Phổ trong lòng ngực. Hắn nghĩ nhiều xông lên đi đem nàng đoạt lấy tới, chính là như thế nào đều không thể mại động cước hạ kia một bước.....

“Kêu kêu!”

Hắn đột nhiên mở mắt ra, thấy một thất tối tăm.

Đào u yết bên cạnh ngủ, bị hắn thanh âm đánh thức, lảo lảo một tiếng dùng chân che lại lỗ tai: “Ngụy Vương cứu cứu kêu ta làm gì.....”

Giang Hành không khỏi phân trần, run rẩy mà liền người mang bị ôm nàng, gát gao mà nhắm mắt lại.

Nàng còn ở nơi này, còn ở hấn bên người, thật sự là quá tốt.

Giang Hành trong lòng đại định, nghĩ thầm mới vừa rồi cái kia mộng thật là thật là đáng sợ, cảm lòng không đậu đem nàng ôm đến càng khấn. Như vậy xinh xắn lạnh lợi thân hình, cư nhiên có thể bỏ khuyết hấn trong lòng sở hữu chỗ trống, nàng đến tốt cùng đối hấn hạ cái gì * được?

Trong triều đại thần mỗi ngày đều buộc hấn tuyển phi, liền kém chưa nói Hoàng Hậu mị hoặc quân chủ.

Cẩn thận ngẫm lại, những cái đó đại thần nói cũng không có sai. Nếu không phải bị nàng mê hoặc, hấn như thế nào sẽ phi nàng không thể đâu? Giang Hành cọ cọ nàng đỉnh đầu, cảm thấy mỹ mãn mà hôn hôn, trong bóng đêm không tiếng động mà cười. Những cái đó đại thần bức cho lại khấn cũng vô dụng, hấn không nghĩ tuyển phi, bọn họ nói toạc mồm mép hấn đều sẽ không tuyển. Ai nếu là nói được hấn phiền lòng, hấn khiến cho bọn họ bãi quan về nhà, những cái đó lão đầu nhi luyến tiếc quan lớn bổng lộc, một cái hai cái liền sẽ câm mồm.

Tuyển phi có cái gì có cái gì tốt? Hấn có kêu kêu là đủ rồi.

To như vậy hoàng cung chỉ cần có nàng ở, liền không có vẻ trống trải.

Đương nhiên, còn cần thiết có bọn họ hài tử.

Đào u yết trong lòng ngực ươm một tiếng: “Ngụy Vương cứu cứu lặc đến ta đau quá.....”

Giang Hành vội vàng buông ra một ít, cúi đầu chạm vào nàng gương mặt, “Tĩnh?”

Hấn còn không biết xấu hổ hỏi nàng, này sẽ mới mấy càng!

Đào ư giới mẫn khí, hơn phân nửa đêm không ngủ được làm cái gì đâu? Nàng ban ngày muốn chiếu cố mọt mà cùng A Hỉ, buổi tối

còn phải bị hấn lấn lộn, rất mệt, liền không thể làm nàng hảo hảo nghỉ ngơi sao?

Đào u so cù chước khí, đơn giản không ngủ, xoay người kỳ đến trên người hấn, trợn mắt giận nhìn: “Người nói, người đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Giang Hành còn không có từ vừa rồi thương cảm phục hồi tinh thần lại, ngờ ngẩn mà nhìn nàng, trong mắt có nhàn nhạt sầu bi. Nhóc con múa may tiểu nắm tay, nhìn dáng vẻ tức giận đến không nhẹ, hấn cuối cùng có điều phản ứng, cười bao ở tay nàng, “Ta vừa rồi làm một giấc mộng, tỉnh lại cảm thấy càng ái người.”

Đào P huy soạn châu châu tấn tích thời mưu tráng tí 驢× chơi kinh ngạc mà trương viên cái miệng nhỏ.

Giang Hành cảm thấy nàng ngây ngốc bộ dáng thực đáng yêu, đem nàng kéo xuống tới cái trán đối với cái trán, “Không muốn biết ta mơ thấy cái gì?”

Nàng đi theo hỏi: “Người mơ thấy cái gì?”

Giang Hành liền đúng sự thật cùng nàng nói đến: “Mơ thấy ta cưới người khác..... Người quý gối linh đường, té xỉu ở Chu Phở trong lòng ngực, ta như thế nào cũng vô pháp ôm người.”

Nói lên Chu Phở người này, hấn liền có điểm nghiêng răng nghiêng lợi. Người đi xa là được, cố tình còn âm hồn không tan xuất hiện ở hấn trong mộng.....

Đào cảm thấy cái này mộng có điểm quen thuộc, hấn nên không phải mơ thấy đời trước sự đi?

Kia đoạn thời gian thật sự quá tuyệt vọng, nàng hiện tại ngấm lại, đều nhịn không được muốn khóc khóc. Cũng không biết lúc ấy là như thế nào nhịn qua tới, cũng may hết thầy đều đi qua, nàng có một lần trọng tới cơ hội.

Đời này mọi người đều quá rất khá, mẹ không có chết, đại tẩu cũng còn ở, nàng thực hạnh phúc.

Đào σ hờn cức kinh mà nhìn hấn, “Người còn mơ thấy cái gì? Người cười ai?”

Giang Hành đốn hạ, thực thành thật: “Tần Mộ Mộ.”

..... Quả nhiên!

Biết rõ là đời trước sự, nhưng nàng vẫn là lòng dạ hẹp hòi mà sinh khí. Đời trước hấn như thế nào như vậy không có ánh mắt đâu, Tần Mộ Mộ có cái gì tốt? Hấn cư nhiên không có thích thương nàng!

Đào hừ một tiếng, không chút khách khí mà nắm mũi hấn, “Người có phải hay không còn nghĩ nàng? Bằng không vì cái gì sẽ mơ thấy nàng!”

Này trong hoàng cung đầu, dám đối với hấn như vậy làm càn phỏng chừng chỉ có nàng một người. Giang Hành không những không bực, ngược lại cười đến rất có chút sung sướng, “Tiểu bạch đầu hủ ghen tị?”

Đào Φ so trung ngôn cố khiến hoài vu phù bư đại sơn sấn bình đẳng bởi vì mỗi lần hấn như vậy kêu nàng, liền sẽ đem nàng làm cho rất mệt, cả đêm đều nị nàng, ở dưới đèn xem nàng thân mình, nói nàng liền cùng đầu hủ giống nhau trắng nõn. Đào o truân thứu vũ L mặt, liền nhin không được lỗ tai thiêu hồng, “Giang Hành, không cần như vậy kêu ta!”

Giang Hành ân một tiếng, “Kia gọi là gì, bảo bối nhi?”

Nàng phỏng má tử, sóc giống nhau đáng yêu.

Cuối cùng thật sự không hấn da mặt dày, hướng trong lòng ngực hấn một toản, “Không để ý tới người.”

Giang Hành bật cười, vòng lấy nàng mảnh khảnh vòng eo.

Hắn tưởng, còn hảo vừa rồi kia hết thầy đều là mộng, kêu kêu vẫn như cũ là hắn kêu kêu, nàng không có ngã vào Chu Phổ trong lòng ngực, càng không có lộ ra cái loại này tuyệt vọng biểu tình. Hắn nhất định phải đem nàng hộ đến hảo hảo, hắn khuỷu tay chỉ là vì làm nàng dựa vào, người khác ai đều đừng nghĩ.

Hắn vì nàng trúc một đồ to lớn rắn chắc tường thành, bên trong có nàng, có bọn họ hài tử.

*

Sinh quá hai đứa nhỏ sau, đào giống như chậm rãi trưởng thành rất nhiều, đương nhiên, ở Giang Hành trước mặt như cũ là cái hài tử.

Nàng mỗi ngày đều giáo A Hỉ nói chuyện đi đường, nếu A Hỉ học được một câu thậm chí một cái từ ngữ, nàng có thể cao hứng hơn nửa ngày. A Hỉ là nàng tiểu nữ nhi, tên này vẫn là mượn mà lấy. Mượn mà nói muội muội sinh ra là một kinh hỉ, cho nên nàng nữ danh muốn kêu A Hỉ.

Đào o hoang tưng mạo tên này cũng không tệ lắm, vì thế liền thuận tay dùng.

Hai mẹ con đi vào hậu hoa viên, đào 卍 Nhã nhi phóng tới trên mặt đất, “A Hỉ, A Hỉ, đi theo mẫu thân đi hai bước.”

A Hỉ giống nàng, phấn phấn nộn nộn tiểu đoàn tử, đôi mắt sáng ngời, cười khi bên trái gương mặt có cái nhợt nhạt má lúm đồng tiền, đáng yêu thảo hỉ. Nàng mở ra đôi tay, nghiêng ngả lão đảo mà triều đào 卍 chết súc hài úc đàm sát... Nương.....”

Đào 卍 hồi giảng keo phả chơi dẫn đường nàng nhiều đi hai bước, “Nương nương ở chỗ này, A Hỉ mau tới.”

Hai mẹ con ăn mặc đồng dạng nhan sắc quần áo, đều là anh sắc hàng thô Tô Châu thiên chi liên văn áo ngoài, từ xa nhìn lại, một lớn một nhỏ hai cái tinh xảo người ngọc nhi, còn trường giống nhau như đúc mặt, thật là người xem trong lòng mềm nhũn. Giang Hành hạ

triều lúc sau, nghe cung nhân nói Hoàng Hậu ở chỗ này, liền trực tiếp đuổi lại đây.

Hắn thấy như vậy một màn không có lập tức tiến lên, mà là ngừng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn các nàng hai cái.

Đào θ nhiên không biết, còn đang chuyên tâm trí chí mà giáo A Hỉ đi đường.

A Hỉ một chút nhào vào nàng trong lòng ngực, ôm nàng chân làm nũng: “Nương nương..... Ôm một cái.....”

Đình bốn phía đứng không ít nha hoàn, trên mặt đất còn phô thật dày một tầng thảm len, bàn đá ghế đá đều dùng vải bông bao ở, tránh cho tiểu công chúa bị va chạm.

Đào π tiến ôm vào trong ngực, ngồi ở ghế đá thượng, yêu thích đến không được, “A Hỉ còn sẽ nói cái gì? Có mệt hay không? Có đói bụng không?”

A Hỉ đứng ở nàng trên đùi, ôm nàng cổ gặm nàng mặt, gặm đến nàng vẻ mặt nước miếng, a ô a ô mà nói: “Ha ha.....”

Nói đến kỳ quái, đào φ hướng cửa sổ sạch sẽ người, lúc này cư nhiên một chút cũng không cảm thấy bực bội, ngược lại vui thật sự, “A Hỉ muốn ăn cái gì?”

A Hỉ đại khái phát hiện nàng mặt không phải đồ ăn, ngẩng đầu chớp ước dầm dề mắt to, sau này nhìn lại: “Cha.....” Cười, lộ ra hai viên gạo nếp dường như tiểu nha.

Đào σ vụng nàng muốn ăn cha, bật cười, điểm điểm nàng mũi, “Cha không thể ăn, A Hỉ đổi một cái được không?”

Nàng vui mừng mà oa một tiếng, vẫn là nói: “Cha, cha!”

Mở ra đôi tay muốn ôm ôm.

Bên kia Giang Hành chính nhìn các nàng, thấy như vậy một màn, không cảm bất cười, bước đi muốn đi đi.

“Phụ hoàng đang xem cái gì?”

Mượng mà không biết khi nào đi vào hấn phía sau, theo hấn tầm mắt nhìn lại.

Hấn là tới tìm đào Phi mô nghe cung nữ nói Hoàng Hậu cùng tiểu công chúa ở phía sau hoa viên, liền chạy chậm đuổi lại đây. Gần nhất mẹ vội vàng giáo muội muội đi đường nói chuyện, cũng chưa cái gì thời gian quản hấn, tiểu Thái Tử mượng mà trong lòng có điểm không cân bằng. Nhưng mà tưởng tượng đó là bảo bối của hấn muội muội, bỗng nhiên lại không tức giận, chính hấn đều đau muội muội đau vô cùng, đương nhiên sẽ không ghen với muội muội.

Hấn chính là so muội muội lớn năm tuổi đâu! Hấn phải làm một cái hảo ca ca.

Giang Hành dừng bước, xoa xoa đỉnh đầu hấn, “Trẫm đang xem người mẫu hậu cùng muội muội.”

Mượng mà đứng ở hấn bên người, học hấn bộ dáng nhìn trong chốc lát, cuối cùng tặc hề hề cười, túm chặt hấn tay hướng trong đình chạy. Vừa chạy vừa nói: “Mẹ, mẫu hậu, ta đem phụ hoàng mang đến!”

Giang Hành trước mặt ngoại nhân là một vị cực có uy nghiêm đế vương, tục xưng thiết diện vô tư, nghiêm túc hà khắc. Nhưng là ai có thể biết, hấn ở thê tử hài tử trước mặt là như thế nào ôn nhu biểu tình đâu?

Nguyên nhân chính là vì như thế, mượng mà mới một chút cũng không sợ hấn.

Một lớn một nhỏ hướng trong đình chạy tới, mượng mà thanh âm gọi trở về đào Phi nãi kẹp tháp nàng ôm A Hỉ quay đầu sau này xem, liền nhìn đến Giang Hành mỉm cười ngừng ở bát giác đình trước.

Hắn thân xuyên màu đỏ tía long bào, eo thụ đai ngọc, đầu đội ngọc quan, rõ ràng là một bộ cực kỳ đứng đắn trang điểm, nhưng trong mắt ôn nhu quá thịnh, hòa tan trên người hắn uy nghiêm, quả thực muốn đem người sa vào đi vào.

A Hỉ từ nàng trên đùi bò đi xuống, lay động nhoáng lên mà nhào hướng hắn: “Cha!”

Hắn cười ứng thanh, đem A Hỉ cử cao đến đỉnh đầu dạo qua một vòng.

A Hỉ ôm cổ hắn khanh khách cười không ngừng.

Mượt mà ghen mà giang hai tay: “Phụ hoàng, ta cũng muốn, ta cũng muốn!”

Đào ọ câu khô duyệt quỳ cánh môi hơi hơi cong lên.

☆, chương 173 phiên chín

Quen thuộc Đoạn Thuần người đều biết, đoạn thể tử gần đây tâm tình thật không tốt.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, từ khi hắn được một cái bảo bối mọi mọi sau, cả ngày đều vui tươi hơn hờ, gần nhất là ăn sai cái gì được, đối ai đều không có sắc mặt tốt?

Nguyên nhân rất đơn giản, Đoạn Thuần bị trong nhà buộc cưới vợ.

Hắn quá xong năm liền 24, phóng nhãn nhìn lại, Trường An thành giống hắn cái này tuổi ai còn không có cưới vợ? Cũng liền Du quận vương tưng hắn, chịu làm hắn kéo dài tới lúc này. Nếu không phải Ân Tuế Tình thật sự xem bắt quá đi, cùng đoạn nghiêm đề ra vài câu, phỏng chừng đoạn nghiêm đến bây giờ cũng chưa phản ứng lại đây, nhi tử tới rồi cưới vợ tuổi tác.

Vì thế đoạn nghiêm bắt đầu giống trống khua chiêng mà vì hắn tuyền thê.

Trong kinh thành phàm là số được với danh hào quan lớn trọng thần, trâm anh thế tộc, mỗi một cái đều không buông tha. Nhà ai nếu là có vừa độ tuổi cô nương, nhất định sẽ có một bức bức họa đưa lại đây, làm Du quận vương xem qua. Nói thật..... Nay việc thật là không thích hợp đoạn nghiêm, đoạn nghiêm xem mỗi cái cô nương đều trường một cái dạng, thời gian dài thật sự quá mắt, liền đem chuyện này giao cho Ân Tuế Tình làm.

Ân Tuế Tình chọn lựa, từ này đó cô nương trúng tuyển ra năm cái tướng mạo phẩm đức đều không có trở ngại, làm người đưa đi cấp Đoạn Thuần chọn lựa.

Đoạn Thuần tùy tay phiên hạ, cư nhiên một cái cũng chưa coi trọng.

Này nhưng đem Ân Tuế Tình tức điên, đây là nàng cùng đoạn nghiêm chuẩn bị nửa tháng! Hấn tầm mắt như thế nào như vậy cao, một cái đều coi thường!

Ân Tuế Tình cảm thấy này năm cái cô nương đều không tòi a, gia thế tướng mạo mọi thứ đều hảo, thanh danh cũng không tòi, hấn đến tột cùng vì sao chướng mắt?

Kỳ thật đoạn nghiêm đều không phải là chướng mắt, mà là tâm tư căn bản không ở này mặt trên.

Bảo Lộ năm nay ba tuổi, gần nhất tổng cùng đồng thái phó gia tiểu tử chơi ở bên nhau, ban ngày đều không dính hấn, làm hấn mất mát hảo một thời gian. Đoạn Thuần gần nhất xem Đồng gia tiểu tử đặc biệt không vừa mắt, cho rằng đây là cướp đi hấn bảo bối muội muội đầu số gây tội, này hỗn tiểu tử..... Nếu là hấn dám khi dễ Bảo Lộ, xem hấn như thế nào thu thập hấn!

Bảo Lộ đương nhiên không biết hấn buồn khổ, mỗi ngày đều quá đến ngây thơ hồn nhiên.

Hôm nay nàng mới từ Đồng gia trở về, cuối cùng nhớ tới ca ca tồn tại, vui mừng mà đi vào giải trúc viện, liền nhìn đến Đoạn Thuần xụ mặt ở huấn người.

Kỳ thật cũng không phải huấn người, chính là có cái hạ nhân đánh nát hẳn ngọc bội, sắc mặt của hắn khó coi chút, nhiều lời hai câu mà thôi.

Hơn nữa hắn mấy ngày nay tâm tình không tốt, so bình thường càng có vẻ lạnh nhạt, huấn đến những cái đó hạ nhân liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bảo Lộ đứng ở cửa, nhìn ca ca hung ba ba bộ dáng, tức khắc liền có điểm rút lui có trật tự. Nàng trước nay không gặp ca ca sinh khí quá, có điểm tượng lùi bước, chính là bước chân còn không có động, Đoạn Thuần một quay đầu liền phát hiện nàng.

Nàng đứng ở cửa, sợ hãi mà kêu một tiếng: “Ca ca.”

Đoạn Thuần hướng nàng đi tới, lập tức đổi thành một bộ ôn hòa biểu tình, đem nàng bế lên tới: “Bảo Lộ đã trở lại? Vì sao đứng ở cửa?”

Nàng mếu máo, cọ cọ vai hắn oa, có điểm sợ hãi mà lên án: “Ca ca hung.”

Hắn lại hung, cũng sẽ không đổi nàng hung.

Đoạn Thuần xoa xoa nàng đầu, “Bảo Lộ nhìn làm rồi, ca ca không hung.”

Nàng ưm hai tiếng, ngẩng đầu nhìn kỹ hắn mặt, thấy hắn lại khôi phục cùng bình thường giống nhau, lúc này mới tin tưởng hắn nói: “Kia ca ca vì cái gì mắng chửi người?”

Đoạn Thuần cười nói: “Bởi vì bọn họ không nghe lời.”

Nga nga, Bảo Lộ cái hiểu cái không gật gật đầu, lập tức lấy lòng địa biểu thái: “Bảo Lộ ngoan ngoãn, ca ca không cần mắng ta.” Mềm mại tiếng nói xúng với nụ cười ngọt ngào, thật là đem hắn tâm đều dung.

Đoạn Thuần xoa bóp nàng khuôn mặt nhỏ, “Bảo Lộ liền tính không ngoan, ca ca cũng luyện tiếc mắt người.”

Nàng cười hắc hắc, ôm cổ hấn ngọc hề hề mà cười rộ lên.

Hai anh em không coi ai ra gì mà nị oai lên, phía sau nha hoàn thấy như vậy một màn đã sớm bình tĩnh. Đoạn thế tử nhà ai cô nương đều không thích, duy độc thích nhà mình tiểu cô nương.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Nếu là làm Vương gia Vương phi đã biết, còn không được sàu chết a.

Toàn văn xong

Bản tác phẩm tiểu thuyết download vĩnh thư hữu thượng truyền chia sẻ

-----oOo-----